R. P. PATRITII

SPORER

THEOLOGIA MORALIS

CUM SUPPLEMENTIS,

ET NOVIS ADDITIONIBUS.

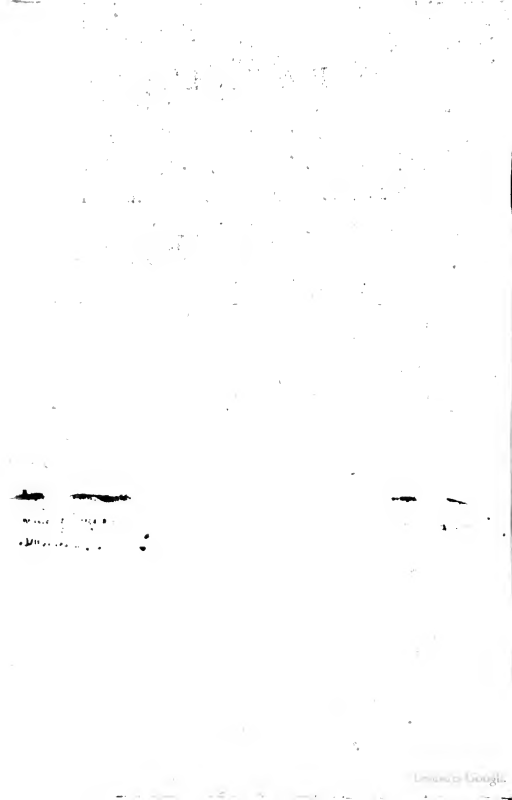

R. P. PATRITII
SPORER

Passaviensis, Ord. FF. Min. Recollect. Prov. Argent. SS. Theologiæ Lectoris Jubilati

THEOLOGIÆ MORALIS SUPER DECALOGUM
Tomus Primus

AD PRÆCEPTA PRIMÆ TABULÆ;

Continens tres Partes, seu Tractatus,

I. *De Conscientia, Actu humano, & Peccato in genere,*
II. *De Fide, Spe, Charitate, Religione, & Peccatis oppositis,*
III. *De Juramentis, Votis, Observatione Festorum, & Jejuniorum, ac Obligatione Pietatis, & Observantia erga Majores: Charitate, & Misericordia erga Proximum.*

EDITIO QUARTA VENETA, CUI INSERUNTUR SUPPLEMENTA
R. P. KILIANI KAZENBERGER.

Post Propositiones damnatas ab ALEXANDRO VII. INNOCENTIO XI.
ALEXANDRO VIII. & CLEMENTE XI.

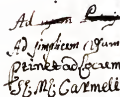

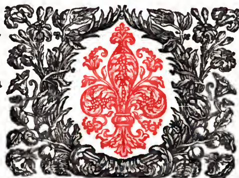

VENETIIS, MDCCXXXI.
Apud Nicolaum Pezzana.
SUPERIORUM PERMISSU, AC PRIVILEGIIS.

SERIES

Capitum, & Sectionum, seu Materiarum.

PARS PRIMA.

CAPUT I.

CAPUT II.

CAPUT III.

CAPUT IV.

CAPUT V.

CAPUT VI.

CAPUT VII.

PARS SECUNDA.

CAPUT I.

CAPUT II.

CAPUT III.

CAPUT IV.

CAPUT V.

CAPUT VI.

NOI REFORMATORI

Dello Studio di Padoa.

HAvendo veduto per la Fede di revisione, & approbatione del P. F. Raimondo Asperti Inquisitore nel Libro intitolato, *P. F. Patritii Sporer Ordinis F. F. Min. Recollect. Prov. Argent. S. Theol. Lectoris Theologia Moralis Sacramentalis in IV. Partes divisa* non v' esser cosa alcuna contro la Santa Fede Catolica, & parimente per Attestato del Segretario Nostro, niente contro Prencipi, & buoni costumi, concediamo Licenza à Nicolò Pezzana Stampatore, che possi esser stampato, osservando gl' ordini in materia di Stampe, & presentando le solite copie alle Pubbliche Librarie di Venetia, & di Padoa.

Dat. 14. Aprile 1703.

(*Gio: Lando Kav. Proc. Ref.*

(*Sebastiano Foscarini Kav. Proc. Ref.*

(

Agostino Gadaldini Segr.

THEO-

THEOLOGIÆ MORALIS DECALOGALIS

TRACTATUS SEU PARS I.

De Conſcientia, Actu humano, & Peccato in Genere.

CAPUT I.

DE CONSCIENTIA.

SECTIO I.

Conſcientia Quid, & Quotuplex?

SUMMARIUM.

1 *Quid intellectus, Ratio, & Lex naturalis?*
2 *Quid Synderesis?*
3 *Quid Scientia moralis?*
4 *Quid Prudentia, & Conſcientia?*
5 *Eſt Dictamen intellectus*
6 *Practicum, ſcilicet judicans aliquid agendum, vel fugiendum, &c.*
7 *Ex Principiis communibus in particulari, ſeu hic, & nunc,*
8 *Eſſe, fuiſſe, vel fore, ſcilicet agendum, vel fugiendum.*
9 *Diviſio conſcientiæ eſt quinaria; in rectam, erroneam, probabilem, dubiam, ſcrupuloſam.*

INTRODUCTIO.

I. Intellectus, Ratio, Lex naturalis.

1 Intellectus eſt potentia ſpiritualis animæ cognoſcitiva entis, ſeu cujuſcumque rei, idque quomodolibet; ſpeculativè, practicè: immediatè & ex terminis: mediatè & per diſcurſum: naturaliter, vel ſupernaturaliter per revelationem. Lumen Naturale, ſeu Ratio Naturalis eſt ejuſdem intellectus virtus innata, qua naturalibus propriis viribus, ſecluſa revelatione extrinſeca, potens eſt diſcernere verum à falſo, bonum à malo, adeòque adhùc latè, quippè comprehendens omnia naturaliter cognoſcibilia, ſpeculativa, practica, principia per ſe nota, concluſiones inde deductas. Lex Naturalis denique *habitualiter* ſumpta, eſt ipſum Lumen naturale intellectus, ſeu ratio naturalis partialiter, quatenus nimirùm ſe extendit ad omnia & ſola agibilia, ſeu practica naturaliter cognoſcibilia, tum principia, tum concluſiones inde deductas, quorum cognitione diſcernit bonum à malo: hominemque dirigit ad bonum proſequendum, & malum fugiendum in ordine ad ſuum ultimum finem. *Actualiter* verò Lex naturalis eſt ipſum dictamen rectæ rationis practicum: *& ſtrictè ſumpta*, continet ipſa prima principia practica nota ex terminis, & concluſiones inde neceſſariò, evidenter, & immediatè deductas quaſi quodam imperceptibili ſyllogiſmo: v.g. ex illo principio *malum fugiendum*: ſtatim immediatè, quaſi imperceptibili diſcurſu intelligis, blaſphemandum, vel mœchandum non eſſe: Qualia ſunt pleraque præcepta Decalogi. *Largè* autem ſumpta Lex naturalis continet illa omnia, quæ ex illis primis principiis non ita immediatè, & evidenter, ſed ſolùm multùm conſonè, & conformiter deducuntur. Vide *Scotum in 3. d. 37. q. unica num. 6.* Lex ergo naturalis complectitur Synderesim, Conſcientiam, & Scientiam moralem ex parte.

II. Synderesis.

2 Eſt *habitus cognoſcitivus, ſeu notitia primorum principiorum practicorum*: ſcilicet generatim dictans bonũ agendum, & malum fugiendum, ſeu, ut alii loquuntur, *inclinans ad bonum, & obmurmurans malo*. Communis doctrina *D. Th. 1. 2. q. 79. a. 12. Scot. in 2. d. 39. §. ad quæſtionem.* Explico: quemadmodùm in intellectu noſtro reſpectu cognoſcibilium, eſt quidam habitus cognoſcitivus primorum principiorum ſpeculativorum, inclinans ad veritatem cognoſcendam, atque à falſitate diſcernendam, dictus eodem nomine *Intellectus*, cui cognita ſunt ejuſmodi principia per ſe nota. *Quodlibet eſt, vel non eſt. Idem non poteſt ſimul eſſe, & non eſſe. Omne totum eſt majus ſua parte. Quæcumque ſunt eadem uni tertio, ſunt eadem inter ſe, &c.* Ita in eodem intellectu reſpectu agibilium, ſeu actuum humanorum eſt quidam habitus cognoſcitivus primorum principiorum moralium, ſeu practicorum, generatim inclinans ad bonum agendum, & malum fugiendum; cui cognita ſunt ejuſmodi principia practica per ſe nota. *Bonum honeſtum amplectendum, malum peccati fugiendum eſt. Deus colendus. Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris. Convenienter naturæ vivendum. Non plus iraſcendum, comedendum, &c. quàm oportet.* Quæ, & ſimilia principia practica ſunt univerſales, & per ſe notæ actionum humanarum regulæ, & quaſi *Semina virtutum incommutabilia*, inquit S. Aug. *l. 2. de libro arbitrio c. 10.* Ille autem habitus ad ejuſmodi principia inclinans dicitur Græca voce *Synderesis*, Latinè *Conſervatio*: quòd ſcilicet ſuo dictamine naturam rationalem in bono conſervet alioquin naturali infirmitate facillimè declinaturam in malum.

III. Scientia moralis.

Eſt *habitus cognoſcitivus, ſeu notitia concluſionum univerſalium ex primis illis principiis deductarum*: E.g. 3
Principium generale practicum dictat: *Convenienter naturæ vivendum eſt*. Subſumit Ratio naturalis: *convenienter naturæ vivere, eſt vivere temperatè*; non plus, minuſve ſumendo, quàm ad naturæ ſuſtentationem ſatis, & neceſſe ſit, & concludit: Ergo *temperatè vivendum eſt*. Item dictat Synderesis, *Malum fugiendum eſt*. Subſumit Ratio: *furtum eſt malum*, & concludit. Ergo *furandum non eſt* &c. Ecce notitia ejuſmodi concluſionum, & habitus ad eas inclinans dicitur *ſcientia moralis*; eſtque duplex, naturalis, & ſupernaturalis. Quod

si enim Ratio subsumat, & concludat motivo naturali; v.g. *temperatè vivendum est*, quia alioquin natura destruetur; *furtum malum est*, quia lædit jus alterius, & id nobis fieri nolumus; erit scientia moralis naturalis, & philosophica, dicta *Ethica*. Et definiri potest: *Habitus cognoscitivus conclusionum universalium practicarum ex principiis naturalibus*, seu lumine naturæ notis. Quòd si verò ratio subsumat, & concludat ex motivo supernaturali, seu revelato, v.g. temperatè vivendum, non furandum esse, quia Deus ita præcipit, vel prohibet, erit scientia moralis supernaturalis, & Theologica, dicta communiter *Theologica moralis*, & definiri solita: *Habitus cognoscitivus conclusionum universalium practicarum ex principiis supernaturalibus, seu revelatis*.

IV. Prudentia, & Conscientia.

4 PRudentia Aristoteli est *recta ratio agibilium*, seu *habitus cum recta ratione activus*; quo mirum intellectus principia, & conclusiones universales practicas applicat ad actionem in particulari, atque juxtà principia, & conclusiones, actiones in particulari dirigit ad suum debitum finem. Etenim neque ipsa principia prima practica, neque conclusiones universales practicæ de se sunt sufficientes ad dirigendas actiones in particulari, propter earumdem diversissimas circumstantias, & ideo applicari debent in particulari per habitum Prudentiæ. Pergamus in exemplis datis. Ex illo principio: *Convenienter naturæ vivendum est*: scientia moralis universaliter concludit: *temperatè vivendum est*. Quia autem actiones in particulari temperatè vivendi habent diversissimas circumstantias: quod enim uni satis, alteri non satis, vel nimium est; ideò Prudentia consideratis omnibus applicat in particulari, v.g. mihi in his circumstantiis ætatis, complexionis, valetudinis, occupationis, ad conservandam naturam tantùm cibi, ac potus necesse est, & sufficit: Ergo *Tantum possum, & debeo sumere*. Ergo *tanto jam sumpto, cessandum*, &c. Similiter ex primo principio, *malum fugiendum est*, scientia moralis universaliter concludit: *furandum non est*. Quia autem actiones particulares auferendi diversas quoque habent circumstātias, in quibus modò potest esse furtum, modò non esse, ideo pensatis singulis Prudentia applicat, v.g. Hæc omnino res est alterius Domini, & quidem rationabiliter inviti, quod ei auferatur, vel detineatur: Ergo *hanc rem debeo non auferre, vel jam ablatam restituere*, &c. Notitia hujusmodi conclusionum singularium est actus Prudentiæ, atque est ipsissima *Conscientia*, saltem recta, & vera practice, ut mox videbis.

ASSERTIO I.

COnscientia est dictamen intellectus practicum ex principiis communibus judicans aliquid in particulari, seu hic & nunc *agendum, ut bonum honestum, vel fugiendum, ut malum inhonestum, esse, fuisse, vel fore*. Ex communi doctrina, uti docebit sequens Explicatio.

§. I.

5 DIctamen intellectus, Conscientiam, sicut & Synderesim, ad intellectum pertinere, contrà Henricum, Durandum, & alios quosdam, utramque ad voluntatem deducentes, est communis, & receptissima doctrina *D. Thomæ 1. 2. q. 79. art. 13. Scoti 2. d. 39. q. 2.* Probatur I. Ex scriptura Eccles. 7. *Scit enim conscientia tua, quia & tu crebrò maledixisti aliis*. Gen. 42. ajunt fratres Joseph. *Non est in conscientia nostra, quis posuerit pecuniam in marsupiis nostris*. 2. Corint. 1. *Hæc est gloria nostra testimonium conscientiæ nostræ*. Rom. 2. *Testimonium reddente illis conscientia ipsorum*; Atqui *scire, & testari*, sine dubio ad intellectum pertinent: ergo. II. Ex SS. Patribus D. Basilius *Comment. in proverb. initio*: Conscientiam vocat *naturale Judicatorium*. S. Justinus *ser. de S. Mario*. Conscientiam, dicit, nihil aliud esse, quàm *rationis Judicium*. D. Damascenus *l. 2. de fide c. 12.* Conscientiam vocat *Legem intellectus nostri*. D. Grisost. *hom. 17. in Genes.* appellat *incorruptum Judicem*, &c. Atqui ea omnia ad intellectum spectant, non voluntatem: ergo. III. Ex Ethymologia: Conscientia enim dicitur quasi *cum alio scientia*, sive Scientia conjuncta cum operatione, ut infra annotabimus: Scientia autem ad intellectum spectat: ergo. IV. Ex ejus divisionibus *veram, erroneam, dubiam*, item ex actibus eidem attributis, nimirùm *judicare, accusare, testari*, ac cæteris infra *n. 8* enumerandis. Quæ omnia probant conscientiam, & ad intellectum pertinere, & consistere in actu judicativo, ac perindè rectè dici *Dictamen intellectus*.

§. II.

DIctamen intellectus *practicum*, nimirùm, *Judicans aliquid agendum, ut bonum honestum, vel fugiendum, ut malum inhonestum*. Hic benè adverte Lector. Dictamina intellectus, seu judicia practica, quæ nimirùm versantur circa veritatem rei operabilis, vel ipsam operationem, alia dicuntur impropriè, seu speculativè practica; quæ scilicet versantur circa operabile, vel operationem in communi, abstracte à singularibus v.g. *Cuilibet jus suum reddendum, furtum esse malum*, &c. Et hæc si vera sint, ad synderesim, vel scientiam moralem spectant. Alia dictamina dicuntur propriè, seu practice practica, quæ scilicet versantur circa ipsam operationem in particulari, seu *hic & nunc* exercendam in suis circumstantiis v.g. *Mihi hodiè jejunandum: hanc rem restituendam esse*, &c. Duplex autem formatur ordinarie, saltem in intellectu dictamen practicè practicum circa operationem in particulari. Unum secundum rationem superiorem, scilicet secundùm rationem honestatis v.g. *hanc rem non auferendam esse, quia malum inhonestum est, contra rectam rationem, contra legem Dei* &c. Et hoc dictamen licèt ostensive semper sit practice practicum, non tamen semper efficaciter, ut nimis notum. Alterum formatur secundùm rationem inferiorem, scilicet secundùm rationem alicujus boni utilis, vel delectabilis v.g. *hic, & nunc hanc rem auferendam esse, quæ mihi valdè utilis, vel jucunda est*. Et hoc dictamen practicè practicum, heu nimis sæpe efficax est! In illo ergo priori dictamine honestatis consistit essentialiter conscientia, quippè quæ essentialiter debet esse regula directiva actionum humanarum honestarum ad finem scilicet rectum, seu honestum. Posterius dictamen utilitatis, seu voluptatis, non conscientia, sed anticonscientia, & actionum humanarum corruptela dici meretur. 6

Jam vides ergo nullum esse hoc argumentum adversariorum. Si conscientia consisteret in judicio practico intellectus, numquàm contingeret operari contrà conscientiam, cùm omnis operatio moralis semper supponat aliquod judicium practicum dictans ita operandum esse. Quidquid fit de hoc; *sequela falsa est*. Non enim quodvis judicium practicum, sed illud dictamen honestatis tantùm dicimus conscientiam, contra quod dictamen honestatis, nos sæpe operari nimis notum est, nimirùm sequendo oppositum dictamen rationis inferioris. Magis vitiosa hæc sequela esset. Si conscientia consisteret in judicio intellectus practico, sequeretur, quòd plùs sciens in moralibus, esset magis conscientiosus. Falsa sequela. *Conscientiosus* enim dicitur, non qui plus scit in moralibus, sed qui habituatus est, scientias morales ad operationem in particulari rectè applicare, & conscientiæ suæ conformiter operari, quod sæpè non faciunt plùs scientes in moralibus.

§. III.

EX *principiis communibus judicans aliquid in particulari, seu hic, & nunc agendum*. Conscientiæ ergo dictamen discursivum est, mitius non quidem semper formali, 7 sed sæpe virtuali, & implicito tantùm discursu, seu syllogismo, cujus *majorem* ponit Synderesis: *minorem* submisit Ratio: *conclusionem* universalem infert scientia moralis, particularem verò, seu *de hic, & nunc* Prudentia, & conscientia. Exemplo monstratum habes supra n. 2. & 4. de temperantia, & furto. Discendi causa applica etiam in adulterio. Synderesis ponit majorem. *Malum fugiendum est*. Subsumit Ratio: *Adulterium est malum*, ex motivo, seu naturali, seu supernaturali, *ut supra n. 3*. Jam concludit universaliter Scientia moralis: *adulterium fugiendum est*: particulariter vero conscientia Prudentiæ actus: *ergo mihi hic cum hac non licet rem habere, non licuit* &c. Et hinc conscientia secundùm Etymon dicitur ab aliquibus quasi *concludens scientia*: quod ex principiis communibus concludat in particulari, quid agendum, vel non agendum. A D. Thoma autem, & Scoto dicitur quasi *cum alio scientia*: quia scientiam practicam universalem applicat, vel conjungit cum actione in particulari. Item dicitur quasi *cum seipso scientia*, quod quis per eam sibi ipsi conscius sit rectè, vel male factorum. Eleganter S. Thomas *in 2. d. 5. q. 2. ar. 4. corp.* inquit. *Et inde dicitur conscientia, quasi cum alio Scientia: quia scientia universalis ad actum particularem applicatur: vel etiam, quia per eam aliquis sibi conscius est eorum, quæ fecit, vel facere intendit*. Hæc S. Doctor. Et hinc ulterius.

§. IV.

§. IV.

8 *IUdicans aliquid agendum, vel fugiendum esse, fuisse, vel fore*. Conscientia enim dictans in particulari bonum agere, & malum fugere respicit illud bonum, & malum non tantùm, ut præsens, seu hic, & nunc *esse*, sed etiam ut præteritum, vel futurum, seu tunc, & ibi *fuisse*, *vel fore* quidpiam bonum, vel malum, licitum, vel illicitum. Atque hoc diverso respectu diversos illos exercet actus, quos ei attribuunt passim S. Litteræ, Patres, & Doctores. I. Conscientia, prout respicit bonum agendum in præsenti, hos exercet actus: *inclinat, approbat, confortat*. Similiter quatenus respicit malum in præsenti: *reprehendit, recalcitrat, obmurmurat*. II. Conscientia prout respicit bonum in futuro, *consulit, excitat, urget*. Similiter autem quatenus respicit malum in futuro, *retrahit, terret, ligat*. Undè conscientia dicitur *lex scripta in cordibus, Magister, Pædagogus, Corrector, incorruptus Judex*. Origenes in c. 2. ad Rom. *Conscientia spiritus corrector est, & Pædagogus animæ, ut de melioribus eam admoneat, & de culpis castiget, atque arguat*. D. Chrysost. hom. 54. in Genes. *Nullus prætendat, quòd virtutem negligat, vel quòd non habeat aliquem viæ Ducem, & Demonstratorem. Sufficientem enim habemus magistrum Conscientiam; & fieri non potest, ut quis illo adjumento privetur*. III. Conscientia quatenus respicit bonum in præterito: *complacet, testatur, lætatur*. 2. Cor. 1. *Gloria nostra hæc est, testimonium conscientiæ nostræ*. Prout verò respicit malum in præterito factum, *remordet, accusat, convincit, condemnat*, Qui actus communiter dicitur *Vermis* conscientiæ etiam in damnatis duraturus. Isaiæ 66. *Vermis eorum non morietur*. Sap. 4. *Venient in cogitatione peccatorum suorum timidi, & traducent illos ex adverso iniquitates eorum*.

Et jam ergo elucere tibi debet definitio conscientiæ, & differentia ab aliis principiis moralibus, & practicis I. Differt maximè *à lumine, ratione, lege naturali*. Hæc enim sunt inseparabilia ab intellectu, & uniformia in omni homine: Conscientia vero est separabilis, mutabilis, diversa, non tantùm in diversis hominibus, sed etiam in eodem homine pro diverso tempore. II. Differt *à Synderesi*. Quia hæc in genere dictat bonum prosequendum, malum fugiendum, neque ullam amittit ignorantiam, errorem, dubium, oblivionem, Conscientia verò in particulari dictans hoc licere, vel non licere, maximè admittit ignorantiam, errorem, dubium &c. ut Sect. 2. constabit. III. Differt *à scientia morali*: quòd hæc universales, conscientia autem particulares conclusiones practicas inferat, ut ostensum est. IV. Differt aliqualiter à *Prudentia*. Quia hæc tamquàm virtus moralis absolutè accipitur pro habitu, & semper est de veris, & bonis practicis; conscientia autem præterquàm quòd possit etiam esse de falsis practicis, ac moraliter mala, seu culpabilis, ut videbitur, absolutè semper accipitur pro actu, & non pro habitu acquisito. Conscientia enim debet esse immediata regula actus humani, sola autem conscientia actualis, minimè vero habitualis est, immediata regula actus humani: ut patet. Denique quamvis prædicta maximè differant à conscientia, omnia tamen ad conscientiam formandam necessario concurrere, vel ex dictis manifestum est. Undè nec mirum videri debet Sanctos Patres & Doctores tam variè appellare conscientiam. Certè D. Hieronymus in caput. 1. Ezechielis, conscientiam etiam vocat *synderesim, legem naturalem, scintillam rationis, quæ in Cain quoque peccatore non extinguitur, &c.* Accipiunt enim conscientiam non præcisè, & formaliter, quatenus est immediata actionis humanæ Regula, sed latiùs, vel causaliter pro præcipuis concurrentibus ad formandam conscientiam in homine.

Conscientiæ Divisiones.

9 NOtissima, & congrua est Divisio quinaria conscientiæ in *Rectam, Erroneam, Probabilem, Dubiam, Scrupulosam*. Ratio divisionis est: Quia quinque potissimùm modis contingit intellectum ex principiis communibus judicare, vel se habere circa actionem in particulari. Aut enim concludit ex principiis veris, & certis, & erit conscientia *recta*: aut ex principiis falsis, creditis tamen pro veris, & certis; & erit conscientia *probabilis*: aut intellectus nihil concludens, suspensus manet circa honestatem actionis, & erit conscientia *dubia*: aut denique intellectus inani motivo titubans malum solum suspicatur, & timet; eritque conscientia *scrupulosa*.

Altera necessaria est Divisio Conscientiæ in *obligantem, & consulentem, & permittentem*. Conscientia obligans, seu præcipiens, vel prohibens est, quæ dictat aliquid necessariò esse agendum, vel omittendum sub culpa, vel pœna: v. g. *Hodie jejunandum, non furandum esse*. Conscientia consulens, seu suadens, & dissuadens est, quæ dictat quid agendum vel omittendum solùm ad meliùs esse, seu ut magis conveniens ad honestatem, vel salutem: ut *Cœlibatum servandum &c.* Conscientia permittens dicitur, quæ solùm dictat aliquid hic, & nunc esse licitum: v. g. mihi hodie ob iter, ob labores licere solvere jejunium, &c. Conscientia denique etiam dividi solet in bonam, & malam, & dupliciter intelligi potest. I. *Habitualiter*, in ordine ad actus præteritos, vel futuros. Sic enim bonæ conscientiæ dicitur, qui sibi conscius est rectè factorum, aut habituatus ad rectè faciendum; in contrario dicitur quis conscientiæ malæ. II. *Actualiter*, conscientia bona dicitur, quæ quoad fieri potest, secundùm rectam rationem, & legem Dei formata hominem ab bonum dirigit, & à malo revocat. Conscientia mala vero dicitur, quæ vel culpabili ignorantia, vel malitia, malum sub ratione boni prosequendum inculcat: quò spectat etiam conscientia communiter dicta *perversa, cauteriata, &c.* qualis solet esse Hæreticorum, malorum Juristarum, &c.

SECTIO IV.

De Conscientia Recta, & Erronea

SUMMARIUM.

10 *Conscientiæ Rectæ, & Erroneæ definitio.*
11 *Quid dictamen verum speculativè, quid verum practicè?*
12 *Ratio ad Synderesim sæpè diversimodè subsumit, & applicat,*
13 *Ex qua nasci solet conscientia recta, vel erronea,*
14 *Conscientiæ rectæ triplex gradus.*
15 *Non tantùm recta, sed & erronea invincibilis obligat.*
16 *Pro tempore, quo agendum, dictat*
17 *sub peccato pro ratione dictaminis, mortali, vel veniali.*
18 *Ac etiam erronea invincibilis actum bonum efficit.*
19 *Contra quod solvuntur objectiones.*
20 *Qualiter de malo erroneè invincibiliter facto delectari liceat.*
21 *Conscientia erronea vincibilis ad sui sequelam non obligat positivè,*
22 *Bene autem negativè ad non faciendum contrarium, quandiù durat.*
23 *Et actum se sequentem formaliter malum reddit.*
24 *Perplexitatem tamen, vel necessitatem peccandi non causat.*
25 *Subditus præceptum rectum Superioris, erroneè illicitum putans, id observare debet.*
26 *Confessarius Pœnitentem circa essentiale aliquod erroneum sub mortali monere tenetur.*
27 *Tam in materia contra se.*
28 *Quàm in materia pro se, per se loquendo.*
29 *Præsertim quoad actus merè futuros, re adhùc integra.*
30 *Secùs re non ampliùs integra; casus difficilis.*

ASSERTIO. II.

COnscientia Recta *est, quæ ex principiis veris, & certis cognitis, & rectè applicatis judicat in particulari aliquid agendum, vel fugiendum*: Erronea *verò, quæ ex principiis falsis, vel falsò applicatis, creditis tamen pro veris judicat aliquid agendum, ut bonum, vel fugiendum, ut malum, cum reverà non sit. Hæcque duplex: Una* invincibilis, & inculpabilis *cujus error morali studio vinci, seu deponi non potuit; ideòque adhùc practicè vera est: Altera* vincibilis, & culpabilis, *cujus error morali adhibita diligentia deponi posset, ideòque etiam practicè falsa est, & erronea.* Communis doctrina. *Explico.* 10

§. I.

JUdicia, seu dictamina intellectus possunt esse vera, vel falsa dupliciter: *speculativè, & practicè*. Judicium verum speculativè dicitur, quod est conforme: falsum verò, quod est difforme suo objecto, quod nimirùm ita enunciat, vel dictat agendum, sicut reverà res se habet, aut aliter, quàm res se habeat juxtà tritum illud: *Ex eo, quod res est, vel non est, dicitur propositio vera, vel falsa.* Judicium verùm practicè est, quod est conforme rectæ rationi practicæ, formatum scilicet ex motivo rationabili, ac prudenti, juxta conditionem personæ operantis. Judicium verò falsum practicè est, quod est difforme rectæ rationi practicæ, formatum scilicet sine sufficienti, ac rationabili motivo secundùm conditionem operantis. Atque in judiciis practicis dirigentibus operationes humanas omninò sufficit veritas practica: Neque enim divina bonitas, vel ratio patitur hominem obligari ad veritatem speculativam circa 11

actio-

actiones singulares, ob earum innumeras circumstantias tam difficulter assequendam. Ideòque quoties intellectus adhibita debita diligentia ex aliquo rationabili motivo prudenter judicat quidpiam hic, & nunc in his circumstantiis, esse bonum, vel licitum, etsi reverà non ita sit, illud judicium, seu dictamen practicè erit verum: è contrà, cùm sine debita diligentia, & rationabili motivo imprudenter judicat, judicium practicè erit falsum, esto etiam res ipsa ita se haberet. Et hinc discernenda conscientia erronea vincibilis, & invincibilis, ut mox intelliges ampliùs.

§. II.

12 IN conscientia discursivè formanda, modo explicato *nu.* 4. & 7. *Synderesis* quidem *majorem* semper ponit veram, utpote principium practicum universale, quod non potest esse falsum. At verò, quia ratio humana fallibilis principium illud aliquando quidem vere applicat, verum subsumendo, & concludendo, aliquando verò malè applicat, falsum subsumendo, & concludendo, hinc nascitur conscientia recta, & erronea. Exemplo id intelliges. Synderesis rectissimè dictat: *Quidquid Deus præcipit, hoc faciendum est.* Jam I. subsumit rectè Ratio: *At Deus præcipit, parentes honorare, non furari: modò ergo hos meos parentes honorare, hanc rem non auferre debeo*, &c. Rectissima conscientia: quia Ratio principium rectè applicat subsumendo, & concludendo. II. Subsumat Ratio. *Atqui Deus præcipit, diliges amicum tuum: Ergo amicos tantùm diligere, hunc verò inimicum meum odio habere debeo.* Erronea est conscientia: quia Ratio verissimum principium malè applicat, falsum subsumendo. III. Iterùm subsumat Ratio. *Deus præcipit eleemosynas dare, maleficum occidere, Superiori obedire.* Ergo *cùm non habeam, furari debeo, ut dem huic pauperi: hunc maleficum propria authoritate mactare: jubente Superiore mentiri, vel pejerare debeo.* Conscientia iterùm est erronea. Quia ratio etsi verum subsumat, tamen falsò applicat nimirùm extendendo in conclusione. Subsumpta enim vera sunt cum limitatione. DEUS præcipit eleemosynas dare, sed *de proprio*: maleficum occidere, sed *authoritate publica*: Superiori obedire, sed *in licitis tantùm*. Vides hic qualiter ex eodem vero principio, pro diversa applicatione, sequatur conscientia modò recta, & vera, modò erronea, & falsa. Sed adverte ulteriùs.

§. III.

13 ILla porrò applicatio principii ad conclusionem practicam I. potest aliquando esse vera & speculativè, & practicè, & tunc emergeret conscientia simpliciter *vera*, & *recta*. Talis fuit conscientia Jacob petentis ingredi ad sponsam suam Rachelem *Genes.* 29. veluti ratiocinantis. *Honestum, & justum est ingredi ad sponsam, & uxorem suam propriam.* Principium verissimum. Sed *Rachel hæc est uxor mea propria, desponsata septemnali servitio jam absoluto.* Applicatio etiam verissima, & speculativè, quia conformis suo objecto, & practicè, quia conformis rectæ rationi, fundata scilicet rationabili, & liquido motivo contractus legitimè facti. Ergo rectissima conscientia infert Jacob; *Honestum, & justum est ingredi ad hanc*, dicens: *Da mihi Rachel uxorem meam, pro qua servivi tibi.* II. Applicatio illa potest esse speculativè quidem falsa, practicè tamen vera, & tunc similis sequetur conscientia, dicta *erronea invincibilis*. Talis fuit conscientia ejusdem Jacob *ibid.* ingredientis ad Liam loco Rachelis suppositam à socero Laban, ac ita fortè ratiocinantis. *Justum est ingredi ad suam.* Principium verum. Atqui *hæc est mea uxor*: applicatio hæc, seu *minor*, etsi speculativè falsa, quia difformis suo objecto, practicè tamen vera fuit, quia ex sufficienti, & rationabili motivo sic judicavit, & secundùm rectam rationem nec debuit, nec potuit judicare aliter. Non enim debebat, nec licitè poterat, sine causa de proximo suo, præsertim consanguineo, & socero Labano, judicare, vel suspicari malam fidem, & fraudem in re tam gravi. Ergò, licèt speculativè falsa, & erronea, practicè tamen omninò vera conclusione, & conscientia intulit Jacob: *Licet mihi ingredi ad hanc.* Et dicitur hæc conscientia erronea, invincibilis, & inculpabilis: quia error ille speculativùs, eo ipso, quia ex rationabili motivo processit, ut recta ratione aliter judicari non possit, vel debeat censetur morali studio, non posse vinci, vel deponi, nec consequenter culpabilis. III. Denique applicatio illa potest esse etiam practicè falsa, & nascetur conscientia erronea vincibilis, qualis potuisset esse conscientia Jacob ingredientis ad Liam, si à viro gravi, & fide digno de fraude præmonitus, aut ipse fraudulentiam soceri sæpiùs expertus fuisset, & tamen sine alia adhibita diligentia inquirendę veritatis ad Liam intrasset. Esto enim verum principium: *Justum est ingredi ad suam*, at applicatio: *Hæc est mea*: falsa fuisset, non tantùm speculativè, quia difformis suo objecto, sed etiam practicè, quia difformis rectę rationi practicè: quia sine sufficienti rationabili motivo ita judicasset, si habita probabili suspicione fraudis aliam diligentiam cognoscendi veritatem non adhibuisset: Consequenter conscientia speculativè, & practicè falsa, & erronea ad Liam intrasset, & peccasset. Et dicitur talis conscientia *vincibilis, & culpabilis*: quia eo ipso, quo absque sufficienti motivo sine debita diligentia inquirendi veritatem erratur, censetur error morali studio vinci, ac deponi potuisse, adeoque culpa non vacare in re, quam scire debemus: Ut si die jejunii dubitans de præcepto, absque alia inquisitione tibi persuadas, *non esse jejunium, licere vesci carnibus*, &c. Conscientia erronea vincibilis, & culpabilis esset, nec excusaret à trasgressionis peccato: ut infrà audies. Jam utique capis definitiones datas conscientiæ *rectæ*, & *erroneæ*, *invincibilis*, & *vincibilis*.

§. IV.

COnscientiæ rectæ triplex velut gradus est, penès triplicis generis principia certa, & infallibilis practica, ex quibus procedere debet. Conscientia recta *primi gradus*, ac *naturalis* dicenda est, quæ formatur ex principiis legis naturalis: v.g. *mihi non esse furandum*: Quia, *quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris*. Undè sicut ipsa lex naturalis, ita hæc inde evidenter deducta conscientia omnibus communis est, nec unquam extinguitur: juxtà illud Apost. Rom. 2. *Gentes, quæ legem non habent, naturaliter ea, quæ legis sunt, faciunt. Qui ostendunt ejusmodi opus legis scriptum in cordibus suis testimonium reddente illis conscientia ipsorum.* Conscientia recta *secundi gradus* est, quæ formatur ex principiis Legis divinæ positivæ per S. Scripturam, vel traditionem infallibilem propositis intellectui, quæ quidem sicut contingit ignorari, vel variis opinionibus involvi (undè tot hæreses, & opiniones etiam in rebus fidei, & morum) ideò conscientia inde deducta varia, & etiam erronea invincibilis esse potest. Conscientia recta *tertii gradus* est, quæ formatur ex legibus positivis humanis Ecclesiasticis, vel Politicis: quæ principia sicut eatenùs solùm infallibilia sunt, quatenus Legi divinæ conformia apparent, ita conscientia inde deducta catenùs tantùm certitudinem trahit: ideòque multò magis exposita est errori. Conscientiæ denique erroneæ gradus, vel principia non possunt assignari, cùm contingat infinitis modis errari. Causas lege apud S. Antonin. p. 1. Tit. 9. c. 12. P. Marchant. hic. Nunc verò utriusque conscientiæ obligatio explicanda venit. 14

ASSERTIO III.

COnscientia non tantùm recta, sed etiam erronea invincibilis tempore, quo durat, & agendum dictat actu, vel virtute, obligat ad sui sequelam sub peccato, pro ratione dictaminis mortali, vel veniali, actum verò conformatum honestum, seu moraliter bonum efficit. Hæc, quoad conscientiam rectam est omnium extra controversiam. Et quoad erroneam est communis DD. D. Th. 1. 2. q. 19. a. 5. D. Bonav. in 2. d. 39. a. 1. q. 4. Azor. l. 2. c. 8. q. 3. Sanch. l. 1. Moral. c. 11. n. 1. Vasq. disp. 59. c. 2. qui cum aliis meritò etiam censet esse de fide.

§. I.

COnscientia non tantùm recta, sed etiam erronea invincibilis præcipiens, vel prohibens, *obligat ad sui sequelam sub peccato.* Id perspicue docet Apostolus Rom. 14. ubi cùm docuisset in Lege Christiana nullum cibum esse *immundum*; nihilominus asserit, Judæos conversos, qui ex conscientia erronea putant, cibos Gentilium esse immundos, ac vetitos, vere peccare, si comedant, *Scio*, inquit, & *confido in Domino Jesu, quia nihil commune est per ipsum, nisi ei, qui existimat, quid commune esse, illi commune est.* Hoc est prophanum, immundum, &c. & paulò post *Qui autem discernit, si manducaverit, damnatus est: Quia non ex fide Omne autem, quod non est ex fide, peccatum est.* Hoc est: peccat, quia non agit secundùm fidem, seu credulitatem, ac dictamen, licèt erroneum, conscientiæ suæ. Similia habet 1. Corinth. 8. de Idolothytis. Undè *c. litteras. De restit spoliat.* dicit Innocent. III. *Quidquid fit contra conscientiam, ædificat ad gehennam*, Lege D. Bernardum l. *de præcepto, & dispensatione.* Ratio manifesta est. Quia ipsum dictamen conscientiæ proponens voluntati aliquid, ut lege præceptum, vel prohibitum, bonum, vel malum, licitum, vel illicitum, est immediata, & intrinseca lex, & regula voluntatis in operando, seu 15

actio-

actionum humanarum; atque adeò omnis lex præcipiens, vel prohibens aliquid, obligat sub peccato præcise quatenus proponitur voluntati per dictamen intellectus saltem practicè verum; ergo non tantùm conscientia recta, sed etiam erronea invincibilis, practicè verè dictans aliquid esse præceptum, vel prohibitum; &c. obligat voluntatem ad sui sequelam sub peccato, ut contrafaciens, v.gr. erroneè putans hodie esse diem festum, & Sacrum omittens, &c. verè peccet.

§. II.

16 Conscientia etiam erronea *obligat pro tempore, quo agendum dictat*. Nam sicut alia lex affirmativa, ita etiam conscientia recta, vel erronea præcipiens aliquid, obligat non pro semper, sed pro certo tempore, quo agendum dictat: ut si Judæus conversus erroneè credat, se debere filium circumcidere, obligabitur solùm stata die octava, non aliàs. Et sicut alia lex negativa: ita etiam conscientia erronea prohibens aliquid obligat & semper, & pro semper: ut si quis credat, esse illicitum vesci porcina, tenebitur semper abstinere. Itaque *quamdiù durat, & dictat actu, vel virtute*. Quòd si enim ea conscientia erronea, aut omninò deposita sit, & error correctus per oppositum rectum judicium; aut etiamsi habitualiter maneat, attamen hic, & nunc actu, vel virtute non dictet, sed quis planè immemor suæ prioris opinionis oppositum agat, utique prior conscientia erronea non amplius obligabit: neque actus contrarius poterit esse contra priorem conscientiam factus. Accedit, quod homo immemor prioris conscientiæ erroneę operans ordinariè habebit judicium contrarium, nimirùm aliquid non esse illicitum: cui actui tunc actionem conformare debebit, & nullo modo opinioni priori, cujus ne recordatur quidem.

§. III.

17 Conscientia omnis obligat sub peccato, *pro ratione dictaminis, mortali, vel veniali*. Ut si conscientia, seu vera, seu erronea dictet, aliquid esse præceptum, vel prohibitum sub mortali, transgressio voluntaria erit peccatum mortale: si sub veniali tantùm, veniale. Sin autem de his dubitet, transgressio adhuc erit mortalis, juxta dicenda infrà *c.4. De Conscientia Dubia*. At hic difficultas est: Quid si conscientia, seu recta, seu erronea generatim, confuse, & indistinctè dictet, aliquid esse malum, seu peccatum; v.g. mentiri, jurare &c. nihil cogitando de mortali, vel veniali, gravi, vel levi culpa, & sic tamen operans quomodò peccabit, mortaliter, an venialiter tantùm? Mortaliter peccare affirmant Doctores communiùs, Sanch. *l.1. Moral. c.11. nu.16.* Azor. Sayr. Regin. alii cum Bonacin. *disp.2. de peccat. q.4. pu.6.* Franciscus Bardi *discep.3. de Consc. c.8.* Eò quòd talis adhuc censeatur se exponere periculo peccandi mortaliter, ideòque mortaliter peccet. *Deinde* quandocunque intellectus apprehendit, vel judicat practicè aliquid esse malum, vel peccatum, semper ponitur in voluntate obligatio inquirendi, an malitia illa sit gravis, vel non: ergo si absque illo prævio examine operetur malum illud propositum, cujus gravitatem non agnoscat, imprudenter agit, & periculo graviter peccandi se exponens hoc ipso peccat mortaliter. At contrà talem venialiter tantùm peccare sentiunt Navarr. *Man. prælud.9.* Cajet. Lopez, Valent. alii apud Salas hic *tr.8. disp.un. sect.3.* qui probabile censet. Eò quòd tota ratio mali, seu peccati reperiatur etiam in peccato veniali: Ergo voluntas amplectens simpliciter malum, seu peccatum, ut sic nulla cognita notabili gravitate, non debet censeri velle peccare graviter, sed leviter tantùm. Neque censeri debet se exponere periculo peccandi mortaliter, quia ut supponitur, nullum hic tale periculum agnoscitur. Utraque Sententia probabilis, imò vera est cum distinctione, ut bene resolvit Thom. Tambur. *l.1. in Decal. c.3. §.3. n.32.* Nim. Doctores quidem eo statu debere censeri peccare pro ratione materiæ mortaliter, ut *si tali statu mentiantur cum juramento*, vel venialiter, ut *si mentiantur simpliciter*. Hi enim agnoscunt obligationem illam inquirendi gravitatem mali operandi, atque adeò præsumuntur cognoscere saltem virtualiter, & consequenter velle objectum peccaminosum in ea gravitate, quæ revera est, adeoque peccare pro ratione materiæ gravis, vel levis, mortaliter, vel venialiter: At verò homines rudes, simplices, indoctos eo statu solùm venialiter delinquere, probabilissimum est, cùm enim ii distinguere nesciant, nec consequenter advertant obligationem inquirendi, utrùm malum apprehensum mortale, vel grave sit, an verò veniale, & leve, censendi sunt velle solùm rationem imperfectam, & abstractam malitiæ, qualis etiam reperitur in peccato veniali: ideoque solùm peccare venialiter. Idque etiam posse contingere Doctoribus eo statu, quia gravitatem mali generatim propositi inculpatè non advertunt, non dubito cum Tamb. *cit. n.32. fine.* Quia etiam sapiens non semper sapit.

§. IV.

Conscientia non tantùm recta, sed etiam erronea invin- 18
cibilis *actum sibi conformem honestum, seu moraliter bonum efficit*. Communis DD. apud Franc. Bardi *De Consc. discept.3. c.3.* Ratio est, Quia actus humanus sumit suam specificationem, adeòque honestatem, seu bonitatem, & malitiam moralem ab objecto, non secundùm se, prout est à parte rei, sed ut proposito, seu repræsentato ab intellectu per dictamen rectæ rationis, si non speculativè, saltem practicè verum: cùm enim voluntas potentia cæca non possit tendere in objectum, nisi ut propositum ab intellectu: intellectus autem noster pro hoc statu difficulter cognoscat singularia, præsertim practica, ob eorum diversissimas circumstantias, nec ratio, nec bonitas divina permittit voluntatem inhonestè operando dependere ab objectis prout sunt in se, sed prout rationabiliter proponuntur ab intellectu: atqui etiam conscientia erronea invincibilis practicè verè proponit aliquid esse bonum honestum, v.g. *mentiendum officiosè pro servanda vita proximi; furandum ditiori, ut des egenti*, &c. ergo voluntas in sua operatione sequens conscientiam etiam erroneam invincibilem efficit actum honestum, seu bonum moraliter, illius nimirùm virtutis, cujus esse rationabiliter putantur: adeòque tunc mentiri vel furari erit verus actus moralis misericordiæ, vel charitatis, & tunc etiam meritorius: sicut è contra, non sequens, vel contra faciens efficit actum peccaminosum, contra illam virtutem. Ex dictis benè intellectis facile solves ea, quorum possunt fieri.

OBJECTIONES.

I. Malum non potest præcipi, vel obligare hominem: 19
sed id quod conscientia erronea dictat, v.g. *mentiri ad liberandum hominem*, &c. est verè in re, & intrinsecè malum: ergo illa conscientia non potest præcipere, vel obligare hominem. II. Sequeretur, hominem tunc à DEO obligari ad aliquid verè coram se, & intrinsecè malum: consequens est absurdum, ergo. III. Præceptum Judicis inferioris non obligat contra præceptum Judicis superioris: sed conscientia est velut Judex inferior: DEUS autem lege sua recta dictans, est Judex superior: ergo conscientia erronea non potest obligare tali casu. IV. Si quis ex conscientia erronea judicaret amorem DEI super omnia esse illicitum, talis contra conscientiam suam agendo, & amando DEUM super omnia, utique non peccaret, cùm amor DEI super omnia essentialiter excludat peccatum: ergo aliquando conscientia erronea non obligat. Resp. ad I. Distinguendo Maj. Malum formaliter ut malum, scilicet practicè propositum voluntati in ratione mali, non potest præcipi, vel obligare hominem: concedo M. Malum materialiter tantùm, quando formaliter practicè proponitur voluntati sub ratione boni, non potest præcipi, vel obligare hominem: nego Majorem, & consequentiam. Ad II. Etiam distinguo sequelam M. Sequeretur, hominem à DEO obligari ad malum per se, & quando proponitur ut malum: nego seq. M. Per accidens tantùm ratione conscientiæ erroneè invincibilis prudenter proponentis illud ut bonum: concedo seq. M. & nego absurditatem propter rationem paulò ante dictam *n.18.* Ad III. Iterùm distinguo Majorem. Præceptum Judicis inferioris non potest obligare contra præceptum superioris, quando constat præceptum contrarium Judicis superioris, concedo M. Quando præceptum contrarium superioris ignoratur, & idem cum præcepto inferioris invincibiliter putatur, ut in proposito: Nego M. & consequentiam. Ad IV. nego suppositum, posse nimirùm per errorem invincibilem, quo homo judicet amorem DEI super omnia esse illicitum. Quid enim lumine naturæ evidentius, quàm summum Bonum super omnia esse amandum? Et gratis admisso tali errore invincibili: dic, eo stante, hominem non posse amare DEUM super omnia propter ipsam rationem in objectione allegatam. Amaret enim DEUM super omnia, & non amaret, quia agit aliquid DEO displicens, seu illicitum.

Quæstio incidens.

Ergone licebit posteà delectari de tali opere intrinsecè malo: v.g. perjurio, homicidio, adulterio, tamen ex conscientia erronea invincibili benefacto?

Certum est, licere, quamdiù durat conscientia erro- 20
nea invincibilis dictans fuisse bonum. At postquam,

depo-

depoſito errore, cognoviſti, actum fuiſſe intrinſecè malum, ita diſtinguendum eſt, De tali actu præterito, materialiter ſumpto ſecundùm ſe, prout in ſe eſt, & jam cognoſcitur eſſe intrinſecè malus, poſteà delectari, eſt peccatum mortale ejuſdem ſpeciei cum ipſo actu, quemadmodum de pollutione in ſomnis inculpate habita ſecundùm ſe delectari mortale eſt ſecundùm omnes. Objectum enim ſimpliciter malum eſt. At verò de tali actu præterito formaliter, quatenus nimirum ita ex errore invincibili bene factus, & non cum cognita malitia malè peractus eſt, poſteà delectari, non ſolùm licitum, ſed etiam ſanctum eſt. Objectum enim honeſtum eſt. Perinde enim eſt, ac delectari, & ſibi complacere, quòd tali actu non peccaverit. Sed hæc infrà ex profeſſo diſces *c. 6. de Peccatis*.

ASSERTIO IV.

Conſcientia erronea vincibilis, non obligat poſitivè *ad ſui ſequelam, ſed negativè tantùm ad non agendum contrarium, quamdiù durat*. Communis doctrina cum D. Thom. ſuprà *q. 16. a. 6.*

§. I.

21 *Non obligat poſitivè ad ſui ſequelam*. Ratio eſt. Quia nulla poteſt eſſe obligatio ad malum formaliter: ſed actus factus ex conſcientia erronea vincibili, culpabili, culpabiliter dictante bonum, quod reverà malum eſt, & ipſe formaliter malus eſt, & indirectè ſaltem voluntarius in ſua cauſa, ſcilicet errore vincibili. Eo ipſo enim, quo, cùm potuiſſes, & debuiſſes vincere errorem inquirendo veritatem, culpabiliter neglexiſti, ſicut indirectè ſaltem voluiſti ipſum errorem, ac voluntariè malum pro bono habuiſti: ita operando cenſeris indirectè ſaltem voluiſſe ipſum malum voluntariè ignoratum; Ergo conſcientia erronea vincibilis non poteſt obligare poſitivè ad ſui ſequelam, quin potiùs actum ſequentem formaliter malum efficit.

§. II.

22 *Obligat negativè ad non faciendum contrarium, quamdiù durat*. Ratio eſt. Quia nunquam licet agere id, quod actu proponitur eſſe malum: Sed conſcientia erronea etiam vincibilis, falsò licet, dictans aliquid eſſe agendum, ut bonum debitum, v. gr. *pejerandum ad liberandum hominem*: hoc ipſo dictat ejus oppoſitum, utpote, *nolle pejerare ad liberandum hominem*, eſſe malum contra miſericordiam, vel charitatem: Ergo conſcientia erronea vincibilis, quamdiù durat, & dictat, obligat negativè ad non faciendum oppoſitum: idque pro ratione dictaminis, ut ſuprà *nu.* 17. De conſcientia erronea invincibili explicatum eſt.

§. III.

23 Conſcientia ergo erronea vincibilis, & actum ſe ſequentem, & actum contrarium formaliter malum efficit, ut ſive agas ſecundùm, ſive contra conſcientiam, ſemper pecces, ut in exemplo poſito, ſive pejeres, ſive pejerare nolis, ſemper graviter peccabis. Si enim falſum jures, peccabis peccato perjurii, à quo te, ſaltem in toto, non excuſat error vincibilis. Sin autem falsò jurare nolis ad liberandum hominem, peccabis contra conſcientiam actu dictantem non jurare eſſe malum contra miſericordiam, vel charitatem. Et quidem, cæteris paribus, gravius peccatum erit agere contra, quàm ſecundùm conſcientiam culpatè erroneam. Quia, cæteris paribus, gravius peccatum eſt, quod fit ex ſcientia, quàm quod fit ex ignorantia etiam culpabili, quæ, ſaltem non affectata, ſemper minuit voluntarium, & conſequenter peccatum: atqui illud, quod fit ſecundùm conſcientiam erroneam vincibilem, fit ex ignorantia actuali etſi culpabili: Quod verò fit contra illam, fit ex ſcientia, ſeu actuali dictamine, malum eſſe illud: Ergo hoc illo gravius eſt, *cæteris paribus*. Quia verò in caſu ſingulari raró ſunt cætera paria, ideo attendenda erit quantitas materiæ, & inde judicandum majus, vel minus peccatum: v. gr. Si conſcientia erronea dictat officiosè mentiendum eſſe pro ſervanda vita hominis, gravius erit utique non mentiri, quàm mentiri: ſi verò dictet etiam pejerandum eſſe, gravius erit falso jurare contra virtutem Religionis, quam nolle jurare ſolùm contra miſericordiam actu prætenſam, ſed falsò, Sanch. *l. 1. mor. c. 11.* Vaſq. Azor. alii multi apud Franc. *diſcept.* [illegible]

§. IV.

24 Conſcientia tamen erronea vincibilis non cauſat perplexitatem, ſeu neceſſitatem peccandi, ut quidquid homo agat, vel omittat, neceſſariò peccet, abſolutè, & ſimpliciter, ſed ſolùm ſecundùm quid, & ex ſuppoſitione talis conſcientiæ erroneæ, quamdiu durat: quam, quia poteſt, & debet deponere, ac corrigere, & agere ſecundùm rectam rationem, ſi culpabiliter retineat, nil mirum, ſtante uno abſurdo, ſequi & alterum. At quid ſi homo non poſſit ſe expedire, ſed perplexus manens invincibiliter utramque partem, v. g. *mentiri, & non mentiri pro liberatione hominis: ſacrificare non jejunum, & non ſacrificare propter ſcandalum: Negligere Sacrum ob ſervitium infirmi, & non negligere, &c.* putet eſſe peccatum? Reſpondetur, aut eligendum eſſe, quod minus apparet peccatum, aut ſi, nec hoc quidem dijudicare poſſit, ſed utrumque æqualiter, & inſtinctè putet eſſe peccatum, eligat ſive unum, ſive alterum, non peccabit. Quia nemo neceſſitate peccat: neceſſariò autem unam partem, v. g. aut mentiri, aut non mentiri eligere debet. Nec refert, quòd ipſe ſe judicet peccare: Quia peccatum non conſequitur ad judicium intellectus, ſed ad actum liberæ voluntatis: At in propoſito deficit libertas ſufficiens ad peccandum. Sanch. *cit. l. 1. mor. cap. 12. n. 14. alii communiter*.

Quæſtio incidens.

Quid ſi Conſcientia Erronea ſubditi putantis aliquid eſſe illicitum, concurrat cum præcepto Superioris idipſum rectè præcipientis?

25 Certum eſt, quando Conſcientia ſubditi eſt erronea invincibilis, eam plùs obligare, quàm præceptum contrarium quantumvis rectum cujuſcunque Superioris. Ratio patet. Quia ſubditus tunc ſequendo ſuum dictamen inculpatè quidem erroneum, ſed practicè, ut ſupponitur, omninò verum, non peccat, quia prudenter ſequitur immediatam regulam actionum humanarum; & conſequenter obediendo contrario præcepto Superioris peccabit, quia agit contra immediatam regulam actionis humanæ, ſcilicet dictamen rationis prudenter conceptum, quo ſolo mediante omnis lex, vel præceptum vim obligandi habet. Inſuper, etiam quando conſcientia ſubditi eſt erronea vincibilis, quamdiù actu dictat, adhuc intenſivè plùs obligat, quàm præceptum Superioris contrarium: Quia adhuc eſt actualiter immediata regula actionis humanæ, ſine qua, & contra quam durantem nulla lex obligare poteſt. At contrà extenſivè plùs obligat præceptum Superioris: Quia conſcientia erronea ſubditi ſolùm obligat ad unum, ſcilicet non agendum contra: At præceptum Superioris contrarium obligat ad duo: ſcilicet & ad deponendam, ac corrigendam conſcientiam erroneam culpabilem, & conſequenter ab obediendum præcepto contrario Superioris, uti benè cum aliis explicant Sanch. & Bardi. II. cc. Quo ſenſu intelligendus D. Bonav. *n. 4. d. 39. a. 1. q. 4.* abſolutè docens, ampliùs ſtandum eſſe præcepto Prælati, quàm propriæ conſcientiæ. Intellige, ſi ſit erronea, & vincibilis, &c. ut explicatum eſt. Exempla hic conſultò omitto, quia ſolent eſſe odioſa.

ASSERTIO V.

Incidentalis.

Pœnitentem Conſcientia Erronea in re gravi laborantem, per ſe ſemper teneri informare, vel admonere, conſiſtrius: Quòd ſi tamen prævideat informationem obfuturam moraliter potius, quàm profuturam prudenter diſſimulare poteſt, & debet. Communis doctrina apud Sanch. infra citandum.

Explicatio, & Regula.

I.

26 Quandocunque Pœnitens laborat conſcientia quavis erronea circa aliquid requiſitum ad validam abſolutionem à peccatis, verb. grat. *ſi ignorantia, vel errore vincibili, vel invincibili putaret, non eſſe explicandas ſpecies, vel numerum peccatorum, non requiri aliquem dolorem ſupernaturalem de peccatis commiſſis, aut propoſitum emendandi, vel reſtituendi injuſtè ablata, &c.* Confeſſarius id advertens ſub mortali tenetur eum inſtruere, vel admonere, ſecundùm omnes. Quia Confeſſarius, quantum eſt de ſe, graviſſimè obligatur curare, ut validè,

validè, & licitè adminiſtret Sacramentum. Eadem ratione quotieſeunque Confeſſarius advertit, Pœnitentem laborare conſcientia erronea, ſeu ignorantia vincibili, & culpabili in materia peccati mortalis, tenetur eum informare: Quia taliseſſet in malo ſtatu, & incapax abſolutionis. Communis cum Soto *in 4. d. 18. q. 2. art. 4.*

I I.

27 POenitentem laborantem conſcientia erronea, in materia peccati contra ſe, utpote putantem eſſe peccatum, quod non eſt: Aut eſſe peccatum mortale, quod ſolùm eſt veniale, tenetur Confeſſarius informare de errore, adhibita tamen debita cautela, ne conſcientias nimiùm laxet. Quia Confeſſarius, ut ſpiritualis Doctor, & Medicus, quantum eſt de ſe, tenetur Pœnitentem liberare à peccato: Sed qui putat ſe peccare, vel peccare mortaliter, cùm re ipſa non ita ſit, ratione tamen dictaminis erronei, reverà ita peccat, juxta dicta *num.* 17. ergo, &c. Sanch. *l. 2. de Matrim. diſp. 38. num. 4. Communis.*

I I I.

28 POenitentem conſcientia erronea invincibili laborantem in materia peccati pro ſe, putantem ſcilicet, aliquid eſſe licitum, quod non eſt: Aut non eſſe peccatum, quod reverà eſt, per ſe quidem ſemper tenetur informare Confeſſarius, etiam quoad actus præteritos injuſtos, invalidos, &c. ob rationem *num. præcedenti* allatam. *Niſi prævideat admonitionem ſuam moraliter obfuturam potiùs, quàm profuturam*: Seu gravius inde malum oriturum, de quocunque jure agatur. *Ita univerſaliter* Sanch. *cit. l. 2. diſp. 38. n. 6. q. 10. Ex. gr.* Advertit Confeſſarius, Petrum contraxiſſe Matrimonium invalidum, ſive jure humano, ut cum Conſanguinea prioris conjugis intra quartum gradum; ſive jure divino, v. g. priori conjuge nondum mortua, &c. ex errore, vel ignorantia invincibili, & inculpata durante etiamnum bona fide: Advertit autem nihilominùs, ſi ipſum informet, tamen conjugem putatitiam non derelicturum, continuò peccaturum, aut ſi derelinquat, oritura graviſſima ſcandala, alia incommoda, ac difficultates præſertim circa proles jam ſuſceptas. Et quamvis etiam diſpenſatio impetrari poſſet, attamen, crede mihi, magna eſt difficultas, & periculum in renovando novo conſenſu: Quid ſi conjux nullitatem Matrimonii ſubodoratus denuò conſentire nollet, ut nonnullibi contigit? &c. Eo caſu & poteſt, & tenetur Confeſſarius prudenter diſſimulare, imò ſi opus ſit, etiam obligationem debiti docere. Sanch. *cit. n.* 8. Ratio eſt. Quia ex duobus malis minus eſt eligendum. Minus autem malum eſt fornicari materialiter tantùm in bona fide, quàm accepta informatione imprudenti, formaliter peccare continua perplexitate; aut alia graviora mala cauſare. At quid ſi Pœnitens conſcius ſit nullitatis Matrimonii, atque facilè apprehendat, ſe debitum exigere non poſſe, invincibiliter tamen putet, ſe alteri exigenti debere reddere? Eadem ratione, meo quidem judicio à viris doctiſſimis firmato, tace, diſſimula præſertim ſi fœmina ſit, quibus debitum negare valdè difficile, & periculoſum eſt, donec intereà impetrata diſpenſatione eam de revalidando Matrimonii contractu inſtruas.

I V.

29 POenitentem ſimili conſcientia erronea invincibili laborantem quoad actus merè futuros, & re adhuc integra, Confeſſarius omninò tenetur informare de errore, etiamſi prævideret illum minimè pariturum, ſed peccaturum. Accipe idem exemplum. Confeſſarius advertit, Petrum velle ducere uxorem conſanguineam in gradu dirimente, (idemque eſt, de quovis alio actu, vel contractu illicito, aut iniquo merè futuro) qui tamen ex errore invincibili ita ſe poſſe putat: de facto tamen nondum duxit, & liberè non ducere poteſt: teneris, Confeſſarie, informare, etſi credas non pariturum, ſed graviſſimè peccaturum. *P. Marchant. hic ex communi.* Ratio eſt. Quia Confeſſarius, ut ſpiritualis Paſtor, Doctor, Medicus animarum, ex officio ſuo tenetur pœnitentem informare de erroribus conſcientiæ, niſi ſubſit rationabilis cauſa diſſimulandi: Atqui hìc nulla ſubeſt rationabilis cauſa diſſimulandi, ſicut in caſu priori: Ille enim, qui ex errore invincibili jam contraxit Matrimonium, v. g. eſt in poſſeſſione bonæ fidei, & ſi informetur, conſtituitur in perplexitate, & periculo, aut peccatorum, aut ſcandalorum, vel aliorum incommodorum, ac difficultatum, à quibus ſe moraliter extricare nequit, uti ſupponimus: Qui autem nondum contraxit, abſolutè liber eſt, extra anguſtias, & pericula præfata: Atque adeò, ſicut hìc non habet cauſam non recedendi à ſuo errore, ita & Confeſſarius non habet cauſam diſſimulandi ſuum officium, ſeu non informandi eum de errore ſuo, & conſequenter ſecutorum peccatorum cauſa per ſe, nullo modo erit Confeſſarii informatio, ſed malitia libera Pœnitentis informati. At hic reſtat

Quæſtio difficilis.

Quid agendum in ſimili quoad actus futuros re non ampliùs integra?

CAſum ſingularem proponit Doctiſſimus ille Th. Sanchez *l. 2. de Matrim. diſp. 40. n. 7. Accedit mulier manè faſſura, & reperitur habens impedimentum dirimens, cujus detectio infamiam notabilem produceret, & ſunt omnia jam parata ad nuptias veſperi celebrandas, & tentatis omnibus mediis nulla evadendi via aperitur, ſed ſuſpicio vehemens orietur alicujus criminis detecti in confeſſione, ſi fœmina abſtinere velit à nuptiis, aut differre, dum Pontificia diſpenſatio obtinetur.* Hæc ille, ibi ſua auctoritate docens eo caſu urgentiſſimæ neceſſitatis Epiſcopum poſſe diſpenſare. At ſi non pateat recurſus ad Epiſcopum, quid aget Confeſſarius? Si quidem videat Pœnitentem laborare errore, vel ignorantia invincibili, iterùm taceat, diſſimulet, & bona potiùs fide, quàm conſcientia conſternata agere ſinat, *ut ex* Navarro *in c. Si quis autem de pœnit. d. 7. num.* 83. optimè docet ſæpè laudatus Sanch. *cit. diſp. 38. num. 6. poſt medium.* At verò, quòd ſi advertat, pœnitentem duci errore, vel ignorantia vincibili, rationabiliter dubitare, vel ſuſpicari de impedimento latente, & maximè, ſi etiam interroget, ac conſilium petat: *Ex communi doctrina*: 1. Veritas omninò aperienda. 2. Permittendum contrahere cum intentione faciendi, quantum licet. 3. Simpliciter interdicenda conſummatio matrimonii tam reddendo, quàm petendo. 4. Prætendendum privilegium primi bimeſtris: Intereà vel Roma diſpenſatio procurari poterit. Sed certè, crede mihi, experientia docuit, hoc ultimum moderno tempore eſſe difficillimæ, & periculoſæ praxis. O quàm inviſum, & ad audiendum grave eſt novis maritis privilegium iſtud: Imò pleriſque vix auditum. Quid ergo? Ecce: Eo caſu urgentiſſimæ neceſſitatis Epiſcopum poſſe diſpenſare docuit Sanch. *ſuprà* etiam ad contrahendum. Si ergo mora ſuppetat, ſurge, curre, recurre, adjuva ſororem tuam in tanto periculo trepidantem. Si mora deſit, induc, ut ex tempore voveat Deo ſervare virginitatem ſuam, aut primo triduo matrimonii, juxta monitum ab Archangelo Raphaele datum Tobiæ juniori: Aut ſi longiori mora opus, primis novem diebus, in honorem novem menſium, quibus Virgo Deipara Deo gravis fuit: Vel aliquid ſimile ſanctæ intentionis. Quidni conſenſum ſaltem permiſſivum à novo marito nova nupta facilè eblandiatur? Utinam non ſæpè eblandirentur multa graviora, ſed iniquiora! Intereà, impetrata diſpenſatione, ſuavis quoque modus eſſe poterit, renovandi conſenſum. Quodſi tibi hæc in caſu aliquo non ſatisfaciant, conſule me doctiores. Sed interim ad exemplar, quod tibi in cauſa matrimoniali monſtratum eſt, diſce judicium ferre in aliis materiis, & caſibus conſimilibus. 30

S E C T I O III.

De Conſcientia Probabili.

S U M M A R I U M.

31 *Conſcientia probabilis ex principiis probabilibus.*
32 *Practicè certò dictat, & tutò ſequenda.*
33 *Si tamen te ante operationem practice reſolvas.*
34 *Hinc ante operationem benè; ſed malè poſt, inquiris opinionem tibi faventem.*
35 *Opinionem pro libito mutare non potes, niſi quando res manet integra.*
36 *Licitum eſt ſequi opinionem verè intrinſecè probabilem.*
37 *Eſt verò illa intrinſecè probabilis, quæ conformis eſt principiis legis.*
38 *Extrinſecè tantùm probabilem non licet ſequi.*
39 *Opinio communis cuilibet tutò ſequenda in praxi.*
40 *A communi opinione in praxi non eſt recedendum.*
41 *Quomodo auctoritas unius reddat opinionem probabilem præſumptivè.*
42 *Dantur de eadem re duæ opiniones oppoſitæ probabiles, & practicè veræ.*
43 *Ex quibus (quantum eſt de honeſtate actionis) quis etiam minùs probabilem, & minùs tutam ſequi poteſt.*
44 *Etiam contra propriam opinionem probabiliorem, & tutiorem viſam.*
45 *Et quandoque etiam debet.*

46 *Ut*

46 *Ut subditus obediendo Superiori, &*
47 *Confessarius ut Judex in judicio Sacramentali. Ac etiam*
48 *Confessarius ut Doctor in consiliis dandis.*
49 *Assertionis limitatio*: Si aliundè nihil obstet.
50 *Quando fas est sequi probabilem in vita, etiam sequi eam licet in articulo mortis. Sed contrarium tutius.*
51 *Quando non de sola honestate, sed etiam de valore actionis agitur, relicta probabiliori, non licet sequi minùs probabilem.*
52 *Aliæ dicuntur tantùm probabiles speculativè, aliæ practicè.*
53 *Minister Sacramentorum quoad essentialia tenetur sequi tutiorem.*
54 *Aliàs peccat mortaliter, multipliciter.*
55 *Si tamen id fieri possit, & necessitas aliud non urgeat.*
56 *Sed intellige: Quoad* essentialia.
57 Minister *tantùm tenetur, non verò* Penitens *v. g.*
58 *Medicus, & Chyrurgus in applicandis medicinis sub mortali, tenentur sequi sententias probabiliores.*
59 *Apud infirmum tamen desperatum aliquando dubiam adhibere possunt.*
60 *Judex in causis civilibus decidendis tenetur sequi probabiliorem.*
61 *Nec, quando causa utriusque partis litigantis est æquè probabilis, adjudicare potest, cui maluerit.*
62 *Consiliarii Principis, vel Reipublicæ in dandis consiliis probabiliorem sequi tenentur.*
63 *Advocatus autem licitè defendit causam minùs probabilem.*
64 *Neque quoad hoc, eadem est ratio de Judice, & Advocato.*

ASSERTIO VI.

Conscientia probabilis est, quæ ex principiis, seu motivis probabilibus, seu verosimilibus tantùm practicè certò dictat, aliquid licere, vel non licere. Ex communi DD.

§. I.

31 *Ex principiis probabilibus, seu verosimilibus tantùm*, applicatis, scilicet per opinionem probabilem intrà definiendam. Quemadmodùm enim quando sub principio Synderesis, Ratio subsumit aliud principium certum, vel pro certo creditum, enascitur conscientia recta, vel erronea, ita quando eadem Ratio assumit per opinionem probabilem principium incertum quidem cognitum, & cui fortè falsum subesse possit, attamen certò verosimile, ac probabile, enascitur conscientia probabilis, seu opinativa, & ipsa quidem incerta speculativè, omninò tamen certa practicè: Idque (ne mireris) hac ratione. Quia opinio applicans principium probabile ad inferendam conclusionem, non est solum judicium veritatis absolutum, non enim absolutè dicit, aliquid esse verum, vel falsum: Sed involvit simul judicium probabilitatis per modum enumerationis modalis, dicens nimirum; *probabiliter* aliquid esse verum, *seu esse probabile*, quòd quidpiam ita sit, vel non sit: Quamvis ergo dicta opinio simpliciter sit incerta quoad judicium veritatis, seu an res ipsa ita sit, vel non sit: est tamen, & debet esse certa quoad judicium probabilitatis (saltem alicujus tandem) quòd nimirùm opinio probabiliter sit vera; & res verosimiliter ita sit. Certum rursus est, conscientiam posse sequi opinionem probabilem in praxi: Et hinc sequitur conscientia probabilis practicè omninò certa. Patet in hoc discursu. *Omnis contractus justus est licitus: Sed census germanicus probabiliter est justus: ergo probabiliter est licitus.* Ubi minor, & conclusio opinativa, etsi incertæ quoad veritatem, certò tamen probabiles sunt: Et quia rursus certum est, conscientiam posse sequi opinionem probabilem, hinc sequitur conscientia practicè certa: *Ergo & mihi hic & nunc licet inire hunc contractum, exigendo annua quinque pro centum, salvo capitali.*

§. II.

32 *Practicè certò dictat.* Et verò conscientia probabilis in praxi tutò sequenda debet semper formari per modum judicii resoluti, & practicè certi, uti cum Navarro, Suar. Lessio ex communi DD. notant Laym. *hic l.1.c.5.* §.1. March. *Tribun. p.1.tr.5.tit.5.* Ratio est. Quia conscientia etiam probabilis debet esse regula actionis humanæ honestæ, atque operantem practicè, & moraliter securum reddere de honestate suæ actionis, quòd scilicet sic operando non peccet: Alioquin imprudenter ageret, & se periculo peccandi exponendo, reipsa peccaret: Atqui nullo modo posset esse regula actionis humanæ honestæ, aut operantem ita securum reddere de honestate actionis suæ, nisi per modum judicii resoluti, ac practicè certi dictet hic, & nunc licere sic operari, absque practica formidine de opposito, *ne fortè non liceat sic operari hic, & nunc: Ne fortè peccet &c.* Nam eò ipso, quòd quis ita practicè formidat de opposito, censetur practicè dubitare: cum conscientia autem practicè dubia nunquam licet operari: Ergo conscientia probabilis debet esse judicium resolutum, & practicè certum: Quantumvis maneat incertum speculativè, & cum actuali etiam formidine vel dubitatione speculativa de opposito: *Ne fortè res ita non se habeat, ne fortè erret in judicio, v.g. ne fortè census germanicus reverà sit injustus: Ne fortè res hæc sit aliena. Ne fortè hodie sit indictum jejunium.* Si habeas probabilem opinionem, quòd non: practicè certò concludes, licere tibi *sic contrahere, rem retinere, jejunium conservare.* Atque hinc jam capere debes Conscientiæ probabilis definitionem, & differentiam tum ab aliis conscientiis, tum ab ipsa opinione: Quæ definiri solet: *Assensus rationis ad alteram partem contradictionis ex motivo probabili, seu verosimili tantùm.* Opinio enim speculativa est, & universalis etiam in practicis, ideòque semper habet annexam formidinem de opposito: conscientia autem opinativa ex opinione ducta practicè practica est, & practicè certò, sine formidine, dictat operari in particulari, uti explicatum est.

§. III.

Ex dictis advertant graviter, qui de aliqua materia, vel operatione v.g. attentione requisita in Horis Canonicis &c. mente versant diversorum Auctorum opiniones, utpote aliquorum dicentium *sub mortali requiri devotionem, & attentionem internam*: Aliorum, *externam tantùm*; aliorum, *neutram, sed sufficere prolationem verborum*: interim ipsi se non resolvunt practicè, sed manentes dubii, ac velut problematici, non curant, quid agant. Tales non habent conscientiam ullam probabilem, cùm non forment sibi assensum, vel judicium certum practicè, quid agendum sit: sed solùm habent notitiam opinionum in aliorum judicio quasi speculativam, cum qua, absque alia resolutione practica, sanè prudenter, & licitè operari nequeunt: ideòque labuntur, & peccant. Quæ verò est vanitas illorum, qui post actum commissum, vel omissum, antequam vadant ad confessionem, revolvunt Auctores, ut inveniant sibi faventem sententiam, vel opinionem? Quasi opinio subsequens possit justificare præcedentem actionem. Aut enim antea operati sunt bona fide, & ex ignorantia, vel errore invincibili: Et sic non peccarunt, nec confessione opus habent. Aut operati sunt mala fide ex notitia, dubitatione practica, vel ignorantia vincibili, & culpabili mala, non adhibentes, scilicet debitam diligentiam, ut scirent, an actus sit licitus, nec ne; & tunc certò peccarunt pro ratione notitiæ, dubii, vel ignorantiæ, ideòque absolutè confiteri debent. Nihil ergo opinio subsequens ad finem confessionis suffragari poterit. Si verò ad alium rectum finem inquirant, v.g. ut dignoscant obligationem restituendi, &c. culpandi non sunt: & hinc 33

§. IV.

Ante factum, quòd si quis valdè propensus ad aliquem actum dubii juris, sitne licitus, necne, data opera volvat, & inquirat varios Auctores, & opiniones, ut tandem inveniat sibi faventem, siquidem bona fide procedat, ut inveniat sententiam, vel opinionem sibi faventem verè probabilem, & ratione, vel fundamento non levis momenti nixam; is inde conformata conscientia tutò operabitur. Quia operans juxta probabilem sententiam, non peccat. Sanch. *l.1. Moral. c.9.* aliisque multis citatis Franc. Bardi. *Hic discept. 4. c. 19.* Negari tamen non potest, modum istum procedendi esse valdè periculosum. Nam vehemens illa inclinatio ad unam partem sæpè facit, ut non considerentur omnes circumstantiæ ad rem pertinentes, nec debitè ponderentur rationes in oppositum: affectu enim prædominante excæcatur judicium. Quòd si porrò talis procedat mala fide, ut modò inveniat aliquem Auctorem, vel opinionem sibi faventem, ad colorandum factum suum, non curando, quo fundamento, vel ratione nitatur, is ex tali opinione neque conscientiam practicè certam formare, nec consequenter licitè, ac tutò operari poterit. Qua ratione verissima est sententia negativa Navarri. *Man. c.17. num.83. & aliorum.* 34

Quæ-

Quæſtio incidens.

An in formanda Conſcientia probabili, quis pro libitu poſſit variare, modò hanc, modò illam opinionem probabilem de eadem re ſequendo?

35 RESpondetur breviter: Id quidem licere, quando res manet integra, ut ex variatione opinionis nulla lex violata maneat: Non verò licere, quando res non manet integra, ſed ex variatione opinionis neceſſariò aliqua lex violata manet. Exemplis hoc capies. Sint rationes utrinque probabiles, aliquod vectigal eſſe juſtum, & eſſe injuſtum. Poteſt Titius ſequendo opinionem probabilem, *eſſe injuſtum*, illud defraudare, maximè cùm juvetur à poſſeſſione rei ſuæ: poſteà autem mutata opinione, *eſſe juſtum*, poſſet illud tributum emere, & ipſemet exigere. Quia adhuc manet et integrum, ut ſi demonſtretur tributum fuiſſe juſtum, ipſe anteà defraudatum reſtituere poſſit. At contrà, ſunt opiniones utrinque probabiles, voventem poſſe, & non poſſe propria authoritate votum in aliud opus æquale commutare: Jam ſi Titius vovit jejunium in hac vigilia B.V. & ſequendo illam ſententiam, *quòd poſſit*, commutaſſet in eleemoſynam æqualiter Deo gratam æſtimatam, ſicque jejunium omittat: non poterit poſteà ſequendo aliam ſententiam, *quòd non potuerit ſic commutare*, etiam omittere eleemoſynam. Quia ſic votum nullo modo ſervabitur, ſaperetque fraudem, & illuſionem; Ita Bardi *cit. cap.* 14. Latiùs, & aliter explicat Thomas Tamburin. *lib.* 1. *in Decal. cap.* 3. §. 5. quem, ſi placet, vide.

ASSERTIO VII.

LIcitum eſt in conſcientia, & operatione ſequi opinionem verè probabilem intrinſecè, non item extrinſecè tantùm ex ſola authoritate extrinſeca, abſque ulla ſaltem præſumpta probabilitate intrinſeca. Communis, & in his terminis certiſſima doctrina.

§. I.

36 *LIcitum eſt ſequi opinionem verè probabilem intrinſecè.* In hoc conſentiunt omnes; & *Ratio eſt*. Quia quidquid rectè, & prudenter creditur licitum, etiam licitè fit: quandoquidem rectum, & prudens judicium ſequens nemo peccet: atqui *opinio verè probabilis* intrinſecè, nixa ſcilicet motivo rationabili, etſi incerto ſpeculativè, rectè, & prudenter judicat aliquid eſſe licitum: & conſcientia inde formata eſt verus actus prudentiæ: etſi enim unà cum ſuo motivo maneat incerta ſpeculativè, eſt tamen certa practicè: ut *ſuprà num.* 31. *&* 32. explicatum eſt: Neque verò ad virtutem prudentiæ requiritur, ut in regulando ſemper ſit vera, & certa ſpeculativè ex parte objecti, cùm in rebus pleriſque moralibus ob innumeras circunſtantias particulares vix unquam poſſit haberi veritas, & certitudo ſpeculativa: ſed ſufficit, quòd ſit vera, & certa practicè ex parte motivi rationabilis, ac probabilis: alioquin vix unquam haberemus quietam conſcientiam; Ergo *licitum eſt in conſcientia, & operatione ſequi opinionem verè probabilem intrinſecè ſaltem*. Noſti jam opinionem probabilem vulgò dici illam, *quæ nititur ratione alicujus momenti*, & ſic vocatur probabilis intrinſecè; *vel authoritate gravi*, & ſic vocatur probabilis extrinſecè. Jam verò prætermiſſis variorum de vera intrinſeca probabilitate opinionis opinionibus, ex mente P. Marchant. *ſuprà citati* ſic accipe.

37 Opinio verè probabilis intrinſecè eſt, *quæ principiis legis divinæ naturalis, ac poſitivæ, atque in his fundatis juſtis legibus humanis conformis eſt, vel non repugnat*. Ratio eſt. Quia omnis opinio practica, ad hoc, ut cenſeatur probabilis practicè in ordine ad operandum, neceſſariò debet apparere conformis, vel ſaltem non diſſona regulæ, ac menſuræ actionum humanarum: ut patet ex terminis: atqui omnis, & ſola menſura, ac regula extrinſeca actionum humanarum eſt lex divina naturalis, ac poſitiva, atque in his fundatæ juſtæ leges humanæ, Eccleſiaſticæ, Politicæ: ergo omnis, & ſola his conformis, vel non repugnans opinio cenſeri debet verè, intrinſecè, ac practicè probabilis, eoque probabilior, quò magis, conformis, & minùs diſſona: minùs verò probabilis, quò minùs conformis, magiſque diſſona: omninò autem improbabilis, ſi omninò diſſona appareat, vel repugnans dictis legibus. Opinionis ergo verè probabilis conditiones, & ſigna potiſſima ſunt: ſi ſit *conformis, vel non diſſona*. 1. Juri divino innato, ſcripto, tradito, ob rationem datam. 2. Sacræ Scripturæ. Nam, *quæcunque ſcripta ſunt, ad noſtram doctrinam ſcripta ſunt*. Et omnis Scriptura legem divinam aut ſignificat, aut declarat, aut exemplis demonſtrat. 3. Actionibus Chriſti humanis ordinariis. Quia ipſe eſt via, veritas, & vita. 4. Senſui Eccleſiæ, & Conciliorum. Ipſa enim *eſt Columna veritatis*. 5. Doctrinæ SS. Patrum; Qui *ſicut ſplendor firmamenti ad juſtitiam erudiunt multos*. 6. Doctrinæ Theologorum in Eccleſia communiter auctoritatem ſortitæ.

§. II.

NOn licet ſequi opinionem extrinſecè tantùm probabilem, &c. Hoc volumus dicere, Auctoritas quorumlibet Doctorum ſe ſola formaliter non fundat opinionem probabilem practicè, ſed ſolùm, vel concomitanter, vel præſumptivè, Navarr. *Man. c.* 27. *n.* 289. Azorius *tom.* 1. *l.* 2. *c.* 16. Arriaga *de Act. Hum. diſp.* 24. *ſect.* 3. Caſpenſ. *de Conc. diſp.* 3. *ſect.* 1. Marchant. *cit. Tit.* 5. *q.* 4. Bardi *cit. c.* 2. *alii communiter*. Sumi poteſt ex utroque jure. *c. Nicæna ſynodus d.* 32. Sententia Paphnutii præponitur ſententiæ plurimorum in eodem Concilio intervenientium. Et *l. penult. C. de veteri jure enucleando*, inquit Juſtinianus: *Sed neque ex multitudine Auctorum, quod melius, & æquius eſt, judicatote: cùm poſſit unius forſan, & deterioris ſententia multos, & majores aliqua in parte ſuperare.* Hæc ibi Imp. Et ſanè experientia conſtat, multos alioquin doctos alicui opinioni ſubſcribere, non alio ductos motivo, niſi quia alii ſic ſenſerunt: unde tot opiniones olim à Sapientibus etiam receptæ, poſteà, rationibus ponderatis, judicatæ ſunt improbabiles, ac etiam falſę. Ergo, &c. *Ratio à priori, & fundamentalis eſt.* Quia nulla opinio poteſt cenſeri verè, & practicè probabilis, niſi appareat conformis, vel non repugnans rectæ rationi, vel legi, præſertim divinæ: ſed ex ſola auctoritate Doctorum quorumlibet formaliter non apparet conformitas ulla opinionis ad rectam rationem, vel legem, niſi hæc aliunde ſciatur, vel ſupponatur: ergo ſola auctoritas quorumlibet Doctorum non fundat opinionem practicè probabilem *formaliter*: ſed ſolùm, vel *concomitanter* ſimul cum rationibus ab ipſis allatis, quas quis examinavit, atque probabiles, ſeu rationi rectæ, vel legi conformes eſſe judicavit; auctoritas enim Doctorum adjuncta rationi multam habet energiam ad firmandam opinionem, & conſcientiam probabilem: vel *præſumptivè*; quia, cùm de veritate, vel falſitate non conſtat, ipſa auctoritas Doctorum facit præſumptionem pro probabilitate: quia præſumere debemus tot graves Auctores non eſſe hallucinatos, ſed rationes meliùs penetraſſe, quàm noſcapiamus. Atque hac ratione, *præſumptivè* nimirum, Ariſtoteles definivit 1. Top. 1. *Probabilia ſunt, quæ videntur omnibus, aut pluribus, aut ſapientibus, & his, vel omnibus, vel pluribus, vel ſpectatiſſimis.* 38

§. III. *Opinio communis cuilibet tutò ſequenda in praxi.*

VErum eſt. Quia auctoritas multorum Doctorum reddit opinionem probabilem, ideòque tutò ſequendam in praxi, præſumptivè, ut jam explicatum eſt. Unde neque ordinariè tenetur quivis ſequens opinionem Sapientum per ſe examinare opinionis rationes, ſed ſufficit præſumere illos non levi fundamento, & ratione niti. Dico *ordinariè*. Nam ſi viro docto occurrat aliqua ratio in contrarium, quam advertit cognitam, vel examinatam non fuiſſe ab aliis Doctoribus, non poterit prudenter ſtatim ſequi illorum opinionem in operatione, ſed veritas ulteriùs inquirenda erit, conferendo rationem ſuam cum rationibus aliorum, aut ipſis Doctoribus, ut ex communi notat Bardi *cit. diſcept.* 3. *c.* 2. Cæterùm *opinio communis* tutò in praxi ſequenda cenſeri debet, non quæ à pluribus ſolo numero, ſed quæ à probabilioribus numero competenti, arbitrio boni viri, ex profeſſo defenditur. Ut ſi ſex, vel ſeptem Doctores graves aliquam opinionem ex inſtituto doceant. Navarr. *cit. c.* 27. *num.* 289. Sanchez *l.* 1. *Moral. c.* 9. alii apud Bardi *cit. c.* 3. Imò quinque ſufficere, ait Filliucius *Tractatione* 21. *c.* 14. *num.* 14. Unde quando duæ oppoſitæ opiniones à probatis, & claſſicis Auctoribus defenduntur numero competenti, ita ut quælibet habeat ſex, vel ſeptem Patronos graves, tunc utraque opinio rectè dicetur *communis*, ut notant DD. *citati*. Sic contingit *de cenſu germanico licito, vel illicito: de attentione in Horis: de circumſtantiis aggravantibus tantùm confitendis, vel non confitendis, & ſimilibus*. Poterit ergo aliquis, cui non occurrit efficax ratio in oppoſitum, utramlibet tutò ſequi. Denique pauciores quinque, vel quatuor (præter tim unus, aut alter tantùm) contra communem aliorum ſententiam, per ſe loquendo, & ratione ſolius auctoritatis ſuæ, non reddunt opinionem probabilem *præſumptivè*. Quia leve cenſeri debet fundamentum authoritas unius, vel alterius, quando communis aliorum conſenſus eſt in contrarium. Ex communi Laym. hic *c.* 5. §. 2. *n.* 6. Dico autem *per ſe*, aliter mox intelliges. 39

§. IV.

§. IV. *A communi opinione in praxi non est recedendum.*

40 VErum est, *cæteris paribus*, quando quis solam authoritatem Doctorum pro motivo præsumptivè opinandi habet, & aliunde non est motivum, vel ratio recedendi. Idque ordinariè consultum, non tamen necessarium est. Etenim vir doctus licitè potest recedere à communi aliorum sententia, inspectis, & diligenter consideratis, ac solutis ejus fundamentis, & amplecti opinionem singularem, quæ sibi non levi motivo probabilis videtur. Alioquin non licuisset Recentioribus toties recedere ab opinionibus communibus Antiquorum. Ut contra Angelum, Sylvest. & alios docent Sanchez *cit. cap. 9. nu.* 4. Vasq. *disp. 66. c. 4.* Azor. *tom. 1. l. 2. c. 17. q. 6.* Laym. *cit. n.* 6. Nec obstat, quòd opposita sententia communis Doctorum censeatur, & sit probabilior, quia inter oppositas opiniones probabiles etiam minùs probabilem tutò sequi possumus, ut *assert.* seq. videbitur. Quinimò, si Doctor gravis etiam unicus, rationes, & argumenta communis opinionis sufficienter diluat, ac insuper novas rationes, decreta, aliave motiva ab aliis Doctoribus non animadversa afferat, tunc omninò reddet opinionem suam singularem probabilem quibusvis, & tutò sequendam in praxi. Uti notat *Vasq.* & concedit noster P. *Marchant.* ll. cc. Et hinc explicanda venit

Quæstio incidens.

Qualiter Authoritas unius Authoris reddat opinionem probabilem præsumptivè.

41 REspondetur. Authoritas unius Doctoris, qui noscitur verè doctus, & excellens in arte sua, gravis, & maturus, probus, & timoratus; si rem ex professo tractet, firmamque rationem afferat, nec appareat contra ipsum aliquid convincens, etiamsi doceat contra communem sententiam, & innumeros alios, reddit opinionem suam singularem probabilem simpliciter, ut etiam vir doctus tutò sequi possit, quamdiu non apparet aliquid convincens in oppositum, indoctus verò, & simplex licitè sequitur opinionem singularem unius periti, & probi Doctoris, quamvis alios communiter oppositum tenere, nec rationes in oppositum solvere sciat. Quia nimirum authoritas viri docti, & probi est sufficiens motivum homini illiterato, & simplici ad formandum prudens judicium: præsumere enim potest, Authorem illum esse ejusmodi doctrinæ, qui rationes utrinque meliùs penetrarit, quàm ipse possit; & ejus probitas, qui non temerè, & sine ratione opiniones effutiat: maximè, si sit Superior, confessarius, præceptor, quem scio debere mei curam gerere. Semper enim discipulus licitè, & tutò sequitur opinionem sui Magistri in scholis traditam, quem peritum, & timoratum virum judicat. Quin etiam in casu, quo quis in re quapiam non potest investigare veritatem, & tamen necessariò ad operandum resolvere se debet in alterutram partem, poterit in praxi securè sequi opinionem illam, quam meminit, se in aliquo probato, & classico Authore legisse, vel à viro docto, & probo audivisse, modò non constet evidenter esse falsam, vel improbabilem. Uti notat Suar. *hic tom.* 5. *disp.* 40. *sect.* 5. Sanchez, Vasq. Azor. Laym. *suprà allegati.*

ASSERTIO VIII.

INter opiniones diversas, & oppositas de eadem re, quarum quælibet est verè probabilis, per se loquendo, & quantum est de honestate actionis, licitè quilibet potest sequi quamlibet: etiam minùs probabilem, & minùs tutam; etiam contra propriam opinionem probabiliorem, vel tutiorem visam; & quidem aliquando etiam debet, præsertim Subditus, & Confessarius in judicio sacramentali. Hæc etiam adhuc est communior, & tuta.

§. I.

42 OPiniones oppositas de eadem re dari nimis notum est: verbi gratia *censum germanicum esse licitum*, & *non esse licitum*. Et quamvis utraque opinio speculativè non possit esse vera, sed altera necessariò falsa sit: sic enim sunt contradictoriæ: potest tamen utraque esse probabilis, & vera practicè, sic enim non sunt contradictoriæ, contradictoriæ enim absolutè affirmant, & negant idem de eodem: at opiniones probabiles oppositæ affirmant, & negant idem de eodem non absolutè, & secundùm eandem rationem, sed modaliter, nimis *probabiliter*, & secundùm diversam rationem, utpote sub diversis motivis rationabilis propositi, verb. grat. Censum germanicum esse illicitum, quia usuram sapit, & à gravibus Doctoribus reprobatur: & contra non esse illicitum, quia per modum census explicari potest, & à gravibus etiam Doctoribus approbatur. Porrò opiniones illæ oppositæ quandoque sunt æqualiter probabiles, & tutæ, quandoque verò una altera probabilior, vel tutior, aut minùs probabilis, vel minùs tuta. Opinio probabilior est, quæ apparet niti rationibus firmioribus, id est, rectæ rationi, vel legi conformioribus, aut authoritate graviori: minùs probabilis, quæ minori ratione, vel authoritate fulcitur. Opinio tutior dicitur, quæ sequentem in operatione magis removet à peccato, vel peccandi periculo: minùs tuta, quæ magis videtur accedere ad peccatum, vel peccandi periculum. Potestque contingere, quòd opinio probabilior sit minùs tuta, & tutior minùs probabilis, verb. grat. Si bona fide possideas rem alienam, & postea suborto dubio hæsites, an sit alterius? probabilior, imò in praxi certa est sententia, posse te illam licitè retinere, ex illo principio: *In dubio melior est conditio possidentis*: attamen est minùs tuta. E contrà longè tutior est opinio, debere te illam restituere, saltem pro rata dubii: sed & minùs probabilis, cùm nullus debeat spoliari possessione sua in re dubia, donec vincatur. *Ratio patet.* Quia illa sententia est tutior, quæ magis removet à peccato: sed hæc posterior sententia *debere restitui*, sine dubio magis removet à peccato: restituens enim excludit omne peccatum tam materialiter, quàm formaliter, & quidem certitudine omnimoda, & metaphysica, impossibile enim est restituendo peccare: At verò non restituens secundùm sententiam probabiliorem, excludit peccatum solùm formaliter, non materialiter, cùm revera possit esse res alterius, & id quidem solùm secundùm certitudinem moralem: ut patet: ergo, &c. *Asserimus* itaque, inter opiniones oppositas verè probabiles, & tutas *Licitum esse sequi quamlibet.* Ubi pro certis habeto. I. Licitum, & laudabile est sequi opinionem, & probabiliorem, & tutiorem, verb. gratia *Censum germanicum esse illicitum*. II. Æquè licitum, & laudabile est sequi opinionem tutiorem, licèt minus probabilem; v. g. *rem dubiè alienam restituendam; commisso peccato mortali statim confitendum, vel contritionem eliciendam*. III. Licitum æquè omnibus, etsi non ita laudabile, sit sequi opinionem probabiliorem, sed minùs tutam, ut in exemplis allatis, *rem dubiam retineri posse, patrato peccato non statim debere confiteri, &c.* IV. Licitum etiam esse debet inter opiniones æquè probabiles, & tutas sequi quamlibet, sive quæstio sit de jure, sive de facto, v. g. *Rem inventam, cujus Dominus invincibiliter ignoratur nec comparituros aliquando speratur, posse, vel non posse retineri.* Quia rationes utrinque probabiles æquè inclinant intellectum ad assentiendum prudenter uni, & alteri parti. Uti contra alios docet Tamb. *cit. l.* 1. *c.* 3. §. 3. *n.* 11. Magis controversa sunt, quæ porrò *asserimus*.

§. II.

ETiam *minùs probabilem, & minùs tutam* v. g. Censum 43 germanicum esse licitum: Circumstantias aggravantes tantùm, non esse confitendas. Ita contra Gerson. Henric. Anton. Gabriel. Major. Cordubam, Armil. Conrad. Sotum, & alios quos novissimè latè citat, & sequitur Candidus Philaletus *lib. de opinionum praxi*, *c.* 5. Docet modò communis Doctorum, Navarr. *in cap. Si quis autem dist. 7. De Pœnitentia*, Sanch. Vasq. Laym. *suprà citati.* Tanner. *to. 2. disp. 2. q. 4. dub.* 3. Et quinquaginta duos citans Pasqualigus *Decisionum Moralium Decis. 5. n. 3. alii apud* Franc. Bardi *hic discept. 4. c. 10.* Ratio sumitur ex dictis. Quia quilibet potest prudenter sequi opinionem *verè probabilem*, quæ scilicet nixa ratione alicujus momenti, vel authoritate gravi non est aliena à recta ratione: & *verè tutam*, quæ nimirùm excludat verum peccandi periculum: atqui opinio etiam minùs probabilis, & minùs tuta, est, & manet verè probabilis, & tuta, nihil obstante, quòd alia opinio opposita sit, vel appareat probabilior, ac tutior: quia major illa probabilitas, & securitas oppositæ sententiæ non destruit probabilitatem, & securitatem, quamvis minorem opinionis alterius, quin maneat verè probabilis, & tuta. Sicut major bonitas unius actus *virginitatis* v. g. non destruit minorem bonitatem alterius actus *conjugalis*; quin sit, & maneat verè bonus, & tutò amplectendus: ergo, &c. Adde: quòd alia opinio appareat probabilior, sæpè est apparens tantùm, vel ex subtilitate, vel pompa Doctorum asserentium. Et sæpè, quæ apparant minùs probabilia, sunt magis vera, & contra verum est illud: *Multa falsa sunt probabiliora veris.* Est sani consilii, & perfectionis in actionibus moralibus sequi semper id, quod optimum, atque tutissimum videtur, non tamen id est præcepti, vel obligationis, sed sufficit sequi, quod est verè bonum, & tutum: alioquio consilium non differet à præcepto: & nimis gravis obligatio homini operaturo incumberet. Non ergo hic

hic locum habet illud: *In dubiis tutior pars eligenda*. Et *Oportet tenere certum, & dimittere, quod incertum est*. Quia licèt hic intellectus maneat dubius, & incertus speculativè de veritate, vel falsitate hujus opinionis, non tamen manet dubius, sed omninò certus est de ejus probabilitate, atque practicè certò se resolvit, licere sic operari conformiter ad opinionem verè probabilem, & tutam, etiamsi minùs probabilem, & tutam, quàm ejus opposita.

§. III.

44 E*Tiam contra propriam opinionem probabiliorem, & tutiorem visam*. Adde, etiamsi rationem insolubilem pro ea se habere credat; ver. gr. Vir doctus pro se habet opinionem, quam ex principiis intrinsecis, non tantùm probabiliorem, sed etiam omninò veram judicat, utpotè in recitandis Horis requiri devotionem, & attentionem internam: nihilominùs in praxi poterit sequi oppositam sententiam, quam ipse non modò minùs probabilem, verùm etiam speculativè falsam arbitratur. Vasquez, Azorius, Sanchez, Tanner. aliis citat. Ratio est. Quia cùm hoc, quòd suam sententiam probabiliorem, vel omninò veram, atque oppositam falsam judicet speculativè, & ex principiis intrinsecis, seu rationibus, quæ ipsi apparent insolubiles adhùc stat, quòd oppositam sententiam aliorum Auctorum, extrinsecè saltem censeat verè probabilem practicè, & tutò sequendam in praxi, suasque rationes ab aliis esse solubiles, vel solutas, etsi ipsi solutio non occurrat. Nec valet *objectio*. Nullus licitè potest agere id, quod probabiliter putat esse illicitum: sed sequens opinionem minùs probabilem, & tutam, præsertim contra propriam magis probabilem, & tutam, æstimatam, probabiliter, immò probabiliùs putat esse illicitum id, quod agit: Ergo, &c. Resp. *distinguendo Majorem*. Nullus potest agere id, quod putat esse illicitum practicè: *concedo M.* Quod putat esse illicitum speculativè tantùm, *nego M. & similiter distincta min. nego consequentiam*. Quamvis enim talis juxtà suam sententiam probabiliorem, speculativè judicet oppositum esse illicitum: v. gr. voluntariè distrahi in Horis: quia tamen etiam oppositam sententiam censet verè esse probabilem, inde practicè certò se resolvit, licitum esse sic operari hic, & nunc, & nullo modo illicitum, quod valdè notandum est. Unde rectè inferunt Doctores citati, quod vir doctus alteri consilium petenti, consulere possit, non tantùm ex propria opinione, quam ipse ut probabiliorem, & tutiorem tenet; sed etiam ex opposita probabili aliorum sententia. Addit Layman *cit. 5. §. 2. num. 9.* Etiamsi Doctor ille oppositam aliorum sententiam omninò improbabilem, vel falsam judicet, eamque ipse in praxi sequi non possit, posse tamen consilium petenti significare, talem opinionem ab aliqnibus viris doctis, & gravibus defendi, quam proinde ipsi sequi liceat. Cùm enim consulens in re dubia jus habeat se conformandi opinioni, quæ à viris doctis, ut probabilis defenditur, præsumendo, quòd rationabili fundamento nitantur, non obstare, quòd alii contradicant poterit Doctus consultus hoc ipsum jus consulenti significare.

§. IV.

45 E*T quandoque etiam debet*, seu tenetur quis sequi opinionem minùs probabilem, vel minùs tutam, *etiam contra propriam &c. ut suprà*. Ratio est. Quia quilibet tenetur satisfacere suæ obligationi, quando id sine peccato præstare potest. Sed potest contingere, quòd quis obligetur satisfacere suo officio non obstante opinione minùs probabili, & minùs tuta secundùm ejus judicium, ergo cùm talem opinionem sine peccato sequi possit, ut probatum est, etiam sequi tenetur. M. est certa. Minor constat maximè de Subdito, & Confessario.

I. *De subdito.*

46 SUperiori præcipienti secundùm sententiam verè probabilem, ac tutam circa materiam præceptam, vel potestatem præcipiendi, omninò tenetur subditus obedire, etiam contra propriam opinionem speculativè quantumvis probabiliorem, ac tutiorem visam. Communis, & certa Doctrina, Corduba *lib. 3. Quæstion. q. 4.* Vasquez, *cit. disp. 62. cap. 6.* Miranda *Man. Prælat. tom. 1. qu. 26. art. 5.* Laym. *cit. §. 2. num. 11.* ac multis citatis Franc. Bard. *hic Discept. 4. cap. 24.* Ratio est, quia in materia cadente sub potestatem Superioris, quidquid subditus licitè agere potest, præcipiente Superiore, etiam debet: sed quilibet potest agere secundùm sententiam verè probabilem, & tutam, etiam contra propriam sententiam probabiliorem ac tutiorem æstimatam, ut dictum est: ergo præcipiente Superiore, subditus etiam debet: dummodò isti illius sententia appareat probabilis, & tuta. Cùm enim certum sit Superiorem posse præcipere secundùm sententiam sibi visam probabilem, adeóq; sit in possessione suę potestatis obligandi subditum: subditus autem non certò, sed solùm probabiliùs putet oppositum, v. g. materiam præceptam esse illicitam, aut potestatem Superioris se ad hanc materiam non extendere; & certum per probabile impediri nequeat; subditus non potest formare judicium practicè probabile, nedum certum; licere sibi non obedire, sed non obstante sua opposita opinione debet formare judicium practicum, seu conscientiam, quòd hic, & nunc, & possit, & debeat obedire Superiori. Et quanta confusio foret in quolibet regimine, si quilibet posset non obedire Superiori juxtà opinionem suam sibi probabiliorem, & tutiorem visam *speculativè circa materiam præceptam, vel potestatem præcipiendi*? Secùs est, si subditus haberet opinionem, vel potiùs conscientiam oppositam probabilē *practicè circa ipsam obligationem*, qua rationabiliter judicaret se hic, & nunc non obligari præcepto Superioris, saltem per modum EpiKeię, qualis etiam in legibus divinis, multò magis humanis locum habet: poterit ergo tunc huic suæ opinioni se conformare, & non obedire.

II. *De Confessario Judice.*

C*Onfessarius in judicio sacramentali*, etiam contra pro- 47
priam opinionem sibi magis probabilem, & tutam visam, tenetur se conformare opinioni probabili, & tutæ Pœnitentis, quæ scilicet, eum bona fide nititur ratione alicujus momenti, vel auctoritate gravi, talemque opinionem secutum, vel sequi volentem, ut si Pœnitens opinetur probabiliter. *Censum germanicum esse licitum: non requiri internam attentionem in Horis: Circumstantias aggravantes tantùm non esse necessariò explicandas in confessione, &c.* Etsi Confessarius oppositam sententiam omninò præferat, tamen potest, & tenetur ipsum absolvere. Quod possit, docet communissima contra Adrianum. Quòd etiam teneatur, est etiam communis, & certa sententia Navarri *Man. cap. 26. numer. 4. Et cap. Si quis autem, dist. 7. de pœnit. numer. 54.* Suarez, Sanchez, Vasquez, *aliorum cum* Layman, *sæpè cit. cap. 5. §. 2. numer. 10.* Bardi *cit. discep. 4. cap. 21. num. 5.* Ratio est. Quia cujuslibet Judicis officium, & obligatio est, ferre sententiam secundùm allegata, & probata ab actoribus, & defensoribus: atqui in hoc judicio sacramentali solus ipse pœnitens est accusator, advocatus, & testis, tam pro se, quam contra se: ergo si pœnitens allegat opinionem verè probabilem, & tutam pro se, & operatione sua, tenebitur se ei conformare, & juxtà illam sententiam ferre etiam contra propriam opinionem veriorem visam Confessarius, formando judicium practicum, quoad Pœnitentem, oppositam opinionem secutum tamquàm existentem in bona fide, ac bono statu, ac proinde rectè dispositum, cùm nemo sequendo opinionem verè probabilem peccet, & maximè audita jam confessione, & possit, & debeat absolvere. Ineptè proinde agunt Confessarii illi, qui non audentes, contra suam opinionem absolvere, mittunt Pœnitentes ad alium Confessarium, qui sit ejusdem cum Pœnitente opinionis. Si enim alter poterit absolvere, cur non etiam tu possis? aut cur tua speculativa persuasio Pœnitenti in re tam gravi obesse debeat? DICES: Confessarius est verus, & legitimus superior, & judex Pœnitentis, illiusque est, de quantitate, qualitate, & modo peccati judicare, absolvere, condemnare: sed subditus contra propriam opinionem tenetur obedire superiori: ergo, &c. Resp. Confessarium non esse Pœnitentis Superiorem absolutè, & simpliciter, sicut alius Superior Ecclesiasticus, vel Civilis, sed solùm limitatè, & respectivè in ordine ad peccata ab ipso ad tribunal pœnitentiæ allata, seu quatenus ei Pœnitens se submittit in ordine ad judicium sacramentale, ut de peccatis suis judicet secundùm allegata, & probata. Pœnitens autem non peccat sequendo opinionem verè probabilem; quæ à Doctoribus probabiliter defenditur; nec consequenter tenetur Confessario subjicere opiniones suas probabiles, neque quoad hoc ei Confessarius tamquàm subdito quidquam præcipere potest.

III. *De Confessario Doctore.*

COnfessarius verò ut Doctor, Pastor, & Medicus spiri- 48
tualis Pęnitentis in consiliis dandis de futuro, inter opiniones oppositas probabiles, debet semper illam consule-

re, quæ utilitati spirituali Pœnitentis magis deservit, etiamsi contra suam propriam opinionem. *Ratio ex dictis patet.* E.g. Videt Confessarius Pœnitentem esse inquietum, & anxium in lectione Horarum, verba, versus, Horas, itidem repetere: Item in confessionibus repetendis, & multiplicandis: omnibus recensendis, & enumerandis, numeris, circumstantiis, &c. Talis consulere debet opiniones Doctorum laxiores, dummodò verè probabiles censeat: *Non, saltem sub mortali, requiri attentionem internam: Horas non physicè, sed moraliter integrè legendas, &c. sola mortalia esse confitenda: circumstantias aggravantes tantùm non esse necessariò explicandas: Quando non certò constat, ut quasi jurare possit, defectum fuisse in præterita confessione, confessionem non esse repetendam, &c.* At contra, si advertit Confessarius, Pœnitentem ex opinionibus laxioribus, etsi visis probabilibus, sensim declinare in libertates noxias, & pericula peccatorum, tenetur ei inculcare opiniones oppositas strictiores, & magis tutas: immò aliquando etiam præcipere. Quia reverà tunc aliæ opiniones laxiores respectu hujus subjecti, & ratione periculi imminentis cessant esse practicè probabiles, & tutæ. Ut si videat Confessarius, Pœnitentem super lectione Horarum, vel confessione peccatorum esse hominem planè incurium, sine omni affectu, vel emendatione, tenetur ei inculcare, &, si opus esse videat, præcipere opiniones supradictis oppositas tutiores. Similiter etsi fortè probabile sit, mulierem, ut placeat viro suo, uti posse profano illo ornatu moderno, & nuditate circà collum, & pectus, & juxtà hanc opinionem confitentem absolvere debeat Confessarius, si tamen is advertat, eum ornatum fore causam ruinæ, vel proximum periculum peccati proprii, vel alieni in futurum, debet consulere, immò & præcipere, ut abstineat à tali ornatu, & nuditate, undè signanter suprà posita fuit.

IV. Assertionis Limitatio.

49 P*Er se loquendo*: hoc est, si aliùndè nihil obstet, *Licitum est sequi opinionem quamlibet probabilem ex oppositis*. Per accidens multa hic obstare possunt, I. Obstat error proprius. Ut si quis opinionem verè quidem in se probabilem, apud se tamen omninò improbabilem, & falsam judicet, utique non poterit illam sequi in praxi. II. Obstat periculum peccati per accidens adjunctum opinioni quantumvis de se probabili, & honestæ, v.g. Probabilis, & vera est opinio, posse te juxtà morem patriæ fœminas, præsertim cognatas, osculo excipere: posse Confessarium cum fœminis spiritualis instructionis, vel consolationis gratia, familiariùs conversari (alia exempla habes immediatè *num. præcedenti.*) Quòd si tamen ex hujusmodi actione experiatur quis se labi, vel graviter tentari, tenebitur omninò abstinere, etsi opinio de se probabilis, & actio secundùm se licita sit: prævalet hic sententia Sapientis, *Qui amat periculum, peribit in illo.* III. Obstat possessio alterius partis, quæ omninò enervat probabilitatem oppositam. Quantumvis enim probabile sit, rem ab altera possessam esse tuam, non tamen eam licitè tibi vindicare, vel occultè compensare potes, quin nec judex tibi adjudicare potest, donec tuam esse certò evincas. Idque semper verum esse credo, sive quæstio de facto sit, sive de jure, v.g. Sunt rationes, & opiniones utrinque probabiles, quòd legatum ex testamento minùs solemni sit validum, & invalidum: siquidem rem legatam jam bona fide possides, licitè retines; quia juvat te possessio: at ab hærede possidente non vales licitè auferre, vel occultè compensare; quia possessio juvat ipsum; quamvis oppositum opinentur Cardinalis de Lugo, & Joannes Sanch. apud Tambur. *in Decal. l.1. c.3. §. 3. nu.* 26. qui tamen non approbat, & meritò: plura de hoc audies *cap. sequenti*. IV. Obstat etiam officium, vel pactum, ut non possis sequi opinionem quamlibet probabilem, sed cogaris sequi, vel minus probabilem, ut de Subdito, & Confessario jam audivisti *n.46.* & 47. aut certiorem, ut de Ministro Sacramentorum, Medico, Judice, docebit te assertio sequens. Interim occurrit hic

Quæstio incidens notabilis.

An, quando fas est sequi aliquam opinionem probabilem in vita, etiam liceat sequi in articulo mortis?

50 A Ffirmativa docent Joannes Sanchez *in Select. disput.* 19. *nu.* 8. Cardinalis de Lugo *de pœnit. disp.* 7. *Sect.* 14. *num.* 237. *&* 275. Antonius à Spiritu Sancto *in Directorio Confessar. part. 1. tract. 5. disput. 3. Sect* 8. apud non dissentientes Dianam *par. 2. tr. 13. resolut.* 9. & Gobat. *tr. 1. Clypei Judic. Clement. Sect. 20. num.* 162. Adcò ut neque in articulo mortis adigendi sint homines ad sequendas sententias magis tutas, vel magis probabiles, quamvis sic consulendum sit. Ratio est: quia opinio, quæ de peccato, & salute securam reddit conscientiam ad operandum in vita, tutam quoque reddere debet in articulo mortis; cùm in utroque tempore æqualiter constringatur homo vitare peccatum: alioquin sequeretur, quòd homines in articulo mortis deberent confiteri, se per decursum vitæ citrà necessitatem in operando fuisse secutos aliquas Sententias minùs probabiles, vel minùs tutas, deberentque facere tunc restitutiones, solutiones, & ultimas voluntates ex norma tutiorum, vel probabiliorum sententiarum tantùm, quod est contra omnem praxim, & usum & Pœnitentium, & Confessariorum. Quare *Antonius à Spiritu Sancto loc. cit.* securum reddit Pœnitentem in articulo mortis, qui cum sola attritione cognita suscipit Sacramentum Pœnitentiæ.

Contrariam tamen negativam sine dubio magis piè, & tutè cum aliis docet Sanch. *lib. 2. Moral. c.1. n.6.* Nam eo articulo mortis, & aditu æternitatis omninò Charitas Dei, & sui ipsius exigere videtur, ambulare via, quoad potest, securiori. Idque maximè si agatur de necessariis ad salutem necessitate medii, v.g. de dolore requisito ad absolutionem validam; quia, licet opinionis probabilitas excuset de peccato formaliter, non tamen supplet necessaria necessitate medii. Quare placet judicium Gobati *ibid. num.* 164. esse Confessariis omnibus modis suadendum Pœnitentibus, ut in eo articulo sequantur tutiorem ex opinionibus contrariis, saltem necessariis necessitate medii. Quòd si tamen Confessarius Pœnitenti etiam moribundo nulla ratione, vel obtestatione persuadere possit, usum opinionis practicè tutioris, aut etiam probabilioris, ei non neget absolutionem, siquidem DD. tam communiter asserentes Confessarium debere sequi opinionem Pœnitentis verè probabilem, non excludunt, vel excipiunt articulum mortis.

ASSERTIO IX.

Q*Uando habetur, & practicari potest sententia certa, vel probabiliter practicè, numquàm licet sequi opinionem speculativè tantùm, vel minùs probabilem quoties agitur non de sola honestate actionis respectu operantis, sed etiam de valore, vel efficacia actionis ad aliquem effectum dubium cum periculo peccati, vel gravis mali, idque saltem vi pacti alicujus impliciti tali officio, vel exercitio annexi.* Hanc nullibi sic legi: collegi tamen ex communi doctrina apud Layman, Marchant, Bardi, Tamburinum hic.

EXPLICATIO.

R Atio generalis est; quia quoties adest, & practicari potest in casu assertionis sententia certa, vel probabilior practicè, opposita opinio practicè, nec probabilis, nec tuta censeri debet, sed simpliciter improbabilis, & periculosa: atqui voluntariè relinquens sententiam certam, & tutam nullaque urgente necessitate, sequens opinionem practicè incertam, ac periculosam, convincitur se voluntariè exponere periculo peccati, & consequenter actu peccare; ergo, &c. Ubi nota differentiam hujus, & præcedentis assertionis. Quia nimirùm ipsa honestas actionis pendet directè à prudenti dictamine rectæ rationis, rectè, & licitè sequimur quamcumque opinionem verè probabilem, & tutam, non obstante, quòd sit minùs probabilis, vel tuta, quàm alia opposita, si nil aliud obstet, juxtà *num. præc.* 49. annot. At verò valor, vel efficacia actus respectu sui effectus, non pendet directè, & principaliter à dictamine nostræ rationis, sed aliundè ex propriis principiis, v.gr. valor Sacramentorum ad causandam gratiam, ab institutione Christi per Ecclesiam tradita: efficacia medicinæ ad conferendam sanitatem, ex natura, & qualitate rei applicatæ: æquitas judicii, ex merito causæ, &c. dependet: atque ad ejusmodi actus validè, & cum effectu exercendos accedit distincta obligatio, Religionis, Charitatis, immò & Justitiæ ex vi pacti saltem impliciti in tali officio, vel exercitio suppositi: uti mox per exempla explicabimus: & ideò in ejusmodi exercendis actibus non sufficit sequi quodcumque judicium rationis nostræ, quomodolibet probabile visum, sed oportet sequi judicium, vel opinionem, quoad fieri potest, certiorem, vel securiorem, ac tertiùs excludentem periculum nullitatis cum peccato, vel gravi damno proximi. 51

Antequàm ad particularia descendamus, observa: opiniones aliæ dicuntur tantùm speculativè probabiles, quibus enim opinamur de re operabili secundùm se, abstrahendo à circumstantiis quibusvis particularibus, atque sine im- 52

immediato ordine ad operandum, v. g. generatim aliquid posse, vel non posse esse, &c. Aliæ opiniones sunt probabiles practicè, queis scilicet probabiliter, & cum sufficienti motivo opinamur de re operabili, eum immediato ordine ad operandum: utpotè aliquid hic & nunc, in his circumstantiis licere, vel non licere. Et possunt de eadem re esse opiniones probabiles speculativè, quæ tamen minimè sunt probabiles practicè, ut supponunt DD. communiter, & ratio clara est. Potest enim intellectus noster considerare objectum operabile secundùm se præscindendo à circumstantiis, & sic judicare esse licitum, vel rationi consentaneum: potestq; illud rursus considerare ut hic immediatè operabile in his circumstantiis, & ob hanc, vel illam circumstantiam judicare rationi dissentaneum, seu illicitum: ergo prius judicium opinativum fuit probabile tantùm speculativè, non practicè. Ex g. Probabile est speculativè, dari materiæ parvitatem circa castitatem, quoad aliquos aspectus, vel tactus impudicos, minimè tamen est probabile practicè, immò certum esse peccatum mortale, saltem indirectè voluntarium, ob gravissimum, & proximum periculum in materia tam picea. Item esto probabile appareat venatori id, quod videt ibi, esse feram, inde tamen non fit probabile practicè, quòd possit ejaculari in illud, ob periculum homicidii. Item sit probabile mulieri, virum in bello esse occisum: inde tamen non fit probabile practicè, posse nubere alteri, quia adhuc possidet prius Matrimonium, &c. Idem videbis evenire in sequentibus.

§. I. *De Ministro Sacramentorum.*

53 Minister Sacramentorum, quoad essentialia, si fieri potest, tenetur semper sententiam certam, vel tutiorem sequi. *Ita generaliter communis DD.* Indicat D. Augustinus *lib. 1. de Baptismo*, contra Donatum dicens. *Graviter quis peccaret in rebus ad salutem animæ pertinentibus, eo solo, quod certis incerta præponeret.* Et apertè docet Scotus *in 4. d. 3. q. 2. n. 10.* Ubi circà materiam, & formam Sacramentorum has tres regulas præscribit. *Si possibilitas adest, via tutissima est eligenda. Si non adest possibilitas, via tutissima proxima est tenenda. Cessante impossibilitate, cautè supplendum est, quod impossibilitas prohibeat.* Hæc Scotus. Exemplum ab omnibus affertur de Baptismo. Sententia certa, & tutissima est ex institutione, & usu, ac ordinatione Ecclesiæ ad validè administrandum Baptismum requiri hanc materiam, scilicet *aquam naturalem*: & hanc formam: *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.* Nihilominus opiniones etiam speculativè probabiles sunt: etiam confici posse in aqua rosacea, cervisia; lixivio, carnis brodio, &c. probabile enim est, hæc esse substantialiter aquam: aut in hac forma: *Ego te baptizo in nomine Genitoris, & Geniti, & Spiratt:* quia videtur æquipollere formæ priori. Attamen quia hæ opiniones sunt merè speculativæ nihil adhuc dictantes de operando hic, & nunc: dicimus:

54 I. *Tenetur sequi sententiam certam, &c.* Adeò ut qui habita aqua naturali, & cognita debita forma, baptizaret in aqua rosacea, vel cum illa alia forma, peccaret mortaliter, gravissimè, & multipliciter. 1. Contra Canonem, & ordinationem Ecclesiæ, in re tam gravi sine dubio graviter obligantem, contra quam nulla opinio potest esse practicè probabilis, ut omnes fatentur. 2. Contra Charitatem, proximum sine ratione exponendo tanto periculo salutis spiritualis. Communis DD. cum Sanch *lib. 1. c. 9. n. 33.* 3. Contra Justitiam, saltem si sit Minister ex officio obligatus suis administrare Sacramenta, utique ex vi pacti officio suo annexi: certa, & non dubia. 4. Etiam per se, & contra virtutem Religionis, uti contra Sanch. cit. Vasqu. & alios, verius docent cum aliis Suarez *3. p. to. 3. disp. 21. sect. 4.* Filliuc. *tr. 21. c. 4.* Laym. *cit. §. 5.* Bardi *discept. 4. c. 31.* Ratio est. Quia omninò irrationabile videtur, & virtuti Religionis directè repugnans, absque ulla causa necessitatis, vel utilitatis, Sacramentum à Christo institutum ad salutem animarum exponere periculo nullitatis, seu ut invalide, & sine effectu significato, falsò administretur: Sed hoc fieret in proposito, ut patet: ergo, &c. Excipiunt tamen Perez, & Joannes Sanchez, apud Dianam. *cit. p. 2. tr. 3. resol. 2.* casum, quo Ministro quis minitaretur mortem, aut aliud grave damnum, nisi relicta sententia certa, juxtà probabilem tantùm conficiat Sacramentum, v. g. Baptismi in aqua rosacea: dummodò in contemptum Sacramenti, vel Religionis mortem non minitaretur.

55 II. *Si fieri potest.* Semper enim supponimus. *Quando practicari potest sententia certa. Quando ejus usus est in nostra potestate. Nisi necessitas aliud urgeat:* quando verò sententia certa practicari nequit, & necessitas urget, utique recurrendum erit ad opiniones saltem speculativè probabiles, & tentandum, quantùm prudenter tentari potest. Sic in casu extremæ necessitatis, si aliud nihil occurrat, nisi lixivium, cervisia, &c. ad baptizandum, formando conscientiam ita licere, potes, & debes ea adhibere baptizando puerum potiùs in materia incerta cum periculo nullitatis Sacramenti, quàm puerum sine Baptismo relinquere certæ damnationi. Similiter si nullus occurrat, qui formam sciat, nisi Vetula balbutiens, potest, & debet, quàm potest, formam proferre: nec talis Baptismus, nisi sub conditione repetendus erit. Eadem ratione dijudicandum erit, qualiter moribundus præsente Parocho, contra certam sententiam, possit confiteri simplici Sacerdoti: si nimirùm aliquid obstet ex parte Parochi, ut videatur imprudens, indoctus vel alia de causa ei confiteri horreat pœnitens, &c.

III. *Quoad essentialia*, scilicet dependentia ab ipsa institutione Christi. Nam quoad jurisdictionem, vel aliud simile 46 dependens à voluntate Ecclesiæ, licitè quis potest sequi opinionem verè probabilem, etsi minùs certam. Ut si habens opinionem probabilem, quòd vi privilegii tui, vel concessionis factæ à Papa, vel Episcopo, possis absolvere à tali casu, vel censura: assistere tali matrimonio, potes absolvere, vel assistere sine necessitate admonendi proximum de opinione contraria probabiliore. Quia quoties est probabilis opinio de similibus dependentibus ab Ecclesiæ potestate, ipsa ex consensu tacito, & de præsenti ratihabitione supplet, seu confert jurisdictionem certam; ut fusè docent DD. præsertim Sanch. *l. 3. de Matr. disp. 22. n. 65. & l. 1. in Decal. c. 9. n. 35.* Suar. Lessius, alii apud Tambur. *sup. cit. c. 3. §. 4. n. 2.*

IV. *Minister tenetur, &c.* Pœnitens verò in usu passivo Sacramenti, quoad requisita ex parte sua potest sequi opinionem minùs probabilem, & tutam, v. g. potest accedere cum 57 attritione cognita, cùm tamen probabilius, & longè tutius sit, requiri contritionem, saltem æstimatam; item potest omittere omnes circumstantias aggravantes tantùm, ut jam concessimus suprà *n. 47.* cùm tamen haud dubiè longè probabilius, & tutius sit, aliquas circumstantias aggravantes tantùm necessariò esse explicandas (uti *hujus tr. c. 3. sect. 4. ex communiori sententia docebimus*) ad validam confessionem, & absolutionem. Ratio disparitatis est. Quia minister in administratione Sacramenti, quoad essentialia requisita ex parte suæ, scilicet materiam, formam, & intentionem, nullam habet difficultatem practicandi sententiam certam, vel tutiorem, ut supponit resolutio nostra; consequenter ad id rectè obligari potest etiam ex virtute Religionis ob reverentiam Sacramenti, ut dictum est, *n. 53.* At verò Pœnitens quoad requisita ex parte sua, *dolorem, confessionem, &c.* maximam potest habere difficultatem, sequendi semper certius, & tutius, ad quod proindè non potest rationabiliter obligari: Neque ex virtute Religionis ob reverentiam Sacramenti: hæc enim non potest obligare cum tanto gravamine, juncto periculo deficiendi contra reverentiam Sacramenti: neque ex virtute Charitatis, vel Justitiæ, ut patet; multò minùs ex ordinatione Ecclesiæ piæ Matris. Quinimò Concilium Tridentinum statuens ad Sacramentum Pœnitentiæ requiri *Contritionem, vel saltem attritionem*: & peccata *in specie, & numero* necessariò esse confitenda, moraliter, & practicè certam reddit sententiam, quòd sufficiat attritio cognita, & valdè probabilem de circumstantiis aggravantibus tantùm non necessariò confitendis.

§. II. *De Medico, & Chyrurgo.*

Medicus, & Chyrurgus in medicinis applicandis tenentur sub mortali sequi sententias certas, & securas, 58 relictis incertis, & dubiis: *secundùm omnes*: & quòd si certa curatio non occurrat, tenentur sectari opinionem probabiliorem, posthabitis minùs probabilibus; uti contra Azorium, & alios nonnullos, docent communiter Doctores cum Navarro *Man. c. 25. n. 61.* Sanchez, *l. 1. Moral. c. 9. num. 40.* Vasquez, Bonacina, Layman, alii apud Bard. *cit. cap. 30.* Ratio est. Quia ultrà obligationem generalem Charitatis, qua tenemur meliori, seu efficaciori modo, quo possumus, auxilium ferre proximo graviter indigenti; hic etiam accedit obligatio justitiæ: cùm enim æger, vel læsus committit se curandum Medico, vel Chyrurgo, & hic illius curam suscipit, intercedit inter eos pactum, saltem implicitum, & virtualiter, de adhibendis remediis, quæ magis salutifera videntur, & hic, & nunc præ manibus haberi possunt: ergo Medicus, vel Chyrurgus peccat contra pactum, adeòque etiam contra justitiam, si omisso medio certo, & securo, vel probabiliori, & securiori adhibeat medium minùs probabile, incertum, vel periculosum, eum sic periculosè agatur de salute corporali proximi: gra-

gravissimè autem peccant, si solùm experiendi gratia, incerta, & inexplorata medicamenta infirmis adhibeant, & ut quidam ait *experimenta per mortes quærant*, ut notat Layman, *hic §. 3. num. 15.*

59 Quando ergo præsto est medicina parabilis, quam constat vel probabile est, posse mederi citrà periculum mortis inferendæ, vel accelerandæ; occurrat autem & alia medicina, quam profuturam non ita probabile est: aut quamvis probabile sit posse mederi, non tamen sine periculo, ne sit mortifera, tenetur Medicus adhibere priorem medicinam tutam, vel tutiorem ob rationem dictam. Quòd si verò ægrotus extremè laboret, ut certum, vel verosimillimum sit esse moriturum, nisi aliquo remedio adjuvetur, & nihil aliud occurrat, poterit Medicus adhibere quodcumque remedium, etsi minùs securum, vel dubium, ne fortè mortem acceleret: dummodò certò non constet, esse mortiferum, & probabilitas juvandi superet periculum nocendi, atque ipsius infirmi, vel consanguineorum consensus accedat. Quia cùm ex una parte vita infirmi jam desperata sit: ex altera autem parte aliqua spes sit, vel probabilitas remedii: & adsit consensus aliquis in periculum illud accelerandæ mortis, prudenter, & sine injuria aget Medicus adhibendo ejusmodi medium dubium, & periculosum, Sanchez, Vasquez, Layman, *citatis. Communis.*

§. III. *De Judice.*

60 JUdex in ferenda sententia inter partes litigantes, in caussis civilibus tenetur sequi opinionem probabiliorem, jurique conformiorem, inspectis allegationibus, & probationibus, sive quæstio sit de jure, sive de facto. Sylvester, Sotus, Vasquez, Tannerus, alii cum Sanch. *cit. c. 9. n. 47.* Layman, *n. 16.* Bardi *c. 27.* Tamburinus, *cit. c. 3. §. 4.* Ratio est. Quia Judicis à Republica instituti officium, adeoque ex pacto tacito inito cum Republica obligatio est, ferre sententiam secundùm merita causæ, & rectam rationem; atqui recta ratione per se constat, quòd ea pars litigantium, quæ causam suam in judicio, sive de jure sive de facto, probabiliorem ostendit, secundùm leges, & rationes magis mereatur sententiam pro se, quàm contra se; ergo Judex in ferenda sententia semper debet sequi opinionem probabiliorem, in favorem scilicet illius partis, pro qua stat opinio probabilior. *Confirmatur.* Alioquin sequerentur maxima incommoda in Republica. Facilè enim Judex, affectu erga unam partem obnubilante intellectum, judicaret probabilem esse opinionem ex parte amici, cum reverà non esset. Et lata sententia, quilibet se partem probabilem secutum fuisse facilè prætendere posset; Quod utinam non fieret; sed gravissimo peccato, non tantùm contra justitiam legalem, sed etiam contra justitiam commutativam; cùm à Republica instituti Judices ad jus dicẽdũ, & cuilibet æqualiter tribuẽdũ, quod suũ est, ipsi iniquissimè lædant jus alterius, scilicet partis causam probabiliorem, & eo ipso plus juris habentis.

61 Quod si utriusque partis litigantis causa, tàm de jure, quàm de facto, æque probabilis sit; Valentia, Sayrus, & alii, volunt in Judicis arbitrio positum esse, judicare causam, cui parti maluerit, sicut in arbitrio Collatoris beneficii est, quando concurrunt duo æquè digni. Verùm mihi omninò vera videtur opposita sententia, non esse in Judicis arbitrio totam causam adjudicare cui parti maluerit, sed debere concordare partes per transactionem, utpotè dividendo rem controversam inter partes in re, vel in pretio, &c. Sanch. Layman, Bardi, Tamburinus, *supra, alii apud ipsos.* Ratio est. Quia, juxtà juris regulam in judiciis non est habenda acceptio personarum; quis autem non videat, esse verissimam acceptionem personarum, & ab æquitate alienissimum, quando duæ partes æquale jus habent, & æquè probabiliter probant, Judicem justitiæ Ministrum, uni totum adjudicare, & alteri totum abjudicare? ergo, &c. Confirmatur hoc ex propositione 26. inter damnatas ab Alexand. VII. *Quando litigantes pro se habent opiniones æquè probabiles, potest Judex pecuniam accipere pro ferenda sententia in favorem unius præ alio.* Atqui si tunc liberum esset Judici adjudicare causam, cui parti maluerit, non videretur esse ratio, cur non possit accipere pecuniam pro eo favore exhibito uni præ alio, certè ex justitia non debito; etsi enim Judex ex justitia teneatur ferre sententiam justam, atque pro ea ferenda tamquàm pro re aliàs debita nihil accipere possit, certè tamen eo casu ex justitia non teneretur sententiam ferre pro uno potiùs, quàm pro altero; ergo relinqueretur locus favori indebito; cur ergo pro eo favore nihil accipere posset Judex? ergo supponit Pontifex id non esse licitum. Dixi; *si causa utrinque tam de jure, quàm de facto æquè probabilis sit*; Excipiendum enim semper est; *nisi altera pars litigans esset in possessione bonæ fidei.* Quia possessio pro possidente facit rationes præponderare, adeo ut non ampliùs maneant rationes utrinque æquè probabiles, sed melior evadat conditio possidentis. Dixi rursus; *in caussis civilibus*; Nam in causis criminalibus, quando agitur de pœna infligenda, & maximè capitali, inter oppositas opiniones probabiles, semper sequenda est opinio favorabilis Reo, etiamsi alioquin minùs probabilis videatur, juxtà Regulam Juris Canon. 11. *in 6. Quando jura partium non sunt clara, sed obscura, declinandum est in favorem Rei*; Et etiam Leges civiles præcipiunt, ut in pœnis accipiatur benignior interpretatio, testanturque, jura esse promptiora ad absolvendum, quàm ad condemnandum. Denique etiam excipiendæ sunt causæ favorabiles, causæ piæ, & maximè Religionem concernentes juxtà *L. Sunt personæ, ff. de Relig. & sumpt. fun. Summa est ratio, quæ pro Religione facit.* Ut benè observat Gobat. *tr. 1. Clypei Clement. Judic Sect. 14. n. 211.*

§. IV. *De Consiliario, & Advocato.*

COnsiliarii etiam in consiliis dandis tenentur sequi, 62
quantùm fieri potest, sententias certas, vel probabiliores. Ex communiori Vasq. *opusc. de Rest. c. 6 §. 3.* Fran. Bardi *discept 4. c. 22. alii.* Ratio est. Quia Consiliarii in consiliis publicis de necessitatibus Principis, vel Reipublicæ, v. g. dum consultatur de tributo aliquo imponendo sine vera necessitate justum, nec ne, habent se per modum Judicum inter Principem, vel Rempublicam, & subditos tamquàm partes litigantes, ut consultivum judicium ferant; ergo sicut Judices inter partes litigantes, ita & Consiliarii inter Principem, & subditos, tenentur sequi sententiam certam, vel probabiliorem, in favorem scilicet illius partis, pro qua stat opinio probabilior; & graviter peccant contra justitiam, si ex affectu, vel respectu humano, juxta sententiam minùs probabilem consultant in favorem unius, vel alterius partis. Ratio omnino eadem, quæ de Judicibus; & incommoda è contrario secutura multo majora, ut consideranti patet. Cæterùm in consiliis circa negotia externa Consiliarii jam non habent se per modum Judicum, sed merè Consultorum, ideòque Advocatorum conditionem partibus.

Advocatus autem in patrocinandis partibus, non tenetur 63
eligere partem, seu causam probabiliorem, sed licite suscipit defendendam causam minùs probabilem, vel dubiam, dummodò non manifestè iniquam, sed probabilem judicet, etsi causam adversariam probabiliorem, & faciliùs obtinendam arbitretur. Communis DD. Nav. *c. 25. n. 28.* Sanch. *l. 1. Mor. c. 9. n. 51.* Laym. *cit. c. 5. §. 3. n. 17.* Bard. *c. 29. alii apud ipsos.* Ratio est. Quia quandocumque causa dubia vel controversa est, cuivis permittitur tueri seipsum, suamque partem, quamdiù potest, etsi causa sua minùs sit probabilis, dummodo verè probabilis, & non manifestè iniqua appareat: & consequenter etiam permittitur ei litem cum adversario contestari, atq; propositis juribus, ac rationibus suis, Judicis dirimentis sententiam postulare; atqui juxtà regulam Juris 68. *in 6 Potest quis per alium facere, quod potest facere per se ipsum*; ergo etiam Advocato licebit defendendam suscipere partis litigantis causam etiam minùs probabilem, & dubiam, dummodò manifestè iniqua non appareat, sed diligenter inspecta, ac comperta causæ sibi propositæ æquitate, Clienti sincerè aperiat, quantam probabilitatem, seu spem victoriæ habeat, paratus quamprimùm abstinere, si in progressu litis iniquitatem manifestè deprehenderit; quo casu, si citrà suam culpam causa cadat, salarium nihilominus jure merebitur. Ex communi DD. vide Layman, *loc. cit.*

Neq; quoad hoc eadem est ratio de Judice, & Advocato. 64
Quia Advocati officium non consistit in definienda, vel decidenda controversia, vel jure dicendo, sed ejus officii solummodò est uni parti litiganti assistere, & Judici præsentare jura, & rationes pro sua parte, ut iis inspectis, posteà Judex videat, quid decernendum sit secundùm jura. Et solet contingere, quòd rationes, probationes, allegationes, quæ à principio Advocato videbantur minùs efficaces, quàm adversariæ, à Judice meliùs ponderante illas, existimentur validiores, & sic, ut dicitur, inter litigandum jus crescat. Unde neq; Advocatus intendit judicem inducere ad peccatum, ut nimirùm injustè judicet secundùm opinionem minùs probabilem, sed solùm intendit repræsentare jura, & rationes suæ partis, ut inde Judex absolutè judicium justum ferat. Videtur tamen eadem de Judice, & Advocato ratio, quoad causam sanguinis, ut scilicet Advocatus non possit ex opinione minùs probabili agere contra Reum de vita, vel honore, quando rationes pro ipso sunt magis probabiles. Quidquid enim sit de justitia, videtur omninò esse contrà charitatem, proximo enim periclitanti, de vita maximè, debemus opem ferre, quantùm possumus. Sotus, *de justitia l. 1. q. 8. art. 3. alii.* Contrarium tamen docent Sanch. *cit. cap. 9. n. 53.* pluribusque allegatis Turrianus, Lorca apud Dianam *cit. par. 2 tr 23. ref. 3.* qui probabiliorem, & in praxi tutam censet

senten-

sententiam. Ratio est: (inquit) Quia si cliens in hoc casu potest justè litigare: ergo & Advocatus illam causam potest patrocinari; cùm non imprudenter agat, utpote quia ratione probabili ducitur. Dicendum igitur sine trepidatione, posse Advocatum secundùm opinionem probabilem patrocinari causam actoris, etiam in causa sanguinis, aut honoris, vel de causa civili maximi momenti: ut de omnium bonorum possessione, &c. Sic Diana, cui ego, quantùm est ex justitia, omninò acquiescere cogor: at certè non quantùm est ex charitate; in causa sanguinis.

SECTIO IV.

De Conscientia Dubia.

SUMMARIUM.

65 *Dubium negativum, & positivum, ex parte actus, & ex parte motivi.*
66 *Dubium speculativum, & practicum.*
67 *Dubium juris, & dubium facti.*
68 *Conscientia intrinsecè, & extrinsecè dubia.*
69 *Cum conscientia formaliter, & extrinsecè dubia non licet operari.*
70 *In dubiis tutior pars est eligenda: quomodo hoc intelligendum?*
71 *In dubio practicè practico semper eligenda est pars tutior;*
72 *Non verò in dubiis speculativis.*
73 *Cum conscientia extrinsecè, objectivè, & speculativè tantùm dubia, practicè tamen certa, & resoluta licitè operamur.*
74 *Resolutio practica fieri debet cum ratione.*
75 *In dubio melior est conditio possidentis, non tantùm in materia justitiæ, sed & aliarum legum, ac virtutum.*
76 *Possessio tamen adjuvans in dubio sit bona fide cœpta. Exemplum in materia Justitiæ.*
77 *Exemplum aliud in materia Matrimonii.*
78 *In dubio non præsumitur factum, sed demonstrari debet.*
79 Regula generalis: *quod certum, vel priùs est, possidet, & præsumitur.*
80 Regula 1. specialis, *si lex sit dubia, voluntas possidet: secus, si lex sit certa.*
81 *Exempla primæ partis.*
82 *Exempla secundæ partis.*
83 Regula 2. specialis: *in dubio facti fundantis legem; nemo possidet:* è contra: *in dubio facti supponentis legem.*
84 *Exempla primæ partis.*
85 *Exempla secundæ partis.*
86 Regula 3. specialis: *in dubio circà tempus inchoandæ obligationis homo possidet: lex verò in dubio, circa tempus finiendi obligationem.*
87 *Exempla mixta utriusque partis.*
88 Regula 4. *in dubio* de modo *obligationis contractæ, vel solutionis factæ præsume, quod tibi favet.*
89 *Exempla obligationis contractæ.*
90 *Exempla solutionis factæ.*
91 *Dubia miscellanea.*
92 *Peccatum dubium.*
93 *Maleficium dubium.*
94 *Bellum dubium.*
95 *Subditus dubitans.*
96 *Quoad leges pœnales, etiam censurarum, & irregularitatum, tam in dubio juris, quàm facti, nemo censendus est ligatus.*
97 *Declaratur exemplis.*
98 *Excepta tamen sola irregularitate ex delicto homicidii voluntarii, ubi dubiè reus habendus est irregularis.*
99 *Quandocunque constat de corpore delicti, seu homicidii facti, & dubia sua cooperatione.*

ASSERTIO X.

Conscientia dubia dicitur, quando intellectus de re agenda, vel non agenda, suspensus manens, nequit se in unam, vel alteram partem resolvere. Undè propriè non est conscientia, sed potiùs privatio conscientiæ suspendens omne judicium, assensum, vel dissensum. Assertio certa, solùm petit, ut fiat Dubiorum variorum brevis, & clara

EXPLICATIO.

I. Dubium negativum, & positivum.

65 Dubium dicitur Suspensio mentis inter duo contradictoria, ut in neutram partem, nec assentiendo, nec dissentiendo se resolvere possit. Aliud dicitur negativum, aliud positivum, duplici ratione, ex parte actus, & ex parte motivi.

Ex parte actus. Dubium negativum, seu, ut vocant, in actu exercito est, dum quis apprehensa utraque parte, v.g. an aliquid liceat, vel non liceat, neutri parti assentiens, absque ullo actu positivo, suspensus manet. Dubium positivum, seu ut vocant, in actu signato est, dum quis apprehensa utraque parte, neutri volens, vel potens assentiri, vel dissentiri, actu aliquo positivo indicat, ac veluti *signat*, rem esse dubiam, vel incertam de veritate, vel falsitate. In proposito perindè est; at in materia fidei multùm interest. Nam si negativè solùm dubites in materia fidei per se non peccas: at si positivè dubites, & peccas, & accedente pertinacia, hæreticus es.

Ex parte motivi. Dubium negativum dicitur, quo intellectus (utrovis modo prædicto) suspensus manet inter utramque partem, ex eo quòd nullum omninò occurrat motivum, vel medium, nulla ratio, sive assentiendi, sive dissentiendi, sed intellectus mere ignoranter se habet, v. gr. An homines in hac civitate sint pares, vel impares. Dubium positivum dicitur, quo intellectus suspensus manet inter utramque partem, ex eo quod occurrant motiva, seu media omninò æqualia pro una, & pro altera parte, & sic dum ambæ partes, velut trahentes ad se intellectum, se mutuò impediunt, manet ipse intellectus velut suspensus in æquilibrio, quousque occurrat potior ratio pro una, quàm pro altera parte, aut voluntas suo libero imperio intellectum ad uni potiùs, quàm alteri parti assentiendum determinet, vel inclinet.

II. Dubium speculativum, & practicum.

Dubium merè speculativum est, quo dubitatur præcisè de veritate aliqua: v.g. *An mundus potuerit esse ab æterno: An si Adam non peccasset, nihilominùs Verbum incarnatum fuisset, &c.* Dubium practicum est, quo dubitatur de re operabili. Et hoc, aliud dicitur speculativè practicum, quo dubitatur de re operabili, seu ipsa operatione; ejusve honestate, secundùm se in abstracto, abstrahendo scilicet à circumstantiis particularibus, sine immediato ordine ad operationem, seu praxim. *Utrùm matrimonium contractum sit validum: an census germanicus sit licitus: an die festo liceat bellare, pingere, iter agere: an die jejunii liceat sumere colationem vespertinam, &c.* Aliud dicitur dubium propriè, seu practicè practicum, quo dubitatur de actione, ejusve honestate in particulari, seu hic, & nunc exercendæ in suis circumstantiis particularibus. *Ut: an debeam hanc confessionem repetere: an hic, & nunc liceat mihi pugnare, ludere, comedere.* Atque in hoc dubio formaliter consistit conscientia dubia. 66

III. Dubium Juris, & dubium Facti.

Dubium *Juris* dicitur, quo dubitatur de aliquo jure, lege, præcepto, statuto; &c. præsupposito ad honestatem actionis exercendæ. *Ut: an sit lata talis lex, quomodo obliget, an hunc etiam, vel illum casum comprehendat: an hic, & nunc me in his etiam circumstantiis obliget, &c.* Idque rursùs dividunt in speculativum, & practicum. Dubium *juris* speculativum vocant, quo dubitatur, non immediatè de honestate actionis alicujus, sed de aliquo alio legitimo secundùm jura, & leges. *Ut: an Baptismus collatus in nomine Christi sit validus: an matrimonium contractum sit validum: an bellum, in quo milito, sit justum: an quis in tali casu sit irregularis, v. gr. si percussit Clericum non gestantem habitum: an res quam possideo mea sit, an aliena, &c.* Dubium *juris* practicum dicitur, quo dubitatur de obligatione, vel facultate legitimè agendi, seu de ipsa honestate actionis, an licita sit, nec ne. Et hoc rursùs aliud est generale, & abstractum, id ipsum, quod *num. præced.* diximus *speculativè practicum*: aliud est particulare, seu de hic, & nunc: & est ipsum supradictum dubium propriè, seu practicè practicum. Dubium *Facti* denique dicitur quo dubitatur de aliquo facto, ejusque conditione aliqua spectante ad honestatem actionis exercendæ. *Ut, an votum emissum sit: an solutum: an Horæ recitatæ: an peccatum commissum sit mortale, vel veniale: an jam confessum, necne, &c.* 67

§. IV. Conscientia intrinsecè, & extrinsecè dubia.

Conscientia dubia propriè dicta, nimirùm formaliter, & intrinsecè dubia, consistit in ipso *dubio practicè practico*, seu *dubio juris particulari*, quando nimirùm intellectus de honestate actionis hic, & nunc exercendæ, an scilicet honesta sit, vel licita, nec ne, omninò manet suspensus, & in neutram partem se resolvit. Conscientia objectivè, seu extrinsecè dubia (posses dicere conscientiam dubiam speculativè, nisi nomen *conscientia* quid practicum sonans repugnaret) dicitur, quando intellectus solùm de ipso objecto secun- 68

dùm ſe manet dubius dubio ſcilicet ſpeculativo Juris, vel facti, non verò de ipſa honeſtate actionis hic, & nunc, dubio practico, v. gr. dubitas *ſpeculativè*, an res, quam poſſides, ſit tua, *practicè* verò an reſtituere tenearis: facta diligenti inquiſitione, nec inventa ulla ratione potiori pro una, quàm pro altera parte, ſed perſeverante dubio, an res ſit tua, necne: denique ex illo principio: *In dubio melior eſt conditio poſſidentis*: reſolvis te: *non debere reſtituere, poſſe licitè retinere, uſurpare, &c.* Conſcientia hæc manet dubia objectivè, & extrinſecè, ſtante ſcilicet adhuc dubio ſpeculativo, an res reverà tua ſit: at formaliter, & intrinſecè non eſt dubia, ſed reſoluta: excluſo ſcilicet dubio practico. Jam videndum eſt, quomodo cum ejuſmodi conſcientiis dubiis liceat operari. Difficilia, mi Lector, difficilia; animum benè advertas neceſſe eſt. Sit ergo.

ASSERTIO XI.

Cum conſcientia formaliter, & intrinſecè dubia, ſtante ſcilicet dubio practice practico, ſeu dubio juris particulari de honeſtate actionis hic, & nunc exercendæ, vel periculo peccati annexo, nunquàm licet operari: ſed ſemper peccatur pro ratione materiæ, & dubii. Eſt certiſſima apud omnes. Significat Apoſtolus Rom. 14. *Quod non eſt ex fide, peccatum eſt.* Hoc eſt. Quod non fit ex certa credulitate, ſeu determinato judicio intellectus, licitum eſſe; quod hic, & nunc agitur peccatum eſt.

§. I.

69 Ratio fundamentalis eſt. Quia omnis ſciens, & volens, exponens ſe periculo peccati, peccat, & quidem eodem genere peccati, cujus periculo ſe exponit; uti docet communiſſima Doctorum cum D. Thoma, *Quodl. 8. art. 13.* Scoto, *in 3. d. 25. qu. un. & alibi.* Navarr. *in c. Qualitas, d. 5. de pœnit.* Ex illo *Eccl. 3. Qui amat periculum, peribit in illo.* Atqui agens cum conſcientia intrinſecè, ſeu practicè dubia de honeſtate actionis hic, & nunc exercendæ, vel ſaltem periculo peccati annexo, is ſciens, & volens exponit ſe periculo peccati: eligit enim actionem indiſcriminatim, ſive bonam, ſive malam, quaſi dicat, ſit peccatum, vel non ſit, perindè eſt, ego volo agere, &c. Ideoque eo ipſo implicitè cenſetur eligere malum: ergò eo ipſo peccat, *pro ratione materiæ*, de qua agitur: & *pro ratione dubii.* Ut ſi dubitet, an talis actio, vel omiſſio ſit peccatum mortale, & tamen operans, vel omittens peccabit mortaliter: ſi verò dubitet de veniali, tantùm venialiter. Quòd ſi dubitet generatim, & indirectè, an ſit peccatum, vel malum, dic eodem modo, quo dictum eſt ſuprà de conſcientia erronea *n. 17.* Atque hic maximè locum habet, & commodè explicandum venit, celebre illud dictum.

§. II. *In Dubiis tutior pars eſt eligenda.*

70 Dictum hoc habetur variis in locis Juris Canonici: *cap. ad audientiam, cap. Significaſti, cap Petitio tua. Tit. de homicidio.* Ubi in dubio de facto homicidio à Clericis, & irregularitate inde contracta, Pontifex ſemper reſpondet; *Tutius eligendum eſſe.* Textus dabimus infrà *n. 96.* Item *cap. juvenis de ſponſalibus*: in alio caſu matrimonii dubii reſpondet Pontifex, *in his, quæ dubia ſunt, certius eſt tenendum.* Dictum hoc ſine dubio univerſaliter, & ſemper verum eſt, quantùm ad conſilium, & perfectionem, ſemper enim conſultius, & perfectionis eſt, in quovis dubio eligere partem tutiorem: at certè non ſemper neceſſarium, ſeu de præcepto, vel obligatione: hoc enim nullus dicet. Unde ante omnia in dicto illo *To tutior* pars, non debet accipi comparativè ad poſitivum, ſcilicet *tutior, quàm tuta*: quaſi ſenſus eſſet, quando utraque pars dubii eſt tuta, adhuc tutiorem partem eligendam eſſe. Quod quamvis ſit perfectionis, non tamen poteſt eſſe neceſſarium, cùm liceat in operando ſequi quamlibet partem verè tutam, juxtà dicta ſuprà *n. 43.* Sed *To tutior* accipiendum eſt comparativè ad oppoſitum, ſcilicet, *tutior, quàm non tuta, non ſecura, periculoſa, &c.* Ut ſenſus ſit. Quandocumque una pars dubii eſt certa, tuta, ſecura, verum ſcilicet peccati periculum excludit, altera autem pars non eſt certa, tuta, ſecura, ſed dubia, vel periculoſa de peccato, ejuſque periculo, tunc illam tutiorem eligendam eſſe. Et ſic ſine dubio verum eſt. Quemadmodum etiam ſi utraque pars dubii appareat periculoſa de peccato, ut contingit in Sacerdote, qui ex officio tenetur baptizare, dubitat, an non infans ægrotus ſit, cui ſeſe conſperſus moriturus ſit, minùs malum, & periculum, eòque quaſi tutius eligendum eſt, ſcilicet mortis corporalis potiùs, quàm damnationis.

§. III. *In quorum ergo Dubiis neceſſariò tutior pars eligenda?*

Certum eſt apud omnes, neceſſariò tutiorem partem eligendam eſſe in dubio propriè, ſeu practicè practico, ſcilicet de actionis hic, & nunc exercendæ honeſtate, an hic, & nunc aliquid liceat, necne: v. gr. *hodie comedere carnes, &c.* ſtante enim tali dubio, una tantùm pars tuta eſt, ſcilicet *abſtinere*: altera autem pars, ſcilicet *comedere carnes*, ſimpliciter eſt non tuta, ſed periculoſa de peccato: ut dicit aſſertio, & probatur *n. 69.* Certum etiam eſſe debere tutiorem partem eligendam eſſe in dubio ſpeculativo, verſante circà valorem, vel efficaciam actionis exercendæ, juxtà latè dicta *Aſſert. præced. IX. per totam, de Miniſtro Sacramentorum, Medico, Judice, &c.* Ulteriùs etiam tutiorem partem eſſe eligendam in aliis dubiis ſpeculativis juris, & facti (excepta materia juſtitiæ, ubi melior eſt conditio poſſidentis) adeò ut ſtante dubio ſpeculativo v. g. an hodie ſit indictum jejunium, neceſſariò ut jejunandum ſit, aut dubium ſpeculativum deponendum, docent Vaſquez, Turrianus, Sayrus, alii apud Sanchez, *l. 1. Moral. c. 10. n. 10.* Ratio eſt: Quia aliàs quoque adhuc te exponeres periculo peccati. Deinde Pontifices in Canonibus citatis in reſolvendis caſibus allegant illud dictum: *in dubiis tutior pars, via, ſemita tenenda, vel eligenda eſt*, tamquam regulam univerſalem. 71

§. IV. *In Dubiis ſpeculativis non neceſſariò tutior pars eligenda eſt.*

Sed ſtante dubio ſpeculativo Juris, vel Facti, v. gr. *an res hæc mea ſit, an matrimonium validè contractum, an cenſus germanicus ſit licitus, &c.* ſi poſt diligentem inquiſitionem dubium ſuperari nequeat, abſque ulla ſpeculativa reſolutione, poteris eligere partem minùs tutam: ſcilicet *rem dubiam detinere: matrimonio dubio uti, &c.* Communior, & jam recepta Sententia Doctorum. Suarez *de Cenſuris diſp. 40. ſect. 5.* Sanch. *l. 1. Moral. c. 10. n. 11.* Ratio eſt: 1. Quia oppoſita ſententia nimis dura eſt, & difficilis in praxi. Ergo ſine ſufficienti fundamento non aſſerenda. 2. Lex invincibiliter ignorata, vel non ſufficienter propoſita, ſeu intimata non obligat, ſecundùm omnes: atqui idem eſt de lege poſt ſufficientem inquiſitionem dubitare, ac eam ignorare: ergo in dubio Juris non eſt obligatio ad tutiorem partem. 3. Miles de Juſtitia belli dubius, poteſt nihilominus militare, *c. Quid culpatur. 23. q. 1.* ergo idem dicendum de aliis ejuſmodi dubiis. 4. Secundùm omnes, etiam adverſarios, in dubio circà materiam juſtitiæ, v. gr. *an res quam hactenus bona fide poſſedi, ſit mea, necne*; non eſt neceſſariò tutior pars eligenda, ſed licitè eam retineo, licèt id minùs tutum ſit: atqui peccati periculum non minùs vitandum eſt in materia, & lege juſtitiæ, quàm in materia; & lege cujuſcumque alterius virtutis: ergo, ſicut non obſtante dubio ejuſmodi ſpeculativo in materia juſtitiæ, poteſt occurrere ſufficiens ratio formandi conſcientiam practicè certam contra illud dubium: *ſcilicet non eſſe reſtituendum. Quia melior eſt conditio poſſidentis*: & per hoc ſufficienter evitatur periculum peccati; ità etiam in materia aliarum virtutum, & legum occurrere poteſt ſimilis ſufficiens ratio contra dubium ſpeculativum formandi conſcientiam practicam certam, ſe non obligari, v. g. qui invincibiliter dubitat de voto emiſſo, die feſto, vel jejunio, ſe non teneri voto, feſto, jejunio, &c. eo quod etiam in iis dubiis melior ſit conditio poſſidentis ſuam libertatem (de quo paulò infrà) atque per hoc æquè vitabitur periculum peccati. Nulla ergo eſt ratio oppoſitæ Sententiæ, talem adhuc ſe exponere periculo peccati. Deinde Pontifices in citatis Canonibus ſupponunt quidem illam regulam, *in dubiis tutior pars eſt eligenda*: non tanquam legem univerſaliter obligantem, ſed tamquam regulam convenientiæ: ob cujuſmodi majorem convenientiam rectè ſtatuunt in particulari dubio patrati homicidii, Clericum debere abſtinere à Sacris, tanquam irregularem ob reverentiam tanti Sacramenti, & Sacrificii. Et hiſce jam ſenſim introducta, præmunita, immò probata venit. 72

ASSERTIO XII.

Cum conſcientia dubia extrinſecè, & objectivè tantùm ſtante ſcilicet dubio ſpeculativo Juris, vel Facti, formando conſcientiam practicam contrariam licitè operamur, ſi debitæ conditiones adſint. Eſt jam communis, & recepta Sententia, Sanch. *lib. 1. Moral. cap. 10. n. 9.* Laym. *cap. 5. §. 2.* Bard. *Diſcept. 5. cap. 2.* alii apud ipſos.

E X-

EXPLICATIO.

73 Ratiu Aſſertionis ex dictis liquet. Quia in operationibus moralibus non tenemur immediaté operari juxtà judicia ſpeculativa, ſed juxtà dictamina practica, ſeu hic, & nunc dictantia aliquid licere, vel non licere: ergo non obſtante dubiu ſpeculativo de facto, vel de jure aliquo in communi, ſi conſcientia practicè reſoluta hic, & nunc prudenter dictet aliquid licere, agendum, vel non agendum, contra illud dubiũ ſpeculativum licitè operabimur. Quòd autem contra dubium ſpeculativũ licitè poſſimus nos practicè reſolvere, & amplecti partem minùs tutam, jam probavimus *n. 72.* Reſtat nunc explicandum, qualiter reſolutio practica contraria facienda ſit. Et ſanè Aſſertio hæc maximi momenti, & innumerabilibus implicita difficultatibus, quas latiſſimè perſequuntur noviſſimè P. Franc. Bardi, *de conſcientia, Diſcept. 6. per totam,* & Thomas Tamburinus *in Decal. l. c. c. 3. §. 6. per tot.* diſcurrentes per omnes ferè materias. Bone Lector, ego magno ſtudio ſelegi tibi hæc pauca ſequentia, quæ ad caſus conſcientiæ communiùs occurrentes expediendos magis neceſſaria, & ſufficientia putavi. Conare benè capere.

§. I. *Stante Dubio ſpeculativo, fiat reſolutio practica cum ratione.*

74 Ad hoc, ut contra dubium ſpeculativum, intellectus prudenter ſe reſolvat practicè, adeòque voluntas licitè agat: duo omninò neceſſaria ſunt. Unum eſt, *ſemel pro ſemper.* Dubium ſpeculativum verum, & invincibile ſit; adeò ut adhibita debita, & pro conditione perſonæ, ac circumſtantiarum moraliter poſſibili diligentia inquirendi veritatem, nihilominùs dubium perſeveret; alioquin ſi ſe reſolvere, & veritatem cognoſcere ſciat, aut ſcire poſſit, ac negligat, non erit verè dubius, nec conſequenter poterit formare conſcientiam practicam, & agere contra dubium. Alterum eſt. Non ſolo voluntatis imperio poteſt deponere dubium practicum contra ſpeculativum (niſi fortè hoc ex futili motivo, vel ſcrupulo conceptum eſſet) ſed neceſſariò debet adeſſe aliqua cauſa rationabilis movens ad eligendam alteram partem, & formandam conſcientiam practicam contra dubium ſpeculativum, ut ſupponimus, rationabiliter conceptum, *uti docent Doctores communiter cum* Sanch. *cit. lib. 1. c. 10.* Exempli gratia. Dubitas *ſpeculativè*, an hac vigilia ſit indictum jejunium: *practicè* verò: an tenearis jejunare, carnibus abſtinere, &c. Ante omnia debes adhibere moralem diligentiam ad vincendum dubiũ illud, & veritatem cognoſcendam. Si deprehendas, eſſe indictum jejunium, utique teneberis conſcientiam, & operationem conformare. Sin verò veritatem deprehendere nequeas, ſed dubium ſpeculativum maneat: tutiſſimum quidem eſſet, ſe adhùc practicè conformare: ſcilicet jejunandum eſſe: at potes te etiam practicè reſolvere in alteram partem contra dubium ſcilicet non eſſe obligationem jejunandi, &c. dummodò habeas aliquam cauſam rationabilem, vel motivum adhoc, quale in particulari eſſet aliqua ratiu veroſimilis, exemplum bonorum, auctoritas viri fide digni, &c. Generatim verò ad ejuſmodi practicas reſolutiones contra dubia ſpeculativa inſerviunt illa duo ſolemnia dicta ſequentia;

§. II. *In Dubio melior eſt conditio Poſſidentis.*

75 Dictum hoc variè repetitum in jure, ſecundùm omnes locum habet in materia juſtitiæ: quandu nimirùm dubium eſt, an res aliqua ſit hujus, vel illius domini, ſeu proprietarii, & unus de facto bona fide poſſidet illam rem: tunc melior, ſeu potior eſt conditio poſſidentis, ut nec ipſe eam reſtituere teneatur, nec ei etiam in judicio auferri poſſit. Inſuper etiam habere locum in materia aliarum legum, & virtutum, contra Azorium, Sayrum, Vaſquez, Turrianum, & multos à ſe citatos latè docent Sanchez (eadem opera, qua aliud dictum ſuprà *n. 72.*) *lib. 1. Moral. c. 11. n. 10.* Filliuc. *tr. 21. c. 4. nu. 159.* Bonacina *de Reſtitut. diſp. 1. q. 2. p. 2.* Caramuel *de conſcientia dubia diſp. 1. reſol. 3.* Bardi *diſcept. 5. c. 4. alii apud ipſos.* Eſt jam communior, & recepta ſententia, quam ut certam ſupponunt paſſim mei Layman, Marchant. Ratio eſt, quia eadem prorsùs ratio militat in materia juſtitiæ, & in materia aliarum virtutum, ac legum. Sicut enim in materia juſtitiæ, urgente dubio, an ſit res mea, nec ne: reſultat quædam æqualitas inter obligationem reſtituendi, & poteſtatem, ſeu libertatem retinendi, & ideò accedente poſſeſſione huic parti, debet pars illa prævalere, ita in materia aliarum virtutum, ac legum, quando urget verum dubium, an quis obligetur aliquid facere, nec ne v. g. *Jejunare, audire Sacrum, &c.* reſultat quædam æqualitas inter obligationem legis, & libertatem hominis. Quòd ſi ergo conſideratis omnibus, manet dubia obligatio legis, cùm ſecluſo illo ipſo dubio certa ſit libertas hominis, debet prævalere libertas hominis potiori conditione poſſeſſionis: idque etiam verum eſt, quando rationes in oppoſitum eſſent probabiliores, dummodò non ita efficaces, ut tollant probabilitatem partis poſſidentis, ſeu cauſæ diſparitas adeò faveat non poſſidenti, ut vincat alterius poſſeſſionem. Vide Sanchez, *cit. n. 12.*

§. III. *Poſſeſſio adjuvans in dubio ſit bona fide capta.*

76 Ut in dubio melior ſit conditio poſſidentis, debet poſſeſſio fuiſſe bonæ fidei ante exortum dubium. Exempli gratia, in materia juſtitiæ. Quandu quis rem alienam tamquàm ſuam bona fide accepit, & poſſedit, poſteà verò dubium oritur, an ſit aliena, & reſtitutioni obnoxia: tenetur is equidem veritatem diligenter inquirere, & intereà rem conſervare: quòd ſi facta diligenti, & judicio boni viri, ſufficienti inquiſitione, veritas non appareat, durante, & non obſtante illo dubio ſpeculativo juris, practicè certò ſe reſolvere poteſt, licere ſibi rem illam retinere, uſurpare, abſumere, alienare: & quamvis poſteà aliena fuiſſe demonſtretur, dominuſque compareat, non tamen obligatur reſtituere, niſi quod adhùc extat, vel quantùm inde ditior eſt factus. Communiſſima, & certa doctrina, Sanch. *lib. 2. de matrim. diſp. 41. q. 2. & lib. 1. Moral. c. 10. n. 9. aliiſque cit.* Laym. *lib. 1. tr. 1. c. 5. §. 3. n. 21.* Diana *par. 4. tr. 3. reſol. 25.* Ratiu eſt: quia in tali caſu ſecundùm jura, dubius non eſt ſpoliandus in foro externo: ergo neque in foro internò; quia forum internum ſemper externo conformari debet, quando externum forum falſæ præſumptioni non innititur, ut late probat Sanch. *c. l. 2. de matr. diſp. 5. n. 20.* & alii apud Dian. *cit.* Adde ex modò dictis, etiamſi eo caſu poſſeſſor bonæ fidei ſpeculativè probabiliùs judicet, & magis inclinet, rem eſſe alienam, ſeu ad alterum pertinere, tunc tamen moralem certitudinem non habet, ad nullã reſtitutionem obligari, neque in toto ſecundùm omnes, neque in parte, juxtà ſcilicet inclinationem, majorem, vel minorem, ut docuerunt Bannes, Ledeſma, Salon, Coninch, & ipſe Sanch. *cit. de matr. lib. 2. diſp. 41. n. 10.* apud Dian. *cit.* Ita Molina *to. 1. tr. 2. diſp. 16.* Idem Sanc. *ſe retractans lib. 1. moral. c. 10. n. 9.* aliiſq; citatis Laym. *cit. n. 21.* Dian. *par. 2. tr. 15. reſol. 10.* Ratio eſt: quia non tenetur quis jure poſſeſſionis ſuæ ſe ipſum ante omnem Judicis ſententiam privare, niſi conſtet rem ad alterum pertinere, ut etiam indicat S. Auguſt. *lib. de fide, & operibus c. 7.* relatus *c. ſi virgo 34. q. 1.* dicens: *bonæ fidei, poſſeſſor rectiſſimè dicitur, quandiù ſe poſſidere ignorat alienum*: dum autem certò non conſtet, rem eſſe alienam, tandiù poſſeſſor ignorat ſe poſſidere alienum: & quamdiù partium jura incerta, vel obſcura ſunt, præſumptiu eſt pro poſſidente: ergo &c. Confirmat praxis etiam bonorum: ſi enim aliquis rem bona fide tãquàm ſuam poſſidet, & alius eam reſtitui petat, tamquàm ad ſe pertinentem, ſi poſt diligentem inquiſitionẽ ipſi certò non conſtet, quidquid incliner, vel probabilius appareat, rem ad alterum pertinere, ſolet poſſeſſor judicium experiri, & anteà non reſtituere, quàm à judice, cognita cauſa, condemnetur. Si autem partes eo caſu Judicẽ non habeant, res compoſitione tranſigenda erit, arbitrio bonorum.

Ex dictis ſequitur, ſi quis in tali dubio à bonæ fidei poſſeſſore rem ſine auctoritate Judicis auferat, ei injuriam, & injuſtum damnum inferre, & ad integram reſtitutionem obligari: ſicut & in judicio à Judice ante cognitionem cauſæ in integrum reſtituendus erit, ut ex Navarro *c. 17. n. 117.* Sanch. *cit. diſp. 41. n. 26.* & alios notat Laym. *lib. 1. tr. 1. c. 5. §. 3. n. 21.* Atqui tandem; ſi poſſeſſor bona fide dubitans, rem eſſe alienam, dum neglexit culpabiliter inveſtigare verum Dominum, undè poſteà impotens factus eſt ad eum ampliùs cognoſcendum? talem teneri reſtituere, aut illi, cujus rem eſſe dubitat: aut eo ignoto, pauperibus, juxtà proportionem dubii, & ſpei, quam ante habebat inveniendi Dominum, docent Sanch. *lib. 2. Moral. c. 23. n. 183.* Molina *tom. 1. diſp. 39. concil. 1.* & alii apud Dian. *cit. p. 4. tr. 3. reſol. 29.* Ipſe tamen cum Caſtro-Palao *to. 1. diſp. 3. punct. 2. n. 9.* probabilem cenſet ſententiam, oppoſitam Bonacinæ *de contract. diſp. 1. q. 2. punct. 2. n. 8.* talem nimirùm non teneri ad reſtitutionem; tum quia quamvis peccaverit negligendo inquiſitionem veritatis, tamen poſſidere cœpit bona fide, ut ſupponitur: ſed melior eſt conditio poſſidentis: ergò, &c. Tum quia non conſtat, an damnum alteri intulerit, non inquirendo rei veritatem: qui autem dubitat, an ſua actione, vel omiſſione fuerit alius cauſa damni, non tenetur ad reſtitutionem: ergo &c. Sententia omninò probabilis: prior tamen tutior. At contrà, ſi quis ab initio rem male,

vel dubia fide possedit, utpotè dubitans esse rem alienam vel furtivam v.g. quia emit, vel dono accepit à persona suspecta, vel infami de furtis, jam assimilatur possessori malæ fidei, & post diligentem veritatis inquisitionem, perseverante dubio, non poterit totum retinere, sed tenetur restituere pro rata, & proportione dubii juris, quod alius in illam rem habere putatur: & si comparente vero Domino demonstretur fuisse aliena, tenetur restituere totum, in re, vel in æquivalenti, unà cum fructibus rei, tamquàm possessor malæ fidei, cui sua possessio nihil suffragari potest, etiam amisso pretio, quod pro re illa dubia dedisti, quia mala fide dedisti. Communissima DD. in materia de justitia: quos congerunt, & sequuntur Sanch. *lib. 2. de matrim. disp. 41. n. 24.* Layman. *c. 5. §. 3. n. 22.* Dian. *par. 4. tr. 3. ref. 27.* Ratio est: quia ex una parte, qui rem aliquam accepit dubitans an accipiendi jus habeat, is non bonæ, sed malæ fidei possessor est: juxtà illud principium: *mala fide contractum initi, possessionem incboari ab eo, qui initio dubitat, num contrahendi, possessionem capiendi jus habeat*: ergo perseverante hoc dubio, possessio ei suffragari non potest, ex altera autem parte, quia certus non est, rem ad alterum pertinere, & ipse dubium in ea jus habeat, ex titulo emptionis, vel donationis; ideò perseverante hoc dubio, non obligatur ad restituendum totum, sed tantùm secundùm dubii proportionem, donec comparente vero domino, res ipsius esse certò demonstretur. Sunt tamen casus, quibus quis rem dubiè furtivam, vel alienam emptione, vel donatione accipere, justè possidere, & retinere potest. I. Si à possessore bonæ fidei accepit, intelligens nimirùm venditorem, vel donatorem bona fide eam rem alienasse, quia post diligentem inquisitionem is non poterat deprehendere rem esse alienam: nam eo casu emptor succedit in jure venditoris, ut ex Molina, & Sanch. cit. notat Layman. *ibid. n. 22. in fine*. II. Si quis dubitans, vel suspicans rem esse furtivam, eam emit, vel dono accipit, cum proposito eam Domino reddendi tamquam ejus negotium utiliter gesturus, & posteà Domino reddens reducere potest pretium datum, dummodo pretium justum sit, & aliàs Dominus rem suam sine tantis expensis non esset recuperaturus. Ita Sanch. *loc. cit. n. 29.*

Exemplum aliud in materia Matrimonii.

77 SI post matrimonium bona fide contractum, posteà superveniat dubium de illius valore ob latentis alicujus impedimenti suspicionem. 1. sic dubitans ante omnia adhibere debet moralem diligentiam inquirendi veritatem, & interim, dum spes est veritatis cognoscendæ, à petendo debito abstinere debet: attamen alteri conjugi bona fide petenti reddere tenetur; ut in simili mox iterùm dicam. 2. Facta sufficienti inquisitione, dubio perseverante, non solùm alteri conjugi petenti debitum reddere potest, & tenetur; cùm nemo privatus alterum sui juris possessione privare possit, ob dubias, vel probabiles, non tamen certas rationes: Verùm etiam 3. Ipsemet debitum licitè exigere potest, ut contra Hurtad. & alios apud Dian. *cit. p. 4. tr. 3. resol. 15.* docent communis DD. cum Sanch. *lib. 2. de Matr. disp. 41. q. 4. n. 46.* Laym. *cit. §. 3. n. 24.* alii apud Dian. *ibid.* Ratio est: quia dubium superveniens bonæ fidei possessori obesse non debet: neque hic adest periculum peccati, seu fornicationis formalis; nam esto matrimonium reipsa esset nullum, attamen probabilis, & vincibilis ignorantia in bonæ fidei possessore à peccato excusat; atque ita colligitur ex S. Augustin. *lib. de fide, & operibus c. 7.* quod refertur *34. q. 1. c. si virgo & c. 2. ut lite pendente*: ubi habetur: *quòd conjugum alteruter accusatus* (de matrimonii defectu) *ante probatam accusationem, jure, quod habet in altero privari non possit*. Et expressius *c. inquisitioni de sent. excommunicationis*. 4. Quod si denique Matrimonii defectus alicui manifestè exploratus sit, jam nec reddere, nec petere poterit: *quin debet potius excommunicationis sententiam humiliter sustinere, quàm per commercium carnale peccatum operari mortale* (scilicet fornicationis, petendo, vel reddendo putatitiæ conjugi) ait Innocentius III. *cit. c. inquisitioni*. At valdè difficile est, quod ibidem in fin. subjungit: *verùm cùm conscientia pulsat animũ ex credulitate probabili, & discreta, quamvis non evidenti, & manifesta, debitum quidem reddere potest, sed postulare non debet, ne in altero, vel contra legem conjugii, vel contra judicium conscientiæ committat offensam*. Hæc Pontifex. Varia est responsio DD. & Canonist. apud Laym. *cit. n. 24. fin.* Ipse autem faciliùs respondendum censet, ibi Pontificem loqui de illo, qui ab initio mala fide contraxit matrimonium; quia videlicet jam tunc dubitabat, vel dubitare debebat de ejus valore, ut proinde casus sit similis illi, de quo agitur *c. Dominus*, mox allegando. Contra verò, si quis matrimonium ab initio contraxit mala, vel dubia fide ob latentis impedimenti suspicionem perseverante dubio, ipse debitum petere non poterit, ob rationem datam: attamen alteri conjugi, quæ bona fide contraxerat, bona fide petenti reddere obligatur. Ita expressè resolvit Pont. Alexand. III. *c. Dominus, de secundis nuptiis*: ubi dubitanti de valore matrimonii quod contraxerat, nondùm habita certitudine de morte prioris conjugis, respondet: *Ei, quæ sibi nupsit, debitum non deneget postulanti, quod à se tamen noverit nullatenus exigendum*. Communis DD. cum Sanch. *cit. n. 42.* Laym. Dian. *cit.* Porrò si uterque conjux mala fide contraxit, scilicet gnarus, vel dubius de impedimento dirimente, jam neuter poterit petere; multò minus alteri petenti alter reddere tenebitur, ut omnes advertunt. Ratio clara est; quia jam neutri suffragatur possessio mala, vel dubia fide incæpta. At quid si conjuges eo casu habeant rationes aliquas probabiles, matrimonium valere, quamvis probabiliùs judicent, non valere? Posse ipsos reddere, & petere debitum, affirmat Sanch. *cit. disp. 72. de matr. n. 9.* Negat autem mordicùs Merola apud Dian. *cit. p. 4. tr. 3. resol. 15. fin.* qui utramque sententiam censet probabilem. Ego sententiæ Sanch. libens accedo propter rationem datam, *sect. 3. de conscientia probabili*. Conformiter ad prædicta resolvendum erit in aliis materiis quibuscumque. His ita suppositis, jam statuamus aliquot regulas *communes pro casibus* particularibus innumeris resolvendis.

§. IV. In dubio non præsumitur factum, sed demonstrari debet.

78 DIctum hoc habetur in jure civili *L. in bello ff. de captivis postliminio reversis*. Atque universaliter verum est, quando dubitatur de facto principali aliquo, ut, *an voveris, percusseris, &c.* solo excepto: nisi in casu particulari jus aliud statueret, ut de facto homicidii in ordine ad irregularitatem: de quo infrà *n. 98.* At verò, quando jam constat de facto aliquo principali, & dubitatur solùm de altero aliquo facto accessorio, vel secundario, non est universaliter verum, sed amplam habet exceptionem: Accipe hanc generalem. *In dubio tale factum præsumitur, quando de jure faciendum erat: aut si ita, ut ordinariè fieri soleat: aut si ita fieri sit favorabile facienti.* Ex Laym. *cit. c. 5. §. 4. n. 32.* & aliis. Quo spectat & alia regula Glossæ *in L. de contrahenda. ff. de regulis juris*. In dubio non præsumitur actum aliquem, v. g. *donationis, & legati*, intervenisse. Si autem constet, tale aliquid actum potiùs, ut validum, quàm ut irritum pronuntietur. Quod si ergo constet, hominem quidpiam egisse, v. g. aliquid DEO vovisse: matrimonium contraxisse: testamentum condidisse: rem alienasse, aliumve contractum celebrasse, &c. & dubitetur solùm de accessoriis jure debitis, vel fieri solitis, ea meritò facta præsumuntur, v. gr. quòd adhibuerit sufficientem deliberationem, animo se obligandi, & implendi, solemnitates de jure ad talem actum requisitas, &c. Quia nimirum rationabile est, ut magis existimetur aliquem munus suum rectè obiisse, atque in eo, quod agit, nihil necessarium omisisse: *Delictum enim, vel defectus non præsumitur, sed demonstrari debet*. Quæ maximè vera sunt in materia favorabili operanti. Quò etiam referri debet, quod quandocumque constat de actu externo ritè peracto v. gr. matrimonii contractu, Religiosæ professionis, testamenti, &c. in dubio præsumantur actus interni sufficientes, & requisiti adfuisse, nisi accedat alia præsumptio in oppositum, ob eamdem rationem. Ex dictis jam statuamus aliquot regulas communes pro casibus particularibus communiter occurentibus resolvendis.

Regula Generalis.

79 ILlud, *possidet, aut præsumitur in dubio, quod vel certum est, vel prius est, vel priori alicui regulariter accessorium, aut certè dubitanti magis favorabile*. Hanc rudem, ac velut rusticam regulam credo Confessario simplici sufficientem, certè facilè applicabilem ad plerosque casus: sanè non omnes. Quænam enim universalis regula istum casum euripum, ac voraginem contineat? certè neque illa, quam ex Soto tradit Sanch. *cit. l. 1. c. 10. n. 13.* & ex eo Bardi *discept. 5. c. 5.* à presumptione fori externi petitam: quam tamen difficulter applicabis.

REGULÆ SPECIALES.

Prima.

80 QUandocumq; *verè dubitatur de lege aliqua lata, promulgata, recepta, aut de vero certo ejus sensu, homo manet*

net in poſſeſſione ſuæ libertatis contra legem. Contrà. *Quandocumque conſtat, legem aliquam fuiſſe latam, promulgatam, receptam: dubitatur autem ſolùm de ejus obligatione pro tali, vel tali caſu, vel de ejus abrogatione, Lex eſt in poſſeſſione ſuæ obligationis contra hominem dubitantem.* Ratio. Quia in primo certa eſt libertas, dubia obligatio: in ſecundo, certa eſt obligatio, dubia liberatio.

Exempla primæ partis.

81 I. Dubitas, an pro hac vigilia ſit indictum jejunium, aut hodie hujus Sancti Feſtum: non teneris jejunare, vel Miſſam audire, &c. jam ſæpiùs inculcatum. Item Germanus ſcit, in Quadrageſima eſſe indictum jejunium, dubitat autem, an debeat ſervari cum abſtinentia à lacticiniis, vel an liceat ſibi veſci ovis, caſeo, butyro; licitè iis veſcitur. Etſi enim lex ſit in poſſeſſione obligationis quoad jejunium, non tamen eſt in poſſeſſione illius ſtricti ſenſus, cui de facto univerſali uſu in Germanis derogatum eſt.

II. Item legis in Diana, vel alio Auctore, novam aliquam conſtitutionem Romæ editam, neſcis autem, vel dubitas, an authenticè publicata ſit in tua Diœceſi, vel Patria, non obligaris. Quia licèt facilè credam, leges Pontificias Romæ in locis ſolitis publicatas jam ſortiri eſſentialem vim obligandi Chriſtianos per totum orbem: ex communiori ſententia: certum tamen puto, non habere vim actu obligandi in aliis partibus, niſi ubi obligatoriè publicatæ, vel intimatæ ſunt, utpotè per Legatos, Epiſcopos, Prælatos Regulares, reſpectivè, quibus in eo negotio credere tenemur: De hoc autem nobis conſtare debet. Marchant. *Tribun. p. 2. tr. 2. tit. 8. q. 5. in appendice.*

III. Dubitans: an lex aliqua præcipiens, vel prohibens, præſertim cenſuram, vel irregularitatem inducens, numquàm uſu recepta fuerit, & vim obligandi obtinuerit, utpote quia nihil conſtat de ejus uſu, præſumi poteſt, non eſſe uſu receptam: idemque maximè, ſi videas alios communiter agere oppoſitum, adeò ut nec tu peccati damnari poſſis, ſi eam non obſerves. Ratio eſt: quia jam dubitatur de aliquo eſſentialiter requiſito ad obligationem legis: dum enim dubitatur, an lex aliquando uſu recepta ſit, eo ipſo dubitatur, an aliquando obligaverit, ideoque poſſeſſio non ſtat ex parte legis, ſed pro ſubditis ſuam libertatem poſſidentibus: ita Azorius *tom. 1. l. 2. c. 19. q. 12.* Caſtro-Pal. aliiſque citatis probabilem, & in praxi tutam cenſet Diana, *cit. p. 4. tr. 3. reſol. 14.* Etſi contra ſentiant Sanch. *tom. 1. lib. 1. moral. c.* 10. Filliuc. *tom. 1. tr.* 21. *c.* 4. *nu.* 164. Bonacina, & alii apud Dian. *ibid.* eo quòd tunc præſumptio, & poſſeſſio videatur ſtare pro lege, quam conſtat eſſe latam, & dubitatur tantùm de ejus executione. Sed hoc negatur; dubitatur enim de ipſa obligatione legis aliquando habita, quæ niſi probetur, poſſeſſio ſtat pro libertate.

IV. Similiter quando verè dubitatur, an conſuetudo aliqua hactenùs obſervata in Communitate v. g. Feſtum aliquod celebrandi, jejunium, vel abſtinentiam talis diei ſervandi, peregrinationem obeundi, habeat vim legis obligantis, ut ſolùm devotionis, vel honeſtatis; potiùs inclinandum eſt in eam partem, quod conſuetudo ſit devotionis, vel honeſtatis, quàm obligationis, quia generalis regula eſt, quòd in dubio nemo præſumitur velle obligari, neque expedit multiplicare præcepta, ubi moraliter certa non ſunt, vel probabilia. Ita verbotenùs Suarez *de legib. l. 7. c. 15.* Rebellus, eoſque ſequens Diana *cit. reſol.* 58. etſi oppoſitum ſentiat Azotius *to. 1. l. 5. c. 15. q. 5.* & ſine dubio tutiùs.

Exempla ſecundæ partis.

82 I. Conſtat eſſe legem latam de non portandis armis, de non comedendo, vel bibendo extra monaſterium; dubito vero, an talis lex denuò abrogata ſit, vel per non uſum ceſſarit &c. teneor obligatione legis, pro qua ſtat poſſeſſio contra dubitantem. Quodſi tamen vere dubites, an talis lex unquàm uſu recepta fuerit, & vim obligandi obtinuerit, puta quia, nihil omninò conſtat de ejus uſu, maximè ſi videat alios communiter agere contrarium, non potes peccati damnari, ſi tu quoq; non obſerves; ut modò ante diximus. Item conſtat, rem, quam poſſideo, eſſe alienam vel reſtitutioni alioquin obnoxiam, dubito vero, an præſcribere, vel uſu capere poſſim, ut reſtituere non tenear, manente dubio, tenear reſtituere, quia certa lex reſtitutionis non poteſt elidi per meum dubium.

II. Conſtat, me emiſiſſe votum, vel juramentum, dubito autem, an diſpenſatum, vel irritatum ſit, aut ſi diſpenſatum, vel irritatum ſit, tamen dubia fuit poteſtas diſpenſandi, vel irritandi: certum eſt, me manere obligatum: quia certa obligatio voti, vel juramenti non poteſt tolli diſpenſatione, vel irritatione dubia quoad factum, vel valorem. At quid ſi dubitem, an votum illud, vel juramentum emiſſum ſit ante, vel poſt annos pubertatis, & ideò à Patre, vel Tutore meo irritari poſſit? Adhuc poſſe à Patre, vel Tutore meo irritari contra Salas, & quoſdam alios docent communis, Suarez *de Relig. tom. 2. l. 4. c. 6. n.* 1. Sanch. *l. 4. Moral. c.* 32. *num.* 2. Joann. Sanch. Tamb. eoſque citans, *reſol.* 37. Ratio eſt: quia licèt votum maneat in poſſeſſione reſpectu ipſius voventis, eumque in eo dubio obliget, non tamen reſpectu irritantis: Pater enim retinet certam poſſeſſionem ſuæ poteſtatis dominativæ in filium ad ejus vota ante pubertatem edita irritanda: ergo quandiù non conſtat de exemptione filii ab hac poteſtate Patris per certò elapſum tempus pubertatis, Pater non eſt privandus hac poteſtate ſua. At ulteriùs, quid ſi dubium ſit, an votum ſit confirmatum à filio poſt annos pubertatis; ut ſic ampliùs à Patre irritari nequeant? Reſp. Sive dubitetur de ipſa confirmatione facta, ſive ſolùm de tempore confirmationis factæ, an ſcilicet filius ante, vel poſt pubertatem votum confirmarit, adhuc poterit Pater irritare ob eandem rationem, certam ſcilicet poſſeſſionem ſuæ poteſtatis dominativæ, quia per illam dubiam exemptionem privari non debet, ut latiùs videre potes apud eundem Sanch. *c. 1. n. 7. & 8.*

III. Conſtat, hodie eſſe indictum jejunium, dubito verò, an me obliget ob laborem, vel iter peractum &c. teneor jejunare, quia certa obligatio, dubia excuſatione tolli non poteſt, vel petenda erit diſpenſatio à Superiore, & generaliter quandocumque cauſa, excuſans ab obligatione legis certæ eſt dubia, diſpenſatione opus eſt. Communis DD. Sanch. *l. 2. de Matr. diſp. 41. n.* 37. Suarez *de Legibus l. 6. c. 8. n. 7.* Filliucius, aliiſque citatis Dian. *p. 4. tr. 3. reſol.* 22. & 56. Quòd ſi tamen eo dubio ageretur de damno notabili ſalutis alicujus, niſi carnes comedat, vel iteratò reficiatur, non opus fore diſpenſatione, docet Joan. Sanch. *in ſelect. diſp.* 51. *n.* 9. ita ratiocinans: exiſtente cauſa manifeſta non egere jejunantem diſpenſatione comedendi carnes, omnes fatentur: eodem ergo modo dubia cauſa exiſtente, opus non erit diſpenſatione, cùm idemmet jus habeat aliquis ad fugiendum damnum certò venturum, atque illud de quo rationabiliter dubitatur, an ſit futurum & ſic ille apud Dian. *cit. reſol.* 56. merito addentem: *ſed an probabiliter, videant alii*: Certè mihi probabile non videtur. Habet quidem quiſque jus vitandi damnum etiam incertum, ſi tamen lex obſiſtat, diſpenſatio petenda eſt, atque id docet optima praxis Eccleſiæ, & Epiſcoporum: ſemper enim dubiè excuſari ex teſtimonio Medici diſpenſationem petere coguntur. Quodſi tamen aliquis verè rationabiliter dubitans de damno ſecuturo ex jejunio ſine diſpenſatione carnes comederet, ſecluſo contemptu, non auſim ſtatim damnare peccati mortalis.

IV. Eodemque modo reſolvendum, quando dubia eſt cauſa excuſans ab auditione Sacri, à recitatione Horarum &c. At quid ſi dubites, an ob infirmitatem v. gr. totum, vel ſaltem majorem partem ſine nocumento valeas recitare? Reſp. cum Diana *cit. reſol.* 67. eo caſu te poſſe, & debere conformari judicio Medici, qui ſi aſſerat recitationem nocituram, certè deobligaberis; ſi ſecus, obligatus manebis, etiamſi poſſis ſolas Horas minores dicere, ſeu partem officii minorem; eſt enim inter ſententias ab Innocentio XI. damnatas expreſſè etiam hæc 54: *Qui non poteſt recitare matutinum, & laudes, poſt autem reliquas Horas, ad nihil tenetur, quia major pars trahit ad ſe minorem.* At quid ſi ipſe Medicus dubitet, an graviter nocitura ſit recitatio? Suarez cit. putat, te manere obligatum quia præceptum, ejuſque obligatio eſt certa, & cauſa excuſans dubia maximè, ideòque prævalet, & poſſidet præcepti obligatio. Sed Bonacina de *Horis Can. diſp. 1. qu. 6. punct. 1. num.* 4. negat, te eſſe obligatum: Idque probabiliùs judicat Caſtro-Palaus apud Dian. *ibid.* non diſſentientem. Ratio eſt; quia non teneris periculo gravis damni te exponere ob præcepti Eccleſiaſtici obſervationem: nam etſi ipſum damnum ſit dubium, attamen periculum illius gravis damni non dubium, ſed certum eſt; quo ſtante præceptum Eccleſiaſticum non obligat, nec poſſidet, ſed potiùs poſſidet præceptum naturale cavendi grave nocumentum proprium. Ego rurſùs accedo ſententiæ Suarez ob rationem præcedenti exemplo indicatam: ideòque ajo, opus eſſe diſpenſatione Superioris, quæ ſi haberi nequeat, tentandum eſſe, quouſque periculum damni verè advertatur. Tandem quando in ſimili caſu verè dubitas, an opus ſit diſpenſatione Papæ, Epiſcopi vel Superioris te non obligari ad eam petendam; ſed tutò procedere poſſe probabiliter docent Emmanu. Sà V. *diſpenſatio num.* 1. Laym. *l. 1. tract. 4. cap. 22. num.* aliiſque citatis Caſtro-

stro-Pal. & Barbosa apud Dian. *cit. ref.* 46. contra Bonacinam putantem, talem se exponere periculo peccandi in legem Superioris. Ratio est; quia in tali casu, cùm incerta sit necessitas dispensationis, adest præsumptio pro libertate, neque alicui morali periculo faciendi contra legem te exponeres; quia non debes te censere legi adstrictum. Et concesso ex tutiori sententia, eo dubio opus esse dispensatione in casu alioquin Papali, adhuc poterit dispensare Episcopus, quia non videtur Pontifex sibi reservare casus dubios, sed certos, ait Castro-Pal. apud Dian. *ibid. fin.* Et in simili de votis iterùm agam mox infrà.

REGULA SECUNDA.

83 IN *dubio facti fundantis legem, homo manet in possessione suæ libertatis*. Contrà. *In dubio facti supponentis legem, lex manet in possessione obligationis*. Ratio Regulæ est eadem, quæ prioris.

Exempla primæ Partis.

84 I. *In pœnis*. Universaliter in omnibus juribus, & legibus pœnalibus, etiam censurarum, & irregularitatum, in dubio facti, quando verè invincibiliter dubitatur, an quis commiserit tale factum; propter quod constat esse decretam pœnam, censuram, vel irregularitatem, &c. nemò censendus est ligatus: excepta sola irregularitate, ex delicto homicidii voluntarii, constante corpore delicti, & non aliter: nam delictum commissum est factum fundans legem pœnalem, & quia in dubio specialiter non præsumitur delictum commissum, non potest inducere obligationem pœnæ. Sic si verè invincibiliter dubites, an homo à te percussus, fuerit Clericus, nec ne, & ideò an sis excommunicatus, non debes te censere excommunicatum, sed licitè audire Sacrum, aliaque omnia excommunicatis prohibita facere potes: Quia nimirùm in dubio non præsumitur factum, & melior est conditio possidentis; cùm ergo quilibet possideat jus communicandi cum fidelibus, in Sacris, & Politicis, non debet in dubio eo jure spoliari. Sed de his mox plura inferiùs asseret. seq. Similiter si dubites, an alius sit excommunicatus, aut si scias, eum excommunicatum, dubitas tamen, an sit non toleratus, scilicet notorius percussor Clerici, aut jam nominatim denunciatus, non debes eum devitare, sed ut eum evitare tenearis, requiritur notitia moraliter certa notoreitatis, vel denunciationis factæ. Ex communi Filliuc. *tom.* 1. *tr.* 13. *c.* 7. *num.* 129. aliosque citans Dian. *cit. resol.* 35. & 71. Ratio iterùm est; quia aliàs faceres illi injuriam, cùm in dubio melior sit conditio possidentis. Excipe tamen, nisi ageretur de valore actus, ut si velles confiteri ei, quem dubitas, esse excommunicatum non toleratum: tunc enim abstinere deberes, ne te exponas periculo faciendi Sacramentum irritum, modò absque scandalo, vel alio periculo abstinere possis. Item si scias, hunc esse peccatorem, v.g. usurarium, concubinarium, sed dubitas, an sit notorius, seu publicus, vel occultus, adhuc non est ei deneganda Eucharistia, quia in eo dubio homo possidet libertatem accedendi ad hoc Sacramentum. Ita post alios Dian. *ibid.* Adde speciale non rarum in praxi, si dubitatur, an infans fuerit validè baptizatus ob materiam, vel formam, vel intentionem dubiam, v. gr. quia fuit ablutus in solo pede, vel in aqua artificiali, vel à Sacerdote, aut alio ebrio, balbutiente &c. etsi supervivens debeat rebaptizari sub conditione, attamen sic mortuus non est privandus Ecclesiastica sepultura, sed in loco Sacro sepeliri potest, & debet, ob eamdem semper rationem, ex communi Dian. *ibid. resol.* 69.

II. *In votis, & similibus*: Qui verò dubitat, an emiserit votum, fecerit juramentum, vel aliam promissionem Deo, vel homini: aut (quod frequentissimum) constat quidem, te aliquid mente decrevisse, dubitas autem invincibiliter, an nudè proposueris, an verò verè promiseris, ac animum te obligandi habueris, & omnibus consideratis nulla pro voto præsumptio appareat, non teneris obligatione voti. Uti contra Cordubam, Vasquez, Azorium, & alios sanè non paucos apud Dianam *p.* 4. *tr.* 3. *resol.* 10. docet jam communior, & in praxi tuta sententia, cum Suar. *tom.* 2. *de Religione l.* 4. *de voto c.* 5. Sanch. *l.* 1. *Moral. c.* 10. *du.* 2. Layman, Marchant. *citati*. Ratio est: quia nulla hic est possessio pro voto, vel juramento, sed tota pro libertate voluntatis; nam illa facta fundant legem, quæ, quia in dubio non præsumuntur, non possunt fundare obligationem contra certam libertatem hominis. Et specialiter *Obligatio voti, juramenti, promissionis, adstruenda non est, nisi liquidò cognoscatur*. Arg. L. *Quidquid, de verb. oblig.* Addunt DD. citati, verum esse, etiamsi aliquis suspicetur, seu magis inclinet in eam partem, quòd vovisset, jurasset, promisisset, dum tamen incertus manet non teneri. Immo Sanch. *cit. num.* 37. addit, verùm esse, etiamsi quis ob rationes utrinque occurrentes probabiliùs opinetur, se vovisse, dummodo etiam rationes probabiles habeat, quòd non voverit: posse, sequendo opinionem etsi minùs probabilem, & tutam, non implere. Ratio est: quia licèt pro voto fortiores urgeant rationes, & homo in eam partem magis inclinet, si tamen non sint adeò efficaces, ut assensum certum generent, sed rem adhuc relinquant dubiam, si altera pars adhuc appareat probabilis, omninò debet prævalere possessio certæ libertatis.

III. *Ambigua circà vota*. 1. Constat quidem, me emisisse votum, sed dubito, an habuerim intentionem me obligandi? teneor voto? Omninò sic: quia possessio, & præsumptio stant pro voto, nam in dubio præsumitur quivis potiùs rectè vovisse, vel promisisse cum debita intentione essentiali promissionis, quàm stultè, & nugatoriè. 2. Dubito, an habuerim sufficientem deliberationem, utpotè quia votum factum fuit in aliqua animi perturbatione, v.g. ob metum mortis, ex morbo, naufragio, latrocinio, aut ob vehementem passionem iracundiæ &c. maneo ne obligatus? Omninò manes: quia in his casibus raró contingit defectus deliberationis requisitæ, & ideò ex communiter contingentibus præsumitur, debitam deliberationem adfuisse, tamquàm aliquid alteri certo regulariter accessorium. Ita Suarez *de Relig. tom.* 2. *l.* 4. *c.* 6. *n.* 10. Sanch. *lib.* 4. *Mor. c.* 1. *nu.* 13. Laym. *cit.* Diana *p.* 4. *tr.* 3. *resol.* 11. 3. Dubito, an tunc temporis, quando vovi, habuerim usum rationis, aut defectum deliberationis, ex tenera ætate, quia valdè puer vovi? Distinguendum cum Sanch. modo *cit. nu.* 14. si vovens septennium explevit tempore emissi voti, præsumendus est usus rationis in ipso (nisi occurrant præsumptiones in contrarium prævalentes) ac proinde obligabit votum, juramentum, vel alia promissio. Si autem tunc non explevit septennium, præsumitur regulariter defectus rationis (nisi in raro casu de illo constaret) ac proinde non obligabitur. 4. Hoc ipsum dubito, an tunc expleverim septennium, nec nè, quando vovi? Respondebitur mox *regul.* 3. Interim obiter nota, non solùm ejusmodi vota dubia irritari, vel dispensari à potestatem habente, verùm etiamsi ejusmodi vota dubia emissa essent in materia reservata, utpotè de castitate perpetua, aut Religione ingredienda, non censentur esse reservata Pontifici, quia cùm reservatio sit odiosa, restringenda est ad casus certos, non extendenda ad castris dubios, sine dubio non ex mente Pontificis universalis Patris. Communis cum Suar. *cit. l.* 6. *c.* 26. *n.* 6. Sanch. *cit. l.* 4. *c.* 40. *n.* 6. Quare in ejusmodi, & quibusvis dubiis votis dispensare potest Episcopus, vel alius Privilegiatus.

IV. *Ambigua circà professionem*: Emisi professionem Religionis, sed, 1. dubito, an metus intercesserit, nec nè, præsumitur, non intercessisse, & professionem valere: ut in quovis actu decernitur, *L.* 2. *ff. de his, quæ metus causa* 2. Constat, metum intercessisse, sed dubito, an justè incussus fuerit, an verè gravis, vel levis, ideòque professio valeat, nec ne? Iterùm præsumendum est pro valore professionis, quia cùm constet de professione, & excusatio dubia sit, possessio stat pro professione, & generaliter quandocumque dubitatur de valore professionis, judicatur in favorem Religionis. Communis DD. Suar. *tom.* 2. *de Relig. l.* 7. *c.* 2. *n.* 6. Sanch. *de Matrim. l.* 7. *disp.* 37. *nu.* 12. Less. aliique apud Dian. *cit. resol.* 55. 3. Certè ex metu gravi injustè incusso, vel alia causa ficte professus sum, sed dubito, an intra quinquennium ratificaverim, nec ne? Distinguendum est, si ante elapsum quinquennium sic dubites, non teneris stare professioni, sed adhuc reclamare, & exire potes, servatis, servandis, quia ante quinquennium elapsum, nec jus præsumitur ad ratificationem, ergo neque tu in dubio præsumere debes: ideòque in eo dubio possessio stat pro libertate. Contrà verò, si post elapsum quinquennium primum sic dubites, teneris professione, quia jus, ipsumque *Conc. Trid. sess.* 25. *c.* 19. *de Regular.* præsumit, professum ratificate suam professionem, si ante quinquennium non reclamavit: ergo & ipse professus dubitans, ita præsumere debet, & jam possessio stat pro Religione. 4. Volo ingredi, vel profiteri Religionem, sed dubito, an necessitas parentum sit gravis, ut mea ope necessariò egeant, nec ne? Potes licitè ingredi, & profiteri, & jam professus egredi non poteris secundùm omnes, quia cùm eo casu dubium sit præceptum, & obligatio succurrendi parentibus, possidet libertas filii ad ingrediendam Religionem. Vidè latè Sanch. *l.* 4. *Moral. c.* 4. *n.* 8. Et nos iterum suo loco *p.* 3. *de votis*.

Exem-

Exempla secundæ Partis.

85 I. Dubitans, an Vesperas, vel alias Horas hodie persolverit: an votum suum, juramentum, vel aliam promissionem impleverit; an certæ alicujus obligationis remissio facta sit, vel hic, & nunc excusans causa adsit, &c. manet obligatus adhuc implere, secundùm omnes, nemine contradicente, teste Tannero *hic disp. 2. quæst. 6. dub. 4. num.* 48. Certa enim fuit obligatio, dubia verò exsolutio, vel liberatio, quæ, quia sunt aliquid facti, in dubio non præsumuntur: ideòque possessio, & præsumptio tota stat pro legis obligatione. Excipe tamen, nisi probabilem conjecturam habeas in contrarium, ut si dubitans de Hora aliqua recitata meministi, te habuisse propositum recitandi, librum tenuisse, Horas incepisse &c. præsumere poteris, te recitasse; idque maxime, si scias, te Horam aliquam recitasse, dubitas autem solùm, an aliquem Psalmum dixeris; immò si sis timidæ conscientiæ, male faceres repetendo, aperis enim januam scrupulis, & ideò Confessarius tibi injungat, ut non repetas, & reliquum officium prosequaris, inquit benignus Homobonus apud Dian. *cit. resol.* 68.

II. Idque universaliter verum est, quandocumque ex parte operantis supponitur certa obligatio, vel debitum aliquid faciendi, & dubia sit impletio, etiam in materia justitiæ erga alterum, uti notat Vasquez 1. 2. *disp. 66. cap. 7.* saltem quando solus debitor dubitat, an v. g. debitum solverit, rem alienam restituerit, &c. creditor autem non dubitet, sed vel existimet non esse sibi satisfactum, vel occulti sibi debiti ignarus sit. Tunc enim iterùm possessio stat ex parte debiti certi, & solutio dubia non præsumitur. At, quid si uterque tam debitor, quàm creditor dubitet de solutione facta? Debitorem adhuc teneri ad integram solutionem, affirmat Sanchez *cit. cap. 10. num.* 12. Eò quòd creditor sit in certa possessione sui juris, quo per dubiam solutionem privari non potest. Contrà, debitorem omni obligatione liberat Tanner. *cit. num.* 49. Eò quòd in tali dubio melior sit conditio possidentis: utraque opinio probabilis, adeo ut eo casu, nec debitor condemnandus sit, si omittat, nec creditor, si exigat integram solutionem, ut notat Laym. *cit.* qui tamen longè probabiliùs resolvit, ad æqualitatem inter utramque partem servandam, debitorem teneri non ad integram solutionem, sed tantùm ad partem debiti secundùm proportionem dubii. Quia æquitas non patitur, ut debitor, sine sua culpa, magno periculo subjaceat solvendi bis integrum debitum; creditor autem & ipse dubitans, unà cum dubio binæ solutionis, nulli periculo expositus sit.

III. Titius, & Cajus eodem ferè tempore rem habuerunt cum Anna, nata inde prole; jam dubitatur, quisnam eorum sit Pater, & prolem alere teneatur? Responsio communis est, utrumque obligari pro parte rata, & æqualiter; cùm utrique constet de delicto, dubitent autem de excusatione. Sic Vasquez, Turrianus, Salas, & alii apud Dian. *sæpè cit. resol.* 31. Verùm mihi probabilissima visa est sententia aliorum, neutrum obligari ad quidquam; nam licèt constet de delicto, non tamen constat, sed dubium est, quisnam obligationem contraxerit, ideòque melior est conditio utriusque possidentis res suas. Adde; quòd neuter infanti damnum intulerit, sed potiùs alteruter magnum bonum præstiterit; cùm meliùs sit esse, quàm non esse. Alia est ratio de duobus adulteris respectu mariti, qui natam ex adulterio prolem alere cogitur. Ita præter alios fusè Lugo *tom. 1. de justit. disp. 13. sect. 2. num.* 20. Opposita tamen sententia utrumque obligans ad partem est communior, & certè in praxi tutior. Vide Bardi *discept. 6. cap. 9. §. 21.* Similiter in Concilio per suffragia secreta conclusa est res injusta, in damnum Reipublicæ, vel privatæ personæ; dubito ergo, an meum votum fuerit ex primis majoribus sufficientibus, an vero ex posterioribus post damnum suffragiis sufficientibus jam conclusum, teneborne ergo restituere, vel saltem concurrere ad compensationem damni illati? Affirmat Petrus Navar. *l. 3. c. 4. n.* 35. eò quòd rursus certum sit delictum, & restitutionis debitum, dubia verò excusatio. Sed æque probabiliter negant Rebellus, & Gordonus, eosque citans Diana *resol.* 36. eò quod sit dubia obligatio, ideòque melior conditio possidentis; utraque sententia probabilis.

IV. Ego nuper colludens Titio ad solutionem faciendam, per fraudem contra leges lusi, decipiens lucratus sum decem aureos, & insuper dubito, an non, si ego fraudem non adhibuissem, ipse lucratus fuisset, ad quid teneor restituendum? R. Te obligari solùm ad restituendam illam pecuniam, quam per fraudem accepisti, & nihil ampliùs, scilicet aliam pecuniam, quam seclusa sua fraude alter fortè lucratus fuisset. Ratio est: quia in tam incerto dubio melior debet esse conditio possidentis. Ita Lessius *l. 2. de justit. cap. 26. dub. 2.* Filliuc. *tom. 2. tract. 27. cap. 7. num.* 103. Salas, Bonac. aliosque citans Diana *resol.* 75. ubi rectè advertit, si aliquis ludens dubitet, an hoc lucrum per fraudem acquisierit, eo dubio perseverante, debere restituere; quia nemo potest in dubio acquirere, & melior est conditio alterius possidentis jus suum. Plura vide in materia de restitutione, itemque de homicidii dubiis *tr. 4. & 5.*

REGULA TERTIA.

IN dubio circà tempus inchoandæ obligationis, homo manet in possessione suæ libertatis. Contrà. *In dubio circà tempus finiendi obligationem, lex manet in possessione obligationis.* Ratio Regulæ eadem, quæ præcedentium. 86

Exempla mixta utriusque Partis.

I. Ipso die jejunii, v. gr. Sabbati, vel Vigiliæ, dubitans, an 87
sonuerit hora noctis duodecima, vesci carnibus non potest, donec certior fiat. Certum enim est, legem obligare tota die naturali, usque ad horam noctis duodecimam, de qua dubitatur, nec in dubio præsumitur, ideòque possessio stat pro parte legis. Contrà verò, die præcedente jejunium, v. gr. Feria ante Cineres, in multam noctem cœnans, & dubitans, an impleta sit hora duodecima, liberè potest pergere comedere, donec certior fiat (sicut & in dubio subsequenti altera die, censere potest, se non violasse jejunium) quia possessio stat pro libertate, cùm certum sit, liberum esse homini, comedere carnes tota illa die usque ad initium sequentis, quo certo jure non potest privari per dubium de finito tempore libertatis, vel inchoato tempore abstinentiæ.

II. At quid dicendum de Sacerdote sequenti die celebraturo, vel alio communicaturo? Resp. cum distinctione. In dubio antecedenti, an sonuerit hora duodecima, nec ne, Sacerdos celebraturus, vel alius communicaturus sequenti die, omninò cessare debet à cibo, & potu. Cùm in tam gravi præcepto, reverentiam tanti Sacramenti concernente, tutior pars eligenda sit. Sanchez *l. 2. de Matrim disp.* 41. Layman, alii. At verò in dubio subsequenti, an hac nocte horam duodecimam excesseris edendo, vel bibendo, probabile rectè censet Layman *num.* 36. Sacerdotem posse celebrare, vel alium communicare, etiam ex voluntaria devotione (quòd si eum urgeret necessitas officii implendi, vel scandali vitandi, res certa est.) Eademque est ratio, si celebraturus, vel communicaturus dubitet, an os eluens, vel aliquid masticans, aliquid aquæ, vel succi demiserit. Quia lex Ecclesiastica de jejuno communicaturis servanda, non videtur tam arctè constringere conscientias, in dubio præsertim facti, quod aliàs non præsumitur. Omninò probabiliter. Magis probabiliter adhùc resolvunt Sanchez uterque, aliisque citatis Diana *ibid. resol.* 19. Quando sunt diversa horologia in aliquo loco, & unum jam sonuit duodecimam, aliud verò non, eum, qui post sonitum primi horologii ante sonitum alterius comedit, & bibit, posse sequenti die communicare, vel celebrare, dummodò constet, aliud horologium sonuisse primò post esum, vel potum completum. Ratio est: Quia ejusmodi diversa horologia habent se sicut duæ opiniones probabiles, quarum utramlibet licet amplecti in praxi, & aliàs secundùm jura in odiosis potest ad ultimum appellari.

III. Juvenis post diligentem inquisitionem dubitans, utrùm expleverit annum ætatis vigesimum primum, à quo incipit obligari jejunio, manet in possessione libertatis, nec est adstringendus lege jejunii: cùm certa sit ejus libertas usque ad illum annum expletum, expletio autem incerta. Contrà senex dubitans, an expleverit annum sexagesimum, manet adstrictus lege jejunii, cujus obligatio certa est, dubia autem liberatio. Item dubitans, an habeat annos requisitos ad sacros Ordines suscipiendos, v. gr. vigesimum quartum completum pro Sacerdotio, interim abstinere debet, quia possessio stat pro lege Canonica certò prohibente ante expletos illos annos ordinari; expletio autem incerta, & dubia facta non præsumitur. Item, si moriatur Canonicus, aliusve Beneficiatus ultima nocte mensis Episcopalis, in dubio, an ante, vel post medium noctis decesserit. Provisio beneficii spectabit ad Episcopum, quia possidet mensis Episcopalis. Oppositum consequenter dicendum esset, si similiter moreretur ultima nocte mensis Papalis. Nisi putes, Pontificem nolle ad ejusmodi dubia extendi reservationem suam contra jus commune concedens Episcopo conferre omnia beneficia suæ Diœcesis, & sic adhuc Episcopum posse conferre. Ita sentire videntur graves Auctores apud Bardi *discept. 6. c. 6. §. 11.*

IV.

IV. Denique, in dubio ætatis sufficientis, & requisitæ ad contrahendam obligationem, v.g. septennii completi, vel pubertatis, per se quidem præsumitur ætas minor, quæ prior est: at vero post factum, quando nimirùm constat votum emissum, sed dubitatur, an ante, vel post septennium impletum; aut constat, contractum bona fide factum, dubitatur autem, an ante, vel post annos requisitos impletos, omninò standum est pro voto, vel contractu. Quia semper præsumendum est pro valore actus potiùs, quàm pro nullitate. Ex communi Sanchez *l. 4. Moral. cap. 1. num. 14.* Quamquàm quoad votum aliqui contrasentiant, & probabile puto, quando dubitatur de ætate, & simul de deliberatione sufficienti: tunc enim rationabiliter dubitatur de aliquo constituente essentiam voti in tam tenera ætate non facilè præsumendo. Castro-Pal. cum Tambur. *l. 1. cap. 3. §. 7. v. ætas, num. 7.* Denique jam suprà indicatum est, quando dubitatur, an pueri habeant usum rationis, præsumendi sunt habere, si septennium certò expleverint; Secùs, si nondum expleverint. At quid si certò constet, puerum ante septennium expletũ vere habere usum rationis, & esse doli capacem, tenebiturne tempore debito abstinere à carnibus, confiteri, & alia hujusmodi? &c. Affirmativè respondet Laym. *lib. 5. tract. 6. c. 4. num. 6.* aliique communiter loquendo de confessione puerorum. Omninò probabiliùs, & tutiùs: At certè satis probabiliter negat Joan. Sanchez apud Dian. *cit. resol. 52.* hac notabili resolutione: *quamvis ante septennium puer doli capax sit, nullo præcepto positivo obligari reor, cùm leges positivæ ante illam ætatem, in qua communiter lumen rationis oriri est solitum, non intendant obligare, & per accidens contingat in uno, vel altero puero usum rationis accelerari: in quo absque discordia puto consentire Doctores.* Ita Sanch. certè in ultimo deceptus, quem tamen sequitur Castro-Pal. aliique Recentiores.

REGULA QUARTA.

8 *IN dubio de modo obligationis contractæ, vel solutionis factæ; consideratis omnibus, & nullo obstante, præsumendum est id, quod dubitanti favorabilius, seu minùs onerosum est.* Ratio est. Quia favores ampliandi, odiosa restringenda sunt: Et, nemo in dubio præsumitur, se velle gravare, &c.

Exempla de modo obligationis contractæ, maximè in Votis.

89 I. Universaliter, quandocumque possessio non stat pro verbis voti, tenetur vovens in dubio ad id, quod minus est, ut probat benè Sanch. *l. 4. Moral. c. 16. num. 86.* Et hinc qui vovet aliquid, & dubitat, an sub mortali, vel veniali tantùm obligare se voluerit, idque neque ex vi verborum, neque ex materiæ quantitate, vel parvitate dijudicari certò possit, judica, cum obligari sub veniali tantùm, vel potiùs dispensa, ne scrupuli fœcent. Item, qui vovit rosarium, dubius, an integrum 15. decadum, an verò tertiam tantùm partem, quinque, vel sex decadum promiserit, ad hanc solùm obligatur: quia etiam tertia pars rosarii, vel corona sex decadum rosarium Virginis appellatur, & obligatio, cùm sit dubia, strictè interpretanda est. Suarez *tom. 2. l. 4. c. 8. num. 5.* Laym. *l. 1. tr. 1. c. 5. §. 4. n. 21.* Diana *resol. 10.* alii apud ipsos. Addit Sanchez *l. 4. Moral. c. 3. n. 5.* Si quis vovit orationem, vel eleemosynam simpliciter, satisfacere, si oret unum *Pater & Ave*, aut det unum obolum: In quo exciperem, nisi tam modicum dare minimùm deceret personam dantis. Eademque ratione, qui certus est, se emisisse votum Religionis, sed dubitat invincibiliter, an intenderit Religionem in communi, an verò hanc, vel illam in particulari, an strictiorem, vel arctiorem: potest ingredi quamlibet, quia possessio stat pro libertate quoad electionem. Insuper si dubites, an promiserit solùm ingredi, an etiam profiteri, non tenetur profiteri, & perseverare in Religione, sed satisfacit ingrediendo, & probationem subeundo, quia votum in dubio obligat ad id, quod minus est. Suar. *cit. c. 8. nu. 7.* Sanch. *cit. c. 16. nu. 8.* & alii contra Navarr. *l. 3. cons. de votis num. 2.*

II. Qui certus est, se vovisse castitatem, sed immemor verborum suorum, seu formulæ vovendi, consideratis omnibus verè dubitat, an promiserit castitatem perpetuam, an verò temporalem tantùm, usque ad tempus opportunum conjugii, potest eligere, quod minus est; & tempore opportuno matrimonium contrahere. Sanchez *cit. lib. 4. cap. 16. à nu. 16.* Idemque est, si dubitet, an promiserit castitatem omnimodam, an verò conjugalem tantùm, tenetur ad hanc solùm, quæ minor est. Similiter qui certò vovit, non accessurum se ad fœminam, non tacturum mulierem, &c. aut è contra fœmina, se non admissuram virum &c. & verè sine dolo dubitet, utrùm de accessu fornicario, & illicitò tantùm, an verò etiam de conjugali, ac licito accessu intellexerit, non tenetur abstinere à nuptiis, sed potest adhuc matrimonium contrahere, eoque uti, quia rursus possessio stat pro libertate. Sanchez *lib. 2. de Matrimon. disput. 41. n. 33.* aliisque citatis Dian. *resol. 10.* Bardi *discept. 6. c. 1. §. 9.* & ita in similibus. In dubiis enim semper potest quis eligere minus, præsertim in voto, quod velut onerosum strictè interpretandum est.

III. Dixi autem: *si immemor verborum suorum &c.* nam quoties vovens est memor suorum verborum exteriùs, vel interiùs prolatorum, in dubio judicandum est juxtà communem eorum intellectum. Undè si is, qui vovit Deo castitatem, absolutè protulit: *voveo, vel promitto castitatem*: cùm hæc verba perpetuitatem quamdam importent, omninò obligabitur ad perpetuam, & omnimodam, ut notavit Sanchez *l. 4. Moral. c. 13. citat.* & ibidem *c. 16. num. 114.* ad dissimilem casum, quo quis dubitat, an voverit castitatem independenter, vel dependenter à Religione ingredienda, optimè ita resolvit. Si vovens memor verborum in eis expressit, & Castitatem, & Religionem, v. gr. dicendo: *voveo Deo castitatem servare, & Religionem ingredi*, absolutè censebitur castitas promissa principaliter, & per se, etiam independenter à Religione, quia, cùm in dubio intentionis vota dijudicanda sint juxtà communem verborum sensum, hæc pars possidebit in hoc dubio: si verò sola Religio expressa sit in voto, & dubitat vovens, an voluerit se etiam ad castitatem obligare; aut licèt memor sit, suæ intentionis fuisse, se etiam obligare ad castitatem, dubitat autem, an dependenter, vel independenter à Religione, non obligabitur ad castitatem, nisi dependenter à Religione ingredienda, quia nulla apparet hic possessio pro voto castitatis, nisi dependenter à Religione, cùm sola Religio expressa sit, & quando quispiam intendit, se ad utrumque principaliter velle obligare, solet utrumque exprimere. Ita verè *Sanchez locis cit.*

IV. Qui certus est, se vovisse Ecclesiæ verb. grat. decem mensuras frumenti, vel vini, & duplex mensura, major, & minor in communi usu loci sit; dubitatur autem, de qua mensura intellexerit, debetur à vovente, vel hærede solùm mensura minor, ut expresse habetur *c. ex parte de censibus*. Idemque est in simili de nummis verb. gr. Taleris, vel Ducatis majoribus, & minoribus, ex voto, vel legato debitis, ut decernitur *L. Nummis, ff. de Legat.* Ratio est, quia de minoribus solùm mensuris, vel nummis est certitudo, de majoribus autem est dubium: ergo pro illis tantùm, non pro his stat possessio, & præsumptio, & hic proprius est sensus Regulæ Juris in 6. *in obscuris minimum est sequendum*. Docetque communis DD. Sanchez *citat. lib. 4. Moral. cap. 13. num. 8. Valentia, Azorius, Rebellus, aliique citat. Layman apud Dian. resolution. 48.* Similiter, qui vovit, vel legavit calicem Ecclesiæ, dubitat autem, an aureum, vel argenteum, vel cupreum, satisfacit dando argenteum, saltem quoad cuppam, si mos loci ita ferat; quia talis calix est etiam cultui divino sacratus: ita cum aliis Layman, & aliis citatis. Eademque ratione, qui promisit vinum, vel frumentum Ecclesiæ, aut ad usum Sacrificii, aut pro sustentatione Ministrorum, aut Hospitali, vel pauperibus, & dubitat de qualitate, satisfacit dando mediocre, vel minus bonum; dummodò juxtà morem loci decens, vel aptum sit ad usum intentum. Dian. *cit. in fine*. Excipe semper, nisi aliundè sit ratio suadens, vel præsumptio mentem voventis, vel promittentis fuisse, & obligandi se ad id, quod majus, vel melius est; vide Layman. Plures casus dubios congeram mox infrà *num. 91.*

Exempla solutionis factæ.

I. Qui ex pluribus debitis diversæ rationis, Titio v.g. solvit unum aliquod, vix habet locum conscientia dubia, vel dubitatio, quodnam ex pluribus solutum maneat: constat enim, illud debitum priùs extingui, quod magis gravat debitorem; quia quilibet censetur operari, quod sibi utilius est. Hinc debitum solvens in dubio censetur priùs voluisse solvere pro debito oneroso, quàm gratuito: maturato, quàm maturando; liquido, quàm non liquido: anteriùs, vel nomine proprio contracto, quàm posteriùs, vel nomine alieno contracto: pro eo, de quo currit interesse, quàm pro mero mutuo, &c. Quod si tamen solvas partem debiti, pro quo currit interesse, censeris pro interesse satisfacere, non pro capitali, quia ad indemnitatem creditoris, ita meritò decernit. *l. 1. ff. de solut.* 90

II. At, quid si debeam tibi centum v. gr. ex quocumque titulo justitiæ, sive ex contractu, sive ex delicto, & interim do

tibi

tibi gratis centum, nihil exprimens, immò nihil cogitans de illo debito justitiæ solvendo, eritne per hoc extinctum illud debitum justitiæ, & ego liber ab alia solutione? Affirmant aliqui, quos tacito nomine allegat Sanchez *mox citat.* & sequitur Tamburin. *lib. 1. Decal. c. 3. §. 7. v. solutio n. 4.* Ratio est: Quia semper adest in homine voluntas generalis, & implicita satisfaciendi, prout potest per quemcumque actum suum quibusvis suis obligationibus, quas habet. Idque omninò verum esset in casu, quo debitor præsertim ex delicto fur, usurarius rationabiliter præsumit, vel probabiliter sibi persuadet, quòd alter, si rem cognitam haberet, omninò contentus, & debitum libenter remissurus esset. Verùm hac præsumptione seclusa per se loquendo.

III. Verior omninò est sententia negativa communis DD. nimirùm tali modo non extingui debitum Justitiæ, sed debitorem remanere obligatum. Ita pluribus allegatis Sanchez *l. 5. Moral. c. 14. n. 15.* Lessius *lib. 2. de Justit. cap. 37. n. 11.* Layman *lib 4. tract. 2. c 12. n. 9.* Ratio est: Quia debitum justitiæ non extinguitur nisi per solutionem; isto autem modo donatio fit, non solutio: donatio autem gratuita, & debitum justitiæ omninò inter se repugnant; sicut indicat Apostolus ad Roman. 11. dicens: *si autem gratia jam non ex operibus* (id est operum merito debita) *alioquin gratia jam non est gratia*, sed debiti solutio, vel restitutio. Neque refert, quòd debitor ex justitia, si sui debiti memor fuisset, gratis non donasset, sed debitum exsolvere voluisset; quia actualis dispositio voluntatis, non conditionalis, in contractibus attendenda est, juxta commune dictum; *conditionalia nihil ponunt in esse*. Limitat tamen hanc sententiam Layman *loco cit.* his verbis. Nisi obligatio restituendi, puta pauperibus, ex Jure tantùm Ecclesiastico promanet; tunc arbitror, probabiliter dici posse eleemosynas, quæ cum tali obbligatione, quamvis non animo satisfaciendi factæ sunt, tamen ad eam extinguendam prodesse. Exemp. grat. Venit Canonicus ad confessionem, qui toto anno Canonicum officium recitare neglexit, & ideò ad pias causas trecentos aureos restituere deberet; tali obligatione à Confessario illi significata respondet, se, quamvis hujus obligationis immemorem, his diebus Statuam argenteam Ecclesiæ donasse, quæ trecentis, & ampliùs aureis æstimetur: puto, quòd Confessarius contentus esse possit, tum quia non desunt DD. qui ita sentiunt, tum quia videtur esse virtualis intentio omnium dantium eleemosynas satisfaciendi per eas omnibus obligationibus, quas suis peccatis, ac negligentiis contraxerunt; tum denique quia Leges Ecclesiasticæ benignè interpretari debent. Sic Layman approbante Dian. & aliis communiter. Eadem ratio à fortiori erit in obligationibus aliis aliquid faciendi ex præcepto Ecclesiæ, ex voto, ex pœnitentia injuncta &c. ut si quis ex libera devotione viseret Ecclesiam, Sacrum audiret, Rosarium recitaret, daret Eleemosynam, nullius obligationis memor, & posteà primùm recordaretur, esse diem festum, quòd eadem voverit, vel à Confessario imposita sint; jam censebitur per illam voluntarem generalem satisfecisse. Item, qui nihil aliud cogitans, eleemosynam centum aureorum v.g. per totum annum sparsim pauperibus distribuit, si dein advertat, se tantùm debuisse reddere pauperibus ob aliquam obligationem ad iterùm largiendum non tenebitur. Sanchez, Layman *allicitat.* Sed de hoc ex professo alibi.

IV. Verùm enim verò, ut prædicta notabilis doctrina Layman, etiam hoc tempore probabilis maneat, alia necessaria limitatione indiget, ut nimirùm intelligatur solùm de obligatione restituendi pro Horis omissis jam anteà contracta ante talem indifferentem solutionem, prout reverà se intelligere Layman significat illis verbis: *his diebus &c.* minimè verò de ejusmodi obligatione primùm posteà contracta: est enim hæc expressa inter propositiones damnatas ab Alexandro VII. Anno 1666. Propositio 33. ita sonans: *Restitutio fructuum ob omissionem Horarum suppleri potest per quascumque eleemosynas, quas anteà Beneficiarius de fructibus sui beneficii fecerit:* cujus rationem novissimè optimè dat Nicolaus Dubois Regius, & primarius Professor Lovaniensis, in examine dictarum propositionum; eò quòd hæ eleemosynæ ante omissionem Horarum datæ non possunt habere rationem solutionis, vel compensationis, quia hæ supponunt jam contractum debitum: deindè illæ plerumque effectum suum consecutæ sunt, antequam per omissionem Horarum contrahatur obligatio, in quàm proindè non possunt computari. Quia tolleretur magna ex parte finis Constitutionum Conc. Lateranensis, & S. Pii V. qui fuit, per obligationem ejusmodi constringere negligentes: parùm autem constringerentur, si permissum esset, per quascumque quandocumque factas eleemosynas satisfacere futuræ obligationi. Hæc doctissimus Nicolaus Dubois.

Dubia miscellanea.

Juxtà hactenus latè dicta in materiis odiosis resolvi potest in favorem operantis, vel pro valore actus. Exemp. g. 1. Superior, quando dubitat, an causa dispensandi sit justa, nec ne; adhùc dispensare potest, quia declinandum est in clementiorem partem; idque exigit bonum, & suave regimen Ecclesiæ, esset enim multis scrupulis exposita potestas dispensandi, si ad solos casus certos extenderetur: vix enim unquam Superior, vel Confessarius privilegiatus auderet dispensare. 2. Quando dubitatur, an dispensatio impetrata à Papa sit valida, nec ne: aut causa in dispensatione, vel gratia petenda tacita, vel falso expressa, sit finalis; ita ut sine illa non concederetur dispensatio, vel gratia; an verò sit tantùm causa impulsiva, ita ut sine illa adhùc concederetur dispensatio, vel gratia; licèt fortè non tam facilè, vel non gratis, &c. præsumendum, dispensationem, vel gratiam esse validam, & causam illam fuisse impulsivam tantùm: ideòque obtentorem ea dispensatione, vel gratia licitè uti posse, contra Baldum, Molinam, & alios, probabilissime docent Sanchez *lib. 8. de matrim. disp. 21. num. 20.* Sanctarellus, Granado, Castro-Palao, Portellus noster, eosque sequens Dian. *cit. resol. 45. & 46.* Ratio est: Quia in re dubia judicandum est in favorem valoris actus: ut potiùs valeat, quàm pereat; quia præsumptio prævalet in eo dubio possessioni legis contrariæ: & per hoc corruit fundamentum oppositæ sententiæ. De dubio, an privilegium aliquod sit reale, vel personale, vide Dian. *cit. resol. 51.* 3. In dubio, an peccatum, vel casus aliquis sit reservatus, nec ne, præsumitur non reservatus, & potest absolvi à Confessario approbato quocumque tamquàm non reservatus: quia reservatio est odiosa, ideòque est strictè interpretanda in favorem Pœnitentis, & Confessarii. Ita Suarez *l. de Relig. tom. 2 lib. 4 cap. 5 num 55.* Sanchez (sed limitatè) *lib. 1. Moral. cap.* 10 Filliucius *tr 21. c. 4. nu 178.* aliisque citatis Portellus *de dub. Regul. v. casus reserv. nu. 7.* Dian. *par. 4. tr. 3. resol. 4.* contra Armillam, Cordubam, & alios apud Sanchez citat. negativam tenentes, eò quod hæc pars sit tutior, & solius habentis potestatem absolvendi à reservatis sit judicare, an casus sit reservatus, nec ne: Sed ubi hoc scriptum est? 4. Idemque dicendum de dubio, an excommunicatio, vel censura aliqua, privatio, vel inhabilitas sit latæ sententiæ ipso facto incurrenda, an verò sententiæ ferendæ tantùm per Judicem: judicandum enim est, esse tantùm sententiæ ferendæ, quia odia sunt restringenda. Ita ex communiori Avila, Coninch. Hurtad. eosque secutus Dian. *ibid. resol.* 16. Denique, qui dubitat, an legitime sit natus, nisi id evidenter demonstretur, non tenetur sequi sententiam tutiorem, sed potest sequi sententiam mitiorem, præsumendo, se legitime natum, saltem in materia Justitiæ, v.gr. quando adeunda est hæreditas: ut probatur *en L. filii, de his, qui sui, vel alieni juris sunt*, & docet communis DD. Sylv. Turrian. Malder. Castro-Pal. apud Dian. *cit. resol.* 6. Sed vide de hoc latiùs dicta de adulterio, *par. 4. de Sacram. cap. 2. sect. 4. à n. 554.* Addo adhùc alia dubia specialia majoris momenti; sed pleraque remissive alibi tractanda. 91

I. Peccatum dubium.

Celebris controversia est, an peccata dubia: v. gr. si dubites, an heri Vesperas omiseris, an cogitationi turpi consenseris: ut dubia confitenda sint? Sed hæc jam fusiùs tradita sunt *3. par. de Sacram. in materia de Pœnit. c. 3. qu. 2. à num* 285. ubi affirmativam tenui, & etiamnùm teneo, ac omnimodis consulo in praxi. Ratio sumitur ex ipsa auctoritate Doctorum tanti nominis, & multitudinis: Antiquorum omnium, Recentiorum ferè omnium, exceptis paucis *locis cit* recitatis. Ita enim docent D. Thomas *in 4. d 21. q. 2 ad 3.* D. Bonaventura *ibid par. 3. art 2. q. 1.* Alensis *par. 4 q. 77. memb. 2. à 5.* Navarr. *c 9. num. 14.* Sotus, Azorius, Suarez cum Sanchez *l. 1. moral c.* 10 *num.* 66. Cardin. de Lugo *de Pœnitentia disp 16. sect 2 §. 3 toto* Bardi *discept. 6. c. 58 par. 4. § 1. Alii apud ipsos.* II. Ex universali omnium fidelium consensu, & praxi in lege nova, cujus initium ignoratur. Semper enim probis omnibus persuasum fuit, & ab antiquis tanquàm certum suppositum, peccâta ista dubia eo modo, quo in conscientia habentur, esse necessariò in confessione Sacramentali manifestanda: nuper ab uno, & altero Auctore res hæc in controversiam vocata est; qui contra communem sententiam Prudentum non possunt fundare practice probabile judicium, nisi ratione evidenti oppositum demonstretur, quod sane non fit. Nam III. Concilium Tridentinum ab Adversariis allegatum, potiùs 92

favet

favet huic sententiæ. Ita enim textus habet *l.c. Oportet à Pœnitentibus omnia peccata mortalia, quorum post diligentem sui discussionem conscientiam habent, in confessione recenseri, etiamsi occultissima illa sint.* Et post subdit. *Nam venialia, quibus à gratia Dei non excluduntur, quamvis utiliter in confessione dicantur, taceri tamen citrà culpam, multisque aliis remediis expiari possunt.* Quibus verbis Concilium à necessario confitendis solùm excludit peccata venialia, quę à gratia Dei non excludunt, & ea mortalia, quæ post diligentem sui discussionem memoriæ non occurrunt: ergo peccata mortalia dubia, quæ post diligentem discussionem memoriæ occurrunt, secundùm Concilium necessariò sunt confitenda. Nam *exclusio unius est alterius inclusio*, ajunt Juristæ. *Confirmatur*. Concilium à necessariò confitendis excludens venialia, eò quòd iis à gratia Dei non excludamur, aperté supponit, omnia necessariò confitenda esse, quibus à gratia Dei excludimur: atqui peccatis mortalibus dubiis, supposito, quòd reverà facta essent, reverà excluderemur à gratia Dei, nihil enim facit ad amicitiam Dei præsens dubitatio de peccato præterito, an fuerit, nec ne: Nam sicut ex eo, quòd dubitem, vel certò credam, me peccasse, si revera non peccavi, illud dubium me non excludit à gratia Dei: ita ex eo, quòd dubitem, vel credam, me non deliquisse, si reverà deliqui mortaliter, reverà sum exclusus à gratia Dei non obstante illo dubio, vel judicio subsequenti, quod nullum potest habere influxum in actionem præteritam. Ergo etiam peccata mortalia dubia manent necessariò confitenda. Interim fateor semper, etiam negativam esse probabilem, non tantùm extrinsecè ab auctoritate DD. sed etiam intrinsecè à ratione: an etiam satis tuta sit, viderint, qui experiri volunt: rationes in contrarium solutas vide *loc. cit.* non vacat hic omnia denuò repetere.

II. Maleficium dubium.

93 Quæstio est, an liceat adhibere medium aliquod ad causandum aliquem effectum, v. gr. febrim, vel alium morbum curandum, quando dubitatur, an medium illud sit naturale, vel superstitiosum, seu, an effectus talis fiat à causa naturali, vel à dæmone? Resp. breviter cum *distinct.* quando media illa adhibita, sunt res naturales, utpotè herbæ, radices, lapides, in dubio præsumi potest, causare effectum naturaliter, & sic licitè adhiberi, saltem cum protestatione contraria nolendi effectum, si non naturaliter, sed à dæmone causandus sit: quando autem media illa sunt res artificiales, signa, preces, characteres, funis, è quo fur suspensus fuit, &c. regulariter præsumendum est, esse superstitiosa, non nisi dæmonis operatione ex pacto saltem implicito efficacia, ideòque iis uti illicitum simpliciter erit; quemadmodum & illicitum semper est, petere à mago, vel saga solutionem maleficii, quando dubitatur, an possit solvere sine novo maleficio. Ita communis DD. in hac materia: juvat interim audire Sanchez *lib. 2. Moral. c. 40. num. 44.* si dubium est, an effectus à causa naturali proveniat, eò quòd non constet, an vires naturalis causæ excedat, nec ne, censendum est potiùs, eum à causa naturali provenire, quia, cùm innumeræ agentium naturalium vires nos lateant, non est, cur ex eo, quòd virtus illa nobis dubia sit, effectum illum causæ naturali negemus, neque absque necessitate confugiendum est ad occultum mali angeli operationem. Si autem constet, effectum illum vires causæ naturalis, excedere (ut si scheda appendatur collo contrà febrim, pestem &c.) existimo, nisi maxima operantis sanctitas, & alia urgentissima judicia suadeant, eum à Deo provenire, censendum esse in dubio superstitiosum, & à dæmone provenire, etiamsi verba adhibita sint sacra, quia quotiescumque causa adhibita nequit effectum naturaliter producere, est superstitiosum, & ad tacitum cum dæmone pactum pertinet. Ita omninò Sanchez. At quid de nostris (ut vocamus) Flagellis dæmonum, Brevibus &c. nam & ipsa ab aliquo Juniore Scriptore superstitiosis annumerari audivi. Certum est, illa, quemadmodum & alias res ab Ecclesia benedictas, licitè adhiberi contra infestationes dæmonum, & maleficia avertenda, vel impedienda; at verò quando adhibentur ad curandos morbos hominum, vel animalium defecto contractos per modum causæ operantis cum certa spe effectus, certissimum est, esse superstitiosum: undè enim illa virtus, vel effectus? non à materia ut clarum est; non ab ipso Deo, vel Angelo ejus; ubi enim Promissio, Bulla, vel Diploma? ergo à dæmone: secùs dicendum, & saltem tolerandum, si adhibeantur contra morbos solùm per modum causæ impetratoriæ, ut ab ipso Deo effectus fiat intuitu Sacrarum Reliquiarum, & rerum ab Ecclesia benedictarum, ibi commixtarum, cum sola pia spe, & fiducia in ipso Deo, Sanctorum, & Ecclesiæ meritis; dico, *saltem tolerandum esse*: nam certè consulendum non est, sed potiùs dissuadendum ob gravissimum periculum superstitionis.

III. Bellum dubium.

Quando causa belli dubia est, & controversa, v. gr. de Jure, vel Proprietate Regni, Provinciæ, Civitatis, vel alterius Juris post diligentem inquisitionem, & consultationem dubiu perseverante, refert, an altera pars bona fide hactenùs possederit, nec ne? si sic, bello justo locus esse non potest; nam dubium superveniens non nocet bonæ fidei possessori, neque cogi potest possessor ad rem restituendam, priusquàm manifestum fiat, esse alienam: quare, si eo casu bello iniquo impetatur possessor, is tamquam vim passus injustam, non modò justo bello defensivo se defendere, & rem ablatam sibi vindicare, verùm etiam bello offensivo injuriam illatam vindicare poterit, ut rectè probat Victoria apud Layman mox cit. Quòd si verò neutra pars litigans rem bona fide possideat, tunc unus alterum cogere potest, ut vel mutuo consensu Arbitri constituantur, vel res inter partes dividatur per transactionem, juxtà proportionem dubii Juris, quod cuique competere videtur: quod si justæ huic petitioni alter satisfacere renuat, jam injustus esse incipit, ideòque bello peti poterit. Quòd si tamdem ob rationes utrinque occurrentes utraque pars suam causam justam esse certò existimet, necesse quidem tunc est alteram partem decipi; si enim invincibiliter error sit, & non ex pravo affectu ortus, tunc quandoque fieri potest, ut bellum ex utraque parte sit justum formaliter, nimirùm per accidens propter errorem, vel ignorantiam invincibilem alterius partis, ita pluribus allegatis Layman *lib. 1. tr. 1. c. 5. §. 2. à num. 15.* & nos latius in materia de homicidio, ubi etiam de militibus in tali dubio militantibus. Vide etiam Dian. *p. 4 tr. 2. resol. 7. & 50.* 94

IV. Subditus dubitans.

Quadruplex hic potest esse dubium duplex ex parte Superioris, iterùm duplex ex parte Subditi. *Ex parte Superioris.* I. Quando est dubium de ipsa Jurisdictione Superioris præcipientis, an nimirum præcipiens sit verus, & legitimus Superior, nec ne? siquidem præcipiens sit in possessione sui officii, vel dignitatis, manet melior conditio possidentis, & est præsumptio pro Superiore: ideòque subditus obedire tenebitur. Ex communi Sanchez *lib. 6. Moral. c. 3. n. 29.* Layman, aliique citati. Ratio est. Quia cùm is in possessione prælationis sit, non potest ob solum dubium certa possessione spoliari denegando ei obedientiam, donec certus sit defectus; etsi contrarium non improbabiliter doceant Vasquez, & Salas apud Dian. *resol. 8.* consentientes, nimirùm subditum eo casu non teneri obedire. Ratio est. Quia subditus tunc tantùm habet obligationem obediendi Prælato, quando Prælatus habet jus, & potestatem certam præcipiendi, sed in nostro casu est dubium de ejus potestate legitima: ergo &c. Verùm ego priori communi sententiæ omninò adhæreo, præsertim ob gravissima inconvenientia ex praxi contrariæ sententiæ oritura, ut quivis facilè computabit. Denique si præcipiens non esset in possessione suæ prælationis, & officii, utique denegari poterit ei possessio, & obedientia, donec de legitima electione, vel confirmatione constaret; alioquin eo casu, perseverante post debitam inquisitionem dubio, manebit possessio pro libertate subditi, qui proinde obedire non tenebitur. II. Quando constat de Jurisdictione Superioris præcipientis, & solùm dubitatur, an ejus Jurisdictio, vel potestas ad talem casum, vel materiam se extendat, iterùm manet possessio ex parte Superioris præcipientis, & præcepti: ideòque subditus obedire tenebitur, secundùm omnes. Ratio est eadem: Quia nimirùm certa est potestas, & præceptum, excusatio verò dubia; & multo majora sequerentur inconvenientia in quovis regimine, si in tali dubio, satis frequenter occurrente, liceret subdito non obedire. Excipe tamen casum, quo subditus ita dubitans timeret, obediendo sibi, vel tertio aliquid damnum in vita, fama, honore, vel rebus eventurum, ut si v. gr. Superior præceptivè interrogaret subditum de proprio, vel alterius delicto, & esset dubium, an juridicè ita interrogari possit, tunc enim subditus non tenetur illi obedire verum fatendo. Ita Lessius *lib. 2. c. 4. dub. 9.* Vasquez, Henriquez, Medina apud Dian. *cit. resol. 9.* Ratio est: tum quia in dubio favendum est Reo: tum quia licèt subditus non sit in possessione libertatis, est tamen in possessione suæ securitatis, & Juris naturalis, quo potest se, & alium à damnis, & periculis conservare; con- 95

traria

traria autem obligatio dubia est. Eademque ratione, contrà Less. *lib. 2. cap. 33. dub. 8.* cum aliis probabilissimè resolvit Molina *tom. 3. tract. 2. disp. 674. num. 7.* quando tributa sunt nova, & non constat de eorum justitia, non deberi à subditis in conscientia, sed posse defraudari, modò perjuria, & mendacia non interveniant: Immo denegari posse cessante scandalo. Ratio est. Quia in dubio melior est conditio populi possidentis, etsi non libertatem, attamen pecunias, & res suas; & omnia ista nova tributa præsumuntur injusta, quando de contrario non constat: undè *cap. quamquàm de censibus in 6.* dicitur: tributa regulariter esse contrà Jura, tum Canonica, tum Civilia. Et *c. pervenit de censibus* ait Pontifex: *Necesse est scire priùs causam, propter quam census sit solvendus, quàm solvatur.* Sic Molina. Itemque alii apud Dian. *resol. 39.* & nos ex professo in septimo præcepto. *Ex parte Subditi.* III. Quando est dubium speculativum, utrùm res præcepta secundùm se sit licita, nec ne: cursùs manet possessio ex parte Superioris, & præcepti, & subditus tenebitur, conformando suam conscientiam practicè præcepto Superioris obedire: cùm certum sit posse eum præcipere, incertum verò, & dubium, an hic, & nunc non recta præcipiat. Undè in dubio, an bellum sit justum, nec ne, subditus semper potest, & jubente Principe etiam tenetur militare. Quia judicium de justitia, vel injustitia belli, non spectat ad subditum, sed ad Principem, vel Rempublicam, pro cujus proindè justa causa meritò præsumere, & conscientiam suam practicè, conformare potest, & debet subditus. Externus verò, & liber non potest tunc licitè militare, nisi judicet saltem præsumptivè, & extrinsecè probabilem, & justam esse causam belli. Communis DD. apud citatos, & nos in materia de homicidio. Excipe rursus, nisi & ipse Superior dubitet de honestate actionis, quam præcipit, aut de excessu suæ potestatis in præcipiendo: tunc enim subditus id sciens, & similiter dubitans non tenebitur obedire, quia tunc Superior temerariè præciperet, seque, & subditum obedientem periculo peccati exponeret: ergo &c. Ita contra alios cum aliis Castro-Pal. apud Dian. *cit. resol. 9. fin.* IV. Quando est dubium practicum, utrùm hic & nunc liceat obedire Superiori præcipienti in aliqua materia, certum est apud omnes, stante tali dubio, subditum non posse obedire: quia exponeret se periculo peccati. Quomodo autem teneatur illud dubium deponere, ita distinguendum est. Quòd si Superior sit vir doctus, & prudens, subditus tenebitur dubium deponere, & obedire simpliciter, præsumendo, quòd Superior rem meliùs perpenderit. Quodsi verò Superior sit indoctus, & imprudens, temerè solens effutire præcepta, tunc subditus, vel per seipsum inquirendo veritatem, aut viros doctos consulendo, debebit se extricare à dubietate. Quòdsi in casu urgenti, neque hoc ipsum fieri possit, dummodò non cognoscat manifestè esse peccatum, debebit deposito dubio, Superiori obedire ob sæpè dictam rationem.

ASSERTIO XII.

96 *IN omnibus legibus pœnalibus, etiam censurarum, & irregularitatum, non tantùm in dubio juris, quando dubitatur, an pro tali facto, vel casu aliqua pœna, censura, irregularitas quacumque lege decreta sit: ubi universaliter vera est* Regula prima tradita sup. *n. 80. sed etiam in dubio facti, quando scilicet verè dubitatur, an quis commiserit tale factum, propter quod constat, decretam esse pœnam, censuram, irregularitatem, nemo censetur ligatus, excepta sola irregularitate ex delicto homicidii voluntarii.* Communior jam, & secura sententia Suarez *de censuris disp. 40. sect. 5. & 6.* Sanchez *l. 1. Moral. c. 10. latissimè* Filliuc. *tr. 21 c. 4.* Laym. *hic 5. §. 4. num. 38.* Bard. *discept 6. c. 7. §. 2. alii apud ipsos.*

§. I.

RAtio assertionis est. Quia in dubio factum non præsumitur, & specialiter: *Nemo in dubiis præsumitur deliquisse. L. merito, ff. pro soc.* Ergo delictum aliquod facto, vel eventu completum esse, indeque consequens pœna, non præsumi, sed demonstrari debet. II. Leges pœnales, & censuræ tantùm feriunt delictum simpliciter, sed delictum dubium non est delictum simpliciter: ergo &c. III. Omnia jura clamant: *Reum dubium esse absolvendum: In dubio neminem condemnandum: In pœnis benigniorem interpretationem faciendam: Odia restringi, favores ampliari oportere, &c.* Quæ sicut in aliis legibus pœnalibus, & foro externo, ita sanè etiam in censuris, ac irregularitatibus ex delicto (nisi jura aliud exprimant) & foro conscientiæ, locum habere debent: quod si enim Judex neminem punire debet, sed absolvere, si delictum ob quod juris pœna decreta est, dubium, vel sufficienter cognitum non sit, multò minùs in foro conscientiæ aliquis se ipsum condemnare, & pœnam in se exequi cogitur, v. g. abstinere à Sacris tamquàm excommunicatus, suspensus, irregularis, donec delictum certum, & exploratum sit. IV. Specialiter. Non est statuenda irregularitas, nisi in casibus à jure expressis, *c. 15. qui, de sententia excommunicationis in 6.* sed quòd in dubio facti aliquis irregularis censeatur, de solo homicidio voluntario in jure expressum est, locis citandis *num. seq. 98.* quando nimirùm constat, & Clericum percussisse, & percussum mortuum esse; sed N. B. *c. significasti de Homicidio. Si discerni non possit, ex cujus ictu percussus interiit: IN HOC DUBIO, tamquàm homicida debet haberi, cùm IN HOC CASU cessare sit tutiùs, quàm temerè celebrare,* ergo particularis illa decisio, quod in dubio homicidii irregularitas præsumatur, cùm odiosa sit, non debet extendi ad alios casus, sicut nec debet extendi ad casum dubium mutilationis, vel homicidii justi, in bello v. gr. Quia Pontifices loquuntur de homicidio simpliciter, & prohibito.

§. II. *Exempla.*

COgnita quacumque lege penali contrà adulterium, incestum, sacrilegium, &c. quamdiù verum dubium est, an commiseris, utpotè quia nescis, an persona complex fuerit ligata, consanguinea, sacra, in neutro foro, interno, & externo, obligari poteris. II. Verè dubitans, an homo ille Clericus sit, quem percussisti, quamvis temerè percusseris, non sine suspicione, vel formidine, esse fortè Clericum, si tamen posteà veritatem deprehendere non possis, non debes te excommunicatum reputare. Quia licèt constet de facto percussionis, non tamen constat de percussione Clerici, quæ sola punitur excommunicatione. *Can. si quis suadente.* III. Similiter ratione; si quis etiam temerè, & mala fide sacrum Ordinem suscepit dubitans, v. gr. utrùm ætatem requisitam habeat; an legitimè natus sit; an uxor unica virgo accesserit, si posteà veritatem deprehendere non possit, non est censendus irregularis, vel suspensionis censuram incurrisse: quamvis sic temerè suscipiens peccaverit, & perseverante dubio, nisi necessitas urgeat, à sacro ministerio abstinere debeat, donec certior fiat v. gr. de ætate legitima, quamdiù scilicet certiorem fieri posse spes est. Ex communi Laym. *cit. §. 4. num. 38.* IV. Contrà verò: si constet, quempiam excommunicatum, suspensum, irregularem fuisse, dubitet autem, utrùm absolutus, vel dispensatus sit, abstinere tenetur. Quia possessio stat ex parte legis, & absolutio, vel dispensatio facta in dubio non præsumitur, juxtà Regulam primam *Excommun.* ubi dicit: *Semel excommunicatus, semper præsumitur excommunicatus. Nam qualitas posita, quæ ex solo cursu temporis non tollitur, præsumitur existere, donec probatur sublata.*

§. III. *Assertionis exceptio.*

IN solo ergo dubio commissi homicidii voluntarii dubitans habetur irregularis, idque ex speciali constitutione Pontificum, ob specialem deformitatem, & indecentiam, si posteà innotesceret, homicidam ad sacri Ordinis ministerium accessisse. Habetur in jure Canonico *Tit. de Homicidio,* diversis locis *l. 1. ad audientiam.* Posito casu de Presbytero, qui famulum cingulo percutiens, cultro è cingulo pendente vulneravit, qui posteà superveniente morbo obiit: dubitantibus autem, utrùm mors ex vulnere, an verò ex morbo tantùm secuta sit, & ideò Presbyter sit habendus irregularis? respondet Pontifex, quod sic: nisi appareat, illum alia infirmitate obiisse. *Quia sententia tutior in dubiis est eligenda. II. c. significasti.* Posito simili casu de Presbytero, qui furem ornamenta Ecclesiæ auferentem ligone percussit, posteà à supervenientibus Parochianis cum gladiis, & fustibus penitùs occisum. Hinc orto dubio utrùm ex sola percussione Parochianorum, an verò ipsius Parochi obierit, ideòque Sacerdos esset censendus irregularis? respondet Pontifex, quòd sic: cùm certum sit de vulnere à Parocho inflicto, rationem addens. *Certum in hoc casu cessare sit tutiùs, quàm temerè celebrare, pro eo, quòd in altero nullum, in reliquo verò magnum periculum timeatur. III. c. petitio tua.* Proponit Clericus casum: se cum cæteris Clericis, & Laicis occurrisse irruentibus hostibus Crucis Christi, & aliquos percussisse, sed dubitare, an aliquos occiderit, & an irregularis sit? respondet Pontifex: *si de interfectione cujusquam illum sua coscientia remordeat, à ministerio Altaris abstineat, cùm sit consultius in illo dubio abstinere: quàm temerè ministrare.* IV. Consimi-

les

les casus certæ irregularitatis esse possunt. Aliquis applicavit causam ad abortum fetus jam animati, effectu, ac vero homicidio secuto, posteà dubitat, an causa illa à se applicata fuerit sufficiens, vel efficax ad abortum causandum, an verò causatus fuerit vi alterius causæ, v. gr. compressione Prægnantis. Item Titius venenum porrexit cuidam, ut interiret, & eo inscio, eidem ab alio efficacius venenum propinatum fuit, quo accepto, paucis post diebus mortuus est: dubitat ergo Titius, an venenum suum etiam efficax fuerit ad mortem, nec ne, an potiùs alterius venenum solùm mortem causarit? Item Titius alteri consilium dedit ad occidendum Cajum: homicidio patrato, comperit Titius, ipsum occisorem gessisse capitales inimicitias cum Cajo; dubitat ergo, an homicidium secutum fuerit vi sui consilii, an potiùs vi solius privatæ alterius inimicitiæ, &c. In his, & similibus casibus, dubitans habendus erit irregularis in utroque foro: omnes enim ejusmodi casus manifestè comprehenduntur sub allegatis Canonibus, ut intuenti, & applicanti patet: uti ex communi notat Bardi *discept. 6. c. 7. §. 5. & 8.*

§. IV. *Exceptionis Limitatio.*

99 Exceptio vera esse debet, quandocumque constat de *corpore delicti*, seu homicidii facti, & aliqua sua cooperatione: quando nimitùm certum est, hominem esse occisum occasione suæ actionis, dubitat autem, an sua actio fuerit efficax, vel sufficiens ad causandum homicidium, fortè etiam aliundè, seclusa sua actione, secuturum, talis dubitans irregularis omninò habendus est, & interim à Sacris abstinere debet. Communis DD. apud Layman, *cit. §. 4. à nu. 30.* Bardi *cit. §. 3.* Nam de ejusmodi casibus expressè tantùm loquuntur Canones allegati: semper enim supponitur homicidim factum fuisse: & solùm dubitabatur, utrùm Clerici illi sufficienter, vel efficaciter cooperati sint ad homicidium. Idemque est in aliis casibus *ibidem num. præcedenti* subjectis. Contrà verò, quando non constat, sed verè dubitatur de ipso *corpore delicti*, seu an homicidium reverà secutum sit, etsi constet de causa aliqua applicata: v. gr. scit aliquis, se percussisse, explosisse in hostem, venenum alicui applicasse, &c. dubitat autem, an aliquis inde mortuus sit: scit quispiam, se causam applicasse, consilium dedisse, aut aliter induxisse efficaciter fœminam ad abortum faciendum; dubitat autem, an abortus secutus sit: vel si constet abortum esse factum, dubitatur, an fetus fuerit animatus; ideòque homicidium patratum, nec ne? debet quidem omnem possibilem diligentiam adhibere ad cognoscendam veritatem, interim abstinendo à Sacris, quantùm potest: quòd si verò frustrà adhibita diligentia dubium invincibile perseveret (quamvis adhùc præsumptionem juris esse pro irregularitate doceat communior, & tutior sententia Soti, Navarri, Sanchez, &c.) probabilem tamen, & tutam puto sententiam ferè communem Recentiorum apud Dianam, *p. 7. tr. 5. ref. 24.* Bardi *cit. §. 4.* Tamburin. *cit. §. 7. v. Irregularitas n. 2.* Nimirùm talem invincibiliter dubitantem, post debitam inquisitionem eximendum esse à pœna irregularitatis. *Ratio est.* Quia odiosa restringi convenit, non ampliari: atqui Canones allegati omnes (ex quorum constitutione præcisè inducitur irregularitas in dubio homicidii) loquuntur solùm in casu, quando constat de corpote delicti, seu homicidii patrati, & solùm de cooperationis sufficientia dubitatur: ergo non sunt extendendi ad casum, quo de ipso corpore delicti, seu homicidio secuto ambigitur.

SECTIO V.

De Conscientia scrupulosa.

SUMMARIUM.

ASSERTIO XIV.

Conscientia scrupulosa, seu Scrupulus (sic dictus, quòd instar scrupuli, seu lapilli calceis inclusi, pedemq; vexantis, animo insidens eum vexet, & angit) *est inani ratione nixa apprehensio, indeque natus timor, & anxietas mentis, alicubi peccatum esse, vel fuisse, ubi reverà nihil est.* Ex communi DD. Voce tantùm differunt, reipsa coincidunt diversæ aliorum definitiones: Utpotè, S. Antonini *p. 1. tit. 4. c. 10. §. 9. Est quædam vacillatio cum formidine ex debilibus conjecturis, &c.* Vasq. *hic disp. 67. c. 2. Esse levem quamdam suspicionem, seu existimationem ex levibus ortam rationibus, seu fundamentis.* Marchant. *Trib. p. 1. tract. 5. Tit. 6. q. 1. Est anxietas, & titubatio mentis conscientiam torquens, & turbatam reddens ex levibus, & incertis conjecturis.* Clarior, & expeditior est nostra definitio, cujus breviter hæc esto *Explicatio.* 100

§. I.

Est inani ratione nixa, sed ut alii loquuntur: *ex debilibus, levibus, incertis conjecturis, rationibus, fundamentis.* Ex quo capite tripliciter potest fieri scrupulus. I. Cum judicio determinato aliquid esse peccatum, quod reverà non est. Quod judicium falsum, quatenus ex inani motivo procedit, animumque affligit, & anxiat, potest sanè dici scrupulus, vel conscientia scrupulosa, latè loquendo: propriè verò est conscientia erronea vincibilis, ut advertit etiam S. Ignatius in fine libelli Exercitiorum de Scrupulosis. II. Potest fieri scrupulus, cum vero dubio practico, sit ne hoc peccatum, nec ne, ex inani motivo, suspicando fortè esse peccatum, absque ullo determinato judicio, quòd sit, vel non sit peccatum. Et sic rursùs est scrupulus latè sumptus, propriè autem est dubium, vel conscientia dubia. III. Et propriè, fit scrupulus, cùm habito, vel sufficienter proposito judicio determinato, aliquid non esse peccatum, sola ex levi motivo apprehensione peccati mens anxiatur, & timet, fortè esse peccatum. Et hinc *dicitur* 101

§. II.

Inani ratione nixa *apprehensio*. Scrupulus enim, vel conscientia scrupulosa propriè dicenda est, quando intellectus neque determinatè judicat: neque dubitat practicè aliquid esse peccatum: sed potiùs habito judicio non esse peccatum, sola *apprehensione*, vel suspicione mali ex inani motivo, titubat, fluctuat, anxiè formidat esse, vel fuisse peccatum v. g. *fortè se consensisse tali suggestioni, &c.* Uti benè advertit *Greg. de Valentiaa l. 2. hic q. 14. punct. 4.* dicens: Etsi scrupulus nonumquam accipiatur tàm pro dubitatione de malitia, quàm pro opinione, quòd aliquid sit malum: tamen propriè conscientiam scrupulosam nihil aliud esse, quàm anxiam quandam formidinem, ne fortè idipsum sit malum, quod tamen licitum existimatur. Ratio sumenda est ex communi æstimatione hominum, scrupulum propriè ita intelligentium. Undè rectè notat Layman, *hic c. 6. n. 1. Judicium hominis verè scrupulosi esse, si contrà sapientium, immò, & proprium judicium, tale quidpiam agere peccatum non esse, nihilominus inquietus sit.* Sola scilicet apprehensione mali timens, & formidans, ne fortè peccet, aut peccarit. Unde scrupulosi plerumque in aliena causa rectè judicare solent sine formidine, & alios absolvere à peccato: at verò, si idem casus ipsis eveniat, statim formidare incipiunt peccatum subesse. Et jam hinc patere tibi debet differentia conscientiæ scrupulosæ ab aliis conscientiis hactenus explicatis. 102

§. III.

Indeque natus metus, seu anxietas mentis. Quamvis enim, secundùm omnes, conscientia scrupulosa, seu scrupulus formaliter, & principaliter consistat in actu intellectus modò explicato, non tamen in eo sistit, sed completè consistit in tali intellectus apprehensione, suspicione, vacillatione, seu titubatione alicubi peccatum esse, quatenùs simul in voluntate causat, & conjunctum habet metum, formidinem, anxietatem, &c. de eodem peccato. Undè scrupulus adæquatè sumptus, spectat ad utramque potentiam, intellectum scilicet, & voluntatem. Quia ratione rectè intelligitur doctrina verissima Cajetani *tom. 1. opusc. Tractat. 31. Resp. 13. dub. 7. Scrupulum contingere posse, aliquando ex parte appetitus, uti evenit, quando quis timet in aliquo actu peccare, & ignorat causam:* (ex sola nimirùm prævia vana apprehensione mali, sæpè enim scrupulosus non potest reddere rationem, vel motivum timoris, & anxietatis suæ.) *Aliquando ex parte rationis, cùm oritur ex aliqua ratione apprehensa, & apparente:* inani tamen, levi, futili. 103

§. IV.

§. IV.

104 A*Licubi peccatum eſſe, vel fuiſſe, ubi reverà nihil eſt*. Sicut enim qualibet conſcientia, ita & ſcrupuloſa, quamvis principaliter verſetur circa actiones hic, & nunc exercendas, tamen, hæc maximè, ſe extendit ad actiones etiam præteritas: dum ſcilicet inaniter apprehendit, & anxiè metuit, fortè ſe peccaſſe, fortè ſuggeſtioni conſenſiſſe, fortè alicubi peccatum fuiſſe, fortè peccata præterita nondum remiſſa eſſe, etiam poſt debita remedia: fortè ipſa media doloris, confeſſionis, non ſufficienter adhibita fuiſſe. Quem actum communiter remorſum ſcrupuloſum vocant, & plerumque vitioſus eſt. Sic benè advertit Vaſquez, *cit. diſp.67.c.2.n.8. Sunt aliqui nimirùm ſcrupuloſi circa præterita peccata, de futuris autem cavendis parùm ſolliciti*. In quem ſenſum etiam veriſſimè dixit Sylveſter, *v. ſcrupuloſus initio. Scrupuloſus eſt duplex. Quidam enim eſt ſcrupuloſus in recognoſcendis peccatis præteritis, & timoratus in vitandis futuris; & iſte communiter benè finit. Quidam verò eſt ſcrupuloſus in recognoſcendis præteritis, & in cavendis futuris negligens, & efferatus; & iſte videtur æternæ damnationi propinquus*. Hæc ille.

ASSERTIO XV.

105 QUilibet licitè poteſt, & tenetur ſæpè operari contrà conſcientiam ſcrupuloſam, ſeu ſcrupulum propriè dictum etiam immediatè, & directè; mediatè vero ſolùm contrà ſcrupulum latè ſumptum: nimirùm depoſito priùs ſcrupuloſo judicio, vel dubio practico, & formato contrario judicio practico, quòd liceat ita operari. Ex communi doctrina Navar.*c.27.n.282.*Sanch.*l.1.Mor.c.50.n.80.* Laym. *cit.c.6.n.2.* Marchant *cit.q.2.* Sumitur ex *c. Inquiſitionis, de ſentent. Excomm.* Ubi, quæſito, an conjux ſcrupulum habens de validitate Matrimonii teneatur abſtinere ab ejus uſu: reſpondet ultimùm Pontifex. *Conſcientia levis, & temerariæ credulitatis exploſa, poteſt non ſolùm reddere, ſed etiam exigere debitum conjugale*.

§. I. *Contrà ſcrupulum propriè dictum immediatè, & directè agendum.*

106 RAtio patet ex definitione. Conſcientia enim ſcrupuloſa, ſeu ſcrupulus propriè dictus eſt ſolùm inani ratione nixa apprehenſio, indeq; natus metus, aliquid eſſe peccatum, v.g. comedere die feſto ante Sacrum auditum: cum qua vana apprehenſione, & formidine ſtare poteſt, immo plerumque de facto ſtat judicium prudens oppoſitum, non eſſe peccatum: atqui rectà ratione utique potiùs ſequendum eſt in operatione judicium prudens, quàm vana apprehenſio contraria: ergo ſemper licitè operamur contrà ſcrupulum propriè dictum, etiam immediatè, & directè, nimirùm adhùc ſtantem, & quantumlibet remurmurantem: immò plerumque ſcrupuloſus tenetur ita contrà operari ad liberandum ſe à periculis, & moleſtiis ſcrupulorum, quas ordinariè experiuntur ſcrupuloſi; Uti ſunt anxietates perpetuæ, tædia rerum ſpiritualium, pericula deſperationis, vel amentiæ, &c.

§. II. *Contrà ſcrupulum latè ſumptum, mediatè tantùm agendum.*

107 SCrupulus enim latè ſumptus, quo nimirùm intellectus ex inani motivo determinatè judicat, vel practicè dubitat aliquid eſſe peccatum (jam dictum eſt *nn.*101.) non eſt propriè conſcientia ſcrupuloſa, ſed ſpectat ad conſcientiam erroneam vel dubiam; contrà quas quamdiù durant, numquàm licèt operari: alioquin peccatur juxtà rationem judicii, vel dubii: priùs ergo deponendum eſt inane illud judicium, vel dubium, & formandum contrarium judicium practicum, *non eſſe peccatum, &c.* atque ita mediatè contra ſcrupulum operandum. Eadem ratione à fortiori, qua *ſect.* 3. & *ſect.*4. ſuprà diximus contrà opinionem etiam probabiliorem, & contrà dubium ſpeculativum, practicè reſolvendum, & operandum eſſe. Advertit tamen rectè *Marchant. l.c.* Poſt factum non eſſe facilè credendum ſcrupuloſis, etſi affirment: ſe ex determinato judicio, vel practico dubio operatos eſſe aut conſenſiſſe, &c. Sicut enim in uno turbati ſunt, ita etiam turbari potuerunt in alio.

§. III. *Remedium generale ſcrupulorum*,

108 EFficaciſſimum, & ferè unicum contrà ſcrupulos remedium eſt, ut ſcrupuloſus judicio, ac conſilio docti, &

experti Confeſſarii, vel Directoris ſui, non obſtantibus, quibuſcumque motibus, & trepidantis rationis ſuæ argumentis, omninò ſe ſubjiciat, & acquieſcat, judicium, ac operationem ſuam audacter conformet, fortiter agat, ac velut agonizet contrà ſcrupulos ſuos, donec tandem ſubſidant, & ceſſent. Ita uno ore conſulunt Doctores, *Ratio eſt*. Quia quilibet in propria cauſa ſolet eſſe cæcus. Ergo perſuadeat ſibi ſcrupuloſus, quòd unuſquiſque conſilio Confeſſarii ſui, vel alterius viri docti, ac probi tutò acquieſcere poſſit. Addit rectè Navarr. *l. 5. Conſil. 2. de pœnit. & remiſſ.* Poſtquam ſcrupuloſus unius Confeſſarii, vel boni viri reſponſum, vel exemplum accepit, quòd non debeat alios conſulere, ne animum aſſueſcat ad anxietates inutiles diutiùs fovendas. Undè, & Confeſſarius ſcrupuloſi curam gerens. 1. Antè omnia exigat promiſſionem firmam ſuis conſiliis acquieſcendi, & obtemperandi. 2. Doceat, certitudinem moralem requiri ad actiones humanas præſertim peccaminoſas: undè numquam judicandum, aliquid eſſe peccatum mortale, aut ſe in peccatum conſenſiſſe, niſi id certe conſtet. Sententias item laxiores, dummodò probabiles judicet, proponat, juxtà dicta ſuprà *n.*48. 3. Non permittat Confeſſiones repetere, niſi afferat defectum certum, de quo quaſi jurare poſſit Pœnitens. Eſto enim fuiſſet aliquis defectus, non tamen teneretur cum tanto ſuo damno omnimodam Confeſſionis integritatem procurare, eùm ab ea minores interdum difficultates excuſent, uti cum Coninch notat Laym. *cit. c. 6. n. 2. remed. 6.* 4. Doceat ſcrupuloſum, juxtà conſilium Sap. 6. *Sentire de Domino in bonitate*. Neque exiſtimare, eum Legiſlatorem tam rigidum, & durum, ut bonæ voluntatis hominibus peccata adſcribat, & pœnas decernat, niſi certò ſe reos ſciant. Neque Deum, vel Eccleſiam ſuis præceptis efficere velle, ut homo in tantas anxietates, & denique in ſtultitiam, vel deſperationem cadat, quod ſcrupuloſis denique contingit, &c. Sed contrà hæc eſt

§. IV. *Scrupulus Generalis ſcrupuloſorum.*

AJunt: *Si morti proximus eſſem, non auderem, cum hoc ſcrupulo ſaltem non confeſſus excedere, & coràm Judice ſeveriſſimo comparere*. Confirmant. D. Gregorius Epiſt. ad S. Auguſtinum Anglorum Epiſcopum, ait: *Bonarum mentium eſt, ibi etiam culpas agnoſcere, ubi culpa non eſt*. I. Reſp. Sylveſter v. ſcrupuloſus, *q. 3. In illo articulo multa faceret homo, quæ tamen neceſſe non eſt, neque expedit facere in vita, quia homo tandem deſperaret, vel fatuus fieret*. 2. Sanch. autem *cit.l.1. Mor c.10. n.81.* rectè reſpondet, etiam in illo articulo conſultius eſſe ſcrupuloſis, ut ſcrupulos contemnat: quos ſcilicet neque Judex juſtus judicaturus eſt. 3. Ad dictum D. Gregorii reſpondent *Navarr. Gerſ. & alii.* Eſſe quidem ſignum animi ad bonitatem propenſi, per ſe tamen bonum non eſſe, ſed ſcientiæ, atque judicii defectum. 4. Aliter reſpondet Laym. *cit. S.Gregorium* ibi nomine culpæ intelligere quemlibet defectum, quem in ſe ipſo homo agnoſcere, ac verecundari poteſt. Nam propoſita erat quæſtio, utrùm mulier, dum menſtrua patitur, ad Eccleſiam, & S. Communionem accedere poſſit? Reſpondet Gregorius: *Si ex veneratione magna percipere non præſumit laudanda eſt, ſed ſi percipiat, non judicanda. Bonarum quippè mentium eſt, ibi etiam aliquo modo culpas ſuas agnoſcere, ubi culpa non eſt. Quia ſæpè ſine culpa agitur, quod venit ex culpa. Unde etiam cùm eſurimus, ſine culpa comedimus, quibus ex culpa primi hominis factum eſt, ut eſuriamus*. Hæc Sanct. Doctor. Non ergo locutus fuit de culpa peccati propriè dicta. Denique ultrà conſcientiam ſcrupuloſam, aliam aſſignant dictam fatuam, vel hypocondriacam: & nihil aliud eſt, quàm fatuitas mentis, & delirium partiale, ex pravo humore, vel alia mala diſpoſitione cerebri proveniens, qua homo in fatuos diſcurſus, & actiones prorumpit. Exempla nimis nota. Verùm hæc ex Theologia ablegunda eſt ad Scholas Medicorum. 109

CAPUT II.

DE ACTUS HUMANI

Natura, Requiſitis, & Impeditivis.

SUMMARIUM.

1 *Actus humani Deſcriptio.*
2 *Actus humanus, liber, moralis, in re coincidunt, & ſolùm diverſo reſpectu differunt.*

3 *Debet esse actus creaturæ rationalis*.
4 *Ad actum humanum quatuor requiruntur*.

ASSERTIO I.

1 **A***Ctus humanus est Actus creaturæ rationalis, cum ratione liber*. Facilis descriptio reipsa coincidit cum aliis communiter assignatis.

§. I.

A*Ctus humanus, actio, operatio humana*, tripliciter dici potest. I. Latissimè actus humanus dici potest omnis actio, quæ fit ab homine, sive propria ea homini sit, sive communis cum brutis: ut comedere, bibere, ambulare, & ex solo naturæ impulsu. II. Magis propriè, actus humanus dicitur omnis actio, quæ fit à solo homine, ut loqui, ridere, intelligere, velle, &c. qui ideò solent vocari *actus hominis*. III. Propriè, in proposito, actus humanus dicitur, qui fit ab homine, ut homo est, seu modo homini proprio, nimirùm ex prævia deliberatione, & libera electione. Qua ratione actus puerorum, & amentium, etsi fiant ab homine, non tamen dicuntur actus humani, quia non fiunt ab homine, ut homo est, rationis, & libertatis actu compos, per deliberationem, ac liberam electionem.

§. II.

2 **A***Ctus humanus, Actus liber, Actus moralis*, reipsa coincidunt: & solùm differunt diversa ratione, vel respectu. *Actus* enim *humanus* dicitur, quatenus est proprius hominis, non tam quoad substantiam, quàm quoad modum operandi homini proprium, scilicet ex deliberatione, & electione, ut jam dictum est. *Actus liber* dicitur, quatenus procedit à principio operandi indifferenti ad agendum, vel non agendum, positis omnibus ad agendum requisitis. Adeòque libertas actus consistit in respectu ad voluntatem liberam, atque ita indifferentem ad agendum, & non agendum. *Actus moralis* dicitur, quatenus procedit à principio morali, scilicet regulabili per regulas rectæ rationis: ideoque moralitas actus consistit *regulabilitate per rectam rationem*, quæ dicit respectum ad voluntatem liberam, & ulteriùs ad intellectum, quatenus per regulas rectæ rationis est regulativus, seu directivus voluntatis in suis actionibus. Vides hæc omnia in re coincidere. Jam cape descriptionem datam.

§. III.

3 **A***Ctus Creaturæ rationalis*. Actus enim illi, qui in homine dicuntur *humani*, reverà conveniunt omni rationali creaturæ, etiam Angelis; quorum proindè actus volumus comprehensos. *Cum ratione*, id est, prævia cognitione, & deliberatione intellectus secundùm regulas rectæ rationis. *Liber*, qui scilicet positis omnibus ad agendum requisitis possit liberè fieri, vel non fieri; cujus proindè absolutè dominus sit, in eliciendo, continuando, vel omittendo, abrumpendo. Undè ab aliis definitur Actus humanus, *qui ex deliberatione liberè fit: cujus homo per liberam electionem dominus est*: nec malè ab aliis, esse *actus hominis voluntarius, & liber*, vel omissio ejus.

§. IV.

4 **O**Mnes autem consentiunt cum *S. Thoma*. 1. 2. *qu*. 1. *art*. 1. ad actum humanum quatuor requiri. Ut conveniat homini quatenus homo: ut dictum est. Ut sit sub dominio, seu potestate hominis. Ut fiat cum ratione, seu prævia cognitione, & deliberatione. Ut fiat à libera voluntate. Conformiter quatuor præcipue hoc capite explicanda sunt. 1. Principium Actus humani, scilicet Liberum arbitrium obiter tangendum. 2. Ratio, seu cognitio requisita ad actum humanum. 3. Voluntarium, ac liberum requisitum ad actum humanum. 4. Impedientia illud voluntarium, & liberum requisitum ad actum humanum.

SECTIO I.

Principium actus humani, liberum Arbitrium, obiter tangitur.

SUMMARIUM.

5 *Datur in homine liberum arbitrium;*
6 *idque formaliter est ipsa sola voluntas hominis*.
7 *Libera tam quoad exercitium,*
8 *Quàm quoad specificationem*.

ASSERTIO II.

D*Atur in homine liberum arbitrium; formaliter est ipsa voluntas libera, quoad exercitium quidem, quoad omnia objecta bona, vel mala, quoad specificationem verò quoad objecta bona, & mala particularia tantùm*. Assertio hæc speculativa ex Philosophia, & Theologia petita breviter tibi, quantùm opus habes, insinuanda est. 5

§. I.

D*Atur in homine liberum Arbitrium*. Definitur à D. Augustino. l. 2. de Peccatorum meritis, *Facultas innata animæ rationali, qua homo potest eligere unum præ alio, vel unum, idemque acceptare vel non acceptare*. Hoc est. Intellectualis substantiæ potestas, positis omnibus ad agendum requisitis agendi, vel non agendi. *Asseritur* vero contrà Hæreticos ab omnibus Orthodoxis. De fide. Definita in variis Conciliis, etiam novissimo Trid. sess. 6. c. 6. *Probatur* 1. Ex Scriptura Num. 3. *In arbitrio viri erit, ut faciat, sive non faciat*. Deuter. 30. *Testes hodie invoco cœlum, & terram; quòd proposuerim vobis vitam, & mortem benedictionem, & maledictionem. Elige ergo vitam, ut & tu vivas, & diligas Dominum Deum tuum*. Josue 24 *Optio vobis datur: eligite vobis, quod placet*. Eccles. 15. *Deus ab initio constituit hominem, & reliquit eum in manu consilii sui. Adjecit mandata, & præcepta sua. Si volueris mandata servare, conservabant te. Apposuit tibi aquam, & ignem; ad quod volueris, extende manum tuam, &c.* Et in nova Lege. Luc. 9. *Si quis vult venire post me, &c.* 1. Cor. 7. *Quod vult, faciat, non peccat. Nam qui statuit in corde suo firmus, non habens necessitatem, potestatem autem habens voluntatis suæ, & hoc judicavit in corde suo servare virginem suam, benè facit, &c.* Quid clariùs? II. Ultrà Auctoritatem omnium SS. Patrum, quos late recitat Bellarm. *De gratia, & libero Arbitrio, l. 4. c. 6.* Ratione communiter assignata ab iisdem Patribus, & Doctoribus. Quòd si enim homo careret libero arbitrio, quo pro libitu posset agere, & non agere, sed omnia ageret necessitate naturali, frustrà essent leges, & præcepta, admonitiones, consilia, quibus tamen plena sunt sacra Volumina, & utraque Jura. Neque homo actibus suis bonis præmium, neque actibus malis pœnas mereretur, neque ob ullum delictum justè puniri posset, quæ omnia sunt absurda. Sequela patet. Quia frustra præcipitur, vel prohibetur, aut consulitur, ut fiat, vel non fiat, quod, vel necessariò fit, & non potest non fieri; vel necessariò non fit, ut non possit fieri. Neque ullus meretur laudem, vel præmium ob factum, quod non potuit non facere, neque justè puniri potest ob factum, quod non potuit non facere, &c. Denique efficacissimè argumentaberis; si protervè negantem libertatem hominis, tamdiù benè fustiges; donec fateatur te habere liberum arbitrium, & pro libitu posse cædere, vel non cædere, adeòque à cædendo cessare.

§. II.

LIberum arbitrium *formaliter est ipsa sola voluntas hominis*. Communis DD. cum Scot. *in 2. d. 25. & alibi*. Ratio sumitur ex data definitione liberi arbitrii, Sacra Scriptura, citatis locis, & SS. Patribus: Ubique enim liberum arbitrium tribuitur voluntati, & explicatur per actus voluntatis, utpotè. *Velle, eligere, acceptare, non velle, &c.* Et clarissimè Augustin. *l. de Eccl. dogmatibus, c. 2. Liberum arbitrium est voluntas rationalis*. Quamquàm verò liberum arbitrium formaliter sit ipsa voluntas, non malè tamen ab aliis radicaliter constituitur in intellectu, quatenus nimirùm ipsa voluntas in liberè volendo necessariò pendet à certa propositione intellectus, ut mox videbis, *n. 7. & 8.* Intellectus ergo, secundùm se quidem potentia naturalis, necessariò tendens in objectum sufficienter propositum, quemadmodùm visus in applicatum coloratum, attamen comparatus ad voluntatem, denominatur liber duplici respectu. Primò *radicaliter*, 6

qua-

quatenus voluntas liberè volendo dependet ab ipso, ut modò dictum est. Secundò *participative*, quatenus ipsemet in operando hic, & nunc subest imperio, motioni, & applicationi voluntatis. Ex. gr. Ut voluntas liberè amet Deum super omnia, necessario intellectus priùs proponit Deum, ut summum Bonum super omnia amandum; Quod verò intellectus hic, & nunc hoc objectum potiùs, quàm aliud considerer, aut quòd contrà naturalem rationem credat, & firmiter assentiatur Deum Unum in Essentia, & Trinum in Personis, opus est imperio, motione, vel applicatione voluntatis. Et hac ratione actus intellectus, (quemadmodum, & aliarum potentiarum) à voluntate participativè fiunt liberi, morales, boni, mali, meritorii, demeritorii, ut in sequentibus ampliùs intelliges.

§. III.

7 Quoad *exercitium*, &c. Libertas *exercitii* dicitur Potestas voluntatis indifferens ad agendum, & non agendum, positis omnibus ad agendum requisitis. Undè dicitur etiam libertas *contradictionis*: quia est indifferentia ad duo contradictoria, *scilicet agere, non agere: velle, non velle*: Atque hanc libertatem habet homo pro hoc statu quoad omnia prorsus objecta, tàm ipsum ultimum finem, quàm media quæcumque. Quia nimirùm nullum omninò objectum in hac vita tam necessariò apparet prosequendum, ut omissio actus circa illud non etiam aliquam rationem boni habeat; quin ipsam etiam beatitudinem, in hac vita, nec libet, nec expedit semper actu appetere.

§. IV.

8 Quoad *specificationem*, &c. Libertas *specificationis* dicitur indifferentia voluntatis, qua positis omnibus ad agendum requisitis, potest sic agere, vel oppositum agere, seu hunc, vel alium contrarium actum exercere circa idem objectum, undè etiam dicitur libertas *contrarietatis*: Quia est ad actus *specie* diversos, & positivè *contrarios*. Ut: *velle, nolle; amare, odisse; consentire, dissentire, &c.* Atque hanc libertatem habet homo circa omnia objecta bona, & mala particularia tantùm. Quia nec ullum est particulare objectum, quod homini in hac vita adeò bonum appareat, ut non etiam in eo reperire, & intellectus proponere possit aliquam rationem mali: Quin etiam ipsum Deum in se undequaq; optimum, & infinite bonum, respectivè ad operantem, homo apprehendere potest, ut malum sibi, quatenus pœnam infligit, concupitis obstat: atque ea ratione odisse, prout de facto oderunt damnati. Neque è contrà ullum objectum in hac vita adeò undequaque malum apparet, ut non etiam in eo intellectus reperire possit aliquam rationem sibi boni, vel convenientis. Quin ipsa privatio boni particularis, v.g. mors propria, vel aliena, ob certam rationem, puta, quia majori malo apprehenso liberat, aut inimicum tollit, bona, & appetenda judicari, & de facto appeti potest. Non autem habet hanc specificationis libertatem homo circa bonum, & malum ut sic, seu circa ipsam felicitatem, & miseriam in communi conceptam. Ut docet *communis DD. cum S. Thom. 1.2. q. 10. art. 2.* Ratio est. Quia objectum adæquatum voluntatis, volentis quidem est bonum, seu conveniens: nolentis autem, est malum, seu disconveniens, juxtà illud D. Dionysii *c. 4. de divin. nomin. Nemo intendens ad malum operatur*. Et *Nemo spontè est miser*. Et iterum est illud Augustini: *Beati esse volumus, miseri autem esse, nec volumus, sed neque velle possumus*: Atqui in bono, seu felicitate, ut sic, non reperitur ulla ratio mali, neque in malo, seu miseria, ut sic reperitur ulla ratio boni: ergo voluntas circa illa non est libera quoad specificationem, ut possit etiam nolle bonum vel velle malum, ut sic: sed si circa tale objectum agere velit, quoad specificationem necessitabitur ad tantùm *volendum* bonum, seu felicitatem, & quodcumque objectum propositum sub sola, & præcisa ratione boni, v.g. beatitudinem æternam: & tantùm *nolendum* malum, seu miseriam, & quodcumque objectum propositum sub sola, & præcisa ratione mali, v.g. damnationem, vel ipsum peccatum formaliter.

SECTIO II.

Ratio, seu Cognitio requisita ad actum humanum.

SUMMARIUM.

9 *Ad actum humanum requiritur advertentia ad ipsum actum; &,*

10 *Cognitio omnium ad eum, qua talis est, concurrentium, utpotè objecti, & circumstantiarum,*

11 *Ac insuper aliqua deliberatio;*

12 *Quæ aliud non est, quàm discursus intellectus, formalis, vel virtualis,*

13 *Et saltem bonus esse possit, judicium practicum de honestate ejus.*

ASSERTIO. III.

Ad *actum humanum moraliter bonum, vel malum requiritur advertentia ad ipsum actum; cognitio omnium ad eum, quà talis est, concurrentium; aliqua deliberatio, formalis, vel virtualis, & denique, saltem, ut bonus esse possit, judicium practicum de honestate actus*. Certa apud omnes.

§. I.

Requiritur *advertentia ad ipsum actum*. Quia actus humanus debet esse in pleno dominio, & potestate operantis: Sed nullus actus potest esse in dominio, & potestate operantis, ut nimirùm eum elicere, vel non elicere, continuare, vel abrumpere possit, nisi advertat ad ipsum actum: undè primæ intellectus cogitationes, & motus primò primi, qui ex sola apprehensione objecti, absque ulla sui advertentia in voluntate, vel appetitu sensitivo exurgent, ut iræ, delectationes, &c. non possunt esse actus humani, nec liberi, nec boni, nec mali moraliter, secundùm omnes: ergo ad hoc requiritur advertentia ad ipsum actum, ut nimirùm quis sciat, vel advertat se saltem actum, bonum, malum, elicere, vel habere. Quia autem non potest cognosci actus bonus, vel malus, nisi per ordinem ad objectum, & circumstantias, hinc 9

§. II.

Requiritur *Cognitio omnium ad eum actum, quà talis est, concurrentium*, utpotè objecti, & circumstantiarum: *Ratio est evidens*. Quia actus humanus debet voluntariè tendere in objectum, ideoque objectum debet esse volitum, & consequenter præcognitum, ut tale, scilicet, ut affectum his circumstantiis, in quantùm ad actum humanum, bonum, vel malum concurrit: Alioquin quacumque ratione aliquid ad actum concurrens non est cognitum, nec consequenter volitum, eadem ratione actus non erit voluntarius, nec consequenter humanus, bonus, vel malus. Exemplo id manifestum fiat. *Titius occidit Patrem gladio*. Ad hoc, ut actus iste parricidii sit humanus, & voluntarius, debet in primis cognitum esse objectum, ut nimirùm scieverit esse hominem, quem percutit, & non invincibiliter putaverit esse feram. Deindè debet cognita fuisse circumstantia illa *quid*, nimirùm illum hominem, quem percutit, esse patrem suum, & non invincibiliter putaverit esse alium hominem, v. verb. gr. inimicum suum. Tertiò debet esse cognitum instrumentum, nimirùm se gladio percutere, & non inculpatè putaverit esse baculum, nervum, arundinem, &c. Alioquin, in primo, occisio erit, non homicidium: in secundo, homicidium erit, non parricidium: in tertio, percussio tantùm, & nulla occisio erit voluntaria, vel actus humanus. Atque hæc quidem cognitio objecti, & circumstantiarum jam sufficeret ad actum humanum, si illorum bonitas, vel malitia semper clarè, & distinctè proponeretur sine admixtione oppositi. Et hinc 10

§. III.

Requiritur *deliberatio*. Ratio iterùm est. Quia actus humanus debet tendere in objectum, ut practicè cognitum secundùm suam bonitatem, vel malitiam: (nihil enim volitum, nisi præcognitum.) Atqui non potest practicè cognosci, ut operabile secundùm bonitatem, seu malitiam, absque aliqua deliberatione: quia, ut *suprà n. 8.* indicatum est, nullum objectum particulare homini in hac vita proponitur, & apparet ita omni ex parte bonum, adeòque hic, & nunc necessariò prosequendum, si felix esse velit, quin simul appareat admixta aliqua ratio mali: & è contrà v. gr. intellectus in objectis virtutum proponit quidem rationem boni honesti, propter quam appetenda sint, simul tamen mox repetit rationem aliquam mali, utpotè molestiæ, difficultatis, contrarietatis ad appetitum, &c. propter quam fugiẽda videantur. Similiter in objectis vitiorum, proponit suæ rationẽ mali inhonesti, seu turpitudinem, & reatum, propter quam rationem fugienda sunt: at occurrit simul aliqua ratio boni convenientis, scilicet utilis, vel delectabilis, &c. propter quam rationem amplectenda videantur: quare tunc humanæ rationis officium est, conferre utrinque rationes convenientiæ, & disconvenientiæ, & sic *deliberare*, quid cui in operatione præferendum sit. Et sic ergo, ad actum hu- 11

manum, ut voluntarius fiat, benè, vel malè, requiritur *deliberatio aliqua, formalis, vel virtualis*. Explico.

Deliberatio, vel consultatio nihil aliud est, quàm discursus intellectus de re quapiam agenda, vel non agenda, considerando rationes in utramque partem, ut jam jam exemplificatum est. *Formalis* quidem, & explicata his ferè actibus absolvitur. 1. Est apprehensio simplex objecti *furti*, v. g. ejusque alicujus bonitatis, vel malitiæ, puta, esse bonum utile, aut malum inhonestum. 2. Est consultatio veluti speculativa: sitne absolutè objectum illud, *furtum*, censendum potiùs bonum, vel malum, (hic stat dubium speculativum, sive deinde sequatur, sive non sequatur resolutio ejus speculativa juxtà dicta, *c. 1. sect. 3. assert 12.*) 3. Est consultatio practica; sitne objectum illud, *furtum*, mihi hic, & nunc amplectendum, ob rationes bonitatis, an fugiendum potiùs, ut malum, ob rationes malitiæ propositas (hic stat dubium practicum.) 4. Denique vi Synderesis, ratio practicè concludit, furtum omittendum esse, ut simpliciter malum, quæ conclusio, seu dictamen practicum est ipsa recta conscientia. Ejusmodi autem deliberatio formalis, & explicita, secundùm omnes prædictorum actuum differentias, quamvis sæpe fiat: non tamen semper necessaria est, sed frequenter sufficit deliberatio *virtualis*, & implicita: ut dum quis facta apprehensione objecti boni, vel mali, ob evidentiam rei, vel acumen intellectus, aut bonam dispositionem voluntatis, ex Synderesi, absque alio discursu, statim concludit, hoc bonum agendum, hoc malum fugiendum, &c. vide dicta, *c. 1. sect.* .. Et hinc

§. IV.

13 DEnique, *saltem, ut bonus esse possit actus humanus, requiritur judicium practicum de honestate actus*: qui nimirùm intellectus post deliberationem in utramque partem practicè concludat hic, & nunc, hoc esse bonum, vel licitum, hoc malum, vel illicitum. *Ratio patet*. Quia absque illo judicio practico: stante adhùc deliberatione, intellectus maneret practicè dubius: cum dubio autem practico de honestate actus, non potest fieri actus bonus, sed semper fit actus malus, juxtà dicta *cap. 1. sect. 4.* Atque hinc intelliges, quid sit deliberatè, vel ex deliberatione agere, benè, vel malè. Deliberatè enim agere dicitur, qui ex prævia deliberatione de re agenda, vel non agenda, consideratis rationibus in utramque partem, atque formato judicio practico conscientiæ, quid hic, & nunc fieri conveniat, operatur: & siquidem operatur juxtà formatum judicium, dicetur agere deliberatè benè, & ex deliberatione: sin verò contrà judicium agat, dicetur agere deliberatè malè, at non ex deliberatione: si absque deliberatione, vel judicio practico agat, dicetur agere imprudenter, & plerumque malè. Hæc latiùs explicabimus, & applicabimus *infrà de peccatis præsertim c. 5. & 6.* Itaque postquàm intellectus practicè, facta deliberatione, conclusit, aliquid agendum, vel non agendum, ut bonum, vel malum conveniens, vel disconveniens; ad propositum finem, manet in arbitrio, & libera potestate voluntatis, illud bonum propositum acceptare, vel non acceptare, aut etiam acceptare oppositum malum inconveniens, interim tamen etiam ab intellectu sub aliqua alia ratione boni convenientis, utilis, vel delectabilis propositum: quin etiam ipsa voluntas intellectum movet, & impellit ad rationes in oppositum excogitandas, & ponderandas, & secundùm illas contrarium sibi favorabile, vel delectabile judicandum, ut monet etiam *Layman, hic l. 1. tr. 2. c. 2.*

SECTIO III.

Voluntarium, ac liberum requisitum ad actum humanum.

SUMMARIUM.

14 Explicatur *voluntarium, & volitum.*
15 *Voluntarium imperfectum, & spontaneum.*
16 *Voluntarium perfectum, ac liberum;*
17 *Cui contradictoriè opponitur*: non liberum;
18 *Liberum à coactione, & necessitate.*
19 *Actus humanus debet esse voluntarius, & liber simpliciter.*
20 *Voluntarium elicitum, imperatum, imputatum.*
21 *Voluntarium actuale, virtuale, habituale.*
22 *Digressio utilis benè notanda.*
23 *Voluntarium directè, & indirectè.*
24 *Quæ requirantur ad voluntarium indirectè?*
25 *Quando committatur peccatum indirectè voluntarium.*
26 *Voluntarium expressum, & tacitum.*
27 *Quando verum sit illud* (qui tacet, consentire videtur?)
28 *Corollaria ex dictis.*

Explicatio Terminorum.

§. I. *Voluntarium, & Volitum.*

VOluntarium propriè (*effectivè* dicunt alii) dicitur omne 14
id, quod à voluntate procedit, seu quod ideò fit, quia voluntas aliquo modo vult, vel velle censetur. *Volitum* autem (voluntarium objectivè vocant alii, minùs propriè) dicitur omne voluntatis objectum, ad quod scilicet volitio aliqua terminatur, sive deinde à voluntate procedat, sive non. Sic Deus ipse, serena aura, bonum vinum, &c. *volita* nobis sunt maximè; nemo tamen propriè dixerit *voluntaria*. Quia nullo modo à voluntate nostra procedunt. *Voluntarium* ergo secundùm vocem quidem, soli homini voluntate prædito proprium, quoad rem ipsam dividitur in imperfectum, prout idem est, ac spontaneum, & perfectum liberum.

§. II. *Voluntarium imperfectum, & spontaneum.*

SPontaneum hominibus, brutisque commune, in homine 15
dictum *voluntarium imperfectum*: definitur ab Aristotele. 3. Eth. c. 1. Esse id, *cujus principium est in agente cognoscente singula, in quibus est actio.* Duo ergo essentialiter requirit. Unum, ut fiat, seu procedat à principio intrinseco ipsius agentis, & non ab aliquo extrinseco, adeòque excludat omnem externam vim, vel coactionem. Si enim ab alio violenter movearis, traharis, impellaris, non erit tibi motus iste voluntarius, vel spontaneus. Alterum est, ut etiam fiat ex prævia cognitione singulorum ad talem actum concurrentium: utpotè objecti, finis, ac aliarum circumstantiarum: ut jam suprà *n.* 10. explicatum fuit.

Voluntario ergo, & spontaneo sic explicato, contradictoriè opponitur *non voluntarium, non spontaneum*: quod dicitur omne id, quod alicui fit eo non volente, seu id spontè, & ab intrinseco non cooperante: adeoque convenit cuicumque rei, etiam irrationali, & insensibili. Verè enim lapis *non voluntariè, non spontaneè* projicitur sursum. Contrariè verò opponitur *involuntarium, invitum, coactum, violentum*: quod est omne id, quod alicui fit renitente voluntate, appetitu, vel inclinatione ejus. *Involuntarium* propriè convenit soli homini: *Invitum, & coactum* solis cognoscentibus, & appetentibus etiam brutis: *violentum* etiam, & propriè rebus inanimatis. Omne ergo *involuntarium, &c.* est etiam *non voluntarium*: non è contrà quodvis *non voluntarium*, est etiam *involuntarium*, etiam in eodem homine. Unde fit, ut omnis actio hominis necessariè fit, aut *voluntaria*, aut *non voluntaria*, non item, aut *voluntaria*, *aut involuntaria* ex. g. Turpis motus absque omni advertentia excitatus in parte sensitiva, est *non voluntarius*: Quia nihil voluntarium, nisi præcognitum: sed neque etiam adhùc est *involuntarius* positivè, quia in incognito non potest voluntas resistere. Erit autem involuntarius, si post advertentiam renitente, & nolente voluntate perduret. Applica, si nosti differentiam inter album, non album, & nigrum; doctum, non doctum, & stultum, &c.

§. III. *Voluntarium perfectum, ac liberum.*

DIcitur, & est id, quod à principio operantis intrinseco, 16
ex prævia cognitione ita fit, ut tamen positis omnibus ad agendum requisitis, possit etiam non fieri, vel ejus oppositum fieri: ideoq; ultrà duo requisita ad voluntarium imperfectum, seu spontaneum, ut scilicet fiat *à principio intrinseco, & ex prævia cognitione*: tertiò requirit indifferentiam sui principii ad agendum, vel non agendum, aut etiam oppositum agendum, positis omnibus ad agendum requisitis. Seu, quod idem est, requirit libertatem exercitii, & specificationis: quam explicatam habes suprà *n.* 7. & 8. v. gr. proposito vino liberè vis bibere: quia potes etiam non velle, aut ob causam nolle.

Voluntario perfecto, ac libero modo explicato, contradictoriè opponitur *non liberum*, quod scilicet non fit à principio ita indifferenti, ut positis omnibus ad agendum requisitis possit fieri, & non fieri: adeòque convenit omni rei; sicut *non voluntarium* supra. Contrariè verò eidem opponitur *necessarium*, seu naturale: & est id, quod à suo principio, positis omnibus ad agendum requisitis, naturæ ordine necessariò fit, ita ut non possit non fieri: uti suas actiones omnium causarum naturalium, non tantùm inanimatarum, & irrationalium, ut ignis, brutorum, &c. sed etiam in homine actiones potentiæ vegetativæ, & sensitivæ, sensuum externorum, & internorum, atque etiam ipsius intellectus; intellige secundùm se, & quatenus ab illis potentiis elicitivè

pro-

procedunt: Nam quatenus subsunt imperio libero voluntario, libertatem participant, non quatenus sunt actus eliciti suarum potentiarum, sed quatenus fiunt, & sunt actus imperati à voluntate: ut infra magis intelliges.

§. II. *Liberum à coactione, & à necessitate.*

18 Liberum à coactione dicitur, quod fit à principio intrinseco, & prævia cognitione, seclusa solùm vi, vel violentia extrinseca, & hoc coincidit cum spontanea. Liberum à necessitate dicitur, quod fit à principio intrinseco, & prævia cognitione, seclusa etiam necessitate naturali, ita scilicet, ut positis omnibus ad agendum requisitis, non necessariò debeat fieri, sed fieri, vel non fieri possit. Et est ipsum liberum perfectum modò supra positum. Aliter Auctores. Aliud vocant liberum simpliciter, scilicet à necessitate naturæ, de quo modò diximus: aliud vocant liberum secundùm quid, & à necessitate legis tantùm, illud nimirum, quod sub nulla obligatione legis est, sed licitè agi, vel omitti potest, uti cælibatus, professio Religionis, & alia, quę de consilio: seu opera supererogatoria vocantur.

ASSERTIO IV.

Actus humanus debet esse voluntarius, & liber simpliciter, non tantùm à coactione, seu violentia extrinseca, sed etiam à coactione seu determinatione intrinseca ad necessariò agendum, positis omnibus ad agendum requisitis. Unanimus Doctorum Catholicorum, ac SS. Patrum. Quinimò à S. Pio V. & Gregorio XIII. in speciali Bulla, damnantur hæ propositiones, ut hæreticæ: *Quod voluntariè fit, etiamsi necessitate fiat, liberè tamen fit.* Et: *Sola violentia repugnat libertati hominis naturali.* Ut meritò olim censuerit D. Thom. q. 6. de malo, a. un. *Hæresim esse, non solùm apud Theologos, sed etiam apud Philosophos, dicere, ad liberam electionem, seu actum humanum, non requiri libertatem à necessitate.*

EXPLICATIO.

Ratio patet ex ipso nomine, & notione actus humani. Omnium enim sensu, & consensu actus humanus dicitur, quòd sit ita proprius homini, ut sit in ejus libera potestate, ac dominio, quòd fiat, vel non fiat, duret, vel non duret: atqui ad hoc necessariò requiritur, ut sit voluntarius, & liber simpliciter, non solùm à coactione, sed etiam à necessitate: quòd si enim actus, positis ad agendum requisitis, necessariò fiat, ut non possit non fieri, sicut fit calefactio ab igne, visio ab oculo aperto, &c. jam non erit in libera potestate, & dominio hominis, ut fiat, vel non fiat: ergo, &c. Hic commodè explicandæ veniunt voluntarii, ac liberi variæ divisiones ad praxim, & varios casus resolvendos admodùm necessariæ.

§. I. *Voluntarium elicitum, imperatum, imputatum.*

20 Voluntarium *elicitum*, seu actus voluntatis elicitus, dicitur omnis actus voluntatis, ex prævia cognitione, ab ipsa voluntate immediatè productus, & in ea vetut subjecto immanens. *Ut velle, nolle: amari: odisse: consentire; dissentire: imperare, revocare; &c.* Voluntarium *imperatum*, seu actus voluntatis imperatus, dicitur omnis actus, non immediatè productus à voluntate, sed ad ejus imperium, ordinationem, consensum, factus ab aliis potentiis, ut putà, intellectu, phantasia, appetitu sensitivo, sensibus, potentia loco motiva: ut voluntate volente, vel consentiente aliquid *cogitare, credere, studere, ambulare, esse bibere, &c.* Voluntarium *imputatum*, seu *interpretativum*, dicitur omne id, quod nec immediatè fit à voluntate, neque ab ea positivè, directè, vel expressè imperatur, aut volitum est, tamen ob aliquam rationem, quia nimirùm, vel ad id voluntariè causam dedit, ut fieret, vel, cùm potuisset, & debuisset impedire, ne fieret, non impedivit; ideò voluntati *imputatur*, & quasi *interpretatur* voluntarium: ideòque comprehendit omne voluntarium indirectum, & tacitum mox explicanda, & exemplificanda *n. 25. & seqq.*

§. II. *Voluntarium actuale, virtuale, habituale.*

21 Voluntarium *actuale*, seu *actu* est, quod hic, & nunc actu elicitur, vel imperatur à voluntate, v. g. nunc *volo celebrare, baptizare, orare, &c.* dicitur intentio actualis: quæ duplex esse potest: aut explicita, quia intenditur aliquid in terminis: seu conceptibus distinctis: qualis est illa Sacerdotum formula. *Ego volo celebrare Missam, & conficere, ac consecrare Corpus, & Sanguinem Domini Nostri JESU Christi, &c.* aut implicita, qua intenditur aliquid in conceptu confuso, seu in aliquo generali volito. Ut consecraturus, baptizaturus, absoluturus, &c. intendat *facere id quod Christus instituit, vel quod Ecclesia bis facit vel intendit.* Si Clericus à Prælato missus ad suscipiendos Sacros Ordines, intenderet solùm obedire, seu facere id, quod jussit Superior, nullo alio elicito actu, interim dum ordinatur.

Voluntarium, *virtuale*, seu *virtute*, dicitur id, *quod vi actus præteriti nondum revocati in operatione morali perseverat.* Atque adeò tria requirit. 1. Ut aliquando præcesserit volitio, seu intentio actualis. 2. Ut illa intentio hactenus non fuerit revocata. 3. Ut illa intentio adhùc perseveret in operatione morali, hoc est, ut reverà vi illius præcedentis actualis intentionis fiat opus, vel actus intentus, isque humanus, & moralis, nimirùm ab homine persistente in ea mentis dispositione, qua moraliter agere, ejusque actiones sub ejus arbitrii potestatem cadere possint. Ut si Sacerdos modò actu intendens *celebrare, baptizare, orare,* posteà vi illius actus numquàm revocati pergit ad locum, paramenta induit, cæremonias agit, verba profert, &c. interim dudum cessante priori actu, etsi nullum alium actum intentionis eliciat, neque prioris actus actu recordetur, dummodò adhùc maneat in ea dispositione mentis, ut reflectens se, vel interrogatus quid, vel quare agat, statim priorem actum intentionis suę allegaret: adhùc facta consecratio, baptismus, oratio erunt sufficienter voluntaria, valida, immo & meritoria, quantùm est ex hoc capite.

Voluntarium *habituale* tantùm dicitur, quod solo habitu ex precedentibus actibus acquisito perseveret, absque omni prorsùs influxu in aliquam moralem operationem, utpote perseverans etiam in homine nihil, vel non moraliter operante, dormiente, ebrio, amente. Ut in exemplo allato: si Sacerdos post illam actualem intentionem, etsi numquàm revocatam, in somnum, ebrietatem, amentiam incidat, & in ea dispositione verba consecrationis, &c. proferat: aut licèt mentis compos maneat, tamen ab illo priori actu nihil penitùs ampliùs moveatur, ut ne interrogatus quidem eum allegaret, non erit ea actio ampliùs voluntaria virtualiter, vi præcedentis actus, sed solùm, & ad summum habitualiter: quia non erit amplius actio moralis. Jam vides, qui sint, & qualiter differant intentio *actualis, virtualis, & habitualis tantùm.* Et quoad ista, nota simul differentiam inter conferentem, & suscipientem Sacramentum. Quia enim in agente conferente Sacramentum requiritur voluntas, & intentio effectivè, ut quid concurrens ad causandum effectum Sacramenti, ideò necesse est, ut intentio, si non actu, saltem virtualiter, & moraliter perseveret in actione Sacramentali; at verò in suscipiente Sacramentum requiritur voluntas, & intentio solùm dispositivè ad recipiendum effectum Sacramenti, ideòque sufficere potest intentio habita, nec revocata, saltem habitualiter perseverans. Sic sæpiùs vidisti eos, quos constat habuisse intentionem suscipiendi Sacramentum pœnitentiæ, nec revocasse posteà sensibus destitutos, lethargo, vel phrenesi correptos, &c. nihilominùs absolutos esse: quemadmodum in simili etiam baptizari possent, & deberent.

Digressio utilis.

Utique, *religiose Lector*, pro certo habes, ad benè, & meritoriè operandum necessarium esse, ut non modò homo ipse gratia, & Charitate præditus sit, verùm etiam ipsa actio à Charitate imperetur, seu referatur ad Deum, ut ultimum finem *cui*: intentione, aut actuali, explicita, vel implicita, quod optimum, & consultissimum est: aut saltem virtuali, nimirùm vi præcedentis intentionis, ac imperii Charitatis, adeò tamen ut imperium, seu intentio præcedens sit vera causa actionis subsequentis, & hæc verè fiat ex vi, & motione præcedentis intentionis, adhùc virtute perseverantis, saltem ut reflectens interrogatus, cur, operreris hoc, *ores, studeas, scribas*, statim recitata priori intentione, diceres *propter Deum, ad ejus placitum, ad gloriam Dei &c.* Quòd si ergo quis manè v. g. proponat hoc die, hæc, illa, ac omnia opera sua facere ex Charitate, & propter Deum ad ejus gloriam, is quidem ipso facto exercet actum præstantissimum Charitatis, & Religionis, eòque præstantiorem, quò magis extensum objectum habet: at verò, si posteà temporibus suis, prorsùs immemor matutini propositi sui, & absque ulla omninò relatione, vel dependentia ad illud propositum, sed merè ob alias causas, v. g. ob metum pœnæ, ex arida consuetudine, ex humano respectu, &c. operetur, oret, studeat, laboret, &c. tunc 22

illæ actiones, sicut reverà non sunt ampliùs actus Charitatis imperati, neque vi illius propositi, ut virtualiter intentæ, factæ, ita neque vi illius meritorii esse poterunt. Ita communiter Doctores, cum D. Bonavent. *in 2. d. 41, art. 1 q 3.* Bellar. *lib 5. de Justificat c. 19.* Et optimè explicat. Joann. Bussæus. *Virid. Virt V. intentio recta, c. 4.* Verba ejus adnumero. Tu pondera. *Ad meritum boni operis requiritur, ut, vel tunc, cùm fit actio, imperetur à Charitate, atque ad Deum ut finem supernaturalem, ac ultimum referatur: vel certò nascatur ab actu imperato à Charitate, atque in Deum anteà veluto; quod est virtute referri. Tunc enim dicitur opus aliquod virtute in Deum relatum, cùm intentio antegressa verè est causa illius, ut fiat. Quare si quis generali tantùm intentione: initio anni, mensis, vel diei omnia futura opera ad gloriam DEI offerat, ut quidam laudabiliter faciunt, non ideò dicetur, virtuali intentione obtulisse, singulisque bonis operibus, licèt in gratia constitutus vitam æternam promeruisse.* Hæc ille verissimè. Assuesce ergo, *religiose Lector* sæpiùs per diem, saltem ante quodlibet opus notabile, orationem, studium, laborem, etiam cibum, recreationem, somnum, &c elicere intentionem actualem: est res facilis praxis; sed longè utilissima, de qua lege, & relege, *R. P. Hieremiæ Drexelii Amussim*: interim vide, an hæc placeat: Actus singulos ordiri à signo Crucis, & vers. *Deus in adjutorium &c.* ac Doxologica, *Gloria Patri, &c:* atque etiam ita finire. Ita finiamus hanc digressionem, & ad lineam revertamur.

§. III. *De Voluntario directè, & indirectè, &c.*

23 VOluntarium *directè, & in se* dicitur, quidquid per se procedit à voluntate, seu omnis actus, qui per se intenditur, elicitur, imperatur, vel admittitur à voluntate: ut si deliberatè odisti hominem, vis occidere, occidi imperas, occidere volenti consentis, &c. de hoc nulla difficultas. Voluntarium *indirectè*, seu, *in alio*, seu *in sua causa* dicitur; quidquid per accidens tantùm procedit à voluntate, seu quod quidem secundùm se, & in se non intenditur, elicitur, vel imperatur à voluntate, tamen ratione alicujus alterius per se voliti prævidetur necessariò consequi, ideòque voluntati voluntarium censetur, & velut imputatur, undè & voluntarium interpretativum dicitur *supra n. 20.* Idque iterùm duplex est. I. Voluntarium indirectè *in causa positiva* est, quando homo voluntariè ponit causam, *ex* qua prævidet, vel prævidere deberet, secuturum talem effectum: aut etiam de facto jam sequi experitur. Ut, qui indulget cogitationi, vel lectioni turpi, &c. sentiens periculum proximum secuturæ pollutionis, is, quamvis directè minimè velit, immo omninò nolit, indirectè tamen censetur velle pollui, ideòque secuta pollutio erit voluntaria indirectè. II. Voluntarium indirectum *in causa negativa* dicitur, quando homo, seu voluntas, cùm posset, & deberet, solùm non aufert causam prævisi effectus, vel alio modo non impedit, quominùs effectus prævisus sequatur, sive in alio: ut si ab aspectu non amoveas imaginem turpem: non extinguas candelam prævisso incendio, &c. Exempla nimis obvia.

Quænam requiruntur ad voluntarium indirectè.

24 AD hoc ut *ex* causa posita, vel non ablata, effectus secutus censeatur voluntarius indirectè, atq; ad peccatum imputetur, tria requiruntur. I. Ut operans sciat, & advertat, aut certè scire debeat, seu inculpabiliter non ignoret, ex tali causa à se posita, seu non ablata consecuturum talem effectum vel ejus adesse grave periculum. Quod si enim id nullo modo sciat, vel expertus sit effectus secutus non poterit censeri etiam indirectè voluntarius, quia nullo modo cognitum, nullo modo volitum: ut si quis ad satietatem bibens, ignarus fortitudinis vini, posteà inebrietur, &c. II. Ut etiam possit impedire talem effectum, causam auferendo, vel non ponendo. Si enim non possis auferre causam, non imputabitur tibi effectus voluntarius, vel culpabilis, secundùm omnes. Ut si necessariò equitans advertas periculum pollutionis, vel ea de facto contingat. III. Ut etiam debeat impedire effectum non ponendo, seu auferendo talem causam: Quòd si enim nulla lege charitatis, vel justitiæ tenearis non ponere talem causam, vel abstinere à tali actione, *ex* qua prævides effectum secuturum, quin potiùs sit obligatio in oppositum; effectus secutus sanè physicè adhùc erit voluntarius indirectè, in causa scilicet voluntariè posita, at non erit voluntarius moraliter, neque ad culpam imputari poterit. Ut: si Confessarius audiat confessiones fœminarum, aut legat libros de tali materia pro necessaria instructione: si Chyrurgus medeatur in partibus verecundis, si etiam commoditatis tantùm gratia equites, &c. & immineat periculum carnis: quia nulla lege ii tenentur abstinere à tali actione, quin potiùs ex officio debent agere, ideò effectus quicumque secutus (secluso semper consensu, quo fieret voluntarius directè) omni culpa voluntaria vacabit. Similiter, etsi scias, & possis auferre causam, vel aliter impedire aliquem effectum, si tamen non tenearis aliqua lege charitatis, vel justitiæ, permissio quidem ipsa poterit tibi esse voluntaria, at verò effectus secutus nullo modo censebitur tibi voluntarius, nec consequenter, ut causæ morali ad culpam imputabitur. Quia permissivè, & negativè tantùm se habenti ad aliquem effectum, effectus secutus numquàm imputatur ut causæ morali, nisi ille habeat obligationem aliquam impediendi illum. Alioquin sequeretur absurdum, nimirùm omnium hominum, dæmonumque peccata Deo esse voluntaria, atque ut morali causæ imputanda, cùm sciat, & possit, tamen impedire nolit; nimirum quia impedire non tenetur, sed potiùs, ut causa universalis permittere debet singulas causas suos motus agere. Si caupo apponens vinum se inebriaturis, etsi sciat, & possit, quia tamen non tenetur impedire ebrietates, & alia secutura, ei nec voluntaria, nec ad culpam imputari poterunt, secùs si esset Superior Potitantium.

Quando committitur peccatum indirectè voluntarium.

PEccatum indirectè voluntarium tunc committitur, 25
quando culpabiliter posita, vel non ablata causa (cùm quis scilicet, *& sciat, & possit, & debeat* auferre) effectus prævisus factus est voluntarius indirectè, & non tunc, quando reipsa effectus sequitur. Exempla disce. 1. Quando potitans advertit, se ulteriori potu inebriandum, insuper expertus scit, se in ebrietate solere rixari, & occidere, & tamen vult ulteriùs bibere, hoc ipso puncto peccat mortaliter, & ebrietatis, & homicidii indirectè voliti peccato: & non ampliùs tunc quando actu rationis usu destituitur, aut plenè jam ebrius rixatur, & percutit. 2. Qui vesperi decumbens voluntariè vacat turpibus cogitationibus, prævidens, vel expertus jam sciens secuturam in somno pollutionem, tunc quidem peccat mortaliter peccato impudicitiæ, & mollitiei, at sine dubio non ampliùs tunc, quando dormienti reipsa turpitudo contingit. 3. Qui die Dominico, vel festo manè voluntariè se inebriat, aut somno dedit prævidens omninò Sacrum negligendum, tunc quidem peccat mortaliter contra præceptum Ecclesiæ, non autem, quando ipso jam ebrio, vel dormiente, Sacrum reipsa negligitur. 4. Qui sciens, & volens per frequentatos actus contrahit consuetudinem blasphemandi v.g. tunc quidem dupliciter peccat mortaliter, at non ampliùs tunc quando vi involuntariè remanentis consuetudinis, ac quasi naturali impetu, omninò inadvertenter in blasphemias prorumpit. Eademque ratio est, quandocumque quis sciens & volens potuit, vel non abstulit causam effectus prævisi, sivè indirectè tantùm, ut in exemplis allatis, sive etiam directè intenderit talem effectum, & posteà, eo non ampliùs volente, sequitur effectus. Potuit enim homo interim se revocare, de peccato dolere, & se in Dei gratia constituere: Impossibile est autem, hominem in gratia constitutum peccare vi præcedentis actus: aut quando effectus, ut fiat, vel non fiat, non est ampliùs in hominis potestate: ut si venenum propinasti, lapidem projecisti, sagittam ejaculatus es etiam directa occidendi intentione: ergo etiam tunc peccatum committitur, non quando effectus sequitur, sed quando culpabiliter causa ponitur, aut non aufertur. *Ex communi Layman, hic tr.2.c.3.n.5.* Cæterùm negari non potest, peccatum tale aliquo modo compleri effectu secuto saltem in ordine ad judicium Sacramentale; ideòque ordinariè necessarium est in confessione explicare, an talis effectus, homicidii, pollutionis, &c. secutus sit, nec ne; partim ut intelligatur gravitas peccati commissi quantum nimirùm fuerit periculum, cui se operans exposuit partim etiam ut intelligatur obligatio contracta restitutionis, censuræ, irregularitatis, &c. quæ etiam post confessum, & remissum peccatum remanent. Undè speculativè tantùm probabilis est opinio *Suarez* eum; qui tegulam ex tecto projecit cum periculo prævisso occidendi hominem, satisfacere, si hoc ipsum fateatur in confessione, nec debere exprimere, an mors secuta sit, necne; quia tunc solùm peccavit, quando causam posuit, non verò posteà, quando non ampliùs est in potestate, quin effectus sequatur, tametsi maximè velis impedire, ideòque in se coram Deo neque majus neque minùs peccatum videtur, sive effectus sequatur, sive non.

§. IV.

§. IV. Voluntarium expressum, & tacitum in ordine ad externam manifestationem.

26 VOluntarium *expressum* dicitur, quod verbis, vel signis æquivalentibus explicitè significatur, ac velut exprimitur. Ut dum Superior expressis verbis quidpiam præcipit, prohibet, concedit, negat: dicitur voluntas expressa, consensus expressus, &c. Voluntarium *tacitum*, quod etiam fictione juris, interpretativum vocant, dicitur quod absque expressione verborum, vel signorum equivalentium, solùm ex facto aliquo, vel omissione voluntarium esse ostenditur, vel intelligitur, adeòque comprehendit omne voluntarium indirectè ex causa positiva, & negativa, & insuper silentium. Ut si Superior, vel Paterfamilias, concedat, non auferat, non prohibeat, aut tacendo dissimulet nimium potum Suorum, censebitur tacitè consentire in ebrietate, rixas ac illa mala indè ordinariè consequentia, vel prævisa, quo spectat tritum illud:

Qui tacet, consentire videtur. Reg. 43 in 6.

27 NOn universaliter verum est: ut statim notat ibidem. Reg. 44. *Qui tacet non fatetur; sed nec utique negare videtur.* Etenim taciturnitas, seu silentium, de se neque assensum, neque dissensum significat, nisi accedant aliæ conjecturæ, quas affert *Sanchez lib. 1. de Matrim. disput. 5. & 6.* & ex eo *Layman hic cap. 3. num. 3.* I. Tacens consentire videtur, si agatur de ejus favore, vel commodo; non item, si agatur de ejus gravamine, incommodo, præjudicio. Ita si alio quidpiam tibi promittente vel donante taceas, censeberis consentire: at verò si quidpiam ab alio tibi donari, vel promitti petas, isque taceat, non contradicat; non ideò censebitur consensisse. II. Tacens consentire censetur; si consentire nolens, negare, vel contradicere deberet: non item, si respondere, vel contradicere non tenetur. Sic Reus in judicio ad objectum crimen jussus respondere, si taceat, fateri præsumitur, *cap. si post. de confessione in 6.* Item sedens in Concilio, vel capitulo, si iniquæ Constitutioni, vel Electioni non reclamat, si utiliter possit, censetur consentire: *Communis DD. apud Layman. cit.* III. Si quis ex duobus sibi objectis, unum tantùm negat, alterum tacitè fateri, si unum tantùm fateatur, alterum tacitè negare censetur, *cap. Nonne de præsumptionibus.* Ubi ponitur auctoritas D. Gregorii *hom. 18. in Evang. Duo Christo illata fuerunt* (Samaritanus es, & dæmonium habes) *Unum negavit, alterum tacendo consensit.* IV. Principis ergo, Prælati, Superioris, &c. scientia, & patientia, seu taciturnitas, consensus æstimatur, quando circa periculum alicujus incommodi, vel scandali impedire, ac contradicere posset: secus si impedire absque incommodo non possit. Sic Prælatus, vel Superior, sciens aliquid fieri contra leges, vel statuta, seu tale, quod absque licentia sua fieri non posset, si taceat, & toleret, cùm commodè contradicere posset, censetur tacitè consentire, vel licentiam dare: ejusque licentiam, consensum, ratihabitionem subditus præsumere potest. Vide *Layman cit. c. 3. n. 4.*

Corollaria ex hactenus dictis.

28 I. OMnis ergo, & solus actus deliberatus voluntatis elicitus, imperatus, vel imputatus, qui nimirùm formaliter, vel interpretativè, actu, vel virtute, directè, vel indirectè, expressè, vel tacitè saltem sit voluntarius, ac liber, est actus humanus, moralis, bonus, vel malus. Omnis enim, & solus talis actus est in libera potestate agentis, ac regulabilis secundùm rectam rationem. II. Nullus actus intellectus, vel alterius potentiæ à voluntate, secundùm se potest esse humanus, cùm sic fiant naturaliter, ac necessariò: sed solùm fiunt actus humani, ac liberi participativè à voluntate, quatenus nimirum ab ea, vel directè voliti imperantur, vel admittuntur, vel eidem saltem, ut indirectè, & interpretativè voliti imputantur. III. Prima cogitatio intellectus in quovis negotio, non potest unquam esse actus humanus, bonus, vel malus moraliter, cùm nullo modo possit esse volitus primus intellectus actus, alioquin daretur processus in infinitum: cùm nihil sit volitum, nisi præcognitum. IV. Etiam primus motus voluntatis, absque intellectus ad ipsum advertentia, insurgens, (& à fortiori omnis primus motus, vel actus cujuscumque alteriùs potentiæ) non potest esse actus humanus, nec bonus, nec malus moraliter. Quia non est in potestate voluntatis, nec consequenter regulabilis per rectam rationem. Hæc magis sigillatim applicabuntur, *infrà præsertim c. 5. & 6.*

SECTIO IV.

Impedientia voluntarium, ac liberum, ideòque, & ipsum actum humanum.

QUatuor communiter enumerantur: *Ignorantia, Violentia, Metus, & Concupiscentia.* Quia enim voluntarium debet procedere ex prævia cognitione, hinc ei repugnat ignorantia. Et quia debet procedere à principio intrinseco; hinc ei repugnat violentia. Et quia liberum debet procedere à principio indifferenti ad agendum, & non agendum, hinc illud impedire videntur metus, & concupiscentia. Nunc singula percurramus.

SUBSECTIO I.

De Involuntario ex Ignorantia.

SUMMARIUM.

29 *Ignorantia est carentia notitiæ alicujus rei.*
30 Ex parte subjecti: *alia est negativa, alia privativa, alia positiva.*
31 Ex parte objecti: *alia est ignorantia juris, alia facti.*
32 Ex parte effectus: *alia est antecedens, alia est concomitans.*
33 Ex parte voluntarii, & culpæ: *alia est invincibilis, alia vincibilis, levis, lata, affectata.*
34 *Ignorantia invincibilis, antecedens tam juris, quàm facti excusat ab omni culpa.*
35 *Sicut etiam invincibilis concomitans.*
36 *Nulla verò vincibilis factum ex eo omninò excusat.*
37 *Sed solùm minuit, saltem non affectata.*
38 *Ignorantia facti, & juris, ac pœnæ simul, non tantùm invincibilis, & vincibilis (non crassa, lata, vel supina) excusat à pœna per leges decreta.*
39 *Si verò est ignorantia solius pœnæ, non verò juris, vel facti, pœna adhuc incurritur, si non sit censura, vel pœna extraordinaria, & exorbitans.*

IGnorantia, nomine, & re nihil aliud est, quàm carentia notitiæ, seu cognitionis alicujus rei, Ejus variæ sunt divisiones. 29

I. Ex parte Subjecti.

Ignorantia negativa, privativa, positiva.

IGnorantia *negativa*, seu *puræ negationis* dicitur carentia notitiæ in subjecto ex natura, vel statu suo non apto habere talem notitiam. Ut ignorantia Dei in lapide, bruto, infante, amente. Ignorantia *privativa*, seu *meræ privationis* dicitur privatio, seu carentia notitiæ in subjecto ex natura, & conditione sua apto habere talem notitiam, ut si homo adultus nesciat, quæ secundùm statum suum scire posset, vel etiam deberet. Ignorantia *positiva*, seu *pravæ dispositionis* dicitur carentia notitiæ veritatis cum positivo contrario errore. Ut si nescias, Christum esse Deum, putans purum esse hominem. Si nescias animal à te repercussum esse hominem, putans esse feram. 30

II. Ex parte Objecti.

Ignorantia Juris, & ignorantia Facti.

IGnorantia *juris* est, qua ignoratur lex, ejusve obligatio. Ut si nescias, pro tali Vigilia jejunium Ecclesiasticum indictum esse. Ignorantia *facti* est, qua ignoratur factum aliquod, seu res particularis, ejusve conditio, ex qua actio moralis quoad suam bonitatem, vel malitiam dependet. Ut si nescias, non advertas, non recorderis, hodie esse diem veneris, vel Vigiliæ, aut carnem esse, quod comedis &c. Nam nomine ignorantiæ, etiam inadvertentia, inconsideratio, oblivio, comprehenduntur. 31

III. Ex parte Effectus,

Ignorantia antecedens, & concomitans.

IGnorantia *antecedens, & causa operis est*, quæ si abesset, effectus non fieret. Ut si occidisti amicum, ratum esse 32

feram, & ignorans esse hominem, ac amicum tuum, ex ignorantia tamquàm causa occidisti, quia si non ignorasses minimè occidisses. Hujus signum est, inquit Aristoteles. 3. Ethic. c. 1. *Quia facti te pœnitet, postquam ignorantia remota fuit*. Ignorantia *concomitans* tantùm, *& non causa operis*, dicitur, cum qua tantùm, non ex qua, vel propter quam fit effectus, adeò ut etiamsi illa abesset, effectus adhùc fieret. Ut si inimicum, quem maximè occisum velles, de facto occidisti, ignorans tamen esse hominem, vel inimicum tuum, sed putans esse feram: non ex ignorantia tamquam causa, sed solùm cum ignorantia concomitante occidisti; quia tamen etsi non ignorasses, adhuc occidisses. Cujus signum est, quia postquam cognovisti, non doles, sed gaudes.

IV. Ex parte Voluntarii, & Culpæ.

Ignorantia invincibilis, & vincibilis, levis, lata, affectata.

33 IGnorantia *invincibilis, & inculpabilis*, etiam *justa, probabilis, & antecedens* dicta est, quæ morali studio vinci, vel tolli, acquirendo oppositam notitiam, non potuit: utpotè, quia vel nunquam venit in mentem cogitare, vel dubitare de tali re, vel etiamsi in mentem venisset tamen morali, & ordinaria adhibita inquirendi diligentia cognitio veritatis acquiri non potuisset. Et hæc simpliciter non est voluntaria, nec directè, nec indirectè: ideo etiam *antecedens* dicta, quia omnem actum voluntatis antecedit. Ignorantia *vincibilis, & culpabilis*, etiam *injusta, improbabilis, & consequens* dicta est, quæ morali adhibita diligentia superari, acquirendo oppositam notitiam potuisset, & debuisset, ideoque tria requirit. I. Ut sit de re, cujus notitia, vel scientia in tali persona, in talibus circumstantiis haberi possit. II. Ut venerit in mentem cogitare, vel dubitare de tali re. III. Ut ignorans teneatur scire illam rem, utpotè spectantem ad suum statum, vel officium, atque ad evitandum peccatum: alioquin, defectu hujus tertii, ignorantia quamdem vincibilis erit, at culpabilis non erit. Hæc ergo ignorantia semper est aliquo modo voluntaria directè, vel indirectè, ideoque etiam dicta *consequens*, quia actum aliquem voluntatis subsequitur. Atque hinc.

Ignorantia culpabilis, & vincibilis, alia dicitur *affectata*, & est directè voluntaria, cùm quis data opera vult ignorare & ideò non inquirere veritates, sive ob tædium discendi, sive ut liberiùs peccare, vel legis ignoratæ trasgressiones excusare possit. Ut si data operâ, & ex proposito nolis discere præcepta Dei, vel Ecclesiæ, aut Regulæ tuæ, ob dictas causas. Alia est ignorantia culpabilis non affectata, & indirectè tantùm volita, qua quis non quidem vult ipsam ignorantiam in se, sed solùm non vult adhibere sufficientem, ac debitam diligentiam inquirendi, & cognoscendi veritatem, ideòque eo ipso indirectè velle ignorantiam convincitur. Et hæc alia dicitur *lata, crassa, supina*, ad quam superandam, veritatemq; cognoscendam, nulla prorsùs diligentia, vel cura adhibita est: qualis plerumque esse solet ignorantia earum rerum, quæ communiter ab ejusdem status, vel conditionis hominibus cognoscuntur, vel etiam cognosci debent. Alia dicitur ignorantia culpabilis non lata, vel crassa, sed *levis*, ad quam nimirùm superandam, aliqua non tamen sufficiens diligentia est adhibita, vel tam facilè separari non potuit. Hæc autem in particulari, consideratis circumstantiis, prudentis judicio discernenda. Nulla enim potest tradi regula generalis.

ASSERTIO V.

V*Oluntarium, adeòque actum humanum, & peccatum omninò tollit ignorantia quævis invincibilis, juris, vel facti, non tantùm antecedens, sed etiam concomitans: non item tollit, sed minuit tantùm ignorantia vincibilis, & culpabilis, saltem non affectata*. Communis doctrina, uti docebit explicatio.

§. I.

34 I*Gnorantia invincibilis, & inculpabilis, saltem antecedens, & causans opus omninò tollit voluntarium, atque excusat ab omni culpa*. Omnes cum S. Thoma 1. 2. *q.* 76. *a.* 4. docet etiam S. Augustinus *l.* 3. *De lib. Arbitrio, cap.* 8. *& alib.* Ratio manifesta est ex assertione præcedenti. Quia omne voluntarium sufficiens, & requisitum ad actum humanum necessariò debet esse præcognitum, & quacumque ratione non est præcognitum, ea ratione non potest esse voluntarium, sed ignorantia quævis invincibilis, & inculpabilis, juris, vel facti, saltem antecedens, sicut ipsamet omninò involuntaria, & inculpabilis est, ita rem, seu objectum involuntariè, & inculpabiliter reddit incognitum, & consequenter causat rationem involuntarium: Etenim ignorantia facti (ut siquis die veneris comedat carnes, nesciens vel non advertens esse diem veneris, aut esse carnem, quod comedit) reddit incognitum, & consequenter involuntarium actum, vel circumstantiam prohibitam: Ignorantia autem juris (ut si hodie comedas carnes, nesciens esse prohibitum, *ut supra num.* 31.) reddit incognitum: & consequenter involuntarium actum, quoad ipsam prohibitionem, seu malitiam: ergo ea ignorantia omninò tollit voluntarium in actu saltem causato, in quantum ignoratur, & consequenter etiam omnem culpam, seu peccatum; quia peccatum adeo voluntarium est, ut si voluntarium non sit, eo ipso peccatum non sit.

§. II.

N*On tantùm ignorantia antecedens, sed etiam concomitans &c. ut supra*. Communis Suarez, Vasquez, Azorius, alii cum Sanchez *lib.* 1. *Moral. cap.* 16. Layman *c.* 4. *num.* 8. Ratio eadem est, quæ suprà. Quia ignorantia invincibilis, & inculpabilis, etiam concomitans tantùm, & non causans opus, verè, & invincibiliter reddit incognitum id, quod cum ignorantia agitur: ut si inimicum occidisti, invincibiliter ignorans esse hominem illum, quantumvis alioquin maximè velles occidere, vel occisum, de facto tamen vere, & invicibiliter ignorasti, eum esse hominem inimicum tuum, & consequenter tunc eo actu simpliciter non potuisti velle illum occidere: ergo ignorantia etiam concomitans invincibilis verè tollit voluntarium, & actum cum tali ignorantia factum reddet simpliciter non voluntarium, & consequenter etiam non peccaminosum, seu ab omni culpa excusatum. Neque obstat, quod ita occidens cum ignorantia concomitante tantùm, ita affectus sit, quod si sciret, adhuc faceret; Deus enim non imputat homini peccata, quæ faceret, si hoc, vel illud in mentem ei veniret, sed divinæ gratiæ adscribendum est, quòd in animo de facto non incidat. Ut ex D. Augustino rectè docent Suarez *lib.* 3. *de juramento c.* 7. *&* Sanchez *lib.* 3. *Moral c.* 5. ubi rectè refutant Cajetanum, Navarrum, Lopez, & alios volentes perjuria ver. gr. hic & nunc ex contracta consuetudine omninò indeliberatè facta, nihilominus esse peccata mortalia ex eo, quòd licèt assuetus adverteret, & deliberaret, tamen adhùc pejeraret, quod falsum esse eadem ratione convincitur. Denique quòd si actus homicidii ver. gr. factus cum ignorantia concomitante tantùm, aut habeat adjunctum actualem affectum, vel propositum adhùc occidendi, etiamsi constaret, esse hominem inimicum suum, aut posteà comperto, reverà fuisse hominem inimicum suum, sequatur gaudium, complacentia, approbatio: manent sanè illa voluntaria, & peccata seorsim homicidii interni: at ipse actus, ut homicidii externi, sicut de facto est incognitus, ita involuntarius negativè scilicet, seu non voluntarius, & consequenter non peccaminosus manet. 35

§. III.

N*On item tollit ignorantia vincibilis, & culpabilis &c.* Omnes cum S. Thom. *citat. à* 4. Rationem habes, *c.* 5. *n.* 2. *de Conscientia erronea*. Adde; Illud voluntarium simpliciter, saltem indirectè, & peccaminosum, censetur, quod ita procedit à voluntate, ut potuisset, & debuisset etiam non procedere: sed quod fit ex ignorantia, vel cum ignorantia vincibili, & culpabili quacumque, ita procedit à voluntate, ut non procedere, seu vitare potuisset, & debuisset: potuit enim ut supponimus, & debuit voluntas facere inquiri veritatem: eaque cognita, non facere illum actum, consequenter eo ipso, quo voluntas advertenter ignorans aliquid, v. g. hodie esse diem jejunii, & cùm possit, & debeat, negligens inquirere, ac cognoscere veritatem, & tamen eligit operari, v. gr. comedere carnes, censetur etiam saltem indirectè eligere, & velle objectum, quale de facto est, scilicet malum, vel prohibitum: ergo ignorantia vincibilis, & culpabilis quæcumque non tollit voluntarium, nec consequenter peccatum in toto: sed 36

§. IV.

§. IV.

37 *Minuit tamen, ſaltem non affectata*: Seu ut loquuntur Doctores: excuſat à peccato, non in toto: ſed in tanto. *Communiſſima*. Ratio eſt: Quia per ſe loquendo, & in genere voluntarii, id ſemper minùs eſt voluntarium, quod indirectè tantùm eſt voluntarium, quàm quod etiam directè voluntarium eſt: ſed quidquid fit ex ignorantia, quantumvis vincibili, & culpabili, etiam craſſa, vel ſupina, ſaltem non affectata, eſt tantùm indirectè voluntarium: ergo minùs voluntarium, & conſequenter etiam minùs culpabile, ſeu minùs peccatum, & quidem proportionaliter, quominus voluntaria, & culpabilis eſt ignorantia, uti eſt ignorantia levis, eò minus erit peccatum, ut potè leve, & veniale; è contrà quo magis voluntaria, & culpabilis eſt ignorantia, uti eſt ſupina, craſſa, lata, vel huic ſimilis, eò magis relinquet actum voluntarium, & peccaminoſum, ideoque non excuſabit à mortali toto, ſed ſolùm à tanto. Ignorantia affectata denique, directè voluntaria, & malitioſa, cùm procedat ex magna voluntatis propenſione ad malum, ſaltem tunc, quando expreſsè intenditur, & oppoſita cognitio reſpuitur, ut quis ſine ullo conſcientiæ remorſu liberiùs peccet, qua ratione dicunt impii apud Job. *c. 21. Recede à nobis ſcientiam viarum tuarum nolumus*: Talis, inquam, ignorantia cenſetur non minuere, ſed potiùs augere voluntarium, & peccatum. Cùm talis cenſeatur adeò adhærere peccato, ut etiam horreat ſcientiam avocantem à peccato; uti docent Doctores communiter cum S. Th. *cit. c. 4.* Navarro *in c. ſciendum d. 2. de Pœnit. n. 4.* Sanch. *l. 1. moral. c. 17.* Layman *c. 4. n. 9.* Contrarium tamen docent D. Bonaventura, Corduba, Azorius, alii cum Filliucio *tr. 21. c. 2. p. 7.* Nimiam etiam ignorantiam affectatam minuere aliqualiter voluntarium, & peccatum: idque eadem ratione ſuprà, etiam hic urgente, Quia reverà etiam, quod fit ex ignorantia affectata, eſt indirectè tantùm voluntarium quia de facto non eſt cognitum, quantumvis voluntariè ignoratum: Et *Confirmatur efficaciter*. Voluntas tantò minùs liberè vult, quanto magis ab objecto trahitur ad unam partem; ſed ignorantia etiam affectata eo ipſo, quod occultat malitiam objecti, adulterii, v. g. homicidii &c. facit voluntatem magis trahi ab objecto illo: è contra, ſi intellectus actu oſtenderet malitiam objecti, utiq; retraheretur, & retarderetur ab illo amplectendo, cùm voluntas naturaliter refugiat malum: ergo, &c. Videntur tamen hæ ſententiæ facilè conciliari poſſe cum diſtinctione voluntarii dicendo: ignorantiam affectatam minuere quidem voluntarium perfectum, ac liberum reſpectu illius actus ignorati, uti convincit ratio aſſignata: augere tamen, & quidem malitioſè ex propoſito voluntarium ut ſpontaneum in ordine ad liberiùs peccandum, non ſolo illo actu, ſed quovis alio occurrente, durante illa ignorantia, Ideòque hæc affectata ignorantia meritò nihil patrocinatur delinquenti tam in interno quàm externo foro maximè.

QUÆSTIO INCIDENS.

Qualiter Ignorantia excuſet à Pœna per Leges poſitivas decreta.

I. De ignorantia Facti, & Juris, ac Pœnæ ſimul.

38 Reſpondetur I. Ignorantia invincibilis, & juris ſtatuentis pœnam, & facti, ſicut ab omni culpa, ita etiam ab omni pœna excuſat, & liberat. *Omnes*. Quia nimirùm pœna decernitur ob culpam: ergo ceſſante culpa tamquam cauſa, ceſſare etiam debet pœna, tamquam effectus v. g. Si percuſſiſti Clericum, inculpabiliter ignorans, eam percuſſionem eſſe ab Eccleſia prohibitam ſub pœna excommunicationis, aut neſciens, vel non advertens illum eſſe Clericum, ſine dubio non incurris pœnam excommunicationis, vel quamcumque aliam in ſimili caſu. II. Etiam ignorantia facti, aut ipſius juris ſtatuentis pœnam, vincibilis, & culpabilis quæcumque non craſſa, vel ſupina excuſat à pœna per legem decreta: ut ſi in exemplo allato, dubitans, vel ſuſpicans forte eſſe Clericum, abſque ſufficienti inquiſitione credas non eſſe, & percutias, non incurris cenſuram, & ſic in ſimilibus. Communis Doctorum, Sotus, Suarez, alii cum Sanchez *lib. 9. de Matrim. diſp. 32. n. 21.* Layman *lib. 1. tr. 1. c. 20. n. 3.* Ratio eſt, quia ignorantia quæcumque non craſſa cenſetur levis: ideòque ſicut culpæ gravitatem minuit, & venialem reddit, ita æquum eſt, ut & pœnam minuat, immo tollat, ſi pœna ſit latæ ſententiæ: ſi verò ſit ſententiæ ferendæ à Judice, is aut veniam delicti dare, aut aliam mitiorem arbitrariam imponere debebit, uti notat Layman cit. III. Ignorantia Juris, vel facti craſſa, lata, ſupina; ſicut non excuſat à mortali peccato, ita neque à pęna per legem decreta, etiamſi gravis illa ſit. *Communis Doctorum ex c. de conſt. in 6.* Excipe, niſi pęna decreta ſit cum hujuſmodi formulis: *Qui ſcienter, temerariè, auſu temerario contrà fecerit, vel contrà facere auſus fuerit, vel præſumpſerit, &c.* Tunc enim etiam ignorantia craſſa, vel lata, at non affectata excuſabit, uti cum communi Doctorum latè docet Sanchez *cit. diſp. 32. à n. 36.* Exemplum, præter alia, habes in Jure *c. 1. de eo, qui cognovit*. Si quis cum filiaſtra ſua ſcienter fornicatus fuerit, nec à matre debitum petere, nec filiam unquam poterit habere uxorem. Ex quo colligit Sanch. *cit. n. 47.* etiam ignorantiam facti craſſam excuſare ab incurrenda pœna privationis juris petendi debitum, eum, qui conſanguineam uxoris ſuæ cognoviſſet. Denique ignorantia affectata, quia ſcientiæ æquipollet, nullam peccantibus excuſationem adferre: uti jam ſuprà *n. 37.* in fine notatum.

II. De ignorantia ſolius Pœnæ, non Juris, vel facti.

Reſpondetur. I. Qui non ignorat legem latam, ſeu factum aliquod lege eſſe prohibitum, ignorat autem annexam pœnam: ſi illam legem prævaricetur, non culpæ ſolùm, ſed etiam pęnæ reus efficitur ordinariè, Ut ſi ſcias præceptum Eccleſiaſticum de annua Communione Paſchali, etſi ignores pęnas annexas, iis tamen juſtè puniris, ſi prævariceris. Si ſciat maritus, lege Eccleſiaſtica ſpecialiter interdictam eſſe copulam cum conſanguinea uxoris intra ſecundum gradum (idemque eſt de cognatione ſpirituali) etſi ignoret annexam pęnam abſtinendi à petendo debito, eam tamen incurrit, &c. Ex communi Molina *tr. 5. de Juſtit. diſp. 71.* Sanchez *ſupra n. 21.* Layman *n. 6.* contra Navarrum *c. 23. n. 47.* & alios apud Tamburin. *lib. 1. in Decal. c. 2. §. 10. n. 12.* quorum opinionem etiam probabilem cenſet Sanchez *loc. cit.* Ratio noſtræ ſententiæ eſt. Quia omnibus notum eſt, tranſgreſſorem juſtæ legis juſtè puniri pęna aliqua, ſeu ordinaria à lege ſtatuta, ſeu arbitraria judicis: ergo qui voluntariè legem tranſgreditur, eo ipſo implicitè cenſetur conſentire in pœnam, ſi qua lege decreta ſit, ſaltem ordinariam, & non exorbitantem, conſequenter juſtè ad illam obligatur. II. Excipitur in primis cenſura omnis, ut potè excommunicatio, ſuſpenſio, interdictum. Nullus enim incurrit cenſuram propter delictum, etiam contra notam legem, ſi ignoret illi annexam eſſe cenſuram ignorantia quavis non craſſa, vel affectata. Uti ex communi latè probat Sanch. *ſuprà n. 13.* Navarr. Suar. alii cum Layman *lib. 1. tr. 4. p. 1. c. 5. n. 8.* Ratio alibi aſſignanda eſt, quia ad incurrendam cenſuram, requiritur contumacia: nullus autem poteſt cenſeri verè contumax contra legem Eccleſiæ cum comminatione tantæ pęnæ aliquid præcipientis, vel prohibentis, delinquens, ſi ipſam pęnam ignoret. Undè probabiliùs cenſet Layman proximè citatus, eo caſu adhuc incurri irregularitatem, non tantùm ex defectu, de quo nemo dubitat, ſed etiam ex delicto, v. g. homicidii voluntarii, quia irregularitas etiam ex delicto non imponitur ob contumaciam, ſed potiùs propter turpitudinem culpæ, qua criminoſus, ſecundùm Eccleſiæ Canonem inhabilis redditur ad Sacrum Altaris Miniſterium. Contrà tamen etiam non incurri cum multis aliis probabiliter ſuſtinet Sanch. *cit. n. 17.* III. Excipienda etiam eſt pęna extraordinaria, exorbitans, ſeu admodùm gravis plus, quàm delictum abſolutè ſpectatum mereatur. Ratio in prima reſponſione inſinuata eſt. Quia in talem pœnam ignorans nullo modo cenſetur conſentire, ſi legem tranſgrediatur. Ut ſi peregrinus tranſeat per regionem, in qua ſub pęna mortis, vel alia graviſſima, prohibita eſt venatio ferarum: non erit tanta afficiendus pœna, ſi legem notam quidem violet, ſed ignorans gravitatem pœnæ. Undè etiam reſolvit Sanch. *lib. 4. in Decal. c. 22. n. 19.* Si quis voveat non fornicari, v. g. ſub pęna profitendi Religionem, & poſteà, etiam memor voti, ſed immemor pęnæ, fornicetur, non obligabitur pęna, quia eſt exorbitans. Votum enim obligat ad modum legis; lex autem non obligat ad pęnam exorbitantem ignoratam. Secus in noſtra ſententia dicendum, ſi pęna voto annexa non exorbitans, ſed moderata fuiſſet, v. g. oratio, jejunium &c. Quod tamen ipſum non improbabiliter etiam admittunt alii *reſponſ. 1.* allati.

SUBSECTIO II.

De Involuntario ex Violentia.

SUMMARIUM.

40 *Violentia quid: & quomodo inter ſe conveniant, & differant violentum, coactum, involuntarium, & neceſſarium.*

41 *Violentia in actibus voluntatis elicitis positivè non tollit voluntarium.*
42 *Sed solùm in imperatis, seu potiùs, imperabilibus.*
43 *Tollit omne voluntarium.*
44 *Adeòque & omnem culpam, seu peccatum.*

Violentia est Vis ab extrinseco illata alicui cogens ad aliquid agendum, vel patiendum contra ejus naturalem, vel elicitam inclinationem, seu appetitum. Non omninò conveniunt, sed non nihil differunt inter se

Violentum, coactum, involuntarium, necessarium.

40 Violentum definitur ab Aristotele 3. Ethic. *c.* 1. *Cujus principium est extra, passo non conferente vim.* Quod debet intelligi, non tantùm negativè, sed etiam positive: hoc est; passo vi, vel virtute sua intrinseca non modò non cooperante, sed etiam renitente, ac resistente actioni violentæ. Alioquin illuminationeris v.g. esset ei violenta. Hoc convenit omnibus rebus, etiam inanimatis, & potiùs dicitur, quod est contra naturalem rei inclinationem, ut motus lapidis sursum. *Coactum* etiam requirit, ut sit à principio extrinseco, & contra inclinationem passi potiùs elicitam, ideòque solis cognoscentibus competit, hominibus, brutisque commune. *Involuntarium*, præterquàm quòd ipsa voce soli homini competat, principaliter tantùm requirit, quòd fiat contra inclinationem voluntatis renitentis, sive deinde sit à principio etiam extrinseco, sive ab intrinseco, ut motus primò primi post advertentiam repugnante voluntate perdurantes, verè sunt involuntarii: at non coacti, quia non à principio extrinseco. *Necessarium* contrà dicitur, quòd fiat à principio determinato ad unum sive intrinseco, sive extrinseco, & quidem semper secundùm naturalem inclinationem, non tamen semper secundùm inclinationem elicitam. Ut motus naturales hominis voluntatis aliquando non voluntarii, aliquando involuntarii, aliquando voluntarii. Vide dicta *n.* 17.

ASSERTIO VI.

Violentum, seu coactum, non in actibus voluntatis elicitis, activè, & positivè, sed imperatis tantùm tollit omne voluntarium, omnemque culpam. Certa apud omnes.

§. I.

41 *Non in actibus voluntatis elicitis; ut velle, nolle amare, odisse &c.* In his enim repugnat violentari voluntatem. Quia violentum est à principio extrinseco, & contra inclinationem passi: atqui omnis actus voluntatis elicitus est à principio intrinseco scilicet ipsius voluntatis, & maximè secundùm inclinationem ipsius, cùm sit ipsa ejus elicita, & actualis inclinatio in objectum, si unum horum desit, hoc ipso non erit actus elicitus voluntatis. Aut dato, quòd Deus prævié possit determinare, & cogere voluntatem ad eliciendum aliquem actum renitente ipsa, erit sanè ille actus involuntarius, at minimè violentus, quia non à principio extrinseco immediatè, ut vides: ergo implicat voluntatem violentari, vel cogi quoad actum aliquem elicitum nimirùm *activè, & positivè*. Quia sine dubio potest voluntas à Deo violentari. 1. *passivè* ad recipiendam aliquam formam contra ejus naturalem, vel elicitam inclinationem, uti de facto experiuntur animæ damnatæ. 2. Etiam *negativè*, ad non agendum, seu non producendum aliquem actum, ad quem maximè inclinatur. Potest enim Deus subtrahere suum concursum, sine quo nullum potest actum elicere.

§. II.

42 *Sed imperatis tantùm*, vel potiùs imperabilibus aliarum potentiarum, præsertim externarum actibus, ac motibus voluntas violentari, vel cogi potest, quatenus contra ejus inclinationem, & imperium potentiæ, vel membra externa possunt à principio extrinseco illata vi compelli, vel compesci ad agendum, non agendum, vel patiendum aliquid: hoc autem fieri posse, immo de facto fieri, nimis notum est; ergo &c. Quamquàm nec sic quidem ipsæ potentiæ, seu membra ad agendum directè violentantur, sed indirectè tantùm, & applicativè, v.g. oculus vi apertus non violentatur ad eliciendam ipsam visionem, quam necessario elicit, sed solùm quoad applicationem potentiæ ad objectum. Sed de his satis.

§. III.

Tollit omne Voluntarium. Immo debet reddere simpliciter involuntarium, ex ipsa definitione violenti, & coacti, quod nimirùm fiat à principio extrinseco contra ejus naturalem, vel elicitam inclinationem; utpote appetitu, seu voluntate non modo minime cooperante, vel consentiente, verùm etiam omnimodis resistente, renitente, nolente. Alioquin eo ipso, quo voluntas quomodolibet expressè, vel interpretativè consentiret ad aliud extrinsecum sibi illatum, jam cessaret esse violentum simpliciter, & inciperet esse voluntarium saltem secundùm quid. Quia, ut optime notat S. Thomas 1.2. *q.* 6. *art.* 5. *Licèt, qui volens patitur, non conferat agendo, confert tamen volendo pati.* Unde Passio Christi, quamquis eatenùs fuerit violenta, quatenùs causata fuit ab extrinseco principio contra inclinationem naturalem, ac elicitam appetitus inferioris, non tamen fuit simpliciter violenta, & voluntaria, sed potiùs voluntaria simpliciter, quatenus acceptata aprompt issima voluntate Christi, secundùm rationem superiorem, & voluntatem Divini Patris. 43

§. IV.

Omnemque culpam, seu peccatum tollit prædicta violentia, vel coactio: cùm nihil possit esse peccatum, nisi voluntarium. Nullo ergo modo peccat. 1. Qui violenter aperto ore, vinoque infuso inebriatur. 2. Qui violenter inclusus cogitur omittere Sacrum. 3. Qui violenter tractus ad Idola per vim curvatur genibus, prosternitur, manus cum thure violenter prunis admoventur (ut quandoque factum SS. Martyribus) non committit Idololatriam formalem, ut habetur *c. Majores de Baptismo*. 4. Virgo vi oppressa non peccat, neque virginitatis Laureolam amittit, ut ex S. Augustino, & aliis Patribus habetur causa 32. *q.* 5. *c.* 3. Verùm in his, & similibus casibus violentiæ, ad evitandum peccatum, duo necessaria sunt. Unum, ut violentiam passus v. g. Virgo oppressa, habeat constantem voluntatem contrariam: quamprimùm enim quocumque modo consenserit, jam cessabit violentia, & incipiet voluntarium, atque peccatum. Alterum, ut impediat exteriùs; v.g. resistendo corporis conatu, atque connisu, quatenus utiliter potest, & rationabiliter debet, Alioquin eo ipsò, quo tantùm potest, & debet, non impedit, censebitur consentire interpretativè, adeòque peccare, uti colliges ex *Deut. c.* 22. ubi stuprata in domo jubetur lapidari; in agro non. Quia nimirum in domo utiliter clamare potuisset: quod cùm non fecerit, sponte consensisse merito præsumitur. 44

SUBSECTIO III.

De Involuntario ex Metu.

SUMMARIUM.

45 *Metus est instantis, vel futuri mali causa mentis trepidatio.*
46 *Metus alius est ab intrinseco, alius ab extrinseco.*
47 *Alius gravis, alius levis.*
48 *Alius reverentialis.*
49 *Metus quicumque non perturbans rationem, non causat involuntarium simpliciter.*
50 *Adeòque nec per se tollit actum bonum.*
51 *Nec in toto excusat à peccato.*
52 *Nisi quandoque indirectè, quatenus in casu gravissimi mali lex subinde obligare cessat.*
53 *Et quacumque ratione excusat à culpa, in toto, vel in tanto, eadem etiam excusat à pœna.*
54 *Nec infirmat promissiones, vota, contractus, &c.*
55 *Nisi sit gravis, & injustè incussus ad extorquendum actum.*
56 *Undè probabilissimè etiam ipso jure naturæ, irriti sunt non tantùm omnes omninò contractus, vel promissiones tali metu extortæ.*
57 *Sed etiam vota, quævis non jurata.*
58 *Non tamen juramenta.*
59 *Nec Sacramenta, sic collata, & suscepta (excepto matrimonio.*

Metus definitur à Jurista *in l.* 1. *ff. De eo, quod metus causa. Instantis, vel futuri mali causa mentis trepidatio.* Adeoque agere ex metu, est ex timore mali imminentis, vel futuri aliquid agere, quod aliàs agere nollet. 45

Metus

Metus ab intrinseco, & extrinseco.

45 Metus *ab intrinseco* profectus dicitur, cùm quis ad vertendum aliquod malum à causis naturalibus, vel fortuitis imminens aliquid agit, quod aliàs nollet. Ut si metu naufragii merces è navi projicias, peregrinationem voveas, vel morte plectendus ex justitia, meretricem in matrimonium ducas, ut alicubi mos est. Metus *ab extrinseco* incussus dicitur, qui à causa libera, seu ab homine directè incurritur ad aliquid agendum, quod alter aliàs nollet, & potest esse vel *justus*, incussus scilicet à persona, quæ justè potest, & debet incutere: ut si is, qui sponsalia contraxit, volens resilire sine justa causa, à Magistratu Ecclesiastico intentata excommunicatione, compellatur ad matrimonium contrahendum: Si Princeps, intentato extremo supplicio compellat ad leges servandas. Vel *injustus*, incussus scilicet ab eo, qui nullum habet jus incutiendi; Ut si latro mortem intentet, nisi pecuniam des, vel promittas: Si alius mortem, vel aliud grave malum minetur, nisi filiam suam uxorem ducas, &c.

Metus gravis, vel levis.

46 Metus *gravis justus, probabilis, & cadens in constantem virum* dicitur, quo grave malum vitæ, famæ, vel fortunæ timetur imminens, vel intentatum, quale nimirùm malum etiam viro forti, & constanti meritò sit formidabile. Uti est metus mortis, mutilationis, cruciatus atrocis, servitutis, exilii, carceris diuturni, gravis infamiæ, violenti stupri, amissionis status honorifici, amissionis omnium bonorum, vel notabilis partis, & denique excommunicationis injustæ, & alia his æqualia: eaque inferenda, aut propriæ personæ, aut valde conjunctæ, parenti, uxori, liberis. Universaliter autem metus, ut justus censeatur, necesse est, ut sit majoris mali, quàm id, quod metus causa suscipitur, v. g. mortis metu dare pecunias, metus justus est; in contrario esset metus injustus Metus *levis injustus, improbabilis* dicitur, *& non cadens in constantem virum*, qui ob leviora mala imminentia & intentata suscipitur. Verùm de his universalis Regula tradi non potest, sed prudentis judicio dijudicandum est consideratis circumstantiis, præsertim personæ tam passæ, quàm incutientis metum, sexus, ætatis &c. Minor enim metus requiritur in fœmina, quàm in viro; in juvenili, quàm in matura ætate. Vide Navarr. *l. 1. consil.* 10. *n.* 3. Sanch. *l. 4 de Matrim. disp. 3. per totam.*

Metus Reverentialis.

48 Metus reverentialis dicitur, quo filius timet offensionem Parentum pupillus Tutorum, subditus Principis, Monachus Prælati, Clericus Episcopi, uxor mariti. Hic metus, quamvis secundum se consideratus gravis non sit, atque in foro externo censeatur levis, reverà tamen sæpissime evadit gravis, & injustus; ut si sit gravis, & diuturnæ offensionis, si accedant minæ, preces importunæ, imperiosæ, protervæ, timor malæ tractationis in futurum &c. prudentis judicio trutinanda. Placet judicium P. Marchant *irresol, notabili casuum de Sacramento Ordinis casu II* Exscribo tibi totidem verbis.

I. Resp. metum reverentialem etiam respectu matris, maximè si conjungatur sollicitationibus importunis, & aliis similibus mediis reputari, & æquivalere in adolescente filio familias timorato, & meticuloso sub cura parentum degente, & ab iis dependente, metui cadenti in constantem virum. Hanc sententiam docet, & pluribus allegatis Auctoribus, tamquam probabiliorem sequitur Sanch l. 4. de matrim. disp 3. n. 5 7. 8. Et majori ratione eamdem sequuntur, qui asserunt matrimonium, & professionem annullari per preces importunas una cum metu reverentiali conjunctas, sicut annullantur per minas cum eodem metu &c.

II. Pro qua resolutione perfectè penetranda, advertendum est, metum cadentem in constantem virum ex tribus mensurari debere. I Ex persona metum inferente, cui nimia obligatio debetur, ut est parens, maximè, si magna auctoritate, animositate, austeritate, gravitate polleat apud filios, ita ut magno illis timori sit, & formidini. II. Ex persona metum patiente, quæ de se timida, & pusillanimis est, ut constat de filiis familias, qui interdum plùs timent oculum parentum, plusque feriuntur apprehensione indignationis, molestiæ, & aversione ipsorum, quàm gravi malo ab externa persona illato. III. Ex objecto vel modo inferendi. Etsi enim interdum nec minæ, nec verbera interveniant, torvus tamen vultus, indignatio, timor diminutæ dilectionis, vel damni alicujus in dispositione bonorũ, vel durioris tractationis, & hujusmodi sæpè metum cadentem in virum constantem causant: ut prob dolor! frequenter experimur in filiis familias, qui inviti ad Religiones, & status capessendos, contra propriam voluntatem, velut coguntur.

III. Ex quibus quidem capitibus, cùm sæpè metus, qui in uno censetur levis, in alio gravissimus reputetur: Jure decretum est, ut ubi aliqua dubietas suppetit, arbitrio Judicis, vel Personæ gravis, in foro externo, in interno autem arbitrio Confessarii, aut viri prudentis relinquatur, ut tenent communiter DD. cum Glossa in c. cùm dilectus. De his, quæ vi &c.

IV. Ubi igitur constat de gravi metu reverentiali, accedentibus sollicitationibus gravibus, ratione quarum filius familias reformidat indignationem gravem aversionem, torvum vultum, duriorem tractationem, privationis alicujus portionis notabilis in distributione bonorum, vel amicitiæ, maximè ubi pater, vel mater multa auctoritate in proles pollent, judicandum est, juxtà circumstantias rerum & personarum de metu reverentiali equivalente metui cadenti in virum constantem. Dixi in resolutione: Etiam respectu matris. *Solent enim matres sæpè animosiores esse, & severiores in proles, ac imprudentiores, ita ut indignatio matris apprehensa plus torquent sæpè, quàm Patris: utpotè quòd matres soleant frequenter etiam Patres ad indignationem adversùs filios concitare. Hoc notat etiam Sanch. sup. disp. 6. n.* 3. Hactenus Marcant. quæ benè observa ad varios casus applicanda.

ASSERTIO VII.

Metus quicumque non perturbans rationem, non causat involuntarium simpliciter, sed mixtum simpliciter scilicet voluntarium, & secundùm quid tantùm involuntarium: adeòque per se nec tollit actum bonum, nec in toto excusat à peccato; nec infirmat promissiones, vota, contractus, nisi sit gravis & injustè incussus ad extorquendum. Hæc assertio sanè magni momenti est, & ad casus latè patens, ideòque accurata debetur explicatio.

§. I.

Non causat involuntarium simpliciter. Omnes cum Aristotele 3. *Ethic. cap.* 1. Ratio est. Quia voluntarium est, quòd deliberatè fit ab agente cognoscente singula, sed omnis ex quocumque metu agens, v. g. metu mortis dans pecuniam latroni: metu naufragii ejiciens merces, &c. is deliberatè omninò consideratis omnibus, tamquam hic, & nunc bonum sibi eligit pecunias dare, vel merces ejicere: ergo metus quicumque relinquat actum ex eo factum verè voluntarium: consequenter *non causat involuntarium simpliciter*. Contrà. Involuntarium etiam est, quod fit cum aliqua nolitione, seu aversione actuali, vel virtuali voluntatis, sed id, quod quis ex metu agit, alioquin minimè acturus, semper fit cum actuali, vel virtuali nolitione, aversione, displicentia, ac tristitia voluntatis, uti experientia notissimum est: ergo metus reddit actum etiam aliquo modo involuntarium: ideoque *mixtum* ex voluntario, & involuntario, *Ulterius*. Illud, quod voluntas simpliciter, efficaciter, & actu vult, & exequitur, & solùm inefficaciter, ac conditionatè nollet, nisi aliquid urgeret, hoc simpliciter est voluntarium, ut ex terminis patet, sed sic est in proposito: dum enim mercator metu naufragii ejicie merces, simpliciter, efficaciter, & actu vult, atque exequitur ejectionem, & solùm inefficaci, & conditionata nolleitate, ac aversione nollet ejicere, nisi metus urgeret gravioris mali: ergo metus causat voluntarium simpliciter, & secundùm quid tantùm involuntarium. Unde Juris Consf. *in l. si mulier ff. de eo, quod metus causa* dicit. *Si metus causa adii hæreditatem, puto me hæredem fieri. Quia, quamvis, si liberum esset, noluissem, coactus tamen volui.* 49

§. II.

Per se non tollit actum bonum. Eo ipso nimirùm, quo metus relinquit actum voluntarium simpliciter, etiam relinquit bonum, si nihil aliundè deficiat: at benè adverte, dummodò involuntarium secundùm quid admixtum, seu nolleitas, aversio, displicentia illa talis actus tendat in actum, non ut bonus vel præceptus est, ut quis ita comparatus sit; ut nisi metus urgeret, nollet agere bonum, servare legem, sed transgredi, ac peccare vellet, quæ nolleitas, vel velleitas sine dubiò inficit actum; sed solùm tendat in actum, vel omissionem ejus, ut est difficilis, molestus, appetitui contrarius: ut quis ita affectus sit, ut nisi metus urgeret, solùm non vellet, vel non moveretur subire talem molestiam, vel carere tali voluntate, quæ nolleitas, aversio, displicentia, vel repugnantia tantùm abest ut inficiat actum, quin ejus bonitatem, ac meritum augere possit: virtus enim tendit in ardua. 50

Undè collige, quid sentiendum sit de eo, qui ex metu gehennæ præcepta Dei servat, non sine admixto involuntario secundum quid, seu nolleitate, & aversione aliqua. Quodsi enim metus gehennæ sit causa finalis, & principalis motiva implendi opus præceptum, adeo ut quis positivè nollet, aut per modum propositi efficacis secum statueret, non implere opus præceptum, nisi metus gehennæ urgeret, talis metus omnino servilis, & malus ipsum opus inficeret. Eo enim casu homo solam pœnam timet super omne malum, ac seipsum, & proprium commodum amat super omne bonum, quod repugnat Charitati divinæ. At verò, si metus gehennæ sit solùm causa secundaria impulsiva ad implendum præceptum, adeò ut quis solummodo non vellet, non moveretur hic, & nunc ad servandum præceptum, & superandam, subeundamque molestiam, & difficultatem, à simplici nolleitate, vel displicentia abhorret, nisi metus gehennæ extimularet: talis metus, & actus inde factus non est vitiosus, sed honestus, ac virtuosus esse potest. Potest enim talis metus provenire ex habitu, & virtute spei Theologicæ, cùm ejusdem virtutis sit, bonum suum prosequi, & fugere oppositum malum.

§. III.

51 *NEc in toto excusat à peccato.* Eo ipso nimirùm, quo metus relinquit voluntarium simpliciter, in actione alias mala, etiam relinquit peccatum simpliciter: contrà tamen, eo ipso, quo metus, admixto involuntario secundùm quid, ipsum voluntarium minuit, etiam minuit culpam, seu excusat à peccato *in tanto*, proportionabiliter, eo magis, quò gravior, vel injustior est metus. Ratio primi est. Quia nullus metus justus, & excusans actum aliquem esse potest, nisi sit majoris mali, quàm id, quod metus causa suscipitur, atqui peccatum etiam minimum, majus est malum omni alio malo, etiam morte, &c. teste *S. Augustino l. 1. de Civit. Dei c. 18.* relato *c. Ita nè 32. q. 5.* ergo nullus metus, quantumvis gravissimi mali potest excusare à peccato, cùm juxta commune dictum: præstet millies mori, quàm Deum vel levissimè offendere. Quare neque pro tuenda vita propria, vel aliena, officiosè mentiri fas esse, rectè docet idem *S. Augustinus in Psal. 5. relatus c. Nè aliquis 32. q. 1.* Ratio secundi, quod metus excuset in tanto per se manifesta est. Insuper,

52 Potest metus gravissimi mali totaliter excusare à peccato indirectè, quatenus in casu tanti mali, vel periculi ipsa lex obligare cessat, ad quod discernendum accipe has veluti regulas. I. Nullus omnino metus cujuscumque mali, etiam mortis atrocissimæ, excusat in lege naturali quoad illas actiones, quæ sunt intrinsecè, & ex objecto malæ, sicut nulla ratione cohonestari, vel licitè fieri possint, uti sunt mendacium, odium Dei, abnegatio fidei, blasphemia, idololatria, accessus ad non suam, pollutio, occisio directa innocentis, &c. Et quamvis metus gravis minuens voluntarium, etiam in his minuat culpam, certè tamen, si adsit debita advertentia: numquàm à mortali extenuabit usque ad veniale, quia malitia intrinseca gravis ab eis inseparabilis est, supposito sufficienti voluntario, uti cum aliis bene notat Tamburinus *lib. 1. in decal. c. 2. §. 9. n. 1.* II. Metus tamen gravis mortis, &c. excusat etiam in lege naturali quoad illos actus, qui aliqua ratione cohonestari, seu in aliquo casu licitè fieri possunt, cessante, scilicet tunc obligare ipsa lege naturali. Sic lex homicidii cessat obligare, quando imminet periculum propriæ mortis ab injusto invasore. Lex furti cessat obligare in casu extremæ necessitatis. Lex restitutionis cessat obligare, quando timetur grave damnum vitæ, vel famæ propriæ. Sic excusantur Christiani ad Turcas remigantes contra Christianos, famuli cooperantes non proximè Dominis ad injustitias, vel alia peccata metu mortis, &c. *Communis doctrina.* III. Similis metus gravis etiam excusat in transgressione legis divinæ positivæ respicientis bonum, seu utilitatem propriam operantis: ut de integritate confessionis, de confessione præmittenda ante Communionem, de observatione votorum, festorum, &c. Cùm enim hæc, & similia divinitùs jubeantur ob bonum spirituale operantis, non præsumitur bonus Deus velle obligare cum tanto rigore, & periculo operantis; Secùs est de legibus divinis principaliter respicientibus bonum commune Ecclesiæ: uti sunt omnia Christi positiva præcepta de administratione Sacramentorum in debita materia, & forma, Consecratione in duplici specie, Sigillo Confessionis, &c. in quibus nullo metu excusatur transgrediens. Suar. Vasq. apud Bonacin. *disp. 2. de peccat. q. 8. p. 2.* IV. Metus verò gravis mortis, &c. per se semper excusat in transgressione legum, & præceptorum humanorum Ecclesiasticorum, & Politicorum; quia hæc ex mente Legislatorum numquàm censetur obligare cum tanto rigore, neq; vero obligare possunt, quia non essent justæ, & rationabiles leges. *Communis doctrina in materia de legibus.* Dico autem *per se.* Per accidens enim lex humana, vel præceptum potest obligare, & de facto obligat etiam cum certo periculo ac dispendio vitæ, famæ, fortunæ nullo omninò metu excusante, quandocumque concurrit aliqua lex superior ita obligans. Utpotè in primis, quandocumque ex legis humanæ observatione majus Reipublicæ bonum speratur, vel ex ejus neglectu majus malum Communitatis timetur, quàm æstimari debet periculum, vel dispendium vitæ, famæ, vel fortunæ unius hominis. Ut si summus Pontifex Sacerdoti præcipiat, ut etiam cum vitæ periculo fidem Paganis prædicet, ob speratum lucrum animarum. Si Episcopus Parocho, Princeps Medico inhibeat tempore pestis, ne fugiat: si belli Dux militi præcipiat, ut stationem servet, tueatur præsidium sibi commissum, hostem, aggerem, murum aggrediatur, teneatur parere etiam cum evidentissimo mortis, vel mutilationis periculo. *Secundùm omnes.* Deindè quandocumque transgressio humanæ legis, vel præcepti cessura est in contemptum Legislativæ potestatis, fidei, aut Religionis Christianæ detrimentum, grave scandalum, ac ruinam spiritualem proximorum, aut peccatum proprium. Tunc enim ipsa lex naturalis obligabit ad observationem legis humanæ, & transgressionem intrinsecè malam constituet, uti bene notant Sotus, Suarez, alii cum Layman *lib. 1. tr. 4. c. 14. n. 6.* Sic ergo metus mortis, vel alterius gravis mali per se quidem semper excusat in legibus positivis, & præceptis Ecclesiæ, utpotè de jejunio servando, audienda Missa in die festo: de celebrando cum talibus paramentis sacris: de excommunicati segregatione, v. g. versans inter hæreticos, die jejunii licitè potest comedere carnes, aut die festo omittere Sacrum, ne agnitus Catholicus grave periculum, vel damnum incurrat: at si comestio carnis proponeretur in contemptum Religionis, aut ad professionem sectæ hæreticæ, utpote dicendo: *quisquis est aversus à fide Papistica, nobiscum carnes comedat, &c.* Jam Catholicus obligabitur cum certo vitæ periculo abstinere: quia in iis circumstantiis carnes comedens ipso facto fidem negaret, quod est intrinsecè malum. Similiter distinguendum est, si Tyrannus morte intentata compellat Sacerdotem celebrare non jejunum, vel sine sacris vestibus Ecclesiastico jure requisitis. Eadem ratione excommunicatus non tenetur cum periculo vitæ, vel famæ abstinere à Communione fidelium etiam in Sacris: quin etiam Sacerdos, vel Parochus occultè excommunicatus tenebitur celebrare, vel Sacramenta ministrare, cùm ex officio petitur, & absque sui infamia, vel aliorum scandalo negare nequit, uti docent *Auctores citati, cum Sanch lib. 1. Moral. c. 18.* Secùs dicendum, si ad id metu urgeretur in contemptum Ecclesiæ. Ita denique aliquis metu mortis, vel alterius gravis mali adactus licitè contrahet matrimonium cum consanguinea, affine, aliove impedimento jure positivo dirimente, cum intentione faciendi, quantùm facere licet; vel, *si nihil obstet*: Non tamen licitè consummabit ante impetratam dispensationem, quia esset copula fornicaria lege naturali prohibita, & intrinsecè mala. *Sanch. l. 7. de Matr. disp. 16. Laym. cit. n. 10. Communis.*

Tandem metus quacumque ratione excusat à culpa, seu peccato in toto, vel in tanto, eadem ratione etiam sine dubio excusabit à pœna ei delicto decreta, vel decernenda. Quin etiam, qui ex gravi metu mortis, infamiæ &c. transgreditur legem, vel præceptum Ecclesiæ, esto in re aliàs lege naturali prohibita à peccato etiam mortali non excusetur, non tamen incurrit censuram annexam. Ut si quis gravi metu contrahat, & consummet matrimonium cum consanguinea non incurrit excommunicationem in jure latam. *Clement. un. De consang. & affinit.* Ratio est, quia ad censuram incurrendam requiritur contumacia, & interpretativus contemptus: qui autem ex gravi metu peccat, alioquin non peccaturus, quamvis adhuc verè peccet, non tamen potest censeri contumax, aut ex contemptu Ecclesiasticæ potestatis delinquere, sed potiùs ex mera infirmitate. *Ita ex communiori Suarez lib. 3. de leg. c. 30. Laym. l. 1. tr. 5. p. 1. c. 5. n. 9.* ubi his contrarium locum difficilem Juris Can. explicat. 53

§. IV.

NEc infirmat, vel invalidat promissiones, vota, contractus &c. Ratio generatim est. Quia voluntarium sufficiens ad actum humanum perfectum, & peccatum mortale, per se loquendo est etiam sufficiens ad contrahendam obligationem promissionis, voti, contractus &c. nisi specialis lex, vel ratio obstet: sed id, quod fit ex metu quocumq; non perturbante rationem, adhuc est simpliciter voluntarium, ac sufficiens ad actum humanum, ac peccatum mortale, ut 54

hacte-

hactenùs *num. 1. 2. & 3.* declaratum: ergo per se loquendo, etiam est sufficiens, ad contrahendam ejusmodi obligationem, consequenter non invalidabit promissiones, vota, contractus &c. saltem (eatenùs omnes conveniunt.)

Nisi sit gravis, & injustè incussus Metus ad extorquendum actum.

55 I. N*Isi sit metus incussus* ab extrinseco nimirùm. Certum enim est, nullum metum ab intrinseco profectum, quantumvis gravem, invalidare vota, vel contractus, ut si metu mortis in naufragio, vel tempestate, tempore pestis, vel periculosi morbi, aut à justitia justè inferendæ voveas peregrinationem, Religionem, vel aliud; promittas, vel jures puellam pauperem ducere, vel dotare, &c. votum, vel promissio omni jure valebunt, & obligabunt. Quia nimirum sufficienter voluntaria ab intrinseco, & nihil eis obstat ab extrinseco. *Juxta communissimam Doctorum sententiam.* Excipe semper. Nisi metus adeò gravis esset, ut etiam usum rationis, ac deliberationem impediret, quod tamen raro accidit, & in dubio non præsumitur, sed probandum est.

II. Metus incussus *ad extorquendum actum.* Quòd si enim metus quantumvis gravis, & injustè incuteretur non ad extorquendum actum talem, sed ad alium finem: ut si ad evadendum manus tyranni, latronis, inimici mortem minitantis, tu sponte aliquid Deo voveas, vel promittas: si ad evadendam mortem seu justè, seu injustè inferendam, tu sponte eligas, Judicis, vel lictoris filiam ducere, vel dotare, pecuniam dare, &c. Votum, contractus, promissio omni jure valida erunt, & obligabunt, ob eamdem rationem suprà datam. Et quia licèt metus injustè incussus fuerit occasio, non tamen fuit causa vera ita vovendi, vel promittendi, sed sola libera voluntas, quæ tale medium ad evadendum malum imminens elegit, præter intentionem metum incutientis. *Sanch. lib. 4. moral. c. 3. n. 4. Marcant. Tribun. p. 2. tract. 3. tit. 4. q. 1. dub. 2. Communis.*

III. Metus *gravis*, seu cadens in constantem virum, consideratis prudentis judicio circumstantiis, juxtà prænotata *à nn.* 47. Metus ergo consideratis circumstantiis verè levis, nec cadens in hominem constantem, nullo jure irritat actus, vota, contractus, juxtà communem, & veram Doctorum sententiam, quam docet Sanchez *lib. 4. Moral. c. 3. n. 24. Et lib. 4 de Matrim. disp.* 17. Ratio solida est. Quia metus reverà levis, etiamsi injustè incussus, est in potestate operantis ex metu, ut eum facilè repellere, illique non acquiescere possit, ideò enim est, & dicitur levis, atque à gravi differt: ergo qui eum, cùm facilè possit, non repellit, sed acquiescit, præsumitur etiam in foro conscientiæ, omninò liberè consentire, promittere, contrahere, &c. ideoque liberè volens non pati notabilem injuriam, quæ sufficere debeat ad irritandum actum: secùs est de dolo etiam levi, quem homo ex se non potest repellere, sicut metum levem, ideòq; meritò actum saltem in parte rescindi postulat. Itaq; non solùm votum solemne Religionis, matrimonium, sponsalia, verùm etiam quævis alia vota, contractus, promissiones, donationes, &c. facta ex metu levi, etiamsi injustè contra libertatem admoto, v. g. à filio, vel filia familias, uxore, subdito, ex mero metu reverentiali erga Parentes, Maritum, Prælatum, quo præcisè verentur eis contradicere, absq; alio timore gravis offensionis, vel gravis mali, (quo evaderet metus gravis juxtà prænotata *à n.* 48.) in utroque jure valida sunt, & obligationem pariunt, atq; sic accepta justè retinentur, ob rationem dictam. Quamvis contra sentiant Less. Card. Lugo, Castro-Palaus, & alii apud Tamburinum *cit. l. 1. c. 2. § 6. & 7.* Nimirum contractus, matrimonium præsertim, etiam ex metu levi injusto extorta in foro conscientiæ irrita esse, & rescindi: ut de matrimonio probabile censeat etiam Sanch. *l. c.* Verùm in re tanti momenti, & periculi non recedendum à communi sententia censeo.

IV. Metus gravis, & *injustè* incussus. Metus enim, quantumvis gravis, justè incussus non irritat actum extortum: idque non solùm certissimum est, quando metus justè incutitur alicui ad extorquendum id, quod aliàs debitum est: ut si Magistratus Ecclesiasticus sub pœna excommunicationis, aut Civilis sub pœna mortis, vel carceris compellat stupratorem ad ducendam, vel dotandam virginem defloratam: aut si debitori tuo mineris justam accusationem de crimine patrato, nisi debitum tandem solvat, sed etiam verum est, quando metus justus incutitur intra, vel extrà judicium, ad præstandum quidpiam aliàs indebitum, & liberum: ut si Judex justè damnaturus sit ad mortem, nisi velis vovere Religionem, aut pauperem puellam ducere, &c. Si mineris homicidam, vel furem justè accusare, nisi aliquid Deo voveat, filiam tuam ducat, pecuniam det, vel promittat, &c. *Sanch. ll. cc. De Matr. lib. 4. disp. 13. Moral. l. 4. c. 3. n. 1. Bas. Pontius, Less. Lugo, alii apud Tambur. cit. § 7. n. 3.* Ratio est: Quia tota ratio irritandi tales actus esset injuria illata ad extorquendum; atqui hic nulla fit injuria alteri, quin potiùs favor, & beneficium, non enim sub conditione, sed solum sub conditione proponitur tibi, ut si avitare velis malum, cui tu liberè causam dedisti tamquam minùs malum eligendo, voveas, ducas, des, promittas, &c. Oportet quidem matrimonium, & vota maximè libera esse, sed, intellige, libertate non læsa, vel impedita injustè, non verò libertate omnimoda, & quodvis obstaculum excludente, ut patet mille aliis casibus. Interim tamen fateor, non improbabilem esse sententiam in his contrariam Bonacinæ. Coninch. & aliorum apud Tambur. *cit. n. 4.* Nimirùm matrimonium, & vota sic extorta irrita esse ob apparentem injuriam contra libertatem illorum actuum. His ita declaratis, & suppositis, sit,

ASSERTIO VIII.

Et Regula Generalis.

M*Etus verè gravis, injustè incussus ad extorquendum actum irritat omnem actum requirentem consensum promissorium ad inducendam obligationem ex justitia seu Religione, secluso juramento, ipso jure naturæ: non item actus requirentes solùm consensum in opus præsens.* Hæc assertio collecta ex Doctoribus mox in particulari citandis, est contra Sanchez, Navarrum, & alios cum Layman. Hic *c. 6. n. 8.* qui volunt, vota, ac contractus metu gravi, & injusto extortos jure naturæ esse validos, quia simpliciter voluntarii, tamen facilè rescindendos à Judice, quia per injuriam extorti: & favent jura civilia. Interim consentiunt cum communi, & certa sententia, vota solemnia, matrimonium, & sponsalia metu gravi, & injusto extorta irrita esse per declarationem Ecclesiæ in jure Canonico.

§. I. In Contractibus.

N*On tantùm contractus sacer matrimonii, item sponsalia, promissio, vel datio dotis, item promissio, vel traditio bonorum Ecclesiæ, verùm etiam omnis omninò contractus, etiam onerosus; ut venditionis, emptionis, mutui, maximè vero gratuitus, ut donationes, legata, testamenta, ac universaliter omnis promissio, vel traditio rei, alias obligatoria, ex metu gravi, & injusto extorta: ipso jure naturæ irrita sunt, & invalida, nullamque ne naturalem quidem obligationem justitiæ pariunt in metum passo, neque ullum jus conferunt extorquenti, vel acceptanti.* 56 Ita Molina *disp. 267.* Rebellus *p. 2. l. 1. quæst. 5. conclus. 1. universaliter quoad contractus etiam onerosos.* Basil. Pontius *l. 4. de Matrim. c. 4. 4.* Diana *p. 3. tr. 5 ref. 118* Tambur. *c. 2. § 5. n. 15. & 20. alii plures apud ipsos.* Ratio est. Quia naturali juri, rationi, & æquitati omninò repugnat ex injuria oriri justitiam, seu jus quodpiam: quod nimirum homo per injuriam, & injustitiam, injusto, & gravi metu incusso extorquens alterius promissionem, vel consensum, possit sibi acquirere jus, & alteri imponere obligationem etiam naturalem justitiæ: ergo fatendum est, talem exactionem, & acceptionem intrinsecè, quoad substantiam, adeòque ipso jure naturali injustam esse, ac invalidam, non secùs ac furtum, vel rapinam, atque acceptantem nullum omninò acquirere jus ad rem, vel in re, sed secundùm communissimam, etiam Adversariorum sententiam, tali metu extortum, & acceptum in conscientia sine mora restituere obligatur, tamquàm injustè acceptum: Quòd si ergo nullum jus exigentis, nulla erit obligatio promittentis, vel consentientis: cùm hæc sint correlativa, si nulla obligatio, consequenter nulla promissio, contractus nullus quicumque: qui definitur: *ultrò, citròque obligatio.* Unde *Pontius cit. c. 8.* contra Sanch. benè probat, ejusmodi contractus irritos esse, non solùm jure naturæ, & in foro conscientiæ, sed etiam jure positivo, & in foro externo: requiri tamen ad illorum rescissionem sententiam Judicis, non tamquam irritantis, sed solùm irritos declarantis. Neque plus probant jura civilia ab Adversariis allegata, aut si dicant, tales contractus esse validos, loquuntur de metu levi, saltem secundùm præsumptionem fori.

§. II. In Votis.

V*Ota non tantùm solemnia professionis Religiosæ, sed* 57
etiam simplicia quæcumque non jurata, metu gravi, & injusto extorta ipso jure naturali invalida sunt, in utroque

foro,

foro, unde ut non serventur, nulla indigent relaxatione. *Sotus l. 7. de Iustit. q. 2. a. 5. & alii apud Sanch. infra cit.* Marchant. *Tribun. to. 2. tr. 3. tit. 4. q. 1. dub. 2.* Significat etiam S. Bonaventura *in 3. disp. 39. ar. 3. q. 2.* dicens, *Deus vult sacrificia voluntaria, non coacta.* Ratio ergo est: tum quia votum debet esse spontaneum Dei obsequium; unde quàm maximè liberum esse convenit: tum quia à jure, & æquitate naturali, divina præsertim, omnino alienum videtur, quod Deus acceptet ut obligantem promissionem hominis ab alio homine per malitiam metu gravi, & injusto extortam; ut si frater fratrem intentata morte compellat, resignata hæreditate, vovere Religionem: si Parentes filios gravi, & injusto metu compellant intrare Religionem, &c. Eo ipso enim, quo Deus acceptaret ejusmodi promissionem injustè extortam, censeretur approbare injuriam, & iniquitatem injustè extorquentis: ergo etiam jure naturæ irrita sunt ejusmodi vota injustè extorta. Et quidquid sit de hoc, certum est, irrita esse declarata ab Ecclesia *c. 1 Perlatum. De his, quæ vi* juxtà communem Doctorum cum Sanchez *l. 4. Moral. c. 3. nu. 12.* Insuper *in Concilio Trid. sess. 25. c. 18. de Regular.* excommunicationis sententia lata est in eos, qui virginem, aliamve mulierem, ad monasterium ingrediendum, aut professionem emittendam injustè coegerint, de quo late Sanchez *citat. c. 4. per totum.* Ex his rectè infert Sanch. *cit. c. 3. n. 18.* & docet noster Marchant. *supra n. 48. allegatus*: initiatum Ordine sacro ex metu viri constantis injusto, non teneri voto castitatis (idemque est de debito divini officii) Ordini annexo. Atque ità posse sine ulla dispensatione ad nuptias transire, si nolit in Ordinis sacri usu permanere: Quòd si tamen, cessante metu, vel semel Ordine sacro usus esset, jam resilire nequibit, quia usus ille esset Ordinis ratificatio.

§. III. *In Juramentis.*

58 Juramenta etiam per injuriam metu gravi, & injusto extorta valida sunt, & obligant ex virtute Religionis ob reverentiam divini Nominis, & Numinis in testimonium, ac velut fidejussionem promissionis factæ aliàs licitæ invocati, secundùm communem Doctorum sententiam *ex c. si vero, de Jurejurando, &c. ad Audientiam de his, quæ vi.* Ubi ratio indicatur. Quia omne juramentum voluntarium non vergens in interitum salutis, sed licitè, & honestè servabile validum est; & licitum: tale autem juramentum simpliciter est voluntarium ex dictis, & quamvis consensus non esset sufficienter voluntarius in promissionem vi extortam, ad inducendam obligationem justitiæ, supponitur tamen sufficienter voluntarius ad invocationem divini Nominis, & ad inducendam obligationem ex virtute Religionis: Deinde etiam non vergit in interitum salutis; sed licitè, & honestè servari potest, licèt peccet extorquens, & acceptans: ergo &c. Quod si ergo ita jurasti latroni dare pecuniam; Usurario usuram, &c. nec usus es aliqua æquivocatione v. g. *dabo, si debeo*, obligaris juramento, sed ob injuriam illatam, aut relaxationem petere, aut solutas pecunias in judicio repetere potes. Si jurasti etiam non repetiturum: iterum teneris, & actionem civilem instituere non potes; potes tamen instituere actionem criminalem accusando de crimine ad vindictam, aut certè denuntiare Judici, ut ex officio procedat. *Gloss. in cit. c. ad Audientiam.* Quòd si etiam hæc dejerasti, non poteris tamen etiam dejerare denuntiationem charitativam ad criminis emendationem, aut ad publicam, aliisque perniciosam injuriam latronis, vel usurarii avertendam; aut maximè si ultrò in judicio interrogeris. Hæc ex Layman *l. 4. tr. 3. q. 7.* in reverentiam divini Nominis. Quamvis sciam, tali juramento valorem, & obligationem denegare alios cum *Azorio to. 1. lib. 11. c. 7. q. 2.*

§. IV. *In Sacramentis.*

59 Valida sunt omni jure etiam ex metu quocumque gravi, ac injusto collata, & suscepta non ficte Sacramenta omnia, excepto matrimonio. Quia hoc solùm essentialiter in contractu consistens requirit consensum promissorium ad inducendam obligationem justitiæ: reliqua Sacramenta solum requirunt consensum voluntarium in opus præsens, Valide ergo baptizatur, metu gravi, & injusto impulsus: obligatur autem ad fidem Christi, & obedientiam Ecclesiæ, non vi alicujus consensus injuste extorti, sed vi absoluti juris divini: quo adultus tenetur suscipere fidem Christi sufficienter propositam, & in ea obedire Ecclesiæ etiam antecedenter ad Baptismum, vel in casu, quo Baptismus suscipi non posset. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, &c.* Valide suscipit Ordinem sacrum metu gravi, & injusto adactus: at non obligatur voto castitatis, vel debito Horarum, ut n. 57. dictum. Valida est absolutio Sacramentalis metu gravi, & injusto extorta: quin jure naturæ etiam valida videtur similis extorta absolutio ab excommunicatione, interdicto &c. sed meritò invalidata est ab Ecclesia *c. un. de his, quæ vi in 6.* Valida denique est etiam sententia alicujus justa Judicis, etsi metu gravi, & modo injusto extorta, cùm nihil ad valorem desit. At quid de dispensatione, collatione jurisdictionis, beneficii, privilegii, &c. si mihi metu gravi, & injusto extortis: Invalida esse, sequitur ex nostra Assertione hactenus declarata. Tuta esse è contra, docent *Sanchez, & alii adversarii*, nec improbabiliter, fateor. Lege Card. de Lugo, *to. 2. de Justitia disp. 22. sect. 7.*

SUBSECTIO IV.

De Involuntario ex Concupiscentia.

SUMMARIUM.

60 *Concupiscentia est passio, vel motus appetitus sensitivi, bonum delectabile prosequentis, aut malum fugientis.*
61 *Alia est antecedens, alia consequens.*
62 *Nulla concupiscentia: seu passio, sive antecedens, sive consequens, reddit actum involuntarium.*
63 *Sed potius voluntarium imperfectum, seu spontaneum auget.*
64 *Voluntarium verò perfectum, ac liberum minuit, & quandoque omninò aufert.*
65 *Antecedens quidem effectivè, subsequens verò à posteriori, & notificativè.*

Concupiscentia hoc loco dicitur passio, seu motus appetitus sensitivi prosequentis aliquod bonum delectabile: ut *amor desiderium, spes, audacia, gaudium*, seu voluptas, & delectatio: aut contrà fugientis malum oppositum: ut *odium, fuga, timor, desperatio, tristitia & ira maximè.* De his consulenda Philosophia in libris de anima. Ad propositum solum distinguenda est 60

Concupiscentia, seu Passio antecedens, & consequens.

Antecedens passio dicitur, quæ ex sola apprehensione objecti delectabilis, vel contrarii, absque ulla deliberatione intellectus, vel consensu voluntatis exurgit, vel durat in parte sensitiva, ac proindè sic secundùm se nec meriti, nec demeriti, seu peccati capax est. *Consequens* passio dicitur, quæ deliberato arbitrio, & consensu voluntatis, vel jam excitata admittitur, vel etiam ex proposito excitatur, ut ad promptiorem, seu intensiorem operationem deserviat. Sunt enim passiones velut animæ calcaria, & cotes, quibus humanæ actiones concitatæ magis vigent, & fervent sive ad bonum, sive (quod frequentius) ad malum. Videndum hic solùm generatim, quomodò ejusmodi passiones se habeant ad voluntarium, seu liberum in actibus humanis? particularia dicemus tractanda *infrà c. 6. de peccatis internis tot.* 61

ASSERTIO IX.

Concupiscentia, seu passio quæcumque antecedens, vel subsequens non reddit actum involuntarium, sed voluntarium quidem imperfectum spontaneum: voluntarium verò perfectum, ac liberum minuit, & quandoque omninò aufert. Communis Doctrina ex Aristot. sæpè citato. D. Thoma *1. 2. q. 6. a. 7.* Scoto in 4. d. 29. & alibi.

§. I.

Non reddit actum involuntarium. Ratio manifesta est. Quia involuntarium est, quod fit à principio extrinseco, aut saltem contra inclinationem voluntatis, seu cum nolitione, aversione, displicentia, ac quadam tristitia illius: at quod fit ex passione concupiscentiæ, simpliciter fit à principio intrinseco, & secundùm inclinationem voluntatis naturaliter scilicet inclinatæ in appetibilia appetitus sensitivi, & tantùm abest, ut fiat cum nolitione, vel aversione voluntatis, quin potiùs ejusmodi passiones superent, & absorbeant nolitiones, & aversiones voluntatis, alioquin cum opere arduo, vel malo conjungi solitas, ut experientia notum est, præsertim in iracundis, ac libidinosis: ergo &c. 62

§. II.

§. II.

63 *V Oluntarium imperfectum, seu spontaneum auget potius.* Quia illud est, quod fit à principio intrinseco ex prævia cognitione: Atqui passio concupiscentiæ, voluptas, ira, &c. non solùm non impedit, sed potiùs trahit voluntatem, ut principium intrinsecum majori cum impetu ferri in objectum concupitum, juxtà illud Jacobi; *Unusquisque tentatur à concupiscentia sua abstractus, & illectus*, Neque ejusmodi passiones turbant, vel impediunt rationem, quantùm ad cognitionem objecti concupiti, quin potiùs alliciunt, detinent, & occupant intellectum in consideratione solius objecti concupiti, eumq; impediunt, & turbant, quantùm ad deliberationem, & considerationem oppositorum, ut notum est: ergo augent potiùs voluntarium spontaneum. Sed contrà, eo ipso,

§. III.

64 *V Oluntarium perfectum, ac liberum minuit, & quandoque omninò aufert.* Ratio jam patet. Quia liberum consistit in indifferentia voluntatis ad volendum objectum propositum nimirùm ab intellectu cum indifferentia sub mixta ratione boni, & mali: atqui experientia notissimum est, quòd passiones illæ concupiscentiæ. I. & impediant intellectus deliberationem, & judicium indifferens, ac faciant, quòd intellectus magis æstimet, ac ponderet rationes, ac motiva pro parte concupita: minùs verò ponderet, ac velut cæcutiat circa rationes in oppositum: immò potest vehementissima passio concupiscentiæ, vel iræ adeò intellectum perturbare, & sola objecti concupiti consideratione occupatum excæcare, ut non possit omninò deliberare, considerare, vel apprehendere rationes in oppositum, ut fit in furiosis, vel ebriis. II. Et consequenter etiam impediant, & quandoque omninò tollant indifferentiam voluntatis ad volendum, & nolendum, sed omninò fortiùs inclinent, & trahant ad partem concupitam, & quandoque toto impetu, & quasi merè naturaliter rapiant in illam partem: ergo passiones illæ semper impediunt, & quandoque etiam omninò auferunt voluntarium perfectum, ac liberum, & consequenter etiam proportionaliter minuent, vel omninò tollent culpam, seu peccatum; sicut è contra etiam virtutis meritum circa objectum bonum, ut notat etiam Layman *hic c.5. in fine*. Et jam communis persuasio est, minùs liberè egisse, minùs deliquisse, aliqua venia dignum esse, qui aut aliorum persuasione, vel blanditiis, aut propria gravi passione, vel tentatione victus in malum consensit: peccato infirmitatis potiùs, quàm malitiæ.

§. IV.

65 CОncupiscentia, seu passio consequens, nimirùm voluntariè excitata, vel acceptata à voluntate, siquidem comparetur ad voluntatem antecedentem, excitantem, vel admittentem, effectus est, non causa voluntarii, ideoque effectivè non auget, nec minuit illud: dicitur tamen augere voluntarium, & consequenter peccatum à posteriori, & notificatoriè, ut optime explicat D. Thomas *1. 2. q. 77. art. 6.* dicens, *Signum est magnitudinis ejus*, (peccati) *Quia demonstrat intensionem voluntatis ad actum peccati: quo sensu verum est: quod quantò quis majori libidine, vel concupiscentia peccat, tantò gravius peccat*. Hæc Sanctus Doctor. Eademque est ratio quoad actus bonos, & virtuosos: ut si excites in te magnum misericordiæ affectum, quo abundantiùs succurras egeno: aut contrà concites magnum odium, vel iram, quo atrociùs invadas inimicum. Quòd si verò passio subsequens voluntaria referatur rursùs ad alios actus subsequentes, jam evadit passio antecedens, & ut talis se habebit respectu actuum sequentium, à voluntate antecedente non intentorum, sed vi passionis ipsius causatorum, juxtà dicta superius.

CAPUT III.

DE BONITATE, ET MALITIA

Actuum humanorum; eorumque Comparatione, & Regulis externis, obiter.

MAteria hoc capite examinanda, scholastica potiùs est, quàm moralis: ne tamen omninò mancus videar, delibabo, qua potero, brevitate, illa saltem, quæ pro moralibus intelligendis magis utilia, & necessaria videbuntur, & more solito locis opportunis ad moralia, & casus applicabo. Et quia ad bonitatem, & malitiam, aut indifferentiam actus humani non tantùm objectum, finis, & circumstantiæ concurrunt, sed etiam regulæ extrinsecæ, commodè sub uno capite hæc omnia breviter (quantum Theologo morali sufficit) expediuntur per sex distinctas Sectiones, Qua in re sit hæc generalis

SECTIO I.

De Bonitate, & Malitia actuum humanorum in genere.

SUMMARIUM.

1 *Bonitas moralis actus humani est ejus rectitudo, seu perfectio, & integritas, conformata, & commensurata,*
2 *Ad rectam rationem, seu actuale dictamen conscientiæ,*
3 *Vel ad legem extrinsecam per illud dictamen voluntati applicatam.*
4 *Malitia è contra est privatio ejusdem rectitudinis actui in esse debitæ.*
5 *Regula generalis.*

ASSERTIO I.

BOnitas moralis actus humani est rectitudo actus secundùm rectam rationem, vel legem. Malitia verò moralis est privatio rectitudinis secundum rationem, vel legem debitæ inesse actui, vel potentiæ. Hanc ex communi doctrina, etiam Scoti, credo sufficere Theologo Morali obiter intellectam. Brevis ergo, & clara sit explicatio.

§. I.

REctitudo Actus: hoc est: Perfectio, seu integritas actus conformata, & quasi commensurata suæ regulæ. Duplex enim est bonitas moralis, absoluta, & respectiva. Bonitas moralis absoluta, & quasi fundamentalis est ipsa perfectio, seu integritas actus, secundùm quam ipsi nihil deest eorum, quæ, in quantùm humanus, & liber est, habere debet: sicut è contra malitia moralis opposita consistit in defectu, seu privatione ejusmodi perfectionis, & integritatis, qua nimirum actui, vel potentiæ aliquid deest eorum, quæ secundùm rectam rationem habere deberet. Uti optime explicat S. Thomas *1. 2. q. 18. art. 1.* concludens: *Omnis actio, in quantùm habet aliquid de esse, in tantùm habet de bonitate: in quantum verò deficit ei aliquid de plenitudine essendi, quæ debetur actioni humanæ, in tantùm deficit à bonitate, & sic dicitur mala*, Et docet Scotus *in 2. d. 40. n. 1.* Ubi dicit bonitatem actus moralis esse *aggregationem omnium convenientium actui secundùm rectam rationem*. Et clariùs *in 3. d. 36. q. un.* dicit: Quòd bonitas actus moralis sit quasi quidam decor illius, includēs debitam proportionem ad omnia, ad quæ debet actus proportionari: ad potentiam, ad objectum, ad finem, ad tempus, ad locum, ad modum, &c. Bonitas moralis respectiva, & quasi formalis omnium consensu, & calamo consistit in *conformitate* aliqua *ad rectam rationem, vel legem*, ut sequitur, 1

§. II.

SEcundùm rectam rationem. Hic aliqui cum Suarez *in Metaph. disp. 10. sect. 1.* intelligunt rectam rationem veluti radicalem, & in actu primo, nimirùm ipsam naturam, seu substantiam rationalem. Alii communiter etiam Scotistæ cum Scoto suprà intelligunt rectam rationem in actu secundo, seu ipsum actuale dictamen rectæ rationis practicæ, quod dicitur *conscientia*. Utrumque verum puto, & dicendum quòd bonitas moralis formaliter, & in actu exercito consistat in conformitate actus ad dictamen rectæ rationis: objectivè verò, & velut in actu signato consistat in conformitate actus ad substantiam rationalem, quatenus nimirùm per cognitum sibi lumen naturale, legem naturalem, Synderesim, &c. operativa est: sicut e contra malitia moralis in opposita difformitate, vel conformitatis privatione similiter distinguenda. Ideò enim actus formaliter, & exercitè bonus est v. g. dare eleemosynam, aut malus, v. g. furari, quia conformis est, aut difformis actuali dictamini rectæ rationis. Et ideò recta ratio dictat, talem actum esse bonum, aut malum, quia supponit, & saltem natura priùs judicat, ipsum objectum bonum, aut malum, per conformitatem, aut difformitatem ad aliquam aliam regulam intrinsecam, certè nullam aliam assignabilem, nisi ipsam substantiam rationalem ita operari naturaliter exigentem, vel refugientem: quòd nimirùm ita operari conveniat, vel disconveniat, deceat, vel dedeceat substantiam rationalem ergo, &c. Video, non satis capis ista. En tibi clariorem regulam extrinsecam. 2

§. III.

§. III.

3 **V**ERI *legem*. Actus enim moralis, bonus, vel malus dicitur, quatenùs fit à principio regulabili per regulas rectæ rationis, alioquin defectibili: atqui experientia notissimum est, non solùm ipsam voluntatem humanam esse defectibilem in operando, seu eligendo bonum præ malo, honestum præ inhonesto: sed etiam ipsum intellectum, seu rationem esse defectibilem in dijudicando bono, & malo, honesto, & inhonesto, decente, vel dedecente substantiam rationalam: & ideò positæ sunt leges extrinsecæ velut regulæ, quæ regularent, ac dirigerent simul, & intellectum ad rectè judicandum, & voluntatem ad rectè operandum conformiter ad substantiam rationalem: ergo bonitas, & malitia actus humani objectivè, & secundariò saltem consistit etiam in conformitate, aut difformitate ad legem Dei æternam: à qua omnis alia lex derivatur. Atque adeò in omni actu bono moraliter, præter bonitatem illam absolutam, & fundamentalem, quæ est perfectio, seu integritas actus in suo esse morali *nu.*1. explicata, est duplex bonitas respectiva, una primaria, sed quasi Philosophica, scilicet conformitas ad rectam rationem jam *nu.*2. explicata: altera secundaria quidem Philosophica, sed maxime Theologica, scilicet conformitas ad legem, præsertim divinam æternam, modò assignata. Eodem modo è converso in omni actu malo moraliter reperitur quadruplex malitia opposita benè expressa in definitione mox explicanda.

§. IV.

4 **M***Alitia moralis est. I. Privatio rectitudinis.* Hic jam involvitur malitia moralis absoluta, quæ est privatio perfectionis, seu integritatis actus debitæ explicata *n.* 1. *II. Rectitudinis secundum rectam rationem, vel legem.* Exprimitur duplex malitia respectiva: una Philosophica, & primaria, ac velut intimior actui, quæ consistit in difformitate, seu privatione conformitatis ad rectam rationem explicatam *n.* 2. Altera Theologica, consistens in privatione conformitatis ad legem, præsertim divinam æternam, cujus potissima habetur ratio in Theologia: ut *infra c.*4. *sect.*1. explicantes definitionem peccati, & iterum notabimus. *III. Rectitudinis debitæ inesse.* Non enim privatio cujusvis rectitudinis potentis in esse actui est malitia moralis, seu peccatum: Sed illius tantùm rectitudinis, quæ secundùm rectam rationem, vel legem *deberet inesse. IV. Actui, vel potentiæ.* Ut nimirùm comprehendatur omnis malitia peccati, non tantùm commissionis, ubi rectitudo deberet inesse actui: sed etiam omissionis, ubi rectitudo deberet inesse potentiæ obligatæ ad actum non omittendum. Hic etiam facilè comprehendes actus ita intrinsecè malos, ut nullius capaces sint bonitatis, vel rectitudinis, ut odium Dei, blasphemia, mendacium, quibus proindè non potest inesse privatio, sed inest mera negatio rectitudinis: inest tamen privatio vera rectitudinis debitæ ipsi potentiæ, seu voluntati, quæ secundùm rectam rationem, & legem, quàm maximè deberet istos omittere, Sed scio aliter explicari à Scotistis: at forsan non pro captu tuo. Hoc solùm advertas velim, nos in actu malo, seu peccato non negare etiam malitiam positivam, quę consistit in positiva difformitate, seu relatione disconvenientiæ, vel repugnantiæ ad rectam rationem, vel legem: quam Scotus quodlibet. c8. *qu.*1. relationem dissonantiæ vocat: sed hæc tunc solùm propriè habetur, quando peccatur contra actualem dictamen rectæ rationis. At verò malitia privativa, seu privatio rectitudinis, vel conformitatis hactenus explicata universalis est omni peccato, sive quis peccet cum actuali dictamine practico contrario, sive sine illo, utpotè cum dubio practico. Jam porrò videndum est, à quonam actus humanus sumat hanc suam bonitatem, & malitiam extrinsecè, & causaliter.

Semper præ oculis habenda.

5 **A**Ctus humanus sumit suam bonitatem, & malitiam extrinsecè, & causaliter ab objecto, fine, & circumstantiis. Atque bonus moraliter sit, omnia hæc concurrentia, objectum, finem, ac circumstantias, benè cognita esse necesse est: Ut verò malus moraliter sit, sufficit unum aliquid eorum malum cognitum esse, juxtà celeberrimum, & receptissimum dictum *D. Dionysii* lib. de divinis Nominib. *c.* 4. *Bonum est ex integra causa, malum verò ex defectu cujuslibet.* Hæc porrò sigillatim explicanda sunt.

SECTIO II.

Bonitas, & Malitia moralis ex objecto.

SUMMARIUM.

6 *Actus humanus bonitatem, aut malitiam* (in genere moris) *sibi essentialem, ac*
7 *Specificam, seu primariam, solùm accidentaliter, & extrinsecè adhuc ulteriùs determinabilem, sumit*
8 *Ab objecto bono, vel malo, ut tali cognito:*
9 Hoc est: *sub bonitate, vel malitia, præcepto, vel prohibitione ab intellectu voluntati ostenso, bonitate quidem directè, malitia verò indirectè volita, vel intenta.*

ASSERTIO II.

A*Ctus humanus sumit suam bonitatem, aut malitiam essentialem, ac specificam ab objecto bono, vel malo cognito, bonitate quidem directè, malitia verò indirectè volita, vel intenta.* Communis DD. cum D. Thoma 1.2. *qu.*18. *art.*2. Scoto cit. Quodl. 18. *art.*3. Explico.

§. I.

B*Onitatem, aut malitiam essentialem,* ac primariam. Quia 6
sicut omnis actus in esse naturę accipit primariò suam essentiam, & specificationem ab ipso objecto, in quod tendit; ita etiam omnis actus humanus, & moralis in esse moris, seu quatenus conformis, vel difformis est rectæ rationi, hanc suam moralem essentiam, ac specificationem, adeòque essentialem, ac specificam bonitatem, aut malitiam primariò sumere debet ab ipso objecto, quod in se bonum, vel malum, conforme, vel difforme est rectę rationi. Adeò ut si objectum bonum sit certa quadam habitudine conformitatis ad rectam rationem, vel legem, etiam actus circa illud objectum moraliter bonus erit, certa quadam specie virtutis: ut dare eleemosynam in specie misericordiæ, &c. Contrà verò, si objectum malum sit certa quadam ratione dissonantiæ ad rectam rationem, vel legem, etiam actus circà tale objectum malus erit in certa specie: ut furtum in specie injustitiæ. Itaque

§. II.

BOnitatem, ac malitiam *specificam*: bonitas, & malitia 7
actus desumpta ab objecto licèt reverà specifica completa essentialiter, nihilominùs adhùc rectè dicitur bonitas, ac malitia *generica*, vel *in genere*, respectu circumstantiarum: non quòd quasi essentialiter contrahatur per bonitatem, ac malitiam desumendam à circumstantiis, tamquàm per differentias specificas, hoc enim impossibile est: sed quòd illa bonitas ac malitia ab objecto, accidentaliter adhuc determinabilis sit per bonitates, & malitias accidentaliter convenientes ex circumstantiis, v. g. dare eleemosynam ex objecto habet bonitatem essentialem specificam completam specie virtutis misericordiæ: attamen per finem, & circumstantias potest ipsi aut advenire nova bonitas, ut si fiat ad gloriam Dei, aut potest nova malitia corrumpi, ut si fiat ad captandam vanam gloriam. Et hac ratione rectè Scotus *in* 2. *d.*7. triplicem distinguit bonitatem moralem: *genericam*, quæ provenit ex objecto secundùm se sumpto, modo jam explicato: *specificam*, seu virtuosam, quæ convenit actui sumpto in suis debitis circumstantiis: & *specialem*, gratuitam, seu meritoriam, quæ convenit actui, ut facto ab homine in statu gratiæ, & charitatis, ratione cujus meritorius est vitæ æternæ.

§. III.

A*B objecto bono, vel malo.* Bonitas ergo, & malitia moralis 8
formaliter quidem est in ipsis actibus volũtatis elicitis, vel imperatis, fundamentaliter verò est in ipsis objectis, & causaliter ab objectis, ut dictum est, ad eum modũ proportionaliter, sicut veritas, & falsitas formaliter est in ipsis actibus intellectus, fundamentaliter verò, & causaliter est in ipsis objectis, quę quia ita se habent, vel non ita se habent, sicut cognoscuntur, vel repræsentantur, causant cognitionem veram, vel falsam. Unde actus humani alii dicuntur boni, vel mali intrinsecè, & ex objecto per se: ut amare Deum, & proximum. &c. sunt actus boni intrinsecè, & ex objecto per se: quia ex natura, & objecto suo naturalem conformitatẽ habent ad rectam rationem; seclusa etiam omni alia lege. Et licèt etiam legibus pręcipiantur, non tamen ideò boni sunt,

quia

quia præcipiuntur; sed ideò præcipiuntur, quia boni sunt. E contra odium Dei, & proximi sunt actus intrinsecè mali, & ex objecto per se, quia ex natura, & objecto suo naturalem habent deformitatem contra rectam rationem, seclusa etiam omnia alia lege. Et licèt etiam legibus prohibeantur, non ideò tamen mali sunt, quia prohibiti, sed ideò prohibiti, quia mali sunt. Alii actus dicuntur boni, vel mali ex obligatione legis tantùm, & sumunt suam bonitatem, vel malitiam ex objecto per accidens, scilicet ratione legis per accidens supervenientis tali materiæ: ideòque præcisè boni sunt, quia præcipiuntur, aut mali, quia prohibentur, v. g. die jejunii abstinere, vel vesci carnibus. Unde actus per se mali, cæteris paribus, semper graviora peccata censendi sunt, quàm actus mali ex sola prohibitione legis, Vide *Marchant. Tribun. p. 1. tr. 3. tit. 3. q. 2.*

§. IV.

9 AB *objecto bono, vel malo cognito*, utique semper necessariò secundùm bonitatem, vel malitiam, cùm nihil possit fieri volitum, nisi præcognitum. At quoad volitum bonum, & malum hoc discrimen est. Ad hoc, ut actus sumat bonitatem ab objecto bono, & honesto cognito, debet objectum esse volitum, ut bonum, & honestum est, seu debet appeti à voluntate intuitu ipsius bonitatis, ac honestatis saltem implicitè, & virtualiter, ad minimum sic, ut voluntas eo actu ita disposita sit, ut nullo modo agere vellet, si non esset bonum, & honestum, vel si esset licitum. Unde voluntas exercens aliquem actum, etsi secundùm se, & ex objecto suo honestum, (exempla obvia) nulla tamen prorsùs habita ratione ipsius honestatis, sed præcisè propter ejus utilitatem, vel delectationem, fortè etiam actura, etiamsi minimè honestus, vel etiam inhonestus esset, reverà non faceret actum honestum. Ratio autem est: quia bonum est ex integra causa: atqui objectum est causa bonitatis actus, non materialiter sumptum, sed formaliter, ut bonum honestum est & sicut objectum volitionis ut sic, est bonum ut sic, ita sanè objectum hujus in specie volitionis bonæ honestæ est bonum honestum in specie: ergo, &c. At contrà verò, ad hoc, ut actus sit malus ex objecto minimè necesse est, ut tendat in objectum ut malum, vel inhonestum est: seu ut fiat propter ipsam inhonestatem, vel turpitudinem directè volitam, & intentam, hoc enim impossibile est. Quia *Nemo intendens ad malum, operatur*: sed sufficit velle objectum, quod de facto proponitur ut malum, inhonestum, vel turpe, tametsi voluntas quàm maximè præscindat, excludat, nolit, & detestetur ipsam malitiam, vel turpitudinem: Quia eo ipso, quo voluntas vult actum circa objectum delectabile, vel utile, actu tamen propositum, ut malum inhonestum, indirectè convincitur velle ipsam etiam malitiam, vel turpitudinem peccati. Ratio è converso est: quia malum est ex quolibet defectu. Adeòque ut actus circa objectum malum malus sit, non opus est voluntatem omnia velle in objecto, etiam ipsam malitiam, sed sufficit velle ipsum objectum, vel aliquid in objecto, quod de facto proponitur, vel cognoscitur esse malum.

SECTIO III.

Bonitas, & malitia moralis ex fine.

SUMMARIUM.

10 *Finis hìc est id*, cujus gratia aliquid fit. *Alius operis, & intrinsecus; alius operantis, & extrinsecus.*

11 *Actus internus etiam primariam, & specificam bonitatem vel malitiam sumere solet à fine; externus verò solùm secundariam, & accidentalem.*

12 *Finis ab aliis circũstantiis in hoc præcipuè differt, quòd is semper directè, & primariò sit volitus, illæ verò indirectè, & secundariò.*

13 *Regulæ generales circa finem.* Particulariùs autem.

14 *Actus bonus propter finem bonũ accipit ab eo novam speciem bonitatis, imò tot, quot ei diversi fines præfiguntur.*

15 *Sicut è contra, actus malus ob finem malum accipit duplicem malitiam, unam ab objecto, altam à fine, immo tot quot fines diversi præfiguntur.*

16 *Actus bonus propter finem malum, amissa bonitate ex objecto, fit simpliciter malus.*

17 *Actus malus à nullo fine bono bonus fieri potest; sed est, & manet semper malus.*

18 *Actus indifferens à fine bono fit bonus; à malo malus; ab indifferenti manet indifferens.*

10 FInis dicitur id, *cujus gratia aliquid fit*: seu id propter quod consequendum operamur. Alius dicitur finis *operis, & intrinsecus*, & est id, ad quod ipsum opus, vel actus ex natura sua ordinatur, atque in ipso opere, vel ejus objecto intrinsecè includitur, ut dare eleemosynam pauperi, miseriæ corporalis sublevandæ gratia: studere, sciendi: mederi, sanandi: furari, habendi: fornicari, delectandi gratia. Et universaliter, actus moraliter boni finis intrinsecus dicitur ipsa honestas, actus mali verò, voluptas, vel utilitas, conjuncta inhonestati: juxtà paulò ante dicta *nu.* 9. Alius dicitur finis *operantis*, & extrinsecus, quem nimirùm operans mero arbitrio suo operi præstituit. Ut dare eleemosynam ob vanam gloriam captandam: studere ob divitias, vel honores consequendos. Porrò duo circa finem concurrunt actus: Intentio, & Electio. Intentio est actus voluntatis efficaciter volentis consequi finem per media opportuna: ideòque habet suam bonitatem, aut malitiam ab ipso fine, non ut finis est, sed præcisè, ut objectum est, juxtà dicta *sect. præced.* Electio, vel usus dicitur omnis alius actus, qui fit, vel ordinatur ad, & propter alium finem consequendum tamquàm medium: & de hoc quæritur, quomodò sumat suam bonitatem, & malitiam à fine bono, vel malo, propter quem fit?

ASSERTIO III.

ACtus humanus sumit suam bonitatem, & malitiam, Internus quidem primariam specificam: externus verò secundariam, & accidentalem tantùm à fine; propter quem fit. Communissima.

§. I.

RAtio assertionis est. Quia universaliter omnis actus accipit suam specificationem, non tam ab objecto materiali, in quod tendit, quàm potiùs ab objecto, vel motivo formali, secundùm quod tendit in objectum: atqui finis intentus est verissimè objectum, & motivum formale; secundùm quod, seu propter quod voluntas actu interno vult per actum externum tendere in tale objectum: ergo actus humanus internus sumit primariam, & specificam suam bonitatem, & malitiam à fine, in quem tendit. Unde & Aristoteles ab omnibus receptus. 5. *Ethic. cap. 2.* ait; eum, qui furatur adulterandi gratia, magis adulterum esse, quàm furem. Quia juxtà aliud ejusdem dictum; *Propter quod unumquodque tale, ipsum est magis tale.* At in proposito, propter adulterium furtum est volitum: igitur adulterium magis volitum est: Atqui ulteriùs ipsi soli actui interno per se primariò competit intendere finem, & propter finem agere eligendo media, & imperando actus externos in ordine ad talem finem, actibus vero externis mere per accidens est, quòd ita eligantur, ordinentur, & imperentur ad talem extrinsecum finem: ergo finis actui interno tantùm tribuit bonitatem, vel malitiam primariam specificam, actibus verò externis imperatis solùm secundariam, & accidentalem, tamquàm mera circumstantia. Unde.

§. II.

12 FInis rectè quidem numeratur inter circumstantias, nomine CUR, & est verissima circumstantia respectu actuum externorum, quibus sicut quævis alia circumstantia, seu directè, seu indirectè volita, accidentariam tantùm bonitatem, vel malitiam tribuit: differt tamen singulariter ab aliis circumstanciis respectu actuum internorum. Finis enim semper directè, & primariò est volitus, ac intentus, ideòque tamquàm objectum, & motivum formale primariam, & specificam bonitatem, aut malitiam tribuit actui interno, & hoc mediante solùm secundariò, & accidentalem actui externo volito propter illum finem, ut dictum est. Aliæ verò circumstantiæ. *Quis, quid, ubi, &c.* ut circumstantiæ solùm indirectè, & secundariò sunt volitæ cùm actu externo, vel objecto ita circumstantionato, ideòque bonitatem suam, aut malitiam accidentariam primariò tribuunt actui externo, & hoc mediante, secundariò solùm actui interno volenti actum externum, vel objectum cum talibus circumstantiis, v. gr. Circumstantia rei sacræ in furto sacrilego; malitiam suam primariò tribuit furto externo, & secundariò solùm afficit, & malum reddit actum internum, quo quis, cognita ea circumstantia, nihilominùs vult furari. Cæterùm, quòd si aliæ etiam circumstantiæ directè volitæ, & intentæ sint, ut si velis ideò furari rem, quia sacra est, aut cognoscere talem, quia aliena est, respectu actus externi quidem manebunt circumstantiæ, ut finis, accidentalem tantùm malitiam tribuentes: at respectu actus interni desinunt esse cir-

cumstantiæ, & fiunt objectum saltem partiale principale, ideòque illi actui interno jam primariam quandam bonitatem vel malitiam tribuunt, sicut finis. Et hac ratione intelligenda est sententia Cajetani: & aliorum, qui volunt actum internum nullas habere circumstantias, eò quòd omnis circumstantia actus externi, respectu interni induçat rationem objecti. Quod verum est de circumstantiis directè, & primariò volitis, ut modò dictum fuit. Non item de circumstantiis indirectè, & secundariò volitis. An enim hæ objectum potius, quàm circumstantiæ actus interni dicendæ sint, vana est lis de nomine. Sat hactenus speculationi datum: porrò moralia consectemur.

§. III. *Regulæ generaliores circa finem.*

13 Finis bonus non reddit actum bonum, nisi careat omni malitia ex objecto, & aliis circumstantiis. Quia: *bonum est ex integra causa*. Finis autem malus semper reddit actum malum, etsi aliàs ex objecto, & omnibus aliis circumstantiis optimum. Quia *malum est ex quolibet defectu*. Et universaliter verum est: *Cujus finis malus est, ipsum quoque malum est*. Non contrà; Cujus finis bonus est, ipsum quoque bonum est; ob eamdem rationem. Ex quibus enascitur alia triplex regula. I. Finis bonus ex se bono, vel indifferenti tribuit bonitatem. II. Nullus finis bonus actum de se malum, bonum efficit. III. Omnis finis malus malum efficit actum ad se ordinatum. Verùm clarioris doctrinæ gratia in re maximè morali, ac communissimæ praxis operæ pretium est, ut fiat.

§. IV. *Applicatio particularis finis.*

Nota: actum septem modis posse esse propter finem; seu, quod idem est: Intentio finis septem modis potest se habere ad electionem mediorum.

I. Actus bonus propter finem bonum.

14 Accipit à fine novam speciem bonitatis, immo tot species bonitatis accipit, quot ei diversi fines boni præfiguntur: v. gr. dare eleemosynam pauperi ad honorem Dei, simul ac ad satisfaciendum pro peccatis: ex objecto habet bonitatem eleemosynæ, seu misericordiæ: ex fine autem duplici, aliam duplicem habet bonitatem, scilicet virtutis Religionis, & Pœnitentiæ. Omnis ergo actus bonus propter finem bonum duplicem ad minùs bonitatem habet unam ex objecto, alteram à fine, & vera est communior sententia? nimirùm Electio boni medii ordinati ad bonum finem duplicem habet bonitatem, unam à fine, alteram ab objecto, seu medio electo. Quod à fine habeat, omnes consentiunt: quòd etiam à medio electo, probatur: Omnis actus voluntatis tendens in objectum bonum, & honestum, quà tale est, ita ut ipsa ejus bonitas, & honestas per se intendatur, sumit inde bonitatem: atqui electio medii boni, v. g. temperantiæ ad conservandam castitatem, &c. tendit in objectum bonum, & honestum qua tale, seu ut bonum, & honestum est hujus virtutis, seu propter ipsam ejus specialem propriam bonitatem, & honestatem: ergo electio talis boni medii ab ipso medio, seu objecto proprio, habet bonitatem propriam, & quidem formalem, non materialem tantùm, ut malè vocant adversarii: quia bonitas per se intenta ab agente, est formalis bonitas: nec obstat: quòd non appetatur ultimatè propter seipsam, sed ulteriùs propter alium finem bonum. Nam si appeteretur propter seipsam, non referendo ad alium finem, utique esset bonitas formalis electionis ex objecto; sed hanc bonitatem non tollit, vel destruit; sed potiùs perficit: quòd ulteriùs referatur ad alium finem bonum: neque enim hoc facit illum actum minùs, sed potiùs magis conformem rectæ rationi: ergo electio boni medii ad bonum finem retinet propriam formalem bonitatem ex objecto, seu medio electo. Deniq; alioquin sequeretur, quod ille non meliùs operaretur, qui eligeret medium melius, perfectius, & excellentius ad bonum finem, v. g. castitatem præ conjugio; quàm qui eligeret medium minùs perfectum, puta, conjugium præ castitate: quia idem finis eamdem tantùm utrivis bonitatem communicaret: consequens est inconveniens, ergo dicendum est, electionem habere etiam propriam bonitatem ab objecto, seu medio electo bono: dummodo etiam ipsa ejus bonitas, seu honestas sit per se directè intenta, ac volita, juxtà generatim dicta supra *n.* 9. Alioquin, si aliquid, etsi bonum, minime tamen attenta ejus bonitate morali, præcisè, ut medium utile arriperetur ad aliquem finem bonum, v. g. abstinentia à vino, & calidis ad tuendam castitatem, fatendum erit, habere unam, & totam bonitatem ex fine, nullam verò ex medio electo.

II. Actus malus propter finem malum.

15 Duplicem accipit malitiam, unam ab objecto, seu medio malo electo, aliam à fine malo præfixo, & intento: immo tot malitias, quot fines mali diversi præfiguntur; easque aliquando quidem specie diversas, utpotè diversis virtutibus repugnantes, ut si velis furari adulterandi gratia; occidere alterum, ut bona auferas, uxore potiaris: &c. aliquando verò solo numero diversas, eidem scilicet virtuti repugnantes, ut huic furari claves, scalas, instrumenta, ut alteri fureris pecunias: Aliquando verò etiam eamdem numero malitiam constituunt; quando scilicet malitia medii ejusdem speciei cum fine malo ex natura sua per se, vel ordinariè conjuncta esse solet: ut tactus impudici in ordine ad fornicationem. Illi enim per se ad fornicationem ordinantur: eamque ordinariè præcedere solent, tamquam media, dispositiones, & inchoationes actus principalis intenti, ideòque cum ipso actu idem numero peccatum constituunt, ut proinde in Confessione, explicato actu principali fornicationis, opus non sit explicare tactus, & actus prævios ordinariè præcedere solitos. *Ex communi doctrina, Suarez 3. p. tot. disp. 22. alii.* Cæterùm, ut actus malus propter finem malum sumat duplicem malitiam ex objecto, & ex fine, minimè opus est, ut ipsa malitia, seu objecti, seu finis per se volita, & intenta sit, sicut in actu bono propter finem bonum: sed sufficit esse cognitam, ideòque volitam indirectè; ratio data est *suprà nu.* 9.

III. Actus bonus propter finem malum.

16 Destructa bonitate ex objecto, simpliciter redditur malus ex fine: seu ut dici solet, intentio prava, seu finis mali depravat, seu vitiat, & corrumpit opus, ac electionem cujuscumque medii: Et. *Cujus finis malus est, ipsum quoque malum est* Ad hoc autem necesse est, ut opus, vel electio medii verè afficiatur ab intentione mali finis, ac fiat primariò, & directè propter illum malum finem tamquàm veram causam finalem motivam: ut, si ita velis dare eleemosynam ad captandam vanam gloriam, aut pauperi puellæ ad finem inhonestum, ut nisi pravum ejusmodi finem intenderes, omninò positive eleemosynam dare nolles. Tunc enim sine dubio vitiatur actus eleemosynæ, etsi ex objecto optimus. Quia malum est ex quolibet defectu: gravis autem, & pravus defectus est, actum etiam bonum principaliter fieri propter finem malum. Secùs dicendum, si intentio finis mali haberet se solùm consecutivè, vel concomitanter, vel etiam ut causa impulsiva tantùm ad actum bonum. Ut si absoluta bona intentione velis orare Deum, & primò post orationem, vel interim dum oras, simul vanamgloriam captas, vel etiam antecedenter solùm impelleris ad orandum à vanagloria: non quòd principaliter intendas per orationem consequi vanamgloriam, & aliter orare positivè nolles, sed solùm, quòd hic, & nunc non velles fortè, vel non movereris ad orandum, nisi te vanagloria impelleret, ne aliis minùs religiosus, vel devotus videaris; oratio illa manebit moraliter bona, immo etiam meritoria, quia propriè non afficitur ab illa Intentione prava, quæ, quia venialiter tantùm mala est, non tollit statum merendi, nisi respectu actionis, quam inficit: alioquin certè puerorum, & Religiosorum etiam Tyronum actibus bonis plerumque negandum esset meritum.

IV. Actus malus propter finem bonum.

17 Est, & manet malus, neque ab ullo fine quātumvis bono ullius bonitatis capax est. Ut si fureris, ut des eleemosynam. Eccli. 34. *Immolantis ex iniquo, oblatio est maculata.* Et Apostolus Rom. 3. dicit justam esse damnationem eorum, qui dicunt: *Faciamus malu, ut veniant bona.* Ex quibus D. Augustinus *Enchiridii c.* 22. ostendit, mentiri, ut alteri prosis, semper esse peccatum. Et *lib. contra mendacium c.* 7. Universaliter concludit. *Ea, quæ constat, esse peccata, nullo bonæ causę obtentu, nullo quasi bono fine, nulla velut bona intentione facienda sunt.* Ratio semper eadem est. Quia *Bonum est ex integra causa: malum ex quolibet defectu*. Magnus autem defectus est malitia ipsius objecti. Neque solùm mala manet electio medii mala ad finem bonum, verùm etiam inficit, & malam reddit ipsam intentionem *efficacem, & determinatam* finis boni per tale medium malum, ut si velis dare eleemosynam efficaciter, & determinate per furtum rei alienæ, &c. non solùm velle furari ad dandam eleemosynam, sed etiam velle dare eleemosynam per tale medium, furtum scilicet peccatū erit, secundùm omnes. Quòd si verò quis intenderet finem bonum, v. g. dare eleemosynam, recuperare sanitatem,

tem, & volitione solùm simplici, vel efficaci indeterminata, ad certum medium, sed solùm in confuso, *per media opportuna, vel congrua*, & posteà alio distincto actu eligat medium malum, utpotè furtum ad eleemosynam; superstitiosum medicamen ad sanitatem, hæc posterior electio non poterit inficere intentionem priorem simplicem, vel indeterminatam. Animadvertendum etiam hic est. I. In legibus positivis, intentio boni, & necessarii finis sæpè excusat à transgressione. Ut si die festo velis laborare ad succurrendum pauperi, cui aliter commodè succurrere nequis: aut negligere Sacrum, ut servias infirmo, &c. quia in tali casu censentur leges illæ Ecclesiasticę cessare obligare. II. Negari non potest universaliter, intentionem boni finis aliqualiter minuere culpam electionis mali medii, cujus malitiam aliqualiter occultat sub specie boni prætenti, ideoque minùs cognitam, & voluntariam reddit. Qua ratione D. August. *l. contrà mendacium c. 8.* dicit. *Pejor est, qui concupiscendo, quàm qui miserando furatur*. Nec contradicit idem *to. 10. hom. 7. relatus c. fortè. 14 q. 5. Si totum fur tribuat pauperibus, quod abstulerat, addit potiùs, quàm minuat delictum*. Verùm hoc enim est per accidens tantùm: Quia fur rem alienam, quam deberet restituere, pauperibus largiendo consumens, reddit se impotentem restituere eamdem rem, vel in æquivalenti, supposito, quod aliunde non habeat. III. Fatendum omnino est, hac in re sæpissimè ignorantiam, bonam fidem, ac simplicitatem omninò excusare à peccato, secundùm omnes. De mendaciis in scripta relatis, atque adeò comendatis multorum, consulendi sunt Interpretes, & Doctores in propria materia.

V. Actus indifferens propter finem bonum.

18 PRimam, & unicam bonitatem suam babet à fine bono: ut ambulare devotæ peregrinationis causa; comedere, bibere, dormire ad reficiendas vires in servitio Dei, &c. solam, & unam bonitatem habet virtutis Religionis. Vide D. Gregor. *l. 18. Moral. c. 6.* Ubi ad propositum benè explicat illud Christi. Matth. *6. Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus lucidum erit*. Potest etiam fieri actus bonus propter finem indifferentem, ut oratio, eleemosyna, &c. pro impetranda sanitate, &c.

VI. actus indifferens propter finem malum.

HAbet etiam unicam malitiam ex fine, ut ambulare, loqui, donare, luxuriæ causa. Sicut è contrà, si fieret actus malus propter finem indifferentem, ut medium magicum pro sanitate: &c.

VII. Actus indifferens propter finem indifferentem

UT ambulare, comedere, bibere, fricare barbam solius refectionis, vel recreationis gratia: in specie omnino manet indifferens. An etiam in individuo, *infra n. 32.* mentio fiet. Ex dictis aduoto, quando in confessione explicanda sit intentio finis: Quando nimirùm intentio mali finis afficiens actum, mortalis est, ut in n. 2. 4. 6. casu, aliàs non.

SECTIO IV.

Bonitas, & malitia moralis ex circumstantiis.

SUMMARIUM.

19 *Circumstantiæ sunt particulares conditiones, ipsum actum, operantem, vel objectum accidentaliter afficientes, & quasi* circumstantes.

20 *Actus humanus etiam internus efficax, non inefficax, sumit malitiam à circumstantiis cognitis, & etiam indirectè tantùm volitis*

21 *Bonitatem verò non nisi à circumstantiis cognitis, & directè intentis.*

22 *Circumstantiæ aggravantes tantùm dicuntur, quę solùm augent, vel minuunt bonitatem, vel malitiam intrà eamdem speciem: mutantes verò speciem, quæ actui novam, & diversam bonitatis, vel malitiæ speciem afferunt.*

23 *Circumstantiæ communiter sex numerantur, hoc versu:* Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur, quomodo, quãdo.

24 Quis, *non personam ipsam operantem, sed ejus conditionem, & qualitatem significans, sæpè mutat speciem.*

25 Quid *pariter non ipsum objectum sed ejus conditionem, vel quantitatem significans, etiam sępè speciem mutat.*

26 *Similiter* ubi, *qualitatem loci denotans, sæpè actui novam malitiæ speciem addit.*

27 Quibus auxiliis, *quævis media, causas, vel occasiones operandi significans, aliquando auget tantùm malitiam, aliquando etiam mutat speciem.*

28 Quomodo *actionis modum magis, vel minùs voluntarium, ac liberum, intensum, vel remissum, &c. significans, plerumque solum auget, vel minuit bonitatem, vel malitiam actus.*

29 Quando *propriè qualitatem temporis Sacri, vel non Sacri significans ratione sui, & per se loquendo, parùm confert actui.*

CIrcumstantiæ dicuntur actuum humanorum, ac moralium particulares, & accidentales conditiones, & affectiones, sic vocatæ, quòd actum humanum, operantem, & objectum accidentaliter afficiant, & quasi *circumstent*. Accipe exemplum in actu bono, & malo, Eleemosynæ, & Furti. 19

De substantia eleemosynæ tantùm sunt homo dans, egenus accipiens, & ipsa traditio pecuniæ, vel alterius medii apti ad sublevandam miseriam corporalem egeni. Hic verò tam ipsum actum, quàm operantem, & objectum variæ circumstantiæ possunt afficere, & magis, vel minùs bonum, vel etiam malum actum efficere. Utpote? *Quis* dat? dives, an pauper? *Quid* dat? multum, an parum? suum, an alienum? *Cur* dat? an ad debitum bonum, an ad indebitum malum finem: *Quomodo* dat? an magno, vel parvo affectu? An cum indignatione, exprobratione, &c.

Similiter in furto, de substantia actus sunt homo accipiens, res aliena, & ejus ablatio invito domino. Hic rursus actum, operantem, & objectum variæ circumstantiæ afficere possunt, & furtum reddere magis, vel minùs malum, licèt nunquam bonum. *Quis?* Dives, an pauper? an gravi, an etiam extrema necessitate laborans? quo casu furtum omninò cessaret. *Quid?* an multum, parum, pecuniam, rem sacram, vel prophanam: *Ubi?* an in loco sacro, vel prophano? *Quibus auxiliis*, an armata manu, instrumentis prohibitis, mediis magicis? *Cur?* an etiam ad alium malum finem? *Quomodò?* an ex proposito, vel subita subreptione, an occultè, vel dolo, an palàm, cum violentia, læsione, effractione? *Quando?* an tempore belli, famis, &c.

ASSERTIO IV.

A*Ctus humanus, etiam internus efficax, sumit suam bonitatem, & malitiam etiam à circumstantiis, cognitis, & aliquo modo volitis, semper quidem accidentalem actui, sed aliquando aggravantem tantùm, aliquando verò etiam speciem mutantem*. Communis doctrina.

§. I.

A*Ctus humanus, etiam internus efficax, &c.* Omnis quidem actus internus efficax, & inefficax sumit bonitatem, aut malitiam à circumstantiis quibusvis directè volitis, & intentis, at primariam, ac specificam tamquam ab objecto saltem partiali principali, non tamquam à circumstantia, ut supra *n. 12.* notatum est. Solus autem actus internus efficax, non item inefficax, sumit bonitatem, aut malitiam à circumstantiis indirectè tantùm volitis, juxtà *communem Doctorum apud Vasquez hic disp. 57. cap. 2. Tanner. tom. 2. disp. 2. quæst. 5. dub. 7.* Ratio est. Quia actus internus inefficax, simplex velleitas, complacentia, delectatio morosa; &c. fertur in objectum præcisè, ut objectivè proponitur in intellectu, ideòque facilè abstrahit à circumstantiis annexis quamvis cognitis. Unde qui morosè delectatur de ligata, consanguinea, Sacra, &c. præcisè, ut fœmina formosa est, committit actum simplicis impudicitiæ, vel fornicationis mentalis, ut proinde in confessione circumstantias personæ explicare opus non sit. At verò actus internus efficax tendit in ipsum actum externum, ut subjectivè exercendum circa objectum, prout est à parte rei: ideòque minimè potest abstrahere à circumstantiis annexis, sed volens actum, necessariò simul vult circumstantias annexas, cognitas, v.g. efficaciter concupiscens fęminam, quam scit, vel quomodolibet apprehendit ligatam, consanguineam, sacram, verè committit actum adulterii, incestus, sacrilegii, proinde necessariò explicandum in confessione. Unde ulteriùs, qui efficaciter concupisceret aliquam conceptu confuso, cujuscumque conditionis, aut aliquam quamcumque ex tota congregatione, in qua scit multas esse ligatas, consanguineas, &c. verè committeret peccatum qualificatum necessariò aperiendum in confessione. Quòd si verò quis conceptu planè abstracto concupiscat fęminam in genere, nihil planè co- 20

gitando de ejus qualitate, probabiliùs committit actum simplicis fornicationis tantùm. Quia licèt non habeat circumstantiam feminæ solutæ, habet tamen totam, & solam malitiam simplicis fornicationis, & nullam aliam. Debet tamen explicare in confessione, se concupivisse feminam in communi, non ob exprimendam aliquam specialem malitiam, sed ne mentiatur exprimendo certam personæ concupitæ qualitatem. Sic rectè *Tamb. l. 1. Decal. c. 1. §. 4. n. 14. & 15.* Quamvis aliter sentiat *Sanch. l. 1. Moral. c. 8. n. 5.* quem vide.

§. II.

21 *SUmit bonitatem, & malitiam à circumstantiis cognitis, &c.* Ratio jam insinuata est. Quia actus humanus externus efficax in individuo tendit in objectum prout cognoscitur esse à parte rei affectum suis circumstantiis, quæ proindè conditiones individuantes actionum humanarum dicuntur; ac proindè omnis voluntariè eliciens talem actum in individuo in his circumstantiis, censetur etiam indirectè saltem velle omnes ejus circumstantias cognitas, & per se conjunctas actui, operanti, vel objecto: atqui constat, illas circumstantias esse aliquando bonas, & honestas, aliquando verò malas, & prohibitas ad talem actum, (ut circumstantia loci sacri est optima ad orationem, pessima ad furtum) adeoque actum voluntariè ad se tendentem, aliqua bonitate, vel malitia afficient; ergo actus humanus sumit suam bonitatem, & malitiam etiam à *circumstantiis*, utique *cognitis*, & ideò *aliquo modo volitis*, scilicet, vel directè, vel indirectè. Ubi notandum discrimen est, quoad bonitatem, & malitiam: nam ad hoc, ut actus sumat bonitatem à circumstantia bona, v.g. ut orans in loco sacro: dans eleemosynam personæ sacræ, vel religiosæ, addat actui novam bonitatem Religionis ea circumstantia loci sacri, vel personæ sacræ, omninò necesse est, ut ipsa circumstantia bona cognita, per se directè, explicitè, vel implicitè volita, ac intenta sit. Alioquin, si quamvis cognita, tamen nullo modo attenta, vel etiam præcisa, seu exclusa sit, nullam poterit conferre bonitatem. At contra, ut actus sumant malitiam ea circumstantia mala (per se tamen conjuncta actui, vel naturaliter consequenter) sufficit, illam esse cognitam, nec opus est, esse per se directè ullo modo intentam, vel volitam. Sic furans scienter rem sacram, aut violans personam sacram, contrahit malitiam sacrilegii ex circumstantia rei, vel personæ sacræ, etsi illam circumstantiam per se minimè velit, & intendat, quinimò quàm maximè nollet esse sacram. Ratio utriusque assignata est supra de volitione ipsius honestatis, ac malitiæ objecti, *n. 9.* hic facilè applicanda. Cæterùm à circumstantiis per accidens tantùm actui conjunctis, vel consequentibus, nullam actus recipit malitiam, nisi ipsa per se directè volita, ac intenta sit, ideòque objectum actus potiùs, quàm circumstantia evadat. Aliàs enim nullo modo erit volita: non directè ut supponitur, nec indirectè, quia non necessario sequitur actum, vel objectum volitum. Sic prædicatio Christi, & Apostolorum multas habebat consecutas blasphemias, & peccata Judæorum, benè prævisa; at quia per accidens tantùm sequebantur ex mera malitia Judæorum, nulla inde prædicationi accessit malitia. Sic, suadente necessitate, vel utilitate gravi, licitè potes petere administrationem Sacramenti à tuo Parocho, quem concubinarium scis administrando peccaturum, aut mutuum ab usurario, quem prævides non nisi cum usuræ crimine mutuaturum, &c. Ut notat etiam *Scot. in 4. d. 5. qu. 2. Navarr. c. 23. n. 18.* Sed de his in materia de scandalo.

§. III.

22 ACtus ergo humanus sumit bonitatem, & malitiam ex circumstantiis *semper quidem accidentalem actus*, *aliquando tamen aggravantem tantùm*, seù intrà eamdem speciem majorem, vel minorem: *aliquando verò speciem mutantem*, seu diversæ speciei à bonitate, vel malitia substantiali actus. Atque exindè circumstantiæ aliæ dicuntur aggravantes tantùm, aliæ verò speciem mutuantes, stylo communissimo.

Circumstantiæ aggravantes tantùm dicuntur, quæ solùm augent, vel minuunt bonitatem, vel malitiam actus intrà eamdem speciem virtutis, vel peccati: quando nimirùm circumstantia addita actui, in suo conceptu non involvit aliam speciem bonitatis, vel malitiæ, distinctam à bonitate, vel malitia ipsius actus, sed eamdem solùm auget, vel minuit. Uti sunt generatim. 1. Majus, vel minus voluntarium, & libertas actus. 2. Major, vel minor intensio, vel vehementia actus. 3. Major, vel minor duratio, vel mora actus boni, vel mali. 4. Major, vel minor quantitas materiæ, vel objecti: exempla habes infra in circumstantia. *Quomodo*, & suprà *de ignorantia, metu, concupiscentia*.

Circumstantiæ speciem mutantes dicuntur, quæ actui novam, ac diversam speciem bonitatis, vel malitiæ afferunt: quando nimirùm circumstantia addita actui, ex se habet propriam, ac specificam bonitatem, vel malitiam, seu conformitatem, vel difformitatem ad rectam rationem distinctam à bonitate, vel malitia propria specifica ipsius actus, ideòq; actum ex materia unius virtutis, vel vitii, transfert in materiam alterius virtutis, vel vitii. Sic circumstantia personæ sacræ pauperis per se intenta actui eleemosynæ addit bonitatem virtuti Religionis: actui verò fornicationis addit malitiam sacrilegii. Tritissimum est exemplum in peccato carnali. Si enim fiat inter solutos, est simplex fornicatio. Si à vel cum ligata, est adulterium. Si à vel cum persona Deo sacra, est sacrilegium. Si inter consanguineos, vel affines, est incestus. Si cum Virgine invita, est stuprum. Si cum vi illata, est raptus. Si contrà naturam cum seipso, est mollities. Si cum eodem sexu, est sodomia: Si cum diversa specie, est bestialitas. Hæ enim circumstantiæ omnes diversas planè malitias adferunt actui luxuriæ, contrà diversas omninò virtutes, ac diversa præcepta, sub motivo diversarum virtutum obligantia, ut intuenti patet. Hùc etiam spectant circumstantiæ, quæ actum destructa bonitate efficiunt malum, ut supra de fine explicatum est *n. 16.*

§. IV.

CIrcumstantiarum tam speciem mutantium, quàm aggravantium sufficiens est numerus septenarius vulgari versu comprehensus, quamvis alii numerum addant, *Per quæ, quoties*, loco *auxiliis*. 23

Qui. Quid. Ubi. Quibus auxiliis. Cur. Quomodo. Quando.

I. QUIS.

SIgnificat, non ipsam personam operantem secundùm se; hæc enim est de substantia, & non circumstantia actus, sed conditionem, seu qualitatem personæ operantis, an soluta, vel ligata; Clericus, an Laicus, &c. Hæc circumstantia sepissime mutat speciem, & novam malitiæ speciem confert in peccatis. Ut si persona ligata peccet carnaliter, non jam solum contrà castitatem, sed etiam contrà justitiam delinquit adulterio: si Sacra voto solemni castitatis adstricta, etiam contrà Religionem sacrilegio. Si Prælatus, vel Parochus suis opem debitam ferre negligat, peccat non tantùm contrà charitatem, vel misericordiam, sicut alius, sed etiam contrà justitiam. Si filius Parenti, subditus Principi, Prælato, Magistratui injuriam inferat, peccat non simpliciter contrà justitiam, sed etiam contrà pietatis, & observantiæ virtutem: Et sic de cæteris. Interdum verò intra eamdem speciem solùm auget, & aggravat malitiam. Sic cæteris paribus, gravius est peccatum fidelis, quàm infidelis: Clerici, vel Religiosi, quàm laici: Superioris, quàm subditi: Sancti, quàm non sancti: Item ejus, qui multa à Deo singularia beneficia accepit: qui sepiùs jam veniam consecutus relabitur, &c. ob annexam impliciram ingratitudinem: Item gravius est furtum divitis, quàm pauperis: aut contrà, factum pauperi, quàm diviti; &c. Sed de his plura suo loco. Eadem circumstantia interdum etiam actui bono addit novam speciem bonitatis, ut justitiæ, si Parochus officium sedulò exequatur: aut Religionis, ut si jejunium ex voto serves: aut humilitatis in persona excellente; &c. 24

II. QUID.

SIgnificat simpliciter non ipsum objectum actus, quippe quod spectat ad substantiam actus: sed conditionem, vel quantitatem objecti, vel materiæ, circa quam actio bona, vel mala versatur. Hæc circumstantia actui malo sepè novam confert speciem malitiæ, ut fornicationi cum aliena conjuge, furto rei sacræ, percussioni Clerici, occisioni Patris, accedit nova species injustitiæ, sacrilegii, parricidii, seu impietatis. Aliquando verò intra eamdem speciem actionis malitiam auget. Ut si injuriam inferas homini innocenti, vel sancto; pauperi fureris. Et generaliter hùc spectat quantitas major, vel minor materiæ, quæ sicut peccati malitiam auget in furto v. gr. ita recti operis bonitatem auget, v.g. in eleemosyna. Eadem circumstantia interdum actui bono novam bonitatis speciem addit, ut si pauperi Sacerdoti intuitu Sacerdotii facri des eleemosynam, addis misericordiæ bonitatem Religionis, ut jam bis indicatum. 25

III.

III. U B I.

26 Significat qualitatem loci, sacri, prophani, publici, privati, &c. Et quandoque actui novam malitiæ speciem tribuit. Sic circumstantia loci sacri, seu Ecclesiæ, malitiam sacrilegii tribuit in primis cuivis humani sanguinis effusioni per homicidium, mutilationem, vulnerationem, Et cuivis voluntariæ effusioni humani seminis per quemcunque coitum, etiam licitum extrà casum gravis necessitatis, ac pollutionem voluntariam, idque non solùm jure Ecclesiastico, sed probabiliter etiam jure divino naturali: cùm reverentiæ loci sacri, specialiter ordinati, ac consecrati ad cultum divinum, & Sacrificium Agni immaculati, & innocentissimi, ex natura sua quàm maximè repugnare videatur effusio cruenta sanguinis, & fœdissima, *Vasquez, alii cum Suarez tom. 1. de Relig. l. 3. cap. 7.* etiam tactus, & actus valdè fœdos in Ecclesia non posse excusari à sacrilegio mortali, ideóque eo casu circumstantiam loci sacri in confessione aperiendam esse; id tamen negant alii communiter, *Cajetan. Navarr. Sanchez, Vasq. &c. cum Diana p. 2. Tr. 17. res. 23.* Eadem circumstantia malitiam sacrilegii tribuit furto facto in loco sacro, sive sit rei sacræ, sive non, ex lege Ecclesiastica tantùm, *cap. quæsivit. 7. qu. 9. Sacrilegium committitur auferendo sacrum de sacro: aut sacrum de non sacro, aut non sacrum de sacro.* Extra hos casus vix ulla alia peccata; etiam detractiones, turpiloquia, aspectus lascivi, &c. censenda sunt contrahere malitiam sacrilegii mortalis contra Religionem, & reverentiam loci sacri. Cæterùm peccata facta in loco publico, & coram multis, ordinariè habent annexam malitiam scandali contra charitatem, ideóque necessariò explicandam in confessione, unà cum numero scandalizatorum, quoad fieri poterit. Eadem circumstantia loci interdum intra eandem speciem malitiam actus auget tantùm, ut si publicè coram pluribus alicui detrahas, vel calumniam struas, augebitur malitia injustitiæ, de quo infrà iterùm. Similiter exemplicari potest in actibus bonis.

IV. QUIBUS AUXILIIS, vel PER QUÆ.

27 Significat quævis media, causas, vel occasiones peccandi, (aut etiam bonum agendi, de quo nulla difficultas) ut sunt. I. Instrumenta peccandi; quæ aliquando addunt novam speciem malitiæ: ut si pecunia furtiva fornicatus es: si medio magico damnum intulisti: si lusu prohibito alterum decepisti: Aliquando verò intra eamdem speciem malitiam augent tantùm, ut si armata manu prædatus es: si armorum genere ad lædendum, vel cruciandum exquisito, vel prohibito alium invadas, &c. II. Alii homines, quos jussu, consilio, suasu ad peccati societatem perduxisti, ubi præter malitiam illius peccati, ad quod alios induxisti, etiam contrahitur malitia scandali necessariò explicanda in confessione: excepto casu, quo vir fœminam non multùm invitam ad peccatum induxit: tunc enim sufficit dicere fornicatus sum ex quo facilè est intelligere ipsum sollicitasse: secùs, si fœmina virum sollicitasset; ut notat *Diana, p. 3. tr. 4. res. 214.* III. Occasiones voluntariæ peccatorum, quæ solùm aggravant malitiam peccatorum; immo idem numero peccatum fiunt, quando quis voluntariè se exposuit periculo peccandi, v. g. fornicandi, simul efficaciter volens peccare, & mox peccat: tunc sufficit dicere: *Ex proposito fornicatus sum.* Secus est quando quis exponens se periculo peccandi, tunc nondum proponeret peccare, sed posteà periculo victus, nova intentione peccaret: tunc enim erunt duo distincta peccata necessariò enumeranda in Confessione, *Sanchez, l. 1. Moral. c. 8.*

V. CUR.

Significat finem bonum, vel malum; jam latè explicatum *sect. præc.*

VI. QUOMODO.

28 Significat modum actionis magis, vel minùs voluntarium, ac liberum: intensum, remissum, violentum, moderatum, &c.: Hæc circumstantia plerumque sicut bonitatem in actibus bonis, amoris, doloris, &c. ita, & malitiam in peccatis solùm intra eamdem speciem auget. Sic graviùs peccatur ex certa deliberata, ac libera malitia, quàm ex infirmitate, passione, metu, ignorantia vincibili: &c. de quibus multa *cap. præc.* Item si majori intentione, ac vehementia indulgeas odio, iræ, aliisque peccatis: si longiori mora peccatis inhæreas: quo spectat in peccato carnali uti modis nimiis, & extraordinariè lascivis, dummodò talis modus aliundè speciem non mutet, ut si incipe-

rent contrà naturam, &c. Eadem tamen circumstantia modi interdum actui addit malitiam speciè diversam; ut in furto violento, malitiam rapinæ, scilicet contumeliæ specialis contra observantiæ virtutem: in stupro violento, malitiam raptus: Item in omni peccato facto ex formali contemptu, seu directa non obediendi voluntate malitiam formalis inobedientiæ; & in omni peccato facto in benefactorem Deum, vel hominem, expressa voluntate vilipendendi beneficium acceptum, malitiam formalis ingratitudinis, ut benè explicat *S. Thomas 3. p. q. 88. art. 3.*

VII. QUANDO.

Significat propriè qualitatem temporis sacri, vel non sacri. Et hæc circumstantia confert actui bonitatem, vel malitiam solummodo per accidens, quando nimirùm actus specialiter est præceptus, vel prohibitus intuitu ipsius temporis sacri. Ut diebus festis feriari, diebus jejunii carnibus abstinere, bonum est ex lege præcipiente: sicut è contrà iis diebus laborare, aut carnes comedere, malum est ex lege eo tempore prohibente. Item quando actus fieret ex speciali, & directa intentione, honorandi, vel inhonorandi tempus sacrum. Ut si die festo, tempore Adventus, quadragesimæ speciali devotione exerceas bona opera intuitu sacri temporis, ac mysteriorum eo tempore in Ecclesia celebratorum: exerces specialem actum virtutis Religionis. At contra si die, vel tempore sacro committas peccatum aliquod directa intentione inhonorandi sacrum tempus, aut in contemptum temporis sacri, sine dubio peccas mortaliter peccato speciali contra Religionem: atque in confessione necessariò aperiendo: *secundùm omnes*. At verò secluso omni præcepto, vel contemptu, ac per se loquendo, circumstantia sacri temporis non multùm confert ad malitiam peccati: unde neque in Confessione explicanda est an nimirùm festo, vel profesto die peccaveris etiam carnaliter juxtà communem Doctorum sententiam, *Navar. Man. c. 7. n. 11. Layman. hic c. 8. in fine: Diana p. 1. tr. 7. resol. 32. alii apud ipsos.* Nec est paritas inter tempus, & locum sacrum. Quia locus tamquàm res permanens consecrationis, moralisque sanctitatis capax est: cui proinde mali operis exercitium secundùm rectam rationem repugnat: & verè etiam à malè agere volentibus facilè vitari potest. At verò tempus res continuò transiens, nec ulla unquam sui parte simul consistens, non ita capax est consecrationis moralis sanctitatis, sed dicitur sacrum, vel sanctum per accidens ratione sacrorum mysteriorum, ac sanctarum operationum, quæ eo tempore recoli, vel fieri solent: nec solæ sanctæ actiones fieri debent tempore sacro, nec malè agere volens, illud vitare posset. Quamvis contrarium doceant *S. Antonin. Alens. Med. alii cum Lessio l. 2. de Just. c. 45. dub. 4.* & communis piorum persuasio sit, peccata carnalia facta summis Festis Nativitatis Christi, Cœnæ Domini, Paschæ, &c. item die Confessionis, Communionis, continere peculiarem saltem aggravantem malitiam, atque adeò in confessione explicanda. Laudandæ ejusmodi timoratæ conscientiæ, & consulenda praxis, non tamen urgenda. Quæ circumstantiæ necessariò sint explicandæ in confessione, latè videre potes *p. 3. Theol. sacram. de Pœnit. p. 3. q. 4. à n. 248.* 29

SECTIO V.

De comparatione actuum humanorum: scilicet an detur actus indifferens in specie, & in individuo: & an externus addat distinctam bonitatem, vel malitiam interno efficaci in ordine ad essentiale præmium, vel pœnam.

SUMMARIUM.

30 *Datur actus humanus non tantùm in specie indifferens;*
31 *Sed probabiliùs etiam, in individuo.*
32 *Actus externus dupliciter se habere potest ad internum:*
33 *Actus externus juxtà probabilem sententiam Thomistarum nihil moralitatis addit interno.*
34 *Juxta verò probabiliorem Scotistarum, novam, & distinctam ei bonitatem, vel malitiam addit.*

ASSERTIO V.

Datur actus humanus non tantùm in specie indifferens, sed probabiliùs etiam in individuo. Pariter: (comparando actum moralem internum cum externo, & è contrà) *Actus externus actui interno efficaci probabiliùs per se addit distinctam bonitatem, vel malitiam moralem ad essentiale præmium, vel pœnam.* Assertio hæc aliàs duplicanda, propter numerum tamen consuetum Paragraphorum in unam congesta, est communis Scotistarum, & RR. ut patebit;

§. I. *Datur actus humanus in specie indifferens, nec bonus, nec malus, moraliter.*

30 CErtum est apud omnes cum *S. Th. 1. 2. q. 18. art. 8. Scoto in 2. dist. 41. q. un.* Ratio manifesta est, Quia deliberatè *loqui, ambulare, comedere, bibere. &c.* sunt veri actus humani: & tamen ex specie, & objecto suo, secluso fine, & aliis circumstantiis, nec præcepti, nec prohibiti, adeòque nec boni moraliter, cùm nullam dicant specialem conformitatem ad rectam rationem, vel legem: & æquè possint fieri mali, ac boni: neque mali moraliter, cùm nullam dicant specialem difformitatem ad rectam rationem, vel legem, & æquè possint fieri boni, ac mali: ergo sunt actus humani indifferentes in specie ex objecto suo. Sed numquid etiam poterunt esse indifferentes in individuo, exerciti scilicet hic, & nunc in suis circumstantiis particularibus?

Adverte autem. Actus indifferentes in specie, aliqui spectant ad exercitium rationis humanæ, ut putà ad manifestandos, vel exequendos conceptus, ac motus internos: & hi natura sua postulant, ut in individuo exerceantur rationabiliter ad finem necessitatis, vel utilitatis alicujus honestæ, *Ut loqui, scribere, cantare, ambulare, &c.* Quòd si ergo ita rationabiliter fiant in individuo, boni erunt: si secùs, eo ipso erunt mali, & ad minimum otiosi; de quibus nota est sententia Christi. Matth. 12. *Omne verbum otiosum, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de illo in die judicii.* Verba enim instituta sunt ad communicationem humanam utilem, ac honestam; quod si ergo absque omni fine utili, ac honesto, omninò gratis, & otiosè proferantur, jam carebunt sua rectitudine debita, & conformitate ad rectam rationem, ideòque moraliter mala, & peccata evadunt. Alii actus indifferentes in specie spectant ad naturam, & vitam humanam conservandam, ac tuendam; ut *comedere, bibere, dormire; mederi, &c.* Et hi etiam natura sua postulant, ut in individuo exerceantur in modo, & medio convenienti ad dictum finem: atque si ita fiant, omninò, & honesti erunt; si secùs, mali. In his ergo nullus erit actus indifferens in individuo. Alii denique sunt actus indifferentes in specie, ita ut neque in individuo ex natura sua exigant aliquam peculiarem honestatem, vel conformitatem ad rectam rationem in ordine ad modum, vel medium, vel in ordine ad ullum finem honestum, nisi ad summum ad aliqualem commoditatem, vel revelationem naturæ. *Ut fricare barbam, scalpere dentes, expuere, emungere, deambulare in cubiculo, &c.* Et de his potissimùm potest; & debet esse sequens,

§. II. *Datur actus indifferens etiam in individuo.*

31 ITa probabiliùs docent D. Bonaventura *in 2. dist. 41. art. 1. quæst. 3.* Sotus *ibid. & quodl. 18. art. 1.* cum suis omnibus, & ex aliis Vasquez, *tom. 1. disp. 52. cap. 6.* alii apud ipsum. Docuit etiam expressè S. Hieronymus *Epist. 11. ad Augustinum*, iis verbis: *Sunt namque indifferentia inter bonum, & malum, sicut Philosophi disputant. Est enim bonum continentia, malum luxuria: & inter utramque indifferens ambulare, digerere alvi stercora, capitis purgamenta manibus projicere. Hoc neque bonum, neque malum est sive enim feceris, sive non feceris, neque justitiam habebis, neque injustitiam.* Hæc Sanctus: an non expressè loquens de actu in individuo? *sive feceris, sive non feceris, &c.* Indiferentia ergo est abstractio actus ad speciem, Ratio autem est, Quia hic, & nunc deliberatè fricare barbam præcisè ad sedádum pruritum, est actus humanus in individuo: sed non est bonus moraliter, quia nullam dicit peculiarem conformitatem ad rectam rationem neque ex objecto, neque ex fine omninò indifferente, aut alia circumstantia, & alioquin in homine existente in gratia posset esse meritorius vitæ æternæ, immò etiam materia voti; qua esset meliùs fricare, quàm non fricare: &c. quæ inconvenientia sunt, Neque est malus moraliter; quia neque ullam habet peculiarem difformitatem ad rectam rationem, vel legem; neque otiosus censeri debet, cùm habeat congruum finem, etsi indifferentem: alioquin posset esse sufficiens materia absolutionis Sacramentalis. Quis autem unquam quantumvis delicatæ conscientiæ confitetur, se fricasse barbam ad sedandum pruritum tantùm, aut quis Confessarius sanæ mentis solos ejusmodi actus confitentes absolveret? ergo dantur actus indifferentes in individuo etiam. Fundamentum præcipuum oppositæ communis aliorum sententiæ est. Quia tenemur, omnes actus nostros ex objecto non malos referre ad finem bonum, ac honestum. Sed ubi præceptum tale? Aliqui assignant illud 1. *Cor. 10. Sive manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam DEI facite.* Verùm hic consilium, non præceptum agnoscunt Patres, & Interpretes communiter. Alii dicunt, hoc præceptum contineri in primo præcepto Decalogi; *Deo soli serviendum est.* Mirum sanè, immo ridiculum, hominem toties, & singulis quasi momentis peccare contra primum præceptum Decalogi, quoties deliberatè barbam fricat, expuit, movet, &c. absque relatione ad gloriam Dei. Alii denique cum Tannero hic dicunt, hoc esse præceptum naturale; quo homo ex natura sua habet, ut deliberatè agens agat rationabiliter, seu secundum rectam rationem, adeoque non otiosè, sed propter aliquem finem bonum. Et hoc est directè petere principium. De hoc enim ipso quæritur, an homo semper teneatur agere propter finem bonum moraliter, an verò non etiam rationabiliter saltem negativè, seu non irrationabiliter agat propter finem aliquem indifferentem, ut in exemplo allatu fricare barbam ad sedandum pruritum: id nos asserimus, cùm nulla appareat ratio, vel lex in contrarium, sine qua nullum est asserendum peccatum.

§. III. *Quommodò se habeat actus humanus externus ad internum, quoad bonitatem, & malitiam moralem.*

REsp. dupliciter I. Actus externus, v. g. dare elemosynam, vel furari, considerari potest, ut objectum 32
actus interni, scilicet volitionis efficacis dandi, vel furandi: & hac consideratione actus externus habet bonitatem, vel malitiam fundamentalem, priorem formali bonitate, vel malitia actus interni; ideò enim velle dare est bonum, velle furari est malum, quia ipsum dare eleemosynam est bonum conveniens rectæ rationi: & ipsum furari est malum disconveniens rectæ rationi. II. Actus externus consideratur, ut executio, vel effectus actus interni, quippe qui ideò fit, quia voluntas actu interno efficaciter vult, vel imperat, & hac consideratione etiam actus externus habet formalem bonitatem, aut malitiam moralem, ac imputabilem ad meritum, ac præmium; aut peccatum, ac pœnam. Hic porrò certum est apud omnes, 1. Actum externum in sua bonitate, ac malitia necessariò pendere ab actu interno. Etenim bonitas, & malitia moralis per se primariò solùm competit actui interno voluntatis elicito, & non nisi secundariò, & participativè actui externo, ut à voluntate imperato, vel eidem imputato: ut de ipsa libertate suprà *c. 2.* dictum fuit. 2. Certum est, bonitatem, ac malitiam actuum internorum perfici, & compleri aliquo modo per actus externos; posito enim actu externo martyrii v. g. vel furti, dicitur bonitas martyrii completa, sicut & malitia furti; & quacumque de causa non posito actu externo, non dicitur completa bonitas, vel malitia, ut omnes fatentur. 3. Certum est, actum internum, & externum bonum, vel malum moraliter, in genere moris non facere numerum, sed constituere unum numero moraliter actum, vel peccatum. Quia nimirùm actus internus efficax natura sua petit perfici, vel compleri per actum externum efficaciter volitum, quo proinde posito, unus numero actus moralis completus, ac consummatus efficitur. Unde etiam in confessione, secundùm omnes, sufficit explicare actum externum: v. g. *furatus sum tot:* inde enim sufficienter manifestatur voluntas interna efficax furandi: at non sufficit solùm explicare actum internum, seu propositum furandi, vel adulterandi, quia sic verè non exprimeretur peccatum consummatum, nec posset intelligi, quàm firma, & efficax fuerit voluntas peccandi: neque gravitas injuriæ proximo illatæ: neque obligatio inde contracta restitutionis, item contracta censura, vel irregularitate, &c. 4. Certum item est, actum externum addere distinctam bonitatem, vel malitiam actibus internis non tantùm inefficacibus, de quibus nemo dubitat, sed etiam efficacibus aliquibus per accidens; puta, quia actus externus in causa est, quòd actus internus bonus, vel malus diutiùs continuetur, magis intendatur, sæpiùs repetatur: aut quia actus externus novas, ac speciales difficultates habet, ad quas superandas opus est novis, & vehementioribus actibus, imperiis, ac motionibus voluntatis, &c. in quibus omnes consentiunt. At nunc his suppositis sit breviter;

§. IV. *Actus externus actui interno efficaci probabiliùs per se addit distinctam bonitatem, vel malitiam in ordine ad essentiale præmium, vel pœnam.*

SEntentia *negativa* quidem est D. Thomæ cum Suis, & 33
Recentioribus communiter *apud* Vasquez, *hic disp 76. cap. 2.* ac alios passim. Favent SS. Patres, Augustin. *lib. 1. de lib. arb. cap. 3.* dicens. *Si quis habet voluntatem concubandi cum uxore aliena, & non datur facultas, coràm Deo tam reus est atque si opere complesset.* Chrysostom. *homil. 56. in Matth. Sola voluntas remuneratur pro bono,*

ac

ac condemnatur pro malo. Gregor. *homil.* 5. *in Evang. Exteriora namque nostra Deo, quantumlibet parva, sufficiunt: cor namque non substantiam pensat.* Bernardus *Epist.* 77 *ad Hugonem Vict. Voluntas pro facto reputatur, ubi factum excludit necessitas.* Fundamentum præcipuum, & quidem verum, ut fatear, satis solidum, ac minimè contemnendum est; Quia sicut tota libertas, ac moralitas, ita sanè tota bonitas, & malitia moralis actui externo præcisè communicatur ab actu interno: ergo huic ille nullam potest addere distinctam bonitatem, vel malitiam moralem. Sed

34 *Affirmativam*, ut probabiliorem, docet Scotus *in 2. d. 42. quæst. 4. & Quodl.* 18. *art.* 3. cum suis omnibus. Alensis etiam *par. 4. quæst.* 77 *memb. 3. articulo* 5. cum aliis. Favet S. Augustinus *lib.* 13. *de Trinitate cap.* 5. dicens: *mala voluntate sola quilibet miser efficitur: sed miserior potestate, qua desiderium malæ voluntatis impletur. Profectò quamvis, & sic malè volendo miser esset, minùs tamen esset, si nihil eorum, quæ perperàm voluisset, habere potuisset.* Hæc Augustinus, manifestè loquens, non de miseria pœnali, quia qui malignum desiderium suum implere non potest, potiùs plus habet pœnæ, quàm qui implere potest; sed de miseria culpæ: adeòque censet, actum externum superaddere actui interno aliquam malitiam, seu reatum culpæ, qua miserior sit, qui malum desiderium implet, quàm qui implere nequit: Et tritum est illud Glossæ *in cap.* 20. *Exodi.* Vers. *Non mœchaberis. Qui ergo opus adjicit voluntati, iniquitatem addit iniquitati.* Fundamentum oppositum est. Quia licet bonitas, & malitia moralis actus externi tota dependeat ab actu interno, reverà tamen in actu externo distincta est à bonitate, ac malitia actus interni: Non enim solùm efficaciter velle; sed etiam ipso facto v. g. orare, eleemosynam dare, martyrium subire &c. bonum est, & conforme rectæ rationi: nec solùm efficaciter velle, sed etiam actu furari, occidere, mœchari, &c. malum est, & difforme rectæ rationi, ac legi divinæ: ergo cùm actui interno accedit actus externus, accedit simul aliqua conformitas; vel difformitas ad rectam rationem, vel legem, & consequenter aliqua distincta bonitas, vel malitia formalis, ac voluntaria, etsi omnimodis dependens ab actu interno. Deinde per se, ex terminis, à ratione absonum videtur, non plus mereri apud Deum illum, qui ipsum opus bonum exequitur: v. g. martyrium ipso facto perfert, quàm illum, qui martyrium sola voluntate efficaci desiderat. Et fatentur adversarii, actum externum martyrii mereri apud Deum præmium accidentale Laureolæ, quod non potest mereri solus actus internus, quantumvis efficax: sed nullum omninò præmium datur à Deo, nisi ratione alicujus bonitatis: ergo &c. Similiter à ratione alienum videtur tantundem pœnæ demereri in foro Dei illum, qui solùm efficaciter proposuit actum malum, homicidium, adulterium, furtum; ac illum, qui tale crimen actu perpetravit: & quòd huic, etiam per se, & secluso damno proximi, vel scandalo, in confessione non sit injungenda major pœnitentia, quàm illi: credo etiam adversarios majorem imponere pœnam ob mollitiem, fornicationem, ebrietatem &c. consummatam, quàm solùm efficaciter propositam, & impeditam. Patres in contrarium allati solùm loquuntur de merito, & peccato, præmio, & pœna absolutè sumptis, non autem comparativè quoad quantitatem, ut sensus sit, hominem solo actu interno efficaci, cùm non potest exire in actum externum, nihilominùs mereri præmium, ac pœnam æternam, ac si opere complesset, non autem dicunt, quod tantundem præmii, vel pœnæ mereatur. Qua ratione etiam explicari debet illud Jacobi 2. *Quicumque totam legem implevit, offendat autem in uno, factus est omnium reus.* Intellige nimirum quoad substantiam reatus, & pœnæ, sine dubio non quoad quantitatem.

SECTIO VI.

De Regulis actuum humanorum.

Regula actionum humanarum: id nimirùm, quo certificamur de rectitudine, vel obliquitate, seu de ipsa bonitate, vel malitia actionis humanæ, alia dicitur intrinseca, quæ scilicet reperitur in ipso operante; & est ipsum dictamen rectæ rationis, seu conscientiæ, jam latè explicatæ, *cap.* 1. per totum: alia dicitur extrinseca, quæ scilicet non est in ipso operante formaliter, sed eum extrinsecè, & objectivè dirigit ad operandum, & sunt ipsæ leges divinæ, ac humanæ, ac tandem generalis, & ultimata est ipsa voluntas divina. De his hic generatim aliqua per quatuor Subsectiones ad praxim necessaria, atque utilia explicanda sunt.

SUBSECTIO I.

Quinam Actus humani cadant sub lege, vel præcepto humano.

SUMMARIUM.

35 *Humana lege, vel præcepto per se directè præcipi, vel prohiberi potest omnis, & solus actus humanus externus.*

36 *Bonus, vel malus moraliter, si non in se, & ex objecto, saltem ex fine præcepti, utpotè*

37 *Necessarius, vel ut plurimùm valdè utilis ad bonum commune, vel observantiam status cujuslibet Communitatis.*

ASSERTIO VI.

Lege, vel præcepto humano per se directè præcipi, vel prohiberi potest omnis, & solus actus humanus externus bonus, vel malus moraliter, fieri, vel omitti necessarius, vel ut plurimùm valdè utilis ad bonum commune, vel observantiam status cujuslibet communitatis, vel subditorum. Communis doctrina in materia de legibus.

§. I.

Omnis, & solus actus humanus externus: qui nimirùm supposito voluntario, ac libero sufficienti, & requisito ad actum humanum, actu externo sensibili consummatur: adeò ut nullus actus merè internus per se directè præcipi, vel prohiberi possit humana lege, vel præcepto. D. Thom. 1. 2. *quæst.* 91. *art.* 4. *& quæst.* 100. *art.* 9. *ac alibi* Navarr. *cap.* 13. *num.* 38 Suarez *l.* 4 *de legibus cap.* 12. Lessius *l.* 2. *c.* 37. *dub.* 11. Tanner. *hic disp.* 5. *dub.* 2. Layman *cap.* 4. *num.* 5. *Alii innumeri apud ipsos.* Quamvis alii contrà sentiant apud Lessium *loc. cit.* non nihil faventem. Ratio communiter assignata est: Quia humana potestate, lege, vel præcepto illud tantùm potest præcipi, vel prohiberi directè, de quo homo humana virtute potest cognoscere, & judicare transgressores, punire, &c. Alioquin frustrà ferretur lex, vel præceptum Communitati, si cognosci non posset, an serventur: atqui de actibus merè internis, quippe suaptè natura insensibilibus, & latentibus nullus homo humana virtute cognoscere, vel judicare potest: juxtà illud Reg. 16. *Homines vident ea, quæ patent, Deus autem intuetur cor.* In c. *erubescant d.* 32. dicitur *Secretorum solus Deus cognitor, & Judex est.* Unde &c. *Sicut de simonia*, dicitur, *Ecclesiam non judicare de occultis.* Et ibidem *c. Tuanos*, inquit Innocentius Papa III. *Nobis datum est de manifestis solummodò judicare*: ergo tantùm actus externi per se directè præcipi, vel prohiberi possunt, minimè verò actus merè interni, ut sunt cogitationes, proposita, volitiones, & merè interna, & nullo signo, vel conatu sensibili exteriùs significata, vel manifestata, alioquin jam possent cadere sub legem, vel pœnam humanam, etiam effectu non secuto. Cæterùm sermo est de legibus, vel præceptis humanis ex pura potestate gubernativa in subditos latis, & secluso voto obedientiæ. Prælatus enim Regularis majori potestate pollet in suos subditos Religiosos ratione voti obedientiæ, quod, quia Deo principaliter fit, ad actum etiam merè internum se extendere potest, & quandoque etiam debet. Quia ergo Religiosus principaliter Deo vovit, obedire suo Prælato in omnibus, quæ secundùm Regulam, & Ordinis consuetudinem præcipiuntur, quæque ad puram Regulæ, & Status sui observantiam conducunt, ideo Prælati regulares possunt etiam lege, vel statuto præcipere aliquos actus etiam merè internos, utpotè orationem mentalem statis horis, examina conscientiæ, &c. utpotè generaliter ad observantiam status religiosi summè necessaria. Item ut Sacrificia, orationes, jejunia Deo offerantur ad peculiarem aliquam intentionem: ut pro benefactoribus, specialiter commendatis &c. ita ut contraveniens peccet, etiam pro ratione materiæ, mortaliter. Nec est subtilizandum, an peccet contra præceptum, an potiùs occasione præcepti contrà votum: hoc enim pejus illo.

§. II.

36 *Bonus, vel malus moraliter.* Intelligendum est, non quod actus omnis cadens sub præceptum, vel prohibitionem humanam, jam debeat esse bonus, vel malus secundùm se ex objecto, & secluso præcepto, vel prohibitione humana; sed ità, ut saltem possit esse bonus, vel malus ex fine, propter quem præcipitur, vel prohibetur. Ut benè explicant Cajetanus, Sotus, Valentia, alii cum Tannero hic

disputat. 5. quæst. 9. dub. 2. Itaque humana lege, vel præcepto præcipi, vel prohiberi possunt non tantùm actus boni, & mali jam cadentes sub præcepto divino naturali, vel positivo; ut alienum restituere, à furto, latrocinio, adulterio, blasphemia, abstinere, &c. cùm nihil prohibeat idem pluribus legibus, vel titulis deberi, neque solùm actus boni virtutum, alioquin liberi, ut jejunia, festa, auditio Missæ: sed etiam actiones de se indifferentes, præcipiuntur, vel prohibentur ad finem virtutis necessariæ Communitati, constituendo illas medium, & materiam talis virtutis v.g. ut publicæ preces tempore Paschali stando perficiantur; ne die festo Mercaturæ, vel Judicia exerceantur, ad finem virtutis Religionis, & Cultus Divini: ut die Veneris, & Sabbati carnibus abstineatur ad finem Temperantiæ, &c. adeò ut qui contrà fecerit, verè peccet contra Religionem, vel Temperantiam, quippè cujus intentione, & motivo actiones illæ, etsi de se indifferentes præceptæ sunt, vel prohibitæ. Nulla autem humana lege, præcepto, aut præcipi possunt actus mali, & lege divina naturali, vel positiva prohibiti: aut prohiberi actus boni lege divina in talibus circumstantiis præcepti: ut omnes consentiunt.

§. III.

37 NEcessarius, *vel ut plurimum valde utilis ad bonum commune, &c.* Ratio est. Quia finis potestatis, legis, ac præcepti cujusvis humani est dirigere Communitatem, & subditos ordinare ad bonum commune, juxtà cujuslibet statum, & obligationem: ideoque illa tantùm rectè præcipi, vel prohiberi possunt, & debent, quæ facere, vel omittere necessarium, aut valde utile est ad bonum commune &c. non autem illa, quæ huic fini necessaria, vel multùm utilia non sunt. Hinc lege humana, lege Ecclesiastica, cujus finis est bonum commune spirituale animarum, præcipi, & prohiberi possunt ea omnia, quæ ad salutem animæ, & exactam observantiam mandatorum Dei necessaria, ac utilia sunt, utpotè, aut ipsa præcepta divina exequendo, declarando, aut de se indeterminata determinando ad certum tempus, & modum, ut de Cultu divino, Pœnitentia, Eucharistia &c. aut alia ad observantiam mandatorum Dei necessaria, & utilia præscribendo, v.g. cæremonias sacras, jejunia &c. His enim quatuor finibus omnibus lex Ecclesiastica continetur, Similiter lege civili ea omnia, & sola præcipi, vel prohiberi possunt, quæ ad finem boni communis naturalis, seu temporalis felicitatis humanæ, pacis, & incolumitatis Reipublicæ, atque civium necessaria sunt, vel utilia, sive in materia justitiæ, sive aliarum virtutum, quæ non est hujus loci prosequi.

§. IV.

38 VEl *ad observantiam status cujuslibet Communitatis.* Utpotè peculiaris Religionis, Congregationis, Collegii &c. Ratio eadem est. Prælati ergo Religiosorum, legibus, statutis, præceptis suis ea dumtaxat possunt præcipere, vel prohibere suis Religiosis subditis, quæ necessaria, vel ut plurimùm valde utilia sunt ad observantiam status sui, & Regulæ, quam professi sunt. Non ergo possunt præcipere, ut arctiùs vivant, quàm Regula postulet, vel ad ejus observantiam valde utile sit. Non possunt in communi præcipere opera merè supererogatoria, quantumvis bona, & meritoria, v. g. ut toties in septimana jejunent, disciplinas faciant, & alia hujusmodi, quæ nec in eorum Regula continentur, nec ad ejus observationem conducunt. Multò minùs poterunt præcipere opera ex objecto, & circumstantiis omninò indifferentia, atque inutilia. *Communis Doctrina D.Th.2.2.qu.186.art 9. Sylvester, Angelus, Layman, alii passim.* Quò spectat celebris sententia D. Bernardi, *l. de præcepto, & dispens. c. 8. Nihil præcipiat mihi Prælatus eorum, quæ non promisi: Nihil prohibeat eorum, quæ promisi: nec augeat, nec minuat votum meum, sine mea voluntate.* Excipitur autem hic Religio Fratrum Minorum S. Francisci: cujus Regulæ speciale, & formale præceptum est, *c. 10. Præcipio firmiter Fratribus universis, ut obediant suis Ministris in omnibus, quæ promiserunt Domino observare, ET NON SUNT CONTRARIA ANIMÆ SUÆ, ET REGULÆ NOSTRÆ.* Adeò ut nobis possint præcipere ea omnia: & nos teneamur obedire in omnibus illis, quæ non sunt *contra animam*, seu Conscientiam, *& Regulam*. Ita expressè declarant Summi Pontifices, Martinus V. & Leo X. in suis constitutionibus. Hujus verba sunt: *Volumus, & mandamus, prout in dicta Regula continetur, ut omnes, & singuli Fratres, in omnibus, quæ non sunt contra Deum, animam suam, & Regulam Fratrum Minorum, teneantur obedire.* Arctissima ergo est obedientia Fratrum Minorum; unde quod in aliis Religionibus non posse fieri dictum est, in hoc Ordine etiam opera merè supererogatoria, aut indifferentia præcipi possunt. Quinimò eadem illa opera, quæ in aliis Religionibus sunt supererogatoria, aut indifferentia, quia ad observationem eorum status non conducunt, in nostro Ordine supererogatoria, vel indifferentia non sunt, sed omnia valde utilia ad perfectam observationem Regulæ, quoad obedientiam perfectissimam in ea præceptam: adeo ut etiam teneamur obedire in iis, quæ ad solum perfectæ obedientiæ exercitium, & omnimodæ abnegationis propriæ voluntatis conducunt: qualia sunt etiam opera supererogatoria, atque indifferentia; quippè quæ etiam sunt ex *OMNIBUS, quæ non sunt contra animam, & Regulam nostram.* Immò, quò minus sæpè opus injungitur, eò magis conducit ad exercitium perfectæ obedientiæ, & abnegationis propriæ voluntatis. Lege *Franc. Mayron. Quodl. 12. concl. 15.*

SUBSECTIO II.

Qualiter Actus interni cadant sub humana lege, vel præcepto?

SUMMARIUM.

39 *Lege humana indirectè etiam præcipi, vel prohiberi possunt actus interni ad substantiam moralem externorum necessariò requisiti*, in genere: *vel*

40 In specie: *ut intentiones, v.g. ut in contractibus, administratione, & susceptione Sacramentorum; in oratione, & cultu divino.*

41 Et singulariter *gravis est quæstio, an ad satisfaciendum præcepto Ecclesiæ in dicendis Horis, audienda Missa &c. requiratur ad substantiam orationis interna intellectus attentio?*

42 *Ubi sine dubio verior, & in praxi omninò consulenda est sententia affirmativa.*

43 *Negativa tamen est etiam multorum (ab extrinseco saltem practicè; ab intrinseco verò solùm speculativè) probabilis.*

44 *Alii autem actus interni cum externis nullam necessariam connexionem habentes, humana lege præcipi, vel prohiberi non possunt.*

ASSERTIO II.

HUmana lege, vel præcepto indirectè etiam præcipi, vel prohiberi possunt actus interni, qui & quatenus requiruntur ad actuum externorum directè præceptorum, vel prohibitorum moralem substantiam in genere, vel in specie: non item alii.* Ita communior, & sine dubio verior sententia Theologorum, quos unà cum Adversariis recitabo infra §. 3.

§. I.

IN genere. Omnis lex præcipiens, vel prohibens aliquem actum, necessariò indirectè saltem etiam præcipit, vel prohibet omnia necessariò requisita ad moralem substantiã illius actus: Atqui omnis humana lex, vel præceptum necessariò solùm præcipit, ac prohibet actus humanos voluntarios, ac liberos, ad quorum moralem substantiam *in genere* necessariò requiruntur actus interni voluntatis, seu voluntas, & propositum talem actum externum faciendi, vel omittendi, qui actus interni sunt forma essentialis, ac principium formale actuum humanorum externorũ, ut humani, ac liberi sunt, secundùm omnes: ergo præcipiens, vel prohibens actus humanos externos, etiam indirectè præcipit, vel prohibet illum actum internum, seu voluntatem, & propositum talem actum externum faciendi, vel omittẽdi: quod quidem esse extra controversiam fatetur in aliis contrarius *Vasq. disp. 160. n. 50.* Exempli gratia Ecclesia die festo præcipiens audiendum Sacrum, vel aliud opus externum, consequenter indirectè etiam præcipit voluntatem, ac propositum audiendi Sacrum, vel aliud opus externum exequendi, adeò ut qui deliberatè nollet audire, seu haberet propositum non audiendi Sacrum, reverà peccaret mortaliter contra legem Ecclesiæ. Similiter Ecclesia prohibens die Veneris comedere carnes, consequenter indirectè etiam prohibet voluntatem, ac propositum edendi carnes, adeò ut qui die Veneris solùm absolutè, & efficaciter vellet, vel proponeret comedere carnes, reverà peccet contra legem Ecclesiæ mortaliter. Unde *c. Nulli d. 19.* dicitur. *Nulli fas est velle, vel posse transgredi Apostolicæ Sedis præcepta.* Ubi advertè pro his, & sequentibus omnibus, *semel pro semper*, quãtùm ad praxim in ordine ad forum conscientiæ, omninò perinde esse, sive dicatur actus illos internos præcipi, vel prohiberi indirectè à lege humana, an verò, posita lege humana, à lege divina naturali, vel positiva, quòd cõtrafaciens 39

peccet

peccet contra legem humanam, an occasione legis humanæ contra legem divinam naturalem, vel positivam. Sufficit certum esse, occasione legis humanæ etiam interno actu peccari mortaliter, quomodocumque tandem in foro conscientiæ. In ordine autem ad forum, & judicium externum Ecclesiæ non posse peccari solo actu interno nimis quàm notum est.

§. II.

40 IN *specie*. Humana lex, vel præceptum præcipiens actus humanos externos, consequenter indirectè etiam præcipit illos actus internos, qui ad moralem substãtiam actuum externorum *in specie* necessariò incurrunt, uti sunt peculiares intentiones actuum. Exempla sunt. I. *In Contractibus*. Potestas Ecclesiastica, vel civilis justè præcipiens aliquem contractum, v. g. ut, qui Virginem defloravit, eam aut ducat, aut doter, &c. consequenter indirectè etiam præcipit actum, seu consensum internum, atque intentionem sese obligandi necessariò requisitam ad substantiam moralem talis contractus in specie. Quis enim, neget Ecclesiam, vel Rempublicam posse præcipere suis subditis, ut verè, & non fictè, seu fraudulenter contrahant? cùm ad utramque gubernationem, ac commune bonum maximè pertineat, ut contractus veri, & non ficti, vel fraudulenti fiant, adeòque cum vero interno consensu, ac intentione requisita ad substantiam contractus. II. *In administratione Sacramentorum*. Quicumque lege, vel præcepto Superioris jubetur Sacramentum ministrare, baptizare, absolvere, celebrare, &c. eo ipso indirectè jubetur, & sine dubio tenetur habere intentionem baptizandi, absolvendi, consecrandi, &c. quia ejusmodi intentio est de intrinseca substantia operis præcepti, sine qua non Sacramentum, sed sacrilegium fieret, secundùm omnes. III. *In susceptione Sacramenti*. Lex Ecclesiastica præcipiens fidelibus annuam Confessionem, consequenter etiam indirectè præcipit actum internum doloris, ac propositi emendationis: item expressionem omnium peccatorum, etiam merè internorum, atque occultissimorum. Quis enim dicat satisfacere præcepto annuæ Confessionis in conscientia eum, qui ficte, vel non integrè confitetur? aut quid juvat dicere cum Adversariis, eum quidem satisfacere præcepto Ecclesiæ, attamen peccare mortaliter contra præceptum divinum de integritate Confessionis? prout suprà generaliter advertimus. IV. *In oratione, & cultu divino*. Præceptum Ecclesiasticum de audienda Missa Dominicis, & festis diebus ab omnibus fidelibus, & recitandis Horis Canonicis à Clericis, Beneficiatis, Religiosis, omnino indirectè etiam præcipit actum internum devotionis alicujus saltem ex parte voluntatis, ut nimirùm Missa audiatur, Horæ recitentur cum pia intentione aliqua explicita, vel implicita ea actione, vel recitatione colendi Deum: ea enim intentio pia est de intrinseca substantia operis præcepti. Præcipitur enim actus Religiosus verus, verus cultus Dei, vera oratio, atqui sine actu interno devotionis, seu piæ intentionis ad colendum Deum nullus est actus Religiosus, nulla oratio, nullus cultus Dei verus, sed fictitius, & mortuus omnis actus externus, sicut homo sine anima mortuus est. Quis autem neget Ecclesiam præcipere posse suis Ministris, & fidelibus, ut verè, & non simulatoriè Sacramenta ministrent, & suscipiant: verè, & non simulatoriè orent, & Missas audiant, ac psallant? Atque in his terminis, & quantùm ad intentionem colendi Deum, puto rem esse certissimam apud omnes, ea solùm inutili quæstione de modo loquendi, an ea obligatio sit ex vi præcepti humani, an potiùs ex jure divino supposito præcepto humano, quæ nihil ad rem, ut suprà generatim advertimus. Sed hic ulteriùs:

§. III.

41 SIngulariter, quæstio, & controversia gravissima est de attentione ex parte intellectus (à nobis jam fusè deductà *in 1. p. Theol. Sacram. tr. append. de Horis Canon. sect. 2. à n. 72. per tot.* hic tamen in gratiam Lectoris ob quotidianum usum breviter repetenda.) Utrum nimirùm ad satisfaciendum præcepto Ecclesiastico de recitandis Horis, Missa audienda, &c. requiratur non tantùm intentio voluntatis interna ad colendum Deum, sed etiam attentio intellectus ad rem præsentem, utpotè in recitatione Horarum ad verba recitanda, vel ad sensum, vel ad mysteria, vel saltem ad finem Deum: in auditione missæ ad actiones celebrantis, & ad mysteria, vel saltem ad finem Deum; excludendo voluntarias distractiones mentis ad alia objecta his adversantia: adeò ut voluntariè distractus toto, vel notabili tempore non satisfaciat, sed mortaliter peccet contra præceptum Ecclesię: In qua quidem magni momenti quæstione:

Supponendum ut certissimum, quòd Ecclesia præcipiens suis recitationem Horarum Canonicarum Ministris, præcipiat veram orationem; verum cultum divinum: seu verum actum Religionis, quo Deus verè colatur (eadem est ratio de auditione Missæ.) Ratio inter alias solida est. Quia Ecclesia illo præcepto per se, & principaliter intendit satisfacere duplici suæ obligationi. I. Obligationi generali Religionis, scilicet colendi Deum nomine totius populi Christiani. II. Obligationi speciali justitiæ seu intentioni Fundatorum: Atqui ipsa Ecclesia sine dubio tenetur colere Deum verò cultu Religionis externo, atque interno, cui obligationi intendit satisfacere præceptoriè deputando certos Ministros, qui ipsius, & totius populi Christiani nomine, per officia à se instituta, statis temporibus Deum colant, atque intentio Fundatorum Ecclesiarum, ac Beneficiorum sine dubio fuit, ut Deus vero cultu Religionis, vera oratione, ac Laude divina colatur, cui etiam obligationi Ecclesia, & absolutè tenetur, & suo præcepto intendit satisfacere per Horas Canonicas rite à suis Ministris persolvendas: ergo Ecclesia præcipit veram orationem, seu verum cultum divinum, & consequenter non solam externam materialem pronunciationem verborum quantumvis accuratam, quæ sine omni interno actu vera oratiò, seu verus cultus divinus dici nullo modo potest. Sanè liquida sunt verba Præcepti *c. Dolentes: Districte præcipientis in virtute sanctę obedientiæ, ut Divinum Officium diurnum pariter, ac nocturnum, quantùm illis Dominus dederit*, STUDIOSE *celebrent, &* DEVOTE. Ubi significanter Glossa. STUDIOSE *quoad officium oris*, DEVOTE *quoad officium cordis*. Unde neminem reperi, qui negaret ad satisfaciendum precepto requiri aliquam internam devotionem voluntatis, seu intentionem ad colendum Deum. Ubi jam advertis ab omnibus concedi aliquem actum internum per se requisitum ad actum externum præceptum cadere sub præcepto humano. Controversia ergo fundamentalis esse debet, utrùm etiam attentio intellectus sit de substantia veræ orationis, seu veri divini cultus, ut proindè indirectè etiam cadat sub præcepto præcipiente veram orationem, verum cultum divinum. His ita positis:

Sententia affirmativa, & sine dubio verior est D. Thomæ *in 4. d. 15. q. 4. art. 2.* Navarr. *c. 14. De Oratione n. 19.* Sotus, Cajetanus, Sylvester, Azorius, Suarez, Lessius, Layman, Caspensis, alii, & ex professo solidè meus Marchant. *Tribun. p. 2. tr. 2. p. 2 tit. 3 sect. 4. q. 1.* Fundamentum est. Quia Ecclesia potest præcipere actum internum saltem indirectè, quoties actus internus est de substantia actus externi per se præcepti, ad hoc ut sit actus virtutis, & idoneus ad finem præcepti supernaturalem; atqui attentio interna est de substantia verę orationis, seu veri cultus divini, qualem præcipit Ecclesia: ergo, &c. Hanc Sententiam ut verissimam, & omnino veram amplector, atque ita *confirmo à priori*. Ex Communi Doctorum Sententia, & omnium sensu, in omni oratione jure divino naturali requiritur attentio interna, adeò ut omnis voluntaria distractio in oratione propriè dicta, sit aliquod peccatum, non quidem nisi veniale, quando oratio non est obligatoria, nisi fortè sub veniali: mortali autem, quando oratio jure divino esset obligatoria sub mortali, ut nominatim fatentur *Valentia tom. 3 disp. 6. qu. 2. p. 6. de Religione lib. 4. c. 4. Lessius lib. 2. de Justit. cap. 37. dub. 11.* Quòdsi ergo sit aliquod jus divinum obligans ad orationem, seu cultum divinum, de se tamen indeterminandum, sed determinandum ab Ecclesia quoad modum, & tempus, utique ipsum jus divinum, ut sic determinatum ab Ecclesia adhuc obligabit sub peccato, etiam mortali ad attentionem internam; atqui Ecclesia sub precepto obedientię precipiens suis Ministris, ut Horas Canonicas tamquam veram orationem, & cultum divinum, *studiosè celebrent, & devotè*, est mera executrix, & determinatrix juris divini naturalis de colendo Deo, satisfaciendo fundationibus, ad divinum officium factis, utrumque enim est juris naturalis, hoc justitiæ, illud Religionis: ergo præceptum illud saltem indirectè, & vi legis divinæ latentis determinatæ verè obligat sub peccato, & quidem in materia tam gravi, mortali ad attentionem internam. Nihilominus.

Sententia negativa etiam multorum est, & satis gravium Doctorum *D. Antonini, Durandi, Paludani, Medinæ, Sylvestri, Tabienæ, Rosellæ, Angeli, aliorum, quā novissimè latè afferunt præter alios Diana par. 1. de Horis resol. 2. Caramuel in Regulam S. Benedicti à n. 13. v. 3. Jo. de Lugo de Eucharistia disp. 22. sect. 2. Tambur. Decal. lib. 4. c. 2. §. 1. à num. 19. Et opusc. 3. de Sacrific. Missæ lib. 2. c. 5.* Fundamentum est, quia Ecclesia non potest præcipere, vel prohibere actus merè internos, saltem ad substantiam moralem actus externi per 43

se

se præcepti non requisitos. Supponunt attentionem non esse de substantia veræ orationis: & sanè Auctores modò allegati variis rationibus speculativè optimè defendunt, & confirmant, ut fateri cogar doctrinam hanc, non tantùm extrinsecè ab Auctoritate, sed etiam intrinsecè à ratione omnino esse probabilem speculativè. At vero practicè veram orationem, quæ sit verus Dei cultus cum sincera intentione colendi Deum, cum vera devotione, seu elevatione mentis in Deum, deniq; Religiosum cum Deo colloquium consistere posse absque omni attentione interna, in homine, qui voluntariè distractus circà objecta quælibet etiam mala, ne quidem de Deo cogitare vult, non patiar mihi persuaderi in æternum; nec quæso, tibi persuaderi sine, Religiose Lector. Repugnat sanè in Scriptura sacra optime fundatus sensus Sanctorum Patrum, & Piorum omnium. Audias aureum D. Joannem Chrysostomum *hom. 79. ad Pop. Antioch.* in hæc omninò verba disserentem. *Quæ enim excusatio, aut venia dabitur nobis, si cum amicis loquentes adsumus animo, mentemque adhibemus: cum Deo verò colloquentes animo in rebus indignis peregrinamur? Possetque tam fœdu, ac turpis esse peregrinatio illa mentis, ut duplicis sceleris, seu lethalis culpæ labem haberet: Unam verbi causa, cogitati, optatique stupri, seu homicidii, alteram insignis injuriæ, qua Divinæ Preces, Psalmi, sacræque Scripturæ verba tunc afficiuntur.* Hæc Sanctus loquens de oratione in genere, quid dicturum putas de ipso Officio divino?

§. IV.

44 NOn item alii. Actus nimirùm interni, qui cum actibus externis præceptis, vel prohibitis nullam omninò necessariam connexionem habent, neque ad eorum substantiam moralem ullo modo concurrunt, nulla humana lege, vel præcepto præcipi, vel prohiberi possunt: Non enim directè, ut probatum est *n. 35.* Neque indirectè ratione actus externi præcepti, vel prohibiti, quippè cum quo nullam necessariam, vel moralem connexionem habere supponuntur, sed manent æquè occulti; ut nullo modo actu externo prodantur, ac si nullum omninò respectum ad actus externos haberent. Non ergo ab homine præcipi, vel prohiberi potest, ut quis jejunet v. g. ex interno amore ad talem Sanctum: ne quis domo egrediatur ex interno affectu pravo fornicationis v. gr. vel homicidii. Quia illi actus interni cum externis nullam omnino connexionem habent, nec ratione actuum externorum se prodant, ut cognosci possint. Potest tamen lege, vel præcepto humano imponi pœna excommunicationis, v. g. in foro conscientiæ incurrenda ob factum externum supposito certo actu, vel intentione interna tamquam conditione *sine qua non*, non tamquam materia præcepta, vel prohibita. Sic in Jure Canonico *Clem. 1.* excommunicantur Inquisitores, qui ex odio, gratia, avaritia, omittunt contra aliquem procedere in causa fidei. Et *Clem. 1. De statu Monachorum* excommunicatur Monachus Benedictinus, qui sine licentia Præpositi animo accusandi illum ad Curiam Regiam se confert. Et *c. commissa de electionibus in 6.* constituitur, ut qui Parochialem Ecclesiam obtinuerit, sine voluntate ascendendi ad Sacerdotii Ordinem, beneficium ipso jure amittat, & fructus non faciat, &c. Sed de his raro contingentibus vide *Suarez l. 4. de Legib. c. 13.* Et *l. de Censur. disp. 4. sect. 2.* & *in ipso Laym. cit. suprà.* Verùm alia hic emergit celebris, & ad praxim utilissima quæstio, digna ut ei fiat.

SUBSECTIO III.

Quali intentione actus humanus conformari debeat legibus, & præceptis? SEU. *Qualis intentio requiratur ad impletionem cujuscumque legis, vel præcepti?*

SUMMARIUM.

45 *Ad legem, vel præceptum quodvis implendum ordinariè necessaria est intentio faciendi ipsum opus præceptum.*
46 *Exceptio latè patens, in foro præsertim externo.*
47 *Non tamen requiritur intentio satisfaciendi præcepto.*
48 *Resolvuntur exinde varii casus.*
49 *Nec etiam requiritur intentio finis præcepti.*
50 *Sicuti nec intentio applicandi fructum, vel effectum operis præcepti;* per se loquendo, & secluso voto, vel contractu.

ASSERTIO VIII.

AD implendam legem, vel præceptum quodcumque necessaria est intentio faciendi ipsum opus præceptum: non item intentio satisfaciendi præcepto: non intentio applicandi fructum, seu effectum operis præcepti per se, & secluso voto, vel contractu. Hæc tota sequitur ex assertione præcedenti.

§. I.

NEcessaria est intentio faciendi ipsum opus præceptum. Hoc est, ut quis voluntariè exerceat, adeòque velit, ac intendat exercere talem actum, seu tale opus, quale præceptum est. Quod si ergo quispiam faciat opus præceptum, v. g. Missæ intersit, Horas recitet, &c. 1. Materialiter tantùm absque omni intentione, vel voluntate faciendi opus pium, vel colendi Deum eo opere? 2. Dormiens in somnio: 3. Plenè ebrius: 4. Simpliciter involuntarius, ac invitus, quippè coactus, vel vi detentus in loco Missæ, vel concionis, &c. Talis nullo modo satisfaceret præcepto, sed aliam Missam audire, vel Horas repetere obligatus manet. Certum apud omnes teste L. Gaspensi hic *disput. 3. sect. 5. initio* Marchant. *Tribun. p. 2. tr. 1. tit. 7. q. 4. in Corollario.* Ratio supra data est. Quia ad implendum præceptum requiritur, quidquid est de substantia præcepti; illud autem est de substantia præcepti, quod est de intrinseca ratione operis præcepti, seu quod ad moralem substantiam operis præcepti necessariò requiritur. Atqui de intrinseca ratione operis præcepti est intentio, seu voluntas faciendi ipsum opus, quod præcipitur: cùm omni lege, vel præcepto, utique præcipiatur actus humanus voluntarius, qualis esse nullo modo potest sine dicta intentione: ergo quicumque non habet, vel etiam non habere potest dictam intentionem faciendi opus præceptum, ut in allatis exemplis, reverà non implet, nec satisfacit præcepto, plusquam bestia aliqua. Sicut enim nullum præceptum violari potest nisi per actionem, vel omissionem humanam liberam, ita neque impleri poterit, nisi per actum humanum liberum. Dixi *ordinariè*. Nam quoad forum externum præsertim potest esse. 46

Exceptio latè patens. Potest enim satisfieri legi, vel præcepto humano. Omissione involuntaria operis prohibiti: v. gr. Titius præ inopia, vel violentia impeditus die Veneris comedere carnes, cùm maximè vellet, adhùc satisfacit præcepto, quantùm ad principale intentum omissionis, adeò ut etiam evitet pœnam ob esum carnium fortè decretam. Quia licèt adhuc peccet secundùm internum affectum indirectè prohibitum à lege: non tamen secundùm externum effectum, & consummationem operis prohibiti sub tali pœna. *Communis Doctrina.* 2. Satisfit involuntaria solutione debiti realis: Ut, qui quomodolibet involuntarius v. g. decimas Parocho præbet, tributum solvit, debitum domino reddit: præcepto satisfacit, ac pœnam in non solventes decretam evadit: Quia in debito reali principaliter attenditur res præstanda, quomodocumque præstetur. In debito autem personali; ut in auditione Missæ, &c. principaliter attenditur actio exercenda ab homine, utpotè modo humano, & voluntario. *Sotus, Suarez, Sanchez Azorius, alii cum Layman hic cap. 4. nu. 9.* 3. Qui ex metu quocumque facit opus præceptum debitè, alioquin non facturus: ut si metu pœnæ à carnibus abstineas: si puer metu verberum die Dominico Missam debitè audiat, &c. aliàs non facturus, talis satisfacere, ac formaliter implere præceptum censendus est: Quia simpliciter vult, & intendit facere opus præceptum, etsi non sine involuntario mixto secundùm quid: quia nimirum non vellet, nisi metus urgeret. Vide dicta *suprà c. 2. n. 49. 50.* 4. Quin etiam si metus esset causa principalis faciendi opus præceptum, v. g. puero metus verberum audiendi Missam, ita ut positivè nollet, seu expressam intentionem haberet non audiendi Missam, nisi parens, vel præceptor adesset, interim tamen devotè audiat, reverà satisfacit, quia implet totum opus ab Ecclesia præceptum scilicet attentam, ac religiosam auditionem Missæ, ita ut posteà aliam Missam audire non teneatur. Quamvis adhuc simul peccet peccato interno commissionis contra præceptum Ecclesiæ, quatenùs directè præcipiens auditionem Missæ voluntariam, indirectè simul prohibet voluntatem, & propositum contrarium non audiendi Missam: juxtà dicta suprà *numer. 39 & 40.* Similis casus est, si oblectatio piscium sit causa motiva principalis jejunandi, ita ut si tam boni pisces non adessent, nollet quis simpliciter jejunare. Et simili ratione adhuc peccat, qui post legitimè impletum præceptum posteà malitiosè dolet se verb. grat. Missam audivisse, carnibus abstinuisse.

§. II.

47 N*On item intentio satisfaciendi praecepto* requiritur ad implendam legem, vel praeceptum. *Contra Navarrum, Medin. Azorium, alios communior sententia*. Suarez *l. 4. de horis c. 26.* Vasquez 1. 2. *qu. 100. art. 9.* Sanchez *l. 1. Moral. c. 13.* Layman *c. 4. nu. 7. alii apud ipsos*. Ratio est: Quia intentio, seu voluntas satisfaciendi precepto est actus internus non habens necessariam connexionem cum opere precepto: non ex natura ipsius operis, ut constat; neque ex vi ipsius praecepti, quia lex, vel praeceptum quodcumque solùm precipit voluntariam operis executionem, ut nimirùm voluntariè facias id, quod praeceptum est, v. gr. devotè Missam audias, &c. minime vero peculiari actu quasi reflexo velis, vel intendas satisfacere ipsi legi, vel precepto, vel explicita voluntate, ideò velis exercere tale opus, quia preceptum est, quod saepè imperfectionis est, & animi servilis. Facere autem opus simpliciter, quia bonum est, est perfectionis: quo sensu intelligi potest dictum Apostoli, 1. Tim. 1. *Lex justo non est posita, sed injusto*. Quia nimirùm justus fertur in opus legis, animo spontaneo, & amore boni, non timore precepti. Unde resolvendi casus.

48 I. Si diè Dominica, sola privata devotione ductus audias Sacrum, aut non recordans diei Dominicae, aut nihil cogitans de obligatione, adeòque absque omni positiva intentione satisfaciendi praecepto; nihilominus satisfacis, quia totum opus lege preceptum implevisti: nec posteà recordatus diei, vel obligationis, teneris aliam Missam audire. Qua eadem ratione, eximendus scrupulus illis, qui tempore Paschali ordinaria pietate confitentur, & communicant, nihil cogitantes de tempore, & obligatione precepti; posteà vero recordantes putant se non satisfecisse, cùm tamen reverà opus praeceptum impleverint. Unde neque posteà tenentur elicere novam intentionem, qua velint satisfactum per priorem actum, in quo ipso non tenebantur habere talem intentionem, sed sufficit, quòd mutata priori persuasione, judicent se jam satisfecisse priori actu. Alioquin quamdiù manerent in opinione, quòd non satisfecerint, utique ratione conscientiae erroneae tenerentur adhuc satisfacere, denuo Missam audiendo, confitendo, communicando; at non ratione praecepti.

II. Quin etiam, si quis implens opus praeceptum, v. gr. Dominica die Missam audiens, haberet actualem intentionem, ea Missa non satisfaciendi praecepto, sed privatae devotioni, attamen positivè non excludens voluntatem satisfaciendi praecepto, quia proponit posteà interesse summo Sacro, &c. Idemque est, si quis simili animo confiteretur, & communicaret in festo Annunciationis Beatae Virginis Mariae incidente tempore Paschali, volens iterùm confiteri ratione praecepti in Paschate, &c. uterque verè satisfecit, ut non teneatur ad secundam Missam, Confessionem, Communionem, eademque est ratio in Horis. Ut si quis cum infirmo, hospite, vel alio legit Horas Canonicas, minimè intendens tunc satisfacere obligationi suae, sed volens posteà denuò dicere in Choro, si sciat, se prima vice sufficienter dixisse, satisfecit, nec repetere tenetur. Similiter scrupulosus inter recitandas horas involuntariè distractus, habet pro non recitatis, & proponit posteà repetere: dummodo certò non constet distractiones fuisse voluntarias, non tenetur, immò prohiberi debet posteà repetere. *Ex communi Layman. Marchant. cap. cit.* quamquàm, excepto scrupulo non pauci contradicant. Ratio omnium est. Quia obligatio legis, praecepti praecisè pendet ex voluntate Superioris, Legislatoris, seu Praecipientis: unde non est in potestate inferioris prorogare obligationem legis, vel praecepti, aut facere, ut lex, vel praeceptum adhuc obliget, postquàm opus praeceptum reipsa quoad substantiam impletum est: atqui in casibus propositis, & similibus supponitur opus praeceptum, jam priori actu reipsa impletum esse quoad substantiam: ergo tu inferior tua voluntate pro tunc non implendi, sed posteà alio actu, non potes facere, ut reverà non impletum sit, sed adhuc obliget praeceptum; nec consequenter ampliùs teneberis, dummodo persuasionem illam erroneam deponas, ut casu priori jam monitus fuisti.

III. Qui facit opus praeceptum positive excludendo intentionem satisfaciendi; atque adeo cum positiva contraria voluntate simpliciter non satisfaciendi praecepto: v. g. die festo audis Sacrum ita affectus voluntate: *Nolo hac Missa implere praeceptum Ecclesiae*, idque absque omni proposito, vel spe posteà implendi alio Sacro, atque in ea voluntate persistens, tempus implendi praeceptum effluere sinis; is affectu interno, & formaliter sine dubio non satisfacit praecepto, sed peccat mortaliter peccato interno commissionis, nimirùm formalis inobedientiae, ac contemptus ipsius praecepti, saltem contra legem divinam naturalem prohibentem, nolle justis legibus, ac praeceptis Ecclesiae obedire: is tamen nihilominus in effectu impleret praeceptum Ecclesiae de audienda Missa, ut simpliciter de peccato omissionis contra praeceptum Ecclesiae argui non possit: quia supponitur opus praeceptum secundùm substantiam implevisse, & sua nolitione contraria, non potuit efficere, ut praeceptum reverà, & in effectu impletum non sit. Unde neque tenebitur posteà audire aliam Missam, saltem si intra tempus, quo praeceptum adhuc impleri posset audiendo aliam Missam, intentionem suam referret ad priùs auditam Missam, volendo per illam precepto Ecclesiae satisfactum, ut cum Suarez, & aliis exigunt Caspensis *cit. disp. 3. sect. 5.* Marchant. *Trib. p. 2. tr. 1. tit. 7. q. 4. in corollario*. Quod tamen ipsum non necessarium esse ad implendum praeceptum Ecclesiae, quippè jam in effectu, & substantia impletum, sed solùm ad emendandum illud aliud peccatum internum maligni affectus inobedientiae, recte consequenter *cum Sanchez, Salas*, aliis docuit Card. de Lugo *de Eucharistia disp. 22. sect. 2. n. 21.* ex quo Busembaum *lib. 1. tr. 2. c. 3. dub. 4.* Eadem porrò ratio est in aliis legibus, & casibus similibus. At

IV. Non omnino eadem est ratio de obligatione ex voto, vel promissione. Quod si enim quis obligatus voto recitandi Rosarium, immemor voti, & obligationis suae, ideoque sine intentione satisfaciendi, recitet devote Rosarium, adhuc satisfacit, sicut, & is, qui alteri promisit donare rem quampiam, si posteà immemor promissionis suae donet, obligatione liberatur, eadem ratione de lege, vel praecepto *suprà casu* I. dictum est. Vide etiam dicta *c. 1. n. 90.* At verò, si recites Rosarium cum positivo animo tunc non implendi votum; quia proponis posteà implere, vel omnino non vis implere, simpliciter non solvis, sed denuo teneris recitare ad implendum votum. Sicut etiam, si debito pecuniario adstrictus, creditori dans pecuniam, significes, te pro tunc nolle solvere debitum, sed gratis donare, manebis obligatus adhuc solvere, contrà, quàm de lege, vel praecepto dictum est *casu II. & III.* Ratio disparitatis est. Quia obligatio legis, vel praecepti praecisè pendet à voluntate Superioris praecipientis, non autem inferioris, in cujus proindè potestate non est extendere obligationem ultra intentionem obligantis, seu praecipientis, qui hoc solùm praecepit, ut opus praeceptum fiat, quo facto, obligatio extincta manet: at vero obligatio voti, & cujuscumque promissionis, praecisè provenit ex voluntate, & intentione ipsius voventis, vel promittentis: qui, sicut ab initio libera voluntate, & arbitratu suo, debitorem se constituere potuit, sic etiam in debito, seu obligatione sponte suscepta, libera voluntate, & arbitratu suo perseverare potest: ideoque faciens opus cum intentione pro tunc non implendi votum, vel promissionem suam manebit obligatus, sicut anteà, uti contra Sanchez, & alios, rectiùs resolvunt *cum aliis* Suarez *l. 4. de Horis c. 26.* Layman *hic l. 1. tr. 4. c. 4. n. 7.*

§. III.

N*On intentio finis praecepti*, seu à praecepto intenti requiritur, ad implendam legem, vel praeceptum, neque adeò obstat intentio alterius finis, vel circumstantiae pravae, sed impleto opere praecepto, modò ex objecto, & secundùm speciem bono, etiamsi ex fine, vel circumstantia, viciato, praeceptum tamen impletum manet. Communis Doctrina ex S. Thoma 1. 2. q. 100. *art. 9. & 10.* Ratio est: Quia lex, vel praeceptum humanum solùm praecipit actum secundùm substantiam bonum, non autem praecipit modum actus, maximè internum, qui ad substantiam actus non necessarius, sed omninò extrinsecus est: atqui intentio finis praecepti est actus omninò internus, & ad substantiam actus minimè necessarius: ergo non requiritur ad impletionem praecepti, & juxtà commune dictum: *Finis praecepti non cadit sub praeceptum.* Exempl. grat. Praecepti Ecclesiastici de jejunio finis est refraenatio gulae, & concupiscentiae, ut caro spiritui subjiciatur. Satisfacit huic praecepto, qui voluntariè debito modo jejunans, non tantùm ejusmodi finem positivè minime intendit, sed etiam qui intenderet oppositum finem pravum, ut si jejunet ad vanam gloriam, vel ut gulam piscibus oblectaret, aut vino, quod jejunantibus daretur. Similiter, qui die Dominica Sacro cum debita intentione, & attentione assisteret, satisfacit praecepto Ecclesiastico, etsi propter alium finem, vel circumstantiam malam, puta vanam gloriam, ut oculos luxuriosè pascat, ut quidpiam furetur, &c. peccaret etiam mortaliter contra aliam legem divinam. Ex communi Sanchez *l. 1. Moral. c. 14.* Layman *cit. n. 6.* Lugo *sect. 2. n. 23.* Caspensis *cit. sect. 6.* Addentes eadem ratio 49

im-

cumstantiæ, & fiunt objectum saltem partiale principale, ideoque illi actui interno jam primariam quandam bonitatem vel malitiam tribuunt, sicut finis. Et hac ratione intelligenda est sententia Cajetani: & aliorum, qui volunt actum internum nullas habere circumstantias, eò quòd omnis circumstantia actus externi, respectu interni inducat rationem objecti. Quod verum est de circumstantiis directè, & primariò volitis, ut modò dictum fuit. Non item de circumstantiis indirectè, & secundariò volitis. An enim hæ objectum potius, quàm circumstantiæ actus interni dicendæ sint, vana est lis de nomine. Sat hactenus speculationi datum; porrò moralia consectemur.

§. III. *Regulæ generaliores circa finem.*

13 FInis bonus non reddit actum bonum, nisi careat omni malitia ex objecto, & aliis circumstantiis. Quia: *bonum est ex integra causa*. Finis autem malus semper reddit actum malum, etsi aliàs ex objecto, & omnibus aliis circumstantiis optimum. Quia *malum est ex quolibet defectu*. Et universaliter verum est: *Cujus finis malus est, ipsum quoque malum est*. Non contrà; Cujus finis bonus est, ipsum quoque bonum est; ob eamdem rationem. Ex quibus enascitur alia triplex regula. I. Finis bonus ex se bono, vel indifferenti tribuit bonitatem. II. Nullus finis bonus actum de se malum, bonum efficit. III. Omnis finis malus malum efficit actum ad se ordinatum. Verùm clarioris doctrinæ gratia in re maximè morali, ac communissimæ praxis operæ pretium est, ut fiat.

§. IV. *Applicatio particularis finis.*

NOta: actum septem modis posse esse propter finem; seu, quod idem est; Intentio finis septem modis potest se habere ad electionem mediorum.

I. *Actus bonus propter finem bonum.*

14 ACcipit à fine novam speciem bonitatis, immo tot species bonitatis accipit, quot ei diversi fines boni præfiguntur: v. gr. dare eleemosynam pauperi ad honorem Dei, simul ac ad satisfaciendum pro peccatis: ex objecto habet bonitatem eleemosynæ, seu misericordiæ: ex fine autem duplici, aliam duplicem habet bonitatem, scilicet virtutis Religionis, & Pœnitentiæ. Omnis ergo actus bonus propter finem bonum duplicem ad minùs bonitatem habet unam ex objecto, alteram à fine, & vera est communior sententia? nimirùm Electio boni medii ordinati ad bonum finem duplicem habet bonitatem, unam à fine, alteram ab objecto, seu medio electo. Quod à fine habeat, omnes consentiunt: quod etiam à medio electo, probatur: Omnis actus voluntatis tendens in objectum bonum, & honestum, quà tale est, ita ut ipsa ejus bonitas, & honestas per se intendatur, sumit inde bonitatem: atqui electio medii boni, v.g. temperantiæ ad conservandam castitatem, &c. tendit in objectum bonum, & honestum qua tale, seu ut bonum, & honestum est hujus virtutis, seu propter ipsam ejus specialem propriam bonitatem, & honestatem: ergo electio talis boni medii ab ipso medio, seu objecto proprio, habet bonitatem propriam, & quidem formalem, non materialem tantùm, ut malè vocant adversarii: quia bonitas per se intenta ab agente, est formalis bonitas: nec obstat: quòd non appetatur ultimatè propter seipsam, sed ulteriùs propter alium finem bonum. Nam si appeteretur propter seipsam, non referendo ad alium finem, utique esset bonitas formalis electionis ex objecto; sed hanc bonitatem non tollit, vel destruit; sed potiùs perficit: quòd ulteriùs referatur ad alium finem bonum: neque enim hoc facit illum actum minùs, sed potiùs magis conformem rectæ rationi: ergo electio boni medii ad bonum finem retinet propriam formalem bonitatem ex objecto, seu medio electo. Deniq; alioquin sequeretur, quòd ille non meliùs operaretur, qui eligeret medium melius, perfectius, & excellentius ad bonum finem, v.g. castitatem præ conjugio; quàm qui eligeret medium minùs perfectum, puta, conjugium præ castitate: quia idem finis eamdem tantùm utrivis bonitatem communicaret: consequens est inconveniens, ergo dicendum est, electionem habere etiam propriam bonitatem ab objecto, seu medio electo bono; dummodo etiam ipsa ejus bonitas, seu honestas sit per se directè intenta, ac volita, juxtà generatim dicta supra *n.9.* Alioquin, si aliquid, etsi bonum, minimè tamen attenta ejus bonitate morali, præcisè, ut medium utile arriperetur ad aliquem finem bonum, v.g. abstinentia à vino, & calidis ad tuendam castitatem, fatendum erit, habere unam, & totam bonitatem ex fine, nullam verò ex medio electo.

II. *Actus malus propter finem malum.*

DUplicem accipit malitiam, unam ab objecto, seu medio malo electo, aliam à fine malo præfixo, & intento: immo tot malitias, quot fines mali diversi præfiguntur; easque aliquando quidem specie diversas, utpotè diversis virtutibus repugnantes, ut si velis furari adulterandi gratia: occidere alterum, ut bona auferas, uxore potiaris: &c. aliquando verò solo numero diversas, eidem scilicet virtuti repugnantes, ut huic furari claves, scalas, instrumenta, ut alteri fureris pecunias: Aliquando verò etiam eamdem numero malitiam constituunt; quando scilicet malitia medii ejusdem speciei cum fine malo ex natura sua per se, vel ordinariè conjuncta esse solet: ut tactus impudici in ordine ad fornicationem. Illi enim per se ad fornicationem ordinantur: eamque ordinariè præcedere solent, tamquam media, dispositiones, & inchoationes actus principalis intenti, ideoque cum ipso actu idem numero peccatum constituunt, ut proinde in Confessione, explicato actu principali fornicationis, opus non sit explicare tactus, & actus prævios ordinariè præcedere solitos. *Ex communi doctrina, Suarez 3. p. tot. disp. 22. alii.* Cæterùm, ut actus malus propter finem malum sumat duplicem malitiam ex objecto, & ex fine, minimè opus est, ut ipsa malitia, seu objecti, seu finis per se volita, & intenta sit, sicut in actu bono propter finem bonum: sed sufficit esse cognitam, ideoque volitam indirectè: ratio data est *supra nu. 9.* 15

III. *Actus bonus propter finem malum.*

DEstructa bonitate ex objecto, simpliciter redditur malus ex fine: seu ut dici solet, intentio prava, seu finis mali depravat, seu vitiat, & corrumpit opus, ac electionem cujuscumque medii; Et. *Cujus finis malus est, ipsum quoque malum est.* Ad hoc autem necesse est, ut opus, vel electio medii verè afficiatur ab intentione mali finis, ac fiat primariò, & directè propter illum malum finem tamquàm veram causam finalem motivam: ut, si ita velis dare eleemosynam ad captandam vanam gloriam, aut pauperi puellæ ad finem inhonestum, ut nisi pravum ejusmodi finem intenderes, omninò positivè eleemosynam dare nolles. Tunc enim sine dubio vitiatur actus eleemosynæ, etsi ex objecto optimus. Quia malum est ex quolibet defectu: gravis autem, & pravus defectus est, actum etiam bonum principaliter fieri propter finem malum. Secùs dicendum, si intentio finis mali haberet se solùm consecutivè, vel concomitanter, vel etiam ut causa impulsiva tantùm ad actum bonum. Ut si absoluta bona intentione velis orare Deum, & primò post orationem, vel interim dum oras, simul vanamgloriam captas, vel etiam antecedenter solùm impelleris ad orandum à vanagloria: non quòd principaliter intendas per orationem consequi vanamgloriam, & aliter orare positivè nolles, sed solùm, quod hic, & nunc non velles fortè, vel non movereris ad orandum, nisi te vanagloria impelleret, ne aliis minùs religiosus, vel devotus videaris: oratio illa manebit moraliter bona, immo etiam meritoria, quia propriè non afficitur ab illa Intentione prava, quæ, quia venialiter tantùm mala est, non tollit statum merendi, nisi respectu actionis, quam inficit: alioquin certè puerorum, & Religiosorum etiam Tyronum actibus bonis plerumque negandum esset meritum. 16

IV. *Actus malus propter finem bonum.*

ESt, & manet malus, neque ab ullo fine quàtumvis bono ullius bonitatis capax est. Ut si feceris, ut des eleemosynam. Eccli, 34. *Immolantis ex iniquo, oblatio est maculata.* Et Apostolus Rom. 3. dicit justam esse damnationem eorum, qui dicunt: *Faciamus mala, ut veniant bona.* Ex quibus D. Augustinus *Enchiridii c.22.* ostendit, mentiri, ut alteri prosis, semper esse peccatum. Et *lib. contra mendacium c.7.* Universaliter concludit. *Ea, quæ constat, esse peccata, nullo bonæ causæ obtentu, nullo quasi bono fine, nulla velut bona intentione facienda sunt.* Ratio semper eadem est. Quia *Bonum est ex integra causa: malum ex quolibet defectu*. Magnus autem defectus est malitia ipsius objecti. Neque solùm mala manet electio medii mala ad finem bonum, verùm etiam inficit, & malam reddit ipsam intentionem *efficacem, & determinatam* finis boni per tale medium malum, ut si velis dare eleemosynam efficaciter, & determinatè per furtum rei alienæ, &c. non solùm velle furari ad dandam eleemosynam, sed etiam velle dare eleemosynam per tale medium, furtum scilicet peccatũ erit, secundùm omnes. Quòd si verò quis intenderet finem bonum, v. g. dare eleemosynam, recuperare sanitatem, 17

tem,

tem, & volitione solùm simplici, vel efficaci indeterminata, ad certum medium, sed solùm in confuso, *per media opportuna, vel congrua*, & posteà alio distincto actu eligat medium malum, utpotè furtum ad eleemosynam, superstitiosum medicamen ad sanitatem, hæc posterior electio non poterit inficere intentionem priorem simplicem, vel indeterminatam. Animadvertendum etiam hic est. I. In legibus positivis, intentio boni, & necessarii finis sæpè excusat à transgressione. Ut si die festo velis laborare ad succurrendum pauperi, cui aliter commodè succurrere nequis: aut negligere Sacrum, ut servias infirmo, &c. quia in tali casu censentur leges illæ Ecclesiasticę cessare obligare. II. Negari non potest universaliter, intentionem boni finis aliqualiter minuere culpam electionis mali medii, cujus malitiam aliqualiter occultat sub specie boni prætenti, ideoque minùs cognitam, & voluntariam reddit. Qua ratione D. August. *l. contrà mendacium c.8.* dicit. *Pejor est, qui concupiscendo, quàm qui miserando furatur*. Nec contradicit idem *to.10. hom.7. relatus c. fortè. 14. q.5. Si totum fur tribuat pauperibus, quod abstulerat, addit potiùs, quàm minuat delictum*. Verùm hoc enim est per accidens tantùm: Quia fur rem alienam, quam deberet restituere, pauperibus largiendo consumens, reddit se impotentem restituere eamdem rem, vel in æquivalenti, supposito, quod aliunde non habeat. III. Fatendum omninò est, hac in re sæpissimè ignorantiam, bonam fidem, ac simplicitatem omninò excusare à peccato, secundùm omnes. De mendaciis in scripta relatis, atque adeò comendatis multorum, consulendi sunt Interpretes, & Doctores in propria materia.

V. Actus indifferens propter finem bonum.

18 PRimam, & unicam bonitatem suam habet à fine bono: ut ambulare devotæ peregrinationis causa; comedere, bibere, dormire ad reficiendas vires in servitio Dei, &c. solam, & unam bonitatem habet virtutis Religionis. Vide D. Gregor. *l.18. Moral. c.6.* Ubi ad propositum benè explicat illud Christi. Matth. *6. Si oculus tuus simplex fuerit, totum corpus lucidum erit*. Potest etiam fieri actus bonus propter finem indifferentem, ut oratio, eleemosyna, &c. pro impetranda sanitate, &c.

VI. actus indifferens propter finem malum.

HAbet etiam unicam malitiam ex fine, ut ambulare, loqui, donare, luxuriæ causa. Sicut è contrà, si fieret actus malus propter finem indifferentem, ut medium magicum pro sanitate: &c.

VII. Actus indifferens propter finem indifferentem

UT ambulare, comedere, bibere, fricare barbam solius refectionis, vel recreationis gratia: in specie omninò manet indifferens. An etiam in individuo, *infra n.32.* mentio fiet. Ex dictis adnoto, quando in confessione explicanda sit intentio finis: Quando nimirùm intentio mali finis afficiens actum, mortalis est, ut in 2.4.6. casu, aliàs non.

SECTIO IV.

Bonitas, & malitia moralis ex circumstantiis.

SUMMARIUM.

19 *Circumstantiæ sunt particulares conditiones, ipsum actum, operantem, vel objectum accidentaliter afficientes, & quasi* circumstantes.

20 *Actus humanus etiam internus efficax, non inefficax, sumit malitiam à circumstantiis cognitis, & etiam indirectè tantùm volitis*

21 *Bonitatem verò non nisi à circumstantiis cognitis, & directè intentis.*

22 *Circumstantiæ aggravantes tantùm dicuntur, quę solùm augent, vel minuunt bonitatem, vel malitiam intrà eamdem speciem: mutantes verò speciem, quæ actui novam, & diversam bonitatis, vel malitiæ speciem afferunt.*

23 *Circumstantiæ communiter sex numerantur, hoc versu:* Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur, quomodo, quando.

24 Quis, *non personam ipsam operantem, sed ejus conditionem, & qualitatem significans, sæpè mutat speciem.*

25 Quid *pariter non ipsum objectum, sed ejus conditionem, vel quantitatem significans, etiam sępè speciem mutat.*

26 *Similiter* ubi, *qualitatem loci denotans, sæpè actui novam malitiæ speciem addit.*

27 Quibus auxiliis, *quævis media, causas, vel occasiones operandi significans, aliquando auget tantùm malitiam, aliquando etiam mutat speciem.*

28 Quomodo *actionis modum magis, vel minùs voluntarium, ac liberum, intensum, vel remissum, &c. significans, plerumque solùm auget, vel minuit bonitatem, vel malitiam actus.*

29 Quando *propriè qualitatem temporis Sacri, vel non Sacri significans ratione sui, & per se loquendo, parùm confert actui.*

CIrcumstantiæ dicuntur actuum humanorum, ac moralium particulares, & accidentales conditiones, & affectiones, sic vocatæ, quòd actum humanum, operantem, & objectum accidentaliter afficiant, & quasi *circumstent*. Accipe exemplum in actu bono, & malo, Eleemosynæ, & Furti. 19

De substantia eleemosynæ tantùm sunt homo dans, egenus accipiens, & ipsa traditio pecuniæ, vel alterius medii apti ad sublevandam miseriam corporalem egeni. Hic verò tam ipsum actum, quàm operantem, & objectum variæ circumstantiæ possunt afficere, & magis, vel minùs bonum, vel etiam malum actum efficere. Utpote? *Quis* dat? dives, an pauper? *Quid* dat? multum, an parum? suum, an alienum? *Cur* dat? an ad debitum bonum, an ad indebitum malum finem: *Quomodo* dat? an magno, vel parvo affectu? An cum indignatione, exprobratione, &c.

Similiter in furto, de substantia actus sunt homo accipiens, res aliena, & ejus ablatio invito domino. Hic rursus actum, operantem, & objectum variæ circumstantiæ afficere possunt, & furtum reddere magis, vel minùs malum, licèt nunquam bonum. *Quis?* Dives, an pauper? an gravi, an etiam extrema necessitate laborans? quo casu furtum omninò cessaret. *Quid?* an multum, parum, pecuniam, rem sacram, vel prophanam: *Ubi?* an in loco sacro, vel prophano? *Quibus auxiliis*, an armata manu, instrumentis prohibitis, mediis magicis? *Cur?* an etiam ad alium malum finem? *Quomodò?* an ex proposito, vel subita subreptione, an occultè, vel dolo, an palàm, cum violentia, læsione, effractione? *Quando?* an tempore belli, famis, &c.

ASSERTIO IV.

A*Ctus humanus, etiam internus efficax, sumit suam bonitatem, & malitiam etiam à circumstantiis, cognitis, & aliquo modo volitis, semper quidem accidentalem actui, sed aliquando aggravantem tantùm, aliquando verò etiam speciem mutantem*. Communis doctrina.

§. I.

A*Ctus humanus, etiam internus efficax, &c.* Omnis quidem actus internus efficax, & inefficax sumit bonitatem, aut malitiam à circumstantiis quibusvis directè volitis, & intentis, at primariam, ac specificam tamquam ab objecto saltem partiali principali, non tamquam à circumstantia, ut supra *n.12.* notatum est. Solus autem actus internus efficax, non item inefficax, sumit bonitatem, aut malitiam à circumstantiis indirectè tantùm volitis, juxtà *communem Doctorum apud Vasquez hic disp. 57. cap. 2. Tanner. tom.2. disp. 2. quæst.5. dub.7.* Ratio est. Quia actus internus inefficax, simplex velleitas, complacentia, delectatio morosa; &c. fertur in objectum præcisè, ut objectivè proponitur in intellectu, ideòque facilè abstrahit à circumstantiis annexis quamvis cognitis. Unde qui morosè delectatur de ligata, consanguinea, Sacra, &c. præcisè, ut fœmina formosa est, committit actum simplicis impudicitiæ, vel fornicationis mentalis, ut proinde in confessione circumstantias personæ explicare opus non sit. At verò actus internus efficax tendit in ipsum actum externum, ut subjectivè exercendum circa objectum, prout est à parte rei: ideòque minimè potest abstrahere à circumstantiis annexis, sed volens actum, necessariò simul vult circumstantias annexas, cognitas, v.g. efficaciter concupiscens feminam, quam scit, vel quomodolibet apprehendit ligatam, consanguineam, sacram, verè committit actum adulterii, incestus, sacrilegii, proinde necessariò explicandum in confessione. Unde ulteriùs, qui efficaciter concupisceret aliquam conceptu confuso, cujuscumque conditionis, aut aliquam quamcumque ex tota congregatione, in qua scit multas esse ligatas, consanguineas, &c. verè committeret peccatum qualificatum necessariò aperiendum in confessione. Quòd si verò quis conceptu planè abstracto concupiscat feminam in genere, nihil planè co- 20

gitando de ejus qualitate, probabiliùs committit actum simplicis fornicationis tantùm. Quia licèt non habeat circumstantiam feminæ solutæ, habet tamen totam, & solam malitiam simplicis fornicationis, & nullam aliam. Debet tamen explicare in confessione, se concupivisse feminam in communi, non ob exprimendam aliquam specialem malitiam, sed ne mentiatur exprimendo certam personæ concupitæ qualitatem. Sic rectè *Tamb. l. 1. Decal. c. 1. §. 4. n. 14. & 15.* Quamvis aliter sentiat *Sanch. l. 1. Moral. c. 8. n. 5.* quem vide.

§. II.

21 *SUmit bonitatem, & malitiam à circumstantiis cognitis, &c.* Ratio jam insinuata est. Quia actus humanus externus efficax in individuo tendit in objectum prout cognoscitur esse à parte rei affectum suis circumstantiis, quæ proindè conditiones individuantes actionum humanarum dicuntur; ac proindè omnis voluntariè eliciens talem actum in individuo in his circumstantiis, censetur etiam indirectè saltem velle omnes ejus circumstantias cognitas, & per se conjunctas actui, operanti, vel objecto: atqui constat, illas circumstantias esse aliquando bonas, & honestas; aliquando verò malas, & prohibitas ad talem actum, (ut circumstantia loci sacri est optima ad orationem, pessima ad furtum) adeoque actum voluntariè ad se tendentem, aliqua bonitate, vel malitia afficient; ergo actus humanus sumit suam bonitatem, & malitiam etiam à *circumstantiis*, utique *cognitis*, & ideò *aliquo modo volitis*, scilicet, vel directè, vel indirectè. Ubi notandum discrimen est, quoad bonitatem, & malitiam: nam ad hoc, ut actus sumat bonitatem à circumstantia bona, v.g. ut orans in loco sacro: dans eleemosynam personæ sacræ, vel religiosæ, addat actui novam bonitatem Religionis ex circumstantia loci sacri, vel personæ sacræ, omninò necesse est, ut ipsa circumstantia bona cognita, per se directè, explicitè, vel implicitè volita, ac intenta sit. Alioquin, si quamvis cognita, tamen nullo modo attenta, vel etiam præcisa, seu exclusa sit, nullam poterit conferre bonitatem. At contrà, ut actus sumant malitiam ex circumstantia mala (per se tamen conjuncta actui, vel naturaliter consequente) sufficit, illam esse cognitam, nec opus est, esse per se directè ullo modo intentam, vel volitam. Sic furans scienter rem sacram, aut violans personam sacram, contrahit malitiam sacrilegii ex circumstantia rei, vel personæ sacræ, etsi illam circumstantiam per se minimè velit, & intendat, quinimò quàm maximè nollet esse sacram. Ratio utriusque assignata est supra de volitione ipsius honestatis, ac malitiæ objecti, *n. 9.* hic facilè applicanda. Cæterùm à circumstantiis per accidens tantùm actui conjunctis, vel consequentibus, nullam actus recipit malitiam, nisi ipsa per se directè volita, ac intenta sit, ideòque objectum actus potius, quàm circumstantia evadat. Aliàs enim nullo modo erit volita: non directè ut supponitur; nec indirectè, quia non necessario sequitur actum, vel objectum volitum. Sic prædicatio Christi, & Apostolorum multas habebat consecutas blasphemias, & peccata Judæorum, benè prævisa; at quia per accidens tantùm sequebantur ex mera malitia Judæorum, nulla inde prædicationi accessit malitia. Sic, suadente necessitate, vel utilitate gravi, licitè potes petere administrationem Sacramenti à tuo Parocho, quem concubinarium scis administrando peccaturum, aut mutuum ab usurario, quem prævides non nisi cum usuræ crimine mutuaturum, &c. Ut notat etiam *Scot. in 4. d. 5. qu. 2. Navarr. c. 13. n. 18.* Sed de his in materia de scandalo.

§. III.

22 ACtus ergo humanus sumit bonitatem, & malitiam ex circumstantiis *semper quidem accidentalem actus, aliquando tamen aggravantem tantùm*, seù intrà eamdem speciem majorem, vel minorem: *aliquando verò speciem mutantem*, seu diversæ speciei à bonitate, vel malitia substantiali actus. Atque exindè circumstantiæ aliæ dicuntur aggravantes tantùm, aliæ verò speciem mutuantes, stylo communissimo.

Circumstantiæ aggravantes tantùm dicuntur, quæ solùm augent, vel minuunt bonitatem, vel malitiam actus intrà eamdem speciem virtutis, vel peccati: quando nimirùm circumstantia addita actui, in suo conceptu non involvit aliam speciem bonitatis, vel malitiæ, distinctam à bonitate, vel malitia ipsius actus, sed eamdem solùm auget, vel minuit. Uti sunt generatim. 1. Majus, vel minus voluntarium, & libertas actus. 2. Major, vel minor intensio, vel vehementia actus. 3. Major, vel minor duratio, vel mora actus boni, vel mali. 4. Major, vel minor quantitas materiæ, vel objecti: exempla habes infra in circumstantia. *Quomodo*, & suprà *de ignorantia, metu, concupiscentia*.

Circumstantiæ speciem mutantes dicuntur, quæ actui novam, ac diversam speciem bonitatis, vel malitiæ afferunt: quando nimirùm circumstantia addita actui, ex se habet propriam, ac specificam bonitatem, vel malitiam, seu conformitatem, vel difformitatem ad rectam rationem distinctam à bonitate, vel malitia propria specifica ipsius actus, ideòq; actum ex materia unius virtutis, vel vitii, transfert in materiam alterius virtutis, vel vitii. Sic circumstantia personæ sacræ pauperis per se intenta actui eleemosynæ addit bonitatem virtuti Religionis: actui verò fornicationis addit malitiam sacrilegii. Tritissimum est exemplum in peccato carnali. Si enim fiat inter solutos, est simplex fornicatio. Si à vel cum ligata, est adulterium. Si à vel cum persona Deo sacra, est sacrilegium. Si inter consanguineos, vel affines, est incestus. Si cum Virgine invita, est stuprum. Si cum violata, est raptus. Si contrà naturam cum seipso, est mollities. Si cum eodem sexu, est sodomia: Si cum diversa specie, est bestialitas. Hæ enim circumstantiæ omnes diversas planè malitias adferunt actui luxuriæ, contrà diversas omninò virtutes, ac diversa præcepta, sub motivo diversarum virtutum obligantia, ut intuenti patet. Hùc etiam spectant circumstantiæ, quæ actum destructa bonitate efficiunt malum, ut supra de fine explicatum est *n. 16.*

§. IV.

CIrcumstantiarum tam speciem mutantium, quàm aggravantium sufficiens est numerus septenarius vulgari versu comprehensus, quamvis alii numerum addant, *Per quæ, quoties*, loco *auxiliis*. 23

Qui. Quid. Ubi. Quibus auxiliis. Cur. Quomodo. Quando.

I. QUIS.

SIgnificat, non ipsam personam operantem secundùm se; 24
hæc enim est de substantia, & non circumstantia actus, sed conditionem, seu qualitatem personæ operantis, an soluta, vel ligata; Clericus, an Laicus, &c. Hæc circumstantia sæpissimè mutat speciem, & novam malitiæ speciem confert in peccatis. Ut si persona ligata peccet carnaliter, non jam solùm contrà castitatem, sed etiam contrà justitiam delinquit adulterio: si Sacra voto solemni castitatis adstricta, etiam contrà Religionem sacrilegio. Si Prælatus, vel Parochus suis opem debitam ferre negligat, peccat non tantùm contrà charitatem, vel misericordiam, sicut alius, sed etiam contrà justitiam. Si filius Parenti, subditus Principi, Prælato, Magistratui injuriam inferat, peccat non simpliciter contrà justitiam, sed etiam contrà pietatis, & observantiæ virtutem: Et sic de cæteris. Interdum verò intra eamdem speciem solùm auget, & aggravat malitiam. Sic cæteris paribus, gravius est peccatum fidelis, quàm infidelis: Clerici, vel Religiosi, quàm laici: Superioris, quàm subditi: Sancti, quàm non sancti: Item ejus, qui multa à Deo singularia beneficia accepit: qui sæpiùs jam veniam consecutus relabitur, &c. ob annexam implicitam ingratitudinem: Item gravius est furtum divitis, quam pauperis: aut contrà, factum pauperi, quàm diviti: &c. Sed de his plura suo loco. Eadem circumstantia interdum etiam actui bono addit novam speciem bonitatis, ut justitiæ, si Parochus officium sedulò exequatur: aut Religionis, ut si jejunium ex voto serves: aut humilitatis in persona excellente, &c.

II. QUID.

SIgnificat simpliciter non ipsum objectum actus, quippe 25
quod spectat ad substantiam actus: sed conditionem, vel quantitatem objecti, vel materiæ, circa quam actio bona, vel mala versatur. Hæc circumstantia actui malo sæpè novam confert speciem malitiæ, ut fornicationi cum aliena conjuge, furto rei sacræ, percussioni Clerici, occisioni Patris, accedit nova species injustitiæ, sacrilegii, parricidii, seu impietatis. Aliquando verò intra eamdem speciem actionis malitiam auget. Ut si injuriam inferas homini innocenti, vel sancto; pauperi fureris. Et generaliter hùc spectat quantitas major, vel minor materiæ, quæ sicut peccati malitiam auget in furto v. gr. ita recti operis bonitatem auget, v. g. in eleemosyna. Eadem circumstantia interdum actui bono novam bonitatis speciem addit, ut si pauperi Sacerdoti intuitu Sacerdotii sacri des eleemosynam, addis misericordiæ bonitatem Religionis, ut jam bis indicatum.

III. U B I.

26 Significat qualitatem loci, sacri, prophani, publici, privati, &c. Et quandoque actui novam malitiæ speciem tribuit: Sic circumstantia loci sacri, seu Ecclesiæ, malitiam sacrilegii tribuit in primis cuivis humani sanguinis effusioni per homicidium, mutilationem, vulnerationem, Et cuivis voluntariæ effusioni humani seminis per quemcunque coitum, etiam licitum extrà casum gravis necessitatis, ac pollutionem voluntariam, idque non solùm jure Ecclesiastico, sed probabiliter etiam jure divino naturali: cùm reverentiæ loci sacri, specialiter ordinati, ac consecrati ad cultum divinum, & Sacrificium Agni immaculati, & innocentissimi, ea natura sua quàm maximè repugnare videatur effusio cruenta sanguinis, & fœdissima, *Vasquez, alii cum Suarez tom. 1. de Relig. l. 3. cap. 7.* etiam tactus, & actus valdè fœdos in Ecclesia non posse excusari à sacrilegio mortali, ideòque eo casu circumstantiam loci sacri in confessione aperiendam esse; id tamen negant alii communiter, *Cajetan. Navarr. Sanchez, Vasq. &c. cum Diana p. 2. Tr. 17. res. 23.* Eadem circumstantia malitiam sacrilegii tribuit furto facto in loco sacro, sive sit rei sacræ, sive non, ex lege Ecclesiastica tantùm, *cap. quæsivit. 7. qu. 9. Sacrilegium committitur auferendo sacrum de sacro: aut sacrum de non sacro: aut non sacrum de sacro.* Extra hos casus vix ulla alia peccata; etiam detractiones, turpiloquia, aspectus lascivi, &c. censenda sunt contrahere malitiam sacrilegii mortalis contra Religionem, & reverentiam loci sacri. Cæterùm peccata facta in loco publico, & coram multis, ordinariè habent annexam malitiam scandali contra charitatem, ideòque necessariò explicandam in confessione, unà cum numero scandalizatorum, quoad fieri poterit. Eadem circumstantia loci interdum intra eandem speciem malitiam actus auget tantùm, ut si publicè coram pluribus alicui detrahas, vel calumniam struas, augebitur malitia injustitiæ, de quo infrà iterùm. Similiter exemplicari potest in actibus bonis.

IV. QUIBUS AUXILIIS, vel PER QUÆ.

27 Significat quævis media, causas, vel occasiones peccandi, (aut etiam bonum agendi, de quo nullà difficultas) ut sunt. I. Instrumenta peccandi; quæ aliquando addunt novam speciem malitiæ: ut si pecunia furtiva fornicatus es: si medio magico damnum intulisti: si lusu prohibito alterum decepisti: Aliquando verò intra eamdem speciem malitiam augent tantùm, ut si armata manu prædatus es: si armorum genere ad lædendum, vel cruciandum exquisito, vel prohibito alium invadas, &c. II. Alii homines, quos jussu, consilio, suasu ad peccati societatem perduxisti, ubi præter malitiam illius peccati, ad quod alios induxisti, etiam contrahitur malitia scandali necessariò explicanda in confessione: excepto casu, quo vir fœminam non multùm invitam ad peccatum induxit: tunc enim sufficit dicere fornicatus sum ex quo facilè est intelligere ipsum sollicitasse: secùs, si fœmina virum sollicitasset; ut notat *Diana, p. 3. tr. 4. res. 114.* III. Occasiones voluntariæ peccatorum, quæ solùm aggravant malitiam peccatorum; immo idem numero peccatum fiunt, quando quis voluntariè se exposuit periculo peccandi, v. g. fornicandi, simul efficaciter volens peccare, & mox peccat: tunc sufficit dicere: *Ex proposito fornicatus sum.* Secùs est quando quis exponens se periculo peccandi, tunc nondum proponeret peccare, sed posteà periculo victus, nova intentione peccaret: tunc enim erunt duo distincta peccata necessariò enumeranda in Confessione, *Sanchez, l. 1. Moral. c. 8.*

V. CUR.

Significat finem bonum, vel malum; jam latè explicatum *sect. præc.*

VI. QUOMODO.

28 Significat modum actionis magis, vel minùs voluntarium, ac liberum: intensum, remissum, violentum, moderatum, &c.: Hæc circumstantia plerumque sicut bonitatem in actibus bonis, amoris, doloris, &c. ita, & malitiam in peccatis solùm intra eamdem speciem auget. Sic graviùs peccatur ex certa deliberata, ac libera malitia, quàm ex infirmitate, passione, metu, ignorantia vincibili: &c. de quibus multa *cap. præc.* Item si majori intentione, ac vehementia indulgeas odio, iræ, aliisque peccatis: si longiori mora peccatis inhæreas: quo spectat in peccato carnali uti modis nimiis, & extraordinariis lascivis, dummodò talis modus aliunde speciem non mutet, ut si incipe-rent contrà naturam, &c. Eadem tamen circumstantia modi interdum actui addit malitiam specie diversam; ut in furto violento, malitiam rapinæ, scilicet contumeliæ specialis contra observantiæ virtutem: in stupro violento, malitiam raptus: Item in omni peccato facto ex formali contemptu, seu directa non obediendi voluntate malitiam formalis inobedientiæ; & in omni peccato facto in benefactorem Deum, vel hominem, expressa voluntate vilipendendi beneficium acceptum, malitiam formalis ingratitudinis, ut benè explicat *S. Thomas 3. p. q. 88. art. 3.*

VII. QUANDO.

Significat propriè qualitatem temporis sacri, vel non sacri, Et hæc circumstantia confert actui bonitatem, vel malitiam solummodo per accidens, quando nimirùm actus specialiter est præceptus, vel prohibitus intuitu ipsius temporis sacri. Ut diebus festis feriari, diebus jejunii carnibus abstinere, bonum est ea lege præcipiente: sicut è contrà iis diebus laborare, aut carnes comedere, malum est ex lege eo tempore prohibente. Item quando actus fieret ea speciali, & directa intentione, honorandi, vel inhonorandi tempus sacrum. Ut si die festo, tempore Adventus, quadragesimæ speciali devotione exerceas bona opera intuitu sacri temporis, ac mysteriorum eo tempore in Ecclesia celebratorum: exerces specialem actum virtutis Religionis. At contra si die, vel tempore sacro committas peccatum aliquod directa intentione inhonorandi sacrum tempus, aut in contemptum temporis sacri, sine dubio peccas mortaliter peccato speciali contra Religionem: atque in confessione necessariò aperiendo: *secundùm omnes.* At verò secluso omni præcepto, vel contemptu, ac per se loquendo, circumstantia sacri temporis non multùm confert ad malitiam peccati: unde neque in Confessione explicanda est an nimirùm festo, vel profesto die peccaveris etiam carnaliter juxtà communem Doctorum sententiam, *Navar. Man. c. 7. n. 11. Layman. hic c. 8. in fine: Diana p. 1. tr. 7. resol. 32. alii apud ipsos.* Nec est paritas inter tempus, & locum sacrum. Quia locus tamquàm res permanens consecrationis, moralisque sanctitatis capax est: cui proinde mali operis exercitium secundùm rectam rationem repugnat: & verè etiam à malè agere volentibus facilè vitari potest. At verò tempus res continuò transiens, nec ulla unquam sui parte simul consistens, non ita capax est consecrationis moralis sanctitatis, sed dicitur sacrum, vel sanctum per accidens ratione sacrorum mysteriorum, ac sanctarum operationum, quæ eo tempore recoli, vel fieri solent: nec solæ sanctæ actiones fieri debent tempore sacro, nec malè agere volens, illud vitare posset. Quamvis contrarium doceant *S. Antonin. Alens. Med. alii cum Lessio l. 2. de Just. c. 45. dub. 4.* & communis piorum persuasio sit, peccata carnalia facta summis Festis Nativitatis Christi, Cœnæ Domini, Paschæ, &c. item die Confessionis, Communionis, continere peculiarem saltem aggravantem malitiam, atque adeò in confessione explicanda. Laudandæ ejusmodi timoratæ conscientiæ, & consulenda praxis, non tamen urgenda. Quæ circumstantiæ necessariò sint explicandæ in confessione, latè videre potes *p. 3. Theol. sacram. de Pœnit. p. 3. q. 4. à n. 248.* 29

SECTIO V.

De comparatione actuum humanorum: scilicet an detur actus indifferens in specie, & in individuo: & an externus addat distinctam bonitatem, vel malitiam interno efficaci in ordine ad essentiale præmium, vel pœnam.

SUMMARIUM.

30 *Datur actus humanus non tantùm in specie indifferens;*
31 *Sed probabiliùs etiam, in individuo.*
32 *Actus externus dupliciter se habere potest ad internum.*
33 *Actus externus juxtà probabilem sententiam Thomistarum nihil moralitatis addit interno.*
34 *Juxta verò probabiliorem Scotistarum, novam, & distinctam ei bonitatem, vel malitiam addit.*

ASSERTIO V.

Datur actus humanus non tantùm in specie indifferens, sed probabiliùs etiam in individuo. Pariter: (comparando actum moralem internum cum externo, & è contrà) *Actus externus actui interno efficaci probabiliùs per se addit distinctam bonitatem, vel malitiam moralem ad essentiale præmium, vel pœnam.* Assertio hæc aliàs duplicanda, propter numerum tamen consuetum Paragraphorum in unam congesta, est communis Scotistarum, & RR. ut patebit.

§. I. Datur actus humanus in specie indifferens, nec bonus, nec malus, moraliter.

30 CErtum est apud omnes cum *S. Th. 1.2.q. 18. art. 8. Scoto in 2. dist. 41. q. un.* Ratio manifesta est, Quia deliberatè *loqui, ambulare, comedere, bibere. &c.* sunt veri actus humani: & tamen ex specie, & objecto suo, secluso fine, & aliis circumstantiis, nec præcepti, nec prohibiti, adeòque nec boni moraliter, cùm nullam dicant specialem conformitatem ad rectam rationem, vel legem: & æquè possint fieri mali, ac boni: neque mali moraliter, cùm nullam dicant specialem difformitatem ad rectam rationem, vel legem, & æquè possint fieri boni, ac mali: ergo sunt actus humani indifferentes in specie ex objecto suo. Sed numquid etiam poterunt esse indifferentes in individuo, exerciti scilicet hic, & nunc in suis circumstantiis particularibus?

Adverte autem. Actus indifferentes in specie, aliqui spectant ad exercitium rationis humanæ, ut putà ad manifestandos, vel exequendos conceptus, ac motus internos: & hi natura sua postulant, ut in individuo exerceantur rationabiliter ad finem necessitatis, vel utilitatis alicujus honestæ, *Ut loqui, scribere, cantare, ambulare, &c.* Quòd si ergo ita rationabiliter fiant in individuo, boni erunt: si secùs, eo ipso erunt mali, & ad minimum otiosi; de quibus nota est sententia Christi. Matth. 12. *Omne verbum otiosum, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de illo in die judicii*. Verba enim instituta sunt ad communicationem humanam utilem, ac honestam; quòd si ergo absque omni fine utili, ac honesto, omninò gratis, & otiosè proferantur, jam carebunt sua rectitudine debita, & conformitate ad rectam rationem, ideòque moraliter mala, & peccata evadunt. Alii actus indifferentes in specie spectant ad naturam, & vitam humanam conservandam, ac tuendam; ut *comedere, bibere, dormire, mederi, &c.* Et hi etiam natura sua postulant, ut in individuo exerceantur in modo, & medio convenienti ad dictum finem: atque si ita fiant, omninò, & honesti erunt; si secùs, mali. In his ergo nullus erit actus indifferens in individuo. Alii denique sunt actus indifferentes in specie, ita ut neque in individuo ex natura sua exigant aliquam peculiarem honestatem, vel conformitatem ad rectam rationem in ordine ad modum, vel medium, vel in ordine ad ullum finem honestum, nisi ad summum ad aliqualem commoditatem, vel revelationem naturæ. *Ut fricare barbam, scalpere dentes, expuere, emungere, deambulare in cubiculo, &c.* Et de his potissimùm poteit; & debet esse sequens,

§. II. Datur actus indifferens etiam in individuo.

31 ITa probabiliùs docent D. Bonaventura *in 2. dist. 41. art. 1. quæst. 3.* Sotus *ibid. & quodl. 18. art. 5.* cum suis omnibus, & ex aliis Vasquez, *tom. 1. disp. 52. cap. 6.* alii apud ipsum. Docuit etiam expresse S. Hieronymus *Epist. 89. ad Augustinum*, iis verbis: *Sunt namque indifferentia inter bonum, & malum, sicut Philosophi disputant. Est enim bonum continentia, malum luxuria: & inter utramque indifferens ambulare, digerere alvi stercora, capitis purgamenta manibus projicere. Hoc neque bonum, neque malum est sive enim feceris, sive non feceris, neque justitiam habebis, neque injustitiam*. Hæc Sanctus: an non expresse loquens de actu in individuo? *sive feceris, sive non feceris, &c.* Indifferentia ergo est abstractio actus ad speciem, Ratio autem est. Quia hic, & nunc deliberatè fricare barbam præcisè ad sedandum pruritum, est actus humanus in individuo: sed non est bonus moraliter, quia nullam dicit peculiarem conformitatem ad rectam rationem neque ex objecto, neque ex fine omninò indifferente, aut alia circumstantia, & alioquin in homine existente in gratia posset esse meritorius vitæ æternæ, immo etiam materia voti; qua esset meliùs fricare, quàm non fricare: &c. quæ inconvenientia sunt, Neque est malus moraliter; quia neque ullam habet peculiarem difformitatem ad rectam rationem, vel legem; neque otiosus censeri debet, cùm habeat congruum finem, etsi indifferentem: alioquin posset esse sufficiens materia absolutionis Sacramentalis. Quis autem unquam quantumvis delicatæ conscientiæ confitetur, se fricasse barbam ad sedandum pruritum tantùm, aut quis Confessarius sanæ mentis solos ejusmodi actus confitentes absolveret? ergo dantur actus indifferentes in individuo etiam. Fundamentum præcipuum oppositæ communis aliorum sententiæ est. Quia tenemur, omnes actus nostros ex objecto non malos referre ad finem bonum, ac honestum. Sed ubi præceptum tale? Aliqui assignant illud 1. *Cor. 10. Sive manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam DEI facite*. Verùm hic consilium, non præceptum agnoscunt Patres, & Interpretes communiter. Alii dicunt, hoc præceptum contineri in primo præcepto Decalogi; *Deo soli serviendum est*. Mirum sanè, immo ridiculum, hominem toties, & singulis quasi momentis peccare contra primum præceptum Decalogi, quoties deliberatè barbam fricat, expuit, movet, &c. absque relatione ad gloriam Dei. Alii denique cum Tannero hic dicunt, hoc esse præceptum naturale; quo homo ex natura sua habet, ut deliberatè agens agat rationabiliter, seu secundùm rectam rationem, adeoque non otiosè, sed propter aliquem finem bonum. Et hoc est directè petere principium. De hoc enim ipso quæritur, an homo semper teneatur agere propter finem bonum moraliter, an verò non etiam rationabiliter saltem negativè, seu non irrationabiliter agat propter finem aliquem indifferentem, ut in exemplo allato fricare barbam ad sedandum pruritum: id nos asserimus, cùm nulla appareat ratio, vel lex in contrarium, sine qua nullum est asserendum peccatum.

§. III. Quomodò se habeat actus humanus externus ad internum, quoad bonitatem, & malitiam moralem.

REsp. dupliciter I. Actus externus, v. g. dare elemosynam, vel furari, considerari potest, ut objectum actus interni, scilicet volitionis efficacis dandi, vel furandi: & hac consideratione actus externus habet bonitatem, vel malitiam fundamentalem, priorem formali bonitate, vel malitia actus interni; ideò enim velle dare est bonum; velle furari est malum, quia ipsum dare eleemosynam est bonum conveniens rectæ rationi: & ipsum furari est malum disconveniens rectæ rationi. II. Actus externus consideratur, ut executio, vel effectus actus interni, quippe qui ideò fit, quia voluntas actu interno efficaciter vult, vel imperat, & hac consideratione etiam actus externus habet formalem bonitatem, aut malitiam moralem, ac imputabilem ad meritum, ac præmium; aut peccatum, ac pœnam. Hic porrò certum est apud omnes, 1. Actum externum in sua bonitate, ac malitia necessariò pendere ab actu interno. Etenim bonitas, & malitia moralis per se primariò solùm competit actui interno voluntatis elicito, & non nisi secundario, & participativè actui externo, ut à voluntate imperato, vel eidem imputato: ut de ipsa libertate suprà *c. 2.* dictum fuit. 2. Certum est, bonitatem, ac malitiam actuum internorum perfici, & compleri aliquo modo per actus externos; posito enim actu externo martyrii v. g. vel furti, dicitur bonitas martyrii completa, sicut & malitia furti: & quacumque de causa non posito actu externo, non dicitur completa bonitas, vel malitia, ut omnes fatentur. 3. Certum est, actum internum, & externum bonum, vel malum moraliter, in genere moris non facere numerum, sed constituere unum numero moraliter actum, vel peccatum. Quia nimirùm actus internus efficax natura sua petit perfici, vel compleri per actum externum efficaciter volitum, quo proindè posito, unus numero actus moralis completus, ac consummatus efficitur. Unde etiam in confessione, secundùm omnes, sufficit explicare actum externum: v. g. *furatus sum tot*: inde enim sufficienter manifestatur voluntas interna efficax furandi; at non sufficit solùm explicare actum internum, seu propositum furandi, vel adulterandi, quia sic verè non exprimeretur peccatum consummatum, nec posset intelligi, quàm firma, & efficax fuerit voluntas peccandi: neque gravitas injuriæ proximo illatæ: neque obligatio inde contracta restitutionis, item contracta censura, vel irregularitate, &c. 4. Certum item est, actum externum addere distinctam bonitatem, vel malitiam actibus internis non tantùm inefficacibus, de quibus nemo dubitat, sed etiam efficacibus aliquibus per accidens; puta, quia actus externus in causa est, quòd actus internus bonus, vel malus diutiùs continuetur, magis intendatur, sæpiùs repetatur: aut quia actus externus novas, ac speciales difficultates habet, ad quas superandas opus est novis, & vehementioribus actibus, imperiis, ac motionibus voluntatis, &c. in quibus omnes consentiunt. At nunc his suppositis sit breviter; 32

§. IV. Actus externus actui interno efficaci probabiliùs per se addit distinctam bonitatem, vel malitiam in ordine ad essentiale præmium, vel pœnam.

SEntentia *negativa* quidem est D. Thomæ cum Suis, & Recentioribus communiter *apud* Vasquez, *hâc disp 76. cap. 2.* ac alios passim. Favent SS. Patres, Augustin. *lib. 1. de lib. arb. cap. 3.* dicens. *Si quis habet voluntatem concubandi cum uxore aliena, & non datur facultas, coràm Deo tam reus est atque si opere complesset*. Chrysostom. *homil. 16. in Matth. Sola voluntas remuneratur pro bono, ac* 33

ac condemnatur pro malo. Gregor. *homil.* 5. *in Evang. Exteriora namque nostra Deo, quantumlibet parva, sufficiunt: cor namque non substantiam pensat.* Bernardus *Epist.* 77 *ad Hugonem Vict. Voluntas pro facto reputatur, ubi factum excludit necessitas.* Fundamentum præcipuum, & quidem verum, ut fatear, satis solidum, ac minimè contemnendum est; Quia sicut tota libertas, ac moralitas, ita sanè tota bonitas, & malitia moralis actui externo præcisè communicatur ab actu interno: ergo huic ille nullam potest addere distinctam bonitatem, vel malitiam moralem. Sed

34 *Affirmativam*, ut probabiliorem, docet Scotus *in 4. d.* 42. *quæst.* 4. & *Quodl.* 18. *art.* 3. cum suis omnibus. Alensis etiam *par.* 4. *quæst.* 77. *memb.* 3. *articulo* 5. cum aliis. Favet S. Augustinus *lib.* 13. *de Trinitate cap.* 5. dicens: *mala voluntate sola quilibet miser efficitur: sed miserior potestate, qua desiderium malæ voluntatis impletur. Profectò quamvis, & sic malè volendo miser esset, minus tamen esset, si nihil eorum, quæ perperàm voluisset, habere potuisset.* Hæc Augustinus, manifestè loquens, non de miseria pœnali, quia qui malignum desiderium suum implere non potest, potiùs plus habet pœnæ, quàm qui implere potest; sed de miseria culpæ: adeóque censet, actum externum superaddere actui interno aliquam malitiam, seu reatum culpæ, qua miserior sit, qui malum desiderium implet, quàm qui implere nequit? Et tritum est illud Glossæ *in cap.* 20. *Exodi.* Vers. *Non mœchaberis. Qui ergo opus adjicit voluntati, iniquitatem addit iniquitati.* Fundamentum oppositum est. Quia licet bonitas, & malitia moralis actus externi tota dependeat ab actu interno, reverà tamen in actu externo distincta est à bonitate, ac malitia actus interni: Non enim solùm efficaciter velle; sed etiam ipso facto v.g. orare, eleemosynam dare, martyrium subire &c. bonum est, & conforme rectæ rationi: nec solùm efficaciter velle, sed etiam actu furari, occidere, mœchari, &c. malum est, & difforme rectæ rationi, ac legi divinæ: ergo cùm actui interno accedit actus externus, accedit simul aliqua conformitas, vel difformitas ad rectam rationem, vel legem, & consequenter aliqua distincta bonitas, vel malitia formalis, ac voluntaria, etsi omnimodis dependens ab actu interno. Deinde per se, ex terminis, à ratione absonum videtur, non plus mereri apud Deum illum, qui ipsum opus bonum exequitur: v.g. martyrium ipso facto perfert, quàm illum, qui martyrium sola voluntate efficaci desiderat. Et fatentur adversarii, actum externum martyrii mereri apud Deum præmium accidentale Laureolæ, quod non potest mereri solus actus internus, quantumvis efficax: sed nullum omninò præmium datur à Deo, nisi ratione alicujus bonitatis: ergo &c. Similiter à ratione alienum videtur tantundem pœnæ demereri in foro Dei illum, qui solùm efficaciter proposuit actum malum, homicidium, adulterium, furtum; ac illum, qui tale crimen actu perpetravit: & quòd huic, etiam per se, & secluso damno proximi, vel scandalo, in confessione non sit injungenda major pœnitentia, quàm illi; credo etiam adversarios majorem imponere pœnam ob mollitiem, fornicationem, ebrietatem &c. consummatam, quàm solùm efficaciter propositam, & impeditam. Patres in contrarium allati solùm loquuntur de merito, & peccato, præmio, & pœna absolutè sumptis, non autem comparativè quoad quantitatem, ut sensus sit, hominem solo actu interno efficaci, cùm non potest exire in actum externum, nihilominùs mereri præmium, ac pœnam æternam, ac si opere complesset, non autem dicunt, quòd tantumdem præmii, vel pœnæ mereatur. Qua ratione etiam explicari debet illud Jacobi 2. *Quicumque totam legem implevit, offendat autem in uno, factus est omnium reus.* Intellige nimirùm quoad substantiam reatus, & pœnæ, sine dubio non quoad quantitatem.

S E C T I O VI.

De Regulis actuum humanorum.

Regula actionum humanarum: id nimirùm, quo certificamur de rectitudine, vel obliquitate, seu de ipsa bonitate, vel malitia actionis humanæ, alia dicitur intrinseca, quæ scilicet reperitur in ipso operante, & est ipsum dictamen rectæ rationis, seu conscientiæ, jam latè explicatæ, *cap.* 1. per totum: alia dicitur extrinseca, quæ scilicet non est in ipso operante formaliter, sed eum extrinsecè, & objectivè dirigit ad operandum, & sunt ipsæ leges divinæ, ac humanæ, ac tandem generalis, & ultimata est ipsa voluntas divina. De his hic generatim aliqua per quatuor Subsectiones ad praxim necessaria, atque utilia explicanda sunt.

S U B S E C T I O I.

Quinam Actus humani cadant sub lege, vel præcepto humano.

S U M M A R I U M.

35 *Humana lege, vel præcepto per se directè præcipi, vel prohiberi potest omnis, & solus actus humanus externus.*
36 *Bonus, vel malus moraliter, si non ex se, & ex objecto, saltem ex fine præcepti, utpotè*
37 *Necessarius, vel ut plurimum valdè utilis ad bonum commune, vel observantiam status cujuslibet Communitatis.*

A S S E R T I O VI.

Lege, vel præcepto humano per se directè præcipi, vel prohiberi potest omnis, & solus actus humanus externus bonus, vel malus moraliter fieri, vel omitti necessarius, vel ut plurimum valdè utilis ad bonum commune, vel observantiam status cujuslibet communitatis, vel subditorum. Communis doctrina in materia de legibus.

§. I.

Omnis, & solus actus humanus externus: qui nimirùm supposito voluntario, ac libero sufficienti, & requisito ad actum humanum, actu externo sensibili consummatur: adeò ut nullus actus merè internus per se directè præcipi, vel prohiberi possit humana lege, vel præcepto. D. Thom. 1. 2. *quæst.* 91. *art.* 4. & *quæst.* 100. *art.* 9. *ac alibi* Navarr. *cap.* 13. *num.* 38 Suarez *l.* 4 *de legibus cap.* 12. Lessius *l.* 2. *c.* 37. *dub.* 11. Tanner. *hic disp.* 5. *dub.* 2. Layman *cap.* 4. *num.* 5. *Alii innumeri apud ipsos.* Quamvis alii contrà sentiant apud Lessium *loc. cit.* non nihil faventem. Ratio communiter assignata est: Quia humana potestate, lege, vel præcepto illud tantùm potest præcipi, vel prohiberi directè, de quo homo humana virtute potest cognoscere, & judicare transgressores, punire, &c. Alioquin frustrà ferretur lex, vel præceptum Communitati, si cognosci non posset, an serventur: atqui de actibus merè internis, quippe suaptè natura insensibilibus, & latentibus nullus homo humana virtute cognoscere, vel judicare potest: juxtà illud Reg. 16. *Homines vident ea, quæ patent, Deus autem intuetur cor.* Et c. *erubescant d.* 32. dicitur *Secretorum solus Deus cognitor, & Judex est.* Unde &c. *Sicut de simonia*, dicitur, *Ecclesiam non judicare de occultis.* Et ibidem c. *Tuanor*, inquit Innocentius Papa III. *Nobis datum est de manifestis solummodò judicare*: ergo tantùm actus externi per se directè præcipi, vel prohiberi possunt, minimè verò actus merè interni, ut sunt cogitationes, proposita, volitiones, & merè interna, & nullo signo, vel conatu sensibili exteriùs significata, vel manifestata, alioquin jam possent cadere sub legem, vel pœnam humanam, etiam effectu non secuto. Cæterùm sermo est de legibus, vel præceptis humanis ex pura potestate gubernativa in subditos latis, & secluso voto obedientiæ. Prælatus enim Regularis majori potestate pollet in suos subditos Religiosos ratione voti obedientiæ, quod, quia Deo principaliter fit, ad actum etiam merè internum se extendere potest, & quandoque etiam debet. Quia ergo Religiosus principaliter Deo vovit, obedire suo Prælato in omnibus, quæ secundùm Regulam, & Ordinis consuetudinem præcipiuntur, quæque ad puram Regulæ, & Status sui observantiam conducunt, ideo Prælati regulares possunt etiam lege, vel statuto præcipere aliquos actus etiam merè internos, utpotè orationem mentalem statis horis, examina conscientiæ, &c. utpotè generaliter ad observantiam status religiosi summè necessaria. Item ut Sacrificia, orationes, jejunia Deo offerantur ad peculiarem aliquam intentionem: ut pro benefactoribus, specialiter commendatis &c. ita ut contraveniens peccet, etiam pro ratione materiæ, mortaliter. Nec est subtilizandum, an peccet contra præceptum, an potiùs occasione præcepti contra votum: hoc enim pejus illo.

§. II.

Bonus, vel malus moraliter. Intelligendum est, non quòd actus omnis cadens sub præceptum, vel prohibitionem humanam, jam debeat esse bonus, vel malus secundùm se ex objecto, & secluso præcepto, vel prohibitione humana; sed ita, ut saltem possit esse bonus, vel malus ex fine, propter quem præcipitur, vel prohibetur. Ut benè explicant Cajetanus, Sotus, Valentia, alii cum Tannero hic 36

disputat.3.quæst.9.dub.2 Itaque humana lege, vel præcepto præcipi, vel prohiberi possunt non tantùm actus boni, & mali jam cadentes sub præcepto divino naturali, vel positivo; ut alienum restituere, à furto, latrocinio, adulterio, blasphemia, abstinere, &c. cùm nihil prohibeat idem pluribus legibus, vel titulis deberi, neque solùm actus boni virtutum, alioquin liberi, ut jejunia, festa, auditio Missæ: sed etiam actiones de se indifferentes, præcipiuntur, vel prohibentur ad finem virtutis necessariæ Communitati, constituendo illas medium, & materiam talis virtutis v.g. ut publicæ preces tempore Paschali stando perficiantur: ne die festo Mercaturæ, vel Judicia exerceantur, ad finem virtutis Religionis, & Cultus Divini: ut die Veneris, & Sabbati carnibus abstineatur ad finem Temperantiæ, &c. adeò ut qui contrà fecerit, verè peccet contra Religionem, vel Temperantiam, quippè cujus intentione, & motivo actiones illæ, etsi de se indifferentes præceptæ sunt, vel prohibitæ. Nulla autem humana lege, præcepto, aut præcipi possunt actus mali, & lege divina naturali, vel positiva prohibiti: aut prohiberi actus boni lege divina in talibus circumstantiis præcepti: ut omnes consentiunt.

§. III.

37 **N***Ecessarius, vel ut plurimùm valde utilis ad bonum commune, &c.* Ratio est. Quia finis potestatis, legis, ac præcepti cujusvis humani est diligere Communitatem, & subditos ordinare ad bonum commune, juxtà cujuslibet statum, & obligationem; ideòque illa tantùm rectè præcipi, vel prohiberi possunt, & debent, quæ facere, vel omittere necessarium, aut valde utile est ad bonum commune &c. non autem illa, quæ huic fini necessaria, vel multùm utilia non sunt. Hinc lege humana, lege Ecclesiastica, cujus finis est bonum commune spirituale animarum, præcipi, & prohiberi possunt ea omnia, quæ ad salutem animæ, & exactam observantiam mandatorum Dei necessaria, ac utilia sunt, utpotè, aut ipsa præcepta divina exequendo, declarando, aut de se indeterminata determinando ad certum tempus, & modum, ut de Cultu divino, Pœnitentia, Eucharistia &c. aut alia ad observantiam mandatorum Dei necessaria, & utilia præscribendo, v.g. cæremonias sacras, jejunia &c. His enim quatuor finibus omnibus lex Ecclesiastica continetur. Similiter lege civili ea omnia, & sola præcipi, vel prohiberi possunt, quæ ad finem boni communis naturalis, seu temporalis felicitatis humanæ, pacis, & incolumitatis Reipublicæ, atque civium necessaria sunt, vel utilia, sive in materia justitiæ, sive aliarum virtutum, quæ non est hujus loci prosequi.

§. IV.

38 **V***El ad observantiam status cujuslibet Communitatis.* Utpotè peculiaris Religionis, Congregationis, Collegii &c. Ratio eadem est. Prælati ergo Religiosorum, legibus, statutis, præceptis suis ea dumtaxat possunt præcipere, vel prohibere suis Religiosis subditis, quæ necessaria, vel ut plurimùm valde utilia sunt ad observantiam status sui, & Regulæ, quam professi sunt. Non ergo possunt præcipere, ut arctiùs vivant, quàm Regula postulet, vel ad ejus observantiam valde utile sit. Non possunt in communi præcipere opera merè supererogatoria, quantumvis bona, & meritoria, v.g. ut toties in septimana jejunent, disciplinas faciant, & alia hujusmodi, quæ nec in eorum Regula continentur, nec ad ejus observationem conducunt. Multò minùs poterunt præcipere opera ex objecto, & circumstantiis omninò indifferentia, atque inutilia. *Communis Doctrina D.Th.2.2.qu.186.art 9. Sylvester, Angelus, Layman, alii passim.* Quò spectat celebris sententia D. Bernardi, *l. de præcepto, & dispens.c.8. Nihil præcipiat mihi Prælatus eorum, quæ non promisi: Nihil prohibeat eorum, quæ promisi: nec augeat, nec minuat votum meum, sine mea voluntate.* Excipitur autem hic Religio Fratrum Minorum S. Francisci: cujus Regulæ speciale, & formale præceptum est, *c.10. Præcipio firmiter Fratribus universis, ut obediant suis Ministris in omnibus, quæ promiserunt Domino observare, ET NON SUNT CONTRARIA ANIMÆ SUÆ, ET REGULÆ NOSTRÆ.* Adeò ut nobis possint præcipere ea omnia: & nos teneamur obedire in omnibus illis, quæ non sunt *contra animam*, seu Conscientiam, *& Regulam*. Ita expressè declarant Summi Pontifices, Martinus V. & Leo X. in suis constitutionibus. Hujus verba sunt: *Volumus & mandamus, prout in dicta Regula continetur, ut omnes, & singuli Fratres, in omnibus, quæ non sunt contra Deum, animam suam, & Regulam Fratrum Minorum, teneantur obedire.* Arctissima ergo est obedientia Fratrum Minorum: unde quod in aliis Religionibus non posse fieri dictum est; in hoc Ordine etiam opera merè supererogatoria, aut indifferentia præcipi possunt. Quinimò eadem illa opera, quæ in aliis Religionibus sunt supererogatoria, aut indifferentia, quia ad observationem eorum status non conducunt, in nostro Ordine supererogatoria, vel indifferentia non sunt, sed omnia valde utilia ad perfectam observationem Regulæ, quoad obedientiam perfectissimam in ea præceptam: adeò ut etiam teneamur obedire in iis, quæ ad solùm perfectæ obedientiæ exercitium, & omnimodæ abnegationis propriæ voluntatis conducunt: qualia sunt etiam opera supererogatoria, atque indifferentia; quippè quæ etiam sunt ex *OMNIBUS, quæ non sunt contra animam, & Regulam nostram.* Immò, quò minus sæpè opus injungitur, eò magis conducit ad exercitium perfectæ obedientiæ, & abnegationis propriæ voluntatis. Lege *Franc. Mayron. Quodl. 12. concl. 15.*

SUBSECTIO II.

Qualiter Actus interni cadant sub humana lege, vel præcepto?

SUMMARIUM.

39 *Lege humana indirectè etiam præcipi, vel prohiberi possunt actus interni ad substantiam moralem externorum necessariò requisiti*, in genere: *vel*

40 In specie: *ut intentiones, v.g. ut in contractibus, administratione, & susceptione Sacramentorum; in oratione, & cultu divino.*

41 Et singulariter *gravis est quæstio, an ad satisfaciendum præcepto Ecclesiæ in dicendis Horis, audienda Missa &c. requiratur ad substantiam orationis interna intellectus attentio?*

42 *Ubi sine dubio verior, & in praxi omninò consulenda est sententia affirmativa.*

43 *Negativa tamen est etiam multorum (ab extrinseco saltem practicè; ab intrinseco verò solùm speculativè) probabilis.*

44 *Alii autem actus interni cum externis nullam necessariam connexionem habentes, humana lege præcipi, vel prohiberi non possunt.*

ASSERTIO II.

H*Umana lege, vel præcepto indirectè etiam præcipi, vel prohiberi possunt actus interni, qui & quatenus requiruntur ad actuum externorum directè præceptorum, vel prohibitorum moralem substantiam in genere, vel in specie: non item alii.* Ita communior, & sine dubio verior sententia Theologorum, quos unà cum Adversariis recitabo infra §.3.

§. I.

I*N genere.* Omnis lex præcipiens, vel prohibens aliquem actum, necessariò indirectè saltem etiam præcipit, vel prohibet omnia necessariò requisita ad moralem substantiã illius actus: Atqui omnis humana lex, vel præceptum necessariò solùm præcipit, ac prohibet actus humanos voluntarios, ac liberos, ad quorum moralem substantiam *in genere* necessariò requiruntur actus interni voluntatis, seu voluntas, & propositum talem actum externum faciendi, vel omittendi, qui actus interni sunt forma essentialis, ac principium formale actuum humanorum externorũ, ut humani, ac liberi sunt, secundùm omnes: ergo præcipiens, vel prohibens actus humanos externos, etiam indirectè præcipit, vel prohibet illum actum internum, seu voluntatem, & propositum talem actum externum faciendi, vel omittẽdi: quod quidem esse extra controversiam fatetur in aliis contrarius *Vasq. disp. 160. n.10.* Exempli gratia Ecclesia die festo præcipiens audiendum Sacrum, vel aliud opus externum, consequenter indirectè etiam præcipit voluntatem, ac propositum audiendi Sacrum, vel aliud opus externum exequendi, adeò, ut qui deliberatè nollet audire, seu haberet propositum non audiendi Sacrum, reverà peccaret mortaliter contra legem Ecclesiæ. Similiter Ecclesia prohibens die Veneris comedere carnes, consequenter indirectè etiam prohibet volutatem, ac propositum edendi carnes, adeò ut qui die Veneris solùm absolutè, & efficaciter vellet, vel proponeret comedere carnes, reverà peccet contra legem Ecclesiæ mortaliter. Unde *c. Nulli d.19.* dicitur. *Nulli fas est velle, vel posse transgredi Apostolicæ Sedis præcepta.* Ubi adverte pro his, & sequentibus omnibus, *semel pro semper*, quãtùm ad praxim in ordine ad forum conscientiæ, omninò perinde esse, sive dicatur actus illos internos præcipi, vel prohiberi indirectè à lege humana, an verò, posita lege humana, à lege divina naturali, vel positiva, quod cõtrafaciens

peccet

peccet contra legem humanam, an occasione legis humanæ contra legem divinam naturalem, vel positivam. Sufficit certum esse, occasione legis humanæ etiam interno actu peccari mortaliter, quomodocumque tandem in foro conscientiæ. In ordine autem ad forum, & judicium externum Ecclesiæ non posse peccari solo actu interno nimis quàm notum est.

§. II.

40 IN *specie*. Humana lex, vel præceptum præcipiens actus humanos externos, consequenter indirectè etiam præcipit illos actus internos, qui ad moralem substantiam actuum externorum *in specie* necessariò incurrunt, uti sunt peculiares intentiones actuum. Exempla sunt. I. *In Contractibus*. Potestas Ecclesiastica, vel civilis justè præcipiens aliquem contractum, v. g. ut, qui Virginem defloravit, eam aut ducat, aut docet, &c. consequenter indirectè etiam præcipit actum, seu consensum internum, atque intentionem sese obligandi necessariò requisitam ad substantiam moralem talis contractus in specie. Quis enim, neget Ecclesiam, vel Rempublicam posse præcipere suis subditis, ut verè, & non fictè, seu fraudolenter contrahant? cùm ad utramque gubernationem, ac commune bonum maximè pertineat, ut contractus veri, & non ficti, vel fraudulenti fiant, adeòque cum vero interno consensu, ac intentione requisita ad substantiam contractus. II. *In administratione Sacramentorum*. Quicumque lege, vel præcepto Superioris jubetur Sacramentum ministrare, baptizare, absolvere, celebrare, &c. eo ipso indirectè jubetur, & sine dubio tenetur habere intentionem baptizandi, absolvendi, consecrandi, &c. quia ejusmodi intentio est de intrinseca substantia operis præcepti, sine qua non Sacramentum, sed sacrilegium fieret, secundùm omnes. III. *In susceptione Sacramenti*. Lex Ecclesiastica præcipiens fidelibus annuam Confessionem, consequenter etiam indirectè præcipit actum internum doloris, ac propositi emendationis: item expressionem omnium peccatorum, etiam merè internorum, atque occultissimorum. Quis enim dicat satisfacere præcepto annuæ Confessionis in conscientia eum, qui ficte, vel non integrè confitetur? aut quid juvat dicere cum Adversariis, eum quidem satisfacere præcepto Ecclesiæ, attamen peccare mortaliter contra præceptum divinum de integritate Confessionis? prout suprà generaliter advertimus. IV. *In oratione, & cultu divino*. Præceptum Ecclesiasticum de audienda Missa Dominicis, & festis diebus ab omnibus fidelibus, & recitandis Horis Canonicis à Clericis, Beneficiatis, Religiosis, omninò indirectè etiam præcipit actum internum devotionis alicujus saltem ex parte voluntatis, ut nimirùm Missa audiatur, Horæ recitentur cum pia intentione aliqua explicita, vel implicita ea actione, vel recitatione colendi Deum: ea enim intentio pia est de intrinseca substantia operis præcepti. Præcipitur enim actus Religiosus verus, verus cultus Dei, vera oratio, atqui sine actu interno devotionis, seu piæ intentionis ad colendum Deum nullus est actus Religiosus, nulla oratio, nullus cultus Dei verus, sed fictitius, & mortuus omnis actus externus, sicut homo sine anima mortuus est. Quis autem neget Ecclesiam præcipere posse suis Ministris, & fidelibus, ut verè, & non simulatoriè Sacramenta ministrent, & suscipiant: verè, & non simulatoriè orent, & Missas audiant, ac psallant? Atque in his terminis, & quantùm ad intentionem colendi Deum, puto rem esse certissimam apud omnes, ea solùm inutili quæstione de modo loquendi, an ea obligatio sit ex vi præcepti humani, an potiùs ex jure divino supposito præcepto humano, quæ nihil ad rem, ut suprà generatim advertimus. Sed hìc ulteriùs:

§. III.

41 SIngulariter, quæstio, & controversia gravissima est de attentione ex parte intellectus (à nobis jam fusè deducta *in 1. p. Theol. Sacram. tr. append. de Horis Canon. sect. 2. à n. 72. per tot.* hic tamen in gratiam Lectoris ob quotidianum usum breviter repetenda.) Utrùm nimirùm ad satisfaciendum præcepto Ecclesiastico de recitandis Horis, Missa audienda, &c. requiratur non tantùm intentio voluntatis interna ad colendum Deum, sed etiam attentio intellectus ad rem præsentem, utpotè in recitatione Horarum ad verba recitanda, vel ad sensum, vel ad mysteria, vel saltem ad finem Deum: in auditione missæ ad actiones celebrantis, & ad mysteria, vel saltem ad finem Deum; excludendo voluntarias distractiones mentis ad alia objecta his adversantia: adeò ut voluntariè distractus toto, vel notabili tempore non satisfaciat, sed mortaliter peccet contra præceptum Ecclesiæ: In qua quidem magni momenti quæstione:

Supponendum ut certissimum, quòd Ecclesia præcipiens suis recitationem Horarum Canonicarum Ministris, præcipiat veram orationem, verum cultum divinum: seu verum actum Religionis, quo Deus verè colatur (eadem est ratio de auditione Missæ.) Ratio inter alias solida est. Quia Ecclesia illo præcepto per se, & principaliter intendit satisfacere duplici suæ obligationi. I. Obligationi generali Religionis, scilicet colendi Deum nomine totius populi Christiani. II. Obligationi speciali justitiæ seu intentioni Fundatorum: Atqui ipsa Ecclesia sine dubio tenetur colere Deum vero cultu Religionis externo, atque interno, cui obligationi intendit satisfacere præceptoriè deputando certos Ministros, qui ipsius, & totius populi Christiani nomine, per officia à se instituta, statis temporibus Deum colant, atque intentio Fundatorum Ecclesiarum, ac Beneficiorum sine dubio fuit, ut Deus vero cultu Religionis, vera oratione, ac Laude divina colatur, cui etiam obligationi Ecclesia, & absolutè tenetur, & suo præcepto intendit satisfacere per Horas Canonicas rite à suis Ministris persolvendas: ergo Ecclesia præcipit veram orationem, seu verum cultum divinum, & consequenter non solam externam materialem pronunciationem verborum quantumvis accuratam, quæ sine omni interno actu vera oratio, seu verus cultus divinus dici nullo modo potest. Sanè liquida sunt verba Præcepti *c. Dolentes: Districtè præcipientis in virtute sanctæ obedientiæ, ut Divinum Officium diurnum pariter, ac nocturnum, quantùm illis Dominus dederit, STUDIOSE celebrent, &* DEVOTE. Ubi significanter Glossa. STUDIOSE *quoad officium oris*, DEVOTE *quoad officium cordis*. Unde neminem reperi, qui negaret ad satisfaciendum præcepto requiri aliquam internam devotionem voluntatis, seu intentionem ad colendum Deum. Ubi jam advertis ab omnibus concedi aliquem actum internum per se requisitum ad actum externum præceptum cadere sub præcepto humano. Controversia ergo fundamentalis esse debet, utrùm etiam attentio intellectus sit de substantia veræ orationis, seu veri divini cultus, ut proindè indirectè etiam cadat sub præcepto præcipiente veram orationem, verum cultum divinum. His ita positis:

Sententia affirmativa, & sine dubio verior est D. Thomæ 42
in 4. d. 15. q. 4. art. 2. Navarr. *c. 14. De Oratione n. 19.* Sotus, Cajetanus, Sylvester, Azorius, Suarez, Lessius, Layman, Caspensis, alii, & ex professo solidè meus Marchant. *Tribun. p. 2. tr. 2. p. 2 tit. 3 sect. 4. q. 1.* Fundamentum est. Quia Ecclesia potest præcipere actum internum saltem indirectè, quoties actus internus est de substantia actus externi per se præcepti, ad hoc ut sit actus virtutis, & idoneus ad finem præcepti supernaturalem; atqui attentio interna est de substantia veræ orationis, seu veri cultus divini, qualem præcipit Ecclesia: ergo, &c. Hanc Sententiam ut verissimam, & omnino veram amplector, atque ita *confirmo à priori*. Ex Communi Doctorum Sententia, & omnium sensu, in omni oratione jure divino naturali requiritur attentio interna, adeò ut omnis voluntaria distractio in oratione propriè dicta, sit aliquod peccatum, non quidem nisi veniale, quando oratio non est obligatoria, nisi fortè sub veniali: mortali autem, quando oratio jure divino esset obligatoria sub mortali, ut nominatim fatentur *Valentia tom. 3. disp. 6. qu. 2. p. 6. de Religione lib. 3. c. 4. Lessius lib. 2. de Justit. cap. 37. dub. 11.* Quòdsi ergo sit aliquod jus divinum obligans ad orationem, seu cultum divinum, de se tamen indeterminandum, sed determinandum ab Ecclesia quoad modum, & tempus, utique ipsum jus divinum, ut sic determinatum ab Ecclesia adhuc obligabit sub peccato, etiam mortali ad attentionem internam; atqui Ecclesia sub præcepto obedientiæ præcipiens suis Ministris, ut Horas Canonicas tamquam veram orationem, & cultum divinum, *studiosè celebrent, & devotè*, est mera executrix, & determinatrix juris divini naturalis de colendo Deo, satisfaciendo fundationibus, ad divinum officium factis, utrumque enim est juris naturalis, hoc justitiæ, illud Religionis: ergo præceptum illud saltem indirectè, & vi legis divinæ latentis determinatæ verè obligat sub peccato, & quidem in materia tam gravi, mortali ad attentionem internam. Nihilominus.

Sententia negativa etiam multorum est, & satis gravium 43
Doctorum *D. Antonini, Durandi, Paludani, Medinæ, Sylvestri, Tabienæ, Rosellæ, Angeli, aliorum, quæ novissimè latè afferunt præter alios Diana par. 1. de Horis resol. 2. Caramuel in Regulam S. Benedicti à n. 13. v. 3. Jo: de Lugo de Eucharistia disp. 22. sect. 2. Tambur. Decal. lib. 4. c. 2. §. 1. à num. 19. Et opusc. 3. de Sacrific. Missæ lib. 2. c. 5.* Fundamentum est, quia Ecclesia non potest præcipere, vel prohibere actus merè internos, saltem ad substantiam moralem actus externi per

se

se præcepti non requisitos. Supponunt attentionem non esse de substantia veræ orationis: & sane Auctores modo allegati variis rationibus speculativè optimè defendunt, & confirmant, ut fateri cogar doctrinam hanc, non tantùm extrinsece ab Auctoritate, sed etiam intrinsecè à ratione omnino esse probabilem speculativè. At verò practicè veram orationem, quæ sit verus Dei cultus cum sincera intentione colendi Deum, cum vera devotione, seu elevatione mentis in Deum, denique Religiosum cum Deo colloquium consistere posse absque omni attentione interna, in homine, qui voluntariè distractus circà objecta quælibet etiam mala, ne quidem de Deo cogitare vult, non patiar mihi persuaderi in æternum; nec quæso, tibi persuaderi sine, Religiose Lector. Repugnat sanè in Scriptura sacra optimè fundatus sensus Sanctorum Patrum, & Piorum omnium. Audias aureum D. Joannem Chrysostomum *hom. 79. ad Pop. Antioch.* in hæc omnino verba disserentem. *Quæ enim excusatio, aut venia dabitur nobis, si cum amicis loquentes adsumus animo, mentemque adhibemus: cum Deo verò colloquentes animo in rebus indignis peregrinamur? Posset que tam fœda, ac turpis esse peregrinatio illa mentis, ut duplicis sceleris, seu lethalis culpæ labem haberet: Unam verbi causa, cogitati, optatique stupri, seu homicidii, alteram insignis injuriæ, qua Divinæ Preces, Psalmi, Sacræque Scripturæ verba tunc afficiuntur.* Hæc Sanctus loquens de oratione in genere, quid dicturum putas de ipso Officio divino?

§. IV.

44 NOn item alii. Actus nimirùm interni, qui cum actibus externis præceptis, vel prohibitis nullam omninò necessariam connexionem habent, neque ad eorum substantiam moralem ullo modo concurrunt, nulla humana lege, vel præcepto præcipi, vel prohiberi possunt: Non enim directè, ut probatum est *n. 35.* Neque indirectè ratione actus externi præcepti, vel prohibiti, quippè cum quo nullam necessariam, vel moralem connexionem habere supponuntur, sed manent æquè occulti, ut nullo modo actu externo prodantur, ac si nullum omninò respectum ad actus externos haberent. Non ergo ab homine præcipi, vel prohiberi potest, ut quis jejunet v. g. ex interno amore ad talem Sanctum: ne quis domo egrediatur ex interno affectu pravo fornicationis v. gr. vel homicidii. Quia illi actus interni cum externis nullam omnino connexionem habent, nec ratione actuum externorum se produnt, ut cognosci possint. Potest tamen lege, vel præcepto humano imponi pœna excommunicationis, v. g. in foro conscientiæ incurrenda ob factum externum supposito certo actu, vel intentione interna tamquam conditione *sine qua non*, non tamquam materia præcepta, vel prohibita. Sic in Jure Canonico *Clem 1.* excommunicantur Inquisitores, qui ex odio, gratia, avaritia, omittunt contra aliquem procedere in causa fidei. Et *Clem. 1. De statu Monachorum* excommunicatur Monachus Benedictinus, qui sine licentia Præpositi animo accusandi illum ad Curiam Regiam se confert. Et *c. commissa de electionibus in 6.* constituitur, ut qui Parochialem Ecclesiam obtinuerit, sine voluntate ascendendi ad Sacerdotii Ordinem, beneficium ipso jure amittat, & fructus non faciat, &c. Sed de his raro contingentibus vide *Suarez l. 4. de Legib c. 13.* Et *l. de Censur. disp. 4. sect. 2. & ex ipso Laym. cit. suprà.* Verùm alia hic emergit celebris, & ad praxim utilissima quæstio, digna ut ei fiat.

SUBSECTIO III.

Quali intentione actus humanus conformari debeat legibus, & præceptis? SEU. *Qualis intentio requiratur ad impletionem cujuscumque legis, vel præcepti?*

SUMMARIUM.

45. *Ad legem, vel præceptum quodvis implendum ordinariè necessaria est intentio faciendi ipsum opus præceptum.*
46 *Exceptio latè patens, in foro præsertim externo,*
47 *Non tamen requiritur intentio satisfaciendi præcepto.*
48 *Resolvuntur ex inde varii casus.*
49 *Nec etiam requiritur intentio finis præcepti.*
50 *Sicuti nec intentio applicandi fructum, vel effectum operis præcepti;* per se loquendo, & secluso voto, vel contractu.

ASSERTIO VIII.

45 AD implendam legem, vel præceptum quodcumque necessaria est intentio faciendi ipsum opus præceptum: non item intentio satisfaciendi præcepto: non intentio applicandi fructum, seu effectum operis præcepti per se, & secluso voto, vel contractu. Hæc tota sequitur ex assertione præcedenti,

§. I.

NEcessaria est intentio faciendi ipsum opus præceptum. 46
Hoc est, ut quis voluntariè exerceat, adeòque velit, ac intendat exercere talem actum, seu tale opus, quale præceptum est. Quod si ergo quispiam faciat opus præceptum, v. g. Missæ intersit, Horas recitet, &c. 1. Materialiter tantùm absque omni intentione, vel voluntate faciendi opus pium, vel colendi Deum eo opere? 2. Dormiens in somnio? 3. Plenè ebrius. 4. Simpliciter involuntarius, ac invitus, quippe coactus, vel vi detentus in loco Missæ, vel concionis, &c. Talis nullo modo satisfaceret præcepto, sed aliam Missam audire, vel Horas repetere obligatus manet. Certum apud omnes teste L. Gaspensi hic *disput. 3. sect. 5. initio* Marchant. *Tribun. p. 2. tr. 1. tit. 7. q. 4. in Corollario.* Ratio suprà data est. Quia ad implendum præceptum requiritur, quidquid est de substantia præcepti; illud autem est de substantia præcepti, quod est de intrinseca ratione operis præcepti, seu quod ad moralem substantiam operis præcepti necessariò requiritur. Atqui de intrinseca ratione operis præcepti est intentio, seu voluntas faciendi ipsum opus, quod præcipitur: cùm omni lege, vel præcepto, utique præcipiatur actus humanus voluntarius, qualis esse nullo modo potest sine dicta intentione: ergo quicumque non habet, vel etiam non habere potest dictam intentionem faciendi opus præceptum, ut in allatis exemplis, reverà non implet, nec satisfacit præcepto, plusquàm bestia aliqua. Sicut enim nullum præceptum violari potest nisi per actionem, vel omissionem humanam liberam, ita neque impleri poterit, nisi per actum humanum liberum. Dixi *ordinariè*. Nam quoad forum externum præsertim potest esse.

Exceptio latè patens. Potest enim satisfieri legi, vel præcepto humano. Omissione involuntaria operis prohibiti: v. gr. Titius præ inopia, vel violentia impeditus die Veneris comedere carnes, cùm maximè vellet, adhùc satisfacit præcepto, quantùm ad principale intentum omissionis, adeò ut etiam evitet pœnam ob esum carnium fortè decretam. Quia licèt adhuc peccet secundùm internum affectum indirectè prohibitum à lege: non tamen secundùm externum effectum, & consummationem operis prohibiti sub tali pœna. *Communis Doctrina.* 2. Satisfit involuntaria solutione debiti realis: Ut, qui quomodolibet involuntarius v. g. decimas Parocho præbet, tributum solvit, debitum domino reddit: præcepto satisfacit, ac pœnam in non solventes decretam evadit. Quia in debito reali principaliter attenditur res præstanda, quomodocumque præstetur. In debito autem personali; ut in auditione Missæ, &c. principaliter attenditur actio exercenda ab homine, utpotè modo humano, & voluntario. *Sotus, Suarez, Sanchez Azorius, alii cum Layman hic cap 4. nu. 9.* 3. Qui ex metu quocumque facit opus præceptum debitè, alioquin non facturus: ut si metu pœnæ à carnibus abstineas: si puer metu verberum die Dominico Missam debitè audiat, &c. aliàs non facturus, talis satisfacere, ac formaliter implere præceptum censendus est: Quia simpliciter vult, & intendit facere opus præceptum, etsi non sine involuntario mixto secundùm quid: quia nimirum non vellet, nisi metus urgeret. Vide dicta *suprà c. 2. n. 49. 50.* 4. Quin etiam si metus esset causa principalis faciendi opus præceptum, v. g. puero metus verborum audiendi Missam, ita ut positivè nollet, seu expressam intentionem haberet non audiendi Missam, nisi parens, vel præceptor adesset, interim tamen devotè audiat, reverà satisfacit, quia implet totum opus ab Ecclesia præceptum scilicet attentam, ac religiosam auditionem Missæ, ita ut posteà aliam Missam audire non teneatur. Quamvis adhuc simul peccet peccato interno commissionis contra præceptum Ecclesiæ, quatenùs directè præcipiens auditionem Missæ voluntariam, indirectè simul prohibet voluntatem, & propositum contrarium non audiendi Missam: juxtà dicta supra *numer. 39 & 40.* Similis casus est, si oblectatio piscium sit causa motiva principalis jejunandi, ita ut si tam boni pisces non adessent, nollet quis simpliciter jejunare. Et simili ratione adhuc peccat, qui post legitimè impletum præceptum posteà malitiosè dolet se verb. grat. Missam audivisse, carnibus abstinuisse.

§. II.

47 **N**ON *item intentio satisfaciendi praecepto* requiritur ad implendam legem, vel praeceptum. *Contra Navarrum, Medin. Azorium, alios communior sententia.* Suarez *l. 4. de horis c. 26.* Vasquez 1. 2. *qu.* 100. *art.* 9. Sanchez *l. 5. Moral. c.* 13. Layman *c. 4. nu. 7. alii apud ipsos.* Ratio est: Quia intentio, seu voluntas satisfaciendi praecepto est actus internus non habens necessariam connexionem cum opere praecepto: non ex natura ipsius operis, ut constat; neque ex vi ipsius praecepti, quia lex, vel praeceptum quodcumque solùm precipit voluntariam operis executionem, ut nimirùm voluntariè facias id, quod praeceptum est, v. gr. devotè Missam audias, &c. minime vero peculiari actu quasi reflexo velis, vel intendas satisfacere ipsi legi, vel precepto, vel explicita voluntate, ideò velis exercere tale opus, quia preceptum est, quod saepè imperfectionis est, & animi servilis. Facere autem opus simpliciter, quia bonum est, est perfectionis: quo sensu intelligi potest dictum Apostoli, 1. Tim. 1. *Lex justo non est posita, sed injusto.* Quia nimirùm justus fertur in opus legis, animo spontaneo, & amore boni, non timore precepti. Unde resolvendi casus.

48 I. Si die Dominica, sola privata devotione ductus audias Sacrum, aut non recordans diei Dominicae, aut nihil cogitans de obligatione, adeòque absque omni positiva intentione satisfaciendi praecepto; nihilominus satisfacis, quia totum opus lege preceptum implevisti: nec posteà recordatus diei, vel obligationis, teneris aliam Missam audire. Qua eadem ratione, eximendus scrupulus illis, qui tempore Paschali ordinaria pietate confitentur, & communicant, nihil cogitantes de tempore, & obligatione precepti; postea vero recordantes putant se non satisfecisse, cùm tamen reverà opus praeceptum impleverint. Unde neque posteà tenentur elicere novam intentionem, qua velint satisfactum per priorem actum, in quo ipso non tenebantur habere talem intentionem, sed sufficit, quòd mutata priori persuasione, judicent se jam satisfecisse priori actu. Alioquin quamdiù manerent in opinione, quòd non satisfecerint, utique ratione conscientiae erroneae tenerentur adhuc satisfacere, denuo Missam audiendo, confitendo, communicando; at non ratione praecepti.

II. Quin etiam, si quis implens opus praeceptum, v. gr. Dominica die Missam audiens, haberet actualem intentionem, ea Missa non satisfaciendi praecepto, sed privatae devotioni, attamen positivè non excludens voluntatem satisfaciendi praecepto, quia proponit posteà interesse summo Sacro, &c. Idemque est, si quis simili animo confiteretur, & communicaret in festo Annunciationis Beatae Virginis Mariae incidente tempore Paschali, volens iterùm confiteri ratione praecepti in Paschate, &c uterque verè satisfecit, ut non teneatur ad secundam Missam, Confessionem, Communionem, eademque est ratio in Horis. Ut si quis cum infirmo, hospite, vel alio legit Horas Canonicas, minimè intendens tunc satisfacere obligationi suae, sed volens posteà denuò dicere in Choro, si sciat, se prima vice sufficienter dixisse, satisfecit, nec repetere tenetur. Similiter scrupulosus inter recitandas horas involuntariè distractus, habet pro non recitatis, & proponit posteà repetere: dummodò certò non constet distractiones fuisse voluntarias, non tenetur, immò prohiberi debet posteà repetere. *Ex communi Layman. Marchant. cap. cit.* quamquàm, excepto scrupulo non pauci contradicant. Ratio omnium est. Quia obligatio legis, praecepti praecisè pendet ex voluntate Superioris, Legislatoris, seu Praecipientis: unde non est in potestate inferioris prorogare obligationem legis, vel praecepti, aut facere, ut lex, vel praeceptum adhuc obliget, postquàm opus praeceptum reipsa quoad substantiam impletum est: atqui in casibus propositis, & similibus supponitur opus praeceptum, jam priori actu reipsa impletum esse quoad substantiam: ergo tu inferior tua voluntate pro tunc non implendi, sed posteà alio actu, non potes facere, ut reverà non impletum sit, sed adhuc obliget praeceptum; nec consequenter ampliùs teneberis, dummodo persuasionem illam erroneam deponas, ut casu priori jam monitus fuisti.

III. Qui facit opus praeceptum positive excludendo intentionem satisfaciendi, atque adeo cum positiva contraria voluntate simpliciter non satisfaciendi praecepto: v. g. die festo audis Sacrum ita affectus voluntate: *Nolo hac Missa implere praeceptum Ecclesiae*, idque absque omni proposito, vel spe posteà implendi alio Sacro, atque in ea voluntate persistens, tempus implendi praeceptum effluere sinit, is affectu interno; & formaliter sine dubio non satisfacit praecepto, sed peccat mortaliter peccato interno commissionis, nimirùm formalis inobedientiae; ac contemptus ipsius praecepti, saltem contra legem divinam naturalem prohibentem, nolle justis legibus, ac praeceptis Ecclesiae obedire: is tamen nihilominus in effectu impleret praeceptum Ecclesiae de audienda Missa, ut simpliciter de peccato omissionis contra praeceptum Ecclesiae argui non possit: quia supponitur opus praeceptum secundùm substantiam implevisse, & sua nolitione contraria, non potuit efficere, ut praeceptum reverà, & in effectu impletum non sit. Unde neque tenebitur posteà audire aliam Missam, saltem si intra tempus, quo praeceptum adhuc impleri posset audiendo aliam Missam, intentionem suam referret ad prius auditam Missam, volendo per illam precepto Ecclesiae satisfactum, ut cum Suarez, & aliis exigunt Caspensis *cit. disp. 3. sect. 5.* Marchant. *Trib. p. 2. tr. 1. tit. 7. q. 4. in corollario.* Quod tamen ipsum non necessarium esse ad implendum praeceptum Ecclesiae, quippè jam in effectu, & substantia impletum, sed solùm ad emendandum illud aliud peccatum internum maligni affectus inobedientiae, rectè consequenter *cum Sanchez, Salas*, aliis docuit Card. de Lugò *de Eucharistia disp. 22. sect. 2. n.* 21. ex quo Busembaum *lib. 1. tr. 2. c. 3. dub. 4.* Eadem porrò ratio est in aliis legibus, & casibus similibus. At

IV. Non omnino eadem est ratio de obligatione ex voto, vel promissione. Quod si enim quis obligatus voto recitandi Rosarium, immemor voti, & obligationis suae, ideoque sine intentione satisfaciendi, recitet devotè Rosarium, adhuc satisfacit, sicut, & is, qui alteri promisit donare rem quampiam, si posteà immemor promissionis suae donet, obligatione liberatur, eadem ratione de lege, vel praecepto *suprà casu* I. dictum est. Vide etiam dicta *c. 1. n.* 90. At verò, si recites Rosarium cum positivo animo tunc non implendi votum; quia proponis posteà implere, vel omnino non vis implere, simpliciter non solvis; sed denuo teneris recitare ad implendum votum. Sicut etiam, si debito pecuniario adstrictus, creditori dans pecuniam, significes, te pro tunc nolle solvere debitum, sed gratis donare, manebis obligatus adhuc solvere, contrà, quàm de lege, vel praecepto dictum est *casu II. & III.* Ratio disparitatis est. Quia obligatio legis; vel praecepti praecisè pendet à voluntate Superioris praecipientis, non autem inferioris, in cujus proindè potestate non est extendere obligationem ultra intentionem obligantis, seu praecipientis, qui hoc solùm praecepit, ut opus praeceptum fiat, quo facto, obligatio extincta manet: at vero obligatio voti, & cujuscumque promissionis, praecisè provenit ex voluntate, & intentione ipsius voventis, vel promittentis: qui, sicut ab initio libera voluntate, & arbitratu suo, debitorem se constituere potuit, sic etiam in debito, seu obligatione spontè suscepta, libera voluntate, & arbitratu suo perseverare potest: ideoque faciens opus cum intentione pro tunc non implendi votum, vel promissionem suam manebit obligatus, sicut anteà, uti contra Sanchez, & alios, rectiùs resolvunt *cum aliis* Suarez *l. 4. de Horis c. 26.* Layman *hic l. 1. tr. 4. c. 4. n.* 7.

§. III.

49 **N**ON *intentio finis praecepti*, seu à praecepto intenti requiritur, ad implendam legem, vel praeceptum, neque adeò obstat intentio alterius finis, vel circumstantiae pravae, sed impleto opere praecepto, modò ex objecto, & secundùm speciem bono, etiamsi ex fine, vel circumstantia, vitiato, praeceptum tamen impletum manet. Communis Doctrina ex S. Thoma 1. 2. *q.* 100. *art.* 9. & 10. Ratio est: Quia lex, vel praeceptum humanum solùm praecipit actum secundùm substantiam bonum, non autem praecipit modum actus, maximè internum, qui ad substantiam actus non necessarius, sed omninò extrinsecus est: atqui intentio finis praecepti est actus omninò internus, & ad substantiam actus minimè necessarius: ergo non requiritur ad impletionem praecepti, & juxtà commune dictum: *Finis praecepti non cadit sub praeceptum.* Exempl. grat. Praecepti Ecclesiastici de jejunio finis est refraenatio gulae, & concupiscentiae, ut caro spiritui subjiciatur; Satisfacit huic praecepto, qui voluntariè debito modo jejunans, non tantùm ejusmodi finem positivè minimè intendit, sed etiam qui intenderet oppositum finem pravum, ut si jejunet ad vanam gloriam, vel ut gulam piscibus oblectaret, aut vino, quod jejunantibus daretur. Similiter, qui die Dominica Sacro cum debita intentione, & attentione assisteret, satisfacit praecepto Ecclesiastico, etsi propter alium finem, vel circumstantiam malam; puta vanam gloriam, ut oculos luxuriosè pascat, ut quidpiam furetur, &c. peccaret etiam mortaliter contra aliam legem divinam. Ex communi Sanchez *l. 1. Moral. c.* 14. Layman *cit. n.* 6. Lugo *cit. sect. 2. n.* 23. Caspensis *cit. sect.* 6. Addentes eadem ratione

implere votum, vel juramentum Deo factum, & pœnitentiam Sacramentalem: actu scilicet secundùm speciem bono etsi aliundè ex fine, vel circumstantia vitiato, & peccaminoso.

§. IV.

50 N*On intentio applicandi fructum, vel effectum operis præcepti*, requiritur ad implendum præceptum, neque præcipi potest ulla lege, vel præcepto humano, verb. grat. ut Missæ, orationes, jejunia, aliaque opera pro hac, vel illa intentione fiant: *per se, secluso contractu, vel voto*. Communis: *Suarez l. 4. de leg. c. 13. n. 16.* Layman. *alii suprà*. Ratio sæpè dicta est. Quia ejusmodi intentiones sunt actus omninò interni; nullam cum actibus externis habentes moralem connexionem per se secluso contractu, vel voto. Alioquin Sacerdos, hoc ipso, quo suscipit Beneficium, Capellaniam, aliudve Officium Ecclesiæ, in qua Missæ ad certas intentiones v. gr. pro fundatoribus, pro Familiis, in honorem certorum Sanctorum celebrari debent, vel solent, pacto, vel contractu, saltem implicito se obligat ad Sacra celebranda cum tali intentione, juxtà præceptum, vel dispositionem Superioris Ecclesiastici. Similiter Religiosus, hoc ipso, quo professus est Religionem in aliquo Ordine, vel Monasterio, in quo Missæ, orationes, jejunia, aliaque pia opera ad certas intentiones pro Fundatoribus, Benefactoribus &c. applicari solent, & debent, etiam implicitè promisit, & se obligavit Superiori obedire, si ejusmodi intentiones præcipiat. Quemadmodum enim Superior redditus, & eleemosynas à Fundatoribus, seu Benefactoribus collatas, in commune proportionaliter distribuere debet; ita etiam obligationem naturalem pro iisdem sacrificandi, orandi, &c. inter Religiosos proportionaliter distribuere potest, & debet: adeò ut Religiosus juxtà intentionem à Superiore præfixam non celebrans, orans, &c. graviter peccet pro ratione materiæ, non tantùm contra legem naturalem gratitudinis erga Benefactores, sed etiam contra obedientiam erga Superiores, qui ratione voti obedientiæ disponere possunt non tantùm de omnibus actibus externis Religiosi, sed etiam de internis illis, qui ad observationem Status, ac Professionis spectant, ut suprà etiam *nu.* 35. notatum fuit.

SUBSECTIO IV.

Qualiter Voluntas humana conformanda sit cum voluntate divina.

SUMMARIUM.

51 *Proponitur status difficultatis.*
52 *Sanctum quidem, & meritorium est voluntatem nostram conformare cum divina in volito formali, volendo quidquid, & qua ratione Deus ipse vult.*
53 *Ad id tamen non semper* positivè *tenemur, in volito sive materiali, sive formali.*
54 *Immo ne* negativè *quidem in volito materiali, quin illud affectu simplici, & sub alia ratione semper licitè nolle possimus.*
55 *At etiam efficaciter, quoties objectum recta ratione est nolibile, & nobis de voluntate Dei efficaci absoluta, & antecedente circa illud non constat, esto constaret de voluntate ejus subsequente tantùm.*

51 CErtissimum est, voluntatem in rectè agendo necessariò debere esse conformem voluntati divinæ præcipienti, vel prohibenti aliquid; dubium autem non parvi momenti est, qualiter voluntas nostra conformanda sit divinæ voluntati solùm volenti, vel permittenti aliquid: aut in *volito materiali*, ut scilicet voluntas nostra velit idem, quod divina; aut in *volito formali*, ut scilicet voluntas nostra velit aliquid sub eadem ratione, qua illud vult voluntas divina. Quæstionem multiplicem una assertione conglobata brevissimè resolvo more consueto.

ASSERTIO IX.

L*Icitum, sanctum, & meritorium est, voluntatem nostram omnimodis conformare cum divina in volito formali, volendo scilicet quidquid, & qua ratione Deus ipse vult: non tamen semper tenemur positivè in volito, seu materiali, seu formali, nec etiam negativè in volito materiali, ut illud numquam liceat nolle, sed semper affectu simplici, & sub alia ratione licitè possumus nolle: etiam efficaciter, quoties objectum recta ratione est nolibile, & nobis non constat de voluntate Dei efficaci absoluta, & antecedente circa illud*. Assertio multiplex more solito explicatur breviter. Cape, si possis, sin minùs, transi.

§. I.

L*Icitum, sanctum, meritorium, atque perfectionis est, voluntatem nostram omnimodis conformare cum voluntate divina in volito formali, volendo scilicet, quidquid Deus vult, ea ratione, qua ipse vult*. Certum apud omnes. Quia voluntas divina est infallibilis honestatis, quæ non potest velle malum, ideòque quidquid est à Deo volitum, quatenus ab eo volitum, necessariò semper bonum, ac honestum est, immo consideratis omnibus semper melius, quàm oppositum, ergo non tantùm licitum; sed etiam sanctum, meritorium, atque perfectionis est, juxtà quod oramus à Christo docti verbo, & exemplo: *Fiat voluntas tua*, omnimodis conformare voluntatem nostram cum divina in quocumque *volito formali*, quin etiam in omni *volito materiali*, secundùm se recta ratione volibili, duobus solummodò exceptis, scilicet omni malo culpæ, & malo pœnæ proximi. Nam permissionem peccati proprii, vel alieni à Deo volitam, licitè quidem, & ipsi possumus velle, & approbare formaliter, ea nimirùm ratione, qua id Deus vult, & permittit, materialiter tamen secundùm se id velle non possumus, sed nolle semper obligamur peccatum. Similiter malum pœnæ à Deo volitum proximò, immo ipsam æternam damnationem reprobis, formaliter est ratione, qua à Deo volita sunt, & nos velle possumus, sic enim sunt absolutè bona; at verò ipsa mala materialiter, secundùm se, etsi à Deo volita, nos tamen proximo velle non possumus, multò minus facere, quia illud contra charitatem, hoc autem esset contra justitiam. Unde in illud Prov. 1. *Ego quoque in interitu vestro videbo*, eleganter D. Bernard. *serm. 8. in Psalm.* Qui habitat; scribit. *Quid in insipientium interitu credimus Sapientiæ placiturum, nisi justam suam dispositionem? Benè quod sapientiæ tunc placuit, sapientibus quoque placere necesse est universis. Non quod immanitate quadam crudelitatis in ipsa ultione complaceant, sed modus ipse pulcherrimus divinæ ordinationis, ultra quam dici potest, oblectet*. Hæc Sanctus.

§. II.

N*On tamen tenemur positivè semper voluntatem nostram conformare cum divina in volito seu materiali, seu formali*; quia nullum habemus præceptum affirmativum nobis impositum, ut actu semper velimus, vel approbemus id, & ea ratione, quod, & qua ratione Deus vult: *nisi negativè solùm quoad volitum formale*, ut scilicet positivè non nolimus, vel improbemus aliquid à Deo volitum ea ratione, qua à Deo volitum est. Ratio dicta est. Quia quidquid vult Deus, necessariò vult sub ratione boni, & honesti, atque ad finem bonum, secundùm regulam divinæ suæ providentiæ, atqui voluntas nostra numquam potest nolle aliquid sub ratione boni, & honesti, seu ad finem bonum, præsertim secundùm divinam providentiam, quo sensu verum est vulgatum illud dictum (mihi incertum, quo loco) D. August. *Impius est, cui non placet divina providentia*. Intellige: *cui non placet* contrariè per displicentiam positivam: non autem *cui non placet* negativè tantùm, qui scilicet actualem de divina providentia complacentiam non habet: hoc enim per se nulla lege requiritur.

§. III.

N*On negativè quidem tenemur voluntatem nostram conformare cum divina in volito materiali, ut illud numquam liceat nolle, sed semper affectu simplici, & sub alia ratione licitè possumus nolle*. Communis DD. cum *S. Thom. 1. 2. q. 19. art. 10.* Ratio est. Quia semper licitè possumus nolle malum, qua tale est, nisi aliquid obstet, sed volitum à Deo, quantumvis efficaciter, & sub ratione optima, sub alia tamen ratione potest nobis esse malum, vel disconveniens, ut mors, tormenta, calamitas, morbi, & quodvis malum pœnæ; ergo volitum à Deo materiale, sub alia ratione mali nobis propositum affectu simplici nolle semper possumus, etsi non semper affectu efficaci. Quinimò talis nolitio simplex sub hac ratione mali, actu potest stare cum volitione absoluta efficaci illius objecti secundùm illam rationem, qua à Deo est volitum. Patuit manifestè in ipso Christo orante in horto. *Pater, si possibile est, transeat à me calix iste: verumtamen non mea, sed tua voluntas fiat*: apertè ostendit, se quidem voluntate simplici inefficaci, & conditionata nolle, ac abhorrere passionem, & mortem, tamquàm malum naturæ; at verò voluntate absoluta, & efficaci se omninò esse conformem voluntati divini Patris: *non mea, sed tua voluntas fiat*. Sic D. Paulus etsi benè sciverit, Deum velle ipsum diutiùs vivere, attamen affectu simplici contrario suspirabat: *Cupio dissolvi*,

solvi, & esse cum Christo. Quo sensu dixit D. August. *Enchi-rid. cap.* 101. 3. *Aliquando bona voluntate homo vult aliquid, quod DEUS non vult: tamquam, si bonus filius patrem vult vivere, quem Deus bona voluntate vult mori.* Nec contradicit idem in Psalm. 35. sic scribens: *Si quando sanus es, dulcis est voluntas; & quando ægrotas, amara est voluntas, non recto es corde. Quare? Quia non vis voluntatem tuam dirigere ad voluntatem Dei, sed eam vis curvare ad tuam.* Hæc Augustinus: sed manifestè loquens de nolitione absoluta, & excludente volitionem absolutá conformem voluntati divinæ, ut significant ipsa verba: *non vis, &c.* Neque his obstat reprehensio divina Samuelis lugentis reprobationem Saulis sibi revelatam: *Usquequò tu luges Saul, cum ego abjecerim eum?* Respondent enim *Abulens.* & *Lyranus noster* ad illum locum: Verba illa Dei ad Samuelem, non fuisse reprehendentia, sed monentia, ne fortè Samuel putaret, revelatam sibi reprobationem Saulis esse tantùm comminatoriam: ut solent esse ejusmodi revelationes, & non absolutam. Ulteriùs.

A S S E R T I O IV.

55 Q*Uandocumque non constat nobis de voluntate Dei efficaci absoluta, & antecedente: etiamsi constaret nobis Deum aliquid velle efficaciter voluntate tantùm consequente sr, seu supposito nostro consensu, vel cooperatione, possumus adhuc illud nolle etiam efficaciter, quando nimirùm objectum recta ratione est nolibile, ut maximè est ipsum peccatum, & damnatio æterna.* Communis Theologorum apud Vasquez, *disp.* 72. *c.*

3 Ratio est. Quia tunc Deus non vult illud efficaciter absolutè, sed solùm supposito nostro consensu, vel cooperatione: ergo non contra voluntatem ipsius, ut illud, quantùm in nobis est, nolimus, & fugiamus. Exemplum habes in Apostolo Petro, cui Christus Dominus asseveranter prædixit peccatum trinæ negationis. *Amen dico tibi, quia in hac nocte, antequàm gallus cantet, ter me negabis:* Matth. 26. Constabat ergo permissionem illius peccati a Deo de facto esse volitam: at quia non erat volita voluntate absoluta, & antecedente, sed voluntate consequente ex prævisio, & supposito consensu, & cooperatione Petri, ideò Petrus rectè efficaciter voluit contrarium, dicens *ibidem: Etiamsi oportuerit me mori tecum, non te negabo.* Alioquin Petrus simpliciter fuisset perplexus, ut quidquid voluisset, necessariò peccasset: Si enim noluisset, peccasset contra divinam voluntatem peccatum permittentem: si autem voluisset, peccasset contra eamdem voluntatem & legé divinam peccatum prohibentem: consequens est falsum: ergo, &c. Unde sequitur, Quòd si cui divinitùs revelata esset finalis reprobatio, & damnatio propria, nihilominus adhuc, non tantùm licitè posset, sed etiam teneretur efficaciter nolle, & conari in contrarium ad evitanda peccata, & impediendam reprobationem. Quia reprobatio revelata ante mortem est actus divinæ voluntatis consequentis tantùm ex suppositione propriæ cooperationis, & finalis impœnitentiæ, & quia per talem revelationem reprobationis ab homine neque libertas, neque obligatio ad benè agendum tollitur, ideò homo adhuc manet & potens, & obligatus ad benè agendum, & vitandum omne peccatum. Veruntamen talem propriæ damnationis certam revelationem divinæ Sapientiæ, ac Bonitati repugnare, piè, ac verosimiliter opinatur S. Bonaventura *in* 1. *d.* 48. *in expositione textus Magistri.* Eadem ratione dicendum, si cui revelata esset reprobatio aliena, adhuc liceret pro eo orare, eum corrigere, ad bonum impellere tempore vitæ. At verò pro de facto jam damnato non licet amplius orare secundùm omnes, cum S. Augustino *lib.* 21. *De Civitate Dei c.* 24. Quia licèt damnatio nulli volita sit absolutè voluntate antecedenti, sed tantùm voluntate consequenti ex suppositione peccati mortalis, & impœnitentiæ finalis in transitu vitæ: posito tamen eo peccato finali in morte peccatoris, decretum damnationis transit in antecedens, & absolutum. Universaliter autem, quandocumque constat Deum aliquid velle voluntate efficaci absoluta, & antecedente, independenter à consensu, vel cooperatione voluntatis nostræ, constat, nunquam licitum nobis esse voluntate absoluta, & efficaci velle contrarium sub quacumque ratione. Et ne stultum sanè esset nolle efficaciter, quod Deum constaret efficaciter velle: talis enim nolitio includit intentionem impediendi voluntatem Dei efficacem, & consequenter destruendi voluntatem ejus, Omnipotentiam, & immutabilitatem. Absint insaniæ istæ falsæ a nostris *Actibus Humanis* semper recta ratione, & secundùm voluntatem Dei dirigendis in ultimum nostrum Finem Deum Optimum Maximum. Amen.

C A P U T IV.

D E P E C C A T I

Natura, Distinctione, & Divisionibus.

P*Eccatum generalissimè sumptum, est defectus voluntarius creaturæ rationalis contra legem Dei.* Sive, ut definit Valentia *to.* 2. *disp* 6. *qu.* 1. Est defectus quidam voluntarius perfectionis debitæ ex lege Dei, ad consequendam beatitudinem. Dividitur in *originale, & personale:* & hoc in *actuale, & habituale*. Peccatum originale definitur: *Privatio justitiæ, & sanctitatis debitæ inesse singulis ex pacto facto à Deo cum Adamo.* Peccatum personale, & actuale dicitur, quod propria operantis voluntate committitur. Peccatum habituale vocatur, quod post actualé, per modum habitualis defectus, & maculæ in anima perseverat, donec remissione deleatur. Peccatum personale, & actuale tantùm est considerationis Theologiæ Moralis, cujus nunc naturam explicare aggredimur.

S E C T I O I.

Peccati definitio, Ratio formalis, & Malitia.

S U M M A R I U M.

1 *Peccatum à S. Augustino definitur:* dictum, factum, vel concupitum contra legem Dei æternam.
2 *Per* dictum, factum, concupitum *exprimitur materiale peccati, quod est actus, vel omissio.*
3 *Per ly* contra legem Dei æternam *exprimitur formale peccati.*
4 *Omne peccatum ultimatè est contra legem Dei æternam.*
5 *Et consequenter etiam ultimatè contra ipsum Deum: ejusque offensa secundùm diversas rationes ad illum.*
6 *Et hinc omne mortale continet aversionem à Deo,*
7 *Ut ultimo fine* cujus, *&* cui.
8 *Et conversionem ad creaturam, ut ultimum finem* cujus, *&* cui.
9 *Indeque optimè (licèt non formaliter, & intrinsecè) extrinsecè tamen, & objectivè dicitur infinitæ malitiæ. Punitur pœna æterna: & extra Sacramentum non remittitur, nisi per amorem Dei super omnia, vel contritionem perfectam.*

P*Eccatum est dictum, factum, vel concupitum contrà legem Dei æternam.* Definitio tradita à D. Augustino *l.* 22. contrà Faustum *c.* 27. est receptissima à Theologis, quam breviter, sed præclarè explicat S. Thomas 1. 2. *q.* 71. *art.* 6. dicens: *In qua definitione Augustinus posuit duo. Unum, quod pertinet ad substantiam actus humani, quod est quasi materiale, cùm dicit:* Dictum, factum, concupitum: *Aliud, quod pertinet ad rationem mali, quod est quasi formale in peccato, cùm dicit:* contrà legem Dei æternam. *Hæc ille.* Verùm latior tibi necessaria est explicatio. 1

§. I.

D*ictum, factum, concupitum.* Exprimitur materiale peccati, quod est actus aliquis, vel omissio. Ubi adverte. I. Licet S. Augustin. directè solùm exprimat materiale peccati commissionis, *dictum, factum, concupitum*; obliquè tamen etiam comprehendit materiale peccati omissionis, *non dictum, non factum, non concupitum* contra legem Dei. Nam secundùm Philosophum, affirmatio, & negatio reducuntur ad idem. II. Pulchrè ponit ista tria. Omne enim peccatum aut in sola voluntate immanet, ut volitiones, intentiones, & desideria mala, & dicitur, generatim *concupitum*: aut verbo, vel signo erumpit, ut blasphemiæ, detractiones, mendacia, & dicitur generatim *dictum*: aut etiam ipso facto, vel opere externo patratur, & dicitur generatim *factum*: aliàs peccata cordis, oris, & operis. III. Absque dubio etiam S. August. intelligit *dictum, factum, concupitum* voluntarium, quod scilicet ex prævia cognitione, ac deliberatione intellectus, ac libero voluntatis consensu *fit, dicitur, concupiscitur*. Nam *l.* 1. *Retract. c.* 13. & alibi sæpè repetit, usque adeò voluntarium esse peccatum, ut, si voluntarium non sit, nullo modo peccatum sit. IV. Sensus ergo definitionis est. *Peccatum est defectus voluntarius creaturæ rationalis in operando.* Deficit autem creatura in operando contra legem Dei, aut commissione, faciendo, quæ prohibita, aut omissioné, non faciendo, quæ præcepta sunt: idque, ut confiteri, solemus, *cogitatione, verbo, & opere:* vel, quod idem est: *dicto, facto, vel concupito.* Patet ergo bonitas, & congruentia definitionis quoad primam partem, & materiale peccati. 2

§. II.

§. II.

3 *COntra LEGEM Dei æternum*. Exprimitur formale, seu ratio formalis peccati: scilicet ipsa malitia, vel inhonestas. Quamvis autem. I. Malitia moralis actus humani, quæ est ipsa ratio formalis constitutiva peccati, jam suprà *c. 3. n. 4.* definita sit: *privatio rectitudinis secundùm rectam rationem, vel legem debitæ inesse*: II. Adeòque in actu humano malo, seu peccato duplex sit malitia, & deformitas: una contra rectam rationem; ac consequenter ipsum Deum. III. Et quidem illa malitia contra rectam rationem, philosophicè loquendo sit prior, & intimior actui altera malitia contra legem Dei. IV. Et insuper, saltem quoad operantem, malitia contra rectam rationem possit esse sine malitia peccati contra legem Dei, ut patet in eo, qui invincibiliter ignorans Deum, peccaret; nihilominus S. Augustinus optimè definivit peccatum esse *contra legem Dei æternam*. Quia de facto, & simpliciter omne peccatum involvit malitiam utramque, & contra rectam rationem, & contra legem Dei, ac ipsum Deum, & hæc potior, & principalior habetur in consideratione Theologica. Uti optimè notavit S. Thomas *loc. cit.* dicens: *A Theologis consideratur peccatum præcipuè prout est offensa contra Deum: à Philosopho autem naturali, prout contrariatur rationi. Et ideo Augustinus convenientiùs definivit peccatum ex hoc, quòd est contra legem Dei æternam, quàm ex hoc, quòd est contra rationem, præcipuè cùm per legem Dei regulemur in multis, quæ excedunt rationem, sicut in his, quæ sunt de fide*. Hæc S. Doctor, Ulteriùs

§. III.

4 *COntra legem Dei æternam*. Rectissimè S. Augustinus solam expressit legem Dei *æternam*. (quæ est ipsa ratio, & voluntas divina indefectibiliter ordinans honestum) prætermissa tam recta ratione, seu lege naturali; quam omni lege positiva. Quia nimirùm tam ratio, ac lex naturalis, quàm omnis lex positiva, divina, humana derivatur à lege divina æterna, tamquam radius à Sole: adeò ut verissimè dicatur, omne peccatum ideo esse peccatum, quia est contra legem Dei æternam. Quamvis enim etiam ideò peccatum sit, quia est contra rectam rationem, vel legem, eo ipso tamen principaliter, & ultimatè est contra legem Dei æternam. Sic aperte S. Thomas *suprà cit. art. 6. ad 4. Cùm dicitur, quòd non omne peccatum ideò est malum, quia prohibitum, intelligitur de prohibitione facta per jus positivum. Si verò referatur ad jus naturale, quod continetur primò quidem in lege æterna, secundariò verò in naturali judicatorio rationis humanæ, tunc omne peccatum est malum, quia prohibitum* Sic S. Thomas. Consentit Scotus *in 4 d. 50 qu. 2. nu. 9.* inter alia dicens: *Quodcumque peccatum ideò est peccatum, quia est contra præceptum Divinum*. Id ipsum sentiunt SS. Patres, qui ubique peccatum definiunt contra legem Dei. Ut D. Augustinus in proposito, & *lib. 2.* de Consensu Evangelist. *c. 4.* Peccatum definit: *Transgressionem Legis*. Et D. Ambrosius l. de Paradiso *c. 8. Quid est peccatum, nisi prævaricatio legis divinæ, & cælestium inobedientia mandatorum*: idem denique docet ipsa Sacra Scriptura passim. Clarissimè Apostolus Rom. 4. *Ubi non est lex, nec prævaricatio*. Et 1. Joan. 3. *Omnis, qui facit peccatum, iniquitatem facit, & peccatum est iniquitas*, Græcè *anomia*, id est, *transgressio legis*.

§. IV.

5 *COntra legem Dei æternam*. Hoc ipso, quo omne peccatum est contra legem Dei æternam, consequenter, & ultimatè est etiam contra ipsum Deum, eaque ratione omne peccatum dicitur offensa Dei, quatenus est scilicet contra legem, & voluntatem Dei super omnia nolentis, detestantis, ac punientis peccatum: sicque diversos habet gradus, & respectus ad Deum offensum, secundùm diversas rationes Dei offensi. I. Peccatum repugnat Deo, ut supremo Legislatori simpliciter prohibenti, ac detestanti peccata: II. Repugnat Deo ut supremo, & absoluto Domino, jure supremi in omnes dominii exigenti à nobis debitum servitium, juxtà regulas voluntatis suæ. III. Repugnat Deo, ut supremo Benefactori nostro, communi Parenti, omnium bonorum Auctori, unde omne peccatum implicitam continet ingratitudinem erga Deum. IV. Repugnat Deo ut summo Bono nostro beatifico, atque adeò, ut ultimo fini nostro CUJUS, & CUI. Et hæc est extrema peccati malitia, seu extremus gradus offensæ Dei, ratione cujus peccatum dicitur involvere aliam duplicem malitiam, scil. *aversionem à Deo, & conversionem ad creaturam*, Qua ratione S. August. *l. 1. de libero Arbit. c. 16.* peccatum definit: *Est conversio voluntatis indebita ad bonum commutabile, relicto incommutabili*. Juvat tem utilissimæ contemplationis tum propriæ, tum alienæ conscientiæ concutiendæ explicatiùs asserere.

ASSERTIO I.

OMne peccatum mortale continet implicitam saltem aversionem à Deo ut ultimo fine cujus, & cui: & conversionem ad creaturam ut ultimum finem cujus, & cui: & hinc est, quòd dicatur malitiæ quodammodò infinitæ, & justè puniatur pœna æterna &c. Communis Doctrina Theologorum D. Thomæ *1. 2. q. 57. art. 3.* Scoti *in 1. d. 1. q. 5. & alibi*.

§ I.

COntinet aversionem à Deo, & conversionem ad creaturam &c. Utrumque eleganter exprimunt Jerem. 2. *Obstupescite cæli super hoc, & portæ ejus desolamini vehementer. Duo enim mala fecit populus meus. Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, & foderunt sibi cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas* Q. d. Aversi sunt à Deo bono incommutabili, & conversi ad creaturas, vanas, fluxas, transitorias. Idipsum significare voluit Salvator Matth. 6. *Nemo potest duobus Dominis servire. Aut unum odio habebit, & alterum diliget, aut unum sustinebit, & alterum contemnet. Non potestis Deo servire, & Mammonæ*. Q. d. Hoc ipso Deum relinquetis, & contemnetis, quo vos inordinato amore convertitis ad creaturas, puta, divitias, voluptates, &c. Sola aversio à Deo passim inculcatur in Scriptura Jer. 2. *Scito, & vide, quia malum, & amarum est reliquisse te Dominum Deum tuum*. Ibid. c. 8. *Numquid, qui cadit, non resurget, & qui aversus est, non revertetur? Quare ergo aversus est populus iste in Jerusalem aversione contentiosa?* Conversio ad creaturam etiam significatur, Matth. 10. *Qui amat Patrem, vel Matrem plùs quàm me, non est me dignus*. Joan. 12. *Ex Principibus multi crediderunt in eum, sed propter Pharisæos non confitebantur; dilexerunt enim gloriam hominum magis, quàm gloriam Dei*. Verùm hæc etiam ratione explicemus. 6

§. II.

COntinet aversionem à Deo, ut ultimo fine CUJUS, & CUI: Explico. Ultimus finis hominis CUJUS est beatitudo æterna: formalis quidem est beatifica Dei visio, ac fruitio: objectiva vero est ipse Deus, ut summum bonum nostrum, homini super omnia amandum amore concupiscentiæ, ex virtute Spei Theologicæ; CUJUS consequendi gratia omnia operari debemus tamquam media ad illum finem, saltem ex præscripto *legis* divinæ necessaria. Finis verò ultimus hominis CUI, est idem Deus Optimus Maximus, ut summum, & infinitum bonum in se, ex virtute charitatis Theologicæ, super omnia amandum amore amicitiæ, scilicet propter seipsum, ipsamque ejus intrinsecam infinitam Bonitatem; CUI proinde per Charitatem omni actione nostra uniri debemus, non quidem semper positivè, omnes actiones nostras in ipsum, ejusque gloriam referendo, quod pro hoc statu impossibile est: sed semper saltem negativè, nihil unquam agendo contrarium contra *legem* Dei, cujus observantia necessaria est ad illam charitatis conjunctionem observandam: Atqui palàm est, omne peccatum mortale contrariari *legi* Dei, cujus observantia necessaria est ad conservandam conjunctionem cum Deo per charitatem, & gratiam, & obtinendam beatitudinem (illam enim tollit, ab hac excludit, uti ex fide constat) ergo omne peccatum mortale continet aversionem à Deo, ut ultimo fine CUJUS, & CUI, *implicitam saltem*. Constat enim peccatum mortale non semper continere formalem, & expressam à Deo aversionem, hoc enim est peccatoris desperatissimæ malitiæ, & non posset esse in peccatore invincibiliter ignorante Deum: sed sat nimium est, quòd semper contineat virtualem, & implicitam aversionem à Deo. Ut dum quis peccat mortaliter ex infirmitate, vel etiam malitia, formaliter quidem, & directè non vult, sed potiùs nollet averti à Deo: hoc ipso tamen, quo liberè vult peccatum mortale, quod scit repugnare Deo, convincitur virtualiter, & implicitè velle aversionem à Deo. Et quia etiam transeunte actu peccati nihilominus malitia peccati in anima habitualiter perseverat, donec per pœnitentiam deleatur, plane sequitur, aversionem illam à Deo durare, quamdiù homo in statu peccati mortalis perseverat, ut verissimè dicatur, talem hominem non habere Deum pro fine suo, quæ extrema, & homini viatori incomprehensibilis malitia, & miseria est. Benè meditare. 7

§. III.

§. III.

8 CONtinet conversionem ad creaturam, ut ultimum finem CUJUS, & CUI. Explico. Ultimus finis *cujus* universim dicitur illud bonum; quod propter se tantùm amatur, & appetitur in operatione, & non in ordine ad aliud, quin omnibus aliis præfertur. Ultimus verò finis *cui* dicitur persona, vel suppositum illud, *cui* propter se tantùm appetitur tale bonum: Atqui omnis peccans mortaliter appetit creaturam propter se & omnibus aliis anteponit, vel eo ipso, quia anteponit ipsi Deo summo Bono omne bonum eminenter continenti: dum enim ejus legem violat, gratiam, & amicitiam respuit amore creaturæ, hoc ipso plus amare creaturam, quàm Deum convincitur. Et sane ipsa aversio à Deo etiam merum malum sit, per se non est appetibilis directè, sed solùm indirectè propter aliud bonum appetitum Bono divino contrarium, & plùs illo dilectum. Unde significantissimè Apostolus, *Ephes.* 5. Avaritiam vocat *Idolorum servitutem*, Et Philip. 3. De gulosis, & carnalibus dicit: *Quorum Deus venter est.* Quò spectat acutissimum illud dictum D. August. *l.* 83. *Q. Q. qu.* 30. *Omnis humana perversio est fruendis uti velle, atque utendis frui.* Quæ omnia significant peccatorem, posthabito Deo *fruendo*, hoc est propter se tantùm appetendo, constituet sibi ultimum finem creaturam, immo Deum, vel potiùs Idolum quoddam. Cùm illam appetas propter se contra, atque adeò supra Deum: cùm tamen creatura uti tantùm debeamus, non scilicet velle, vel appetere propter se, sed propter Deum, & in ordine ad Deum tamquàm verum ultimum finem: ergo omnis peccans mortaliter, aversus à Deo convertit se ad creaturam tamquam ultimum finem CUJUS, & CUI. Ultimus finis CUJUS semper est aliqua voluptas peccandi. Heu, quàm momentaneum, quod delectat! Ultimus finis CUI, ordinariè est ipse homo peccans, qui sibi ipsi, ex improbo amore sui, inordinatè appetit frui illicita voluptate creatura contra legem Dei: ut patet in omnibus peccatis, maximè luxuria, & avaritia. Unde amor sui verissimè dicitur peccatum capitale generalissimum, fons, origo, radix, omnium omnino peccatorum. Quo sensu pulcherrimè S. August. *l.* 14. *De Civit. Dei*, *c.* 28. dixit. Quod duas civitates fecerunt duo amores. *Civitatem Diaboli amor sui usque ad contemptum Dei: Civitatem Dei amor Dei usque ad contemptum sui.* DIXI *ordinariè*. Contingit enim aliquando, ut homo peccans seipsum, vitam, animam, omnia referat, aut referre paratus sit ad creaturam aliam, v.g. concupitam Venerem, divitias, liberorum exaltationem, aut etiam ipsum Diabolum more sagarum, &c. ut finem CUI. Hi nimirùm, ne tantùm peccent, etiam insaniunt.

§. IV.

9 ET *hinc*, *&c.* Ex dictis hactenus intelligere conare: I. Quamvis nullum peccatum mortale quantumvis grave, formaliter, intrinsecè, ac simpliciter sit malitiæ infinitæ, ut benè probat Scotus supra citatus. Non enim potest esse malitiæ infinitæ secundùm suum materiale, sic enim est actus hominis utique finitus, vel omissio ejus: neque secundùm suum formale, sic enim est privatio rectitudinis, vel perfectionis debitæ inesse actui, vel potentiæ, utique etiam finitæ, ac limitatæ. nihilominus II. Omne peccatum mortale, in ratione offensæ Dei, rectè dicitur malitiæ quodammodò infinitæ. *Sic Theologi communiter cum S. Th.* 3. *p. q.* 1. *art.* 2. *ad* 2. *Scoto in* 3. *ad* 20. *q. un.* Ratio est. Quia eo gravius est malum, quò majori bono opponitur, & privat: & eò major est offensa, quò major est dignitas personæ offensæ: atqui omni peccato mortali offenditur Deus infinitæ majestatis, & omne peccatum mortale est aversio à Deo, & privat Deo summo, & infinito Bono: ergo omne peccatum mortale in ratione offensæ Dei, vel aversionis a Deo rectè dicitur malitiæ infinitæ *quodammodò*: Nimirùm non intrinsecè, & formaliter, comparando malitiam ad rectitudinem oppositam: sed extrinsecè, & objectivè comparando malitiam ad Deum absoluta, ut terminum offensæ, & aversionis III. Peccatum mortale etiam unicum justè punitur pœna æterna. Certum de fide. Sicut enim convertens te in operando ad summum bonum super omnia dilectum, ex acceptatione divina jure mereris præmium æternum: ita sane peccato mortali avertens te à Deo summo, & infinito Bono, & convertens ad bonum creatum vilissimum contra Dei legem, atque adeò supra Deum dilectum, non sine gravissimo, licet implicito Boni infiniti contemptu, ex justissima indignatione divina jure mereris pœnam æternam: ut æternùm manens aversus à Deo, æternùm miser sis in creatura. IV. Peccatum mortale commissum, extra Sacramentum, non remittitur per illum actum, nisi amoris Dei super omnia, aut contritionis perfectæ. Ratio est. Quia opposita via, & ratione ad Deum revertendum est, qua ab eo aversi sumus: Sed peccator peccato mortali avertitur à Deo summo bono plùs amando, & præferendo illi bonum creatum; ad Deum ergo, ejusque gratiam reverti debet denuò amplectendo, & amando Deum, ut summum bonum super omnia appretiativè, præferendoque omnibus bonis creatis etiam sibi ipsi. Quod explicitè fit in actu amoris Dei super omnia, & saltem implicitè fieri debet in actu contritionis perfectæ, qua dolemus, & detestamur peccatum commissum super omne detestabile, quatenus est offensa Dei summi Boni, tunc super omnia dilecti. Denique sermo semper fuit de peccato mortali, Peccatum enim veniale, quia non tollit conjunctionem, & amicitiam cum Deo per gratiam, & charitatem, sed solùm quodammodò minuit simpliciter, non avertit hominem à Deo ultimo fine, nec constituit creaturam, quæ est materia peccati venialis, ultimum finem simpliciter: non enim illud bonum creatum præfert Deo, sed solùm non refert in Deum, de quo plura *s. seq.*

SECTIO II.

Peccatorum Unitas, & Distinctio specifica.

SUMMARIUM.

10 *Exponitur status quæstionis.*
11 *Peccatorum unitas, & distinctio specifica causaliter sumitur ab objectis formalibus.*
12 *Formaliter verò, & quoad ipsam malitiam ab unitate, & distinctione specifica rectitudinum, seu virtutum, oppositarum.*
13 *Ac etiam præceptorum formaliter, & specie.*
14 *Non materialiter, & numero tantùm diversorum.*

QUæstio est de peccatis commissionis tantùm. Nam peccatum omissionis, quatenus dicit privationem actus debiti, specificatur, seu sumit suam unitatem, & distinctionem specificam patenter ab ipsis actibus omissis, ut nimirum illa peccata omissionis sint ejusdem speciei, quibus omittuntur actus debiti ejusdem speciei, ut iterata omissio Sacri, vel Horarum, &c. Illa verò peccata omissionis sint diversæ speciei, quibus omittuntur actus debiti diversæ speciei: ut omissio Sacri contrà virtutem Religionis, & omissio eleemosynæ in necessitate proximi, contrà virtutem misericordiæ: omissio restitutionis contrà virtutem justitiæ, &c. 10

ASSERTIO III.

PEccatorum unitas, & distinctio specifica, causaliter, quoad actum peccaminosum sumitur ab objectis formalibus, formaliter verò quoad ipsam malitiam desumitur ab unitate, & distinctione specifica rectitudinum, seu virtutum oppositarum; etiam præceptorum formaliter, & specie, non item materialiter, & numero tantùm diversorum. Sic Doctores citandi,

§. I I.

CAusaliter, quoad actum peccaminosum sumitur ab objectis formalibus. Communis doctrina cum S. Thoma 1. 2. *q.* 72. *a.* 1. Ratio patet. Quia notissimum est in Philosophia, actus quoscumque extrinsecè, & causaliter specificari ab objectis: atqui actus peccaminosus per se directè tendit in ipsa objecta vetita, & non nisi per accidens, & indirectè in ipsam malitiam, seu deformitatem contrà rectam rationem, vel legem: Quia *nemo intendens ad malum operatur.* D. Dionys. *de Divin. Nom. c.* 4. Ut optimè observat S. Thomas modo citatus: ergo unitas, & distinctio specifica peccatorum causaliter desumitur ab objectis (sive se solis, sive ex fine, & circumstantiis constitutis) formalibus tamen, quatenus nimirùm fundant malitias, seu deformitates ejusdem, vel diversæ rationis contrà rectam rationem, legem, seu, quod idem est, contrà virtutem, vel præceptum. Illa ergo peccata omnia sunt ejusdem speciei, quæ habent objecta formalia ejusdem speciei, fundantia scilicet malitiam, vel deformitatem ejusdem rationis: sic ejusdem speciei sunt superbia de bonis spiritualibus, & temporalibus; gula in cibo, & potu cujusvis generis, & furtum in quavis materia: etsi enim ipsi actus, & objecta materialiter sint diversæ speciei, formaliter tamen fundant malitiam ejusdem rationis utpote inordinatam excellentiam, excessum Temperantiæ, violationem Justitiæ, &c. E contrà illa peccata omnia distinguuntur 11

guuntur

guuntur specie, quæ habent objecta formalia diversæ rationis, fundantia scilicet diversas malitias, vel deformitates contrà rectam rationem, vel leges diversas, ut patet in fornicatione, adulterio, incestu, sacrilegio, & aliis innumeris. Neque de hoc est aliqua difficultas, vel controversia.

§. II.

12 FOrmaliter verò, quoad ipsam malitiam desumitur ab unitate, & distinctione specifica rectitudinum, seu virtutum oppositarum Sic Scot. in 2. d. 37. qu. 1. cum suis, & aliis. Nec dissentit S. Thom. u. præced. alleg. Ratio est. Quia peccatum formaliter, seu malitia moralis, ratio formalis constitutiva peccati consistit in privatione rectitudinis debitæ inesse secundùm rectam rationem, vel legem: quæ rectitudo in particulari reipsa nihil aliud est, quàm honestas virtutis alicujus particularis: Unde peccatum, seu malum morale formaliter est privatio boni honesti, seu virtutis, teste D. Dionysio *De Divin. nominib. c. 4.* atqui notum est privationes specificari, & distingui per formas oppositas quibus privant: ergo unitas, & distinctio specifica peccatorum formaliter desumitur ab unitate, & distinctione specifica rectitudinum, seu virtutum oppositarum; adeo ut omnia illa peccata sint ejusdem speciei, quæ eidem virtuti, & secundùm eamdem deformitatis rationem adversantur: è contra verò illa peccata sint diversæ speciei, quæ diversis virtutibus, aut etiam eidem virtuti, attamen secundùm diversam rationem deformitatis adversantur. Sic odium Dei, & proximi, blasphemia, furtum, &c. sunt diversæ speciei, quia repugnant diversæ speciei virtutibus, Charitati, Religioni, Justitiæ, &c. in quo nulla difficultas. Porrò etiam eidem virtuti, quamvis unam tantùm habeat integram conformationem ad rectam rationem, quia *bonum est ex integra causa*, tamen adversari possunt diversa specie peccata, & vitia per diversas difformitates, vel defectus: quia *malum est ex quolibet defectu*. Sic I. Eidem virtuti Charitatis, v. g. opponuntur diversa specie peccata per commissionem *odisse Deum, vel proximum*: & omissionem, *quando oportet, non amare, non succurrere*. II. Eidem virtuti Religionis, penes diversos modos inhonorandi Deum; puta directè in se, indirectè in rebus, vel actibus ipsis sacris, &c. opponuntur diversissima specie peccata irreligiositatis, blasphemiæ, perjuria, superstitiones, sacrilegia, violationes votorum, festorum, &c. III. Eidem virtuti Justitiæ, penes diversos modos lædendi jus alterius in bonis vitæ, famæ, fortunæ, &c opponuntur diversissima specie peccata injustitiæ, homicidia, adulteria, detractiones, furta, &c. IV. Eidem virtuti morali in mediocritate consistenti semper opponitur duplex peccatum, per excessum, & per defectum. Ut liberalitati nimia profusio, seu prodigalitas: & nimia tenacitas, seu avaritia: sic de cæteris. Denique dantur peccata, quæ nulli virtuti in specie opponuntur, sed solùm ipsi virtuti, honestati, vel rectitudini in communi, ut voluntas universim malè vivendi, nihil boni agendi, nulla præcepta servandi, quodvis peccatum patrandi, &c.

§. III.

13 DEsumitur ab unitate, & distinctione *etiam præceptorum formaliter, & specie diversorum*. Communis apud Vasquez *disp. 98.* Sanch. *l. 9. de Matrim. disp. 15.* Laym. *l. 3. c. 2.* Ratio iterùm est. Quia peccatum formaliter consistit in privatione rectitudinis debitæ inesse secundùm rectam rationem, *vel legem*: ergo unitas, & distinctio specifica peccatorum rectè etiam desumitur ab unitate, & distinctione formali, ac specifica legum, seu præceptorum: adeò ut illa peccata sint specie diversa, quę repugnant præceptis formaliter & specie diversis, prohibentibus scilicet talia peccata sub diverso motivo distinctarum virtutum. Sic homicidium, & furtum prohibentur lege naturali, divina, & humana sub motivo virtutis Justitiæ; at verò homicidium Clerici, furtum rei sacræ, specialiter, & gravissimè prohibentur lege Ecclesiastica formaliter, & specie diversa, scilicet sub motivo alterius diversæ Religionis, propter specialem injuriam, ac irreverentiam personæ, ut rei Deo sacræ in ipsum Deum redundantem, ideòque formaliter, & specie duo distincta peccata sunt etiam in eodem actu. Simili ratione adulterium commissum à Religioso triplicem speciem peccati continet. Verùm hæc specificatio peccatorum à præceptis positivis desumpta solùm à posteriori est in iis peccatis, quæ intrinsecè, & ex objecto mala sunt; ut fornicatio, furtum, homicidium, &c. Non enim ideò mala, quia prohibita, sed potiùs ideò prohibita sunt, quia mala, nihilominus tamen eo ipso etiam mala, quòd sic prohibita sint: à priori autem est illa specificatio in iis peccatis, quæ solùm extrinsecè ex prohibitione legis mala sunt; sic comedere carnes die Sabbati, & laborare die Dominico distinguuntur specie à priori per diversa specie præcepta Ecclesię prohibentia illos actus sub motivo diversarum virtutum, scilicet Temperantiæ, & Religionis.

§. IV.

NOn item materialiter, & numero tantùm Præcepta namque solùm materialiter, & numero distincta, quæ scilicet de eadem re formaliter, ac sub ejusdem virtutis motivo, solùm ponuntur à diversis Legislatoribus, vel diverso tempore, nihil omnino faciunt ad distinctionem peccatorum, sive specificam, sive numericam: adeò ut peccata commissa contra talia plura præcepta semper sint ejusdem speciei, secundùm omnes, & insuper, si actus idem sit, etiam idem numero peccatum. Sic furtum simplex prohibetur lege divina, ac humana, Ecclesiastica, politica multipliciter; semper tamen ejusdem speciei, ac in eodem actu, idem numero peccatum est; quia leges omnes sunt ejusdem speciei ac sub eodem motivo ejusdem virtutis Justitiæ furtum prohibent. Similiter si blasphemia jam jure divino prohibitissima, etiam prohibeatur lege Ecclesiastica sub pœna excommunicationis, v. g. manebit idem specie, & numero peccatum mortale. Non enim alia ratione, & motivo prohiberetur ab Ecclesia, quàm prohibita est lege divina, scilicet sub motivo Religionis, propter gravissimam irreverentiam divinæ Majestatis, ut benè notat *Laym. sup.* Simili ratione, qui negligit Sacrum die festo incidente in Dominicam: qui violat jejunium in die, quo concurrit Vigilia cum feria quatuor Temporum, vel Quadragesimæ: qui omittit Officium divinum, ad quod tenetur ratione sacri Ordinis simul, ac Beneficii; immò etiam præcepto Regulæ, &c. semper unum tantùm peccatum committit, etsi contra distincta præcepta, sed materialiter tantùm. Item qui semel in anno fecit confessionem invalidam, peccat contra præceptum divinum de integritate Confessionis, & contra præceptum Ecclesiasticum de annua Confessione, unum tamen peccatum committit: quinimò, qui sumit Eucharistiam in peccato mortali, peccat quidem contra duo præcepta: scilicet Pœnitentiæ obligantis tempore Communionis, & Religionis obligantis ad dignam susceptionem tanti Sacramenti: quia tamen priùs ordinatur ad posterius, unum tantùm peccatum committit, ut cum aliis docet *Diana par. 3. Tract. 4. resol. 35. & part. 2. Tract. 14. resol. 24.* Ratio omnium est. Quia in his omnibus, & similibus casibus, illa pura præcepta, aut sunt ejusdem speciei, & sub motivo ejusdem virtutis imposita, aut certè invicem subordinata: ideòque peccata opposita non possunt esse diversæ speciei, ut omnes consentiunt: Et licèt illa præcepta sint distincta numero, ideoque in uno actu contrario formaliter sint distinctæ respectus difformitatis ad illa distincta præcepta, physicè loquendo; moraliter tamen concrescunt in unum numero peccatum. *Uti contra Navarrum, Lopez, & alios jam tenet communis Doctorum sententia apud Layman, cit. cap. 2.* 14

SECTIO III.

Peccatorum Unitas, & Distinctio numerica.

SUMMARIUM.

15 *Unitas, & distinctio peccatorum numerica generatim desumitur ab unitate, & distinctione numerica ipsius actus.*

16 *In peccatis quidem merè internis physicè.*

17 *In externis vero morali tantùm.*

18 *Hoc est, secundùm moralem tantùm conjunctionem, vel disparationem actuum externorũ.* Sed magis ad praxim,

19 Moraliter, & in ordine ad Confessionem semper idem numero peccatum censetur. *I. Quando intento, & durante eodem actu externo circa idem objectum, solùm internus sæpiùs physicè, non verò moraliter, formaliter, vel interpretativè interrumpitur.*

20 *II. Quando vicissim durante actu interno, physicè, vel moraliter eodem, multiplicantur solùm externi ad eamdem peccati consummationem spectantes.*

21 *III. Quando plures tum, inquam, externi concurrentes ex natura sua ad eumdem actum principalem intentum ordinantur, ac*

22 *IV. Quando delinquitur circa actiones ex natura, vel institutione sua integratas ex pluribus actibus cõjunctis.*

ASSERTIO IV.

P*Eccatorũ unitas, & distinctio numerica desumitur ab unitate, & distinctione numerica ipsius actus: in merè internis quidem Physica: in externis verò peccatis morali tantùm,*

hoc

hoc est, secundum moralem tantum continuationem, vel interruptionem actus interni; & conjunctionem, vel disparationem actuum externorum. Communis doctrina, uti docebit solita explicatio.

§. I.

15 D*Esumitur ab unitate, & distinctione numerica ipsius actus*. Ita nimirùm, ut idem numero actus constituat idem numero peccatum, & plures numero actus plura peccata in quibus terminis consentiunt omnes. Certum quoque est, manere plura numero distincta peccata, etiamsi objectum sit idem: ut si eumdem hominem iterato odio habeas, percutias, aliave injuria afficias. Controversia speculativa tantùm est, an maneat idem numero peccatum, quando idem actus tendit in plura objecta: sive an multiplicatio objectorum in eodem actu multiplicet numero malitias: Quoad praxim omninò perinde est, sive dicas, uno actu odisse decem homines, esse decem peccata formaliter, & ideò enumeranda in Confessione: sic Azorius, Vasquez, Bonacina, alii cum Diana *par. 1. tr. 7. res. 39.* sive dicas, esse unum numero peccatum, sed æquivalens decem, & ideò numerum objectorum, tamquàm augentem malitiam substantialem actus necessariò explicandum in sacro Tribunali: sic Suar. Filliuc. alii eum Laym. *lib. 1. tr. 3. c. 3. num. 2.* Etiam perinde est, sive objecta multiplicentur materialiter tantùm, ut si uno omninò actu plures homines odio habeas, occidas, infames, aliave injuria afficias: si uno proposito velis omittere Officium per mensem, jejunium per Quadragesimam, &c. sive objecta multiplicentur formaliter, nimirùm subdistinctis actibus externis intenta ab uno actu interno: Ut si voluntas uno quidem actu interno intendat, ac proponat, attamen per plures actus externos tendere in plura objecta v. gr. occidere plures, sed distinctis vicibus, & occasionibus: cognoscere plures, modò hanc, posteà aliam, &c. Quòd si tamen peccata externa consummentur, sine controversia illa erunt distincta numero peccata, nihil obstante unitate actus interni.

§. II.

16 I*Nmerè internis quidem physica*. Hoc est. Peccata merè interna, quæ scilicet sola mala voluntate consummantur, sumunt unitatem, & distinctionem suam numericam à physica unitate, & distinctione ipsius actus, ut tot sint numero peccata, quoties physicè, voluntariè tamen interrumpuntur actus. *Omnes*. Ratio est, quia peccatum toties multiplicatur numero, quoties perfectè consummatur: sed peccata merè interna toties perfectè consummantur, quoties interrupta voluntariè repetuntur: ut actus odii, blasphemiæ, hæresis, invidiæ, &c. Item actus interni simplices, & inefficaces, velleitatis, consensus, complacentiæ, delectationis morosæ, circa actus externos, & eorum objecta, &c. quoties repetuntur, & innovantur, ita ut posterior à priori nullo modo dependeat, toties perfectè consummantur, & consequenter tot fient peccata numero distincta, etiamsi notabilis temporis mora non intercedat. Ut proindè fieri possit, hominem uno die, vel una hora committere mille peccata ejusmodi interna odii, invidiæ, delectationis morosæ, &c. Advertunt tamen Doctores, plerumque impossibile esse hujusmodi internorum peccatorum numerum inire, nec consequenter explicari posse in confessione, secundùm omnes: ergo sufficit explicare moram temporis, qua quis in tali mala voluntate perstitit: v. gr. *Integro anno in odio, & inimicitia contra proximum persisti: sæpissimè cùm memoria inimici recurreret, actus odii, rancoris, invidiæ, &c. renovavi*. Sic de cæteris. Immo hoc universaliter verum est, quando quis continua voluntate, longo tempore perstitit in quibuscumque peccatis internis, vel externis, ita toties frequentatis, ut eorum numerum inire nequeat. Sufficiet enim dicere in Confessione, *tanto tempore in continua voluntate, & proposito talis peccati persisti: exercui toties, quoties potui, vel occasio fuit, singulis etiam diebus, vel horis, &c.* Sic communis meretrix satisfacit dicendo: *Tot annos in statu meretricio permansi, quoties occasio fuit, quibusvis, etiam conjugatis, sacris, &c. corporis copiam feci*, Nam species peccatorum, quantùm potest, debere exprimere, rectè monet Diana *p. 3. tr. 4. resol. 86.*

§. III.

17 I*N externis verò peccatis morali tantum*. Hoc est: Peccata, quæ, posito actu interno, opere externo consummantur, sumunt unitatem & distinctionem numericam ab unitate, & distinctione morali tantùm actuum tàm internorum, quàm externorum. Et in primis: *secundum moralem tantùm continuationem, vel interruptionem actu interni*. Actus internus tamdiù censetur idem numero continuari, vel durare moraliter, quamdiù non est revocatus *formaliter, vel interpretativè*. I. Formaliter revocatur actus internus *per actum contrarium*, quando nimirùm voluntas actui priori malo alium actum contrarium, aut nolitionis efficacis, aut saltem simplicis displicentiæ, aut aversionis elicit. II. Interpretativè revocatur actus per ejus *cessationem voluntariam*: quando nimirùm voluntas se reflectens super priorem actum, vel propositum malum, aut negativè se avertit, aut ad alium actum incompossibilem se divertit. Ut si proposuisses hodie exire ad fornicandum, occidendum, &c. & memor hujus propositi, domi manere, aliud agere, vel cubitum te conferre velles; jam interpretativè censeberis revocasse actum priorem, esti actualiter non revocaris. III. Addunt aliqui Recentiores apud Bassaum. V. *Peccatum num. 6.* etiam *per cessationem involuntariam*, quando nimirùm intercedente naturali inadvertentia, oblivione, distractione ad alia, somno, ebrietate, vel simili dispositione, in qua, cessante ufu rationis actus voluntatis liber non videtur posse continuari, aliquis prioris propositi memor illud approbat, & renovat. Verùm hæc sententia non placet quoad actus internos efficaciter tendentes in externos, eo ipso enim, quo animus ita involuntariè distractus cessat, moraliter, & interpretative manet eadem voluntas, quippè voluntariè numquam revocata, vel abrupta: verissima tamen est, quoad actus merè internos, juxtà dicta *num. præced.*

§. IV.

E*T secundùm moralem tantum conjunctionem, vel disparationem actuum externorum*. Qualiter autem actus seu interni, seu externi physicè multiplicati morali conjunctione, vel disparatione constituant unum, vel plura numero peccata, pro re difficili, & maximè morali; en tibi, quatuor distinctas, & casibus exemplificatas Regulas. 18

REGULA PRIMA.

I*Dem numero peccatum censetur, quando intento, & durante eodem actu externo circa idem objectum solus actus internus sæpius, immo millies interruptus repetitur: nisi quando formaliter, vel interpretativè revocatus, posteà de novo assumitur*, Communis, Navarr. *cap. 6. nu. 16.* Vasquez *disp. 75. cap. 2.* Layman, *cit. cap. 3. num. 4.* Ratio est, quia licet singuli actus interni circa objectum malum per se peccata sint, quamdiù tamen formaliter, vel interpretativè non revocantur, censentur moraliter per modum unius continuari, & uniri in uno intento opere externo consummando. Exemp. gr. Titius succumbit tentationi carnis, consentit, efficaciter proponit, pergit, &c. Interim dum servet opus, hanc suam malam voluntatem millies repetit, numquam tamen revocat formaliter, vel interpretativè, sed ita constitutus manet, ut quotiescumque se reflectat super suum actum, semper consentiat, approbet, complaceat, &c. semper est idem numero peccatum: quia omnes motus, & actus sequentes uniuntur moraliter cum primo actu in ordine ad eamdem primò intentam consummationem externam. Similiter voluntaria retentio rei alienæ per annum, vel annos plurimos, tamersi voluntas retinendi, vel non restituendi infinities interrupta repetatur, semper tamen idem numero peccatum, mortale manet, nisi quando voluntas non restituendi revocata de novo assumeretur. Simili modo discurrendum in quovis alio peccato externo. Contrà verò quoties prior actus internus peccandi formaliter, vel interpretativè revocatur, modo explicato *num. 17.* toties censebitur actus interruptus moraliter, & tot distincta numero peccata. Et quidem per se loquendo numerus ejusmodi actuum esset explicandus in Confessione: sed quia hoc plerumque moraliter est impossibile, ideò ordinariè sufficiet exprimere moram temporis, v. g. *Integro mense persisti in proposito, & voluntate fornicandi, occidendi, furandi, non restituendi, quod sæpiùs renovavi, antequam consummarem, &c.* Vasquez, Layman sup. Unde patet, posse aliquem integro mense, vel anno committere unum tantùm peccatum moraliter non interruptum: e contra verò una hora committere centum peccata moraliter interrupta, &c. 19

REGULA SECUNDA.

I*Dem numero peccatum moraliter censetur, quando durante uno, eodemque actu interno consummandi peccatum externum multiplicatur solus actus externus spectans ad eamdem consummationem peccati*. Communis. Ratio est. Quia unitas, idemque impetus actus interni ad consummandum peccatum externum ali- 20

aliquod, in genere moris tribuit etiam moralem unitatem distinctis actibus externis habentibus se per modum partium ad unam totalem consummationem. Exempla obvia. Qui eodem actu interno, eodemque commotionis impetu, alterum sæpiùs verberat, unum tantùm peccatum committit, quamvis eo semper graviùs, quò sæpiùs: ut si ita Clericum percussit, semel tantùm est excommunicatus, uti ex jure benè probat Navarrus *cap. 6. num. 17.* Item qui eodem motu, & impetu sæpiùs Deum blasphemat, sæpiùs pejerat, sæpiùs homini maledicit, eamdem calumniam sæpiùs exprobrat, in eadem materia sæpiùs detrahit, &c. unum tantùm peccatum committit saltem in ordine ad Confessionem Sacramentalem, ut sufficiat dicere: semel blasphemavi, pejeravi, maledixi, detraxi, &c. Nam illa repetitio fit, & impetu unius actus interni, & uno continuo quasi actu externo, adeòque non nisi pro uno peccato reputanda, ut ex communi notant Navarr. Laym, *cit. cap.* Diana *par. 1. tr. 7. resol. 51.* Secùs dicendum, quando quis per intervalla, etsi vi prioris impetus iterato accessit ad percutiendum, blasphemandum, pejerandum, &c. aut eodem licèt continuo impetu, vel plures homines injuria affecit, aut eidem homini diversæ rationis injurias intulit: v. g. appellando furem, adulterum, magum, &c. Tunc enim multiplicantur peccata externa, maximè in ordine ad Confessionem, ut latiùs videre potes *par 3. Theol. Sacr. c. 3. à nu. 432.* Universaliter ergo, quoties uno actus interni, vel commotionis impetu committuntur plura peccata externa omnino disparata, quæ scilicet minimè ordinantur ad unam consummationem externam, sed per se integræ consummationes sunt, ut si quis uno iræ impetu plures occidat; si tota nocte versans cum amasia, eodem voluntatis proposito continuato, peccandi toties, quoties poterit, actu sæpiùs peccet, &c. sine dubio tot distincta peccata mortalia committit, & in Confessione explicare debet: quia omnes isti actus externi fuerunt mali, & voluntarii consummati, nec refert, an distinctis, vel uno actu voluntatis: Ut proinde in casu posito minimè sufficiat (ut ineptè vult quidam Recentior) dicere: *Fui per noctem cum amasia, feci, quantùm potui.* Quod rectè refutat Diana *par. 3. tr. 4 res. 67.* Sed quid, si quis tota nocte versans cum amasia semel tantùm peccatum consummet, & reliquum totum tempus aliis turpitudinibus consumpsit: Quamvis videatur esse moraliter unum numero peccatum, propter eumdem non interruptum actum malum voluntatis: puto tamen, id explicandum esse in Confessione tamquam quid augens malitiam substantialem actus: cùm impossibile videatur, totius noctis turpitudines sub uno actu fornicationis uniri: ut proinde non sufficiat dicere: *fornicatus sum semel.* Quamvis oppositum opinetur cum aliis Diana *p. 3. tr. 4. resol. 67.*

REGULA TERTIA.

21 *IDem numero peccatum moraliter censetur, quando plures, vel plurimi actus tam interni, quàm externi concurrentes, natura suo ad eumdem actum principalem ordinantur, & sub eodem intento, vel fine principali uniuntur.* Omnes. Ratio est. Quia licèt singuli actus secundùm se sumpti sint mali ex objecto, vel saltem ex illo uno malo fine intento, ad quem ordinantur, quatenus tamen omnes illi, tamquam media partialia, vel opera imperfecta spectant, & ordinantur ad unum finem, utrumque opus principale perfectè consummandum, censentur moraliter integrare unum malum, & peccatum. Exempla obvia. I. Qui furatur integram Bibliothecam, vel supellectilem, v. gr. per totam noctem sæpissimè renovatis actibus internis, iteratis ablationibus, etiam singulis ad mortale sufficientibus, unum tantùm numero furtum committit: quia omnes isti actus uniuntur sub uno intento principali, scilicet auferendi totam talem quantitatem. Unde in Confessione sufficiet dicere. *Furatus sum Bibliothecam, vel supellectilem tanti valoris;* tacita iteratione actuum, Navarrus *cap. 15. num. 18.* Bonacina *tom. 2. disput. 2. quæst. 4. prop. 2.* II. Titius efficaciter volens occidere Cajum inimicum suum: in primis plurimos exercet actus internos odii, iræ, vindictæ, inquisitiones occasionum, electiones mediorum, &c. eosque sæpissimè repetit actus, plurimos quoque exercet actus externos: pluribus diebus insidias struit, præstolatur, arma expedit, socios convocat, equum ascendit, proficiscitur, deprehensum inimicum verbis infestat, provocat, iteratu ferit, tandem occidit, etiam mortuo jam actus infligit, &c. Similiter volens peccare carnaliter usque ad consummationem, hui! quot distinctissimos actus internos exercet, & agitat? quot etiam actus externos; verba impudica, sollicitationes, tactus, &c. fœdum cogitare; Utrobique tamen omnes illi actus distinctissimi interni, & externi, unà cum ipso actu principali, homicidio, fornicatione, & unum tantùm numero peccatum constituunt: ut sufficit confiteri actum principalem: *commisi homicidium voluntarium semel: fornicatus suum semel.* Nulla facta mentione actuum præcedentium, vel concomitantium, qui facilè à Confessario intelliguntur. Quia nimirùm omnes actus isti tam interni, quàm externi, quantumvis physicè distincti, natura sua ad actum principalem homicidii, vel fornicationis ordinantur, & sub illo, velut uno fine principali uniuntur. III. Secùs dicendum erit, si actus accedant ad illum actum principalem natura sua non ordinati, vel aliàs diversam malitiam continentes. Ut si occidas adhibito veneno, vel maleficio: si velis occidere, sed priùs egregiè cruciare, vel torquere: si ad finem fornicationis obtinendæ usus philtris, vel mediis magicis: si anteà solùm habuisti delectationes morosas, aut inefficaces concupiscentias ad fœminam: si exercuisti oscula, tactus, amplexus impudicos sine intentione copulæ, & posteà primo novo actu efficaci copula secuta est, &c. Tunc enim actus illi prævii interni, vel externi manent peccata seorsim, specie, vel numero distincta, ideòque seorsim confitenda, nisi ignorantia, vel inadvertentia excuset. IV. etiamsi actus illi prævii ad actum principalem homicidii, vel fornicationis ordinari sint, si tamen, quacumque de causa non sequatur actus ipse homicidii, fornicationis, manebunt illi peccata seorsim dissoluta, ac seorsim confitenda, secundùm Omnes. Quia tunc non uniuntur in fine principali intento.

Hanc Regulam Doctores communiter, Navarrus *c. 6. num. 17.* Azor. *tom. 1. lib. 4. cap. 4. quæst. 6.* Layman, *lib. 1. tract. 2. c. 9. num. 8.* extendunt ad actus malos ipsum actum principalem concomitantes, vel immediatè subsequentes tamquàm accessoria, vel complementa: uti est gaudium, vel complacentia de actu consummato, colloquia, oscula, tactus, &c. sequentes actum venereum absque intentione, vel ordine ad novam copulam: adhuc nimirum constituere unum numero peccatum cum actu principali. Ideoque seorsim non debere narrari in Confessione, cùm difficulter, & vix decenter explicari à Pœnitente, minùs à Confessario inquiri possint, ut notat Laym. *loc. cit.*

REGULA QUARTA.

IDem numero peccatum censetur, quod committitur circa actiones ex natura, vel institutione sua integratas ex pluribus actibus conjunctis. Exemp. gr. Celebrans in peccato mortali, etsi celebratio Missæ plures contineat actiones Sacramentales, utpotè Consecrationem, Sumptionem, & Communicationem aliorum, non tamen tria, sed unum tantùm peccatum mortale committit: quia omnes isti actus integrant unum numero ministerium celebrationis Missæ: ut proinde sufficiat confiteri: *celebravi in statu peccati mortalis semel.* Idem omninò dicendum de Sacerdote, qui una vice, & intentione notabiliter non interrupta, se exponit excipiendis Confessionibus, aut distribuendo Sacramento Eucharistiæ, existens in peccato mortali (quidquid intolerabiliter alii dicant) quotcumque absolvat, quotcumque sacras Hostias distribuat, unum tantùm peccatum mortale committit: quia nimirùm omnes illæ absolutiones, aut distributiones, ut modò actu continuo successivo fiunt, ad unum mortaliter pertinent ministerium absolvendi, vel communicandi. Hoc enim ministerium ex natura sua non determinat sibi certas personas, vel Hostias, quin potiùs postulat per modum sacri Tribunalis communis, ut omnibus ad tribunal accedentibus jus dicatur: omnibus ad mensam sacram accumbentibus sacrum ferculum apponatur; ac proinde in Confessione sufficiet dicere: *Ministravi Sacramentum pœnitentiæ, aut Eucharistiam* (posita sententia etiam hoc esse mortale) *in statu peccati mortalis semel.* Aliud esset, si Sacerdos in mortali existens sæpius distinctis, & mortaliter interruptis vicibus se præsentet ad absolvendum, vel communicandum. Tunc enim, sicut in peccato mortali censetur moraliter multiplicare Ministeria sacra, ita sanè, & multiplicabit peccata: qua ratione etiam is, qui in die Natali Domini omnes tres Missas celebraret in peccato mortali, ter peccet mortaliter, tria enim distinctissima sunt Ministeria, ad invicem per modum unius minimè ordinata. Vide Dianam *par. 5. tract. 6. resol. 41. & 43.* Sed de his omnibus latiùs vide *pa. 3. Theol. meæ Sacram. cap. 3. quæst. 5. à num. 4. 26. per totum.* 22

SECTIO IV.

Peccatorum Divisiones variæ indicatæ.

SUMMARIUM.

23 *Peccatum personale, & actuale variè dividitur.*
24 *Explicatur peccatum commissionis, & omissionis.*
25 *Peccatum puræ omissionis physicè quidem possibile est.*
26 *Moraliter tamen ordinariè fit cum actu positivo, scilicet voluntate omittendi, vel alio, qui omissionis causa fore prævidetur.*
27 *Quos solos, & sua tantùm malitia inficit omissio.*
28 *Non item alios merè concomitantes, nisi & ipsi ex objecto, vel aliundè sint mali.*

23 PEccatum personale, & actuale ulteriùs dividitur. I. Penes *materiale* in peccatum commissionis, & omissionis, de quibus hac sectione. II. Penes *formale*, seu reatum culpæ, in mortale, & veniale, de quibus *cap. seq.* III. Penes subjectum peccati, in internum, & externum, seu peccatum cordis, oris, & operis, de quibus *cap. 6.* IV. Penes *causam peccati*, in peccatum ex ignorantia, infirmitate, & certa malitia, de quibus, & annexis, *cap. 7.* V. Penes objectum contra, vel circa quod peccatur, dividitur in peccatum contra Deum, contra proximum, & contra seipsum. Peccata contra Deum specialiter dicuntur, quæ opponuntur virtutibus Theologicis, Fidei, Spei, Charitatis; atque Religionis, de quibus in primo præcepto Decalogi. Peccata contra proximum dicuntur, quæ Charitati, & Justitiæ repugnant, de quibus in præceptis secundæ Tabulæ. Peccata contra seipsum dicuntur, quæ Temperantiæ, & Fortitudini adversantur, de quibus multa sparsim infrà præsertim *c. 6. & 7.* VI. Peccata alia dicuntur carnalia, alia spiritualia. Peccata spiritualia appellantur, quæ consistunt in concupiscentia, sed in inordinata delectatione spirituali, vel animali interna, ut superbia, avaritia, &c. Carnalia dicuntur, quæ consistunt in concupiscentia, & inordinata delectatione externa, ut gula, & luxuria. Indicat hanc divisionem Apostolus 2. *Chorint. 7. Mundemus nos ab omni inquinamento carnis, & spiritus.* Et docet S. Gregorius *lib. 31. Moral. cap. 31.* dicens ex septem vitiis capitalibus quinque esse spiritualia; inanem gloriam, invidiam, avaritiam, iram, acediam: & duo carnalia; ingluviem, seu gulam, & luxuriam, de his *c. 7. sect. 4. tota.* Sed hic primo loco explicanda veniunt.

Peccatum Commissionis, & Omissionis.

24 PEccatum commissionis est actus voluntarius malus, factus contra præceptum negativum: ut odium, homicidium, adulterium, furtum, &c. Hi enim actus sunt contra præcepta negativa, *non occides, non mœchaberis, non furtum facies.* Quorum præceptorum negativorum, seu prohibentium ea natura est, quod obligent semper, & pro semper: quia scilicet nullo unquam temporis momento licet committere, quod universaliter prohibetur. Peccatum omissionis est privatio actus debiti ex præcepto affirmativo, ut *non amare Deum, vel proximum, quando oportet: non succurrere proximo extremè egenti: non restituere alienum: negligere Sacrum, Horas, studia, aliudve opus ex lege, officio, obedientia debitum.* Omnia sunt contra præcepta affirmativa, seu præcipientia, quorum ea natura est, quòd obligent semper, at non pro semper, sed solùm pro determinato tempore per legem, vel rectam rationem. Unde patet, peccatum commissionis posse fieri omni tempore, non item peccatum omissionis: v.g. semper in die potest quis blasphemare, maledicere, &c. at die festo, non potest nisi semel Sacrum omittere. De peccato commissionis generatim nihil hic dicendum speciale, præter dicta, & dicenda in sequentibus. Aliqua verò ad mortalia spectantia explicanda sunt de peccato omissionis, quæ potest esse voluntaria, aut directè, cùm quis directè, & ex proposito vult omissionem, ut nolo hodie audire Sacrum, dicere Horas, &c. aut indirectè, cùm quis directè, & ex proposito solùm vult actum aliquem incompossibilem cum executione actus debiti, vel cum impletione præcepti.

ASSERTIO V.

PEccatum omissionis puræ possibile physicè: moraliter fit cum actu positivo, scilicet voluntate omittendi, vel alio actu, qui causa omissionis fore prævidetur: quos sola sua tantùm malitia inficit, non item alios actus merè concomitantes. Ita Auctores citandi.

§. I.

PEccatum *puræ omissionis possibile physicè.* Hoc est. Simpliciter, & physicè potest dari pura omissio voluntaria, libera, & culpabilis absque omni actu positivo moraliter afficiente omissionem. Ita Scotus *in 4. dist. 43. qu. 10.* cum Suis, & aliis apud Tanner. *tom. 2. disp. 4. q. 4. dub. 1.* Ratio solida est. Quia voluntas libera est, non tantùm quoad specificationem, ut, proposito objecto, possit illud velle, vel nolle positivè, sed etiam, & multò magis quoad exercitium, ut proposito quocumque objecto, possit illud velle, vel non velle, omninò negativè se habendo: posito ergo dictamine: *hic, & nunc Deum amandum, Sacrum audiendum esse, &c.* poterit voluntas non tantùm velle, aut nolle positivè, sed etiam suspendendo omnem actum, & merè negativè se habendo *non velle*: atqui hoc posito, erit omissio pura, voluntaria, ac libera, ideòque culpabilis: *Voluntaria* quidem, non utique positivè directè, vel indirectè, ut per se constat, sed interpretativè tamen, & tacitè, quia nimirùm voluntariè non est nolita, cùm posset, & deberet: quidquid enim voluntas potest, & debet nolle, vel cavere, & non cavet, interpretativè, & tacitè velle censetur, secundùm omnes. *Libera* verò, & culpabilis est, quia inest voluntati pro instanti, quo potest, & debet ei non inesse, quia pro eodem instanti potest, & debet ei inesse, actus oppositus, *velle amare Deum, velle audire Sacrum, &c.* Ergo datur omissio pura voluntaria, & culpabilis, saltem interna, absque omni actu positivo moraliter concurrente. Atqui eadem est ratio de omissione externa Sacri v.gr. Nam aliquis die Festo studio vacans, & interim, audito signo, recordatus obligationis de Missa audienda, potest absque omni actu positivo de Missa audienda, vel non audienda, simpliciter pergendo in studiis Sacrum negligere, absque eo, quòd ex aliquo affectu positivo studiorum negligat. Quo casu iterùm erit omissio pura, voluntaria, libera, culpabilis, eadem ratione, qua suprà: ergo datur peccatum puræ omissionis etiam externum absque omni actu positivo moraliter afficiente ipsam omissionem, qui scilicet aliquo modo sit causa omissionis, seu ex cujus affectu fieret ipsa omissio. Cæterùm evidens est, omissionem, præsertim externam, semper conjunctam esse cum alia actione, si actio laté sumatur, etiam pro somno, quiete, &c. Dum enim quis omittit Sacrum, interim necessariò aliquid cogitat, dicit, facit, ambulat, sedet, jacet, &c. non tamen necessariò aliquid facit, propter quod velit omittere Sacrum. 25

§. II.

MOraliter fit cum actu positivo, scilicet voluntate omittendi, vel alio actu, qui causa omissionis fore prævidetur. Ita enim ordinariè fieri satis experientia probat: idque solùm probant Auctores adversarii, & vult S. Thomas 1. 2. *quæst. 71. art. 5.* Quæstio hic solùm est, quando fiat peccatum omissionis? Contrariæ sunt sententiæ Doctorum: Alensis, Richardus, alii cum Vasquez, *disput. 49. cap. 2.* absolutè volunt, fieri eo tempore, quo ponitur causa omissionis, & non quando fit omissio, quia tunc non est ampliùs in potestate agentis. Contra D. Thomas 1. 2. *qu. 79. art. 3. ad 4.* Sanchez *lib. 4. Moral. cap. 17. nu. 9. & alii* absolutè volunt, fieri eo tempore, quo præceptum est implendum, quia pro illo tempore dumtaxat obligat præceptum. Utraque sententia in suo sensu vera est. Nam I. certum est apud omnes, peccatum omissionis formaliter inchoari eo tempore, quo ponitur voluntas omittendi, vel actus, qui causa omissionis fore prævidetur, & saltem materialiter compleri, vel consummari eo tempore, quo fit omissio actus præcepti. Ratio patet. Quia peccatum omissionis formaliter, & completè consistit in voluntaria, & actuali privatione actus debiti pro tempore, quo obligat præceptum, v.gr. audiendi Sacrum manè: atqui omissio illa incipit esse voluntaria eo puncto temporis, quo ponitur voluntas omittendi, vel causa secuturæ omissionis: actualis autem omissio fit, quando transit tempus ponendi actum præceptum, puta hora Missæ: ergo peccatum omissionis formaliter incipit, quando ponitur voluntas, vel causa omissionis, & completur saltem materialiter, quando fit ipsa omissio: idque maximè in ordine ad Judicium Sacramentale: semper enim necessarium est, & sufficit confiteri ipsam omissionem voluntariam: item in ordine ad pœnas, vel censuras Ecclesiasticas fortè propter omissiones impositas, quæ non incurruntur, nisi tempore, & ratione omissionis completæ. II. Certum est apud omnes, peccatum omissionis formaliter durare, & consummari eo tempore, quo fit omissio actus præcepti, quando eo usque 26

manet in potestate hominis implere præceptum, & mala voluntas directa, vel indirecta omittendi revocata non fuit. Quia tunc ipsa actualis omissio est adhuc plene voluntaria, aut directè in voluntate omittendi, aut indirectè in causa voluntarie posita, & non ablata, cùm adhuc posset auferri. Et sic verissima est secunda *Sententia*. III. Certum quoque esse debet, peccatum omissionis formaliter non posse ampliùs durare, vel compleri tempore, quo fit omissio, quando non est ampliùs in potestate hominis implere præceptum & ante tempus implendi præceptum voluntas mala jam revocata fuit: ut si jam sis in itinere dolens, sed non potens ampliùs audire Sacrum: tunc enim omissio secuta non potest ampliùs esse peccatum, cùm nullo modo sit ampliùs voluntaria, nec directe in se, nec indirectè in causa posita, quam velles, sed non potes ampliùs auferre: de quo etiam *suprà c.2. de voluntario indirecto* mentio facta. Et sic verissima est sententia prima. IV. Ut vero, quando quis voluntariè posuit causam omissionis, qua se reddidit impotentem implere præceptum: ut si die Festo conferas te ad iter, potationes, somnum, prævidens te necessario omissurum Sacrum, & posteà ampliùs non potes audire, nec voluntatem malam revocans, omittis, siquidem tunc adhuc revocare possis, adhuc tunc formaliter complebitur peccatum omissionis. Quia tunc illa omissio licèt non sit ampliùs actu voluntaria in se, vel in sua causa, est tamen adhuc voluntaria virtualiter, in sua causa voluntariè posita, seu ante habita mala voluntate agendi aliquid incompossibile cum auditione Sacri nondum pœnitendo revocata, cùm tamen adhuc revocare posses, ut supponitur: quòd si verò tunc ampliùs revocare non possis, ut si jam dormiens, vel plenè ebrius omittas, sanè actualis omissio non poterit esse ampliùs peccatum, quia nullo modo ampliùs voluntaria. Et sic rursus utraque sententia diversa ratione vera est.

§. III.

27 Q*Uos solos, & sua tantùm malitia inficit.* Hoc est. Ipsa voluntas, seu propositum omittendi, & omnis actus, qui est causa peccaminosæ omissionis, peccatum est, juxta rationem omissionis, nullo tamen modo distinctum ab ipso peccato omissionis. Communis cum S. Thoma 1.2.*qu.*71.*ar.* 5. Ratio est: quia omnis voluntaria causa peccati peccatum est, juxta rationem peccati causati: sed & ipsa voluntas omittendi aliquid debitum, v. g. Sacrum, Horas, &c. & omnis actus voluntarius causans omissionem actus debiti, seu cujus affectu operans omittit actum debitum, est causa voluntaria illius peccaminosæ omissionis, ut ex terminis patet: ergo, & voluntas omittendi, & actus causans omissionem (etsi alioquin indifferens, vel etiam ex objecto bonus esset, ut si omittas Sacrum, ut interim studeas, ægrum invisas, aliudve opus pium non magis debitum præstes) semper est peccatum pro ratione omissionis, nullo tamen modo specie, vel numero distinctum ab ipsa omissione peccaminosa: quia nimirùm secundùm se nullam, ut supponitur, habet malitiam peccati, sed præcisè relative ad omissionem; quatenus scilicet est causa, vel medium omissionis peccaminosæ, ideoque omnino idem specie, & numero peccatum constituit cum peccato omissionis. Unde licet illi actus materialiter positivi sint, & commissiones, formaliter tamen ut peccata, quia præcise habent malitiam omissionis simpliciter peccatum omissionis dici debent; & in confessione sufficit dicere omissionem: v. gr. *omisi Sacrum*, *&c.* tacendo actus, qui causa fuerunt omissionis, & aliundè peccata non sunt.

§. IV.

28 N*On item alios omissionem merè concomitantes.* Hoc est. Actus, qui nullo modo causa sunt omissionis, sed merè per accidens omissionem comitantur; ut si die festo ob suspectam tempestatem, vel aliam causam jam decrevisti omittere Sacrum, postea verò tempore Sacri audiendi, ut tempus teras, velis ambulare, ludere, studere, ægrum invisere, &c. nullo modo peccata sunt: sed manent actus indifferentes, vel etiam boni, quales sunt ex objecto. Medina, Angles, Azorius, alii cum Layman, *lib.1.tr.3.c.4.num.3.* Ratio est. quia tales actus merè concomitantes omissionem, nullam omninò habent malitiam: neque ex se ipsis, ut supponitur: neque ratione omissionis, quia ad illam nullo modo concurrunt, vel referunt; neque etiam ex circumstantia talis temporis Sacri indebiti, quo nimirùm est obligatio audiendi Missam, vel alterius Præcepti; nam seclusa omissione Sacri, ad quam talis actus omninò est impertinens, solùm tempus minimè redderet actum malum: ergo, &c. Idemque dicendum, cùm actui, qui est causa omissionis, per accidens alius actus conjungitur. Ut si volens omittere Sacrum exspatiandi gratia, casu offendas ludentes, potantes, piscantes, venantes, iisque te præter priorem intentionem conjungas; lusus ille, potatio, piscatio, venatio non fiunt mala ratione omissionis: quia seclusis illis, tamen vi prioris intentionis nihilominùs foris maneres, & Sacrum omitteres.

29 DICES cum adversariis Valentia, Vasquez, & aliis. Hoc ipso, quo tali tempore audire Sacrum teneor, etiam teneor illo tempore abstinere ab omni alio opere incompossibili cum auditione Sacri: ergo hoc ipso, quo tempore Sacri exerceo opus incompossibile, pecco. Respondetur, distinguendo antecedens. Teneor tunc abstinere, per se directè; nego antecedens, Per accidens, & indirecte, quatenus teneor audire Sacrum; concedo antecedens, & nego consequentiam. Quia non pecco, vel transgredior legem audiendi Sacrum per illum actum contrarium incompossibilem, nisi quia, & quatenus est mihi aliquo modo causa voluntaria transgressionis, seu omissionis præcepti, quod non contingit in proposito.

30 Excipiendum semper. I. Nisi actus causans, vel concomitans omissionem ipse ex objecto, vel alia circumstantia malus esset. Ut si velis omittere Sacrum, ut interim bibas, forniceris, occidas. Tunc enim apud omnes constat esse duplex peccatum. II. Si quis actu causante, vel comitante omissionem, se etiam impotentem redderet multo tempore ad implendum præceptum. Ut si nolens dicere Horas in diuturna navigatione Breviarium in aquas projicias: aut nolens servare emissum votum simplex Castitatis, vel Religionis ingrediendæ, Matrimonium contrahas, &c. Talis actus est distinctum peccatum ab omissione, & ut distinctum in Confessione fatendum. Quia enim facilè contingere potest, ut homo pœnitentia ductus malam voluntatem omittendi opus debitum revocet, & implere velit, nova, & distincta malitia est ultrà voluntatem omittendi, etiam se pro tanto tempore, vel impotentem reddere ad implendum opus debitum, etiam cùm maximè volet, ut cum aliis notat Layman, *cit. num.4.* III. Si quis tempore Sacri volens ludere, potare, venari, &c. tam inordinatum affectum erga ejusmodi actus gereret, ut ideò paratus sit legem Dei transgredi, ejusque gratia, & amicitia privari, distinctum, & gravissimum peccatum committeret contra Charitatem Dei: quia in eo actu ultimum finem constitueret secundùm omnes. Sed de hoc audies *cap. seq.*

CAPUT V.

DE PECCATO

Mortali, & Veniali.

SUMMARIUM.

1 *Peccata non sunt æqualia:*
2 *Nec omnia mortalia;*
3 *Sed aliqua venialia tantùm:*
4 *Etiam ex natura sua, non solùm ex miseratione divina.*

ASSERTIO I.

P*Eccata non sunt omnia æqualia: nec omnia mortalia: sed aliqua venialia: etiam ex natura sua.* Certa, & Orthodoxa doctrina: cujus brevis esto explicatio.

§. I.

1 P*Eccata non sunt omnia æqualia:* nimirùm in gravitate, quoad propriam malitiam, sed alia aliis graviora. Constat apertè ex Scriptura. Thren.4. *Major effecta est iniquitas populi mei peccato Sodomorum.* Joann. 19. ait Christus ad Pilatum: *Qui me tradidit tibi, majus peccatum habet.* Idemque significat *Matth.* 5. infrà citando. Ratio est, quia pœna debet respondere gravitati peccati: sed utroque jure divino, & humano graviori pœna punitur homicidium, quàm furtum; adulterium, quàm simplex fornicatio; convicium publicum in Imperatorem, vel Papam, quàm in civem plebejum, &c. Nam quoad generalem rationem offensæ Dei, aversionis à Deo, privationis divinæ gratiæ, & beatitudinis, sine dubio omnia peccata mortalia sunt æqualia. Quia minimum peccatum mortale æquè, ac maximum offendit Deum, avertit à Deo, privat gratia, & amicitia divina. Ad dignoscendum autem, quæ peccata aliis graviora sint, accipe breviter has Regulas.

I. Peccata per se, & intrinsecè mala, cæteris paribus, graviora sunt, quàm peccata solùm ex prohibitione legis mala.

mala. Illam enim naturalem deformitatem habent, contra rationem, & ipsam legem naturalem: hæc non item, sed quoad substantiam bona sunt, vel indifferentia, ut comedere carnes die vetito.

II. Inter peccata per se, & intrinsecè mala, graviora sunt, quæ adversantur majori bono, seu objecto nobiliori. Sic peccata contra Deum, odium DEI, hæresis, blasphemia, &c. longè graviora sunt, quàm peccata contra hominem. Et inter peccata contra hominem, gravius est homicidium, quàm detractio, vel furtum, quia majus est bonum vitæ, quàm bona externa famæ, & fortunæ.

III. Inter peccata ex prohibitione legis tantùm illa graviora sunt, quæ adversantur præcepto majoris momenti, v. g. Die festo præcipitur auditio Sacri omnibus, & simul certis personis custodia oppidi: gravius peccatum esset negligere custodiam civitatis, quàm negligere Sacrum: quia materia illius præcepti est majoris momenti, ad bonum commune, & gravius damnum evitandum.

IV. Universaliter, ceteris paribus, majus peccatum est, quod opponitur majori, seu nobiliori virtuti. Quare omnium gravissimum peccatum est odium DEI, quia oppositum excellentissimæ virtuti. Et furtum, vel detractio gravius est peccato ebrietatis: quia illud opponitur Justitiæ, hoc Temperantiæ, quæ inferior est virtus, ut notat S. Thomas 1.2. *q.23. art.4.* Intellige semper *per se, & cæteris paribus*. Nam per accidens peccata inferioris speciei possunt esse graviora, quàm peccata superioris speciei, v. gr. odium Dei, vel blasphemia ex subreptione, sine sufficienti deliberatione fit veniale, ideòque minus peccatum, quàm furtum deliberatum, vel detractio gravis. Et peccata sub genere Intemperantiæ maxima, v.g. bestialitas, sodomia, sine dubio graviora sunt peccatis sub genere Justitiæ non maximis, ut ex communi notat Layman. *lib.5. tr. 3. c.2. n. 4.*

§. II.

2 N*Ec omnia mortalia*, Esse peccata mortalia, fide certissimum est. Sap. 26. *Homo per malitiam occidit animam suam.* Ezech. 18. *Anima, quæ peccaverit, ipsa morietur.* Rom. 6. *Stipendia peccati mors.* Rom. 8. *Si secundùm carnem vixeritis, moriemini.* Gal. 5. *latè, ac alibi.* Ratio ergo à Scripturis petita est. Quia per peccatum mortale intelligitur id, quod excludit à gratia, & amicitia divina, & consequenter à beatitudine æterna, meretur que pœnam æternam: ideòque dictum mortale, quod privet animam spirituali vita gratiæ, & gloriæ, & inferat spiritualem mortem culpæ, & pœnæ æternæ: sed talia esse peccata apertissimè loquitur Scriptura, & nimis notum fidelibus: ergo.

§. III.

3 S*Ed aliqua venialia.* Non omnia peccata tàm infidelium, quàm fidelium esse mortalia, sed aliqua verè esse, & dici venialia, certum de Fide: Conc. Trid. *sess.6. Can.7. & 25.* Ratio iterùm ex Scriptura petita est. Quia per peccatum veniale intelligitur id, quod ex sui levitate non excludit à gratia, & beatitudine, sed stat cum gratia, justitia, & amicitia Dei, neque pœnam meretur æternam: sed dari ejusmodi peccata levia evidenter constat ex sacris Litteris: Nam I. Justis etiam tribuuntur peccata. Prov. 20. *Quis potest dicere, mundum est cor meum: purus sum à peccato?* Prov. 24. *Septies in die cadit justus, & resurgit, impii autem corruent in malum.* 1. Joan. 1 *Si dixerimus, quia peccatum non habemus, veritas in nobis non est.* Jacob. 3. *In multis offendimus omnes.* Joannes autem, & Jacobus sine dubio justi fuerunt. Denique ad omnem justum spectat orare: *Dimitte nobis debita nostra, &c.* Atque in justis non potest esse peccatum mortale, quod nullo modo potest stare cum justitia, & gratia divina: ergo. II. Christus Dominus in Evangelio sæpius distinguit peccata gravia, & levia, comparans camelo, & culici, Matth. 33. trabi, & festucæ, in oculo. Luc. 6. Sed expressius Matth. 6. *Ego autem dico vobis, quia omnis, qui irascitur fratri suo, reus erit judicio. Qui autem dixerit fratri suo racha: reus erit concilio. Qui autem dixerit fatue: reus erit gehennæ ignis.* Ubi Salvator expressè significat, aliquem per peccatum posse esse reum culpæ, & pœnæ, non tamen simul gehennæ, seu damnationis æternæ; quod non competit, nisi peccato veniali. Rursùs Matth. 12. ait. *Qui autem dixerit blasphemiam contra Spiritum Sanctum, non remittitur ei neque in hoc seculo, neque in futuro.* Ubi supponit Dominus aliqua remitti in futuro sæculo: sed certum est in futuro sæculo non posse remitti mortalia; ergo intelligit venialia. III. Illustrissimum, & invictum testimonium ponit Apostolus 1. Corint. 3. *Fundamentum aliud nemo potest ponere, præter id, quod positum est, quod est Christus Jesus. Si quis autem superædificat super fundamentum hoc aurum, argentum, lapides pretiosos, ligna, fœnum, stipulam, uniuscujusque opus manifestum erit. Dies enim Domini declarabit: quia in igne revelabitur, & uniuscujusque opus, quale sit, ignis probabit. Si cujus opus manserit, quod superædificavit, mercedem accipiet. Si cujus opus arserit, detrimentum patietur: ipse autem salvus erit, sic tamen, quasi per ignem.* Sic Apostolus: apertissimè ostendens fidei formatæ in Christum superædificari posse non tantùm aurum, argentum, & lapides pretiosos, id est, opera justa, & virtuosa: sed etiam lignum, fœnum, stipulas, id est, peccata aliqua levia, utique non mortalia: ergo venialia, & temporali tantùm pœna eluenda: *Salvus erit: Sic tamen, quasi per ignem.* IV. Accedit consensus SS. Patrum: nominatim D. Hieron. *l. 2.* contra Jovinian. D. Joan. Chrysost. *hom.24.* in Matth. D. Augustini Enchyridii *cap.27.* Ubi dicit: *De quotidianis levibus peccatis*, sine quibus hæc vita non ducitur, quotidie fidelium oratio satisfacit: &c. Plura vide apud Bellarm. *l.1. de amiss. gratiæ c.13.*

§. IV.

E*Tiam ex natura sua:* Et non tantùm ex miseratione, & bonitate divina peccata venialia sunt *Omnes Orthodoxi.* Ratio ex dictis patet: Quia omnia peccata ex natura sua, vel sunt æquè digna damnatione æterna, vel non: atqui non Primum. Si enim omnia peccata sunt æquè digna damnatione æterna ex natura sua, cur per aliqua tantùm peccata, & non per omnia destruitur Fides formata, justitia, gratia, & amicitia cum Deo? ut apertissimè docet Scriptura; Nec potest dici, ideò aliqua peccata non expellere justitiam, & gratiam Dei, quia Deus ex sua bonitate ea de facto non imputat ad pœnam æternam: Non enim ideò peccata sunt digna pœna æterna, quia Deus illa imputat, vel vult punire pœna æterna: sed è contra, ideo illa Deus imputat, & vult punire pœna æterna, quia sunt digna tali pœna æterna, ita exigente ratione justitiæ suæ, adeoque quæ de facto non punit pœna æterna, ex se non sunt digna tali pœna æterna. Ergo dicendum est Secundum, scilicet, non omnia peccata esse æque digna pœna æterna, sed venialia ex ex se, & natura sua. Vide Bellarmin. suprà. His ita fundamentis suppositis, esto 4

SECTIO I.

Peccati mortalis, & venialis definitio, & differentiæ.

SUMMARIUM.

5 *Peccati mortalis, & venialis differentiæ magis propriæ.*
6 *Eorum differentiæ ambiguæ.*
7 *Regulæ intrinsecæ ea inter se distinguendi.*
8 *Regulæ extrinsecæ ea distinguendi.*

ASSERTIO II.

P*Eccatum mortale est defectus contra legem, vel præceptum, cujus observantia necessaria est simpliciter ad conservandam gratiam, & salutem finalem consequendam: Veniale verò est defectus contra legem, vel præceptum, cujus observatio non simpliciter necessaria est, sed tantùm secundùm quid, ad meliùs, vel citiùs consequendam salutem finalem.* Hæc ipsa coincidit cum aliis definitionibus, & differentiis communiter à Doctoribus assignatis, quibus prior videtur, & potior. Explico.

§ I. Peccati mortalis, & venialis differentiæ veræ.

PEccatum mortale, & veniale communissimè dicuntur differre in hoc, quòd mortale avertat à Deo ultimo fine simpliciter, veniale autem non avertat, nisi secundùm quid. Explicatum *suprà Assert. 2. per totam.*

II. Differre in hoc, quòd mortaliter simpliciter tollat Charitatem, quæ est conjunctio cum Deo ultimo fine: veniale verò non tollat, sed solùm minuat Charitatem. Undè peccatum mortale dicitur mors animæ, veniale verò languor, & infirmitas tantùm. Et hoc ipsum est dicere: quod peccatum mortale simpliciter sit aversio à DEO, ut ultimo fine, quatenus nimirùm ejus gratiam, amicitiam, & conjunctionem per Charitatem omnino destruit: veniale vero non sit aversio à Deo ultimo fine simpliciter: quia illam conjunctionem non destruit, sed solùm minuit, faciendo ut homo minùs fervidè feratur in Deum ultimum finem per Charitatem. 5

III. Differre in hoc, quòd peccatum mortale sit contra præceptum; simul, & finem præcepti, scilicet Charita-

rem, quam tollit (*finis enim legis dilectio*) peccatum verò veniale fit quidem contra præceptum aliquod, non tamen contra finem præcepti, scilicet Charitatem, quia illam non tollit, licèt ejus fervorem minuat. Communis modus loquendi: sed, ut vides, omnino coincidens cum præcedentibus.

IV. Secundùm omnes differunt in reatu pœnæ: quòd nimirùm peccatum mortale mereatur per se pœnam æternam: veniale verò temporalem tantùm. Atqui his omnibus prior, & potior videtur differentia à nobis *afferta*. Ideò enim peccatum mortale meretur pœnam æternam, quia est aversio simpliciter à Deo, quatenus destruit Charitatem, seu conjunctionem eum Deo ultimo fine: & ideò destruit Charitatem, & conjunctionem illam cum Deo, quia est *contra legem, vel præceptum; cujus observantia est simpliciter necessaria ad conservandam gratiam, & salutem finalem, seu Beatitudinem consequendam;* non sic peccatum veniale, uti positum in assertione.

§. II. *Peccati mortalis, & venialis differentiæ ambiguæ explicatæ.*

6 Dicuntur differre in hoc, quòd peccatum mortale sit contra præceptum, veniale verò contra consilium tantùm. In rigore accipiendo consilium propriè, falsum est, alioquin nubere esset peccatum veniale, contra Apostolum 1. *Corinth.* 7. Sed verum in sano sensu, accipiendo consilium largè, pro omni eo, quod non simpliciter necessarium, sed tamen valdè utile est ad consequendam salutem finalem. Et sic omnino coincidit cum modis suprà positis. Atque ita seipsum explicat Scot. *in* 2. *dist.* 21. *q.* 1.

II. Differre in hoc, quòd peccatum mortale sit contra legem; veniale verò non sit contra, sed tantùm præter legem. Sic loquuntur magni Doctores D. Bonaventura, Alensis, alii. In rigore etiam falsum est, cùm nullum possit esse peccatum, quòd non sit contra legem, vel præceptum aliquod: ut ex dictis constat. Verùm tamen sano sensu; intelligendo agere *contra legem*, esse idem, ac agere contra finem legis, scilicet Charitatem: agere verò *præter legem*, esse idem, ac non agere contra finem legis, seu Charitatem. Et sic coincidit cum tertio modo *sup. numer. præc.* explicato.

III. Differre in hoc, quòd peccatum mortale sit circa finem: veniale verò circa media tantùm. Itidem in rigore falsum, & meritò rejicitur à Scoto *loc. cit.* Vasquez *disp.* 143. *c.* 2. *ac aliis*. Quia licèt omnia peccata circa finem, scilicet DEUM directè commissa mortalia sint: multa tamen etiam peccata circa media, scilicet creaturas commissa mortalia sunt, ut furta, homicidia, adulteria. At verùm tamen in sano sensu suprà posito: quòd nimirùm peccata mortalia sint contra finem DEUM, quia tollunt conjunctionem cum DEO ut ultimo fine per Charitatem: Venialia verò sint circa media ad hunc finem ordinata, quia scilicet minuunt favorem Charitatis, hominem ad media perfectiora, ac tutiora salutis capessenda, ac leves etiam defectus cavendos inclinantis.

IV. Denique constat apud omnes, peccatum mortale, & veniale intrinsecè non necessariò differre specie: sive sumantur materialiter pro ipso actu peccaminoso; cùm sine dubio idem speciè actus possit esse modò peccatum mortale, modò veniale: sive sumantur formaliter, secundùm rationem specificam malitiæ, seu deformitatis contra virtutem, vel legem: Sic enim furtum magnum est mortale, parvum veniale, etsi non tantùm actus, sed etiam malitiæ sint ejusdem rationis contra eamdem legem & virtutem Justitiæ: attamen rectè dicuntur specie, immò toto genere differre, extrinsecè, & objectivè, seu quoad objectum, & effectum ultimatum. Quia nimirùm peccatum mortale avertit à DEO ut ultimo fine, & infinito bono, eaque ratione est malitiæ quodammodò infinitæ, ut supra explicavi: & ideo quodammodo infinitè distat à peccato veniali, quod non avertit à DEO simpliciter, sed solùm secundùm quid retardat. Item peccatum mortale est mors animæ: veniale levis infirmitas tantùm. Vide S. Thom. 1. 2. *q.* 72. *art.* 5. & *q.* 78. *art.* 5. *q.* 88. *art.* 2. & 6.

§. III. *Regulæ intrinsecæ distinguendi peccatum mortale, & veniale.*

7 Omne peccatum cedens in gravem Dei, seu honoris, & cultus Deo debiti injuriam mortale est. Ut sunt omnia peccata contra virtutes Theologicas, Fidem, Spem, Charitatem. Item contra Religionem, de quibus mox iterùm *sect. seq.*

II. Omne peccatum graviter lædens Charitatem, & Justitiam erga proximum in bonis animæ, corporis, famæ, fortunæ, seu cedens in grave nocumentum spirituale, vel temporale, mortale est: si leve nocumentum, veniale censeri debet.

III. Omne peccatum cedens in grave nocumentum salutis propriæ spiritualis, vel corporalis, mortale est, ut peccata luxuriæ, & ebrietatis perfectæ. At verò seclusò gravi detrimento salutis spiritualis, vel corporalis, omnia peccata commissa contra proprium bonum per se venialia sunt. Ut inordinata dispositio bonorum temporalium, prodiga profusio, negligens cura, aut nimia sollicitudo, tenacitas &c. nimia cura, vel neglectus propriæ famæ, & honoris, infamatio sui ipsius &c. Quia tamen per accidens sæpè fieri mortalia, nimis notum est. Ex communi Azorius *to.* 1. *lib.* 4. *c.* 9. *q.* 8. Sanch. *l.* 2. *Moral. c.* 24.

IV. In his ipsis discernendis semper tria attendenda sunt, 1. Natura actus peccati. 2. Materia peccati gravis, vel levis, tam ex objecto, quàm ex fine, & circumstantiis. 3. Perfectio, & imperfectio actus. Quæ omnia latè exemplificabuntur in sequentibus.

§. IV. *Regulæ extrinsecæ distinguendi peccatum mortale, & veniale.*

Omnia peccata contra præcepta divina in Decalogo, & Evangelio, vel alibi expressa, in materia gravi mortalia sunt: in materia levi, si detur, venialia. Peccata verò, contra præcepta humana, tunc solùm sunt mortalia; quando concurrunt & materia gravis; & intentio Legislatoris volentis obligare sub mortali. *Communis doctrina in materia de legibus.*

II. Quæcumque peccata dicuntur in sacris Litteris *excludere à regno cœlorum: esse abominabilia, vel abominationem coram Deo, morte digna*, aut adjunctam habent comminationem mortis, aut maledictionem expressam, vel implicitam, utpote cùm dicitur: VÆ talia agentibus &c. signum est, esse mortalia. Si autem mitioribus terminis utatur Scriptura, signum est, esse venialia tantùm. Exemp. gr. Ephes. 5. *Fornicatio autem, & omnis immunditia & avaritia nec nominetur in vobis, sicut decet Sanctos: aut turpitudo, aut stultiloquium, aut scurrilitas, quæ ad rem non pertinent. Hoc enim scitote intelligentes, quòd omnis fornicator, aut immundus, aut avarus, quod est Idolorum servitus, non habet hæreditatem in regno Christi, & Dei.* Ubi Apostolus non repetit, sed subticet stultiloquium, & scurrilitatem, contentus dixisse suprà; *quæ ad rem non pertinent*: scilicet vana, inordinata, imperfecta esse; ideòque inter venialia computanda. At verò fornicationem, immunditiam, avaritiam, abominanda dixit, nec nominanda à Sanctis, & excludere à regno Dei: ac proinde peccatis mortalibus accensenda.

III. Quando ex terminis præceptorum, vel Scripturæ sacræ non constat de qualitate peccati mortalis, vel venialis, recurrendum est ad traditionem Ecclesiæ. Quidquid enim in Ecclesia Catholica communiter habetur pro peccato mortali, proculdubio pro tali habendum est. Inde enim cognoscimus, omittere Sacrum, vel Horas, violare jejunium, communicare sine prævia Confessione peccati mortalis cogniti &c. esse mortalia. E contrà verò, quod communiter non habetur pro mortali, non necessariò confitendum, per orationem Dominicam, aquam benedictam, aliaque media satisfactoria expiari posse &c. veniale censeri debet. Quia nimirùm Spiritus Sanctus Ecclesiam à se gubernatam, in re tanti momenti salutem animarum concernente non sinit errare.

IV. Si neque ex traditione Ecclesiæ certò constet, recurrendum est ad sententias SS. Patrum, & Doctorum, qui in Ecclesia communiter Auctoritatem sortiti sunt. Juxta illud Malach. 2. *Labia Sacerdotum custodiunt scientiam, & legem requirent ex ore ejus.*

SECTIO II.

Peccatum mortale ex genere suo fit veniale in individuo per accidens.

SUMMARIUM.

9 *Quid sit mortale ex genere suo; & quid tale per accidens?*

10 *Peccatum aliàs in genere suo mortale, fit veniale. I. ex conscientia erronea.*

11 *II. Ex causa excusante, v. g. ignorantia, necessitate, metu &c.*

12 III.

12 *III. Ex imperfectione actus, debitæ scilicet advertentiæ in intellectu, vel consensus ex parte voluntatis. Et*
13 *IV. Ex parvitate, vel levitate materiæ.*
14 *Regula I.* In peccatis, quibus *directè* læditur perfectio Dei infinita, aut bonum quodvis magnum indivisibiliter, non datur parvitas materiæ.
15 *Ut I. In peccatis contra virtutes Theologicas:* Fidem, Spem, & Charitatem.
16 *II. In peccatis contra virtutem Religionis,* directè *in Dei injuriam vergentibus, ut in superstitione, blasphemia, perjurio assertorio, sacrilegiis &c.*
17 *III. Nec homicidio, & vix in mutilatione.*
18 *IV. Nec in materia venerea deliberatè,* directè *intenta.*
19 *Bene verò in materia venerea* indirectè *tantùm voluntaria admittenda est parvitas à mortali excusans.*
20 *Resolutio casuum communiter contingentium.*
at *Regula II.* In peccatis omnibus, quibus læditur bonum finitum divisibile tantùm, dari potest parvitas materiæ à mortali excusans.
22 *Ut I. In primo præcepto Decalogi quoad superstitiones solùm ex simplicitate, levitate, vel curiositate sine certa fide adhibita exercitas.*
x3 *II. In secundo præcepto, quoad violationem voti, & juramenti promissorii.*
24 *In tertio præcepto quoad celebrationem, & auditionem Missæ, ferias, jejunia, & generaliter in omni cultu divino.*
25 *In præceptis secundæ tabulæ, quoad læsionem proximi in bonis famæ, honoris, & fortunæ.*
26 *Materia in furto gravis* absoluta *respectu cujuscumque etiam opulentissimi, sunt duo circiter ducati,* respectiva *verò ad conditiones personarum quantitas sufficiens ad victum unius diei.*
27 *Regula III. Quantitas materiæ in omnibus peccatis (eam admittentibus) desumi debet ex tribus,* 1. Ex ipsa re secundùm se. 2. Ex comparatione ad totum, quod præcipitur, & 3. maximè ex fine præcepti.
28 *Exemplificatur 1. in lectione, & 2. retentione librorum hæreticorum. 3. in percussione Clerici, & 4. in aliis censuris, ac casibus reservatis.*
29 *Regula IV.* Tertia, vel quarta pars cujuscumque totius notabilis est, nisi ipsum totum sit exiguum; non verò minor quarta, nisi secundùm se seorsim sumpta sit valdè notabilis, vel officiens fini præcepti.
30 *Exemplicatur 1. in Horis Canonicis. 2. in Feriis. 3. in Jejunio, & 4. in Votis.*

9 PEccatum mortale ex genere dicitur, quod ex proprio objecto suo, seclusa malitia alterius speciei, est, vel potest esse mortale. Triplex assignari solet. I. Mortale ex objecto per se, quod scilicet ex ipso objecto secundùm se habet intrinsecam malitiam mortalem: seclusa prohibitione legis. Ut blasphemia, adulterium, furtum. II. Mortale ex præcepto, quod ideò solùm mortale est, quia lege positiva prohibetur, ut comedere carnes die Jejunii, omittere Sacrum, confessionem, Communionem annuam &c. III. Mortale ex accidente, vel circumstantia: quod, licèt secundùm se, neque ex objecto, neque ex præcepto mortale sit, sed vel veniale, vel omninò indifferens, tamen ex accidente, vel circumstantia aliqua malitiam mortalem contrahit: quod qualiter fiat, *sect. seq.* dicetur. At hic videndum, qualiter ipsum peccatum mortale ex genere suo, quodque positis requisitis, etiam in individuo esse mortale, hic & nunc, defectu requisitorum, vel mutatione circumstantiæ alicujus, fiat veniale in individuo?

ASSERTIO III.

PEccatum mortale ex genere suo fit veniale in individuo potissimùm quatuor modis: ex conscientia erronea, ex causa excusante, ex imperfectione actus, & parvitate materiæ.

§. I. *Ex Conscientia erronea.*

Regula generalis.

10 QUandocumque quis errore invincibili putat, peccatum aliquod esse veniale tantùm, quod reverà mortale est: v. g. perjurium assertorium in re levi, is solùm venialiter delinquit. Quemadmodùm, & è contrà invincibili errore putans aliquid esse mortale, quod reverà solùm veniale est, is reipsà mortaliter peccat. Explicatum c. 1. *sect.* 2.

§. II. *Ex causa excusante.*

Regula generalis.

QUæcumque causa potens excusare à peccato in toto, in modico sui defectu excusat à mortali, & veniale constituit. Ratio est: quia, spectata humana fragilitate, in his moralibus difficillimum est medium, vel extremum tangere in puncto, & levem etiam defectum evitare, ideòque ad id hominem obligari sub mortali ratio non permittit. Exemp. sint. 11

I. Ignorantia invincibilis excusat à toto peccato: hinc ignorantia vincibilis, vel culpabilis levis, seu non crassa, vel affectata excusat à mortali. *Suprà suo loco, cap. 2. n. 37.*

II. Extrema necessitas omninò excusat à peccato furti: hinc necessitas valdè gravis excusat saltem à mortali furtum rei tunc necessariæ, v. gr. ad victum, amictum, medicinam &c.

III. Necessitas propriæ defensionis cum perfecto moderamine inculpatæ tutelæ omninò excusat à peccato homicidium injusti invasoris: hinc eadem necessitas cum levi, non supino, vel affectato defectu dicti moderaminis simile homicidium excusat à mortali, secundùm omnes.

IV. Metus gravis mortis, vel alterius gravissimi mali inductè excusat à transgessione legum positivarum, ac etiam aliquarum naturalium, ut suo loco dictum est: hinc metus ejusmodi mali non adeò gravis meritò excusare debet à mortali, v. gr. metus morbi gravioris omninò excusat ab audiendo Sacro, vel jejunio: metus autem morbi non ita gravis, vel gravioris catharri saltem excusabit à mortali, & venialem efficiet transgressionem. Item metu mortis, vel mutilationis poteris sine peccato furti domum inscensuro scalas tenere: at si metu verberum tantùm insensorem teneas, saltem excusaberis à mortali. Simili ratione dicendum de quavis alia cooperatione materiali, & non proxima ad peccatum alterius.

§. III. *Ex Imperfectione Actus.*

Regula generalis.

OMne peccatum mortale ut sit, requirit ex parte intellectus perfectam advertentiam, & deliberationem: ex parte voluntatis verò plenum consensum: quorum unum si desit, & adsit solùm imperfecta deliberatio, aut semiplenus consensus, peccatum veniale erit, ex imperfectione actus, idque in quacumque materia, lege, præcepto. *Certum apud omnes.* Ratio est: quia ad peccatum mortale, quo homo simpliciter aversus à Deo æternam pœnam mereatur, utique requiritur actus moralis perfectus, seu voluntarius, ac liber simpliciter, qualis etiam posset esse meritorius vitæ æternæ: talis non est sine perfecta deliberatione, & pleno consensu: ergo. Deinde spectata humana fragilitate, à recta ratione, & bonitate divina omninò alienum est, hominem velle æternis pœnis adducere, qui sine plena deliberatione, & consensu aliquid peccaminosum fecit. Cæterum 12

I. *Deliberatio plena, & perfecta.*

DIcitur, quando intellectus plenè, sine turbatione, vel impedimento actum, ejusque malitiam agnoscit, & dictat, vel saltem dictare posset, ac deberet. Et tunc etiam consensus voluntatis plenus, & perfectus esse solet: ac in materia mortali peccatum mortale, nisi aliundè constet de defectu consensus.

II. *Deliberatio semiplena, & imperfecta.*

DIcitur, quando ratio quidem aliquo modo advertit, & apprehendit in confuso actum, ejusque malitiam, & obligationem, non tamen plenè, & resolutè judicat, vel dictat, esse peccatum mortale, eo quòd motiva, & rationes in utramque partem perfectè proponere, & ponderare non possit: quòd meliùs explicari non potest, quàm experientia in semidormiente, semiebrio, distracto, vel turbato variis cogitationibus, vel passionibus, ut ad id, quod agit, ejusque malitiam advertere plenè non possit. Et tunc etiam consensus voluntatis subsequens necessariò erit imperfectus, & semiplenus, atque in materia mortali, etsi non tollat totum peccatum, cum omnis sanè qualiscumque consensus in

malum malus sit, tollit tamen peccatum in tanto, & venialer eddit fragilitati humanæ; quæ licet potuerit simpliciter, tamen in eo statu difficulter admodùm potuit tale malum cavere.

III. Deliberationis imperfectæ signa, & conjecturæ.

SI tenuiter, & quasi semidormiens apprehendisti aliquid esse malum. II. Si verè semidormiens, vel semiebrius fuisti. III. Si vehementissimâ passione, distractione, apprehensione turbatus fuisti. IV. Si post factum, tem meliùs considerans, judices te omnino non fuisse facturum, si ita apprehendisses, vel cognovisses, si plenè vigilans, si sobrius, si mente pacata fuisses. Tunc enim eredere potes, te absque perfecta deliberatione, & advertentia processisse, ideoque venialiter tantùm deliquisse. Eadem consequenter generalia sunt signa imperfecti, & semipleni consensus: tùm deficiente deliberationis, necessariò deficiat consensus. At specialia.

IV. Consensus semipleni conjecturæ, & signa.

SI ita dispositus fuisti, ut licèt facilè potueris exequi peccatum, tamen non sis executus: præsumere potes, te antè non plenè consensisse, quia affectus pleni non ita facilè mutantur. II. Si statim reflectens te super priorem actum, sentis, in te tristitiam, aversionem, horrorem aliquem, ob eamdem rationem. Secùs si complaceas, inhæreas, rumines &c. III. Si animum, & propositum firmum, sæpiùs innovatum habeas nunquam peccandi mortaliter, aut malis mori potiùs, quàm peccare mortaliter, in dubio rectè præsumis, te non consensisse in peccatum. Nam quando aliquid ita firmiter odio habetur; si deinde plenè ametur, facile advertitur. IV. Denique in dubio non præsumitur consensisse vir timoratæ conscientiæ: aliasque peccatum abhorrens, quia in dubio non præsumitur factum, delictum maximè. Secùs si fit homo perdit is moribus. Hinc enim eim bibat iniquitatem sicut aquam, cùm dubitat, præsumere potest, se verè ebibisse.

§. IV. *Ex parvitate, vel levitate materiæ.*

Regula generalis.

13 OMne peccatum mortale ut sit, ex parte objecti requirit materiam gravem secundùm se, vel ex fine, aut circumstantiis intentis. Quandocumque ergo materia, tam secundùm se, quàm secundùm finem, ac circumstantias verè parva, vel levis, est cessat peccatum mortale, & fit veniale ex parvitate materiæ. *Omnes.* Ratio est: quia ubi materia prohibita parvi est momenti moraliter parva est offensio. Verùm hic duo maximi momenti explicanda sunt. Unum, in quibus peccatis possit dari parvitas materiæ: alterum, undè ea desumenda sit. Pro re maximè practica, & ad casus morales latissimè patente, pono quatuor Regulas casibus latè exemplificatas.

REGULA PRIMA.

14 N*Ulla datur parvitas materiæ excusans à mortali in illis peccatis, quibus directè læditur perfectio Dei infinita, aut bonum quodvis magnum indivisibiliter.* Verba hæc mea sunt, sed sensus, ni fallor, omnium, ac Ratio est: quia quoties ratio gravis malitiæ, vel offensæ contra legem, vel rectam rationem, seu, ut alii non malè dicunt, contra Charitatem DEI, vel proximi, æque reperitur in materia parva, ac in magna, toties etiam perstat culpa mortalis in materia quantumvis parva, ideòque non erit parvitas materiæ excusans à mortali, atqui hoc tunc fit, quando directè læditur, vel offenditur perfectio Dei infinita, seu bonorum quodvis magnum indivisibiliter, uti est vita hominis. Ergo,

Nulla datur Parvitas materiæ excusans à mortali.

I. In peccatis contra Virtutes Theologicas.

15 FIdem, Spem, Charitatem, utpotè in infidelitate, desperatione, odio, aut contemptu DEI: quia hæc directè, & actu elicito lædunt, seu offendunt perfectionem DEI infinitam. Quamtulacumque enim infidelitas, & qualemcumque propositionem à DEO revelatam, etsi parvi momenti in se nolle credere, repugnat infinitæ DEI veracitati. Quamtulacumque vera desperatio de DEO repugnat infinitæ DEI Bonitati, ac Potentiæ. Quamtulumcumque odium Dei, etiam ratione rei levissimæ repugnat ejus simpliciter infinitæ bonitati. Quicumque etiam levissimus, dummodò deliberatus contemptus Dei, aut perfectionis divinæ, etiam indirectus, qualis est in formali inobedientia ex contemptu legis, vel præcepti cujuscumque, in formali ingratitudine ex contemptu beneficii divini, repugnat infinitæ Dei bonitati, sapientiæ, æquitati: ergo semper est malitiæ mortalis. Semper enim eadem malitia mortalis manet in qualibet etiam levissima materia: immo eò gravior evadit plerumque malitia, quò in minori materia læditur perfectio Dei infinita, ut si oderis, vel blasphemes Deum ob leve incommodum tibi eveniens v. gr. lusum perditum, graviùs censeris peccasse omni recta ratione, quàm si odisses, vel blasphemasses Deum ob ingens malum tibi immissum, ut omnes observant, & in similibus iterùm notabitur. Neque solùm odium Dei, verùm etiam odium proximi quoad abominationem personæ semper peccatum mortale est, nulla excusante parvitate materiæ, nisi sola imperfectione actus: semper enim eadem est ratio malitiæ mortalis contrà præceptum Charitatis Divinæ, & ipsam Bonitatem Divinam in proximo quoad naturam, & gratiam participatam abominari, vel aversari proximum ex displicentia personæ, tamquam indignum nostro amore, vel amicitia, cùm tamen & ipse nobiscum sit Imago Dei, capax gratiæ Divinæ, & Beatitudinis æternæ. Secùs est de odio proximi, quoad abominationem qualitatis, quod indifferens est, & etiam bonum esse potest, *Psal.* 118. *Iniquos odio habui.* Secùs etiam est de odio inimicitiæ, seu malevolentiæ, quo proximo deliberatè malum volumus; hoc enim licèt ex genere suo peccatum mortale sit; attamen parvitatem materiæ à mortali excusantem admittit, cùm scilicet proximo leve, & exiguum malum volumus, optamus, vel gaudemus, quod etiam reipsa illatum, non nisi veniale esset, ut alibi notabitur.

II. In peccatis contra virtutem Religionis.

QUæ nimirùm directè vergunt in injuriam Dei, vel perfectionis divinæ, nulla datur parvitas materiæ excusans à mortali. Utpote I. In superstitione divinationis, vanæ observantiæ, magiæ, &c. Semper enim gravis Dei injuria est, cultum Deo debitum tribuere diabolo divinitatis hosti, ac æmulo, sive id fiat cum pacto expresso, de quo nullm dubium, sive fiat cum pacto implicito cum dæmone, seu implicitâ dæmonis invocatione tantùm. Ut cùm quis scienter utitur mediis omninò vanis, & impertinentibus ad causandum aliquem effectum, vel cognitione occultorum, vel futurorum. Eò ipso enim, quo uteris ejusmodi mediis vanis, nullam omninò naturalem vim, vel proportionem habentibus ad causandum talem effectum, vel cognitionem, convinceris invocare aliquam virtutem, & intelligentiam superiorem homine, atqui non Deum, qui talia prohibet: non Angelum sanctum, qui nolente Deo nihil facit: ergo dæmonem, qui vel talia instituit, vel talibus libenter se immiscet, ad decipiendum hominem, & cultum quasi divinum sibi arrogandum in injuriam divinæ Majestatis. Quod benè inculcandum illis, qui protestantur, se talibus nolle uti ope dæmonis: est enim protestatio facto contraria, & ideò vana, ac nulla. Nam tacita hæc invocatio, si plena deliberatio adsit, est ejusdem rationis cum expressa; & quod in parva, vel ludicra re dæmon invocetur, per se non minus crimen est, quàm si fiat in re magna, sæpè tamen contingit, ut quando res est modica, non apprehendatur mali magnitudo, & sic potest esse venialis ex defectu ammadversionis, sicut etiam ex ignorantia, vel levitate actus, ut in Regula sequenti videbimus. Vide Sanchez *in Sum. tom.* 1. *lib.* 2. *c.* 38. *num.* 18. Lessium *lib.* 2. *c.* 44. *dub.* 4. *num.* 25. & alios apud Dian. *p.* 5. *tr.* 5. *resol.* 29. 16

II. In blasphemia formali, semper enim gravissima est injuria contrà perfectionem Dei infinitam proferre verbum contumeliosum de Deo cum animo inhonorandi illum, sive directè, sive indirectè, & interpretativè, etiam in re minima: Deus enim dehonoratur non solùm, cùm blasphemus ei res magnas falso tribuit, sed etiam cùm minimas: ergo blasphemia in rationem materiæ non potest umquam esse peccatum veniale. Ita communissima DD. cum Suarez *de Relig. tom.* 1. *tr.* 3. *lib.* 1. *c.* 6. *num.* 2. aliisque citatis Diana *supra citatus resolut.* 3. Addit Lorca *ibid.* id verum esse, etiamsi ejusmodi blasphemiæ fiant joci causa, & non seriò; quoniam illicitus est jocus, in quo injuria Dei involvitur, nec propter jocum deficit ratio injuriæ: immò jocari in rebus tanti momenti specialis blasphemia est, nisi quis vocet jocum, quod non ex animo significandi, quod verba sonant, profertur, sed per hyperbolem, ut qui fœminam pulchram vocat Deam: id enim veniale erit. Sic Lorea. Sed de hoc mitiùs dicam in 2. Reg.

III. In

III. In perjurio assertorio scienter falsum jurando cum vero animo invocandi testimonium divinum. Communis DD. apud citatos, semper enim gravissima, & mortalis est injuria, & irreverentia adversus infinitam Dei Veracitatem, velle DEUM instituere testem mendacii, ac falsitatis, ac si & ipse DEUS mentiri, & falli posset; idque etiam in re minima, immo eò gravior censebitur injuria, quò minori in re falsum juratur. Quin id ipsum de juramento promissorio affirmant graves *DD. Cajetan. Medina, Gabriel. Less. Valentia. alii apud Dianam part.5. tract. 5. resolut.70.* Ratio eorum est, quòd etiam juramento promissorio non servato, etiam in re minima DEUS constituatur testis falsitatis. Sed oppositum ex opposito fundamento iterùm mitiùs dicam in Regula secunda.

IV. In sacrilegiis plerisque non tantùm carnalibus, & maximè in sollicitatione ad turpia facta in confessionali, nam si in materia venerea absolutè non datur parvitas materiæ, ut infrà dicemus: multò minùs datur, si conjuncta sit cum malitia sacrilegii: verùm etiam in realibus plerisque: utpotè in simonia saltem juris divini; semper enim gravis DEI injuria est, rem propriè sacram, seu spiritualem, ut gratiam DEI, Sacramentorum effectus, res ab Ecclesia consecratas temporali pretio dato, vel accepto, etiam minimo (immo eò graviori injuria, quo minori pretio) ipso facto vilem profiteri. Neque in irritatione Sacramentorum, in fractione sigilli Sacramentalis: in jejunio naturali ad Eucharistiam suscipiendam præcepto, etenim valor Sacramentorum ad salutem animarum; secretum Confessionis auditæ, ne odiosum fiat Sacramentum tam necessarium ad salutem, & reverentia Augustissimi Eucharistiæ Sacramenti, ut tamquam cœlestis, ac divinus cibus ante omnem corporalem cibum, & potum sumatur, bonum magnum est, & meritò, omne oppositum indivisibiliter excludens, eadem ratione malitiæ semper etiam in re levissima persistente, saltem habitualiter, juxtà dicenda infrà *num.*30.

Quoad Præcepta secundæ Tabulæ.

17 Solùm de quinto, & sexto potest esse quæstio. In quinto quoad ipsum homicidium, quo semper læditur bonum magnum indivisibiliter vitæ humanæ: utique nulla poterit dari parvitas materiæ excusans à mortali; ideòque ut non solùm abortus fætus jam animati quocumque brevissimo tempore, verùm etiam nondum animati, peccatum mortale sit, secundùm omnes. Et quidem in veriori sententia omni casu, & inexcusabiliter vix quoque contingit parvitas materiæ in mutilatione, saltem prout in Jure intelligitur: benè tamen in vulneratione, percussione, vindicta, sicut & in aliis injuriis contra proximum, ut infrà notabimus.

De sexto autem præcepto controversia gravissima est: non quidem quoad ipsum malum usum seminis per illicitas copulas, vel pollutiones; in his enim nullus, nisi insanus, vel fortè Epicuri de grege porcus somniavit materiæ parvitatem à mortali excusantem, sed quoad delectationem illam veneream ex commotione spirituum genitalium in parte inferiori consurgente, & ad illam inductiva, & dispositiva, ut sunt turpes cogitationes, aspectus, tactus, oscula, amplexus, sermones, lectiones, cantilenæ, &c. Nosti autem sine dubio eam delectationem veneream posse aliquando *directè*, aliquando verò *indirectè* tantùm esse volitam, vel intentam: sit ergo clara, & distincta resolutio duplex.

III. In materia venerea directè voluntaria.

18 Non tantùm quoad ipsam copulam, pollutionem, distillationem, seu quamcumque voluntariam effusionem seminis illicitam, verùm etiam quoad delectationem veneream, seu libidinosam deliberatè, & directè intentam, quæsitam, acceptatam, practicè nulla potest esse materiæ parvitas excusans à mortali. Adeòque omnis impudicitia cordis, oris, aspectus, tactus, oscula, amplexus, &c. facta causa delectationis venereæ captandæ, sicut omnis in illam deliberatus consensus, vel complacentia, semper est peccatum mortale. *Est in re communissima, & mihi planè certissima Doctrina, quam latissimè probat Rebellus de Justitia part.2. lib.3. quæst.19. Lessius lib.4. de Justit. c.3. n.119. Sanchez lib.5. Moral. cap.5. Layman lib.4. tract.5. c.8. n.2. Dian part.3. tract.5. resolut.1. & alibi.* Ratio est. Quia omnis delectatio venerea, & libidinosa natura sua ordinatur ad copulam, seu seminationem, immo reipsa, ut benè docet Galenus, est ipsissima incboatio pollutionis: quid enim est, nisi motus humoris spermatici per spiritus generativi fervientes incalescentis, & per certas arterias ad instrumentum generationis tendentis? &c. Ergo, sicut deliberatè velle copulam, seu seminationem illicitam semper est peccatum mortale, ita etiam deliberatè velle eam delectationem, seu commotionem veneream in se, vel in alio semper erit peccatum mortale, & sicut in ipsa copula, vel seminatione illicita: ita & in ea delectatione, vel commotione illicita per se ordinata, & inchoante seminationem illicitam nunquam poterit esse parvitas materiæ excusans à mortali, saltem practicè loquendo. Neque enim in praxi audienda est distinctio *Caramuelis in Regul. Sancti Benedicti disputat. 69. & 70.* delectationem veneream esse quidem peccatum mortale, quando pollutio graviter, & proximè inchoata est, non item si pollutio solùm leviter, tenuiter, & remotè inchoata sit. Etsi enim hoc speculativè defendi posse fatear: practicè tamen nullo modo probari potest, ob evidentissimum periculum in re tam lubrica, & picea: hic enim verissime, & certissime: *Qui tangit picem, inquinabitur ab ea.* Etenim quantumvis minima delectatio, & commotio venerea sua natura tendens in majorem, ac majorem, ac ipsam copulam, & tam delectabiliter, voluntariè consentientem, ac maximè excitantem, exponit proximo, & gravissimo periculo consentiendi in majorem delectationem, majusque peccatum carnale. Qua etiam ratione *Sanchez lib.5. Moral. c.6. num.12.* retractat suam contrariam sententiam anteà traditam (*lib.9. de Matrimon. disputat. 49. num. 7.*) dicens: *Quia in quavis delectatione venerea deliberatè admissa apertum est periculum incidendi in majorem altam delectationem manifestè mortalem. Quare nec audeo, nec unquam ausus sum excusare à confessionibus hujusmodi delectationum quantumvis modicarum declarationem.* Hæc ille. Qui ulteriùs eodem *citat c.6. num.12.* ait: *unum tamen advertere volo, sententiam, quam lib.6 de matrimon. disputat.46. num.7. dixi esse verissimam, nempè amplexus, & oscula libidinosa, quamvis sola venerea delectatio, quæ in ipsis sentitur, placeat exclusò alio ordine ad copulam, esse mortalia, & contrariam ab aliquibus appellari temerariam, & erroneam, hodiè approbatam esse à Summis Pontificibus Clem.VIII. & Paulo V. qui inquisitoribus fidei denuntiari jusserunt asserentem illis non committi crimen lethale.* Hæc Sanchez; dicens *hodie*, suo tempore, at hodie nostro tempore sententia nostra omninò certa evadit ex Decreto Alexandri VII. Anno 1666. in propositionibus damnatis doceri, & practicari prohibitis, quarum quadragesima sic habet. *Est probabilis opinio, quæ dicit esse tantùm veniale, osculum habitum ob delectationem carnalem, & sensibilem, quæ ex osculo oritur, secluso periculo consensus ulterioris, & pollutionis.* Ubi sine dubio ad minimum sermo est de delectatione carnali venerea ex tali osculo directè intenta, captata, vel admissa. Vide sæpiùs laudatum Nicolaum Dubois in Examine dictarum propositionum à propositione 40.

Atque dicto sensu intelligendi sunt Doctores omnes in hac materia absoluta negantes materiæ parvitatem. Loquuntur enim semper de actibus venereis libidinosis, & impudicis, sive ex objecto, ut tactus partium verecundarum, quæ peccata mortalia sunt, etsi delectatio venerea per se directè non intenderetur, quia natura sua nimirùm ad libidinem provocant, & graviora peccata sunt, si fiant circa personas ejusdem sexus, quàm diversi, quia tunc ad gravius peccatum deflectunt, ut notat *Sanchez lib.9. de Matrimon. disp.46. n.18.* Sive ex intentione agentis, captantis scilicet directè delectationem veneream circa quascumque partes fiant, etiam aliàs honestas. Ut tactus faciei, compressio manuum, pulsatio pedum, &c. Et tunc tanta sunt peccata, quanta est intentio facientis, utpotè simplicis delectationis morosæ, fornicationis, adulterii, sodomiæ, &c.

IV. In materia venerea indirectè tantùm voluntaria.

Admittenda est parvitas materiæ excusans à mortali quoad impudicitiam, & delectationem veneream minimè directè intentam, sed indirectè solùm voluntariam, in causa levi posita, vel non ablata, secluso consensu, vel periculo consensus in ipsam delectationem, pollutionem, aliudve opus turpe. Ita præter Doctores illos, qui absolutè hic admittunt parvitatem materiæ, & fortè nihil aliud volunt (excepto Caramuel manifesto adversario) expressè docet *Vasquez 1.2. disputat. 108.* asserens. hac de re nullam fuisse controversiam, cùm Doctores, contrarium communiter asserentes, loquantur de delectatione venerea directè intenta, vel volita. *Item Jacob. Marchant. resolut Pastoral. part.1. cap 6. quæst.6.* & ex parte noster P. Marchant. *Tribun. tom.2. Tract.7. titul.3. quæst.2. §.8. dub. 1. resolut. 2. in fine.* Ratio est. Quia valde rationabile, & consonum 19

est

est fragilitati humanæ, quòd homo sub peccato mortali non teneatur evitare omnem actionem levem, ex qua est periculum exurgendi aliquos motus delectationis venereæ, & cùm hi motus longè facillimè exurgant: ut sint mortales, omnino requiri debet majus voluntarium, quàm indirectum, & virtuale in causa maximè levi, & de se veniali tantùm. Alioquin certè oporteret condemnare peccati mortalis omnem conversationem non necessariam virorum cum fœminis, juvenum cum puellis, colloquia familiaria, choreas, aliasque recreationes etiam honestas, cùm in iis facillimè intercurrant aspectus blandi, verba lenia, tactus, oscula, amplexus, & alia hujusmodi venialia, ex quibus plerumque oriuntur motus aliqui venerei, quos tamen secluso consensu, vel periculo consensus, unà cum veniali causa sua meritò censemus veniales: quemadmodùm & alia peccata mortalia, ut litigium ad homicidium, haustus superfluus ad ebrietatem, venialia tantùm meritò censentur. Neque huic sententiæ contrariatur suprà allegatum Decretum Alexandri VII. Nam propositio illa 40. damnata manifestè loquitur de delectatione carnali sensibili, utique venerea ex illis osculis orta, & directè volita cum consensu in illam, ut constat ex illis verbis: *absque periculo consensus ulterioris* (nimirùm in fornicationem, aliudve opus turpe) *& pollutionis*: ergo supponitur jam consensus in ipsammet delectationem carnalem, seu veneream ex illis osculis ortam, qui utique mortalis est, juxtà suprà dicta, & ita quidem non meo solius judicio, sed plurium Virorum doctorum requisito consilio sentio, salva semper Auctoritate S. Sedis.

REGULA ergo Doctoribus communiter assignata, & recepta de ipsa pollutione indirectè voluntaria, vel causata, etiam à fortiori locum habere debet in delectatione venerea indirectè tantùm voluntaria: nimirùm: *Quando causa posita est licita, vel venialiter tantùm mala, etiam delectatio venerea præter intentionem subsurgens inculpata, vel venialis tantùm culpa erit*. Omni ergo culpa vacabunt aspectus, tactus, oscula, amplexus, aut *honestatis* pro more patriæ: aut *necessitatis*, ad medendum, naturam sublevandam, &c. Venialem vero solùm culpam continent aspectus, tactus, oscula, amplexus, aut *levitatis*, vel *curiositatis* tantùm gratia obiter facti, aut etiam causa *sensibilis voluptatis* captandæ: quando nimirùm quis in aspectu fœminæ, tactu manus, osculo faciei, directè quærit delectationem sensibilem consurgentem ex naturali proportione potentiæ visivæ: vel tactivæ ad objectum conveniens delectabile, absque ulteriori voluntaria tendentia in delectationem veneream, etsi præter intentionem subsequatur. Quia nimirùm, ejusmodi delectatio sensibilis captata per se solùm continet venialem abusum rei per se non malæ; & per accidens, ac remotè tantùm disponit ad voluptatem carnalem: ideòque spectare debet ad parvitatem materiæ in hoc genere peccati, & venialem culpam non excedere. Sanè difficillimùm foret Confessario statim peccati mortalis condemnare juvenes, & procos passim aliquibus tactibus, osculis, amplexibus utentes erga puellas honestè amatas, etsi inde aliquam voluptatem sensibilem captent, dummodo absit periculum consensus in venerea. Et longè difficilius foret talibus, si similibus abstinere nollent, denegare absolutionem. Ex dictis ergo sequitur probabilis.

RESOLUTIO casuum communiter contingentium. I. Oscula inter omnino solutos obiter facta, venialia sunt, etsi sensibilis aliqua voluptas capterur, seclusa delectatione, & consensu turpi. At vero facta cum ardore, & mora, utpotè replicatis diù in ore osculis, ob morale periculum libidinis, ordinariè mortalem culpam contrahunt. *Communis*. II. Osculari pueros ex amore teneræ infantilis ætatis, aut tangere, captando delectationem sensibilem ex mollitie teneræ carnis, secluso consensu turpi, nullum, vel veniale tantùm peccatum est. *Sanchez*, *Jacobus Marchant. citat*. III. Ancillæ puellos vestientes, lavantes, eorùmque pudenda tangentes, vel aspicientes, etsi motus sensualis exurgat, secluso consensu, vel complacentia turpi, aut non peccant, si ita officium exigat; aut solum venialiter, si ex curiositate faciant; mortaliter autem peccarent, si id morosè facerent, ob morale periculum consensus libidinosi. IV. Aspicere animalia coeuntia ex curiositate tantùm; seclusa delectatione libidinosa voluntaria, veniale est. Quia id non multùm excitare solet ad libidinem. Communis apud citatos, & mox citandos. Insuper eadem animalia, minora præsertim, ut catellos, catos, molliter tractare, demulcere, etiam eorum genitalia contrectare (res sanè pudicitiæ, & castitatis amatoribus meritò fugienda) ex curiositate tantùm, vel levitate; nulla comperta impura delectatione, cùm inde non excitetur tam vehemens delectatio, non nisi veniale esse docent Sanchez *lib. 9. de Matrimon disputat. 46. num. 15.* Diana *part. 2. tractat. 17. resolut. 37.* addens, adhuc quidpiam fœdius, non esse mortale ita fricare, ut bruti semen expelleret, ex curiositate illud videndi, cùm non sit mortale impedire generationem bruti, sicut & ipsum occidere; brutorum enim Domini sumus: sed certè omnium sensu fœdum est cogitare, nedum facere, vide ipsum, & Tamburinum *lib. 7. Decal. cap. 8. §. 2. num. 5.* At verò affectu libidinoso tangere eorum membra, non tantùm mortale est, sed etiam spectat ad peccatum bestialitatis, tamquam actus quidam inchoatus. V. Personæ ejusdem sexus simul balneantes, natantes, &c. ex curiositate, vel levitate invicem, etiam in partibus verecundis, aspicientes, etiam cum motus sensualitatis, secluso consensu turpi, non sunt condemnandi peccati mortalis. Secùs est de personis diversi sexus; tunc enim est mortale periculum libidinis. Se ipsum autem aspicere, vel tangere ex curiositate, vel levitate, seclusa intentione, complacentia, vel consensu turpi, ordinariè veniale est, quia minor est indecentia, & minùs movent ad turpia propria, quàm aliena. Si verò necessitas aliqua, vel naturæ commoditas ita exigat, culpa vacabit, secundùm omnes. VI. Choreas ducere, etsi aspectibus, tactibus, osculis, amplexibus solitis delectatio sensibilis captetur, seclusa semper intentione, vel consensu turpi, vel nullum, vel veniale tantùm peccatum est. Cajetanus *V. Chorea*. Filliucius *Tractat. 33. cap 10.* ubi *num. 224.* dicit. *Rustici diebus festis non sunt prohibendi à choreis, modò fiant post Missam: tum quia aliter otio vacarent, quod pejus esset: tum quia fiunt pro more regionis, & publicè coram aliis, ideòque magna ex parte aufertur libidinis occasio: tum quia videntur conciliatrices amoris, & benevolentiæ inter adolescentes, & puellas in ordine ad matrimonia*. Hæc ille. Addo ego experientia patuisse, post abrogatas illas choreas publicas multò majora mala patrata fuisse, quàm iis permissis. VII Cantare, dicere, legere turpia, peccatum est juxtà intentionem facientis. Si enim fiant cum intentione, vel complacentia turpi, mortalem; si ex curiositate, vel levitate solùm, venialem culpam habent. At vero componentes cantiones, vel libros turpes ordinariè mortaliter peccant, ob scandalum, saltem aliquorum: quemadmodùm etiam comœdias turpes exhibentes. VIII. Denique scribere, mittere litteras amatorias, munera, favores, ut vocant, simpliciter peccatum est juxta intentionem facientis. Si enim faciunt ex intentione libidinosa, vel animo provocandi alterum ad illicitam venerem, mortale erit: si ex sola levitate, joco, recreatione, veniale per se loquendo: si ad captandum, vel fovendum honestum amorem in ordine ad Matrimonium, culpa vacabit. Intellige *per se loquendo*, & secluso periculo proprio, vel alieno, aut nisi scriptio, pictura, &c. de se valde turpis esset & ad libidinem provocatoria. Hæc tibi hic latiùs deducere volui, quia in praxi sunt frequentissima. Et latiùs videre potes *in 4. part. meæ Theol. Sacram. c. 3. per totum*.

Regula Secunda.

IN *omnibus peccatis, quibus læditur bonum finitum divisibile tantùm, potest dari parvitas materiæ excusans à* 20
mortali. Ratio est: Quia quando bonum, quod læditur, est divisibile potens esse majus, vel minus, etiam malitia peccati proportionaliter crescere, & decrescere, & consequenter quandoque unà cum materia adeo decrescere poterit, ac minui, ut ampliùs mortalis, atque æterna pœna digna censeri non possit, ut patet in furto unius assis. Habet ergo Regula locum in omnibus peccatis contra præcepta secundæ tabulæ circa proximum, & seipsum, homicidio, & luxuria voluntaria jam exceptis; ut in percussione, furto, detractione, intemperantia, &c. & insuper in præceptis primæ tabulæ circa cultum divinum, quia nimirùm omnis noster cultus divinus bonum quoddam finitum est, magnum quidem, sed divisibiliter majus, vel minus, pro ratione materiæ, ideoque etiam malitia peccati oppositi major, aut minor, & quandoque sic modica esse poterit, ut ampliùs mortalis esse non possit. Jam exempla præsertim nonnihil controversa visa afferamus.

I. In primo præcepto Decalogi.

QUoad superstitiones magicas; nulla quidem propriè datur parvitas materiæ, ut *num. 16.* dictum: datur tamen aliqua (ut sic vocem) levitas actus excusans à mortali. Utpotè I. Si fiant ex simplicitate, vel ignorantia,

tia, etiam vincibili non crassa. Fateor me sæpiùs usum fuisse motu globuli plumbei, vel aurei annuli è filo inter extremos digitos sustentato pendentis, & ad latera vasis allisi pro indicio horarum, certo semper eventu, sed bona fide in simplicitate mea. Credidi enim id fieri naturaliter virtute arteriæ pulsus, & adhuc in ea opinione hæreo quoad motum secundùm se, ejusque successiva incrementa, & consequenter aliquam allisionem: at verò quoad allisionum differentias ad distinctam designationem horarum, superstitiosum esse, omninò persuasit experientia. *Card. de Lugo apud Tambur. lib. 2. in Decal. c. 6. §. 1. n. 38.* Aliis ergo, maximè illis, quibus ut idem experirentur, imprudens auctor fui, jam penitens dissuadeo. II. Si quis utatur ejusmodi signis solùm ex levitate joci, vel risus causa nullo expectato eventu, qualia multa jocosa fieri solent in quibusdam sacris Vigiliis, sanè non commendanda, sed certè neque peccati mortalis statim condemnanda, quia tunc non est vera superstitio, esto enim signa illa sint instituta à dæmone, si tamen joco, & non seriò expectando eventum usurpes, irrisio potiùs est, quàm invocatio dæmonis. III. Si quis utatur signo, vel medio superstitioso habito ex sola curiositate experiendi causa, v.gr. semel, aut iterùm faciendo annulum moveri super filum, aut allidi ad latera vasis, &c. ut etiam fatetur Sanchez *l. 2. Moral. c. 40. n. 13. in fine.* Ratio est eadem, quæ supra. IV. Absque certa fide adhibita, ex vana solùm formidine in agendis, vel cavendis, quandoque observare ejusmodi vana signa, vel omnia, v. g. ex sternutatione, auris tinnitu, cantu corvi, occursu vulturis, vel leporis, &c. item ex somniis, plerumque venialem culpam non excedit, ut cum aliis notat Layman *l. 4. tr. 10. c. 3. n. 10.* Et placet judicium Suarez *tom. 1. de Relig. l. 2. de superstitione c. 13. n. 25.* Ubi loquens de hac superstitione ita habet. *Potest hoc peccatum credentium in somniis à gravitate mortali excusari, quando homo non omninò credit rem in somnio ostensam esse veram, seu futuram, & nihilominus aliquid operatur ratione talis somnii, quod aliàs malum non est, nec contra præcepta Dei, vel Ecclesiæ (& ita non potest obesse, potest autem prodesse) ut evitet aliquod malum, quod somnium minatur, vel quid simile. Tunc enim licèt sit aliqua levitas, vel simplicitas, aut nimia timiditas, non apparet gravis malitia, quia ille non tam credit illud esse à Deo, vel esse verum, quàm posse esse, in quo multo minùs erroris est, licèt multum sit vanitatis. At verò, si quis ita sit observator somniorum, ut ordinariè per illas indicationes, vel divinationes in agendis negotiis gubernetur, non potest excusari gravi culpa, & superstitione.* Hæc ille. Idem judicium est de aliis ejusmodi vanis observantiis.

II. In secundo Præcepto Decalogi.

23 I. DAtur parvitas materiæ in violatione voti: nec solùm quando materia parva est tantùm partialis materia voti, ut si ex voto recitans Rosarium, omittas aliquot *Ave Maria*, vel Decadem unam, in quo omnes consentiunt: sed etiam, quando materia parva est tota materia voti, ut si vovisses quotidie recitare unum, vel tria *Pater, & Ave*, aut flectere genua coram tali S. Imagine, &c. & omittas, toties, quoties, non erit, nisi veniale ex parvitate materiæ. Uti contra *Cajetan. Tolet. Armill. & alios*, docent Doctores communiter. Navarr. *c. 12. n. 4.* Sanchez *l. 4. c. 12. n. 6.* Layman. *l. 4. tom. 4. c. 3. n. 2.* alii apud ipsos. Ratio est. Quia votum est privata quædam lex, & obligat per modum legis, sed respectu legis, materia tam parva non est capax obligationis tam gravis sub mortali: ergo neque respectu voti.

II. Datur etiam parvitas materiæ in violatione Juramenti promissorii excusans à mortali, ut si Pater serio juravit filium ita meritum virgis castigaturum, & sine causa revocet, vel omittat: si jurando promisisti amico ejus ad convivium accedere, &c. Sic contra *Cajetan. Gabriel. Valent. Lessium, & alios* probabiliùs docent *S. Antonin. Sotus, Sylvest. Navarr. Rodriq. Suar. alii cum Sanchez l. 3. moral. c. 4. n. 13. Laym. l. 4. c. 14. n. 6.* Ratio est, Quia quandocumque peccatum ratione materiæ augeri, & minui potest, tunc in eo genere etiam venialiter peccari potest, atqui communis hominum etiam prudentum persuasio est, tantò majorem, vel minorem irreverentiam Deo irrogari, quantò major, vel minor promissio Deo jurata violatur, seu quantò major, vel minor res est, ad quam confirmandam quis Dei auctoritate usus est, si postea non agat, quod promiserat: ergo hic etiam venialiter peccari potest ex parvitate materiæ, ut in exemplis allatis, & similibus. *Confirmatur.* Quia major est obligatio voti, seu promissionis factæ ipsi Deo: quàm juramenti promissorii, seu promissionis factæ ipsi Deo: homini, interposito nomine, & auctoritate Dei, atqui in violatione voti datur parvitas materiæ excusans à mortali, secundùm omnes; ergo etiam in violatione juramenti promissorii.

III. Notanda hic est disparitas inter juramentum assertorium de veritate rei, & promissorium de facienda re. Quia juramento assertorio invocatur Deus in testem veritatis, aut falsitatis; veritas autem, & falsitas consistunt in indivisibili; quod enim verum non est, necessariò falsum est, nec datur magis, vel minus falsum: ideòque Deum invocare in testem falsitatis cujuscumque semper est peccatum mortale, (quod non tantùm verum est in perjurio assertorio, quo scienter juratur falsum, sed etiam in perjurio promissorio ficto, cùm quis juramento promittit aliquid facere, quantumvis leve, non habens animum, sed voluntatem præsentem promittendi, vel adimplendi.) At verò in juramento promissorio non invocatur Deus in testem ipsius veritatis, vel falsitatis, sed solùm quasi in sponsorem obligationis adimplendi rem promissam cum juramento, adeo ut objectum juramenti promissorii non sit veritas, vel falsitas, sed obligatio jurantis ad rem promissam adimplendam: atqui obligatio ad rem promissam adimplendam non consistit in indivisibili, sed major, vel minor est, juxta rationem materiæ majoris vel minoris momenti; consequenter etiam violatio talis juramenti promissorii majoris, vel minoris culpæ erit, pro ratione materiæ: ergo non semper mortale, sed ex parvitate materiæ etiam veniale esse poterit.

IV. Incidenter pro praxi hic observa. Homines simplices, & rusticanos confundere vulgari idiomate, *Schwveren, Schelten, Fulchen.* 1. jurare. 2. blasphemare. 3. maledicere, vel imprecari significat. Ad hæc ergo discernenda, Confessarius in primis petere debet, quibus verbis Pœnitens usus sit: deinde comperto, quòd sint verba juramentum sonantia, quærendum, an habuerit veram intentionem jurandi, vel Deum in testem invocandi, & hoc comperto denique interrogandus est, an verum, vel falsum jurarit? Si dicat, verum jurasse, vix unquam condemnandus est peccati mortalis, sin fateatur, falsum jurasse, per se censendus est, peccasse mortaliter, nisi excuset imperfectio actus, inadvertentia, præcipitantia, idque maximè in mercatoribus, præsertim, cùm jurare solent *tanti, vel pluris sibi mercem constare, &c.* Ubi plerumque non verè pejerant, cùm possit habere verum sensum: videlicet: tanti, vel pluris sibi constare, æstimato simul labore, periculo, &c. De quo subintelligendo instruendi sunt, si omninò consuetudinem jurandi deponere nequeant. De qua quidem consuetudine *infrà cap. 7.*

III. In tertio Præcepto Decalogi.

QUoad celebrationem, & auditionem Missæ, ferias, 24 jejunia præcepta, vel votiva, & generaliter in omni cultu divino datur parvitas materiæ excusans à mortali. *Certum apud omnes.* Ratio in Regula data est. Exempla obvia sunt.

I. Veniale est die festo in Missa audienda modicam partem, præsertim in principio, aut fine omittere, de quo *Regula quarta*: modico tempore distrahi, confabulari, &c. modico tempore laborare serviliter citrà necessitatem, vel causam justam. Omninò excusandi sunt pauperes præsertim ancillæ, cùm die festo una, aut altera hora vestes resarciunt: item Mechanici, sartores, sutores, &c. cùm quadam consuetudine, die festo materiam, sequentibus diebus elaborandam, sine magno labore, vel tumultu præparantes: item barbæ tonsores, si die festo unum, aut alterum tondeant præsertim rusticos, quibus otium non est, &c.

II. Veniale est in Missa, Horis, Oratione, ac quolibet cultu divino modico tempore voluntariè distrahi: modicum quid omittere, v. g. *Gloria, vel Credo* in Missa; *Preces* in Horis, &c. vel quid simile, quod tamen non spectet ad essentialem actionem Sacramenti. In Consecratione Eucharistiæ omittere ly ENIM ex incuria, vel etiam materiali contemptu, tamquam materiæ non magni momenti veniale non excedere censet. *Sotus apud Tamburin. opusc. De sacrificio Missæ l. 2. c. 5. §. 2.* At verò omittere admixtionem aquæ ad vinum consecrandum mortale agnoscunt Doctores communiter. Grave enim est præceptum Ecclesiæ ratione finis, scilicet Mysterii singularis.

III. Quin etiam omnis cultus Dei superfluus, seu indebitus, sive is, quo Deus colitur modo, vel cæremonia, quæ de se prorsus est inanis, atque impertinens ad gloriam Dei, vel devotionis spiritum excitandum: ut non fiere die

Sab-

Sabbati in honorem B. V. MARIÆ, cùm tamen aliàs serviliter laboret: Missam audire à Sacerdote, qui vocetur Joannes, certu candelarum numero, colore, &c. sive is, qui contra, vel præter ordinationem Ecclesiæ exercetur; ut in officio, vel Sacrificio Missæ dicere plura Alleluja, facere plures cruces, quàm præscriptum; sic dicere *Gloria*, vel *Credo*, cùm omittendum esset, osculandum Altare, præsignare cruce, osculari pedem calicis elevati, & similia, quæ superflua, & inordinata devotio excogitat, seclusa speciali gravi prohibitione, scandalo, contemptu, venialem culpam non excedit. Quia non est in iis gravis deformitas contra honorem, & cultum DEI, eaque, si qua est, bona intentione, vel simplicitate ita colentis minuitur. *Communis*. Navarr. *c.12. n.24.* Lessius *l.1. c. 34. n. 1.* Sanch. Layman, alii.

IV. In Sacrilegiis etiam realibus, vel vocalibus parvitatem materiæ agnoscunt omnes; cùm, & ipsa sanctitas rei, vel loci sacri bonum divisibile sit, majus, vel minus pro ratione materiæ; ideoque quoties materia levis, vel venialis esset contra aliam virtutem, v.g. justitiam, certè etiam in ratione sacrilegii contra virtutem Religionis venialem culpam excedere non debet. Ut furtum modicum rei sacræ, vel è loco sacro solùm duplex veniale est. Idemque est de quavis levi in Sacris irreverentia: Idemque de quibusdam blasphemiis quasi materialibus, & jocosis, ut est levis abusus, vel jocosus usus sententiarum sacræ scripturæ animi causa: jocosa quædam dicteria de quibusdam Sanctis, ut homines sunt, ut de S. Petro, Crispino, &c. Audivi à viris Doctis etiam excusari jocosum illud dictum: *Stultus* es etiamsi DEUM Patrem haberes. Similiter dicendum de similibus innumeris. Videntur enim velle dicere, quòd DEUS possit creare stultum, & sic talis non obstante, quod solum DEUM Patrem haberet, adhuc esset stultus, aut saltem accipiunt DEUM impropriè, & metaphoricè, ac si dicant; stultus es, etiamsi sapientissimum, & quasi divinum Patrem haberes; alioquin in proprio sensu comparando DEUM, ejusque Filium Divinum, blasphemiam contineret horribilissimam: quare dictum illud velut pessimè sonans meritò graviter reprehendendum, & dissuadendum est à Confessariis.

IV. In Præceptis secundæ Tabulæ.

25 IN his versantibus potissimùm circà injustam læsionem proximi (homicidio, & materia venerea jam suprà exceptis) quoad alias læsiones proximi in bonis famæ, honoris, & fortunæ, sine dubio datur parvitas materiæ excusans à mortali: cùm præter vitam, & speciem humanam, quàm lædunt homicidia, & peccata venerea, omne aliud bonum proximi finitum divisibile sit majus, & minus, & quandoque adeo minutum, ut ejus læsio, vel ablatio non possit rectâ ratione censeri capax malitiæ mortalis, utpote. 1. In judicio temerario: ut si temerè judices de proximo in re levi, v.g. mentiri jocose esse crapulatum, distractum in oratione. *Less. l. 2. c. 29. dub. 2.* 2. In detractione, vel contumelia: ut si narres de altero præsente, vel absente, defectus veniales, vel naturales tantùm secluso alio gravi incommodo: *Less. c. 11. dub. 3.* & communis DD. 3. In usura, ut contra aliquos alibi probabimus. Etsi enim usura sit *quidquid ultrà sortem mutuatam injustè accipitur*; attamen quidquid, quantumvis minimum acceptum ultra sortem, esse usuram mortalem, à ratione prorsùs alienum est. 4. Maximè in furtis omnium consensu datur parvitas materiæ à mortali excusans, ut si homini diviti fureris unum, aut aliquos denarios. At difficultas magna, quænam sit materia magna, & notabilis sufficiens ad furtum mortale, & è contra quænam materia in furto mortali certò excusans? Hic ferè tot sententiæ, quot capita. Omnes tamen ingenue fatentur, non posse aliquam universalem certam Regulam statui, sed totum pendere ab æstimatione morali, & judicio prudentis ex circumstantiis in particulari definiendum esse: nimirùm non ex sola quantitate rei ablatæ, sed etiam ex circumstantiis personæ ditioris, vel egentioris, cui ablata est, indeque majori, vel minori damno causato. Unde materia gravis furti alia statuenda est *absoluta*, absque relatione particulari ad personam ditiorem, vel pauperiorem: alia *respectiva*; quæ scilicet non secundùm se absolutè, sed solùm habita relatione, & respectu ad personam ditiorem, vel pauperiorem: alia *respectiva*, quæ scilicet non secundùm se absolutè, sed solùm habita relatione, & respectu ad circumstantias personæ gravis est, & sufficiens ad peccatum mortale. Qua quantitate assignata facilè apparebit quænam sit materia parva, & excusans à peccato mortali.

RESOLUTIO.

26 MAteria furti gravis, & sufficiens ad peccatum mortale absoluta, & respectu cujuscumque etiam opulentissimi, aut Regis, vel Principis potentissimi, sunt duo circiter ducati; respectiva verò ad conditiones personarum est illa, quæ sufficiat ad victum unius diei tali personæ, cui ablata est. Velut si à mercatore valde divite fureris duos florenos circiter: à cive mediocriter divite florenum, aut duodecim pacios: à paupere mendico aliquos cruciferos, vel nummos, quibus se uno die utcumque aluisset. Ita ferè Layman *lib. 3. tract. 3. par. 2. num. 3.* alii apud ipsum. Et re ipsa ferè coincidunt Bonacina, P. Navar. Dian. & alii cum Lugo *de Just. disp. 36. sect. 2.* & consentit noster Marchant. *Trib. tom. 2. tr. 8. tit. 1. q. 5.* Ratio est,

I. Quia, sicut alia peccata Reipublicæ perniciosa prohibentur graviter, ut intrinsecè mala, non propter damnum actuale præcisè, quod afferunt, quando semel fiunt, sed etiam, & multò magis propter damnum habituale, quod afferrent sæpiùs repetita, si semel sine gravi culpa licerent. Ex. g. Pollutio voluntaria prohibetur graviter, ut intrinsecè mala, quia licet semel facta in raro casu ad evitandam mortem, vel gravissimam infirmitatem non afferret grave damnum speciei humanæ; afferret tamen gravissimum consequenter ex eo, quod si semel in aliquo casu liceret, homines ad illam delectationem proclives fingerent sibi necessitates, & causas valde frequentes in maximum detrimentum speciei humanæ: Item revelatio sigilli Confessionis prohibetur graviter, ut intrinsecè mala, quia licèt semel facta ob gravissimam causam, v.g. proditionis detegendæ non afferret detrimentum Sacramento, afferret tamen gravissimum, & exosum redderet Sacramentum ex eo, quòd si vel in uno casu, ob gravissimam causam liceret, semper metueret Pœnitens, ne fortè occurret talis causa, aut ne Confessarius talem causam apprehendens peccata sua revelet: sic de cæteris: Atque eadem omnino ratione in proposito furtum prohibetur ut intrinsecè malum, & grave peccatum ex genere suo: non præcisè ob damnum actuale, quod afferret, furando, v.g. Principi unum, aut alterum ducatum, mediocriter Diviti unum florenum, aut victum unius diei, &c. sed etiam ob damnum habituale, quod afferret sæpiùs repetitum, si semel citra grave peccatum liceret in quantitate: jam

II. Atqui, licet reverà furtum unius, vel alterius ducati à Principe, vel alio Ditissimo, unius floreni ab alio divite, &c. semel factum eidem nullum, vel exiguum afferret detrimentum, afferret tamen detrimentum maximum, si semel in tanta quantitate liceret. Tunc enim ex hominum malitia, & avaritia innata multiplicarentur ejusmodi furta, ex quorum frequentia maximum detrimentum etiam Ditissimis sequeretur. Ergo furtum in tali quantitate assignata censeri debet prohibitum graviter, & sub peccato mortali. Accedit, quòd hæc sit communis hominum etiam prudentum persuasio, valorem, unum, aut duos ducatos excedentem gravem esse absolutè, ut vix aliquis etiam potentissimus reperiatur, qui spectatis omnibus impendiis, tantæ pecuniæ jacturam, ut sibi damnosam non justissimè ægrè ferat. Secus est de furtis minoris quantitatis. Non enim sequitur tantum detrimentum ex eo, quòd homines sciant, se sine peccato mortali posse aliquid minutum furari. Quia minus peccatum veniale, licèt minùs absterreat, tamen ob minus lucrum etiam minùs invitat ad illa furta minutiora.

III. Respectivè verò ad conditiones personarum per se notabile damnum infertur auferendo talibus eam quantitatem, quæ ad victum unius diei sufficeret, juxta modos assignatos. Quin etiam operario pauperi, qui diurno labore ad sui sustentationem plus lucrari non potest, furari unum pacium, mortale erit: quia eo furto majus damnum infertur tali pauperi, quàm diviti furando integrum florenum, vel ducatum. Item valde-pauperi etiam aliquot nummos furari, quibus ad victum valde indigeret, lethale est, eadem ratione. Nam sicut testimonio Christi *Marc. 12.* vidua illa, quæ duo æra minuta in gazophylacium misit, plus omnibus dedit, quia totum victum suum dedit: ita qui illi hæc duo æra minuta furto sustulisset, non quid modicum, sed totum victum abstulisset, ideoque grave damnum intulisset. Item eadem ratione peccatum mortale committitur auferendo alicui rem quantumvis modicam, si ipsi exinde grave damnum emergat, vel lucrum cesset: ut si auferas pauperi sartori acum, subulam, scribæ calamum, alii vel aliud instrumentum, cùm tamen scias, ipsum aliud non habere, nec intra aliquot dies acquirere posse, ad opera sua necessaria exercenda. Uti ex communi notant

Navar-

Navarrus cap.17. n.2. Layman. cap. 5. nu. 3. Lugo cit. sect. 2. IV. Denique apud omnes constans est, eum, qui furatur quamtumvis minimam rem, sed animo accipiendi quid magnum, peccare mortaliter in intentione, & affectu etsi non in executione, & effectu. Unde si Pœnitens confiteatur, se modicum quid furatum, aliquando à Confessario interrogandus erit; an forte non defuerit animus plura surripiendi, si copia, vel occasio fuisset? Quia dicit S. Hieronymus in Epist. ad Titum *cap.2* relatus *cap. ult. 14. quæst. 6. Fur non solùm in majoribus, sed etiam in minoribus judicatur. Non enim id, quod furto ablatum, sed mens furandi attenditur.* De furtis minutis multiplicatis late agemus *sect. 4.*

REGULA TERTIA.

27 QUantitas magna, & parva in materia peccati mortalis sufficiens, vel excusans, prudenti judicio desumenda est, ex tribus. *Ex ipsa re, secundùm se spectata: ex comparatione ad totum, quod præcipitur, & principaliter ex ordine ad finem præcepti* v. g. Cùm quæritur, an omittere unam Horam Canonicam, laborare una hora die festo, sit materia magna, vel parva? 1. considerandum est, an secundùm se quid magnum, vel parvum sit. 2. An comparatione ad totum Officium Canonicum, vel ad totum diem festum, una hora sit notabilis, nec ne? 3. Principaliter an fini intento præcepti, scilicet Cultui divino, & vocationi religiosæ multùm, vel parùm noceat, omittere unam Horam vel laborare una hora. Ex his consideratis prudenti judicio determinandum erit, an magna, seu notabilis sit, & sufficiens ad mortale, an verò parva, & à mortali excusans censeri debeat. Exemplis mox applicabimus in Regula quarta, de Horis, feriis, jejuniis, votis, &c. Accipe hic interim alia quatuor.

I. In lectione librorum hæreticorum.

28 QUænam censenda sit materia notabilis sufficiens ad mortale, & ad incurrendam excommunicationem latæ sententiæ, vel parva à mortali, & censura excusans, sine dubio. 1. Perpendenda est materia lecta secundùm se valde magna, vel valde parva. Nam viginti folia v. g. legere, sine dubio mortale est: titulum tantùm, vel unam lineam, veniale. 2. Etiam ratio habenda totius libri hæretici. Sed 3. principaliter ratio habenda finis præcepti sub excommunicatione prohibentis lectionem librorum hæreticorum, nimirùm ad cavendum periculum subversionis in Fide, quod maximè timendum est in lectione librorum hæreticorum. Sanè regulariter intolerabilis est sententia Toleti asserentis, unam etiam, vel aliam lineam legere, sufficere ad incurrendam censuram, eò quòd perfecta hæresis etiam uno versu contineri possit. Rectè respondet *Layman*, in lege præsertim pœnali spectari id, quod communiter, non quod raro contingit. Communiter autem non imminet grave periculum, ex tam modica libri hæretici lectione. E contra generaliter nimis laxè *Sanchez, Rodriquez, Sà, alii apud Dian. part. 5. tract. 5. resolut. 42.* integram paginam majoris voluminis hæretici pro parva materia à mortali, & excommunicatione excusantes. Certè *Vivaldus*, & *Sà*, quoad hanc sententiam Romæ expurgati sunt: unde non satis tutò *Layman. lib. 2. tractat. 1. de Fide cap. 15. num. 5.* generaliter censet, Confessarium posse absolvere eum, qui unam paginam libri hæretici legit, eò quod præsumere possit, eum non incurrisse excommunicationem Bullæ, juxtà dictam opinionem *Sanchez*. Finis ergo considerandus est: Placet judicium *Marchant. Tribun. tom. 2. tr. 2. tit. 2. quæst. 2.* Non esse hic attendendam materialem quantitatem penes numerum linearum, vel paginarum magnitudinem, sed morale periculum infectionis, ex materia, quæ legitur contra finem præcepti v. g. Aperit quis librum, & primo statim intuitu, in primo, vel altero paragrapho advertit hæresim contra Fidem, & nihilominus, sive malitia, sive curiositate, vel levitate pergit legere etiam paucas lineas, is omninò peccat mortaliter, & anathemate feritur, quia & periculo sese exposuit, & contra totum finem legis processit. At verò talis advertens materiam esse indifferentem, præsertim historicam, politicam, Ethicam, &c. sine hæresi, vel errore, etsi pergat legere unam, alteram, tertiam paginam: post factum non est condemnandus peccati mortalis, nec consequenter excommunicationis: quia reverà respectu totius libri, & finis præcepti est materia parva; cùm nullum periculum subfuerit. Non tamen est suadendum uti hac licentia propter periculum, quod subesse potest. Nam hæreticorum sermo serpit ut cancer, teste Apostolo.

II. In retentione eorundem librorum.

ETiam hic consideranda sunt mora temporis in retinendo, intentio retinentis, & principaliter finis legis eam retentionem sub excommunicatione prohibentis ob idem periculum subversionis in Fide, tenentia enim dat causam legendi, lectio causam ruinæ. Unde primùm agnoscens quis hunc librum esse hæreticum, & solùm parvo tempore per aliquot horas, aut unum, vel alterum diem detinet cum proposito tradendi illum posteà, ex parvitate materiæ sine dubio excusatur à mortali, & à censura; & accedente aliqua causa rationabili, vel impedimento ab omni culpa: at verò si quis conscius hujus legis habeat voluntatem absolutè retinendi librum, sanè quæcumque retentio etiam modicissimi temporis peccatum mortale erit, etiam si mutata mox voluntate brevissimo tempore duret; quia voluntas illa peccatum mortale est, & ex illa procedit exterior retentio, & insuper tunc incurrit censuram, docet *Suarez tract. de Fide disputat. 20. sect. 2.* Sed hæc probabilius negant *Sanchez, Reginaldus, Castro-Pal. alii cum Diana part. 5. tract. 5. resol. 43.* Ratio est, quia censura non incurritur ob voluntatem retinendi, sed ob ipsam voluntariam retentionem libri hæretici contra prohibitionem, & finem legis: ergo licet intentio illa interna mortalis fuerit; ipsa tamen actualis detentio tam parvi temporis v. g. unius horæ, vel diei non potest censeri materia gravis, & sufficiens ad peccatum mortale externum (quod solùm feriatur censura) cùm id non adversetur graviter fini legis.

III. In percussione Clerici.

SI percussio externa Clerici, consideratis circumstantiis personarum, ex se verè levis, & venialis fuit v. g. tenuissima alapa, modica retentio hominis tibi importuni, esto etiam interna mala voluntate graviter percutiendi, mortaliter deliquens; ut si intentato gravissimo ictu, Clerico declinante, solùm auriculam, vel scapulam leviter tetigisti, manet materia levis, & excusans à censura Canonis. Ita cum nostro Portello *verb. excommunicatio numer. 11.* Idem Diana *ibidem resol. 65.* Ratio eadem est; quia Ecclesia non excommunicat propter actus internos, sed propter actus externos mortaliter malos, & proinde requirit, ut actus externus sit gravis, & capax peccati mortalis. Nec obstat, quòd jure communi excommunicatio ob percussionem levem committatur Episcopo absolvenda: non enim intelligitur tunc percussio levis quæ non sit peccatum mortale saltem dubiè, sed percussio levis, quæ non sit valde gravis, atrox, enormis.

IV. In aliis censuris, & casibus reservatis.

GEneraliter quandocumque actus externus, propter quem lata est censura, & reservatio; ob parvitatem materiæ excusatur à mortali, & verè venialis est, etiam à censura, vel reservatione, quidquid sit de intentione interna mala, ob eamdem rationem datam, censura enim non fertur, nisi propter peccatum mortale externum; & non reservatur, nisi peccatum mortale externum in effectu consummatum; ut si fureris modicum quid ex Ecclesia, vel Monasterio; si obiter alloquaris Monialem, unico passu ingrediaris Monasterium Monialium, aut similiter Monialis egrediatur saltem altero pede in poste subsistente, de quibus, & similibus casibus vide Dian. eadem *p. 5. tract. 5. resol. 46. & à resol. 27. usque ad 33.*

REGULA QUARTA.

IN *materia peccati mortalis, tertia, vel quarta pars cujuscumque totius notabilis est, ideòque adhuc mortalis, nisi ipsum totum sit exiguum. Minor, quàm quarta pars quæ est notabilis, sed ex parvitate materiæ venialis evadit, nisi secundùm se seorsim sumpta valde notabilis fuerit, aut valde officiat fini intento præcepti.* Hac simplici Regula partim desumpta ex *Navar. & Azorio*, & lumine naturali satis liquida multùm puto juvari posse simplicem Confessarium in resolvendis casibus. Applica exemplis communioribus in praxi.

I. In Horis.

OMittere quamlibet Horam Canonicam, etiam ex minoribus, vel laudes; aut integrum Nocturnum in Matutino, mortale est, secundùm communem DD. Ratio est. Quia licèt una Hora minor, *Nona verbi grat. vel Completo-* 29

pletorium respectu totius Officii non videatur notabilis pars: attamen secundùm se sumpta, & spectato fine Ecclesiæ, quæ præcipiendo voluit, ut à Clericis singulis statis diei horis aliquid peculiaris cultus, & ratione peculiaris mysterii Deo offerretur, à quo fine notabiliter deficit, qui unam etiam Horam minorem, Laudes, vel Nocturnum unum omittit, omnino censeri debet materia gravis. *Lessius lib. 2. cap. 37. dub. 9. Bonacin. tom. 1. disput. de Horis Canon. quæst. 9. propos. 1. Tamburin. lib. 2. in 2. in Decal. cap. 5. §. 2. numer. 11.* E contrà ergo minus, quàm integra Hora minor, non erit pars notabilis; adeò ut nisi omittas dimidium Horæ minoris, vel amplius, seu quantum notabiliter non adæquat Horam minorem, non eris condemnandus peccati mortalis. Communior DD. Lessius, Bonacina supra: Marchant. Tribun. *par. 2. tract. 2. tit. 3. sect. 2. quæst. 3.* Ratio est. Quia omnes Horæ Canonicæ ex institutione Ecclesiæ unum unius diei Officium constituunt: hinc notabilis pars omissionis, vel gravitas materiæ omissæ, non respectu singularum Horarum, sed respectu totius Officii conjunctim expendenda est: quantùm nimirùm notabiliter noceat fini ab Ecclesia intento, scilicet colendi DEUM Officio diurno. Atqui, sicut respectu totius Officii, & considerato fine ab Ecclesia intento, quælibet Hora, etiam minor reverà est notabilis pars; notabiliter minùs, quam Hora minor, non potest ampliùs censeri pars notabilis, vel materia gravis, licèt reverà quid notabile sit respectu ipsius Horæ minoris. Nec verosimile est, Ecclesiam piam Matrem velle æternis ignibus addicere eum, qui leviorem partem Officii, quam diximus, negligit. Cæterùm si modicam tantùm partem Horæ minoris recites, v. g. initium hymni, aliquot versus Psalmi, censeris totam negligere, quia tam parùm pro nihilo reputatur; ideo peccares mortaliter.

II. In Feriis.

Die dominico, vel festo, una hora laborare serviliter veniale tantùm esse ex parvitate materiæ; rectè sentit Suarez *tom. 2. de Relig. leg. 2. de Festis, cap. 32.* Maximè si labor non sit nimis servilis, & fatigans corpus, ut notat Layman *leg. 4. tract. 7. cap. 1.* Immo communius jam sententia duas horas permittit citra mortalem culpam Filliucius *tract. 26. cap. 1. quæst. 1.* Dian. cum Tambur. *leg. 4. cap. 3. §. 2.* Quia nimirùm labor unius, & alterius horæ comparatione totius diei naturalis, 24. horarum non videatur pars notabilis, aut ita officiens fini religiosæ vacationis, ut culpæ mortalis damnari possit. Scio aliquos etiam tres, etiam quatuor, & nonneminem sex horis permittere: sed probare non possum. Quia dempto tempore quietis, quod in religiosa feriatione moraliter computandum non videtur: certè tres, vel quatuor horas serviliter laborare, pars valde notabilis emergit, & notabiliter officiens fini religiosæ vacationis ad cultum divinum. Excipe: nisi paupertas, vel alia justa causa excuset.

Similiter in die festo omittere in Sacro audiendo introitum usque ad Evangelium; immo secundùm aliquos, usque ad initium Offertorii, sicut etiam post Sumptionem reliquum, veniale est ea parvitate materiæ: at vero tantumdem omittere tempore intermedio nemo à mortali excusabit. Quia spectato fine Ecclesiæ principali, ut nimirùm fideles religiosè assistant cultui divino latreutico per incruentum Sacrificium, partes illæ priores, etsi non modicæ, tamquam accessoriæ ad Sacrificium pro modico reputantur: partes verò Missæ mediæ ab Offertorio usque ad Sumptionem, quia totam actionem Sacrificii continent, principales sunt, ideòque in iis etiam modica pars secundùm se metum quid notabile censetur. Simili ratione, si Sacerdos in Missa ex negligentia omittat *Gloria*, *vel Credo*, parùm omittere censetur; nec ultra culpam venialem: at tantumdem omittens in S. Canone, grave quid omittet, & erit culpa omninò lethalis, secundùm omnes quos sequor, apud Tamburinum supra. Cæterùm etiam in Canone dicendo aliquam parvitatem materiæ excusantem à mortali admittunt DD. communiter, utpotè omittere nomen unius Sancti, speciale *Communicantes*, vel *Infra actionem*, omittere aliquam crucem; inclinationem, genuflexionem, tunsionem pectoris, secluso semper scandalo, & contemptu formali. Vide Lugo *de Eucharist. disp. 20. sect. 4. num. 107.*

III. Jejunio.

Pro collatiuncula vespertina licita quoad quantitatem, libentissimè admitto quartam partem solitæ, solidæque cœnæ, quam quis alias spectata sua persona, ætate, complexione, occupatione ordinariè ad sufficientiam naturæ sumere solet. Ut si pro cœna ordinaria sumere soleas duas libras, poteris in collatione vespertina sumere sine scrupulo mediam libram, idque in qualibet qualitate ciborum esurialium. Est hæc regula plana, & universalis, quæ cuivis hominum statui, vel conditioni facilè applicari possit: quam tradunt Filliucius *tract. 27. part. 2. cap. 2. quæst. 7.* *Reginald. in praxi tom. 2. lib. 4. num. 183.* Layman *cit. numer. 9.* Tamburinum *lib. 4. cap. 5. §. 3.* ait, receptam esse Recentiorum opinionem, cœnulam vespertinam ascendere posse ad octo circiter uncias ex consuetudine legitimè introducta: idque universaliter respectu omnium: sive aliàs magna, sive modica cœna utentium, sive robustorum, sive valetudinariorum, etiam eorum, quibus octo unciis fames omninò extinguitur: & si constaret de ejusmodi consuetudine legitimè introducta, hæc sententia multùm faceret ad eximendos scrupulos Religiosioribus: & in particulari convenit cum nostra Regula. Si quis enim in cœna soleat sumere ad triginta uncias, quarta pars licita ascendet ad octo circiter uncias. Sed hæc incidentaliter:

Verùm enim verò hanc eamdem quantitatem sine dubitatione admitto pro quantitate notabili in fractione jejunii: adeò, ut qui extra tempus refectionis sumeret quartam partem solidi prandii, vel cœnæ, citrà necessitatem, vel causam excusantem, sine dubio mortaliter frangeret jejunium; quia notabiliter noceret jejunii fini, seu abstinentiæ ad mortificationem carnis. Contrà verò tertia, vel quarta pars ejusdem collationis vespertinæ, & circiter duodecima: vel minor pars ordinariæ cœnæ, seu ut determinat Diana *part. 5. tract. 4. resol. 11.* quantitas duarum unciarum circiter, omninò admittenda est pro parva materia à mortali excusante: adeò ut nisi extra tempus sumas circiter dimidium collationis vespertinæ, vel plus, non debeas damnari mortalis fractionis jejunii. Ratio est: Quia illa quantitas exigua, & minimè notabilis est, & secundùm se, & in ordine ad totum, & in ordine ad finem jejunii, seu abstinentiæ, quam non lædit notabiliter, seu simul, seu successivè sumatur: læderet autem graviter, & mortaliter, si sumeret sæpiùs: ut *sect. 4.* notabitur.

Denique sermo fuit de fractione jejunii in cibis licitis esurialibus. Nam in esu carnium præcepto negativo specialiter prohibito quantitatem hic assignatam pro parva materia certè nemo admittit. Omnes tamen aliquam admittere debent parvitatem materiæ à mortali excusantem propter rationem Regulæ secundæ. Aliqui apud Dianam *cit. par. 5. tract. 5. resol. 32.* nimiùm scrupuloso rigore eam parvitatem materiæ assignant, quanta sufficeret coquo ad gustandum cibum, vel dapifero Principum ad prælibandum. Majorem omnes concedunt licentiam ministris infirmorū, non tantùm ad prægustandum, sed etiam ad excitandum appetitum, & fastidium tollendum infirmis, si ita expedire videatur: tunc enim est urgentior ratio charitatis, quam Ecclesia impedire non intendit. Et quæso te, vellesne peccati mortalis condemnare eum, qui absque omni justa causa, ex mera levitate, curiositate, vel gulositate, frustillum carnis, dimidium aviculæ, vel quid simile devoraret? Ego non. Certè enim à ratione alienum est credere, Ecclesiam piam Matrem velle filium suum lethali noxæ, & æternæ damnationi adstrictum, ob tantillam transgressiunculam. *Nec obstat*; quod Præceptum Ecclesiæ de non comedendo carnes diebus vetitis sit negativum, nam & ipsum Præceptum divinum naturale de non furando negativum est: neque est major obligatio præcepti positivi Ecclesiæ, quàm divini naturalis: ergo sicut in hoc excusat à mortali parvitas materiæ, ita etiam in illo.

Adverte tamdem in eodem præcepto negativo non comedendi carnes die jejunii, nullam dari parvitatem materiæ excusantem à mortali quoad tempus diei naturalis à media nocte usque ad mediam noctem; nam post certò impletam duodecimam noctis præcedentis diei, vel ante certò impletam duodecimam noctis ipsius diei jejunii, quocumque minimo temporis spatio, v. g. dimidio *Ave Maria* comedens carnes in quantitate sufficienti peccat mortaliter, quia nimirum præceptum illud negativum obligat toto die jejunii semper, & pro semper excludendo omnem partem temporis illius diei à comestione carnis. Eademque ratione in veriori sententia nulla datur parvitas materiæ excusans quoad tempora ætatis in jure præscripta in ordine ad aliquos actus licitè, vel validè exercendos, utpote ad suscipiendos Sacros Ordines, ad Sponsalia, & Matrimonium contrahendum, ad Professionem emittendam; quia tempus à jure taxatum consistit in indivisibili, sicut pretium jure præscriptum in indivisibili consistit. Unde Regula illa, *quod parùm distat, nihil distare videtur: Et parùm pro nihilo reputatur*; non habet locum in taxatis à jure. Certè parùm

parùm

rùm distat dimidium Ave Maria post, & ante duodecimam noctis jejunii, & tamen in posteriori licet, in priori mortale est comedere carnes, secundùm omnes. Sed scio contrarium doceri, & practicari tamquam probabile, ut videre potes apud Dianam *par. 5. tract. 5. à resol. 16.* ubi in fine resolvit, eum, qui in anno bissextili implet ætatem die ordinario currente à vigesimo quarto Februarii, non posse Professionem eo die emittere, sed debere expectare diem sequentem bissextum, eò quòd uterque dies pro uno computetur. Idemque dicendum esset de suscepturo sacros Ordines: sed contrarium in utroque practicari vidi.

IV. In Votis.

QUi vovit B. Virgini recitare Rosarium 6. Decadum, si omittas duas, non videtur peccare mortaliter: quia licèt duæ Decades sint pars notabilis, nimirùm tertia Rosarii; quia tamen Rosarium quidpiam exiguum est, nec multum videtur obesse cultui B. Virginis, si quatuor decades diligenter recitentur, meritò modicum censet Tamburin. *lib. 1. Decal. cap. 1. §. 3. num. 21.* II. Si quis ex voto deberet tria millia aureorum ad pias causas, & omitteret dare 50. peccaret utique mortaliter: quia licèt 50. respectu trium millium valde exigua pars sit; at secundùm se sumpta, & in ordine ad finem intentum, utpotè sublevationem pauperum, vel Ecclesiæ quid magnum, & notabile est. Contrà si talis solùm nollet reddere tres aureos, non foret transgressio voti mortalis: quia licèt tres aurei secundùm se sint notabilis quantitas: attamen comparatione ad totum illud grande debitum, morali æstimatione cessat esse notabile. Simili ratione discurrendum in casibus similibus, & semper recurrendum ad moralem æstimationem, & prudens judicium. III. Votum, vel juramentum non bibendi vinum tali die, vel tanto tempore, aut omni tempore, explicandum est quoad parvitatem materiæ, sicut Præceptum Ecclesiæ de non comedendo carnes die jejunii, vel tempore Quadragesimæ: quoad tempus enim nulla datur parvitas materiæ à mortali excusans: sicut enim comedere carnes, ita & stante hoc voto bibere vinum in quantitate notabili toties, quoties, mortale erit. Quoad quantitatem verò vini potati certè admittenda est parvitas materiæ excusans à mortali, & quidem amplior, quàm in comestione carnis: placet judicium Sanchez *lib. 4. Moral. cap. 12. numer. 21.* ad mortalem transgressionem ejusmodi voti, vel juramenti requiri tantum vini potati, quantum in uno prandio sufficere posset pro potu communiter utentibus temperatè vino, v.g. dimidium, vel dodrantem mensuræ Passaviensis, cujus proinde quarta pars, vel triens potata levis erit. Sed id rursùs relinquendum prudentis judicio, & excipiendum, nisi constaret voventis, vel jurantis intentionem fuisse, sibi potum vini etiam in modica quantitate sub mortali interdicere: non potuit tamen sub mortali interdicere sibi in quantitate modicissima, v.g. unius vitrioli per se loquendo, ut patebit *Sect. seq. in fin.* IV. Similiter in voto, vel juramento non ludendi admittenda est parvitas materiæ à mortali excusans, eaque mensuranda ex voventis, vel jurantis fine intento, atque periculo labendi contra illum finem, v.g. si finis voventis fuit, vel jurantis se privare ea delectatione ludi, ob sui mortificationem, vel penitentiam, aut cavendi jacturam temporis, aut evitandi discordias, rixas, blasphemias, &c. avidè ludentibus valdè familiares: attendenda est mora temporis, & periculum excedendi: si enim modico tempore lusit, v.g. una hora sine periculo incalescendi, & labendi contra dictos fines, veniale erit ex parvitate materiæ: secùs si notabili tempore, aut cum animadverso prædicto periculo. Si verò finis voventis, vel jurantis fuit vitare jacturam pecuniæ, & prodigalitatem, vel dispendium rei domesticæ, &c. jam non mora temporis, sed præcipuè quantitas pecuniæ expositæ attendenda erit pro parvitate materiæ: si enim modica pecunia exposita sit, nec adsit periculum ita incalescendi in ludo, ut multum pecuniæ prodigatur, etsi multo tempore lusus duret, non erit culpa saltem gravis contra votum, vel juramentum. Ratio est: quia virtute talis voti, vel juramenti non includitur voluntas vitandi ludum in tam modica quantitate. Si autem notabili pecuniæ quantitas exponatur, aut prædictum periculum subsit, etsi parvo tempore ludatur, utique mortalis erit transgressio voti, vel juramenti. Hæc omnia summariè ex eodem Sanchez *lib. 3. Moral. c. 18. num. 1. & 3.* quem vide.

SECTIO III.

Peccatum veniale ex genere suo etiam fit Mortale in individuo.

SUMMARIUM.

31 *Peccatum potest esse veniale tripliciter. 1. Ex genere. 2. Ex imperfectione actus. 3. Et ex parvitate materiæ.*

32 *Peccatum genere suo veniale, fit mortale (præterquàm ex conscientia erronea, de qua suprà cap. 1. sect. 2.) I. ex fine, vel effectu malo.*

33 *II. Ex periculo.*

34 *III. Ex scandalo, &*

35 *IV. Ex contemptu. & fine ultimo.*

36 *Peccatum veniale* per se quidem *prohiberi non potest sub mortali;*

37 *Benè autem* per accidens: *scilicet ratione finis præcepti intenti.*

PEccatum veniale etiam triplex assignatur: *ex genere*, 31
ex imperfectione actus, & ex parvitate materiæ.

Peccatum veniale ex genere suo dicitur, quod quantum est ex natura, & objecto suo, ita levis est malitiæ, ut seclusa malitia alterius speciei non possit excrescere in peccatum mortale: Quia nimirùm secundùm se, & proprium objectum spectatum licèt sit difforme rectæ rationi, & legi, non tamen graviter repugnat, quia nec in gavem Dei injuriam, neque in grave proximi, vel sui ipsius damnum corporale, vel spirituale cedit. Ut sunt vanæ cogitationes, verba otiosa, mendacia jocosa, vel officiosa: & universaliter omnis excessus, vel defectus in passionibus animi de se indifferentibus, & usu rerum aliàs indifferentium, vel licitarum: de quibus universalem regulam optimè tradit Lessius apud Layman, *leg. 1. tract. 5. cap. 5. nu. 7. Cùm aliquid per se malum non est, sed indifferens, tunc excessus ejus in appetitione, usuve peccatum est dumtaxat veniale per se loquendo, & secluso gravi nocumento. aliave malitia extrinseca.* Ut sunt excessus non enormes in cibo, & potu, usu matrimonii, ornatu vestium, apparatu conviviorum. Item excessus in appetitu, & usu divitiarum, pecuniæ, honoris, laudis, recreationis, aut voluptatis aliàs non prohibitæ, & similium, in quibus mediocritatem tenere est difficile, & maximè verum illud Jacobi 3. *In multis offendimus omnes.* Intellige semper *per se*. Seclusa alia malitia, prohibitione, scandalo, nocumento gravi proximi, vel sui ipsius; & excessus enormitate, ut fit in voracitate, ebrietate, & de quibus infrà *cap. 7. sect. 4.*

Peccatum veniale ex imperfectione actus est, quod licèt ex genere suo sit mortale, tamen ob defectum plenæ advertentiæ, & deliberationis intellectus, ac ideò sufficientis voluntarii, ac consensus voluntatis veniale hic, & nunc in individuo evadit, ut blasphemia ex impetu passionis.

Peccatum veniale ex parvitate, vel levitate materiæ est, quod etiam ex genere suo natum est mortale esse in sufficienti materia, hic, & nunc autem deficiente sufficienti materia veniale evadit. De hoc utroque latè satis actum *sect. præced.* Hic videndum, qualiter ipsum peccatum veniale ex genere suo fiat mortale in individuo?

ASSERTIO IV.

P*Eccatum veniale ex genere suo fit mortale in individuo bis ferè modis. Ex conscientia erronea, de qua suprà: ex fine, vel effectu malo: ex periculo: ex scandalo: ex contemptu: ex ultimo fine constituto.* Communis doctrina.

§. I. Ex fine vel Effectu malo.

UT si quis leviter, vel officiosè mentiatur ad obtinen-
dam fornicationem, ipsum mendacium de se venia- 32
le fit mortale ex fine, juxtà dicta suo loco. Quemadmodùm etiam ex effectu malo, seu gravi detrimento proximi, vel sui ipsius prævisio, vel prævideri debito, veniale in mortale evadere potest. Ut si quis ex levitate garriat, sive quid modicum furetur, unde gravissimas suspiciones, odia, inimicitias, jurgia, &c. orituras prævidet, vel prævidere deberet; mortaliter peccat, cùm sit voluntaria causa gravium incommodorum sibi saltem indirectè voluntariorum. Similiter, si transiens per vineam cum multis, paucosque racemos accipiens in causa sis, ut alii exemplum tuum secuti notabile damnum inferant, mortaliter peccas secundùm omnes. Quin etiam, saltem ex charitate, sub mortali teneris ad compensandam partem à te ablatam, si

spes

spes sit probabilis etiam alios damnum compensaturos, Layman, *lib. 3. tract. 3. part. 1. cap. 1. num. 3.*

§. II. *Ex Periculo.*

PEccatum veniale (immò quæcumque actio indifferens) evadit mortale, si advertatur adesse proximum periculum labendi in mortale: juxtà illud Eccli. 3. *Qui amat periculum, peribit in illo.* Et, quia talis salutem animæ contemnere censetur, cùm ejus tam probabili periculo temerè se exponit. Ut si excedendo in potu, etsi venialiter tantùm, certò prævideas te inebriandum, Horas omissurum, in fornicationem, aliudve peccatum lapsurum. Si frequentes conversationes de se quidem non malas, saltem mortaliter, quibus tamen mortaliter labi sæpiùs expertus es, &c. eo ipso peccas mortaliter, & quidem eodem genere peccati, cujus proximo periculo te exposuisti. Unde in confessione exponere debes speciem peccati, cujus periculo te exposuisti: illud enim commisisse censeris; quandoquidem eodem præcepto, quo vitare tenemur tale peccatum, tenemur etiam vitare illius proximum periculum, vel occasionem. Debet autem semper ejusmodi periculum esse moraliter grave, proximum, &, ut vocant, *obruens*: è quo, attentis circumstantiis, difficulter possit evadi, & culpa lethalis evitari. Si enim periculum prævisum possit facile caveri, debitaque ad cavendum cautela adhibeatur, non erit gravius, saltem mortale peccatum, se illi committere. *Communis doctrina.*

§. III. *Ex Scandalo.*

34 SImiliter veniale peccatum mortale evadit, cùm prævidetur, vel prævideri deberet, cedere in grave proximorum scandalum, seu ruinam spiritualem. Sic levitates, etsi de se veniales tantum Religiosi, vel Clerici coram Sæcularibus exinde graviter scandalizandis, evadunt mortales, secundùm omnes. Ubi obiter nota, ad malitiam mortalem scandali minimè opus esse, ut ruina proximi per se directa intendatur, quod propriè est scandalum diabolicum, omnium contrà proximum peccatorum gravissimum: sed sufficit, quod directè saltem volita sit; quod scilicet proximum quocumque modo, aut jussu, consilio, suasu, prece inducas ad agendum aliquid, quod est peccatum mortale, aut sine mortali fieri non potest: aut saltem exemplo tuo provoces ad peccandum, utpotè agendo, vel omittendo aliquid, ex quo prævides, vel prævidere deberes, proximum sumpturum occasionem ruinæ spiritualis: quæ eo ipso indirectè tibi voluntaria imputabitur: sive deinde opus tuum reverà malùm sit, sive solum speciem mali habeat. Ut si Clericus domi alat personam populo suspectam, etsi ponatur nullum subesse peccatum, nec peccati periculum, aut ad summum levitates veniales appareant, tamen peccat, atque ad movendum publicum scandalum, & malum detractionis, atque contemptus status Clericalis, ex illa specie mali oriturum, sub mortali tenetur illam fœminam dimittere, ut ex *Concilio Trident. sess. 25. cap. 14. De Refor.* communiter docent Doctores.

§. IV. *Ex Contemptu, & ultimo Fine.*

35 QUæcumque transgressio legis, vel præcepti cujuscumque etsi in materia levissima, & maxime veniali, ex formali, & gravi contemptu legis, vel præcipientis, semper est peccatum mortale, & speciale formalis inobedientiæ, de quo ex professo *cap. 7.* ubi de causis peccatorum.

Denique, ultimò, & pessimo modo, veniale fit mortale, quando in eo constituitur ultimus finis: hoc est, quando peccans peccato veniali, v. gr. vanagloria, gula, potatione, lusu, usu immodico conjugii, &c. ita ardenter affectus est ejusmodi actibus, ut propterea paratus sit quamcumque legem Dei transgredi, vel Deum quomodolibet offendere, ideoque gratia, & amicitia Dei privari. Quod aliquando quidem fit explicitè, præsertim in ardenter ludentibus, qui sæpe priusquam desistant, potiùs die festo Sacrum negligere, vel quamvis legem violare parati sunt, & non raro actu violant: aliquando verò, & sæpiùs fit implicitè: ut dum quis quiddam acturus, suborto dubio, an non forte graviter peccet, & Deum offendat, ejusque gratiam perdat, nihilominùs facit, vel pergit: censetur is tunc interpretativè dicere, sive sit grave peccatum, vel gravis offensa Dei, sive non: ego faciam: ideoque in eo peccato de se veniali ultimum finem constituit, quia plùs creaturam, quàm Deum diligit, atque moraliter gravissimè peccat contra Charitatem. Unde in hoc casu non videtur sufficere in Confessione solùm dicere propositum illud violandi quamcumque legem Dei, sed opus est etiam explicare actum, propter quem, vel cujus amore habuisti tam perversum propositum offendendi Deum, v. gr. potum, lusum, &c. quò enim vilior res est, propter quam quis paratus est Deum offendere, eò gravior est injuria, & contemptus infinitæ Bonitatis, ac Majestatis divinæ. In aliis autem modis superioribus plerùmque sufficit solùm exprimere rationem peccati mortalis, omissa ratione peccati venialis: ut si mentiendo fœminam induxisti in peccatum, si excessu potus alios graviter scandalizasti sufficit dicere: *induxi fœminam in peccatum: graviter scandalizavi alios*: nec opus est exprimere mendacium, vel excessum in potu.

Dubium incidens.

Utrum peccatum veniale possit prohiberi sub mortali.

RESOLUTIO.

PEr se non potest. Ratio est. Quia accedente novo divino, vel humano præcepto, materia in se minimè mutatur; ergo actus, qui secundùm se, & circumstantias suas omnes omninò levis, ac venialis est, ratione solius novi præcepti non potest fieri mortalis. Deinde quia ad omnem legem, vel præceptum essentialiter requiritur, ut sit honesta, justa, rationabilis: at vero rem omnino levem, ac venialem velle prohibere sub peccato mortali, esset omnino injustum, irrationabile, inconveniens, quod Deo repugnat, & hominem non decet. Ergo, &c. Unde noster *Alphons. à Castro lib. 1. de lege pœnali, c. 5.* merito reprehendit Prælatos Regularium, qui rem ita levem, utpotè, silentium, tardum accessum ad Chorum; unius fructus, vel lactucæ comestionem, &c præcipiunt, vel prohibent per obedientiam, sub excommunicatione, aliove modo gravem obligationem significant: atque ejusmodi præcepta comminatoria tantum esse censenda, non obligatoria ad tantam culpam. Excipe tamen nisi accederet contumacia, & contemptus. Tametsi enim lex, vel præceptum Superioris primo de re levi sit, gravis tamen orietur obligatio, & culpa transgressionis, quando post Superioris admonitionem repetitam, contumacia accedit, non sine contemptu saltem implicito, & gravi communis obedientiæ detrimento. Qua ratione *c. si quis, de vita, & honest. Cler.* jubetur excommunicari Clericus, qui comam nutrierit: haud dubiè, post præviam admonitionem contumaciter. Simili modo discurrendum de venantibus, vel piscantibus contrà prohibitionem Principis, vel Magistratus. 36

II. Per accidens autem potest. Sæpissimè enim fit, quòd materia secundùm se ex objecto suo omninò levis, & venialis, immo indifferens, per accidens tamen ratione finis, quatenus scilicet refertur ad Communitatis bonum, pacem, disciplinam, famam servandam, scandala, & pericula peccati cavenda, omnino fiat materia gravis, & tamquam capax tantæ obligationis, justè sub peccato mortali, sub pœna excommunicationis, vel alia gravissima prohibeatur. Sic lex Ecclesiastica sub excommunicatione latæ sententiæ justissimè prohibet detentionem, & lectionem librorum hæreticorum. Quia quamvis detentio simplex, vel modica lectio libri hæretici per se non sit materia gravis; quia tamen detentio est incentivum lectionis, & etiam modica lectio paucarum paginarum potest hæresis veneno inficere, ideo per accidens ratione periculi efficitur materia gravis, & capax tantæ culpæ. Similiter in SS. Religionibus justissimè sub peccato mortali, per S. Obedientiam, quandoque etiam cum reservatione, vel censura prohibetur ingressus in cellam alterius: scribere litteras, vel recipere sine scitu Superioris: ingressus in certas domos: bibere, vel unicum haustum in domibus Sæcularium, ubi habentur Monasteria, & alia hujusmodi, tametsi secundùm se omninò levia, & ad summum venialia, per accidens tamen relata ad bonum commune, ad evitanda scandala, & peccandi pericula sæpè omninò necessaria, vel maximè utilia: adeòque vere materia gravis, & culpæ mortalis capax. Neque obstat, quòd in particulari casu respectu hujus personæ non sit proximum, vel ullum omnino periculum peccati, vel scandali: quia lex fertur ad bonum commune omnes concernens: & ad avertendum malum commune, seu tollendam omnem occasionem mali generaliter respectu omnium, & non ratione certæ personæ: ideòque omnes in communi obligat: omnes enim bono communi tali lege intento perfruuntur, omnes tale malum peccati, vel scandali incurrere possunt, esto de facto unus, aut alter in particulari non incurreret. Uti ex communi Doctrina benè notat *Marchant. Tribun. part. 2. tract. 2. tit. 8. quæst.* 37

quæst. 3. Reg. 1. in fin. Vide etiam *Tambur. lib. 1. in Decal. c. 1. §. 3. n. 18. seqq.* Licèt enim non sit periculum in illo casu, adest tamen periculum generaliter, & ut plurimùm, quòd fuit sufficiens causa imponendi illud præceptum: circa quod elegantem tradunt Regulam Juristæ apud Nicol. Dubois ad Propositionem ab Alexand. VII. damnatam 40. *Lex, quæ periculo occurrere vult, committitur etiam non secuta noxa.* Et *lex, quæ ob occasionem noxiam factum damnat, si causam facti non distinguit, etiam non malo consilio facientem constringit*, & ita docet communis Theologorum apud Basil. Pontium *lib. 6 de Matr. cap. 2. nu. 11.* Tambur. *lib. 1. Decal. cap. 1. §. 3. à nu. 18.* Atque eadem ratione resolvendum erit in quæstione, an vovens in materia levi possit se obligare sub mortali: item an Confessarius possit imponere pœnitentiam levem v.g. *unum Ave Maris stella, &c.* sub mortali implendum? Per se certè neuter potest, sicut nec Superior ob rationem mox ante numero præcedenti datam. Poterit tamen per accidens ob gravis momenti finem, vel circumstantias eadem ratione, qua modò de Superiore præcipiente explicatum est. Sed hæc insinuasse satis sit; latiùs tractanda in propriis materiis.

SECTIO IV.

An, & quomodò venialia multiplicata constituant peccatum mortale?

SUMMARIUM.

38 *Venialia multiplicata quidem ad mortale tandem disponunt.*

39 *At verò sine omni morali connexione in materia, vel effectu aliquo, etiam in infinitum multiplicata ratione solius multiplicationis mortalia fieri non possunt.*

40 *Sic, Clericus quotidie in Breviario omittens aliquot versus, &c. opifex singulis festis per totum annum una v.g. hora laborans, &c. non peccat mortaliter. Idem est de jejunante.*

41 *Item qui toto anno parvam v.g. orationem ex voto pro quovis die determinatim debitam, omittit, semper venialiter tantùm peccat:*

42 *Esto quis talia una intentione, v.g. initio anni proponat quotidie facere: v.g. quotidie aliquot versus omittere, laborare: orationem illam omittere: quavis occasione leviter mentiri, &c. Idem est de eo, qui plures ad similia facienda inducit.*

43 *Similiter, per se loquendo probabiliùs venialiter tantùm peccat, qui vult committere omnia venialia, & sola mortalia vitare.*

44 *Quando verò habent moralem inter se connexionem ratione materiæ concrescentis, vel effectus causati sub aliqua una directâ, vel indirectâ intentione, mortale efficiunt.*

45 *Sic, qui directâ intentione per furta minuta intendit successivè auferre notabilem quantitatem, is primò statim, & singulis furtis peccat mortaliter: quæ tamen omnia, utpotè continua unius malæ intentionis executio in unum mortale concrescunt.*

46 *Similiter, qui ex sola saltem indirecta intentione continuandi veniale usque ad materiam notabilem, advertens, v.g. furando minuta, omittendo Versus, vel Psalmos, laborando die festo, comedendo die jejunii, &c. tandem concrescere materiam notabilem: tamen pergit, ultimo actu illius materiæ completivè peccat mortaliter.*

47 *Insuper hoc speciale est in materia furti, v. gr. qui licèt non advertat à se auferri notabilem quantitatem per furta minuta, sicque non peccet mortaliter auferendo, peccabit tamen mortaliter postmodùm cognitam eam quantitatem retinendo.*

40 *Et hæc per hos tres numeros dicta etiam vera sunt, quando hujusmodi furta minuta fiunt ab eodem pluribus Dominis; admissa tamen majore quantitate materiæ, si pluribus, quàm si uni fiat.*

49 *Si sciens alios quoque modica furari, vel furatos esse, & ipse nihilominùs modica furatur, absque tamen influxu, vel consensu in furta aliorum; probabiliùs solùm venialiter peccat.*

38 PEccata venialia multiplicata, tandem disponere ad mortale, omnes fatentur cum S. Th. *1. 2. q. 88. ar. 3.* Ratio ex dictis patet. Quia peccatum veniale est veluti spiritualis languor, & infirmitas animæ, quo nimitùm fervor charitatis, & gratiæ, quæ est spiritualis animæ vita, languescit, & debilitatur: ergo quò magis multiplicantur venialia, eò magis disponunt ad mortem spiritualem animæ per peccatum mortale facilè incurrendam. Juxta illud *Eccl. 19. Qui spernit modica, paulatim decidet.* Et experientia nimis notum est, eum, qui facilis est in multiplicandis venialibus, paulatim declinare in mortalia: sive ejusdem materiæ, ut assuetus furtis parvis, tandem audet majora: incautus in aspectu, lectione, locutione, tactu turpi, sensim declinat in deteriora; sive diversæ materiæ, ut assuetus multiplicare mendacia, declinat in perjuria; deditus intemperanter potui, lusui, &c. in nescio, quæ flagitia. Sed quæstio est, an peccata venialia multiplicata tandem seipsis efficiant mortale? Ita sanè universim videtur asserere *Glossa in c. tres sunt, d. 1. pœnit. & D. August.* variis locis.

ASSERTIO V.

PEccata venialia omninò disparata absque omni morali connexione in materia, vel effectu aliquo, quantumlibet multiplicata in infinitum ratione solius multiplicationis, nullo eventu possunt fieri peccatum mortale. Communis doctrina. D. Thom. *1. 2. q. 88. art. 4.* Scot. *in 3. d. 38. q. 1.*

§. I.

RAtio est. Quia sola multiplicatio non variat propriam rationem peccati in aliam rationem diversam: atqui ratio peccati mortalis adæquatè sumpta omninò diversa est, & quodammodò infinitè distat à ratione peccati venialis: nam peccatum mortale, ex eo quòd sit offensa Dei, & aversio à Deo summo, & infinito Bono, simpliciter est quodammodò malitiæ infinitæ, ideoque meretur pœnam æternam; peccatum verò veniale, cùm non sit aversio à Deo simpliciter, finitæ solùm, & levis est malitiæ, pœnamque temporalem, ac levem meretur: atqui ulteriùs finitum quantumlibet multiplicatum numquam adæquat infinitum: quia finiti ad infinitum nulla proportio: ergo peccata venialia quantumlibet multiplicata in infinitum, ratione solius multiplicationis numquam fient peccatum mortale, nunquam adæquabunt unum peccatum mortale in ratione offensæ Dei, quia nec omnia simul avertunt à Deo ultimo fine, sicut unum peccatum mortale. Itaque verba otiosa, mendacia jocosa, & similia venialia quotidie millies repetita, nunquam per totum annum, nunquam per centum annos efficient peccatum mortale; quia illa venialia omninò disparata sunt, absque omni morali connexione in materia, vel effectu aliquo. Sed afferamus exempla, & casus speciales. 39

§. II.

CLericus ex negligentia, vel incuria quotidie omittens aliquot versus, aut unum, vel alterum Psalmum in Officio divino, opifex omnibus diebus Dominicis, & Festis per horam circiter serviliter laborans: qui per totam Quadragesimam quotidie modicum extra refectionis tempus sumit, &c. quantumvis per totum annum, vel Quadragesimam notabilis quantitas omissorum Psalmorum, laborum servilium: ciborum extra mensam sumptorum, concrescat, & coacervetur: semper tamen toto anno, immo quotcumque annis, solùm peccat venialiter, & nunquam mortaliter. Intellige semper, *per se*, secluso scandalo, contemptu, periculo, aliave malitia. Sic *Suar. Vasq. alii cum Sanch. lib. 1. mor. c. 4. Laym. l. 1. tr. 3. c. 7. n. 4:* Quia nimirùm tales actus non habent ullam moralem connexionem per distinctionem dierum, cùm eorum obligatio cum quolibet die extinguatur. Idem à fortiori dicendum, si plura venialia committantur contra diversa præcepta: ut si in die Festo incidente in diem jejunii, & in Missa audienda veniales defectus admittas, & modicum extra mensam comedas, & insuper otieris, mentiaris, &c. 40

§. III.

QUi vovit toto anno, singulis, aut certis diebus, puta Dominicis, Veneris, Sabbati, &c. dicere unum, tria *Pater, & Ave*: dare modicam eleemosynam, vel simile opus bonum de se exiguum præstare: idque determinatim, ita ut quælibet oratio, vel eleemosyna cujuslibet diei onus sit exclusa intentione omissum uno die supplendi altera die, etsi toto anno, vel maxima parte omittat orationem illam, vel eleemosynam, semper peccat venialiter tantùm, & nunquam mortaliter. Ita DD. citati. Ratio iterùm est. Quia materia ejusmodi voti ex se levis est, & insufficiens ad peccatum mortale: neq; per plures dies omissa ullam moralem connexionem, vel continuationem sortitur, cùm sit determina- 41

minata ad singulos dies: ergo neque per plures dies, vel totum annum omissa unquam peccatum mortale constituet.

Secùs dicendum esset, si quis talia vovisset cum expressa intentione supplendi alio die, quod uno die omissum est. Aut si quis una principali intentione vovisset orare 300. *Pater*, *& Ave*: dare pauperibus 300. denarios, &c. posteà verò modificando actualem executionem, vel distributionem, quò suaviùs faciat, decrevisset distinctis singulis diebus per annum dare singulos denarios, vel orare singula *Pater*, *& Ave*, &c. talis totum, vel longo tempore omittens sine dubio peccaret mortaliter. Quia materia voti principalis gravis est, & sufficiens ad peccatum mortale: distributio verò per tot dies non est votum, sed modificatio voti quoad executionem: eo ipso autem, quo principaliter vovit orare 300. *Pater*, *& Ave*, aut dare trecentos denarios, etsi posteà modificet per 300. dies, tamen intendisse debet, quòd si uno die omitteret, altero compensaret. Et ideò vi intentionis principalis omissio unius diei continuatur moraliter cum omissione alterius diei: & sic tandem evadit quantitas notabilis, & mortalis, eo modo, de quo *assert. seq.* latè dicetur.

§ IV.

42 Assertio nostra in prædictis, & similibus casibus vera est, etsi ejusmodi peccata venialia multiplicata sub una intentione principali unirentur: adeò ut ipsa intentio, seu propositum quotidie quacumque occasione leviter mentiendi, &c. quotidie aliquot Versus, vel Psalmos in Officio divino omittendi: quotidie in Quadragesima extra tempus, data occasione modicum quid comedendi: singulis diebus Festis modico tempore laborandi: votum exiguum longo tempore non implendi, vel omninò omittendi, &c. modo dicto *num. præced.* per se loquendo solùm peccatum veniale sit. *Secura doctrina apud Suar. Sanch. Laym. etc.* Ratio est. Quia propositum non potest esse majoris malitiæ, quàm sint actus intenti: sed omnes actus intenti in proposito solùm sunt veniales: ergo nec propositum, vel intentio majoris culpæ esse possunt, per se loquendo.

Eadem ratione non erit mortale, si quis multos inducat ad venialia. Ut si efficias, ut multi eodem die jejunii ad haustum extraordinarium aliquid sumentes modicè jejunium frangant: vel ut multi eodem die Festo modicè laborent, &c. licèt omnium comestiones, vel labores conjunctim constituerent notabilem quantitatem. Quia eorum singulorum actuum non est moralis connexio; & singulorum culpæ in particulari non excedunt venialem: ergo nec inducens plus quàm venialem culpam committit. Hinc resolvit, *Bonac. de 3. præc. Decal. disp. 5. q. un. p. 3.* non peccare mortaliter Dominum, qui die Festo laborem duarum horarum injungit viginti famulis, &c. Quia unius opus nequaquàm unitur cum opere alterius. Eadem ratio videtur, si singuli successivè per modicum tempus in eodem die Festo laborent, etiamsi uno post alterum laborante totus dies occuparetur: ut notat *noster Portellus in dub. regul. v. laborare in additione*: Verùm hæc videntur malè sonare piis mentibus, & fraudem sapere.

Dubium incidens.

Quid dicendum de eo, qui vult committere omnia venialia, quæ committenda occurrent, & sola mortalia vitare?

43 Talem peccare mortaliter, sanè docent Auctores mei præcipui, Sanch. *lib. 1. moral. c. 5. n. 4.* Laym. *lib. 1. tr. 3. c. 5. n. 7. & alii apud ipsos.* Ratio est. Quia qui vult se exponere periculo peccati mortalis, is peccat mortaliter: sed qui vult committere omnia venialia, vult se exponere proximo periculo peccati mortalis, cùm venialia sint dispositiones ad mortale: ergo. Unde celebre dictum D. August. *tr. 12. in Joan. minuta plura occidunt.* D. Thom. *suprà art. 4.* dicit, esse intelligendum *disputativè*.

Benignior tamen, & probabilior videtur opposita sententia, talem, per se loquendo, adhuc non excedere culpam venialem. Ita Granado, Salas, Castro-Palaus *tom. 1. tr. 2. disp. 2. p. 9. §. 3. n. 6.* alii cum Tamb. *l. 1. c. 1. §. 4. nn. 12.* Ratio est. Quia malitia actus interni sumitur ab objecto prout proponitur à ratione: sed objectum hujus internæ voluntatis sunt solùm omnia venialia, & nullâ alia malitia proponitur à ratione: ergo, &c. Neque verum est venialia esse ita proximas dispositiones ad mortale, ut quis volendo multiplicare venialia semper debeat, vel possit censeri velle aliquod mortale. Videmus enim plures, qui de venialibus non multùm curant; at quoad mortalia, vel ipsum nomen abhorrere, & reipsa diù abstinere. Certè durum est peccati mortalis damnare illos, qui verbis, & factis significant, se hoc uno esse contentos, non peccare mortaliter: cæterùm de venialibus non multùm laborare. Ergo per se loquendo non est damnandus peccati mortalis, qui vult omnia venialia committere, hoc ipso, quo efficaciter vult abstinere à mortalibus. Excipienda tamen sunt venialia illa, quæ in certa materia, luxuriæ præsertim, reverà sunt dispositiones proximæ, proximumque inducunt periculum ad mortale. Apertissimum enim esset libidinis mortalis periculum, si quis ex proposito admittat quasvis confabulationes, aspectus, tactus, &c. quoties de se veniales sunt. *Et Sanch. lib. 6. mor. c. 4. n. 20.* benè arbitratur peccare mortaliter Religiosum illum, qui haberet propositum numquam parendi, vel abstinendi ab ullo actu prohibito in Regula, vel à suo Superiore, nisi præcipiatur, vel prohibeatur sub mortali. Quæ enim tunc facies Religionis foret? Vide *Bassæum in florib. v. peccatum, n. 8.* Denique dictis contraria dicta D. Augustini intelligenda sunt, vel per accidens, ratione periculi, quod subesse potest: vel per se in sensu Assertionis sequentis.

ASSERTIO VI.

Peccata venialia multiplicata tandem mortale efficiunt, quando habent inter se moralem connexionem ratione materiæ concrescentis, vel effectus alicujus causati sub aliqua una directa, vel indirecta intentione. Ita cum aliis Sanch. *lib. 1. mor. c. 4. n. 20.* Et communissima doctrina, etiam Scoti *in 3. d. 38. q. 1.* Ubi dicit: *unum mendacium jocosum, vel officiosum à Prælato, vel Doctore prolatum non esse mortale, sed frequentatum: propterea quod tunc pereat ejus Auctoritas in docendo, vel judicando.*

EXPLICATIO.

Ratio est. Quia quamvis sola multiplicatio venialium per se non possit variare rationem peccati venialis, ut dictum est, tamen per accidens, ex circumstantia specialis connexionis, vel conjunctionis moralis in materia, vel affectu causato, peccatum, quod alioquin ex genere suo foret veniale, hic, & nunc in individuo mortale fit, dummodò accedat advertentia, & intentio directa, vel indirecta circa illam materiam, vel effectum. Juxta sequentes Regulas. 44

REGULA PRIMA.

Peccata venialia multiplicata ratione materiæ, vel effectus fiunt mortalia, quando fiunt ex directa principali intentione congregandi notabilem quantitatem sufficientem ad mortale, aut causandi effectum moraliter malum. E. g. Qui furtis repetitis semper furatur quid modicum, ne fortè notetur, sed ex intentione surripiendi magnam quantitatem, & inde ditescendi, is primo, & singulis furtis peccat mortaliter. Omnes cum Lessio *lib. 2. c. 12. dub. 7.* Sanch. *lib. 7. mor. c. 21.* Laym. *lib. 3. tract. 3. part. 1. cap. 1. n. 6.* Lugo *disp. 16. sect. 3. de Just.* (eademque erit ratio quoad effectus causatos. Ut si quis intentione principali proponeret violare jejunium, vel festum, ne tamen notetur, vellet repetitis vicibus semper modicum comedere, vel laborare. &c.) Ratio est. Quia qui habet propositum proximo nocendi in re gravi, peccat mortaliter; & media semper participant malitiam finis intenti: atqui talis habet, & retinet semper propositum nocendi proximo in re gravi, & singula furta minuta procedunt ex illo proposito tamquam ejus continua executio: singulaque tamquam media ordinantur ad acquirendam rem alienam notabilem, ut finem moraliter malum: ergo talis singulis furtis minutis peccat mortaliter: non tamen committit tot distincta furta mortalia sed unum tantùm. Quia omnia furta minuta simul sub una intentione principali uniuntur tamquam continua una executio illius intentionis lethalis. 45

Quare judica, mortaliter peccasse eum, qui mensuras, & pondera falsificando modicè, vino aquam, aliisque mercibus deteriorem materiam miscendo, &c. notabile lucrum collegit: qui alienas vineas circumcursando uvarum multitudinem congregavit, &c. Quia in his casibus unum est malignum propositum circà objectum grave, & mortale. Non autem ita facile judicabis, mortaliter peccasse eum, qui hodie ab uno non ita divite duos pacios furatus est, & absumpsit, ac deinceps abstinere proposuit: nihilominùs post aliquot dies iterùm nactus occasionem duos pacios eidem, vel alteri abstulit, & eodem modo sæpiùs post propositum abstinendi, ad summã unius v. g. floreni pervenit. Quia

talis

talis non unum propositum retinet, quod sæpiùs revocavit; unde nec unum peccatum committit, sed plura dissoluta, & venialia, nisi denique perveniant ad quantitatem valdè notabilem, & damnosam, v. g. duorum, vel trium florenorum. Tunc enim peccatum mortale non effugiet; si non ratione ablationis, quia fortè non advertit, saltem ratione injustæ detentionis, quam utique aliquando advertere debebit: ut mox videbis ampliùs.

REGULA SECUNDA.

46 PEccata venialia multiplicata tamdem efficiunt mortale ratione effectus, vel materiæ concrescentis, ex sola saltem indirecta intentione continuandi veniale usque ad materiam notabilem, vel effectum mortaliter malum. Exemplum rursùs notissimum in furtis. Qui successivè repetitis vicibus furatur quid modicum, v.gr. singulos denarios, pacios, &c. absque quidem prævia intentione congregandi magnam quantitatem, attamen advertens tamdem concrescere notabilem summam domino causaturam notabile detrimentum, quæ nimirùm simul ablata sine controversia sufficeret ad peccatum mortale v.gr. unius ducati, &c. eo statu, si sciens, & volens insuper aliquid modicum auferat complens, vel excedens ille quantitatem, etiam unicum cruciferum, vel denarium, ipso illo ultimo furto minuto peccat mortaliter: seu ipsum illud ultimum furtum minutum, alioquin seorsim secundùm se sumptum veniale, hic, & nunc ratione conjunctionis volitæ cum precedentibus est peccatum mortale: aut potiùs, & rectè sonantiùs loquendo. *Intentio illa, seu voluntas continuandi furtum per illud minutum usque ad quantitatem notabilem, lethalis est. Quia tunc censetur consentire in totum damnum*, (sunt verba formalia auro, & cedro digna Reverendiss. & Amplissimi Domini D. JOANNIS MELCHIORIS Episcopi Domitiopolitani, Herbipolensium Pro-Episcopi, Viri virtute, ac doctrina præstantissimi, dum ante aliquot annos Tyrones meos, quæ ejus est erga Religiosos pia humanitas, in sacro, & celeberrimo illo Senatu Ecclesiastico Præses, ipsos personaliter pro Cura examinaret.) Ratio ergo est. Quia illud opus, quo injustum notabile damnum proximi completur, peccatum mortale est: atqui per illud ultimum furtum, quo quis advertit, se pervenire ad summam notabilem, v.g. furando ultimum pacium complentem Talerum, vel ducatum respectivè, completur notabile damnum proximi: ergo illud ultimum furtum mortale est, non quidem secundùm se absolutè, sed cum habitudine ad furta præcedentia consideratum. *Est jam communis doctrina. Sic enim Major, Medin. Sot. Valentia, Vasq. Molin. alii cum Sanch. lib.6. Moral. c. 21. n. 5. Laym. supr. c.1. n.6. Lugo suprà sect. 3.* Quamvis contrarium sentiant *Navarr. c. 17. n. 129. Lessius sup. dub. 8. Marchant. Trib. part.1. tr. 3. tit. 1. q. 5. & alii negantes*, ullum ex illis furtis minutis fuisse peccatum mortale: quamvis fateantur, talem sub mortali teneri restituere illam quantitatem notabilem per furta minuta congregatam: ideòque peccare mortaliter detinendo tantùm, non verò auferendo unquam: quod ipsum quidem posse fieri Regula sequenti patebit. Sed hic interim confirmemus Regulam datam. Talis ergo secundùm omnes sub mortali tenetur restituere summam notabilem furtis minutis congregatam; non quidem sub mortali totam illam summam, sed illam solùm partem, quæ constituit quantitatem notabilem in grave damnum proximi, quaque restituta, non retinetur ampliùs quantitas notabilis cum gravi damno proximi: secundùm communem DD. *apud Lugo, cit. n.41.* Atqui quod sub mortali restituendum est, etiam sub mortali non auferendum erat: seu, cujus retentio est mortalis, illius etiam ablatio fuit, vel saltem potuit esse mortalis: ergo si illa pars complens summam notabilem sub mortali restituenda est, eamdem auferre, fuit, vel saltem potuit esse mortale, nisi tunc inadvertentia excusasset.

EXEMPLIS aliis Regula declaratur. I. Potest quis comedendo, vel bibendo pretiosa aliena, peccare mortaliter: ubi sanè ultima bucella, vel haustus secundùm se non est quid grave, tamen cum præcedentibus conflat damnum, & peccatum grave. Idemque est de ultimo haustu inebriante. II. Clericus eodem die interruptis vicibus omittens plures Psalmos, vel Partes secundùm se non notabiles in Officio divino, quæ tamen simul sumptæ conflent quantitatem notabilem, ultima omissione, etsi secundùm se modica, peccat mortaliter. III. Si eodem die Jejunii, iteratis vicibus modicum quid extrà refectionem comedas, quæ tamen modica simul sumpta constituant quantitatem notabilem sufficientem ad transgressionem mortalem jejunii: aut si eodem die Festo, distinctis vicibus per modicum tempus, v.g. dimidium horæ, serviliter labores, ut tamdem concrescat tempus notabile sufficiens ad mortalem violationem Festi, v.gr. trium, vel quatuor horarum, dummodò id advertas tandem peccas mortaliter, etiam modicum sumendo, vel laborando. Quia tunc diversæ illæ parvæ violationes morali connexione concrescentes complent unum notabilem quantitatem: ut notat etiam *Sanch. lib.1. Moral. c.4. n.8. Portellus verb. Festi dies, n.2. in addit.* IV. Qui sæpiùs modicum excedit limites temperantiæ in cibo, vel potu; & tamdem advertit necessariò graviter lædendam valetudinem, etiam modico insuper excessu, ratione effectus, seu notabilis damni causari, mortaliter peccat. Simili ratione, qui sæpiùs iterat mendacia jocosa, leves detractiones, levia convicia, vexatiunculas, &c. advertens tamdem alium, vel alios excitandos ad gravem iracundiam, jurgia, lites, scandala, &c. tamdem aliquo ejusmodi actu, etsi secundùm se levi, & veniali, peccabit mortaliter, ratione mali effectus causati. Vide *Sanchez loc. cit. & alios apud ipsum*.

DICES I. Multiplicata venialia numquam faciunt mortale. *Distinguo*. Si sint omninò disparata absque omni connexione adinvicem in materia, vel effectu causato, ut in exemplis allatis *Assert. præc.* concedo. Si autem sint ita connexa, ut in exemplis hactenùs allatis; nego. Neque etiam in proposito, peccata venialia, ut talia in individuo faciunt unum mortale: sed ultimum furtum, v.g. quod secundùm se solùm esset veniale, hic, & nunc adjectum præcedentibus fit mortale, quod valde notandum est. II. Ultimus actus furti, v.g. est ejusdem rationis cum præcedentibus: ergo venialis tantùm, sicut actus præcedentes. *Disting. anteced.* Est ejusdem rationis ex objecto, & per se concedo: Ex circumstantia, & per accidens: nego. Rationem enim connexionis cum præcedentibus actibus habet ultimus actus aliquam circumstantiam complentem scilicet materiam, & damnum notabile, quam nō habent actus priores. III. Ultimum furtum non plùs nocet, quàm præcedentia: ergo omnia sunt tantùm venialia. Iterum *distinguo antecedens*. Non plùs nocet absolutè secundùm se sumptum; concedo. Non plùs nocet respectivè, & ut est conjunctum cum furtis præcedentibus; nego. Nam ultimo furto minuto aufertur integer florenus, vel ducatus, qui non ablatus erat furtis præcedentibus. IV. Quomodo ergo salvabuntur famuli Magnatum continuo auferentes, malè impendentes, vel consumentes aliqua modica, & numquam restituentes? *Resp.* illos excusari à mortali, & onere restitutionis partim per inadvertentiam: partim quia Domini Magnates in his non censentur valdè inviti, nec suos famulos tam strictè obligare velle ad tam exactam administrationem rerum suarum etiam quoad modica. Alioquin illi peccāt, sicut alii homines.

PETES. Quid, si quis post notabilem quantitatem minutis furtis comparatam usque ad peccatum mortale commissum, rursùs incipiat, & perget furari modica? Sic distinguendum est cum *Lugo sup. cit.* Aut enim talis nondum pœnituit de furtis præcedentibus, nec restituit, vel restituere proposuit; & sic denuò furando modica ab eodem, peccat mortaliter toties, quoties. Quia tunc habet explicitam, vel implicitam voluntatem augendi damnum proximi, & retinendi notabilem quantitatem rei alienæ semper majorem, & majorem. Aut talis jam pœnituit de furtis præcedentibus, & vel de facto restituit, vel restituere, data occasione, proposuit: & tunc denuò furando minuta peccat tantùm venialiter, donec rursùs attingat quantitatem notabilem sufficientem ad mortale furtum. Quia tunc per pœnitentiam, & restituendi propositum abrupit continuationem furtorum præcedentium cum sequentibus, & sequens materia non concrescit ampliùs cum præcedenti; sed manet per se sola, & venialis, donec rursùs concrescat, cum alia materia sequenti.

REGULA TERTIA,

INsuper hoc singulare est in materia furti, vel injustitiæ, quod ex pluribus furtis minutis, & singulis de facto venialibus tantùm, tamen accrescente notabili quantitate sufficiente ad peccatum mortale, adhuc exurgat peccatum mortale, ratione injustæ detentionis tantùm. Ita nimirùm: ut, licèt quis furtis minutis sæpissimè repetitis usque ad notabilem summam, quia numquam recordatus præcedentium furtorum, non advertit, vel attendit ad accrescentem quantitatem, singulis furtis, etiam ultimo solùm peccaverit venialiter, & numquam mortaliter ratione ablationis: posteà tamen advertens aliquando quantitatem notabilem aggregatam, peccabit mortaliter ratione injustæ detentionis, seu non restitutionis rei alienę. *Cōmunis, & omninò certa doctrina apud Sanch. sup.* & fatetur *Nav. c. 17. n. 139.* etsi alibi oppositum tenuerit. Ubi adverte, in furtis duo es- 47

se. Unum est injusta ablatio rei alienæ invito Domino: alterum est injusta detentio, seu non restitutio rei alienæ invito Domino. Et quamvis per se, & ordinariè ablatio, & detentio ejusdem rei alienę constituant unum numero peccatum, cùm utrumque per modum unius intendatur: nemo enim vult rem furari, quin saltem ad tempus eam detinere, ejusque usu, ac possessione dominum spoliare intendat: per accidens tamen quoad rationem peccati sępè multùm differunt. E. grat. Accipit quis mutuum à domino volente certo tempore restituendum; abstulit gladium furioso ad impedienda damna aliis inferenda, posteà finito termino, vel furore, repetenti domino non restituit: is non peccavit auferendo: retinendo autem peccat mortaliter ex genere suo. Contrà. Furatur quis equum suo domino: posteà ab eodem domino damno æquali, vel majori affectus non vult reddere: peccavit mortaliter auferendo; at non peccat detinendo, si alter damnum illatum quoque resarcire nolit. Item abstulisti bursam intentione furandi aliquot denarios tantùm, posteà repertos aliquot aureos detines: peccasti solùm venialiter auferendo, sed detinendo peccas mortaliter. Contrà. Abstulisti bursam intentione furandi aliquot ducatos, posteà repertos solùm aliquot denarios retines, peccasti mortaliter auferendo, at non nisi venialiter detinendo. Ita in proposito. Si furtis minutis, & venialibus sæpè repetitis, omnino disparatis, nec ulla intentione unitis, conquisivisti notabilem summam sufficientem ad peccatum mortale, peccasti semper venialiter tantùm auferendo; at peccatis posteà mortaliter compertam summam notabilem detinendo, seu non restituendo invito domino. Ratio est. Quia velle detinere alienum in magna quantitate semper est mortale: atque per plura repetita furta minuta, etsi omnia, & singula venialia tantùm, ut puta, si furans numquam recordatus furtorum pręcedentium, non advertit ad materiam notabilem concrescentem: aut licèt adverterit, tamen de præcedentibus jam pœnituit, & restituere proposuit, nihilominùs re ipsa aggregatur materia notabilis cum gravi damno proximi, v. g. ad unum, vel alterum ducatum: ideòque scienter retinens, vel restituere nolens peccabit mortaliter. Ergo ex pluribus furtis minutis, etiamsi omnia, singula quoad ablationem fuerint venialia, tamen accrescente materia notabili sufficiente ad mortale, ratione injustæ detentionis exurget peccatum mortale, & obligatio restituendi sub mortali.

REGULA QUARTA.

48 FUrta minuta, ac venialia multiplicata prædictis modis constituunt peccatum mortale, cum obligatione restituendi sub mortali, non tantùm, cùm fiunt ab eodem eidem, quod hactenùs suppositum est: sed etiam cùm fiunt ab eodem diversis dominis. Et quidem quoad primum modum cùm quis ex directa, & formali intentione ditescendi, seu notabilem summam congregandi, furatur à diversis modica, videtur esse extra controversiam. Quia talis intentio est peccatum mortale, ex qua singula sequentia furta minuta, tamquam continua illius intentionis executio, eamdem malitiam mortalem participant; & tunc domini quàm maximè censentur inviti. Quoad secundum verò modum, cùm quis absque ejusmodi intentione principali, magnam quantitatem congregandi, à diversis furatur modica usquead notabilem summam scienter concrescentem: equidem *Joann. Medina, Angelus, Navarr. cit. c. 17. n. 239. Toletus l. 5. c. 16.* alii putant, talem numquam peccare mortaliter. Contrarium tamen longè veriùs docent DD. communiter *Lessius l. 2. de Justitia c. 12. dub. 7. Molina t. 3. disp. 689. Sanch. l. 7. moral. c. 21. Laym. l. 3. part. 1. c. 1. v. 6. Lugo. cit. disp. 26. sect. 3. §. 1.* Ratio est. Quia licèt talis minuta furando à diversis dominis non inferat notabile damnum singulis seorsim, & actualiter: infert tamen notabile grave damnum omnibus collectivè, seu ipsi Communitati, vel Reipublicæ, saltem habitualiter, quâtenùs nimirùm, si talis modus furandi non esset graviter prohibitus, maxima sequęrentur incommoda, & inconvenientię contra Bonum commune, & indemnitatem civium. Si enim cuilibet citra peccatum mortale liceret ditescere tali modo, seu furtim magnam copiam congregare ex alieno, quę foret facies Reipublicæ? qui mores? quæ securitas? Deinde sequeretur, posse aliquem sine peccato mortali in venditionibus uti ponderibus, & mensuris modicè falsificatis, & diminutis: quod tamen in omni Republica benè instituta meritò gravissimè prohibitum est. Item sequeretur, non peccare mortaliter eum, qui ex granario, vel cellario totius Communitatis furaretur magnam quantitatem; aut qui sine justo titulo tributa, seu gabellas, etsi minutas exigeret à tota populosa Communitate &c. Quia talis singulos non graviter, sed leviter admodùm læderet: quę tamen omnia sunt absurdissima: ergo, &c.

Cæterùm in favorem ejusmodi furunculorum aliqua hic advertere debes, I. Universaliter, sive quis furtis minutis furetur ab eodem, sive à diversis, ad contrahendum peccatum mortale majori quantitate opus est, quàm illa, quę simul ablata constitueret peccatum mortale. Quia scilicet Domini non sunt ita inviti ad furta successivè, seu per intervalla facta, quàm ad furtum rei notabilis simul factum; & ordinariè non tantum damnum infertur. Vide *Molinam, Sanch. Lugo cit.* II. Major item requiritur quantitas, si plura furta minuta diversis, ac pluribus contingant, quàm si eidem. Quia tunc omnes, & singuli non tam grave damnum patiuntur actualiter, & communiter minùs inviti sunt. *Molina cit. disp. 689.* determinat duplò, vel ad majorem quantitatem requiri in furtis diversis dominis, quàm uni factis. *Laym. ib.* a mortali excusat eum, qui à triginta mercatoribus singulos pacios auferret, atsi uni ablati sine dubio mortalis quantitas essent. III. Eò etiam major requiritur quantitas in furtis factis sive eidem, sive diversis, quantò fiunt per majora temporum intervalla. Quia eò magis deficit unius damni connexio, & domini minùs inviti censeotur. Unde licèt florenus v. g. simul, vel successivè brevi tempore ablatus constitueret peccatum mortale, puta respectu mediocriter divitis; tamen successivè per longum tempus, utpotè duorum, vel trium annorum, surreptus, non concrescit in peccatum mortale. Et si pluribus, tanto temporum intervallo, absque ditescendi proposito, talia furta minuta fierent, etiam duo, vel tres aurei non sufficerent ad peccatum mortale. Quæ tamen omnia prudentis, & probi viri, vel Confessarii judicio relinquuntur. De quo latè *Molina, & Sanchez citati*. IV. Addit *Joannes Medina*, & probabile censet *Lessius, cit. dub. 7.* etiam requiri, ut taliter successivè, & præsertim à pluribus auferens non sit valdè pauper, & egens: alioquin excusabitur semper à mortali peccato, & restitutionis debito.

Dubium incidens.

Quid de Furtis minutis factis eidem à diversis?

EXempli gr. Plures transeuntes vineam, singuli paucos botros decerpunt: plures intrantes cellam vinariam, singuli modicum furantur vinum, vel furtivè bibunt: plures famuli eidem Domino modicam pecuniam subtrahunt, &c. ita tamen, ut omnia simul sumpta conficiant quantitatem notabilem in grave detrimentum Domini. Hic certum est, si plures communi consensu, consilio, cooperatione ita furentur, singulos peccare mortaliter, & teneri ad restitutionem in solidum: scilicet in defectu aliorum. Quia singuli sunt causa moralis totius damni. Quod si unus primus incipiens ejusmodi furtum minutum, solo exemplo suo alii causa fuit, ut alii grave damnum inferrent, jam mentio facta est *suprà n. 23.* 49

Quæstio ergo, & difficultas solùm est. Utrùm, quando quis sciens alios quoque modica furari, vel furatos esse, nihilominùs, & ipse modica furatur, absque omni consensu, vel influxu in furta aliorum, peccet mortaliter, & restituere teneatur suam partem, ex eo, quod advertat, suo, & aliorum furtis notabile damnum proximo inferri? Affirmativa sanè communior est sententia. *Navarr. Medina, Major Corduba, Angelus, Sayrus, Vasq. & alii cum Molina suprà, Filluccio tr. 31. c. 10. n. 249.* eò quòd talis sciens cooperetur ad grave damnum proximi,

Probabilior tamen videtur sententia opposita negativa Lessii, *l. 2. c. 12. dub. 9.* Sanch. *l. 7. moral. c. 21. n. 22.* Tanner, *to. 3. d. 4. q. 6. dub. 9.* Lugo *d. 16. sect. 3. §. 2. n. 55.* Diana *part. 2. tract. 17. resol. 42* Ratio est. Quia talis nec infert grave damnum ratione sui furti secundùm se, quòd exiguum, & veniale esse supponitur: nec ratione sui furti ut conjuncti cum furtis aliorum: quia suo furto nullo modo cooperatur ad furta aliorum: & grave nocumentum ex omnibus resultans non causatur per tuum furtum, sed per furta aliorum, quibus nullo modo causa fuisti. Alioqnin sequeretur, quòd posito ad furtum mortale sufficere viginti pacios, & Titius jam abstulisset octodecim, tu autem conscius, absque ulla cooperatione auferres solùm duos, peccares mortaliter, & Titius venialiter tantùm; quo nihil absurdius: ergo eo casu non peccas mortaliter, nec consequenter sub mortali obligaris ad restitutionem aliquam. Aliud est, si unus, & idem tali modo furetur; tunc enim ipse solus totius damni causa est. Aliud etiam est de eo, qui jam ægrotum, vel vulneratum, alioquin supervicturum, denuò leviter vulnerans occidit: quia infert gravissimum detrimentum, quod morbus, vel vulnera priora non intulissent.

Funda-

Fundamentum ergo oppositæ sententiæ, seu principium illud: *Omnis scienter cooperans ad grave damnum alterius, peccat graviter*: Verum solùm est, quando quis influit in totum damnum moraliter, jussu, consilio, concursu, &c. aut per se graviter damnificat, non item si leviter tantùm.

CAPUT VI.

DE SUBJECTO PECCATI,

Et Peccatis maximè internis.

SUMMARIUM.

1 *Subjectum peccati triplex assignari solet,*
2 *Formaliter, & primariò esse potest in voluntate.*
3 *Eaque sola,*
4 *Secundùm rationem, vel portionem superiorem.*
5 *In aliis verò potentiis, & membris secundariò solùm.*

1 Subjectum peccati triplex assignari potest. I. Subjectum peccati ultimatum, seu denominationis est ipse homo, seu persona peccans. II. Subjectum peccati immediatum, seu inhæsionis est potentia hominis eliciens, seu exercens actum peccaminosum. III. Subjectum intrinsecum, seu potiùs materiale peccati est ipse actus peccaminosus, unde nata est alia celebris divisio peccati in peccata cordis, oris, & operis, de quibus infrà. Modò pro fundamento dicendorum sit

ASSERTIO I.

Peccatum formaliter, & primariò potest esse in voluntate sola secundùm rationem, vel portionem superiorem: non item secundùm portionem inferiorem, aut in aliis potentiis, & membris externis, nisi secundariò tantùm. Communissima doctrina, D. August. *l. 12. de Trinit* c. 12. D. Thom. *1.2. q. 13. art. 4. et re ipsa* Scotus *quod. 18. art. 3. & in 2. dist. 42. q. 4.*

§. I.

2 *In Voluntate.* Observa hic ex S. Augustino proximè citato mentem humanam, quoad rationem, & voluntatem, dividi in rationem, ac portionem superiorem & inferiorem. Ratio superior (quam S. Augustinus comparat viro) dicitur intellectus, quatenus judicat secundùm rationes æternas. Utpotè secundùm legem Dei, secundùm regulas honestatis, vel inhonestatis, in ordine ad gloriam, vel pœnam æternam. Ratio inferior (uxori comparata) dicitur idem intellectus, quatenùs judicat secundùm rationes temporales, ut potè commodi, vel incommodi sensibilis, & temporalis tantùm. Et ita proportionaliter in voluntate: Portio superior dicitur, quatenùs tendit in objecta, ut regulata per rationem superiorem, secundùm rationes æternas, seu regulas honestatis, & inhonestatis. Portio inferior verè dicitur eadem voluntas, quatenùs tendit in objecta, ut regulata, vel potiùs declinata per rationem inferiorem, secundùm rationes temporales commodi, vel incommodi sensibilis. Aliis verbis, sed reipsa coincidentibus, explicat *Scotus*: Portionem superiorem esse voluntatem quatenùs tendit in sua propria objecta, nimirùm primariò in ultimum finem, & in omnia alia in ordine ad hunc finem. Atque ad hoc ipsum regulariter per rationem superiorem secundùm rationes æternas. Portionem verò inferiorem esse eamdem voluntatem, quatenùs tendit in objecta propria appetitus sensitivi, scilicet commodum sensibile, quod idem est, ac secundùm rationes temporales.

§. II.

3 *In Voluntate sola.* Ratio est. Quia omne peccatum essentialiter debet esse voluntarium, ac liberum. Peccatum enim adeò voluntarium est, ut si voluntarium non sit, eo ipso peccatum non sit, uti docet *S. August. l. 1. Retract. cap. 13.* ergo peccatum formaliter, & primariò potest solùm inesse illi potentiæ, quæ formaliter, & primariò voluntaria, ac libera est: atqui sola voluntas primariò formaliter, & essentialiter libera est, secundùm omnes: ergo in sola voluntate formaliter, & primariò potest esse peccatum, non item in aliis potentiis. Unde in primis motibus concupiscentiæ nullum posse esse peccatum, infrà defendetur. Et quamvis Doctores, volentes actum externum addere aliquam malitiam super actum internum, dicant, in potentia externa posse esse peccatum *formaliter*: aut non dicunt *primariò*, sed solùm *secundariò*, & dependenter à voluntate esse, omnes fatentur. Vide *de hoc dicta suprà c. 3. q. 4.*

§. III.

4 *In sola voluntate secundùm rationem, ac portionem superiorem.* Ratio iterùm est. Quia peccatum debet esse voluntarium, & ideò præcognitum quoad suam malitiam, seu deformitatem contrà rectam rationem, vel legem: atqui sola ratione superiori secundùm rationes æternas cognoscuntur peccata formaliter secundùm suam malitiam, seu deformitatem contra rectam rationem, vel legem, ut ex terminis liquet: ergo in voluntate secundùm portionem superiorem dumtaxat, quatenùs scilicet tendit in objecta, ut proposita per judicium rationis superioris secundùm suam malitiam, ac deformitatem, potest esse peccatum formaliter, & primariò: adeò ut sicut actus numquam fit bonus moraliter, & honestus, nisi fiat à voluntate secundùm judicium rationis superioris juxtà rationes æternas, ita nullum unquam potest fieri peccatum, seu actus malus moraliter, & inhonestus, nisi fiat à voluntate præter, vel contra rationis superioris judicium, juxta rationes æternas proponens talem actum esse malum, & inhonestum: non ergo etiam in ipsa voluntate *secundùm portionem inferiorem*: sic enim tendit in objecta præcise secundùm rationem commodi, vel incommodi sensibilis, & temporalis, eodem prorsùs modo, quo appetitus sensitivus, seu sensualitas etiam in brutis, ubi sine dubio non potest esse peccatum secundùm se; multò minùs *in aliis potentiis, & membris externis, formaliter, & primariò*: sed

§. IV.

Supposito ergo voluntatis, secundùm portionem superiorem operantis imperio, consensu, vel permissione, *secundariò tantùm* peccatum potest esse in omnibus aliis potentiis, ac membris externis, quatenùs in suis actibus subsunt imperio voluntatis: adeò ut primò, & formaliter peccata solùm sint actus voluntatis eliciti: *imperantes, consentientes, & permittentes*: actus verò aliarum potentiarum, & membrorum, solùm ut imperati, admissi, vel permissi à voluntate, adeoque *secundariò tantùm* peccata sint. Itaque imperante, consentiente, vel cùm posset, & deberet impedire, permittente voluntate, secundùm portionem superiorem operante, peccatum secundariò esse potest: I. In intellectu, ut cogitationes malæ, suspiciones, judicia temeraria, hæresis, &c. II. in phantasia sensitiva; imaginationes turpes, &c. III. In appetitu sensitivo, seu sensualitate; appetitiones rerum malarum, delectationes morosæ, maximè venereæ, &c. IV. In potentiis, & membris externis: ut voluntariè illicita, vel ad finem illicitum videre, audire, gustare, loqui, tangere, ambulare; &c. Ratio omnium est. Quia in omni illo potest esse peccatum secundariò, cujus actus proprius aliquo modo voluntarius illicitus est, seu peccatum est: actus autem proprii intellectus, phantasiæ, appetitus, ac potentiarum, membrorumque externorum, facti sic imperante, consentiente, vel permittente voluntate circa objecta illicita, verè illiciti, & peccata sunt: ergo in iis omnibus potest esse peccatum secundariò, & quidem formaliter, non materialiter tantùm, ut cum *Scoto citat. quodlib. 18. artic. 3.* docent *Medina, Vasquez, & alii, quos refert, & sequitur Tanner. hic disp. 4. q. 8. dub. 1.* Et hinc peccata alia interna, alia externa dicuntur. 5

SECTIO I.

Peccata interna, & externa, seu Cordis, Oris, & Operis

SUMMARIUM.

6 *Divisio peccati in cordis, oris, & operis, ut in species.*
7 *Ut in gradus distinctos.*
8 *Qualis ordinariè sit processus practicus ad peccatum internum?*
9 *Cogitationes, & imaginationes rerum malarum secundùm se indifferentes sunt: factæ autem voluntariè, bonæ, vel malæ esse possunt.*

Divisio hæc tradita à D. Hieron. *in Ezech. cap. 43.* dicente: *Aut enim cogitationibus, aut sermone, aut opere peccamus*; duobus modis intelligi, & explicari potest, tamquam in species, & tamquam in gradus tantùm.

§. I. *Peccata cordis, oris, & operis, ut species diversæ.*

6 PEccata cordis, seu interna universaliter dicuntur, quæ fiunt, & consummantur (quasi in corde) in potentiis internis, utpote voluntate, intellectu, phantasia, appetitu sensitivo. Ut odium Dei, & Proximi, hæresis, superbia, avaritia, invidia, delectatio morosa. Peccata oris dicuntur, quæ supposito voluntario interno, consummantur solo sermone, vel prolatione verborum: ut blasphemia, perjurium, maledictum, mendacium, &c. Peccata operis dicuntur, quæ supposito voluntario interno consummantur opere externo, seu per exercitium potentiarum, ac membrorum externorum: ut furtum, homicidium, fornicatio, &c.

§. II. *Peccata Cordis, Oris, & Operis, ut gradus distincti.*

7 UT sensus sit: peccata aliqua sunt, quæ incipiunt cordis cogitatione: incrementa capiunt in sermone: & complentur, seu consummantur opere, vel facto externo, ut fieri constat in fornicatione, homicidio, &c. Alius sensus esse potest, respectu diversorum peccantium in simili genere peccati: v. g. Unus delectatur corde tantùm in cogitatione fornicationis, nolens loqui, aut facere turpia. Alius delectatur, & loquitur. Tertius delectatur, & loquitur, & consummat opus. De peccatis externis, seu oris, & operis in genere, nihil hic speciale dicendum superest: multa verò, de peccatis internis, seu cordis, multa per omnem modum, & multùm difficilia; interim tamen scitu summè necessaria, quia in praxi frequentissima: confortare, conabor explicare ad captum tuum.

§. III. *Processus practicus ad peccatum internum.*

8 ORdinatiè talis est. I. Ex sensibus externis, vel alia causa excusante fit imaginatio rei delectabilis, vel contrariæ in phantasia: atque ob naturalem, ac intimam connexionem potentiarum, statim de eadem re fit cognitio, vel cogitatio in intellectu; priùs secundùm rationem inferiorem, ut res delectabilis, vel contraria est: deinde secundùm rationem superiorem, ut quid malum, seu peccatum est, contrà rectam rationem, vel legem Dei. II. Ex imaginatione phantasiæ sequitur aliquis motus amoris, vel odii; delectationis, vel tristitiæ, aut iræ in appetitu sensitivo; & ob dictam connexionem potentiarum, statim fit similis motus in ipsa voluntate. III. Voluntas consentit; aliquando quidem consensu efficaci in ipsum opus, v. g. vindictam, copulam, &c. & dicitur propositum, vel desiderium. IV. Aliquando verò consentit consensu solùm inefficaci, & simplici complacentia in ipsum tantùm motum delectationis, iræ, &c. & dicitur delectatio morosa. Hæc ergo quatuor accuratè distinguenda, & explicanda sunt. 1. Cogitatio, & imaginatio. 2. Motus internus. 3. Propositum, vel desiderium, seu consensus in opus. 4. Delectatio morosa, seu consensus in motum tantum. Primum nullam habet difficultatem. De aliis tribus, distinctis Sectionibus sequentibus agemus.

§. IV. *Cogitationes, & Imaginationes malarum rerum*

9 ETiam pessimarum, secundùm se sunt omninò naturales, & indifferentes, ac manent tales, quamdiù sunt involuntariæ, factæ autem voluntariæ per imperium, vel consensum voluntatis, possunt esse tam bonæ, quàm malæ. Nam 1. si assumantur ad bonum finem, v. gr. studendi, docendi, dolendi, &c erunt bonæ, & meritoriæ. 2. si assumantur, vel permittantur ad malum finem, utpote operationem malam, vel delectationem inhonestam, erunt malæ mortaliter, pro ratione materiæ. 3. Si assumantur, vel permittantur sine ullo bono fine ex sola curiositate, vel levitate, erunt malæ venialiter, & otiosæ. 4. Cogitationes tamen, & imaginationes de rebus obscœnis, practicè loquendo fere semper sunt male mortaliter, si voluntariè, & morosè fiant, cum aliqua saltem speculativa delectatione, ut infrà dicam ex professo, *n. 29.*

SECTIO II.

Motus ad malum qualiter Peccata.

SUMMARIUM.

10 *Motus, seu passiones in homine excitatæ, aliæ sunt naturales, aliæ sensuales, aliæ rationales.*
11 *Motus primò primi ante omnem advertentiam, vel deliberationē rationis superioris nullo modo peccata sunt.*
12 *Motus verò secundò primi, veniales tantùm.*
13 *Motus autem deliberatè admissi, vel quæsiti, in materia mortali, mortales sunt.*
14 *Sicut & purè promissi, nisi voluntas saltem simplicem nolleitatem, vel displicentiam eliciat.*
15 *Habito autem tali actu contrario nolleitatis, vel displicentiæ simplicis, non tenetur voluntas positivè resistere sub mortali;*
16 *Sed ordinariè saltem: sub veniali.*
17 *Applicatio practica.*

MOtus generatim dicuntur passiones, seu alterationes quædam excitatæ in homine, & brevi transeuntes: Alii sunt mere *naturales*, qui ex naturalium qualitatum dispositione oriuntur. ut calere, frigere, fames, sitis, pigritia, vel torpor naturalis. &c. de quibus hic non est sermo: Alii sunt motus *sensuales*, qui ex apprehensione potentiæ imaginativæ, seu phantasiæ circa objectum delectabile, vel contrarium sensibile excitantur in appetitu sensitivo, seu sensualitate, communes homini cum brutis: Alii denique sunt motus *rationales*, qui ex cognitione ipsius intellectus circa objectum conveniens, vel disconveniens, seu sensibile, seu quodcumque aliud, excitantur in ipsa voluntate. Utpote *amoris, odii, delectationis, tristitiæ, iræ, &c.* Omnes quoque hi motus secundùm se naturales sunt, & indifferentes, & morales, boni, vel mali, fiunt per ordinem, ad rationem, & voluntatem, & eo respectu, alii dicuntur *primò primi*, alii *secundò primi*, alii omninò *deliberati*; & hi, vel *admissi*, positivo consensu, vel imperio, vel *permissi* tantùm, voluntate se negativè habente. 10

§. I. *Motus primò primi, sine peccato*

SUnt, qui ex apprehensione objecti convenientis, vel disconvenientis excitantur naturaliter in appetitu sensitivo, vel ipsa voluntate, ante omnem tamen advertentiam, vel deliberationem rationis superioris: quod signanter dico. Nam sicut ex imaginatione, seu apprehensione sensitiva objecti convenientis, vel disconvenientis, ob naturalem subordinationem potentiarum, statim movetur intellectus ad cognoscendum, vel cogitandum idem objectum sub eadem ratione convenientis, vel disconvenientis sensibilis præcisè, hoc est, secundùm rationem inferiorem: ita etiam ex motu appetitus sensitivi, v. gr. delectationis, tristitiæ, &c. ob eamdem sympathiam potentiarum statim solet moveri voluntas ad similes motus delectationis, vel tristitiæ, circa idem objectum, & secundùm eamdem rationem convenientis, vel disconvenientis sensibilis, hoc est, secundùm portionem inferiorem. Quamdiù tamen intellectus non advertit ad eos motus secundùm rationem superiorem, quatenus scilicet sunt mali, inhonesti. vel prohibiti, tamdiù manent motus primò primi. ... ergo 11

Motus primo primi, cùm nullo modo sint voluntarii, sed omnem voluntatis liberum assensum, omnemque advertentiam, ac deliberationem rationis superioris præveniant, nullo modo peccata esse possunt. Nullo enim modo est in potestate voluntatis, quin vel ex actibus sensuum externorum, & phantasiæ, vel ex naturali dispositione qualitatum, vel etiam operante diabolo in sensualitate, & ob naturalem connexionem, ac sympathiam etiam in voluntate secundùm portionem inferiorem excitentur, vel continuentur; etiam post advertentiam, vel deliberationem rationis superioris, ipsa voluntate maximè nolente, abhorrente, repugnante, secundùm portionem superiorem, & rationes æternas: quod etiam viri sanctissimi experti sunt, & experiuntur. Conqueritur D. Paulus Rom 7. *Condelector legi Dei secundùm interiorem hominem. Video autem aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ, & captivantem me in lege peccati, quæ est in membris meis igitur ego mente servio legi Dei, carne autem legi peccati.* Et alibi. *Caro concupiscit adversùs spiritum, & spiritus adversùs carnem.* Tali ergo statu, tantum abest, ut motus illi peccata sint, quin sint materia maximi meriti.

§ II. *Motus secundò primi, veniales tantùm.*

SUnt, qui in appetitu sensitivo, vel ipsa voluntate excitātur, cum aliquali quidem, sed imperfecta tantùm, & semiplena advertentia, ac deliberatione rationis superioris: qalis ferè est in semidormientibus, semiebriis, distractis, turbatis variis, & vehementibus passionibus, qui licèt malitiam motus, vel actus sui aliquo modo advertant, 12

non

non tamen possunt perfectè attendere ad regulas rectę rationis, & honestatis, ut plenè, ac perfectè judicent, esse malum, vel inhonestum, quod agunt, vel quo occupantur. Ut etiam suprà *cap.2. num.42.* explicavi. Hi ergo motus secundò primi, etsi jam subsint aliquali, & semipleno domioio voluntatis, ut teneatur eos impedire, ne facta deliberatione, ad plenum consensum pertiugant; quòd licèt voluntas negligat, & complaceat, vel consentire videatur, tamen ob imperfectionem advertentiæ, & deliberationis, non potest esse perfectus, & liber consensus in malum, utpotè non sufficienter propositum, ideòque non nisi leviter, & venialiter peccare censeri potest. Signa autem imperfectæ deliberationis, ac semipleni tantùm consensus habes breviter suprà, *dicto cap.5.num.12. De imperfectione actus à mortali excusante.*

Juxta dicta intelligi, & explicari potest sententia *D. Thomæ 1.2.quæst.7 artic.4. & D. Bonaventuræ in 2. d. 24. part. 2. artic. 3. quæst. 2.* ubi negant, in sensualitate posse esse peccatum mortale, sed tantùm veniale. Et fortè etiam, ibidem *S. Thomas artic. 3. ad 3.* dicit, motus sensualitatis qui præveniunt rationem, esse peccatum veniale. Verum enim est de motibus, & actibus sensualitatis, qui præveniunt rationem perfectam, seu plenam deliberationem intellectus, interim tamen stant cum aliquali imperfecta advertentia rationis, & semipleno, saltem interpretativo consensu voluntatis. Tales enim motus veniales tantùm sunt; & eo stante non potest esse in sensualitate peccatum mortale, sed tantùm veniale. Cæterùm eos motus, qui in sensualitate præveniunt simpliciter omnem rationem, hoc est, omnem intellectus advertentiam, omnemque voluntatis consensum, adhuc esse peccata venialia, ut volunt *Cajetanus, Scotus, & alii apud Vasquez 1.2. disputat. 106. artic 2. & 3.* meritò ab aliis communiter improbatur. Nam in primis Concilium Tridentinum *Sessione 5. in Decreto de peccato originali*, mihi *n.5.* definit, concupiscentiam non nocere non consentientibus: atqui si motus sensualitatis secundùm se, ac secluso voluntatis consensu essent peccata venialia, utique nocerent non consentientibus. Et ibidem supponit Concilium, ut certissimum, parvulos ante usum rationis non posse peccare: at si motus sensualitatis omnem rationem prævenientes essent peccata venialia, cur non etiam pueri ante usum rationis possent peccare? Deinde S. Augustin. suprà allegatus, & alibi sæpiùs constanter asserit, omne peccatum necessariò esse voluntarium, ut si voluntarium non sit, eo ipso peccatum non sit: ergo secundùm ipsum motus omninò involuntarii, omnem rationem prævenientes non possunt esse peccata ullo modo. Quòd verò idemmet *lib. 5. Contra Julianum Pelag. cap. 3.* & alibi, concupiscentiam vocet peccatum, intelligit non propriè, & formaliter, sed impropriè, & originaliter, vel causaliter, quia nimirùm ex peccato primorum parentum originem trahit, & ad peccatum trahit, si reginam mentem superet, uti ipsemet pulcherrimè explicat *l. de Nuptiis, & concupiscentia c. 23.* dicens de concupiscentia: *Vocatur peccatum, quia peccato facta est, cùm jam in regeneratis non sit ipsa peccatum. Sicut vocatur lingua locutio, quam facit lingua, & manus vocatur scriptura, quam facit manus. Itemque sic Vocatur peccatum, si vincit, facit; sicut vocatur frigus pigrum, non quòd à pigris fiat, sed quòd pigros faciat.* Hæc Augustinus ibi, & similia alibi.

Dices cum Adversariis. Quamvis homo, exorta jam cogitatione, vel apprehensione objecti mali motum sensualitatis, seu appetitus omninò cohibere non possit, potest tamen impedire, ne talis cogitatio in animo exoriatur, occupando se aliis cogitationibus bonis. Ergo quando negligit impedire, cùm posset, & deberet, motus appetitus in malum indirectè voluntarius evadet, & ideò peccatum saltem veniale. *Respondetur concedendo totum.* Tunc enim motus talis non prævenit omnem rationem, ut patet. Interim tamen negari non potest, primam cogitationem objecti in quovis negotio minimè esse voluntariam: ergo neque motus illam primam cogitationem immediatè sequens in appetitu, vel etiam ipsa voluntate ullo modo voluntarius, & peccatum erit, quousque accedat advertentia rationis superioris.

§. III.

Motus deliberati admissi mortales.

MOtus omninò deliberati dicuntur, qui post plenam deliberationem, intellectu secundùm rationem superiorem jam plenè advertente, ac proponente malitiam, à voluntate pleno, ac libero consensu admittuntur, aut etiam, quod deterius est, ex proposito, & directo imperio excitantur. Hi motus ita *admissi*, vel quæsiti, utpote liberè, & directè voluntarii in materia mortali, verb. gratia, odii, vindictæ, libidinis, sine controversia peccata mortalia sunt, quia voluntariè tendunt in objecta mortalia: ut infrà latè specificabitur in delectationibus morosis. Quòd si porrò ejusmodi motus deliberati sint indirectè tantùm, vel interpretativè voluntarii, scilicet in causa posita, vel non ablata: v. gr. turpia cogitando, aspiciendo, legendo, loquendo, audiendo, tangendo, aliamve actionem exercendo, unde vel jam de facto sentis oriri, vel oriturum prævides motum delectationis inhonestæ, tunc applicanda est generalis doctrina data *suprà cap. 2. de voluntario indirectè*, & valebit regula *superius cap. 5. n. 19.* insinuata: Nimirùm. Si causa posita, vel non ablata licita, aut venialiter tantùm mala sit, & absit periculum consensus pleni, atque directi, etiam motus illi liciti, aut venialiter tantùm mali erunt. Aut ergo. 1. exerces talem actionem ob causam honestam necessariam, vel utilem, ut studendo, confessiones audiendo, medendo, naturam sublevando, &c. tunc motus illi, excluso consensu directo, culpa vacabunt. Aut 2. exerces talem actionem ex curiositate, levitate, joco, & iterùm absit periculum consensus, motus illi venialem culpam non excedent: ut etiam docet *Sanchez lib. 9. de Matrimon. disp. 46.* 3 Nisi actiones illæ secundùm se, & ex objecto essent valde turpes, & ad libidinem provocantes, seu notabiliter influentes in commotionem veneream; tunc enim sine justa causa exercere, seu non desistere, mortale est, secundùm omnes, 4. Si advertis, adesse periculum proximum consentiendi in ipsum motum, vel opus turpe, & nihilominùs pergis, vel non abrumpis actionem, censeris interpretativè omninò consentire in peccatum: & peccare mortaliter, secundùm omnes.

§. IV. *Motus deliberati permissi, an mortales?*

14 MOtus deliberati purè permissi dicuntur, quando voluntas, exurgente ejusmodi motu v. gr. libidinis. odii, vindictæ, post sufficientem advertentiam, & deliberationem rationis superioris absque omni actu contrario positivo etiam simplicis displicentiæ, merè negativè se habendo permittit v. gr. partem inferiorem delectari, pectus odio, & vindicta fervere, &c.

DICO I. Hi motus deliberati purè permissi, practicè loquendo, omninò sunt peccata mortalia: nisi voluntas saltem eliciat nolleitatem, seu simplicem displicentiam, aversionem, vel improbationem. Ita fatetur *Sanchez lib. 1. Moral. cap. 2. n. 13. ante medium*, & docent Doctores ab eo citati, *Layman l. 1. Tract. 3. cap 6.* Ratio est. Quia voluntas, si nullum omninò eliciat actum contrarium motui circa objectum malè, deliberatè, & perfectè propositum, ac valdè afficiens, atque inclinans ad consensum illicitum, moraliter semper erit exposita proximo periculo consensus, & contrarium credere, nimia sui confidentia, & præsumptio esset; ut proindè, Deo ita in superbiæ pœnam permittente certior lapsus timeri debeat. Ergo ad evadendum morale periculum peccati mortalis; atque adeò ipsum peccatum mortale, ad minimum requiritur in voluntate actus contrarius nolleitatis, sive simplicis displicentiæ, vel aversionis à tali motu Qui nimirùm actus licèt inefficax sit ad reprimendum, vel depellendum ipsum motum illicitum, est tamen efficax satis ad cohibendum, vel impediendum liberum voluntatis consensum, quippè cui directè opponitur.

15 II. Habito tali actu contrario nolleitatis, seu displicentiæ simplicis, voluntas non tenetur sub mortali positivè resistere, cohibere, reprimere dictos motus illicitos, sed potes confisus de constantia voluntatis tuæ, jam actualiter ab ipsis aversæ, ejusmodi motus permittere, ac omninò contemnere, tamquàm insufficientes ad inclinandam voluntatem in consensum (dummodò semper absit periculum pollutionis) & hoc sensu *Layman* suprà allegatus rectè approbat sententiam communiorem Doctorum, *Cajetani, Toleti, Nav. & aliorum, præsertim Recentiorum cum Diana part. 1. tract. 7. resolut. 33 Tambur. lib 10. cap. 2.* Nimirùm absolutè voluntatem non teneri sub mortali resistere ejusmodi motibus. Certè hoc solùm, sed benè probant eorum rationes, quarum potissima est. Quia hujusmodi motus à natura proveniunt, ita ut omnes cohibere impossibile, aliquos difficillimū sit: immo sæpè tales motus positiva resistentia magis exasperantur, uti experiuntur tentati motibus blasphemię, odii, luxuriæ, &c. Non igitur credendum est de divina bonitate, salutem æternam hominis his tam lubricis periculis exposuisse, ut sub jactura salutis ejusœmodi motus, à natura in malum proclivi tam facilè exurgentes teneatur, non tantùm non admittere, sed etiam positivè cohibere.

16 III. Adhuc tamen ejusmodi motus, cùm facilè possis, non reprimere resistentia positiva, sine justa causa, peccatùm veniale est, ut omnes fatentur. *Ratio est.* Quia omnis mali objecti inordinatus appetitus deordinatio aliqua est contra rectam rationem, secundùm quam voluntas tenetur appetitum sensitivum gurbernare: non tamen potest censeri gravis deordinatio, vel culpa, quando præter voluntatem ex naturæ infirmitate oriuntur, & permittuntur, periculo consensus per actum contrarium nolleitatis jam excluso, uti supposuimus.

IV. Omni autem culpa vacabunt motus isti ita permissi, quando adest justa causa permittendi, non reprimendi, aut non desistendi ab actione causante; ut paulò ante de motibus indirectè voluntariis notavimus, eadem enim ratio. Idque maximè verum est, si timeas, ne dum conaris positivè reprimere, crescat tentatio. Immo semper in talibus tentationibus, consultissimum remedium est, animum, & cognitionem statim avellere, & divertere ad alia objecta non mala, præsertim quæ te maximè afficiant: quod ipsum erit indirectè resistere positivè, sanctum, & laudabile.

Applicatio.

17 ECce ut hæc rectè capias, sic applica. Voluntas circà motum venereum v. g. ratione jam plenè advertente, & proponente ejus malitia, quadrupliciter se habere potest. I. Sic, ut refugiat, & positivè resistat, reprimere, repellere, aut mentem alio divertere conetur. Et hoc statu, etsi motus totis horis duret, tantùm abest, quòd homo peccet, quin præclarè mereatur. II. Habita quidem displicentia simplici, ac nolleitate talis motus, atque ita consensum negando, ejusque periculum excludendo, attamen vel non, vel remisse nimis, & negligenter resistendo, cùm tamen facilè posset, & nulla justa causa permittendi tales inordinatos motus subsit, & tunc saltem peccabit venialiter, ut dixi *suprà num.* 15. III. Merè negativè se habendo, & permissivè; seu suspendendo actum contrarium, permittendo motum impuræ delectationis & jam peccabit mortaliter ob periculum, ut dictum *num.* 54. IV. Sic, ut ipsa plenè, & positivè consentiat, acquiescat, eaque delectatione frui velit, & tunc certò erit peccatum internum consummatum, mortale in proposito, aliàs pro ratione materiæ, mortale vel veniale. Cæterùm si hic sistatur, erit delectatio morosa, de qua infrà. Si vero ulteriùs in opus tendatur, erit propositum, vel desiderium, de quo est

SECTIO III.

Proposita. & desideria mala, absoluta, & conditionata.

SUMMARIUM.

18 *Proposita, vel desideria absoluta, & efficacia de re quacumque sive intrinsecè, sive extrinsecè mala, semper sunt mala, pro ratione materiæ.*
19 *Desideria verè, seu proposita conditionata (omnesque velleitates simplices) sub conditione auferente malitiam actus mala non sunt, saltem graviter.*
20 *Conditionata autem de re intrinsecè mala sub conditione impossibili veriùs illicita sunt. Ac*
21 *Certissimè illicita sunt desideria conditionata de rebus quibusvis malis, sub conditione nullo modo auferente malitiam actus.*

PRÆNOTATIO.

ACtus aliqui, quoad substantiam, & ex objecto suo omninò sunt indifferentes, ac liciti. Ideò verò solùm mali, & illiciti, quia lege, vel jure positivo prohibentur. *Ut comedere carnes die jejanii, portare arma vetita, venari, piscari in loco prohibito. &c.* Alii actus, quoad substantiam, & ex objecto suo, ita sunt mali, & illiciti intrinsecè, ut nulla abstractione, nulla conditione, vel circumstantia addita possint esse, vel concipi liciti. *Ut odium Dei, blasphemia, hæresis, adulterium, & universim ipsum peccatum formaliter.* Alii sunt actus intrinsecè quidem, & quoad substantiam mali, & illiciti, ita tamen, ut per oppositam circumstantiam in aliquo statu, vel casu possint esse liciti. *Ut actus homicidii, furti, copulæ carnalis, &c.* liciti, & honesti fiunt, auctoritate publica, dispensatione divina in Matrimonio, &c. His positis pono sequentes quatuor

RESOLUTIONES.

I. Proposita, & desideria absoluta rei malæ semper mala.

SEmper mala, & illicita sunt proposita, vel desideria absoluta, vel efficacia de re quacumque mala, sive intrinsecè, ut si proponas, vel desideres *mœchari, furari, occidere*: sive extrinsecè tantùm; ut si die jejunii velis *comedere carnes, vel venari, &c.* Omnes. Ratio est evidens. Quia actus internus habet suam bonitatem, & malitiam ab actu externo, tamquàm suo immediato objecto: atqui propositum, vel desiderium absolutum, & efficax tendit in externum, ut fiendum circa suum objectum à parte rei, secundùm omnem suam malitiam cognitam, neque potest abstrahere à malitia, vel prohibitione ulla actus: sicut ipse actus v. g. occidere, vel comedere carnes, hic, & nunc non posset fieri, nisi malus, & prohibitus: ergo illa proposita, vel desideria semper sunt mala; & peccata pro ratione materiæ: Unde in eorum Confessione semper aperiendæ sunt omnes circumstantiæ in Confessione ipsorum actuum necessariò explicandæ. v. g. proposui, vel desideravi cognoscere conjugatam, monialem, consanguineam: occidere patrem, fratrem, Clericum: furari rem sacram, tanta quantitate, &c. *secundùm Omnes*. Cùm enim illi actus interni efficaces tendant in actum externum, ut finem, & terminum, semper totam ejus malitiam participant. (Secùs dicemus de actibus inefficacibus, & delectationibus morosis.) Idem verò dicendum de gaudio, vel delectatione ex re illicita jam patrata, ob eamdem rationem. Unde cautè legendus *Sà. v. Confessio num.* 16. dicens eum, qui delectatus est de peccatis præteritis jam confessis, id solùm debere confiteri, non autem exprimere, quæ fuerint peccata, quod in editione Romana deletum fuit. Denique locuti sumus de propositis, & desideriis illicitis efficacibus de præsenti, dum res reverà illicita est. Constat enim apud Omnes, non esse per se illicita proposita, vel desideria de futuro, quando actus evadit licitus. Unde si die Veneris efficaciter proponas, vel desideres comedere carnes die Dominica. Si efficaciter proponas, vel desideres ducere, eoque cognoscere uxorem proximi, postquam maritus mortuus fuerit. Neque enim nono præcepto prohiberis concupiscere uxorem proximi, ejusve matrimonium desiderare, pro tempore, quando erit libera à lege viri, sed solùm pro hoc tempore, quando, & quatenùs uxor proximi est. Qualiter autem liceat desiderare rem materialiter malam ob necessariam connexionem materiæ, ne idem bis repeti debeat, dicam infrà, cùm de delectatione morosa. 18

II. Conditionata licita.

LIcita sunt desideria, & proposita conditionata, omnesque volitiones, velleitates simplices complacentiæ &c. sub conditione reverà auferente malitiam actus propositi per intellectum, etsi reipsa non subsistente: idque non tantùm in iis, quæ solo jure positivo prohibentur, ut *vellem hodie comedere carnes, nisi esset dies Veneris, nisi prohibitum, nisi peccatum esset, &c.* cùm enim comedere carnes, (sic de cæteris) sit intrinsecè, & secundùm substantiam bonum, ac licitum, conditio illa apposita aufert omnem malitiam: Verùm etiam de iis, quæ sunt intrinsecè mala; ita tamen, ut in aliquo statu, vel casu possint esse licita, & bona; si nimirum desiderentur sub conditione talis status, vel casus, conditio enim rursùs aufert malitiam actus propositi. Unde culpa saltem graviori vacabunt hujusmodi actus, *Vellem prædari, si Deus permitteret: vellem hunc suspendere, hunc inimicum benè ita meritum occiderem, si judex essem: ducerem hanc, atque cognoscerem, nisi anteà uxoratus, nisi Sacerdos, Religiosus, voto astrictus essem, &c.* Communis Doctrina Sanchez *lib.* 1. *Moral. cap.* 2. *n.* 14. Vasquez *disputat.* 110. *cap.* 2. Layman *lib.* 1. *tractat.* 3. *cap.* 6. *n.* 10. Ratio est: Quia actus isti inefficaces tendunt in actum externum non ut finem, vel terminum fiendum à parte rei, sed præcisè ut in objectum propositum per intellectum, ideòque ab eo non plus malitiæ sumunt, quàm proponatur per intellectum: atqui intellectus proponens objectum sub tali conditione auferente omnem malitiam actus, nullam in actu malitiam proponit, ut patet: ergo nullam inde sumit malitiam ejus desiderium, vel volitio conditionata, & inefficax. Unde quamvis tibi jure naturæ interdicti sint isti actus externi, v. g. Religioso ducere, & cognoscere uxorem, quia tamen non desideras absolutè, & efficaciter, sed solùm sub conditione,

ne, sufficit tibi matrimonium reverà cogitari posse in eo statu, quo tibi interdictum non esset, ut cum Vasquez notat Sanchez *loc. cit.*

DIXI. *Culpa saltem gravi vacabunt*. Negari enim non potest, actus ejusmodi, nisi bono aliquo fine vestirentur, ordinariè ut minimùm otiosos esse, & venialiter malos. *Sa. V. Peccatum*, meritò hæc vocat periculosa: *Cajetanus V. eod.* fatuas, & diabolicas tentationes. Sanè maximè cavendum in materia luxuriæ, ne quis ejusmodi actibus, quantumvis conditionatis & inefficacibus, diutiùs immoretur, & seriò complaceat: quia ob sæpè dictam sympathiam potentiarum facilè influerent in commotionem veneream, & inchoatam saltem pollutionem, non sine mortalis culpæ periculo, & ob ipsum periculum, incursu. Ulteriùs optimè monet Tamburin. *lib.* 10. *cap.* 5. §. 4. alium hic scopulum cavendum periculosissimum, ne scilicet ejusmodi actus inefficaces, & velleitates procedant ex actuali voluntate absoluta peccaminosa. Tunc enim erunt peccata mortalia, non ex se, sed ex principio, scilicet actuali malo affectu, à quo imperantur. Hac ratione sine dubio peccares mortaliter, si ex actuali libidinoso actu, seu turpi amore in puellam diceres: *Hanc vellem amplecti, si mea uxor esset*. Nimirùm, non ex ipso actu conditionato, quem per appositam conditionem ab omni labe purgasti, sed ex illo turpi amore, qui illum actum imperavit. Idem esset: si ex actuali injusto odio in inimicum diceres: hunc occiderem, si judex essem.

III. Conditionata veriùs illicita.

20 VEriùs, & mihi verissimè illicita sunt desideria conditionata, seu velleitates quævis, de quavis re intrinsecè mala, sub ea ipsa conditione impossibili, *si non esset mala; si non esset peccatum, si non esset offensa Dei, si liceret, &c.* Vellem v. gr. Deum odio habere, vel destruere: Idolum adorarem, hæreticus fierem, blasphemarem, falsum jurarem, &c. Item fornicarer, adulterium committerem, furtum facerem, occiderem hunc. (Hoc solùm hic discrimen adverto, quòd in prioribus, quæ nullo casu licere possunt, nulla alia subintelligi possit: in posterioribus autem, quæ aliquo casu licere possunt, possit subintelligi alia conditio auferens malitiam actus, ut si dicas: vellem occidere, si non esset peccatum, subintelligens nimirùm, si judex essem, vel Deus juberet, &c. tunc recidet in modum præcedentem) *Ita cum aliis* Sanchez *lib.* 1. *Moral. cap.* 2. *nu.* 23. Layman *suprà cap.* 6. Basilius Pontius *lib.* 10. *de Matrimon. cap.* 16. *n.* 20. Ratio est, quia actus internus sumit suam malitiam ab objecto proposito per intellectum malo; atqui actus illi intrinsecè mali seu habentes intrinsecè imbibitam malitiam, non possunt intelligi sine sua malitia intrinsecè imbibita, atque conditio illa apposita nullo modo aufert malitiam actus, sed manifestam involvit contradictionem: perindè enim est dicere: *velle fornicari*, si non esset peccatum; *ac volo peccatum, si non sit peccatum*; affanniæ! ergo voluntas adhuc actuali suo affectu fertur in rem mortaliter malam, consequenter adhuc peccabit mortaliter, ac si conditio nulla apposita fuisset. Et sanè, quis non naturali crisi abhorreat, ut malum actum istum. *Vellem destruere Deum, si liceret, &c.* Deinde ita conditionatè velle nihil aliud est, quàm optare, ut jure naturæ vetita liceant, atque ita ordo naturæ, ipsæque naturæ rerum immutentur; quòd sanè pejus est, quàm ipsa fornicatio, vel homicidium semel commissa: pejus enim esset hæc licere, quàm semel committi. Unde opinionem Vasquez, non esse mortale, si quis desideret, non esse prohibitas fornicationem, mollitiem, ebrietatem, &c. ad bonum finem, v. gr. quia expertus se fragilem, & sæpiùs labi in tale crimen, ne ultrà Deum offenderet; rectiùs improbat Sanchez *citat. num.* 23. *fin.* Quia bonum totius naturæ, ac naturalis ordinis non potest postponi, ejusque immutatio, quæ gravissimum malum est, desiderari, ob peculiare hujus hominis bonum; maximè, quia hoc potest alia via consequi, nimirùm gratia divina se contrà tentationes muniendo, inquit Sanchez alle gatus. Advertendum tamen, etiam hic posse fieri (quod in sequentibus) ut ejusmodi locutione conditionata aliquando non exprimatur affectus voluntatis actualis in malum per modum optantis, sed solùm per modum enunciantis significetur propensio voluntatis in talem actum prohibitum jure naturæ, atque intrinsecè malum, nisi turpitudo peccati, vel offensa divina absterreret. (Et vide, quàm cautè in hunc secundum modum declinet Tamburin. *lib.* 10. *cap.* 5. §. 3. *n.* 1. ad finem, qui tamen cum Vasquez, & aliis contrariam sententiam tuetur.) Et tunc constat non esse peccatum; quin potiùs propensio in peccatũ sancto motivo reprimitur.

IV. Conditionata certò illicita.

21 ILlicita sunt sine dubio desideria conditionata, omnesque volitiones, velleitates, ac complacentiæ simplices, de rebus quibusvis malis, sub tali conditione, quæ nullo modo aufert malitiam actus, etiamsi à parte rei poneretur, ac poni possit. V. gr. *occiderem te, si avolare possim.* Omnes. Sanchez, Layman *citat.* Ratio est: Quia etiamsi consensus conditionatus nihil ponat in rerum natura ex parte objecti voliti, in voluntate tamen ponit actualem affectum committendi aliquod peccatum, excepta sola conditione illa, quæ minimè aufert malitiam peccati, ac proindè eadem culpa erit, velle illud peccatum v. gr. homicidium cum tali conditione, qualis esset, velle illud absque conditione absolutè: tunc esset mortalis utique: ergo & nunc. Advertendum autem *semel pro semper*, locutionem illam *vellem fornicari, occiderem, &c.* dupliciter sumi posse. I. *Optativè*, ut significet actualem affectum voluntatis actu volentis, desiderantis, ac optantis talem actum malum, sub dicta conditione, & hoc peccatum esse dicimus. II. *Enunciativè* tantùm, ut solùm significet propensionem voluntatis ad talem actum, nisi hæc conditio obstaret & hoc constat non esse peccatum. Afferamus exempla.

I. *Frangerem jejunium, si carnes, vel cœnam haberem: vellem inebriari, scortari, mœchari, si pecunias, vel occasionem haberem. Adulterium cum hac committerem, nisi pœnam, vel infamiam timerem. Hoc scelus patrarem, si nemo me aspiceret. Vellem furari, si scalas, vel instrumenta haberem, &c.* In sensu optativo, & actuali affectu in tale peccatum, liquidò peccata mortalia sunt. Omnes.

II. *Vellem fornicari, occidere, me ulcisci; &c. si Sacerdos, vel Religiosus non essem: aut nisi rationem mei status haberē, &c.* Similiter mortalia sunt, si efferantur optativè cum actuali affectu in illa peccata, à quibus præcisè ob rationē tui status te cohibes. At si solùm proferantur enunciativè, ut sensus sit: ego infirmitatem meam agnoscens fateor, nisi ab hoc sancto, vel sublimi statu meo reprimerer, me omninò ita peccaturum, &c. nulla suberit culpa. Eadem est ratio, cùm aliqui dicere solent: *Si hoc mihi anteà fecisses, quando adhuc junior, studiosus, sæcularis, miles fui, vindictam sumerem, occiderem; in duellum provocarem. &c.* Item: *si adhuc essem junior, fornicari cum hac vellem, &c.* siquidem adsit vera voluntas fornicandi, ulciscendi, occidendi, dummodo occasio priori tempore accidisset; aut quis ad eum malum finem verè optet adesse modò adhuc prius tempus, verè lethale est, sicut si optares te non esse Sacerdotem, vel Religiosum, quò fornicari, vel occidere posses. Et si sensus iterùm sit enunciatus: nimirùm priori tempore talis eram, ut accepta tali injuria, omninò vindictam sumerem: oblata tali occasione omninò peccassem, &c. modò autem nullus adest voluntatis consensus, neque culpa ulla aderit. Memini simplicissimi, atque optimi Seniculi, qui subinde à junioribus irritatus, excussis lachrymis, manum in pugnum contractam ostentans dicere solebat vernaculè in hunc sensum. *O tu; gratias age Deo, quòd non sim, qualis anteà eram: quàm vellem tibi modò dare unum rotundum par alaparum?* Credo ipsum, ultrà motum forte venialem iræ, prætereà in quinto præcepto nihil deliquisse, & solùm enunciativè locutum.

III. *Vellem peccare, furari, carnes comedere &c. nisi timerem Deum*: optativo sensu, cum actuali affectu peccandi, nisi servilis Dei timor absterreret, lethale est: at sensu indicativò, significare suam tantùm infirmitatem, & propensionem in peccatum, utpotè, *credo me omninò peccaturum*, nisi timor Dei refrænaret, malum non est; resolvitur enim in hanc causalem: Quia Deum timeo, nolo peccare: aliàs fortè peccaturus. Et siquidem sit timor filialis ex motivo charitatis, & metu offensæ Dei super omnia amati, summè meritorius erit; si servilis tantùm ex metu pœnæ, saltem non malus. Atque eadem protsùs ratione, dicere: *Peccarem nunc mortaliter, si infernus non esset, &c.* optativè, volendo peccatum, & quasi optando infernum non esse, ut liberiùs peccare possis; mortale est sine dubitatione: quia conditio apposita nullo modo aufert malitiam actus. At enunciative tantùm ostendere pronitatem in peccatum, nisi metus pœnæ coerceret; ut sensus iterùm sit: Nolo peccare, quia infernus est; alioquin facilè peccaturus, nec tentationem præsentem superaturus, &c. culpa vacat. Rectè enim Castro-Palaus apud Tamburin. *citat. cap.* 5. §. 5. *num.* 5. dicit: *Numquam est peccatum velle relinquere peccatum ob timorem inferni, vel ob amissionem honoris. Ob quemcumque enim finem peccatum relinquatur, peccatum non est.* Quin communi doctrina Catholicorum,

attri

attritio ad Sacramentum Pœnitentiæ sufficiens, utique non mala, fundatur in ejusmodi timore. Vide etiam dicta de metu *suprà cap. 2. num. 50.*

IV. *Si Deus vellet Petrum mori, gauderem, &c.* Si significes affectum antecedentem ad divinam voluntatem, quia scilicet velles, ut Deus vellet Petrum mori; idem erit, ac optare ipsam mortem Petri, ideòque, si injustè, peccatum mortale. At verò si significes affectum solùm consequentem ad voluntatem divinam: quòd nimirùm postquàm Deus voluisset Petrum mori, cum gaudio velles voluntatem tuam conformare cum divina, de se actus optimus est secluso omni maligno affectu in Petrum, vel complacentia de malo ipsius, quod secutum est, si persona chara sit; suspectum valde, si persona sit aliàs exosa. Vide Sanchez *lib. 1. Moral. cap. 2. num. 29.*

SECTIO IV.

Delectatio morosa, rationalis, sensibilis, &c.

SUMMARIUM.

22 *Delectatio morosa quid sit, rationalis, sensibilis, & qualis in ea ordinariè sit processus.*

23 *Omnis delectatio morosa, rationalis, & sensibilis absoluta est peccatum.*

24 *Pro ratione materiæ tamen: mortale, vel veniale.*

25 *Si sit de ipsa re, cogitata formaliter (sive intrinsecè, sive extrinsecè) mala,*

26 *Et voluntaria.*

PRÆNOTATIO.

22 DElectatio morosa definiri solet: *Simplex complacentia voluntaria de re illicita, sine intentione eam opere implendi*, ideòque sic dicta: non à mora temporis, cùm etiam fieri possit in instanti, sed à mora, ac immoratione consensus, quòd nimirùm voluntas libero consensu in solo motu delectationis circa opus cogitatum immoretur, & acquiescat, absque intentione ulteriùs tendendi in opus ipsum. Duplex est, rationalis, & sensibilis.

II. Delectatio morosa *rationalis*, potiùs gaudium, vel complacentia dicenda est, quæ exurgit in ipsa voluntate ex cogitatione intellectiva rei illicitæ, & potest esse, aut speculativa, de ipsa cogitatione, vel cognitione mali actus, vel modi mirabilis: ut si videns amicum ridiculè cadentem ex equo rideas, non lapsum, quem doles, sed solùm lepidum, vel ridiculum cadendi modum: aut practica, & de ipsa re, vel actione illicita cogitata, ita ut objectum formale, & ratio delectandi sit ipsa res, vel actio mala cogitata, cogitatio verò, seu cognitio sit solùm conditio applicans objectum delectationis. Item potest esse, aut absoluta de re cogitata, aut sub conditione aliqua. De singulis determinabimus posteà.

III. Delectatio morosa *sensibilis*, & propriè delectatio dicenda est, quæ ex imaginatione phantastica rei, vel actionis illicitæ delectabilis exurgit in appetitu sensitivo, vel sensualitate; fitque cum aliqua alteratione, vel immutatione corporis, per motum spirituum vitalium circa pectus, & in venereis, per motum spirituum generationi servientium in parte inferiori. Quamvis autem delectationem rationalem, & sensibilem de eadem re distinguere sit difficillimum: propter naturalem enim connexionem, & sympathiam voluntatis cum appetitu sensitivo, exurgente delectatione in una potentia, statim movetur, & excitatur etiam delectatio in altera: re ipsa tamen distingui certissimum est; & sufficit posse distinguere in ratione voluntarii. Constat enim, sæpè delectante appetitu, non delectari, sed tristari voluntatem secundùm portionem superiorem, & de multis delectari voluntatem, de quibus non delectatur, sed abhorret appetitus, Huc revoca dicta superiùs de primis motibus.

IV. In delectatione ergo morosa hic ferè processus esse solet. 1. Voluntas vult vel permittit intellectum cogitare de re illicita, v. gr. copula. 2. De copula sic cogitata complacet, vel gaudet: & hic est delectatio morosa rationalis. 3. Voluntas etiam vult, vel permittit phantasiam imaginari illam rem, & per species sensibiles veluti præsentem facere, ex quo naturaliter sequitur motus in appetitu sensitivo, modo suprà prænotato. 4. Voluntas etiam vult, consentit, vel permittit appetitum sensitivum ita delectari, eamque delectationem acceptat, approbat, complacet, & hæc est delectatio morosa sensibilis, cui ad verbum applicare debes omnia suprà generatim explicata de motibus deliberatis admissis, & permissis.

ASSERTIO II.

O*Mnis delectatio morosa, rationalis, sensibilis, voluntaria, ac absoluta de re cogitata formaliter mala, est peccatum pro ratione materiæ, mortale, vel veniale.* Communissima doctrina in his terminis. S. Thomas 1. 2. *qu. 47. art. 8.* Navarr. *c. 11. num. 13.* Lessius *lib. 4. de Justitia cap. 3. dub. 15.* Sanchez *lib. 1. Moral. cap. 2.* Layman *tract. 3. cap. 6.* Marchantius *Tribun. pag. 1. tract. 3. tit. 2. qu. 6. conclus. 4. Regula 2.* Diana *p. 1. tr. 17. resol. 33.* alii apud ipsos.

§. I. *Est Peccatum, &c.*

PRobatur I. Ex S. Scriptura, & Patribus Matth. 5 *Qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, jam mœchatus est eam in corde suo.* Galat. 5. *Manifesta sunt opera carnis, quæ sunt fornicatio, immunditia, impudicitia, &c.* Certum autem est, delectationem morosam veneream esse immunditiam, vel impudicitiam cordis: ergo est inter illa peccata, de quibus ibidem dicitur: *Qui talia agunt, regnũ Dei non possidebunt.* Et docent perspicuè Sancti Patres. D. Isidorus *lib. 1. de summo bono cap. 39.* D. Gregorius *lib. 21. Moral. cap. 3.* D. Augustinus *lib. 12. de Trinit. cap. 12.* dicens. *Totus homo damnabitur, nisi hæc, quæ sine voluntate operandi, sed tamen cum voluntate animum talibus oblectandi, peccata per Mediatoris gratiam remittantur.* Accedit ratio. II. Omnis actus humanus accipit bonitatem, & malitiam suam per se primò à suo immediato objecto, ut nimirùm sit ejusdem bonitatis, & malitiæ, cujus est objectum: atqui delectatio morosa voluntaria est verus actus humanus, cujus objectum est res, vel operatio formaliter mala: ergo omnis ejusmodi morosa delectatio ejusdem malitiæ peccatum est. Quippè ejusdem bonitatis, & malitiæ sunt operatio, & ejus delectatio, inquit Philosophus 10. *Ethic. cap. 3. ad finem.* III. Delectatio est quædam appetitus inclinatio in objectum: atqui rectæ rationi repugnat, appetitum rationalem esse deliberatè, ac voluntariè inclinatum in objectum formaliter malum, inhonestum, turpe: Voluntati enim malum mortale à recta ratione discordans displicere, saltem non per morosas delectationes placere, vel approbari debet: ergo. IV. Voluntariè, & deliberatè delectari de peccato carnali cognito est peccatum mortale, *secundùm omnes*: atqui eadem omnino est ratio de quacumque re illicita mortaliter; ut hæresi, perjurio, blasphemia, homicidio, furto, &c. Habet ergo delectatio morosa peccaminosa locum in omnibus præceptis Decalogi, & qua ratione ipsa peccata externa erunt mortalia, vel venialia, etiam delectatio de iisdem morosa mortalis, vel venialis erit. Quòd autem Doctores communiter doctrinam suam potiùs applicent delectationi venereæ, quàm aliorum peccatorum, ideò est, quòd ea delectatio frequentissima, & notissima sit: adde etiam importunissima, & fœdissima, ob turpem carnis motum, &c. Videre tamen potes, *curiose Lector*, sententiam Vasquez 1. 2. *disp. 110. & 113. toto cap. 3. & 4.* docentis, delectationem morosam sumere malitiam peccati non ab objecto, sed solùm ab oppositione ad aliquam virtutem. Ideò; delectatio venerea morosa peccatum sanè mortale erit, quia natura sua opponitur castitatis virtuti; at verò delectatio morosa de homicidio, vel furto cogitato mortale non erit, nisi quatenùs jungitur cum odio, seu malevolentia in proximum, contra virtutem Charitatis. In quam sententiam, fateor, valde propendeo, sed in re tam practica non debui recedere à communissima, & receptissima Doctorum sententia, cùm neque recedere voluerit doctissimus ille Sanchez *lib. 1. moral. cap. 2. num. 9.*

§. II. *Pro ratione materiæ &c.*

24 SEmper ergo delectatio morosa est peccatum ejusdem speciei cum peccato cogitato. Unde in Confessione semper explicandum est objectum cogitatum, de quo quis delectatus fuit, quoad speciem, & numerum. Sed numquid etiam quoad circumstantias? Multi affirmant absolutè. Absolutè verò negant Vasquez *citat. disp. 112.* ex suo suprà indicato fundamento, & ex eo Tamburin. *lib. 10. in Decalog. cap. 3. num. 3.* Sed rectiùs ex communi, & recepta doctrina apud Azorium *lib. 4. cap. 6. qu. 3.* Sanchez *citat. lib. 1 cap. 2. nu. 11.* ita distinguendum est. Quando delectatio morosa fertur in objectum secundùm totam ejus malitiam, ita ut ipsæ etiam circumstantiæ directè volitæ, & intentæ sint, utique necessariò explicandæ in Confessione erunt circumstantiæ objecti, quamquàm non tanquam circumstantia, sed tanquam objectum partiale, uti superiori

cap. 3.

cap. 3. num. 20. explicui. Ut si delectatus es in cogitato parricidio, vel fratricidio; in cogitata copula cum conjugata, consanguinea, sacra &c. quatenus tales sunt; tenebe-ris sanè eas circumstantias explicare. Quia tunc delectatio plenam, & integram operis externi malitiam, & speciem sortitur, ac proinde sicut in ipso opere externo, ita etiam in ejus morosa delectatione eæ circumstantiæ fatendæ sunt. At verò quando delectatio morosa fertur in objectum, non secundùm totam suam malitiam, sed secundùm partem tantùm: ita v. gr. ut substantiæ tantùm, non autem circumstantia volita, vel intenta sit, licèt cognita, indirectè etiam volita censeri possit, ut si delecteris de cogitata copula cum fœmina apprehensa præcisè ut non tua, minimè autem, ut alteri nupta, consanguinea, vel sacra est; sed præcisè, ut formosa, & amabilis fœmina: tunc quia non sortitur totam operis externi malitiam, sed ad speciem simplicis fornicationis, vel impudicitiæ reducitur; circumstantias illas explicare necesse non est, Azotius, Sanchez, Filliucius, Lessius, Bonacina, Diana, alii cum Lugo *disp. 16. de pœnit. num.* 363. Alia ratio fuit suprà de proposito, desiderio, seu volitione efficaci: quia enim hi actus efficaces tendunt in opus externum, ut fiendum à parte rei, tamquam in finem, & terminum, ideòque necessariò secundùm totam ejus malitiam, semper ejusdem speciei cum illo: delectatio autem morosa, cùm non feratur in opus externum, ut finem, & terminum, sed præcisè ut objectum cogitationis præsentis, ideo non necessariò integram, sed solùm tantam ejus malitiam participat, quantam voluntas vult, vel intendit. Cæterùm apud omnes in confesso est, eum, qui castitatis voto astrictus est, in Confessione delectationis morosæ debere explicare circumstantiam voti, vel status sui: quia non solùm contra castitatem, sed verè etiam contra votum, & virtutem Religionis deliquit. Sed numquid etiam ligatus, si delectetur de aliena, tenebitur se fatere ligatum? Affirmat Vasquez *suprà*. Ex eo, quod fides matrimonii obliget non solùm corpus, sed etiam mentem in aliud objectum turpe non collocare. Negat verò verosimiliùs, & hoc fundamentum insufficiens judicat Hurtadus apud Tamburin. *lib.* 10. *cap.* 3. *num.* 6. Certè sine urgente causa non est gravandum Sacramentum tam necessarium.

§. III. *De re mala &c.*

25 EAdem omninò est ratio, sive sit de re mala intrinsecè, & lege naturæ vetita, sive sit de re mala no intrinsece, sed lege positiva tantùm prohibita: dummodò sit de re formaliter mala, seu vetita, vel prohibita. Ut si die Veneris delecteris de cogitata comestione carnis contra legem, vel in odium legis Ecclesiasticæ. Hoc tamen grande discrimen est; quòd quando res est intrinsecè mala, & lege naturæ prohibita, ut *fornicatio, homicidium &c.* tunc delectari etiam de substantia actus secundùm se, erit illicitum, & peccatum. Cùm enim malitia per se, & ab intrinseco illi actui insit, non stat delectari de substantia, & non de malitia, nisi per aliquam conditionem possibilem malitia separetur, ut in desideriis conditionatis explicatum est *suprà num.* 19. & in delectatione rationali explicabitur *infrà num.* 37. At verò quandò res est solùm mala intrinsecè, quia lege positiva vetita, *ut comestio carnis, vel cœna in die jejunii*, quia substantia actus secundùm se bona, & licita est, licita quoque erit delectatio, seu rationalis, seu sensibilis de substantia talis actus, præcisa per intellectum prohibitione legis. Quia appetitus rationalis malitiam excludit: appetitus autem sensitivus malitiam, seu prohibitionem minimè attingit, sed in solam tendit comestionem externam secundùm se bonam. Alia est ratio, si delecteris de peccato omissionis contra legem positivam, v. gr. de omissione Sacri, vel Horarum: in his enim nulla est substantia actus, de qua præcisa malitia contra legem delectari posses. Posses tamen delectari de omissione Sacri, abstrahendo à Dominico, vel Festo die, de omissione Horarum inculpabiliter facta, quantùm ad carentiam illius laboris, eo casu ab omni malitia separatam, uti resolvit Tamburin. *lib.* 10. *cap.* 5. §. 1. *num* 2. quem consule. Et ratio est eadem, quæ infrà dabitur de delectatione morosa circa rem materialiter malam, sub ratione bona.

§. IV. *Voluntaria absolutè.*

26 ASsertio denique signatè ita expressit. 1. Delectatio *voluntaria*, nimirùm cum consensu expresso, vel interpretativo, aut permissivo, modo explicato suprà de motibus *admissis*, & *permissis*. 2. Delectatio *absoluta*. 3. *De re cogitata*. 4. De re formaliter mala. Nunc de delectatione speculativa circa cogitationem; circa rem materialiter tantùm malam: aut de re formaliter mala sub conditione: item in ordine ad diversos status, specialia dicenda sunt distinctis Paragraphis, & Regulis.

SUBSECTIO I.

Delectatio speculativa de ipsa cogitatione rei malæ.

SUMMARIUM.

27 *Delectatio morosa speculativa de ipsa rei illicitæ cogitatione, vel cognitione,*

28 *Vel ejus modo, inventione, aut artificio, &c.*

29 *Per se loquendo mala non est; secluso periculo labendi in aliam delectationem, vel consensum mortalem.*

30 *In dubio autem, an delectatio sit speculativa, an verò practica de ipsa re mala cogitata, judicandum est ex cogitantis affectu, ad solam cogitationem, vel ipsam rem magis propenso.*

Regula.

D*Electatio morosa speculativa tantùm, de ipsa cogitatione, cognitione, speculatione rei illicitæ, aut de rei illicitæ modo, inventione, artificio, ita ut objectum formale, & ratio delectandi minimè sit ipsa res illicita, sed solùm rei illicitæ cogitatio, vel modus, per se mala non est, secluso periculo labendi in aliam delectationem, vel consensum mortalem.* Communis cum S. Thom. *suprà cit.* Explico.

§. I. *Mala non est delectatio, vel gaudium de ipsa cogitatione, cognitione, speculatione rei illicitæ.*

UT si legens, studens, Confessiones excipiens intelligas varias peccatorum species, modos miros, & artificiosos, gaudeas, & oblecteris, non de peccatis, sed de peccatorum cogitatione, ac cognitione acquisita. *Ratio est*. Quia talis est delectatio, quale est objectum: sed objectum hujus delectationis, nimirùm ipsa cogitatio, vel cognitio rei malæ per se minimè mala est; quia intellectus naturaliter fertur in objectum suum, ut verum, quod æquè reperitur in rebus bonis, ac malis; nec minùs intellectui bonum est verum, seu veritas de malis, ac de bonis rebus: ergo &c. 27

§. II *Aut de rei illicitæ modo, inventione, artificio &c.*

UT si legens libros, spectans comœdiam, duellum, pugnam injustam; contemplansque miros, & artificiosos modos, ac inventiones furandi, hominem occidendi, fœminam decipiendi, sponsam rapiendi &c. oblecteris, non de ipsis rebus malis factis, vel faciendis, sed solùm de modo, vel inventione curiosa, subtili, artificiosa &c. *Ratio est*. Quia tunc voluntas non delectatur de malo, & malum est, seu de aliqua ratione boni in malo, seu peccato inventa, & considerata, utpotè curiosa subtili inventione, dexteritate, fortitudine; quæ æque reperiri, & oblectare possunt in rebus bonis, ac licitis. Quin fieri potest, quod cogitatio, vel modus delectet, etsi res ipsa maximè displiceat. Ita enim, cùm audimus narrari furta, fraudes, insidias, mirabili dexteritate patrata, ridere solemus; & delectatione affici: non quòd de malo gaudeamus, sed quòd curiosa naturaliter delectent. Sic spectans duellum, vel aliam rem malam, potes delectari, & ridere, quòd subtiliter, & ingeniosè aliquid agatur, etiamsi factum ipsum maximè detesteris. 28

§. III. *Per se mala non est.*

EX se enim omninò indifferens est ejusmodi speculativa delectatio, potens esse bona, vel mala. 1. Bona, ac optima erit, si ita delecteris ob finem bonum, puta in ordine ad docendum, Confessiones excipiendum, ad tibi, vel proximo malum cavendum. 2. Mala venialiter erit, si sit otiosa, curiosa, levis, ad nullum bonum finem directa. 3. Mala mortaliter erit, si ita delecteris, aut ad finem mortaliter malum v. g. ut peccatum imiteris; aut si adsit *periculum labendi in aliam delectationem, vel consensum mortalem*, quod maximè timendum in re venerea. Unde 4. Voluntaria talis speculativa delectatio in imaginatione de rebus turpibus, & obscænis, (secluso omni bono fine, qui mentem aliò diverteret) practicè loquendo, semper peccatum mortale est. Uti rectissimè advertit 29

Tam-

Tamburin. *lib.* 10. *cap.* 1. *num.* 8. Ratio est. Quia delectatio de imaginatione rerum turpium, practicè, & moraliter loquendo, numquam sistit in sola imaginatione, sed ex se, propter sympathiam, & connexionem potentiarum naturaliter concitat motus inordinatos appetitus sensitivi, atque ipsam commotionem libidinosam spirituum genitalium. Quid enim magis commovet hominem ad turpia quàm ipsa turpia serio imaginari? Cùm ergo eam commotionem libidinosam numquam liceat procurare, numquam etiam licebit talia turpia imaginari, etiam cum sola speculativa delectatione imaginationis: idque non solùm positivè volendo, sed etiam negativè permittendo, eadem omnino ratione, qua supra dictum de motibus malis *permissis*.

§. IV. *Quid sentiendum in dubio?*

30 IN dubio autem, utrùm delectatio reverà sit speculativa de sola cogitatione, an vero practica de ipsa re mala cogitata, dijudicandum erit ex cogitantis affectu, juxtà has duas Regulas, I. Si delectatio oriatur ex affectu ad ipsam cogitationem, eo quod cogitans nihil ad res cogitatas afficiatur, sed solùm ad speculationes illas, & inventiones, signum est, delectationem esse de ipsa cogitatione tantùm. Hujus autem iterùm duplex indicium est: unum ex habitu; si nimirùm cogitans ejusmodi speculationes, vel inventiones æquè libenter, vel libentiùs mente agitet in rebus bonis, ac in malis: alterum ex fine, & occasione talis delectationis. Si enim cogites de rebus illicitis occasione licita, vel ad finem bonum, v. g. ad concionandum, docendum, scribendum, disputandum, &c. & veram doctrinam assecutus delecteris, vel gaudeas, in dubio certò præsume, te delectatum de ipsa cogitatione inculpatè. II. Si vero delectatio oriatur ex affectu ad ipsas res cogitatas, eo quod cogitans potiùs afficiatur ad ipsas res malas, v. g. luxuriam, vindictam &c. quàm ad earum speculationes, vel inventiones, signum evidens erit, delectationem capi de ipsa re cogitata. Hujus porrò, ex opposito, iterùm duplex est indicium. Unum ex habitu; si cogitans ejusmodi speculationes, vel inventiones libentiùs ruminet in rebus malis, quàm in bonis: alterum ex occasione ipsius delectationis: si enim ex occasione mala, v. gr. aspectu turpi, vindictæ cupiditate &c. ortum habuit, signum est, esse de ipsa re mala cogitata. Alteram Regulam certissimam tradit Sanchez *cit lib.* 1. *cap.* 2. *num.* 7. Si nimirùm cogitans reflectat, vel non reflectat, sive cogitet se cogitare.

SUBSECTIO II.

Delectatio de re materialiter tantùm mala, ejusve desiderium.

SUMMARIUM.

31 *Illicitum est delectari de re materialiter mala secundùm se.*

32 *Non item sub aliqua ratione boni.*

33 *Desiderare verò rem materialiter malam, semper illicitum est.*

34 *Excepta pollutione* mere, & purè naturali.

Regula.

ILlicitum est delectari de re materialiter mala secundùm se non item sub aliqua boni ratione: desiderare verò semper illicitum est, excepta tamen pollutione merè naturali. Sic Doctores citandi.

§. I. *Illicitum est delectari de re materialiter mala secundùm se.*

31 UTpotè de pollutione, fornicatione, adulterio, homicidio, blasphemia, perjurio &c. factis inculpatè in somno, ebrietate, amentia, ex ignorantia, vel errore invincibili. Ut si cognovisses fœminam, invincibiliter putans esse tuam, aut occidisses hominem inculpabili errore, credens esse feram. *Communis, & certa doctrina apud Sanchez lib* 1 *cap.* 2. *num.* 16 Ratio, & Regula generalis ab *Azorio, & Sanchez* eodem *ibid.* recte assignata, hæc est. Quoties causa excusans à peccato factum externùs non etiam reperitur in ipsa delectatione (vel desiderio) tunc licet factum à culpa sit liberum, non tamen erit libera à culpa ejus delectatio (vel desiderium.) atqui facta illa enumerata, & similia de se, & natura sua intrinseca mortalia sunt, & ex solo defectu rationis, ac voluntarii, vel ob ignorantiam invincibilem, excusantur à culpa mortali; ipsa vero delectatio de iis voluntariè suscepta caret omni ejusmodi causa excusante, sed plena rationis libertate tendit in illa objecta simpliciter mala: ergo delectatio morosa de re materialiter mala secundùm se semper illicita est, & peccatum, quale esset ipsum peccatum, si voluntariè fieret, mortale, vel veniale Dictum ergo illud jam sæpiùs repetitum: *Talis est delectatio, qualis est actus ipse*, semper imbibitam habet hanc conditionem: *Quando causa à culpa actum liberans reperitur etiam in delectatione*. Sic licitè delectaris de furto facto in extrema necessitate; de homicidio facto ob necessariam defensionem &c. quia eadem libertas est in facto, & delectatione, & causa liberans factum à culpa etiam curit in delectatione.

§. II. *Non item sub aliqua ratione boni.*

IN primis hæc potest esse Regula generalis. Licitum est, 32 gaudere de re materialiter mala reduplicativè, quatenùs nimirùm eum tali causa excusante facta, tantùm materialiter mala est, & non sine causa excusante, putà in vigilia cum usu rationis, & ac voluntatis, etiam formaliter mala est, Ut si evigilans, comperta pollutione exultes, quod in somno facta sit inculpatè, & non in vigilia, quia vigilans naturæ motæ fortè cessisses, & peccasses. Hoc enim perinde est, ac delectari, & gaudere, quod eo facto non peccaveris, quo nihil sanctius: prout etiam *cap.* 1. *num.* 20. incidenter notatum habes. Simili ratione à culpa immunis eris, si ita conditionatè optares: si pollui debeam, vel expediat, utinam in somnis, vel me inscio eveniret &c. de quo neminem dubitare credo. Deinde consentiunt Doctores, licitum esse gaudere de ejusmodi re materialiter mala, quatenùs causa *fuit* alicujus boni effectus secuti, seu potiùs de ipso effectu secuto bono Ut: quod ex pollutione involuntaria cessarit tentatio vel infirmitas; quod ex perjurio inculpatè ex ignorantia facto homo liberatus sit: quod ex homicidio inculpabiliter facto hæreditas tibi, vel alteri obvenerit &c. Talis enim delectatio, vel gaudium nullo modo tendit in objectum, ut malum est, sed potiùs in ipsum effectum bonum secutum, ut patet ex communi Vasquez 1. 2. *disp* 115. *cap.* 3. Sanchez *cit. lib.* 1. *cap.* 2. *num.* 18. Less. *lib.* 4. *cap.* 3. *num.* 140. Bonacina *de matrim. disp.* 3. *qu.* 8. *num.* 8. Lugo *de Pœnit. disp.* 16. *num.* 389. Si autem gaudium, vel affectus animi tenderet in ipsammet rem, utique non liceret. Unde meritò damnata est ab Innocentio XI hæc propositio 13. *Licitum est filio gaudere de parricidio parentis à se in ebrietate patrato propter ingentes divitias inde ex hæreditate consecutas.* Utique non in hoc sensu, si de morte ejus quidem doleat, & solùm gaudeat de hæreditate, vel quòd sic dolenter facta, fuerit potius causa ejus, quàm non causa. Unde notanter dixi, quatenùs causa *fuit*: nam ut fit causa talis effectus absolutè optare non licet, juxtà propositionem 14. immediate præcedentem ab eodem Innocentio damnatam. *Licitum est absoluto desiderio cupere mortem Patris, non quidem ut malum Patris, sed ut bonum cupientis, quia nimirùm ei obventura est pinguis hæreditas.* Dubium hic incidens qualiter peccetur jactando se, vel gloriando de peccatis, rejicio in finem capitis.

§. III. *Desiderare verò semper illicitum est.*

NImirùm desiderare rem materialiter tantùm malam, 33 ut fornicationem, homicidium fiendum in somno, ebrietate, ignorantia invincibili &c. peccatum mortale est ejusdem speciei cum actu desiderato. *Ratio est.* Quia desiderium illud deliberate, ac voluntariè tendit in objectum natura sua simpliciter malum ac peccatum mortale, & quod formaliter non sit tale, ex sola indeliberatione, & involuntario excusandum; adeo ut causa excusans peccatum minimè reperiantur in ipso desiderio. Quia ergo ejusmodi desideria vere formaliter, & intrinsecè mala sunt, nullo etiam fine bono cohonestari poterunt. Quis enim dicat licere, ad finem aliquem bonum, optare, & velle homicidium, vel adulterium committere in ebrietate? & si hoc, cur non etiam alium ebrium, vel amentem ad idem committendum instigare? cur non licebit virgini optare sibi vim inferri ab ebrio ad bonum finem consequendi ejusdem utile conjugium? Quæ tamen omnium sensu absurda sunt. Attamen ex imaginaria suppositione, si talia solùm materialiter mala fierent, licitè desiderari eorum bonum effectum aliquem, ut, in casu dicto, utile matrimonium, ex homicidio inculpatè patrato hæreditatem, &c. dubium non est. Quia desiderium est de re licita, & conditio intellectus tantùm supposita mala non est: immo ponitur

tur

tur esse mala formaliter attamen, quia solùm supponitur, & minimè intenditur, nullo modo inficiet desiderium rei non malæ.

§. IV. *Excepta tamen pollutione merè naturali.*

34 NImirùm, licitum est affectu simplici desiderare, ut pollutio merè naturalis, & omninò involuntaria in somno eveniat, ob aliquem finem bonum, v. gr. tentationis sedandæ, vel sanitatis recuperandæ. *Communior doctrina*. Navarr. *cap. 16. num. 7. 8. 9. plurimis citatis* Sanch. Lessius, Vasquez *mox suprà §. 2. in fine allati*. Ratio autem specialis, & differentia pollutionis à fornicatione, homicidio, & aliis peccatis est. Quia fornicatio, homicidium, &c. non sunt actus merè naturales, sed ex natura sua petunt esse actus morales, ac liberi, seu hominis voluntati subditi, & cùm intrinsecè mali sint, etsi ex defectu voluntarii possint excusari à culpa, non ideò à culpa excusabitur eorum desiderium voluntarium, ut jam dictum est. At verò pollutio vi naturæ proveniens nullatenùs est actus hominis, nec ejus voluntati subjectus, sed est actus quidam, & evacuatio naturalis naturæ, sicut sudor, & aliæ expulsiones, & sic facta omni prorsùs culpa vacat, non ex defectu voluntarii, vel liberi, sicut fornicatio, vel homicidium; sed quia natura sua effectus merè naturalis est, & ideò voluntariè in illam tendere nullam contrahit malitiam: ergo sicut de ea sic facta gaudere, ita etiam ut sic naturaliter eveniat in somno (immo etiam in vigilia, Vasquez, Sanchez citati) propter bonum finem, desiderare licitè possum; intellige semper *desiderio*, vel *affectu simplici, & inefficaci*: & dummodò illud desiderium simplex non sit ita intensum, ut moraliter evadat efficax, & probabiliter credatur fore causa ipsius pollutionis. Constat enim apud omnes, ob nullum finem bonum, vel causam (de morte evitanda aliqui contrasentiunt) licere efficaciter illam desiderare, vel procurare, ut quomodolibet eveniat, sive in somno, sive in vigilia: tunc enim eo ipso non esset evacuatio naturalis, sed moralis, volita, seu procurata. Vide Navarr. & Sanch. *cit.*

SUBSECTIO III.

Delectatio morosa conditionata de re mala cogitata.

SUMMARIUM.

35 *Quandocumque licita sunt desideria conditionata, seu velleitates rei malæ, sub eadem conditione etiam licitæ sunt delectationes morosæ* rationales: *non tamen sensibiles semper. Sic.*

36 *Utraque delectatio morosa, rationalis, & sensibilis sub conditione licita est de re tantùm* extrinsecè *mala.*

37 *Ac etiam per se loquendo rationalis de re* intrinsecè *mala sub conditione auferente malitiam actus.*

38 *Non autem sensibilis de re intrinsecè mala, sub quacumque conditione, quando res secundùm se, ut delectat sensum, imbibitam habet malitiam.*

39 *Unde semper illicita est mortaliter delectatio morosa sensibilis venerea, directè voluntaria, sub quacumque conditione actus non existente, sive possibili, sive impossibili.*

Regula.

Q*Uandocumque licita sunt desideria conditionata, seu velleitates rei malæ, etiam licitæ sunt delectationes morosæ rationales de illa re sub eadem conditione; quia nimirùm non est alienum à recta ratione de eo gaudere, quod licet desiderare: non item licitæ erunt delectationes sensibiles, & nullo modo venereæ.*

EXPLICATIO.

38 RAtio discriminis inter utramque delectationem est. Quia delectatio rationalis, seu gaudium in voluntate sequitur immediatè cognitionem intellectus: intellectus autem potest apprehendere, & proponere voluntati objectum, ut vestitum conditione auferente omnem malitiam; ideoque etiam delectatio voluntatis tendens in illud objectum, sub ea conditione immunis erit à malitia. At verò delectatio sensibilis in appetitu sensitivo consurgit ex imaginatione sensibilis phantasiæ, seu potentiæ æstimativæ, quæ tendit in objectum sensibile absolutè prout objicitur sensibus, nec ullam potest apponere conditionem; consequenter, si objectum absolutè malum sit; etiam delectatio necessariò mala erit. Et licèt conditio apprehensa ab intellectu purget voluntatem, quatenùs consentit in gaudium de objecto apprehenso, non tamen potest purgare voluntatem quatenùs consentit in delectationem inferiorem sensibilem tendentem in objectum absolutè, & illa conditione destitutum. Iam exemplis monstremus.

§. I *Utraque delectatio licita.*

LIcita est delectatio morosa, non tantùm rationalis, 36
sed etiam sensibilis de re jure tantùm positivo prohibita, sub conditione, *si liceret*, vel, *si prohibita non esset*. Ut si quis in Quadragesima videns alios ex dispensatione carnes edentes, & ipse de cogitato esu carnium delectetur, etiam sensibiliter, & non sine mota saliva. Si die jejunii similiter delecteris de cogitata cœna. Idemque est, si Cartusianus, vel aliquis voto obligatus jejunare, de usu carnium, vel cœna cogitata se se oblectet: supposita semper dicta conditione: *si liceret, si prohibitum non esset*. Ut notant etiam *Lessius lib. 4. cap. 3. dub. 14. Layman lib. 1. tr. 3. cap. 6. n. 9.* Ratio est eadem, quæ suprà *n.* 16. de desideriis conditionatis. Quia nimirùm delectatio rationalis abstrahit, & per conditionem appositam excludit prohibitionem talis actus: delectatio verò sensibilis tendit in illum actum absolutè, quatenùs secundùm substantiam suam bonus est, & nullo modo tendit in ejus prohibitionem, quippè per imaginationem sensitivam minimè cognitam. Quemadmodùm ergo Ecclesia in prohibitione non efficit malum ipsum esum carnium secundùm se, ita neque delectationem de earum esu cogitato secundùm se, malam reddidit.

§. II. *Amplius licita delectatio rationalis.*

LIcita est delectatio rationalis de re etiam intrinsecè 37
mala, sub ea conditione, quæ si poneretur, reverà auferret malitiam actus, etiam in materia venerea, per se loquendo, & secluso periculo consensus in aliud peccatum grave: minimè verò sub conditione impossibili, *si liceret, si peccatum non esset*: aut sub alia conditione nullo modo auferente malitiam actus. Omnia dicta suprà *sect. 3. num. 19. 20. 21.* de verbo ad verbum huc referenda sunt. Eadem enim prorsùs est ratio de desideriis, ac de delectationibus rationalibus conditionatis: immo adeò similis ratio est, ut discrimen verbis explicare difficile sit. Confusim exprimunt Doctores per verba *vellem, placeret, cuperem, liberet, &c.* At nonne hæc significant desideria, & velleitates? Meliùs sic exprimes delectationem verbo indicativo: *delector, gaudio, lætitia afficior*, cogitans hunc hominem occidere, si judex essem: spoliare hunc divitem avarum, si Deus licentiam daret: hanc uxorem ducere, nisi ligatus, vel Religiosus essem: hanc amplecti, si mea uxor esset, &c. Ubi tamen maximè in materia venerea cavendum periculum, juxtà admonitionem factam *ibid. num. 19.*

§. III. *Non item licita est delectatio sensibilis hic,*

ILlicita est omnis delectatio morosa sensibilis de re intrin- 38
secè mala, sub quacumque conditione, etiamsi speculativè auferret malitiam actus; ut si sensibiliter, non sine mutatione corporis, & motu spirituum delecteris de cogitato homicidio proximi, si judex esses; de gravi vindicta sumenda, si Deus permitteret; de copula cum aliena, si tua uxor esset, &c. mortalia sunt eadem ratione, qua de delectatione absoluta dictum est suprà *num.* 23. Multò magis, si conditio esset impossibilis, aut nullo modo auferret malitiam actus. *Sanchez cit. cap. 2. num. 33. Filliuc. Tract. 21. cap. 8. qu. 10. alii.* Ratio jam data fuit in explicatione; & accedit, quòd in ejusmodi delectationibus sensibilibus deliberatis ferè accedant aliæ species peccatorum, ut iræ, odii, vindictæ, avaritiæ: in materia autem venerea vix credo posse esse delectationem sensibilem in corpore, quin fiat venerea. Sed numquid nulla hic locum habebit limitatio? Accipe hanc ingeniosam ex *Valentia t. 2. disp. 6. qu. 4. punct. 2. in fine, Sanchez lib. 1. Moral. cap. 2. num. 35.* in hunc ferè sensum.

Illicita est delectatio sensibilis de objecto malo, quod secundùm se, & ut delectat sensum, imbibitam malitiam habet, conditio verè excusans à malitia, & non subsistens minimè percipitur. Sic est in exemplis allatis: vindicta enim, homicidium, furtum, copula cum aliena, &c. secundùm se, & ut delectant sensualitatem, implicant

defor-

deformitatem; conditiones verò, quæ excusarent à malitia, *si Deus permitteret, si judex essem, si mea uxor esset, &c.* minimè apparent sensui, ideo delectatio sensibilis de istis mala est mortalis pro ratione materiæ. Non autem est illicita delectatio sensibilis de objecto malo, quando illud secundùm se, & prout delectat sensum, nullam implicat malitiam, vel deformitatem, sed bonum est, vel in bonum sonat; conditio autem requisita, ut undequaque bona sit, sensibus non apparet. Ut si Laicus imaginando se Sacerdotem, magnoque fervore Confessiones excipientem: aut se ex alterius pecunia numerosam eleemosynam distribuentem: aut se judicem rectissimè munus suum obeuntem, de malefactoribus suis justissimas pœnas exigentem: aut in bello injusto se Ducem strenuè ducentem exercitum, pugnantem, vincentem, &c. atque ita se sensibiliter maximè oblectaret: nemo talem peccati gravioris condemnabit, licèt objecta, seu actus ipsi reverà jure naturæ essent illiciti mortaliter. Quare? Quia actiones illæ secundùm se, & prout delectant sensum, nimirùm audire sedulò Confessiones, eleemosynas magnas dare, justitiam seriò exequi, strenuè pugnare, nullam implicant malitiam: sed bonum sonant: at verò conditiones requisitæ, ad hoc ut omninò bonæ sint, videlicet *jurisdictio, licentia Domini, officium Judicis, justitia belli*, ex quarum defectu actiones illæ reverà malæ essent, sensui, & delectationi minimè apparent, vel objiciuntur.

§. IV. *Et nullo modo venerea.*

39 Illicita mortaliter semper est delectatio morosa venerea, nimirùm cum commotione carnis, & spirituum genitalium, directè voluntaria, sub quacumque conditione actu non existente, sive possibili, sive impossibili. *Certissimum.* Non enim vidi, qui contrarium apertè doceret, nisi de parvitate materiæ, de qua *suprà num.* 18. Ratio solidissima est. Quia ad hoc, ut actus humanus, maximè externus, sit licitus practicè, seu hic, & nunc, debent omnes ejus circumstantiæ practicè, seu hic, & nunc, esse licitæ: atqui delectatio morosa venerea veluti inchoata quædam seminatio, verè est actus externus tendens in objectum prout est à parte rei, ergo ut licitus sit, omnes ejus circumstantiæ debent esse licitæ. Atqui ulterius consensus voluntatis in delectationem veneream ex cogitato concubitu cum non sua, sub conditione, *si esset sua*, tendit reverà in objectum practicè, seu hic, & nunc mortaliter illicitum: à parte rei enim est non sua: conditio autem apposita, *si esset sua*, solùm est objectivè in intellectu: nec consequenter quidquam facit ad actum præsentis delectationis; nec ullo modo practicè aufert, sed solùm speculativè cogitatur auferre malitiam talis actus: ergo ejusmodi morosus delectator, non quidem speculativè, sed tantùm practicè peccat mortaliter. Ais. Numquid non licet desiderare uxorem alterius, ejusque complexum, sub conditione, si esset libera à lege viri; aut absolutè in futurum, quando erit libera à lege viri? Ita licet. Sed disparí ratione. Quia desiderium, vel propositum, natura suâ, tendit in absens, vel futurum; si ergo addatur conditio justificans actum in futuro, licitum erit desiderium, quia rem licitam desiderat: at vero delectatio morosa natura sua, tendit in rem præsentem, ac velut possessam, saltem in apprehensione; ideoque simpliciter mala est, si objectum hic, & nunc illicitum sit, non obstante conditione objectiva, vel futura tantùm, quæ nihil potest facere ad præsentem actualem delectationem tendentem in rem, ut præsentem. Denique nono Decalogi præcepto *non concupisces &c.* non prohiberi desiderare matrimonium, & complexum fœminæ, quæ modò uxor alterius est, sub conditione, si non esset alterius, vel pro tempore, quando non erit ampliùs: sed solùm prohiberis eam desiderare pro hoc tempore, quando, & quatenus ejus uxor est: & consequenter etiam prohiberis actualiter hic, & nunc delectari venereè de ejus amplexu; quamdiu alterius, & non tua est. Et dicendum tibi. Si talis esset reverà tua, sicut speculans, & supponis, non utique peccares de ea delectando: at quia tu de facto delectaris, & ipsa de facto non est tua, ideo tu de facto tantùm peccas mortaliter. Ulteriùs, quia omnes judicabimur ex facto, ideo tu, in talibus impœnitens, non quidem speculativè, vel de possibili, sed practicè tantùm, & de facto ibis in infernum.

SUBSECTIO IV.

Delectatio morosa Statibus applicata.

SUMMARIUM.

40 I. Solutis *moraliter illicita est omnis delectatio morosa sensibilis venerea: Sicut & desideria absoluta, vel consensus in opus turpe de præsenti. Similiter*
41 II. Sponsis *etiam mortaliter illicita est omnis venerea delectatio* sensibilis, *non tamen* rationalis *in copulam futuram.*
42 III. Viduis *quoque mortaliter illicita est omnis delectatio morosa venerea, æquè ac solutis: licita tamen eis manent gaudium, vel delectatio* rationalis *de copula præterita, & delectatione annexa.*
43 IV. Conjugatis *verò de se invicem, etiam absentibus*, per se (*excluso periculo pollutionis, & coitu innaturali*) *licita est delectatio morosa, vel consensus in copulam, sicut & alia ad eam dispositiva, (saltem circa mortale.)*
44 *In actu autem conjugali sibi imaginari aliam, vel alium, mortale est.*
45 *Jactari seipsum de opere mortaliter malo, mortale est: de veniali, veniale.*
46 *Quod verùm est, sive verè, sive falsò quis se ita jactet.*

Regula.

Quocumque statu illicita est ipsa copula carnalis, nimirum extra matrimonium, etiam illicita est delectatio morosa venerea sub mortali: non item omnis delectatio rationalis.

Applicatio.

I. Solutis.

Illicita mortaliter est omnis delectatio morosa sensibilis venerea, captata, admissa, permissa, aut ex ipsa copula cogitata, sive absolutè, sive sub conditione, si esset sua, vel suus: aut ex quocumque alio actu, cogitatione, imaginatione, aspectu, tactibus, osculis, amplexibus; nulla etiam admissa parvitate materiæ à mortali excusante. *Suprà num.* 23. & *num.* 39. ac *superiùs num.* 18. Absque tamen directa intentione, vel consensu delectationis venereæ, in prædictis actibus parvitatem materiæ à mortali excusantem jam admisimus *cap. præced. num.* 19. 40

II. Illicita sunt eis mortaliter proposita, & desideria absoluta, seu quivis consensus deliberatus in opus turpe de præsenti (non item desideria, vel proposita de futuro, quando contracto matrimonio, illi actus erunt liciti *suprà num.* 18.) Sicut & omnis delectatio rationalis de opere turpi cogitato, vel imaginato, sive absoluta, sive sub conditione impossibili, vel nullo modo auferente malitiam actus; immo etiam speculativa de ipsa imaginatione rerum obscœnarum, *suprà num.* 29. Non item illicita, periculosa tamen sunt Solutis proposita, desideria, velleitates, complacentiæ simplices, atque ipsæ delectationes rationales conditionatæ ejusmodi rerum, sub conditione auferente malitiam actus, *suprà sparsim præsertim num.* 19. 20. 37.

II. Sponsis.

Illicita mortaliter est omnis delectatio sensibilis venerea, & directè voluntaria, captata, admissa, permissa, tam ex ipsa copula futura cogitata, quam ex cogitationibus, aspectibus, tactibus, osculis, amplexibus inter ipsos libidinosis. *Navarrus cap.* 16 *num.* 9. *aliisque citatis, Sanchez lib.* 9 *de matrim. d.* 47. Ratio est; quia delectatio venerea tendit in copulam ut præsentem, & pollutionem reipsa inchoat: at copula ipsis in eo statu adhuc mortaliter illicita est, secundùm communem, & certam Doctorum sententiam: ergo & delectatio. Cæterùm ipsa oscula, amplexus, & tactus, non nimiùm impudici ex objecto, & notabiliter moventes libidinem, inter sponsos ex sponsalibus cohonestantur, maximè si fiant ad bonum finem, puta, amoris conciliandi, vel contestandi, etsi præter intentionem, & secluso periculo consensus, aut pollutionis, sequeretur commotio nonnulla sensibilis. *Navarrus cit. cap.* 16. *num* 12. *aliisque citatis Sanchez lib.* 9. *de matrim. d.* 46. *num* 47. 42

II. Licita sunt Sponsis, non tantùm consensus in ipsam copulam, ut futuram, cùm talis consensus, saltem im-plici-

plicitus, in ipso essentiali consensu contractûs matrimonii includatur; sed etiam desiderium, gaudium, delectatio rationalis de futura copula, ejusque delectatione capienda. Cùm enim ex ipsis sponsalibus contractis, talis copula, & delectatio aliquando futura sit, numquid debent de ea tristari, vel eam aversari? Licitè ergo in eam consentire, de ea gaudere, complacere, & delectari possunt; cùm hoc nihil aliud sit, quàm gaudere de spe boni futuri, quæ spes præsens est; & licita. Dummodò semper absit periculum consensus turpis, aut pollutionis. *Sanchez cit. disp. 47. Diana par 3. tr. 5. resol. 2. alii apud ipsos.*

III. Viduis.

42 Illicita quoque mortaliter est omnis delectatio morosa venerea captata, admissa, permissa ex cogitata copula præterita tempore matrimonii, sicut, ac omnis alia venerea voluptas, æquè, ac solutis. *Navarr. cap. 16. num. 10. & cap. Si cui, de Pœnit. d. 1. num. 2. Corduba, Lop. Vasq. alii cum Sanch. dict. disp. 47. n. 7.* Ratio est eadem, quæ de sponsis: Quia nimirùm viduis non est ampliùs licita, immo nec possibilis illa copula delectabilis, itaque nec licita erit actualis delectatio, natura sua in copulam tendens, atque illam inchoans.

II. Licita tamen ipsis manent gaudium, complacentia, approbatio, ac delectatio rationalis tantùm voluntatis de copula præterita, & delectatione annexa. Habent enim objectum licitum. Licita enim fuit illa copula, & delectatio, nec tenentur illam modò reprobare, vel detestari. *Omnes.* DICES. Plùs est approbare, quàm delectari tantùm: sed viduis licet approbare copulam præteritam: ergo etiam de illa delectari. *Confirma.* Conjugibus licet delectari sensibiliter de copula præterita, & futura: cur non etiam sponsis de futura, ac viduis de præterita? *Respondetur distinguendo antecedens.* Plùs est approbare, quàm delectari delectatione rationali tantùm in voluntate: *concedo totum*: & hinc eam delectationem etiam sponsis, & viduis concessimus. Plùs est approbare, quàm delectari, delectatione sensibili venerea: *nego antecedens*. Hæc enim delectatio, quia natura sua tendit in copulam, non potest esse licita, nisi quibus licita est copula. Et hinc ad *Confirmationem*, negatur consequentia, & paritas. Quia conjugibus semper licita est copula, & ideò etiam ejus delectatio: sponsis autem copula licet nondum, sed licebit: Viduis non licet ampliùs, sed licuit tantùm.

IV. Conjugatis.

43 Sicut per se semper licita est ipsa copula, ita etiam semper eis licita erit delectatio morosa de illa concepta quæcumque: quemadmodùm eis etiam licent omnia alia ad copulam dispositiva inter sese, cogitationes, aspectus, colloquia, oscula amplexus, tactus quicunque. Cui enim licitus est finis, etiam media ad illum finem naturaliter dispositiva licita esse debent. Et quidem, si prædicta fiant ad honestum finem, utpotè præparandi ad copulam, aut etiam amorem conjugalem contestandi, omni culpa vacabunt: sin autem fiant absque animo copulandi, solius delectationis gratia, culpam venialem continent, tamquam excessus in re aliàs licita: Duobus tamen semper sub mortali exceptis. I. manifesto pollutionis prævisæ periculo, nisi sint in loco, ubi statim copula haberi possit, aut nisi justa causa excusaret: v. gr. medendi: certè conjugem ad reddendum tales tactus alteri petenti excusari censet *Sanchez lib. 9. de matr. disp. 45. n. 33.* II. Excluso omni coitu innaturali, etiam leviter tantùm inchoato, & animo non extrà consummandi, &c. De his legere poteris *Sanch. cit. lib. 9. disp. 17. 44. 45. Dian. par. 2. tr. 17. resol. 37. Marchant. Trib. part. 2. tr. 7. tit. 2. in appendice, ac alios.*

II. Quinetiam conjugibus licita manet delectatio morosa venerea (dummodò semper absit periculum pollutionis) etiam quando, absente altero conjuge, copula haberi non potest, aut aliundè ab extrinseco impedita esset: uti ex communiori latè docet *Sanch. cit. disp. 44. à n. 13.* Ratio jam sæpè dicta est. Quia talis est delectatio, qualis est actus: sed etiam tunc copula conjugibus suapte natura ab intrinseco licita est, & hic, & nunc solùm per accidens impeditur ab extrinseco, ut puta, per absentiam alterius conjugis, per supervenientem impotentiam, infirmitatem, puerperium, &c. immo etiam, si ob incestum commissum conjux amisisset jus petendi debitum, licet enim ei adhuc reddere: ergo etiam delectari. Licita, inquam, illa sunt, saltem citrà peccatum mortale: cùm sine dubio sint veniales deordinationes, ob defectum debiti finis, scilicet copulæ tunc impeditæ. Et duobus iterum casibus sub mortali exceptis: I. Quando practicè dubitatur de valore matrimonii, tunc enim illicita eis ab intrinseco est ipsa copula, ut incidenter monui *c. 1. n. 77. post medium.* II. Quando votum continentiæ esset emissum. Qui enim castitatem vovit conjux, tenetur abstinere ab omnibus, quæ adversantur castitati, salvo solummodò jure alterius conjugis debitum exigentis.

Denique apud omnes in confesso est, peccare mortaliter 44
conjugem, dum in actu conjugali cum propria conjuge imaginantur sibi aliam fœminam, vel personam carnaliter dilectam; hoc est, aut efficaciter desiderando eam hic, & nunc habere loco conjugis, quod est verum mentale adulterium; aut morosè solùm delectando se in imaginatione alterius personæ, quasi præsentis loco conjugis: est enim objectum hic, & nunc mortaliter illicitum. Hoc enim esset imaginari *carnaliter dilectam*, uti loquuntur Doctores apud Sanch. mox allegandum. Quòd si autem imaginatio, & delectatio conjugis versetur circa aliam personam, non ut carnaliter dilectam ullo affectu turpi, sed solùm ut naturaliter delectantem, ob naturalem pulchritudinem, seu formam amabilem, ea omninò ratione, qua etiam delectarer formosa statua, vel imago picta, idque ad honestum finem sese provocandi, aut ut proles formosior concipiatur, per se loquendo, nullam saltem lethalem culpam rectè agnoscit *Sanch. eodem lib. 9. d. 17. n. 4.* ut etiam merito fateatur rem esse plenam periculi, non facilè permittendum, cautissimè consulendum. Potiùs permittendæ imagines, sed certè prophanæ, non sacræ, ob gravissimum blasphemiæ periculum.

Dubium incidens.

Quale peccatum sit jactantia, gloriatio, laus de re mala?

RESOLUTIO.

Seipsum jactare, ostentare, laudare, vanè gloriari de o- 45
pere malo mortali, mortale est; de veniali, veniale. *Ex communi Sanch. lib. 1. moral. cap. 3. num. 4.* Ratio est, Quia jactantia de opere malo continet ejus approbationem, & quandam saltem implicitam complacentiam: ergo peccatum est, quale est peccatum jactatum: immo potest, & solet esse duplex peccatum mortale, unum ipsius jactantiæ, quærendo gloriam, vel laudem ex re mala, v. gr. homicidio patrato, vel adulterio; alterum actualis gaudii, complacentiæ, vel delectationis de admisso peccato mortali & hoc spectat ad delectationem morosam, jam latissimè explicatam. Unde ulteriùs in Confessione necessariò explicanda sunt ipsa peccata, de quibus gloriatus es, atque eorum circumstantiæ speciem mutantes, ut si gloriatus es de percussione Clerici, de violatione Monialis, vel Conjugatæ, &c. Uti contra Navarrum, & alios cum aliis docet Sanchez *ibid. numer. 13.* Eadem enim prorsùs est ratio, quæ de delectatione morosa *suprà numer. 24.* & non solùm, quando jactantia continet actualem complacentiam, & gaudium de malo admisso, sed etiam sine tali complacentia, ipsa jactantia secundùm se adhuc aliquam talis mali approbationem continet: ideòque ejus speciem sortiri debet: dummodò jactantia reverà sit de ipso opere malo, quatenus talem malitiam fundat. Qui enim se jactat, vel gloriatur, non de ipso opere malo, sed de sua tantùm fortitudine, ingenio, artificio, dexteritate in opere malo demonstratis, non erit culpa lethalis, ut notat Sanchez *ibid. num. 12.*

Resolutionis Extensio.

Idem dicendum, sive quis verè, sive falsò se jactet de 46
opere malo, utrobique enim eadem militat ratio. *Navar. cap. 23. n. 13. Sylvest. Angust. & alii cum Sanch. ibid.* Hoc tamen potest esse discrimen, quòd in jactantia veri criminis commissi sæpiùs accedat actualis complacentia, & duplex peccatum fiat, quàm in jactantia falsa.

II. Idem etiam dicendum de jactantibus, vel laudantibus alium de peccato admisso, verè, vel falso. Quia hoc est verè peccatum alterius approbare. Unde etiam mortaliter peccant, qui alium vituperant, quòd præclaram occasionem peccandi, fornicandi, vin dictam sumendi, &c. prætermiserit.

III. Etiam lethale est velle, vel acceptare laudem, ac gloriam ab aliis de opere mortaliter malo sibique, quòd ita laudetur, complacere: Non tamen solùm tacere semper. Quòd si cui enim ita laudato res ipsa displiceat, & solùm præ verecundia taceret, non peccaret. *Nav. n. 15. Sanch. cit. n. 10.*

IV. Idem dicendum de audientibus alium se jactantem, vel jactatum de peccato mortali. Si enim admirentur, complaceant, ac velut laude dignum suspiciant ipsum opus malum, mortaliter peccant: quia est vera approbatio operis mortalis. Secùs, si solùm admirentur, suspiciant, complaceant de malè operantis viribus, arte, industria, &c.

CAPUT VII.

DE CAUSIS PECCATORUM,

Et Peccatis Capitalibus.

PEccatorum causæ, aliæ per se sunt, & effectivæ, nimirùm homo peccans, ejusque libera voluntas, cum objecto, & cæteris concurrentibus requisitis, hactenùs latè satis explicatis. Aliæ sunt causæ per accidens, & inductivæ: & hæ rursùs aliæ extrinsecæ, ut homo alliciens, dæmon tentans, addunt blasphemè Hæretici, Deus permittens. Aliæ verò intrinsecæ ex parte ipsius hominis, & numerantur communiter tres: ignorantia, infirmitas, malitia. His affines sunt consuetudo, & contemptus. Denique vulgata illa septem vitia capitalia ideò dicuntur, quòd plurium aliorum peccatorum causæ sint. Quæ singula ordine, & strictim explicanda sunt. Alia de peccatorum causis, & effectibus scholastica sunt, & speculativa, ideòque, quia supra nos, nihil ad nos.

SECTIO I.

Peccatum ex ignorantia, infirmitate, malitia, remissivè.

SUMMARIUM.

47 *Peccatum ex ignorantia ex parte intellectus quid?*
48 *Peccatum ex infirmitate ex parte appetitus quid?*
49 *Peccatum ex certa malitia ex parte voluntatis quid?*
50 *Et hoc prioribus gravius.*

I. Peccatum ex ignorantia.

(ex parte intellectus)

47 DIcitur, quod committitur ex ignorantia juris, vel facti, vincibili, & culpabili, non tamen affectata. Peccatum enim ex ignorantia affectata commissum, potiùs ex certa malitia dici meretur. Nam ut ait *S. Gregor. lib. 21. moral. cap. 11. Nescire ignorantia est: nolle autem scire, superbia.* De his sufficienter dictum, *cap. 2. sect. 4.*

II. Peccatum ex Infirmitate.

(ex parte appetitus)

48 DIcitur, quod ex vehementi passione appetitus sensitivi, seu sensualitatis passione, sive naturaliter, sive ex instinctu diaboli excitata, committitur. Ut si ex vehementi motu sensualitatis pecces contra castitatem: ex vehementi iræ passione percutias, occidas, &c. De his actum *ibid. §. 4.* Meritò autem passiones illæ dicuntur hominis infirmitas, quia debito statui rectitudinis, ac velut morali valetudini hominis adversantur, atque ad mortem spiritualem peccati disponunt.

III. Peccatum ex certa malitia.

(ex parte voluntatis)

49 DIcitur, cùm quis, neque ex intellectus ignorantia, vel errore aliquo inductus, neque ex appetitus vehementi aliqua passione impulsus, sed sciens, volens, liberè, ex mera voluntatis perversitate peccat, v.g. inebriatur, scortatur, &c. Et hoc

IV. Tertium prioribus gravius.

(cæteris paribus)

50 QUia enim ignorantia difficulter vincitur, ut plerumque homo se solo vincere non possit, sed egeat ope, vel informatione extrinseca, hinc peccatum ex ignorantia, cæteris levius est, & magis excusabile. Et quia infirmitas, seu passio appetitus sensitivi, multùm quidem, & valdè inclinans ad peccatum, impediendo liberum indifferens, ut suo loco dictum, faciliùs tamen vincitur, *immo potest, & debet vinci* à voluntate, juxta illud Genes. 3. *Sub te erit appetitus tuus, & tu dominaberis illius*: hinc peccatum ex infirmitate, priori gravius est, minùsque excusabile. Denique quando & ignorantia, & infirmitatis passio deest, sed scientia, & libertas omnimoda, atque peccatum ex certa, & mera malitia, utique cæteris longè gravius, & nulla omninò excusatione dignum erit. *Lege S. Thomam 1. 2. qu. 76. 77. 78. D. Bonav. in 4. d. 22. art. 2. qu. 3.*

SECTIO II.

Peccatum ex Consuetudine.

SUMMARIUM.

51 *Peccatum ex consuetudine explicatur.*
52 *Scienter consuetudinem contrahens peccandi in materia aliàs mortali, dupliciter peccat mortaliter.*
53 *Et sub mortali operam dare tenetur, ut eam deponat.*
54 *Ac illam etiam in Confessione fateri tenetur.*
55 *Si verò adhibito conatu eam deponere non potuit, tunc actus ex ea naturali quasi impetu erumpentes ad peccatum imputari non possunt.*

DEfinitur, quod vi habitus per frequentatos actus acquisiti, quasi naturali impetu, & omninò indeliberatè committitur. Ut sunt jam toto orbe communissima peccata blasphemandi, pejerandi, detrahendi, mentiendi, &c. addunt aliqui non malè consuetudinem delectandi morosè in venereis; quando nimirùm quis toties consentiendo voluntariè in eas delectationes, jam ita habitum induit, ut quæcumque data occasione, nihil ampliùs deliberando quasi naturaliter admittat. Cæterùm ejusmodi actus peccaminosos, eo naturali impetu inveteratæ consuetudinis, atque omninò indeliberatè factos, formaliter peccata non esse, neque formales blasphemias, perjuria, detractiones, &c. censeri posse, constat apud omnes, & notat etiam *Scotus in 3. d. 39.* Solùm ergo explicandum est, qualiter peccata sint in sua causa, scilicet ipsa consuetudine contracta, & non deposita. *Ex communi doctrina apud* Suarez, & Sanchez, *lib. 3. Moral. cap. 5. nu. 28.* Laym. *lib. 1. tract. 2. cap. 3. nu. 6.* breviter sic accipe. 51

§. I.

SCienter, & voluntariè frequentatis actibus contrahens consuetudinem peccandi: v.g. qui deliberatè frequentat blasphemias, simul advertens sensim sibi consuetudinem blasphemandi ingenerari, graviter, & dupliciter peccat mortaliter. I. Ipsa actuali blasphemia, vel simili peccato voluntariè ponendo causam secuturis blasphemiis, vel similibus malis. Licèt enim secutæ blasphemiæ ex consuetudine, vel habito contracto formaliter peccata non sint, ob defectum voluntarii, si omninò indeliberatè, & naturali quasi impetu fiant, ipsa tamen voluntas ponendi earum causam, scilicet consuetudinem per frequentatos actus, sufficienter voluntaria fuit, ideóque duplicatam sortitur malitiam, & ab actu deliberatè frequentato, & à prævisis secuturis actibus indirectè saltem volitis, etsi materialiter tantùm malis. Rationem pete ex dictis *cap. præc.* de delectatione, & desiderio rei materialiter tantùm malæ, *nu. 31.* atque hinc porrò 52

§. II.

ILle, qui voluntariè ita contraxit consuetudinem peccandi, blasphemandi, pejerandi, &c tenetur sub peccato mortali operam dare, ut eam consuetudinem vincat, atque deponat. Quia advertens quis suam pravam consuetudinem blasphemandi, & quantùm potest deponere non conatur, censetur eam velle, & approbare, & consequenter etiam indirectè censebitur velle ipsas blasphemias ex illa consuetudine factas: ideòque peccat formaliter, & manet in continuo statu peccati mortalis omissionis; atque ipsæ blasphemiæ sic factæ adhuc ei in peccatum imputantur, tamquam indirectè voluntariæ in sua causa, mala scilicet consuetudine voluntariè non ablata; & graves deordinationes contra virtutem Religionis, & cultus divini: ea ratione, qua *supra cap. 2. sect. 3. à nu. 23.* de voluntario indirectò dictum est. Et hinc ulteriùs 53

§. III.

ILle, qui voluntariè contraxit consuetudinem peccandi, blasphemandi, pejerandi, &c. In primis non satisfacit in Con-

Confessione, si dicat se toties *trigesies*, *centies*, deliberatè blasphemasse, &c. sed dicere etiam debet, se ita continuò frequentasse blasphemias deliberatè, ut jam consuetudinem sibi blasphemandi quasi naturalem induxerit, ob rationem jam suprà dict. *nu.* 52. Deinde, plerumque non sufficit talem hominem dolere de præteritis peccatis, blasphemiis, perjuriis, &c. atque firmum abstinendi propositum concipere; sed requiritur propositum ita efficax, quod se extendat etiam ad propinquas occasiones, & pericula blasphemandi, vel pejerandi cavenda, & tollenda, quatenus fieri potest sine magno incommodo: uti cum *Sayro*, *Valentia*, & *aliis* optimè notat *Laym. cit. n.* 6. *ante fin.* Unde & Confessarius quoque talem complere potest, & debet ad fugiendum lusus, potiones, & similia, quibus blasphemandi, vel pejerandi consuetudinem exercet, atque confirmat: non item ad deserendam mercaturam, officium militare, aurigandi, vel similia, quæ sine gravi suo incommodo deserere non potest. Vide *Sanch. loc. cit.*

§. IV.

55 Denique postquam Pœnitens pravam consuetudinem ira blasphemandi, pejerandi, &c. efficaci proposito retractavit, debitumque conatum eam deponendi, atque cautelam adhibuit, tunc consequentes blasphemiæ, &c. ex vi ejusdem consuetudinis, inculpabiliter contra voluntatem, & conatum suum remanentis, quasi naturali, ac necessario impetu erumpentes, nullo modo ampliùs ad peccatum imputari poterunt, quia tunc non sunt amplius ullo modo voluntariæ, neque in se directè, ut supponitur: neque indirectè in sua causa, scilicet consuetudine, etiamsi voluntariè contracta, jam tamen voluntariè, & efficaciter retractata, ut ampliùs voluntaria censeri non possit.

SECTIO III.

Peccatum ex Contemptu.

SUMMARIUM.

56 *Quid sit peccatum ex contemptu.*
57 *Transgressio cujuscumque legis, in quavis materia, etiam minima, est peccatum mortale.*
58 *Et speciale formalis inobedientiæ.*
59 *Si fiat ex contemptu, non item cum contemptu tantùm.*
60 *Ex contemptu scilicet* formali (*quo contemnitur lex, vel Superior ut talis.*)
61 *Et* injusto.
62 *Quod maximè verum est, si talis transgressio sit legis divinæ.*

56 Peccatum ex contemptu dicitur, quod ex contemptu legis, vel legislatoris committitur: sive, uti explicat S. Thomas, cùm quis ideò peccat, legem, vel præceptum transgreditur, quòd nolit esse subjectus legi, ex affectu indignationis erga legem, Legislatorem, ejusve legislativam potestatem.

ASSERTIO.

Transgressio cujuscumque divinæ, vel humanæ legis, vel præcepti, in quacumque materia, quantumvis minima ex contemptu formali in justo ipsius legis, vel legislatoris, præcepti, vel præcipientis, est peccatum mortale, & speciale formalis inobedientiæ. Doctrina certa, & Orthodoxa.

EXPLICATIO.

57 I. Assertionem inter alios SS. Patres perspicuè docet D. Bernardus *l. de præcepto, & dispensat.* inter alia dicens: *Contemptus in omni specie mandatorum pari pondere gravis, & communiter damnabilis est. Sive enim Deus, sive homo Vicarius Dei mandatum quodcumq; tradiderit, pari profectò obsequendum est cura, pari reverentia deferendum; ubi tamen Deo contraria non præcipit homo.* Item. *Ubique, & neglectus culpabilis, & contemptus damnabilis est.* Hæc Bernardus. Similia alii Patres passim.

II. Ratio ex Scriptura Sacra desumpta est. Quia transgredi legem, vel præceptum ex formali, & injusto contemptu legis, vel præcepti, aut legislatoris, vel præcipientis, est directè, & formaliter contemnere ipsam potestatem legislativam Superioris: atqui contemnere ipsam potestatem legislativam, utpote à Deo ordinatam, de se est gravissima injuria in ipsum Deum, ejusve sapientissimam ordinationem, uti demonstrat Apostolus Rom. 13. *Non est potestas, nisi à Deo. Quæ autem sunt, à Deo ordinata sunt. Itaque qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt.* Utique pœnam peccati mortalis: maximè autem resistunt potestati, qui etiam contemnunt: ergo ex formali contemptu transgredi legem, vel præceptum de se *peccatum mortale est.*

III. *Et speciale formalis inobedientiæ.* Quemadmodùm enim obedientia omnium virtutum in observatione præceptorum versantium generalis conditio est, at specialis virtus efficitur, cùm quis opus præceptum exequitur cum formali intentione, ac motivo obediendi, & satisfaciendi præcepto, adeò ut talis eodem actu, v. gr. servando jejunium præceptum, simul exerceat actum duplicis virtutis, & temperantiæ, & obedientiæ formalis: ita quidem inobedientia omnium peccatorum contrà leges, vel præcepta commissorum generalis quædam conditio est, at verò efficitur speciale peccatum formalis inobedientiæ, si legem, vel præceptum violes formali, & directa intentione non obediendi: quod ipsissimum fit per formalem contemptũ præcepti, vel præcipientis: adeò ut ex formali contemptu præceptum, v. g. jejunii violans, uno actu duplex peccatum committat, & intemperantiæ contrà legem jejunii, & formalis inobedientiæ per contemptum legis: estque hoc posterius peccatum gravius priori, ideòque in confessione necessariò explicanda hæc circumstantia contemptus tamquam speciem mutans, seu novam diversam peccati speciem constituens, ut cum Valentia & aliis observat Sanchez *lib.* 1. *Moral. cap.* 5. *num.* 9. 58

IV. Jam ulteriùs. Atqui etiam in re levissima resistere divinæ ordinationi, eamque contemnere, semper est peccatum mortale, quia est injuria directè contra infinitam perfectionem Dei, nimirùm sapientiam, æquitatem (juxta dicta *suprà c.* 5. *n.* 14.) ergo transgredi legem, vel præceptum ex formali contemptu, etiam in re levissima, semper erit peccatum mortale. Quod quidem adeò verum est, ut non solùm ea, quæ præcepta sunt, sed etiam, quæ sub consilio tradita sunt à Christo, vel Ecclesia, puta, status Religionis, extrema Unctio, usus aquæ benedictæ, &c. ex formali contemptu negligere mortale sit ob eamdem rationem, teste Cajetano, *v. Contemptus.* Navarro *capit.* 23. *num.* 41. Consentit glossa *in capit. Quis autem d.* 10. *Aliud est contemnere, aliud non parere. Nam consilio sine culpa non paretur; sed non sine culpa contemnitur.* Addit *S. Thomas* 2. 2. *q.* 186. *art.* 9. ab omnibus receptis: Etsi statuta Ordinis Prædicatorum (idemque est de statutis Fratrum Minorum, exceptis iis, quæ per obedientiam, vel sub excommunicationis pœna statuuntur) non obligent ad culpam, sed tantùm ad pœnam, nihilominùs eorum transgressionem ex contemptu formali esse mortalem, ob eamdem rationem. Jam verò, ut assertio rectè intelligatur, observa terminos, notanter enim dictum est,

§. I.

Ex contemptu; non item cum contemptu tantùm. Differunt hæc. *Ex contemptu* transgredi legem, vel præceptum est, quando contemptus est causa transgressionis, sic ut ideò quis nolit servare legem, vel præceptum, quia contemnit præceptum, vel præcipientem: & si abesset talis contemptus, non transgreditur: & hoc est peccatum semper mortale, & speciale inobedientiæ. Cùm quis quidem de facto contemnit præceptum, vel præcipientem, is tamen contemptus non est causa, vel motivum transgressionis: sed sicut stante illo contemptu, posset adhuc servare legem, ex alio, utpote, quia timet pœnam, vel observatio ipsi opportuna est: ita etiam: absente illo contemptu, adhuc transgrederetur legem ex alio motivo, vel vitiosa affectione. Et hoc casu ipse contemptus legis, vel Superioris erit peccatum mortale, vel veniale, prout injustus, gravis, vel levis fuerit: & transgressio legis erit simplex, pro ratione materiæ gravis, vel levis, mortalis, vel venialis absque speciali peccato inobedientiæ formalis: quod benè notandum monet *Marchant. Tribun. tom.* 2. *tract.* 1. *tit.* 9. *q.* 2. *append.* 2. 59

§. II.

Ex *contemptu formali*: quo nimirùm contemnitur lex, vel præceptum ut tale, & Superior, quatenus legem ferens, vel præcipiens est, adeò ut quis ob hoc ipsum nolit obedire, faciendo præcepta, vel omittendo prohibita, quia præcepta, vel prohibita sunt: vel quia Superior præcepit, vel prohibuit. Hoc enim est formaliter, & directè contemnere 60

pote-

potestatem à Deo ordinatam, cum gravissima injuria non tantùm Superioris, sed etiam ipsius Dei, ideoque semper peccatum mortale. Ut cùm Ecclesia præcipit jejunium, Prælatus Religiosus silentium, Magistratus tributum, vel ne quis armatus noctu incedat, &c. Tu autem, fortè aliàs talia libenter facturus, tamen ob hoc ipsum, quia præcepta sunt, non vis jejunare, silentium servare, tributum pendere, armatus incedis, &c. peccas semper mortaliter, quia ex formali contemptu legem transgrederis. Secùs dicendum de transgressione legis ex contemptu materiali tantùm præcepti, vel præcipientis. Nam ex contemptu materiali ipsius legis, vel præcepti, transgreditur, qui solùm ipsam materiam præceptam parvi ellimat, levem censet, vel inutilem, & ideò contemnens negligit præceptum. Ut si Religiosus frangere silentium, unum haustum in civitate facere, bona fide, levem materiam, & parvi momenti judicet & ideò fecùs faciat, culpam venialem minimè excedet. Ex contemptu verò materiali ipsius Superioris legislatoris, vel præcipientis legem, vel præceptum transgreditur, qui solùm contemnit ipsam personam Superioris secundùm se, quatenùs talis homo est ineptus, defectuosus, malitiosus, & ideo ex quadam indignatione, vel aversione erga ipsum hominem talem, minimè verè ipsam potestatem, præceptum ejus negligit, & tunc speculativè loquendo, ultra peccatum contemptus personæ majus, vel minus, vel fortè nullum, si contemptus, vel indignatio justa esset, manebit transgressio legis simplex, gravius, vel leviùs, pro ratione materiæ, absque speciali peccato formalis inobedientiæ: practicè verò valdè periculosum est, ne subrepat contemptus etiam formalis ipsius potestatis in tali persona contempta residentis. Ideoque ex contemptu personæ Superioris negligere, vel transgredi legem plerumque esse peccatum mortale, benè notat *Lessius lib. 1. c. 46. nu. 45. communi Doctorum assensu.*

§. III.

62 **E***X contemptu formali injusto*, qualis semper est, quando manifestè non constat de injustitia, vel inutilitate legis, vel præcepti. In dubio enim subditus tenetur se conformare sententiæ Superioris, uti *c. 1. n. 95.* dictum fuit. Secùs dicendum, quando contemptus esset justus: utpote, si absque tergiversatione constaret, præceptum esse injustum, inutile, reum tanta pœna minimè dignum, &c. Tunc enim meritò contemneretur, ac negligeretur à prudenti, & probo viro, etiam formaliter. Neque talis contemptus ullo modo redundaret in injuriam potestatis ordinatæ à Deo; cùm nulla potestas sit à Deo ordinata, & collata homini ad præcipiendum aliquid in injustum, vel inutile. Interim tamen monent omnes Doctores, maximè cavendum subditis, ne leges, vel præcepta Superiorum temerè judicent, sed ubi manifestè non constat, legem esse iniquam, vel inutilem, semper in favorem legis, ac præcipientis judicent, atque supponant, Superiores causas habere, cur ita præcipiant. Alioquin facillimè ignorantia, errore, vel pravo affectu, & inclinatione propriæ libertatis decipientur. Et hac ratione verum esse potest vulgatum illud dictum D. Gregorii *hom. 26. in Evang. Sententia Doctoris, sive justa, sive injusta fuerit, timenda est.* Hoc est, non temerè statim contemnenda, quousque manifestè esse injustam constiterit, uti communiter glossant Doctores.

§. IV.

HActenùs de transgressione humanæ legis, vel præcepti potissimùm sermo fuit. Strictiùs omninò loquendum quoad transgressionem Legum divinarum. Nam 1. Omnis transgressio legis, vel præcepti divini etiam de re minima, v. g. non esse otiosè loquendum, mentiendum, &c. ex quocumque, seu formali, seu materiali contemptu ipsius Legislatoris Dei, sine dubio, semper est peccatum mortale gravissimum. 2. Etiam ex contemptu formali ipsius præcepti cum relatione ad Deum, ac potestatem divinam; quia nimirùm, servando illud leve præceptum, non vis Deo subdi, mortale est, & gravissima Dei injuria. 3. Etiam ex contemptu ipsius præcepti divini, absque explicata relatione ad Deum, vel absque omni potestatis divinæ contemptu, ut si velis mentiri, quia præceptum illud vilipendis quasi inutile, & vanum, iterùm mortalis culpa esse, secundùm omnes; continet enim gravem contrà Deum blasphemiam: qualem etiam contineret, si quis consilia Christi Domini, quasi inutilia, & vana negligens vilipenderet. 4. Denique ex contemptu merè materiali ipsius rei præceptæ, ut si velis transgredi præceptum, mentiendo non quòd præcipientem ipsum, vel præceptum vilipendas, sed quia rem ipsam, scilicet ita jocosè, sine ullius nocumento, mentiri leve quid judicas, cujus non multùm intersit, solùm venialem culpam continere longè probabilius, contrà *Sanch. lib. 1. Moral. c. 5. n. 11.* nimis rigorosè locutum, cum *Laym. lib. 1. tract. 3. c. 7. n. 6.* docet *Tamburinus lib. 1. c. 1. §. 4. n. 8.* Ratio est, quia in hoc casu non parvipenditur, nisi res levis, & non nisi remotissimè redundans contra Deum. Tunc enim voluntas mea resolvitur in hunc modum. Contemno rem levem, quia levis est: Nam si esset gravis, aut cederet in gravem injuriam Dei, non contemnerem.

SECTIO IV.

Peccata capitalia strictim explicata.

SUMMARIUM.

63 *Peccata capitalia (sic dicta, quòd sint omnium aliorum radices) sunt septem.* Superbia. Avaritia. Luxuria. Invidia. Gula. Ira. Acedia.
64 *Quid sit* Superbia: *quando peccatum mortale, quando veniale?*
65 *Quid sit* Avaritia: *quando mortale, quando veniale?*
66 *Definitur, & explicatur breviter* Luxuria *cum suis speciebus*; fornicatione: stupro: raptu: adulterio: incestu: sacrilegio: peccato contrà naturam, & impudicitia.
67 *Definitur, & explicatur* Invidia.
68 *Definitur, & explicatur* Gula. *Et occasione hujus.*
69 *Definitur, & breviter explicatur* Ebrietas.
70 *Definitur, & explicatur* Ira.
71 *Explicatur* Acedia.

PEccata capitalia communiter enumerantur septem, indicata hac dictione SALIGIA, singulis litteris, ordine indicantibus litteras initiales peccatorum. Superbia. Avaritia. Luxuria. Invidia. Gula. Ira. Acedia. Dicuntur autem Capitalia: vulgo etiam Mortalia, non quòd de se semper mortalia sint, sed quòd sint velut *capita*, radices, origines, & causæ omnium aliorum peccatorum, & totius perditionis humanæ. Strictim ergo, & pure assertoriè quid, & qualia peccata sint, definiam, absque allegatione Auctoritatum, & rationum, cùm nulla sit specialis controversia. 63

§. I. *Superbia.*

DEfinitur: *Inordinatus appetitus propriæ excellentiæ.* Sic dicta, quòd quis in donis naturalibus, vel supernaturalibus inordinate appetat ipse excellere, vel eminere *super alios* ac velut alios *superare*. Hujus quatuor gradus assignantur *à D. Greg. & aliis.* 1. Cùm quis appetit habere, vel videri habere bona, quæ reverà non habet. 2. Cùm quis appetit habere, vel videri habere bona à se ipso, & non ab alio, Deo maxime. 3. Cùm quis agnoscens se habere bona sua ab alio, Deo maxime, tamen appetit habere, vel videri habere tamquam sua, suisque meritis, vel industriæ debita, non ex gratia. 4. Cùm quis bona sua appetit habere, vel videri habere singulariter, & eminenter cum contemptu aliorum. 64

II. Superbiæ duæ sunt filiæ: AMBITIO, quæ est appetitus inordinatus propriæ excellentiæ in honoribus, vel dignitatibus non debitis, vel debito majoribus, & VANAGLORIA, quæ est appetitus inordinatus manifestationis propriæ excellentiæ, seu humanæ laudis, & gloriæ. Hujus, penes diversos modos, quibus quis conatur manifestare propriam excellentiam, rursus quatuor sunt species. 1. *Jactantia*, est declaratio inordinata propriæ excellentiæ per verba tantùm. 2. *Ostentatio* est declaratio inordinata propriæ excellentiæ per facta, vel signa, ut pompa gestuum, vestitum, conviviorum, &c. quo spectat inventio novitatum. 3. *Præsumptio* est declaratio inordinata propriæ excellentiæ per aggressionem factorum, vires suas excedentium. 4. *Hypocrisis* est declaratio ficta propriæ excellentiæ per facta, vel signa ficta, & falsa, idque dupliciter. I. Cùm quis vult esse malus, foris tamen videri bonus, intuitu gloriæ. II. Cùm aliquis solùm non existens bonus, tamen foris vult videri bonus, ob intuitum gloriæ. Denique ad superbiam pertinent, vel ex ea nascuntur, pertinacia, discordia, contentio, inobedientia, aliaque innumera peccata.

III. Superbia completa, qua quis appetit excellere, seu eminere absolutè respectu omnium, etiam ipsius Dei, adeo ut neque ipsi Deo subesse velit, qualis de facto est superbia diaboli, peccatum mortale longè gravissimum, nemine dubitante: quemadmodum etiam quoties conjuncta est cum gravi injuria, & contemptu Dei: ut cùm quis bona sua æstimat se habe-

re, vel vult videri habere non à Deo, sed à se, aut dolet se ea habere à Deo, aut saltem meritis, & industriæ suæ debita æstimat, vel æstimari vult. Et quamvis incredibile videri possit, hominem rationalem creaturam eò dementissimæ superbiæ progredi, ut in hujusmodi appetitum deliberato, & pleno actu voluntatis consentiat, certè tamen fit indirectè, & tacitè, adeo nimirùm extollendo se de bonis suis, maximè ingenii, industriæ, fortitudinis, divitiarum, fortunæ, &c. absque omni relatione in Deum, ut reverà censeatur æstimare, se illa habere à seipsis, non à Deo; & dicere illud Deut. 32. *Manus nostra excelsa, & non Dominus fecit hæc omnia*. Qui proinde non possunt excusari à mortali, ob gravissimam Dei, omnium bonorum principii, ac fontis; injuriam.

IV. Superbia incompleta, qua quis salva subjectione erga Deum, & eos, quibus subjectio debetur, in aliis inordinatè super alios excellere appetit, quemadmodùm, & *ambitio, vanagloria, jactantia, ostentatio, præsumptio, hypocrisis non perniciosa* per se peccata solùm venialia sunt. Quia appetitus propriæ excellentiæ habendæ, vel manifestandæ ex natura sua indifferens est, & ordinatus in bonum finem, bonus, & meritorius esse potest. Licitè enim appetis habere, vel manifestare excellentiam tuam in virtute, scientia, dignitate, fama, in ordine ad Dei gloriam, proximorū salutem, propriæ famæ tutelam. Qua ratione viri Sanctissimi se laudarunt. Certè Apostolus. 2. *Corinth.* 11. Catalogum laudum suarum texit hoc exordio. *Hebræi sunt? & ego. Israelitæ sunt? & ego. Semen Abrahæ sunt? & ego. Servi Christi sunt? (ut minùs sapiens dico) plus ego*. Quod si ergo talis appetitus inordinatus sit, & ad finem debitum, scilicet solam propriam complacentiam, erit sanè peccatum, non tamen per se grave, utpotè excessus in re indifferenti. Per accidens autem peccatum grave, & mortale erit. 1. Si prædicta superbia, vanagloria, jactantia, &c. conjuncta sint cum gravi contemptu proximi, ut si superbiendo de tua excellentia, asperneris, ac reprobes vilem proximi statum, quasi complacendo tibi in ejus vilitate. 2. Si conjuncta sint cum gravi damno proximi. Ut si jactes te magnum Doctorem, Concionatorem, Juristam, Medicum, &c. cum detrimento aliorum Doctorum, &c. vel damno populi, 3. Si sint causa aliorum peccatorum. Res nimis nota, 4. Si fiant ad malum finem, cum scandalo, vel alio modo ex iis, quibus veniale fit mortale, juxta dicta *c. 5. n. 32. & seqq.*

§. II. *Avaritia.*

65 I. AVaritia definitur, *appetitus inordinatus habendi*, seu immoderatus amor, cura, & sollicitudo acquirendi, ac retinendi pecunias, divitias, seu bona temporalia. Opponitur virtuti liberalitatis secundùm excessum; & per se ex genere suo solùm peccatum veniale est: utpotè excessus in re aliàs indifferenti, ac licita, juxta regulā traditam *c. 5 n. 31*. At verò per accidens nimis sæpe mortale fit.

II. Avaritia fit peccatum mortale, quando repugnat Charitati Dei, quando scilicet homo adeo inordinatè, & immodicè appetit divitias, ut eis ultimum finem constituat, paratus ob eas legem Dei violare; atque adeò amicitiam Dei, curamque salutis omnino postponat, vel excludat: quod significare voluit Christus Matth 6. *Nemo potest duobus Dominis servire. Aut enim unum odio habebit, & alterum diliget; aut unum sustinebit, & alterum contemnet* (statim intulit.) *Non potestis Deo servire, & mammonæ*. Ita scilicet, ut in divitiis totum affectum, curam, sollicitationem, spem, ac velut ultimum finem constituatis; sic enim Deo contempto, mammonæ pro Deo servietis. Unde emphaticè Apostolus avaritiam *Idolorum servitutem* appellavit. Idque verum est, etiamsi divitiæ injustè acquisitæ non essent. Nullus ergo glorietur avarus, quod nihil rapuerit, nullum violentus oppresserit, &c. hoc ipso enim quod excessivo adeò amore in divitias fertur, ut dicto modo charitatem Dei excludat, peccat mortaliter, & ab Apostolo idololatræ comparatur.

III. Avaritia fit peccatum mortale, quando repugnat graviter charitati, vel justitiæ erga proximum. Utpotè immodico habendi amore, aut injustè auferendo, vel detinendo rem alienam, aut duriter non succurrendo extremæ, vel gravi proximorum necessitati. Quin etiam, ut benè notat *Toletus lib. 7 c. 25*. Avaritia non tantùm sævit in alios, sed etiam in ipsum avarum prohibendo eum, ne vel suis utatur ad necessitatem, vel sufficientiam. Hi nimirùm ultra peccatum etiam insaniunt.

IV. Avaritia denique, post superbiam, meritò secundò loco numeratur inter capitalia, quia revera plurimorum peccatorum caput, & causa est. Ejus septem speciales filiæ enumerantur a *S. Gregorio lib. 31. Moral. c. 31.* Obduratio, inquietudo mentis, proditio, fraus, perjurium, fallacia; mendacium. Quæ passim apud Summistas explicata habes.

§. III. *Luxuria.*

I. DEfinitur *Appetitus, vel usus venereorum inordinatus, vel indebitus*. Tam quoad copulam illicitam, quam quoad delectationem veneream morosam directè voluntariam, est semper peccatum mortale, uti *cap. 5. num.* 18. probatum est. Hujus septem sunt species, fornicatio, adulterium, stuprum, raptus, incestus, sacrilegium, peccatum contra naturam: quibus accedit impudicitia. Filiæ vero, & malæ soboles hujus maximè capitalis peccati enumerantur à D. Gregorio octo. Cæcitas mentis, præcipitatio, inconsideratio, inconstantia, Amor sui, odium Dei, amor mundi, horror futuri sæculi. Species breviter definio ex sexto præcepto Decalogi. 66

II. FORNICATIO simplex est Concubitus naturalis illicitus, soluti cum soluta. Est peccatum mortale ex natura sua, adeoque non tantùm lege divina, vel humana positiva, sed naturali jure prohibita. Alia dicitur vaga more pecudum, modò cum hac, vel hoc, modò cum illa, vel illo. Alia determinata saltem ex parte fœminæ dicitur concubinatus, & respectivè simplex, adulterinus, sacrilegus, incestuosus, &c. Cujus aggravans malitia est perseverantia voluntatis in peccato, quod nimirùm concubinarius non tantùm peccet fornicando, sed etiam in continuo saltem virtuali proposito peccandi perseveret, quandiù nimirùm concubinam voluntariè detinet. Unde absolvi non potest, nisi certe promittat illam dimittere, quamprimùm absque graviori damno poterit: & secundo reverso, concubina sine justa causa nondum ejecta, absolutio neganda.

III. STUPRUM strictè sumptum est Concubitus cum Virgine per vim coacta. Ideòque præter peccatum mortale fornicationis, continet aliam speciem peccati contra justitiam, gravissimæ scilicet injuriæ, & damni illati virgini, & consequenter ejus parentibus, & inducentem obligationem ad omnia damna inde consequentia compensanda; ut nimirum stuprator vitiatam aut ducat uxorem, aut honestè dotet. Quod si tamen puella ob illatum stuprum nullum aliud damnum passa fuit, puta, quia factum occultum mansit, & æquè honestum matrimonium consecuta est, probabile est, ad nullam restitutionem obligari stupratorem ante judicis sententiam. Quia pro injuria, secluso damno, nulla debetur restitutio, sed pœna à Judice.

IV. RAPTUS generatim dicitur abductio violenta fœminæ cujuscumque in alium locum ad exercendam libidinem: quæ si virgo sit, effectu violenter secuto, non nisi valde accidentaliter differt à stupro, eademque ratione culpæ, & obligationi restitutionis obnoxius erit raptor. Si conjugata, vidua, non virgo, censetur potiùs oppressio, parique ratione sequetur obligatio compesandi damna secuta fœminæ oppressæ. Strictiùs autem raptus dicitur similis abductio violenta puellæ, seu Virginis, seu non virginis, è domo, vel potestate paterna in ordine ad contrahendum cum ea matrimonium, & sic ultra peccatum mortale, novo jure, est impedimentum dirimens matrimonium; quod neque validari poterit, nisi puella loco tuto reddita de novo libere consentiat.

V. ADULTERIUM est concubitus illicitus in alieno thoro: & sive sit, aut conjugati cum soluta; aut soluti cum conjugata; aut conjugati cum conjugata, quod dici solet adulterium duplex, est semper peccatum mortale gravissimum multiplicis malitiæ moralis, puta contrà castitatem, & contrà justitiam, violando jus alterius conjugis, & ordinariè insuper causa maximorum, & vix compensabilium damnorum, quando nimirùm proles ab adultera concepta est. Ipse quidem adulter, si ex assertione adulteræ ligatæ, aliisve sufficientibus argumentis, ac indiciis credat, vel credere debeat prolem ex se genitam esse, in conscientia obligatur ad restitutionem faciendam, in primis patri putativo pro sumptibus necessariis factis in alenda, educanda, dotanda prole spuria; deinde reliquis legitimis pro damno, quod per prolis intrusæ successionem patiuntur: idque in toto, vel in parte, prout adultera ad restitutionem cooperari multùm, vel parùm potuerit. Ipsa autem adultera non tenetur aperire suum adulterium, neque marito, neque proli illegitimæ, ad avertenda damna inde emergentia marito, & proli legitimæ; tenetur tamen in conscientia compensare illa damna, quantùm in se est, & salva vita, & fama sua, si est possibile.

IV. INCESTUS est Concubitus illicitus inter consanguinitate, vel affinitate junctos. Peccatum mortale gravissimum duplicis malitiæ, & contra castitatē, & contra pieta-

tis personis conjunctis debitæ virtutem: eoque gravius, quo vicinior gradus, & linea recta; omnium gravissimum est in primo gradu lineæ rectæ, v. gr. patris cum filia, filii cum matre. Unde eas circumstantias graduom, & lineæ in Confessione explicandas esse, monui c. 3. n. 20. Quòd si quis cognovit consanguineam uxoris suæ, vel è contrà, copula illegitima, intra primum, & secundum gradum, consummata tamen intra vas naturale, ante contractum matrimonium est impedimentum dirimens; post contractum verò amittit jus petendi debitum: quamvis adhuc reddere teneatur, quod obiter hic notare placuit.

VII. SACRILEGIUM carnale, & personale est concubitus illicitos personæ, aut sacræ cum non sacra; aut non sacræ cum sacra, aut sacræ cum sacra, isque, vel naturalis, vel innaturalis, &c. intelligendo semper personam sacram solemniter per Professionem Religionis approbatæ, aut susceptionem sacri Ordinis. Peccatum mortale gravissimum, & speciale contra virtutem Religionis. Quamvis autem etiam voto simplici castitatis adstrictus, castitatem violans contra Religionem peccet, & eam circumstantiam in Confessione exprimere teneatur, secundùm omnes: quia tamen per illud votum, utpotè ab Ecclesia solemniter non acceptatum, non fit persona sacra, ideò non dicitur committere sacrilegium. Aliud dicitur sacrilegium carnale locale, quod committitur in loco sacro: sed de eo alibi *cap. 3. num. 26.* ubi de circumstantia *Ubi*, *& tract. 2. cap. 10. sect. 4. per tot.* ex professo.

VIII. PECCATUM CONTRA NATURAM. I. Bestialitas est concubitus carnalis quicumque hominis cum bruto, aut (infandum!) cum dæmone incubo, vel succubo. II. Sodomia perfecta est concubitus carnalis hominis cum homine ejusdem sexus, &c. III. Concubitus innaturalis, vel sodomia imperfecta est coitus hominū diversi quidem sexus, sed non servato debito vase, &c. phui monstra infanda! Apage. IV. Mollities est procuratio pollutionis voluntaria in se, vel in alio, extra aliquem concubitum, solius voluptatis gratia. Omnia peccata mortalia gravissima. Quin pollutio directè voluntaria, procurata, vel quæsita peccatum mortale est inexcusabiliter, etiam ad mortem evadendam; indirectè verò causata tunc tantùm peccatum mortale est, quando causa posita pollutionis prævisæ, seu actio illa, ex qua prævidetur secutura pollutio, est peccatum mortale in genere luxuriæ: utpotè aliquid per se turpe, & natura sua multùm provocans libidinem, ut turpes cogitationes, aspectus, & maximè tactus partiū inhonestarum. Quando verò causa posita, vel actio illa non est peccatum in genere luxuriæ, ut nimios potus, vel esus calidorum, &c. tunc pollutio prævisa, sed minimè intenta culpam venialem non excedet. Denique quando causa posita, seu actio illa est omninò licita, necessaria, vel utilis, utpotè studere, Confessiones excipere, mederi, equitare, certo, & commodo situ in lecto accumbere, &c. dummodò semper absit periculum consensus, tunc pollutio prævisa, ac præter omnem intentionē merè naturaliter secuta nullā culpam adferet, ut alibi jam sæpiùs monuimus.

IX. IMPUDICITIA generatim dicitur voluntaria occupatio potentiarum circa provocantia ad libidinem: & quatruplex distinqui potest: scilicet *cordis*, *oris*, *aspectus*, *tactus*, quò spectant oscula, & amplexus. Sed de his sufficiens mentio facta capite præcedenti toto, *& c. 3. n.* 18. & latè 19. & ex professo *p. 4. Theol. Sacram. c. 3. sect. 6.*

§. IV. *Invidia.*

67 I. DEfinitur: *Odium alienæ felicitatis. Tristitia de bono alieno inordinata.* Sed clarissimè ex D. Th. 2. 2. q. 63. a. 1. Invidia est tristitia de bono alieno æstimato ab invidente, ut malo proprio; quatenùs scilicet minuit, & obscurat propriam invidentis excellentiam; quo, licèt simillimum, tamen differt ab odio proximi. Odio enim quis malè vult proximo, gaudet de ejus malo, & consequenter etiam tristatur de ejus bono, sed absolutè, & in ordine ad ipsum tantùm proximum, quatenùs nimirùm proximi bonum est. Invidia autem solùm tristatur de bono proximi non absolutè, sed in ordine ad ipsum tantùm invidentem, quatenùs nimirum invidus bonum proximi æstimat malum propriū. Est ergo invidia genuina proles superbiæ, cujus inordinatio consistit in hoc, quòd quis ita inordinatè amet, vel appetat sibi propriam excellentiam in bonis veris, vel fictis, ut nolit ejusmodi, vel similia bona inesse proximo suo indeque, si videat ea proximo inesse, invidet, tristatur, ac velut tingitur amarulento affectu. Præclarè D. Aug. *l. 11. de Genesi ad lit. c. 14. Amando quisque excellentiam suam, vel paribus invidet, quòd ei coæquentur: vel inferioribus ne sibi coæquentur: vel superioribus, quòd eis non coæquentur.*

II. Invidia peccatum mortale est ex genere suo, *secundùm omnes*. Duplicem enim malitiam involvit: unam contra charitatem proximi: alteram specialem contra voluntatem Dei: cùm enim voluntas Dei sit immediata causa distributionis bonorum, ac donorum omnium, voluntati Dei repugnare convincitur, qui invidet, & tristatur de bono, vel dono proximo à Deo collato; ideòque peccare mortaliter, nisi parvitas materiæ; vel imperfectio actus excuset. Sunt enim quidam natura proni in invidiam (quod etiam in brutis advertimus) adeoque facilè moventur invidia in proximum. Qui motus; si rationem omninò præveniant, culpa vacabunt, si aliqualis semiplena tantùm advertentia accedat, venialia evadunt, juxta superiùs dicta. Nam, uti etiam advertit *S. Thomas cit. q. 63. art. 3.* constat, aliquos primos motus invidiæ inveniri quandoque etiam in viris perfectis, qui sunt peccata venialia: Similiter, ob levitatē materiæ, proximo solùm leve aliquod bonum, lucrum, fortunam, &c. invidere, non tamen animo invidendi etiam majora, vel quævis bona (N. B.) non nisi veniale erit.

III. Invidiæ ergo peccati gravitas mensuranda est ex magnitudine boni corporalis, vel spiritualis, quod invidetur. Hinc omnium gravissima est invidiæ species, atque peccatum in Spiritum Sanctum, quod dicitur *fraternæ charitatis invidentia*, qua scilicet ipsa bona spiritualia, ac dona Spiritus Sancti, atque adeò ipsam charitatem, & gratiam Dei, virtutem, & sanctitatem proximo quis invidet: qui nimirùm illa propriam suam excellentiam minuere, sui vilipensionem causare, aut certe vitam, & actus suos redargoere, & condemnare videt, vel æstimat. Unde odium, detractiones, temeraria judicia, persecutiones bonorum. Talis fuit invidia mortifera Cain occidentis fratrem suom Abel, de quo 1. *Joan. 3. Hæc est annuntiatio, quam audistis ab initio, ut diligatis alterutrum. Non sicut Cain, qui ex maligno erat, & occidit fratrem suum. Et propter quid occidit eum? Quoniam opera ejus maligna erant, fratris autem justa.* Simili invidia rabidi clamant impii *Sap. 2. Circumveniamus hominem justum, quoniam dissimilis est operibus nostris. Gravis est nobis ad videndum, quoniam dissimilis est aliis vita illius.* Vide S. Augustinum *lib. 1. De Sermone Domini in monte, cap. 43.*

IV. Invidia denique jure optimo computatur inter peccata capitalia: quippè plurimorum, & omnium ferè peccatorum contra proximum caput, & causa. Ejus à D. Gregorio quinque assignantur filiæ. 1. Odium, quo quis mala vult illi, cui bona invidet. 2. Susurratio, quæ apud alios invisum reddere molitur eum, cui invidetur, adeòque amicitiam dissolvere. 3. Detractio, qua famam denigrat bonam, quam proximo quis invidet. 4. Exultatio in adversis. 5. Afflictio in prosperis proximi. Et hæc est pœna continua invidi, qua suo livore tabescit, ac velut serpentina morsitatione cor exedit. Ps. 111. *Peccator videbit, & irascetur, dentibus suis fremet, & tabescet. Desiderium peccatorum peribit.* Et optimè D. Damascenus *orat.* inquit: *Solus in omnibus affectibus iniquissimus simul, & æquissimus Invidia est. Iniquissimus, quia bonis omnibus adversus est. Æquissimus, quia dominos suos exest, & conficit.* De his iterùm vide *Tract. 2. cap. 6. sect. 4.* ex professo fusè.

§. V. *Gula.*

I. DEfinitur: *Inordinatus, seu immoderatus appetitus, usúsque cibi, ac potus.* Hujus quinque modos, seu 68
gradus ex D. Gregorio assignat *S. Thomas 2. 2. qu. 184. art. 4.* I. Quoad *substantiam* cibi, ac potus, nimiùm lauta, & exquisita appetendo. 2. Quoad *quantitatem*, ultrà naturæ ordinarium appetitum sumendo, ac ingurgitando. 3. Quoad *qualitatem*, & excessivam præparationem, nimis delicata appetendo. 4. Quoad *tempus*, nimirùm tempore indebito comedendo, & bibendo, aut excessivè protrahendo, vel multiplicando commessationes, & potationes. 5. Quoad ipsam *delectationem* gustus, in ea sibi nimiùm complacendo, aut nimis avidè, & impotenter vorando, potando, &c. Gulæ ergo duæ sunt species quasi, seu filiæ: commessatio, & potatio, per excessivam frequentationem: & ebrietas, ac crapula, usque ad rationis privationem, seù perturbationem, de qua infrà.

II. Gula, commessatio, potatio, ex genere suo peccatum solùm veniale est, juxta regulam traditam supra *cap. 5. n.* 31. Quia nimirùm excessus in re aliàs indifferenti, vel licita non nisi venialis culpa est. Per accidens tamen peccatū gulæ mortale evadit multipliciter. 1. Ratione enormis excessus, & deformitatis contra virtutē temperantiæ, qua homo statum naturæ rationalis enormiter, & horrendè deturpat: ut maximè, qui scienter, & ordinariè se infarciunt & ingurgitant usque ad vomitum, qui ex proposito commessant, &

potan-

potante, ut vomant, & vomunt, ut rursùs commessare, & potare possint. Sanè ratione hujus enormis deformitatis, gula, & commessatio in sacra Scriptura numerantur inter peccata mortalia. *Rom.*13.*Gal.*5. 1.*Petri.*4 *& in Epistol. Judæ v.*12. Dixi tamen, *scienter, & ordinariè*. Nam si subindè fieret, à mortali excusant *Navar. Toletus*, alii, non dissentiente *Laym. l.*3. *sect.*4. II. Ratione gravis nocumenti corporis, ut qui ob nimiam ingluviem, sciens, & advertens, vel advertere debens, graviter lædi valetudinem corporis. Nam *propter crapulam multi perierunt*, *Eccli.* 37. III. Ratione gravis nocumenti animæ: ut cùm quis advertens nimia ingluvie delicatorum sibi causari graves motus libidinosos cum periculo consensus, se ineptum reddi ad functiones necessarias, aut executionem aliorum præceptorum, &c. & universaliter omnes, quorum tota cura est in cultu ventris, ac ut describit Apostolus, *quorum Deus venter est*. IV. Ratione præcepti specialis, aut positivi, ut frangere jejunium; aut naturalis, ut comedere carnem humanam, quod quidem etiam in extrema necessitate famis licere negant *Victoria, Valent. alii apud Laym. cit. nu.* 3. Qui tamen cum aliis communiùs censet licere. Quia licèt aliqua absolutè sint aliena à natura, & ratione humana; ideoque lege naturali vetita, tamen in extrema necessitate permissa sunt, ut abscindere membrum pro tuenda vita, &c. ita etiam dicendum de comestione carnis humanæ, si habeatur jam mortua: nullo enim casu licebit ad hunc finem occidere.

Ebrietas.

69 DEfinitur: *Excessus voluntarius in potu inebriante, voluptatis gratia usque ad privationem, vel gravem perturbationem usus rationis.* Dicitur I. *Excessus voluntarius*. Excluditur omnis ebrietas ex errore, vel inadvertentia proveniens, ideoque involuntaria, ut contingit iis, qui ad satietatem naturæ bibentes, ex mera debilitate naturæ, vel potus malitia inebriantur: qui fortitudinem vini non norunt, aut alia de causa futuram ebrietatem prævidere, vel advertere non potuerunt. Tunc enim committitur peccatum ebrietatis, quando quis advertens periculum probabile imminentis ebrietatis, esto primò post horam, vel cùm in liberum aerem exeuntem secutura sit, nihilominùs liberè potare pergit: bestia est, si etiam intendit. II. *Voluptatis gratia.* Ob alium enim finem honestum, v.g. ad recuperandam sanitatem, vel dum ustio, sectio, aliave enormis medicina sustinenda est, licitum est forti haustu se inebriare. Neque enim tunc absurdum judicat recta ratio ad breve tempus usu rationis destitui (quod etiam in somno accidit) ut reparata valetudine, munera rationis rectiùs præstentur. Addit *Less. lib.*4.*c.*3. *dub.* 4. etiam licitum fore se inebriare ad evadendam mortem intentatam, nisi propinanti respondeas. Sed apertè repugnat D. August. *Ser.* 232. *de temp.* dicens: *Etiamsi ad hoc veniretur, ut tibi diceretur, aut bibas, aut morieris: melius erat, ut caro tua sobria occideretur, quàm per ebrietatem anima moreretur.* III. *Usque ad privationem usus rationis.* Quòdsi enim, stante usu rationis sufficiente, solùm phantasia nonnihil turbata sit, etiamsi lingua titubet, pedes vacillent, oculi duplicata aspiciant, fenestræ circumagi videantur, imperfecta erit ebrietas, & peccatum veniale, etsi unum de gravioribus, si deliberatè fiat. IV. *Vel gravem perturbationem rationis*; ut nimirùm homo ampliùs discernere inter bonum, & malum, & actiones suas ordinarias saltem dirigere nequeat (nam perficere non posse, ex ebrietate etiam imperfecta oriri potest.) Nam certè ad ebrietatem perfectam, & mortalem requiri non videtur, ut usum rationis omninò tollat, & planè brutum, vel truncum efficiat. Pudendum est aliquorum exemplum; Eum, qui ebrietate velut sepultus jacet in platea, si se movere possit, ne super eum currus transeat, aut saltem signum dare, ut currus aliò divertat, non esse perfectè, vel mortaliter ebrium. Nonne hoc brutum facere potest? in quo ergo rationis usu talis differet à bruto? Sic ergo explicata

IV. Ebrietas perfecta est peccatum mortale. Communis, & receptissima doctrina cum *S. Th.* 2.2.*q.*150.*ar.*2. Certè Sacra scriptura, *Galat.*5. 1.*Pet.*4. ebrietatem absolutè numerat inter peccata mortalia. Ratio autem est. Quia gravis reverà deformitas est, & grande malum, ipsique Deo valdè injurium, imaginem Dei ita deturpare, & abjecta rationis potestate, qua nihil in homine præstantius, ad brutorum stupiditatem, solius voluptatis gratia, ultro se abjicere. Cùm ergo ebrietas per se intrinsecè mala, & peccatum mortale sit, evidens fit, peccare mortaliter eos, qui alios jussu, suasu, propinationibus ad se inebriandum inducunt, & urgent, unde & SS. Patres tales graviter reprehendunt. Quin etiam illicitum manet alterum inducere ad ebrietatem formalem, & voluntariam: non item ad materialem tantùm, utpotè propinando vinum fortissimum, cujus virtute incognita, præter intentionem, adeòque sine peccato inebrietur, ad evitandum gravissimum malum, v.gr. proditionis, homicidii, &c. ut contra *Less. sup. cit.* probabiliùs docet *Laym. l.*3. *sect.*4.*n.*4. Quia universaliter numquam licet hominem inducere ad aliquam actionem, quæ intrinsecè mala est, ut sine peccato fieri non possit: talis est ebrietas voluntaria solius voluptatis gratia: ergo &c. Licitum quidem est inducere alterum ad minus malum, ut impediatur majus malum ab ipso intentum, & aliter non impediendum: sed tunc tantùm, quando minus malum formaliter, vel virtualiter includitur in illo majori, sic volentem furari mille, occidere, adulterium committere, rectè dehortaris, & inducis ad potiùs furandum centum, percutiendum tantùm, scortandum &c. Tunc enim non suades homini directè, ut malum faciat, sed solùm dehortaris, ne tantum malum faciat. Falsum autem est, licere, aliquem ad evitandum peccatum majus inducere ad aliud peccatum minus, quod ille committere nec formaliter, nec virtualiter decreverat. Hæc enim esset vera inductio ad malum peccati, & scandalum activum, intrinsecè malum, de quo suo loco. *Tract.* 5. *c.* 1.

§. VI. *Ira.*

I. DEfinitur cõmuniter: *Inordinatus appetitus vindictæ*, Sed explicatiùs *Marcb. Trib. to.*2. *tr* 6. *tit.*2. *q.*3. Cõmotio inordinata animi, vindictam, vel quasi vindictam inordinatè appetentis. Iræ enim peccaminosæ duplex est inordinatio. Una ex parte ipsius motus iræ, seu modi irascendi, ut si nimiùm interiùs excandescas, vel exteriùs per signa nimis patefacias; altera ex parte objecti, seu vindictæ, ut si proximo appetas vindictam injustam, vel justo majorem.

II. Ira inordinata primo modo, quoad motum passionis, seu modum irascendi nimiùm, est peccatum veniale ex genere suo. Est enim excessus voluntarius in passione animi de se indifferente, quippè quæ etiam bona, & virtuosa esse possit, ut si ea utamur ex motivo virtutis, & zelo justitiæ, ad propulsandum, vel vindicandum malum peccati in nobis, vel aliis nostræ curæ commissis, juxta illud *Psal.*4. *Irascimini, & nolite peccare*. Excessus autem, vel inordinatio in re indifferenti per se culpam venialem non excedit, juxta regulam jam sæpiùs repetitam. Rectè tamen docet *Marcb. cit.* iram etiam hac inordinatione motus, etiam seclusa vindicta injusta, evadere peccatum mortale ratione enormis excessus, & deformitatis in irascendo, cùm quis deliberatè, sciens, & volens motus iracundiæ adeo excrescere sinit, vel facit, ut erumpat in enormes gestus, clamores, tunsiones, spumas, membrorum contorsiones, ut gravissima injuria hominis constitutionem afficiat; talis utique peccat mortaliter, quia imaginem Dei, ac creaturam rationalem enormiter dehonestat, & deturpat. maximèque agit indecenter substantiæ rationali. Unde SS. Patres passim docent per iram hominem mutari in feram: immo in dæmonem. Et rectè tres solent assignari iræ species. *Rancor, Insania, Furor*. Rancor est ira, quatenùs causat, & continet internam indignationem, aversionem, odium, vindictam, &c. Insania, quatenùs mentem rationis usu privat. Furor, quatenùs in ejusmodi inordinatè, & enormes motus erumpit.

III. Ira inordinata secundo modo, quoad inordinatum appetitum vindictæ inferendæ, est peccatum mortale ex genere suo; quippè directè repugnans Charitati, quatenùs proximi inordinatè malum appetit: at etiam justitiæ, si actu in injustas vindictas erumpit. Hujus communiter quatuor assignantur gradus. I. Cùm quis appetit vindictam in immeritùm. II. Etsi in immeritum, tamen ultra meritum. III. Etsi in quomodocumque meritum, tamen præter ordinem; ut si inimico appetas vindictam, vel pœnam propria auctoritate per te infligendam. IV. Etsi omnibus his servatis, tamen appetatur vindicta non ad debitum finem, ut justa est, ex zelo justitiæ, ac odio iniquitatis, sed merè ut satiativa animi tui malevoli, ex odio personæ, amore proprio, vindicandi libidine.

IV. Ira utrovis modo inordinata meritò cõputatur inter peccata capitalia, quippè plurimorum peccatorũ, ac malorum caput, & origo, quę nimis nota. Sex tamen ejus peculiares filiæ, ac soboles enumerantur à *D. Gregorio lib.*13. *moral. c.*17. nimirùm. Indignatio, tumor mentis, clamor, contumelia, rixa, blasphemia. Ira enim, aut remanet intus in corde, & sic nascitur 1. *indignatio*, seu aversio, & affectus inordinatus in proximum, ex eo, quòd apprehendat se indignè à tali tractari. Et consequenter 2. nascitur *tumor mentis*, quo quis morosè excogitat diversas vias vindicandi, usque co-

cogitationibus animum tumeſacit,& inflat, & tunc eſt peccatum pro ratione vindictæ cogitatæ gravis, vel levis, mortale, vel veniale. Indignatio autem plerumque veniale eſt, niſi ad gravem proximi contemptum procedat. Aut ira ulteriùs erumpit in os: & ſic naſcitur tertiò *clamor* indignationis index, cùm iratus vocem tollit, multa inordinatè, & confusè effundens: id Christus Matth. 5. ſignificat per verbum *raca*, quod nihil diſtinctè ſignificat, ſed ſolùm motum indignationis exprimit. Et hic clamor per ſe peccatum veniale eſt. Conſequenter autem 4. naſcitur *contumelia*, interni contemptus index, qua quis proximo malum objicit intentione illum inhonorandi; quod Christus expreſſit per verbum *fatue*, quo omnis contumelia aperta ſignificatur, Peccatum mortale ex genere ſuo. Aut ira erumpit in ipſum opus, & actualem vindictam, & ſic 5. naſcitur *rixa*, percuſſio, vulnera, cædes. Et conſequenter, maximè ſi vindicta non ſuccedat. 6. etiam *blaſphemia* in ipſum Deum. Omnia mortalia ex genere ſuo: de his nulla controverſia.

§. VII. *Acedia*.

71 TRiplex diſtingui debet, naturalis, moralis, capitalis, I. Acedia naturalis, alia eſt mere corporalis, & definiri poteſt: Torpor, & hebetudo quædam virium naturalium deficientium reſpectu laboris ſuſcipiendi, orta nimirùm ex ipſa complexione corporis malè affecta: res nimis nota. Alia dicitur ſenſualis, eſtque paſſio, ſeu triſtitia appetitus ſenſitivi laborem, ſeu difficultatem operis refugientis. Ex eo enim, quòd appetitus naturaliter fertur in bonum conveniens, vel delectabile ſenſui, naturaliter etiam abhorret ab omni diſconvenienti, vel moleſto ſenſui, indeque triſtitia quædam, & averſio à labore, & difficultate operis. Acedia hæc naturalis utraque ſecundùm ſe, quamdiù merè naturalis, & nullo modo voluntaria eſt, nullo modo peccatum eſt, ſed virtutis, ac meriti materia, & ſeges. Facta autem voluntaria, per liberum conſenſum voluntatis, jam evadet acedia moralis. Itaque

II. Acedia moralis, & peccaminoſa, rurſùs alia eſt univerſalis, definiri ſolita: quidam remiſſi animi languor ad benè operandum in rebus ſalutis, ſeu in exercitio virtutum, quatenùs laborioſum, & difficile eſt: poteſtque verſari circa quodcumque præceptum, vel virtutem, & ſic non eſt ſpeciale peccatum, ſed eatenùs ſolùm peccatum eſt, quatenùs cauſat tranſgreſſionem, vel negligentem executionem præcepti, vel virtutis, ac ſemper idem numero cum ipſa tranſgreſſione, vel negligenti executione. Ex. g. Petrus ex acedia, & torpore proveniente ex apprehenſione difficultatis, conſentit in omiſſionem, & omittit Horas, erit idem numero peccatum mortale: Si ſolùm negligentiùs, & oſcitantiùs perſolvat, idem erit peccatum veniale. Quòd ſi verò ſtante illa acedia, torpore, triſtitia, nihilominùs præceptum perfectè impleat, etſi difficulter, acedia nullo modo erit peccatum, ſed augebit meritum. Alia eſt acedia moralis ſpecialis, etiam capitalis dicta, quæ inter ſeptem vitia capitalia ultimo loco numeratur; & hæc

III. Acedia ſpecialis, & capitale vitium, eſt triſtitia de bono ſpirituali, ac divino, quatenùs hominem attinet, ſeu quatenùs ab homine proſequendum eſt: utpotè principaliter de ipſa gratia, ac amicitia divina conſervanda, & beatitudine conſequenda per virtutem, exercitia laborioſa; & conſequenter, etiam ſecundario, adhibendis mediis ad illum finem. Et hæc acedia, ſeu triſtitia, omninò voluntaria, ac deliberata, eſt peccatum ſpeciale, ac mortale graviſſimum: quia directè repugnat Charitati divinæ, eamque deſtruit, quatenùs continet verum, & actualem averſionem à Deo ultimo fine. Cujus ſigna peſſima, & effectus ſunt: Amaritudo, tædium, acidus guſtus mentis ad omnia ſpiritualia, & divina, ac ipſam cogitationem Dei; averſio à verbo Dei, ut non niſi cum triſtitia quis audire poſſit de Deo, æterna beatitudine, ſalute procuranda; incuria ſalutis, tædium, vitæ, & alia mox inter filias acediæ enumeranda. Cæterùm conſtat etiam hanc acediam poſſe eſſe peccatum veniale ex imperfectione actus, juxta dicta *c.* 5. *n.* 12. Similiter illa acedia, vel triſtitia, qua quis non avertitur à Deo, ſed ſtante efficaci voluntate tendendi in Deum ultimum finem per media congrua, & opera ſalutis, ſolùm inefficaciter ab eo fine abhorreret, ob difficultatem operum, eòque ea opera negligentiùs exequeretur, non eſſet niſi peccatum veniale. Talis enim triſtitia non pugnat contra Charitatem, ſed tantùm contra modum Charitatis, ſcilicet fervorem.

IV. Acedia denique jure meritiſſimo computatur inter peccata capitalia, & quidem poſtremo, id eſt peſſimo loco. Graviſſimorum enim, & extremorum malorum, & peccatorum cauſa eſt. Ejuſque ſpeciales filiæ à D. Gregorio enumerantur ſex. 1. *Malitia*, qua homo odio habet ipſa bona ſpiritualia ſecundùm ſe; vellet ea non eſſe; dolet, quòd benè fecerit; cuperet non fuiſſe natum, vel creatum à Deo; non agnoviſſe Chriſtum, adeòque ipſa beneficia Dei contemnit. Malitiæ ſine dubio mortales, niſi imperfectio actus excuſet. 2. *Rancor*, quo ii ſunt faſtidio, qui hortantur ad ſpiritualia; ut Confeſſarii, Concionatores, Religioſi. Eſt ex ſe veniale, niſi conjungatur cum odio. 3. *Puſillanimitas* erga omnia bona ſpiritualia tamquam ardua, ea refugiendo, ab iis ſubtrahendo, &c. eſt etiam de ſe veniale, ſecluſa tranſgreſſione mortali alicujus præcepti. 4. *Deſperatio* conſequendæ beatitudinis; peccatum mortale graviſſimum, ſi pleno rationis conſenſu fiat. 5. *Torpor* in obſervantia divinorum præceptorum. 6. *Evagatio mentis* ad illicita. De his vide *S. Th.* 2. 2. *q.* 35. *Laym. l.* 2. *tr.* 3. *c.* 9 *Marchant. Trib. tom.* 2. *tit.* 4. *ſect.* 1. *q.* 3. §. 2. Et hæc hactenus in hoc Tractatu Proœmiali pro apparatu, & faciliori ingreſſu ad ipſum Decalogum, ita latè ſatis dicta Studioſo Lectori ſufficiant.

Ad Laudem Dei Optimi Maximi. Amen.

THEOLOGIÆ MORALIS DECALOGALIS

TRACTATUS SEU PARS II.

PROOEMIUM,

Quid ſit, & contineat Decalogus?

I.

ECALOGUS vox græca, Latinè quaſi decuplex verbum, vel ſermo, ſic dictus, quòd contineat decem præcepta divina partim lege naturali homini indita, partim lege poſitiva per Moyſem tradita populo Iſraelitico, & deinceps toti humano generi in ipſum credituro. De hoc Deut. 4. *Locutus eſt Dominus ad vos de medio ignis, ut oſtendat vobis pactum, quod præcepit, ut faceretis, & DECEM VERBA: quæ deſcripſit in tabulis lapideis &c.* Et hinc nata eſt diviſio, ut eorum præceptorum alia dicantur *primæ*, alia *ſecundæ tabulæ*.

II. Atque ſecundùm D. Aug. *quæſt.* 71. *in Exod.* communiter jam in Eccleſia receptam doctrinam Præcepta primæ tabulæ ſunt priora, tria hominem ad Deum *in Sanctitate* ordinantia, videlicet. 1. *Non habebis* &c. 2. *Non aſſumes.* 3. *Memento* &c. Præcepta verò ſecundæ tabulæ ſunt reliqua ſeptem ordinantia hominem ad proximum in Juſtitia; videlicet *Honora patrem &c.* De excellentia, & ſufficientia Decalogi videri poſſunt SS. PP. paſſim. Et præſertim *D. Thom.* 2. 2. *quæſt.* 100. *art.* 3. Ubi latè, & optimè oſtendit, omnia præcepta moralia homini ad ſalutem neceſſaria actu, vel virtute contineri in Decalogo; conſimiliter *Scotus in* 3. *d.* 37. *qu. un. à num.* 5.

III. Præcepta Decalogi etſi ſecundùm ſonum litteralem omnia ferè proponantur, ut præcepta negativa, ſeu prohibentia ſub negationibus; *Non habebis Deos alienos: Non aſſumes: Non occides* &c. præter tertium, & quartum, quæ proponuntur, ut affirmativa, & præcipientia: *Memento, ut diem Sabati ſanctifices: Honora patrem, &c.* Reipſa tamen affirmativa, & negativa ſunt, ita, ut quodvis affirmativum includat negativum in eadem materia oppoſitum: Et ſimiliter quodvis negativum includat affirmativum: exemp. gr. primum Præceptum negativum: *Non habebis Deos alienos coram me*, includit hoc affirmativum: *Habebis me ſolum verum Deum: me ſolum ut Deum adorabis.* Similiter ſecundum negativum: *Non aſſumes nomen Domini DEI tui in vanum*, includit hoc affirmativum; *aſſumes nomen Domini Dei tui in reverentia, & veritate.* Sic de cæteris. E contra ſimiliter tertium præceptum affirmativum; *Memento, ut diem Sabbati Sanctifices*, includit hoc negativum *ne diem Sabbati profanè violes*, & ſic de cæteris, ut ſuis locis ſemper notabitur.

IV. Præceptorum affirmativorum, ſeu præcipientium ea natura, & conditio eſt, quod obligent quidem ſemper, quia numquam obligare ceſſabunt, ſed non pro ſemper, ſine omni temporis differentia: Ratio eſt; Quia ea præcepta præcipiunt agere bonum; non autem quodvis bonum quovis tempore exequi neceſſe, immo nec poſſibile eſt, ſed ſolùm ſtatuto, vel præcepto tempore, vel data occaſione, non etenim omni tempore Deus colendus, ſed ſtatuto tempore: Non ſemper, ſed data occaſione parentes honorandi &c. Præcepta verò negativa obligant, & ad ſemper, ſeu in perpetuum, & pro ſemper, ſeu pro omni temporis differentia, quia nimirùm ea præcepta prohibent agere malum, nullo autem tempore umquam licet, & omni tempore poſſumus non agere, vel committere malum. Porrò peccata contra præcepta affirmativa dicuntur peccata omiſſionis. Contrà præcepta vero negativa dicuntur peccata commiſſionis, ut ſuo loco explicatum.

His ita generatim prænotatis in nomine Unius, & Trini Dei Supremi Legiſlatoris aggredimur expoſitionem Decalogi.

TRACTATUS II.

DE FIDE, SPE, CHARITATE, & Religione, atque Peccatis oppoſitis contra Primum Præceptum.

Textus Præcepti.

Ego ſum Dominus DEUS tuus, qui eduxi te de terra Ægypti, & de domo ſervitutis, non habebis Deos alienos coram me, non facies tibi ſculptile, neque omnem ſimilitudinem &c. Non adorabis ea, neque coles. Exod. 20.

Explicatio Præcepti.

SUbſtantia primi Præcepti Decalogi, ut affirmativi, eſt cognitione, & affectu Unum, Verum, ſolum Deum habere, atque ſoli verum Latriæ cultum exhibere; comprehendit ſub ſe quadruplicia præcepta Fidei, Spei, Charitatis, & Religionis ergo Unum Verum Deum. Ut verò negativum eſt, prohibet, cognitione nihil uni vero Deo debitum, eidem denegare, aut alteri præter Deum tribuere; comprehenditque quadruplicia præcepta oppoſita prohibentia peccata contra Fidem, Spem, Charitatem, & Religionem. *Eſt in re omnium.*

Declaratur ex terminis præcepti; *Non habebis Deos alienos, non adorabis eos, neque coles.*

Inde infertur affirmativum, habebis me ſolum Deum, me ſolum adorabis, & coles. Sic enim hoc præceptum explicat Chriſtus Dominus Matth. 4. Diabolo dicens tentanti: *Dominum Deum tuum adorabis, & illi ſoli ſervies:* Atqui habere verum Deum, eumque adorare, & colere, ſine dubio requirit cognitionem intellectus, & affectum voluntatis erga verum & ſolum Deum. Ulteriùs cognitione, & affectu habere, & colere verum Deum quatuor neceſſaria requirit. 1. Fidem, qua agnoſcamus, & profiteamur ipſum verum, & ſolum Deum. 2. Spem, qua bonum ab ipſo expectemus, ſcilicet futuram Beatitudinem, & media opportuna ad illam conſequendam, 3. Charitatem, qua ipſum ſuper omnia amemus, & æſtimemus 4. Religionem, qua ipſum debito cultu veneremur. His enim quatuor modis habemus Deum in via: ſimilibus proportionatis modis habituri in Patria: Utpotè loco Fidei, clara viſione: loco Spei, ſecura æterna poſſeſſione: loco Charitatis imperfectæ, perfecta fruitione, ſeu amore beatifico: loco Religionis, & cultus temporalis, æterna laude, & glorificatione. Ergo à primo ad ultimum, ſubſtantia primi præcepti eſt, cognitione, & affectu habere unum verum Deum, & nullum alium; comprehendendo præcepta Fidei, Spei, Charitatis, & Religionis affirmativa, & negativa. Cæterùm primum præceptum quamvis litterali ſono, & explicitè ſolùm videatur prohibere actum Religionis, ſeu cultum Latriæ idolis, ſeu Diabolo, aut cuivis alteri à Deo tribuere, & conſequenter uni ſoli vero Deo præſtandum præcipere. (Unde multi DD. *Navar Fernand.* alii, hic noluht primo præcepto comprehendi Præcepta Fidei, Spei, & Charitatis, ſed ea tamquam fundamenta ſupponi) quia tamen cultus Religionis erga verum Deum neceſſariò præſupponit Fidem, Spem, & Charitatem, ut meritò dicat D. Aug. *lib* 1. Enchyr. *Deus maximè colitur Fide, Spe, & Charitate; nemo enim colit Deum, niſi credens in Deum, ſperans ab eo bonum, eumq; diligens.* Hinc omnia quatuor ad unum Primum præceptum rectè reducuntur. Quare & nos hîc omnia complectentes præſentem Tractatum in decem capita, ſeu titulos dividimus. *Primum* de Fidei natura, & requiſitis. *Secundum* de Fidei neceſſitate, & obligatione. *Tertium* de Infidelitate, & Hæreſi. *Quartum* de Spe Theologica. & peccatis oppoſitis. *Quintum* de Charitate Theologica, & peccatis oppoſitis reſpectu Dei tantùm: *Sextum* de odio, & inimicitia Pro-

ximi; *septimum* de Virtute Religionis, & oratione. *Octavum* de adoratione, & cultu Deo, Divisque debito. *Nonum* de peccatis contra Religionem, seu irreligiositate secundùm excessum. Et *decimum* de irreligiositate secundùm defectū,

CAPUT I.

De Fidei Natura, & Requisitis,

Fides (omissis variis acceptionibus videndis apud Auctores passim) hic propriissimè sumpta significat assensum alicujus propositionis ob auctoritatem dicentis: aliaque est fides humana, qua credimus aliquid ob auctoritatem humanam, seu hominis dicentis: juxta illud Ecclesiastici; *Vir bonus fidem facit proximo suo*: alia est fides Divina, qua credimus aliquid ob auctoritatem Divinam, seu ipsius Dei dicentis, seu revelantis. De qua Apostolus ad Hebr. 11. *Sine fide impossibile est placere Deo, credere enim oportet accedentem ad Deum, quia est*: Et mox eam definiens ait: *Est autem fides substantia rerum sperandarum, argumentū non apparentiū*. Et hęc fides tam habitualis, quàm actualis hic cōsideranda est,

SECTIO I.

Fidei divinæ definitio.

SUMMARIUM.

1 *Fidei divinæ habitualis, & actualis definitio.*
2 *Explicatio fidei divinæ habitualis.*
3 *Explicatio fidei divinæ actualis.*
4 *Ad eliciendum actum, vel assensum prærequiritur in intellectu lumen supernaturale actuale.*
5 *Et ex parte voluntatis pius motus antecedens, & consequens.*
6 *Explicatur definitio Fidei à S. Paulo data.*

ASSERTIO I.

1 *Fides Divina habitualis est virtus Supernaturalis Theologica à Deo infusa inclinans intellectum ad firmiter, etsi obscurè assentiendum omnibus à Deo revelatis, quatenus à Deo revelata sunt: seu ob auctoritatem infallibilem ipsius Dei revelantis. Fides autem actualis est assensus firmus, & certus, etsi obscurus, quo homo Divino lumine illustratus firmiter assentitur omnibus à Deo, ut prima Veritate revelatis, quatenùs ita revelata sunt cum pio in illum affectu voluntatis.* Ita in re Omnes. Bonitas definitionis patebit explicatione,

§. I. *Fides Divina habitualis est virtus, &c.*

2 I. Virtus generalissimè definitur, *habitus indefectibiliter attingens bonum potentiæ rationalis*, nimirùm aut intellectus, cujus bonum est verum, aut voluntatis, cujus bonum est honestum. Unde virtus generatim dividitur in intellectualem, & moralem. Virtus intellectualis est habitus indefectibiliter attingens verum in cognoscendo: Ut scientia, sapientia, intellectus &c. Ad hanc etiam fides Divina aliquo modo spectat, quatenùs nimirùm infallibiliter, etsi obscurè, attingit verum. Virtus moralis est habitus indefectibiliter attingens bonum honestum in operando, seu ut communiter definiri solet: *Est bona qualitas mentis, quæ habentem perficit, & opus ejus bonum reddit*,

II. *Virtus* rursùs alia dicitur naturalis, & Philosophica; quæ scilicet, & naturaliter acquiritur, & circa actus, & objecta naturalis ordinis versatur, ut Prudentia, Fortitudo, Temperantia, & Justitia: Quæ ideò dicuntur morales, quòd mores, seu actus humanos rectè ordinent: Philosophicæ, quòd lumine naturali sint acquisibiles, quarenùs distinguuntur à virtutibus Theologicis. Aliæ dicuntur virtutes supernaturales, & Theologicæ, quæ scilicet, & supernaturaliter acquiruntur per infusionem à Deo, & versantur circa actus, & objecta supernaturalis ordinis, nimirùm circa ipsum Deum, & ea, quæ ad Summum Bonum, ultimum finem nostrum cognoscendum, & prosequendum pertinent. Unde & dictæ Theologicæ ab objecto primario ipso Deo; & hæ sunt tres, Fides, Spes, & Charitas Divina, & hinc ulteriùs dicitur Fides.

III. *Virtus Supernaturalis Theologica à Deo infusa*. His terminis jam jam explicatis; Fides jam differt a virtutibus moralibus, & tamquàm genere proximo convenit cum reliquis virtutibus Theologicis, Spe, & Charitate Divina.

IV. Inclinans intellectum ad firmiter assentiendum &c. Per hoc differt à reliquis virtutibus Theologicis Spe, & Charitate, differentia desumpta à proprio actu, ad quem inclinat, scilicet firmiter assentiri omnibus à Deo revelatis, quatenùs ita revelata sunt. Qui assensus est ipsa Fides Divina actualis, de qua mox. Fides enim tendit in Deum cognoscendo, ut primam veritatem; Spes autem tendit in Deum prosequendo, ut Summum Bonum in se, & propter se. Ut latiùs patebit prosequendo. Ex dictis facilè philosophabis bonitatem definitionis.

§. II. *Fides Divina actualis est.*

I. *Assensus firmus*: cum firma scilicet adhæsione potentiæ ad objectum, seclusa omni hæsitatione, dubitatione, vel formidine de opposito, ut infrà *c. 3.* latiùs patebit. 3

II. *Certus*: seu infallibilis, nimirùm ob certitudinem, & infallibilitatem motivi scilicet veritatis Divinæ revelantis. Quibus excluditur fides humana, opinio, dubium &c. Quæ Fidei Divinæ simpliciter repugnant.

III. *Et si obscurus*: nimirùm ob obscuritatem rei revelatæ, & creditæ, quæ non proponitur, prout, in se est, sed solùm creditur firmiter, sic esse, sicut revelatur, & proponitur, juxtà notissimum illud D. Augustini. *Quid est fides? nisi credere, quod non vides?* Sicque significat definitio suprà recitata Paulina, & infrà explicanda.

IV. *Quo homo assentitur omnibus à Deo, ut Prima Veritate revelatis &c.* seu, ut alii asserunt, *firmiter assentitur primæ Veritati, & omnibus ab ea revelatis*; Sed perinde est: Significatur hic Divinæ Fidei objectum, & materiale, quod est omnis Veritas revelata; & formale, quod est prima Veritas revelans, de quibus mox *Sect. 2. & 3.* Duo insuper ad hanc fidem actualem, seu actum Fidei necessariò concurrunt in definitione expressa. Nempè.

§ III. *Divino lumine illustratus,*

Intellectus enim noster ad eliciendum assensum Fidei propter obscuritatem objecti, necessariò indiget lumine, ac robore Divino supernaturali, quod partim est ipse habitus infusus Fidei Divinæ, partim verò (maximè in prima conversione in rebus difficilioribus credendis) est concursus specialis Dei, & auxilium Spiritus Sancti illustrantis, & roborantis intellectum ad eliciendum, simulque moventis voluntatem ad imperandum intellectui assensum veritatibus revelatis. De quo lumine, & auxilio passim loquitur Scriptura. Joan. 16. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus cœlestis traxerit eum*. 1. ad Corinth. 12. *Nemo potest dicere, Dominus JESUS, nisi in Spiritu Sancto*. Ad Ephes. 2. *Gratia enim estis salvati per fidem, & hoc non ex vobis; Dei enim donum est*. Et alibi sæpissimè: Ut meritò Petrus Canisius Fidem descripserit: *Donum Dei, ac Lumen &c.* Hoc efficax lumen Divinum ad credendum expertus D. Augustin. in sua conversione lib. 7. Conf. c. 19. dicebat: *Non erat prorsùs, unde dubitarem: faciliùsque dubitarem, me vivere, quàm non esse veritatem, &c.* 4

§. IV. *Cum pio in illum affectu voluntatis.*

Significatur necessarius concursus voluntatis ad actum Fidei saltem meritorium, idque dupliciter, antecedenter, & consequenter. 5

I. Ad actum Fidei est necessarius pius motus voluntatis antecedens: etsi enim Fides sit virtus intellectualis, & actus elicitus intellectus, necessariò tamen debet esse actus imperatus voluntatis pio motu imperantis, & moventis intellectum ad assentiendum obscuris Fidei veritatibus: Juxta illud 2. ad Corinth. 10. *In captivitatem redigentes omnem intellectum in obsequium Christi*. Nam firma illa, & certa adhæsio Fidei ad veritates revelatas non provenit ex speculatione objecti credendi, quæ obscuritatem non tollit, sed provenit ex determinatione liberi arbitrii Spiritus Sancti gratia adjuti. Et hinc actus Fidei meritorius est, & sub præceptum cadit, non utique quatenùs præcisè est actus elicitus intellectus, qui de se omninò naturalis est, sed quatenùs est actus imperatus voluntatis, ac liberi arbitrii moventis, ac determinantis intellectum ad assentiendum rebus Fidei. Et hinc rursùs fit, quòd Fides, licèt majorem certitudinem habeat, quàm Scientia, faciliùs tamen perdi, & in dubium vocari possit, cùm prædicto modo ex libera voluntate pendeat. Vide D. Bonav. *in 3. d. 33. c. 1. q. 4.*

II. Ad actum Fidei etiam pius motus voluntaris consequi debet, etsi enim actus Fidei exerceatur ab intellectu, non tamen sistit in sola speculatione intellectus, sed semper pium in voluntate cordis motum excitare debet ad virtutem Spei, vel Charitatis pertinentem, ut quilibet piè eliciens actum Fidei v. gr. Symbolum attentè recitans experiri poterit: Atque ratione hujus utriusque motus voluntatis ad actum Fidei concurrentis actus Fidei à Sacra Scriptura sæpe tribuitur voluntati, seu cordi, ut Apost. ad Rom. 10. *Corde enim creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem*. Et *act.* 8. ait Philippus ad Eunuchum: *Si credis in toto corde & licet*. Eadem de causa actus Fidei in Sacra Scriptura, & Symbolis communiter exprimitur per particulam *in*, affectum quemdam, & motum in Deum significan-

ficantem. Indeque SS. PP. pulchrè distinguunt hæc tria ; *Credere Deum, credere Deo, credere in Deum.*

Credere Deum significat tendentiam Fidei in Deum, ut objectum materiale, quatenùs nimirùm credimus Deum esse. *Credere Deo*, significat tendentiam Fidei in Deum „ut objectum formale primarium, credimus enim principaliter Deo ut primæ veritati, revelanti nimirùm infallibiliter vera esse, quæ ipse dicit, seu revelat. *Credere in Deum* significat tendentiam Fidei in Deum, ut ultimum Finem, & Summum Bonum nostrum, cum pio motu voluntatis, nimirùm Spei, Charitatis, Religionis. Audi pulchrè explicantem D. August. Serm. 181. de tempore. *Credo in unum Deum. Non dicit : Credo Deum, vel credo Deo, quamvis & hæc saluti necessaria sint, aliud enim est credere illi, aliud credere illum, aliud credere in illum. Credere illi est, credere vera esse, quæ loquitur; credere illum, est credere, quia ipse Deus est; credere in illum, est diligere illum. Credere vera esse, quæ loquitur, multi, & mali possunt. Credere ipsum esse Deum, hoc & Dæmones possunt. credere verò in Deum soli norunt. qui diligunt illum, quia sine dilectione Fides inanis est.* Hæc Augustinus. Ex dictis patere debet sensus Paulinæ definitionis Fidei *ad Hæb. 11.*

Est substantia rerum sperandarum, argumentum non apparentium.

6 III. *Est substantia*, grecè hypostasis, id est substantia: *rerum sperandarum*: Cui scilicet tamquam basi, & fundamento firmissimo Spes, & Salus nostra innititur, quatenùs scilicet ea, quæ speramus, per Fidem certissimam fiunt certa, & consequenter per eam nos certi, & securi reddimur. D. Chrysost. in illum locum (quem alii Græci sequuntur) per substantiam, vel hypostasim intelligit substantiam, seu existentiam hoc sensu, quod fides sit velut jam existentia rerum sperandarum, eò quòd illæ, etsi Spe adhuc pendente, non existant, Fides tamen eas ipsas nobis quodammodu existentes, & præsentes exhibeat, dum nos adeo de iis certificat, ac si re ipsa jam essent præstitæ, & obtentæ. Unde Paraprasis Syriaca habet: *Est autem fides persuasio super iis, quæ sunt in spe, etsi essent ipsis* (credentibus) *in actu, sine effectu*. Sed tu intellige hæc quantùm est ex parte Dei, & revelationis, ac promissionis Divinæ, & (en grande nisi!) dummodò ex parte nostra nihil desit.

IV. *Argumentum*: seu, ut legit D. Augustinus, *convictio*, id est, certissima persuasio, ostensio, ac velut demonstratio; *Rerum non apparentium*, intelligendo in sensu ampliativo, quod nimirùm Fides sit firma adhæsio, faciatque nos firmissimè adhærere, & certissimè præcipere ob Divinam auctoritatem etiam illa, quæ aliundè non apparent nobis, immo quæ sensus humanus, ac intellectus naturaliter credere refugit, ut Deum esse Unum in Essentia, Trinum in Personis, Christum unam personam simul esse Deum, & hominem, esse realiter præsentem in Eucharistia, homines clarè visuros Deum &c. Non autem voluit Apostolus fidem esse tantùm illarum rerum, quæ aliundè non apparent, seu id omne; quod Fide creditur ob auctoritatem Divinam, esse non apparens, cùm sine dubio aliqua Fidei mysteria aliunde ratione naturali possint nobis esse evidenter nota: ut quòd Deus sit, quòd unus tantùm sit Deus. Quamvis hæc ipsa, quatenùs iis ob solam auctoritatem, & revelationem Divinam assentimur, verè Fide Divina credantur: Attamen in iis credendis, non ita elucet virtus Fidei, quippe cùm illa etiam citra divinum testimonium percipiantur, ut post alios benè observat *Gerinex hic disput. 2. q. 1. n. 5.* Hinc jam advertere debuisti, hanc posteriorem partem longè plura complecti, quàm priorem, nam plura creduntur, quàm sperantur. Sperantur enim sola bona, atque futura, & absentia: ut æterna Beatitudo, perseverantia, auxilium Divinum; creduntur autem bona, & mala tam præterita, & præsentia, quàm futura: quare Fides non est tantùm substantia rerum sperandarum, sed generaliter est argumentum omnium non apparentium, seu à Deo revelatorum, etsi aliundè sperandorum. Sensus ergo adæquatus definitionis est: *Fides est certa, & firma persuasio omnium nobis revelatorum in ordine ad finem supernaturalem adhuc latentem sperandum, & consequendum.*

SECTIO II.

Fidei Divinæ objectum materiale, seu materia.

SUMMARIUM.

7 *Fidei objectum materiale duplex: complexum, & incomplexum.*
8 *Objectum materiale Fidei est verbum Dei immediatum, & mediatum: privatum, & publicum.*
9 *Verbum Dei publicum aliud est scriptum aliud traditum; quid, seu quænam quodlibet comprehendat?*
10 *Quid, & quot sint Fidei* Symbola?
11 *Quid, & quot sint* Articuli *Fidei?*

Fidei objectum materiale dicitur omne id, quod Fide creditur, estque duplex: complexum, & incomplexum. 7
Objectum Fidei incomplexum, seu subjectum Fidei dicitur omne id, de quo aliquid Fide Divina creditur affirmando, vel negando. Et sic objectum Fidei primarium, & principale, & ut vocant, attributionis, est ipse Deus, de quo sunt principales veritates Fidei, & articuli Fidei credendi, reliqua omnia sunt objectum secundarium, quatenùs nimirùm ad Deum, vel ut auctorem, vel ut Finem ordinantur. Objectum Fidei complexum dicitur omnis veritas, seu propositio à Deo revelata, & Fide Divina credenda, & appellatur *verbum Dei*, accipiendo nimirùm verbum Dei objectivè pro omni eo, quod Deus locutus est, vel revelavit frequentissima Scripturæ Phrasi; formaliter enim verbum Dei est ipsa locutio, vel revelatio Divina, quæ est objectum Fidei formale immediatum, de quo sequenti Sectione.

ASSERTIO II.

Fidei Divinæ objectum materiale est verbum Dei universum, seu quidquid divinitùs homini viatori quomodocumque revelatum, immediatè, mediatè, scripto, traditione &c. Communissima DD. cum D. Thoma, & Scoto. Et patet ex ipsa Definitione Fidei Divinæ, qua nimirùm firmiter assentimur omnibus a Deo revelatis, quatenus ita revelata sunt: Atqui ea ipsa revelata dicuntur verbum Dei objectivè: ergo objectum materiale Fidei Divinæ rectè dicitur Verbum Dei universum: Cùm omne, quod a Deo revelatum est, & nihil non à Deo revelatum credendum sit. Solum hic explicandæ sunt aliquot divisiones verbi Divini in Assertione indicatæ.

§. I. *Verbum Dei immediatum, & mediatum privatum, publicum.*

Verbum Dei (objectivè sumptum) semper definitur: *Veritas à Deo inspiratione, verbo, vel signo manifestata homini Viatori.* Dividitur primò in immediatum, & mediatū. 8

Verbum Dei immediatum dicitur, quod Deus per se ipsum, nullo alio ut Legato, vel internuntio mediante, revelat. Qualia sunt verba Dei facta ad Prophetas, Moysim, Isaiam, Jeremiam &c. Et vox illa lapsa de cœlo: *Hic est Filius meus dilectus*. Et talia sunt etiam verba a Christo facta ad Apostolos, & Judæos. De quo Joann. 1. *Unigenitus, qui est in sinu Patris, ipse enarravit.*

Verbum Dei mediatum dicitur, quod Deus per alium tamquàm Legatum, vel Internuntium, sive Angelum, sive hominem loquitur, & revelat, sic Deus olim verba sua partim per Angelos loquentes Patriarchis, & Prophetis, partim per homines ipsos scilicet Patriarchas, & Prophetas reliquo humano Generi revelavit; de quo Apostolus ad Hebræos 1. *Multifariam, multisque modis Deus olim loquens Patribus in Prophetis, novissimè diebus istis locutus est nobis in Filio.* Tamdem Deus, & Christus locutus est nobis per Apostolos, & Evangelistas in Scripturis sacris. De quo Apostolus 1. ad Thessalon. 2. *Cùm accepissetis à nobis verbum auditus Dei, accepistis illud non ut verbum hominum, sed sicut est verè, verbum Dei, qui operatur in vobis, qui credidistis:* Omne ergo verbum Dei saltem publicum respectu nostrum mediatum tantùm est.

Utrumque hoc verbum Dei aliud potest dici *privatum*, quòd soli homini pro se revelatur, ut verba illa ad Ezechiam: *Dispone domui tuæ, quia morieris*. Christi ad Petrum: *Ter me negabis*. Aliud *publicum*, seu publicam auctoritatem habens, omnes nimirum concernens, quodque ab omnibus recipi, & credi debet, hujusmodi est Vetus, & Novum Testamentum, Traditiones, & Definitiones Ecclesiæ. Et hoc proinde verbum Dei publicum dividitur *in scriptum, & traditum.*

§. II. *Verbum Dei scriptum, & traditum.*

Verbum Dei scriptum est, quod continetur in Scripturis Canonicis totius Veteris, & Novi Testamenti, cujus proin utriusque sententiæ omnes formaliter à Scriptoribus Canonicis enunciatæ, nimirùm in recta significatione verborum ex mente ipsorum Scriptorum à Deo inspiratę sunt de Fide Divina, & necessario credendæ saltem negative, ut scilicet nulla ejusmodi sententia negetur, vel in dubium revocetur 9

vocetur. Quænam autem sententia, seu veritates Fidei necessario etiam positivè credendæ sint à Fidelibus, videbitur *c. seq.* Secùs est de sententiis materialiter tantùm relatis à Scriptoribus Canonicis, nimirùm non ex propria, sed ex aliorum non rectè sentientium mente: Ut verba impiorum in Libris Sapientiæ, blasphemiæ Judæorum contra Christum, & alia innumera, quæ sine dubio formaliter in sua significatione non sunt de fide, immo falsissima, sed solùm sunt de fide materialiter, & historicè, quod nimirùm ita ab aliis dicta sint.

Verbum Dei *traditum*, seu non scriptum, dicitur, quod absque scriptura à Deo, vel Christo per Apostolos suos, & Ecclesiam, Fidelibus suis voce consequenter traditum est, quale necessariò admittendum contra Hæreticos, latè, & efficaciter probant Controversistæ. Accipe paucis. Nam 1. & ipsam S. Scripturam de facto habitam, esse verbum Dei, non constar nobis, nisi ex traditione perpetua Ecclesiæ. 2. Verbum Dei Novi Testamenti à Christo traditum non statim scriptum, sed sola voce traditum est Fidelibus usque post multos annos ab ejus Ascensione, quando primùm ab Apostolis, & Evangelistis scriptum est, quando se tempus, & occasio scribendi obtulit: Atqui ante illam scriptionem per tot annos sine dubio erat verbum Dei Fide Divina credendum. 3. Non omnia, quæ Christus docuit, & fecit scripta sunt ab Apostolis, & Evangelistis, ut omnium ultimum in fine sui Evangelii scribit Jo. 4. Id ipsum convincit unanimis consensus SS. PP. Sufficiant pro nunc duo illustria testimonia. D. Epiphanius Hæresi 61. *Opportet autem & traditione uti, non enim omnia à Scriptura Divina accipi possunt. Quapropter aliqua in Scripturis, aliqua in Traditione per vocem Apostoli tradiderunt, quemadmodum dicit Sanctus Apostolus: Sicut tradidi vobis.* Et alibi: *sic doceo, & sic tradidi Ecclesiæ.* Hæc ille. D. Jo. Chrysost. 2. ad Thessal. 2. *Hinc patet, quòd non omnia per Epistolam tradiderunt, sed multa etiam sine litteris; ideòque Traditionem quoque Ecclesiæ fide dignam putamus. Traditio est; nihil quæras ampliùs.* Sic ille. Tamdem accedit ratio: Nam signum, quo verbum Dei hominibus revelari, ac revelatum propagari potest, non est sola Scriptura, neque se sola in omni casu sufficeret; cùm libri scripti vetustate corrumpi, vel omninò absumi possint: ergo necessaria est Traditio vocis continuò per Ecclesias propagata per scripturas, tum ad ipsas Scripturas discernendas, tum etiam ad alia nonnulla credenda, v.g. parvulos esse baptizandos; ubi nam hoc scriptum in libris? &c.

Porro ad verbum Dei publicum, & traditum, juxta communissimam DD. cum *D. Thom* 2.2. *q.5. art.* 3. etiam revocantur Definitiones Ecclesiæ per Summos Pontifices, & Concilia generalia, populo Christiano propositæ, & Fide Divina credendæ.

Probatur: Quia *Ecclesia* (ut ait Apostolus 1. ad Timoth. 3. *Dei vivi columna est, & firmamentum veritatis.* Et juxtà promissionem Christi Matth. 16. *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversùs eam;* Consequens est, quod quæcumque Ecclesia in rebus fidei, vel morum populo Christiano decernit, ac proponit, firma esse, & infallibilia. Ulteriùs; quia Spiritus Sanctus ex promissione Christi Joan. 14. & 16. missus Ecclesiæ, ut maneat in æternum, doceatque omnem veritatem, eidem Ecclesiæ assistit, instruens, atque gubernans, prout etiam Apostoli in primo Concilio Jerosolymitano congregati professi sunt. Act. 15. *Visum est Spiritui Sancto, & nobis &c.* Ita efficaciter arguitur. Omnis sermo, vel sententia procedens ex infallibili assistentia Spiritus Sancti est verbum Dei revelatum, & Fide Divina credendum: Sed Definitio Ecclesiæ procedit ex infallibili assistentia Spiritus Sancti (ut modò dictum:) ergo est verbum Dei habendum, & Fide Divina credendum. Unde D. Athanasius *l. 6. Epist. ad Africanum Episcopum* ait: *Verbum Divinum per Œcumenicam Nicææ Synodum in æternum stat.* Et *D. Gregorius primus lib. 1. Epist.* 24. dicit: *Sicut sancti Evangelii quatuor libros sic quatuor Concilia* (Nicenum, Constantinopolitanum, Ephesinum, Chalcedonense) *venerari me, ac suscipere fateor.* Plura de his apud Bellarminum de Verbo Dei, aliosque Controversistas passim. Denique hoc verbum Dei publicum, quoad objecta Fidei communiter ab omnibus credenda coordinatur per Symbola, & Articulos Fidei, de quibus.

§. III. *Fidei Symbola.*

10 Dicuntur certæ coordinationes præcipuorum Fidei objectorum communiter ab omnibus Christi fidelibus credendorum; Sic dicta quasi tesseræ militares Fidei, quibus Christi fideles ab infidelibus discernuntur, quantùm ad Professionem Fidei.

Tria potissimùm Symbola sunt in usu in *Ecclesia Catholica*. Apostolicum, Nicænum, & S. Atanasii. Primum Symbolum Apostolicum ab ipsis Apostolis ante sui divisionem in omnem terram, pro generali tessera compositum, omnia præcipua Fidei Divinæ capita continet. Recitaturque ab Ecclesia quotidie ter in Divino Officio ad initium Matutini, & Primæ, & ad finem totius Officii. Reliqua duo Nicænum, & S. Athanasii aliquos solùm Symboli Apostolici Articulos contra emergentes tunc hæreses clariùs explicant, & declarant. Symbolum enim Nicænum contra Arianos potissimùm explicat Divini Filii Unitatem, & Consubstantialitatem cum Patre, *& in unum Dominum &c.* Item Divinitatem, & Processionem Spiritus Sancti à Patre, & Filio. *Et in Spiritum Sanctum, & Dominum vivificantem &c.* Recitatur in Ecclesia solùm in Missa solemni. Symbolum S. Athanasii potissimùm explicat duo mysteria Fidei, scilicet SS. Trinitatis, & Incarnationis Verbi. Recitatur ab Ecclesia in Officio Dominicæ ad Primam.

Symbola porrò constant suis certis articulis quasi parvis membris.

§. IV. *Fidei Articuli.*

Articulus Fidei (quasi membrum parvum Symboli) dicitur verbum Dei particulare continens specialem, & 11
distinctam revelationem à Deo factam Ecclesiæ in ordine ad consecutionem vitæ æternæ. Tria ergo requirit articulus Fidei. 1. ut contineat verbum Dei publicum toti Ecclesiæ propositum, & credendum. Ut contineat peculiarem, & distinctam difficultatem credendi speciali operatione, vel revelatione Divina superandam. Hinc, ut optimè notavit *S. Thomas citat.* Unicus est Articulus Fidei, de Christo passo, mortuo, & sepulto; Quia in his una eademque est difficultas credendi, ut uno per Fidem suscepto, non sit difficile, & aliud credere. At verò de Christi morte, descensu ad inferos, Resurrectione, & Ascensione jam sunt quatuor distincti Articuli Fidei, quia in his quatruplex distincta est difficultas credendi necessariò distincta revelatione superanda; credita enim morte Christi, alia est difficultas credendi descensionem ad inferos, alia Resurrectionem &c. 3. Ut contineat veritatem Fidei per se revelatam in ordine ad consecutionem vitæ æternæ, omnibus necessariò credendam; est enim Fides substantia rerum sperandarum, & principaliter æternæ Beatitudinis. Unde propriè non dicuntur Articuli, nec in Symbolis ponuntur ea, quæ per accidens tantùm revelata sunt, ut quod *Abraham duos filios habuit*, & similia historica innumera, etsi ad Articulos Fidei reducantur, ut eo ipso, quòd Divinitùs revelata sint, si Fideli proponantur, Fide Divina credenda sint, saltem negativè, ut jam suprà innui.

Articuli ergo Symboli Apostolici, etsi vulgò numerentur duodecim juxta numerum duodecim Apostolorum, à quorum singulis singuli compositi piè creduntur; reverà tamen quantùm ad distinctionem rerum credendarum quatuordecim sunt. Septem spectantes ad Divinitatem, utpoté, 1. ad Unitatem Essentiæ Divinæ. *Credo in unum Deum.* Tres alii spectantes ad Trinitatem Personarum. 2. *Credo in Deum Patrem.* 3. *Et in Jesum Christum Filium ejus.* 4. *Et in Spiritum Sanctum.* Tres alii pertinentes ad triplicem operationem Dei conferentis creaturæ triplex esse: Scilicet *esse naturæ*: 5. *Creatorem Cœli & terræ.* Deinde *Esse gratiæ*: 6. *Sanctam Ecclesiam Catholicam, Sanctorum Communionem, Remissionem peccatorum*, ubi continetur Fides omnium Sacramentorum: Denique *Esse Gloriæ*: 7. *Carnis resurrectionem, & Vitam æternam. Amen.* Septem alii Articuli pertinent ad humanitatem Christi. 1. Incarnatio, & Conceptio: *Conceptus de Spiritu Sancto.* 2. Nativitas: *Natus ex Maria Virgine.* 3. Passio: *Passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus, & sepultus.* 4. *Descendit ad inferos.* 5. *Resurrexit à mortuis.* 6. *Ascendit ad cœlos &c.* 7. *Inde venturus est judicare vivos, & mortuos.* Ita unanimiter DD. cum S. Thom. 2. 2. *quæst. 1. art.* 8. & Scoto *in 3. d. 23. quæst.* 1. Ubi ait: *Sciendum, quòd si articuli distinguantur quantùm ad ipsa credita, sic sunt quatuordecim: Si autem distinguantur secundùm numerum eorum, qui primùm articulos distinxerunt, sic sunt duodecim juxta numerum duodecim Apostolorum.* Sic ille. Verùm pro praxi fidelium retinenda est vulgaris duodenaria divisio Articulorum Fidei secundùm ordinem verborum Symboli. Theologica, & speculativa est illa prima divisio, hæc posterior cathechetica, & practica.

SECTIO III.

Fidei Divinæ objectum formale.

SUMMARIUM.

12 *Objectum Fidei formale, seu ratio credendi est prima, & summa Dei veritas in dicendo.*
13 *Principale nimirùm, & ultimatum ipsa Dei veritas.*
14 *Proximum verò, & immediatum ipsa revelatio.*
15 *Eaq; essentialiter obscura, saltem ex parte rei revelatæ.*

ASSERTIO III.

Fidei Divinæ objectum formale, seu principium formale, & ratio formalis credendi adæquatè est prima summa Dei Veritas in dicendo: Seu quod idem est: Auctoritas Dei infallibilis revelantis aliquid obscurè: Principale nimirùm, & ultimatum est ipsa Veritas, proximum verò, & immediatum est ipsa revelatio, eaque obscura essentialiter saltem ex parte rei revelatæ. Communis DD. cum D. Thom *cit. q. 1. art. 1.* Scot. *cit. d. 23. q. 1.* aliisque quos latè citat, & sequitur Tannerus *tom. 3. disp. 1. q. 1. dub. 3.* Explicabo breviter.

§. I. *Est prima, & summa Dei Veritas in dicendo.*

12 Ratio est: Quia objectum formale Fidei seu principium formale, ac ratio formalis credendi est illa ratio, secundùm quam, & propter quam fidelis firmiter certò, & infallibiliter assentitur veritatibus Fidei, cuique innititur infallibilis certitudo assensus Fidei: Sed illud nihil aliud esse potest, quàm prima Veritas Dei in dicendo, seu infallibilis Auctoritas Dei revelantis aliquid. Unde S. Scriptura passim pro motivis, & ratione assensus Fidei assignat Divinam revelationem, veritatem & auctoritatem infallibilem. Matt. 26. *Beatus es Simon Barjona, quia caro, & sanguis non revelabit tibi, sed Pater meus, qui in cœlis est*, 1. Jo: 1. *Si testimonium hominum accipimus, testimonium Dei majus est, quoniam testificatus est de Filio suo, qui credit in Filium Dei, habet testimonium Dei in se.* 1. ad Thess. 2. *Cùm accepissetis à nobis verbum auditus Dei, accepistis illud non ut verbum hominum, sed sicut est verè, verbum Dei, qui operatur in vobis, qui credidistis.* Et aliis locis innumeris. Ergo sicut Fidei humanæ fallibilis objectum, & motivum formale, seu formalis ratio assentiendi est veritas, & auctoritas hominis dicentis, etsi fallibilis; ita omninò Fidei Divinæ infallibilis objectum, & motivum formale, ac ratio formalis assentiendi est ipsa prima, & summa Veritas Dei in dicendo, seu auctoritas infallibilis Dei revelantis aliquid obscurum.

§. II. *Objectum ultimum, & proximum.*

13 Objectum hoc formale adæquatum scilicet prima Veritas Dei revelantis duo includit, ipsam primam Veritatem Dei, & ipsam revelationem, seu locutionem Dei, nimirum verbum Dei formale: ita nimirùm (uti ex communi rectè notat *Tanner. cit. n. 34.*) ut objectum formale, principale: & ultimatum sit dicta prima Veritas, & auctoritas Dei: Objectum veri formale proximum, immediatum, & non ultimatum sit ipsa Divina revelatio, seu verbum Dei formale. Etenim fidelis quispiam rogatus, cur credat talem propositionem, v. g. Deum esse unum, & trinum: Verbum caro factum &c. immediatè, & rectè respondet: Quia Deus revelavit: rogatus ulteriùs, cur credat Deo revelanti, seu verbo Dei? Respondet: Quia ipse est prima, & summa Veritas, & infallibilis auctoritatis in dicendo. Et hic est status. Nam quærens ulteriùs, cur credat primæ Veritati, stultè quærit, nec est responsione dignus, ut benè notat *Cajet. hic q. 1. a. 1.*

§. III. *Dei Veritas, & revelatio.*

14 Dei prima Veritas, seu infallibilis Auctoritas in dicendo (objectum formale, principale Fidei) duas perfectiones Divinas includit, & connotat. 1. Infallibilitatem Divini intellectus in cognoscendo vero: 2. Indefectibilitatem Divinæ Voluntatis in volendo dicere, & revelare verum; adeoque ut utrumque repugnet Deo, & in intellectu posse falli cognoscendo aliquod falsum, & in Voluntate posse fallere volendo dicere, vel revelare aliquod falsum, & verbo posse mentiri. Ut latè demonstrant DD. communissimè. Et hinc sicut omnia à Deo revelata sunt infallibilis veritatis, ut repugnet eis subesse falsum; ita actus, vel assensus Fidei ob id sortitur infallibilem certitudinem, etsi obscurus sit, ut suprà in definitione notavi.

Ipsa quoque revelatio Divina, seu verbum divinum formale similiter duo includit. 1. Locutionem Dei internam, hoc est, ipsum conceptum Divinæ mentis de veritate aliqua credenda. 2. Locutionem Dei externam seu manifestationem talis veritatis utpotè per inspirationem, per voces, scripturas, uti nunc maximè ex Scriptura sacra, quibus omnibus velut instrumentis Deus hominibus suos conceptus manifestat, atque revelatio, seu verbum Dei, prout utrumque includit, est objectum formale proximum Fidei Divinæ.

§. IV. *Revelationis Divinæ obscuritas.*

Dicta revelatio Divina, quatenùs est objectum formale proximum Fidei, necessariò est obscura: idque dupliciter, & obscuritate revelantis & obscuritate ipsius rei revelatæ: ut scilicet excludat, & evidentiam revelantis, & evidentiã rei revelatæ: ita videlicet, ut nec ipse Deus revelans homini nec res revelata clare fiat cognita; sed solù obscurè: etsi firmissimè credatur, & Deum ita revelasse, & rem sic esse, sicut Deus revelavit, utramq; obscuritatem de facto habet fides nostra. Et quidem obscuritas rei revelatæ est de ratione essentiali Fidei, ita ut Fides divina simpliciter stare non possit cum evidentia objecti, seu rei revelatæ. Definitur ab Apostolo: *Substantia rerum sperandarum: argumentum non apparentium.* Et D. Aug. tr. 40. in Joan. *Quid est Fides, nisi credere, quod non vides?* Greg. ho. 26. in Evang. *Fides illarum rerum est, quæ apparere non possunt: Quæ enim apparent, jam Fidem non habent, sed agnitionem.* Et ibidem ad verba Christi: *Quia vidisti me, Thoma, credidisti*: Respondet: *Aliud vidit, aliud credidit, scilicet vidit hominem, credidit Deum.* Unde Fides non manet in Patria, sed, ut ait Apostolus, *evacuabitur*, quia nimirùm ibi clara visio Dei: & evidentia rerum anteà creditarum obscurè. Et insuper actus Fidei cum actu scientiæ de eadem re simul stare posse cum communissima negat melior Philosophia: quæ recole. 15

Altera autem obscuritas Dei revelantis non est ita de ratione essentiali Fidei, quin possit stare cùm evidentia Dei revelantis, seu evidenti cognitione, quòd Deus ipse loquatur, revelet, vel revelaverit: Prophetæ enim, & Patriarchæ aliqui habuerunt evidentiam Dei revelantis, & loquentis sibi, nihilominus verè crediderunt Fidei Divina mysteria sibi revelata v. g. Messiæ venturi. Et licèt fortè etiam intuitivè, & clarè viderint ea, quæ sibi revelata erant (v. gr. Passionem Christi futuram, unde eam tam clarè descripserunt, David *Psal. 21. Isa. 53. alii*) unde, & *videntes* dicti sunt, ea tamen visio cito transiens, & non permanens erat, ideòque deinceps verè solùm crediderunt.

SECTIO IV.

Fidei Divinæ propositio, & resolutio.

SUMMARIUM.

16 *Fides de lege ordinaria necessariò pendet à sufficienti credendorum propositione per motiva humana ad persuadendum efficacia.*
17 *Talia autem motiva olim fuere potissimùm miracula; modò congregatio fidelium.*
18 *Ultimatè autem fides resolvitur in ipsam primam infallibilem veritatem Dei revelantis, ut motivum primarium & principale, & secundariò etiam in auctoritatem Ecclesiæ.*

ASSERTIO IV.

Fides Divina etsi primariam, & essentialem infallibilem veritatem, ac certitudinem suam habeat ab ipso objecto formali scilicet prima veritate, & infallibili auctoritate Dei revelantis, tamen lege ordinaria necessariò pendet à sufficienti propositione credendorum, ut credibilium per motiva humana efficacia ad persuadendum. Ita omnes. Et significat Apostolus ad Ro. 10. *Quomodò credent ei, quem non audierunt? quomodò autem audient sine prædicante?* qui scilicet credenda de Deo proponat, & suadeat. *Et ratio est.* Quia debet esse assensus firmus, etsi obscurus, rerum à Deo revelatarum, ut revelatæ sunt: sed nemo potest, nec debet assentiri alicui tamquam revelato à Deo, nisi proponatur ipsi ea res esse revelata à Deo; & insuper aliquibus motivis credibilis, & rationabiliter credenda suadeatur. Quòd si enim Doctor Christianus prædicet infidelibus Deum esse Trinum, & Unum, Dei Filium incarnatum, mortuum &c. idque à Deo esse revelatum, ac proindè certissima fide tenendum, nisi assertionis suæ, & factæ à Deo revelationis indicia, & motiva adferat, 16

rat,

rat, nemo credere, nec credere poterit, minùs debebit: Nam; *Fidei obsequium rationabile est*. Rom. 12. *Et qui citò credit, levis est corde*. Eccl. 19. Ergo &c.

17 Talia autem motiva credendi olim quidem in prima propositione, & prædicatione fidei potissimùm fuerunt miracula, & Sanctitas prædicantium, modò verò Ecclesia per orbem propagata præcipuum motivum credendi est, & semper fuit ipsa auctoritas Ecclesiæ, non tam prout est organum Spiritus Sancti, & ex infallibili assistentia Spiritus Sancti directa, credenda proponit, ac decernit: sic enim diceret Verbum Dei Fide Divina credendum, & committeretur vitiosus circulus, ut discurrenti patebit: Sed quatenùs est congregatio plurimorum hominum vitæ innocentia, & virtute præstantium, qui unanimi consensu tot continuis sæculis toto terrarum orbe eamdem Fidei doctrinam, ab eo, quod mundus, & caro amare solet, adeò indubitatè tenuerunt, & contra tam multos adversarios invictè defenderunt, & sæpissimè sanguine, & morte sunt professi, & attestati. Ita diserte D. Aug. variis locis. Ut *lib.* contra Epist. Fundamenti *c.* 4. *Evangelio non crederem, nisi me Ecclesiæ moveret auctoritas*. Et ibidem *c.* 4. *Multa sunt, quæ me in ejus* (Ecclesiæ Catholicæ scilicet,) *gremio justissimè tenent: tenet consensus populorum, atque gentium: Tenet auctoritas miraculis inchoata, Spe nutrita, Charitate aucta, & firmata: Tenet ab ipsa Sede Petri Apostoli (cui pascendas oves suas post Resurrectionem Dominus commendavit) usque ad præsentem Episcopatum, successio Sacerdotum*. Hæc S. Augustinus.

18 Fides ergo Divina resolvitur in ipsam primam Veritatem, seu infallibilem Auctoritatem Dei revelantis tamquam in principium, & motivum per se primarium; ac principale, quantùm ad ipsum objectum creditum, & resolvitur etiam in auctoritatem Ecclesiæ tamquàm motivum secundarium, seu conditionem sine qua non, quantùm est ex parte credentis. Ita communis DD. Et omninò Scot. *in* 3. *d.* 23. *cit.* Ratio clara est, quia resolutio Fidei Divinæ nihil aliud est, quàm deductio veritatis creditæ usque ad primum principium, & motivum formale assentiendi veritatibus Fidei, seu ad primam rationem, propter quam credantur veritates revelatæ: Sed primum illud principium, ac motivum, seu prima, & principalis ratio, cur credatur veritas revelata, est prima Veritas, & Auctoritas Dei revelantis. Nam, ut suprà jam indicavi: Fidelis quæsitus, cur credat v.g. Deum esse Unum in Essentia, & Trinum in personis? Respondet: Quia Deus revelavit. Ulteriùs interrogatus: Cur credat Deo revelanti? Respondet: Quia ipse est Prima, & summa Veritas, & infallibilis Auctoritatis in dicendo. Et hic est status rationis credendi: Nã ulteriùs quærens, cur credatur Primæ Veritati? responsione dignus non est.

At vero ulteriùs rogatus fidelis, cur, & unde credat talem propositionem esse à Deo, ut Prima Veritate revelatam: ordinariè, & pro moderno tempore resolvit se in Auctoritatem Ecclesiæ, quia nimirùm sic credit, & ad credendum proponit Ecclesia, talis illustris Congregatio &c juxtà paulò ante dicta: ergo &c. Atque hoc omnino vult Scotus *l. c.* dicens: In resolutione Fidei recurrendum ad Fidem acquisitam propter Auctoritatem Ecclesiæ, quatenùs est illustris Congregatio tot hominum excellentium. Non enim loquitur de resolutione Fidei in principium, & motivum principale, sed de resolutione in motivum secundarium, ceu adjumentum extrinsecum tamquàm conditionẽ sine qua non, quasi applicantem objectum, & motivum principale credendi.

Dices: Ipsa Prima Veritas Dei resolvitur in Essentiam Divinam, seu Deitatem; ergo Fides Divina, in ipsam Essentiam Divinam, seu Deitatem ultimatè resolvitur, prout multi resolvunt Thomistæ. Resp. Disting. Anteced. Prima Veritas resolvitur in Deitatem tamquàm in rationem essendi Conc. antec. tamquam in rationem credendi, Nego antec. & consequentiam. Nam quærenti, cur Deus sit Prima Veritas? utique rectè respondetur, quia Deus est Deus. At verò quærenti, cur credatur propositio à Deo revelata? non rectè respondetur: Quia Deus est Deus, sed quia Deus est Prima Veritas.

CAPUT II.

De Fidei Divinæ necessitate, & obligatione, seu Præceptis.

SUMMARIUM.

1 *Necessitas Fidei duplex*: medii, & præcepti.
2 *Fides actualis, item duplex est*: explicita, & implicita.

1 Fidei (uti & aliorum ad salutem necessariorum) duplex necessitas, *medii & præcepti*. *Necessitas medii* dicitur, qua aliquid ita necessarium est ad finem, seu salutem consequendam, ut eo destitutus homo secundùm legem Dei ordinariam, simpliciter salvari nequeat, stante quacumque impotentia, & ignorantia quantumvis invincibili, & inculpabili. Hoc modo ipsi Habitus Fidei, Spei, & Charitatis, Baptismus Infantibus, in adultis etiam peccatoribus pœnitentia, sunt necessaria ad salutem.

Necessitas *præcepti* dicitur, qua aliquid ad salutem consequendam etiam necessariò præstandum est ex lege Dei, si tamen præstandi facultas, & occasio adsit: ita scilicet, ut quis propter impotentiam, vel ignorantiam excusetur ab obligatione talis præcepti ad consequendam salutem, & sine ejus executione in tali casu salvari possit. Sic observatio omnium præceptorum Divinorum, immo & Ecclesiæ est necessaria ad salutem consequendam. Hic autem sermo non est de Fide habituali, hanc enim, uti & cæteros Habitus infusos, Spem, Charitatem, & gratiam Sanctificantem cuivis homini simpliciter esse necessariam ad salutem consequendam, certissimum est de Fide. Et novissimè definitum in Concilio Tridentino *sess.* 7. *c.* 7. Et ratio est: Quia homo in puris naturalibus absque donis supernaturalibus simpliciter impotens est tendere in suum supernaturalem ultimum finem, qui est ipse Deus Summum Bonum nostrum, & Beatitudo objectiva.

Sermo ergo, & quæstio tota est ad nostrum propositum de fide actuali, quæ duplex esse potest: *explicita, & implicita*. Fides *explicita* dicitur, qua aliquid in se ipso, & propriis terminis expressè creditur; sive deinde cognitione confusa, & generali significatione terminorum, quomodò rudiores explicitè quidem, attamen confusè valde intelligunt, & credunt, Deum esse, Trinitatem, Incarnationem &c. sive cum cognitione distincta sub aliqua propria ratione terminorum, quatenùs homini naturaliter cognoscibiles sunt veritates Fidei, quod doctiorum est. 2

Fides *implicita* dicitur, qua aliquid creditur non in se, & propriis terminis cognitis, sed in alio aliquo modo continente, Idque dupliciter 1. Ratione ipsius veritatis creditæ, ut qui credit, explicitè Deum esse Creatorem omnium, eo ipso implicitè credit, esse Creatorem Angelorum, hominum, atque etiam Creatorem suum. 2. Ratione motivi credendi, seu principalis, quod est Auctoritas Dei revelantis, seu secundarii, quod est Auctoritas Ecclesiæ proponentis. Qui enim generaliter credit, quidquid Deus revelavit, vel quidquid credit, & credendum proponit Ecclesia, eo ipso implicitè credit omnes veritates credendas. Aut qui particulariter credit hunc Articulum, v.gr. Deum Hominem factum, ex Virgine natum, &c. quia Deus revelavit, vel quia Ecclesia credit, & credendum proponit, is rursùs implicitè credere censetur omnes alios Articulos à Deo revelatos, vel ab Ecclesia ad credendum propositos: Quia ita animo dispositus est, ut paratus sit etiam credere quidvis aliud, quod Deus revelat, vel Ecclesia credendum decernit, dummodo ei proponatur. Simile habet in materia de Pœnitentia, de contritione, seu dolore universali eliciendo. Et hoc modo fides implicita omnium omninò credendorum sine dubio omni homini adulto necessaria est ad salutem: eo ipso enim, quo quis paratus esset aliquid à Deo revelatum, vel ab Ecclesia ad credendum, propositum non credere, infidelis esset, vel hæreticus; immo eo ipso aliam illam veritatem non crederet Fide Divina ob Auctoritatem Dei revelantis, si aliquid similiter à Deo revelatum paratus esset non credere, ut intuenti patet. Sermo ergo est de fidei Articulis, & explicitè credendorum necessitate, seu quænam actu, & explicitè necessariò credenda sint necessitate tam medii, quàm præcepti.

SECTIO I.

Qualiter Fides necessaria necessitate medii?

SUMMARIUM.

3 *In omni statu necessitate medii necessaria est ad salutem aliqua fides supernaturalis.*
4 *Et quidem* explicita, *unum, & verum esse Deum; Principium, & finem nostrum ultimum.*
5 *Post lapsum etiam necessaria est fides in Christum Mediatorem.*
6 *De necessitate præcepti quidem semper* explicita.
7 *An verò in eum etiam* explicita, *sit necessaria necessitate medii, duplex esse sententia.*
8 *Proponitur sententia affirmativa, probabilior.*
9 *Proponitur sententia negativa, probabilis.*
10 *Qualiter fides necessaria sit necessitate præcepti.*

ASSERTIO I.

Omni homini in omni statu legis Naturæ, Scriptæ, & Evangelicæ necessitate medii simpliciter necessaria est ad salutem aliqua Fides Divina supernaturalis, & explicita, unum, & verum esse Deum, Principium, & Finem nostrum ultimum: Et post lapsum etiam Fides in Christum Mediatorem, saltem implicita. Est tota communissima cum D. Thoma, & Scoto; excepto ultimo validissimè controverso.

§. I. *Necessaria est aliqua Fides Divina supernaturalis.*

3 Hoc ipsum est de fide, quod latè docet Apostolus tota epistola ad Romanos, & ad Galatas, neminem scilicet esse justificandum, nisi per Fidem. Et ad Hebr. 11. *Sine Fide impossibile est placere Deo.* Et 1. ad Corint. 2. Omnem humanam, & naturalem cognitionem, ac sapientiam tamquam ad salutem sufficientem rejicit dicens: *Ut Fides nostra non sit in Sapientia hominum, sed in virtute Dei. Sapientiam autem loquimur inter perfectos. Sapientiam verò non hujus sæculi, neque Principum hujus sæculi, qui destruuntur, sed loquimur Dei sapientiam in mysterio, quæ abscondita est, &c.* Et rationem indicavit ibid. ad Hebræ. 11. *Fides est substantia rerum sperandarum*, id est, fundamentum, ac basis totius Spei, ac salutis nostræ. Unde sic argumentari licet. Salus, Beatitudo, & ultimus finis hominis est supernaturalis maximè; in quem tamen assequendum Fide, Spe, & Charitate tamquam mediis tendere debet homo: atqui implicat in finem supernaturalem assequendum tendere, eumque attingere per media naturalia tantùm: ergo homini in omni statu necessitate medii necessaria est Fides aliqua supernaturalis ex triplici capite. Primò ex parte principii: ut scilicet eliciatur ab habitu supernaturali infuso Fidei, aliove auxilio supernaturali Gratiæ divinæ. Secundò ex parte motivi formalis, ut scilicet concipiatur principaliter propter revelationem, & veritatem Dei infallibilem. Tertio ex parte objecti, seu ipsius veritatis creditæ, ut scilicet res credita Fide Divina necessaria ad salutem, non sit naturalis ordinis, ac naturaliter tantùm cognoscibilis, sed ordinis supernaturalis, ac supernaturaliter tantùm, ac Divina Fide cognoscibilis. At nonne suprà concessimus, Deum esse, & unum esse, esse naturaliter cognoscibile? Resp. ita, sed concipiendo Deum sub ratione Primæ causæ, seu primi Motoris, ac primi Principii naturæ: minimè vero sub ratione Auctoris Gratiæ, & ultimi Finis Supernaturalis, quod ipsum tamen necessitate medii necessario credendum, ut mox patebit, & nullus umquam Philosophus lumine naturali assequi potuit.

§. II. *Et Explicita, unum esse verum Deum, Principium, & Finem nostrum ultimum.*

4 Utpotè omnium Creatorem, bonorum Remuneratorem, malorum Vindicem, etiam supernaturaliter in altera vita. Rationem indicat Apostolus Heb. 11. *Credere oportet accedentem ad Deum, quia est, & quia requirentibus se Remunerator sit.* Nam ipsa lege naturali homini à principio suæ creationis indita, eumque ad finem supernaturalem æternæ Beatitudinis dirigente, tenetur omnis homo adultus tendere in ultimum finem, ad quem creatus est: sed principium tendentiæ in ultimum finem est Fides juxta Apostolum cit. & implicat, hominem ullo modo tendere in ultimum Finem Deum, nisi credat, Deum esse suum Principium, & ultimum Finem, bonorum Auctorem, & Remuneratorem: ergo Fides hæc explicita in unum verum Deum est necessaria ad salutem, non tantùm necessitate præcepti, sed etiam necessitate medii, ut sine hac Fide simpliciter ultimus Finis acquiri nequeat, stante etiam quacumque impotentia, vel ignorantia. Quia absolutè loquendo, nullam hic in ullo homine adulto posse dari impotentiam, vel ignorantiam invincibilem apertè docet D. Paulus ad Rom. 1. dicens: *Revelatur ira Dei à cœlo super omnem impietatem, & injustitiam hominum eorum, qui veritatem Dei in justitia detinent, quia quod notum est Dei, manifestum est in illis: Deus enim illis manifestavit; invisibilia enim Dei à creatura mundi per ea, quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur, sempiterna quoque ejus Virtus, & Divinitas; ita ut sint inexcusabiles, &c.* Hæc Apost. Certissima ergo Fide tenendum, absq; Fide unius veri Dei neminē salvatum, nec salvari posse. Unde meritò rejicitur ab omnibus sententia nostri *P. Vegæ l. 6. in Conc. Trid. c. 7. & 20. Et Soti 2. De natura, & Gratia, c. 11.* Hominem, qui cognoscens legem naturalem, faceret, quod potest, etsi invincibiliter ignoraret Deum, salvari posse. Atque insuper sub Innocentio XI. Anno 1679. damnata est hæc propositio 22. *Non nisi Fides unius Dei necessaria videtur necessitate medii: Non autem explicita Remuneratoris.*

§. III. *Et post lapsum, etiam Fides in Christum Mediatorem.*

Certissimum de Fide. Ex Scriptura passim. 1. Act. 4. *Neq; enim aliud nomen datum est sub cœlo hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri.* Rom. 3. *Quem proposuit Deus Propitiationem per Fidem* 1. ad Corint. 15. *Sicut in Adam omnes moriuntur, ita, & in Christo omnes vivificabuntur.* Et ipse Salvator Jo. 3. *Sicut Moyses exaltavit serpentem in deserto* (in figura scilicet futuri Mediatoris, in quem credentes salvi fiunt) *ita exaltari oportet Filium hominis, ut omnis, qui credit in illum non pereat, sed habeat vitam æternam.* Et ratio est clara; Quia Fides manet necessaria necessitate medii etiam post lapsum: Atqui post lapsum, quando agnoscit homo, se Divina gratia privatum, ex se non posse ampliùs consequi ultimum finem, Fides, & Spes nostra necessario debet tendere in Deum etiam, ut Salvatorem, & Liberatorem suum, quocumque tamdem medio, vel mediatore sibi placito, qui defacto est Christus; ergo necessitate medii necessaria semper fuit, & est Fides aliqua in Christum Mediatorem, explicita, vel saltem implicita: atq; certissima Fide tenendum absq; Fide saltem implicita in Christum Mediatorem, nullum umquam hominem salvatum, aut salvari posse. 5

Fidem autem explicitam in illum saltem necessitate Præcepti semper necessariam fuisse, juxta modum tamen, & mensuram revelationis factæ pro temporum, & personarum varietate, certum est apud omnes ex eadem ratione modo data: quia post lapsum etiam lege naturali tenetur homo tendere in ultimum Finem Deum, & consequenter etiam in Mediatorem suum: atqui principio mundi Deus constituit Christum Mediatorem humani generis, eumq; pro omni statu aliquo modo revelavit: ergo tenetur homo habere aliquam Fidem actualem, & explicitam in Christum Mediatorem, & Salvatorem hominum pro quocumq; statu; tamen juxta modum, & mensuram revelationis, & pro temporum, & personarum varietate. Nam quantò homines remotiores fuerunt à tempore Christi, eò obscuriùs Mysteria Christi revelata crediderunt. Pro statu enim Legis Naturæ, juxta communem Theologorum, solùm præcipuis Patribus, Adamo, Abrahamo, Job, &c. expressiùs revelatum est mysterium venturi Liberatoris, seu Messiæ; cæteris obscuris figuris, & Sacrificiis eo directis sufficiebat credere in confuso ad futurum aliquando aliquem, sive Deum, sive Hominem, sive Angelum, qui humanum Genus à peccato, & damnatione eriperet, ac Beatitudini restitueret, qua Fide etiam constabat Fides parentum pro remedio parvulorum à peccato originali, fortè (ut divinat Scotus) ejusmodi verbis expressa: *Venturus, Mediator, vel Messias te salvet, vel salvabit.* At verè in Lege Scripta per Moysem Prophetam Mysterium Incarnationis, & venturi Messiæ apertiùs patefactum, jam magis explicita, & distincta Fides in Christum necessaria erat, & etiam fuit. Unde Matt. 2. Scribæ Herodi sciscitanti, ubi Christus nasceretur, expeditè respondere poterant. *In Bethlehem Judæ, Sic enim scriptum est, &c.* Sed numquid ea Fides Explicita necessaria est ad salutem etiam necessitate medii? Dicimus in assertione. 6

§ IV. *Saltem implicita.*

Certum videtur, olim quoad necessitatem medii suffecisse Fidem implicitam in Christum Mediatorem, cùm certè non omnibus facta fuerit ea revelatio: Ut meritò dicat *D. Thomas loc. cit* Si qui autem salvati fuerunt, quibus revelatio non fuit facta, non fuerunt salvati absque Fide Mediatoris: Quia, etsi non habuerint Fidem explicitam, habuerunt tamen Fidem implicitam, in Divinam Providentiam, credentes Deum liberaturum esse hominem secundùm modos sibi placitos, & secundùm quod aliquid veritatem cognoscentibus ipse revelavit. Hæc S. Thomas. Sed quæstio difficillima est, an modò Lege Evangelica per orbem sufficienter promulgata sufficere possit Fides implicita, an verò etiam necessitate medii necessaria sit ad salutem. Fides explicita in Christum Mediatorem, atque etiam ipsam SS. Trinitatem, ut sine illa nullus salvari possit, stante quacumque ignorantia. 7

Sententia affirmativa est communior DD. apud Tanner. *to. 3. disp. 1. q. 7. dub. 2* qui probabiliorem judicat. Fundamentum sumitur tum ex Scripturæ locis plurimis partim *§. præced.* citatis, quæ post Christi Ascensionem absolutam necessitatem Fidei Christianæ, ac in Christum ad salutem exprimere videntur. Tum ex ratione, quia sicut secundùm omnes Fides explicita in Deum est medium necessarium ad salutem, cùm Deus sit causa principalis efficiens nostræ salutis; ita Fides in Christum sufficienter propositum debet 8

esse

esse medium ad salutem; Quia ipse est etiam causa meritoria nostræ salutis. Confirmant: Sicut in veteri Testamento Fides saltem implicita in Christum Mediatorem fuit medium necessarium ad salutem, ita in Nova Lege sufficientèr proposita Fides explicata debet esse medium necessarium.

Si dicas: Tot Gentiles ignorantia invincibili Fidei Christianæ laborantes, cùm eis Evangelium numquam annuntiatum fuerit, ob defectum Fidei, solùm damnari, non convenire infinitæ Dei Bonitati, & Misericordiæ, *qui vult omnes homines salvos fieri*. Resp. Non fuisse damnatos, vel defacto damnati ob defectum Fidei, vel infidelitatis peccatum, sed ob alia peccata, quibus impedierunt Gratiã Dei, ne illuminarentur in Fide vera, & Christiana. Deus enim cum gratia sua omnibus sufficienter præstita, facienti quod in se est, ulteriorem gratiam non denegat: Quod si ergo Gentiles illi cum gratia sibi præstita cognoscentes Deum, & servantes Legem Naturæ fecissent, quod in se est, utique accepissent ulteriorem Gratiam Dei, & illuminati fuissent vera Fide in Christum per media opportuna, prout hoc, & priori sæculo in India, & America maximè mirabiliter factum videmus. Confirmat id tum variis Dei promissionibus 1. ad Timoth. 2. *Qui omnes homines vult salvos fieri*. Joann. 1. *Illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum*. Ps. 9. *Non dereliquisti quærentes te, Domine*. Apoc. 3. *Ego sto ad ostium, & pulso, si quis aperuerit, introibo ad eum*. Isa. 5. *Quid est, quod debui facere vineæ meæ, & non feci?* &c. Tum etiam exemplis Cornelii, Centurionis. Act. 10. Eunuchi Candacis Reginæ Act. 8. & Macedonum. Act. 16. Qui omnes facientes quod in se est, mirabilibus mediis à Deo ad Fidem perducti sunt: alia exempla in historiis obvia præsertim proximis sæculis: ergo, inferunt, Gentiles in Fide non illuminatos, ideoque damnatos non fecisse, quod in se est, atque adeo causam culpabilem dedisse ignorantiæ, & negatæ illuminationis: consequenter negant defacto ullum hominem posse laborare ignorantia invincibili, & inculpabili Fidei Christianæ; quia si facerent, quod in se est, illuminarentur. Sed his non obstantibus.

9 Mihi valdè probabilis semper visa est opposita sententia negativa, videlicet etiam post promulgatam Legem Evangelicam Fidem explicitam in Christum, adeoque etiam in SS. Trinitatem non esse necessariam ad salutem necessitate medii, sed solùm necessitate Præcepti post factam sufficientem propositionem, à quo proinde ignorantia invincibilis excuset: ergo hominem defacto habentem Fidem explicitam de uno vero Deo, & implicitam de Christo, Trinitate, aliisque Mysteriis Fidei Christianę, tamen servata lege naturali salvandum fore. Hæc est etiam plurimorum, & gravissimorum DD. quos recitant *Tannerus loc. cit. & Dian.* qui probabilem censent & facilè defendi posse censet Layman *hic tr. 1. c. 8. num. 5.* Et satis benè defendit noster Herincx *hic q. 5.* Ratio sufficiens est: Quia reverà talis necessitas medii neque ex Scriptura, neque ex rei natura necessariò colligitur. *Non ex Scriptura*: nam omnia illa loca assignata, partim solùm significant credentes in Christum salvari per istam Fidem, per quod non negant posse alium excusari ignorantia invincibili; partim excludunt à salute incredulos, seu non credentes in Christum, quibus fides Christiana sufficienter proposita est: partim optimè intelliguntur de necessitate Præcepti tantùm. Nec plùs convincit ratio oppositæ sententiæ, adeòque facilè negantur consequentiæ. *Neque ex rei natura*. Nam ante Evangelium promulgatũ sine dubio homines credentes unum verum Deum, & servantes Legẽ naturæ, etsi ob invincibilem ignorantiam defectu promulgationis absque omni explicita Fide in Christum, salvati fuerunt: Atqui etiamnùm de facto post promulgatum licèt Evangelium, potest quis cum Divina Gratia unum Deum Auctorem bonorum supernaturalium credere, in eo sperare, eumque super omnia diligere, naturæ legem servando, & tamen reverà invincibiliter ignorare Christum, ac Fidei Christianæ Mysteria; neque enim Mysteria Fidei Christianæ, maximè Trinitatis, & Incarnationis, possunt cognosci, nisi, revelatione divina: & debita promulgatione, ac propositione per prædicationem, ac instructionem legitimam: Certissimum autem est, promulgationem Fidei Christianæ non pervenisse ad omnes prorsùs Regiones, ac nationes, etsi pervenerit ad præcipuas Orbis partes, juxta illud Psalmistæ: *in omnem terram, &c.* Hodie etiam adhuc multæ partes Orbis nondum sunt detectæ: & plurimæ, ac maximæ partes his sæculis detectæ sunt in India, & America, in quibus nullum vestigium inventum est Fidei Christianæ, Baptismi, vel aliorum mediorum salutis: ergo etiamnùm saltem in aliquibus locis potest dari ignorãtia invincibilis, & inculpabilis Christianæ Fidei, & aliqui homines per illam excusati salvari poterunt. *Confirmatur*: Non est conceptibile, quomodo promulgatio Fidei Christianæ facta in his partibus Orbis possit inducere majorem necessitatem credendi in Christum, in aliis Orbis partibus, ubi numquam facta est promulgatio, quàm fuerit ante omnem promulgationem Fidei Christianæ: Sed ante omnem promulgationem Fidei Christianæ sine dubio apud multos sufficiebat Fides implicita in Christum Mediatorem, ut paulò ante dictum: ergo eadem etiam modò sufficere potest illis, quibus nondum ea promulgatio, vel propositio facta est. Et hactenùs de necessitate Medii utiq; satis speculationi datum. Nunc tandem ad praxim procedendum, & videndũ

Qualiter Fidi sit necessaria necessitate Præcepti?

Fidei præceptum quintuplex assignatur, tria affirmativa, scilicet 1. Scire credenda. 2. credendis assentiri interiùs. 3. Fidem Profiteri exteriùs, dum opus est, quibus opponitur triplex præceptum omissionis contra Fidem, scilicet 1. ignorare credenda. 2. Non assentiri Articulis Fidei sufficienter propositis tempore debito. 3. Non profiteri exteriùs, dum opus est. Alia duo sunt præcepta negativa scilicet: 4. Non negare Fidem exteriùs. 5. Non sentire contra Fidem exteriùs per infidelitatem positivam. Quibus similiter opponitur duplex præceptum commissionis, nimirùm negare Fidem exteriùs, & sentire contra Fidem interiùs. De hoc ultimo seorsim c. sequenti. Reliqua priora hoc capite explicanda sunt. 10

Primum Fidei præceptum affirmativum scire credenda, non habet oppositum negativum; quia non nescire credenda, idem est, ac scire; cùm duæ negationes faciant affirmationem, & sic affirmativa, & negativa reincidunt ad ipsum.

SECTIO II.

Primum præceptum, & obligatio Fidei quoad scientiam credendorum.

SUMMARIUM.

11 *Quilibet adultus sub mortali tenetur scire, & credere explicitè.*

12 *Præcipua Fidei mysteria, & capita. 1. ad rectè credendum. 2. ad debitè sperandum. 3. ad honestè vivendum & 4. ad salutem consequendam necessaria.*

13 *Saltem quoad substantiam, & vero aliquo conceptu, saltem confuso, & crasso.*

14 *Pro ratione status, & conditione personarum.*

15 *Praxis Confessarii quoad pœnitentes in his ignorantes valdè notanda.*

ASSERTIO II.

Omnis Fidelis adultus tenetur sub mortali scire, & credere explicitè præcipua Fidei Christianæ Mysteria, & capita ad rectè credendum, debitè sperandum, honestè vivendum, & salutem consequendam necessaria: Saltem quoad substantiam, & vero aliquo conceptu, etsi valdè confuso, crasso, imperfecto: Alii tamen aliis plura, distinctiora pro ratione status, & conditionis. Communissima cum D. Thoma 2. 2. *q. 2. art. 2.* Assertio loquitur necessariò de solis fidelibus adultis præcepti capacibus. Nam baptizati pueri, & amentes perpetui, & omnis præcepti incapaces, salvantur Fide habituali, & gratia in Baptismo collata.

§. I. *Tenetur sub mortali scire, & credere explicitè.*

Ratio sumitur ex verbis Christi, Marc. 16. *Euntes in mundum universum, prædicate Evangelium omni creaturæ, qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit: Qui autem non crediderit, condemnabitur.* Et Matth. ult. *Docete omnes Gentes baptizantes eos in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti: Docentes eos servare omnia quæcumque mandavi vobis.* Unde facilis est ratio; Quia professio essentialis Fidelis Christiani est tendere in Deum ultimum Finem secundùm Fidem, & Legem Christi, credendo, & agendo; ita ut secùs credendo, & agendo, privatus ultimo Fine, æternam damnationem incurrat: ergo omnis Fidelis adultus sub mortali tenetur scire, & credere præcipua Fidei Christianæ Mysteria: nullus quippè tenetur explicitè scire, & actu credere omnia prorsùs revelata, & Fide credenda; sed sufficit, quòd reliquis habitu, & implicitè creditis, paratus nimirùm omnia credere quæcumque à Deo revelata ipsi proponuntur, ipse sciat, & explicitè credat. 11

§. II. *Præcipua Fidei Mysteria, & capita necessaria.*

12 A*D rectè credendum*; utpote Symbolum Apostolorum, quo totam Summam Fidei Christianæ, sufficienter contineri pulchrè docet *D. August. Serm.* 18. *De Tempor.* Continet enim omnia credenda, quæ ab Ecclesia tanquam ad salutem necessaria communiter omnibus proponuntur, & per annum celebrantur, utpotè Mysteria, & Articulos SS. Trinitatis, Incarnationis, Passionis, Mortis, Resurrectionis, Ascensionis Christi, Remissionem peccatorum, (ubi implicitè continetur usus Sacramentorum) futurum Judicium, pœnam, & Gloriam. Excipiunt articulum de communione Sanctorum, qui intellectus difficilis est ob veritatem expositionum; ut pluribus implicitè credere sufficiat: Sed certè communiori, & plano etiam rudibus noto sensu significat communionem meritorum, orationum, & suffragiorum inter membra triplicis Ecclesiæ triumphantis, militantis, & purgantis.

II. *Ad debitè sperandum*: Nimirùm Oratio Dominica; Hac enim pulcherrimo ordine omnia à Deo speranda, & petenda continetur, nimirùm ipse ultimus Finis, & omnia media ad eum consequendum necessaria: uti præ aliis pulcherrimè explicat D. Thom. cit. Quam explicationem in formam orationis pulchrè redactam habes, in Paradiso Animæ Jacobi Merlo-horstii die Dominica 1. loco. Salutationem Angelicam, etsi Ecclesia maximè commendet, & plerumque Orationi Dominicæ annectat, nullum tamen constat esse præceptum.

III. *Ad honestè vivendum*: Nimirùm præcepta Decalogi, & Ecclesiæ; his enim continentur omnia requisita ad honestè vivendum, in ordine ad ultimum finem prosequendum, & obtinendum per gratiam, & Gloriam. De his per decursum.

IV. *Ad salutem consequendam necessaria*. Nimirùm Sacramenta omnibus ad salutem consequendam necessaria, videlicet Baptismus, Pœnitentia, & Eucharistia: Cætera autem tunc tantùm scire, & credere oportet, quando quis vult ea suscipere. Communissima cum Sanch. *lib.* 2. *Moral. c.* 3. *n.* 6. Laym. *lib.* 2. *tr.* 1. *c.* 9. *n.* 2. March. *hic to* 2. *tit.* 2. *qu.* 1. Hæc ergo omnia tamquam ad fidelis Christiani in rectè credendo, & honestè vivendo directionem spectantia in ordine ad salutem, ut sine gravissimo animæ periculo ignorari non possint, per se loquendo tenetur sub mortali fidelis adultus scire, & credere explicitè.

Dico aut 1. *scire*. Certè non etiam memoriter tenere, & eo ordine scire, quo præscribuntur: sed sufficit illa ita scire, & tenere, ut facta de iis inquisitione, vel discursu, & data occasione iis utendi, statim intelligat, credat, & inquisitus rectè respondeat: ut contra aliquos docet communis sententia DD. cum Sanch. Laym. *cit.* Non est ergo mortale non posse memoriter dicere Decalogum, Symbolum, Orationem Dominicam: est tamen crassum nimis veniale (nisi hebetudo mentis, vel fragilitas memoriæ excuset) præsertim ob textus Juris ita præcipientes; attamen ultra veniale non obligantes consuetudine ita interpretante: uti observant Navar. Lop. Busemb. Alii apud Sanch. & Lay. *cit.*

Dico 2. *Et credere explicitè*. Utique fideles communiter non tenentur credere, & intelligere Mysteria etiam præcipua Fidei conceptibus distinctis, secundùm proprias, & distinctas rationes terminorum, in quibus etiam Doctissimi laborant, & sudant, sed

§. III. *Saltem quoad substantiam, & vero aliquo conceptu, etsi valdè confuso, crasso, &c.*

13 V. G. Mysterium SS. Trinitatis quoad substantiam, & vero conceptu sufficienter scitur, & creditur concipiendo Deum esse Patrem, & Filium, & Spiritum Sanctum. Et hos non esse tres Deos, sed unum Deum. Item concipiendo Patrem sub titulo Creatoris Omnipotentis: Filium sub titulo Dei, & hominis nati ex Maria Virgine, pro nobis passi, &c. Spiritum Sanctum sub titulo Sanctificatoris, qui nos spiritualiter sanctificat, justificat, &c. Sub his enim rationibus terminorum ipsi Apostoli istud Mysterium, & Personas proposuerunt, ut à quovis facile apprehendi possit, & ita de cæteris Articulis. Immò notat Sanch. *cit. c.* 3. *n.* 16. rudes facilè præsumi posse scire, quantum sufficit, mysteria Fidei, ut Baptismum, Pœnitentiam, Eucharistiam, Decalogum, eo quòd se Christianos baptizatos confiteantur, ad Confessionem accedant, Sacrosanctam Eucharistiam adorent, atque inter Christianos versentur, cum aliquo timore peccandi: hæc enim sunt signa, quod illa quoad substantiam sciant.

Atque sub ejusmodi vera aliqua etsi imperfecta ratione, prædicta præcipua Fidei Mysteria fideli scienda, & credenda sunt pro captu cujusque sub mortali: adeo ut si Fidelis culpa, & negligentia sua notabili illa, vel illorum aliqua ignoret, sit in statu peccati mortalis omissionis, ob rationem suprà datam. Et sanè in fidelibus inter Fideles habitantibus vix possibile est dari ignorantiam invincibilem excusantem à peccato, & in communi, & quoad omnia Mysteria Fidei præcipua explicitè scienda, & credenda, cùm continuo audiant immo quasi videant prædicta Mysteria ab, & in Ecclesia proponi in Concionibus, & celebrari Festis per annum, ut meritò rejiciatur sententia Rosellæ apud Sanchez *cit.* putantis rudibus satis esse præcipuos etiam Fidei Articulos (præter necessarios necessitate medii,) credere implicitè, credendo scilicet, quidquid S. Mater Ecclesia credit. Attamen in particulari, quoad aliqua etiam ex præcipuis Fidei Mysteriis potest sanè etiam in Fidelibus quandoque dari ignorantia inculpabilis, à peccato excusans, idque ex duplici causa. *Primò* ob impotentiam naturalem, & hebetudinem ingenii aliquorum, qui etsi Dei, & Christi, ac aliorum obviorum Articulorum Fidei generalem quamdam apprehensionem assequantur, multorum tamen præcipuorum, ut Trinitatis, Incarnationis, &c. substantiam, nec in confuso capere, nec quovis modo explicare possint, contentis ipsis sufficiente generali Fide implicita, qua quoad hæc credunt, quod credit Ecclesia, vel quod Pastor eorum asserit. De quibus est vera sententia communis; rudibus sufficere aliquot saltem Articulos faciliores scire, & credere explicitè, reliquos implicitè: credendo scilicet, quod credit Ecclesia. *Secundò* fit ob defectum sufficiens propositionis, & instructionis, utpotè, vel quia habitantes inter infideles Pastore, ac Instructore omninò carent: vel quod deterius, & non rarò contingit, etiam habitantes inter Fideles sub Pastoribus tamen de Articulis Fidei, alisque necessariis ad salutem non instruuntur, ob ignorantiam, vecordiam, aut etiam superbiam Pastorum, qui aut ipsi ignorant, aut detrectant, aut superbe verentur explicare Catechismum, & Articulos Fidei, intenti, nescio quibus declamationibus absque omni, vel cum exiguo fructu animarum, Juvat audire verba *Emanuel Sà, V. Fides* ita loquentis: Esse necesse explicitè credere Fidei Mysteria, quæ publicè in Ecclesia celebrantur, sentiunt multi cum *S. Thom.* Alii censent excusari multos ignorantia, præsertim cùm deest, qui doceat sufficereque in illis eum Baptismo credere, quod credit Ecclesia. Quam opinionem, etsi solebam impugnare, nunc non ausim. Quid enim? dicemusne perire infinitam Christianorum alioquin bonorum multitudinem, qui de Mysterio Trinitatis, Incarnationis, &c. vix quidquam rectè norunt, immo perversè sentiunt, si interroges? Immo crediderim condemnari eorum Pastorem ob negligentiam docendi eadem. Ita Sà. Et hine ulterius dicimus denique.

§. IV. *Aliis tamen aliis plura, distinctiora pro ratione status, & conditione.*

NAm in primis Majores, & eruditi in Ecclesia tenentur sub mortali plura & distinctiùs scire, & credere, quàm inferiores, & simplices. V. G. Episcopus (per se loquendo) plùs, quàm Parochus: Theologus, Prædicator, Confessarius plùs, quàm simplex Sacerdos, Clericus, Laicus, &c. uti significat Salvator in Parabola talentorum variè distributorum, & vario lucro exacto. *Cùm enim augentur dona, rationes etiam crescunt donorum*, ait Greg. Mag. *ibid. n.* 9. *In Evang.* Deinde Curati, quorum est alios in Fide, & rebus necessariis instruere, vel de instructione providere, peccant sine dubio mortaliter, si aut ipsimet necessaria Fidei ignorent, aut de necessaria instructione non provideant: & specialiter, qui scienter promovent Pastores ignaros, aut quos sciunt, suos subditos non instruere in necessariis ad Fidem, & Salutem. Consequenter peccant mortaliter omnes Pastores (ad quos etiam parentes respectu filiorumfamilias reducuntur) qui suæ curæ commissos instructione indigentes culpabiliter non instruunt in necessariis ad Fidem, & Salutem. Contra quos omnes Pastores, aut ignaros, aut negligentes terribiliter tonat S. Scriptura Isa. 56. *Speculatores ejus cæci omnes, nescierunt universi, canes muti, non valentes latrare, &c.* Oseæ 4. *Quia repulisti scientiam, repellam te, ne Sacerdotio fungaris mihi.* Et Apost. 1. ad Cor. 9. *Væ mihi, si non Evangelizavero* 1. ad Tit. 4. monet id ipsum, *Attende tibi, & doctrinæ.* Et ibidem de Episcopo, & pari ratione de omnibus Curatis dicens; *Quod debet esse potens in doctrina sana.* 14

CO-

COROLLARIUM.

Ad praxim Confessariorum pro ignorantibus pœnitentibus.

15 I. CONfessarius ergo advertens penitentem in Articulis Fidei præcipuis, ac necessariis uno, vel pluribus prorsùs ignarum, vel erroneum, vel defectuosum, sciat, se illum absolvere non posse nisi exigat, & impetret firmum propositum addiscendi, vel curandi se instrui: aliter absolvens, & ipse peccat mortaliter. Ratio clara est: Aut enim pœnitens eo usque laboravit ignorantia culpabili, & sic peccavit mortaliter, & consequenter per se requiritur firmum propositum emendandi, & addiscendi Articulos scitu necessarios, alioquin censebitur permanere in peccato mortali, & incapax absolutionis. Aut laboravit ignorantia inculpabili necessariorum ad salutem ob ruditatem, vel defectum instructionis: & tunc de hac ignorantia informari debet, & adigi ad propositum addiscendi, alioquin nisi sic proponat, ignorantia anteà inculpabilis fiet culpabilis, & pœnitens non proponens addiscere, peccaret, & sic rursùs fit incapax absolutionis. Et si quidem ignorantia esset de aliquo essentialiter requisito ad valorem Sacramenti, v.g. de dolore, vel proposito requisito, aut de aliquo necessario credendo necessitate medii, ut mysteria SS. Trinitatis, Incarnationis, &c. etiam Sacramentum esset nullum, gravissimo sacrilegio commisso ab utroque. Juxtà latiùs dicta suo loco de Pœnitentia. Unde inter Propositiones damnatas ab Innoc. XI. punitur & hæc 64. *Absolutionis capax est homo, quantumvis laboret ignorantia Mysteriorum Fidei: & etiamsi per negligentiam etiam culpabilem nesciat Mysteria Sanctissimæ Trinitatis, & incarnationis Domini nostri JESU CHRISTI.*

II. Si Confessarius absque incommodo possit, debet penitentem ignarum breviter instruere de Articulo Fidei necessariò ignorato, & actum credendi ab eo elicere. Sin verò id commodè fieri nequeat, non tenetur, nisi penitens laboraret ignorantia alicujus Articuli Fidei ipsum Sacramentum Pœnitentiæ, vel sumendæ Eucharistiæ concernentis, tunc enim maximè tenetur, ut evitetur periculum sacrilegii, ut modò innui. Optima autem, & facilis praxis est ignaro, ac rudi pœnitenti in Articulis Fidei necessariis absque multis inculcationibus, & explicationibus tædiosis tam brevi tempore numquam satis capiendis, illius ignorantiam supplere proponendo illi Articulos præcipuos necessariò credendos, & ad singulos actum credendi exigendo hoc, vel simili modo: Credis Deum Patrem, & Filium, & Spiritum Sanctum esse tres Personas, & unum Deum? credo. Credis JESUM Christum esse verum Filium Dei: verum Deum, & hominem pro te natum, crucifixum, mortuum & sepultum? Resurrexisse, ascendisse, sedere ad dexteram Dei Patris, venturum Judicem? credis unam Ecclesiam Sanctam Catholicam, extra quam non est Salus? credis in Ecclesia esse potestatem remittendi peccata, Sacramenta, Christum verè esse in Eucharistia sub speciebus panis, & vini? &c. Quod si penitens ad singula cum pio affectu promptè respondeat, *credo*, vel: *ita mi Domine*: quantumvis, ignarus, & rudis sit, censebitur sufficienter elicuisse actum explicitum Fidei ad Salutem necessarium, ac proin eum proposito ejusmodi Articulos meliùs addiscendi, quantum est ex hoc capite, satis dispositus ad Sacramentum. Quæ quidem praxis maximè necessaria est in ejusmodi rudibus moribundis, vel periculosa infirmitate laborantibus: sine dubio enim tales plurimi pereunt, quia numquam actum explicitum Fidei elicuerunt, de quo mox.

SECTIO III.

Secundum Præceptum, & obligatio Fidei quoad actum internum credendi.

SUMMARIUM.

16 *Quilibet adultus rationis compos tenetur assentiri explicitè Articulis fidei sufficienter propositis.*

17 *Idque quàm primùm* motaliter *potest, aut sufficienter capit unus citiùs, aut tardiùs altero, pro conditione subjecti.*

18 *Quo assensu semel habito, præceptum hoc affirmativum Fidei per se directè ampliùs non obligat.*

19 *Assignantur tempora, quibus per se obligat hoc præceptum.*

20 *Per accidens enim sæpissimè obligat.*

21 *Cujus, velut regulæ, ponuntur quatuor casus.*

ASSERTIO III.

OMnis homo adultus, *& rationis compos tenetur actu interno assentiri articulis Fidei, sibi explicitè, & sufficienter propositis, quamprimùm moraliter; eo assensu saltem semel habito, præceptum hoc affirmativum per se directè ampliùs non obligat, per accidens autem sæpissimè*. Communis DD. ut patebit explicando particulatim.

§. I. *Tenetur assentiri articulis Fidei sibi explicitè, & sufficienter propositis.*

VIdelicet tamquam revelatis à Deo, & credibilibus ob argumenta, & motiva adeò apparentia, ut secundùm regulas Prudentiæ omninò moveri debeat ad assentiendum seu ad Fidem talem acceptandam. Nullus enim, sive jam fidelis, sive infidelis tenetur, immo nec potest assentiri alicui Articulo Fidei tanquam revelato à Deo, nisi sufficienter sibi proposito, ut credibili, juxta dicta *c. præc. Nota hic*, aliquem infidelem, vel ignarum adhuc rerum Fidei, variè posse se habere ad Articulos Fidei credendos. 16

I. Potest se habere, ut *purè ignorans*: Utpotè, quia, vel nunquam, aut cogitavit de rebus Fidei, vel si audivit, tamen non nisi confutando, irritando, blasphemando, ut solet fieri apud hæreticos, vel certè sic, ut non apparuerit sibi probabile, vel credibile, &c. Et talis sine dubio non tenetur, immo nec potest in hoc statu assentiri, juxta regulas Prudentiæ: *Quia qui citò credit, levis est corde.*

II. *Ut dubius*: quando audiens scilicet de rebus Fidei, incipit dubitare, an non fortè in sua Secta erret, & altera Fides Catholica vera sit? Et hoc statu etiam nondum quidem tenetur assentiri ob eamdem rationem, jam tamen tenetur sub mortali diligenter inquirere de veritate: aliàs enim eo ipso ignorantia veræ Fidei fieret ipsi culpabilis voluntaria, quæ in rebus ad salutem necessariis sine dubio est peccatum mortale: Atque in hoc statu plurimi, immo fortè plerique nunc sunt apud hæreticos, præsertim inter Catholicos viventes.

III. *Ut suasus* de majore probabilitate; Quando scilicet ob argumenta, vel motiva verè agnoscit Fidem nostram esse probabilem, ac probabiliorem, quàm suam sectam: & hoc statu jam incipit major obligatio credendi. Et quidem *communis sententia cum Laym. cit. c.* 10. asserit tunc jam teneri assentiri, Sanch. *tamen l.2. mor. c.1. n. 6.* cum aliis pluribus negat, eum tunc teneri statim assentiri, quamdiù sua Secta adhuc ipsi probabilis apparet: sed posse differre ad rem meliùs perpendendam, ut certior fiat in re gravissimi momenti, extra tamen articulum, vel periculum mortis, quando ob periculum animæ partem tutiorem amplecti oportet. Certum autem est talem suasum de majori probabilitate veræ Fidei, & falsitate suæ Sectæ, ob suam minorem probabilitatem posse etiam positivè, & pertinaciter dissentire veræ Fidei sine peccato infidelitatis: cùm in rebus ad salutem adeò necessariis tutior pars eligenda sit. Ut meritò sub Innoc. XI. damnata sit ista proposit. 4. *Ab infidelitate excusabitur infidelis non credens, ductus opinione minùs probabili.*

IV. Denique, ut *persuasus*, & quasi convictus de veritate, quando nimirùm ei Articuli Fidei Catholicæ adeò proponuntur credibiles, Scripturis, rationibus, miraculis, sanctitate, & sapientia talem Fidem sectantium, aliisque motivis, ut intellectus ipsius omninò convincatur agnoscere, Fidem veram esse, & hoc statu nimirùm censentur articuli Fidei ei sufficienter propositi, & is obligatus ad actum credendi, sic ut renuens assentiri, adhuc sine dubio peccet mortaliter contra dictamen conscientiæ & hoc præceptum affirmativum Fidei nimirùm peccato omissionis. Nam si insuper pergat pertinaciter dissentiri, & suæ falsæ Sectæ assentiri, peccabit etiam peccato commissionis, seu formalis infidelitatis, v. grat. hæresis. Ratio sumitur ex apertia Christi Matth. ultimo: *Docete omnes Gentes, baptizantes eos in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit: qui autem non crediderit, condemnabitur*: Quasi apertè Salvator dicat, & præcipiat: cùm eos docueritis, sive cùm vestra doctrina debitè informati fuerint de mea Fide, tunc, aut debent credere, aut condemnari: atqui condemnatio est pœna peccati mortalis; ergo sub mortali adultus tenetur credere, & assentiri articulis Fidei sufficienter propositis. Unde & ipse Christus in eis, quos vocavit, & Apostoli in eis, quos converterunt, semper exigebant actum Fidei circa Fidem propositam, ut passim videre est in Evangelio, & Actibus Apostolorum, v. gr. Act. 8. Philippus Eunucho petenti Baptismum ait; *Si credis in toto corde, &c.*

§. II.

§. II. *Quamprimum moraliter.*

17 POstquàm nimirùm Articuli Fidei ita sufficienter propositi sunt. Pueri ergo inter Fideles educati tenentur elicere assensum Fidei, quando usum rationis consecuti perfectè Mysteria Fidei tamquam à Deo revelata sufficienter apprehendunt Infidelis autem Adultus tenetur elicere actum Fidei,quando, propositis sibi Articulis Fidei, incipit jam prudenter agnoscere, eam esse veram Fidem, ea Mysteria credita esse vera,& contrarias Sectas esse falsas juxta dicta immediatè §. *præced.* Communissima DD. pluribusque congestis Sanch.*cit.cap.*1.*n.*8. Lugo *De Fide d.*3.*Sect.*1.Tann. Laym. Tamb.*lib.* 2. 6. 1. §.1. *nu.*8. Sumitur apertè ex verbis Christi Matth. ult. modò allegatis. Et ratio est: quia Divino, & naturali jure ad statum viatoris pertinet, ut ad propositum sibi finem tendat, atque ab eo non aberret; hoc autem fieri non potest, nisi finem suum Deum per ea, quæ ad illum Finem obtinendum necessaria sunt, cognoscat, & credat: ergo homo adultus, & rationis compos tenetur statim assentiri iis Articulis sufficienter propositis; saltem tenetur non diù differre assensum in re tanti momenti, ubi mora culpabilis,& mortalis æstimari debet arbitrio prudentis, maximè in pueris. Unde notanter

Dixi *quamprimùm moraliter*, rectè enim monet Sanch. *cit.c.*1.*n.*3.in praxi cum pueris non esse scrupulosè agendum quoad impletionem hujus præcepti, & peccatum omissionis.Nam præterquam quòd frequenter accidat,pueros diù usum habere rationis, & tamen eis Mysteria Fidei, ut Fide supernaturali credenda,sufficienter non proponantur,& apprehendantur (quousque à præcepto Fidei sine dubio excusati sunt.)Insuper ipsi reverà non advertunt talem obligationem credendi: Undè vix evenit, ut peccent non eliciendo actum Fidei contra hoc præceptum. Adulti autem Fideles post Fidem veram sufficienter,& plenè propositam, si non statim, aut brevi assentiantur, citiùs contra hoc præceptum peccabunt prudentis arbitrio; & vix sistent in incredulitate negativa contra hoc præceptum affirmativum, sed positivè simul dissentientur, & in sua secta pertinaciter perdurabunt, positiva incredulitate, & peccato commissionis, hæresis v.gr. contra præceptum negativum non negandi veram Fidem agnitam.

Denique tam pueri,adulti, quàm infideles conversi,postquam didicerunt Mysteria Fidei, Festa Christi coluerunt, Conciones, Missas, &c. audierunt, nisi prorsùs brutorum instar vixerint, omninò judicandi sunt, præbuisse saltem semel assensum iis Fidei Mysteriis, adeòque satisfecisse huic præcepto.

§. III. *Eo assensu semel habito, Præceptum hoc affirmativum Fidei per se directè ampliùs non obligat.*

18 ITa contra Antiquos varios, communis RR. cum Card. de Lugo *d.*13 *Sect.* 2. *nu.*44. Tambur. *lib.*2.*c.*1.§.*in* 9. Ratio solida est: Quia ex una parte, nullum potest assignari tempus certum, & determinatum, neque Christi, neque Ecclesiæ Lege,quo per se directè obligaret præceptum Fidei quoad actum internum,ut mox patebit: ex altera parte sæpissimè obligari per accidens, ut §.*seq.* videbitur. Ut vel ideò Christus Dominus prudenter credatur non voluisse imponere præceptum per se directum Fidei, sed satis superque judicasse, cùm sæpiùs debere exerceri propter alios actus necessarios: quare Lugo cit. meritò censet inutilem hanc quæstionem de tempore, quo tenentur Fideles actus Fidei repetere, satisfiat obligationi Fidei, cui non videtur satisfieri semel tantū amplectendo Fidem, ejusque Mysteria credendo; Quia nimirum non potest contingere moraliter, quòd homo Christianus, qui semel Fidem Christianam toto corde amplexus est, nec posteà ab ea defecit, vel de ea dubitavit, non repetat sæpissimè actus Fidei tum per se, tum per accidens unà cùm aliis actibus bonis necessariis, vel liberis,ut orando, Missam audiendo, Sacramenta suscipiendo: Ut proindè hanc sententiam minimè involvere posse videatur propositio 17.damnata ab Innocentio XI.*Satis est, actum Fidei semel in vita elicere*. Sicut nec alia 65.& ultima: *Sufficit illa Mysteria* (SS. Trinitatis, & Incarnationis) *Semel credidisse*. Cùm nullus sit Catholicorum, nisi longè improbissimus, qui illa Mysteria quotidie non sæpiùs credat in actu exercito, vel tot formationibus S. Crucis, & invocationibus SS. Trinitatis, &c. etsi in actu signato expressè non dicat: *Credo verum, & à Deo revelatum esse tale mysterium*: ut suprà jam innui. Sed videamus tempora communiter assignata ab Antiquis, quibus per se obligat præceptum Fidei affirmativum ad actum internum credendi.

Primum tempus ab omnibus etiam nobis assignatum est, 19
quando incipit usus rationis, vel adulto vera Fides sufficienter proponitur, juxta dicta §. *præced*. Verùm id non fit tantùm necessitate præcepti, sed etiam necessitate medii juxta dicta §. 1.

Secundum tempus assignatur articulo mortis, quia tunc Fidelis debet se contra Dæmonis tentationes infestissimas per actus Fidei munire, quod quidem per accidens libenter conceditur in casu, quo tentatio aliter superari nequit, aut alii actus actum Fidei necessariò supponentes (ut Contritio, Confessio, &c.) exercendi sunt: juxta dicenda §. *seq.* De per se autem nullum planè est fundamentum ejus obligationis.

Tertium tempus assignatur his terminis: *Saltem aliquoties in vita*. Sed confusè nimis,& scrupulosè: Aliqui determinant, obligare hoc præceptum saltem semel in anno, sicut præceptum Confessionis,& Communionis: Alii diebus Dominicis, & Festis, inter quos etiam dubitativè Scotus. Alii aliter, ut latè videre potes apud Suarez *hic d.*13. *sect.* 5. Et Sanch. *lib.*2. *moral.c.*1.*n.*3. Qui optimè refutant; cùm nullum sit omninò fundamentum ejusmodi obligationis per se: per accidens autem ratione aliorum actuum per annum, vel totam vitam exercendorum; nullum potest esse dubium, ut patebit.

Quartum tempus etiam communiter assignatum est, quando urget gravis tentatio contra Fidem, vel in communi, vel in particulari contra aliquod mysterium, quam quis non videatur posse superare, nisi contrarium actum Fidei eliciendo; tunc nimirùm sub mortali obligari hominem actum Fidei elicere: quia alioquin relinquet se in periculo labendi in Fide,& consequenter omittendo actū Fidei peccabit mortaliter. Verùm in primis casus iste rarissimus est, quia ordinariè ejusmodi tentationes multò securiùs superantur, mentem aliò efficaciter convertendo, quàm per contrarios actus cum iis quasi altercandò, quibus tentatio plerumque intendi, & exasperari solet, essetque nimis dura obligatio, maximè pro scrupulosis, ut benè notant Lugo, & Tamburin. cit. Deinde dato casu, aliter non posse superari tentationem nisi per elicitum contrarium actum Fidei, adhuc obligatio credendi non erit per se directè ex præcepto Fidei, affirmativo de eliciendo actu internò Fidei; sed per accidens, & indirectè, ratione scilicet præcepti negativi de Fide non abneganda, contra hoc ergo, non contra illud peccabit tentatùs omittendo actum Fidei, sicque se exponendo, vel relinquendo in periculo labendi in Fide. Unde in Confessione non opus erit confiteri peccatum commissionis v.g. dicendo: *Semel non elicui actum Fidei, cùm necesse esset*; sed tantùm peccatum commissionis contra præceptum illud negativum: Utpotè; *Exposui, vel permisi me in periculo in Fide labendi talis, vel talis mysterii: etiam lapsus sum*: Quod valdè notandum est, & patebit mox ampliùs.

§. IV. *Per accidens autem sæpissimè.*

REgulam generalem optimè tradit Card. de Lugo cit. 20
sect.2. n. 43. *Toties erit obligatio eliciendi assensum Fidei, quoties is necessarius est ad observandum aliud præceptum, quod tunc obligat*. Ratio est: quia qui tenetur ad aliquem finem, tenetur etiam ad ponenda media necessaria, & proportionata: atqui v.g obligatus die Festo audire Sacrum, non potest eum actum debitè exercere, nisi supposito actu Fidei, ut per se clarum est: ergo. Obligatio ergo hæc per se directè non erit ex præcepto aliquo Fidei, sed ex obligatione alterius, illius præcepti v. g. Missam audiendi, vel dicendi, communicandi, &c ad ejus observantiam necessarius est actus Fidei: & contra illud solùm præceptum peccabitur omittendo actum Fidei, atque non erit duplex peccatum explicandum in Confessione, sed unum tantùm contra illud aliud præceptum, v.g. dicendo: *Invalidè, vel sacrilegè celebravi, communicavi, &c.* Ut eum Sanch. cit. Coninch. aliisque docet Lugo *cit. n.* 34. *in fine*. Es jam accipe.

C A S U S.

Quibus per accidens est obligatio eliciendi assensum Fidei.

PRimus? Quando quis tenetur, vel vult justificari, seu 21
gratiam amissam recuperare per contritionem, aut attritionem cum Sacramento. *Certum apud omnes*. Non enim potest quis actum Contritionis, vel Attritionis supernaturalis elicere, nisi credat in Deum cum Spe veniæ: nisi credat Deum esse Summum Bonum, cujus amore conteritur: aut nisi credat, esse pœnas æternas, & temporales à Deo peccatoribus decretas, quarum timore atteritur: denique nisi credat, esse Sacramentum pœnitentiæ;

ac potestatem remittendi peccata, cujus ope liberari à peccatis intendit.

Secundus: Universaliter quandocumque homo tenetur elicere, vel exercere actum supernaturalem, qui necessariò semper supponit Fidem: Ut Spei, Charitatis, Religionis, v.g. orare, suscipere, vel administrare Sacramento: ob eamdem rationem facilè applicabilem. Advertit tamen rectè Lugo *cit. d. 13. sect. 2. n. 51.* In his omnibus necessario quidem intervenire Fidem actualem, non tamen semper actum formalem explicitum, qua nimirùm quis expressè dicat: Credo Deum esse, quem nunc oro. Credo Sacramentum esse, quod nunc ministrare, vel suscipere volo, &c. Sed saltem implicitè, & in confuso, quatenùs ex memoria notitiæ per Fidem comparatæ habet Fidelis intentionem Deum amandi, sperandi, orandi, Sacrum audiendi, vel offerendi, Sacramenta suscipiendi, aut administrandi, &c. ex Fide priùs, & toties exercita sciens, Deum esse, &c. Quamvis autem ad valorem Sacramenti non requiratur ea Fides in ministrante, ut nimirùm is sciat, vel credat, illud esse Sacramentum, certum tamen est, requiri in fideli ministro ad licitam ministrationem intentionem absolutam ex Fide, & doctrina Christi.

Tertius. Quandocumque urget gravis tentatio contra quamcunque virtutem, & maximè ipsam Fidem, ut reverà aliter superari non posse videatur, quàm scuto Fidei se muniendo, juxta illud 1. Petri 5. *Estote fortes in Fide, &c.* Et siquidem tentatio illa sit contra aliquam virtutem, utpotè Spem, Charitatem, Castitatem, &c. Obligatio Fidei erit omninò per accidens, & indirecta: sin autem tentatio sit contra ipsam Fidem, obligatio erit quidem directè ex ipsa virtute Fidei, sed iterùm non ex isto præcepto affirmativo, sed, si sit periculum omninò deficiendi, vel negandi Fidem etiam interiùs, obligatio erit ex præcepto negativo non negandi Fidem exteriùs, vel interiùs: ad idem enim præceptum spectat non facere actum prohibitum, & excludere ejus proximum periculum per media opportuna: Quale medium in proposito supponitur esse, munire se actu Fidei elicito. Vide, quæ dixi §. *præced.* sub finem. Et hinc est casus.

Quartus, Quando quis tenetur exteriùs confiteri Fidem, maximè coram Tyranno cum periculo deficiendi in Fide, quod aliter non posset vitari, nisi fortiter urgendo actum internum Fidei, ea obligatio est etiam per se directè ex virtute Fidei: sed iterùm non ex præcepto affirmativo, sed ex præcepto negativo non negandi Fidem interiùs, vel saltem exteriùs, prout fuerit periculum negandi, ob rationem modò datam.

SECTIO IV.

Præceptum tertium, & quartum Fidei, quoad confessionem, & negationem Fidei externam.

SUMMARIUM.

22 *Qualis sit, aut esse debeat confessio Fidei externa.*
23 *Præcepto divino naturali tenentur fideles Fidem exteriùs verbo, signo, vel opere confiteri sub mortali.*
24 *Quoties id exigit honor Dei, vel Christo debitus, ut pulchrè exemplificatur quatuor casibus.*
25 *Et fidei confirmatio.*
26 *Aut quando Salus propria.*
27 *Vel proximorum periclitantur.*
28 *In persecutione Fidei per se semper fugere licet, nisi officium obstet.*
29 *Nullo unquam casu, etiam mortis periculo, licet Fidem negare, sive expressè, sive interpretativè verbo, signo, vel facto, &c*
30 *Quando quis censeatur negare Fidem explicitè: quando interpretativè?*
31 *Quando quis obligante præcepto simulando, vel æquivocando in verbis censeatur interpretativè negare Fidē?*
32 *Præcepto Fidei confitendæ etiam non obligante, Fidem tamen interpretativè negat, qui utitur signo directè, vel indirectè manifestativo hæresis.*
33 *Talia autem signa non sunt, v.gr. ornatus, vel vestimenta, gentis solùm, & non sectæ distinctiva.*
34 *Immo esto etiam sint distinctiva sectæ, modò non sint protestativa ejusdem.*
35 *Benè autem si sint non tantùm distinctiva sectæ, sed, & manifestativa ejusdem.*
36 *Et multò magis si insuper contineant actualem cultum auctoris falsæ sectæ.*
37 *Item Fidem interpretativè negat, exercens opus, vel actionem ex natura sua, institutione, aut circumstantiis hæresis manifestativam, ut in sacris gentilium, v. g. adorare idolum, &c.*
38 *Quando quis interpretativè Fidem negare censeatur, communicando eorum cœnæ?*
39 *Frequentando eorum Ecclesias.*
40 *Comedendo carnes die prohibito.*

Fidei tertium præceptum affirmativum est *confiteri Fidē exterius*, cùm opus est; huic oppositum quartum, & primum negativum Fidei præceptum est, non negare Fidem exteriùs. Utrumque propter maximam connexionem explicabimus hac *Sectione* sub gemina assertione. Quintum autem Fidei præceptum, & secundum negativum: Non negare Fidem etiam interiùs, importat infidelitatem positivam, ac præcipuè hæresim, & ei annexa: ideòque necessariò pluribus seorsim explicandum *Seq. cap. toto.* 22

Confessio externa Fidei est: *Manifestatio Fidei internæ signo aliquo externo ad hoc specialiter ordinato, & comprobato.* Utpotè, vel apertis verbis, vel signis, & actionibus ex speciali ordinatione significantibus, exprimentibus, & distinguentibus Fidem. Etenim ad Confessionem Fidei Catholicæ defacto non sufficit uti verbis signis, vel actionibus communibus Fidei Catholicæ cum aliis Sectis, ut dicere se Christianum esse, Symbolum Apostolorum, vel Orationem Dominicam recitare; sacram Scripturam profiteri. Sed oportet usi verbis, signis, vel actionibus distinctè significantibus, & distinguentibus Fidem Catholicam ab aliis Sectis, utpotè dicendo, se esse Catholicum Romanæ Fidei, se cruce signare, Catholico more Sacrum facere, communicare, jejunare, &c. His positis, sit

ASSERTIO IV.

Præcepto Divino naturali tenetur Fidelis Fidem exteriùs confiteri verbo, quoties ita exigit honor Deo, vel Christo debitus, Fidei confirmatio, propria, vel proximi Salus. Seu quod idem est: & regula generalis esto. Quotiescumque ex taciturnitate, vel dissimulatione Fidei oritur detrimentum honoris Dei, Fidei, & Religionis Catholicæ, salutis propriæ, vel proximorum, quod professione Fidei impediri potest, tenetur omnis Fidelis ad hoc idoneus sub mortali Fidem suam profiteri, & defendere, etiam cum periculo mortis aut cujusque boni temporalis detrimento. Ita D. Thom. 2. 2. 4. 3. ab omnibus receptus. Et sumitur clarè ex verbis Christi Matth. 10. *Omnis ergo, qui confitebitur me coram hominibus, confitebor & ego eum coram Patre meo. Qui autem negaverit. &c.* Et Apost. ad Rom. 10. *Si confitearis in ore tuo Dominum JESUM CHRISTUM, & in corde tuo credideris, quia Deus suscitavit illum à mortuis, salvus eris; corde enim creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem.* Sic Apost. apertè significans, confessionem externam Fidei necessariam esse ad salutem: adeòque obligare quandoque sub mortali. Ratio ergo ex allegatis verbis Christi desumpta est: Quia omnis homo Christianus Christo in Baptismo nomen dedit, & se obligavit ad ejus Fidem tenendam, tuendam, & confitendam, etiam sua morte, & sanguine, si opus fuerit, velut juramento implicito. De quo Div. Hieron. Epist. ad Heliodor. *Recordare tyrocinii tui diem, quo Christo in Baptismate sepultus, in Sacramento jurasti.* Et Apost. 1. ad Th. 6. *Certa bonum certamen Fidei, apprehende vitam æternam, in qua vocatus es, & confessionem bonam coram multis testibus.* Et ad Hebr. 3. Vocat Christum *Pontificem confessionis nostræ.* Ergo, sicut qui se Regi cuidam juramento Fidelitatis in militia, vel alio obsequio obstrinxit, tenetur illud servare, etiam sub pœna mortis, vel quavis alia, ubi nimirùm aliqua necessitas id exigit; certum enim est, præceptum affirmativum Fidei confitendæ non obligare pro semper, sed solùm pro certo tempore, & ratione necessitatis ita exigentis, uti in assertione expressum est, nimirùm quando ita exigit. 23

§. I. *Honor Dei, & Christi.*

Fides confitenda est, quando sic exigit, & alioquin notabiliter diminueretur honor Dei, & Christi: idque maximè quando quis à Magistratu, vel judice absolute ad Fidem probandam, sive ut sciatur, cujus Fidei sit, auctoritate publica interrogatus, an sit Catholicus, vel quid de aliquo Articulo Fidei sentiat? Sive id fiat publicè, sive privatim, sive ad Finem bonum, ut inter Catholicos: sive ad finem malum, ut si interrogetur apud hæreticos, vel infideles, tenetur sub mortali Fidem suam confiteri, & profiteri positivè, & explicitè sine ambiguitate, seu æquivocatione verborum, etiam cum mortis periculo, ob rationem datam. Nam alioquin Deo, & Christo magnus honor detraheretur. Vere enim magnus est honor Dei, & Christi, Principis, & Capi- 24

Capitis Fidei nostræ, quòd Christianus eoram Principibus, & Magistratibus hujus sæculi contra oblatrantibus,& persequentibus Fidem suam fateatur. Prætereà, dum mortis, & periculorum minis in publico Judicio Fides nequaquam cedit, mirum in modum ejus veritas confirmatur, atque in regnis radices agit: Quare si unquam ejus confessio urget, tunc certè maximè urgere rationabile est; atque is semper fuit sensus Ecclesiæ, quæ se in ejusmodi casu obligatam esse ad confitendam Fidem semper existimavit. Sic Petrus,& Joannes Fidem, & virtutem Christi Nominis confessi sunt contra Tribunalia Judæorum *Act.4* Et, cùm eis comminarentur, audacter responderunt *Si justum est in conspectu Dei vos potiùs audire, quàm Deum, judicate.* Quidquid contrà perditè sentiant politici nostri temporis; immo etiam non nemo ex Catholicis. Certè, & meritò ab Innocentio XI. damnata est hæc Propositio 18. *Si à potestate publica quis interrogetur, Fidem ingenuè confiteri, ut Deo,& Fidei gloriosum consulo: tacere, ut peccaminosum non damno.*

II. At verò si privatus quidam infidelis, vel hæreticus interrogat, nullus per se loquendo tenebitur fateri, sed vel tacendo, vel alio modo eludere potest. Cùm enim talis publicam auctoritatem non gerat, nullus inde honor Christi periclitabitur. Sic contingit, quòd multis navigantibus in navi hæretica quidam hæreticus stricto gladio discurrens quæreret, quinam ex illis sint Papistæ, minatus eos omnes velle obtruncare, aderant per multi Catholici, sed nemo Fidem suam fassus est. An recte? Rectè factum respondet Sanch. *lib.26.* Tabiena, Bonav. alii cum Tambur. *cit.cap.1. §.2.nu.3.* Quia scurra ille cùm publicam auctoritatem nullam gereret, adeòque nullus inde honor Christi periclitaretur, explodendus potius fuit, quam audiendus. Dixi autem *per se loquendo*: rectè enim monet D.Thom. Quòd si vir admodum gravis interrogaretur etiam à privatis hæreticis de sua Fide, ipse autem si taceat, vel dissimulet, magnum aliquod scandalum oriri rationabiliter timeat, tacere fanè non posse; quia in illis circumstantiis magnus Dei honor, aut saltem salus proximorum externam ejus Fidei confessionem exigit.

III. Quòd si quis interrogaretur, vel examinaretur ab hæreticis, quavis auctoritate publicè, vel privatim, sit ne Sacerdos, vel Monachus, an Sacrum dixerit, vel audierit, an die Veneris carnibus abstineat, &c. Etiamsi Catholicus advertat ex mente interrogantis idem esse, ac quærere, an sit Catholicus? Adhuc non obligaris respondere, sed quoquo modo dissimulare potes. Quia multi sunt Catholici, qui non sunt Sacerdotes, vel Monachi, qui Sacrum sæpè non dicunt, nec audiunt, nec carnibus abstinent. Secùs dicendum, si interrogeris, an sis Papista? quia hæc interrogatio in terminis æquivalet huic, an sis Catholicus, ideoque fateri debes, si publica auctoritate interrogens, secùs si privata, juxta modò supra dicta.

IV. Si Tyrannus, vel Princeps, aut Magistratus hæreticus generatim præcipiat, ut omnes se prodant Catholici, ut certas vestes, vel signa ferant, quibus noscantur esse Catholici, aut omnes Catholicos ex regno, vel regione exulare præcipiat, aut certas eis pœnas taxet; tenentur ne Catholici obedire, & ita Fidem profiteri? Resp. Non teneri, quia ex una parte injustè agit Tyrannus, vel Magistratus talis, ex altera parte nemo non particulariter, seu personaliter interrogatus tenetur profiteri Fidem suam. *Excipe*: Nisi magnus Dei honor, & proximorum salus aliud requireret: Sicut contrà teneberis, te occultare, si Spes sit in futurum, te posse Fidem meliùs profiteri, ac promovere, præsertim si Sacerdos sis. Communis apud Sanchez, & Tamburin. *cit.* De fuga in persecutione Fidei dicam inferiùs in fine.

§. II. *Fidei Confirmatio.*

25 QUotiescumque nimirùm doctrina, Fidei firmitas, vel auctoritas Catholicæ Ecclesiæ periclitatur, præsens, & advertens, si prodesse possit, tenebitur Fidem profiteri, v. gr. Intervenit quis, vel interest colloquio, vel disputationi Catholicorum cum hæreticis: advertit ob illorum ruditatem, doctrinam Fidei, & Ecclesiæ irrisioni, & blasphemiis exponi: Si se sufficientem, & prodesse posse putet, tenetur sub mortali, etiam cum periculo vitæ, pro veritate decertare, Fidem suam profiteri, ac defendere. Hoc enim Fidelitas erga Christum, & ejus Verbum postulat, scilicet, ut ait Apost. ad Tit. 2. *Ut non blasphemetur Verbum Dei.* Et 2. Pet. 2. *Ne via veritatis blasphemetur.* Eadem est ratio de tuenda veritate Ecclesiæ, de qua Dionys. Alexand. Epist. ad Nuvat. *Non est inferior gloria sustinere Martyrium pro eo, ne scindatur Ecclesia, quàm est illa, ne idolis immoletur. Immo secundùm meam sententiam majus hoc puto Martyrium: ibi enim unusquisque pro sua tantùm anima, in hoc verò pro omni Ecclesia Martyrium sustinet.* Hæc ille.

Similiter, si videas infidelem, vel hæreticum, v. gr. sanctam Eucharistiam, sacras imagines, Reliquias, Virgines sacras violare, si possis, teneri illos cohibere, & te Christianum, & Catholicum manifestare, etiam cum periculo vitæ: Quia ita exposcit & Dei honor, & veræ Fidei indemnitas. Si potes, inquam semper? Nam si tuus conatus nihil profuturus prævideatur, non erit ratio, unde obligeris, Ita DD. *cit.*

§. III. *Salus propria.*

FIdes confitenda est, quandocumq; exigit propria salus, quæ aliàs periclitaretur; Utpote si tacens, & dissimulans, eo ipso periculum subeas, ne Fidem abneges, juxta dicenda *Assertione seq.* Item si Fidem tuam dissimulans, cogaris multa agere contra conscientiam, & legem Dei, & ut plurimùm gravissima peccata mortalia, v.gr. Servit Catholicus Domino hæretico, si se Catholicum esse dissimulet, cogetur profana conventicula hæreticorum adire cum Domino, conciones hæreticas audire, nefandæ cœnæ communicare, aliisque actibus hæreticis; &c. tenetur sub mortali profiteri suam Fidem, aut si nihil proficiat professio Fidei recedere à Domino hæretico, quocumque periculo, vel damno imminente, cùm detrimentum animæ cuicumque damno corporali præponderare debeat. 26

§. IV. *Salus Proximorum.*

FIdes confitenda est, quotiescumque ita exigit salus proximi, quæ aliàs periclitaretur: utpote, si proximorum scandalum, vel ruina spiritualis imminet, & tua professione Fidei impedire potes v.g. Petrus Theologus adest convivio, & colloquio multorum Catholicorum, & hæreticorum, miscentur profani sermones, irrisiones, &c. contra Fidem, & Religionem Catholicam, comeduntur carnes die vetito, videt, & advertit, si taceat, corrideat, comedat carnes, scandalizandos Catholicos, eosque labefactandos in Fide, Fidei suæ incertitudinem suspicaturos, è contra hæreticos in sua Secta confirmandos, & defectum Fidei ex sua taciturnitate præsumpturos; talis omnino sub mortali tenetur Fidem suam profiteri, falsis dictis, & fanis contradicere, ab esu carnium abstinere: tum ex generali. *Cùm persequentur vos in una civitate, fugite in aliam,* Sed & exemplo docuit sæpiùs fugiens impiorum persecutiones; & Sancti factis suis ostenderunt. Lege præclaram Homiliam, & Apologiam D. Athanasii de fuga sua. Pars legitur in suo Festo 2. Maii. 27

Dixi: *Per se ratione fugæ præcisè*: Nam aliundè ex ratione personæ, vel officii sæpe non licebit fugere; Sic tempore persecutionis Fidei non potest Episcopus, vel Pastor fugere, si ex ejus fuga immineat periculum gregi sibi commissonam bonorum Pastorum est, animam ponere pro ovibus suis, & non tantùm *in pace*, sed etiam (teste S. Cypriano Epist. 54.) *in acie oves tueri*: idque ex obligatione Charitatis, & Justitiæ, adeo ut si opus fuerit, tenentur etiam sanguine, & vita Fidem pro ovium suarum confirmatione firmare.

Regula ergo hic esse potest. Si sis ejus conditionis, ut te fugiente, periclitetur honor Dei, vel Salus animarum, tuique muneris observatio, fugere non poteris, juxta modo dicta. Quòd si solùm esses utilis manendo, non tamen necessarius, potes manere, sed non teneris cum tam gravi tuo incommodo, vel periculo. Quod si denique remanendo potiùs obesse, quàm promovere, peccares non fugiendo propter malum, quod inferes, nisi te bona fides excusaret. Sic post alios Tambur. *cit. n. 6.*

Denique sermo tantùm fuit de Fidei confessione externa, quatenus est de jure Divino ex virtute Fidei. Jure autem humano, & lege positiva Ecclesiæ etiam certæ personæ in certis casibus tenentur præcepto Charitatis, tum ex speciali præcepto Fidei confitendæ in casu necessitatis: Exemplum plusquam Christianum ante Christum præbuit heroicæ planè Confessionis Fidei, & legis Dei Senex ille Eleazarus 2. *Machab.6.* Qui cùm à Tyranno adigeretur carnes suillas comedere, & quidam amici suaderent id simulare, comedendo alias carnes licitas, generosè respondit, & respuit dicens. *Non enim ætate nostra dignum est fingere, ut multi adolescentes arbitrantes, Eleazarum nonaginta annorum transisse ad vitam alienigenarum, & ipsi propter meam simulationem, & propter modicum corruptibilis vitæ tempus decipiantur,* (& addendo obligationem hujus sub mortali ait:)

Nam etsi in præsenti tempore supplicitis hominum eripiar, sed manum Omnipotentis, nec vivus, nec defunctus effugiam.

COROLLARIUM.

28 EX dictis facilè colligitur, qualiter urgente persecutione Fidei, liceat, vel non liceat Catholico fugere, ne cogatur cum mortis, vel alio periculo Fidem suam confiteri. Per se enim, & ratione fugæ præcisè, semper licet; quia fuga de se non dicit negationem, vel dissimulationem Fidei, multò minùs simulationem alterius Sectæ: quin immo hoc ipsoquo Catholicus fugit, se Catholicum fatetur, & prodit; quippè qui ad conservandam illibatam Fidem suam fugit non vacillans in Fide, sed diffidens de sua fortitudine, & constautia ad perferendas persecutiones, vel pœnas imminentes; atque omninò jure suo utens, quo licet omni modo licito tueri Fidem suam, quod Christus non tantùm verbo Matth. 10. etiam sub mortali professionem Fidei facere, utpotè omnes Beneficiarii, Canonici, Parochi, intra duos menses adeptæ possessionis. Ex *Trid. Sess. 24. c. 22.* Item ordinandi, Doctores creandi, Reges, & Imperatores in sua inauguratione, & alii nonnulli, idque ex gtavi causa, nempè ut animabus, & populis commissis benè sit provisum: nec earum regimen spirituale, vel temporale hæretico, vel infideli committatur, quæ, cùm sit gravissima materia, præceptum transgredientes, seu scienter Fidem profiteri detrectantes sine dubio mortali peccato adstringit.

ASSERTIO V.

29 EX *præcepto Fidei Divinæ negativo sub mortali nullo unquam casu, vel periculo, etiam mortis, licet Fidem negare, sive expresè, sive interpretativè, nimirùm verbo, signo, vel facto aliam falsam Sectam simulando, etiamsi quis Fidem veram illibatam intùs in corde retineat.* Communissima, & certissima omnium Orthodoxorum cum D. Thoma suprà. Et omnium quos vidi, optimè, latissimèque Gregor. de Valent. *hic qu. 3. punct. 2.*

Expresè probat, & docet Christus Matth. 10. *qui autem negaverit me coram hominibus, negabo & ego eum coram Patre meo, qui in cœlis est.* Et Luc. 9. v. 26. *Qui me erubuerit, & meos sermones; hunc Filius hominis erubescet, cùm venerit in Majestate sua, & Patris, & SS. Angelor.* Ubi notanter dicit 1. *qui me erubuerit*: quod non tantùm negationem expressam, sed etiam dissimulationem, vel iniquam simulationem significat 2. *Me, & sermones meos*: Erubescens scilicet confiteri non tantùm Christum, sed etiam Doctrinam Christi, & Fidem. 3. *Erubescet*, seu ut est apud Mat. *negabo eum &c.* quod sine dubio pœnam peccati mortalis significat. Ratio ergo est eadem, que in *Assert. præc.* à fortiori, cùm longè plùs sit Fidem exteriùs negare, quàm solùm occultare, dissimulare, & non confiteri exteriùs, cùm opus esset. *Deinde*, aut aliquis serò, & ex animo Christum, vel veram Fidem abnegat, falsamque Sectam profitetur: & tunc verè, & propriè committit peccatum infidelitatis gravissimum, & mortale, exteriùs quoque consummatum. De quo *c. sequenti*; aut ficto animo, in corde verò veram Fidem retinendo solùm exteriùs verbo, signo, vel facto simulat, se veram Fide negare, & falsam amplecti; & tunc licet non peccet peccato interno infidelitatis, nec hæreticus, vel apostata formalis fiat, ut ex communi DD. benè probat Sanch. *lib. 2. mor c. 7. n. 8.* peccat tamen peccato externo infidelitatis contra præcepeum negativum de non negando Christum, & veram Fidem, quod & ad semper, & pro semper seu pro omni temporis differentia obligat: Et quia in re gravissima, utique sub mortali, simulque mentitur perniciosè in re gravissima, utpotè contra Veritatem Divinam nobis revelatam, & agnitam. Etenim sicut virtus veritatis generatim obligat nos affirmative, ut cùm opus est, & circumstantiæ id requirunt, verum non celemus, sed sincerè aperiamus, negativè vero, ut nullo unquam tempore falsum verbo, vel facto mentiamur, vel simulemus: ita virtus Fidei Divinæ multò adhuc graviùs, & strictiùs obligat, affirmativè quidem, ut veritates Divinas nobis revelatas, cùm opus est, circumstantiæ exigunt, juxta dicta *Assertione præced.* palàm profiteamur: negativè verò ne oppositam Fidei falsitatem ullo unquam tempore, seu verbo, seu facto mentiamur, vel simulemus negata, vel dissimulata vera Fide.

Damnabilis ergo, & damnatissima est sententia antiquorum hæreticorum, ac etiam nostris temporis politicorum, ac libertinorum, quorum velut axioma est: Licere Fidem suam negare, & alienæ Religionis cujusvis quælibet exercitia facere, modò quis Fidem suam in corde fixam, firmamque conservet. Jam ergo Assertio quoad terminos sigillatim explicanda est, & ad casus applicanda.

§. I. *Expresè, vel interpretativè.*

EXpresè, explicitè, ac positivè Fidem negat, & mortaliter peccat, quisquis apertis verbis, sive seriò, sive fictè, aut negat se Christianum, Catholicum, Pontificium esse, talem Articulum Fidei credere &c. aut asserit, se esse alterius Sectæ, Turcam, Calvinistam, Lutheranum &c. vel credere talem Articulum contra veram Fidem, v. gr. Christum non esse in Eucharistia, nullum esse purgatorium &c. Quod si serio, & ex animo fiat, verè est infidelis, & hæreticus formalis: si fictè, etsi verus infidelis, & hæreticus non sit, tamen mortaliter peccat, juxta dicta pro Assertione. 30

Interpretativè, seu implicitè negat Fidem, & mortaliter peccat, quisquis aut Fidem veram, quando obligat præceptum confessionis externæ, juxta *Assertione præcedenti* dicta dissimulat, aut *verbo, signo, vel facto* falsam Sectam aliquam simulat. Differunt quàm maximè *dissimulare verum, & simulare falsum*. Dissimulare verum ob certas causas, quandoque licitum est, quando nimirùm interroganti non teneris respondere, & justam celandi causam habes: sic in proposito extra casus, quibus obligat præceptum confessionis Fidei, semper licet celare, & dissimulare Fidem, sive silentio, vel verbis ambiguis, vel signis, vestibus, &c. ut infrà exemplificabitur. Simulare vero falsum nunquam licet, cùm id sit mendacium intrinsecè malum, uti docet *communissima DD. cum D. Thoma* ab omnibus recepto *2. 2. q. 111. art. 1.* Unde quando vilis, & plebeus homo ab aliquo Fidei confessionem exigit, suscitando, an sit Catholicus, Pontificius &c. graviter quidem peccat contra confessionem externam Fidei, si neget esse Catholicum, aut dicat, vel simulet se esse hæreticum, Lutheranum &c. At verò non peccat, si dissimulet verum, vel tacendo, vel eludendo, v. gr. dicendo: *Quid tua interest? quid tu me interrogare habes? &c.* Quia tunc nullam Fidé confitendi necessitas cogit, ut ex communi docent Navarrus *comment. in caput Humanæ aures qu. 3. in fine.* Azor. *t. 1. lib. 8. cap. 27. qu. 1.* Valent. *qu. 3. punct. 2. dub. 3. & 4.* Laym. *lib. 2. tr. 1. cap. 11. n. 3.* Secus esset, si Magistratus, vel Judex publica auctoritate interrogaret, ut jam suprà audivisti. Specificatum est in Assertione Fidem interpretativè negari, simulare aliam falsam Sectam *verbo, facto, signo.* Pro quibus optimè traditur à Tambur. *lib. 2. Decal. cap. 1. §. 3. num. 2. hac*

Regula universalis: Omnia illa veba, signa, & facta, vel actiones in hoc præcepto vitare debemus, quæ ex se; & circumstantiis suis sunt significativæ internæ abnegationis Fidei, v. gr. dicere non sum Catholicus: communicare cœnæ lutheranæ. Quæ verò per accidens, & indirectè tantùm sunt significativæ negationis Fidei, v. gr. gestare vestem Turcicam, vel prædicanticam &c. per se quidem vitanda sunt, ne demus causam aliis credendi, nos Fidem negare, attamen ob justam causam necessitatis illi deceptioni præponderantis, licita fiunt. Quæ verò planè non significant abnegationem Fidei, v. gr. dicere, non sum Romanus, non sum Sacerdos, Monachus, non audivi Sacrum, comedi carnes die Veneris &c. per se secluso scandalo, huic præcepto non adversantur: his enim non negatur Fides ullo modo, sed aliquid aliud. Verùm claritatis gratia percurramus sigillatim, incipiendo à verbis.

§. II. *Simulando verbo.*

FIdem negat interpretativè, & mortaliter peccat, qui, quando obligat præceptum confessionis Fidei, utpotè à Magistratu, vel publicè interrogatus de Fide cum intentione Religionis explorandæ, respondet verbis ambiguis, & æquivocis, ut juxta mentem, & sensum interrogantis præsumatur, & intelligatur Fidem suam negare, aut falsam Sectam profiteri, v. g. qui interrogatus à Magistratu hæretico, an sit Evangelicus? Responderet, quòd sic: intelligendo per Evangelium, non Religionem illam novam, ut intendit interrogans, sed veram Religionem suam juxta verũ Evangelicum sensum. Item qui interrogatus in Anglia, an sit Fidei Regię? Responderet quòd sic: intelligendo non modernam Fidem Regum heteticorum, sed antiquam Catholicorum Regum, & similes infiniti modi ęquivocandi adferri possent &c. Peccat, inquam, mortaliter; qui juxta sensum, & mentem interrogantis verè publicè præsumitur Fidem suam negare, & falsam profiteri cum detrimento honotis Dei, & verę Fidei. Secus esset, si privatus quisnam privatim interrogasset, & scandalum abesset. 31

Ceterùm qui interrogatus, etiam publica auctoritate, vel tacet, vel obscurè, & ambiguè respondet, vel dicit, se non teneri, vel non velle respondere, & dicere aliis

cujus

cujus Fidei sit, vel quod ipse credat: aut dicit moderna multorum phrasi, se esse ejus Fidei, in qua confidat se salvandum; aut alio simili modo tergiversatur, is quidem Fidem non negat contra hoc præceptum negativum non negandi Fidem, atque adeò non peccat contra præceptum hoc negativum, nisi in casu, quo ipsum tacere, vel dissimulare idem esset, ac negare: ut si plures interrogentur, an velint negare Fidem? aliis dicentibus, quòd non, tu taccas, utique interpretativè negare: Talis tamen publica auctoritate interrogatus adhuc peccaret contra præceptum Fidei affirmativum de Fide Christi exteriùs confitenda, juxta *Assertione præcedenti* dicta.

§. III. *Simulando signo.*

32 Fidem negat interpretativè, & mortaliter peccat, quisquis, etiamsi non obliget præceptum confessionis Fidei, utitur signo aliquo directè, vel indirectè, manifestativo hæresis, vel infidelitatis; talis enim eo ipso censetur exteriùs confiteri, vel consentire in hæresim, vel infidelitatem, vel falsam sectam tali signo manifestativo significatam. Ejusmodi signa consistunt potissimùm in vestibus, vel ornatu, & possunt esse quadruplicis generis.

Signa primi generis.

33 Signa aliqua, vel vestimenta solùm sunt distinctiva Gentis, & non Sectæ. Sic vestis oblonga Turcarum, & pileus fascia circonvolutus, vulgò *Turbante*, distinguit Turcam ab aliis nationibus materialiter tantùm, non autem formaliter, quoad eorum Sectam, nam etsi omnes converterentur ad Fidem Christianam, adhuc talis vestitus perseveraret. Idem est de vestibus propriis certæ Nationis hæreticæ. Et hic consentiunt omnes DD. Christianum, atque Catholicum posse licitè uti ejusmodi vestitu ad occultandam suam Fidem. Licet quippè Christiano eunti per Turciam, vel Mauritaniam uti veste Turcica, vel Mauritana: eunti in Angliam incedere veste Anglicana pro usu usurpata, hoc enim non est negare suam Fidem, & eorum Sectam profiteri, sed solùm dissimulare, vel occultare suam Fidem, & ad summum simulare se esse talis nationis: esto alii inde decipiantur, putantes eum esse talis Sectæ Turciæ, Anglicanæ &c. Dummodò adsit aliqua justa, & rationabilis causa præponderans illi deceptioni. V. gr. ad securitatem itineris, ad evadendum periculum vitæ, vel bonorum temporalium. Non enim sine sufficiente, & proportionata causa possumus permittere deceptionem proximi, præsertim in re tanti momenti, ut nos judicent falsæ Sectæ cultores: Ut cum Sanchez, Diana, & aliis rectè monet Lugo *cit. disp. 14. sect.* 5. *n.* 70. Simili modo Sacerdos, vel Religiosus iter agens per terras hæreticorum, ob pericula evidentia, induit se veste sæculari, non utique intentione, ut se simulet laicum, sed ut Religiosum, vel Sacerdotem esse se dissimulet, & celet, cùm non teneatur statum suum vestimento prodere, sed jus occultandi habeat, permittendo interim alios falli, existimantes ipsum esse laicum sæcularem, quod minus malum est, quàm periculum, quod rationabiliter timere debet.

Signa secundi generis.

34 Alia sunt signa distinctiva quidem Sectæ à Secta, at non protestativa talis Sectæ: non enim sunt instituta ad profitendam talem Sectam, sed ad alium finem politicum: nimirùm, vel ut dignoscatur, quinam sint talis Sectæ, vel Religionis, ut est Judæorum flavus pileus Romæ, vel annulus flavus in pallio Francofurti, vel solummodo ad significandum eminentiorem statum in tali Secta, ut est byretū, & sagum multiplicatile Prædicantium in Germania, quibus non intendunt profiteri suam Sectam, sed solùm ostendere suum statum. Et hic iterùm (contra Cajetanum, Toletum, Becanum, aliosque non paucos censentes semper esse mortale) *communior, & verior est sententia DD.* ob gravissimam causam, v. g. ad evadendam mortem, aliudve grave malum, & secluso scandalo, & quando non obligat præceptum confessionis Fidei, licere Christiano, vel Catholico uti ejusmodi signo, vel vestitu ad occultandam Fidem suam. Ita Sanch. cit. Suar. Coninch aliis relatis, Layman. *lib. 2. t. 1 cap. 11. nu. 2.* Lugo *cit. sect. 5. nu.* 71. Alii RR. passim. Ratio: Quia licet ea signa significent v. gr. Judæum, vel hæreticum, adeòque iis uti, sit aliqua simulatio, & quidem longè major (unde & major, & gravior causa excusans requiritur) quàm in casu præcedenti: non tamen sunt signa protestativa talis Sectæ, vel hæresis, ita ut iis utens, à noscentibus hominem, statim debeat censeri talem Sectam, vel hæresim profiteri: sicut si Prædicans occultet se, & fugiat in habitu Monachi, non ideò censeretur à noscentibus ipsum acceptare, vel profiteri Religionem, vel statum Monasticum in his circumstantiis.

Signa tertii generis.

Alia sunt signa non tantùm distinctiva Sectæ à Secta, sed 35
etiam ex institutione, vel consuetudine manifestativa, & protestativa talis Sectæ, vel hæresis: V. gr. imago Mahometis in veste, vel clypeo, est signum protestativum Sectæ Turcicæ: Similiter hæretici sæpè certis signis utuntur pro contestatione suæ Sectæ, ut scilicet omnis tale signum gestans, vel exhibens intelligatur se manifestare, ac profiteri talis Sectæ asseclam, sive ejusmodi signa consistant in vestitu, sive in certis verbis, vestibus &c.

Et tali signo nullo unquam casu, vel periculo licere uti citra peccatum mortale interpretativæ saltem negationis Fidei, docent DD. communiter cum Sanchez *cit. l. 2. c. 4. n.* 20. Sed placet distinctio Card. de Lugo *d. 14. sect. 5. n. 82.* Aut enim illa signa, ita sunt determinata ad contestationem falsæ Sectæ, ut nullum alium usum habeant: adeò ut omnes, qui personam eo utentem noverunt, omninò certò judicent eum Fidem negare, & falsam Sectam amplecti: ut est v. g. imago Mahometis, certa fascia gestata in pileo ad significandam hæresim: vestis, vel ornatus Sacerdotalis Judæorum, vel Gentilium, & tunc certissimum est apud omnes, nullo unquam casu, vel periculo licere uti tali signo, vel vestitu ad occultandam Fidem. Sunt enim manifesta negatio Fidei, & professio falsæ Sectæ; Quemadmodum nullo unquam casu, vel periculo licet proferre illa verba: *Abnego Christi Fidem, sum Lutheranus*, aut solemnem precandi formulam Turcarum: *allà allà* &c. quia ejusmodi verba sunt omninò determinata ad significandam abnegationem veræ Fidei, & professionem falsæ sectæ, & nullum alium usum habent. Unde si Princeps infidelis, vel hæreticus volens omnes subditos suos infideles, vel hæreticos, institueret universaliter, ut omnes portent tale signum in pileo, vel veste in signum protestationis suæ Fidei, nullus omninò Christianus, vel Catholicus posset eo signo, vel veste citra gravissimum peccatum abnegationis Fidei, etsi fictè, uti non obstante quocumque periculo. Quò spectat abominabilis praxis quorundam frigidorum Catholicorum, qui per terras hæreticorum peregrinantes, vel negotiantes à Magistratu hæretico acceptant salvos conductus, & syngraphas, quibus significatur ejusdem esse Religionis, vel juramentum Religionis præstitisse, simile infamibus illis Libellaticis tempore S. Cypriani, qui quidem Fidem non negarunt, tamen procurabant, & acceptabant à Magistratu infideli, vel gentili libellos, quibus significabatur, eos Imperatoribus paruisse, idolis sacrificasse, ut à persecutione securi essent: undè velut infames à Fidelibus Libellatici, vel libellis maculati dicebantur.

Aut illa signa, vel vestimenta non sunt ita determinata ad significandam professionem falsæ Sectæ, sed alium usum habere possunt, adeò ut qui novisset hominem eo utentem anteà fuisse Christianum, vel Catholicum, non statim judicaret eum negasse Fidem suam, & aliam sectam amplexum, sed posset putare, vel dubitare, an non ad alium finem tali signo, vel veste utatur: ut sunt vexilla, & insignia propria Turcarum, vel Hæreticorum, aut certa vestis alioquin usualis, instituta tamen ad profitendam talem sectam, & tunc omninò probabile est ob gravissimam causam (eoque graviorem, quò magis habet speciem negationis veræ Fidei) v. gr. mortem, aliudve gravissimum malum evitandum, ad justam victoriam de hostibus Fidei obtinendam, licere uti tali signo, vel veste. Qua ratione Sanch. cit. defendit Christianos, vel Catholicos, qui pugnantes contra Turcas, vel Hæreticos utuntur signis turcicis, vel hæreticorum, ad commodiùs invadendum hostem, & justam victoriam reportandam. Item si Princeps hæreticus instituisset certum genus vestis alioquin usualis gestandum à subditis in signum protestativum Sectæ suæ, Catholicus peregrinus transiens ob similem gravissimam causam, licitè ea uteretur ad se occultandum. Qui enim nossent eum ante Catholicum fuisse, non ideò statim judicarent eum Fidem negare, sed potiùs occultare tantùm.

Signa quarti generis.

Alia denique sunt signa non tantùm protestativa falsæ 36
Sectæ, sed etiam continentia actualem cultum auctoris illius Sectæ: ut imago Idoli Apollinis, Mahometis, Hæresiarchæ, Lutheri, Calvini &c. gestata in collo, clypeo &c. Quorum usum ullo unquam tempore, aut casu licere negant DD. communissimè. Aliqui adhuc excusant.

Puto ego cum Lug. *cit.* posse adhiberi eandem prædictam distinctionem: si enim illorum signorum nullus sit usus alius, quàm significare talem falsum cultum, sine dubio mortaliter illicita erunt; si vero posset esse alius usus, ob similem causam gravissimam uti liceret. Sic imaginem idoli, Mahometis, Lutheri &c. è collo gestare semper illicitum est; ibi enim non habet alium usum, quàm cultum illum falsum. At verò gestare in clypeo, vel vexillo ad decipiendum hostem, probabiliter defenditur: quia hæc ibi non tantùm significant cultum auctoris falsæ sectæ, sed etiam armaturam talis gentis. Unde de his loquens Laym. *cit. c. 11. n. 4. ad finem* dicit: *Hanc professionem falsi cultus generatim non cogimur agnoscere, cùm etiam apud Christianos ejusmodi signa, puta Mercurii &c. tamquam fabulosa, ornatus gratia adhibeantur: Ideòque non damnari milites nostros, si illis tamquam indifferentibus insidiarum causa in bello uterentur &c.* Sic Layman.

§. IV. Simulando facto, vel opere.

FIdem interpretativè negat, & gravissimè peccat, quisquis voluntariè exercet opus, vel actionem, quæ ex natura sua, ex institutione, aut certè ex circumstantiis loci, temporis, personarum, falsam Fidem, Sectam, hæresim manifestant, vel significant, ut exemplis communioribus patebit explicatione.

I. Sacra Gentilium.

37 FLectere genu coram idolo, thus adolere, sacrificare, si voluntariè fiant absq; violentia physica, etiam ex quocumque metu, vel periculo mali cujuscumque peccatum mortale est. Hæ enim actiones ex natura, & institutione sua exhibitæ coram idolo cultum idololatriæ designant. Est perpetuus sensus Ecclesiæ, & illustrissima exempla Martyrum, & in defectu S. Marcellini Papæ. Neque obstat exemplum Naaman Syri 4. Reg. 5. Qui ab Elisæo sanatus, & ad veram Fidem, cultumque veri Dei conversus petiit, ut liceret sibi ex officio cum Rege suo intrare templum idoli, & cum eo genuflectere inquiens: *Et illo innitente super manum meam, si adoravero in templo Remmon, adorante eo in eodem loco, ut ignoscat mihi Dominus servo tuo pro hac re: qui dixit ei, vade in pace.* Non enim ibi permisit Elisæus, ut idolum adoraret, neque actio illa, seu genuflexio fuit signum protestativum, seu actus idololatriæ, sed solùm fuit actus politicus, & cæremonia aulica exhibita, Regi Syriæ, cujus mos fuit in adoratione idoli sustentari manu primi Principis aulæ, qui proin necessariò cum Rege genuflectente, & ipse genuflectere debeat, quod officium, seu famulatus aulicus tunc ad illum Naaman Syrum spectabat. *Ita communis DD. & Interpretum.*

II. Hæreticorum.

38 SIne dubio mortaliter peccat contra professionem Fidei, quisquis profanæ hæreticorum cœnę communicat: intellige tamen formaliter, quatenùs sacra eorum cœna habetur, nam ex circumstantiis cæremoniarum determinatur ea cœna ad profitendum cultum Religionis. Cæterùm cessante scandalo, nemine vidente maximè, eos panes comedere, vel vinum epotare materialiter tantùm, res esset indifferens; ut ex communi notat Layman suprà. Itemque mortale est hæreticorum exercitiis cooperando assistere, ministerium aliquod ad eorum Sectam spectans exercere. hæretico ministro parvulum solemniter baptizandum offerre: coram hæretico Ministro Matrimonium contrahere &c. Hæc enim omnia ex natura, vel institutione sua professionem, & approbationem falsæ Sectæ, adeòque abnegationem veræ Fidei præseferunt. Attamen in Germania, ubi hæretici tolerati cum Catholicis permixti sunt, subinde audire conciones hæreticorum, assistere Baptismo eorum pro Patrino, in nuptiis paranymphum agere, funus comitari, etiam in lugubri habitu, immo ubi non adest Parochus Catholicus, ita permittere, vel dissimulante Ordinario, etiam parvulos baptizandos Ministro hæretico offerre, ut in multis locis fieri vidi, non habetur pro signo protestativo falsæ Fidei, & secluso scandalo, vel periculo subversionis, licitè fiunt. De quo plura *c. seqq.* cùm de communicatione Catholicorum, cum hæreticis, & infidelibus.

III. Frequentare Ecclesias hæreticorum.

39 SIne dubio mortaliter peccat, & Fidem implicitè negare censetur quisquis ordinariè, & sine legitima causa hæreticorum templa, conventus, conciones frequentant, ut meritò intuentibus videatur tanquam unus ex illis. Quod adeò verum est, ut etiamsi Rex, Princeps, vel Magistratus hæreticus publico edicto sub gravissima pœna præcipiant subditis, ut omnes ad hæreticum conventum, & exercitium accedant, peccet mortaliter Catholicus accedens; ut bina responsione declaravit S. Pius V. ad Anglicos Catholicos apud Sanch. *cit. cap. 4. n. 27.* Cùm enim tale edictum directè, & ex proposito tendat ad augmentum Religionis hæreticæ, & Catholicæ destructionem, atque ut inter Catholicos, & hæreticos distinctio appareat, certum omninò est, Catholicum non posse obedire, absque peccato contra professionem externam Fidei, & apertæ simulationis hæresis; & quidem in re gravissima, unde & Religionis vilipensio, & scandalum proximorum pendet; ubi maximè obligat præceptum externæ confessionis Fidei. Quod verò aliqui asserant, tale scandalum, & peccatum evitari posse, si quis publicè protestetur se ad eorum conventum, & exercitium accedere, non ut eorum Religionem profiteatur, sed solùm ut Magistratui politice obediat, insufficiens est: nam talis protestatio inutilis erit ad pœnam evadendam, neque omne scandalum, & propriæ salutis periculum auferet, ut latè prosequitur, & declarat Sanchez *loc. cit.* Dixi autem: *Ordinariè, & sine legitima causa.* Qui enim semel, aut iterùm ex curiositate interesset: aut ex rationabili causa, utpotè, ut errores Prædicantis annotet, & confutet, vel confutandos alteri referat, aut ut Dominum suum ex officio comitetur, ut Naaman ille Syrus suprà, vel alia simili ratione, aut venialiter tantùm, aut nullo modo peccabit.

IV. Comedere carnes die prohibito.

CErtissimum est, non licere comedere carnes die prohibito, quando comestio carnis habetur pro signo protestativo Sectæ falsæ: ut si hæretici die jejunii cum Catholicis in hospitio considentes, vel convivantes, ad eorum Fidem explorandam dicant: Qui Evangelicus, vel Papæ inimicus est, ex hoc ferculo carnium, ex hoc capone, ansere, &c. comedat (idem est: si Catholico propinent in sanitatem hostium Papæ, & Religionis Catholicæ, isque respondeat) peccabit mortaliter comedens nulla usus protestatione contraria, utpotè, hoc non oportere, esse signum explorandæ Religionis, cùm etiam Catholicis diebus jejunii ob certas causas carnes edere liceat: alioquin enim comedens verè interpretativè Fidem negaret. Item mortaliter peccat, & implicitè saltem Fidem negare censetur, quisquis ordinariè, & sine omni justa causa aliis nota, cum hæreticis carnes comedit; etenim comedere carnes etiam feria sexta, ex se est indifferens, & etiam Catholico causa necessitatis, vel infirmitatis licitum: Quia tamen abstinere à carnibus feria sexta est observantia communis, & propria Religionis Catholicæ, & oppositum hæreticorum; hinc qui sine legitima, & omnibus manifesta causa ab hæreticis invitatus, vel inter eos vivens per simulationem, & insolentem libertatem passim carnis eo die comedit, censetur omnino Fidem Catholicam interpretativè negare, & peccare mortaliter, atque etiam inter Catholicos id sæpiùs actitans merito censetur suspectus de hæresi, & pœnas de hæresi suspectorum incurrent juxta communem DD. apud Sanch. Laym. Lugo *cit. sect. 8. §. 2.* Dixit iterùm: *Ordinariè, & sine justa causa.* Nam quando non urget præceptum confessionis Fidei, nec carnes appositæ sunt ad explorandam Fidem, nec periculum gravis scandali imminet, vel subest, licitum est Catholico etiam inter hæreticos carnes comedere, non tantùm ab intrinseco, puta infirmitatis, vel necessitatis causa, sed etiam ab extrinseco, utpotè ad occultandam Fidem suam ob mortem, aliud grave damnum, vel periculum evadendum. *Communissima.* Talis enim non peccabit contra Præceptum Ecclesiæ, quod in tali necessitate non obligat; nec contra Præceptum confessionis Fidei, quod hìc, & nunc non urgere supponitur, & quia esus carnium de se non est protestativus hæresis, sed ad hunc finem, scilicet Fidei professionem, certis diebus interdictus est ab Ecclesia: Et licet hæretici inde colligere soleant, talem v. gr. feria sexta carnes comedentem esse catholicum, hæc tamen eorum deceptio ob gravem causam, qualem semper supponimus, permitti in te potest. Ita Sanchez, Azorius, Becanus, aliisq; citatis Layman *l. 2. t. 1. c. 11. n. 5.* Monent tamen DD. si Catholicus sit apud hæreticos in hospitio, apud quos nullum grave periculum, sed solùm irrisio, & jocus timeri posset, si quis inter eos a carnibus abstineat (idem est de signo Crucis, aliisq; exercitiis propriis Catholicæ Religionis sub præcepto obligantibus) tali causa abstinendum esse, & Legem Ecclesiæ servandam. Simile judicium esto de aliis similibus actionibus, etsi ex se bonis, vel indifferentibus, tamen ex instituto, consuetudine, vel usu hæresi appropriatis, ut orare in templis hæreticorum, canere 40

Psal-

Psalmos Davidicos &c. more hæreticorum, aliasve cantilenas hæreticis proprias, præsertim contra Religionem Catholicam blasphemias &c. quæ exercere non licet Catholico aliis videntibus, vel audientibus, quia eo ipso, quo hæreticis specialiter propriæ sunt factæ, significant hæresim saltem exteriùs cum periculo detrimenti Religionis, & scandali.

COROLLARIUM.

EX dictis denique sequitur, eum, qui quoquo modo negavit Fidem eum gravi detrimento Religionis, vel scandalo, teneri, si potest, & prodesse videtur, ad revocationem verbo, vel scripto sub mortali; quia qui causam mali dedit, tenetur eam tollere, quantum potest. Quomodò autem abnegans Fidem fiat infidelis, hæreticus, appstata, jam jam videbimus *cap. sequenti*.

CAPUT III.

De Infidelitate, & peccatis contra Fidem.

SECTIO I.

Infidelitas generatim quid, & quotuplex?

SUMMARIUM.

1 *Infidelitas purè negativa est carentia Fidei in homine pro tunc non apto habere illam.*
2 *Infidelitas privativa est carentia Fidei in homine apto habere illam.*
3 *Dubium in Fide est suspensio mentis inter assensum, & dissensum &c.*
4 *Deliberatè dubitans dubio positivo, seu positivè judicans rem esse dubiam, vel minùs certam, peccat mortaliter, & accedente pertinacia est formalis hæreticus.*
5 *Dubitans verò negativè tantùm, suspendendo omne prorsùs judicium, esse peccare possit mortaliter contra præceptum tunc obligans, non tamen fit hæreticus.*
6 *Nisi voluntas imperet talem suspensionem ex motivo difficultatum oppositarum ab intellectu.*
7 *Non verò, si illam suspensionem imperet ex alio motivo.*
8 *Quid sit infidelitas positiva, materialis, formalis?*
9 *Quid Paganismus, seu Gentilismus, & quæ communicatio cum eis prohibita?*
10 *Quid Judaismus: & quæ communicatio cum eis prohibita?*
11 *Quid, & quotuplex apostasia?*

ASSERTIO I.

INfidelitas generatim dicitur peccatum, vel defectus contra fidem: Et sic latissimè sumpta dividitur *in negativam, & positivam*, vel distinctiùs, *in negativam, privativam, & positivam*. Explico breviter.

§. I. *Infidelitas negativa: Ignorantia.*

1 INfidelitas purè negativa dicitur carentia veræ Fidei in homine pro certo statu non apto habere Fidem ob impotentiam, vel ignorantiam, prout est in carentibus usu rationis, pueris, & amentibus, &c. invincibiliter, vel etiam vincibiliter ignorantibus. Hic ergo spectat ignorantia tam invincibilis, quàm vincibilis credendorum. Ignorantia invincibilis, & inculpabilis credendorum, aut est credendorum necessariorum ad salutem necessitate medii, ut unius veri Dei, & in communi Sententia, Christi Mediatoris, ac SS. Trinitatis, & ob hunc homo esti nihil peccet, tamen necessariò damnatur ob defectum medii necessarii ad salutem, aut est credendorum necessariorum ad salutem necessitate Præcepti tantùm, & hæc à peccato excusat, cùm sit omnino involuntaria, nec salutem impedit, cùm non tollat medium necessarium ad salutem. E contrà ignorantia vincibilis, & culpabilis credendorum necessariorum ad salutem semper peccatum mortale est, simplex quidem in plebeis, & subditis; duplex verò in Pastoribus, Prælatis & c. quorum officium est alios in Fide, & necessariis ad salutem erudire. Duplex inquam, & quia ipse nescit necessaria contra præceptum scientiæ credendorum, & quia sic culpabiliter non præstat suum officium contra justitiam. Hæc omnia probata, & declarata sunt *cap. præced. Sect. 1. & 2. per totum*.

§. II. *Infidelitas privativa: Incredulitas &c.*

EST *carentia Fidei actualis in homine apto habere, seu qui possit, & deberet habere Fidem*: Utpotè, cui credenda, seu Articuli veræ Fidei sufficienter propositi sunt; etsi positivè non dissentiatur, vel assentiatur contrariò: Et sic dicitur propriè *Incredulitas*, ad quam proximè accedit dubium in Fide. Incredulitas ergo est negatio voluntaria assensus prædicti præstandi rebus, vel Articulis Fidei sufficienter ad credendum propositis, absque contradictorio, vel contrario assensu. Hæc quidem, si absit pertinacia, simplex peccatum est mortale contra præceptum affirmativum exercendi actum internum Fidei in casibus, in quibus ejusmodi præceptum obligat. Ut late declaratum est *c. preced. Sect. 3. & 4.* Quod si verò ejusmodi incredulitas conjuncta sit eum pertinacia, ita ut quis nolit assentiri pertinaciter Articulis Fidei sufficienter ab Ecclesia ad credendum propositis, tunc revocatur ad infidelitatem positivam, utpotè, si incredulitas universalis sit, & quoad omnia credenda, ad Paganismum: si verò incredulitas particularis sit, & quoad aliqua credenda, pertinet ad hæresim. Aliquo ejusmodi incredulitatis genere (etsi aliqui excusare conentur) peccavit Thomas Apostolus, aliis Discipulis, & SS. mulieribus oculatis testibus tam perseveranter attestantibus, & omnino sufficientissimè proponentibus Resurrectionem Christi, tamen noluit credere dicens: *Nisi videro &c. non credam*. Et audivit à Christo. *Noli esse incredulus, sed fidelis*.

§. III. *Dubitas in Fide.*

EST *suspensio mentis inter assensum, & dissensum de re, vel Articulo ad credendum sufficienter proposito*: adeòq; dubius dicendus est omnis, qui proposita sibi sufficienter Fide, vel Articulo aliquo Fidei, voluntariè, & deliberatè suspensus manet, & de ejus veritate in se ipso disputans, nec illi, nec ejus opposito assentitur; si enim assentiatur illi, jam non erit dubius, sed Catholicus: si assentiatur opposito, jam non erit rursùs dubius, sed hæreticus. 3

Hic duæ quæstiones magni momenti resolvendæ sunt. *Prima*; an omnis deliberatè in Fide, vel de aliquo Articulo Fidei dubitans peccet? *Secunda*, an etiam sit hæreticus? Ad conciliandas diversissimas DD. sententias, supposita necessaria distinctione dubii positivi, & negativi tradita in materia de conscientia dubia. *Tract. 1. c. 1. Sect. 4. n. 65.* Respondeo distinctè quatuor dictis.

I. Certissimum est, omnem deliberatè dubitantem de quacumque propositione Fidei sufficienter ad credendum proposita dubio positivo, qui nimirùm actu positivo judicat, res Fidei ab Ecclesia propositas ad credendum dubias esse, incertas, & ambiguas, de quibus meritò dubitari possit, an veræ sint, peccare mortaliter, & accedente pertinacia (*Sect. sequent.* explicanda) esse formalem hæreticum, & hoc solùm volunt DD. satis communiter indistinctè affirmantes dubitantem in Fide esse hæreticum. Apud Azor. *l. 8. c. 9. q. 5.* Tolet. *lib. 4. c. 4.* Laym. *l. 2. tr. 1. c. 13. nu. 5.* Et significat *cap. 1. de hæret. Dubius in Fide infidelis est, nec el omninò credendum est.* Ratio est: Quia quicumque aliquem Articulum Fidei ab Ecclesia receptum in dubium revocat, sine dubio peccat contra Fidem, etsi enim non expressè ipsam Fidei veritatem, tamen ejus firmitatem, & certitudinem essentialem tollit, & explicitè negat, & consequenter accedente pertinacia, formalis hæreticus, & infidelis est, sed hoc facit dubitans deliberatè positivè de aliquo Articulo Fidei, ut ex terminis patet: ergo &c. 4

II. Dubitans deliberatè de Fide, vel aliquo ejus Articulo sufficienter proposito dubio negativo tantùm, qui nimirùm disputans intra se de Fide, vel aliquo ejus Articulo solùm voluntariè suspensus manet inter assensum, & dissensum, absque omni judicio positivo de certitudine, vel incertitudine rei, etsi possit peccare mortaliter contra præceptum affirmativum Fidei, nimirùm assentiendi actu interno, rebus Fidei sufficienter propositis tunc obligans, cum tamen non fore hæreticum, post alios expressè docet Filliucius *tr. 2. tract. 22. cap. 6. qu. 7.* Et hoc ipsum volunt alii DD. communiter cum Sanchez *lib. 2. cap. 7. num. 12.* indistinctè asserentes dubitantem in Fide non esse hæreticum: *Et Ratio clara est*: quia hæresis est error positivus, seu assensus falsus, & pertinax contra Fidem, vel veritatem revelatam, sed solùm negativè dubitans in Fide nullum habet errorem positivum, vel assensum, & dissensum, suspensus manet: ergo non est hæreticus, consequenter talis dubius, etsi hoc dubium suum exteriùs proferat, non incurrit hæresim externam, nec ipsae excommunicationem, sed dicere potest cum D. Augustino. *Errare possum, hæreticus non ero.* Advertunt 5

tamen DD. periculum subesse, ne talis negativè dubitans, & voluntariè suspensus manens de re Fidei, acquirat dubium positivum, & pertinax, & sic concomitanter fiat hæreticus pertinax. Certè res est delicata, & plena subtilis periculi, & mihi quoad hoc ipsum dubium negativum omninò placeret necessaria alia distinctio, quam affert Cardin. de Lugo *De fide disp.* 17. *Sect.* 5. & *disp.* 20. *Sect.* 1. *n.* 15. Cum quo ulteriùs dico:

6 III. Etiam dubium negativum formaliter continet, malitiam hæresis, vel infidelitatis, quando voluntas imperat suspensionem assensus in intellectu ex motivo difficultatum oppositarum ab intellectu, etiam per solam apprehensionem propositarum absque judicio, quasi absterrita, & verita periculum deceptionis, vel falsitatis: eo ipso enim voluntas implicitè, & virtualiter approbat illa motiva contra Fidem, quæ non deberet approbare, & suspensio sic subsecuta in intellectu ab illa voluntate denominatur mala vera malitia hæresis, vel infidelitatis, accedente nimirùm pertinacia, qua quis nolit auctoritate Ecclesiæ induci ad assensum resolutum illius Articuli.

7 IV. Quando verò voluntas imperat suspensionem assensus in intellectu, non ex motivo ejusmodi difficultatum oppositarum, sed propter aliam causam, puta, quia vult modò aliis intendere, aut quia non vult in re tanta modò fatigare caput, aut vult meliùs inquirere motiva commodiùs, & suaviùs assentiendi &c. certè neque hæresis, neque ullum peccatum erit. Excepto casu, quo tunc urgeret præceptum affirmativum assentiendi rebus Fidei sufficienter propositis, quibus aliquis numquam assensum præbuisset: semper enim loquimur de rebus Fidei sufficienter propositis modò infrà explicando magis; nam quamdiù res, vel Articuli Fidei sufficienter propositi non sunt, quàm tunc nemo tenetur assentiri, de iis tam positivè, quàm negativè dubitare fas est.

§. IV. *Infidelitas positiva; Paganismus, Judaismus, Hæresis.*

8 INfidelitas positiva *est error, vel assensus positivus contrarius, vel contradictorius veræ Fidei in iis, quæ Divina Fide credenda sunt.* Utpotè cùm quis positivè assentitur contrario, vel contradictorio alicujus Articuli, vel propositionis à Deo revelatæ, & Divina Fide credendæ, v. g. non dari Purgatorium, Christum non esse in Eucharistia. Dividitur in materialem, & formalem. Infidelitas materialis dicitur, quando quis ex sola ignorantia infallibilis veritatis assentitur alicui contrario veræ Fidei. Formalis verò dicitur quando quis vel ignorantia culpabili, & crassa, vel etiam cum sufficienti notitia veritatis, adeòque cum pertinacia assentitur contrario veræ Fidei, ut latiùs patebit infrà in declaratione hæresis.

9 Infidelitatis positivè, ac formalis communiter à DD. cum D. Thom. 2. 2. *q.* 10. *ar.* 5. numerantur tres species. *Paganismus, Judaismus, Hæresis,* scilicet penès diversos modos contrariandi, vel contradicendi veræ Christianæ Fidei. Infidelitas enim aut contradicit veræ Christianæ Fidei totaliter, & numquam ullo modo receptæ, & tunc est Paganismus vel Gentilismus: quo etiam spectat Turcismus, ut suprà insinuatum est; aut contradicit veræ Christianæ Fidei etiam totaliter, sed aliquando susceptæ in figura, & tyro veritatis, non in ipsa veritate expressè revelatæ: & tunc est Judaismus; aut denique contradicit veræ Christianæ Fidei in veritate susceptæ, non tamen totaliter, sed particulariter quoad aliquos Articulos: & tunc est hæresis, vel apostasia. Duo priora, cùm vix ad praxim faciant in his partibus, strictim hic rangam.

Paganismus.

10 EST *infidelitas ante susceptam Fidem, veritati Fidei universaliter contradicens.* Etsi enim Pagani, maximè Turcæ, in propositionibus materialibus quibusdam credendis cum Christianis conveniant, v. g. Unum esse Deum, esse futurum Judicium &c non tamen conveniunt in ulla propositione formali Fidei, quatenùs scilicet divinitùs revelata est, sed solùm quatenùs proposita à suo Mahomete &c. quo differt Paganismus à Judaismo, & hæresi. Quoad communicationem cum Paganis breviter, habendæ sunt sequentes Regulæ.

I. Jure Divino positivo, & Ecclesiastico prohibitum est fideli communicare cum infidelibus, seu paganis, in re quacumque Religionis, utpote doctrinis, ritibus sacris, ceremoniis ethnicis &c. sub peccato mortali. 2. Corinth. 6. *Nolite jugum ducere cum Gentibus.* Ratio est, quia talis interpretativè abnegat Fidem signo, vel facto simulando Paganismum juxta suprà generatim dicta.

II. Jure Divino, & Ecclesiastico, & civili semper prohibitum fuit inire connubium cum infidelibus Fideli, quia Sacramentum esset nullum ob impedimentum dirimens disparitatis cultus.

III. Communicare cum infidelibus in actionibus civilibus quibuscumque, cessante periculo subversionis, nullo jure prohibitum fideli.

Judaismus.

EST *infidelitas post susceptam veram Fidem in figuris, & signis eidem veritati clare revelatæ etiam universaliter contradicens.* Quoad communicationem Fidelium cum Judæis tres similiter sint Regulæ. 11

I. Communicatio in Sacris v. g. circumcisionis, seu agni paschalis, interdicta Fideli sub gravissimo peccato mortali, ob eamdem rationem supra.

II. Nulla lege, vel privilegio concessum est Fideli inire matrimonium cum persona Judæa, in judaica perfidia permanente, etiam sub spe conversionis illius, quia similiter esset sacrilegium, & Sacramentum nullum, ob idem impedimentum *cultus disparitatis.*

III. Omnis conversatio, commercium, convictus, famulatus Fidelis cum Judæis inducens, vel modicum periculum subversionis in Fide, vel moribus, sub peccato mortali vitanda sunt Fideli. *Ratio:* Quia periculum, quod reverà est modicum in conversatione ordinaria Fidelis cum alterius Sectæ hominibus, grave est in conversatione cum Judæis ob eorum perversitatem, perfidiam, invidiam, ac innatum quasi odium contra Christianos, & ipsum nomen Christi. Unde tot Leges Ecclesiasticæ, & civiles prohibentes omne commercium Fidelium cum Judæis. *Ne* (ut ait S. Ignatius Mart. Epist. ad Philipp.) *fieri videamur participes, & socii eorum; qui Dominum occiderunt, & Apostolos ejus.* Et Conc. Basileense *sess.* 19. ob id præcipit, ut cogantur Judæi distinctum habitum ferre, & in locis separatis habitare. Similia alibi. Et proh pudor! meliùs hæc hodie observantur ab hæreticis, quàm à Catholicis. Denique licèt ex dissimulatione Ecclesiæ, & Magistratuum hodie commercia cum Judæis permittantur Fidelibus, certissimum tamen est, leges illas in vigore manere, & sub mortali obligare, ubicumque subest, vel modicum periculum subversionis, vel scandali in Fide, & moribus, ob rationem datam.

Hæresis.

De hac seorsim *Sect. sequenti tota.*

Apostasia.

LAtinè idem ac *discessio,* vel *defectio:* quadruplex communiter assignatur à DD. à Religione, à Sacro Ordine, ab Obedientia, & omnium gravissima à Fide. 12

Apostasia à Religione definitur: *Criminosa, & mortifera discessio à Religiosi Ordinis instituto sine animo revertendi.* Apostasia à Sacro Ordine, cùm quis à statu Clericali, quem in manu Episcopi edito continentiæ voto assumpserat, ad statum Matrimonii, & laicæ conversationis propria auctoritate se transfert. Apostasia ab obedientia, alia est particularis, cùm quis justis præceptis superiorum suorum se opponit: alia universalis, cùm quis ab obedientia Summi Pontificis, & Ecclesiæ universalis se subtrahit, & dicitur proprio nomine *Schisma,* de quo alibi. Verùm hæc omnia non sunt hujus loci.

Apostasia à Fide, *est discessio à vera fide in Baptismo assumpta explicitè professa.* Unde Pagani, Judæi, ac etiam Hæretici ab infantia semper hæresim professi, non sunt Apostatæ, sed illi tantùm, qui baptizati Fidem veram Catholicam semel professi sunt, & posteà ab illa discesserunt. Dupliciter autem considerari potest apostasia à Fide. I. Secundùm terminum à quo, seu quatenùs est discessus à vera Fide, & sic essentialiter non differt ab hæresi, sed solùm accidentaliter tamquam majus à minore, extensiùs à minus extenso; nam apostatia simpliciter dicitur, qui Christum, & Fidem Christianam, quam susceperat, penitùs abnegat; hæreticus autem non omninò negat totam Fidem, sed solùm quoad aliquos Articulos. Unde omnes pœnæ in Jure in hæreticos decretæ etiam incurruntur ab apostatis, & insuper plures, ut docent Canonistæ in *cap.* 1. De Apostatis, & Theologi communiter. II. Apostasia considerari potest secundùm terminum ad quem, ad quamnam scilicet sectam se transferat Apostata à Fide tota, utpote ad Judaismum, vel Paganismum, vel omnimodum Atheismum, ad

ad quas species infidelitatis respectivè pertinebit apostasia, utique in confessione resipiscentis necessariò explicanda. Quòd si apostata à Fide Catholica transferat se solùm ad aliquam Sectam hæreticam, Lutheranam &c. erit solùm Apostasia à Fide particulari, & idem una numero peccatum cum hæresi assumpta. Iterùm tamen in confessione explicanda erit circumstantia discessionis à Fide vera aliquando professa, cùm id valdè augeat malitiam hæresis, saltem in communi, & tutiori sententia.

SECTIO II.

Hæresis materialis, & formalis cum sua excommunicatione, & pœnis,

SUMMARIUM.

12 *Differentia inter ignorantem, errantem, & hæreticum,*
13 *Quid sit hæresis generatim?*
14 *Quid sit hæresis materialis? in ea triplex est gradus, seu triplici modo potest quis esse hæreticus materialis.*
15 *Hæresis formalis quid? constituitur formaliter in esse talis per pertinaciam.*
16 *Quando quis dicatur hæreticus pertinax.*
17 *Pertinaciæ triplex gradus ex parte personæ.*
18 *Pertinaciæ triplex gradus ex part e objecti.*
19 *Tres resolutiones corollariæ.*
20 *Hæresis formalis est peccatum gravissimum, gravius paganismo, & Judaismo.*
21 *Ut quis incurrat excommunicationem in hæreticos, vel hæresim lata debet esse 1. hæreticus formalis, (qualiter in hoc examinandus.)*
22 *2. Internus, & externus simul.*
23 *Scilicet hæresim interna voce, vel actione mortaliter mala exteriùs distinctè, ac assertivè manifestans.*
24 *Quando, seu quibus casibus fiat, vel non fiat hæreticus formalis, & excommunicationem incurrat, vel non incurrat.*
25 *Recensentur aliæ pœnæ huic excommunicationi annexæ.*

12 NOta in materia Fidei multùm differre *ignorantem, errantem, & hæreticum* Ignorans in materia Fidei dicitur, qui ex mera ignorantia veritatis assentitur errori alicui, seu propositioni erroneæ contra fidem absque eo, quòd ratione aliqua, vel argumento moveatur, & non assensurus, si veritas ei constaret, vel proponeretur. Cujusmodi sunt innumeri, etiam inter Catholicos. Hi planè neque hæretici dici possunt, neque errantes propriè, cùm non formali, & positivo erroris motivo, sed mera ignorantia rei ducantur. *Errans* propriè dicitur, qui alicui errori, seu propositioni erroneæ contra Fidem assentitur, & adhæret ob rationes quasdam sibi apparentes, cum imaginatione veritatis, vel etiam pietatis, paratus tamen corrigi, si ei veritas proponeretur, ac proinde neque hi hæretici sunt formaliter, defectu pertinaciæ. De his utriusque eleganter D. August. Epist. 162. *Quis nescit illo tempore,* (Arianorum) *obscuris verbis multos pauci sensus fuisse deceptos &c.* Et *Qui sententiam suam quamvis falsam, atque perversam pertinaci, animositate defendunt, præsertim quam non audacia suæ præsumptionis pepererunt; sed à seductis, atque in errorem lapsis parentibus acceperunt. Quærunt autem cauta solicitudine veritatem, corrigi parati, cùm invenerint, nequaquam sunt inter hæreticos deputandi.* Hæc D. August. Hæreticus denique propriè dicitur homo baptizatus Christiani nominis errori alicui contra veram Fidem voluntariè, & pertinaciter adhærens, ac correctionem excludens, ut mox latiùs. Et hinc communissima divisio est hæresis in materialem, & formalem.

ASSERTIO II.

HÆresis materialis *est hominis baptizati, & Fidem professi erroneus assensus contra aliquam veritatem Fidei ex sola ignorantia, vel errore proveniens, absque pertinacia voluntatis in eo persistendi.* Hæresis formalis verò, *est hominis baptizati, ac Christianam Fidem professi error voluntarius, ac pertinax contra aliquam veritatem Fidei: Peccatum mortale gravissimum gravius Paganismo, & Judaismo.* Communissima Theologorum.

Jam advertisti in utraque definitione, & genus, in quo conveniunt hæresis materialis, & formalis, simul ac differentiam utriusque. Explico.

§. I. *Hæresis generatim.*

E*St hominis baptizati.* Hinc excluduntur Paganismus ac Judaismus hominum non baptizatorum, ac Fidem Christi numquam professorum.

II. *Ac Christianam Fidem professi.* Excluduntur etiam baptizati, ac Christi Fidem numquam amplexi vel professi, 13
utpotè post Baptismum infantia susceptum, deinde educati semper inter infideles, Turcas, Judæos. At quid de Catechumenis, qui ante Baptismum susceptum Fidem Christi amplexi, & professi sunt, & errori alicui contra Fidem pertinaciter assentiuntur? Eos hæreticos esse affirmant multi. Plures negant, sed lis est de nomine. Hi enim, etsi in conscientia, & foro Dei contrahant peccatum hæresis contra susceptam veram Fidem Christi, in foro tamen Ecclesiæ, & in ordine ad censuras, ac pœnas Ecclesiasticas propriè hæretici non sunt; hæreticus enim propriè dicitur, qui ab Ecclesia, cujus membrum erat, contraria in Fide sentiendo se segregat, ut propterea subjectus sit pœnis Ecclesiæ. Cathecumenus autem ante Baptismum, licet per Fidem susceptam inchoativè membrum Ecclesiæ factus sit, non tamen formaliter, & complete, cùm Fidem in Baptismo solemniter professus non sit (est enim Ecclesia Christi congregatio hominum fidem Christi solemniter professorum) consequenter nondum subjacet censuris, vel pœnis Ecclesiæ.

III. *Contra aliquam veritatem Fidei*, seu veritati Fidei ex parte repugnans. Nam error contra totam Fidem Christianam non hæresis, sed Paganismus, vel Judaismus erit, aut apostasia ad illos, aut denique Atheismus perfectus.

IV. *Erroneus assensus*, seu error positivus, nimirùm assensus intellectus contrarius, vel contradictorius veritati fidei. Excluditur omnis infidelitas negativa tantùm, ignorantia, incredulitas, dubium negativum, modo tamen explicato. *Sect. præced.* Quæ licet peccata sint contra præceptum affirmativum Fidei de sciendis, & credendis Articulis Fidei, quia tamen Fidei veræ positivè non contrariantur, vel contradicunt, hæresis esse non possunt. Excluduntur quoque hæresis, vel infidelitas positiva externa tantùm, qua quis intus in animo veram Fidem retinens absque assensu in contrarium, solùm exteriùs verbo, signo, vel facto veram Fidem negat, & falsam Sectam profitetur: cùm quis interiùs assentiatur, & judicet, v.g. Christum non esse in Eucharistia etsi verbo, vel facto exteriùs ita significet, v.g. non genuflectendo, non caput aperiendo, & consequenter mortaliter peccet contra præceptum negativum non negandi Fidem contra virtutem Religionis, hæreticus tamen simpliciter non est: etsi præsumptivè talis censeri possit in foro Ecclesiæ, ut infrà de excommunicatione hæreticorum notabitur. Atque in his terminis velut genere, vel potiùs materiali conveniunt hæresis *materialis, & formalis*; & si in his terminis sistatur, & nulla accedat pertinacia voluntatis re ipsa erit hæresis materialis. Itaque

§. II. *Hæresis materialis.*

E*St ejusmodi erroneus assensus contra aliquam Fidei veritatem ex sola ignorantia, vel errore proveniens absque pertinacia voluntatis in eo persistendi, contra auctoritatem Ecclesiæ.* Et quia ignorantia illa, vel error potest esse, aut inculpabilis, aut culpabilis, & vincibilis, eaque vel levis, vel lata, crassa, supina, vel denique etiam affectata, & directè voluntaria, Ideo triplicis gradus distingui possunt hæretici materiales. 14

Primi gradus hæretici materiales sunt Christiani, sive aliàs illam veram Fidem Catholicam, sive sectam falsam, & hæreticam professi, qui assentiuntur alicui errori contra veritatem Fidei ex invincibili omninò, & inculpabili ignorantia, vel errore, adeòque absque omni pertinacia, qui proinde non tantùm à crimine hæresis, sed etiam ab omni peccato contra Fidem immunes sunt, & nisi aliunde deficiant, salutem non excidunt. Tales sunt plurimi, maximè rudiores, non tantùm inter Catholicos, præsertim in explicandis rebus Fidei sub vecordibus Pastoribus degentes, sed etiam inter hæreticos: nam omnes ritè baptizati, sive à Catholicis, sive ab hæreticis, posteà verò inter hæreticos, vel infideles educati, & continuò conservati, ubi de vera Fide, & Religione Catholica, aut omninò nihil audiunt, aut audiunt solùm confutando, irridendo, blasphemando referri, aut non audiunt, nisi absurda, & infanda, ut Papam esse Antichristum, bestiam, idolum, ut Deum adorari, ideòque vera invincibili ignorantia veræ Fidei Catholicæ laborant: hi sanè retinent habitum Fidei in Baptismo

ptismo infusum, qui non nisi per actum infidelitatis formalis amittitur. Denique eas Fidei veritates, quas nobiscum communes habent, unde de SS. Trinitate, Verbi Incarnatione, aliisque mysteriis Symboli, Fide divina, & supernaturali credunt. Certè nisi aliundè peccent, à salute excludi minimè possunt. Lege *D. August. suprà cit.* Epist. relata *c. 126. dixit Apostolus 24 q. 3.*

Secundi gradus hæretici materiales sunt Catholici illi, qui scilicet Fidem Catholicam Romanam profitentur, atq; Catholicæ Ecclesiæ infallibilem Auctoritatem in rebus Fidei proponendis agnoscunt, & tamen ex ignorantia vincibili, & culpabili, etiam quantumvis crassa, lata, supina, opinionem aliquam contra Fidem veram tenent, eo ipso tamen, quo universaliter veram Fidem profiteutur, & Catholicæ Ecclesiæ Auctoritatem in rebus Fidei agnoscunt, non pertinaces, sed parati se corrigere, si contra Ecclesiæ sensum, & definitionem esse sciant. Hi nimirùm etsi ob culpabilem, & crassam ignorantiam voluntariè errantes in rebus Fidei mortaliter peccent contra virtutem Fidei, quia tamen pertinaces non sunt, hæretici formales non sunt, neque excommunicationes, & penas hæreticorum incurruot. Ita expressè *D. August. Epist.* 172. *Turrecremata, Danus Alphonsus à Castro,* aliisque congestis Sanchez *l.2.c.7.n.20.* Vasq. 1.2. *disp.126.c.* 2. Laym. *l. 2.tr. 1.c.13.n.2.* Ratio mox infrà dabitur.

Tertii gradus hæretici materiales esse possunt, iidem Catholici contra aliquam Fidei veritatem errantes ex ignorantia etiam affectata, non tamen pertinaciter contra Auctoritatem Ecclesiæ, sed solùm ob tædium discendi, metum scrupulorum, vel similem causam. Addit Lugo *de Fide disput.* 20. *sect. 6 nu.190. & seq.* etiam ad liberius errandum in Fidem: etiam non sine aliquo maligno in Ecclesiam, vel Pontificem affectu, secluso tamen contemptu Ecclesiæ quoad Auctoritatem, nimirùm adhuc parati se corrigere; side contraria, mente, & propositione Ecclesiæ constaret. Sic non erit hæresis formalis, sed peccatum infidelitatis negativæ contra primum Fidei præceptum affirmativum de scientia credendorum necessariorum ad salutem.

Ratio omnium est: quia quamdiù aliquis erga Catholicam Ecclesiam rectè affectus est agnoscens ejus infallibilem Auctoritatem res Fidei proponendi, & paratus ab ea corrigi, tamdiù se non opponit pertinaciter Ecclesiæ, aut ab ea se separat: consequenter formalis hæreticus non est? Sed qui ex ignoraotia culpabili crassa, vel etiam affectata ob discendi tædium, vel similem causam tenet errorem aliquem contra Fidem, v. g. non esse purgatorium, vel infernum ante æternum Judicium, eum utique derelicturus, si intelligat Catholicæ Ecclesiæ repugnantem esse, talis adhuc Catholicæ Ecclesiæ rectè affectus est; consequenter nec pertinax, rebellis, nec hæreticus est. Esset autem; si ignorantia esset affectata sic, ut nollet veritatem inquirere, quia, qui auctoritatem Ecclesiæ minoris æstimat, contemnit, liberè in rebus Fidei errare vult, ut de se patet. Quandocumque ergo ignorantia affectata est ex maligno in Ecclesiam affectu, & contemptu Ecclesiæ quoad Auctoritatem, ex falsa nimirùm opinione de Auctoritate ejus fallibili in proponendis rebus Fidei, atque ita ad liberiùs errandum, ut ita mente affectus sit, ut etiamsi constaret de mente Ecclesiæ contraria, tamen nollet à sua opinione erronea recedere, tunc sine dubio erit hæresis formalis, & positiva infidelitas, etiamsi talis ignorans alioquin Fidem Catholicam profiteretur: unde eos, qui cum tali affectu, vel crassa ignorantia Fidem, vel sectam falsam profitentur, esse veros formales hæreticos, mox dicam inferiùs. Ita cum aliis *Lugo cit.* rectè sic explicans *Sanchez, Vasquez*, & alios communiter indistinctè asserentes esse hæresim formalem, quando ignorantia affectata est ex maligno in Ecclesiam affectu, vel ad liberiùs errandum in Fide.

§. III. *Hæresis formalis.*

15 Est ejusmodi *hominis baptizati, & Christianam Fidem professi contra aliquam Fidei veritatem assensus erroneus, vel error voluntarius, & pertinax*. Hic exprimitur ratio formalis propriè constitutiva hæresis, & hæretici formalis, & excluduntur omnes hæretici materiales tantùm modò suprà assignati.

Debet ergo hæresis formalis esse error voluntarius non tantùm voluntario communi, quo omne peccatum debet esse voluntarium, sed etiam voluntario aliquo speciali, & pertinaci opposito Fidei: nam sicut ad Fidem requiritur pius motus voluntatis inclinantis intellectum ad assentiendum veritati Fidei obscurè revelatæ, ita ad hæresim formalem requiritur parva affectio voluntatis ad assentiendum contrario, vel contradictorio Fidei pertinaciter contra Auctoritatem Ecclesiæ proponentis talem veritatem, in qua pertinaci voluntate consistit ratio formalis constitutiva hæresis formalis, & differentia essentialis ab hæresi materiali tantùm, & cùm sit res gravissimi momenti, accuratiùs explicanda est ea

Pertinacia.

Pertinax hæreticus dicitur, cùm quis sciens suam sententiam, vel Sectam esse contra Ecclesiæ Catholicæ Definitionem, nihilominùs eam retinet, minimè paratus corrigi ab Ecclesiæ Auctoritate, nisi fortè evidenti ratione convictus, quacumque de causa id faciat, sive ex contemptu, & odio Ecclesiæ, sive ex superbia, vel contradicendi libidine, sive ex alio respectu, vel affectu quocumque, talis enim putat judicium Ecclesiæ non esse sufficiens motivum credendi, suamque opinionem Ecclesiæ universalis Auctoritati præfert, quæ est verissima pertinacia. *Ita DD.* communiter cum Layman. *cit. lib.2. tract.1.c.13.* Seu ut cum aliis breviùs explicat Coninch. *hic disp. 18. dub. 7. a. nu. 78.* quando quis etiamsi ei veritas Fidei sufficienter, & credibiliter proponatur, ita ut de ea prudenter dubitare non possit, contrarium tamen judicat, à quo nollet avelli quavis auctoritate, nisi evidenter convictus. 16

Unde valdè hic notandum. 1. Ad pertinaciam hæresis minimè requiritur mora temporis, cùm in instanti fieri possit talis voluntarius, & pertinax assensus contra Auctoritatem, & propositionem Ecclesiæ. 2. Nec requiritur, ut quis talem sententiam erroneam mordicùs teneat contra factam admonitionem ab Ecclesia in foro conscientiæ, in ordine ad peccatum hæresis, & excommunicationis penam incurrendam, licèt id requiratur in foro externo, & in ordine ad externas pœnas infligendas, ut notat communis *DD* sententia, *Vasquez, Valentia*, aliisque *cit.* Lugo eadem *disp.20. sect. 5. n. 157.* 3. Neque requiritur ad pertinaciam hæresis, ut quis cognoscat oppositum suæ sententiæ esse verum, aut proponi ab Ecclesia infallibilem Auctoritatem in rebus Fidei proponendis habente; id enim ordinariè non agnoscunt hæretici: immo impossibile est tenere actu contrarium simul, & semel, si quis actu agnosceret oppositum esse verum, aut ut verum propositum ab Ecclesia infallibilem Auctoritatem habente, ut cum aliis notat Lugo *cit. n. 165.* sed sufficit, quod alicui opposita veritas, & Ecclesiæ infallibilis Auctoritas sufficienter proposita vera sit, ita ut de ea amphùs rationabiliter dubitare non possit, juxta dicta *c.2. sect. 3. §. 2.* Unde ulteriùs. 4. Pertinacia hæresis immediatè, directè, & explicitè non est contra veritatem, aut veracitatem Dei, numquam enim volunt agnoscere, vel fateri hæretici se agere, vel sentire contra veritatem revelatam, verbum, aut ipsam veracitatem Dei, quin potiùs contendunt suos errores esse veritates revelatas à Deo per ipsum purum purum verbum Dei; sed immediatè, & directè ea pertinacia est contra Auctoritatem, & propositionem Ecclesiæ, quam possent, & deberent agnoscere, tamen agnoscere pertinaciter nolunt. Attamen quia reverà Ecclesia Catholica de facto infallibiliter sufficienter proponit veritates revelatas à Deo prima Veritate, quod ipsi possent, & deberent agnoscere; eo ipso tunc pertinaciter repugnant. 1. Auctoritati Ecclesiæ proponentis: Consequenter, mediatè, vel indirectè, & implicitè saltem, 2. repugnãt ipsi veritati revelatæ, & 3. Ipsi divinæ revelationi, ac 4. Ultimatè repugnant ipsi primæ veritati, vel veracitati Dei infinitæ, quasi & ipsi, velut fallibili non esset semper credendum, & in hoc consistit formalissimè malitiosissima hæresis, seu gravissima malitia hæresis.

Pertinaciæ gradus.

Ejusmodi pertinacium hæreticorum ex modo repugnandi triplex gradus assignari potest, nimirùm *veritate neglecta, veritate sufficienter proposita, veritate agnita.* 17

Primus gradus formalis, & pertinacis hæresis est sentire contra Auctoritatem Ecclesiæ *veritate neglecta*, nimirùm per ignorantiam crassam, & affectatam, per contemptum Ecclesiæ, ejusque Auctoritatis, cùm scilicet quis incipiens dubitare de veritate Fidei, data opera non inquirit veritatem, de qua ambigit, ex odio, & contemptu Ecclesiæ, ejusque Auctoritatis, cujus judicio se subjicere nolit. Cujusmodi formales hæretici possunt etiam esse Catholici, alioquin veram Fidem Catholicam profitentes, ut §. *præced.* in fine explicatum est, & de facto sunt hæretici, seu Christiani illi, qui falsam Sectam Lutheri, Calvini &c. professi, & ex simili ignorantia affectata, vel crassa errores contrarios Fidei retinent: utpote (prout sæpissimè fit) qui inter hæreticos educati, postquàm de Religionis suæ falsitate

tate suspicari cœperunt, vel dubitare, & intelligere aliquid de Doctrina Catholicæ Ecclesiæ, ideo tamen errores suos non deserunt, quia veræ Fidei argumenta, & rationes credibilitatis cognoscere culpabiliter omittunt, vel contemnunt, neque Ecclesiæ Catholicæ in rebus Fidei proponendis infallibilem Auctoritatem agnoscere volunt, sive deinde agatur in genere de tota Religione, sive in particulari de hoc, vel illo Articulo Fidei. Hi sunt, & manent verè hæretici formales, ac hæreticorum pœnis subjecti: quia eo ipso, quo Sectam contradicentem Ecclesiæ Catholicæ palam profiteri pergunt, & in sua culpabili crassa, vel affectata ignorantia verum inquirere, vel cognoscere culpabiliter omittunt, veræ Ecclesiæ se pertinaciter opponunt, & formales hæretici sunt. Communis DD. quos generatim loquentes rectè explicat Laym. *cit. c. 12. n. 3. & c. 13.* Et disertè docet D. August. *lib.* 4. de Bapt. contra Donatum *c.* 16. inquiens; ***Constituamus duos isto modo: unum eorum sentire id de Christo***, v. g. ***quod Photinus opinatus est, & in ejus hæresi baptizari extra Ecclesiæ Catholicæ communionem. Alium verò hoc idem sentire, sed in Ecclesia Catholica baptizari, existimantem ipsam esse Catholicam Fidem: istum nondum hæreticum dico nisi manifestata sibi doctrina Catholicæ Fidei resistere maluerit, & illud, quod tenebat, eligerit; Quod antequàm fiat, manifestum est, illum, qui foris baptizatus est, esse pejorem. Itaque in hoc sola falsa opinio; in illo autem etiam ipsa divisio corrigenda est: sed in neutro ipsorum Sacramenti veritas repetenda.*** Hæc S. Doctor.

Secundus, isque communis gradus hæresis formalis, ac pertinacis est sentire contra Auctoritatem, & Definitionem Ecclesiæ, ***veritate sufficienter proposita***, at numquam adhuc agnita: tales sunt communiter hæretici in nostris partibus, saltem prudentiores, & rerum periti. Habet enim Ecclesia Catholica pro se tot, & tanta motiva, ut ejus notitia se ingerat etiam nolentibus, ut volentes nolentes sæpè fateantur hæretici suam fidem esse quidem meliorem in vita, at nostram meliorem in morte; quare in mortis articulo eam facilè amplectuntur, re ipsa comprobantes non veritatis studio, sed alio terreno affectu, vel respectu duci ad hæresim amplectendam. Tales ergo quamvis sciant opiniones suas esse contra Auctoritatem Ecclesiæ sibi sufficienter propositam, tamen velut oculis clausis avertentem intellectum ad sua motiva contraria, Ecclesiæ judicio stare nolunt, quòd eam, ejusque in rebus Fidei proponendis infallibilem Auctoritatem agnoscere nolint, sed sua sapientia, & rationibus nixi, sententias sua Catholicæ Ecclesiæ Definitionibus præferre audent, simulantes se velle corrigi, cùm tamen re ipsa corrigi nec velint, nec possint, quamdiù Judicem superiorem in Fidei rebus agnoscere, & Ecclesiæ sensui, & definitioni stare nolunt. De quibus S. Augustin. *lib.* de utilitate credendorum *c.* 18. dicit. ***Nimis amando sententiam suam, & invidendo melioribus, usque ad hæresis sacrilegium pervenire diabolica præsumptio est.***

Tertius gradus supremus, ac pessimus, non tamen adeò communis, hæresis formalis, ac pertinacis est sentire contra Auctoritatem, & propositionem Ecclesię, etiam ***veritate jam agnita***; utpotè eorum, qui sciunt etiam convincibiliter ex Scripturæ rationibus, & aliis motivis suam sententiam esse falsam, sententiam verò Ecclesiæ veram, nihilominùs odio Ecclesiæ, vel Papæ, superbia, vel malitia excæcati, contra propriam scientiam, & conscientiam suam contraria docere, & tueri conantur. Tales fuerunt Hæresiarchæ Lutherus, Calvinus &c. & modo ferè sunt ministri hæretici, qui licèt quotidie in Scripturis versentur, & Scriptura, maximè accedente ratione, & SS.PP. & antiquæ Ecclesię universalis consensu eos convincat, sua tamen malitia Scripturas contorquent, novas, falsasque interpretationes comminiscuntur, sive ut docti appareant, sive ut populum sibi devinciant. Hos meritò principaliter hæreticos definit S. August. *loc. cit.* ***Hæreticus est, ut mea fert opinio, qui alicujus temporalis commodi, & maximè gloriæ, principatusque sui gratia, novas, & falsas opiniones gignit, vel sequitur sciens utique, esse falsas.***

Dices: Si veritas Catholica ipsis sufficienter proposita sit, & maxime etiam cognita, quomodò possunt dissentire? & si sciunt suas opiniones esse falsas, quomodò possunt iis assentiri? Resp. Ideò possunt, quia facta quacumque positione; vel etiam agnitione veritatis, & suæ falsitatis, obstinata tamen voluntate ex causis indicatis, intellectum mox avertunt à consideratione motivorum veritatis, ac velut eorum obliti, motivis suorum errorum toti incumbentes manent æquè, ac magis obstinati in suis erroribus. Certum autem est, dum actu agnoscunt veritatem Catholicæ Ecclesiæ, & falsitatem suæ fidei, non posse tunc simul, & semel aut veritati dissentire, aut falsitati assentiri, quousque præfato modo intellectum à motivis veritatis avertant, & ad contraria motiva tota vi convertant. Quæ benè nota.

18 Aliter ex parte objecti crediti triplex potest assignari gradus hæreticorum formalium, ac pertinacium. *Primus* est eorum, qui sentiunt contra veritatem aliquam, quam de facto sciunt ab Ecclesia esse definitam, & ad credendum propositam, & oppositum esse damnatum, præfato modo agnoscere nolunt. *Secundus* est eorum, qui etiam ante definitionem Ecclesiæ adeò firmiter, & tenaciter adhærent alicui opinioni suæ, ut positivè concludant, quòd etsi Ecclesia contrarium definiret, tamen acquiescere nollent, hoc ipso pertinaces contra Ecclesiam, & hæretici, etsi non contra veritatem illius Articuli v. g. Beatissimam Virginem esse, vel non esse immaculatè conceptam, qui potest esse verus, tamen contra Articulum universalem, nimirùm Ecclesiæ Auctoritatem in rebus Fidei proponendis esse infallibilem. Tales etiam possunt inter Catholicos, v. g. in disputatione de dicta immaculata Conceptione Beatissimæ Virginis. *Certius* est eorum, qui erroneè credentes aliquam sententiam esse de Fide definitam, oppositam tamen tueri volunt: hi sunt formaliter hæretici, quod nimis sufficit, & non materialiter, cùm reverà res non sit de fide, & definita ut erroneè putant. Denique de pertinacia ad hæresim requisita universaliter loquitur D. August. sæpe dicta Epist. 162. ***Qui in Ecclesia Christi morbidum aliquid, pravumque sentiunt, si correcti, ut sanum, rectumque sapiant, resistant contumaciter, suaque pestifera, & mortifera dogmata emendare nolunt, sed defendere persistunt, hæretici sunt.***

COROLLARIUM.

19 EX dictis patet solutio unius, & alterius quæstionis hic proponi solitæ. ***Prima***. An negans propositionem, vel conclusionem Theologicam, scilicet ex una præmissa de Fide certa, altera lumine naturali nota deductam, v. gr. conclusionem hujus Syllogismi. ***Omnis homo est rationalis: Christus est homo: ergo Christus est rationalis.*** Hanc, inquam conclusionem negans, an ideo sit hæreticus? Affirmat Canus, Valent. *sup. q.* 11. *n.* 1. At rectiùs negant alii communiter cum Laym. *cit. c.* 13. *n.* 7. Ratio est, quia talis, vel agnoscit veritatem præmissarum, & bonitatem illationis, aut non cognoscit? Si cognoscit, non potest negare conclusionem: si non cognoscit, non est ei sufficienter proposita conclusio, consequenter eam negans non potest dici hæreticus, nisi ita pertinaciter negaret, ut facta quacumque propositione etiam per Ecclesiam universalem, nollet tamen admittere.

Secunda quæstio. An revelationi divinæ sibi privatim factæ aliquis pertinaciter dissentiens sit hæreticus? Negant aliqui apud Sanchez *lib.* 2. *moral.* 7. *n.* 13. Ipse verò cum aliis affirmat indistinctè. Sed placet respondere distinctè cum Laym. *cit lib.* 2. *c.* 13. *n.* 6. talem verè formaliter, & positive esse infidelem; nam sicut omnis ille, qui ob Auctoritatem Dei revelantis tamquam unum formale credendi motivum, veritatem aliquam prudenter, & pie credit, verè fidelis est, fidei Divinæ actum exercet: ita huic oppositum formalem actum infidelitatis exercet, quisquis revelationi divinæ sibi factę imprudenter, & pertinaciter dissentit. 2. Talem essentialiter non videri differre ab hæretico, quia revelationem rei credendæ à Deo fieri publicè, & privatim, non est essentialis, sed accidentalis tantùm fidei, vel infidelitatis differentia, 3 propriè, & in rigore loquendo talem non esse hæreticum formalem, nec hæreticorum pœnis subjectum: hæresis enim propriè est error contra fidem Catholicam, & ille propriè hæreticus dicitur, qui in dogmatibus fidei Ecclesiæ universali contumaciter resistit: talis non est in proposito; ergo &c. Hæresis ergo formalis, & pertinax hactenùs explicata est.

§. IV. *Peccatum mortale gravissimum, gravius Paganismo, & Judaismo.*

20 CErtum apud omnes. Docet in primis ipse Christus Matth. 18. ***Si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus, & Publicanus.*** Ubi licet de correctione proximi delinquentis sermo sit, constat tamen nullos esse magis incorrigibiles, atque Ecclesiæ monitionibus, & doctrinis rebelles, quàm hæreticos 2. Petri 2. Hæretici dicuntur, ***superinducere sibi celerem perditionem: portare adversum se execrabile judicium filii perditionis, quibus caligo tenebrarum reservata est in æternum:*** Et addit disertè Petr. v. 20. ***Si enim refugientes coinquinationes mundi in cognitione Domini nostri, & Salvatoris JESU Christi, his rursus implicati superantur, facta sunt eis posteriora deteriora prioribus. Melius enim***

erat

erat illis non cognoscere viam Justitiæ, quàm post agnitionem retrorsùm converti, ab eo quod illis traditum est sancto mandato. Ex quo facilis

Ratio est: Pejus facit, qui Christo Salvatore cognito, ejusque sancto mandato, & Fide accepta post agnitionem veritatis, & justitiæ retrorsùm revertitur, quam qui Christum Salvatorem, & viam justitiæ numquam agnovit, atqui hæreticus baptizatus, & Fide Christi institutus à via Fidei, & justitiæ recedit, cujus veram notitiam numquam habuit Paganus, vel Judæus; ergo error hæretici pejor, graviusque peccatum est, quàm Pagani, vel Judæi. Unde Paulus ad Tit. 2. v. 10. statuit: *Hæreticum hominem post unam, & secundam correctionem de vita, sciens, quia subversus est, qui ejusmodi est, & delinquit, cùm sit proprio judicio condemnatus.*

Atqui hinc vi potestatis à Christo collatæ Petro, ejusque Successoribus Principalibus Ecclesiæ Matth. 16. v. 19. *Quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælis.* Antiquissimus mos in Ecclesia semper fuit, graves, & obstinatos peccatores, sed specialiter hæreticos, excommunicandi, jam à tempore Apostolorum usurpatus. Sic enim **Paulus** *1. ad Tim.* testatur, se Hymenæum, & Alexandrum tradidisse Sathanæ, quia circa Fidem naufragaverunt. Et hinc est

ASSERTIO III.

Omnis hæreticus formalis internus, atque externus, qui scilicet hæresim animo conceptam voce, vel actione mortaliter mala exteriùs distinctè, ac assertivè manifestat, ipso facto incurrit excommunicationem latæ sententiæ, Papæ soli hodie reservatam, nec non alias pœnas excommunicationi per se, vel per accidens annexas. Hæc est prima excommunicatio Bullæ Cœnæ sic dictæ, quòd singulis annis feria V. Cœnæ Domini publicè promulgetur Auctoritate Pontificia, quam ex professo explicant Navarr *c. 27. nu. 55.* Tolet. *lib. 1. c. 19.* Suar. *de cens. disp. 21. sect. 2.* & alii plures apud Sanch. *lib. 2. mor. c. 9.* Laym. *cit. c. 14. n. 1.* Conditiones autem requisitæ ad hoc, ut hæreticus incurrat eam excommunicationem in Assertione expressæ nunc explicandæ sunt.

§. I. *Omnis hæreticus formalis.*

21 Ut quis incurrat eam excommunicationem, requiritur ut sit verus, & formalis hæreticus, juxta definitionem hæresis formalis *Assertione præced. §. 3.* latè explicatam. Minimè verò incurrunt eam hæretici materiales tantùm, qui scilicet errorem aliquem contra veram Fidem tenent ex sola ignorantia crassa, supina, affectata, absque tamen pertinacia contra Auctoritatem Ecclesiæ juxta dicta ibid. §. 2. Quales plerumque sunt homines plebei, & rusticani, rudes, & simplices apud hæreticos educati: Quos malè Confessarii, vel Parochi inscii, aut laborem subterfugientes statim remittunt ad alium habentem potestatem absolvendi ab hæresi, non sine eorum confusione, & terrore: sed ipsimet priùs examinare debent: & si solùm errantes, vel ignorantes, adeòque materiales tantùm fuisse hæreticos deprehendant, in necessariis Fidei instruere, & confessos absolvere debent. Istud autem facilè deprehendunt ita examinando.

I. Quamdiù est, ex quo de Fide nostra cogitaris, & saltem dubitare inceperis de Fidei nostræ veritate, & tuæ falsitate? Si numquam ita cogitavit, vel dubitavit, aut licèt cogitaverit, vel dubitaverit, veritatem tamen inquirere non potuit defectu instructionis veræ, cujusmodi plures sunt apud hæreticos, & Lutheranos; simpliciter erit ignorans invincibiliter, adeoque hæreticus materialis tantùm primi gradus suprà explicati, & sic post necessariam instructionem absolvendus à quolibet Confessario approbato à reliquis peccatis.

II. Si verò ita cogitavit, & dubitavit de suæ Fidei falsitate, & nostræ veritate, quære ulteriùs, an veritatem inquirere, vel cognoscere studuerit, vel culpabiliter neglexerit? Si ex tunc veritatem inquisivit, eaque utcumque cognita ad te accessit, vel à te primùm veritatem cognoscere petit, habes rursùs innocentem hæreticum materialem. Instrue ergò, & absolve. Sin verò veritatem inquirere culpabiliter neglexit; quære, ex quo motivo? Si solùm ex tædio discendi, ob affectus, & respectus humanos, ad liberiùs errandum, vel peccandum, &c. paratus tamen corrigi ab Ecclesia, si veritas proponeretur: rursùs manebit ignorans, vel errans, etsi culpabiliter, ignorantia crassa, vel affectata, non sine gravi peccato mortali contra præceptum affirmativum Fidei de scientia credendorum, non tamen hæreticus formalis, sed materialis tantùm secundi, & tertii gradus suprà explicati: ideòque adhuc post instructionem competentem, & confessionem, à quovis Confessario approbato absolvendus. Si verò neglexit inquirere veritatem ignorantia crassa, vel affectata ex odio, & contemptu Ecclesiæ, ejusque Auctoritatis, cujus judicio stare noluit, jam erit hæreticus formalis primi gradus suprà explicati, ideòque remittendus ad facultatem habentem.

III. Tandem quæratur: an non subinde reverà agnòverit veritatem nostræ Fidei, & suæ Sectæ falsitatem, saltem sibi sufficienter proponi ad credendum, & tamen in sua Secta quacumque de causa, affectu, vel respectu permanserit? Si sic: En habes hæreticum omninò formalem consummatum secundi, aut tertii gradus suprà explicati, ac proindè si facultate eum absolvendi careas, necessariò remittendum.

§. II. *Internus simul, & externus.*

Hæresis potest esse, aut interna tantùm, aut externa tantùm, aut interna, & externa simul.

I. Hæresis interna tantùm est error voluntarius, & pertinax in Fide, sed intùs reservatus in corde, & nullo modo, vel non sufficienter verbo, vel signo externo manifestatus. Et licet talis hæreticus internus verus, & formalis hæreticus sit coram Deo, & in foro conscientiæ, non tamen talis est in foro externo Ecclesiæ, neque excommunicationem, aut alias pœnas spirituales ab Ecclesia hæreticis inflictas incurrit. Ratio est: quia Ecclesia non judicat de merè occultis: quare talis hæreticus internus, qui hæresim suam nullo modo, vel non sufficienter manifestavit exteriùs, à quovis Confessario approbato absolvi potest, & debet; nec ad alium remittendus, nisi fortè pro pleniori instructione. 22

II. Hæresis externa tantùm dicitur error contra fidem, externo tantùm signo, verbo, vel facto ostensus, servata intùs veritate Fidei: ut qui expressè, vel interpretativè verbo, signo, vel facto falsam Sectam hæreticam profitentur, vel potiùs tantùm simulant, prout latiùs explicatum *c. præced. §. 4.* Et ejusmodi hæretici externi tantùm, licèt reverà coram Deo, & in foro conscientiæ neque hæretici formales, neque excommunicati sint, sed simpliciter peccato mortali peccent contra præceptum externæ confessionis Fidei, à quolibet legitimo Confessario absolvi possunt, per se loquendo: in foro tamen externo Ecclesiæ, & pro excommunicatis habentur, & pœnis Ecclesiasticis subjacere coguntur; quia Ecclesia judicat secundùm exteriora, atque ex actibus externis propriis hæreseos, meritò præsumit actus internos hæresis, & punit, nisi oppositum aliundè constet, & probetur. Et si talis pro hæretico, & excommunicato publicè declaretur, tamquam talis, & vitari deberet, & absolvi non posset, nisi Ecclesiæ reconciliatus.

III. Hæresis interna, & externa simul est error pertinax contra Fidem, & intùs animo conceptus, & foris verbo, signo, vel facto sufficienter manifestatus. Et ejusmodi hæretici interni, & externi simul, ultra peccatum mortale gravissimum, incurrunt excommunicationem latæ sententiæ in ipso puncto, quo hæresim mente conceptam exteriùs verbo, signo, vel facto manifestant, & profitentur, sive in publico coram Communitate, & tunc dicuntur hæretici publici: sive in privato coram paucis, & tunc dicuntur hæretici occulti, clancularii, æquè perniciosi, & excommunicati; per accidens enim est, tunc à nemine audiri. Hinc dicitur ulteriùs.

§. III. *Hæresim distinctè, & assertivè manifestat.*

Nimirùm, qui hæresim vero animo conceptam voce, vel actione externa distinctè significativa, & mortaliter mala, clariùs assertivè manifestat, & profitetur. Ratio: quia Ecclesia neminem excommunicat, ut hæreticum, nisi propter peccatum mortale hæresis externum, ac sensibile: non potest autem peccatum mortale hæresis esse externum, nisi quis hæresim internam animo acceptam. 1. exteriùs distinctè determinatè significet, utpote verbo, vel scripto, signo, vel facto, vel omissione facti, sive ex natura sua, sive ex institutione, sive ex consideratis circumstantiis personarum, loci, temporis hæresim internam distinctè, & determinatè significantibus. 2. Et quidem affectivè, seu animo asserendi, ac profitendi suam hæresim, & non habeat aliam intentionem, ut mox patebit: alioquin eo ipso non erit peccatum hæresis externæ, & consequenter 3. *Actione mortaliter mala*: quippè ab hæresi interna profecta, vel imperata. Ita DD. passim cum Sanch. 23

lib. 2.

lib. 2. *c.* 8. *n.* 7. & 17. Laym. *lib.* 2. *t.* 1. *c.* 14. *n.* 3. Quibus benè perceptis facilè est intelligere casus, quibus quis incurrat, vel non incurrat eam excommunicationem. Nam

24 I. Non fit hæreticus externus formalis, neque excommunicationem incurrit, qui suam præsentem hæresim internam apertè manifestat Confessario, vel alteri, solùm consilii, & instructionis gratia: quia talis manifestatio, cùm non fiat animo asserendi, vel profitendi hæresim, sed potiùs veritatem inquirendi animo, non est actus malus, sed bonus, adeòque ab Ecclesia puniri pœna, præsertim tam gravi, non potest. Communis cum Sanch. Layman *cit.* Item non incurrit excommunicationem, qui hæresim internam manifestat in somno, vel plena ebrietate, esto quis in ebrietate occidens hominem puniri possit, & etiam excommunicationem incurrat. Dispar ratio est, quia hæresis consistit, & completur in intellectu, & per verba externa solùm significatur; non possunt autem verba significare hæresim, nisi præsentem, & consequenter prolatio hæretici dogmatis non potest esse peccatum externum hæresis, nisi ab interno peccato hæresis directè procedat, & imperetur: neque hic sufficit voluntarium indirectum, licèt enim sciat quis, se inebrietate solere disputare de Fide, & hæreticas suas opiniones effutire, quia tamen ea prolatio in plena ebrietate à præsenti peccato hæresis non procedit, nec consequenter præsens peccatum hæresis significat, non est formalis hæresis externa, ut ex se patet. At verò homicidium, etsi præsupponat voluntarium internum, tamquam causam moralem, tamen consistit, & completur in externo opere, & ideò est verum peccatum externum homicidii, etsi indirectè tantùm, & in sua causa sit voluntarium in ebrio; qui nimirùm sciens se in ebrietate solere rixari, contendere, percutere, &c. se inebriando voluntariam causam posuit homicidii secuti, ideòque in utroque foro, & conscientiæ, & externo homicidii pœnis, ac censuris utpotè excommunicationi, & irregularitati, &c. subjacet.

II. Hæreticus formalis externus fit, & excommunicationem incurrit, qui hæresi interna verè infectus, distinctè, & exteriùs profitetur verbo, vel scripto, v.g. dicens, vel scribens Christum non esse verum hominem, non esse verè realiter in Eucharistia, &c. At non incurreret, si uteretur verbo, vel scripto indifferenti, vel non determinatè exprimente, v.g. si actu sentiens Christum non esse verum Deum, solùm diceret exteriùs: non est verè Deus: vel caput concuteret, &c. aut ejusmodi internam hæresim scriberet signis aliis ignotis, & sibi soli cognitis: talis enim reverà non manifestat suam hæresim, sed occultam tenet malitiam. Sanch. *c.* 8. *n.* 8. & 10. Laym. *hic c.* 14. *num.* 1. plures apud ipsos. Item non incurrit excommunicationem, qui apertè asserit se aliquando hæresim Lutheri sectatum esse, aut habere propositum eam sectandi: talis enim non manifestat, vel profitetur præsentem hæresim, sed solùm præteritam, vel propositum futuræ, cum quo stat, ut intereà tunc veram Fidem in animo retineat. Sanch. *cit. nu.* 25. & 22. Azorius, alii cum Laym. *cit.* addentes tamen talem justè puniri posse. Item non incurrit, qui dum scribit, disputat, legit, dictat, &c. pronuntiat hæresim, quam etiam ipse tenet interiùs, sed ipse tunc solùm pronuntiat, ut hæresim aliorum, nihil ad se referendo. Quemadmodùm etiam, si disputes de tali hæresi, quam reverà intùs habes, ita tamen ut ex tua disputatione non appareat, te verè ex animo, & propria mente asserere, vel approbare velle talem hæresim, sed solùm disputativè loqui, non eris hæreticus externus, nec consequenter excommunicatus, ut etiam notavit Tambur. *cit. l.* 2. *in Decal. c.* 1. §. 4. *n.* 7. & 8.

III. Hæreticus formalis externus fit, & excommunicationem incurrit, qui suam actualem hæresim internam exteriùs *distinctè significat* signo, vel facto, ex natura sua, ex institutione, vel circumstantiis personarum, loci, temporis, hæresim significantibus, utpotè, qui intùs hæreticè credens Christum non esse in Eucharistia, Sacram Hostiam pedibus conculcaret, conspueret, dum elevatur, vel transfertur, vel dum transit, genu non flecteret, caput non aperiret, ita quidem, ut appareat id fieri deliberatè, & non possit præsumi factum ex inadvertentia, &c. Ut notant DD. communiter. Item qui hæresi Lutherana infectus interiùs, ordinariè frequentat eorum conventus, conciones, & maximè eo ipso, quo communicaret eorum cœnæ, coram eorum ministro matrimonium contraheret: Item qui numquam, aut rarissimè accederet ad Ecclesiam Catholicorum, statis temporibus Missam audire, communicare, &c. negligeret, nisi adessent tales circumstantiæ, ut ejusmodi omissiones oblivioni, vel justæ causæ in foro externo adscribi possent. Azor. Tolet. alii cum Sanch. & Laym. *cit. n.* 4.

IV. Idem omninò dicendum de eo, qui hæresi Lutherana jejunia Ecclesiastica reprobante infectus, diebus ab Ecclesia interdictis, carnem comedit passim, sæpiùs aut etiam semel tantùm, ita tamen, ut non appareat, vel justa, vel probabilis causa excusans, vel saltem levitas, qua etiam Catholici quandoque jejunia violare licitè, vel illicitè solent: sed ex indiciis, ac circumstantiis evidenter appareat, eum nulla alia causa, quam ex perversa mente, & hæretica id facere. Vide dicta *c. præc. sub fin.* Sanch. *cit. n.* 17. hoc limitat dicens: ***Si quis motus hæresi interna, qua putat licere esum carnium diebus prohibitis, tantillum carnium ederet, ut esus ratione parvitatis materiæ tantùm veniale esset, non fore hæreticum externum, & excommunicatum.*** Sicut leviter, & venialiter tantùm percutiens Clericum, excommunicatus non est. Sed rectè notat Laym. *cit. n.* 4. hanc limitationem non esse universaliter in omni casu veram, cùm possint quandoque tales circumstantiæ concurrere, ut etiam exigua comestio carnis sufficiens sit protestatio hæresis; utpotè si expressa intentione explorandi, ac discernendi Fidem, publicè apponantur carnes, ut ex iis comedentes discernantur à Catholicis: hic hæreticus occultus sine contraria protestatione, vel modicum ex iis comedens, etsi peccet venialiter tantùm contra Ecclesiasticam legem ex Temperantiæ motivo latam, tamen mortaliter delinquit, & excommunicationem incurrit, quatenùs hæresim suam internam sufficienter manifestat, & profitetur. Ubi discrimen adverte esse inter peccatum externum hæresis (quod solùm consistit in significatione, & manifestatione hæresis in animo completæ, quæ manifestatio etiam in levi materia sufficienter fieri potest, adeòque peccatum mortale erit,) & inter peccatum externum percussionis Clerici, quod consistit in executione malignæ voluntatis, qualis executio in levi materia non potest fieri, sufficienter ad peccatum mortale externum: esto interna voluntas percutiendi graviter peccatum mortale fuerit, & in Confessione explicandum sit, minimè tamen excommunicationem inducit: quippè quæ fertur in percussionem externam mortalem, & non in solam malam voluntatem internam. Vide Navarrum in explicatione *Bullæ cas.* 1. *n.* 3.

§. IV. *Omnesque pœnas excommunicationi per se, vel per accidens annexas.*

POEnæ excommunicationi per se annexæ, & velut intrinsecæ sunt. 1. Separatio à Corpore Christi, & Ecclesiæ quoad meritum, & quoad numerum. 2. Privatio usus omnium Sacramentorum activè, & passivè excepto Pœnitentia. 3. Privatio suffragiorum Ecclesiæ communium omnium. 4. Privatio omnis consortii Fidelium, excepto casu necessitatis. 5. ***Traditio Sathanæ in interitu carnis.*** 2. Corinth. 5. Nam olim in Ecclesia primitiva excommunicati statim à dæmone vexabantur. 6. Exclusio à Regno cœlorum, quod enim ***ligatum est in terris, etiam ligatum est in cœlis***, nisi per veram contritionem cum voto absolutionis, in foro Dei absolvatur. 25

Pœnæ excommunicationi maximè hæreticorum per accidens annexæ, Ecclesiasticæ sunt. 1. Irregularitas, seu incapacitas ad sacros Ordines suscipiendos, & in susceptis ministrandum. 2. Privatio omnis Beneficii, Jurisdictionis, & Dignitatis Ecclesiasticæ. 3. Privatio Ecclesiasticæ sepulturæ. Pœnæ verò hæreticorum Politicæ sunt. 1. Confiscatio omnium bonorum. 2. Liberatio subditorum à juramento Fidelitatis. 3. Infamia. 4. Pœna capitis. De quibus ad nostrum forum nihil spectantibus consulendi Juristæ, & Legistæ. De pœnis autem excommunicatorum in communi ex professo agitur in materia de Censuris.

SECTIO III.

Communicatio Catholicorum cum hæreticis in crimine, Sacris, Matrimonio, politicis.

SUMMARIUM.

26 *Mortaliter peccant, & excommunicantur communicantes cum hæreticis in ipso crimine hæresis, ut sunt.*
27 *I. Eis in hoc credentes.*
28 *II. Eorum fautores.*
29 *III. Receptores, & defensores.*
30 *In causa hæresis: non autem in alia causa.*
35 *Quomodò, aut qualiter liceat, vel non liceat cum eis communicare in* Sacris, *v. gr. concionibus, exequiis, Baptismo, &c*
32 *Matrimonia Catholicorum cum hæreticis sunt quidem vali-*

valida, mortaliter tamen illicita ob varia pericula.

33 *Nisi rationabili causa excusentur.*

34 *Etiam quævis communicatio cum eis politica periculum subversionis inducens est sub mortali prohibita jure divino, & naturali.*

ASSERTIO IV.

Omnis communicatio cum hæreticis in crimine, in Sacris in Matrimonio, & Politicis actionibus cum periculo subversionis in Fide, vel moribus mortaliter illicita est Catholico: at in crimine communicatio etiam inducit excommunicationem latæ sententiæ in Bulla Cœnæ. Certum apud omnes. Ratio patebit singula explicando.

§. I. *Communicatio in crimine.*

26 Communicantes cum hæreticis in ipso crimine hæresis, hoc est credentes, fautores, receptores, & defensores hæreticorum in causa hæresis Jure Divino peccant mortaliter; Jure verò Ecclesiastico incurrunt excommunicationem latæ sententiæ.

Ratio peccati nimis clara est: quia omnis consentiens, & quomodolibet favens peccanti mortaliter in causa peccati, & cum evidenti periculo salutis propriæ sine dubio peccat mortaliter: atqui hoc faciunt maximè credentes, fautores, receptores, & defensores hæreticorum in causa hæresis: ergo, &c. Jure verò Ecclesiastico hi ipsi nominatim, & expressis terminis excommunicantur in Bulla Cœnæ Domini statim post excommunicationem ipsorum hæreticorum, supposita tamen ex dictis *semel pro semper*, quod hi suam credulitatem, favorem, defensionem erga hæreticos actu externo demonstrent. Termini ergo explicandi sunt.

Credentes

27 Hæreticis dicuntur, qui eorum erroribus aliquo modo assentiuntur, saltem implicitè, & in confuso, v. g. dicendo vera esse, quæ Lutherus, ille, vel iste hæreticus contra Ecclesiam Catholicam docuit, vel dixit, etsi in particulari eorum errores vel ignorent, vel iis non adhæreant, cujus credulitatis signa sunt, si verbis hæretici Fidem præbeas, eum de sua hæresi dicentem libenter audias, approbes, ejus doctrinam apud alios laudes, &c. Quamvis autem tales credentes ordinariè sint veri formales interni, & externi hæretici (sicut formalis verus Catholicus est, qui Fidei Articulos implicitè credit, credendo quid quid Ecclesia credit,) adeoque ipsa excommunicatione hæreticorum feriantur; quia tamen ex istis actibus non potest adhuc firma hæresis concludi, & res disputationi subesse posset, ne quis de horum hæreticis credentium excommunicatione dubitare posset, eorum etiam expressa mentio facta est in Bulla, cùm tales actus ex natura sua pessima, & saluti animarum, ipsique Ecclesiæ perniciosissimi sint. Vide Navarr. *c.27. n. 55.* Toletum *lib.1. c.* 19. Sanch. *lib. 2. c.* 10, *n.* 2.

Fautores

28 Hæreticorum dicuntur, qui aliquem illis favorem præstant, quo eorum hæresis, aut immunis permaneat, aut illam liberiùs diffundere possint, exercitia sua hæretica, conventicula, aut alia quæque ad hæresim promovendam spectantia exercere valeant. Ubi maximè peccant, & communicationi subjacent Principes, & Magistratus Catholici, qui hæreticos in suis terris grassari sinunt, non puniunt, cùm sciant, & possint, non denuntiant, immo ad munia Reipublicæ promovent. Excepto ubi publica auctoritate ob gravem necessitatem, etiam inter Catholicos, sub Magistratu Catholico, hæretici tolerari debent, ut nunc est in pluribus locis Germaniæ.

Receptores, defensores

29 Receptores hæreticorum dicuntur, qui hæreticos domo, vel alio loco recipiunt, & abscondunt, ne hæretici ob hæresim legitimè inquisiti capiantur: Qui hæreticos ad domos suas admittunt, cùm sciunt, eos hæresim spargere, & dilatare, etiam sub mensa, & inter pocula, maximè cùm ad id quomodolibet cooperentur.

Denique *Defensores* hæreticorum dicuntur, mortaliter peccant, & excommunicationem incurrunt, qui hæreticos in, vel extra judicium quomodolibet defendunt, excusant, impediunt quacumque ratione, ne cum eis justitia fiat. Ubi gravissimè, & dupliciter peccant ipsi Magistratus Catholici, & omissione justitiæ, & commissione favoris hæreticis exhibiti in perniciem animarum, & Reipublicæ Christianæ. Quæ omnia, quia in Germania, ubi hæretici tolerati sunt, ratæ praxis sunt, obiter indicasse sufficiat. Latè videre poterit, qui volet, apud Azorium, Sanch. *cit. §. 10. à n. 4.* & alios.

In causa hæresis.

Nam extra causam hæresis quoad alia credere, favere, recipere, vel defendere hæreticos, ex his titulis, culpa non est. Comprehenduntur ergo solùm credentes, fautores, receptores, defensores hæreticorum formaliter, quatenus hæretici sunt, sive ut hæresim suam impunè, vel faciliùs tenere, docere, ac diffundere possint, ut explicant DD. communiter cum Navarro *cit. c. 77. nu. 5.* Ad hoc tamen non requiritur formalis, & directa intentio propagandi hæresim, sed sufficit indirecta, & interpretativa, ita ut peccent, & excommunicationem incurrant, qui hæretico in causa hæresis favent, vel auxilio sunt, etsi non directa intentione promovendi hæresim, sed alio motivo: e.g. amicitiæ, utpote si Judex, cùm potest, & debet, non capiat, non puniat hæreticum, sive ex affectu amicitiæ, vel consanguinitatis, sive ex tædio laboris, &c. Sylvester *V. hæresis q. 7. §. Fautores.* Laym. *cit. n. 5.* Item qui amicitiæ, vel consanguinitatis ergo hæreticum recipiens domo in causa est, ne capiatur, vel puniatur. Tolet. *lib. 1. c. 19. Tertium est.* Sylvest. Laym. cit. Etsi contrà sentiant Sanch. cit. & Tambur. *cit. c. 1. §. 6.* requirentes formale motivum favendi, & fovendi, vel promovendi hæresim: quia alioquin non faveret hæretico, sed amico, & consanguineo, &c. ex alia obligatione humana: & per accidens est, quòd redundent in favorem hæresis. Sed hoc minùs probabiliter. Sic enim vix essent ulli fautores, vel receptores hæreticorum excommunicationi subjecti, nisi etiam ipsi sint formales hæretici, sicque illa specificatio Bullæ verè esset frustranea. Illud verò possibile, receptorem personæ conjunctissimæ, utpote patris, filii, fratris, ne in manus justitiæ deveniat, etsi peccare possit, tamen excommunicationem non incurrere: quia personam adeò conjunctam, & quasi eamdem cum illo non defendere in tanto periculo, valdè difficile est. Ita Vivaldus, Azorius apud Layman cit. omninò probabiliter.

Magis adhuc probabile est, quod docet ipse Sanch. *c. 10. n.9.* & ex eo Laym. *c.14. in fin.* Hæretici fautorem, receptorem, &c. non incurrere censuram, nisi malus effectus, vel eventus sequatur, sed requiri, ut ex tali favore, vel auxilio præstito hæreticus, v. g. liber evadat, hæresim liberiùs, ac latiùs effundat. Ratio est, quia quando in Canonibus Ecclesiæ factor alicujus rei principaliter, & omnes cooperatores accessoriè excommunicantur, in excommunicationem non incurrunt, nisi affectu secuto, juxta communem DD. atqui hac prima excommunicatione Bullæ principaliter excommunicantur ipsi hæretici, accessoriè verò solùm eorum fautores, receptores, defensores: ergo isti non incurrunt excommunicationem, nisi ex favore, sive auxilio præstito sequatur malus effectus hæresis defensæ, & propagatæ. Contrarium tamen rursus probabilius censent Sayrus *lib.4. c. 4.* Castro-Palaus, aliisque citatis, Tambur. *§. 6. nn. 7.* Quia talis ex parte sua posuit totam protestationem: ergo simpliciter fuit favens, vel receptor fuit, ideòque censuræ subjectus. Sed priorem sententiam in conscientia tutam censeo.

§. II. *In Sacris, &c.*

Communicantes cum hæreticis in sacris hæreticis, utpote in signis, ritibus, ceremoniis, & quibusvis aliis hæreticorum propriis, utpote eorum conventiculis, concionibus, cœnæ, &c. ordinariè, & quasi unum ex ipsis assistentes, &c. jure divino peccant mortaliter, & possunt incurrere excommunicationem: hoc enim propriè est *communicare operibus eorum malignis*, quod tantoperè prohibet D. Joannes infra citandus. Ratio abundè patet ex dictis. Nam tales ita communicantes in profanis eorum sacris, aut reverà animo sunt infecti hæresi, aut saltem credentes, vel fautores hæreticorum: & tunc, cùm suam hæresim internam, vel pravum in hæresim affectum, vel favorem opere externo solemniter, & propriè manifestent, præter peccatum mortale, incurrunt excommunicationem Bullæ, ex modò dictis: aut denique licèt animo nullo modo sint affecti in hæresim, sed Fidem illibatam servent, tamen adeò solemni actu falsam sectam simulando, gravissimè peccant, contra professionem externam Fidei, & in foro externo pro here- 31

hæreticis, & excommunicatis habentur, ac pœnis hæreticorum subjacere coguntur, ut jam sæpius dictum.

Dixi autem: *in sacris hæreticis*: nam in sacris Catholicis per se licet Catholicis communicare cum hæreticis toleratis, seu non vitandis, uti sunt nostri in Germania; licitè enim admittuntur ad conciones, exequias, &c. modò absit periculum irreverentiæ, irrisionis, scandali, &c. idque maximè, quando speratur fructus, & affectus aliquis bonus, prout sæpius compertum fuit. At verò nullo modo licet citra mortale cum eis communicare in Sacris Catholicis activè, ut eis aliquo modo cooperentur; immo peccat mortaliter Catholicus, qui ad Baptismum, vel Confirmationem adhiberet, nedum Ministrum, sed Patrinum hæreticum, cùm enim officium sit Patrini infantem, vel puerum susceptum quandoque, cùm opus fuerit in Fide erudire, & conservare, si hæreticum patrinum adhibeas præter scandalum inde oriri solitum, eo actu censeris perfidiæ illius consentire, & filio tuo obligationem quamdam ad hæreticum acquiris. Communis DD. apud cit. Maximè verò peccat mortaliter Catholicus Clericus, vel sæcularis hæreticum excommunicatum admittens ad participationem Sacramentorum quia cooperatur, vel consentit eorum peccato, & sacrilegio, & si hæreticus esset non toleratus, Clericus admittens eum ad Sacra incurrit excommunicationem juris communis.

§. III. In Matrimonio.

32 Matrimonia Catholicorum cum hæreticis, etsi secundùm Leges Ecclesiæ facta valida fiant (de quo alibi) tamen jure Divino, & Ecclesiastico illicita sunt sub peccato mortali, nisi rationabilibus caussis excusentur. *Ita omnes Orthodoxi.* Ratio sumitur primò ex jure Divino, quo quilibet homo sub mortali tenetur devitare pro posse pericula proxima peccatorum, salutis suæ: atqui in matrimoniis Catholicorum cum hæreticis sunt sanè pericula proxima, & multiplicia peccatorum, & salutis, Nam

I. Est periculum maximum subversionis in Fide conjugis Catholici; sic enim in quavis conversatione familiari cum hæreticis tantum censetur periculum, ut jure Divino vitari debeat, ut mox dicetur, quantò majus erit periculum in ipso matrimonio cum hæreticis, ubi sunt duo in carne una, quàm facilè uxor violentia viri, vir verò lenociniis uxoris in Fide pervertetur; Et istud quidem periculosius. Unde Deus in veteri Lege specialiter Hebræis prohibuit conjugia cum fœminis gentilibus ob evidentissimum periculum subversionis. Deut. 7. v. 4. *Quia seducet Filium tuum, ne sequatur me, & ut magis serviat Diis alienis.* Et 3. Reg. c. 11. *Certissimè enim avertent corda vestra, ut sequamini Deos eorum.* Expertus nimirùm mortalium sapientissimus Salomon. Et hic maximè urget præceptum Apostoli 2. ad Corinth. 6. *Nolite jugum ducere cum gentibus. Et Qui tetigerit picem, inquinabitur ab ea.*

II. Gravissimum est periculum subversionis prolium, quæ alterutro parente hæretico, aut potestate paterna Patris hæretici, aut blanditiis matris hæreticæ, vix fieri potest, quin pervertantur, aut saltem inficiantur. Sacrilegum autem pactum est, si persona hæretica cum Catholica contrahat ea lege, ut filii in Fide sequantur patrem hæreticum, filiæ verò matrem Catholicam, vel è contrà.

III. Tertium periculum est, aut condescensionum perversæ charitatis, aut gravium dissensionum: aut enim ejusmodi conjuges, conabuntur servare charitatem, & pacem, & quid non faciet, vel tolerabit contra conscientiam maritus Catholicus in gratiam uxoris hæreticæ? Et quid è contra uxor Catholica ob gratiam, & metum viri hæretici: aut uterque conjux conabitur tueri conscientiam zelo Fidei, & Religionis suæ: & quomodò hoc moraliter fiet absque frequentissimis, & gravibus dissensionibus, rixis, scandalis mutuis, aliisque peccatis, juxta illud D. Ambros. lib. 1. de Abraham cap. 9. *Quomodò potest congruere charitas, si desit Fides?* Ergo Jure divino, & naturali illicita sunt ejusmodi conjugia, de quibus loquendo.

IV. Accedit Jus Ecclesiasticum frequenter in Conciliis, & Canonibus prohibens ejusmodi conjugia. Concilium Laodicense c. 14. inquit: *Non oportet cum hæreticis universi nuptiarum fœdera celebrare, aut eis filios dare, vel filias, sed magis accipere, si tamen Christianos se fieri promittant.* Et in Concilio Elibertino canone 16. definitur. *Hæreticis, si se transferre noluerint ad Ecclesiam, nec ipsis dandas Catholicas puellas.* Concil. Calced. can. 14. *Non oportet cum hominibus hæreticis miscere connubia, & vel filios, vel filias dare, sed potiùs accipere; si tamen profiteantur Christianos se esse futuros, & Catholicos.* Idem prohibet latè Stephanus Papa Epist. ad Francorum Regem cap. 46. Bonifa. VIII. cap. *Decrevit de hæret.* Et alibi. Vide Layman *lib. 5. tract. 10. p. 4. cap. 14.*

33 Dixi autem per se loquendo. *nisi rationalibus caussis excusetur.* Matrimonium ergo personæ Catholicæ, ut & validum, & licitum fit quatuor necessariò requiruntur 1. Ut fiat secundùm leges Ecclesiæ: videlicet seclusis impedimento dirimente etiam juris Ecclesiastici tantùm, coram Parocho, & testibus, de quibus suo loco; alioquin post Concil. Tridentinum receptum matrimonium esset nullum. 2. Requiritur, ut absit, & quantùm fieri potest, excludatur periculum subversionis in Fide expresso pacto, ut conjugi catholico liceat securè, & quietè in sua Fide permanere, adeòque securitas salutis, & salus animæ præferenda est omni incommodo temporali, aut etiam commodo. 3. Requiritur pactum expressum, ut educatio prolium in Fide, & moribus maneat penes conjugem catholicum, saltem usque ad annos pubertatis, & emancipationis. Et quia his omnibus stantibus reverà adhuc subsunt moraliter pericula suprà enumerata, propter quæ jure Divino, & Ecclesiastico prohibita sunt ejusmodi matrimonia. Hinc. 4. requiritur insuper causa rationabilis excusans, qualis potissimùm triplex esse potest. 1. Utilitas spiritualis, utpotè si conjux hæreticus promittat, vel certe magna spes sit illum Fidem Catholicam amplexurum. Ita expresse Concil. Elibertinum, & Laodic. suprà allata, & communis DD. cum Layman *cit. lib. 5. tract. 10. par. 4. cap. 14.* Marchant. *tom. 2. tract. 2. sect. 3. q. 11. in append.* Qui huc refert connubia cum hæreticis Regibus, & Principibus, si inde speretur conversio Regnorum, protectio Catholicorum, cessatio persecutionum. 2. Moralis quædam necessitas, utpotè dum quis habitat in Regionibus hæreticorum prædominantium, nec facilè reperit personam catholicam sux qualitatis, & conditionis, cui honestè nubere possit. 3. Gravis damni evitatio, utpotè quia aliàs esset periculum exhæreditationis, proscriptionis, ruinæ totius familiæ, hæreditatis totius ad hæreticos devolvendæ, &c. In his, & similibus casibus permittuntur connubia Catholicorum cum hæreticis, consultè tamen semper, cùm fieri potest, Pontifice, vel Ordinario. Attamen, *Azorius, Sanch. alii apud. Laym. cit.* rectè addunt in Germania, & cæteris locis, ubi hæretici tolerati cum Catholicis permixti sunt: id licere ex consuetudine, dummodò adsint conditiones quatuor enumeratæ.

§. IV. In politicis.

34 Omnis communicatio politica, seu quæcumque conversatio, commercium, convictus cum hæreticis, unde imminet periculum subversionis Fidei, vel morum, Catholico jure Divino, & naturali sub mortali est prohibita. *Omnes.* Ratio datur, & fundatur in ipsa Lege Divina, & naturali; quia quilibet sub mortali tenetur vitare omnia pericula peccati, & subversionis in via salutis, quale periculum maximè est in communicatione, conversatione, convictu cum hæreticis. Unde & in S. Scriptura tam graviter prohibetur. Ad Tit. 3. *Hæreticum hominem post unam, & secundam correptionem de vita, sciens quia subversus est.* 2. ad Timoth. 2. prohibet Apostolus omnem conversatione, & colloquium cum hæreticis dicens, *Profana, & inaniloquia devita, multùm enim proficiunt ad impietatem, & sermo eorum ut cancer serpit, ex quibus Hymenæus, & Philetus, qui à veritate exciderunt.* Et alibi. Severus adhuc dilectus discipulus Joannis Epist. 2. *Si quis venit ad vos, & hanc doctrinam non affert, nolite eum recipere in domum, nec AVE ei dixeritis, qui enim ei dicit AVE, communicat operibus ejus malignis.* Unde idem S. Joannes advertens Cerinthum hæreticum in balneis, exclamavit *Fugiamus, ne ruina domus opprimendo nos præveniat*, uti refert Irenæus *lib. 3. contra hæres. c. 3.* Peccant ergo graviter quicumque absque legitima causa continuis commerciis, & conversatione cum hæreticis assuescunt: nam licèt non omninò pervertantur, tamen eorum mores, modos, errores, &c. imbibunt, approbant, Articulos, & mores veræ Fidei aut oblivisicuntur, aut obiter æstimant, vel vilipendunt. Et excusandus est mos parentum, qui filios ad partes hæreticorum destinant educandos, & consequenter necessario aliquo modo inficiendos in Fide, vel moribus, præterea addiscendæ mercaturæ, conversationis politicæ, studiorum, &c. Cæterum ubi abest periculum subversionis in Fide, vel moribus, maximè ubi permixti vivunt hæretici cum Catholicis, nulla culpa erit communicare cum hæreticis in politicis aliàs indifferentibus. Ubi maximè excusantur opifices juniores, qui artis suæ causa in civitatibus Imperii operas suas locant, alioquin parvi æstimantur; excepto semper (quod in his terris raro evenit) nisi esset hæreticus excommunicatus nominatim denuntiatus, adeòque non toleratus; talis enim

lis enim jure Ecclesiastico sub excommunicatione minori quoad omnem communicationem evitandus est, extra casus Jure expressos, & hoc versu contentos.

Utile, Lex: humile, & res ignorata, necesse.

De quibus vide Auctores passim in materia de Censuris.

COROLLARIUM.

CONfessarius ergo advertens pœnitentem suum ex conversatione cum hæreticis adire periculum Fidei, morum, & salutis, debet ei injungere: nec potest absolvere, nisi promittat devitare, vel abscedere, quamprimùm absque gravi suo incommodo fieri potest.

SECTIO IV.

Librorum hæreticorum Lectio, Retentio.

SUMMARIUM.

35 *Quomodò differunt liber hæreticus, liber hæretici, & liber prohibitus?*
36 *Mortaliter peccant, & excommunicantur.*
37 *Quicumque cujuscumque conditionis, sine facultate Sedis Apostolicæ scienter legunt, retinent, vel imprimunt, &c. librum hæreticum hæresim continentem,*
38 *Atque adeò ad incurrendam hanc excommunicationem. debet esse 1. Liber* hæretici; *non alterius infidelis, Turcæ, Judæi, &c.*
39 *II. Debet esse Liber. Ubi: quæ censeantur, vel comprehendantur nomine libri?*
40 *III. Debet esse Liber* hæresim continens (*Quinã tales?*)
41 *IV. Aut de Fide. vel Religione tractans.*
42 *V. Debet quis scire esse talem librum: unde non tantùm ignorantia invincibilis, sed etiam culpabilis, crassa, & probabiliter etiam affectata excusat,* saltem *ab excommunicatione.*
43 *VI. Debet etiam legere* intelligibiliter. *Ubi: quando quis moraliter sic censeatur legere, per se, vel per alium, ipsum auscultando?*
44 *Quæ quantitas requiratur, & sufficiat in tali lectione ad peccatum mortale, & incurrendum excõmunicationẽ?*
45 *Quandonam ita peccent, & pœnam excommunicationis incurrant* retinentes *tales libros.*
46 *Quandonam eos* imprimentes,
47 *Aut* defendentes.
48 *Aliorum librorum sub mortali prohibitorum tres Classes.*

35 LIber *hæreticus*, liber *hæretici*, & liber *prohibitus* differunt sicut magis, & minùs latè patens. Liber *hæreticus* propriè dicitur, & definitur, qui Religionis materiã tangens in toto, vel in aliqua sui parte hæresim, vel contrariam Fidei Orthodoxæ sententiam continet, & ex mente Auctoris docet, à quocumque sit compositus. Liber *hæretici* verò latiùs patens dicitur omnis ille, qui compositus, & editus est ab hæretico in quacumque materia; sive Fidei, & Religionis, sive alia. Liber *prohibitus* adhuc latiùs patens, dicitur omnis ille, qui in Indice Romano Concil. Tridentino annexo prohibitus, designatus, vel adhuc legitimè designandus est, à quocumque sit compositus, sive ab hæretico, sive à Catholico, & de quacumque materia tractet, sive Religionis, sive alia pernitiosa, de quibus omnibus patebit.

ASSERTIO V.

36 Q*Uicumque hæretici librum hæresim continentem, aut de Fide, & Religione tractantem absque Apostolicæ Sedis Auctoritate, scienter legunt, retinent, imprimunt, vel quomodolibet defendunt, jure naturali, Divino, & Ecclesiastico peccant mortaliter, & insuper incurrunt excommunicationem latæ sententiæ Summo Pontifici reservatam.* Omnes.

De peccato mortali constat *in primis* jure Divino naturali, quod sub mortali culpa prohibet omne periculum proximum peccandi, maxime in Fide, & Religione, adeoque etiam prohibet legere libros hæreticorum, saltem hæresim apertè docentes ob gravissimum periculum subversionis: nam si teste Apostolo hæreticorum sermo serpit ut cancer, & venenum diffundit, sane eorundem sermo in libris scriptus, quò intimiùs penetrat lectus, eo magis inficit, & velut serpens in silentio mordet. II. Jure vero Ecclesiastico idem sæpiùs, & severissimè prohibetur sub excommunicatione, aliisque pœnis solis peccatis mortalibus debitis diversis constitutionibus Pontificum Pii IV. *constitut.* 77. Sixti V. *constitut.* 4. Clement. VIII. *constitut.* 36. quas lege in Bullario Romano. Denique Bulla Cœnæ primo excommunicat hæreticos, deinde etiam fulminat legentes eorum libros. Textus Bullæ sic habet; *Excommunicamus hæreticorum libros hæresim continentes, vel de Religione tractantes sine Auctoritate nostra, & Sedis Apostolicæ scienter legentes, aut retinentes, imprimentes, seu quomodolibet defendentes ex quavis causa publicè, vel occultè; quovis ingenio, vel colore.* Hæc Bulla, distinctè satis exprimens conditiones requisitas ad incurrendam hanc excommunicationem, & nunc breviter explicandas.

§. I. *Quicumque sine facultate Sedis Apostolicæ.*

CUjuscumque conditionis, dignitatis, doctrinæ, pro- 37
bitatis existat, atque, ut loquuntur Bullæ Pontificum, quacumque dignitate Ecclesiastica, etiam Episcopali, vel Archiepiscopali præfulgeat. Quamvis enim respectu alicujus particularis personæ, doctrina, probitate, & constantia præditæ nullum esset periculum legere ejusmodi libros hæreticos, quia tamen Ecclesia advertit sub tali prætextu quemlibet posse de se præsumere, & sic plurimos seduci, sicque populo Christiano gravia pericula subversionis imminere, hinc rectè universaliter, doctis pariter, & indoctis lectionem librorum hæreticorum inhibuit, præter personas idoneas à Sede Apostolica specialiter deputatas, vel deputandas. *Ratio* fundatur in communissima sententia DD. quod nimirùm cessante fine adequato legis in una particulari persona, non ideo cesset lex eam obligare, quia lex principaliter fertur propter bonum commune totius communitatis, & non propter bonum privatum hujus, vel illius: ut si Magistratus præcipiat, ne quis de noctu arma portet propter periculum rixarum, homicidiorũ, etiamsi quis ob senium, vel mores pacatissimus esset extra omne periculum rixarum, adhuc obligatur lege ob dictam rationẽ; eadem ratio à fortiori est in proposito. Insuper tametsi fatear non improbabilem esse sententiam multorum DD. nominatim *Dianæ*, variis locis apud Tamb. *cit. c. 1. n.* 38. nimirũ quando cessat totus finis adæquatus legis in una persona particulari, tunc in illa cessare obligationem legis: saltem in foro conscientiæ: esto ita in aliis: at in proposito nostro vix unquam potest cessare finis adequatus legis prohibentis lectionem librorum hæreticorũ (moraliter loquendo) nam præterquàm quòd difficile videatur cessare omne periculũ subversionis in lectione illorum librorum: reverà periculũ subversionis non est totus adæquatus finis illius tantæ prohibitionis: est enim etiam 1. hæreticorum contemptus ex exterminatione eorum librorum enascens: est 2. evitatio quantùm fieri potest, omnis communicationis cum illis etiam in scriptis; est 3. ut ipsi, cùm videant sua scripta à Fidelibus non legenda, à scriptione cessent. Accedit obedientia, & reverentia tam severis Conciliorum, & Pontificum Decretis debita: quia ergo numquam cessat finis adequatus illius prohibitionis, non est aperienda janua, qua ejusmodi libros impunè evolvere possis, etsi putes, (nam quando, vel quis certus erit?) te in pericula errandi non lapsurum. Verùm quia nulla lex sine *Epikeia*, nulla regula sine exceptione. Ex sententia P. Marchant. Tribun. *part. 2. tr. 2. sect. 4. q. 3. dub. 1.* probabilissima *EpiKeia* excipiendi sunt Archiepiscopi, & Episcopi; in locis, ubi à Sede Apostolica aliter provisum non est, quibus tunc ex officio competat auctoritas legendi, corrigendi, condemnandi errores, & libros hæreticorum; siquidem Apostolus ad Titum 1. inter conditiones Episcopi maximè requirit, *ut possit exhortari in doctrina sana, & eos, qui contradicunt, arguere:* Quomodò autem arguet eos, qui contradicunt, si non licet eorum doctrinas falsas legere? Idem ibidem in generali regula etiã probabilissima *Epikeia* excusandum censet Theologum, Confessarium, vel Concionatorem ab omni peccato, & consequenter etiam ab omni censura incurrenda, si ob rationabilem causam, utpote ad examinandam citationem hæreticam, ad satisfaciendum dubio justè interrogantis, ad convincendum hæreticum ex proprio suo, vel sui hæresiarchæ libro; & specialiter quando speratur inde vincere, & ubi res moram non patitur, nec patet recursus ad eum, qui habet licentiam legendi ejusmodi libros; & maxime si inde speretur bonus effectus ad conversionem alterius errantis: ut meritò lex Charitatis debeat vincere legem Ecclesiasticam, legat, quantùm ad id opus est, librum hæreticum. Layman autem *lib. 2. tr. 1. c. 15.* epikiam hanc concedit cuilibet viro docto, & prudenti in Germania legendi in libro hæretico, locum quærendo ad alium convincendum, si certò speret inde convertendum. Neque obstat, quòd Bullæ Pontificũ prohibeant ejusmodi libros legere *quavis causa, quovis ingenio, vel colore*: nam præterquàm quòd causæ allatę non sint coloratę, sed verę, & reales, ac in Charitate fundatę, istę particulę potiùs ad defendentes, quàm ad legẽtes libros hæreticos referendæ sunt. Ut monet *March. l. c.*

§ II.

§. II. *Hæretici librum hæresim continentem, vel de Religione tractantem.*

AD incurrendam ergo hanc excommunicationem ex parte libri lecti requiritur. 1. Ut hæretici sit 2. Liber sit 3. Hæresim contineat, 4. Aut saltem de Religione tractet, etiamsi hæresim manifestam non contineret. Percurramus breviter singula.

I. Hæretici, &c.

38 SEu ab heretico compositum librum. Non enim hic comprehenduntur libri Infidelium, Turcarum, Judæorum, & quorumlibet non baptizatorum, quantumvis errores continentes contra Fidem, quia non sunt libri hereticorum: multò minùs libri Catholicorum hæreses referentes tantùm, immo hæresim continentes, etiam hæreticorum scholiis, & magnis quidem infectos, adhuc enim absolutè sunt libri Catholicorum, sicut summa D. Thomæ simpliciter est ejus, licèt copiosissimas annotationes ipso corpore majores inseruerit Cajetanus. Non ergo excommunicationem incurrunt, qui in libro auctoris Catholici, v.g. *Bellarmini, Becani, &c.* hæreticorum doctrinas ad verbum relatas legis, etiam prava intentione, vel affectu hæresim discendi: Juxta communem DD. Navarr. *c.27.n.56.* Sanch. *cit.n.27.* Azor. Laym. *lib.2.tr.1.c.15 & alii.* Ratio est: quia lex Canonica non punit affectum, sed factum legendi librum heretici: talis autem non legit librum heretici, sed librum Catholici, adeòque non incurrit censuram, etsi ex mala intentione peccet graviter. Idem dic de eodem, qui in libro alicujus S. Patris, Scriptoris Catholici, vel quovis alio, aliàs non prohibito, legit adjecta scholia, vel annotationes alicujus hæretici, ut sæpè occurrit: quia similiter talis liber simpliciter non est hæretici, sed Catholici, ut modò antea dictum; *ita citat. ex communi.* Item licet liber alicujus Catholici etiam ex mente auctoris hæresim contineat, legens tamen non incurrit excommunicationem ob eamdem rationem, ut ex communi cum aliis notat *Laym. cit.* Et specialiter opera *Origenis, & Tertulliani.* etsi aperias hæreses contineant, tamen ob insignem doctrinam, & quia modò illarum hæresum non est periculum, ab Ecclesia omnibus, saltem prudentibus, & intelligentibus permittuntur.

II. Librum.

39 EA nimirùm quantitate compositum, ut verè censeatur liber, sive magnus, sive parvus, dummodò verè liber sit prudentis judicio. Decem foliorum magnitudinem requirunt aliqui apud *Tamb. cit.* sive totus simul compactus, sive solùm pars libri seorsim legatur: immo ut ex communi rectè monent *Sanch. & Laym. cit.* etiamsi solùm legatur præfatio ad lectorem, seu epistola dedicatoria, aut index annexus libro hæretico, saltem totas propositiones continens; sunt enim veræ partes libri, & mentem auctoris hæretici, ac totam summam libri continent, & sæpè perniciosiores lectu, quàm magna aliqua pars corporis ipsius libri. Adde etiam: sive impressus ille liber sit, sive manuscriptus, dummodò sit per modum operis completi, & per modum libri typis mandari soliti. Ita cum pluribus, Suarez *disp. 30. De Fide, sect. 2.* Sanchez *lib. 2. moral. c. 10. n. 35.* Quia etiam manuscripta hominis, libri vocantur, & æquè perniciosa sunt. Quamvis de hoc disputet *Tamb. cit. §. 14.* satis benè suadens, legentes talia manuscripta hæreticorum non incurrere hanc excommunicationem latam in legentes libros hæreticorum; fatemur tamen incurrere alias excommunicationes Pontificum, latas in legentes libros prohibitos, sed in praxi perinde est. At quid de legente solùm brevem scripturam, epistolam, vel concionem hæretici, v. gr. apostatæ alicujus revocationem solemnem, seu ut vocant, professionem, impressam seorsim, quæ non sit pars alicujus libri hæretici, nec in formam alicujus libri, vel tractatus redacta, saltem minorem 10. foliis, ut determinarunt aliqui apud *Tambur. suprà Suar.* proximè *cit.* censet, talem incurrere etiam censuram, eo quòd ea prohibitio sit favorabilis Fidei, idcòque extendenda, non coarctanda ad propriè dictum librum, idque maximè, quia eadem ratio periculi militat in istis opusculis minutis hæreticorum, quæ in magnis libris. Sententia planè tutior, sed mitiùs dicendum cum citat. *Sanchez, Laym. Marchant. Tamb.* quamvis certum sit talem jure Divino naturali posse peccare, & sæpè peccare ratione periculi, cui se mortaliter exponit, probabilius tamen non incurrere excommunicationem. *Ratio* è contrà est: quia licèt illa lex prohibens favorabilis sit Fidei, absolutè tamen odiosa est respectu libertatis humanæ, & per consequens strictè interpretanda intra rigorem verborum, & restringenda ad propriè dictos libros: atqui una talis parva scripta epistola, concio hæretica, &c. propriè non est liber; nisi fortè ad quantitatem decem foliorum accedat: ubi tamen benè notandum, talia legentem, etsi non incurrat excommunicationem latam in legentes libros hæreticos, posse tamen incurrere excommunicationem ejusdem Bullæ, ut latam in credentes, faventes, vel defendentes hæreticos, si nimirùm ejusmodi scriptis credant, consentiant, faveant, eam, vel eorum actorem defendant, idque exteriùs exprimant, juxta dicta suprà.

III. Hæresim continentem, &c.

NImirùm ex mente Auctoris hæretici expressè tractantem: idque etiamsi exigua sui parte hæresim contineat, cætera bonas materias tractet. Immo Sanchez *suprà num. 35.* censet, quòd si quis habeat talem librum hæretici, in quo solùm legatur una, vel altera hæresis, istamque illas omninò deleat, eradat, vel elaceret, non possit tamen deinceps legere, sed adhuc sub censura prohibitum deberè existimari: quia particularis expunctio non tollit communem libri prohibitionem. Dubium tamen est de ejusmodi libris hæreticorum, quorum principale, & totale argumentum bonum est, tamen obiter, & per accidens hæreses, & errores continent, ut sunt verè libri Historici hæreticorum, utpote maximè *Centuriatorum Magdeburgensium, Aventini, Sleidani, Munsterii, &c.* Unum præcipuum illorum intentum fuisse videtur statum Ecclesiasticum, & Monasticum convellere, & denigrare, ideòque prohibentur sub mortali in Indice 2. classis. At an etiam comprehendantur in Bulla cœnæ sub excommunicatione reservata? Sanè valdè conformiter verbis Bullæ affirmant Suar. *p.3. tom. 5. disp. 21. sect. 2. n. 10.* Sanch. *lib. 2. c. 10. n. 44. & alii:* Bulla enim disertè sub disjunctione prohibet libros hæreticorum, qui aut hæresim continent, aut de Religione tractant: ergo, &c. Attamen Germanus Moralista Laym. *cit. c. 15. 4.* censet in nostris partibus Bullam eum tanto rigore non esse receptam: & opposita praxis est etiam proborum; qui tales libros sine scrupulo & legunt, & retinent; quare cessante periculo excusantur non tantùm à censura Bullæ, sed etiam à prohibitione Indicis, & peccato. 40

IV. Aut de Fide, & Religione tractantem, &c.

UTpotè Sacram Scripturam interpretando Commentarius, Postillis, Concionibus, quæstiones Theologicas disputando, de Fide, cultu Dei, & Sanctorum Justificatione, Sacramentis, statu Clericorum, &c. Etiamsi contingeret, & certum sit, in tali libro nullum errorem contra Fidem Orthodoxam concludi, nihilominus Ecclesia justissimè prohibet sub mortali, & excommunicatione, partim in justissimum odium, & abominationem hæreticorum, quòd nolit filios suos ex illa turbida aqua bibere, & putrido luto margaritas colligere; partim etiam ob periculum licèt remotum, & omnem occasionem lapsus præcludendam; heretici enim semper sunt hæretici, & quamvis in aliquo libro apertè hæresim non doceant, semper tamen venena stillant, & ipsa phrasi, & modo loquendi legentis animum facilè inficiunt, ut aut in persona hæretici sibi complaceant, aut ad alias doctrinas, & libros hæreticos animum apponant; unde gravissima sæpè pericula incautis eveniunt. Cæterùm hæresiarcharum, & hæreticorum, qui nominatim damnati sunt, ut *Lutheri, Calvini, Zuinglii,* omnes omninò libri prohibentur Regula 2. Indicis, sive de heresi, sive de Fide, vel Religione, sive de quacunque materia tractent. Sed de aliena materia indifferenti, ut sunt libri hæreticorum Philosophici, Juridici, Medici, Grammatici, qui nec hæresim continent, nec de Fide, vel Religione tractant, omnibus permissi, vel saltem prohibiti non sunt. De libris prohibitis universim dicam seorsim inferiùs in fine. 41

§. III. *Scienter legunt.*

I. Scienter.

UTpotè duplici scientia, seu notitia, & Juris, scilicet esse prohibitum legere ejusmodi libros hæreticorum, & facti, nimirùm hunc esse talem librum hæretici prohibitum: Excusat ergo omnis ignorantia opposita juris, vel facti, prout latè docetur in materia de Legibus. 42

Nimirum 1. Excusat ignorantia juris, vel facti invincibilis, vel inculpabilis; sicut ab omni peccato, ita consequenter à pœna excommunicationis. 2. Omnis ignorantia culpabilis levis excusat a mortali, consequenter etiam excusat ab excommunicatione, quæ non potest infligi, nisi propter peccatum mortale. 3. Omnis ignorantia culpabilis etiam lata, crassa, supina, etsi non excuset à mortali, tamen excusat ab excommunicatione incurrenda propter istam particulam *scienter*, reverà enim non legunt *scienter*, qui quantumvis crassa ignorantia, ignorant hunc librum esse hæreticum, & prohibitum. Secùs censet communis sententia de ignorantia affectata, eo quod ignorantia affectata æquiparetur scientiæ, & sic tales quasi æquivalenter legant *scienter*. Tamen 4. probabile, & tutum est, etiam ignorantiam affectatam excusare ab excommunicatione ratione particulæ *scienter*, dummodò non sit cum ingenti temeritate conjuncta, ut cum *Sanch. cit. Bonac. Castro-Palao* docet Tambur. *cit. lib. 2. c. 1. §. 7. n. 27.* Et ego alibi *tr. 1. c. 2. De actib. humanis, à n. 38.* Ratio bona est; quia quando lex imponitur sub hujusmodi terminis, *qui scienter, consultò, temerariè, ausu temerario hoc fecerit*, lex non videtur solùm requirere ipsam meram transgressionem legis ad incurrendam pœnam, sed etiam contemptum aliquem, & contumaciam, quod saltem verisimillimum est in censuris, quæ finaliter, & principaliter feruntur ad frangendam contumaciam: atqui talis contemptus, seu contumacia non potest stare cum ignorantia quacumque, etiam affectata; nam in rigore verborum, *scienter*, & consequenter contumaciter non facit, qui ex quacumque etiam affectata ignorantia facit: ergo, &c.

II. Legunt, &c.

43 UTique moraliter, & intelligibiliter. Nam I. non legit moraliter, nec consequenter hujus prohibitionis pœnam incurrit, qui non percipit sensum libri, ut potè sola voce legens in alieno idiomate ignoto; at verò legit moraliter, qui gnarus idiomatis solo visu, & mente librum hæreticum percurrit, ideoque excommunicationi subjacebit? quia ad moralem, immo propriè dictam lectionem non est necesse, ut verba oretenùs proferantur. II. Non legit moraliter; qui alterum legentem librum hæreticum ipsum solum auscultat, ideoque non incurrit censuram latam in legentes libros hæreticorum, quia reverà ipse nullo modo legit, quamvis peccet mortaliter, quatenùs se idem cum legente periculo subversionis exponit, & possit incurrere excommunicationem ejusdem Bullæ, latam in credentes, vel faventes hæreticorum, quando nimirùm doctrinæ hæreticæ auditæ seriò complacet, favet assentitur. At contra III. verè legit moraliter, qui alteri famulo, v. gr. vel puero, sive intelligenti, sive non intelligenti tradit librum hæreticum legendum coram se, ut ipse audiat, verè, inquam, legit moraliter, etsi per alterius ministerium; nam quod quis per alium facit, per se facere censetur. Nec dubium est, Ecclesiam, & Pontifices etiam hos comprehendere voluisse in censura, nam alias quilibet in fraudem legis ageret: censuramque subterfugere facillimè posset: atqui secundùm Jura, & Canones *c. ultim. De Regul. Juris in 6.* casus per quem lex eluderetur, semper censetur prohibitus per ipsam legem, seu per illius dispositionem comprehensus: non quidem causa una cum præcipiente, etiam spontè legens, & intelligens excommunicationi subjacebit, ut notant DD. communiter, meique omnes. Contrà rursùs IV. Non legit moraliter, nec consequenter incurrit hanc excommunicationem latam in legentes libros hæreticorum, qui alteri tradit legentem librum hæreticum, permittens, etiam suadens, vel mandans, ut pro se legat: quia pœna, vel censura lata in facientes, non comprehendit mandantes, suadentes, consentientes, &c. nisi exprimantur: cùm lex pœnalis strictè interpretanda sit. Attamen talis maximè potest incurrere, & plerumq; incurrit eam excommunicationem, ut latam in fautores, vel defensores hæresis, si nimirùm maligno effectu in hæresim præcipiat, vel suadeat alteri legere pestilentem librum.

III. Legunt, &c.

44 UTique in quantitate aliqua etiam notabili moraliter & sufficiente ad peccatum mortale, tantamque consequenter pœnam: nam in lectione librorum hæreticorum legentem a peccato mortali, & consequenter ab excommunicatione incurrenda excusari ex pravitate materiæ lectæ apud omnes in confesso est. At quænam hic censeri debeat materiæ parvitas? Quænam non excusans? notabilis? hoc opus, hic labor est.

Sanè regulariter intolerabilis est sententia Toleti *lib. 1. c. 19. n. 4.* & aliorum asserentium unam etiam, vel alteram lineam legere scienter in libro hæretico sufficere ad incurrendam censuram, eo quod perfecta hæresis etiam in uno versu contineri possit. Sed rectè respondet Layman *cit. num. 5.* in lege præsertim pœnali spectari id, quod communiter, non quod raro contingit: communiter autem non imminet grave periculum ex tam modica libri hæretici lectione. Dicit autem *regulariter, communiter*, nam rectè observat Tambur. *cit. n. 35.* quòd si paucæ lineæ, vel versiculi continerent totam doctrinam hæreticam, propter quam liber fuit proscriptus, certò non posse liberari à peccato, & censura, qui illum locum scienter, deliberatè, & consultò legeret; cùm enim illæ paucæ lineæ sint tota causa prohibitionis tam gravis libri, inobedientia non levis, sed gravis censeri deberet, ideoque etiam censuræ obnoxia. E contra generaliter nimis late *Sanch. Rodriq. Sa*, aliique apud Dianam *part. 5. tract. 5. resol. 42.* integram paginam majoris voluminis hæretici pro parva materia à mortali, & censura excusante admittunt.

Principaliter ergo ratio habenda est finis præcepti sub excommunicatione prohibentis lectionem librorum hæreticorum, nimirùm ad cavendum periculum subversionis in Fide. Placet judicium nostri Patris *Marchantii Trib. to. 2. tr. 3. qu. 2. conclus. 1.* non esse hic attendendum materialem parvitatem penes numerum linearum, vel paginarum magnitudinem, sed morale periculum subversionis ex materia, quæ legitur contra finem præcepti: v. g. aperit quis librum hæreticum & primo statim intuitu, in primo, vel altero §. advertit hæresim, vel errorem contra Fidem, & nihilominùs, sive ex malitia, sive ex curiositate, vel levitate pergit, hic legens etiam paucas lineas, omninò peccat mortaliter, & anathemate feritur: quia & periculo se se exposuit, & contra totum finem legis processit. At verò talis advertens materiam esse indifferentem, Catholicis consonam, præsertim historicam, politicam sine hæresi, vel errore, etsi pergat legere unam, alteram, tertiam paginam, *post factum* non est condemnandus peccati mortalis, nec consequenter excommunicationis incursæ, quia reverà respectu totius libri, & finis præcepti materia parva est, cùm nullum periculum subfuerit. Dico tamen *post factum*, non enim suadendum est uti hac licentia in futuro propter periculum, quod subesse facile potest: nam ut ex Apostolo iteratæ inculcatum: *Hæreticorum sermo serpit, ut cancer.* Quòd si denique quis in libro hæretico à principio quidem intenderet legere multum, vel totum opus, & postea defacto tantùm legeret parum intrà limites parvitatis materiæ modò definitæ, quacumque de causa ulteriùs non perrexerit peccasset quidem mortaliter ea modica lectione, ratione internæ intentionis mortalis, seu in affectu; at non peccasset mortaliter ratione executionis externæ, seu in effectu; ideòque non incurret censuram, quia Ecclesia non punit intentionem internam malam, sed executionem, & lectionem externam, secundùm omnes. Verum.

IV. Legunt, &c.

UTiq: rationabili *EpiKeia* excipiendi sunt casus urgentis necessitatis, vel gravissimæ utilitatis, prout de Episcopo, Confessario, Concionatore innuitur *§. 1. in fine*.

§. IV. *Retinent, imprimunt, vel quomodolibet defendunt.*

POst ipsos legentes etiam excommunicantur ii, qui juxta hactenùs clare dicta, *librum hæreticum hæresim continentem, vel de Religione tractantem, scienter.*

I. Retinent.

OMnis enim persona singularis absq; auctoritate Pontificis librum hæretici retinens, non tantùm formaliter ad lectionem, & usum sui, vel aliorum, suo vel alieno nomine, sed etiam materialiter tantùm, v. g. ad ornatum, ob antiquitatem, val aliam quamcumque causam, adeò ut Sanch. *lib. 2. moral. c. 10. à n. 32.* neq; excuset aromatarios, librarios, &c. qui similiter libros minimè ad legendum, seu ad involvendum aromata, libros, vel alias merces retinent. Sed nunquid etiam retinentes pro usu à posteriori? credo *Sanch.* dicturum, quòd sic, nisi fortè ita dilaceret totum, ut nullus sensus inde legi possit. *Sed* credo, Germanos non admittere tantum rigorem: *Ratio est*: Quia Ecclesia, & Pontifex simpliciter prohibet asservari tales, vel illos libros, volentes illos penitùs aboleri, cum eorum asservatio semen quoddam sit, & conservatio hæreticæ Fidei, & continua-

tio-

rio, occasio præsentibus, & posteris ea legendi eum periculo lapsus. *Communis DD Sanch. Layman, alii cit.* Interim tamen admissa semper parvitate materiæ excusante, eaque fanè majori in retentione,quàm in lectione, cùm longè minor sit culpa retinere, quàm legere; excusat enim parvitas moræ,vel temporis in retinendo, immo etiam longior mora justa,dum expectatur tempus opportunum tradendi Inquisitori,Ordinario, vel Confessario, vel Superiori Ecclesiastico. *Denique* quibus Auctoritate Apostolica licitum est legere libros hæreticos, utique etiam licere debet eos libros retinere, saltem quousque illa licentia durat, quæ moderno stylo Romano non solet concedi,nisi ad quinquennium, exceptis semper pestilentibus libris *Nicolai Machiavelli,& Caroli Molinei*, & tractatibus de Astrologia judiciaria: quo elapso,& ipsi jubentur eos libros eis tradere, nisi nova licentia impetretur.Sed hoc intellige de personis privatis:nam in Germania,ob permixtionem hæreticorum toleratorum licet in Collegiis,Conventibus,Monasteriis,eos libros seorsim asservare, etiamsi actu non adesset, qui habeat licentiam eos legendi,dummodo subinde adesse soleat, ut observat *Laym.* sepè cit. Unde notanter dixi initio: *omnis persona singularis*.

II. *Imprimunt*.

46 PEccant hi, & excommunicationem incurrunt quomodolibet ad impressionem libri hæretici scienter propinquè cooperantes. Utpotè 1. qui librum imprimendum tradit. 2. Typographus, qui librum accipit. 3. Quis typos ordinat. 4. Qui imprimit. 5. Corrector, qui corrigit folia, ut emendata prodeant, nam & hic censetur imprimere, dum ad emendatè imprimendum concurrit, præterquam quòd jam legat, si intelligat, librum hæreticum, vel partes. *Communissima apud Sanch. cit.* Cæterùm qui solùm expensas facit ad impressionem, qui describit exemplar ad imprimendum, qui characteres, atramentum, & similia facit, ut ferat impressoribus, etsi hi fautorum hæreticorum censuram incurrere possint, non tamen ut imprimentes; eùm remotè satis concurrant ad impressionem; idemque à fortiori dicendum de Bibliopegis, & Bibliopolis ejusmodi librorum jam impressorum; nam nullo modo imprimunt, sed solùm ut retinentes, vel hæresi faventes censuram incurrere possunt.

III. *Quomodolibet defendant*.

47 UTpotè, qui librum ejusmodi hæreticum ut talem, seu quatenùs opus hæretici est, commendant, laudant, defendunt, tuentur verbo, scripto, facto impediendo, ne in manus Inquisitoris tradatur, comburatur, &c. uti explicant Tolet. Sayrus, Suarez, Sanchez,

APPENDIX.

De Lectione aliorum librorum prohibitorum.

48 LIbri in Romano Indice sub peccato mortali (quippe ob periculum subversionis in Fide, & moribus, seu causam gravissimam) prohibiti sunt triplicis classis.

I.

PRimæ classis prohibiti sunt libri omnium hæreticorum de Religione tractantes, ac hæresim,continentes (illi ipsi, de quibus hactenùs) vel de hæresi publicè suspecti,eò quòd contineant propositiones, seu doctrinas. 1. *Hæresim sapientes*,ex quibus scilicet hæresis facilè inferri potest. 2. *Malè sonantes*,quæ licèt in sensu Catholico intelligi possint, sæpius tamen in sensu hæretico accipi solent. 3. *Temerarias*, seu insolentes contra communem rationem, & auctoritatem. 4. *Scandalosas*, seu causam erroris, vel lapsus in rebus fidei, & morum præbentes. Hi omnes libri hæreticorum editi, & imposterùm edendi prohibiti sunt sub peccato mortali, & excommunicatione reservata summo Pontifici, idque propter ipsos auctores hæreticos; damnato enim auctore in certo genere, puta Religionis, damnata censentur omnia ejus scripta in eodem genere, scilicet de Religione tractantia, quam Regulam tradit *Abbas argum. c. Fraternit. de hæretici*.

II.

SEcundæ classis sunt certorum; & tertiæ classis incertorum Auctorum etiam Catholicorum libri prohibiti ob contentam doctrinam erroneam, suspectam, periculosam in Fide, & moribus Fidelium. Hi ergo libri prohibentur non propter auctores, sed propter errores contentos tantum, aliqui absolutè, & perpetuò: aliqui cum conditione, & restrictione, donec expurgentur, prohibentur sub mortali, Sed tunc, & illi tantum, qui in Indicem relati sunt, vel fuerint, prohibentur etiam sub excommunicatione non reservata, à qua quivis Confessarius absolvere possit. Notat tamen Layman *hic c. 15. n. 8.* Indicem illum apud nos in Germania non esse cum tanto rigore receptum, quantùm ad excommunicationem.

III.

ULteriùs prohibentur absque omni dubio sub mortali omnes libri de magia tractantes, *Regul. 8. Indicis*. Item libri omnes tractantes de astrologia judiciaria. *Clem. VIII. const. 20. Urban. VIII. const. 13. & 14 in Bullar.* Item omnes libri cujuscumque auctoris res obscœnas, & lascivas ex professo tractantes *Reg. 7. Indicis*, uti sunt *Aureus Asinus Apuleii, Ametistus &c.* Permittuntur tamen libri Poetarum Ethnicorum ejusmodi materiam continentes ob sermonis elegantiam, & proprietatem, ita tamen ut pueris non prælegantur, vel præbeantur, nisi purgati: quoad hos tamen libros legentes nulla extat censura excommunicationis, sed solùm contrahitur peccatum mortale, si materiæ, & periculi gravitas adsit.

IV.

REgula quarta etiam prohibetur sub mortali, ne fideles laici legant Biblia vulgari idiomate sine Episcopi, Inquisitoris, aut alterius Superioris licentia. Item ne legant controversias contra hæreticos vulgari lingua editas. Item ne disputent publicè, vel privatim cum hæreticis; quod etiam sub pœna excommunicationis prohibetur jure communi *cap. quicumq; tit. de hæreticis in 6.* Verùm licet hæ prohibitiones æquissimæ sint, eùm in iis parum, vel nihil utilitatis, multùm autem periculi subsit laicis, tamen in his nostris Regionibus receptæ minimè, maximè quoad lectionem Bibliorum, ut meritò dixerit Serrarius in prolegomenis Biblicis c. 20. q. 3. *Non puniuntur, sed laudantur, qui in Germania nostra nulla disertè petita facultate, Biblia vulgata, & vernacula lingua Eckii: Dietembergii legunt*, Sic ille. Secùs de versionibus *Luteri, Calvini*, aut aliorum hæreticorum intelligendum, quæ ob corruptelas tamquam libri hæreticorum in 1. classe, & sub excommunicatione reservata prohibitę manent.

CAPUT IV.

De Spe Theologica, & peccatis oppositis.

SPes apud Philosophos significat motum, seu passionem virtutis appretiativæ tendentis in bonum absens, ut arduum assequendum. Apud Theologos proportionaliter spes significat virtutem illam Theologicam, qua voluntas tendit in bona supernaturalia, maximè verò in ipsam Beatitudinem, ipsumque Deum, quatenùs est summum Bonum nostrum, utique arduum à nobis assequendum. Dividitur ut ceteræ virtutes in *habitualem*, quæ est habitus infusus divinitùs, inclinans ad sperandum bona supernaturalia; & *actualem*, quæ est ipsa actualis expectatio bonorum supernaturalium. Unde tam variè accipitur in Sacra Scriptura *Spes*. 1. pro habitu spei 1. ad Corinth. 13. *Nunc autem manent Fides, Spes, Charitas, tria hæc, major autem horum est Charitas*. 2. Pro actu sperandi, ad Rom. 8. *Spe salvi facti sumus*. 3. Pro ipso objecto materiali spei *ibid Spes, quæ videtur, non est Spes*. 4. Pro ipso Deo, cujus promissioni, & auxiliis innititur spes, tamquam objecto formali *Psal. 21. Tu es spes mea*. Et alibi sæpissimè Thren. 3. *Spes mea Dominus, dixit anima mea propterea expectabo eum*.

SECTIO I.

Spei definitio, & actus.

SUMMARIUM.

1 *Definitio spei habitualis, & actualis*.
2 *Explicatur spes habitualis*.
3 *Objectum spei materiale*.
4 *Objectum spei formale*.
5 *Actus spei sunt quinque*.
6 *Explicatio spei actualis*.
7 *Spei actus secundarius* timor.

ASSERTIO I.

1 SPes habitualis adæquatè sumpta quoad omnem suum actum; *Est virtus Theologica supernaturalis, qua voluntas fertur in Deum, quatenus est Beatitudo nostra ex promissione Divina per media ordinata obtinenda.*

Spes autem actualis quoad actum principalem rectè definitur communiter: *Certa expectatio futuræ Beatitudinis ex Dei gratia, & nostris meritis*.: Communis Theolog. cum Magistro *in* 3. Scot. *dist.* 36. *ibid.* D. Thom. 2. 2. *quæst.* 18. *a.* 2. §. 1.

§. I. *Spes habitualis adequatè sumpta.*

2 NImirùm quoad omnes actus ab ipsa procedentes circa quæcumque objecta speranda, quæ scilicet supernaturali lumine Fidei provenire, nobis posse credimus, & virtute spei proventura speramus. Est

I. *Virtus Theologica*, quia versatur immediatè circa Deum, ut summum Bonum nostrum, tamquam proprium objectum principale. *Supernaturalis*: Quia est donum Dei supernaturale divinitùs nobis infusum, neque enim sine supernaturali dono, & auxilio Dei speciali possemus sperare æternam Beatitudinem, bonum tam supremè arduum, omnemque captum naturalem transcendens. Prout definit *Concil. Trid. sess. 6. can.* 3. In his ergo terminis velut genere spes convenit cum Fide, & Charitate: reliqua explicant differentiam desumptam ab actu proprio.

II. *Qua voluntas fertur in Deum, quatenùs est Beatitudo nostra* (significatur objectum spei primarium) *per auxilia & media ordinata* (significantur objecta spei secundaria) *ex promissione Divina obtinenda* (significatur objectum spei formale, ut mox intelliges ampliùs.) Omnimodis ergo: quemadmodùm objectum materiale Fidei adæquatum sunt omnia à Deo revelata in ordine ad ipsum Deum, qui est prę cipuum revelatum, & objectum Fidei principale; reliqua omnia sunt objecta Fidei secundaria, & revelata velut media ordinata ad Deum: objectum verò Fidei formale proximum est revelatio divina; principale verò est prima veritas, seu infallibilis Auctoritas Dei in docendo, vel revelando, qui nec falli potest, cùm sit infinitè sapiens, nec fallere, cùm sit infinitè verax: ex qua causa Fides infallibilem credendorum certitudinem obtinet: ita planè, planissimè.

III. Spei objectum materiale adæquatum sunt omnia bona à Deo nobis promissa in ordine ad ipsum Deum, qui est
3 præcipuum promissum, & objectum spei principale, quatenùs est summum Bonum nostrum, Beatitudo, & ultimus finis noster; reliqua omnia nobis promissa sint objecta spei secundaria, tamquam media ad Deum ultimum finem nostrum consequendum, utpotè gratia Dei per Christum, ejusque merita, auxilia divina, remissio peccatorum, conversio, justificatio, merita nostra, quatenùs tamen meritis Christi, & gratiæ Dei innituntur. Et generaliter omnia media, & bona supernaturalia, ac etiam naturalia, vel temporalia, quatenus ad finem nostrum ultimum necessaria, & utilia sunt, quæ omnia à Deo nobis proventura, sicut Fide supernaturali speramus certò, etsi obscurè, ita etiam spe supernaturali speramus certò, licèt obscurà proposita: est enim *Fides substantia sperandarum rerum, argumentum non apparentium*, adeòque sicut Fidei, ita etiam spei objectum sunt res non apparentes:. Rom. 8. *Spes autem, quæ videtur, non est spes, nam quæ videt quis, quid sperat? Si autem, quod non videmus, speramus, per patientiam expectamus.*

IV. Objectum verò spei formale, seu ratio formalis, &
4 motivum formale sperandi, proximum quidem, est ipsa Dei promissio, principale verò, & ultimatum, est summa Fidelitatis Dei promittentis, qui quod promisit, potest pręstare, cùm sit Omnipotens; & vult præstare, adeòque certissimè præstiturus est, cùm sit benignissimus, & fidelissimus: undè aliàs communiter dicitur objectum formale spei esse summam Dei erga nos bonitatem, & benignitatem, atque hac quoque ex causa spes Theologica constantem, & infallibilem firmitatem obtinet, utpotè innixa Divinæ promissioni, & fidelitati tamquam infallibili fundamento. Ad Roman. 5. *Spes autem non confundit*. Ad Tit. 1. *In spem vitæ æternæ, quam repromisit, qui non mentitur, Deus*. Ad Heb. 6. *Volens Deus ostendere pollicitationibus hæredibus immobilitatem consilii sui, interposuit jusjurandum, ut per duas res immobiles, quibus impossibile est mentiri Deum, fortissimum solatium habeamus, qui confugimus ad tenendum propositam spem, quam sicut anchoram habemus animæ tutam ac firmam*. Et ad Roman. 4. extollens Fidem Abrahæ inquit Apostolus. *In repromissione Dei non hæsitavit diffidentia, sed conformatus est Fide, dans gloriam Deo, plenissimè sciens, quia quæcumque promisit, potens est & facere*. Denique objectum hoc formale spei exprimit Scriptura singulis ferè lineis per verba, *Sperate in Deum, in Deo, in misericordia, in adjutorio*, &c. sperare autem Deum significat objectum materiale.

§. II. *Spei adæquatè sumptæ actus varii.*

QUinque potissimùm sunt: Tres prævii: Quartus principalis: Quintus secundarius, & concomitans, scilicet, timor. I. Spei actus prævii sunt. 1. Amor Dei, ut summi Boni nostri, quo scilicet voluntas affectu concupiscentiæ fertur in Deum, ut summum Bonum nostrum apprehensum absolutè. 2. Desiderium simplex, quo voluntas, fertur in Deum, ut summum Bonum nostrum, apprehensum, ut absens, quod cuperet esse pręsens. 3. Desiderium efficax, seu intentio efficax, quo voluntas fertur in Deum ut summum Bonum nostrum assequendum per media opportuna. Quòd verò illud bonum assequendum est maximè arduum, nec in nostra potestate positum. Hinc 5

II. Quartus, & principalis actus Spei est expectatio certa, qua scilicet voluntas tendit, & firma cum fiducia fertur in Deum, ut Summum Bonum nostrum assequendum per gratiam, & auxilia divina, ac media nobis promissa: ut eleganter docet *D. Th.* 2. 2. *q.* 17. *a.* 1. 2. 5. & 6. Articulo quinto sic habet: Spes respicit arduum alterius auxilio assequendum; nam sicut omnis spes versatur circa bonum arduum, quod scilicet consequendi difficultatem habet, & tamen per media opportuna, sive nostræ, sive alterius potestatis assequendum judicatur; ita Spes Theologica versatur circa Deum, & Beatitudinem nostram, ut Bonum arduum, tamen per media opportuna ex gratia, & auxiliis Dei consequendum.

III. Cùm ergo spes quoad omnes actus prędictos tendat in Deum, ut Bonum nostrum, seu Beatitudinem, & ultimum finem nostrum nobis consequendum affectu concupiscentiæ, hinc Spes dicitur amor concupiscentiæ: Quo etiam differt, & imperfectior est charitate, quę est amor amicitię, tendens in Deum, ut summum Bonum in se, & propter se ipsum super omnia amatum prout rursùs eleganter explicat D. Th. *q.* 17. *a.* 8. Perfectus amor est, quo aliquis secundùm se amatur, puta, cum aliquis secundùm se vult alicui bonum, sicut homo amat aliquid non secundùm se ipsum, sed ut bonum illud sibi proveniat; sicut homo amat rem, quam concupiscit. Primus amor pertinet ad Charitatem, qua homo inhæret Deo secundùm se ipsum, sed Spes pertinet ad secundum amorem, quo ille, qui sperat, aliquid sibi obtinere intendit. *Hæc S. Doctor.*

IV. Hinc intelliges, quare objectum formale, & motivum Spei dicatur aliquando summa Dei bonitas erga nos, aliquando summa Dei Fidelitas: utrumque verum est diversa ratione: Spei enim quatenùs includit amorem concupiscentię erga Deum actibus illis potissimùm prævius, objectum formale est summa Dei Bonitas erga nos, seu ipse Deus ut summum Bonum nostrum. Spei verò quatenùs actu principali continet certam expectationem æternæ beatitudinis, objectum formale, & motivum est summa fidelitas Dei promittentis auxilia congrua ad illam consequendam: ut mox patebit ampliùs.

§. III. *Spes actualis, seu actus principalis Spei.*

I. EST *expectatio æternæ Beatitudinis*. Rursùs significatur objectum materiale primarium spei, quod est ipsa Beatitudo æterna, tum objectiva, quæ est ipse Deus summum Bonum nostrum à nobis æterna beatitudine fruendus, & nunc sperandus: tum formalis, quæ est clara, ac beatifica Dei visio, ac fruitio. 6

II. Expectatio *certa*: nimirùm ob certitudinem motivi formalis, quod est summa Dei Fidelitas promittens nobis auxilia sufficientia, & efficacia ad æternam Beatitudinem consequendam, ut §. 1. indicatum, hac sola differentia, quòd spei sic acceptę quoad actum primarium objectum formale proximum sit ipsum auxilium divinum; mediatum sit promissio divina; ultimatum, & principale sit dicta Dei promittentis Fidelitas summa: nam ideò certò spero Beatitudinem, quia auxilia promissa scio: & ideò spero auxilia, quia Deus promisit; & ideò fido promissioni Divinę, quia est summè, & infinitè fidelis in promittendo, potens, & volens præstare, quod promisit, quia omnipotens, & summè erga nos bonus, ac benignus est. Hoc nimirùm sensu David in Psalmis passim spem suam collocat in auxilio, adjutorio, gratia, & misericordia Dei dicens: *Deum adjutorium Spei suæ*;

suæ; Deus auxilium meum, & spes mea in Deo est. Et Concil. Trid. *Sess. 6. cap. 13.* dicit: *In Dei auxilio firmissimam spem omnes collocare debent*.

III. *Ex gratia Dei, & meritis nostris*: nam æternam beatitudinem sperare debemus, neque ex sola gratia Dei sine nostra cooperatione, meritis, uti sperant hæretici, neque ex solis nostris meritis, & operibus sine gratia Dei; sed in utroque, ita nimirùm, ut gratia Dei sit motivum principale spei nostræ, nostra verò merita motivum secundarium, non quidem quatenùs præcisè à nobis, & nostris viribus sunt, sed quatenùs & ipsa sunt ex gratia Dei, ac Dei dona, & media ordinata ad Beatitudinem. Deus enim est, ait Apostolus ad Philip. 2. *Qui operatur in nobis & velle, & perficere pro bona voluntate*. Et Christus Joan. 15. *Ego sum vitis vos palmites, &c.* quia *sine me nihil potestis facere*. Et Concil. Trid. *sess. 6. c. 16.* disertè ait: *Licèt bonis operibus in S. litteris tanta tribuantur, absit tamen, ut Christianus homo in se ipso vel confidat, vel glorietur, & non in Domino, cujus tanta est erga omnes homines bonitas, ut eorum velit esse merita, quæ sunt ipsius dona*. Hæc Concil.

§. IV. *Spei actus concomitans*, Timor.

7 SPei Theologicæ tendentis in æternam Beatitudinem, ut bonum maximè arduum assequendum per alia Divina actos concomitans, & secundarius est *timor*, ne illo summo Bono excidamus. Etsi enim spes nostra certissima sit, quantùm est ex promissione Dei: quia tamen promissio non est facta nobis absolutè, sed requirit nostram cooperationem, merita, & perseverantiam, de quibus nemo certus esse potest: nam ut ait Ecclesiast; c. 9. *Nescit homo, utrùm amore, an odio dignus sit, sed omnia in futurum servantur incerta*: Et Apo. 1. Cor. 4. *Nihil mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum*, hinc in homine semper conjoncta esse debet & spes firma ex parte Dei, de ejus gratia, & auxiliis; & timor humilis ex parte nostra, de nostra sofficiente cooperatione: Inde ne desperemus, hinc ne præsumamos, sed ut hortatur Apost. ad Phil. 2. *cum metu, & tremore salutem vestram operamini*. Id ipsum passim hortantur S S. P P. Juvat audire unum, & alterum. D. Hieron. Epist. ad Celantiam: *Quamdiu in hujus vitæ agone versamur, nec peccator desperare debet, cùm uno die se justum efficere possit, nec Sanctus (id est, qui nullius culpæ sibi conscius est) securus esse debet, ne de præterita justitia confidens remissior efficiatur, sed exemplo Apostoli* ad Philip 3. *Quæ retro sunt obliviscens, ad ea, quæ priora sunt, se extendat*. D. Agust. *lib.* de correpr. & grat. *c. 13. Propter hujus utilitatem secreti (ne fortè quis extollatur, sed omnes, etiam qui benè currunt, timeant, dum occultum est, qui perveniant) credendum est, quosdam de filiis perditionis non accepto dono perseverandi usque ad finem in fide, quæ per dilectionem operatur incipere vivere & aliquandiu fideliter, ac justè vivere, & postea cedere*. D. Bernard. Serm. 1. in Septuagesima. *Quis potest dicere. Ego de electis sum, ego de prædestinatis ad vitam, ego de numero filiorum? Reclamante Scriptura, nescit homo, si sit dignus amore, an odio? Certitudinem utique non habemus, sed spei fiducia consolatur nos, ne dubitationis hujus anxietate penitus cruciemur*. Hæc Sanctus, Lege D. Bonaventur. in 3. *dist. 26. cap. 1. 4. 5.* Spei ergo Theologicæ actus principalis est sperare, & confidere in Deo contra desperationem; secundarius, & concomitans est timere, & diffidere de se contra præsumptionem. Ut infrà patebit amplius.

SECTIO II.

Spei Theologicæ necessitas, & obligatio.

SUMMARIUM.

8 *Spes necessaria ad salutem necessitate medii, & præcepti in adulto.*
9 *Præceptum divinum naturale, & positivum obligat ad actum spei.*
10 Per se, *sed sub initium usus rationis.*
11 Per accidens *autem sæpiùs obligat.*
12 *Sicut & ad elicidendum actum timoris Dei, quoties imminet periculum proximum peccandi mortaliter.*

8 CErtissimum est de Fide, spem esse necessariam ad salutem necessitate medii, & consequenter etiam in potente sperare, necessitate præcepti. Ad Roman. 8. *Spe salvi facti sumus*. Et late ad Hebr. 10. & 11. *Credere enim oportet accedentem ad Deum, quia est, & inquirentibus se remunerator sit*. Ubi cum Fide Spes exprimitur. Ad Coloss: 1. *Si tamen permanetis in Fide fundati, & stabiles, & immobiles in Spe &c.* Ratio eadem est, quæ suprà de Fide: quia ad salutem necessitate medii omninò necessarium est homini adulto tendere in ultimum finem cognitione, & affectu; cognitione quidem per Fidem, affectu verò per spem, & Charitatem. Fide enim apprehendimus Deum ultimum finem: Spe expetimus, & expectamus eum, ut summom Bonum nostrum: Charitate ei conjungimur, ut summo Bono in se: ergo &c. Præceptum spei quadruplex est, duplex affirmativum. 1. De eliciendo actu spei: 2. De eliciendo actu Timoris, certo tempore, & casu exigente, & his opponitur duplex præceptum omissionis, nimirùm non sperare, & non timere, quando oportet; & de his dicam *in hac Sectione*. Est duplex negativum: nimirùm, de non desperando, & non præsumendo contra Timorem Dei; quibus similiter opponitur duplex præceptum commissionis, nimirùm desperatio, & præsumptio, de quibus dicam *Sect. 3. & 4.*

ASSERTIO II.

P*Ræceptum Divinum naturale, & positiuum obligat ad eliciendum actum Spei solùm quatenùs necessarius est necessitate medii sub initium usus rationis: non item posteà; per accidens autem sæpiùs, quemadmodùm etiam ad eliciendum actum Timoris Dei, quoties imminet periculum proximum peccandi mortaliter*. Communissima DD.

§. I. *Præceptum Divinum naturale positivum Spei.*

RAtio præcepti naturalis est, quia quidquid est necessarium ad salutem necessitate medii homini adulto, 9 etiam est necessarium necessitate præcepti naturalis, quo homo tenetur tendere in suam salutem, & finem ultimum per media ordinata; sed Spes actualis Beatitudinis per media divinitùs ordinata, & promissa obtinendæ, est necessaria necessitate medii, ut modo prædictum fuit: ergo præcepto naturali tenetur homo aliquando exercere actum Spei, saltem quatenùs est necessarius necessitate medii. De præcepto positivo non potest esse dubitatio homini legenti Scripturas, cùm nihil sæpiùs inculcetur singulis ferè paginis, quàm præceptum sperandi, & timendi Deum, ut superfluum sit allegare. Cæterùm cùm hoc præceptum Spei affirmativum sit, non utique pro semper, sed solùm aliquando, & certo tempore aliquo per se loquendo, & eodem omninò modo, quo præceptum Fidei ad eliciendum assensum rebus revelatis obligabit. Sed claritatis gratia brevissime applico.

§. II. *Sub initium usus rationis.*

CUm primùm nimirùm homini rationis usum adepto 10 Deus, & Beatitudo æterna tamquam Finis, in quem bonis actibus, & mediis ordinatis tendere debet, sofficienter proponitur, tunc enim non diù saltem differre debet, quin in hunc finem per actum Spei feratur, mora culpabili prudentis judicio æstimanda *Communis DD.* maximè *Thomistarum apud* Sanchez *lib. 2. moral. c. 39. n. 3.* Quamvis ipse contradicat cum multis aliis, & subdubitent *Scotistæ*: eo quod tunc sufficere videatur Spes implicita in pio motu, voluntatis in Deum ipsum actum Fidei consequente. Et certè sufficienter censendi sunt elicuisse actum Spei, & præcepto satisfecisse, cùm proponant abstinere à peccatis, & Deum non offendere, ne salute excidant. Et quis hominum non sæpissimè elicit hunc actum? Vide, quæ in simili dicam *c. seq. de Charitate*, ubi explicabitur prima propositio inter damnatas sub *Alexand. VII Pontifice*.

§. III. *Non item posteà: per accidens autem sæpiùs.*

HAbito ergo semel actu sive explicito, sive saltem im- 11 plicito Spei, quo necessitati medii satisfactum sit, quando deinceps per se obliget præceptum affirmativum Spei, vana, & inutilis est quæstio; cùm ex una parte nullum tempus assignari possit, quemadmodùm de ipso actu Fidei, sicut suprà suo loco demonstratum est *c. 2. sect. 3.* Ex altera autem parte moraliter non contingere possit, quin homo non desperatus sæpissimè cupiat actum Spei. Per accidens autem sæpiùs obligari potest, & generaliter in duplici casu.

I. Quotiescumque homo gravi periculo, vel tentatione desperationis affligitur, & urgetur, unde eripi non posse videatur; nisi animum contrario actum Spei Theologicæ confirmet. *Communissima.* Tenetur enim tunc homo tentationi resistere, & periculum peccati fugere quantùm potest, sub peccato mortali: at non potest resistere tali tentationi,

& evadere periculum, nisi exercendo oppositum Spei, ut supponitur: ergo &c. Quo quidem casu non præceptum affirmativum spei per se, sed negativum, obligans ad non desperandum, obligat etiam ad sperandum tamquam medium necessarium ad evadendum desperationis barathrum sub eodem numero peccato, ut in simili suprà de Fide ostensum est.

II. Præceptum Spei per accidens obligat, quotiescumque tenetur homo exercere actum necessariò requirentem Spem: utpote actum Orationis, Pœnitentiæ, Contritionis, vel Attritionis, &c. Actus enim veræ Orationis, Contritionis, &c. simpliciter stare non potest absque formali, vel virtuali actu Spei de gratia, venia, misericordia divina, ut per se manifectum est; nullus enim orat, vel petit aliquid à Deo, quòd non speret, & inanis est pœnitentia sine spe veniæ. Item per accidens obligat præceptum Spei de auxilio divino; quoties imminet tentatio cujusvis lapsus in peccatum, quamvis tunc omissio Spei non sit peccatum distinctum ab illo peccato, v. gr. luxuriæ cum omissione Spei perpetrato; ut ex communi notat Layman *hic c. 1. num. 1. in fine*. Et nos aliquid mox iterùm.

§. IV. *Quemadmodùm etiam ad eliciendum actum Timoris Dei.*

12 PRæceptum timendi etiam frequentissimè inculcatur in S. Scriptura. Ecclesiast. 1. *Timor Domini expellit peccatum*; Et *qui sine timore est, non potest justificari*. Atque Matth. 10. *Timete eum, qui potest & animam, & corpus perdere in gehennam*. 2. Petr. 2. *Deum timete*. Ad Philipp. 2. *Cum timore, & tremore salutem vestram operamini*. Et ratio præcepti est evidens: nam ipsum præceptum obligans ad prosecutionem boni consequendi, hoc ipso consequenter obligat secundariò ad fugam, vel timorem mali oppositi incurrendi: atqui præcepto divino naturali positivo obligatur homo ad actum Spei, seu prosecutionis firmæ summi boni, ac beatitudinis per media ordinata consequendæ: ergo simili præcepto divino homo quoque obligatur ad actum Timoris Dei, seu fugam oppositi summi mali, scilicet æternæ damnationis, & omnium, quę nos à summo Bono abducunt, & ad æternam damnationem adducunt, uti sunt omnia, & sola peccata mortalia, eorumque propinqua, ac proxima pericula; & consequenter præceptum timoris obligat per accidens (certè numquam per se, secluso periculo labendi) quoties imminet periculum proximum peccandi mortaliter: toties enim tenetur homo cavere peccatum; non cavet autem peccatum, nisi aliquo concussus timore Dei, sive filiali, sive initiali, sive etiam servili tantùm. Timor filialis est, quo homo timet, & refugit peccatum ex amore Dei summi boni, & quasi affectu filiali abhorret offensam cœlestis Patris. Et hic dicitur Timor Domini Sanctus; estque effectus Charitatis. Timor initialis dicitur, quo homo timet, & refugit peccatum, ut est offensa Dei, æterna, vel temporali pœna punienda. Dicitur initialis, quia talis timor est initium conversionis, juxta illud Isa. 26. *A timore tuo, Domine concepimus, & parturivimus Spiritum salutis*. Et talis timor est effectus Spei tendentis in Deum, ut Beatitudinem, & summum Bonum nostrum, & consequenter etiam timentis per peccatum, & offensam Dei ab illo summo Bono separari, est utilis, & meritorius. Timor servilis tantùm dicitur, quo homo timet Deum, & peccatum solummodò ob metum, & ex metu pęnæ æternæ, vel temporalis à Deo comminatæ: & hic timor etsi sufficiat in periculo labendi, seu peccandi mortaliter ad peccatum impediendum, adeòque satisfaciat in periculo labendi &c. præcepto Timoris Dei tunc exercendi; quia tamen ordinariè est filius amoris proprii, inutilis est, non meritorius, etiam sæpe vitiosus mortaliter, quando nimirùm homo ita constitutus est, ut positivè nollet fugere peccatum, sed vellet hic, & nunc peccare, nisi illas pęnas timeret, ut alibi iteratò explicatum est. Denique ex communi rectè hic concludit *Marchant.* non elicere actum timoris Dei, cùm periculum peccati urget, non constituit speciale peccatum distinctum ab eo, quod ob defectum timoris Dei omissi committitur, quia nimirùm utrumque præceptum, & de eliciendo actu timoris, & de cavendo quocumque peccato, uno eodemque fine determinatur. Etenim præceptum timoris Dei est generale remedium à Deo impositum, & in quolibet præcepto particulari virtualiter inclusum, generaliter movens ad cavendum peccatum committendum, & ad recedendum à peccato jam commisso. Ex dictis jam patet de duobus peccatis omissionis contrà virtutem Spei. Quæ sunt omissio actus sperandi, & omissio actus timendi tempore debito. Porrò sicut in virtutibus moralibus uni virtuti opponitur duplex peccatum commissionis, unum per excessum, alterum per defectum (v. g. liberalitati opponitur per excessum prodigalitas, & per defectum avaritia) ita virtuti Spei Theologicæ opponitur duplex peccatum commissionis, desperatio per defectum, & præsumptio per excessum, contra duplex præceptum Spei negativum non desperandi, & non præsumendi, utrumque ad semper, & pro semper obligans.

SECTIO III.

Peccatum desperationis.

SUMMARIUM.

13 *Quæ desperatio negativa, privativa, & positiva propriè dicta* desperatio?

14 *Desperatio positiva deliberata de beatitudine, vel mediis ad illam, peccatum mortale; magis tamen, vel minùs grave juxta diversa motiva desperandi.*

15 *Quatuor viæ, & regulæ particulares dignoscendi gravitatem desperationis.*

16 *Desperare de propria virtute non semper est peccatum.*

DEsperatio, sicut infidelitas *cap. præced. sect.* 1. accipi potest negativè, privativè, & positivè. Desperatio 13
negativa, sed impropriè dicta, est carentia Spei in homine, qui non potest, vel non debet habere Spem actualem, ut in pueris, amentibus, infidelibus, qui nihil umquam audierunt de Beatitudine æterna, ac etiam in fidelibus eo tempore, quo non obligat præceptum Spei; & sic nullo modo est peccatum. Desperatio privativa etiam impropriè dicta, est carentia Spei, vel omissio voluntatis actus sperandi in homine, qui potest, & hic, & nunc deberet habere actum Spei, eo scilicet tempore, quo obligat præceptum sperandi, juxta supra dicta; & sic etsi sit peccatum mortale contra pręceptum affirmativum sperandi, non tamen potest dici propriè desperatio, aut talem hominè desperare, quippe qui Spem nunquam habuit. Omissis ergo his improprietatibus: positiva, & propriè dicta desperatio definitur *abjectio positiva voluntaria, & deliberata omnis Spei consequendi beatudinem, vel media sufficientia ad illam*. Cùm scilicet voluntas actu positivo deliberato deponit, & abjicit omnem spem consequendi beatitudinem, vel media ad illam; ideòque positivè non vult ampliùs in operando tendere in illam, sicut enim ipsius Spei, ita etiam oppositæ desperationis objectum primarium est Beatitudo obtinenda; objecta verò secundaria sunt media omnia ad illam consequendam ordinata, ut gratia Dei, remissio peccatorum, & emendatio vitæ, Justificatio &c. Non enim peccat minùs, qui desperat de remissione peccatorum, gratia Dei, emendatione vitæ, vel quocumque medio consequendæ Beatitudinis, quā qui directè desperat de ipsa Beatitudine consequenda.

ASSERTIO III.

DEsperatio positiva, scilicet deliberata, & voluntaria abje- 14
ctio omnis Spei consequendæ Beatitudinis, vel media ad illam est peccatū mortale gravissimum, magis tamen, vel minùs grave juxta diversa motiva desperandi. Certa apud omnes.

Hoc nimirùm est peccatum primum in Spiritum Sanctū, quatenùs desperatio procedit ex diffidentia de bonitate, misericordia Dei, Spiritui Sancto specialiter appropriata: & eo ipso, quo desperans abjicit spem Beatitudinis, & mediorum ex Dei gratia, & sua cooperatione præstandorum Spiritui Sancto omnem prorsùs viam, & aditum per gratiam in animam suam includit. Neque solùm desperatio de se gravissimum peccatum est, cùm per eam homo totaliter, & directè se avertat ab ultimo Fine, & volens in damnationem præcipitet, juxta illud D. Isidori *lib. 2. de Summo Bono, cap. 14. Perpetrare flagitium mors animæ est, desperare autem est descendere in infernum:* Verùm est etiam multorū, & gravissimorum peccatorū causa. Ad Ephes. 4. *Qui desperantes semetipsos tradiderunt impudicitiæ in operationē omnis immunditiæ &c.* Et Jer. 28. in persona peccatoris; *Desperavimus, post cogitationes enim nostras ibimus, & unusquisque pravitatem cordis sui mali faciemus.* Fit namque ut desperantes de misericordia Dei, & salute consequenda, abjecta omni cura salutis, absque omni freno timoris se tradant omnibus peccatis, injustitiis, libidinibus, horrendis latrociniis &c. ut tandem conscientia scelerum cruciati; & vitæ pertæsi sibi ipsis mortem inferant, sequaces Judæ post traditionem Domini desperantis, qui abiens laqueo se suspendit. Dixi *esse peccatum magis, & minùs grave juxta motiva diversa desperandi*; pro quo discernendo notentur sequentes.

Regulæ

Regula Particulares.

15 I. QUiſquis deſperat ex eo, ut arbitretur, Deum illum ſalvare non poſſe, aut de facto nolle, aut illum de facto poſitivè reprobaſſe abſque peccatorum prævisione, aut peccata ſua irremiſſibilia eſſe, aut ſuam malitiam, & operationem Dei gratia vinci non poſſe, ut dicat cum improbo Cain. *Major eſt iniquitas mea, quàm ut veniam merear*: præter peccatum mortale deſperationis, etiam crimen hæreſis committit. *Ratio clara eſt*; Omnis enim voluntariè, & pertinaciter adhærens propoſitioni hæreticæ, eſt formalis hæreticus, ſed omnes illæ propoſitiones ſunt hæreticæ, ut conſtat ex Sacra Scriptura, & Definitionibus Eccleſiæ: nullus enim eſt, quem Deus ſalvare non poſſit, aut nolit, aut poſitivè damnare velit ante peccatorum, & finalis impenitentiæ prævisionem; damnatio enim ſequitur judicium Dei: At Jacobi 2. *Miſericordia Dei ſuperexaltat Judicium*. Et Ezech. 18. *Nunquid voluntatis meæ eſt mors impii, dicit Dominus, & non ut convertatur à viis ſuis, & vivat?* Iſa. 1. *Lavamini, mundi eſtote, &c. ſi fuerint peccata veſtra, ut coccinum, quaſi nix dealbabuntur*. At quid ſi Deus peccatori revelaret ſuam damnationem? Speculativum dubium conſulto rejicio in finem.

II. Quis quis deſperat ex eo, quòd credat ſe non eſſe de numero prædeſtinatorum, aut quia diffidit omninò ſe poſſe emendare vitam ſuam cum auxilio Dei, præter peccatum deſperationis etiam crimen temeritatis in materia Fidei committit, quia nimirùm in materia Fidei de occultis Dei judiciis judicare præſumit, quę abſque revelatione ſciri non poſſunt, nam teſte ſapiente Eccleſiaſtic. 9. *Neſcit homo utrùm amore, vel odio dignus ſit*: & ideò juxta Apoſtoli pręceptum, cum metu, & tremore quilibet ſalutem ſuam operari tenetur.

III. Qui deſperat de miſericordia, gratia, auxilio Dei abſque errore, vel temeritate in materia Fidei, utpotè quia putat Deum de facto ſui non miſerturum, non ſalvaturum, auxilia efficacia non pręſtiturum &c. aut ex puſillanimitate, ob difficultates apprehenſas, & infirmitatem ſuam tamdiu compertam arbitratur ſe non perſeveraturum, ideoque damnandum, ſicque Spem omnem Beatitudinis conſequendę abjicit, mortaliter quidem peccat peccato deſperationis ſimplicis tamen abſque peccato admixto hęreſis: quia nimirùm talis deſperatio nullo errore contra Fidem nititur: non enim eſt de Fide credendum, quòd Deus de facto ſit tui miſerturus, & te ſalvaturus, ſed tantùm quòd poſſit tui miſereri, teque ſalvare, atque etiam velit, ſi ex parte tua non deficias: nec eſt de Fide, quòd tu ſis perſeveraturus, ſed ſolùm, quòd cum Divino auxilio perſeverare poſſis, & fieri poſſit, ut quis recta Fide quidem credat, quod credendum eſt, nimirùm omnes homines ex gratia, & auxilio Dei ſufficiente per merita Chriſti ſalvari poſſe, ipſe tamen in particulari ex puſillanimitate ob apprehenſionem difficultatum, & imbecillitatis ſuę, ſe exiſtimet de facto ſalvandum non eſſe, ideòque animo deſpondens omnem conatum omittere velit. Tota ergo tunc ratio peccati conſiſtit in hoc, quòd diffidat, & deſperet, cùm tamen confidere, & ſperare deberet ex pręcepto divino.

IV. Deſperatio de propria virtute ex conſideratione ſuę
16 infirmitatis, peccatorum gravitatis, ac multitudinis, frequentiſſimorum lapſum, inveteratę conſuetudinis &c. ſi Spem Divinę miſericordię, & auxilii non excludat, ſed retineat, vel apprehendat, peccatum non eſt, quin melioris vitę incentivum; fieri enim poteſt, ut homo ex conſideratione ſuę infirmitatis, gravium, & multiplicium peccatorum, ſentiens ſe omni virtute deſtitui, abſolutè de ſe omnibus ſuis viribus deſperet, interim in ſolam Dei miſericordiam infinitam, & omnipotens auxilium animum convertat, cum Spe pleniſſima in unum Deum, qui illum ſalvare poteſt. Et hęc eſt vera Chriſtiani hominis Spes, & fortitudo confirmans ad ſalutem, tantoperè commendata à Spiritu Sancto in ſacris Litteris: Pſal. 31. *Sperantem in Domino miſericordia circumdabit*. Pſal. 32. *In Domino ſperans non infirmabor*. Iſa. 40. *Qui ſperant in Domino mutabunt fortitudinem*. Et eleganter depingit Jeremias Tren. 3. *Et dixi: Periit finis meus, & ſpes mea à Domino. Recordare paupertatis, & tranſgreſſionis meæ, abſynthii, fellis. Memoria memor ero, & tabeſcet in me anima mea, Hæc recolens in corde meo, ideò ſperabo. Miſericordia Domini, quia non ſumus conſumpti, quia non defecerunt miſerationes ejus*. Ubi Propheta ex diffidentia, & deſperatione ſui aſſurgit ad ſpem in ſolo Deo collocandam, in quo ſanè conſiſtit ſpecialiſſimum; & ferè unicum remediū contra deſperationem in quantumvis gravi tentatione, Exempli gratia: proponit tibi Dæmon, vel ipſa mala conſcientia tua multa, & gravia peccata, recidivas continuas, peſſimos habitus, certam ex peccatis damnationem, &c. prudenter facis, ſi omnia concedas, & de viribus tuis ſimpliciter deſperes: verùm admiſſa in omnibus imbecillitate, & impotentia tua, animum converte ad Deum, qui ſolus te ſalvare poteſt, & qui infinitos peccatores, quorum ſalus deſperata fuit, ſalvavit; idem tibi præſtare poſſe per auxilia, & media opportuna, atque ex infinita ſua bonitate, & miſericordia, largiſque promiſſionibus etiam velle, firmiſſimè confide. Itaque totaliter innixus Bonitati, & Miſericordiæ Divinæ, ejuſque auxiliis ſemper paratis, ne anxiè apprehendas omnimodam emendationem vitæ, & perſeverantiam uſque in finem, ſed velut dietim, ſeu de die in diem vivens cum Deo tuo ſemper, ſaltem hoc die propone efficaciter gratiæ Dei cooperari, & facere, quantùm potes; craſtinum verò, & reliquum committens Divinæ Providentiæ, & infinitæ Bonitati non volenti mortem hominis, ſed potiùs ut convertatur, & vivat. Lege *Marchant. hic cit. 3. q. 5.* Et vide etiam dicta in materia de Pœnitentia, cùm de propoſito.

Dicta ſemper intelligenda ſunt de deſperatione *voluntaria, & deliberata* Beatitudinis, & mediorum ad illam, ut excludantur involuntariæ, & indeliberatæ tentationes, imaginationes, phantaſiæ melancholicæ, hypocondriæ, pro quibus curandis Medicus cum pharmacis advocandus eſt. Item deſperationes etiam voluntariæ ex aliis motivis, ut ex avaritia, ex libidine, ex intento quovis imprudenter appetito, & non conſecuto. Ex quibus cauſis multi ſibi ſæpè mortem inferunt, quæ nefanda non pertinent ad deſperationem contra virtutem Spei Theologicæ, ut patet, ſed ad alia vitia, & homicidium ſui ipſius. Quòd ſi tamen quis ex deſperatione Divini auxilii in ſuis laboribus, vel tribulationibus, præ impatientia mortem ſibi optaret, vel inferret, is utique etiam peccaret peccato deſperationis contra virtutem Spei.

SECTIO IV.

De peccato Præſumptionis.

SUMMARIUM.

17 *Præſumptio quid, quale, & quando peccatum?*
18 *Ad dignoſcendum, qualiter peccetur, ſeu peccari poſſit peccato præſumptionis, ſtatuuntur quatuor* regulæ particulares.
19 *Corollaria.*
20 *An quis revelata ſua damnatione, adhuc ſperare poſſet? Reſpondetur ſub diſtinctione.*

ASSERTIO IV.

PRæſumptio generatim *eſt actus voluntatis deliberatè proponentis, ac confidentis Beatitudinem, remiſſionem peccatorum, aliave dona, vel beneficia conſequi abſque mediis à Deo ordinatis*. Specialiter autem: *Præſumptio eſt fiducia præpoſtera de bonitate, & miſericordia, excluſo rigore Juſtitiæ, peccatis liberiùs perpetrandis habenas laxans*. Omnes. 17

Specialis iſta præſumptio propriiſſime dicta eſt peccatum graviſſimum in Spiritum Sanctum, quam maximè repugnans Bonitati, & Miſericordiæ divinæ Spiritui Sancto attributæ: quippè virtualiter ſalutem negans Juſtitiam Dei, & ipſam infinitam Bonitatem, ac Miſericordiam divinam in occaſionem peccatorum, & malitię, ac impęnitentię anſam detorquens grandi blaſphemia. Talis enim ita de Miſericordia Divina præſumens habet hujuſmodi judicium cauſale: quia ſcio Deum ſummè Bonum, & Miſericordem, ac peccatoribus, quantumvis gravibus, propitium uſque ad mortem, facili remedio contritionis, confeſſionis &c. peccata remittere &c. ideò liberiùs pecco, peccata peccatis accumulo, pœnitentiam uſque ad mortem differo, facilè tunc pęnitentiam acturus, confeſſurus; gratiam, remiſſionem peccatorum, ac ſalutem impetraturus: ideòque virtualiter ſaltem judicat infinitam Dei Bonitatem, & Miſericordiam dare occaſionem, vel anſam liberiùs peccandi, quæ graviſſima eſt blaſphemia. Quod ſi tamen ejuſmodi fiducia Miſericordiæ Divinæ, confeſſionis, remiſſionis &c. non eſſet cauſa peccandi, ſed ſolùm haberet ſe concomitanter, vel conſequenter ad peccatum, neque præſumptio de Miſericordia Dei, neque peccatum in Spiritum Sanctum dicendum foret, ſed verus actus Spei Theologicæ, qua quilibet quantumvis gravis peccator quovis tempore uſque ad mortem Miſericordiam Dei ſperare tenetur. Vide rurſus in ſimili de Pœnitentia. Verùm hic præſumptionis generatim ſumptæ motiva explicanda ſunt, pro quorum gravitate diſcernenda ſint ſequentes.

Regulæ particulares.

18 I. QUicumque præſumit, ſe gratiam, juſtitiam, ac æternam Beatitudinem ex ſe ipſo, & ſolis ſuis viribus, virtute, & induſtria conſecuturum, præter præſumptionis peccatum mortale, etiam crimen hæreſis committit. Ideò enim dudùm damnata eſt hæreſis Pelagiana contra expreſſum verbum Dei: *ſine me nihil poteſtis facere*. Eaq; præſumptio ſæpè damnatur in Scriptura. Judith. 6. *Præſumentes de ſe humiliat &c.* ſimiliter, qui præſumit de tanta Dei Miſericordia, ut confidat ſe æternam Beatitudinem conſecuturum abſq; meritis, & cooperatione ſua propria, aut remiſſionem peccatorum ſine actibus propriis pœnitentiæ, aut cum hæreticis noſtri temporis credit ſe ſola fide in Chriſtum abſque ſua cooperatione, & meritis juſtificari, & ſalvandum eſſe, adeò ut quantumvis peccet, & in peccatis perſeveret, tamen virtute ſuæ fidei in Chriſtum præcisè, remiſſionem, & Beatitudinem conſecuturum, ſimul, & præſumptionis, & hæreſis crimen mortale committit. *Ratio patet.* Hæreticum enim eſt credere, hominem adultum abſq; meritis, & cooperatione propria ſalvari poſſe contra Verbum Dei, & Definitionem Eccleſiæ, præſertim Concilii Tridentini. Et notiſſimum eſt illud D. Auguſtini: *Qui fecit te ſine te, non ſalvabit,* (vel juſtificabit,) *te ſine te*. Quam clariſſimam ſententiam impoſtor Calvinus depravavit, addito *ſigno*? Quaſi loqueretur non negativè, ſed aſſertivè. Denique Jacob. 2. *Fides ſine operibus mortua eſt*. Et juxtà Apoſtolum ſuprà: ſola illa Fides juſtificat, quæ per Charitatem operatur.

II. Qui præſumit, aut de Miſericordia Dei credens, quod quantumvis peccet, & in peccatis perſeveret, Deum tamen tamdem miſericorditer liberaturum, & ſalvaturum, aut de ſua prædeſtinatione, credens ſcilicet pro certo ſe eſſe de numero prædeſtinatorum, & ideò ſibi perſuadet, quòd, quidquid egerit, tamen opportuno tempore Dei gratia convertendum, & ſalvandum, aut de propria juſtitia, meritis, & donis ſupernaturalibus etiam defacto habitis, credens ſe defacto certò perſeveraturum, & ſalvandum, nec gratia, & ſalute exciſurum, præter præſumptionis peccatum, temerarius eſt in materia Fidei, audens ſcilicet de occultis Dei circa ſe judiciis judicare, & præſumere, cùm neſciat homo, utrùm *amore, vel odio dignus ſit*. Et Apoſtolus tam ſeriò hortetur: *Qui ſtat, videat, ne cadat*. Hæreſim tamen non committit, quia non eſt de Fidei credendum, quòd non ſit convertendus, quantumvis peccet, aut quòd non ſit prædeſtinatus, aut quòd non ſit in bono perſeveraturus.

III. Quicumque Beatitudinem, gratiam, donum, ſeu effectum quemcumq; à Deo certò expectat mediis inordinatis, & ſupernaturalibus miraculoſis, ſecluſis vel neglectis mediis ordinariis, ac naturalibus ultra peccatum præſumptionis, etiam Deum tentat. Sic peccant in primis, qui pœnitentiam, Confeſſionem, aliaq; media ad ſalutem neceſſaria uſq; ad mortem differunt, credentes, quod Deus in articulo mortis illos non derelinquet, ſed mirabiliter extraordinario modo, raró exercito, juvabit, uti contingit latroni in Cruce. Item qui abſq; neceſſitate, vel graviſſima utilitate voluntariè ſe exponunt, vel permittunt evidenti periculo mortis corporalis, vel ſpiritualis animæ, id eſt proximæ occaſioni peccati mortalis, præſumentes, quòd Deus illos miraculosè eripiet, vel conſervabit. Item qui ſanitatem corporis, vel quemcumque effectum ſimilem, vel beneficium, quod naturalibus mediis acquirere poſſent, & deberent cum ordinario auxilio Dei, neglectis mediis naturalibus intendunt, & confidunt conſequi medio extraordinario ſupernaturali, & per miraculum. Denique omnium peſſima, & blaſphema eſt præſumptio, qui precibus, eleemoſynis, aliis bonis operibus, & mediis ſacris, ac tamdem ipſo Sacroſancto Miſſe Sacrificio intendunt, & ſperant conſequi, quæ per ſe mala ſunt, v.g. poſſeſſionem bonorum injuſtorum, cauſæ manifeſtè injuſtæ victoriam, injuſtam de proximo vindictā, amorem illicitum &c. Cùm tamen ſciant injuſta eſſe, & vetita, quæ ſperant, & poſtulant. Hi omnes nimirùm præter peccatum præſumptionis iniquæ contra virtutem Spei, qua dona à Deo per media ordinata ſperare debemus, peccant etiam graviſſimo peccato tentationis Dei contra virtutem Religionis, Divini nominis potentia, & Bonitate malitiosè abutentes, & inhonorantes. De quo ſuo loco ampliùs.

IV. Quicumque ſpem ſuam in creatura inordinatè collocat, ſecluſa ſcilicet, vel poſtpoſita Spe in uno Deo, ejuſque ope, & auxilio: etiam peccatum mortale præſumptionis incurrit. De quibus Jerem. 17. *Maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnē brachium ſuum, qui confidunt in verbis mendacii, qui ſperant in incerto divitiarum ſuarū*. Et alibi ſæpiſſimè præſertim in Pſalmis. Hujus damnabilis ſpei humanæ peſſimus eſt effectus, ut quidā ob omiſſionē creaturæ, v.g. amaſiæ, pecuniæ, &c. mortem ſibi optent, & inferant, omni in DEUM abjecta fiducia. Dixi tamen, qui *inordinatè* collocant: nam ſuppoſita principali Spe in Domino, ejuſque beneplacito, & auxilio, utique etiam licitum eſt ſecundariò ſperare in creaturis, tamquam mediis nobis ab ipſo Deo ordinatis ad impletionem Spei noſtræ, tam quoad ſpiritualia, uti ſperamus in oratione, interceſſione, & meritis Sanctorum, quàm quoad corporalia, & temporalia; uti ſperamus in gratia Principis, in perito Medico, in bono amico, etiam in propria virtute, ope, induſtria &c. referendo ſemper in beneplacitum, & auxilium Divinum, tamquam primarium motivum Spei noſtræ.

Animadverſiones corollariæ ad prædicta.

I. PEccata deſperationis, & præſumptionis, etſi formaliter ſint actus voluntatis, aut abjicientis omnem ſpem ſalutis, aut proponentis, & confidentis conſequi ſalutem, vel alia bona ſine mediis ordinatis, ſemper tamen innituntur alicui falſitati, ſeu judicio erroneo intellectus proponentis voluntati motiva falſa deſperandi, vel præſumendi: uti quoad deſperationem patuit in Cain Gen. 3 dicentis. *Major eſt iniquitas mea, quàm ut veniam merear*. Et quoad præſumptionem elegantiſſimè exprimit Iſaias c. 18. in perſona impiorum dicens: *percuſſimus fœdus cum morte, & cum inferno fecimus pactum, flagellum inundans, cùm tranſierit, non veniet ſuper nos: quia poſuimus mendacium ſpem noſtram, & mendacio protecti ſumus*. 19

II. Quoties ergo deſperatio, vel præſumptio innititur falſitati, ſeu judicio erroneo contra Fidem cum pertinacia, ſemper adjunctum habet crimen hæreſis, & deſperans, vel præſumens fit hæreticus ſaltem internus, ut *utraque Sect. Reg.* 1. oſtenſum eſt. Quando verò innititur falſitati, præcisè contra veritatem, quæ non eſt de Fide Divina, erit peccatum ſimplex erroneum, vel ſaltem temerarium juxta reliquas regulas datas.

III. Quemadmodùm habitus infuſus Fidei amittitur per peccatum infidelitatis poſitivæ, hæreſis, apoſtaſiæ, &c. ita etiam habitus Spei perditur per peccatum deſperationis poſitivæ, & voluntariæ. Ruſus ſicut amiſſa Fide, quæ eſt fundamentum Spei, ſeu (ut loquitur Apoſtolus) *ſubſtantia rerum ſperandarum*, neceſſariò ſemper amittitur habitus Spei (de Charitate per ſe patet amitti per omne peccatum mortale) ita etiam amiſſo habitu Spei per deſperationem ex motivo hæretico erroneo, etiam amittitur habitus Fidei ob adjunctam hæreſim: non item per deſperationem ex motivo non hæretico, etſi erroneo, vel temerario, juxta dicta.

IV. Peccatum tam deſperationis, quam præſumptionis licèt veniale eſſe poſſit ex defectu deliberationis, ſeu imperfectione actus, ſicut omnia alia peccata: ſemper tamen mortale eſt ratione materiæ; quia directè repugnat infinitæ Bonitati, Miſericordiæ, vel Juſtitiæ Divinæ (in quibus non datur parvitas materiæ juxta dicta ſuo loco) neque ſolùm repugnat ſecundùm pravam voluntatis affectionem, ſed etiam ſecundùm erroneum intellectus judicium, ut viſum eſt.

Dubium incidens ſpeculativum.

QUòd ſi alicui reveletur ſua damnatio æterna certò futura, poſſetne tunc licitè deſperare? An verò adhuc ſperare poſſet, & deberet? Voce dubium ſpeculativum, quia defacto non conſtat, factam eſſe alicui talem revelationem, & ſi fieret, accipienda eſſet in ſenſu comminatorio, uti aliæ pœnarum infligendarum comminationes, præſertim cum minùs congruat Bonitati Divinæ ejuſmodi revelatio: immo talem revelationem Divinæ Sapientiæ, & Bonitati repugnare piè opinatur S. Bonaventur. *In 1. diſtinct. 24. In expoſit. Magiſt.* Quamquam in hoc nullam repugnantiam meritò agnoſcunt ceteri DD. omnes. Poſito ergo, certò conſtare ejuſmodi revelationem eſſe abſolutam, & non tantum comminatoriam, reſpondendum videtur cum diſtinctione. 20

I. Si cui reveletur damnatio incurrenda ob peccatum jam commiſſum, cum denegatione omnis etiam ſufficientis gratiæ ad pœnitendùm, talis utique ſperare ampliùs non poſſet, ſed poſſet deſperare, ſeu non velle proſequi Beatitudinem, aut ad ejus aſſecutionem contendere, utpote impoſſibilem, cognitam ut talem; neque enim in hac cognitione eſſe turpitudo aliqua, quia eſſet cognitio rei inutilis, & impoſſibilis: immo velle eam proſequi eſſet malum. Non tamen eſſet licitum tunc ſe à Deo avertere, eum abominando, Beatitudinem contemnendo, teneretur que viator nova peccata, quia revelatio iſta non præjudicat libertati: deſineretque in tali homine ex parte conditio viatoris, quatenus non poſſet am-

plùs tendere in finem suum, etsi adhùc posset augere suam damnationem.

II. Si cui damnatio revelaretur ob peccatum futurum, vel etiam præteritum incurrenda, unde tamen cum auxilio sufficienti præstando resurgere possit, talis non posset desperare, seu nolle tendere efficaciter, quantum est in se, ad Beatitudinem consequendam, sed potiùs deberet adhùc sperare, & contendere ad illam per actus ab habitu Spei eliciendos, adeòque deberet confiteri, & pœnitere de peccato commisso, ob quod esset damnandus, aliudque nondum commissum, sicut, & quævis alia peccata devitare. *Ratio est*: quia damnatio sic revelata ante mortem est actus Divinæ voluntatis consequentis tantùm, ex suppositione nostræ operationis, & finalis impœnitentiæ: qua revelatione ab homine proin nec libertas, nec obligatio ad benè operandum, & peccatum vitandum tollitur: neque ipsa beatitudo impossibilis redditur: quare adhuc teneretur adhibere media ad Beatitudinem consequendam, & damnationem impediendam, adeòque etiam non ponere, sed tollere unicum, Beatitudinis impedimentum, & damnationis revelatæ causam, scilicet peccatum. Nec obstat, quòd certò sciatur Beatitudo non esse futura, sufficit enim, quòd sciatur esse possibilis, ac etiam futura, si media adhibeantur, quæ, non obstante revelatione damnationis, possunt, & debent adhiberi. Cæterùm tamen certum videtur, talem non posse habere actum Spei principalem, & propriè dictum, qui est expectatio certa futuræ Beatitudinis, adeòque necessario videtur præsupponere judicium intellectus de apparente saltem futuritione Beatitudinis, quod sanè non consistit cum opposito judicio infallibili. Talis ergo desideraret quidem Beatitudinem per actus à Spe elicitos, non tamen speraret ut futuram: immo sic sperando peccaret, ac proin posset hac ratione desperare, seu nolle prosequi Beatitudinem, ut simpliciter non futuram in sensu composito, & adhue tendere in illam ut possibilem. Vide nostrum Herincx *Tom.1. tr.1. d.3. n.56. & seq.*

C A P U T V.

De Charitate Theologica.

Quatenùs ipsum Deum potissimùm respicit.

S E C T I O I.

Charitatis definitio; actus, objectum, excellentia.

S U M M A R I U M.

1 *Charitas definitur esse 1. virtus Theologica. 2. supernaturalis. 3. effectivè à solo Deo procedens. 4. ab habitu gratiæ realiter indistincta.* Exemplar Seraphicum.
2 *Cujus actus proprius, & primarius est diligere Deum propter se.*
3 *Quid sit diligere Deum super omnia,* objectivè, appretiativè, & intensivè.
4 *Quid sit amor concupiscentiæ, & amicitiæ?*
5 *Quid sit amor Dei affectivus, & effectivus?*
6 *Amor Dei affectivus alius est affectu complacentiæ* (Exemplar Seraphicum.)
7 *Alius affectu desiderii.*
8 *Quid amor Dei affectivus, practicus, seu obedientialis?* (exemplar Seraphicum.)
9 *Explicatur Mandatum magnum*, Diliges Dominum Deum tuum, &c.
10 *Quid sit diligere ex toto corde, totalitate negativa, & positiva?* Exemplar Seraphicum.
11 *Charitatis objectum materiale, & formale est ipse Deus, summum Bonum in se.*
12 *Charitas est omnium virtutum perfectissima.*
13 *Et omnium forma, seu anima.*
14 *Ac radix omnis meriti.*
15 *Et hinc nullus omninò actus, quantumvis moraliter bonus, est meritorius gratiæ, & gloriæ, nisi sit à Charitate elicitus, vel imperatus, & in Deum actu, vel virtute relatus.*
16 *Quid sit* actu, *seu actualiter actiones suas in Deum referre? &c.*
17 *Quid sit, seu quando quis censeatur eas* virtute, *seu virtualiter in eum referre?*
19 *Corollarium notabile.*
19 *Affertur sententia* Suarez *volentis actus aliarum virtutum in homine etiam ex charitate non elicitos, vel imperatos, adhuc esse per se meritorios.*
20 *Charitatis objectum, & actus secundarius est* proximus.
21 *Quis intelligatur nomine* proximi?
22 *Proximus diligendus est* propter Deum.
23 *Amore scilicet amicitiæ, propter ejusdem participatam à Deo bonitatem, et volendo bona salutaria supernaturalia &c.*
24 *Qui amor amicitiæ debet esse supernaturalis tripliciter, ex parte* 1. Principii. 2. motivi, 3. objecti.
25 *Hinc à Charitate Theologica alienus est omnis amor proximi: 1. ex motivo tantum naturali. 2. de bono ad salutem non conducente; & 3. multò magis amor concupiscentiæ solùm.*

A S S E R T I O I.

C*Haritas est virtus Theologica supernaturalis, qua Deus propter se diligitur, proximus autem propter Deum.* Definitio est omnium: est paucis verbis, non tamen pauca, facilisque intellectu. Quatuor comprehendit explicanda. 1. Charitatis habitum. 2. Charitatis actum proprium primarium. 3. & Charitatis objectum primarium. 4. Charitatis actum, & objectum secundarium.

§. I. Charitatis habitus.

Est virtus Theologica supernaturalis.

I. V*Irtus*: quia verissimè, & omnium virtutum maximè 1
Charitas est bona qualitas mentis, quæ habentem perficit, & opus ejus bonum reddit. Ut abundè patebit in sequentibus. *Theologica*: quia actu suo elicito immediate tendit in ipsum Deum, quo velut genere conveniens cum Fide, & Spe, jam clara eminentia differt à virtutibus moralibus, atque ipsa virtutum moralium Principe, Religione, Fides enim actu suo elicito immediatè credit Deum, Deoque primæ veritati assentitur: Spes actu suo elicito immediatè concupiscit, & intendit consequi Deum, ut Summum Bonum nostrum: Charitas actu suo elicito, immediatè amplectitur Deum, ut Summum Bonum in se. Religio autem actu suo elicito, scilicet devotione, immediatè vult non ipsum Deum, sed cultum Dei, orationem, adorationem Dei, Sacrificium &c. At nonne immediatè oramus, & adoramus ipsum Deum? Ita. Sed Oratio, & Adoratio non sunt actus immediatè eliciti Religionis, sed tantùm devotio, quæ est prompta voluntas exequendi ea, quæ ad cultum Dei spectant, orandi, & adorandi &c. Longiùs à Divino objecto descendunt reliquæ virtutes morales, quàm ut claram differentiam advertere non debeas.

II. *Supernaturalis*, nimirùm à Deo per se infusa, juxta illud Apostoli ad Rom. 5. *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis*, Deum omninò supernaturaliter attingens, tamquam finem nostrum, supernaturalem maximè. Secernitur ergo, & excluditur hic omnis amor Dei, seu charitas naturalis, & acquisita, qua nimirùm diligimus Deum ex principio, & motivo naturali tantùm; qualis naturalis charitas, & amor utique dari potest. Quemadmodum enim Deus, saltem ut unus, primum Ens, & omnium principium, infinitæ perfectionis, bonitatis &c. naturaliter est cognoscibilis, quidni etiam sic naturaliter cognitus à creatura rationali naturaliter sit amabilis? Attamen non sufficit ad salutem. ejusmodi naturalis, & acquisita charitas, cùm implicet per medium naturale attingi finem adeò supremè supernaturalem: per charitatem enim non tantum attingimus, sed intimè conjungimur ultimo, & supernaturali fini nostro. III. Adeò quidem supernaturalis, & per se infusus est habitus nobilissimus Charitatis, ut à solo Deo effectivè in nobis producatur: à nobis verò solùm acquiratur dispositivè, vel meritoriè, utpotè per Sacramenta cum debita dispositione suscepta, aut extra Sacramenta per suum proprium actum, amorem Dei super omnia, aut contritionem perfectam. Semel acquisitus augeri potest perpetuò, tum per iterata Sacramenta, tum per actus suos elicitus, vel imperatos, seu quod idem est, per quosvis actus meritorios, ut §. 3. videbimus. Deperditur autem solùm demeritoriè, directè quidem per odium Dei, indirectè autem per omne peccatum mortale; quatenùs unionem, & amicitiam cum Deo destruit, ut ex dictis de peccato mortali liquet. Hæc omnia certa apud Scholasticos: hic summariè innuisse sat sit. Unum tamen adhuc adde. IV. Suavis, & facilis est sententia Antiquorum Scholasticorum cum *Magist. in 2. dist. 27. Scoto ibid. q. unica*. Et plurium RR. habitum infusum Charitatis Divinæ esse eumdem realiter cum gratia sanctificante, seu gratum faciente, differre solùm ratione, respectu, vel

ctu, vel connotato. Ita nimirùm ut idem realiter habitus nobilissimus à Deo infusus dicatur Gratia in ordine ad subjectum, quatenùs scilicet animam, vel hominem formaliter sanctum, justum, Deoque gratum, & dilectum reddit. Charitas verò dicitur in ordine ad operationem, quatenùs nimirùm inclinat hominem ad operationes sanctas, Deo gratas, & meritorias, seu quod idem est *Gratia* dicitur quatenùs hominem Deo, gratum, & dilectum facit, Deum velut inclinat, & movet; immo obligat ad hominem amandum, & tamdem salvandum. *Charitas* verò dicitur, quatenùs homini Deum reddit charum, & dilectum, illumque inclinat, & movet, ut Deum amet, gratisque actibus in eum tendat. *Ratio est*: quia si ullibi, certè hic militare potest Achilles ille Physicus: non sunt multiplicanda entia sinè necessitate; quænam autem hic necessitas ponendi duos realiter distinctos habitus pro Gratia, & Charitate; quin idem realiter habitus exercere possit utrumque prædictum munus? Atque ut rectè dicit Scotus *loc. cit n. 3. Quæcumque excellentiæ tribuuntur Gratiæ, & Charitati tribuuntur, utraque enim formaliter, & æqualiter dividit inter filios regni, & damnationis, 15. de Civitate c. 18. Utraque est etiam forma virtutis, & neutra potest esse informis: utraque etiam conjungit ultimo fini perfecta conjunctione, qualis potest esse in via: & si poneretur distincta, altera superflueret, quia reliqua sufficeret*. Hæc Scotus. Tu benè pondera. Alia huc spectantia qualiter nimirùm Charitas sit omnium virtutum perfectissima forma, commodiùs dicam §. 3.

§. II. Qua Deus propter se diligitur.

Charitatis actus proprius primarius.

2 CHaritatis actus proprius primarius est amore amicitiæ prosequi Deum super omnia, ac propter se ipsum irreferribiliter. *Omnes*. Ratio est: quia Charitatis Theologicæ proprium munus est, hominem aliquo modo pro ratione status conjungere cum Deo, ut ultimo Fine, ac summo Bono: sed nullus amor conjungit nos, ita cum Deo, ut ultimo fine, & summo Bono, nisi is, quo amatur Deus super omnia, & propter se ipsum irreferribiliter, ita nimirùm, ut ipse non referatur ad aliud, seu ametur propter aliud quodcumque bonum creatum, ut motivum primarium, & finale, ut sane ex terminis constat: nam eo ipso, quo amatur Deus propter quodcumque bonum creatum, ut motivum principale, & finale, jam non amatur Deus super omnia, sed minùs, quàm illud aliud bonum: nec consequenter talis amor conjungit nos Deo, ut ultimo fini, & summo Bono, sed potiùs illi alteri bono propter quod amamus Deum. Nam propter quod unumquodque tale, ipsum est magis tale, atqui sic amares Deum, teque conjugeres Deo propter aliquod aliud bonum, v. g. Beatitudinem, vel quod turpius, propter aliquod bonum, vel beneficium temporale, divitias &c. ergo magis amares illud aliud bonum, eique magis conjungereris, quàm ipsi Deo, consequenter illud aliud bonum esset tuus ultimus finis, & summum bonum, non ipse Deus. Quod ipsum est *velle uti fruendis, & frui utendis*, omnis humana perversitas. Ut alicubi acutissimè dixit Seraphicus Doctor D. August. De hoc iterùm necessariò *sect.* 4.

Amare Deum super omnia.

3 SEu magis, vel plùs, quam omnia, tripliciter intelligi, & fieri potest: *Objectivè, appretiativè, & intensivè*. 1. Amare Deum super omnia *objectivè*, est vero amicitiæ affectu velle Deo majora bona, quàm omnibus aliis: & sic necessariò diligitur Deus super omnia. Deo enim velle debemus ipsum infinitam, & omne bonum suum, nec alteri velle possumus. Etenim aliquod bonum Divinum Deo proprium eidem nolle, vel invidere, ad odium Dei spectat. Idem alicui creaturæ tribuere, ad idololatriam, vel hæreticam blasphemiam. 2. Amare Deum super omnia *appretiativè, vel æstimativè*, est affectus amicitiæ Deum magis æstimare, seu in omni majori æstimatione, & quasi pretio habere, quàm omnia alia: ideòque illi per amorem fortiùs, firmiùs, immobiliùsque adhærere, quàm omnibus aliis: adeò ut si opus fuerit, amans mallet omnia alia, & se ipsum potiùs perdere, quàm Deum summum Bonum suum supra omnia dilectum perdere, vel amittere, aut offendere, ut quandoque in mentis excessu factus, aut raptus, audeat, universam creaturam in duellum provocare cum Apostolo dicens: *Quis nos separabit à charitate Christi? &c.* Et sic amare Deum super omnia (*Sect. seq.*) videbimus esse necessarium de præcepto. 3. Amare Deum super omnia *intensivè*, est interiori actu, vehementiori motu, teneriori, atque ardentiori affectu Deum diligere, prosequi, in Deum tendere, ferri, abripi, quàm in ulla alia. En perfectiones amoris secundùm ordinem.

Prima perfectio amandi Deum super omnia *objectivè*, affectu benevolentiæ vult Deo ipsum suum esse, seu ipsum infinitum, & omne bonum suum, hoc ipsum vult quarta super omnia *intensivè*, affectu, sensuque cordis, quàm intensissimo, tenerrimo, flagrantissimo.

Altera perfectio, amandi Deum super omia *appretiativè*, affectu concordiæ vult Deo ipsum, & omne velle suum: hoc ipsum vult quarta super omnia *intensivè*, affectu, motuque cordis, quàm potest, contentissimo.

Tertia perfectio amandi Deum super omnia *extensivè*, vult Deo nos ipsos, omneque velle, & operari nostrum, affectu perfectæ tendentiæ. Hoc ipsum vult, & est quarta super omnia *intensivè*, affectu, conatuque penitùs ardente, & multa sæpe super vires moliente, uti docebit Assertio. Sed tu interim inspice, & jam aspira cum Seraphinis.

Exemplar Seraphicum

DEUS MEUS, ET OMNIA.

O Quàm super omnia *intensivè*! Audi alterum Seraphim ad alterum clamantem, & dicentem. Bonaventura *Vit. S. P. N. c. 9. initio Charitatem ferventem, qua sponsi amicus Franciscus ardebat, quis enarrare sufficiat? Totus namque quasi quidam carbo ignitus divini Amoris flamma videbatur absorptus. Subitò enim ad auditum amoris Domini excitabatur, afficiebatur, inflammabatur, quasi plectro vocis entrinsecæ chorda cordis interior tangeretur.* Quid ampliùs? ibid. §. 2. *Christus JESUS Crucifixus intra suæ mentis ubera, ut myrrhæ fasciculus jugiter morabatur, in quem optabat per excessivi amoris incendium totaliter transformari.* Quid ampliùs? Officium SS. Stigmatum lect. 4. *Cùm igitur Seraphicis desideriorum ardoribus sursùm ageretur in Deum, & affectus compassiva teneritudine in eum transformaretur, cui en Charitate nimia crucifigi complacuit, vidit quasi speciem unius Seraphim &c.* Et quid tandem? Ibid. lect. 5. *Disparens itaque visio post arcanum, ac familiare colloquium, mentem ipsius Seraphico interius inflammavit ardore; carnem verò crucifixo conformi exteriùs insignivit effigie: tamquam si ad ignis liquefactivam virtutem sigillativa esset impressio subsecuta. Statim namque in manibus, & pedibus ejus apparere cœperunt &c.* Jam scis, quid velim.

Totus ergo amor Franciscus, totus ardor, totus ignis, totus incendium, & verbo Hebræo, verissimè totus SERAPH. *ô charitatem ferventem* illam, *quis enarrare sufficiat?* Ecquis verò vel cogitare assequatur, quàm seraphica intensissimi amoris flagrantia flammeum illud pectus, succenso corde, per totas noctes evaporarit illud suum DEUS MEUS, ET OMNIA? Conare cogitare, & suspira.

Aspiratio S. Augustini, Manualis c. 10.

A*Mo te Deus meus, amo te, & magis, atque magis amare volo. Da mihi, Domine Deus, speciose præ filiis hominum, ut desiderem, ut amem te, quantùm volo, & quantùm debeo. Immensus es, & sine mensura debes amari. O Amor, qui semper ardes, & nunquam extingueris! Dulcis Christe, bone JESU, Charitas Deus meus, accende me totum igne tuo, amore tui, dulcedine tua, dilectione tui, desiderio tui, charitate tua, pietate, & suavitate tua, voluptate, & concupiscentia tui, quæ sancta est, & bona, & casta est, & munda, ut totus flamma charitatis tuæ vaporatus diligam te Dominum meum dulcissimum, & pulcherrimum ex toto corde meo, ex tota anima mea, ex totis viribus meis, & ex omni intentione mea.*

Hic jam ipse actus, & affectus amoris Divini, tamquam in proprio loco diligentiùs explicandus, & ad praxim applicandus est. Scripseram quidem de hoc ex professo in meo Seraphino Morali, sed ad paucorum manus pervenit iste libellus. Et rursùs nuper in meo Tyrocinio, seu Tract. 3. Sacramentali à *n.* 149. sed incidentaliter, quatenùs opus erat ad naturam perfectæ contritionis intelligendam. Meretur nobilissimus actus etiam tertiò inculcari, nec leniter remittendus est.

I. Amor

I. Amor generatim.

4 AMor generaliter est prosecutio boni apprehensi, seu motus appetitus in alium, vel aliud tanquam bonum apprehensum (sicut è contrà, odium est fuga mali apprehensi, seu motus appetitus in malum apprehensum, illud aversando &c.) Duplex est amor, concupiscentiæ, & amicitiæ. *Amor concupiscentiæ est*, quo alterum amamus, & benigno affectu prosequimur, quatenùs nobis est bonus, utilis, delectabilis, &c. ac proinde eo amore amamus magis nos ipsos, & nostrum commodum, quàm illum. *Amor amicitiæ est*, quo alterum amamus, ac bono affectu prosequimur, quatenùs ipse in se est bonus, ac propter ipsiusmet bonitatem propriam, & cum affectu unionis, tanquam aliquid ad nos pertinens: idque duplici affectu: 1. *Complacentiæ*, de ejus bono habito complacendo, gaudendo, favendo, gratulando quasi de nostro. Sicut è contrà de malo ejus tristando quasi de nostro. 2. *Desiderii*, bona, quibus caret, & eget, ei desiderando, optando, ac pro posse etiam procurando, mala avertendo &c. Hæc omnia exigit verus amicitiæ amor. Itaque *Amor concupiscentiæ erga Deum* est, quo diligimus Deum ut *bonum nobis*, quatenùs nimirùm nobis benefacit, & benefacturus speratur in hac, & altera vita, innumeris, immensisque bonis, naturæ, gratiæ, & gloriæ, ac beatitudinis: Et sic est actus Spei Theologicæ, qua Deum ut summum Bonum nostrum, æterna Beatitudine perfruendum principaliter, & secundariò etiam omnia ad eum finem consequendum necessaria, ac utilia bona, ac media spiritualia, ac temporalia consequi *concupiscimus*, atque ex infinita Dei Bonitate, ac promissionibus consequi confidimus, ac certa cum fiducia expectamus. Non ergo huc spectat hic amor: sed ad caput præcedens de Spe Theologica. Vide interim *loca cit. Theolog. Sacram. par. 3. n. 150. Amor amicitiæ erga Deum est*, quo amamus Deum propter se ipsum, quatenùs in se infinitè bonus, ac summum Bonum est, propter suam intrinsecam, infinitam, omnimodam Bonitatem, Perfectionem, Excellentiam: nimirùm & affectu *complacentiæ* de omni bono habito complacendo, congaudendo &c. & affectu *desiderii* bonum extrinsecum Gloriæ, & placiti desiderando, optando, ac pro posse in nobis, & aliis procurando, ut mox explicabo latiùs.

5 Mihi in ordine ad praxim semper placuit, & placet facilis, & simplex modus, quo Ascetici communiter amorem distinguunt in affectivum, & effectivum, seu practicum. Amor *affectivus* dicitur, quo affectu, & actu interno alteri (Deo vel proximo) bene volumus, de ejus bono habito gaudendo, bonum, nondum habitum desiderando &c. Amor *effectivus seu practicus* dicitur, qui ex affectu in opus procedit alteri (Deo, vel proximo) benefaciendo, bonum procurando, malum avertendo &c. Sic enim magnus Asceseos Magister D. Ignatius *in Libello Exercit. hebdom. quarta ante contemplationem* de Amore Dei, præstanter dicit. *In primis duo notanda sunt. Primum, quod amor ipse ab operibus magis, quàm à verbis pendet. Secundum, notandum est, quod amor consistit in mutua facultatum, rerum, & operum communicatione, puta, scientiæ, divitiarum, honoris, & boni cujuscunque*. Sic Sanctus Ignatius: per *verba* utique intelligens affectus, atque hoc ipso, quod dicat amorem magis ab *operibus* pendere, non vult excludere amorem affectivum, quo in amati bonitate complacet sibi quispiam &c. sed vult indicare, quod amor affectivus non sufficiat ad perfectionem, & salutem, nisi ei etiam amor effectivus, & practicus in opus procedens jungatur: nam teste D. Greg. hom. 3. in Evangelia. *Nunquam est amor Dei otiosus: operatur enim magna, si est: si verò operari renuit, amor non est*, (perfectus intellige.) Et ipse Salvator Joan. 14. Dixit: *Qui habet mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me.* Habent ergo se amor affectivus, & effectivus ad invicem, sicut Fides, & Charitas. Ac proinde sicut Fides sine operibus Charitatis mortua est: ita & amor affectivus sine effectivo.

II. Amor Dei affectivus.

I. Affectu complacentiæ.

6 EST, quo Deo volumus, gaudemus, complacemus, ac velut gratulamur omne, & infinitum bonum suum cum affectu unionis. Nam, ut ait D. Thomas 2. 2. qu. 27. art. 3. *Amor importat unionem quandam secundùm affectum amantis ad amatum, quodammodò, ut unum sibi, vel ad se pertinens; & sic movetur in ipsum, ut ei se uniat.* Utpote, dum ex consideratione Divinæ Essentiæ, summæ, infinitæ Bonitatis, infinitarum perfectionum ejus, mirabilium ejus operum, beneficiorum, judiciorum, &c. anima inflammata amore, ac intimæ amicitiæ affectu, Deo Optimo Maximo vult, gratulatur, congaudet, & complacet omne, & infinitum bonum suum: gaudens, & exultans vult esse tantùm, quantus est: gestit, jubilat, exultat habere Deum tam infinitè bonum, potentem, sapientem, excellentem, &c. se, suaque omnia offert, & devovet Deo. Optat per impossibile habere aliquid tribuendum Deo, quo ipso careret, exemplo vulgò decantato verè Seraphici Doctoris, & Patriarchæ D. Augustini; idque totum cum affectu unionis in Deum tanquam suum, ad se pertinentem, & sibi intimè uniendum. Hunc affectum unionis optimè exprimit amorosus ille Abbas Ludovicus Blosius *in Tabella spirituali* propè finem ita scribens. *Beatus sanè esses, si toto affectu dicere posses. O quantum bonum possideo! cùm Deus meus, qui magis est mihi ego, quàm ego ipse sim, adeò immensam gloriam, immensaque bona possideat! Nam illum reverà pro meo magis habeo, ac teneo, quàm unquam quidquam habui, ac tenui, &c.* Et hic amor negativè quidem & quoad prohibitionem excutit longissimè, & excludit damnatissimum peccatorum omnium odium Dei: positivè verò, & quoad exercitium, continet actum amoris divini omnium perfectissimum, excellentissimum, supremum, formalissimum, amorem amicitiæ erga Deum. Affectum *benevolentiæ* vocant: verò Seraphino opus esset qui pro dignitate explicaret; Sed quis mortalium caperet explicantem? Simplici, & rudi conceptu, ita acciperes iterato.

Amoris divini affectus benevolentiæ, quo amatur DEUS super omnia objectivè, reipsa est, velle DEO ipsum suum esse infinitum, ac omne bonum suum, quod est, habet, operatur; nisi, dum ex consideratione divinæ Essentiæ, Bonitatis, ac perfectionis infinitæ, ex mirabilibus ejusdem operibus, beneficiis, anima inflammata, amore, ac intimo amicitiæ affectu, DEO Optimo Maximo vult, approbat, congratulatur, congaudet, condelectatur infinitum, & omne bonum suum, gaudio velut exultat, ac jubilat habere tam infinitè bonum Deum, affectibus nullis verbis explicabilibus. Est enim amor hic verè *manna absconditum*, quod nemo novit, nisi qui accipit: quem expertus mellifluus Bernardus in Jubilo canit: *Nec lingua habet dicere: Nec littera exprimere, expertus potest credere: Quid sit, JESUM diligere.*

Atque hunc ajo actum amoris divini omnium perfectissimum, & excellentissimum. Quemadmodùm enim nullus potest amor major esse, nisi quo DEUS se ipsum diligit, sic amor noster non potest esse melior, atque perfectior, quàm si sit amori illi divino quàm maximè conformis: atqui Deus se ipsum amat volendo sibi, & infinito modo complacendo, gaudendoque infinitum bonum suum: nobisque dicitur: *Estote perfecti, sicut & Pater vester cœlestis perfectus est:* Ergo perfectiori, quàm prædicto actu Deum amare non possumus. Et quonam perfectiori? Omnium præsertim Philosophorum sensu, amor nil aliud est, quàm alicui *bonum velle:* tantò ergo majorem, perfectioremque amorem esse oportet erga aliquem, quantò majus ipsi bonum volumus: atqui Deo bonum immensius velle non possumus, quàm quod ipse est, bonorum omnium bonum immensissimum: ergo neque Deum ardentiùs, perfectiùsque amare possumus, quàm sua illi bona omnia velle, congaudere, gratulari, affectu, quo possumus, flagrantissimo.

Est prætereà hic amor gustus quidam, & prælibatio futuræ beatitudinis, fruitionisque beatificæ, qua Beati summo illo, & infinito Bono perfruuntur: dum videlicet Essentiam divinam, ejusdemque bonitatem infinitam, immensissimasque perfectiones beatifica visione clarè intuentes, mox in eandem amore beatifico abrepti, adeò eidem congaudent, condelectantur, gratulantur, ut totis viribus, & quàm ardentissimè velint Deum esse, quod est, tam sapientem, tam potentem, tam misericordem, tam justum, quàm est, dignum omnis honoris, & gloriæ amplitudine, ac majestate, exultantes *lætitia inenarrabili, & glorificata, reportantes finem fidei suæ*, ut loquitur Apostolorum Princeps, 1. Petri 1. Hinc illi concentus in cœlo festivissimi. *Alleluja. Laus, & Gloria, & Virtus Deo nostro est. Alleluja: quoniam regnavit Dominus Deus noster Omnipotens. Gaudeamus, exultemus, & demus gloriam ei, &c.*

Quanquàm autem istiusmodi perfectissimo amoris divini actu, ad plenum perfectumque, Deum prosequi, proprium sit dictorum Beatorum amabile illud objectum clarè intuentium; nos autem viatores, eo ipso, quo Essentiam

tiam divinam, ejusque infinitam bonitatem, & perfectiones clarè non videmus, etiam eum amore benevolentiæ perfectè amare, suumque infinitum, ac omne bonum perfectè velle, & congaudere non possumus: quantùm tamen per Fidem apprehendimus, opitulante divina gratia, & nos in amore isto ipsos Beatos imitari, ipsamque beatitudinem hic in terris prælibare, ac velut inchoare possumus. Praxim verò Tyronibus velut in os, ut ajunt, optimè dictat Blasius Palma Canon. Regul. In laudatissimis suis *Actibus Virtutum*, quem quæso Lector familiarem habe. Actum Amoris sic habet.

Et ego desiderans exercere hunc excellentissimum actum amorosissime, amabilissime Deus, ac Domine, summè gaudeo, mihi complaceo, tibique congratulor de tuis infinitis perfectionibus, & attributis, quòd solus tu sis, QUIES: & summum infinitum bonum: sisque Deus inscrutabilis, & immensus, qui comprehendi non potest, neque satis ab ulla creatura cognosci. Gratulor tibi tantam super nos, & super omnia potestatem, gloriam, dominationem, imperium, & quòd hæc habeas à te ipso; Profectò, Domine, si per impossibile aliquid ego possiderem, quo tu careres. Illud omne tibi libentissimè cederem, & tribuerem: immò si possem esse Deus, nollem, tantùm adeò, ut solus esses, &c. Sed quid aliena consectamur? cùm nobis domi sit

Exemplar Seraphicum

DEUS MEUS, ET OMNIA.

O Quæ OMNIA DEUS tuus! quæ magna, quæ mira, quæ pulchra, quæ multa, quæ OMNIA DEUS tuus, quorum elevatissima contemplatione, gustuque mirifico, quasi quodam divinitatis haustu ebrius, aut potius immenso infiniti boni pelago absorptus, exultabundus, & gaudens in DEO tuo per noctes integras centies, & centies è succenso pectore eructabas illud *Verbum bonum*, illud tuum DEUS MEUS, ET OMNIA, ò verè vir Seraphice: ò FRANCISCE! Cœlesti rursùs Seraphino opus esset, qui exprimat! Certè non exprimit, sed verbulo, velut digito vestigium tantùm indicat alter Ordinis nostri Seraph. Doctor Seraphicus Bonaventura *Vita S.P.N. Francisci c. 9. Contuebatur in pulchris pulcherrimum, &c. Inauditæ namque devotionis affectu fontalem illam bonitatem in creaturis singulis, tanquam in rivulis degustabat.*

Sed vide, an non sensum illum Seraphicum proximè attingat Amorosissimus ille Abbas Ludovicus Blosius in suo illo *Sacello Animæ Tabell. Spirit.* longiùs post medium, sic habet. *Convenit planè, ut voluntatem tuam inclines ad concipiendam sanctam quandam complacentiam, & gratulationem, de incomprehensibili gloria, & dignitate Domini Dei tui ita ut gaudeas, atque etiam pro perfecta beatitudine tua ducas, quòd illa majestas tantam potestatem, tantas opes, tantamque claritatem obtineat: quem quidem affectum verus, & sincerus amor Dei parit. Beatus sanè esses, si toto corde dicere posses: ò quantum bonum possideo! cùm Deus meus, qui mihi magis est ego, quàm ego ipse sim, adeò immensam gloriam, immensaque bona possideat! Nam illum pro DEO magis habeo, ac teneo, quàm unquam habui, ac tenui, &c.* An non percipis sublimem, & arcanum sensum Seraphici illius enthusiasmi, DEUS MEUS, ET OMNIA? Gusta, vide, & aspira.

Aspiratio D. Augustini 10. Confess. 27.

SErò te amavi, pulchritudo tam antiqua, & tamen nova, serò te amavi, Et ecce intùs eras, & ego foris, & ibi te quærebam, & in ista formosa, quæ fecisti, deformis irruebam. Mecum eras, & tecum non eram, ea me tenebant longè à te, quæ si in te non essent, non essent.

2. *Affectu desiderii.*

7 AMor affectivus affectu desiderii dicitur, quo Deo volumus, appetimus, desideramus omne etiam bonum extrinsecum tanquam nondum habitum, nimirùm ejus majorem gloriam extrinsecam. Bonum autem Dei extrinsecum, & gloria Dei extrinseca in hoc ipso consistit, ut Deus ab omnibus, saltem quàm plurimis, hic in via cognoscatur, ametur, laudetur, ei perfectè serviatur, obediatur, ejusque placitum ab omnibus, & in omnibus perfectè impleatur: ac tandem principaliter in Patria, æterna Gloria: visione, ac amore, seu fruitione Beatifica à quàm plurimis ametur, laudetur, glorificetur in æternum, & in sæcula sæculorum: quemadmodum in terrenis gloria Principis consistit potissimùm in copioso, magnifico, ac splendido famulatu, multitudine Procerum, Nobilium, ac populorum sibi servientium, obedientium, &c. Hic ergo Amor Dei affectivus affectu desiderii non potest esse sincerus, fervidus, efficax, quin eo ipso necessariò simul transeat in amorem effectivum, & practicum, efficacemque conatum ad idem Dei bonum extrinsecum, seu Gloriam Dei extrinsecam in se, & in aliis pro posse procurandam, promovendam, propagandam, &c. Quare & nos amori affectivo nihil ampliùs immorantes, ad effectivum transeamus.

III. *Amor Dei* effectivus, & practicus, *dictus etiam* obedientialis.

EST, quo efficaciter, & in effectu bonum Dei extrinsecum ejus Gloriam, beneplacitum in omni actione nostra intendimus, & procuramus: & in summa, efficaciter volumus DEO *omne velle suum*: voluntati, ac beneplacito Divino in omnibus consentientes. Unde plena conformatio voluntatis nostræ cum divina, est simplex, pura, ac Deiformis intentio solius gloriæ Divinæ, ac beneplaciti; ardens zelus, Gloriæ Dei, & salutis animarum; ardens desiderium, constans voluntas, ac propositum, ut Dei voluntati, ac beneplacito, & maximè præceptis divinis in omnibus planè satisfiat; summum odium, ac detestatio peccati, & omnis illius, quod Dei voluntati, ac beneplacito contrarium, & vel levissimè offensivum est; & tandem summa perfectio, ac consummata sanctitas hominis viatoris. Ubi præcepti, & obligationis est observatio mandatorum Dei, & saltem quoad substantiam, & excludendo peccatum: perfectionis autem, & consilii est in omnibus agendis, omittendis, tolerandis purè spectate voluntatem, & beneplacitum Divinum, perfecta conformitate voluntatis nostræ cum Divina, resignatione, oblatione, & traditione plenaria nostri in Divinum beneplacitum, & obsequium. 8

Dicitur autem hic amor Dei practicus, effectivus, & operativus, etiam amor *Obedientialis*: nimirùm à præcipuo ejus officio, & effectu, videlicet obedientia, & observantia amorosa omnium præceptorum Divinorum, quia eo amore parati sumus, & fervidi ad obediendum Deo in omnibus, ubique, & semper, quandocunque, & ubicumque obligabimur: idque non metu pœnæ, non spe præmii, vel mercedis, sed purissimo amore amicitiæ, quia eum amamus, bonum volumus, optamus, & gaudemus: atque adeò etiam (nota per omnem modum) non solùm, vel principaliter, ut nos Deo placeamus: hoc enim adhuc aliquid nescio, quid humani, & proprii respectus, vel affectus redolet: Sed solùm, vel principaliter, quia Deo sic benè est, ipse sibi complacet, ac velut delectatur, ac voluptate afficitur, si ejus beneplacitum impleatur, & fiat, & quod vult, & præcipit, indeque ejus gloria extrinseca augetur: & verbo, ut serviamus DEO, ut per hoc principaliter non nobis, sed ipsi Deo benè sit. Et hinc est, quòd in Sacra Scriptura passim amori Divino tribuatur observantia mandatorum. Ut Joann. 14. *Si diligitis me, mandata mea servate.* Item: *Qui habet mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me.* Iterùm: *Si quis diligit me, sermonem meum servabit, & Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* Et rursùs cap. 14. v. 10. *Si præcepta mea servaveritis, manebitis in dilectione mea, sicut & ego Patris mei præcepta servavi, & maneo in ejus dilectione.* Similia reperies passim apud Joann. *Epist. 1. cap. 2. & 5.* Et concludit Apostol. supra: *Qui diligit, legem implevit.* Hic est sincerus amor Dei amicitiæ, & super omnia appretiativè, quo Deum ita super omnia æstimamus, ac velut appretiamur, eique per amorem fortiùs, firmiùsque conjungimur, quàm omnibus aliis, tantoperè affectu nos DEO, ejusque voluntati unimus, ut mallemus omnia, etiam nos ipsos, perdere, quàm Deum, ejusque amicitiam, dicamusque cum Apostolo: *Quis nos separabit à Charitate Dei, &c.*

Summa summarum. Amore Dei affectivo, & effectivo simul juncto. 1. Volumus Deo *ipsum esse suum, seu omne bonum ejus intrinsecum, & extrinsecum*: modo explicato N. II. Volumus Deo *omne velle suum practicè, & quantum in nobis est, efficaciter*, modo declarato hoc N. III. Et eo ipso consequenter 3. Volumus Deo *nos ipsos, & omne velle, & operari nostrum*, tanquam summo Bono, & nostro ultimo Fini *cui*: cui scilicet sumus, vivimus, & operamur, omnique actione nostra per charitatem uniri appetimus, & intendimus; adeò nimirùm, ut homo omnibus

bus suis potentiis, & facultatibus, earumque omnibus operationibus, affectibus, & motibus deliberatis conatur tendere in Deum, ut ultimum Finem suum, & summum Bonum super omnia dilectum, soluummodò ad ei serviendum, obsequendum, complacendum. Perfectionis verò, & consilii in hoc affectu amoris divini est in omnibus agendis, omittendis, tolerandis, purè spectare voluntatem, ac beneplacitum divinum. O perfectionem votis omnibus expetendam, omni possibili conatu prosequendam! Hæc est illa in sacris Litteris, & à sanctis Patribus, ac rerum spiritualium Magistris toties, tantoperè tam prolixè commendata, laudata, prædicata, nunquam satis laudanda *conformitas humanæ voluntatis cum divina*: hæc illa perfecta sui ipsius *resignatio, oblatio, traditio in divinum arbitrium, beneplacitum, obsequium*: hoc denique est *integrè se tradere Deo.* An nescis, Lector, quid sint hæc omnia? An vero compendio discere cupis? Scio tibi ad nova tantùm prurire aures. Ergo disce verbis moderni, sed eximii in spiritualibus Magistri, R. P. Pauli de Baru *S. I. Solit. Hagioph. die 9. diss. pom.*

Tradere se Deo integrè est: posito firmo animi decreto illum non offendendi culpa aliqua, sive mortali, sive veniali, saltem deliberatè, ferri maximo illi placeadi studio, idque contentè, constanterque. Est: proculcare pedibus omnes considerationes humanas commodi æstimationis, satisfactionis propriæ, valetudinis, vitæ denique ipsius, ut simus id, quod à nobis Deus requirit. Est: spiritualibus oculis cuncta intueri, non regi alio lumine, quàm divino, accuratissimè obtemperando omnibus illius inspirationibus. Est: cor habere ab omni creatura vacuum, nulla alia intentione, aut proposito, quàm ut Deo impleatur, recta in illum tendat, illique uni laboret, & vivat. Est: ita nos Deo unire, ut nihil tam forte, validumque sit in tota rerum natura, quod nos queat ab illo separare, nihil boni, aut solatii quærentes, nisi in illo, & propter illum. Est: se omninò conjicere in sinum divinæ illius providentiæ, committendo curam, & administrationem rerum omnium ad nos spectantium, in bonis fortunæ, in valetudine corporis, & animi, in studiis, & propositis, in vita, in morte, in æternitate, ut pro arbitrio cuncta disponat. Est: denique se in rebus omnibus divinæ illius voluntati conformare, nihilque aliud velle, vel desiderare, quàm quod ille vult, & desiderat: totum hoc est Deo se penitùs, integrèque tradere, Philothee Lector, agnoscis in hoc speculo? An potiùs lubet breviori compendio intueri sequens

Exemplar Seraphicum.

DEUS MEUS, ET OMNIA.

BEnè, optimè, & non ad insipientiam tibi, Pater Seraphice, esset tibi DEUS TUUM OMNIA, qui est super OMNIA, ut exultet cor tuum in Domino, & delectetur super Deo salutari tuo; Psallens cum cantico. *Psal. 72. Quid enim mihi est in cœlo; & à te quid volui super terram? Defecit caro mea, & cor meum, Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum.* Seraphici istius aspirii mihi in primis semper placuit pia admodùm commentatio laudatissimi illius in Moralibus Scriptoris Hieremiæ Drexelii *S.I. in suo Horologio Angel. Tutel. Hora diei IX.* non indigna, etiamsi verbis plusculis, tibi pro praxi exscribi.

DEUS MEUS, ET OMNIA. *Millies hoc dicam, millies hoc cogitabo, millies hoc, & usque millies repetam. Neque enim, vel dicere, vel cogitare majus possum, aut melius, quàm hoc ipsum, DEUS MEUS, ET OMNIA, alii alia quærant, alia desiderent, unum ego Deum meum quæro, Deum desidero: O DEUS MEUS, ET OMNIA, Opes aliis, & honores: voluptates aliis universas relinquo; Deum ego habeam, & omnia habeo: totos aliis ego mundos concedo. aureos, & gemmeos montes non invideo, summas delicias permitto: mihi Deus meus est omnia: nihil ita bonum, nihil ita pulchrum, aut jucundum, quin summum illud, & primum bonum, & melius sit, & pulchrius sit, ac jucundius, DEUS MEUS, ET OMNIA! quàm me varia sæpè accendunt desideria, quàm diversis subinde æstuo cupiditatibus! ita ut cum lunatico illo adolescente, modò in ignem, modò in aquam rapiar. Sed quænam illa tanta bona sunt, quæ ego tam anxiè appeto: num hoc, vel illud genus edulii, aut potionis. Deus meus, cibus meus, potus meus, & omnia. Num hoc, & illud genus relaxationis, aut voluptatis? Deus meus, gaudium meum, voluptas mea, & omnia. Num hoc, vel illud genus honoris, aut dignitatis? Deus meus; honor meus, mea dignitas, & mea omnia: quid est tandem, quod appetere possim, & cujus loco, mihi non Deus sit, & sit omnia? mihi epulatio, mihi oblectatio, mihi quies, mihi thesaurus Deus est, & mihi Deus est omnia, & plus quàm omnia: nam etsi cibis, quibus inhio, vesci: potu, quem sitio, refici: voluptate, qua ardeo, frui; honores, quos ambio, assequi liceat: quid istud vesci est, quid illud refici, & frui, & assequi? DEUS MEUS, ET OMNIA: te frui, à te refici, est perfectissimè refici, est frui, omnibus bonis: DEUS MEUS, ET OMNIA. At verò labor premit, dolor affligit curæ distrahunt, homo turbat, & exagitat. Nihil horum metuendum; neque enim hæc omnia etiamsi simul ingruant, mala sunt, si summum istud bonum, opituletur, Deus. DEUS MEUS, ET OMNIA. Tu mihi, ò bone Deus, ò Bonitas; tu in labore quies, in dolore voluptas, in curis securitas, tu mihi ab omni hominum insultu propugnaculum tutissimum; tu mihi ab omni malo refugium; tu mihi es OMNIA, quæcunque tandem desiderare possum. Ergo quandocunque imposterùm, & quodcunque bonum appetiero, hoc ipse mihi semper occinam: DEUS MEUS, ET OMNIA. Desine, ò homo, impuros rivulos sectari, cùm fontem purissimum habeas; Deum habes, omnia habes, quæcumque habere concupiscis.*

Aspiratio S. Augustini.

Medit. cap. 35. nu. 8.

Dulcis Christe, bone JESU reple semper, quæso, cor meum inextinguibili dilectione tua, continua recordatione tua, adeò, ut sicut flamma urens, totus ardeam in tui amoris dulcedine, quem & aquæ multæ in me nunquam possint extinguere. Fac me, dulcissime Domine, amare te, & desiderio tui deponere pondus omnium carnalium desideriorum, & terrenarum concupiscentiarum gravissimam sarcinam, quæ impugnant, & aggravant miseram animam meam; ut post te expeditè in odorē unguentorum tuorum curreas, usque ad pulchritudinis tuæ visionem efficaciter satiandus, quantocius te quoque duce merear pervenire.

Et hoc ipsissimum est, quod tot verbi ad litteram præcipit magnum mandatum Charitatis hic commodè explicandum; & utinam & à me, & à te, mi Lector, tandem aliquando perfectè adimplendum!

IV. Magnum mandatum Charitatis explicatur.

Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua. Matth. 22. Additur Marci 12. *Ex tota virtute tua.* Luc. 12. *Ex omnibus viribus tuis.* Et originaliter Deut. 6. *Ex tota fortitudine tua.*

HIc SS.PP. & Interpretes intelligunt omnes potentias & facultates spirituales, & corporales hominis, varia terminorum applicatione, sed hac convenientiori: per *cor* quidem omnium motuum corporalium principium intelligitur voluntas, quæ omnium motuum spiritualium, & actionum suarum principium, & radix est. Per *mentem*, cui maximè congruit contemplatio, intelligitur intellectus, seu intelligentia. Per *animam* intelligitur virtus sensitiva, & appetitiva hominis. Per *virtutem, vires, fortitudinem* intelliguntur sensus, & potentiæ exteriores, & executivæ facultates, seu totum robur corporis, ut proinde sensus præcepti sit: *Diliges Dominum Deum tuum ex tota voluntate, ex toto intellectu, ex toto sensu, & appetitu, & ex tota, & omni facultate corporis*, adeò nimirùm, ut quidquid voluntas vult, & appetit; quidquid intellectus concipit, quidquid sensus, & appetitus percipit, quidquid quævis externæ facultates operantur, totum illud per amorem, aut in Deum super omnia dilectum referatur, & ordinetur, aut saltem à Deo super omnia dilecto declinare, eique repugnare voluntariè non permittatur. Nam dupliciter intelligi potest in hoc magno mandato diligere Deum ex toto corde, tota anima, &c. 1. Secundùm totalitatem, seu perfectionem positivam, & universalem. 2. Secundùm totalitatem, seu perfectionem negativam, seu particularem tantùm. Sic enim antiqui, ut benè docerent, benè distinxerunt: præsertim *D. Bonav. in 3. dist. 37. art. 2. qu. 6.* Jam explico 9

Diligere Deum ex toto corde, ex tota anima, &c. secundùm totalitatem, seu perfectionem positivam est ita omnibus internis, & externis potentiis, earumque operationibus, & affectibus positivè, & perfectè tendere in Deum, atque ita ordinare omnia in Deum super omnia dilectum, ut excludas omnem prorsùs actum, affectum, & motum à Deo extraneum, quin positivè in Deum directus sit: atque ita nihil prorsùs ames, cogites, agas, nisi ipsum Deum, vel propter Deum, & consequenter infra Deum, omnia nimirùm sincerissima intentione actuali, aut saltem virtuali in Deum referendo. Et eleganter D. August. *Lib. 1. De Doctrina Christiana cap. 22.* cùm ait 10

toto

toto corde, tota anima, tota mente nullam vitæ nostræ partem reliquit, quæ vocare debeat, & quasi locum præbere, ut alia re velit frui; sed quidquid aliud diligendum venerit in animam suam, illuc rapiatur, quò totus dilectionis impetus currit. Hæc ille. Sed quis est hic, & laudabimus eum? Et hoc modo perfectissimo ex toto corde, anima, mente, virtute, &c. Deum diligunt Beati in Patria? non autem possumus nos, nec consequenter eo præcepto obligamur sic diligere Deum peregrinantes in via. *Ratio est evidens*, & differentia nimia, quia nimirùm Beati Deum summum Bonum suum visione clara Beatifica sibi semper propositum, ac intimè sibi præsens habent, eoque Beatifico amore perfruuntur, adeo ut nulla unquam ratio adsit, vel adesse possit, cur non voluntas eorum omnibus viribus continuò toto impetu in Dei amorem rapiatur, eoque detineatur: quid enim illis aliud occurrere possit extra Deum amandum? At verò in hac vita, & via ærumnosa ob naturalem infirmitatem tam intellectus, quàm voluntatis fieri non potest, quin ab actuali contemplatione, & amore Dei, continuaque omnium nostrorum actuum ad ipsum relatione sæpiùs abstrahamus, deficiamus, desistamus, & descendamus ad amandas creaturas, & circa eas intellectu, affectu, & operatione occupemur absque actuali relatione ad Deum, sicque agamus actus otiosos, & sæpè venialiter malos, qui licèt Divinæ Charitati, & amicitiæ non repugnent omninò, sed cum ea consistere possint, tamen imperfectionem aliquam amoris semper secum adferunt.

Dices. Ad quid ergo hæc tanta perfectio amoris Dei ex toto corde, anima, &c. nobis tot verbis proponitur, & inculcatur, si ita perfectè amare Deum in via non possumus, nec consequenter tenemur; Respondet laconicè *D. Bonav. loco cit* Ut sciamus, quò per amorem debeamus tendere, & ut nemo perfectum se arbitretur, quousque illam perfectionem fuerit assecutus. Hæc Sanctus. Certè huc conandum est, non tantùm omnibus ad perfectionem tendere ex professione obligatis, sed etiam universis, qui suis actibus securè apud Deum mereri volunt, ut mox patebit.

Diligere Deum ex toto corde, tota anima, secundùm totalitatem, & perfectionem negativam tantùm, est ita omni affectu, & omni actione nos ferri in Deum, ut saltem excludamus omnem affectum, & actum contrarium Deo, seu Dei offensivum, nimirùm peccatum, atque ita amare Deum super omnia, ut nihil amemus, seu velimus contra, & consequenter supra Deum, aut æqualiter Deo. Sed vides jam hac ratione amare Deum ex toto corde, &c. esse ipsissimum amare Deum super omnia appretiativè. Et sic omnem hominem posse, & debere amare Deum ex toto corde, &c. ex vi præcepti hujus nihil certiùs, ut statim docebit Sectio, & Assertio sequens.

Interim lubet hanc Seraphici Amoris doctrinam Seraphica penna descriptam tradere. D. Bonav. 3. d. 37. art. 2. q. 6. Sic habet: *Dupliciter enim potest intelligi, quod Amor Dei possideat totum cor, aut ita, quòd excludat omnem affectum extraneum, & tunc dominatur plenè, & perfectè cordi. Hoc autem est, quando omnes motus cordis per amorem referuntur in Deum, & hæc totalitas ponit dominium plenum. Alio modo dicitur Amor Dei totum cor possidere, quando excludit omnem affectum contrarium, hoc est, quod nihil diligatur supra Deum, vel æqualiter ipsi Deo, & sic diligit Deum ex toto corde, qui diligit eum propter se, & super omnia, &c.* & paulò post concludit. *Si ergo in illo præcepto intelligatur Deus diligi ex tota anima, & ex toto corde, & ex tota mente, quantùm ad primam acceptionem totalitatis, sic modus ille non obligat ad sui impletudinem, sed exponitur in præcepto, ut sciamus; quò per amorem debeamus tendere, & ut nemo se perfectum arbitretur, quousque illam perfectionem fuerit assecutus. Si verò dicatur diligere ex toto corde, secundùm secundam acceptionem, sic tenemur ad illum modum implendum, &c.* Sic Doctor Seraphicus: post cujus Seraphicam doctrinam, inspice, & fac secundùm

Exemplar Seraphicum.

DEUS MEUS, ET OMNIA.

DEUS TUUS OMNIA TIBI! ò ergo qua Seraphica extensionis latitudine, dilectionis latitudine OMNIA TUA DEO! ut in plenitudine dilectionis fabuleris cum anima tua: *Benedic anima mea Domino, & omnia, quæ intra me sunt, Nomini sancto ejus.* Extensè ac præclarè depingit penna sua Seraphica D. Bonav. *Vita S. Francisci cap. 9. §. 3. Non habebat aliud Christi pauper, nisi duo minuta, corpus scilicet, & animam, quod posset liberali charitate largiri. Sed hæc per amorem Christi sic offerebat continuè, ut quasi omni tempore, per rigorem jejunii corpus; & per ardorem desiderii spiritum immolaret, exteriùs in atrio sacrificans holocaustum, & in templo interiùs concremans thymiama. Sic autem eum charitatis excessiva devotio sursùm in divina ferebat, ut ejusdem affectuosa benignitas ad naturæ consortes, & gratiæ dilataret. Non se Christi reputabat amicum, nisi animas foveret, quas ille redemit. Saluti animarum nihil præferendum esse dicebat, eò maximè probans, quòd Unigenitus Dei pro animabus dignatus fuerit in cruce pendere. Hinc sibi in oratione luctamen, in prædicatione discursus, & in exemplis dandis excessus.* Inspice, inspice, Philothee Lector, & magis fac secundùm hoc exemplar, ac interim aspira,

Aspiratio S. Augustini,

Medit. cap. 35. nu. 4.

DA mihi, ut amem te semper, quantùm volo, & quantùm debeo, ut tu solus sis tota intentio mea, & omnis meditatio mea. Te mediter per dies sine cessatione; te sentiam per soporem in nocte: te alloquatur spiritus meus, tecum fabuletur mens mea. Lumine sanctæ visionis tuæ illustretur cor meum, ut te rectore, te duce ambulem de virtute in virtutem, tandemque videam te Deum Deorum in Sion. (Idem Soliloqu. cap. 19. nu. 1.) *ò Ignis! qui semper ardes, & nunquam extingueris: ò Amor, qui semper ferves, & nunquam tepescis, accende me. Accendar inquam, totus à te, ut totus diligam te. Minùs amat, qui tecum aliquid amat, quod non propter te amat.*

§. III. *Deus propter se diligitur.*

Charitatis objectum primarium

ET materiale, & formalem est ipse Deus optimus, & 11
Summum Bonum in se, propter ipsiusmet intrinsecam suam, & infinitam Bonitatem, ac perfectionem omnimodam, adeòque propter semetipsum irreferribiliter super omnia amandus amore amicitiæ. Hac nobilissima differentia Charitas eminet super reliquas virtutes Theologicas, Fidem, cujus objectum est idem Deus, ut summa Veritas revelans: & Spem, cujus objectum formale est idem Deus, ut summum Bonum nostrum, super omnia amandus amore concupiscentiæ, ut suo loco explicatum. Cæterùm cùm audis objectum formale Charitatis esse summam, & infinitam Dei Bonitatem in se, ne intelligas illam Bonitatem Dei specialem, quæ est speciale attributum Dei à cæteris attributis, & perfectionibus Divinis distinctum, importans summam Perfectionem Dei in operando; seu principium communicandi se optimo modo, quo convenit: sed intellige Bonitatem universalem Dei, quatenùs sumitur pro plenitudine, & velut cumulo innumerarum, & infinitarum perfectionum divinarum, seu tota, & infinita Dei Excellentia in omni genere perfectionis, qua amabilis est, ac diligibilis. Hæc enim est adæquata, & simplicissima ratio, quæ specialem super omnia dilectionem requirit: est enim Deus super omnia amabilis, & diligibilis in infinita sua Sapientia, Bonitate speciali, Justitia, Misericordia, pulchritudine, & qualibet perfectione sua, & super omnia in infinito omnium perfectionum infinitarum cumulo. Ex quo aliquot corollaria inferenda sunt.

COROLLARIA.

De Charitatis excellentia.

I. CHaritas est omnium virtutum perfectissima, & ex- 12
cellentissima. Est de Fide 1. *ad Corinth.* 13. *Nunc autem manet Fides, Spes, Charitas, &c. major autem horum est Charitas.* Ad *Coloss.* 3. *super omnia autem hæc, Charitatem habete, quod est vinculum perfectionis.* Ratio clara est: quia Charitas circa perfectissimum objectum versatur, scilicet Deum, ut summum, & infinitum Bonum in se; & perfectissimo modo, nimirùm amore amicitiæ adhærendo summo Bono, illudq; velut præsens amplectendo, cùm Spes amore concupiscentiæ solùm in futurum expectet Deum, ut summum Bonum nostrum: Fides ut purè assentiatur Deo ut primæ veritati revelanti. Longè infra Deum serpunt reliquæ virtutes morales, ut jam semel audivisti. §. 1. *numer.* 1.

II. Charitas est forma omnium virtutum reliquarũ tam Theo-

Theologicarum, quàm moralium, utpotè Fidei, Spei, Religionis, Prudentiæ, Justitiæ, Temperantiæ, Fortitudinis, & quæ ad has revocantur. Communissima cum *D.Thoma, D. Bonav. Scot. reliq. Scholast. in 3. dist. 36.* Et ratio est; quia virtus hominis simpliciter, & perfecta est, quæ operationes ejus dirigit, & ordinat, ut convenienter fiant in ordine ad suum finem ultimum consequendum, qui finis ultimus de facto est Beatitudo æterna supernaturalis, seu perfecta cum Deo conjunctio per visionem, & amorem, seu fruitionem Beatificam; atqui per solam Charitatem operationes hominis proportionem habent ad illum finem supernaturalem, scilicet Beatitudinem consequendam, & promerendam: idq; ex sapientissima Dei ordinatione passim in Sacris Litteris infrà, partim asserendis declarata, quòd meritum vitæ æternæ à Charitate tanquam à radice dependeat; ut sicut finis hominis summus, & excellentissimus est, ita etiam acquiri non possit, nisi per præstantissimam virtutem, quæ est Charitas: ergo Charitas meritò dicenda est forma omnium virtutum cæterarum in ordine ad Beatitudinem consequendam, ita nimirùm, quòd licet cæteræ illæ virtutes secundùm se veram rationem virtutis, & honestatis moralis habeant, & hominem secundùm rectam rationem in operando rectè dirigant (qua ratione veræ virtutes morales reperiuntur in Infidelibus; ut agnoscunt *Scot. & D.Th. alii*) nulla tamen alia virtus possit hominem sine Charitate in sperando dirigere ad suum proprium supernaturalem finem Beatitudinis æternæ. Adeò ut omnes aliæ virtutes in suis actibus secundum se omninò steriles, informes, & inutiles sint ad hunc finem, ac per solam Charitatem, ejusq; motionem, & imperium velut informatæ, fœcundæ, utiles, ac validæ fiunt ad promerendam, & consequendam Beatitudinem, seu ultimum Finem nostrum. Et hinc.

14 III. Charitas est radix omnis meriti. Certissimum de Fide. Latè docent Apost. 1. Corinth. 13. *Si linguis hominum loquar, & Angelorum &c.* ac alibi. Ratio jam satis deducta est. Verùm quamvis DD. omnes consentiant, nullæ reliquarum virtutum opera sine Charitate posse esse meritoria vitæ æternæ: discrepant tamen maximè, in quonam consistat ille concursus, influxus, & velut informatio Charitatis ad aliarum virtutum opera meritoria reddenda. Quatuor diversas opiniones benè refert, & dijudicat *Laym. l. 1. tr. 3. cap. 1.* Accipe brevissimè. *Prima sententia* est, quòd homo modò in gratia Dei constitutus, & habitu Charitatis præditus sit, omnibus quibuslibet bonis operibus mereatur augmentum gratiæ, vitamq; æternam absq; alio influxu, vel operatione Charitatis. Sed certè nimis evidenter repugnare videtur illud Apostoli ad Galat. 5. *In Christo enim JESU neq; circumcisio aliquid valet, neque præputium, sed Fides, quæ per Charitatem operatur.*

Secunda sententia est, quod homo justus, scilicet gratia, & Charitate habituali præditus, quibuscunque bonis operibus mereatur augmentum gratiæ, & Gloriæ, modò procedant ex motivo aliquo supernaturali, saltem Fidei, aut Spei, vel Timoris Dei, etsi nullus Charitatis actus unquam antecesserit. Sed rursùs videtur repugnare eadem Apostoli sententia. Adde tamen huic opinioni suam probabilitatem etiam à nobis inferiùs adstruendam. *Tertia sententia* est, quod primus, & unicus actus Charitatis, quo homo justus se, & omnia sua, etiam consequentia opera in Deum refert, tanquam Summum Bonum, ac ultimum supernaturalem Finem jam sufficiens sit, ut sequentibus omnibus quibuscunque bonis operibus totiùs vitæ in Gratia Dei factis vim merendi tribuat. Ita *Valentia aliique apud eundem Layman.* In hanc sententiam valdè propendeo, & omninò crederem esse veram, nisi *Sacræ Litteræ, SS. PP. & DD.* actualem aliquam Charitatis operationem, sive imperium requirerent ad hoc, ut opera aliarum virtutum evadant meritoria æternæ vitæ.

IV. *Quarta* ergo *sententia* mihi omninò vera, certè omnium securissima, ac per hoc ipsum in re gravissimi momenti, & emolumenti, in praxi omnimodè amplectenda, urgenda, & consulenda est, ad hoc, ut actus quilibet virtutum etiam de se boni, immo & indifferentes ex se, meritorii sint Gratiæ, & Gloriæ, debere à Charitate, actu, vel virtute imperari, atque in Deum ultimum Finem referri. Hanc mihi charissimam sententiam placet declarare, & ad praxim deducere.

ASSERTIO II.

15 N*Ullus omninò actus humanus quantumvis bonus aliàs moraliter, atque ab homine in Divina gratia constituto exercitus* (atque adeò longè probabiliùs, etiam aliarum virtutum supernaturalium Fidei, & Spei) *est meritorius Gratiæ, & Gloriæ, nisi à Charitate omnium virtutum forma elicitus, vel imperatus, seu in Deum ultimum Finem relatus actu, vel virtute*, verbo: *nisi actuali, vel virtuali intentione fiat propter Deum super omnia dilectum, ad ejus placitum, honorem, & Gloriam.* Ita Communis DD. præsertim antiquorũ D.Thom. 1. 2. *qu. 114. art. 4.* Et alibi sæpissimè. D. Bonavent. *in 2. dist. 41. art. 1. quæst. 3.* Scotus eadem *dist. 41. q. unic. & alibi.* Alexand. Alens. Durand. Gabriel. alii quos sequuntur plurimi Thomistæ, & Scotistæ communiter. Item Henriq. Lorca, ac optimè Bellarmin. *lib. 5. De Justific. cap. 15. per tot. Ockam, Communis.* Herincx. noster *tom. 2. tr. 4. dist. 6. qu. 2. n. 28.* ita subscribit. Ut ob horum proinde gravissimam auctoritatem Doctrina hæc non possit carere maxima probabilitate, secundùm quam & jam aptè intelligi possent ea, quæ pro altera sententia allegantur ex Trident. infrà: Quod utique noluit derogare communi velut sententiæ veterum, & quidem Principum Theologorum. Non mirum quoque videri debet spectata immensitate præmii, quòd Deus hanc in merito perfectionem exegisset. Hæc Herincx sapienter, sed cautè.

I. Probatur ex Scriptura 1. *ad Corinth. 13. Si linguis hominum loquar, & Angelorum, Charitatem autem non habeam, factus sum velut æs sonans, aut cymbalum tinniens. Et si habuero Prophetiam, & noverim mysteria omnia, & omnem scientiam & si habuero omnem fidem, ita ut montes transferam, Charitatem autem non habuero, nihil sum. Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas: & si tradidero corpus meum, ita ut ardeam, Charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest;* Hæc Apost. Atqui non rectiùs explicatur tanta necessitas Charitatis ad meritum Gratiæ, & Gloriæ apud Deum; nisi quod ab illa sola elici, vel imperari; atque ad Deum ordinari debeant omnes actiones nostræ, qualis, & quantæcunque virtutis, ut sic fiant meritoriæ gratiæ, & vitæ æternæ: quod ipsum indicans Apostolus statim subjungit, quomodò per Charitatis imperium, ac motionem virtutum opera utilia evadant dicens: *Charitas patiens est, benigna est, &c.* At Galat. 5. *In Christo JESU neque circumcisio aliquid valet, neque præputium, sed Fides, quæ per charitatem operatur.* Ostendit Apostolus Charitatis proprium esse imperare, & dirigere opera Fidei efficacia, & utilia ad salutem. 1. ad Corinth. 2. *Oculus non videt, nec auris audivit nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus his qui diligunt illum.* Consonat Jacob *Epist. cap. 1. Beatus vir, qui suffert tentationem, quoniam cùm probatus fuerit, accipiet coronam vitæ, quam repromisit Deus diligentibus se.* Audis? apertè significant, Beatitudinem præparari, promitti, deberi Charitati, & diligentibus: & consequenter sola opera ex Charitate facta, atque in Deum relata esse meritoria vitæ æternæ. Quod ipsum haud obscurè significat Christus, dum in Evangelio mercedem Gloriæ promittit bonis operibus, patientiæ, misericordiæ, &c. non simpliciter, sed cum notabili addito: Si fiant *propter me propter nomen meum: Servis, vel fratribus meis minimis, &c.* id est: mei intuitu, affectu, amore, mei honoris ergò. Sic Matth. 10. *Qui recipit justum in nomine justi* (id est, ea intentione, & respectu, quia justus amicus, servus Dei est) *mercedem justi accipiet.* Alioquin Matth. 5. dicit: *Si enim diligitis eos, qui vos diligunt, quam mercedem habebitis?* Et, quid quæso homini justo amicum redamanti ad mercedis meritum desit, nisi Charitatis imperium, & relatio ejusmodi amoris in Deum?

Denique quænam, amabò, causa, cur Apostolus tam sollicitè hortetur 1. Corin. 10. *Sive ergo manducatis sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in Gloriam Dei facite.* Hoc est, per charitatẽ in Deum referte. Rursùs ad Col. 3. *Omne quodcumque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini nostri JESU Christi gratias agentes Deo, & Patri per ipsum.* Ad quid, inquam, hæc omnia, nisi ad meritum boni operis requireretur Charitatis aliqua relatio in DEUM?

II. Probatur ratione. 1. Meritum vitæ æternæ ita ex Divina ordinatione dependet, ut illa sola opera propriè meritoria vitæ æternæ possint esse, quæ Deus ad vitam æternam acceptare dignatur: est enim vita æterna bravium quoddam, ut Scripturæ loquuntur, & in libera potestate Principis proponentis bravium, ut provideat, quibus operibus, cursu, certamine bravium obtineri velit: Atqui Deum ad meritum vitæ æternæ requirere, ut opera ex Charitate fiant, apertissimè loquuntur Scripturæ allegatæ, aliæque plurimæ, brevitatis gratia omissæ; passimque docent SS. PP. quos nimis prolixum esset allegare: & confirmant rationes sequentes; ergo. 2. Vi suavis providentiæ Divinæ Sapientissimus Deus illa media ordi-

nare solet ad finem, quæ majorem cum illo proportionem, & conformitatem habent: atque ita sapientissime ordinavit, ut finem vitæ æternæ, quæ in comprehensione, ac fruitione Summi Boni consistit, homo viator non mereatur, nisi per actum liberæ voluntatis proportionatum, quo scilicet in Deum ultimum finem, Summumque Bonum tendat per motum fruitionis, sed unionis, & amicitiæ: Atqui iste motus, vel actus proprius est Charitatis, ut patet: ergo (sunt verba formalia S. Thom. cit. art. 4.) *meritum vitæ æternæ primò pertinet ad Charitatem, ad alias autem virtutes secundariò; secundum quòd earum actus à Charitate imperantur.* Unde rursus exclamat Apostolus Coloss. 3. *Super omnia autem Charitatem habete, quod est vinculum perfectionis.* 4. Illa tantùm opera sunt meritoria vitæ æternæ, quæ ex natura sua Charitatem augent; omne enim meritum vitæ æternæ simul etiam incrementum est Charitatis, & gratiæ secundum receptam Theologorum sententiam: Atqui Charitas non augetur nisi per actus, qui ab ipsa procedunt, seu ab ipsa eliciuntur, vel imperantur, id enim omnibus habitibus commune est, quòd non nisi per suos actus augeantur; ergo illa solùm opera meritoria sunt vitæ æternæ, quæ sunt actus eliciti, vel imperati à Charitate. 4. Omnium sensu, & consensu, ad hoc ut opus meritorium sit vitæ æternæ, necesse est, ut in Deum, seu Finem supernaturalem referatur: Atqui solius Charitatis est referre opera ad finem supernaturalem Deum; reliquæ enim virtutes Theologicæ Fides, & Spes respiciunt quidem Deum, ut objectum Supernaturale, sed non referuntur in eum, ut Finem Supernaturalem, seu Summum Bonum: virtutes autem morales ex natura sua immediatè Deum non respiciunt, ut patet: ergo reliquarum virtutum actus non sunt meritorii vitæ æternæ, nisi à Charitate imperentur, moveantur, atque ad Deum referantur. Neque etiam sufficit relatio habitualis ex eo, quòd ipse operans ratione Charitatis habitualis sit ordinatus in Deum; nam subjectum ordinatum per habitum aliquem in finem non communicat operi ordinationem in eundem finem, nisi operetur, & dirigat illud opus in eum finem adeòque neque Charitas, seu Justitia habitualis moralium virtutum actibus talem ordinationem, seu habitudinem in Deum, ut Finem Supernaturalem conferre potest, nisi in actum transeat, eaque opera dirigat: alioquin certe omnia opera peccatoris habitualiter à Deo aversi, & ad creaturam, ut finem ultimum conversi, essent ordinata ad perversum ultimum finem, atque adeò peccatum mortale, quod falsum est, & hæreticum. Maneat ergo, nulla opera cujuscunque virtutis esse meritoria vitæ æternæ, nisi à Charitate aut elicita, aut imperata, atque ad Deum ultimum Finem relata, idque *actu*, & vel *virtute*: qui modò termini explicandi, & ad praxim applicandi sunt.

III. *Actu*, seu actualiter actiones in Deum ut ultimum Finem, vel Charitatis imperium deferimus, quando ex præsenti actuali amore Dei super omnia operamur, agimus, omittimus, patimur. Ponderosa sunt verba Scoti in 2. dist. 41. qu. unic. *Sicut cogitans actualiter de fine diligit illum, & vult aliquid propter illum.* Sive deinde sit formalis, & explicitus actus amoris DEI super omnia, dicendo v. gr. *Deus meus! Summum, & unicum Bonum meum! amo te super omnia: tuque solius amore, tibi soli placendi gratia ad tuam solius Gloriam, ad gratum tibi ex amore obsequium præstandum, hoc ago, hoc omitto, hoc patior, &c.* quod quidem excellentissimum, summè meritorium, & accedente exigua praxi, præsertim cum exercitio præsentiæ Divinæ facile est; sive sit actus Charitatis implicitus, seu quicunque pius motus, vel affectus voluntatis in præsenti actione tendens in Deum, v. gr. dicendo: *Mi Deus propter te, quia tibi placet: quia tu vis, præcipis, tibi, ad tuam Gloriam, &c.* Et generaliter cum quis in sua operatione de Deo cogitat, & quocunque motu, vel affectu in ipsum tendit; dummodò absit aliqua intentio prava propriæ quæsitionis, vel satisfactionis appetitus, &c. semper censetur actualiter ex Charitate referre actiones suas in Deum, ut ultimum Finem; cui, quò etiam spectare videtur, quod Layman *cit. cap. 1. ante finem* annotavit, nimirum Religiosis, qui ob amorem Dei per obedientiæ, & reliqua voluntaria vota velut holocaustum se Deo obtulerunt, omnia, quæ ex necessitate illius obligationis, in qua voluntariè persistunt, opera exercentur, vel labores perferuntur, apud Deum meritoria fieri: etiamsi intentio formalis, & explicita ob amorem Dei, & gloriam operandi non repetatur, aut innovetur: continetur enim ea intentio satis implicitè in voluntaria observatione suarum regularum, verum quia Religiosi etiam multas sæpè actiones liberas exercent, ad quas vi status, & professionis suæ non obligantur, ideò tam ipsius, quam omnibus aliis consulenda, & commendanda est intentio actualis, & explicita quàm crebrerrimè, præsertim ante opera alicujus momenti repetenda. Ad praxim ergo revocanda sanctissima antiquorum Christianorum consuetudo, qui omnia sua opera (sicut Ecclesia omnia officia Divina) inchoabant à signo Crucis, & laudatissimis illis Psalmi versiculis: *Deus, in adjutorium, &c.* Et Doxologia: *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto, &c.* quo simul exercita Fide, Spe, & Charitate, & Divinum auxilium necessarium petitur, & ad Dei Gloriam opus amorosè refertur. Placuit apud Anton. Sucquet in viis vitæ æternæ significantissimum suspirium, omniumque præcipuarum virtutum compendiosum exercitium. *Ex te, in te, pro te, sunt omnia. Credo tibi, in te spero, ex toto corde diligo. Tibi placere cupio, ac intendo, O Deus meus, & omnia!* quo spectat illud: *Omnia ad majorem Dei Gloriam*, D. Ignatii. Sunt etiam qui contenti generali oblatione matutina omnium per diem agendorum, omittendorum, tolerandorum; deinceps ad occasiones particulares brevi; sed succosa emphasi suspirent: *JESU TIBI, ET TECUM.*

IV. Vel *virtute*. Virtute, seu virtualiter actiones nostras in Deum ultimum Finem referimus, quando vi intentionis; & imperii Charitatis præcedentis nunquam revocatæ, postea data occasione operamur: ita nimirum, ut Imperium Charitatis, seu intentio præcedens verè sit causa actionis subsequentis, & hæc verè fiat ex vi, & motione intentionis præcedentis adhuc virtute perseverantis; cujus signum à posteriori est, si te reflectens, vel interrogatus, cur *opereris hoc, ores, studeas, scribas, labores &c.* statim recitata priori intentione diceres: *propter Deum, ad Dei Gloriam, ad Dei placitum, &c.* Et certè tamdiù durabit tua virtualis intentio, & relatio Charitatis ad Deum, quamdiù in operando sentis aliquam quantumvis tenuem reflexionem, vel motum ad Deum. Quod si ergo quis mane v. gr. proponat hoc die, hæc, illa, ac omnia opera sua facere ex Charitate, & propter Deum, ad ejus Gloriam, is quidem ipso facto exercet actum præstantissimum Charitatis, & Religionis, eoque præstantiorem, quò magis extensum objectum habet: at verò postea temporibus suis prorsus immemor matutini propositi sui, & absque ulla omninò relatione, vel dependentia ad illud propositum, ut nec interrogatus quidem, cur modò operetur, scribat, comedat, &c. illius meminisset, sed merè ob alias causas, v. gr. ex metu servili pœnæ, ex mera consuetudine, ex humano respectu operetur, oret, studeat, laboret, & tunc illæ actiones, sicut reverà non sunt ampliùs actus Charitatis imperati, neque vi illius propositi factæ, ita neque vi illius meritoriæ esse poterunt. Ita communiter DD. cum D. Bonavent. *in 2. dist.* 14. *art.* 1. *quæst.* 3. Bellarmin. *lib.* 5. *de Justif. cap.* 19. Layman *cit.* Et optimè explicat Joann. Busæus viridar. virtut. *v. Intentio recta cap.* 4. verba ejusdem numero, tu pondera. *Ad meritum boni operis requiritur, ut, vel tunc, cum fit actio, imperetur à Charitate, atque in Deum, ut finem supernaturalem ac ultimum referatur, vel certè nascatur ab actu imperato à Charitate, atque in Deum antea relato; quod est virtute referri; tunc enim dicitur opus aliquod virtute in Deum relatum, cùm intentio antegressa verè est causa illius, ut fiat. Quare si quis generali tantum intentione initio anni, mensis, vel diei omnia futura opera ad gloriam Dei offerat, ut quidam laudabiliter faciunt, non ideo dicetur virtualiter tunc tota obtulisse, singulisque bonis operibus, licèt in gratia sit constitutus, vitam æternam promeruisse.* Hæc ille verissimè. 17

COROLLARIUM.

Omnis ergo actus hominis non tantùm de se virtuosus, & bonus, sed etiam indifferens, ut comedere, bibere, colloqui, recreare se ita actu, vel virtute in Deum à Charitate relatus est meritorius, & augmentum gratiæ in præsenti, & gloriæ in futuro, ut sic Gloria in Patria respondeat Charitati in via: è contra actus quantumvis bonus in genere moris cujuscunque virtutis, Fidei, Spei, Religionis, Orationis, Eleemosynæ, &c. qui non est imperatus à Charitate, neque ita actu, vel virtute in Deum ultimum Finem relatus, prorsus vanus, & inutilis est ad meritum vitæ æternæ: cogitent proinde, qui hunc in suis actibus non observant, sed in suo tempore arida consuetudine, timore servili, respectibus, & affectibus humanis, propriæ satisfactionis quæsitione, appetitibus naturalibus (cætera taceo) procedunt, quanto thesauro meritorium gloriæ se omnino gra- 18

gratis, & sæpè laboriosè privet: & quia tam tepidè, & infideliter utuntur gratia; & Charitate sibi à Deo infusa, quid mirum, si tam multi toties excidant? quod sanè Christus elegantissimè significavit in parabola minarum, quam (quia nosti) non exscribo, sed suspiro cum D. Augustin. Manual. *cap.* 4. in initio. *Væ miseræ animæ, quæ Christum non quærit, nec amat! arida manet, & misera. Perdit, quod vivit, qui te Deum non diligit: qui curat vivere non propter te Domine, nihil est, & pro nihilo est.*

Sententia mitior proponitur, sed non suadenda.

19 Atendum est, probabilem esse sententiam Suarez apud Lavman *cit. capit.* 1. *numer.* 1. aliorumque RR. extra Scholam D. Thomæ, & Scoti, nimirùm: actus aliarum virtutum supernaturalium, præsertim Spei in homine justo esse per se meritorios; & consequenter etiam probabiliter meritorii erunt actus virtutum moralium imperati per aliquam virtutem supernaturalem, v. gr. Spem: quemadmodùm quia actus Charitatis est de se meritorius, etiã meritorii sunt actus ab illa imperati. Ratio satis bona sumitur ab argumento negativo. Absque urgenti fundamento vis merendi non debet adeo restringi, ut plerique Christiani etiam boni, qui in suis operationibus supremum illud Charitatis motivum non habent præfixum, sed aliud inferius; Spei, vel Timoris Dei, omni merito priventur: sed nullum apparet urgens fũdamentum ad opera meritoria necessariò requiri motivum Charitatis, & non sufficere aliud motivum supernaturale. *Non ex Scriptura*: Quia Scripturæ loca allegata, & alia commodè explicantur de necessitate status gratiæ, & Charitatis habitualis, sine quo opera quamtumvis præclara prodesse non possunt: aut certè de consilio perfectionis. Neque Scriptura sacra ullibi necessariò requirit motivum, vel imperium Charitatis, sed ad summum, ut opera referantur in Deum, ut fiant in nomine Christi, &c. Atqui etiam alii actus virtutum supernaturalium Fidei, Spei, Timoris Dei, atque ab his imperati referuntur ad Deum, & fiunt in nomine Christi, ut patet: ergo. *Neque ex Concil.* Quia maximè favet Concil. Triden. *Sess.* 6. *capit.* 16. plenam rationem meriti adscribens operibus bonis hominis justi, *quæ in Deo sunt facta*: fiunt autem in Deo, dum fiunt ex aliquo motivo Divino, ac supernaturali, quod latiùs patet, quàm Charitatis. Et ibidem definit. *can.* 33. justos mereri augmentum gratiæ, & vitæ æternæ bonis operibus factis per Dei gratiam, & Christi meritis: nec ullibi requirit, ut eliciantur, vel imperentur à Charitate: ergo. Denique actus virtutum supernaturalium omnium etiam Fidei, Spei, Timoris Dei, atque ab his imperati sunt ejusdem ordinis supernaturalis cum ipso præmio, adeòque satis commensurati eidem, accedente Dei promissione, & acceptione. Et certè ipse Salvator passim in Evangelio, proposito præmio, nos ad benè operandum invitat. Et Apostolus ad Hebr. 11. Moysen laudans dicit: *aspiciebat enim in remunerationem.* Et David. Psalm. 118. *Inclinavi cor meum ad faciendas justificationes tuas in æternum propter retributionem.* Quare in hac sententia non tollit rationem meriti, quòd quis operetur ratione meriti, & præmii; nam desiderare Beatitudinem, quæ est tantum bonum, adeòque intuitu desiderii ejus operari, est honestum supernaturaliter, quamquàm utique non sit tam perfectum, sicut operari ex pura Charitate, in qua proinde vis meriti perfectissima consistit, etsi cum proportione cæteris virtutibus supernaturalibus suus sit merendi locus, & gradus, quamvis inferior.

Vides jam hanc sententiam esse probabilem? sed certè probabilem tantùm, nostram verò longè probabiliorem, & simpliciter tutam, securam, perfectam. Volesne bone vir, præsertim Religiose, perfectionis studiose, qualis certè ex professione esse obligaris, sequendo sententiam probabilem tantùm, & minùs tutam, tot tuis bonis operibus, laboribus mortificationibus, &c. te saltem exponere periculo nihil merendi? Vides etiam in utraque sententia adeò communissimo DD. consensu ad meritum requiri, ut opus bonum aliquo modo referatur ad Deum, adeòque eliciatur, vel imperetur, aut dirigatur ab aliqua virtute supernaturali. Sed, & vide rursùs, quanto te meritorum cumulo prives, si in tuis operationibus nihil ad Deum te reflectas, at, ut suprà notavi, in tuo tempore, arida consuetudine, timore, respectu, affectu humano velut asinus Cistellarius procedas.

Dices: video hæc benè, sed rursùs video inde sequi, plerosque Christianos bona opera sua perficere sine merito, cùm ea rarò sic referant ad Deum. Non benè vides, & fortè alios tua regula metiris. Certè Christiani justi, timorati, etiam rudes, ac simplices frequentissimè in suis actibus respiciunt motivum supernaturale, & in Deum tendunt, saltem confusè, & virtualiter, quod sufficit, juxta suprà dicta N. IV. Neque hoc est dissentaneum humanæ fragilitati, sed insuper est consentaneum sublimitati præmii: quòd si plures fragilitati suæ succumbentes defectu debitæ relationis ad Deum, magnam partem meritorum perdant, sibi imputare debent quemadmodùm, & illi, qui benè operari omninò negligunt, & infiniti peccatores; qui defectu status gratiæ sunt, & manent meriti incapaces, prout sapienter advertit noster Herinex *cit. qu.* 2. *num.* 24.

§. IV. *Proximus autem propter Deum diligitur*,

Charitatis objectum, & actus secundarius.

I. Proximus autem.

Significatur objectum secundarium Charitatis, quod est omnis noster proximus: idem namque habitus infusus præstantissimus Charitatis inclinans primò, & principaliter quidem ad dilectionem, & amorem Dei super omnia, *propter se ipsum*, ac propter sui ipsius intrinsecam infinitam Bonitatem, tamquam ad actum principalem: etiam consequenter, & secundariò movet, & inclinat ad dilectionem, & amorem proximi (immò & sui ipsius) *propter Deum*, seu propter eamdem Bonitatem Divinam participatam in proximo, tamquam actum secundarium necessariò cum priori connexum, ut deinde ampliùs explicabitur. 20

Proximus autem noster intelligitur omnis creatura rationalis, gratiæ Divinæ, æternæque beatitudinis nobiscum capax, vel particeps, uti in primis sunt Angeli, animæ beatæ, ac etiam in purgatorio existentes, quas novimus jam securas de gratia, & Beatitudine æterna; deinde omnis homo viator fidelis, & infidelis, bonus, & malus, quamtumvis peccator, vel inimicus noster: hos enim omnes novimus adhuc nobiscum capaces gratiæ, amicitiæque Divinæ, atque æternæ Beatitudinis, omnes proinde ex Charitate diligendi sunt *propter Deum*: omnis quippè comprehensi magno mandato: *Diliges proximum tuum sicut te ipsum*, nemine omninò excepto, nisi *non proximum*, qui scilicet nobiscum gratiæ Dei, atque æternæ Beatitudinis capax ampliùs non est, ut soli sunt Dæmones, & damnati. 21

Cur autem neque in communi definitione Charitatis Divinæ, neque in ejusdem generali, & magno mandato, nulla fiat expressa mentio dilectionis sui ipsius, rationem optimè assignat D. August. *lib.* 1. de Doctrina Christiana *capit.* 23. dicens: *Quatuor diligenda sunt: unum, quod supra nos est, scilicet Deus: alterum, quod nos sumus: tertium, quod juxta nos est, scilicet proximus: quartum, quod infra nos, scilicet corpus; de secundo, & quarto nulla præcepta danda erant: quantumlibet enim homo excidat à veritate, remanet illi dilectio sui, & dilectio corporis sui, quia nemo carnem suam odio habuit: nam viri justi, qui corpus suum cruciant, non corpus, sed corruptionem ejus, & pondus oderunt.* Sic Sanctus Augustinus.

II. Propter DEUM.

Significatur objectum, & motivum formale, propter quod diligendus est proximus: nimirùm propter Deum sic volentem ex infinita Bonitate sua, & re ipsa propter ipsam eamdem Bonitatem Divinam participatam, ac velut elucentem in proximo, quatenùs nimirùm, proximus est creatura Dei condita ad ejus imaginam, gratiæ, amicitiæ Divinæ, æternæque Beatitudinis capax: præsertim ut de facto præditus donis supernaturalibus, gratia, sanctitate, justitia, & amicitia Dei, &c. Et hac ratione Christus in Evangelio Matth. 22. Præceptum dilectionis proximi dicit esse simile præcepto dilectionis Dei; secundum autem simile huic, *diliges proximum tuum, sicut te ipsum.* Nimirùm: simile non *absolutè* quoad modum diligendi, sic, ut quemadmodùm Deus diligendus est super omnia propter se ipsum, ita & proximus diligendus sit super omnia propter se ipsum, hoc enim implicat, nam si proximus super omnia, vel saltem absolutè propter se, absque omni relatione ad Deum diligi deberet, jam Deus non amaretur super omnia neque ex toto corde: Sed simile *respectivè*, & quoad motivum diligendi, ita nimirùm: ut sicut Deus diligitur propter se ipsum, & propriam intrinsecam Bonitatem, ita & diligatur proximus propter Deum, eamdemque ejus 22

Bonitatem in proximo participatam, ut dictum est, idque omni necessaria connexione, omnino simili, immo eadem obligatione: quia impossibile est diligere Bonitatem Dei in se ipso, nisi etiam eadem diligatur, ut participata in proximo: ut etiam indicare videtur Evangelista amoris 1. Joann. 4. *Hoc mandatum habemus à Deo, ut, qui diligit Deum, diligat & fratrem suum. Si quis dixerit, quoniam diligo Deum, & fratrem suum odit, mendax est; qui enim non diligit fratrem suum, quem videt, Deum, quem non videt, quomodò potest diligere?* Quasi dicat: qui non diligit visibilem quasi Dei Bonitatem in fratre suo participatam, quomodò poterit diligere ipsam invisibilem Dei Bonitatem in se ipso? Aliter ex D. August. explicat Magister *dist. 27. Qui non diligit fratrem, caret Charitate; quomodò ergo carens Charitate poterit Deum diligere?* Sic ille: At sic non explicatur vis argumenti à visibili fratre ad invisibilem Deum.

III. Propter DEUM diligitur.

23 CHaritatis ergo Divinæ in proximum tendentis actus elicitus secundarius est, amore amicitiæ nimirùm propter ejusdem à Deo participatam supernaturalem Bonitatem, prosequi omnem proximum; volendo ei vera salutaria, ac supernaturalia bona (utpotè principaliter ipsum Deum, ac Beatitudinem æternam) aliaque bona spiritualia, ac media salutis, atque etiam bona temporalia, quatenùs ad illa referuntur, conducunt, necessaria, vel utilia sunt, Idque duplici affectu; aut affectu, & amore complacentię eidem prædicta bona jam habita volendo, & congaudendo, nihil invidendo, nolendo, &c. aut affectu, & amore desiderii eidem ejusmodi bona nondum habita desiderando, optando, ac cùm opus est, pro posse procurando. Et hoc ipsum volunt *SS. PP. DD. docentes: proximum diligendum esse *in Deo*, & *propter Deum*: amicum in Deo, inimicum propter Deum: *in Deo* nimirùm, quatenùs jam Dei per gratiam, ac justus est, amore, vel affectu complacentiæ. *Propter Deum* verò, ut si nondum est, Dei esse per gratiam, & justitiam incipiat; sic D. August. variis locis. Et indicat ipse Salvator Joann. 13. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* explicat D. August. *tract. 65.* in Joann. Hoc est: *ad quod dilexi vos, ut filii lucis sitis, & lucem habeatis.* Et mox iterùm: *Sicut dilexi vos. Quid enim nisi Deum dilexit in nobis, non quem habebamus, sed ut haberemus? Sicut Medicus ægrotos, &c.* Et rursùs *lib.* de doctrina Christiana *cap. 2.* explicans illud; *Diliges proximum tuum sicut te ipsum*: dicit: *Hæc regula dilectionis divinitùs constituta est, ut Deum propter se ex toto corde, & proximum diligas sicut te ipsum: ad quod, & propter quod te ipsum diligere debes. Qui ergo amat homines, vel quia justi sunt, vel ut justi fiant, amare debet: scilicet in Deo, vel propter Deum: sic enim, & se ipsū amare debet in Deo, & propter Deum, id est: vel quia justus est, vel ut justus sit.* Sic D. August. Denique mirificè mihi sapit modus loquendi antiquorum DD. nimirùm Charitate Divina proximum diligere idem esse, ac *velle proximum à Deo diligi, sibique condilectum habere*: nimirùm, aut affectu complacentiæ gaudendo, aut affectu desiderii desiderando habere condilectum à Deo, hoc enim vere est proximo velle verum, & omne salutare bonum in ipso fonte suo, ac scaturigine. Advertis jam, unde sanctorum, & Divina Charitate flagrantium virorū admirandus ille zelus in procuranda salute animarum; simulque notas miserandos defectus tuos circa dilectionem proximi: sed *propter juniores* nota manifestiùs.

IV. Proximus autem propter DEUM diligitur.

24 NImirùm amore amicitię supernaturali, & quidem tripliciter. 1. Ex parte *Principii*, amore scilicet elicito habitu infuso Charitatis Divinæ, juxta dicta N. I. 2. Ex parte *motivi*, ut scilicet diligatur proximus propter supernaturalem, & ipsissimam Divinam Bonitatem in proximo participatam; & verbo; quatenùs aliquid Dei est, aut esse potest, juxta dicta N. II. 3. Ex parte *objecti, seu boni voliti*, ut scilicet proximo velimus principaliter ipsum Deum, ac à Deo ordinata bona salutaria tantùm, juxta N. III. Jam collige defectus amorum à Divina Charitate extraneorum.

I. Alienus à Charitate Divina Theologica est omnis amor proximi naturalis tantùm, scilicet ex motivo naturali, utpotè quo diligimus hominem ob ejus naturalem honestatem, bonitatem, comitatem, vel quodcumque donum naturale, ei de ejusmodi complacendo, vel desiderando, absque omni ordine ad Deum, adeoque nullo modo propter Deum; nec consequenter est actus Charitatis Theologicæ, nec meritorius; etsi per se malus non sit, immo honestus, & ad Charitatem merè naturalem, & acquisitam spectans: hujusmodi etiam erga Deum naturalem, & acquisitam Charitatem suprà admisimus. Cæterùm bona naturalia proximi, ut à Deo sunt, vel ad Deum referuntur, esse motivum Charitatis Theologicæ, & amoris supernaturalis, jam ex dictis liquet.

II. Ad Charitatem Theologicam minimè spectat velle proximo illa bona, quæ ei salutaria non sunt, seu ejus saluti spirituali, vel aliorum minimè conducunt, immo obsunt: quia talia ipsa Charitate Theologica positivè ipsi nolle possumus: Titio v.gr. improbo licitè potes nolle divitias, potentiam, dignitatem, scientiam, &c. Quia vides eum istis abuti contra salutem suam, vel etiam in aliorum spirituale, vel temporale detrimentum, vel abusurum, sic enim non male, sed bene vis Titio, cùm ei secundùm rectam rationem melior sit eorum bonorum privatio, quàm possessio; sed de hoc latiùs in 4. Præcepto de Charitate Theologica proximi.

III. Magis adhuc à divina Charitate alienus est omnis erga proximum amor concupiscentię tantùm, quo nimirùm is diligitur, quatenùs nobis bonus, utilis, vel delectabilis est: quia hic amor naturalis est, & Politicorum, non Theologorum, etsi per se, & intra terminos honestatis minimè malus, Quod si vero diligamus proximum, quatenùs est bonus, & utilis nobis spiritualiter; puta Patrem spiritualem, Confessarium, Prælatum bonum in ordine ad Deum, & salutem nostram, erit sanè actus Charitatis Theologicę: at non quatenùs est amor concupiscentiæ erga proximum, sed quatenùs est amor amicitiæ erga nos ipsos, & ipsum Deum, nam amans proximum, ut bonum sibi in ordine ad Deum, & salutem suam supernaturalem, plùs quàm proximum amat se ipsum; & se ipso adhuc magis Deum: Quia *propter quod unum quodque tale, &c.*

IV. Omnis amor formaliter, vel virtualiter non relatus 25
in Deum Charitati Theologicæ extraneus, vel etiam adversarius est, & peccaminosus. *Amor formaliter* relatus in Deum dicitur, qui de facto concipitur ex motivo Charitatis, & bonitatis Divinæ, seu quo proximus defacto diligitur propter Deum, modo hactenùs explicato. *Virtualiter* vero relatus dicitur, quatenus amor proximi, vel alicujus creaturæ continetur intra terminos honestatis secundùm rectam rationem, & Legem Dei, seclusa offensa Dei, adeóque hoc ipso jam aliquo modo propter Deum, & aptus statim referri formaliter in Deum. Amor ergo solùm formaliter non relatus in Deum, quà talis, extraneus tantùm est à Charitate Theologica: at verò amor nec virtualiter quidem relatus in Deum, sed terminos rectæ rationis, & honestatis ita exceedens, ut neque aptus sit referri in Deum, Charitati etiam contrarius est, & peccaminosus, dictus amor creaturæ inordinatus, de quo Sect. 4.

Ratio omnium hactenùs dictorum de proximi dilectione à priori est: Quia Charitas Theologica pro suo per se primario objecto habet ipsum Deum, ideoque non potest se extendere etiam secundariò, nisi ad illa tantùm bona, quæ, & quatenùs ad Deum referuntur: ergo quidquid præter Deum, vel non propter Deum diligimus, non ex vera Charitate diligimus, nam vera Charitas est, qua alicui verum bonum volumus: nullum autem verum bonum est, nisi solus Deus: ergo nihil nisi solus Deus, aut in ordine ad Deum diligi potest, & debet ex vera Charitate.

Et hęc quidem de dilectione proximi quoad definitionem actus satis: Nam cætera de obligatione Charitatis Divinæ erga proximum quoad actus internos, & externos spirituales, corporales, & peccatis oppositis, cùm nihil faciant ad primum præceptum Decalogi consultò differo ad præcepta secundæ tabulæ post quartum præceptum, quod alioqui breve est.

SECTIO II.

Charitatis Divinæ obligatio.

SUMMARIUM.

25 *Præceptum Charitatis, ut affirmativum, duo continet 1. amare Deum debito modo; & 2. debito tempore.*

27 *Præceptum Charitatis est omnium maximum; jure naturæ sub mortali obligans ad amandum DEUM.*

28 *Super omnia* appretiativè saltem.

29 *Et sine dubio etiam* intensivè *convenientissimam est creaturæ rationali: quod tamen ob divinam Clementiam, & nostram infirmitatem de præcepto non est.*

30 *Præceptum Charitatis* per accidens *sæpiùs obligat, idque in triplici potissimùm casu.*

31 Per se *verò nunquā obligare ad actū explicitū amoris Dei super omnia*, olim *quidem probabile videbatur.*

32 *At*

32 *At* modò *non ampliùs post propositiones dãnatas ideoq;*
33 *Omninò tenendam, etiam quandoque* per se *obligare.*
34 *Præsertim post adeptum usum rationis ad id sufficientẽ.*
35 *Et probabilissimè in articulo mortis.*
36 *Ac valdè probabiliter (immò modò certè) etiam aliàs in tempore, saltem aliquando in vita.*

26 PRæceptum Charitatis Divinæ: *Diliges Dominum Deum, &c.* quatenùs formaliter in terminis affirmativum est, duo continet: amareq; Deum debito modo, & debito aliquo tempore: & sic ei unum tantùm opponitur peccatum omissionis, nimirùm omittere, seu non exercere actum amoris Dei eo tempore, quo obligat præceptum amoris Dei super omnia. Nam non diligere Deum debito modo, scilicet super omnia, non potest esse purum peccatum omissionis, sed necessariò involvit peccatum commissionis, scilicet, inordinatè amare creaturam supra, vel contra Deum; unde Deus non diligatur debito modo, nimirùm super omnia, & ex toto corde. Item porrò præceptum Charitatis simul implicitè negativum est, & duo peccata commissionis opposita habet, scilicet, odium Dei, & inordinatum amorem creaturæ. De quibus *Sect. 3. & 4. seorsim.* Nunc de affirmativo tantùm Charitatis præcepto quoad modum, & tempus amandi Deum sermo est, & sit

ASSERTIO III.

PRæcepto Divino naturali positivo obligamur sub mortali amare Deum quoad modum super omnia appretiativè saltem: quoad tempus verò certè aliquando in vita, etiã per se quandoque, saltẽ sub initium usus rationis. Ita DD. citandi.

§. I. *Præcepto Divino sub mortali obligamur.*

27 PRæceptum naturale fundatur in primis visceribus, & radicibus legis naturæ, & primo principio Synderesis *bonum esse prosequendum*, & consequenter summum, & infinitum bonum super omnia prosequendum, & amandum esse tamquam ultimum finem nostrum *Cat.* Præceptum verò positivum Deut. 6. *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente tua, & ex tota fortitudine tua* (explicationem habes *Sect. 1. §. 3. num. 4.*) Et repetit Christus Matth. 22. addens: *Hoc est primum, & maximum mandatum.* Verissimè enim præceptum Charitatis est omnium præceptorum maximum, idque triplici potissimùm ratione. I. Quia est de excellentissimæ virtutis primariò actu, eoque omnium maximè necessariò ad salutem. Et ne dubites de obligatione sub mortali, clamat Apostolus 1. Joan. 3. *Qui non diligit, manet in morte, &c. 4. Omnis, qui diligit, ex Deo natus est, & cognovit Deum: qui non diligit, non novit Deum, quia Deus Charitas est.* In quæ verba D. August. *tract.* 5. in eamdem epist. præclarè dixit: *Charitas est, sine qua nihil prodest, quodcumque habueris; quam si solam habeas, sufficit tibi.* II. Quia Charitatis præceptum est principium omnium aliorum; etenim ex præcepto diligendi Deum super omnia, & proximum propter Deum, tamquam ex principio conclusionis deducuntur omnia præcepta, & primæ tabulæ circa debitum Deo cultum, & secundæ tabulæ circa debitum officium erga proximum. Ex illo enim *diliges Dominum Deum tuum ex toto corde &c.* nonne statim infertur, ergo eum solum adorabis, non blasphemabis, non assumes Nomen Domini Dei in vanum? Item ex illo *diliges proximum tuum, sicut te ipsum*, & propter Deum; an non necessariò infertur, ergo *non occidens, non mæchaberis, non furtum facies?* Prout præclarè disserit Apostolus ad Rom. 13. dicens: *Nemini quidquam debeatis, nisi ut invicem diligatis: qui enim diligit proximum, legem implevit: Nam non adulterabis, non occides, non furaberis, non falsum testimonium dices, non concupisces: & si quod est aliud mandatum, in hoc verbo instauratur. DILIGES PROXIMUM TUUM SICUT TE IPSUM. Plenitudo ergo legis est dilectio.* Et ideò etiam Christus ibi adjecit. *In his duobus mandatis universa lex pendet, & Prophetæ.* III. Quia præceptum Charitatis est finis omnium aliorum præceptorum, ad eum enim, ut unicum finem, sunt omnia alia præcepta, ut eorum observatione maneat homo conjunctus cum Deo ultimo fine suo, hic per Gratiam, & charitatem, posteà per gloriam, juxta illud modo allegatum Apostoli. *Plenitudo legis est dilectio.* Quod ipsum hac ratione à priori eleganter probat D. Th. 2. 2. *qu.* 44. *art.* 1. Quocumque præcepto magis debitus est finis, quàm media ad illum: at finis hominis adæquatus, ad quem tamquam propriam perfectionem tendere debet, est conjunctio, & unio cum Deo, quæ fit per Charitatem: reliquæ omnes virtutes Theologicæ, & morales solùm media ad illum finem continent: ergo præceptum Charitatis est omnium aliorum maximum tamquam finis eorum 1. Timoth. *Finis præcepti est Charitas.* Sic Angelicus Doctor. IV. Quamvis porrò apud omnes in confesso sit, præceptum affirmativum Charitatis de diligendo Deo ex toto corde, tota anima ab homine viatore pro hoc statu perfectè impleri non posse, quoad modum perfectionis simpliciter, & positivè, ut jam suprà *sect.* 1. §. 3. in fine insinuavi; certum tamen etiam esse debet, posse à nobis perfectè impleri quoad substantiam obligationis, sicut ad viatorem spectat, ita ut tali modo amans Deum verè præcepto satisfaciat, & maneat absque peccato. Ut cum D. August. D. Thom. D. Bonavent. Scoto docent DD. communissimè. Et constat ex illo 1. Joan. *cap.* 2. *Qui servat verbum ejus, verè in hoc Charitas Dei perfecta est*: quatenùs scilicet perfecta haberi potest ab homine viatore. Nunc ergo sequitur explicandum, qualiter hoc præceptum impleri debeat quoad substantiam obligationis, & modum diligendi Deum.

§. II. *Quoad modum: Super omnia appretiativè saltem.*

I. SUbstantia obligationis præcepti Charitatis sine dubio est, & requirit saltem amare Deum super omnia appretiativè, ita ut nihil ametur supra Deum, vel æqualiter Deo; & uno verbo, contra Deum. *Omnes.* Et ratio est clara, jam suprà indicata: Quia præceptum Charitatis obligat, dirigitque hominem in debito affectu tendendi in Deum, ut summum Bonum, & ultimum finem suum: atqui effectus debitus tendendi in Deum, ut summum Bonum, & ultimum finem necessariò saltem est amare Deum super omnia appretiativè, ut nihil magis, vel æquè ametur ac Deus: etenim summo Bono ipsa rei natura debetur summus amor, ut nimis manifestum: ergo. Ac proinde 28

II. Præcepto Charitatis divinæ quoad substantiam obligationis, & in amando omninò satisfacit, qui ita amat DEUM super omnia appretiativè, seu æstimativè; nimirùm Deum magis æstimat, seu in majori æstimatione, & pretio habet, quàm omnia alia, adeò ut Deum summum Bonum, seu ultimum finem agnoscens eum rebus omnibus anteponat, ut pro nulla re saltem mortaliter Deum offendere velit, omniaque peccata mortalia, velut impedimenta salutis, ac finis sui constanti voluntate removeat. Juxta communissimam, & omninò securam DD. doctrinam, quam optimè explicat D. Bonavent. *dist.* 27. *art.* 2. *qu.* 6. Ratio est: Quia per hoc adhuc verè diligitur Deus ex toto corde, tota anima, saltem quoad totalitatem, & perfectionem negativam, nihil Deo contrarium, vel ejus offensivum admittendo.

III. Convenientissimum videtur esse creaturæ rationali amare Deum summum Bonum super omnia intensivè, intensiori, vehementiori, ardentiori, ac teneriori affectu, & actu Deum prosequendo, amplectendo, atque in eum tendendo, quàm omnia alia: siquidem natura sua conveniens, ut quantò majus est bonum, tantò magis, intensiùs ametur, & consequenter Deus, qui est summum Bonum, etiam summè, quoad fieri potest, saltem magis, & intensiùs ametur, quàm omnia alia bona, quod omninò etiam suadetur ex magno præceptu diligendi Deum, *ex tota anima, tota virtute.* 29

IV. Attamen hoc necessarium, & de præcepto non est, quin sine peccato contingat Deum quandoque minùs intensè amari, quàm creaturam, v. g. parentem, filium, uxorem, amicum, aurum &c. juxtà tenorem, & receptam sententiam DD. Navarr. Tolet Valent. Sanchez, alii passim cum Layman *lib. 2. tr. 3. c. 2. num. 3.* Ratio petenda tum ex Divinæ clementiæ condescensione, tum ex hominis naturali inclinatione, qui naturaliter ferventiori affectu fertur in sensibilia, & præsentia, quàm in insensibilia, & absentia: Unde fit, ut licitè quis reverà amet Deum super omnia appretiativè, tamen naturali virtute feratur intensiori affectu in aliquam creaturam absque offensa Dei, interim paratus, & resolutus, ut si opus foret, aut Deum offendere, aut illam creaturam amittere, omninò hoc potiùs vellet, quàm illud. Ut exemplo ostendit Laym. cit. Sicut fieri solet, ut quis catulum v. gr. intensiùs, ac teneriùs amet, quàm proprium filium, at non firmiùs, aut magis æstimativè: quod inde sequitur, quia si vel catulus, vel filius amittendus foret, utique mallet catulum suum perdi, quàm filium. *Sic ille.* Et nihil communius, quàm dominos, herasque canes suos intensiùs amare, quàm homines præsertim servos, ac ancillas, pauperes &c. (dummodò intensiùs tantùm) plerumque excusandi sunt: juxtà prædicta ergo intelligenda sunt verba Christi Matth. 10. *Qui amat Patrem, vel Matrem plus quàm me, non est me dignus.* Quod secundùm æstimationem, non verò intensionem accipi debet; juxtà communem DD. Interpretum.

§. III. *Quoad tempus verò, verè aliquando in vita.*

30 CErtissimum est, hominem per totam vitam suam sæpiùs debere elicere actum amoris Dei super omnia, explicitum, vel implicitum, saltem per accidens. Ratio est evidens: quia tenetur homo aliquo tandem actu mereri vita æternam, & se conservare in statu Gratiæ Dei: at non potest ullo actu mereri vitam æternam, nisi elicito, vel imperato à Charitate: nec moraliter possibile est, conservare se in statu Gratiæ, & Charitatis inter tentationes, & occasione nisi sæpiùs in vita eliciat actus Amoris Dei super omnia, maximè quando adest, & urget periculum peccandi, & amittendi Gratiam Dei per peccatum: ergo tenetur homo sæpiùs in vita elicere actum amoris Dei super omnia, saltem per accidens: idque in triplici casu potissimùm communiter assignato, & recepto. I. Principaliter, & universaliter quoties tenetur peccator justificari, & non est copia Sacramenti, utpotè, cùm quis existens in mortali celebraturus, Sacramenta ministraturus, aut in articulo, vel periculo mortis constitutus non habet copiam Confessarii. Non enim potest talis justificari, nisi eliciendo actum contritionis perfectæ, dolendo de peccato, quod est offensa Dei summi Boni supra omnia dilecti, ideoque essentialiter saltem implicite, & virtualiter actum Amoris Dei super omnia includentis, juxta alibi dicta. In hoc consentiunt universi. II. Quando urget grave periculum incidendi in odium Dei, ut sæpè evenit ex impatientia, indignatione, desperatione, in adversitatibus, pœnis, infortunìis, ubi facilè quis erumpit in odium, vel indignationem erga Deum, nisi contrario actu amoris Dei super omnia se muniat, eo casu (licèt raró, ut in simili notavi suprà de Fide) quo tentatio aliter superari non posset, nisi per contrarium actum Amoris Dei, utique juxta communem DD. tenebitur homo sub mortali elicere Amorem Dei super omnia, & quidem per se à virtute Charitatis: at non per se ejusdem virtutis præcepto affirmativo de amando Deo, sed ex præcepto negativo de excludendo odio Dei. Unde si tentationi succumbens erumpas in odium Dei, aversionem, blasphemiam, non committis duo peccata commissionis odii, & omissionis amoris, sed unum peccatū odii tantùm contra præceptum negativum, propter quod servandum, odiumque excludendum; tamquam necessarium medium indirectè solùm, & per accidens te obligat præceptum affirmativum Amoris; ut in simili de Fide, & Spe etiam dictum est. III. Quandocumque actus heroicus virtutis exercendus, aut gravissima tentatio superanda, ut si aut fornicandum esset, aut moriendum, aut Fides neganda, aut carcer, exilium, mors subeunda, & in similibus casibus, quibus necessarium omninò sæpè est elicere actum Amoris Dei super omnia, dicas cum Apost. *Qui nos separabit à Charitate Christi?* Ubi tamen iterùm succumbens non committit duo peccata, sed unum tantùm v. gr. contra castitatem, Fidem, vel aliam virtutem, quia tunc præceptum Charitatis per accidens, & generaliter tantùm obligat excludere omnem offensam Dei. His suppositis ut certis.

Quæstio difficilis valdè, & controversa est.

An, & quando hoc præceptum affirmativum Charitatis obligat per se?

31 PRobabilis mihi hactenùs semper visa fuit Sententia, præceptum illud numquam obligare per se quoad actum explicitum Amoris Dei super omnia, sed ei plenè satisfieri per voluntariam observantiam præceptorum, & exclusionem omnis peccati propter Deum, uti docent multi, & graves DD. apud Tamburin. *lib. 2. Decal. c. 3 §. 2. num. 4.* Et *Nicol. Du Bois infrà citand.* Ratio est, quia ex una parte volens propter Deum observare omnia præcepta ejus, & pro nulla re ipsum peccando offendere, verè diligit Deum super omnia saltem implicitè, & virtualiter, & ex toto corde negativè: Juxta illud Joann. 14. *Qui habet mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me.* Ib. *c. 15. Si præcepta mea servaveritis, manebitis in dilectione mea, sicut & ego Patris mei præcepta servavi, & maneo in ejus dilectione.* 1. Joan. 2. *Qui servat verbum ejus, verè in hoc Charitas Dei perfecta est.* Ibid *cap. 5. Hæc est enim Charitas Dei, ut mandata ejus custodiamus, & mandata ejus gravia non sunt.* Et alibi. Ex altera autem parte non est astruenda obligatio alicujus præcepti, & quidem gravis sub mortali, absque certo fundamento: nullum autem certum, & urgens adferri potest fundamentum, quòd præceptum dilectionis obliget aliquando per se ad actum formalem, & explicitum Amoris Dei, ut patebit expendendo fundamenta communiter allata.

I. Unum, & præcipuum fundamentum est ipsum magnū mandatum, & præceptum affirmativum Charitatis: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo &c.* quod sanè debet obligare aliquando ad actum suum propriū, ne frustra sit. Agnoscimus, & veneramur divinissimum mandatum, ejusque exercitium perfectissimum, & frequentissimum nobis in omnibus optamus. Nulla tamen ratio, vel auctoritas convincit illud esse præceptum speciale, & speciali aliquo tempore per se obligatoriè implendum, quia cum DD. relatis probabilissimè dici possit, esse præceptum generale imbibitum in omnibus præceptis, ut proinde illi abundè satisfiat actibus Amoris DEI implicitis, contentis in observatione voluntaria præceptorū propter Deum, ut dictum est.

§. Eadem prorsùs ratione etiam alterum præceptum Charitatis. *Diliges proximum tuum, sicut te ipsum*, non est speciale, speciali aliquo tempore per se obligatoriè implendum per aliquem actum internum elicitum amoris erga proximum (quando enim hoc?) sed est præceptum generale imbibitum in omnibus præceptis DEI erga proximum; eique abundanter satisfit, dum quis vult servare præcepta Dei circa proximum, & data occasione de facto servat abstinendo ab omni odio, offensa, injuria; & dum opus est, exhibendo opera externa Charitatis. Is sanè proximum *propter Deum*, sicut se ipsum de facto diligit, & frequenter etiam actu formali interno amoris, cùm illa opera Charitatis sæpè exerceri rectè non possint sine aliquo actu interno amoris, & benevolentiæ erga proximum. De quo suo loco. Et propterea dixit Christus: *In his duobus mandatis universa lex pendet, & Prophetæ.*

II. Alterum fundamentum est, quod homo intima naturæ lege teneatur tendere in Deum ultimum Finem suum supernaturalem cognitione, & affectu aliquo tam necessitate medii, quam Præcepti. Quod si ergo aliquem actum explicitum Fidei, & Spei necessariò eliciendum esse aliquando, saltem sub initium usus rationis, vel prima conversione, omnes meritò agnoscimus, cur non idem sentiamus de actu explicito Charitatis, & amoris Dei super omnia? Verùm enim esse necessariò idem sentiendum. Disparitas manifesta est: quia impossibile est, hominem tendere in Deum, & ultimum finem absque aliquo formali explicito actu Fidei, & juxta communem sensum etiam Spei, in Deum saltem ut unum, & Remuneratorem supernaturalem; *Credere enim oportet accedentem ad Deum, quia est, & inquirentibus se Remunerator sit*, Ait Apost. *Heb.* 11. Et ideò necessariò semel saltem eliciendus est aliquis actus Fidei, Spei, juxta dicta suis locis. At verò maximè possibile est tendere in Deum, ut ultimum Finem absque actu explicito formali Amoris Dei, utpotè per amorem implicitè contentum in voluntaria observatione præceptorum propter Deum, ut dictum: ergo &c.

III. Aliud novum urgentius fundamentum exhibet propositio omninò prima inter prohibitas, ac damnatas sub Alexandro VII. Anno 1665. ita sonans *Homo nullo unquam vitæ suæ tempore tenetur elicere actum Fidei, Spei, & Charitatis ex vi præceptorum Divinorum ad eas virtutes pertinentium.* Sic propositio damnata. Verùm nulla hic expressa fit mentio de actu formali explicito amoris Dei super omnia, & omninò sufficere videtur, præceptum charitatis sæpè obligare per se, saltem quatenùs est negativum, ut in casibus suprà positis, etsi numquam obliget ut affirmativum. Certè Nicol. Du Bois rigidissimus illarum propositionum examinator ad illam propositionem primam *a. 4. num.* 20. disertè negat sub illa propositione damnata comprehendi illam sententiam plurium DD. quæ docet præceptum Charitatis divinæ impositum fuisse ob justificationem impii, & solùm tunc obligare, quando impius non habet aliam viam, qua justificetur, nisi eliciat actum contritionis, quæ semper involvit amorem Dei super omnia: ex eo quod hæc ipsa obligatio fit ex vi præcepti diligendi Deum: atqui non longè plùs concedimus, ergo minùs damnata censeri debet nostra sententia.

IV. Sed ecce novissimè Anno 1679. fundamentum urgentissimum, meo judicio, posuit Innocentius XI. inter complures propositiones damnatas tamquam scandalosas, & in praxi perniciosas etiam has tres ordine reposuit. 5. *An peccet mortaliter, qui actum Dilectionis Dei semel tantùm in vita eliceret: condemnare non audemus. 6. Probabile est, ne singulis quidem rigorosè quinquenniis PER SE obligare præceptum Charitatis erga Deum. 7. Tunc solùm obligat, quando tenemur justificari, & non habemus aliam viam, qua justificari possumus.* Hic ego do victas manus ob Reverentiam, & Obedientiam Sacræ Sedis Apostolicæ; & dico tandem.

§. IV.

§. IV. *Etiam per se quandoque.*

33 Dico igitur I. Ex vi præcepti Charitatis tenetur homo per se quandoque in vita sua elicere actum formalem amoris DEI super omnia. Ita omninò communis DD. quos late congerit, & recitat Nicolaus Du Bois *cit. n.15.* D. Th. S. Franciscus de Sales, Suarez, Sanchez, Coninch, Valentia, Amicus, Tannerus hic *disp.2.q.4 dub.4.* Layman, *lib.2.tr.3.cap.2.num.6.* Lugo *disp.13.De Fide, sect.8.in fine.* Et præter fundamenta suprà allata minimè spernenda, mihi omnino videtur importare prima propositio damnata sub Alexandro VII. Et tandem plenè convincunt propositiones damnatæ ab Innocentio XI. Nam si damnata est sententia non audens damnare peccati mortalis, qui actum dilectionis Dei tantùm semel in vita eliceret, & asserens, præceptum Charitatis Dei rigorosè, ne singulis quidem quinquenniis per se obligare, sequitur ineluctabiliter præceptum per se obligare aliquando in vita; & quidem multò sæpiùs, quàm singulis quinquenniis: ut proinde jam multò magis damnata sit censenda sententia, asserens præceptum Charitatis, & dilectionis Dei per se obligare numquam. Ratio autem potissima mihi videtur: quia virtus Charitatis divinæ non est tantùm imperativa actuum aliorum observantiæ mandatorum &c. sed etiam est elicitiva affectuum, & actuum propriorum, ut per se constat: ergo etiam præceptum Charitatis divinæ: *Diliges Dominum Deum tuum &c.* non tantùm obligat ad actus imperatos, seu voluntariam observationem præceptorum divinorum, omneque peccatum evitandum, sed etiam per se obligat quandoque ad actum proprium elicitum Charitatis, seu formalem amorem Dei super omnia, idque omninò confirmari videtur variis Scripturæ locis. 1. ad Corinth. 16. *Si quis non amat Dominum JESUM Christum, anathema sit.* Et 1. Joan. 4. *Nos ergo diligamus Deum, quoniam Deus prior dilexit nos.* Eleganter D. August. *lib. 4 Confess. c. 16. Humana rea sibi conscientia est, si amantem non reamaverit.* Jam quoad tempus determinatum obligationis hujus duplex potest esse status quæstionis: vel enim quæritur de obligatione simpliciter, & velut in actu primo, & sic certum est, hominem adultum obligari ab initio usus rationis: sicut qui suscipit Beneficium, vel Capellaniam cum onere celebrandi tot Missas per septimanam, ab initio collationis acceptatæ statim obligatur, sed non statim pro eodem momento. Vel quæritur de obligatione hic, & nunc considerata, & velut in actu secundo, sic ut ejus omissio nunc sit peccatum grave, & hoc sensu:

34 Dico II. Præceptum amandi Deum super omnia obligat post usum rationis quoad hoc sufficientem. Est sententia D. Thom. & Summorum DD. quam etiam sequuntur Laym. March. Trib. *part.2.tr.2.tit.4.sect.1.q.2.* Nicol. du Bois *à num. 31.* Ratio peti debet ex Regula juris *lib. 4 ff. De reg. juris.* *In omnibus obligationibus, quibus dies non apponitur, præsenti die debetur*; cùm ergo præceptum affirmativum Charitatis, seu amoris DEI super omnia, quoad diem, vel tempus omninò indeterminatum sit, intelligendum est, obligare præsenti tempore, vel die, quo homo perfectum usum rationis assecutus, hujus obligationis primum capax fit, seu cùm ad eam perfectionem pervenerit, qua Dei cognoscendi, & hujus præcepti agnoscendi fit capax: seu (ut ruté explicat March. cit.) quando homo ad adultam ætatem perveniens, & sufficienter instructus de Deo, & Dei Bonitate reflectitur, & apprehendit Deum super omnia debere diligi. Quando autem id fit, unusquisque apud se ipsum perpendere potest: neque enim omnium eadem est ratio, vel capacitas. *Sic ille.* Tunc enim recta ratio non patitur diù differri, sed potiùs urget hominem, ut Deum tamquam ultimum finem, summum Bonum suum sufficienter propositum agnoscens, etiam amore super omnia prosequatur, & omnia sua in Deum referat: adeo ut si notabiliter differat, meritò gravis peccati in Deum Summum Bonum reus fiat. Cæterùm gravitas hujus omissionis non est æstimanda ex determinata aliqua differentia temporis, hora, die &c. sed ex notabili negligentia, in qua plura consideranda sunt: nempè perfectio cognitionis, & judicii, iterata sæpiùs propositio objecti, scilicet Dei summi boni, summè amabilis, nostri amantissimi &c. internæ motiones, & inspirationes, quæ sunt velut assidua interpellatio, & instantia pro executione præcepti, quod ipsum materialiter intentum est in præceptis Fidei, Spei, &c. generaliter, & sine præfixo tempore determinato obligantibus. Scio huic pissimæ sententiæ contradicere quosdam Scotistas, & RR. communiter. Nominatim Azor. Valentia, Suarez, Sanchez, Coninch. Castropal. eosque citans Tambur. *cit. lib. 2. Decal. c. 2. §. 2.* Sed credo non contradicturos fuisse si propositionem illam damnandam scivissent.

35 Dico III. Probabilissimum est: præceptum amoris Dei super omnia etiam obligare pro articulo mortis: idque non tantùm per accidens, quando nimirum moriturus conscius peccati mortalis, nec adest copia Sacramenti, cum qua sufficeret attritio, necessariò debet elicere contritionem perfectam, ut apud omnes in confesso est; sed etiam per se, etiamsi moribundus sibi lethalis culpæ conscius non sit. Ita ex multorum opinione valdè rationabiliter suadet noster March. cit. cùm enim tunc spiritus revertatur ad Deum, qui creavit illum, & diabolus insidietur calcaneo hominis, gravissimè sanè in præcepto tanti momenti negligentiæ arguetur homo, si non toto corde se convertat ad Deum per amorem, cui æterno amore sperat conjungi in Beatitudine. Idque significare voluisse videtur Christus in parabola servi fidelis. Luc. 12. *Sint Lumbi vestri &c. & vos similes hominibus expectantibus Dominum suum, quando revertatur à nuptiis, ut cum venerit, & pulsaverit, confestim aperiant ei.* Ubi D. Greg. *Cui confestim aperimus, si hunc cum amore suscipimus.* Et alibi Christus docet: fatuas virgines ob defectum olei, quo Charitas designatur, à nuptiis Sponsi fuisse exclusas, quia nimirùm media nocte, quando venit Sponsus, oleo Charitatis actualis caruerunt. Vide de hoc pluribus disserentem ibi, & disce moribundos suaviter disponere ad frequentes, & teneros actus, & affectus amoris Dei.

Dico IV. Valde probabile, & modò (post Sententias, & Propositiones damnatas ab Alexandro VII. & Innocent. XI. suprà *§. præced.* allegatas) omninò certum est, præceptum Charitatis, & amoris Dei super omnia etiam aliàs obligare in tempore, saltem aliquando in vita. Certè enim post adeptum usum rationis vivens vix videtur excusari posse à gravi negligentia in præcepto tanti momenti; si continuò amanti, & benefacienti Deo, & ad reamandum sæpiùs diversissimis modis interpellanti numquam tota vita aliquis actus amoris retribuatur: etenim præceptum amoris tot verbis propositum *ex toto corde, tota anima &c.* non tantùm intensionem actus, sed etiam ipsius agentis diligentiam requirere videtur, ut observat *Nicolaus cit. n. 41.* Ubi rursùs culpa omissionis non æstimanda erit ex aliqua certa temporis differentia, sed ex notabili negligentia propter sæpè perceptas, & velut interpellantes motiones, inspirationes internas, prout suprà de initio usus rationis dixi. Nam certè nullum tempus determinatum assignari potest singulis diebus Dominicis de præcepto eliciendum esse actum amoris Dei super omnia sentire Scotum recitant multi, qui fortè numquam inspexerunt. Inspice: *in 3. dist. 27. n. 18.* sic habet. *Quantùm ad secundum, dico: quòd illud præceptum affirmativum:* Diliges Dominum &c. *non tantùm obligat ad semper oppositum fugiendum, ne scilicèt insit actus odii, sed obligat aliquando ad actum eliciendum, quia hic actus est circa finem, ex cujus bonitate descendit omnis bonitas moralis in actus, qui sunt ad finem; quando sit autem hoc, fortè determinavit illud Præceptum Divinum:* Sanctifica Sabbatum, & maneat unusquisque apud seipsum, *id est colligendo se, & ascendendo ad Deum suum: & Ecclesia specificavit, quantùm ad Missam audiendam die Dominica.* Sic Scotus. Sed audis: forte dixit: significans id esse intentum, ut revera est, cum die Dominica præcepto sufficienter satisfiat per actum Religionis absque actu explicito amoris Dei super omnia.

36 Variè denique alii variarunt tempus obligationis hujus divinissimi præcepti Amoris Dei super omnia utpotè. I. Omnes dies Festos, quibus debemus Deo specialiter vacare. II. Tempus, quo adultus suscipit Baptismum. III. Quando quis suscipit Sacramentum. IV. Quando quis audit alterum còtra Deum blasphemantem. V. Quando quis subiret Martyrium. VI. Quando quis à Deo accepisset magnum beneficium. VII. Quando gravis oritur tentatio præsertim odii Dei cum periculo consensus. Omnia piè, sed omnia sine sufficienti fundamento obligationis per se in re tanti momenti, per accidens præfatis casibus obligationem jam fassi sumus *§. præcedenti sub initium.* Et hactenùs utique satis de præcepto affirmativo, & peccato omissionis Amoris Dei super omnia. Nunc de peccatis commissionis Amoris Dei contra præceptum negativum breviter dicendum.

SECTIO III.

Odium Dei.

SUMMARIUM.

37 *Odium Dei est simpliciter omnium peccatorū gravissimū.*
38 *Quid odium abominationis, & inimicitia?*
39 *Extremè pessimum est odium inimicitiæ.*
42 *Paulò levius quidem, semper tamen mortale est odium abominationis.*
41 *Sicut & omnis motus deliberatus pravæ, vel malignæ affectionis in Deum.*

ASSERTIO IV.

Odium Dei simpliciter est peccatum omnium gravissimum, extremum quidem odium inimicitiæ: levius autem sed semper mortale, odium abominationis, quemadmodum & omnis motus deliberatus pravæ affectionis contra Deum. Tota nimis certa.

§. I. *Simpliciter est peccatorum omnium gravissimum.*

39 Ratio clara est: quia optimo opponitur pessimum, & transgressio omnium maximi præcepti necessariò omnium maximum, & gravissimum peccatum est: sed odium quodcumque Dei opponitur optimæ, & excellentissimæ Charitati, eamque solùm directè, & formaliter destruit, estque transgressio primi, & maximi mandati: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde, &c.* quod est finis, & summa omnium aliorum præceptorum, ut ex dictis constat: ergo simpliciter est peccatorum omnium gravissimum.

38 Duplex autem vulgò assignatur odium Dei, *abominationis, & inimicitiæ.* Odium *abominationis* est affectus malignus in Deum, quo non ipsum Deum secundùm se, sed secundùm aliquem ejus effectum nobis contrarium, vel malum apprehensum: utpotè ob præcepta difficilia imposita, ob pœnas, vel adversitates immissas, ob cupita negata, vel impedita &c. Deum impius aversatur, & abominatur, quasi sibi malum: vel malevolum apprehensum: & hoc odium opponitur amori concupiscentiæ erga Deum; sicut enim amore concupiscentiæ prosequimur, & appetimus Deum, ut nobis bonum, & summum Bonum nostrum; ita odio abominationis impius aversatur Deum, ut malum sibi apprehensum: quin sæpè progreditur ad ipsum odium inimicitiæ. Odium Dei inimicitiæ est affectus malignus in Deum, quo improbus ipsum Deum secundùm se aversatur eique malè vult: & hoc opponitur amori amicitiæ erga Deum hactenus explicatæ. Quemadmodùm enim amore amicitiæ Deo, ut summo Bono in se, adhæremus, ei benè volumus, de ejus bono gaudemus &c. ita odio inimicitiæ impius Deum secundùm se aversatur, ei male vult, de ejus bonitate tristatur. Quamvis autem Scotus, aliique rectè doceant, Deum secundùm se absolute (adde sub vero aliquo conceptu) odio haberi non posse, quia nimirùm Deo secundùm se vero, & infinito Bono nulla inest ratio mali verè apprehensibilis, secundùm quam alicui displicere, vel odibilis esse possit: tamen sicut boni ex amore concupiscentiæ, quo amant Deum, ut bonum sibi ob beneficia præstita, & promissa, ipsamque Beatitudinem speratam, assurgunt ad cognitionem intrinsecæ infinitæ Bonitatis Dei, ipsumque amore amicitiæ diligenter ei benè volunt, complacent, congaudent ob ejus intrinsecam infinitam bonitatem, & perfectionem; ita impii ex odio abominationis, quo aversantur Deum, ut malum sibi apprehensum ob ejus effectus sibi contrarios, ulteriùs assurgunt ad apprehensionem, licèt falsissimam, alicujus mali in ipso Deo, & inde ad verum odium inimicitiæ erga ipsum Deum secundùm se, quo nimirùm ipsum Deum secundum se aversantur, execrantur, blasphemant ei, quantùm in ipsis est, malè volunt, vellent se posse nocere Deo, cumque mali alicujus capacem esse: vellent denique Deum disperire, aut saltem justum non esse, se punire, seu nocere non posse, & alia hujusmodi sex centa infanda Neque hoc odium ita proprium est damnatorum, & dæmonum per totam æternitatem, quin certum sit desperatos peccatores sæpè in eam impietatem prorumpere, ut Deum ipsum odio prosequantur, ac velut rabie acti Deum, & omnia, quæ Dei sunt, execrentur vel vix nomen Dei audire sustineant. Et de hoc sequitur

§. II. *Extremè quidem odium inimicitiæ.*

39 Hoc enim verè extremè pessimum opponitur optimo, nam sicut amore amicitiæ adhærere DEO summo Bono est summa bonitas moralis, & perfectio hominis viatoris, ita odio inimicitiæ aversari Deum summum bonum in se ob quamcumque rationem mali in eo falsò apprehensam, est summa malitia hominis viatoris, ideoque peccatorum omnium omnino extremum. Quod vel hac ratione confirmari potest. Ratio formalis, & summa malitia peccati consistit in offensa Dei, summi Boni, & aversione à Deo ut summo bono, & ultimo Fine: atqui solùm odium inimicitiæ erga Deum formaliter, directè, & expressè est aversio à Deo ut summo Bono, & ultimo Fine, ex omnibus peccatis etiam directè contra ipsum Deum commissis. Nam (de aliis peccatis res clara est) infidelitas contra Fidem directè solùm est aversio à DEO, ut summa veritate: desperatio directè solùm est aversio à DEO, ut summè fidelis, & bonus nobis est: odium abominationis directè solùm est aversio à Deo secundùm aliquem ejus effectum nobis contrarium, vel malum apprehensum: alia omnia peccata solùm indirectè, & interpretativè sunt aversio à Deo, quatenùs scilicet homo amore creaturæ legem Dei transgrediendo censetur se avertere à Deo, summo Legislatore, qui idem est, & summum Bonum. Solùm odium inimicitiæ directè, & formaliter est aversio à Deo, quin potiùs aversatio Dei ipsius summi Boni in se, etsi sub aliqua ratione mali in ipso falso apprehensi: Et hinc est

§. III. *Levius autem, sed semper mortale, odium abominationis.*

Levius esse peccatum odio inimicitiæ immediatè audi- 40
visti; certè autem semper mortale esse apud omnes in confesso est, cùm & ipsum graviter repugnet magno mandato Charitatis, & dilectionis super omnia. Et confirmari potest ratione ducta ex illo Matth. 10. *Quis enim bonus, nisi solus Deus?* Quia nimirùm Deus omnimodè est summè bonus, non tantùm secundùm se intrinsecè, sed etiam extrinsecè in ordine ad quemcumque effectum à se procedentem; omnia enim, quæ à Deo procedunt, qua ratione procedunt bona sunt; ideò Deus undique ex omni parte est objectum amoris, & nulla ratione, vel respectu objectum odii, ergo non tantùm odium inimicitiæ erga Deum secundùm se, sed etiam odium abominationis erga Deum secundùm ejus effectum nobis contrarium, vel malum apprehensum peccatum mortale est, contra divinam, & infinitam bonitatem pugnans. Intellige autem semper, dummodò tale odium, abominatio, indignatio, verè tendant in ipsum Deum, ut excludantur affectus abominationis, aversionis, indignationis, impatientiæ, rancoris, furoris &c. solùm contra ipsa mala, vel adversa occurrentia, ut contra hostes, inimicos, infortunium, aliasque res adversas animatas, vel inanimatas, absque ullo motu, vel respectu ad ipsum Deum: tales enim affectus minimè ad odium Dei, sed ad impatientiæ vitium, vel odium proximi spectare dignoscuntur. Quod etiam pro sequenti §. observatum volumus.

§. IV. *Quemadmodùm & omnis motus deliberatus pravæ, vel malignæ affectionis erga Deum.*

Isque sive in corde interiùs retentus, sive verbo, vel signo 41
exteriùs manifestatus, atque adeò omnis blasphemia, execratio, maledictum, murmur contra Deum, quatenùs ex deliberato, & maligno affectu procedunt, peccatum mortale est contra hoc præceptum dilectionis Dei super omnia. Ratio clara est ex terminis præcepti: *Diliges Dominum Deum tuum &c.* quod sub mortali obligat ad minimum, & quìm maximè negativè ut nihil fit in corde, animo, mente nostra, quod repugnet amori Dei: atqui omnis pravus, & malignus affectus in Deum, etsi non esset explicitum, & formale odium Dei, sed qualiscunque confusus in Deum rancor, commotio (quales sæpè exurgunt in corde, & non rarò in signa externa erumpunt, maledicta, murmura, &c.) directè, & formaliter repugnat amori Dei, ejusque summæ bonitati: ergo peccatum mortale est contra præceptum dilectionis Dei super omnia, & consequenter, quia qualis radix, talis ramus: patet, omnem blasphemiam, maledictum, murmur contra Deum (quatenùs ex tali malo affectu in Deum procedit) esse peccatum mortale, non tantùm contra virtutem Religionis, & cultus debiti Divinæ Majestati, & Numini, sed etiam directè, & formaliter contra idem præceptum dilectionis Dei super omnia.

Dicta hactenùs semper intellige, si actus, vel motus talis sit deliberatus; quemadmodùm enim in omnibus peccatis aliis, ita etiam in odio, vel malo affectu erga Deum imperfectio actus, seu motus primi absque perfecta advertentia & deliberatione intellectus exurgentes, à peccato saltem mortali excusant. Minimè autem omnium hic locum habet parvitas materiæ, sed omnis omnino actus odii, vel pravæ affectionis erga Deum, dummodò deliberatus sit, quantumvis levis in entitate, vel materia objecta, eo ipso quod directè repugnet infinitæ Dei bonitati, omninò mortalis manet; immo eò gravior malitia censetur, quò ob leviorem causam, vel rem in Deum malignè afficeris. Ut in materia de peccatis *tr. præced. c. 5. Sect. 2. à n. 14.* notandum est.

SECTIO IV.

Inordinatus amor creaturarum.

SUMMARIUM.

42 *Amor inordinatus creaturæ, quo illa formaliter, vel interpretativè DEO præfertur, est peccatum mortale.*

43 Et

43 *Et sine dubio speciale, si talis prælatio creaturæ sit formalis.*
44 *An, & quale peccatum sit amare Deum propter creaturam?*
45 *An, & quale peccatum sit velle, vel optare semper in hac vita manere?*
46 *Ad dignoscendum, quando prælatio creaturæ* interpretativa *sit speciale peccatum, & quando non statuuntur duæ regulæ.*
47 *Amor inordinatus creaturæ est causa omnium peccatorum, etiam ipsius odii Dei.*

ASSERTIO V.

Omnis amor inordinatus creaturæ, quo illa formaliter, vel interpretativè præponitur Deo, est peccatum mortale contra præceptum Charitatis Divinæ aliquando speciale, aliquando non: & causa omnium peccatorum, atque etiam ipsius odii Dei. Contra apud omnes.

§. I. *Est peccatum mortale.*

42 Ratio notissima ex terminis, nam præceptum Charitatis ex ipsa natura rei obligat hominem ad amandum Deum super omnia appretiativè, utique in re omnium gravissima sub mortali, nec fingi potest hic materiæ levitas: quin potiùs (ut modò innueram) eò gravior injuria sit Dei summi, & infiniti Boni, quò minor, & levior creatura v.g. voluptas, aut pecunia ei in amore præfertur: ergo mortalis est omnis ejusmodi inordinatus amor, quo creatura Deo in amore præfertur, seu plus Deo amatur, seu *formaliter*, seu *interpretativè*. Explico: *Formaliter*, seu affectu formali creaturam in amore Deo preferret, vel æquaret, qui actu formali explicito, posthabito, & minùs æstimato, vel etiam contempto Deo, creaturam aliquam plùs æstimatam amplecteretur, atque adeò eo ipso ultimum finem sibi constitueret, & sic sanè peccatum esset gravissimum. Tolerabile fuit in Ethnicis, qui cùm verum ultimum Finem Deum, æternamque Beatitudinem ignorent, etsi fortè culpabiliter, in voluptatibus, aliisque creatis bonis sibi finem, ac Beatitudinem suam constituerunt. Neque longè ab his absunt Politici temporis semiathei: & utinam longiùs abessent etiam frigidi Catholici, & re ipsa tales non raro sunt avari, & luxuriosi. *Interpretativè*, seu affectu interpretativo creaturam in amore Deo præponunt, vel adæquant, qui ita adhærent alicui creaturæ, divitiis, voluptatibus &c. ut ejus causa parati sint Legem Dei transgredi, vel Deum offendere, aut certè ita omnem affectum curam, & solicitudinem in aliqua creatura defigunt, ut DEI, ac salutis suæ notabiliter obliviscantur. Hi nimirùm etsi formaliter, & expressè Deum non postponant, vel contemnant, interpretativè tamen, & implicitè reverà postposito Deo creaturam præferre, ac ultimum finem sibi constituere convincuntur, ut alibi etiam demonstratum est.

§. II. *Aliquando speciale.*

43 Amor inordinatus creaturæ, quo illa Deo modo jam explicato formaliter præfertur, sine dubio est peccatum speciale contra Charitatem, & amorem Dei super omnia, sive transgressio alicujus præcepti accedat, sive non, nec alia probatione indiget res de se clarissima. Unum tamen, & alterum dubium magni momenti explicandum occurrit.

44 Dubium primum: *An, & quale peccatum sit amare Deum propter creaturam, v.g. Beatitudinem, aliudve bonum creatum?* Resp. cum distinctione. Amare Deum propter Beatitudinem v.g. tamquàm causam finalem, motivam, ac motivum principale amandi, ita ut homo alioquin positivè omninò nollet amare Deum, ei servire, ejus præcepta servare, nisi intuitu Beatitudinis, atque mercedis, omninò amor mercenarius est, maximè inordinatus, & omninò mortalis, quo nimirùm homo simpliciter se ipsum, propriumque commodum plus quàm Deum diligit, adeòque creaturam verè, & formaliter prefert Deo, ut etiam *Sect.* 1. §. 4. observatum est; quo sensu verissimè quidam dixit. *Qui servit Deo propter Beatitudinem tantùm, vel propter infernum evadendum tantum, certissime illam non consequetur, & hunc habebit.* At verò amare Deum propter Beatitudinem, aliudve beneficium, aut bonum creatum tamquam causam impulsivam tantùm, & motivum secundarium ex parte amantis, quatenùs nimirùm homo ex consideratione, & spe Beatitudinis, vel alterius beneficii divini solùm disponitur, inducitur, excitatur, & impellitur ad cognoscendam & consequenter amandam infinitam Dei Bonitatem, atque ideò ad amandum Deum non jam propter aliud, seu proprio suo commodo, sed propter ipsum Deum, ejusq; infinitam Bonitatem: qui homo alias fortè solum negativè non amasset Deum, non fuisset motus, excitatus, vel impulsus ad amandum Deum, tali, inquam, modo amare Deum propter beatitudinem, aliave beneficia divina, minime malum, sed sanctum, & meritorium est, ut opus Sanctorum. Sic enim excitatus David dilexit Deum Psalm. 118. *Inclinavi cor meum ad faciendas justificationes tuas in æternum propter retributionem.* Sic & nos ob beneficia ab amico accepto disponimur, & inducimur ad diligendum eum, non tantùm ob nostrum commodum amore concupiscentiæ, sed etiam, principaliter ob ejusmet bonitatem, virtutem vero amore amicitiæ, uti etiam docet, & exemplificat *S. Th.* 2. 2. *q.* 27. *a.* 3. & cum eo alii passim.

Dubium alterum. *An, & qualiter peccent, qui vellent, vel optarent semper in hac vita manere?* Resp. iterùm cum distinctione. Si quis optet semper in hac vita permanere ea formali intentione, quòd hujus vitæ delitias, & commoda præferat æternæ Beatitudini, & fruitioni Dei, atque ita positivè excluso ultimo Fine Deo, sibi ultimum finem formaliter, & expressè in bonis creatis hujus vitæ constitueret, utique patenter peccaret mortaliter contra divinam Charitatem: quippè formaliter præferens bonum creatum summo Bono DEO, æterna Beatitudine fruendo. Uti annotavit Sanch. *libr.* 2. *moral. c.* 35. in fine. Neque de hoc aliquem dubitare credo Quare planè mortalis impietatis arguendus nobilis ille Bavarus apud Hieremiam Drex. *lib.* 1. *de cœlo c.* 8. §. 5. qui in convivio jam vino incalescens ausus est dicere: qui in facultates meas, & voluptates ex lege transcriberet, ut in annos mille meo arbitratu liceret iis frui, ego mehercle suum Deum cœlum non inviderem, cantarem liberè: *cœlum cœli Domino, terram autem dedit filiis hominum.* Vox hæc brevis, sed epicurei de grege porci potiùs, quàm Christiani hominis. 45

At verò si quis optet semper in hac vita manere præcisè desiderando hac vita non privari, quatenùs id secundùm se bonum est, absque ullo expresso respectu, vel comparatione ad vitam, vel beatitudinem æternam, à peccato saltem mortali meritò excusat Castro-Pal. apud Tambur. *lib.* 2. *Decal. n.* 3. §. 1. Et concedit, Sanch. *lib.* 2. *cit.* Et certè nemo negabit, nos licitè posse desiderare longam vitam, quamvis eo tempore longiori necessariò privati simus beatitudine: quia nimirùm non intendimus delicias, vel commoda hujus vitæ præferre beatitudini pro tanto tempore (quod sanè perversum quoque esset, quia summa perversitas esset etiam modico instanti Divinam fruitionem humanæ voluptati postponere) sed solùm desideramus hac vita tam cito non privari, præcisè ut nobis bonum est: ergo eadem ratione posset quis desiderare semper durare in hac vita, & numquam privari, ut sibi bonum est, absque eo, quòd censeatur voluptates hujus vitæ præponere beatitudini. Addit energicè Castro-Pal. cit. *Adde, te nescire, an post hanc vitam salvandus sis, an condemnandus: ergo cùm desideras in hac vita perpetuò manere, potes illud desiderare, ut periculum damnationis effugias: Sed hoc periculum fugere non est malum; ergo non est mortale tale desiderium absolutè.* Sic ille sapienter.

§. III. *Aliquando speciale, & aliquando non.*

Amor inordinatus creaturæ, quo hæc solùm interpretativè DEO præfertur, aliquando est, aliquando non est speciale peccatum, juxta duas faciles sequentes regulas. 46

REGULA PRIMA,

Amor inordinatus creaturæ, quo quis sciens, & volens (non sola habituali dispositione, sed actuali consensu subinde elicito) paratus est legem DEI transgredi, seu Deum offendere in genere propter creaturam, absque eo tamen, quòd actu transgrediatur, aut transgredi proponit aliquod præceptum in particulari: est peccatum mortale speciale contra Charitatem Dei: mortale quidem est ob rationem manifestam suprà datam: speciale verò contra Charitatem est, quia nulli alteri virtuti, vel præcepto in particulari repugnat, nisi Charitati.

REGULA SECUNDA.

Amor inordinatus creaturarum, seu ipsius, parentum, conjugis, filiorum, bonorum temporalium, seu divitiarum &c. quo quis actu vult transgredi, aut de facto transgreditur aliquod præceptum particulare v.g. injustitiæ, impietatis, in materia gravi utiq; est peccatum mortale, quia est voluntaria causa peccati mortalis: non tamen est peccatũ speciale distinctum, sed idem numero cum voluntare transgrediendi, vel actuali transgressione præcepti illius. Communis DD. Ratio est: quia licèt amor inordina-

dinatus illius creaturæ, v.gr. dum Titius amore filiorum, aut bonorum tempotalium contempta lege Dei vult exercere, & exercet injustitias, reverà fit contra distincta præcepta, quia quatenùs eo casu creaturam plùs amat, quàm Deum, est contra præceptum Charitatis Dei; quatenùs verò vult transgredi, vel transgreditur aliud præceptum, v.g. septimum, est contra illud aliud præceptum; quia tamen præceptum Charitatis intimè imbibitur in omnibus aliis præceptis Dei, cùm Charitas sit finis omnium præceptorum, ut suprà dictum est, ideo non duo, sed unum tantùm peccatum committitur contra septimum præceptum.

§. IV. *Et causa omnium peccatorum, etiam ipsius odii Dei.*

47 VEtissimè archicapitale peccatum est amor inordinatus, ac improbus sui ipsius, ac creaturarum. Ratio indicatur à S.Th. 2.2. *q.* 34. *a.* 5. dicente: quia in iis, quæ contra naturam sunt, paulatim fit processus à minori ad majus 1 atqui omnis aversio à Deo summo, & infinito Bono per peccatum, & omnium maximè ipsum odium Dei, est contra naturam hominis: horret enim naturalis ratio, & inclinatio, atque ipsa natura rationalis odisse Deum summum Bonum, aut peccato aliquo voluntariè ab ipso se averti; ergo à minori incipiendum est. Primo ergo homo inordinatè occupatur, & capitur amore sui, aut creaturæ alicujus, ac velut sibi bene esse in tali creatura, v.g. voluptate, vel commodo sensibili Deinde quia sæpe non potest sic ita benè esse in hac creatura, nisi transgrediendo legem Dei; ideò amore creaturæ illius utitur, consentit in peccatum, & peccat legem Dei transgrediendo, juxta Jacob. 1. *Unusquisque tentatur à concupiscentia sua abstractus, & illectus; deindè concupiscentia, cùm conceperit, parit peccatum.* Et sic jam interpretative homo avertit se à Deo. Ulteriùs quia Deum severum Legislatorem, ac Vindicem peccati expetitur sæpe impius peccator, procedit ad formale odium Dei, primò abominationis, & quandoque etiam inimicitiæ, ut *Sect. præced.* explicatum. Et hoc est, quod verissimè docent Theologi, omne peccatum mortale continere implicitam saltem aversionem à Deo, & conversionem ad creaturam: Et hoc tandem sapientissimè, & acutissimè more suo dixit D. August. *lib.* 14. *de Civit. D. c.* 28. Quòd duas civitates fecerunt duo amores, *civitatem diaboli amor sui usque ad contemptum Dei; civitatem Dei Amor Dei usque ad contemptum sui.*

CAPUT VI.

De odio, & inimicitia proximi.

SECTIO I.

Quid, quotuplex, & quantum peccatum odium proximi.

SUMMARIUM.

1 *Quid odium proximi? aliud est* inimicitiæ: *aliud* abominationis *ipsius personæ, aliud* abominationis *qualitatis proximi.*
2 *Odium* abominationis *proximi quoad qualitatem est, quandoque bonum, malum, vel omninò indifferens.*
3 *Quoad ipsam verè personam proximi semper mortale.*
4 *Odium inimicitiæ erga proximum est genere suo mortale.*
5 *Ad hoc autem ut sit mortale, requiritur, ut quis ei velit malum, quod reverà ei malum est, aut ex displicentia personæ.*
6 *Dubium: liceatne proximo velle malum, non quatenùs ei malum est, velut ei malum sit, sed quatenùs nobis, vel alteri bonum est, v.g. mortem Patri, Prælato &c. ut fias hæres, Prælatus &c.*
7 *Sententia communis est negativa.*
8 *Affirmativa ait, id licere* affectu simplici,
9 *Non autem efficaciter desiderare: sed*
10 *Respondetur cum distinctione.*
11 *Corollarium de maledicentia, seu imprecatione.*

1 ODium generaliter dicitur actus, vel motus deliberatus voluntatis, quo malevolè ferimur in proximum. Duplex est: *abominationis, & amicitiæ.* Odium abominationis definitur à S.Th. 2.2. *q.* 34. *a.* 1. Alienatio, seu aversio voluntatis ab eo, quod æstimatur ut malum, & noxium; & haber: potest respectu cujuslibet rei: respectu hominis rursùs duplex est: ipsius personæ, & qualitatis. *Odium abominationis ipsius personæ proximi est*, quo ipsam personam secundùm se velut malum displicens, indignum nostra dilectione, vel amicitia aversamur, vel abominamur. Et hoc semper mortale, ut mox dicetur. *Odium abominationis qualitatis proximi, seu odium proximi, quoad qualitatem est*: quo non ipsam personam proximi secundùm se, sed solum secundum aliquam qualitatem malam ipsi adjacentem aversamur, & abominamur: utpote quia scelestus, vel hostis noster est. *Odium inimicitiæ*, vel *malevolentiæ*; est actus deliberatus voluntatis, quo proximo ut malo apprehenso etiam malum volumus, optamus, vel gaudemus (directè scilicet oppositum amori amicitiæ, quo proximo bonum volumus, & habitum gaudendo, & non habitum desiderando) adeoque hoc odium inimicitiæ oritur ex odio abominationis. Sit ergo

ASSERTIO I.

ODium abominationis proximi quoad qualitatem indifferens est: Quoad personam semper mortale: odium inimicitiæ est mortale ex genere suo, dummodò proximo quis verè malum velit, quod scilicet, & quatenùs proximo malum est, atque ex displicentia, & abominatione personæ.* Certum apud omnes. Explico breviter,

§. I. *Odium abominationis proximi quoad qualitatem indifferens est.*

SCilicet de se nec bonum, nec malum, sed vel bonum, vel malum esse potest, vel manere indifferens. *Omnes.* Ratio est: quia odium abominationis proximi quoad qualitatem tantùm, potiùs est odium ipsius qualitatis, quàm ipsius proximi: atqui non tenemur amare proximum secundùm omnes ejus qualitates: cùm reverà non secundùm omnes qualitates sit noster proximus, vel objectum amoris; ergo tale odium secundùm se indifferens est. Bonum ergo, & licitum, immo meritorium est odium proximi quoad qualitates reverà malas, & recta ratione odibiles, utpotè quatenùs est peccator, injustus, avarus, rixosus, contumax &c. Et universaliter bonum est odium peccatorum, quatenus peccatores sunt. Psal. 118. *Iniquos odio habui.* Ps. 138. *Nonne, qui oderunt te, Domine, oderam: & super inimicos tuos tabescebam? perfecto odio oderam illos &c.* eo scilicet sensu, ut dicitur Sap. 4. *odio sunt DEO impius, & impietas ejus.* Malum vero est odium abominationis proximi quoad qualitates simpliter bonas, & honestas, etsi tibi contrarias, utpote propter justitiam, zelum, pietatem, virtutem majorem &c. quod proprium est impiorum, & ex natura sua mortale contra Charitatem: immo peccatum in Spiritum Sanctum, si quis odit in proximo tales qualitates, quatenùs sunt dona DEI, vel Spiritus Sancti, & dicitur fraternæ charitatis invidentia: de qua infrà mentio fit suo loco. Indifferens denique manebit odium abominationis proximi quoad qualitates indifferentes, utpotè quoad aliquos defectus naturæ, deformitatem, distortos mores, nimiam sensibilitatem &c. dummodo absit contemptus proximi quoad personam, velut creaturæ DEI, vel malevolentia in ipsam personam, cujus magnum subesse solet periculum: nam alioquin tales qualitates sunt naturaliter odibiles. 2

§. II. *Quoad personam semper mortale est peccatum.*

RAtio clara: odium abominationis proximi quoad ipsam personam directè repugnat Charitatis præcepto, quo tenemur diligere omnem hominem, quatenùs est noster proximus, naturæ nostræ consors, nobiscum imago Dei, capax Gratiæ Dei, & Beatitudinis æternæ: atqui proximus quoad personam verè est consors nostræ naturæ, nobiscum imago Dei, capax gratiæ, Beatitudinis: ergo proximum quoad personam odisse, aversari, vel abominari, & contemnere tamquam malum displicens indignum nostro amore, vel amicitia, semper est gravissimum peccatum mortale contra præceptum Charitatis, & ipsam divinam bonitatem in proximo participatam, æque ac in nobis, & fortè excellentiùs participandam. Res valdè notanda, & alta meditatione menti imprimenda; idque secluso etiam omni odio inimicitiæ, vel malevolentiæ: Intellige tamen semper de odio plenè deliberato cum advertentia ad malitiã. Nam ob imperfectionem actus, inadvertentiã, & subitam passionem &c. à mortali sæpè excusari apud omnes inconfesso est. 3

§. III. *Odium inimicitiæ etiam est mortale in genere suo.*

CErtum apud omnes ex verbo Dei. Præter enim præceptum magnum: *Diliges proximum tuum sicut te ipsum*: quo sine dubio prohibetur sub mortali in materia gravi malũ velle proximo; alibi passim damnatur odiũ, & malevolentia in proximũ, maximè apud Evangelistam amoris 1. Jo. 4

3. *Qui*

3. *Qui odit fratrem suum, homicida est. Et scitis, quoniam omnis homicida non habet vitam æternam in semetipso manentem.* Et c.4. *Si quis dixerit, quoniam diligo Deum, & fratrem suum oderit, mendax est &c.* Et ne quis se excuset, quòd signa odii exteriùs non ostendat, monet rectè Sapiens Prov. 29. *Qui operit odium fraudolenter, revelabitur malitia ejus in concilio.*

Dixi autem, *etiam mortale in genere suo*; hic enim non tantùm excusat imperfectio actus frequentissimè, ut si indeliberatè, & subito motu proximo malum velis, optes, vel imprecceris: verùm etiam levitas materiæ excusat à peccato mortalis: leve enim, & exiguum malum proximo velle, quod reipsa illatum, esset veniale tantùm, etiam volitum non nisi veniale erit. E contrà tantum malum in corpore, vel anima velle proximo, quod re ipsa illatum, esset peccatum mortale, etiam volitum peccatum mortale erit, sive deinde tale malum velimus proximo optando, vel desiderando, ut habeat, sive gaudendo, vel complacendo, quod habeat. Sicut enim præcepto Charitatis jubemur benè velle proximo, & affectu complacentiæ de bono habito congaudendo, & affectu desiderii bonum nondùm habitum desiderando: ita prohibemur male velle proximo, tam effectu desiderii malum proximo inferendum optando, quàm affectu complacentiæ, de malo illato, vel habito gaudendo, vel è contra de ejus bono tristando, quod ad invidiam spectat. Gravitas ergo peccati, odii, vel inimicitiæ in proximum mensuranda est ex qualitate mali ei voliti corporalis, vel spiritualis. In corporalibus gravissimum malum est mors corporis, præsertim violenter inferenda; in spiritualibus gravissimum est mors animæ per peccatum mortale, & æternam damnationem, quam proximo deliberatè velle, desiderare, vel gaudere, gravissimum, & ferè diabolicum est odium. Cæterùm qui proximo ex odio inimicitiæ solum in genere, vel in confuso malum vult, non præsumitur velle mala levia venialiter, sed mala quævis gravia, consequenter peccare mortaliter.

§. IV. *Dummodò quis proximo verè malum velit &c.*

5 HÆc valde notanda sunt. Ad hoc ergo, ut odium inimicitiæ, seu malevolentiæ in proximũ, malũ mortale sit, omninò requiritur, ut quis proximo inimico v.g. malũ velit.

I. *Quod reverà ei malum est*; Sicut enim præcepto Charitatis: *Diliges proximum tuum sicut te ipsum &c.* tenemur solùm proximo velle bona, & salutaria, quatenùs proximo bona, & salutaria sunt; ita solum prohibemur proximo velle vera mala, & quatenùs ei mala, & nociva sunt. Unde licet proximo cuivis, etiam inimico, velle malum, quod ipsi reverà non malum, sed bonum est; v.g. minus malum propter majus bonum, malum corporale propter bonum spirituale &c. sic sanctè, & licitè potes alicui etiam inimico tuo desiderare morbum, jacturam bonorum, tribulationem aliquam &c. quò ejus superbia, insolentia, peccandi licentia compescantur; immo ipsam mortem corporalem, ne diutiùs, vel graviùs Deum offendat, damnationem sibi augeat, atque ita ipsi non malè, sed meliùs sit; sic enim pater, vel mater effrænato filio licitè optat mortem, ne longa vita graviora peccata committat, graviùsque damnetur: sic licet optare patri seni, infirmoque, aut filiis, vel aliis miseris bonam mortem, ne in tormentis vivant. Et ita in similibus. Quia hæc, & similia desideria formaliter sunt de bono proximi, non de malo, ait Castro-Pal. *to.1. tr.6. d. 4. de Charit. p. 1. n.11.*

II. *Et quatenùs ei malum est*: Licet enim proximo nocenti, vel inimico desiderare malum quod reverà ei malum est: non tamen quatenùs ei malum est, seu ut ipsi male sit, sed quatenùs tibi, vel alteri, proximo innocenti, vel Reipublicæ maximè bonum est, seu quatenùs per illud majora mala impediuntur. Omnes cum S. Th. 2. 2. *q.66. a.2.* Sic licet optare mortem inimici, quem scio graviter, & injustè me vexaturum, nec aliter liberare me possum; non enim opto mortem inimici, ut ipsi malum, sed ut mihi justè debitum bonum, scilicet finis malorum meorum est. Qua ratione etiam absque læsione charitatis sui ipsius in gravibus afflictionibus licet tibi ipsi optare mortem, quatenùs finis malorum, adeoq; mihi bonum est, ut suo loco videbimus.

III. *Aut ex displicentia personæ*: Licet enim proximo nocenti, vel inimico desiderare, vel velle malum, etiam quatenùs ipsi malum, seu ut ipsi malè sit: non tamen ex displicentia, odio, vel abominatione ipsius personæ; nec affectu vindictæ in ipsum proximum ob ipsius malum, sed affectu, & zelo justitiæ, honoris Dei, boni communis &c. & ex abominatione qualitatis, seu vitii talis personæ. Sic licet furi optare furcam, hosti injusto stragem &c. Quod enim Magistratus justè potest, & debet inferre, licitè quivis potest ei optare. Certè Superior tibi graviter delinquenti gravem, & afflictivam pœnitentiam injungens, vult tibi per hoc male esse: at non ex displicentia, sed amore potiùs personæ, salutis, ac boni communis.

IV. Denique universaliter sic licitè abominamur homines malos quoad qualitatem, seu ut mali sunt, ita iisdem ut mali sunt, seu ad destructionem eorum malitiæ licitè malum volumus. Patet exemplis Scripturæ. Psalm. 53. *Averte mala inimicis meis, & in veritate tua disperde illos.* Ps. 103. *Deficiant peccatores à terra, & iniqui, ita ut non sint*: Quinimo amore, & zelo Dei licitum per se est peccatoribus desperatis ex suppositione, quod non sint convertendi, velle desiderare, & gaudere ipsam damnationem æternam: quod quidem beati tunc faciunt, juxta illud Psal. 57. *Lætabitur justus, cùm viderit vindictam, manus suas lavabit in sanguine peccatoris.* Et in via ausus est David Psalm. 54. *Veniat mors super illos, & descendant in infernum viventes, quoniam nequitiæ in habitaculis eorum &c.* Verùm hæc periculosissima sunt in viatore, ne sub colore justitiæ, & justi odii abominationis mali, lateat, vel subrepat verum odium inimicitiæ, & abominationis ad ipsam personam, verus affectus vindictæ &c. idque maximè respectu inimici. Dictum est hactenùs de malo licitè volendo proximo nocenti, vel inimico: At quid de proximo innocente?

Dubium incidens notabile, valdè difficile, & multùm practicum.

UTrùm liceat proximo optare, vel desiderare malum, 6
non quatenùs ei malum est, seu ut ipsi malè sit, absit; sed quatenùs nobis, vel alteri bonum est? Exempla, & casus sunto. I. An filius possit licitè optare mortem patris, & de illa gaudere, ut hæreditate tandem fruatur? II. An subditus possit desiderare mortem Prælati, ut in Prælatura ipsi succedat, seu ut ab eo Prælato sibi offenso liberetur? III. An pater, vel Mater possit desiderare mortem filiis, vel filiabus, ne eos alere, vel dotare cogantur? Aut quia filias ob deformitatem nuptui tradere pro libitu non possunt? IV. Specialiter: an Princeps possit desiderare mortem matris viduæ, præsertim novercæ, ut dotales redditus tandem ad cameram communem, & usus necessarios redeant? & ita in similibus trecentis: intelligendo semper desiderio, & affectu simplici, & inefficaci, absque omni desiderio efficaci, vel cooperativo ad mortem proximi. Item intelligendo de morte naturali via ordinaria ab ipso Deo disponenda, & non injustè ab homine, vel dæmone: alioquin enim illicita esse, nimis certum est.

I. Sententia negativa est sanè communis DD. Navarr. 7
Manual. *c.15. a.10.* dicit, hoc ipsum sentire omnes: Toletus, Sylv. Regin. Clavis Regia, alii, quos sequitur Bonac. *to. 2. disp.6. circa 4. Decal. Præcep. q. unica pu.3. propos.2. n.3.* dicens: *secundò sequitur, illum graviter peccare, qui grave aliquod malum corporis parentibus exoptat: Exempli gratia, cupiendo illis mortem, ut quamprimùm in hæreditatem succedat.* Ratio est: quia vita proximi (præsertim tam conjuncti) debet præferri cuicumque commodo proprio temporali, juxta rectum ordinem charitatis: ergo optare mortem proximi propter proprium commodum, est peccatum contra Charitatem. *Confirmatur*: si licet optare malum proximo, ut mihi bonum, atque de eo gaudere, consequenter etiam licebit tristari de bono proximi, ut mihi malo apprehenso, v.g. minuendo propriam meam excellentiam: ergo tolletur e medio peccatum invidiæ, quæ communiter definitur, tristitia de alieno bono apprehenso, ut sibi malo, quatenùs scilicet minuere videtur propriam excellentiam. Sententia omninò probabilis, & sine dubio tutissima, sed in praxi communi nimis dura, & vix ampliùs practicabilis Confessario: ideòque

II. Probabilis, & tuta satis est opposita sententia affirma- 8
tiva, licere nimirùm affectu simplici optare mortem, aut simile malum proximo in prædictis, & similibus casibus, præcisè, ut sibi bonum, & naturaliter Deo disponente eventurum. Ita Emman. Sà. *V. Charitas n. 8.* Azor. *tom 1. lib.3. c.12. q.2.* Castro-Pal. supra *n.11.* Tambur. *lib.5. Decal. c. 1. §.3. n. 32.* Consentit Joannes Sanch. *select. disp. 2. nu. 8.* Et probabilem censet Eligius Bassæus *in Floribus, ver Charitas n.32.* Ratio fundamentalis est, quia actus inefficaces, & velleitates simplices sumunt suam specificationem, seu bonitatem, vel malitiam non ab ipso objecto, quod secundum se nullo modo appetunt, sed à fine, vel motivo formali, secundùm quod, vel propter quod tendunt in tale objectum: ut si appetas mortem tuam, ut tandem à peccato liber Deo fruaris, actum optimum facis, non ab objecto, sed à fine intento: sic in proposito, affectu simplici, & inefficaci desiderans, v. gr. mortem patris, ut acquirat hæreditatem præ-

præcisè appetit mortem ipsius, vel aliquid sibi bonum ex fine intento, & nullo modo ot malum patris, quin ut tale adhuc efficacitet potest nolle, & simpliciter velle longam vitam patris stante illo desiderio inefficaci contrario: ergo hoc per se malum, vel illicitum non est. Eadem ratione licebit de tali morte gaudere, non ut patri mala, sed ut sibi bona, vel boni sui causa, aut è contra de longiori vita patris tristari, non ut patri bona, sed ut sibi mala, aut sui commodi impeditiva.

9 III. Neque hinc ullo modo sequitur posse, te talem mortem etiam desiderare efficaciter, aut procurare. Ratio disparitatis ingens est: quia actus inefficax ille desiderii, vel gaudii tendit in mortem patris, v. gr. præcisè, ut objectivè proponitur, v. g. per intellectum: intellectus autem potest mortem patris proponere mihi sub præcisa ratione boni, seu commodi mei abstrahendo ab omni ratione mali, ideòq; eo statu nullam sumit specificationem ab objecto ut malo, sed tantùm à fine, seu motivo formali, propter quod volo mortem patris; quod, quia in proposito malum non est, nullam actui malitiam adferre poterit: nam si proponeretur voluntati mors patris, ut ipsi mala, jam statim averteretur voluntas, & nollet ea ratione etiam efficaciter: At verò efficacis actus efficax desideriũ, vel procuratio mortis paternę tendit in mortem patris, ut subjectivè fiendam à parte rei: quę, quia reverà est mala patri, & filio gravissimè illicita, malitia inabstrahibili, necessario actui confert suam malitiam, non obstante fine, non malo, vel bono intento: quia malum est ex quolibet defectu; & hic jam ruit ratio sententiæ prioris. Advertis jam sententiam hanc esse probabilem valdè: sed adhùc, ut duriusculam abhorres; ideò mitiùs loquendo, & utramq; sententiam non nihil conciliando mihi videtur.

10 IV. Dicendum cum distinctione. Mortem patris, v.g. optare propter meum commodum temporale affectu antecedenter, & absolutè, volendo nimirùm, & optando, ut Deus velit patrem meum mori, quò hæreditate potiar, omninò puto illicitum esse mortaliter, ob rationem primæ sententiæ: quia nimirùm assumitur majus malum proximi, ut medium ad minus bonum meum, quod directè repugnat ordini Charitatis. Certè talis actus proximè accedit ad actum efficacem. Et si quia ad eum finem etiam oraret Deum pro patris morte, nonne oratio ejus fieret in peccatum? Atque hoc sensu meritò intelligo damn. ab Innoc. XI. Propop. istas: 13. *Si cum debita moderatione facias, potes absque peccato mortali, de vita alicujus tristari, & de illius morte naturali gaudere: illam inefficaci affectu petere, & desiderare, non quidem ex displicentia personæ, sed ob aliquod temporale emolamentum. 14. Licitum est absoluto desiderio cupere mortem patris, non quidem ut malum patris, sed ut bonum cupientis, quia nimirùm ei obventura est pinguis hæreditas.*

At verò idipsum optare affectu consequente, & conditionato: nimirùm ex suppositione, quòd si Deus vellet, vel faceret patrem meum mori, ò quàm id ipsum optarem! quã de eo gauderem &c. propter meum commodum! per se illicitum non est, idque efficacitet probat Ratio secundæ Sententiæ. Et insinuat *Bassæus Capucinus loc. cit.* meo judicio verissimè. Ratio est: quia objectum hujus actus non est malum: est enim commodum sequens ex morte; quod est bonum, & conforme rectæ rationi: & ideò mors est objectum desiderii non absolutè, sed tantùm ex suppositione, quòd sit dispositum à Deo, quod non est desiderare malum proximi, sed supposito, quòd sit illud habiturus, gaudere de ipso, ut de causa mei boni. Et in tali casu non anteponitur commodum temporale proprium vitæ proximi, sed est uti, quoad desiderium, morte proximi ad commodum propriũ ex suppositione, quòd à Deo sit causanda. Atque hic rursùs corruit ratio oppositę Sententię unà cum sua confirmatione. Fateor licere tristari de bono proximi præcisè apprehenso, quatenùs reverà mihi malum est affecto simplici, & conditionato, ut modò dictum, non autem affectu absoluto, & quatenùs bonum proximi est. Undè minimè tolletur è medio peccatum invidiæ; invidia enim tristatur de bono proximi, non ea præcisa ratione, ut mihi malum falsò apprehenditur, affectu aliquo conditionato, aut dependenter à divina voluntate, sed affectu planè absoluto, ac contra divinam voluntatem omnium bonorum dispensatricem tristatur, & non vult, & odit, ac velut ringitur, bonum illud inesse proximo, ut apprehenso sibi nocivo, seu propriæ excellentiæ diminutivo, ut infrà videbimus *Sect.* 4.

COROLLARIUM.

De Maledicentia.

11 Odio inimicitiæ, seu malevolentiæ in proximum tamquàm actui interno illicito, & peccato cordis, directè respondet maledicentia, seu malorum imprecatio, tamquàm actus externus imperatus, & peccatum oris, atque eadem prorsùs ratione, qua illicitum, vel licitum est proximò malum velle, etiam illicitum erit proximo maledicere, vel malum imprecari. Nimirùm

I. Omnis maledicentia, qua proximo ex vero odio inimicitiæ, seu ex vera maledicentia, & animo, ut eveniat, deliberatè in materia gravi malum quis imprecatur, peccatum mortale est. *Omnes*. Patet ratio ex dictis: quia maledicentia externa sumit suam malitiam à malevolentia interna: atqui proximo ex animo malum velle in materia gravi, mortale est: ergo & idem malum proximo imprecari, mortale est. Excusat autem à mortali: I. Materiæ levitas, sive imprecatio levis, vel ridiculi mali. II. Imperfectio actus, inadvertentia, indeliberatio, &c. utpotè ex subito motu iracundiæ, terroris, vel passionis vehementis proximo maledicere in quacumque materia, non potest esse plus, quàm veniale. III. Defectus malæ intentionis, seu voluntatis, ut eveniat; nam etiam advertenter, & deliberatè proximo maledicere, seu gravia quæcumque mala imprecari, non tamen animo ut eveniant, sed solùm ad expressionem suæ indignationis, vel doloris de nocumento, vel injuria accepta, vel solùm ad terrorem alterius, maximè filiorum, subditorum, militum, &c. culpam venialem non excedit; neque verum peccatum contra Charitatem, vel justitiam, sed potius defectus mansuetudinis, & patientiæ est. Ita Navarr. *c.23.n.13.* Molina; alii cum Laym. *lib.2. tr. c.8. a.* 8. *§. Denique. IV.* Addunt Doctores, item ex ira, vel prava consuetudine, & absque animo, ut eveniat, etiam gravissima quæq; mala imprecari proximo, v.g. ut aliquem diabolus auferat, vel discerpat, fulmen percutiat, pestis extinguat, rota frangat, &c. absque tamen notabili personæ contumelia spectatis circumstantiis personarum; utpotè si pater filio, dominus servo, æqualis æquali ita imprecetur, non esse mortale ob rationem dictam. Secùs esset, si inferior superiori, filius patri, &c. ita in faciem imprecetur, & maledicat: tunc enim gravis contumelia contra justitiam, & pietatem esset. Insuper addit Laym. *c. in fin. n.* 8. Eum, qui deliberatè seipsum dęmoni ita devovet quamvis absque animo, ut ita eveniat, non esse excusandum à peccato mortali, ob fœditatem, horrorem, ac perversitatem rei.

II. E contrà quemadmodùm odio abominationis justè, & licitè aversamur, seu abominamur proximum quoad qualitatem malum, quatenùs scilicet malus, injustus, & peccator est: ita ob eandem rationem etiam ei malè volumus, non quatenùs ei malum, sed quatenùs, vel ipsimet, vel nobis, vel alteri proximo, vel Reipublicæ majus bonum, vel majoris mali impeditivum est, ut suprà explicavimos. Eadem ratione etiam justè, & licitè ei possumus maledicere, seu malum imprecari, v. g. frui ut suspendatur, ut suprà *§.* 2. positum est & sic in cæteris casibus.

SECTIO II.

Ad quid teneatur homo inimico suo.

SUMMARIUM.

12 *Quilibet homo sub mortali obligatur inimico suo ad tria.*
13 *I. Non odisse, seu non malum velle, (ubi*
14 *Quid sit remittere offensam?*
15 *Quid sit offensa, injuria damnosa, non damnosa?*
16 *Et quid restitutio, vel satisfactio pro ea?)*
17 *II. Obligatur ei remittere offensam:*
18 *Non tamen injuriam, minùs damnum illatam.*
19 *Sed de eis contra eum instituere potest actionem tam Injuriarum, quàm civilem pro damno illato.*
30 *Immo per se loquendo etiam criminalem.*
21 *III. Obligatur ei exhibere actus, & signa Charitatis:*
22 *Communia saltem.*
23 *Nisi Charitas, vel justitia quãdoq; prudẽter aliud suadeat,*
24 *Aut rationabilis causa excaset.*
25 *Signa autem specialia* per se loquendo *non tenemur exhibere inimico.*
36 *Ad dignoscendum, quale peccatum sit negare inimico signa Charitatis communia, inspicienda est* intentio interna, & significatio externa.
27 *Resolvuntur varii casus. Et specialiter:*
28 *Quid sentiendum de iis, qui fugiunt, declinant, vel*
29 *Aut nolunt, vel non possunt, salutare inimicum?*
30 *Casus specialis de duobus Religiosis.*
31 *Inimicum salutantem non resalutare, vel gratias agere, quando, & quale peccatum?*
32 *Casus specialis Matronæ nobilis.*
33 *Quando, & quale peccatum sit nolle alloqui, vel colloqui inimico.*

34 *Ca-*

34 *Casus specialis de duabus Monialibus.*
35 *Quid faciendum illi, qui scit, vel prævidet, si salutet, propinet, &c. inimicum non resalutaturum, gratias acturum: &c.*

ASSERTIO II.

12 OMnis homo inimico suo, quantumvis in inimicitia, vel injuria perseveranti obligatur sub mortali: 1. *Non odisse seu malum velle, quod reverà ipsi malum, & quatenùs ipsi malum est, aut ex displicentia personæ ipsius.* 2. *Offensam remittere, non item injuriam, minùs damnum illatum, quia justè tam actionem injuriarum pro satisfactione, quàm actionem civilem pro damno illato: Quin etiam per se loquendo, actionem criminalem ad justam sceleris vindictam adversùs eum instituere possit.* 3. *Exhibere actus, & signa Charitatis communia (nisi ipsi charitas, vel justitia aliud suadeat, aut rationabilis causa excuset) non item specialia, per se loquendo.* 4. *Secùs faciendo, peccabit pro ratione laceationis internæ: vel significationis externæ offensivæ inimici.* Est tota in re communis, & certa Theologorum doctrina: Et quia res valdè delicata, & intricata in Confessionali est; ideò conabor accuratè explicare.

§. I. *Non odisse, non malum velle.* Remissivè.

13 I. PRæcepto Charitatis divinæ tenetur nos diligere omnem proximum, etiam quantumvis inimicum, injustum, & peccatorem, quatenùs noster proximus æternæ beatitudinis comparticeps est, certissimum est ex generali mandato Charitatis: *Diliges proximum tuum, sicut te ipsum,* nemine omninò excepto, nisi non proximo, qui scilicet nobiscum gratiæ DEI, & æternæ beatitudinis capax ampliùs non est, ut sunt diaboli, & damnati tantùm. Et de inimicis habemus speciale præceptum Christi Matth. 5. *Audistis, quia dictum est: diliges proximum tuum, & odio habebis inimicum tuum,* (hoc fuit pharisaica depravatio præcepti divini:) *Ego autem dico vobis: diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos.* Et Joann. 13. *Mandatum novum do vobis, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos.* Christus autem dilexit nos, *cùm adhuc inimici essemus,* ait Apostolus. Diligendus ergo est inimicus, & peccator quoad naturam, non quoad qualitatem, seu ipsam malitiam: sic enim odio habendus est abominatione qualitatis, ut suprà diximus.

II. Præceptum hoc generale Charitatis, *Diliges proximum tuum sicut te ipsum,* quatenùs affirmativum est, dictans scilicet actu positivo amare proximum, seu benè velle proximo, præsertim inimico, per se numquam obligat graviter; sed tantùm per accidens, quando obligamur proximo inimico reconciliari, aut in necessitate corporali, seu spirituali succurrere, de quo infrà. At verò quatenùs enim præceptum negativum est, prohibens scilicet: *Non odisse, non malum velle proximo,* etiam quantumvis inimico, ac injurioso, obligat semper, & pro semper, cùm odium verum sit intrinsecè malum, & nulla umquam, etiam quantalibet proximi inimicitia, vel injuria excusari, vel cohonestari possit, neque solùm præcepto divino, sed etiam rectè naturali rationi repugnet, odisse naturam propter culpam; & opus DEI propter opus hominis, & sine dubio peccatum mortale ex genere suo, cùm adversetur omnium excellentissimę, & Theologicę virtuti, ac pręcepto maximo charitatis Solùm hic pro praxi explicandæ sunt limitationes, quibus

III. Obligamur proximo etiam inimico non malum velle. Nimirùm: 1. Quod reverà ei malum est. 2. Et quatenùs ei malum est. 3. Aut ex displicentia personæ; hæc enim generatim sufficienter explicata, & amplificata sunt *Assert. præced. a 5.* ut huc de verbo ad verbum referri debeant.

IV. Lessius *lib. 2. de just. c. 47. dub. 5. nu. 21.* paulo aliter quatuor assignat, & probat actus licitos, quibus liceat inimico malum velle. *Primus.* Ex intentione, ut inimicus emendetur, qua ratione pater vult filio verbera infligere. *Secundus.* Ex intentione, ut inimicus à malè faciendo mihi, vel proximo avertatur. *Tertius.* Ex zelo justitiæ: quia bonum est, ut inimicus, vel qui malè agit, tantundem pœnæ habeat, quantùm meretur ejus culpa; & sic justitiæ ęqualitas habeatur, vel custodiatur: *Quartus* est: Optare malum inimico (sunt verba Lessii) ut fiat aliqua reparatio injuriæ, & satisfactio, dum enim ille punitur propter injuriam illatam, restituitur ex parte honor parti læsæ, eique aliqua satisfactio exhibetur. Qui enim lædit plus justo, suo affectui indulget, sibique sumit, & alteri trahit: dum autem punitur, illud ei quodammodò adimitur, cùm contra voluntatem patiatur: & quia agitur in gratiam læsi, censetur ei donari: & sic fit nonnulla compensatio, ut experientia probat: tunc enim animus læsi acquiescit, & sibi satisfactum putat. Est igitur in vindicatione moralis quædam restitutio honoris, & injuriæ reparatio. Hactenùs Lessius *ibid. num. 25.* rectè defendens hunc actum internum non esse verum odium. In odio enim desideratur alterius malum, præcisè ut ei malè sit, idque absque debito modo, ac mensura: in hoc autem actu vindictæ desideratur malum proximi secundùm mensuram delicti, & debito modo, nempè mediante DEO, vel homine potestatem habente ad hoc ut justitiæ æqualitas servetur, quæ sanè magna est diversitas. Et hinc mox dicemus, & explicabimus inimico esse remittendam offensam, non item injuriam.

§. II. *Offensam remittere, non item injuriam, &c.*

AT quæso, quid est hoc: offensam remittere: vel quod idem sonat, veniam dare: Dico: est ipsissimum positivè nolle ampliùs odisse, vel malum velle inimico per modum injustæ vindictæ. Ubi graviter nota differentiam hujus obligationis positivè, à præcedente negativè. Nam negativè non odisse, non malum velle, vel vindictam injustam appetere inimico, obligaris semper, & pro semper præcepto negativo, ut dictum est; & satisfacis obligationi tuæ merè negativè te habendo, qualiter te habes, quando dormis, aut de inimico, vel offensa ab eo tibi facta nihil cogitas. At verò positivè nolle ampliùs odisse, & malum velle inimico, sed potiùs actu contrario eidem benè velle, vel eum amare, atque ita actu positivo Charitatis offensam remittere: utique non potes obligari semper, sed solùm per accidens in triplici casu. 1. Quando teneris reconciliari inimico, juxta *Sect. seq.* dicenda. 2. Quando teneris inimico in gravi, vel extrema necessitate succurrere. 3. Quando recordatus inimici, vel offensæ, & injuriæ tibi illatæ gliscens odium, rancorem, vindictam, &c. videris non posse superari, nisi elicito actu contrario positivo Charitatis, eum nolis ampliùs odisse, vel ei malè velle, sed potiùs amare, & benè velle, prout alibi explicuimus. Hæc sunt valdè notanda Confessario, & pœnitentibus fragilibus diligenter explicanda, ne conscientiæ nimis angustientur. Pro majori tamen diligentia accuratè hic prius distinguenda hæc tria,

Offensa, Injuria, Damnum.

OFfensa generatim *est læsio, seu irritatio voluntatis alterius*: qua nimirùm aliquis alteri contra suam voluntatem molestiam infert, sicque eum movet, eique sufficiens motivum, ac velut jus quoddam tribuit ad displicentiam, indignationem, aversionem, ac iram adversùs offendentem, potestque fieri, aut absque læsione ullius juris alterius, & dicitur offensa pura cōtra charitatem, & pacem humanam tantùm. Ex. gr. Amico petenti à me librum commodatò, quo is valdè indiget, ego facilè carere possem, nolo tamen commodare: procul dubio offendo amicum, & do ei sufficiens motivum, ut avertatur à me, mihique indignetur; non tamen infero ei injuriam, cùm nullum ejus jus lædam, sed tantùm voluntati ejus molestiam infero; ideoque est offensa pura contra charitatem, & pacem humanam, pro qua proinde debetur solùm amica reconciliatio ex virtute charitatis, & pacis humanæ, nihil omninò ex justitia, nullaque actio in foro externo. Aut offensa fit cum læsione juris alterius; & tunc speciali nomine vocatur injuria. *Injuria* generatim *est læsio juris alterius*: qua nimirùm fit aliquid non solùm contra voluntatem, sed etiam contra verum, & strictum jus alterius. Et iterùm potest fieri; aut absque damno alterius, nihil scilicet auferendo, quod suum erat: & dicitur injuria mera, vel non damnosa: aut si cui soli, vel coram aliis nihil inde motis contumeliam inferas: si committas adulterium cum uxore Titii, nulla suscepta prole, vel alia damnificatione secura, utrique infers gravem injuriam: quia lædis jus illius ad suum honorem, istius ad corpus uxoris suæ: nullum tamen damnum infers, ideòque est injuria non damnosa, attamen contra justitiam, pro qua proinde jam ex justitia saltem vindicativæ debetur satisfactio: & in foro externo datur ei actio injuriarum pro ea satisfactione, intra tamen certum tempus. *Aut* injuria fit cum damno alterius, auferendo scilicet aliquid, quod suum erat; & jam dicitur injuria damnosa, seu damnificatio injusta, cujus objectum, & effectus est ipsum damnum illatum. Itaque

Damnificatio, seu injuria damnosa est *læsio specialis, & stricti juris alterius per ablationem alicujus, quod suum erat, in bonis animę, vitę, famę, fortunę.* Ut si fureris Titio pecuniā, ejus domum incendas; si cognoscas uxorem ejus, nata prole, quam in putativis pater alere debeat, gravi suo, & liberorum legitimorum damno, est injuria damnosa contra justitiam cōmutativam, quę suum cuique tribuit, pro qua proinde ex eadem justitiæ commutativæ virtute debetur ei restitutio, & in foro externo competit ei non tantùm actio civilis

vilis

vilis ad recuperandum jus suum, seu compensandum damnum illatum, sed etiam, si vult, actio criminalis ad vindictam sceleris. *Omnia certè ex natura justitiæ.* Nunc necessario explicandi sunt duo termini, jam sæpiùs nominati: Quid sint, & in quo differant.

Restitutio, & Satisfactio.

16 R*Estitutio propriè est compensatio damni illati alteri in bonis ipsius animæ, corporis, famæ, fortunæ*; cujus proinde objectum est damnum alteri compensandum per aliquid necessariò ipsi damnificato conferendum: finis verò est æqualitas restituendæ ad rem ablatam, vel damnum datum, ideoque est actus justitiæ commutativæ, & in conscientia semper debetur ante omnem sententiam Judicis, vel actionem fori externi.

Satisfactio verò *est compensatio injuriæ, vel offensę tantùm alterius*: in hoc consistens, quod si alterum offendimus, vel injuriavimus contra voluntatem, vel jus suum molestando, ita nos vicissim in gratiam illius, vel læsi aliquid molestum, contra propriam voluntatem agendo, vel faciendo eum nobis reconciliemus. Cujus proinde objectum est injuria, vel offensa compensanda ex parte nostra solùm aliquid molestum subeundo alterius conciliandi gratia, absque eo, quod necessariò rę ipsa aliquid in alterum conferatur. Finis verò est reconciliatio cum altero offenso, vel offensæ remissio. (Nota hic obiter: cur DEO satisfacere, non autem restituere possimus? quia nimirùm, sicut proh dolor! possumus DEUM offendere, non autem damnificare: aliquid in ejus gratiam molestum agere, vel pati, nihil autem ipsi non sui offerre possumus.) Unde satisfactio pro injuria *est actus justitię vindicativę*, cujus exercitium ad publicam tantùm potestatem pertinet proinde ante Judicis sententiam nulla per se est obligatio satisfaciendi pro injuria, præcisa à damno, secundùm communem DD. apud Laym. *lib. 3. tr. 2. c. 1. nu. 3.* Pro offensa autem, (jam dictum est) debetur satisfactio amica ex charitate, & pacis humanæ virtute. His suppositis, & benè intellectis, dicimus in Assertione nos obligari inimico.

17 I. *Offensam remittere*, modo jam explicato. Certissimum Fide divina, & ratione naturali. Hac enim conditione Christus docuit, nos orare remissionem offensæ ab ipso Deo: *Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Et ne putaremus hoc consilium tantùm esse, non præceptum, & necessarium, statim subjungit Salvator noster, Matth. 6. terribilia verba: *Si enim dimiseritis hominibus peccata eorum, dimittet & vobis Pater vester delicta vestra. Si autem non dimiseritis hominibus, nec Pater vester dimittet vobis peccata vestra.* Sic Christus. Et certe summa æquitas postulat, ut qui sibi vult dimitti offensam divinæ Majestatis infinitæ, & ipse aliis remittat offensam suæ voluntatis: sicut è contra summa iniquitas videtur, ut qui sibi vult remitti offensas factas contra voluntatem Dei infinitę Majestatis, cùm ipse tamen nolit homini confratri suo remittere offensam factam contra voluntatem suam præcisè, salvo scilicet jure suo quoad injuriam, vel damnum illatum, quæ DEUS remitti non præcipit, ut mox videbitur.

Ratio autem manifesta est: Quia omni jure tenemur proximo non malum velle per modum injustæ vindictæ; hoc enim ad formale odium inimicitiæ spectat: atqui remittere offensam reipsa nihil aliud est, quàm non odisse, vel non malum velle proximo per modum injustæ vindictæ: dum enim offensus manes, ac offensam retines, necessariò malum vis proximo, & utique vindictam: proximo autem ob solam offensam (seclusa omni injuria, vel damno illato) nulla ex ulla Justitia debetur vindicta, sed ille solùm, qui te offendendo dedit sufficiens motivum ad iram, aversionem, indignationem, ex charitate debet tibi amicam satisfactionem, v. gr. petendo veniam, aliudve benevolentiæ signum, officia exhibendo: ergo & tu debes ex charitate ei remittere offensam; odium quidem formale, & vindictam injustam omni tempore; iram verò, indignationem, aversionem saltem tunc, quando alter tibi satisfacit, & reconciliari cupit, juxta dicenda inferiùs; alioquin offensam retinendo, & remittere nolendo peccabis mortaliter, secundùm omnes. Intellige tamen semper voluntariè, & deliberatè: ut excludantur impressiones, & aversiones solùm phantasticæ in Phantasia, etiam contra voluntatem remanentes, quas omninò expellere valdè difficile, & quibusdam etiam impossibile est, ut notat Sylvester *verb. Charitas q. 6.* Et infrà in regulis reconciliationis iterùm notabitur.

18 II. *Non item injuriam, minùsque damnum illatum tenemur remittere inimico.* Communissima. Ratio evidens est: quia ex præcepto Charitatis teneris proximo remittere solùm malum ipsi indebitum, non item bonum tibi debitum: atqui sola offensa tua, aversio, indignatio animi, qua proximo male vis ad injustā vindictam, est malum indebitum inimico: satisfactio verò tibi pro injuria facta, & maximè restitutio pro damno tibi illato est bonum tibi debitum: & licèt idipsū malum sit inimico, tu tamen id vis, non quatenus illi malum est, sed quatenùs tibi justè debitum, & bonum est, justè vis, & exigis: ergo non teneris remittere, sed omni jure justè exigere potes, tam satisfactionem pro injuria, quàm restitutionem pro damno; dummodo offensam deponas, & hæc non ut ipsi mala (de quo sæpe periculum) sed ut præcisè tibi bona expetis. Et hinc pergimus ulteriùs.

III. *Tam actionem injuriarum pro satisfactione injuriæ, quàm actionem civilem pro restitutione damni illati instituere contra inimicum quilibet potest.* De actione civili ad recuperandum jus suum, seu pro restitutione damni illati, nullus dubitat, nec probatione indiget. Certum est de actione injuriarum pro satisfactione debita injuriæ illatæ, quando inimicus injurians per satisfactionem congruam nollet dare, nec veniam petere. Ratio jam dicta est: quia petis, quod, & quatenùs tibi justè debitum est, & aliter tibi præstari non vis: quin insuper in rigore loquendo non teneris remittere, sed adhuc justè coram Judice instituere potes actionem injuriarum, etsi alius inimicus injurians veniam peteret humiliter, & per se satisfactionem sufficientem offerret pro injuria illata. Communis DD. Valent. Reginald. Tanner *disp. 2. q. 3 dub. 1. n. 10.* eosque consequens Bassæus *verb. Charitas, n. 16.* Lessius suprà cit. Suarez, Coninch, Castro-Palaus eosq; cit. Tambur. *lib. 5 c. 1. §. 3. n. 9.* Ratio est: quia satisfactio tibi justè debetur, nec teneris magis hanc, quàm illam satisfactionem acceptare pro injuria, præsertim, cùm satisfactio pro injuria sit actus justitiæ vindicativæ, cujus exercitium propriè ad Judices, & Superiores spectat: ad hoc enim cōstituūtur Judices in Republica, ut puniāt reos, injurias vindicent, & lęsis satisfaciāt: ergo seposito odio, & vindicta, atque maligno affectu in proximū justè eā à Judice petere posses. 19

Dixi autem *in rigore loquendo*: Charitatis enim dulcore id in praxi omnino dissuadendum est, & omnimodis consulendum; ut juxta consilium Christi Matth. 5. *Si quis te percusserit in maxillam, &c.* propter ejusdem amorem huic tuæ tam rigidæ satisfactioni renunties, eamque proximo remittas: nam reverà pauci actionem injuriarum prosequuntur, deposito omni odio, & vindictę malevolo affectu, idque maximè urgendum, quando satisfactio tibi lęso prorsùs inutilis, & soli lędenti gravissimè damnosa esset, ut si deberet fieri per mortem, mutilationem, fustigationem, publicam confusionem, vel similem gravem pœnam. Nisi in casu rarissimo id necessarium esset ad tollendam infamiam magnæ familiæ, ut cum Tambur. notat Bassæus proximè cit.

IV. Quinimò per se loquendo, etiam actionem criminalem ad justam sceleris vindictam instituere potest læsus contra inimicum reum. Communissima DD. & Juristarum apud Layman *lib. 2. tract. 3. c. 3. num. 3.* aliosque cit. passim. Id enim naturæ, & gentium jure omnibus permissum, & sæpè debitum est ob bonum commune: Nec est ratio, cur non liceat adversùs inimicum, dummodò fiat, non odio, vel vindictæ affectu in ipsam personam, sed amore justitię, & odio abominationis ipsius mali perpetrati à proximo, & ne crimina impunita maneant cum Reipublicę damno. Advertē tamen ex communi Layman *cit. §. deinde*, id periculosum esse, & plerumque non consulendū inter æquales actionem criminalem contra inimicum instituere, scilicet ad punitionem criminis, eo quòd pauci tā perfecti sint, qui eo casu solùm justitiam, bonum commune, & mali punitionem spectent, quin cupiditatem propriæ vindictæ, & odium in ipsam personam inimici explere velle censeantur. Vide nostrum Gabrielem *in Can. Missæ lect. 76.* Secùs esset, si offensus sit ipse Judex, vel Superior, cui ex officio competit malum punire: sic Prælato, Patri, Marito, ordinariè non licet remittere punitionem mali, seu satisfactionem justitiæ suo Religioso, filio, uxori. Vide Navarrum. 20

§. III. *Exhibere actus, & signa communia Charitatis, &c.*

O Mninò tenemur supradictam remissionē offensę, odii, ac malevolentiæ in inimicum non solùm ipsa re exercere in corde, ac anima interiùs, sed etiam ipsi proximo inimico, oblata occasione ea notam facere exteriùs iis actibus, signis, ac indiciis charitatis, & benevolentiæ, quibus ipse intelligat, ac advertat nos ad ipsum non amplius malè, vel malevolè affici, sed potiùs bene: & ex horum signorū omissione meritò intelligeret, nos adhuc malè erga ipsū affici. *Omnes.* Ratio est clara: quia ex virtute Charitatis obligamur nulli esse scandalo, seu voluntariè occasionem non præbere proximo, ut ipse peccet: atqui nisi proximo inimico hunc nostrum remittendi animū actibus, & signis ex- 21

ternis

ternis Charitatis, ac benevolentię ostendamus, quin iis subtractis eis oppositum significemus, in causa sumus, ut ipse quoque perseveret in inimicitia; & ideo diutiùs, graviúsque peccet: ergo &c. Ratio ergo, & regula generalis horum signorum, & actuum semper præ oculis habenda hæc est. Illa tantùm signa, vel opera Charitatis proximo inimico exhibenda sunt, ex quorum omissione is meritò intelligit, nos malè affici erga ipsum, & talia non nisi ex malo affectu odii, seu vindictæ omittere. Hac regula supposita, dicimus in assertione, proximo inimico exhibenda esse.

22 I. *Actus & signa Charitatis communia.* Nimirùm communiter omnibus absque delectu exhiberi solita, ut orare pro omnibus, salutantem resalutare, alloquenti respondere, postulanti merces vendere, communia officia, vel obsequia præstare, quæ omnibus passim in Communitate, Civitate, Collegio, Monasterio, vel domo aliqua exhiberi solent. Vulgaria sunt obvia, ambigua posteà seorsim discutiam. Ratio ex Lege Charitatis sumitur duplex. Nam ex una parte: quia hæc signa, & obsequia communi naturæ & societati humanæ debentur; & non est particularis hominis hanc communem obligationem infringere etiam quoad inimicum absque nota actualis odii, ideoque peccati mortalis. Ex altera autem parte ex hujusmodi communium signorum, & obsequiorum subtractione proximus meritò intelligit, nos malè in ipsum affici, ideòque & ipse in inimicitiæ peccato obfirmatur novo nostro peccato scandali activi, ex genere suo mortali. Utriusque peccati discernendi mensuram, exempla, & casus particulares consultò remitto, & abunde dabo *Sect. seq.* modò pergamus in explicatione terminorum.

23 II. *Nisi ipsi Charitas, vel justitia aliud prudenter suadeat.* Charitas quidem ipsamet, vel erga ipsum inimicum, vel erga se ipsum aliquando suadet, negare inimico signa communia Charitatis, salutationes, alloquia, responsiones: utpotè, vel quia inde speratur emendandus, errorem agniturus, & correcturus: vel quia timetur ex his signis deterior futurus injuriam illatam vilipensurus, faciliùs denuò illaturus, aut certa ipsa signa Charitatis sibi in despectum fieri, aut aliter malè interpretaturus, &c. sic etiam prudenter, & charitativè erga te ipsum potes vitare consortium, colloquium, aspectum alterius tibi inimici, ne redeat recordatio injuriarum, ne novæ lites insurgant, commotiones majores, mala graviora, &c. signa enim Charitatis non debent militare contra Charitatem. Immo quandoque ex justa abominatione delicti notorii proximi possunt ei negari signa charitatis communia, uti de hæreticis præcipit ipse Evang. amoris in Ep. 2 *Si venit ad vos, & hanc doctrinam non affert, nolite eum recipere in domum, nec ave ei dixeritis. Qui enim dicit illi ave communicat operibus ejus malignis.* Justitia porrò etiam suadet quandoque inimico reo subtrahere signa communia charitatis. Sic Pater, vel Superior ad justá punitionem filii, vel subditi delinquentis justè ei negat alloquium, aspectum benignum, aliave beneficia, vel signa Charitatis alias filiis, vel subditis communiter exhiberi solita, correctionis gratia, ut suum errorem agnoscat, ut eorum incuriam, protervíam, vel insolentiam frangat, &c. Ex quibus patet solutio casus non raró contingentis. Filius, vel filia, Matrimonio indigno contra voluntatem parentum, vel consanguineorum contracto, aut aliàs crimine alicujus infamiæ commisso, familiam non pravo dedecore affecit: Unde illum, vel illam parentes, fratres, consanguinei nec ad donum, nec ad colloquium, vel aspectum admittere volunt, etiam veniam petenti constanter ignoscere recusant. Hic duo perpendenda, & à Confessario inquirenda sunt, *Unum*: Utrùm parentes, vel consanguinei non ex animi odio procedant ad correctionem delinquentis, aliorum cautelam, familiæ honorem? *Alterum*: An non vindicta, vel pœna talis excedat modum delicti? non enim possunt illis negare reconciliationem, & veniam in perpetuum (tunc enim absolvi non possent) sed solùm ad tempus, quousque videbitur expedire ad eorum emendationem, ac aliis fines bonos propositos, posteà ignoscere, & in gratiam recipere. His positis non peccant, & à Confessarius absolvi debent parentes, vel consanguinei tales. Idemque die de parentis, vel consanguinei talis famulis, vel ancillis, qui eorum jussu filium, vel filiam ream ad domum, vel consortium non admittunt, tamquam justæ vindictę paternæ executores. Ita sapienter Laym. *lib. 2. tr. 3. c. 4. n. 4.*

24 III. *Aut rationabilis causa excuset.* 1. Hic maximè frequenter excusat imperfectio actus, seu inadvertentia. 2. Excusat non tantùm parvitas materiæ, sed etiam parvitas moræ: ut si inimico te offendenti solùm brevi tempore per unam, vel alteram horam, aut etiam diem loquelam, aliave signa charitatis neges: ex tam parva enim mora non debet præsumi verum, & deliberatum odium, sed motus tantùm passionis ad summum venialis. Item præsumi potest expectari solùm interim, dum ita deferveat. 3. Excusat etiam levitas causæ, vel rixæ, vel si ipsa rixa levis sit, ut patebit exemplis infrà afferendis. 4. Excusat etiam significatio justi doloris, vel tristitiæ ob acceptam injuriam: Ut si te offendenti neges loquelam, responsum, salutationem, &c. non in signum alicujus odii, vel vindictæ contra ipsum, sed solùm in signum acceptæ, perceptæ, ac dolentis injuriæ, vel ex ingenti animi dolore ob acceptam injuriam: talem non peccare, saltem mortaliter, mihi certum videtur; immo quandoque à veniali excusari posse, probabiliter (etsi in praxi periculosè) docet Diana *par. 2. tr. 15 resol. 62.* citans Lorcam, & *par. 5 tr. 13. res. 89.* Hurtand. cujus hæc verba exscribit: Ab hac obligatione, solvo *primò* parentem, aut Prælatum, aut Judicem, qui non in injuriam, sed in pęnam justá, non resalutat inimicum. Solvo *secundò* eos, qui sine gravi incommodo honoris non possunt hostes salutare. *Tertiò*, solvo eum, qui infamem accepit injuriam, cujus æstimatio digna petit austeriorem vultum, atque tristitiam, qualis esset, qui appellatus fuisset fur, judæus, sodomita, aut simile quid enorme: tunc enim prudenter censetur negatio salutationis oriri non ex odio, sed ex dolore justo, & ingenti acerbitate, quæ justè admittit urbanitatis argumenta omnibus ejusdem conditionis hominibus communia: item esset multis argumento, eũ parvi ęstimasse tam acerbam injuriam. *Quartò*, solvuntur, qui ita simulant distractionem, aut oculorum hebetudinem, ut prudenter judicetur, salutationem omissam non ex memoria inimicitiæ, sed ex alio capite: Hæc Hurtandus. Hoc ultimum ego intelligo, tales tantùm excusari à peccato scandali, quatenùs faciunt inimicum non advertere sibi negari salutationem in signum inimicitiæ: à peccato autem odii interni salvari vix video: ad quid enim ita simulent ista, nisi ad occultandum odium suum? ergo de facto peccant peccato odii. Quòd si tamen ob causam aliam justam id facerent, salvari permitterem, & ego, ne fors novalis, vel rixa oriatur.

IV. *Non item signa specialia* per se loquendo, *tenemur exhibere inimico.* Nam suptà jam dictum est, præcepto Charitatis affirmativo, per se loquendo, nullum obligari ad exercendum actum charitatis, amoris, vel benevolentiæ erga proximum, præsertim inimicum, nec consequenter per se loquendo, ullus obligatur etiam exteriùs aliquem actum, signum, vel beneficium speciale Charitatis, vel benevolentiæ exhibere inimico, v.g. inimicum ægrotum invisere, mœstum consolari, egenti succurrere, pecunias mutuare, hospitio, vel convivio excipere, ad familiare colloquium admittere, &c. hæc enim, & similia, cùm nulli sint debita ex generali præcepto Charitatis, non potest ex eorum omissione inimicus præsumere actuale aliquod tuum odium, aversionem, vel vindictæ affectum? Communis DD. cum S. Th. 2. 2. *q. 83. a.* 8. Dico autem, *per se loquendo*: Per accidens enim sæpiùs obligamur inimicis exhibere signa aliqua, vel beneficia specialia Charitatis: 1. Quando ipse inimicus veniam petit, amicè salutat, alloquitur, &c. tunc enim teneris ad reconciliationem, adeòque speciale signum charitatis exhibendum, ut sentiat amicitiam reintegratam esse, cummunis cum S. Thom. cit. 2. In quavis extrema, vel gravi necessitate corporali, vel spirituali cuivis quantumvis inimico, in defectum saltem aliorum, specialia beneficia Charitatis exhibenda sunt juxta exigentiam necessitatis, juxta illud Proverb. 25. *Si esurierit inimicus tuus, ciba illum: si sitiverit, potum da illi.* 3. Ratione scandali vitandi; utpote si negando signa charitatis inimico specialia, quę anteà exhibere solitus eras, majus in re hominis odium, vel inimicitiam concites, vel alios etiam advertentes scandalizes. 4. Quando exhibitione ejusmodi signi, vel beneficii specialis charitatis animum inimici tibi, ac principaliter Deo faciliùs reconciliandum speras, vel aliàs salutem spiritualem inimici proventuram. Sic Azor. & alii cum Laym. *lib. 2. tr. 3. c. 4. n. 2. §. Dixi autem.* Ubi *ex Navarro* addit etiam teneri aliquem ad specialia signa, vel beneficia charitatis exhibenda inimico, quando id necessarium existimat ad depellendum, vel operandum suum proprium odium, quod in hominem gerit. Adde insuper: Quoties signa illa specialia charitatis omittere evaderet signum speciale odii, vel inimicitiæ: ut si omnes cognatos, vel vicinos ad nuptias, vel convivium invites, omisso solùm inimico: si pro omnibus hujus urbis incolis ores, omnibus pauperibus hujus loci eleemosynam de proprio, vel alieno legato distribuas, &c. & inter hos repertum solùm inimicum excludas, &c. jam in his circumstantiis exhibes illi speciale signum odii, ac inimicitiæ, quod ille facilè advertens in reciproco odio, & inimicitia obfirmatur, novo tuo, gravi scandali peccato, uti ex Suar. Valent. 25

Co-

Coninch. rectè notat Tambur. *lib.6. Decal.cap.1.§.2. nu.17.*

Omnia hactenùs dicta quoad obligationem dicta sunt: interim certissimum manet excellentissimæ Charitatis, & maximæ perfectionis Christianæ esse inimicis omni eventu bene velle, & benefacere; hoc enim saltem, & seriò consulit CHRISTUS, Matth.5. *Diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos: & orate pro persequentibus, & calumniantibus vos: ut sitis filii Patris vestri, qui in cœlis est, qui solem suum facit oriri super malos, & bonos, & pluit super justos, & injustos. Si enim diligitis eos, qui vos diligunt, quam mercedem habebitis? Nonne & publicani hoc faciunt? Et si salutaveritis fratres vestros tantũ quid amplius facitis? Nonne & Ethnici hoc faciunt? Estote ergo vos perfecti, sicut & Pater vester cœlestis perfectus est.* Deniq; hoc est, ut alibi dicitur, carbones ignitos super caput inimici congerere, quibus, aut emollitus odiũ deponat, aut induratus inexcusabilis fiat. Sed hic pergãt Concionatores, simul & Cõfessarii ejusmodi efficacia admonita pœnitentibus inculcanda in prõptu habeãt.

§.IV. Secùs faciendo peccabit pro ratione intentionis internæ, vel significationis externæ offensivæ inimici.

26 AD dignoscendum ergo denique quale, & quantum peccatum sit negare inimico signa charitatis communia exhiberi debita in quovis casu: duo hæc accuratè consideranda, & distinguenda sunt: scilicet *intentio interna*, ex qua talia fiunt: & *significatio externa offensiva inimici*, quatenùs scilicet talia significant odium, aversionem, vel vindictam in inimicum, unde is meritò in offensa, inimicitia, ac peccato confirmatur.

Quoad intentionem internam, ex dictis *Sect.1. de Odio*, ita distinguendum est: 1. Si quis inimicum salutare, alloqui, &c. nolit ex odio abominationis, seu contemptu ipsius personæ, ut cum velut indignum suo alloquio, salutatione privet, idque deliberatè, mortale peccatum est inexcusabiliter, juxta dicta §.2. II. Si agas, ex odio inimicitiæ, ut sic cum tuo alloquio, vel salutatione velut solatio privando, eum affligas, contristes, irrideas, & verbo, ut sic ei per hoc malè sit, iterum mortale est ex genere suo, nisi parvitas materiæ excuset, juxta dicta *ib.§.3.* III. Si ita agas ex odio abominationis qualitatis tantùm actus erit indifferens, malus, aut bonus prout qualitas odita indifferens bona, aut mala erit; ut si fugias inimicum, quia tibi molestus esse solet, rixosus, pungitivus, aut distortis moribus est, secluso alio malo affectu, actus erit indifferens. Si fugias, quia enormis peccator, hæreticus, excommunicatus est, actus est bonus. Si fugias, quia te sanctior, vel melior est, actus erit malus ad invidiam spectans, juxta dicta *ib.§.1.* IV. Denique: Si ita agas, ut in te, vel in altero evites occasionem novæ rixæ, rancoris, vel alterius mali: actus erit Charitatis, & Prudentiæ; itemque si alia justa causa excusans accedat; juxta dicta supra §. 2. & 3.

Quoad significationem externam tria consideranda sunt. 1. An talia agere, vel omittere reverà significent internum odium, & inimicitiam, juxta dicta *§.præc.* 2. An inimicus advertat? 3. An etiam sentiat, seu curet, ægrè ferat, & inde offendatur, ac scandalizetur, sicque inimicitia obfirmetur multùm, vel parùm? 4. Denique; pro ratione scandali, seu offensæ inimici gravi, vel levi mensuranda erit gravitas, vel levitas peccati tui; si enim multùm in re offendetur inimicus, & in inimicitia obfirmetur, mortale erit: sin parùm, vel nihil curet, non erit plùs quàm veniale, quantùm ex hoc secundo capite. Atque ex dictis resolvendi sunt

Casus varii.

27 PEccant mortaliter contra Charitatem proximi sequentes. 1. Qui orans pro omnibus, solùm inimicum quemdã excluderet positivè, idq; maximè in Oratione Dominica, in Orationibus communibus Ecclesiæ, in Sacrificio Missæ, &c. Ratio abundè patet ex dictis. Secùs si tantùm negativè excludat, ejus scilicet actu non recordando. 2. Qui eleemosynas, sive legatum in omnes civitatis pauperes distribuens, solos inimicos arceret, cùm tamen eleemosyna sufficeret. Secùs si non sufficiat omnibus; tunc enim sine culpa amicos, vel non amicos præferret: quia tunc præterire inimicos, non esset signum positivæ inimicitiæ, sed tantùm ad summum non amicitiæ, quæ nulli debetur. 3. Qui cognatos omnes ad convivium, v. gr. vocans, solos excludit inimicos: iis enim circumstantiis negare signum speciale amicitiæ, vel charitatis, fit manifestum, & speciale signum inimicitiæ, & odii, ut jam suprà notatum. 4. Qui aliàs solitus quosvis sibi notos in Civitate, Monasterio, in domo sibi occurrentes salutare, vel alloqui, inimico tantùm salutationem, vel alloquium negaret. Item, qui tribus occurentibus, & duobus salutatis, solùm tertium, qui inimicus est, non salutaret: ita tamen, ut appareat, eum ita facere ex odio, & non ex inadvertentia, distractione, vel speciali negotio. Hi, inquam, & similes peccant mortaliter, quia prædicta, & similia in talibus circumstantiis sunt signa charitatis communia, eaque inimico specialiter denegare, est signum actualis odii, aversionis, vindictæ in proximum; ideòque peccatum mortale plerumque duplex, & ratione scandali, & offensæ novæ in inimicum, juxta jam satis dicta. Sed hic utiliter discutiemus aliquot casus particulares, in praxi frequentissimos, in gratiam simpliciorum.

I. Occurrere inimico.

SUnt, qui abhorrent occurrere inimico, ut eo, vel à longè conspectu in via, platea, ambitu aliorsùm declinent, vel retrocedant: domum, conventum, convivium, &c. ubi ipse degit, accedere nolint: idque deliberatè, & ex proposito. Peccantne mortaliter, quantùm ad significationem externam odii, & peccato scandali? Responsio ex dictis est facilis. Si enim inimicus advertat id sui fugiendi causa fieri, &, ut par est, graviter sentiat, sine dubio peccatum mortale est: quia sic fugere inimicum advertentem, manifestum est signum odii, & inimicitiæ. Secùs dicendum, si id inimicus, vel omninò non advertat id fieri sui causa, utpotè, quia astutè id simulas, te ob aliud negotium subitò occurrens, vel ab alio vocatum declinare, vel retrocedere: vel saltem non advertat, te inimicitiæ causa fugere, sed ob aliam causam, v.g. ne exigat debitum, &c. vel denique etsi advertat, id inimicitiæ causa fieri, id tamen parùm, vel nihil curat. Sic enim graviter non delinques, quantùm est ex hoc secundo capite, significatione externa. 28

II. Salutare inimicum.

COmmunissimum est inimicitias gerentibus, nolle, vel non posse salutare inimicum. Quoad intentionem internam odii satis patet. Quoad significationem autem externam odii, peccantne semper mortaliter peccato scandali? Resolutio *prima*: Per se loquendo, & regulariter non peccant ex hoc capite; cùm enim nulla sit obligatio salutandi obvios quosvis: salutationis omissio non est per se signum odii, vel inimicitiæ; nec per se excitat inimicum ad odio habendum non salutantem; idque maximè verum est, si tu morosus homo vix unquam obvios salutare soleas. *Secunda*: Peccant ergo solùm non salutantes inimicum in iis circumstantiis, ex quibus meritò colligitur, te tunc omittere salutationem ex odio, vel vindicta propter injuriam acceptam: utpotè, si anteà illum semper solitus eras salutare: nunc contra morem, post acceptam injuriam, vel rixam factam, à salutatione abstineas: & maximè si alter sit tuus Superior, consanguineus, domesticus, vicinus, &c. Item, si occurrentibus pluribus, inter quos est inimicus, omnes salutes, excepto inimico. Item, si ultra salutationem omissam oculis præter solitum morem torvis inimicum aspicias, aut insolito fastu pileum capiti imprimas; & ita de similibus. Quia sic sine dubio homini causam novæ offensæ promoves. Verùm huc referendæ sunt etiam exceptiones, & excusationes suprà positæ *§.3. n.23. & 24.* Et speciatim huc faciunt verba Hurtadi *ibid. n. 24.* 29

Casus specialis.

DUo Religiosi cujusdam rixę causa se intra Monasterium non salutant, nec alloquuntur, cùm tamen anteà salutare, & passim alloqui consueverint, peccantne mortaliter? R. Ita sanè: Quia par est scandalum, & ipsis invicem, & aliis Religiosis. Possent tamen excusari à mortali ex hoc capite: tum ex parvitate moræ, ut si pauculis diebus salutationem, vel alloquium intermittant, juxta jam suprà dicta: tum etiam ex levitate rixæ aliis cognita, unà cum sua probata virtute; nam si aliis cognita sit eorum bona conscientia, & rixa, vel ejus causa levis fuit, meritò judicabuntur non ex odio gravi, sed ex levi tantùm passione, vel in significationem accepti gravaminis salutationem, vel alloquium omittere, præsertim parvo tempore. Eademque est ratio de aliis sæcularibus præsertim domesticis, vel sibi conjunctis, ut cum aliis notat Tambur. *lib.5. c.1. §.3. nu.13.* Sed dixi: *Quantùm est ex hoc capite*: scilicet externa significatione odii, vel scandali. Nam ex alio capite intentionis internæ peccatum odii jam excludere sanè periculosum hic est. 30

III. Resalutare inimicum.

REsolutio. Inimicum te amicè salutantem, non resalutare, vel pro salute, more patriæ, gratias agere, per se loquendo, utiq; mortale est, *secundùm omnes.* Quia posita 31

ini-

inimicitia, omissio resalutationis solùm imputatur inurbanitati, sed manifestissimo odio; & quodnam evidentius odii signum esse posset, quàm salutantem resalutatione, vel gratiarum actione non dignari? Excipiendum tamen rursùs: nisi eæ concurrant circumstantiæ personarum, ut omissio resalutationis non odio, sed alteri causæ imputaretur: ut si ita animo distractum te simules, ut verè videaris salutationem non advertisse, vel non audivisse: si salutans longè sit te inferior, ut omissio resalutationis imputetur non odio, sed reputationi, ut ajunt, vel fortè veriùs, superbiæ: si sis superior, & in justam vindictam resalutationem, vel responsum neges: si ita facias non ex odio aliquo, sed ad justum dolorem exprimendum ob acceptam injuriam; præsertim recentem; & nondum satisfactam, juxta suprà dicta *n. 29. & 31.*

Casus specialis.

32 NObilis Matrona, cui paris nobilitatis vir consanguineum occiderat, quæsivit, an teneatur illum salutantem resalutare, more patriæ, corpus genibus inclinando? Resp. consulendum quidem omnimodis, quòd sic: at in rigore certè non obligatur saltem sub mortali, secluso verò odio interno. In Matrona enim, vel muliere, cujus non est vindictam sumere de injuriis, ordinariè illa denegatio resulutationis non est signum odii, sed sensus justi doloris, vel fastus muliebris, vel quid simile. *In rigore*, inquam; ego certè omnibus modis inducerem ad sic faciendum, ob maximum periculum veri odii interni.

IV. *Alloqui, vel colloqui inimico.*

33 FIeri solet, ut inimicitias gerentes, inimicum quidem more communi salutent, & resalutent, de cætero tamen alloqui, vel colloqui omninò nolunt: peccantne mortaliter quantum est ex hoc capite significationis externi odii.

Resolutio. Per se non peccant. Quia inimicum non alloqui, vel ei colloqui nolle, per se signum odii non est, cùm non omni proximo debita sit colloquendi familiaritas. Quòd si tamen ante inimicitiam cum illo familiariter colloqui consueveras, obligaberis te jam à colloquendo non subtrahere, jam enim nolle colloqui, evaderet signum novi odii, ac inimicitiæ, ut de se patet. Idemque est, quoties concurrunt ejusmodi circumstantiæ, ut non alloqui, vel colloqui nolle reputetur signum odii, iisdem nimirùm modis suprà positis *casu 2. De salutante n. 29.* Quibus adde, ut apud omnes certum. Si inimico colloquenti, vel interroganti non respondeas, non posse te excusari à mortali: nisi excusarent te aliæ causæ modò suprà positæ *casu 3. De non resalutante n. 31.*

Casus specialis.

34 IN Monasterio Monialium duæ ex illis post rixam profitebantur publicè omnibus audientibus per multos annos non velle invicem colloqui, & de facto longo tempore non colloquebantur. Dubitavit earum Confessarius, an eæ in statu mortalis peccati versarentur, & idcircò obstinatè sic perseverantibus absolutio Sacramentalis, & SS. Communio deneganda sit, necne? Resp. Omninò quòd sic, saltem, quando causa rixæ, vel ipsa rixa gravis fuit. Quia eo casu cessatio loquendi per tantum tempus, vel tot annos meritò præsumitur ab odio gravi proficisci: Quòd si tamen causa rixæ, ipsaque levis fuit, quantum est ex hoc capite significationis odii, ac scandali, poterit omissio loquendi à mortali excusari, & veniale reputari. Quia tunc, maximè in fœminis, iisque alloqui in timoratis, non præsumitur oriri ex odio gravi, sed ex naturali passione muliebri; quamvis iterum ex alio capite, scilicet veri odii interni, vel contemptus maximè possit esse mortale, ideòque ego talem saltem post unam, & alteram septimanam adhuc recusantem colloqui, non absolverem. Quare omnimodis id dissuadendum est omnibus, præsertim personis Religiosis ad perfectionem charitatis tendere obligatis. Unde benè *Tamb. cit. nn.* 28. monet Confessarios, ut pœnitentes inducant, maximè simul conviventes, ut prodigi sint in exhibendis signis charitatis, & amicitiæ; id enim reddit nos amabiles, sicut opposita morositas reddit nos odibiles hominibus, Angelis, & DEO.

Casus mixtus ex præcedentibus.

35 QUæsivit bonus vir, an teneatur salutare, in mensa propinare, vel aliàs more solito alloqui inimicum, quem tamen certò scit, vel prævidet non resalutaturum, non gratias acturum, non responsurum sibi esse? Certè quæstio difficilis. Quod si tamen id omninò certè moraliter scias, utpotè aliquoties expertus, vel ex inimici illius asseveratione, non audeo te obligare cum *Tamb suprà cit. n 25.* Quia tunc sibi debet imputare inimicus, qui ita se gerit erga te, ut certitudinem moralem habeas tibi salutanti, propinanti, vel alloquenti non responsurum. Deinde, denuò salutans, propinans, vel alloquens exponeres te periculo graviùs irascendi, vel invehendi in inimicum non respondentem. Contrà verò si prævideas ex tua iterata gratuita salutatione, propinatione, vel allocutione fore ut inimicus emollitus, odium deponat, & emendetur, utique obligaberis ex Charitate, si tamen sine nimis magna molestia, & difficultate possis. *Ratio*: quia bonum spirituale proximi (uti est in proposito depositio odii) tenemur ex Charitate procurare, etiam cum aliquali nostro, non tamen cum magno incommodo, vel difficultate, quia eo casu, proximus non est in vera necessitate, sed in malitia potiùs voluntaria.

At quid si dubites, utrùm inimicus tuus eo casu tibi responsurus sit, nec ne; Aut si timeas, fortè non responsurum, & sic te magis de novo exarcebandum fore, idque præsertim post Confessionem die Communionis? Resp. Omninò urgendus es, saltem semel amicè salutando, vel alloquendo inimicum experiri, id enim Charitas suadet. Et siquidem amicè, respondeat, lucratus es inimicum tuum, magno tuo solatio: si secus, deinceps excusaberis, juxta prædicta.

SECTIO III.

Modus, & Regulæ reconciliationis cum inimicis.

SUMMARIUM.

36 Ex regula I. à *D. Chrysost. data pro reconciliatione cum inimico à te offenso sunt hæc notanda.*
37 *I. Inimicitia fuit tantùm interna, requiritur etiam interna solùm reconciliatio.*
38 *II. Si verò ex inimicitia alterum læsisti exteriùs signo, verbo, vel facto, teneberis ad reconciliationem quoque externam.*
39 *III. Veniam verò petere ab inimico læso, vel offenso, tunc solùm necesse est, quando aliud remedium, vel modus commodus non occurrit.*
40 *IV. E duobus mutuò se offendentibus, vel inimicis factis, reconciliationem petere, vel procurare tenetur priùs ille, qui potiùs, vel graviùs offendit.*
41 Regula II. *inimico te offendenti, quantumlibet offensus, vel læsus sis, teneris sub mortali.*
42 *I. Ad veram, & sinceram reconciliationem.*
43 *II. Internam simul, & externam.*
44 *III. Si is veniam petat. Non tamen statim, sed opportunè.*
45 *IV. Ac salva justitia, & jure tuo.*
46 Regula III. *Quando quis ulteriùs tenetur se cum inimico reconciliare?*
47 Regula IV. *pro Confessariis inimicorum an, & quando eos absolvere possint.*

REGULA PRIMA.

Pro reconciliatione cum inimico à te offenso

REgula optimè traditur à D. Joann. Chrysostomo, seu 36
Auctore *Operis imperfecti in Matthæi ca. 11.* his verbis: *Qualis præcessit offensio, talis debet esse reconciliatio: si cogitatu offendisti, cogitatu reconciliare: Si verbis offendisti, verbis reconciliare: Si operibus offendisti, operibus reconciliare; omne enim peccatum, quomodò committitur, eodem modo de ipso pœnitentia agitur.* Hæc ille sanctè. Ex quibus deduco breves resolutiones particulares.

I. Inimicitia interna tantùm, qua quis solùm interno odio, 37
rancore, malevolentia alteri offensus fuit, solùm requirit reconciliationem internam, ut quis ex corde omnem rancorem deponat, elicito contrario actu amoris, & benevolentiæ in proximum. *Ratio* patet. Quia reconciliatio nil aliud est quàm amoris, & amicitiæ reparatio: si ergo corde amorem, & amicitiam in proximum dissipasti, non facta ulla læsione externa, non nisi solo corde reparare teneris. Atque idem dicendum de eo, qui alteri inimicus factus est solùm, quia ab eo læsus fuit, ut per se patet. Et pulchrè docet D. Augustinus li. 1. de serm. Domini in monte. *Si ille nos læserit, non opus est pergere ad reconciliationem; non enim veniam postulabis ab eo, qui tibi fecit injuriam: sed tantùm dimittas, sicut tibi à Domino dimitti cupis, quod ipse commiserit.*

Hæc

Hæc Sanctus Augustinus. Actus tamen heroicus Charitatis, & summe meritorius foret magnorum Sanctorum exemplo, eo casu ab offendente reconciliationem procurare, vel veniam petere. Lege virtutem mirabilem *S. Joannis Eleemosynarii*.

38 II. Qui ex inimicitia alterum læsit exteriùs signo, verbo, vel facto, offensam, iojuriam, vel damnum intulit, idque alterum sentire novit, tenetur ex Charitate ad reconciliationem externam, ut nimirùm, quantùm commodè potest, per se, vel per alium signo, verbo, vel facto ab ipso veniam, & remissionem offensæ postulet. *Omnes*. Et notant DD. communiter in illa verba Christi: *Si offers munus tuum &c.* Ratio jam dicta est è *D. Chrysostomo*: Quia quo ratione Charitas destructa est, eadem reparari debet. Deinde accedit obligatio justitiæ, etiam ad satisfactionem injuriæ, & restitutionem damni, nisi alter gratis remittat: dixi, *Quantùm commodè potest*. Nemo enim tenetur ad reconciliationem hanc externam cum inimico offenso cum gravi, vel graviori incommodo suo, quàm fuerit læsio illata proximo, uti esset gravis infamia, si læsio hostilis fuerit occulta. Item si læsus sit absens, nec facile conveniri possit. Item si præsumas prudenter, quòd ablata à te reconciliatione, & satisfactionem pro parte tua, alter non sit correspondurus; tunc enim titulo compensationis retinere quasi in depositum, satisfactionem poteris, modò præsto videas alterum paratum satisfacere, & debitum exhibere, ait Castro-Palaus *to. 1. tr. 6. disp. 1. p. 8. n. 10. apud Tamb. cit. n. 24.*

39 III. Veniam humiliter petere ab inimico offenso, vel læsos tunc solùm necessarium est, quando & gravis fuit læsio, & aliud remedium adhiberi ad reconciliationem, vel non potest vel omnibus prudenter consideratis, non convenit: Utpotè si læsus ita rationabiliter petat: si Judex, vel Superior ita decernat: si alicubi sic moris sit, ut in sacris Religionibus. Item si læsus sit Superior, Pater, Prælatus, maritus, Dominus, tunc enim filius, subditus, uxor, servus, in gravioribus offensis, vel injuriis ordinariè veniam petere debebunt: quia aliud reconciliationis medium vel non habent, vel non acceptatur.

Non ergo necessaria est ejusmodi petitio veniæ. 1. Quoties aliam æquivalentem satisfactionem equè gratam offendens exhibet: utpotè per specialia amicitiæ signa, & officia, per prævientionem in honore, per pecuniam mutuatam, aliave beneficia per amicorum interventionem, &c. 2. Quoties injuriæ inter inimicos factæ invicem se compensant, neuter quidem tenetur veniam petere, quod pœnam sapit: uterque tamen tenetur aliis charitatis, & amicitiæ signis reconciliationem procurare. 3. Quando læsus petitionem veniæ, vel reconciliationis non curaturus, aut inde magis irritandus crediturs, ut in simili superiùs dictum, quò spectat expectatio commodi temporis, quo interim ira deferveat, & reconciliatio sperari, ac suaviori modo impetrari possit, ut in simili dicam Regula sequenti. 4. Quando lædens est Superior eximius, ut non conveniat à subdito veniam petere propter diminutionem auctoritatis; tenetur tamen, & facillimè potest aliis beneficii signis, & argumentis subditi læsi animum reconciliare, & scandalum impedire *secundùm Omnes*. Eaque media in promptu sunt.

40 IV. Quid si duo mutuò se offenderunt, & inimici facti sunt, quisnam priùs tenebitur reconciliationem petere, & procurare, alterum alloqui, salutare, &c. aut si opus fit, veniam petere? Resp. ille utique, qui vel priùs, vel graviùs offendit: & vix contingit hic ambos esse pares; aut enim injuriæ sunt æquales, & tunc tenebitur, qui prior offendit, vel prior causa rixæ extitit: aut injuriæ sunt inæquales, & tunc tenebitur, qui graviùs offendit, etiamsi posteriùs. Quòd si tamen contingerit injurias censeri moraliter ita pares, & simultaneas, ut non videatur major ratio, quòd potiùs unus incipiat, quàm alter, tunc utique æquè incumbet, data occasione inchoare reconciliationem, salutationem, alloquium, &c. nisi contingat uni potiùs, quàm alteri competere, inchoare sermonem secundùm morem patriæ, vel aliam circumstantiam. Sic inter æquales ei incumbit priùs salutare, & alloqui, qui coram aliis stantes, vel sedente transit, vel de novo accedit, vel qui aliquid vult petere, quàm illi, qui stat sedet, vel rogandus est. Sed reliquuntur judicio prudentis.

REGULA II.

Pro reconciliatione cum inimico, qui te offendit.

41 Omnis inimicus alteri, à quo quantumlibet offensus, vel læsus fuit, tenetur sub mortali ad veram, & sinceram reconciliationem internam simul & externam, illi veniam petenti, opportunè tamen, ac salva justitia, & jure suo. Hanc iterù docet Christus Matth. 6. *Si enim non dimiseritis hominibus peccata eorū, nec Pater vester cœlestis dimittet peccata vestra*: & alibi post narratam parabolam de servo nequam, & crudeli, qui post dimissa sibi à Rege decem millia talentorum, suo conservo noluit dimittere centum denarios, & ideò ad carceres damnato, donec reddat novissimum quadrantem; concludit Christus; *sic & Pater vester cœlestis faciet vobis, si non dimiseritis unusquisque proximo suo de cordibus vestris*. Jam Regulam breviter explico.

I. *Tenetur ad veram, & sinceram reconciliationem internam*; ptout significat Christus verbis modò citatis. Hæc duo requirit. *Unum* velut negativum; ut scilicet ex animo remittat offensam, deponendo omne odium, rancorem, pravum affectum, malevolentiam, vindictæ injustæ appetitum, ut nimirùm nolit vindicare per se ipsum, aut aliunde vindicare injustè: & uno verbo: ut non velit ei ullum malum spirituale, vel corporale, justum, vel injustum inferendum. Quod quidem omni inimico, etiam in inimicitia perseveranti debitum est, ut jam superiùs dictum. *Alterum* positivum, ut scilicet exerceat actum positivum charitatis, amoris, & benevolentiæ erga ipsum, quo velit ipsi omnia vera, & salutaria bona, & uno verbo, eadem quæ sibi ipsi, juxta regulam magni mandati, *sicut te ipsum*. Ratio utriusque patet. Quia vera, & sincera conciliatio, seu amicitiæ destructæ reparatio, necessariò requirit ablationem odii, & positionem novi amoris. Excludunt ur ergo reconciliationes non veræ, & sinceræ, sed falsæ, & fucatæ: dum vel fictis tantùm reconciliatio simulatur, intùs verò odium, malevolentia, vindicta retinetur; vel simulat se libenter velle remittere, & reconciliare, interim varias fingunt, & prætendunt causas, quibus odium, & malitiam justè probant: manent hi in statu peccati mortalis inimicitiæ: nam qui tam strictè præcipit reconciliationem cum inimico, *DEUS, non irridetur*. 42

II. *Internam simul, & externam*, Necesse nimirùm est, ut offensus inimico veniam petenti, hanc suum internam reconciliationem, ac remissionem odii, & offensæ exteriùs ostendat, non tantùm exhibēdo signa charitatis communia (quippe inimico etiam in inimicitia perseveranti debita) sed etiam signum aliquod speciale verbo, vel facto, quò ille intelligat perspicuè, te inimicitiam deposuisse, & amicitiam redintegratam esse, juxta dicta *§. 1. & 3.* Quare veniam petenti nolle dare, & negare signa aliqua, quibus te inimicitiam deposuisse significes, inter æquales saltem, nimis aperta odii retenti, & obfirmati demonstratio esset, & sine dubio peccatum mortale. Solus Superior offensus potest subdito reo veniam, seu reconciliationem externam negare, vel differre potiùs, ut is delicto magis agnito emendetur, vel justè puniatur. Neque enim id tunc est signum odii, sed potiùs, utpotè ad emendationem conducens. Verùm hic multa prudentia, & discretione opus est, ne plùs æquo subditus exacerbetur, & ipse Superior affectu odii facilè convincatur, quod prætexebat se bono fine facere, utpotè si ad longum tempus, præsertim sæpiùs humiliter petenti subdito veniam dare negaret. Ut ex communi rectè notant Layman, *ll. 2. tr. c. 4. n. 4. Filiuctus, Sylvius, Bonacina* alii cum Bassæo *verb. Charitas n. 14.* 43

III. *Veniam petenti, opportunè tamen*: Nam in primis offensus utique per se non tenetur ad reconciliationem externam, nisi inimicus offensus petat. Deinde est coarctandus offensus, ut statim post injuriam illatam, atrocem præsertim petenti veniam dare teneatur: est enim supra humanam fragilitatem, & tes violenta recenti vulnere, necdum sedata animi perturbatione offensum cogere ad positivam reconciliationem faciendam; sufficiens ergo, & opportunum tempus prudentis judicio expectetur: interea sufficiet ipsi offenso se negativè habere, & deliberatum odium; ac malevolentiam, seu vindictam injustam excludendo, qua ratione tunc dilatio reconciliationis non erit signum odii, sed potiùs indicium infirmitatis humanæ. Ut ex communi notat Tambur. *ritat. §. 3. num. 22.* 44

IV. *Ac salva justitia, & jure suo*. Quia nullus tenetur diligere inimicum ultra terminos justitiæ, & charitatis erga seipsum: adeoque nullus tenetur remittere inimico jus suum ad sibi satisfaciendum, vel compensandum pro injuria, vel damno illato, juxta latè dicta *§. 2.* Quòd si ergo inimicus à te offenso veniam quidem petat, attamen debitā satisfactionem non offerat, cùm tamen posset, & deberet eam exhibere, teneberis quidem ei ostendere, te odium in animo nequaquam fovere, & offensam remittere, interim tamen satisfactionem debitam exigere intra, vel extra judicium jure potes, & eousque reconciliationem differre: quia rem tibi debitam postulas: &, si alter exinde offensus odium 45

dium, ac inimicitiam innovet, non tibi, sed sibi ipsi imputet, qui satisfactionem, quam posset, & deberet dare, v.g. revocationem calumniæ, restitutionem famæ, vel honoris, immeritò negat. At verò si satisfactionem debitam vel non possit dare, quia impossibilis est, v.g. pro homicidio, seu occisione filii, propinqui, vel amici tui; vel non debeat dare, quia excessiva est, tenetur offensus petenti statim veniam dare, & signis amicitiæ respondere: alioquin meritò judicaretur in odio gratis velle perseverare, cum debito suo adversarius ejus non desit.

R E G U L A III.

Pro reconciliationis tempore.

46 JAm habes unum tempus reconciliationis debitæ cum inimico, quando nimirùm is opportunè veniam petit; quando ergo ulteriùs? Quotiescumque tenetur homo se reconciliare cum Deo, aut vult facere opus meritorium apud Deum, toties tenetur ad reconciliationem, saltem internam cum proximo. *Omnes*. Ratio manifesta est: Quia nullus potest reconciliari cum Deo, vel mereri apud Deum, hoc est, aliquo opere gratiam Dei consequi, vel augere, voluntariè persistens in peccato mortali: atqui gerens inimicitiam cum proximo voluntariè persistit in peccato mortali, nisi reconcilietur saltem interiùs odium deponendo, & offensam remittendo, juxta dicta suis locis; ergo &c. Est ergo inimicitia voluntariè continuata absque reconciliatione saltem interna, & cùm opus est, etiam externa, unum continuum peccatum mortale, secundùm omnes. Clarum ex Scriptura; nam Apostolus ad *Galat.* 5. inter opera carnis, & peccata mortalia gravissima numerat inimicitias, dicens: *Manifesta sunt opera carnis, quæ sunt fornicatio, immunditia, impudicitia, luxuria, idolorum servitus, veneficia, inimicitia, contentiones, &c. quæ prædico vobis, sicut prædixi; quoniam, qui talia agunt, Regnum Dei non consequentur*. Hæc Apostolus. Exclusio autem à Regno Dei certissima est nota peccati mortalis. Et ratio clara est. Quia inimicitia nil aliud est, quàm odium continuatum, continua aversio, indignatio, malevolentia adversùs proximum, non quidem continuè actualiter, & formaliter, quasi quis inimicus alteri continuo actuali odio alterum aversetur, eique malè velit, quod fieri nequit; sed continuo habitualiter, & dispositivè, sicut inimicus alteri ita habitualiter dispositus, & ab illo aversus sit, ut quoties recurrit ejus memoria, aspectus, mentio, semper eum execretur, eique malè velit: adeò ut gravis sit, & ad videndum, & gravior ad colloquendum, absque amaritudine vix de eo cogitare, vel loquentes de eo audire possit, &c. Atqui omne odium voluntariè retentum contra proximum est peccatum mortale: ergo inimicitia voluntariè continuata non erit, nisi unum peccatum continuum mortale; nimirùm nisi formaliter, vel materialiter interrumpatur, prout in simili explicatum habes de peccato injustæ detentionis rei alienæ. Dicimus ergo hoc supposito.

I. Quoties quis tenetur ad contritionem, vel attritionem, utpote in susceptione, vel administratione Sacramentorũ, in articulo mortis, &c. sub mortali etiam tenetur interiùs saltem reconciliari proximo, odium deponendo, eique benevolendo, juxta dicta regulæ. Et docet perspicuè ipse Christus *Matt.6. si enim dimiseritis, &c. si autẽ non dimiseritis, &c.*

II. Quotiescumque quis vult exercere opus meritorium, v.g. orare, jejunare, eleemosynam dare, Sacrum audire, vel Sacrificium pro se utiliter offerri, &c. ut opus ei meritorium sit, tenetur priùs reconciliari proximo. Est rursùs aperta doctrina Christi Matth. 5. *Si offers munus tuum ad Altare* (de omni opere bono Deo grato, & meritorio est eadem ratio.) *& ibi recordatus fueris, quia frater tuus habet aliquid adversùm te: relinque ibi munus tuum ante Altare, & vade priùs reconciliari fratri tuo: & tunc veniens offeres munus tuum*. Sic Christus. Et optimè exponit August. Serm. de verbis Domini in monte Matth. 5. *Si absens est frater tuus, vade non pedibus corporis, sed animo humili te prosterne in conspectu ejus, cui oblaturus es: si præsens, revocandus ad amorem, ab eo veniam petendo, si eum læsisti; vel si te læsit, dimittendo cordis rancorem*. Hæc S. Pater, pauculis verbis omnem modum reconciliationis concludens.

R E G U L A IV.

Pro Confessariis inimicorum.

47 COnfessarius penitentem in inimicitia perseverantem, nolentem scilicet reconciliari proximo, ex animo odium, rancorem, vindictam injustam deponere, tem nolentem signa charitatis communia exhibere proximo inimico juxta *d. sect. præc. §.3.* absolvere non potest sub peccato sacrilegii tam ipsius confessarii absolventis, quàm penitentis absoluti. Est nimis certum: *& Ratio clara est*; Quia talis penitens actuali peccato odii, & inimicitiæ pessimè dispositus obicem ponit Gratiæ Sacramentali, ideoq; falsificatur forma, & Sacramentum irritatur gravissimo sacrilegio. At, quid judicandum de penitente, qui Confessario dicit, se omninò velle ignoscere, sed non posse oblivisci; non quidem odisse, non tamen posse aspicere, alloqui, salutare? &c. Advertendum tales sæpe ita constitutos esse, non ex vero odio voluntario interno in proximum, sed solùm ex forti impressione phantastica, maximè melancholicos, & colericos, qui injuria accepta, in memoria impressa statim ad recordationem, ad conspectum, vel præsentiam inimici moventur ad motus amaritudinis, rancoris, accensionis contra ipsum, sicut ejusmodi motus, vel provemant, vel perturbent rationem, & sæpè in verba, gestus, & signa atrocia erumpant, licèt reverà voluntate non consentiant, quin etiam factu sibi præsentes, & advertentes motus suos, resistant contrario actu amoris, & benevolentiæ, ei benè velint, &c. Cùm his Confessario habenda patientia, & cautè eis credendum, cùm dicunt, se ex animo ignoscere inimico, non tamen posse oblivisci. Si tamen capaces sint, interrogandi sunt, qualiter non possint oblivisci? an solùm quoad memoriam, & horrorem injuriæ acceptæ, vel malevolentiam? *Si primum*, credat Confessarius, & absolvat, si *secundum*, nequaquam.

Unde penitentem talem rectè monet, & solvatur Jo: Sancius *Select. disp.2. n.11. fine*, ex eo quod experiaris te trepidare coram eo, qui te offendit, immo & expallescere, & cupere eum non videre, vel ut longè discedat; non statim putes te peccare, si ad malè illi desiderandũ non procedas: illi enim motus sunt naturales, necessariò sequentes ex præsentia objecti apprehensi, ut sibi molesti; non vero actus volũtarii de malo alterius *Sic Sanct. apud Tab. lib.3. c.1. §.3. n.1.*

S E C T I O IV.

De reliquis peccatis contra Charitatem proximi.

Invidia, ira, discordia, contentione.

S U M M A R I U M.

48 Invidia, *quid, quale, & quantum peccatum?*
49 *Quid* timor, *prima invidiæ affectus?*
50 *Quid* zelus, *seu* æmulatio, *secunda invidiæ affectio?*
51 *Quid* Nemesis, *seu* indignatio, *tertia invidiæ affectio?*
52 Ira, *quid, quando, & quale sit peccatum?*
53 Discordia, *quid, quando, & quale sit peccatum?*
54 Contentio, *quid, quando, & quale sit peccatum?*

§. I. *Invidia.*

DEfinitur: *odium alienæ felicitatis. Tristitia de bono alieno inordinata.* Sed clarissimè ex S.Th. 2.2. *q.63. a.1. Invidia est tristitia de bono alieno æstimato ab invidente, ut malo proprio*: quatenùs scilicet minuit, & obscurat propriam invidentis excellentiam: quo, licèt simillimum, & valdè annexum, tamen differt à peccato odii proximi. Odio enim quis malè vult proximo, gaudet de ejus malo, & consequenter etiam tristatur de ejus bono, sed absolutè, & in ordine ad ipsum tantùm proximum, quatenùs nimirùm proximi bonum est. Invidia autem solùm tristatur de bono proximi non absolutè, sed in ordine ad ipsum tantùm invidentem, quatenùs nimirùm invidus bonum proximi æstimat malum proprium. Est ergo invidia genuina proles superbiæ, cujus inordinatio consistit in hoc, quòd quis ita inordinatè amet, vel appetat sibi propriam excellentiam in bonis veris, vel fictis, ut nolit ejusmodi, vel similia bona inesse proximo suo: indeque, si videat ea proximo inesse, invidet, tristatur, ac velut ringitur amarulento affectu. Præclare D. August. lib.11. de Genesi ad litt. c.14. *Amando quisque excellentiam suam, vel paribus invidet, quòd ei coæquentur: vel inferioribus, ne sibi coæquentur: vel superioribus, quòd eis non coæquetur*. Hæc Sanctus. Jam ad penitùs intelligendam malitia hujus peccati frequentissimi, graviter advertendum est. 48

I. Invidia peccaminosa, & mortaliter mala non consistit in tristitia de bono alieno ea præcise ratione apprehenso, ut malo proprio, seu minuente propriam invidentis excellentiam; hoc enim per se malum non estimam suprà concessimus, licite nos posse gaudere de malo alieno precisè apprehenso, ut bono proprio: cur non è contrà similiter liceat

tristari de bono alieno præcisè apprehenso, ut malo proprio? Plus ergo requirit invidia peccaminosa, & in communissima Sententia mortaliter mala. Itaq; directè, sicut dicemus mox de ira (iram scilicet secundùm se esse passionem indifferentem: iram inordinatam, & excessivam in ipso motu tantùm esse venialem ex genere suo; Iram tandem inordinatam, & excessivam in appetitu vindictæ injustæ esse mortalem ex genere suo contra charitatem) ita planè dicendum: invidiam quatenùs præcisè est tristitia de bono alieno, ut malo proprio apprehenso, esse passionem indifferentem, quippe, quæ etiam bona esse, & ad bonum finem dirigi possit: invidiam inordinatam in ipso motu solo excedentem, vel amaram nimis, de se esse venialem: invidiam denique inordinatam adversùs proximum, quatenùs nimirùm procedit ad verum odium proximi, nocendo, & tristando ei inesse tale bonum, etiam ut ipsi bonum est; et malum volendo, etiam ad insidias, detractiones, aliave mala procedendo, &c. omninò esse peccatum mortale, omnes fatentur. Et quia reverà in praxi talis solet esse invidia invidorum, ideò meritò.

II. Invidia juxta communissimam sententiam esse peccatum mortale ex genere suo, nimirùm quatenùs præfato modo involvit odium proximi, & simpliciter non vult, dolet, & tristatur tale bonum inesse proximo. Sic enim duplicem malitiam involvit. *Unam* contra charitatem proximi, ut palàm est: *Alteram* specialem contra voluntatem Dei; cum enim voluntas Dei sit immediata causa distributionis bonorum, ac donorum omnium, voluntati Dei repugnare convincitur, qui invidet, vel tristatur de bono, vel dono à Deo dato proximo, ideòque peccat mortaliter, nisi imperfectio actus, & parvitas materiæ excuset. Imperfectio actus quidem: sunt enim quidam natura proni ad invidiam (quod etiam in brutis advertimus) adeòque facilè moventur ad invidiam in proximum; qui motus, si rationem omninò provenient, culpa vacabunt; si aliqualis semiplena tantùm advertentia accedat, veniales evadunt; nam ut etiam advertit S. Thom. *cit. a.3.* constat, aliquos primos motus invidiæ inveniri quandoque etiam in viris perfectis, qui sunt peccata venialia. Similiter ob levitatem materiæ, proximo solùm aliquod leve bonum, fortunam, lucrum &c. invidere, non tamen animo invidendi etiam majora, vel quævis bona, nonnisi veniale erit.

III. Invidiæ ergo peccati gravitas mensuranda est ex magnitudine boni corporalis, vel spiritualis, quod invidetur. Hinc omnium gravissima est invidiæ species, atque peccatum in Spiritum Sanctum, quod dicitur *fraternæ charitatis invidentia*, qua scilicet ipsa bona spiritualia, ac dona Spiritus Sancti, atque adeò ipsam charitatem, & gratiam Dei, virtutem, ac sanctitatem proximo quis invidet, & inesse tristatur, quia nimirùm illa propriam suam excellentiam minuere, & vilipensionem causare, aut certè vitam, & actus suos redarguere, & condemnare videt, vel æstimat. Unde odium, detractiones, temeraria judicia, persecutiones bonorum, tandem & homicidia. Talis est invidia mortifera Cain occidentis fratrem suum Abel, de quo 1. Joan. 3. *Hæc est annunciatio, quam audistis ab initio, ut diligatis alterutrum: Non sicut Cain, qui ex maligno erat, & occidit fratrem suum. Et propter quid occidit eum? Quoniam opera ejus maligna erant, fratris autem ejus justa*. Simili invidia tabidi clamant impii Sap. 2. *Circumveniamus hominem justum, quoniam dissimilis est operibus nostris. Gravis est nobis ad videndum, quoniam dissimilis est aliis vita illius*. Vide *Sanctum Augustinum lib. 1. de serm. Domini in monte c. 43.*

IV. Invidia denique jurè optimo computatur inter peccata capitalia: quippe plurimorum, & omnium ferè peccatorum contra proximum caput, & causa. Ejus à S. Greg. *l. 31. Mor. c. 17.* quinque assignantur filiæ. 1. Odium quo quis mala vult illi, cui bona invidet. 2. Susurratio, quæ apud alios invisum reddere molitur eum, cui invidetur, adeòque amicitiam dissolvere. 3. Detractio, qua famam denigrat bonam, quam proximo quis invidet. 4. Exultatio in adversis. 5. Afflictio in prosperis proximi. Et hæc est pœna continua invidi, qua suo livore tabescit, ac velut serpentina morsicatione cor exedit. Psal. 111. *Peccator videbit, & irascetur, dentibus suis fremet, & tabescet, desiderium peccatorum peribit*. Et optimè D. Nazianzen. *orat. 27.* inquit: *Solus in omnibus affectibus iniquissimus simul, & æquissimus, invidia est: iniquissimus, quia bonis omnibus adversus est: æquissimus, quia dominos suos exest, & conficit*.

Advertendum tandem hic, invidiæ persimiles esse alias tres affectiones, Timoris, Zeli, & Nemesis, multùm tamen differentes, prout optimè explicat S. Thom. 2. 2. q. 36. a. 2. Accipe compendium.

Timor.

AFfectus timoris est tristitia de bono alterius, quatenùs 49
nobis aliis, vel Reipublicæ noxium est, vel esse prudenter judicatur (secluso nimirùm judicio temerario.) Et hæc affectio ex se bona, & licita est: licitè enim boni tristantur de prosperitate, divitiis, potentia, dignitate, impiorum, quatenùs iis abutentes nobis, proximis, Reipublicæ, vel Ecclesiæ noxii sunt, aut damna inferunt. Qua ratione D. Greg. *lib. 22. Moral. cap. 6.* dixit: *Evenire plerumque solet, ut nos omissa charitate, & inimici nos ruina lætificet, & rursus ejus gloria sine invidiæ culpa contristet: cum & ruente eo quosdam benè erigi credimus, & proficiente illo, plerosque injustè opprimi formidamus*. Hæc Sanctus Doctor. Sic licitè tristamur de doctrina, eloquentia, dexteritate hæretici quia his multos in errorem inducit, vel in errore confirmat, ideòque Ecclesiæ, & saluti animæ noxius est. Certè S. Ambrosius contra Augustinum adhuc Manichæum in publicis Lytaniis orasse fertur: *Ab Augustini Logica libera nos, Domine*. Sic licitè tristamur de dignitate, vel officio collato alicui, quem videmus, vel prudenter timemus officio non satisfacere, eoque abuti in damnum nostrum, proximorum, &c. vel Reipublicæ &c. (secus esset; si tristeris de officio collato alicui, quem scis justè acturum, tibi, tuisque similibus debitas pœnas inflicturum, abusus non toleraturum &c.) Differentia hujus affectus timoris ab invidia manifesta est. Justa enim est causa tristandi de bono proximi, quatenùs eo abutitur ad peccatum, nostrum, vel aliorum damnum. At minimè est justa causa tristandi de bono proximi, quatenùs putamus minui nostram excellentiam, quod est superbia, & contra Charitatem, qua ex proximi bono, & felicitate, ob amoris, & amicitiæ unionem, nobis potiùs aliquid excellentiæ accedere, judicare, adeòque gaudere deberemus; amicorum enim omnia communia sunt, saltem quoad affectum, si non usum.

Zelus

SEu æmulatio: est tristitia de bono proximi, non quia ip- 50
sius est, sed quia simile bonum nobis deest; seu quia nos eo caremus. Quo patet differentia hujus affectus ab invidia; hac enim quis tristatur de bono alterius, quia alterius est, & ideò suam excellentiam minuere putat: zelus autem, vel æmulatio non tristatur de bono alterius in se, quasi nolit habere ipsum bonum, & occasionem boni alterius, sed præcisè tristatur de propria penuria, quod quis scilicet non habeat simile bonum. Et hic affectus bonus est, ac laudabilis, non tantùm quoad bona spiritualia, virtutes, merita, bona opera: talem enim æmulationem præcipit Apostolus 1. Corinth. 12. *Æmulamini Charismata meliora*: Eoque sensu D. Hieron. Epist. ad Lætam de ejus filia scripsit, *habeat socias, cum quibus discat, quibus invideat, quarum laudibus moedeatur*: verùm etiam quod bona naturalia, vel corporalia, temporalia, utpote quoad scientias, artes, industrias, lucra &c. studentes enim, vel artes addiscentes, videntes aliorum profectum meritò tristantur de suo defectu, quo ipsi excitentur ad proficiendi studium. Artifex videns alios sua industria familiam suam benè alere, ditescere, meritò æmulatur, & dolet, se non posse ita prosperare. Mercator, vel caupo plerosque, vel plurimos emptores, vel hospites ad suum vicinum divertere, licitè quidem dolet de illo concursu, quatenùs suum detrimentum est, & cessatio lucri, quod alioquin justè habere posset, at non licitè, & absque peccato odii, vel vindictæ doleret, quòd concurrant ad vicinum, quatenùs ille concursus vicino suo bonus est. Quæ benè notanda, & discernenda sunt Confessario.

Nemesis.

SEu indignatio est affectus, quo quis tristatur bona tem- 51
poralia (nam in spiritualibus non potest habere locum) ut divitias, dignitates, officia, beneficia &c. obvenire impiis, vel indignis. Quo ipso differt ab invidia, qua quis tristatur de bono alterius, non quatenùs alteri indignè obvenit, sed quatenùs suam excellentiam obscurat ex superbia. Hæc affectio, & tristitia vitiosa est, & mala, si tendat in bonum proximi indigni, aut quatenùs absolutè bona proximi sunt, sic enim est contra charitatem, qua proximo quodvis bonum suum velle, & gaudere debemus, aut quatenùs talia bona ex dispositione divina ob certos, & semper bonos fines, etiam indignis proveniunt: sic enim sapit blasphe-

miam, & est contra Voluntatem Dei, cui voluntas nostra in volito formali cognito semper conformari debet: contra hanc tristitiam dicitur Psalm. 36. *Noli æmulari in eo, qui prosperatur in via sua, in homine faciente injustitias &c.* Bona autem, & licita potest esse hæc tristitia, & affectio *Nemesis* de bono indignis contingente, si bona considerentur, prout humana voluntate contra justitiam, & voluntatem indignis obveniunt, aut prout eis indignus ad peccandum abutitur. Sic Nav. *c. 23. n. 118.* cum Layman *l. 2. tr. 3. c. 10. n. 2.*

§. II. *Ira.*

52 I. DEfinitur communiter; Inordinatus appetitus vindictæ. Sed explicatiùs noster Marchant *t. 2. tr. 8. tit. 2. q. 2. concl. 2.* Inordinata animi commotio vindictam, vel quasi vindictam ordinatè, vel injustè appetentis. Iræ enim peccaminosæ duplex est inordinatio. Una ex parte ipsius motus iræ, seu modi irascendi, ut si nimiùm interiùs excandescas, vel exteriùs per signa nimis patefacias. Altera ex parte objecti, seu vindictæ, ut si proximo appetas vindictam injustam, vel justo majorem.

II. Ira inordinata primo modo, quoad motum passionis, seu modum irascendi animum, est peccatum veniale ex genere suo. Est enim excessus voluntarius in passione animi de se indifferente, quippè quæ etiam bona, & virtuosa esse possit, ut si ea utamur ex motivo virtutis, & zelo justitiæ, ad propulsandum, vel vindicandum malum peccati in nobis vel aliis nostræ curæ commissis; juxta illud Psalm. 4. *Irascimini, & nolite peccare*: excessus autem, vel inordinatio in re indifferenti per se culpam venialem non excedit, juxta regulam jam sæpiùs repetitam. Rectè tamen docet *Marchant. cit.* iram etiam hac inordinatione motus etiam seclusa vindicta injusta, evadere peccatum mortale ratione enormis excessus, & deformitatis in irascendo, cum quis deliberatè, sciens, & volens motus iracundiæ adeo excrescere sinit, vel facit, ut erumpat in enormes gestus, clamores, tunsiones, spumas, membrorum contorsiones, ut gravissima injuria hominis constitutionem afficiat. Talis utique peccat mortaliter. Quia imaginem Dei, ac creaturam rationalem enormiter dehonestat, & deturpat, maximè que agit indecenter substantiæ rationali. Unde Sancti Patres passim docent per iram hominem mutari in feram: immo in dæmonem. Et rectè tres solent assignari iræ species *Rancor, Insania, Furor*. Rancor est ira, quatenùs causat, & continet internam indignationem, aversionem, odium, vindictam, &c. Insania, quatenùs mentem rationis usu privat. Furor, quatenùs in ejusmodi inordinatos, & enormes motus erumpit.

III. Ira inordinata secundo modo, quoad inordinatum appetitum vindictæ inferendæ, est peccatum mortale ex genere suo: quippè directè repugnans Charitati, quatenùs proximo inordinatè malum appetit, ac etiam justitiæ, si actu in injustas vindictas erumpat. Hujus communiter quatuor assignantur gradus. 1. Cùm quis appetit vindictam in immeritum. 2. Etsi in meritum, tamen ultra meritum. 3. Etsi in quomodocumque meritum, tamen præter ordinem: ut si inimico appetas vindictam, vel pœnam propria auctoritate per te infligendam. 4. Etsi omnibus his servatis, tamen appetatur vindicta non ad debitum, ut justa est, ex zelo justitiæ, ac odio iniquitatis; sed merè, ut satiativa animi tui malevoli ex odio personæ amore proprio, vindicandi libidine. Tribus prioribus modis est peccatum contra justitiam, quarto modo contra charitatem tantùm, ubiquè mortale ex genere suo, de quo nulla difficultas.

IV. Ira utrovis modo inordinata meritò computatur inter peccata capitalia, quippe plurimorum peccatorum, ac malorum caput, & origo, quæ nimis nota. Sex tamen ejus peculiares filiæ, ac soboles enumerantur à D. Greg. *lib. 31. moral. c. 17.* Nimirùm *indignatio, tumor mentis, clamor, contumelia, rixa, blasphemia*. Ira enim ut remanet intus in corde: & sic innascitur *indignatio*, seu aversi, & affectus inordinatus in proximum, ex eo quòd apprehendat se indignè à tali tractati. Et consequenter. 2. nascitur *tumor mentis*, quo quis morosè excogitat diversas vias vindicandi, iisque cogitationibus animum tumefacit, & inflat: & tunc est peccatum pro ratione vindictæ cogitatæ gravis, vel levis, mortale; vel veniale. Indignatio autem plerumque veniale est, nisi ad gravem proximi contemptum procedat. Aut ira ulteriùs erumpit in os, & sic. 3. nascitur clamor, indignationis index; cùm iratus vocem tollit, multa inordinatè, & confusè effundens. Id Christus *Matth. 5.* significat per vocem *raca*, quod nihil distinctè significet, sed solùm motum indignationis exprimit. Et hic clamor per se peccatum veniale est. Consequenter 4. nascitur *contumelia*, interni contemptus judex, qua quis proximo malum objicit intentione illum inhonorandi quod Christus expressit per verbum *fatue*, quo omnis contumelia aperta significatur. Peccatum mortale ex genere suo. Aut ira erumpit in ipsum opus, & actualem vindictam, & sic 5. nascitur *rixa*, percussio, vulnera, cædes. Et consequenter, maximè, si vindicta non succedat; 6. etiam *blasphemia* in ipsum Deum. Omnia mortalia ex genere suo, de his nulla controversia. Hæc quidem jam supra Tractatu Proemiali in fine de peccatis Capitalibus descripta, hic propter ordinem repetere libuit.

§. III. *Discordia.*

DEfinitur *à S. Th. q. 37. a. 1.* Dissensio voluntatum circa bonum, quod ex charitate amare debemus. Opponitur Charitati, quæ necessariò causat concordiam, consensionem, & pacem voluntatum in bonum. Et hinc dicitur 53

I. Dissensio voluntatum *circa bonum*. Nam dissensio, & discordia voluntatum circa malum, non mala, & vitiosa, sed bona, & laudabilis est. De qua Salvator Matth. *non veni pacem mittere, sed gladium: veni enim separare hominem adversùs patrem suum &c.* docens nimirùm, ne parentibus quidem, aut cognatis consentiendum, aut obtemperandum esse circa malum, sed generosè repugnando, cùm ad malum inducere, vel à bono proposito impedire vellent. Ut etiam alibi significat, se sequentibus præcipiens odium parentum, & cognatorum.

II. *Circa bonum, quod ex Charitate amare debemus*: seu in quo cum proximo consentire tenemur, utpote quod necessarium, & utile est ad Dei gloriam, & nostram, ut proximorum salutem spiritualem, vel corporalem; in his enim scienter proximo dissentire est peccatum contra charitatem, juxta rationem materiæ gravis, mortale, vel veniale. Communis DD.

III. Nullum autem peccatum discordiæ erit dissentire à proximo circa aliquod bonum, in quo concordare obligati non sumus; utpotè si socio petente, ut cum eo in Religionem intres, certam peregrinationem suscipias, consentire nolis, utique non peccas. *Omnes cum S. Th. cit.* Item, si nolis consentire, ut proximus consequatur aliquod bonum ipsi non debitum, non quòd ipsi bonum non faveas, sed quòd tuam, vel alterius commoditatem præferas proximo.

IV. Denique dissensio voluntatum ex ignorantia inculpata orta, cùm scilicet unus hoc, alter aliud rationi magis consentaneum, aut Dei honorem, vel proximi utilitatem convenientiùs judicat probabili ratione (qualis fuit dissensio inter Paulum, & Barnabam) culpa vacat per se loquendo; salva nimirùm alias charitate, & secluso scandalo, ut ex *S. Antonino* notat Laym. *li. 2. tr. 3. c. 11. n. 1.*

§. IV. *Contentio.*

DEfinitur à S. Thoma *2. 2. q. 38. a. 1. Impugnatio veritatis cum confidentia clamoris*. Explico breviter. 54

I. Impugnatio veritatis dupliciter fieri potest: vel intentione formali: ut cùm quis veritatem cognitam, & agnitam impugnat, vel intentione virtuali, ut cùm quis impugnat doctrinam aliquam perinde habens sive falsa, sive vera sit, aut ignorantia culpabili, vel crassa putat esse falsam, quam tamen posset, & deberet scire esse veram.

II. Contentio utroquè modo (dummodò seriò fiat, non solùm exercitii, disputationis, vel alterius scientiam examinandi, vel explanandi causa, quod licitè fit) ex genere suo mortale est contra charitatem, qua tenemur cum proximo consentire in bonis ipsi necessariis: veritas autem sæpè necessaria est proximo, cum quo contendimus, vel quis audiunt; utpotè si contendatur de re ad salutem animæ, vel corporis, ad famam, vel fortunam pertinente; tunc enim impugnare contentiosè veritatem, utique est peccatum contra charitatem. Et quidem scienter impugnare veritatem, maximè in rebus fidei, & salutis, est peccatum gravissimum in Spiritum Sanctum, scilicet *agnitæ veritatis impugnatio*. Unde meritò Apostolus *ad Galat.* 5. inter peccata carnis Spiritui contraria, & à Regno Dei excludentia numerat contentiones, & rixas.

III. Additur: *cum confidentia clamoris*. Quod licèt ad essentiam contentionis non pertineat, est tamen circumstantia accidentaliter aggravans, contentioni vitiosæ plerumque conjuncta. Et monet *S. Th. cit.* etiam falsitatis impugnationem de se bonam, & laudabilem, sæpè tamen vitiari inordinatione clamoris, gestuum &c. Item ex circumstantiis personarum, loci, temporis non congruentibus, in quibus plerumque peccatum veniale, & quandoque etiam mortale intervenire potest ratione scandali alieni; aut lapsus

proximi &c. idque maximè in contentione, vel disputatione de rebus Fidei, dum aut non satis doctus, aut coram non doctis, & simplicibus contendit, ut alibi notatum est. Et hinc.

IV. In jure Canonico c. *Quicumque de hæreticis §. inhibemus in 6.* sub excommunicationis sententia ferendę prohibetur laicis, ne publicè, vel privatim de Fide disputent, quod tales plerumque in rebus Theologicis non satis versati sint. Verùm hæc prohibitio locum non habet in casu necessitatis, vel utilitatis magnæ, aut ipsius hæretici, errantis adversarii, aut Catholicorum simplicium audientium, si laicus satis doctus, & sufficiens sit, ut observat Sanch. *li. 2. moral. c. 6. n. 7.* Idque maxime in nostris partibus, ubi Hæretici tolerati cum Catholicis permixi sunt, & consuetudo viget, ut laici saltem privatim cum hæreticis disputent. idque sæpè utiliter, ac fructuosè, immo sæpè fructuosiùs, quàm si Ecclesiastici, vel Religiosi sint. Ut cum *Valentia* notat *Laym. cit. n. 3.*

CAPUT VII.

De Religione, & Oratione generatim, ac Horis Canonicis Remissivè.

SECTIO I.

Quid sit Religio, quis ejus actus?

SUMMARIUM.

1 *Religio non pro certo statu, sed pro virtute sumpta.*
2 *Est* virtus moralis, *inter omnes virtutes morales præstantior.*
3 *Reductivè spectans ad virtutem justitiæ.*
4 *Ejus objectam materiale* quod *est cultus Deo, tamquam objecto cui exhibendus;*
5 *Qui necessariò præsupponit duos actus intellectus, & perficitur duobus actibus voluntatis ordinariè*
6 *Elicito scilicet, & imperato.*

1 I. Religio sic dicta, vel à religendo juxta Isid. *l. 10. Etbim. c. 17.* vel à religando juxta Lactant. *li. 4. Divinarum Institutionum c. 28.* vel à relegendo juxta Ciceron. *lib. 4. de natura Deorum.* Dupliciter sumitur I. Pro virtute speciali, qua Deo debitus cultus exhibetur: & de hac agimus in proposito. II. Pro statu certo, vel Congregatione hominum Deo vero cultum exhibentium, aut universali, ut olim fuit Synagoga Judæorum, & modò est Ecclesia Catholica: aut particulari, ut sunt certi Status, vel Congregationes hominum per tria vota obedientiæ, Paupertatis, & castitatis specialiter Divino cultui, & servituti mancipatorum, & velut religatorum; qui proinde velut antonomasticè dicuntur Religiosi, & eorum Status, vel Congregationes, Religiones. De Religione tantùm ut virtus est, sermo est. Et sit

ASSERTIO I.

Religio est virtus moralis, qua Deo tanquam primo rerum omnium principio, ac Domino excellentissimo debitus cultas exhibetur, cujus proin de actus immediatus elicitus est Devotio: mediatus verò, & imperatus est ipse cultus Dei internus, vel externus. Communis.

§. I. *virtus moralis.*

2 *Virtus* quidem, quia verè bona qualitas mentis, quæ habentem perficit, & opus ejus bonum, honestum, & laudabile efficit: colere enim Deum maximè bonum, honestum, ac laudabile. *Moralis* verò, non *Theologica*, quia actu suo immediatè elicito non tendit in Deum, ut immediatum objectum suum; sicut virtutes Theologicæ, Fides, Spes, Charitas, ut suis locis explicatum est. Sed immediatè tendit in cultum Dei, tanquam immediatum objectum *Quod*; & solum immediatè, ac ultimatè tendit in Deum, ut objectum *Cui*, cui scilicet Religio intendit, & satagit debitum cultum exhibere. Vide dicta *c. 1. sect. 1. in explicatione definitionis Fidei.*

Hoc ipsotamen Religio est omnium virtutum moralium præstantissima; quia licet, ut cæteræ virtutes morales, immediatè ordinent hominem ad operationem moralem convenientem substantiæ rationali, scilicet debitum cultum exhibere Deo; tamen per hoc ipsum post virtutes Theologicas super omnes alias virtutes morales, maximè, & perfectissimè hominem ordinat ad ipsum Deum, ut ex se patet, cùm reliquæ virtutes morales potissimùm hominem ordinent ad se ipsum.

Reducitur tamen virtus Religionis ad virtutem Justitię quæ reddit cuique, quod suum est, seu quod ipsi jure debetur. Differt tamen, & deficit à Justitia rigorosa, & humana, quia hæc reddit alteri debitum secundùm perfectam æqualitatem, Deo autem non potest ab homine, vel creatura ulla reddi debitum ad perfectam æqualitatem, nec potest ei tantum exhiberi, quantum ei debetur. Redditur tamen ei debitus cultus secundùm considerationem humanæ facultatis, & acceptionis Divinę, ut pulchè explicat S. Thom. 2. *q. 81. a. 5. ad 3.* Ubi jam obiter nota, Supremum Dei cultum esse Sacrificium Missæ, quia aliquatenùs ęqualis Deo ob infinitam dignitatem Hostiæ oblatæ, 3

Hinc quamvis generatim differant hæc quatuor: *Religio*, qua Deo: *Pietas*, qua parentibus: *Observantia*, qua personis in dignitate constitutis: *Gratitudo*, qua Benefactoribus debitus cultus exhibetur; respectu tamen ipsius Dei omnia in se sunt eadem virtus Religionis, qua nimirùm Deo supremo omnium Domino, Principio, ac Parenti, Benefactori debitus cultus exhibetur, ut benè notant Less. *li. 2. de Just. cap. 36. dub. 2. n. 15.* Tanner. *tom. 3. disp. 5. q. 1. dub. 2.*

§. II. *Qua Deo, rerum omnium Principio.*

Exprimitur differentia Religionis ab omnibus aliis virtutibus moralibus nimis manifestè, simulque significatur ejus duplex objectum proximum *quod*, ultimatum *cui*, tam materiale, quàm formale. Religionis objectum proximum *quod* materiale quidem est ipse cultus Deo exhibendus, seu actiones illæ, quibus Deum colere intendit, & satagit Religio, ut inclinationes, genufluxiones &c. Objectum vero formale, seu ratio formalis, quam Religio in cultu Deo exhibendo per se requirit, est ratio debiti. Quemadmodùm enim Justitia humana reddens homini, quod suum est, in eo per se non respicit rationem boni ad proximum, ut nimirùm per illud redditum proximo benè sit (hoc enim proprium est charitatis) sed per se respicit rationem debiti, quia justum est, & jure illi debitum: ita Religio velut specialis Justitia erga Deum, reddens Deo debitum in cultu Divino exhibendum per se non respicit rationem boni erga Deum, ut per illum cultum quasi Deo benè sit, quatenùs ipsi placet, & quasi gustum facit, (hoc enim proximum est charitati Divinę) sed per se respicit rationem debiti, quia nimirùm Deo ob summam ejus excellentiam, & supremum dominium in omnes cultus tali jure debitus est. Tu, si sapis, & in colendo Deo meriti avidus es, in cultu tuo junge rationem utramque & debiti, & boni, seu placiti Divini. 4

Objectum Religionis ultimatum *Cui* materiale quidem est ipse Deus unus, & Trinus quoad Essentiam, & omnem infinitam perfectionem suam. Objectum verò formale, seu ratio formalis, quam Religio in ipso Deo colendo per se respicit, est summa, & infinita ejus excellentia, & eminentia super omnia creata. & specialiter super hominem, quatenùs nimirùm est primum rerum omnium principium, & Eminentissimus Dominus vitæ, & mortis, &c. Quibus benè notatis liquidò patet differentia Religionis à Charitate, quæ amat Deum ut summum bonum, & actiones omnes refert ad Deum, ut bona, & placita Deo. Religio autem colit Deum, ut summè excellentem, & actiones refert ad Deum colendum, ut quid debitum Deo. Iterùm moneo, junge semper utramque rationem.

§. III. *Debitus cultus exhibetur.*

Exprimitur actus proprius virtutis Religionis, quæ licet sit virtus moralis voluntatis, necessariò tamen pręsupponit duos actus ex parte intellectus, & duos ad minimum actus exercet ex parte voluntatis, hoc ordine. I. Judicium speculativum ex parte intellectus de summa Dei super omnes excellentia, & nostra omnimoda subjectione, quod ad Fidem spectat. II. Judicium practicum, seu dictamen intellectus, Deo ob summam ejus excellentiam debitum, & congruum cultum esse exhibendum, tum in genere, tum in particulari, seu hic, & nunc talem, vel talem v. g. Sacrificium Missę &c. III. Sequitur actus voluntatis huic judicio practico consentientis, quo scilicet voluntas acceptat, vult, & statuit Deo debitum cultum exhibere, tum in genere semper data occasione, tum in particulari, seu hic & nunc talem, vel talem, v. g. audire Missam &c. Et hic actus propriè dicitur, & est devotio, de qua mox. IV. Denique ordinatiè debet sequi alius actus sive in volũtate, sive in aliis potẽtiis internis, vel externis à priori imperatus, quo nimirùm voluntas religiosa hic & nunc vult, & intendit colere Deum v. g. orando, adorando &c. & hic dicitur actus Religionis imperatus suntque diversissimi interni, & externi. 5

§. IV.

§. IV. *Cujus proinde actus?*

RELigionis actus immediatus, elicitus, & semper internus voluntatis est devotio, seu voluntas, & intentio colendi Denm. Devotio enim propriè nihil aliud est, quàm prompta voluntas, seu promptus, & servidus voluntatis affectus faciendi ea, quæ ad Dei cultum, obsequium, ac servitium pertinent, quo nimirùm homo Deo se quasi devovet, tradit, & mancipat ad servitium, & cultum ejus pro conditione status sui, sic enim olim apud Gentiles devoti dicebantur, qui se idolis devovebant ad mortem.

Religionis actus mediatus, & imperatus est ipse cultus Dei, seu actiones illæ, quibus Religionis virtus intendit, & satagit colere Deum: eæque diversissimæ; aliæ sunt internę tantùm, ut Orationes, & affectus mentales erga Deum; aliæ internæ, simul, & externæ (externæ sine internis nihil valent) ut adorationes, genuflexiones, Sacrificia, & cætera innumera. D. Thom 2.2.*q.*82. *art.* 4. universaliter undecim enumerat actus Religionis: *Devotio*, *Oratio*, *Adoratio*, *Sacrificium*, *Oblatio*, *Primitiæ*, *Decimæ*, *Votum*, *Juramentum*, *Adjneatio*, & *Laus Dei*. Ad hos nimirùm referri debent omnes prorsùs observationes sacræ, cæremoniæ ad cultum Dei ordinatæ: ut erectio Ecclesiarum, Altarium, celebratio Festorum, observatio jejuniorum, usus rerum ab Ecclesia benedictarum, & maximè omnium usus Sacramentorum à Christo institutorum. Omnes enim hę actiones quatenùs ad cultum Dei referuntur, sunt actus speciales virtutis Religionis. Verùm de aliis alibi præsertim in secundo, & tertio Præcepto per totum. Solùm oratio, & adoratio, ac cultus Dei ad primum Præceptum Decalogi, & nostrum propositum spectat.

SECTIO II.

De Oeatione geneeatim.

SUMMARIUM.

7 *Oratio propriè dicta, seu petitio ad aliquid impetrandum Deo facta*

8 *Est* actus virtutis Religionis:

9 *Et parte intellectus duos actus* supponens, *scilicet cognitionem practicam summæ Dei Excellentiæ, Potentiæ, Bonitatis &c. & cognitionem nostræ subjectionis, dependentiæ &c.*

10 *Duas verò necessariò, & velut* essentialiter *involvens: scilicet desiderium in voluntate, & propositionem, vel expressionem in intellectu.*

ASSERTIO II.

ORatio propriè dicta est actus virtutis Religionis, quo homo Deo omnium bonorum Auctori, ac principio subditum se esse agnoscens pro aliquo bono impecando supplicat, ideòque duos necessariò actus supponit en parte intellectus: Et duos essentialiter involvit, nimirùm desiderium voluntatis, & propositionem intellectus. Est in re communissima. Definitionem in terminis tradit noster March. Tribun. *tom.* 2. *tract.* 2. *p.* 2. *tit.* 2. *qu.* 1.

EXPLICATIO.

7 I. *ORatio propriè dicta est &c.* Oratio enim generatim, & latè sumpta dicitur quæcunque pia mentis affectio, & elevatio in Deum, propriè verò, & strictè, dicitur petitio facta Deo pro imperando aliquo bono. Undè tam variæ sunt apud SS.PP. & DD. definitiones orationis. S. Damascenus *lib.* 3. Orth. Fid. *c.* 24. ait, *oratio est ascensus mentis in Deum.* D. Greg. Nissen. in *lib.* de oratione: *Oratio est conversatio, sermocinatioque cum Deo.* D. August. *serm.* 230. De tempore: *Est ascentio animæ de terrestribus ad cælestia, inquisitio supernorum, invisibilium desiderium.* Et Auctor libri de spiritu, & anima *cap.* 50 In operibus S. August. *tom* 3. *Oratio est conversio mentis in Deum per pium, & humilem affectum.* Alii aliter. Omnes de Oratione largè sumpta. De propriè verò sumpta Oratione D. Basilius orat. in Julitam Martyrem *Oratio est boni cujusdam petitio, quæ à piis ad Deum effunditur.* D. Bern. de scal. claustra. *c.* 1. *Oratio est devota cordis intentio in Deum pro malis amovendis, & bonis adipiscendis.* D. Thom. 2.2. *q.* 83. *art.* 1. & cum eo communis DD. *Est petitio rerum decentium impetrandarum à Deo immediatè, vel mediatè ad eum directa.* Item, *est actus rationis practicæ, desiderium animæ coram Deo explicantis, ut aliquid ab eo impetremus.* Alii aliter, sed in re ferè coincidunt, omnesque verè. Præstat nostra claritate terminorum

II. *Est actus virtutis Religionis.* Nam actus *primò* immediatè elicitus Religionis scilicet devotionis, est prompta voluntas colendi Deum cultu debito summæ ejus excellentię. Actus secundo elicitus, vel, quod idem est, immediatè imperatus, atque excellentissimus Religionis est Oratio, quo homo perfectissimo modo summam excellentiam Dei, bonorum omnium Auctoris, & principii, suamque subjectionem, dependentiá, & egentiam agnoscens, & protestans ab eo bonum simpliciter petit, & postulat, oratio ergo adæquatè sumpta varios involvit actus in *Assertione* indicatos.

III. *Duos supponit actus en parte intellectus.* I. Ex parte 9
intellectus supponit cognitionem practicam Divinæ summæ Excellentiæ, Potentiæ, & Bonitatis, quam sequitur firma Fides, & Spes, seu fiducia rem postulandam impetrandi à Deo: utpotè qui possit, quia summe potens, & qui velit, quia summè bonus, & fidelis in servandis tot, & tantis promissionibus factis orantibus ipsum. Hæc fiducia est simpliciter necessaria ad Orationem utilem, & efficacem: ut fusè docet Salvator Luc. 11. in parabola de tribus panibus. Item Jacobi 1. *Postulet autem in fide nihil hæsitans, qui enim hæsitat, similis est fluctui maris, qui à vento movetur, & circumfertur; non ergo æstimet homo ille, quòd accipiat aliquid à Domino.* Et ad Hebræos 4. *Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiæ ejus, ut misericordiam consequamur.* Et quia hæc fiducia est actus Spei Theologicæ necessariò ad Orationem requisitæ, ideo ratione hujus oratio etiam dicitur, & est actus Spei, atque ad illam reducitur. II. Et parte intellectus oratio supponit practicam cognitionem nostræ ad Deum subjectionis, dependentiæ, indigentiæ, seu impotentiæ, & infirmitatis, præsertim quoad hoc, vel illud bonum impetrandum; quam cognitionem ex parte voluntatis rursùs sequitur humilis submissio sui ipsius ad Deum omnium bonorum Auctorem, & principium juncta cum devotione, seu humili voluntate Deum orandi pro bono impetrando; & hic actus est propriissimus Religionis, & necessariò debet concomitari orationem utilem, & efficacem: juxta illud: *Respexit in orationem humilium.* Psal. 101. Et Eccl. 35. v. 21. *Oratio humiliantis se nubes penetrabit.* Qua ratione suprà definita est Oratio: *Conversio ad Deum per pium, & humilem affectum.* Unde passim propriæ Orationis conditiones, & comites assignantur Fides, Spes, & fiducia impetrandi à Deo ex parte Dei; & humilitas, seu submissio ex parte nostra.

IV. Et duo necessariò involvit, & propositionem intel- 10
lectus, & desiderium voluntatis. Hic jam essentialiter incipit Oratio serio voluntatis desiderio, & intentione impetrandi hoc, vel illud, vel quodvis bonum à Deo, & ratione hujus actus. Oratio supra à SS PP. definitur. *Conversio mentis in Deum, pius mentis affectus in Deum: Invisibilium desiderium &c.*

Denique necessarius est actus intellectus practicus illud voluntatis desiderium coram Deo exprimens, quemadmodùm desiderium nostrum coram homine exprimimus voce, vel scripto, & ratione hujus actus Oratio suprà definitur: colloquium, seu collocutio familiaris cum Deo expressi desiderii. Certum porrò est, Orationem ædequatè sumptam necessariò, & quasi essentialiter includere utrumque actum, & desiderium voluntatis, & expressionem intellectus, neque enim oratio consistere potest in solo desiderio, vel affectus voluntatis, quantumvis enim quis desideret, si suum desiderium non exprimat, non dicitur orare, vel petere: quòd autem dicitur Psalm. 9. *Desiderium pauperum exaudivit Dominus*; non intelligendum est de desiderio muto, sed de desiderio, actu, vel locutione mentis expresso, vel potiùs significatur propensio Dei ad audiendum; quia scilicet dum adhuc aliquid in desiderio pauperum est, antequam etiam proponant, vel exprimant, Deus exaudit juxta illud Isai. 65. *Antequam clament, ego exaudiam.* Et rectè notat S. Thom. *citat. quæst.* 84. *artic.* 1. *ad* 1. Multò minùs Oratio potest consistere in solo aliquo actu intellectus, nisi simul etiam adsit desiderium, ac pius affectus, vel motus voluntatis in Deum, ut omnes concedunt. Quæritur verò, an Oratio præcisè, & formaliter constituenda sit in desiderio voluntatis, an verò in actu expressivo intellectus? Quæstio speculativa est:

Scotistæ volunt esse actus voluntatis volentis, desiderantis, jubentis, instituentis: Thomistæ verò, & plerique alii volunt esse actus intellectus practicos exprimentes actus voluntatis petentis, jubentis. Unde communiter definiunt orationem esse actum rationis practicæ desiderium animæ coram Deo explicantis, ut aliquid ab ipso impetretur. Utraque sententia bona est: ac per hoc patet responsio ad quæstionem: an Oratio pertineat ad intellectum, vel ad voluntatem? Theologus Moralis dicit verissimè spectare

ad utrumque: de formalitate metaphysica permittit rixari Scholasticos. Reliqua ad Orationem pertinentia per duas sequente, Sectiones breviter expediemus.

SECTIO III.

Quis, quibus, pro quibus, & quid orandum?

SUMMARIUM.

11 Absolutè, & terminativè *orandus est solus Deus.*
12 *Angeli verò, & Sancti, seu justi tam in cœlo, quàm in terra adhuc existentes, solùm transitivè, & respectivè, tanquam Patroni.*
13 *Uti probabilius etiam animæ in purgatorio.*
14 *Orare soli creaturæ rationali competit.*
15 *Et quidem utilissimè orant viatores etiam peccatores:*
16 *Ac etiam utiliter pro nobis Sancti in cœlis.*
17 *Uti & animæ in purgatorio pro se ipsis.*
18 *Pro quibus orandum, aut utiliter orari possit?*
19 *Quid orandum, seu licitè peti possit ab orante?*

§. I. *Quis orandus.*

11 I. SOlus Deus, Optimus, Maximus absolutè, & terminativè orandus est; tanquam supremus, & absolutus Auctor omnium bonorum Naturæ, Gratiæ, & Gloriæ. *Omnes*. Ratio est: quia solus Deus sua Potentia, Providentia, & Bonitate pro libera voluntate omninò dispensat; solus habet potestatem vitæ, & mortis, ut proinde B. Virginem, vel alium Sanctum orare absolute, & terminativè tanquam Auctorem principalem alicujus boni, beneficii, verus sit actus idololatriæ, ut suo loco videbimus.

II. Angeli, & Sancti in Cœlis utiliter orandi, & invocandi sunt, sed, ut jam innui, solùm transitivè, & respectivè tanquam Patroni, & Intercessores nostri apud Deum omnium bonorum Auctorem. Est de Fide Catholica, ex professo latiùs asserendum, & defendendum *c. sequenti.*

12 III. Etiam Sancti, seu Justi in terris existentes rectè, utiliterque orantur, seu invocantur ut Patroni, vel Intercessores nostri apud Deum. De Fide ex Scriptura passim. Jerem. 42. *Vos enim misistis me ad Dominum Deum vestrum, dicentes. Ora pro nobis ad Dominum Deum nostrum &c.* ad Rom. 15. *Obsecro ergo vos fratres, per Dominũ nostrum Jesum Christum, & per charitatem Sancti Spiritus, ut adjuvetis me in orationibus vestris pro me ad Deum &c.* Jac. 5. *Orate pro invicem, ut salvemini: multũ enim valet deprecatio justi assidua.*

13 IV. Animæ in purgatorio non sunt orandæ, vel invocandæ, eò quòd pro nobis orare non soleant, juxta communem *DD. cum. D. Thom. citat. q. 83. art. 11. ad 3.* rationem dante: Illi, qui sunt in purgatorio, nondum fruuntur visione Verbi, ut possint cognoscere ea, quæ nos cogitamus, vel dicimus, & ideò eorum suffragia non imploramus orando. Contrarium tamen longe probabiliùs docent Joan. Medina *cap. de orat. q. 4. verbo de animabus*. Bellarmin. *l. 2. de purgatorio c. 15.* Suarez, & alii. Tum quia possunt in genere orare pro iis, qui eis benefaciunt, vel earum Orationes implorant: tum quòd Angeli Custodes eis Orationes nostras deferre, vel alio modo Deus illis nostras miserias manifestare possit. Accedit, quòd ex Scriptura Sacra constet, animas Patrum veteris Testamenti, dum in Limbo detinebantur, pro populo orare solitas. Jer. 15. & 2. Machab. ultimo: ubi de Jeremia defuncto dicitur; *Hic est, qui multùm orat pro populo.* Quidni probabile sit? immo piorum praxi, & bono effectu sæpiùs comprobatum.

§. II. *Quibus orandum?*

14 I. ORare soli creaturæ rationali competit. *Ratio* omnium est: quia Oratio est actus rationis, & subjectionis ad alterum, adeòque supponit indigentiam boni postulati, quæ duo soli creaturæ rationali competunt, Deo, brutisque repugnant, ut per se clarum est.

15 II. Viatores justi utilissimè orant, cùm sint in statu gratiæ, & amicitiæ cum Deo, ideoque faciliùs, & efficaciùs impetrent petita, & insuper mereantur sua oratione: quin etiam peccatores utiliter orant, & exaudiuntur. Communis cum D. Thoma 2. 2. *q.* 13. *a.* 16. Et expressè D. August. *tract.* 44. in Joann. dicens: *Si peccatores Deus non exaudiret, frustrà ille Publicanus oculos in terram dimittens, & pectus suum percutiens diceret: Deus propitius esto mihi peccatori.* Et D. Chrysost. Auctor operis Imperfecti explicans verba Christi Matth. 7. *Omnis, qui petit, accipit*: addit: *Sive justus sit, sive peccator*: dummodo ritè oret. *Ratio* est quia orationis proprius effectus, impetratio non nititur justitia, seu statu gratiæ, sicut meritum solùm, sed tantùm gratia, misericordia, & liberali Dei promissione, qui dives est, ac pius in omnes, justos, ac impios. Ad illud cæci nati Joan. 9. *Scimus, quia Deus peccatores non audit*: Respondit S. August. *cit.* Esse dictum nondum Spiritu Sancto inuncti, seu perfectè illuminati, & ideo non esse ratum. Quamvis possit ratificari (ait S. Thom. *cit.*) si intelligatur de peccatore, in quantum peccator est: utpotè, qui vel cum actuali affectu peccati, vel pro ipso affectu peccati petat: hunc enim Deus non exaudit ex mera misericordia, nisi quandoque ad vindictam: juxta illud D. August. *tract.* 73. in Joan. *Deus quædam negat propitius, quæ concedit iratus.* Denique proprius sensus illius cæci videtur esse, quòd Deus peccatores non exaudiat ad patrationem miraculorum in confirmationem falsæ fidei, & consequenter Christum non potuisse tunc facere miraculum, nisi ejus vita, & doctrina esset justa, vera, & à Deo.

III. Sancti in cœlis utiliter orant pro nobis. De Fide Catholica ex professo probandum *c. seq.* Quia ipse etiam Christus: ut homo, etiam nunc in cœlis, verè, & propriè orat Patrem pro nobis. Ut colligitur ex verbis ejusdem Joann. 14. *Ego rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis.* Ad Hebr. 7. *Salvare in perpetuum potest accedentes per semetipsum ad Deum semper vivens ad interpellandum pro nobis.* Roman. 8. *Christus Jesus &c. qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis.* Quamvis aliqui hanc interpellationem, vel intercessionem Christi apud Patrem pro nobis intelligant non de oratione propriè dicta, eo quòd Christus jam plenissimè peracto Redemptoris, & Mediatoris officio, nihil novi pro nobis Patrem postulare habeat, sed de continua repræsentatione meritorum Passionis, & mortis Christi: idque ob vitandum scandalum in Fide Divinitatis Christi: ideò Ecclesia non orat de Christo: *Ora pro nobis*; sed simpliciter ad Deum *miserere nostri.* Vide Suar. *de orat. disp.* 54. *sect.* 2. Less. *lib.* 2. *c.* 37. *dub.* 5. ac alios. 16

IV. Denique de animabus in purgatorio certum est, eas orare pro se ipsis, pro liberatione à pœnis. *Suar. Layman. Less. cit.* Cùm enim pœnam, & miseriam suam agnoscant, & sint in desiderio, ac spe liberationis; quid obstat, quin hoc desiderium suum humili ratione Deo repræsentent, saltem ut excitet fidelium mentes ad eas juvandas suis suffragiis, cùm juxta communem sententiam ipsæ suam liberationem immediatè à Deo impetrare nequeant à pœnis debitis ad satisfaciendum Divinæ justitiæ. An verò illæ animæ pro nobis in terris existentibus orent? vide dicta *§. præced.* 17

§. III. *Pro quibus orandum?*

I. PRo se quisq; viator, & homo homine viatore, in communi, & particulari, etiam peccatore, quantumvis obstinato, etiam inimico, orare potest, & quandoque debet. *Certum de fide.* Sumitur partim ex praxi Ecclesiæ, partim ex verbis Apostoli 1. ad Timot. 2. *Obsecro vos primùm omnium fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus.* Jac. 5. *Orate pro invicem, ut salvemini.* Et late Christus Mat. 5. *Orate pro persequentibus, & calumniantibus vos.* Ratio est: quia cùm omnes indigeant gratia Dei, ut salvi fiant, omnia eis auxilia ad id necessaria desiderare, & petere possumus: immo ex charitate, & speciali occurrente necessitate, etiam debemus. Justis, quidem ut perseverent, petere possumus, injustis autem, & peccatoribus, ac inimicis, ut convertantur; cùm Deo impossibile non sit, etiam durissima corda emolliri. Et licet in speciali pro hoc, vel illo præsertim peccatore, vel inimico positivè orare non teneamur seclusa speciali ejus necessitate, in orationibus tamen communibus pro omnibus fusis (ut sunt Oratio Dominica, & Orationes communes Ecclesiasticæ) tenemur etiam includere quosvis peccatores, vel inimicos, ita ut mortaliter peccaret, qui aliquem eorum positivè excluderet. Juxta communem doctrinam in materia de charitate proximi. Vide Suarez *cit. c.* 15. *§.* 16. II. Pro animabus in Purgatorio, ut a pœnis liberentur, salubriter oratur. *Certum de fide*, etiam in veteri Testamento *est.* Machab. 2. *c.* 12. *Sancta, & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut à peccatis solvantur.* Quo loco D. August. *lib. De cura pro mortuis habenda c.* 1. addit. *Etsi id nunquam in Scripturis veteribus omninò legeretur? tamen sufficere deberet universæ Ecclesiæ in hoc consuetudine clara auctoritas.* Et de verbis Apost. *c.* 32. ait: *Orationibus S. Ecclesiæ, & Sacrificio salutari, eleemosynis, quæ pro eorum spiritualibus erogantur, non est dubitandum, mortuos adjuvari, ut cum eis misericordiùs agatur à Domino, quàm eorum peccata meruerunt: Hoc enim à PP. traditum universa observat Ecclesia.* 18

Neque solùm licet, sed etiam debet Christianus quandoque orare, vel benefacere pro animabus in purgatorio in communi, & in speciali pro specialiter conjunctis,

Paren-

Parentibus, benefactoribus saltem ex charitate, & misericordia, qua tenemur proximo in necessitate gravi succurrere, cùm facilè possumus: nam animarum in Purgatorio miseria, & necessitas verè gravis est, usque per orationes, eleemosynas, Sacrificia, aliaque suffragia facilè succurrere possumus, tanquam per medium ordinatum ad earum faciliorem liberationem. III. Nec excusandi sunt à mortali, qui nunquam vellent pro illis animabus, & maximè sibi conjunctorum orare. Praxis facillima est, si nihil speciale velis orare, in Orationis Dominicæ ultima petitione: *Libera nos à malo?* piè te reflectas ad miseras illas animas.

IV. Pro Beatis in cœlo fermè non est orandum, sed eis potiùs pro intercessione supplicandum, cùm enim nullo egeant, sed sint in termino suæ felicitatis, quivis sua Beatitudine contentissimus, ideò ipsi nostris orationibus minimè, sed nos potiùs eorum orationibus indigemus, ait Innocentius III. *c. cùm Marthæ. De celebr. Missarum.* D. Aug. *Serm* 17. *De verbis Apost. & tr. 84. in Joann.* Dixi autem *fermè*, nihil enim obstat alicui Sancto, v.g. speciali Patrono, Fundatori Ordinis majorem gloriam accidentalem in terris, v.g. Canonizationem, effectum miraculorum à Deo desiderare, vel petere, ut refert, & non improbat Innocentius *loc. cit.* Et explicat Suarez *l. 9. c. 14.* vide dicta *De Sacrificio in q. Pro quibus offerendum.* Memini cujusdam devoti B. Virginis, qui, cùm ageretur Romæ de definienda controversia Immaculatæ Conceptionis, piè, & lepidè alios hortari solebat: *Orate pro B. Virgine, orate diligenter.* An culpandum, & non potiùs laudandum putas? Prodamnatis orare nefas est, cùm in suo statu nec dilectionis Dei nec hominum, nec ullius orationis effectus capaces sint, ut etiam monet D. Greg. *lib. 4. Dialog. c. 54.*

§. IV. *Quid orandum?*

19 I. Bona spiritualia gratiæ, virtutis, & Gloriæ principaliter, & absolutè petenda sunt, cùm ad hominem viatorem quàm maximè pertineat desiderare ultimum finem Beatitudinis, & media necessaria ad illum finem, uti sunt bona gratiæ, virtutum, ac bonorum operum, atque ea, quæ opposita sunt, detestari, & fugere, uti sunt peccatum. Omneque peccati periculum, tentatio, occasio. Omnia aut hujusmodi bona spiritualia à Deo absolutè, & simpliciter petenda Christus plenè complexus est in Oratione Dominica omnium perfectissima: quippe in cujus prima petitione petitur Dei Gloria. Secunda nostra Beatitudo. Tertia, & quarta media ad illam consequendam necessaria, & temporalia. Quinta, sexta, & septima mala impedientia amoveri, utpotè malum culpæ factæ, vel faciendæ, ac malum pœnæ ut passim explicant DD. Et præ cæteris S. Aug. Epist. 162. ad Probam per totam. Ubi *c. 12.* addit: *Quamvis alia verba dicamus, quæ affectus orantis format, nihil aliud dicimus, quàm quod in ista Dominica Oratione positum est, si rectè, & congruenter oramus.* Absolutè autem illa bona spiritualia, & sine conditione petenda sunt, quia illis nemo male uti potest.

II. Quæ hominis bona absolutè sunt, ita tamen ut eis malè uti possit, ut scientia, artes, corporis vita, sanitas &c. & alia ad eam necessaria etiam absolutè à Deo nobis, & aliis petere possumus. Communis apud Suarez *cit. cap* 17. *num.* 2. Ratio est; Quia dicta bona sunt naturales perfectiones hominis, ideoque secundùm se, & absolutè appetibilis rectâ ratione: ergo à Deo velut Auctore eorum rectè petuntur, etiam absolutè; dummodo animo quis ita affectus sit, quòd in casu, quo secundùm Dei providentiam ex bona sibi non expedire intelligeret, petere nollet, sed Divinæ dispositioni acquiescere.

III. Quæ omninò indifferentia sunt, ut abundantes divitiæ, honores, ac dignitates &c. Etsi ob bonum finem, & desiderari, & peti à Deo possint, cùm reverà ad bonos fines utilia sint, adeòque licet secundùm se indifferentia, tamen ex intentione boni finis bona honesta, Deo placita, & ad ipsam salutem utilia sunt, tamen ob summum periculum eis abutendi contra Dei gloriam in nostram perniciem non absolutè petenda sunt, sed sub conditione expressâ si ita expediat ad Dei Gloriam, & nostram salutem. Sic PP. & DD. omnes cum D. Aug eadem *Epist.* 162. 12. S. Tho. *cit. art.* 5 Ratio clara est: quia illa bona homini, suppositâ ejus infirmitate, reverà periculosa sunt, ne iis in Dei offensam, & suâ perniciem abutatur. Quare Christus pro majori perfectione, & securitate salutis ea potiùs contemni docuit in Evangelio passim. Quamvis ergo quis intendat, & firmiter speret eis benè uti ad salutem suam, aliorumq; utilitatem v.g. pingui beneficio, divite matrimonio, quia tamen de futuro eventu incertus est, ideò solùm sub conditione, ac in Dei providentiam, & bonitatem relata ea petere oportet.

IV. Licet ad bonum finem sibi, vel aliis quandoque petere corporalia, vel temporalia mala: utpotè mortem, morbum, adversitatem, & alia hujusmodi, quæ dicuntur mala pœnæ; quia licèt illa naturaliter mala sint, supernaturaliter tamen ad finem altiorem, puta emendationem vitiorum, exercitium virtutis, adeòque Beatitudinem consequendam, verè bona, & utilia esse possunt. At verò petere à Deo rem malam moraliter, seu peccaminosam, quod dicitur malum culpæ, non solùm non est actus Religionis, & Oratio, quæ debet esse petitio bonorum, & decentium, sed semper est peccatum mortale, non solùm quando res petita est mortaliter mala, v.g. injusta vindicta, victoria injustæ causæ &c. sed etiam si venialiter tantùm mala sit, ut si petas, ut mendacio, vel ludo venialiter malo proximum decipere possis. Est enim gravissima, & blasphema in Deum irreverentia, petere ejus concursum, vel auxilium ad rem quamcumque malam, sicque ipsum facere auctorem mali.

SECTIO IV.

Orationis efficacia, necessitas, & divisio.

SUMMARIUM.

20 *Ut oratio in impetrando sit efficax, & infallibilis, quatuor requiruntur conditiones, 1. ut petatur quid necessarium, vel utile ad salutem, 2. pro se ipso, 3. piè, 4. perseveranter.*

21 *Oratio viatori adulto non tantùm utilis est, sed etiam necessaria necessitate medii.*

22 *Ideòque etiam necessaria necessitate præcepti Divini, & naturalis.*

23 *Quando orandum?*

24 *Orationis variæ divisiones.*

§. I. *Quæ, & quanta sit Orationis efficacia?*

I. Præter triplicem effectum omni bono operi commu- 20
nem: *meritorium, satisfactorium, & impetratorium:* specialiter proprius Orationis effectus est impetrare rem petitam à Deo, ratione solius Dei Bonitatis, & misericordiæ ex liberali ejus promissione. Atque ut efficacia Orationis in impetrando sit infallibilis, ex Scriptura S. & SS. DD. communiter quatuor requirit conditiones, 1. ut scilicet id, quod petitur, sit necessarium ad salutem. 2. Pro se ipso. 3. Piè. 4. Perseveranter. Explico. Prima conditio secundùm Dei promissionem Orationis certò impetrantis est petere necessaria, vel utilia ad salutem. Jo. 16. c. *Amen, amen dico vobis; si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis, &c.* Quid autem est petere in nomine Salvatoris, nisi petere necessaria ad salutem? Uti exponit, & optimè prosequitur D. Aug *tr.* 102. & 73. in Joan. ad eum locum dicens: *Non petitur in Nomine Salvatoris; quidquid petitur contra salutem suam: Et ideò contraria poscentis non facit voluntatem, ut faciat sanitatem: novit enim medicus, quid pro sua, quid contra suam salutem poscat ægrotus.*

Secunda conditio certò impetrantis est petere pro se ipso non item pro alio: nam licet promissio Christi generalis sit, ut se etiam extendat ad Orationes pro aliis fusas: juxta illud Jacob. *cap.* 5. *Orate pro invicem, ut salvemini &c.* quia tamen petita, quæ ad alterius salutem pertinent, etiam multùm pendent ab arbitrio alterius, cùm ille alter facilè possit iis obicem ponere, facilè quoque contingere potest, ut Oratio pro salute alterius fusa non sit efficax, juxta illud Jerem. 15. *Si steterint Moyses, & Samuel coram me, non est anima mea ad populum istum.* Sic August. *tr.* 102. in Jo: dicens: *Ita sanè intelligendum, quod ait: dabit vobis; ut ea beneficia significata sentiantur his verbis, quæ propriè ad eum spectant, qui petit: Exauditur quippe omnis Sanctus pro se ipso, non autem pro omnibus exauditur, vel amicis, vel inimicis suis, vel quibusvis aliis; quia non utcumque dicit est; dabit, sed dabit vobis.*

Tertia Orationis certò impetrantis conditio est, ut sit pia, scilicet cum devotione, & maximè cum firma fide, spe, & fiducia impetrandi, quod petitur. Hoc enim maximè, & ubique exigunt promissiones divinæ, ut Matth. 21. *Omnia quæcumque petieritis in Oratione, credentes accipietis.* Et clarissimè exprimit *D. Jacob.* 1. *c.* suprà in definitione Orationis allegatus. Benè ergo dixit *D. Thom. l. c.* Orationis meritum quidem pendere à Charitate, vim verò impetrandi principaliter pendere à spe, & fiducia in Deum. Non tamen necessariò requiritur, ut fiat Oratio in statu gratiæ, cùm etiam peccatores utiliter petant, & certò exaudiantur pro necessariis ad salutem, ut suprà dictum.

Quarta conditio Orationis certò impetrantis, ut fiat *perseveranter*; ut scilicet non statim desistamus non audiri visi, sed iterùm, iterùmque instemus juxta monitum Christi *Luc.* 18. *Oportet semper orare, & non deficere.* Et ex professo latè *Luc.* 11. De amico, & tribus panibus. Item de Judice iniquo, & importuna vidua. De his vide PP. Interpretes, & Concionatores passim. His quatuor conditionibus concurrentibus Oratio semper infallibiliter impetrat, quas pulchrè complectitur D. Basilius *lib.* de orando Deo dicens: *ideò quandoque petis, & non accipis, quia perperàm postulasti, vel infideliter, vel leviter, vel non conferentia tibi, vel desisti.*

§. II. *Quanta Orationis necessitas?*

21 I. Oratio homini viatori adulto, non tantùm utilis, & salubris est, sed etiam necessaria necessitate medii ad salutem, secundùm ordinarium à Deo ordinatum modum defacto homines salvandi. Omnes cum Suarez *cit. c.* 28. Sumitur ex verbis Christi Luc. 11. *Petite, & dabitur vobis*: quasi dicat, nisi petieritis, non accipietis, adeòque petitionem esse necessarium medium ad accipiendum. Item Apost. Rom. 10. *Omnis qui invocaverit nomen Domini, salvus erit*: mox addit: *Quomodò invocabunt, in quem non crediderunt?* indicans non minùs, quàm Fidem, etiam invocationem Nominis divini, seu Orationem esse medium necessarium ad salutem.

Ratio autem est: Quia suavis Dei providentia, & ordinatissima dispositio creaturis non solùm suos fines, sed etiam media ad illos fines consequendos necessaria, & congrua disponens, creaturæ quoque rationali disposuit, ut ad suum finem Beatitudinem non nisi per actiones liberas, & congruas, tamquam media perveniret: specialiter autem congruit creaturis rationalibus, aut postquam agnoverunt Deum, sui, & omnium bonorum Auctorem, suæque infirmitatis unicum Adjutorem, se se humiliter subjiciendo, & ejus auxilia bona, & Gloriam desiderent, & petant. Idque non quidem ut nostra oratione immutetur Divinæ dispositio, & providentia aliud impetrando, quàm ab æterno præviderit, & disposuerit Deus; sed ut impetretur id ipsum: quod Deus per Orationes disposuit impetrandum, & nobis largiendum: uti eleganter explicat D. Greg. *lib.* 1. *cap.* 8. relatus in Jure causa 23 *qu.* 4. *Obtineri nequaquam possunt, quæ prædestinata non fuerant, sed ea, quæ Sancti viri operando efficiunt, ita prædestinata sunt, ut precibus obtineantur: Ut scilicet homines postulando mereantur accipere, quod eis Deus Omnipotens ante sæcula disposuit donare.* Hæc illa. Et D. Aug. *lib.* 2. de dono perseverantiæ *c.* 16. *Constat, Deum alia non orantibus, sicut initium Fidei, alia non nisi orantibus præparasse, sicut usque in finem perseverantiam.* Non itaque oramus necessariò, ut vel Deo nostras indigentias, vel desideria anteà notissima, manifestemus, vel moveamus Deum ad aliquid largiendum quod largiri antea non disposuit, cùm sit immutabilis; sed ut hac ratione nostram erga Deum subjectionem, atque in ipsum finem, atque fiduciam protestemur, & mereamur impetrare illud ipsum, quod nobis per Orationes donare disposuit, inter quæ principalissimum est finalis perseverantia: atque hæc est una, & principalis ratio.

22 II. Oratio quoque necessaria est necessitate præcepti Divini, & naturalis. Communissima cum D. Thom. *art.* 3. *ad* 2. Sequiturque ex dictis. Quod enim est necessarium ad salutem necessitate medii, consequenter etiam adulto est necessarium necessitate præcepti Divini, & naturalis, quo tenetur adultus procurare suam salutem per media à Deo ordinata: atqui medium ordinatum à Deo ad impetranda auxilia, & dona Dei necessaria est ad salutem Oratio, ut dictum: ergo. Nec obligatio hujus præcepti naturalis solùm oritur ex Lege Charitatis erga nos ipsos, qua tenemur procurare nostram salutem, sed etiam ex Lege virtutis Religionis, qua tenemur debito cultu nostram erga Deum subjectionem contestari: Idque præceptum naturale, adeò insitum est naturæ rationali: ut in eo omnes gentes consentiant; cùm numquam fuerit gens tam barbara, ac infidelis, quæ Deum aliquem, seu verum, seu falsum, aliquo cultu coli negaret.

23 III. Tempora, quibus obligat præceptum hoc orandi Deum, per se loquendo, & ex virtute Religionis, determinari non possunt: necessarium tamen est, ut non nimis diù ab oratione desistamus: juxta verba Christi *Luc.* 18. *oportet semper orare, & non deficere.* 1. Tessal. 4. *Sine intermissione orate.* Ratio est: quia nullum ferè tempus est, quo homo ex innata infirmitate inter tot necessitates, & pericula animæ, & corporis non egeat speciali gratia, & auxilio Divino, ut vel convertatur, si malus, vel perseveret, si bonus, continuò ergo, & frequenter orandum est, ut saltem per longum tempus, prudentis judicio æstimandum, ab oratione non cessetur. Et probabile est etiam obligare in initio morali perfecti usus rationis, cùm scilicet homini practicè proponitur Deus Auctor omnium bonorum, suaque indigentia, & dependentia à Deo. Filliucius *tract.* 23. *cap.* 2. cum aliis.

IV. Per accidens autem, & saltem ex Lege Charitatis sæpiùs tenetur homo orare ob occurrentem specialem eventum. Quatuor casus assignant DD. communiter. *Primus*: si gravis tentatio superanda sit. *Secundus casus* est: si eximium a Deo beneficium ad salutem necessarium homini impetrandum. *Tertius*: mortis propriæ imminente periculo: *Quartus*: si communitas in magno periculo, vel necessitate constituta sit, ut Dei auxilium ad avertendum malum, implorandum esse videatur: cùm constet. Deum sæpè succurrere nolle, nisi per Orationes juxtà suam providentiam, ergo ad hoc medium à Deo ordinatum adhibendum ex Lege Charitatis quivis ex populo tenebitur, & quidem sub gravi culpa, omnino tamen prudenti judicio æstimanda. Addunt Sylvester *verb. Oratio q.* 8. Navarr. *cap.* 13. *nu.* 18. Suarez *cit. c.* 30. *in fine*. Si proximus in spirituali necessitate constitutus sit, cui aliter succurrere quis nequeat, teneri tunc illum pro eo orare. Exemplum ponunt in duello duorum, quod quis aliter impedire non posset. Hæc tamen obligatio aliis meritò videtur scrupulosa. Denique sermo fuit de præcepto Divino, ac naturali orandi communi, & universali respectu omnium: nam in particulari variis præceptis variè sæpiùs obligamur orare: qui ad quatuor titulos revocari possunt: 1. Status, ut Clerici majores, Beneficiati, Religiosi juxta suas Regulas: 2. Votum speciale. 3. Pactum. 4. Præceptum impositum à Superiore, vel in Sacramento Pœnitentiæ.

§. III. *Oratio quotuplex.*

I. Oratio universim dividitur in mentalem tantùm, & mentalem, ac vocalem simul. Oratio mentalis, vel interna tantùm est, quæ fit solis internis actibus intellectus, & voluntatis (suprà initio explicatis) absque eo; quod voce, vel signo externo manifestetur. Oratio mentalis, & vocalis, seu interna, & externa simul dicitur, quæ simul interno cordis affectu, & externa voce exprimitur, ut illa Publicani: *Deus propitius esto mihi peccatori &c* Et Luc. 11. *cùm oratis, dicite: Pater sanctificetur nomen tuum.* Perperam additur Oratio vocalis tantùm; Oratio enim vocalis ad hoc, ut habeat veram rationem Orationis, necessariò debet habere adjunctam internam Orationem, seu devotionem, utpote ex parte voluntatis intentionem colendi Deum, & orandi; ex parte intellectus verò attentionem saltem ad verba, & ad Finem Deum, prout in specie de Oratione Canonica declaratur. Nam hoc modo Moniales persolventes Divinum Officium in lingua latina, vel alii, ignoto idiomate preces formatas recitantes, verè utiliter orare possunt, & debent: quia licèt non habeant nec intellectus actum internum intelligentiæ verborum, seu attentionem ad sensum verborum, nec consequenter in voluntate explicitam petitionem, vel desiderium impetrandi ea, quæ petuntur, habent tamen, ac habere possunt, & debent, & in intellectu attentionem ad verba pronunciata, & ad finem orationis, scilicet Deum, ut nimirùm advertant, & sciant, se Deum orare, ac colere, eique supplicare pro sua, aliorumque salute: Et conformiter in voluntate habent devotionem, seu voluntatem colendi, & orandi Deum, ac petitionem, vel desiderium confusum, & implicitum eorum, quæ petuntur.

II. Oratio hæc vocalis dividitur in privatam, & publicam. Oratio privata est, quam proprio suo motu, & nomine homo effundit ad Deum pro se, vel pro aliis; licèt enim cuivis sufficiat Oratio mentalis coram Deo, cordiū potius quàm verborum inspectare; nihilominùs Orationi privatæ mentali rectè, utiliterque adjungitur Oratio vocalis, vel ut jam formata anteà, uti sunt Oratio Dominica, & Psalmi, vel ut Oratio formanda ab orante. 1. Ad excitandam interiorem cordis devotionem verba enim prolata monent, excitant, & movent cor, intellectum, voluntatem ad internam, devotionem, & attentionem maximè quando sunt verba S. Scripturæ. 2. Ad reddendum debitum serviendi Deo & mente, & corpore: juxta illud Oseæ 14. *Tollite vobiscum verba, & convertimini ad Dominum, & dicite ei: Omnem aufer iniquitatem, & accipe bonum, & reddemus vitulos labiorum nostrorum.* 3. Ob quamdam redundantiam animæ in corpus ex vehementi affectione cordis, juxta illud Psalm. 15. *Propter hoc lætatum est cor meum, & exultavit lingua mea.* Oratio publica dicitur, quę auctoritate publica Ecclesię instituta, & in persona, ac numero totius Ecclesię à ministris

ad

ad id deputatis offertur: uti sunt *Missæ, Horæ Canonicæ, Officium B. Virginis, Defunctorum, Psalmi Graduales, & Pœnitentiales &c.* Et hæc Oratio necessariò debet esse vocalis, & externa, ut tota populo Christiano innotescat, vel innotescere possit.

§. IV. *De Horis Canonicis*, remissivè.

16 DE his in gratiam Ordinandorum latiùs scripsi in Theologia Sacramentali parte 5. sub finem, in Tractatulo appendice. Quæ non videntur hic opera inutili recudenda.

CAPUT VIII.

De Adoratione, & Cultu, Deo, Sanctis, & Rebus sacris debito.

SECTIO I.

SUMMARIUM.

1 *Adoratio, seu Cultus dupliciter sumi potest.*
2 *Adorationis definitio.*
3 *Adorationis actus: &*
4 *Divisio in* Latriam, Duliam, Hyperduliam, & cultum politicum.
5 *Dulia dupliciter sumi potest*, habitualiter, & actualiter.
6 Actualiter, *& propriè sumpta definitur.*
7 *Ejus actus specialissimi sunt actus Sacrificii, Templa, Altaria, Sacerdotium, & omnes Ordines Sacri.*
8 *Quid* Dulia?
9 *Quid* Hyperdulia?
10 *Quid sit Adoratio* absoluta, & respectiva?

§. I. *Cultus, & Adoratio generatim.*

1 ADorationis nomen in Sacra Scriptura dupliciter sumitur. 1. Et longè frequentiùs strictè, & velut per antonomasiam pro solo cultu debito, & proprio ipsi Deo: ut patet omnibus Scripturæ locis, quibus præcipitur solus Deus adorari, vel quibus prohibetur adorari creatura. Et non infrequenter accipitur generatim, & largè pro quocunque cultu, vel veneratione exhibita alicui ob ejus excellentiam specialem, ut patet omnibus Scripturæ locis; ubi dicuntur Angeli, homines, Prophetæ, Reges, immo & aliæ creaturæ adorari; loca abundè recitabimus *Sect. 2. 3 & 4.* Eosque sensu D. Hieron. Apolog. adversùs Ruffinum: *Protinùs*, inquit, *concito gradu Bethlehem meam reversus sum, & adoravi præsepe, & incunabula Salvatoris.* Et hac acceptione Adoratio generatim sumpta, prout idem est, ac cultus hic breviter definienda, & dividenda est.

Adorationis

Definitio, & actus.

2 CUltus, seu Adoratio generatim *est contestatio externa, seu nota submissionis erga alterum ob ejus æstimatam excellentiam*: quo patenter differt ab honore, seu veneratione; honor enim, seu veneratio præcisè dicit contestationem submissionis, vel subjectionis alicujus. Unde honorari etiam æqualis, vel inferior potest; coli verò, vel adorari minimè: cultus enim, vel adoratio dicit contestationem etiam nostræ submissionis, aut subjectionis erga alterum ob ejus æstimatam excellentiam. Unde eodem ferè modo, quo suprà de Religione erga Deum explicatum est, cultus, seu adoratio quatuor necessariò importat actus: duos ex parte intellectus, & duos ex parte voluntatis. Ex parte intellectus 1. Judiciũ speculativum, quo cognoscitur alterius excellentia. 2. Judicium practicum dictans alteri illi hic, & nunc ob ejus excellentiam cognitam debitum, & congruum cultum exhibendum esse. 3. Sequitur actus voluntatis consentientis huic dictamini, quo nimirùm vult voluntas alteri pro ejus excellentia cognita debitam reverentiam exhibere, & aliquo actu externo, vel gestu suam erga alterum subjectionem contestari, & velut notam facere. 4. Denique sequitur ipse actus externus, vel gestus aliquis ita imperatus à voluntate tamquam nota, vel contestatio submissionis erga alterius æstimatam excellentiam. Atque in hoc quarto actu, vel gestu externo ita imperato à voluntate ad contestandum submissionem erga alterius excellentiam propriè, & essentialiter consistit cultus, seu adoratio, sive erga Deum, sive erga hominem. Et patet clarus sensus definitionis traditæ.

Actus ejusmodi externi cultus, vel adorationis communis tam erga Deum, quàm erga hominem possunt esse diversissimi, ut passim videre est in Scripturis Sacris. *Primus*, & præcipuus actus adorationis est prostratio in terram: sic in Veteri Testamento sæpissimè Sancti dicuntur adorasse & Deum & Angelos, & homines proni in terram: & in Novo Testamento Matth. 2. *Magi procidentes adoraverunt eum*, scilicet Christum natum. Jo. 9. Cæcus sanatus à Christo procidens adoravit eum. *Secundus*, sola inclinatio capitis, & pectoris: sic servus Abrahæ *Gen. 24.* inclinavit se, & adoravit. *Tertius*, genuflexio, modus communissimus. Isai. 45. *Mihi curvabitur omne genu*. Philip. 2. *In nomine JESU omne genu flectatur &c. Quartus*, Adoratio olim etiam fiebat per oscula, vel ipsi adorato, ejusque vesti, vel manui propriæ, quæ adoratum tetigerat, impressas: etiam nunc est in usu. Denique ad modum adorationis, & cultus tam sacri, quàm profani meritò spectat maximè apud Europæos capitis detectio; cùm enim pileus sit libertatis insigne, & suprema vestis hominis, verè erga alterum submissionem, ac velut subjectionem, ac servitutem profitetur, qui ipsi pileum deponit; quod si fiat cum vero interno affectu, & animo se alteri, Deo, vel homini submittendi, erit verus actus adorationis, & cultus, aliàs simplicis honoris, maximè cùm facit æqualis æquali, vel inferiori. 3

§. II. *Adorationis, seu Cultus divisio, & Species.*

CUltus, seu Adoratio generatim dividitur in tres Species scilicet; *Latriam, Duliam, & Cultum politicum*; quasi in supremam, mediam, & infimam. *Adoratio suprema, Latria* dicitur, qua redditur cultus proprius debitus Excellentiæ Divinæ infinitæ. *Media, Dulia* dicitur, qua redditur cultus debitus excellentiæ creatæ Supernaturali minori Divina, majori tamen humana naturali, scilicet Beatis. *Infima, politica*, seu cultus politicus dicitur, quo redditur cultus debitus excellentiæ creatæ purè naturali, ut Superioribus &c. *Ratio* ergo divisionis sumitur ex ratione diversa excellentiarum; cùm enim adoratio, seu cultus tribuatur alteri ob ejus æstimatam excellentiam, tot necessariò erunt diversæ species adorationis, seu cultus, quot sunt diversæ species excellentiæ. Sunt autem tres præcipuè. *Prima est Excellentia Divina*, suprema, infinita simpliciter. Huic respondet Adoratio, & Cultus Latriæ. *Secunda est excellentia creata, & supernaturalis* consistens in gratia, & gloria Sanctorum, & huic respondet Adoratio, & Cultus Duliæ. *Tertia est excellentia* creata, humana, & naturalis tantùm, consistens in humanis virtutibus, dignitatibus, potestatibus, & huic respondet adoratio, seu cultus politicus, quo coluntur homines virtuosi, docti, devoti, Reges, Principes, Superiores, Majores quivis. Hæ tres species Adorationis, seu Cultus propriè, & essentialiter distinguuntur per actus internos voluntatis, volentis debitum cultum submissionis exhibere alteri ob ejus tantam, vel talem excellentiam æstimatam. Nam *prima species, Latria* dicit summam inclinationem, & demissionem voluntatis, velut in nihilum respectu sui erga Deum apprehensum sub ratione supremæ, & undequaque in omni genere perfectionis, infinitæ excellentiæ, respectu cujus nos velut nihil æstimamus; cùm nullius ejus propriæ perfectionis capaces simus: & respectu cujus revera nihil sumus: cùm finiti ad infinitum nulla sit proportio; & subtractio ejus concursu, ac influxu continuo conservativo, mox in pristinum nihilum recideremus. 4

§. Hunc affectum cultus Latriæ pathetice expressit S. P. N. Franciscus ita Deum nostrum adorare solitus. *O Domine quis tu: quis ego? Tu omnia, ego nihil! Tu abyssus entis, & boni! Ego abyssus nihili, & mali! Tibi ergo abyssali humilitate, & veneratione me prosterno: O Deus meus, & Omnia.* Apud Cornel. à Lap. *in c. 17. Act. ad v. 25.* sub finem.

Secunda species, Dulia dicit longè minorem inclinationem, & demissionem voluntatis erga Sanctos apprehensos sub ratione supernaturalis excellentiæ, nimirùm consummatæ gratiæ, gloriæ, & amicitiæ Divinæ, majoris quidem humana, sed adhuc infinitè minoris Divina: respectu quorum proinde non omninò nihil sumus: quippè ejusdem supernaturalis excellentiæ capaces, ea tamen adhuc carentes meritò submittendi.

Tertia species, Cultus politicus dicit adhuc longè minorem inclinationem, ac submissionem voluntatis erga alium hominem apprehensum sub ratione certæ excellentiæ humanæ, naturalis in virtute, dignitate, superioritate; respectu quorum proinde non nihil, sed benè aliquid sumus: quippe ipsis natura, & capacitate ejusdem excellentiæ æquales, & fortè in alio genere excellentiæ superiores, interim tamē quatenùs ipsi non excellunt meritò submittendi. At verò non necessariò istę tres species distinguuntur, nec facilè disti-

distingui possunt per actus, seu gestus externos: omnes enim actus adorationis, seu cultus externi suprà assignati fere communes sunt omni adorationi, & cultui Dei, sanctorum hominum, præter actum Sacrificii soli Deo debitum. Neque opus est: sufficit ergo distingui per actus internos, qui sunt forma, & velut anima actuum externorum adorationis, & cultus. Unde imperite, & insulse Heretici (nominatim Philipp. Haibronner *in suo Opere Acatholico*) petunt à Catholicis sibi monstrari, quomodò gesticulandum sit in cultu Latriæ erga Deum, & quomodò in cultu Duliæ, vel Hyperduliæ respectu Sanctorum, vel B. Virginis?

§. Denique quoad nomina istarum specierum sciendum est, neque in Hebræa, neque in Latina lingua dari nomina propria distincta istarum specierum, sed omnia communia. Similiter, & Græca nomina Latria, Latreia, & Dulia in significatione Græca communia sunt, utrumque enim significat servitutem, vel cultum.

§. III. Latria speciatim, *Adoratio Deo soli debita*.

I. LAtreia vox Græca, Latinè idem est ac servitus: ex usu DD. significat servitium, ac cultum soli Deo exhibendum. Et potest accipi habitualiter pro virtute, & habitu inclinante hominem ad exhibendum Deo debitum servitium, ac cultum externum: & sic Latria idem est cum virtute Religionis, hoc solo discrimine; quod Religio generaliùs respiciat omnem cultum Deo exhibendum, tam internum, quam externum: Latria vero specialiter respiciat servitium, & cultum Dei externum, simul tamen cum actu interno exhibendum.

II. Communiter tamen Latria accipitur actualiter pro actuali cultu, & adoratione Dei externa, & sic idem est, ac adoratio strictè sumpta pro cultu soli Deo debito, in S. Scriptura passim omnibus locis, quibus, aut præcipitur solus Deus adorari, aut prohibetur adorari creatura, ut Deuter. 6. Matth. 4. *Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli servies.* Apoc. c. 22. Joannes apparente sibi Angelo ait: *cecidi ante pedes ejus, ut adorarem, & dixit mihi: vide, ne feceris: conservus enim tuus sum, &c. Deum adora.* in quem locum S. August *qu. 61. in Genes. Talis apparuerat Joanni Angelus, ut pro Deo posset adorari, & ideò fuerat corrigendus adorator.* Eodem sensu D. Hieron. lib. contra Vigilant. *Quis, O insanum caput! aliquando Martyres adoravit? Quis hominem putavit Deum?* Eodemque sensu adorationem sæpissime accipiunt SS. PP. strictè, prout & accipitur in illo trito versiculo:

Effigiem Christi, cùm transis, semper honora.
Non tamen effigiem, sed quem designat, adora.

Rectè denique *Perrer. in c. 32. Genes.* advertit Latinum verbum *adorari* non esse fere in usu, neque in vulgari Christianorum sermone, nisi in veri, soliusque Dei cultu. Atque adeò adoratio propriè sumpta, & Latria actualis omninò idem sunt, & synonima: cujus proinde est

Definitio.

6 III. L*Atria, seu Adoratio propriè dicta est actus externæ Religionis, quo per convenientem corporis gestum, aliave actione sacra externa protestamur nostram subjectionem erga Deum, ut summum omnium, & Excellentissimum Dominum ob ejus increatam, & infinitam excellentiam, adeòque tribuimus ei summum, & Divinum honorem.* Sic ex communi Valent. *to. 3. disp. 6. qu. 3. p. 1.* Liquet definitio sufficienter ex hactenùs dictis. Differentia Latriæ, & Adorationis hujus soli Deo propriæ principaliter, & universaliter desumitur ab actu interno Religioso voluntatis, volentis tali actu externo colere ipsum Deum, ac protestari suam infimam submissionem, ac subjectionem erga Deum, ut supremum nostrum Dominum ob ejus supremam, & infinitam excellentiam, ut §. *præced.* explicatum, quicumque deinde sit ille actus externus; generaliter enim omnis actus externus moraliter bonus, immo & indifferens potest esse actus Latriæ, & adorationis, quatenùs à virtute Religionis ordinatur ad cultum Dei. Speciales actus sunt prostratio, inclinatio, genuflexio, &c. facti in cultum ipsius Dei.

7 IV. Specialissimi autem actus Latriæ sunt actus Sacrificii, & quæ ad ipsum referuntur; Templa, Altaria, Sacerdotium, ac Sacri Ordines omnes. Nam Sacrificium, quo Deo res sensibilis immutata, vel distructa offertur in recognitionem ejus supremi Dominii, profitemur, & contestamur nostram omnimodam subjectionem erga Deum, ut supremum, & excellentissimum vitæ, & mortis Dominum: cùm autem nulli alteri, nisi soli Deo debeatur talis omnimoda subjectio, tamquam primo principio, & supremo Domino vitæ, & mortis, perspicuum est, Sacrificium, (& maximè Sacrosanctum Missæ quâ ipsa persona Divina religiose offertur) deberi uni soli Deo: Hinc est illa pulcherrima sententia D. August. lib. 10. de Civit. Dei, cap. 4. *Multa de cultu Divino usurpata sunt, quæ honoribus deferuntur humanis, sive humilitate nimia, sive adoratione pestifera, ita tamen, ut quibus ea deferuntur, homines haberentur, qui dicuntur colendi, & venerandi, si autem eis multum additur, & adorandi. Quis verò sacrificandum censuit, nisi ei, quem Deum, aut scivit, aut putavit, aut finxit:* Hæc August. unde etiam Exod. 22. dicitur: *Qui immolat Diis, occidetur, preterquàm Domino soli.*

§. Hæc de Sacrificio intellectu communissimo. At singulari, & arcaniori intellectu Sacrificio contestamur tam omnimodam nostram submissionem, subjectionem, ac dependentiam erga Deum supremum, & undequaque excellentissimum Dominum, tantamque Dei super nos eminentiam, potestatem, ac dominium, ut dignissimum agnoscamus, ac profiteamur nos ipsos destruere, ac immolare, sicque velut in nihilum redigere in honorem, cultum, & obsequium Dei: neque enim aliter istam omnimodam dependentiam, & abyssale nihilum nostrum respectu Dei repræsentare, ac profiteri perfectè possumus. Verùm quia hoc non expedit, nec ipse Deus vult, loco nostri quasi substituimus, immolamus, ac destruimus aliam rem sensibilem; in Veteri quidem Lege boves, oves, vitulos, hircos, &c. in figuram. In Nova autem Lege ipsum *Corpus, & Sanguinem Christi*, adeòque concomitanter *totum Christum Deum, & Hominem*: Idque non solùm mystica repræsentatione, vel ut mortuum sub mortui speciebus panis, & vini redactum, ac per modum cibi ac potus sumendum; verùm etiam aliqualiter physicè ita consummandum in nobis, quoad illud esse Sacramentale, ut si defacto non haberet esse aliud, nisi in Sacramento, reverà consumptis speciebus Sacramenti, deberet desinere esse. Obstupescite cœli super hoc. Sed hoc piè incidentaliter. Ex dictis patet, quòd actus Latriæ, seu Adorationis Divinæ quoad differentiam ab aliis cultibus, etsi primariò, & universaliter, ut dictum est, dignoscatur ab intentione interna voluntatis, ita singulariter volentis colere Deum, secundariò tamen etiam dignoscitur ex actu externo, qui ex natura, vel conditione sua, aut consuetudine communi soli Deo exhiberi debet. Ut sunt maximè actus Sacrificii, & si qui alii.

§. IV. *Dulia, Hyperdulia*.

DUlia itidem vox græca ex primæva institutione significat servitutem generatim, unde Theodulus, Cosmodulus, servus Dei, servus mundi, ex usu, & appropriatione DD. significat eum cultum, qui creaturis exhibetur ob earum excellentiam creatam quidem, sed singularem, ac supernaturalem. Potestque accipi aut habitualiter pro virtute, & habitu inclinante ad eum cultum, & actualiter pro ipso actuali cultu Sanctorum, ut suprà Latria: & sic nos accipimus. 8

Definitur.

I. DUlia est cultus sacer externus, quo gestu, vel actu aliquo externo contestamur nostram submissionem erga creaturas sanctas ob earum excellentiam creatam supernaturalem gratiæ scilicet, & gloriæ; ac proinde solis Angelis, & Sanctis defunctis exhibendus est hic cultus, hisque de quorum gratia, sanctitate, & gloria solùm constat; exhibitus tamen olim Prophetis, & Sanctis viris, ut infrà videbitur.

Cultus hic Duliæ medius est inter Divinum Religionis, seu Latriæ, & cultum politicum: à cultu Divino differt, quia creaturam, ejusque excellentiam creatam respicit, à cultu politico differt, quia ille respicit excellentiam sacram supernaturalem, iste verò naturalem, vel politicam tantùm. Denique subdividitur in Duliam simplicem, & Hyperduliam. Dulia simplex, & communis est cultus, quo coluntur Sancti communiter ob eorum ordinariam excellentiam supernaturalem gratiæ, & gloriæ.

Hyperdulia.

II. ESt, qua specialiter colitur creatura sancta ob extraordinariam aliquam excellentiam supernaturalem. Hoc nimirùm cultu Hyperduliæ defacto colitur B. V. Maria Mater Dei ob ejus duplicem extraordinariam excellentiam supernaturalem: 1. Gratiæ, & Gloriæ singularis super omnes Angelos, & Sanctos. 2. Maternitatis Dei, ac proximæ consanguinitatis cum Christo Filio Dei, quam Suarez *3. p. to. 2. disp. 1. sect. 2.* meritò vocat quamdam quasi affinitatem cum Deo. 9

Eodem cultu Hyperduliæ colēda esset sacra Christi Huma-

manitas seorsim sumpta à Verbo: Ut habet communis DD. cum S.Thom.3.*par.q.*25. *art.*2. & Scot. *in* 3.*dist.*25. adeò, ut Christo duplex exhibendus sit cultus, & adoratio: & Latriæ tamquam Deo ob excellentiam Divinitatis,& Hyperduliæ, ut Homini ob excellentiam supernaturalem maximam super omnes creaturas sacræ Humanitatis, nimirùm supremæ Gratiæ, & Gloriæ, & Unionis Hypostaticæ ad Verbum: attamen practicè,& absolutè solùm cultu Latriæ adorandus est tamquam Persona Divina, & non Hyperduliæ, nisi fortè à docto intelligente, ob periculum hæresis duas personas in Christo fingentis, & scandali.

Adoratio absoluta, & respectiva.

10 III. **A***Doratio absoluta, & per se* quoad Sanctos dicitur, quæ exhibetur Sanctis ob eorum propriam, & intrinsecam excellentiam gratiæ, & gloriæ, & hæc dicitur Duliæ, vel Hyperduliæ, distincta prorsùs ab adoratione Latriæ, ut ex dictis patet. *Adoratio respectiva*, & per accidens quoad eosdem Sanctos, (& maximè res sacras, Imagines, Reliquias, &c. de quibus *sect.*4.) dicitur, quæ exhibetur Sanctis ob respectum singularem ad Deum per modum singularis imaginis, filiationis, amicitiæ, templi Dei; & præcipuè sic coli posset B. V. Maria ob singularissimum respectum ad Deum,non solùm perfectissimæ Imaginis,Filiæ,Amicæ, sed etiam Matris Dei. Et hæc adoratio spectat virtutem Religionis, & Latriæ, tamquam ejus actus secundarius, quemadmodùm dilectio proximi propter Deum spectat ad virtutem Charitatis Divinæ tamquam actus ejus secundarius. Verùm etiam hic rectè monent DD. in praxi præsertim à simplicibus non satis intelligentibus abstinendum esse ab hoc cultu, & adoratione respectiva Latriæ in Sanctis, atque etiam ipsa B.V. Maria ob periculum idololatriæ: uti docet etiam S.Tho.*cit.a.*3.*ad* 3. dicens: creaturæ rationali debetur reverentia propter se ipsam, & ideò si creaturæ rationali, in qua est imago Dei, exhiberetur adoratio Latriæ (respectiva nimirùm) posset esse erroris occasio, ut scilicet motus adorationis sisteret in homine, in quantum res quædam, & non referretur in Deum, cujus est imago. Sic S. Doctor, qui tamen alibi 2.2.*q.*84.*art.*1.*ad* 1. expressè fatetur: Deum olim in Angelis ipsum repræsentantibus potuisse coli Latria, & meritò.

Præmonitio.

IV. **H**Is ita necessariò prænotatis pro debita explicatione terminorum accedendum est ad materiam maximè propriam primo Præcepto Decalogi, quod sicut affirmativè præcipit Deo debitum cultum exhibere, ita negativè prohibet cultum Deo debitum, ac proprium exhiberi ulli creaturæ. Videndum ergo,quis cultus Deo, quis verò Sanctis, ac rebus sacris exhiberi possit, ac debeat, salvo primo Præcepto. Sectiones ergo tres sequentes mixtæ erunt Theologico-controversisticæ,sed summo compendio decerptæ ex Card. Bellarm. Becan. Greg. de Valent. Sunt enim controversiæ omnium communissimæ, scitu admodùm necessariæ omni Fideli, Pastori maximè.

SECTIO II.

Latria, & Adoratio primo Præcepto mandata.

SUMMARIUM.

11 *Præcepto divino positivo primo Decalogi obligamur adorare Deum Cultu Latriæ.*

12 *Affirmativè quidem tempore, & modo à Deo,& Ecclesia determinato.*

13 *Negativè verò semper obligamur non tribuere ulli creaturæ cultum, sicut Deo.*

14 *Nihil ergo hoc* 1.*præcepto prohibetur tãquã idololatria, quàm cultum Deo debitũ tribuere creaturæ, sicut Deo.*

ASSERTIO I.

P*Ræcepto Divino primo Decalogi naturali, & positivo Deus optimus maximus adorandus est adoratione Latriæ omnium perfectissima, qua nimirùm contestamur nostram subjectionem ad ipsum, ut supremum omnium Dominum, supremæ, & infinitæ Excellentiæ super omnes. Affirmativè quidem tempore, & modo determinato ab ipso Deo, vel Ecclesia:negativè verò, ne ulli unquam creaturæ exhibeatur cultus, seu honor sicut Deo. Nihil ergo primo Præcepto prohibetur tamquam idololatria, quàm honorem Deo debitum tribuere creaturæ sicut Deo.* Ita omnes Orthodoxi. Explico breviter.

§. I. Præcepto Divino primo Decalogi,

NAm præceptum primum Decalogi licèt in terminis negativum,*non habebis Deos alienos coram me,non adorabis ea, neque coles, &c.* virtute tamen simul est affirmativum:*habebis me, solum verum Deum,me solum adorabis atque coles*: prout clariùs exprimitur Deut.6. & Matth.4. *Dominum Deum tuum adorabis,& illi soli servies*. Præceptum verò naturale dictat ipsa ratio cuivis rationis capaci; qua constat cuivis personæ excellenti pro ratione suæ excellentiæ,& dignitatis dignum cultus honorem esse tribuendum. Cùm ergo Deus natura sua sit summæ,& infinitæ excellentiæ, consequens est, eum summa, & perfectissima quadam adoratione esse colendum, quam proprio nomine vocamus Latriam,qua scilicet contestemur nostram infimam subjectionem erga Deum, ut supremum omnium Dominum, Auctorem, Principium, & Finem universorum, supremæ, ac infinitæ prorsùs supra omnes excellentiæ. Unde D. Aug. *lib.*1. de Trinit. *c.*6.*jubemur,non servire creaturæ, sed Creatori*, (ad Rom. 1.) Non eo modo, quo jubemur per charitatem servire invicem (*ad Galat.*5.) quod est Græcè *dulevin*; sed eo modo, quo Deo tantùm servitur, quod est Græcè *latrevin*.Secundùm hane enim servitutem dictum est: *Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli servies*. Quòd autem Deo invisibili, & inspectori cordium etiam actu externo sensibili exhibendus sit cultus, & adoratio, constat ex Scripturis Sacris ejusmodi cultum externum & commendantibus, & præcipientibus, præsertim diversis Sacrificiis: cujus rationem benè dat D. Jo. Damasc. *l.* 2. *de Fide Orthodoxa c.* 13.Quia sicut ex duplici natura compositi sumus,corporali,& spirituali,ita convenit, ut utriusque naturæ operibus, internis scilicet animæ, & externis corporis protestemur nos omnia debere Deo. Et D. August. *lib. de cura pro mortuis habenda c.* 5. aliam indicat rationem dicens: quia externi ejusmodi gestus, & actus corporis habent miram vim ad fovendum, & augendum internum affectum erga Deum: ita loquens; *nescio, quo pacto cum hi motus corporis, fieri non possint, nisi motu animi præcedenti, eisdem exterius visibiliter factis, ille interior invisibilis, qui eos fecit, augeatur: ac per hoc cordis affectus,qui ut fierent hæc,præcessit, quia facta sunt, crescit.* Hæc S. Doctor Augustinus.

§. II. Affirmativè quidem, tempore, & modo ab ipso Deo, vel Ecclesia determinato.

NAm præceptum illud naturale positivum primum Decalogi de adorando solo Deo ex se non determinat nec certa tempora, nec certos ritus, vel modos, quibus colatur Deus, sed in veteri quidem Lege ab ipso Deo per Moysen determinatum fuit diversissimis, ac plurimis præceptis positivis cæremonialibus appellatis, quoad tempus ad diem Sabbati, & certa Festa; quoad modum verò ad diversissima Sacrificia, aliasque cæremonias: in nova autem Lege (præter præceptum Christi de Sacrificio Missæ, & Sacramentis) ab Ecclesia determinatum fuit universaliter quidem pro omni populo Christiano ad diem Dominicam, qua Deus auditione Missæ,& Religiosa feriatione colatur, de quibus speciatim in tertio præcepto: specialiter verò pro Clerici loco,& nomine totius Populi Christiani ad quotidie persolvenda divina Officia, aliosque certos ritus per annum.

§. III. Negativè verò obligat.

UT *nulli creaturæ tribuatur Divinus cultus, sicut Deo.* In quo consentiunt omnes Christiani, & evidenter constat ex terminis præcepti: *Non habebis Deos alienos,non facies tibi sculptile, non adorabis,&c.* De peccatis oppositis agetur *c.seq.* late per totum. Verùm hic controversia est gravissima inter Catholicos, & Hæreticos nostri temporis, quidnam præcisè,& adæquate prohibeatur primo præcepto tamquam idololatria: Hæretici enim, ut evertant ritus religiosos Catholicorum imprudenter, & malitiosè contendunt præcepto hoc prohiberi, tamquam veram idololatriam,omnem prorsùs cultum tam ipsius veri Dei, quàm Sanctorum,&c.qui sine expresso verbo Dei exercetur,& usurpatur: atque adeò non tantùm cultum,& invocationem Sanctorum, venerationem Sacrarum Imaginum,Reliquiarum,&c. verùm etiam Sacrificium Missæ,adorationem Sacrosanctæ Eucharistiæ, omnesque ferè Catholicos ritus colendi Deum, blasphemant, esse idololatriam primo Præcepto Decalogi prohibitam, quòd scilicet non extet expressum Dei verbum, seu mandatum ejusmodi cultus. Idque confirmare nituntur obscuris quibusdam locis,quæ lafissi-

tissimè refert, & optime explicat, & refutat Greg. Valent. to.3 *disp.6.q.10.pu.1.per tot.* quem consule. Contra hos ergo pro fundamento dicendorum in sequentibus, dici ulteriùs in Assertione.

§. IV. *Nihil prohibetur eo præcepto tamquam idololatria, quàm honorem Deo debitum tribuere creaturæ, sicut Deo.*

14 ITa omnes Orthodoxi. Ratio clara est: Quia primo Præcepto in terminis prohibetur idololatria: *non habebis Deos alienos coram me: non facies tibi sculptile: non adorabis ea, neque coles*; sed vera idololatria nihil aliud est, quam creaturæ alicui, v.g. idolo, dęmoni, vel homini, Divinum cultum tribuere, sicut Deo; ergo id solùm, & nihil aliud prohibetur primo Præcepto: minor præterquam quòd ex ipsa nominis ethimologia pateat,

I. Probatur ea S.Scriptura, quæ obique cultum veri Dei per antithesin opponit cultui idolorum, & falsorum Deorum: & idololatriam ceu phrasi Hebræa fornicationem vocat, cultum idolorum, simulacrorum, falsorum Deorum, adorare opera manuum hominum, quæ oculos habent, & non vident: Loca sunt innumera, & ubique obvia: Ex.gr. Sap. 14. *Hec fuit vitæ humanæ deceptio, quoniam, aut affectui, aut Regibus deservientes homines, incommutabile nomen lapidibus, & lignis imposuerunt*. Et luculenter Jer. c. 2. ita invectus in idololatras: *mutavit gens Deos suos, & certò ipsi non sunt Dii. Populus verò meus mutavit gloriam suam in idolum. Obstupescite cœli super hoc, & portæ ejus desolamini vehementer: Duo enim mala fecit populus meus; me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, & foderunt sibi cisternas, &c.* Non potuit Propheta clariùs exprimere idololatriam, non solùm continere aversionem à vero Deo, sed etiam conversionem ad creaturam fragilem, scilicet idolum, ut ad Deum suum Divino honore colendum, quod mox magis exprimit dicens? *dicentes ligno: Pater meus es tu: & lapidi, tu me genuisti. Verterunt ad me tergum, & non faciem, & in tempore afflictionis suæ dicent: surge, & libera nos: ubi sunt Dii tui, quos fecisti tibi? surgant, & liberent te in tempore afflictionis tuæ, &c.* Ergo idololatria vera non potest consistere cum cultu aliquo ipsius veri Dei, sed dicit cultum creaturæ, vel idoli tamquam Dei.

II. Confirmatur id ipsum luculenter testimoniis SS. PP. Tertul. lib. De Idol. initio: *Idololatria Deo fraudem facit, honores illi suos negans, & conferens aliis, &c.* Lactant. lib. 1. Divinar. Inst. c. 19. negat factum esse umquam, ut qui falsos Deos colit, etiam Deum coluerit: neque fieri potest: *quoniam si honos idem tribuatur aliis, ipse omninò non colitur*. S. Greg. Nazianz. Orat. in Christi Nativ. Idololatriam definit: *Adorationis à Deo ad creaturam translationem*. D. Aug. lib. 1. De Trin. c. 6. *Jubemur servire, &c.* addit: *Unde Idololatrę dicuntur, qui simulacris eam servitutem exhibent, quę debetur Deo: secundùm hanc enim servitutem dictum est: Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli servies*, D. Ambr. in c. 1. ad Ephes. *Idololatria Dei honorificentiam usurpat, & vindicat creaturæ*. Similia alii passim. Nullo ergo sensu Scripturæ vel SS.PP. cultus aliquis veri Dei potest vocari idololatria.

III. Nihil urget principale fundamentum Hęreticorum ex Deut. 12. Ubi variis præceptis præscripto cultu veri Dei adjicitur novum præceptum: *Quod præcipio tibi, hoc tantùm facito Domino: nec addas quidquam, nec minuas*: Ergo (inferunt) quidquid in cultu etiam veri Dei, in verbo Dei præceptum non est, prohibitum est, superstitiosum est, idololatria est. Idque confirmant aliis locis Scripturæ attamen re ipsa loquentibus de cultu idolorum, & non veri Dei, ut benè monstrat *Valent. sup. cit.* Hoc Achille eversum, & prostratum volunt omnem prorsùs cultum religiosum Catholicorum, etiam circa verum Deum Christum, Eucharistiam, nedom circa Sanctos, vel res sacras. Responsio plana, patens, & facilis est: Nihil ad nos; præceptum enim illud: *hoc tantùm facito Domino, &c.* ea claro contextu præcise respicit, & determinat illa præcepta cæremonialia data Judæis, & Sacrificiis, & ritibus in Dei cultu adhibendis prohibet aliquid addi, vel minui, ne scilicet populus ille carnalis in superstitiones, vel idololatriam deflecteret: atqui præcepta illa cæremonialia, sicut & Legalia vetera per novam Legem abrogata nihil ad nos Christianos: ergo neque illud præceptum superadditum ad nos spectat: negatur ergo tota consequentia. Sed neque verum est, omne peccatum contra illud præceptum in vero Dei cultu factum fuisse idololatriam: nam etiam prohibitum erat extra Templum, vel locum à Deo electum offerri Deo Sacrificia: At quis umquam dixit (præter malitiosos Hæreticos) extra Templum Sacrificium offerre Deo fuisse tunc idololatriam? Quod clarè significatur 2. Paralip. 33. ubi dicitur descripta pęnitentia Manassis: *Qui postquam coangustatus est, oravit Dominum Deum suum: & egit pœnitentiam valdè, &c. & abstulit deos alienos, & simulacra de domo Domini, &c. præcepitque Judæ, ut serviret Domino Deo Israel*. Tamdem subditur: *Attamen adhuc populus immolabat in excelsis Domino Deo suo*. Septuaginta habent: *populus immolabat: sed Domino Deo suo*. Sensus manifestus est, etsi tunc idololatria sublata fuerit, attamen adhuc peccabat populus extra locum debitum immolando, non quidem idolis, sed Domino Deo, non utique ampliùs peccato idololatriæ, sed alio inobedientiæ.

IV. Insuper posito (minimè concesso) præceptum illud etiam spectare ad nos Christianos. *Respondetur*: Illo præcepto excludi non omnem prorsùs cultum qualicumque modo non præceptum, sed illum tantùm, qui ita non est præceptus, ut etiam sit prohibitus, quod tripliciter probatur. 1 ex toto contextu ejusdem Deut. 12. Ex quo constat, Deum solùm voluisse excludere ritus impios gentium, utique prohibitos. 2. Ex phrasi Scripturæ in aliis locis, quibus non præceptum idem dicitur, ac contra præceptum, vel prohibitum, ut Deut. 17. *Cùm reperti fuerint apud te, &c. vir, aut mulier, qui faciunt malum &c. & adorent solem, & lunam, & omnem militiam cęli, quæ non præcepi*, idest, prohibui. 3. Certissimè constat ex Scripturis cultus aliquos voluntarios esse Deo gratos, quamvis à Deo non sint præcepti; ut votum, juramentum, observatio aliquorum Festorum ob beneficiorum memoriam, uti absque omni Dei mandato factum est. *Judith. 15. Ester. 9.* Item cęlebs vitæ ad puriùs serviendum Deo, de quo Apost. 1. *ad Corint. 7. Præceptum Domini non habeo*: latè tamen commendat virginitatem, & vitam cœlibem. Denique etsi de multis ritibus colendi Deum nullum extet præceptum scriptum, sint tamen præcepta tradita ex traditione Apostolica, & Auctoritate Ecclesiæ proposita, quam frustrà nituntur adversarii avertere. Itaque quoad ritus Ecclesiæ in colendo Deo, Christo, Eucharistia, nullam prorsus possunt ostendere idololatriam Hæretici, nisi ea falsissimo principio, modò everso; omnem cultum etiam veri Dei absque ejus expresso mandato, esse idololatriam. Hoc autem multò magis urget in cultu Sanctorum, & Rerum sacrarum. Sit ergo

SECTIO III.

De Cultu, & Invocatione Sanctorum.

SUMMARIUM.

15 *Primo præcepto Decalogi non prohiberi, sed licitum, & Sanctum esse cultum Duliæ Sanctorum.*
16 *Probatur 1. Ratione.*
17 *II Ex Scriptura, & SS. Patribus multipliciter.*
18 *Objectiones Hæreticorum*
19 *Solvuntur.*
20 *Sanctos pro nobis orare,*
21 *Ac proinde salubriter à nobis invocari, probatur multipliciter.*
22 *Objectiones Hæreticolum*
23 *Diluuntur.*

ASSERTIO II.

PRimo Præcepto Decalogi minimè prohibitum, sed licitum, & sanctum est, Sanctos Angelos, & homines, seu animas beatas in cœlis colere, cultu aliquo sacro, & religioso, majori, quàm civili, & politico; quem vocamus cultum, vel adorationem Duliæ. Est de Fide Catholica, definita in variis Conciliis, maximè in *Synodo secunda Nicęna, &c.* Et novissimè in Conc. Tr. *sess. 25.* initio *in Decreto de Purgatorio*. Est omnium Catholicorum contra omnes Hęreticos nostri temporis, & paucos eorum veteres Antesignanos: *Vigilant. VViclefum*, ac alios. 15

I. Probatur *Ratione*.

PRimo Præcepto prohibetur solùm idololatria, qua creaturæ divinus honor tribuitur sicut Deo: utpotè animo protestandi suam subjectionem erga alterum, ut Deum, seu supremum Dominum suum: atqui talis cultus, seu adoratio minimè tribuitur Sanctis, sed longè inferior, quo scilicet contestamur nostram submissionem erga Sanctos ob eorum excellentiam creatam supernaturalem, ut speciales amicos Dei, Principes cœli, Patronos, & Advocatos nostros apud Deum, ut constat omnium Catholicorum consensu, & confessione: Et Hæreticis oppositum impudentissimè mentientibus in Catholicos optimo jure respondetur, quod 16

respon-

respondit *D. Hier. Vigilantio* Hæretico, qui primus fermè cultum Sanctorum impugnavit, & idololatriam vocavit: *Quis o insanum caput, aliquando Martyres adoravit? Quis hominem putavit Deum?* Deinde ipsa ratio dictat, cuivis personæ excellenti pro ratione excellentiæ debitum, ac congruum exhibendum esse cultum, honorem, vel venerationem: sed Sancti Dei habent excellentiam peculiarem supernaturalem, etsi infinitè inferiorem Divina, tamen etiam multò majorem, & superiorem omni prorsùs excellentia humana naturali, utpotè inamissibilis gratiæ, & amicitiæ Dei, ac sempiternæ gloriæ: ergo debetur eis cultus aliquis, utpotè inferior cultu divino, major tamen cultu civili, & politico, adeòque inter utrumque medius, quem vocamus *Duliæ*.

Denique si honor civilis debetur civili, seu humanę virtuti, sapientiæ, potentiæ, nobilitati, &c. Ergo honor plùs quàm civilis debetur supernaturali virtuti, sapientiæ, dignitati, &c. Sed Sancti in immensum excellunt supernaturali virtute, & sanctitate consummata, & sapientia perfectissima in clara visione Dei & omnium rerum in Deo velut speculo relucentium, ac potentia, nobilitate, & dignitate velut Reges, & Principes cœlestes. Luc. 22. *Ego dispono vobis Regnum*, &c. Apoc. 3. *Qui vicerit, dabo ei sedere mecum in throno meo*. Et alibi: ergo Sanctis debetur honor, seu cultus aliquis altiòr, & plùs quàm civilis, ac politicus.

II. Ex S. Scriptura, & Patribus.

17 CErtissimè constat ex Sacris Litteris, creaturis sacris, plùs quàm civilem cultum esse exhibitum, etiam à Sanctis, & sanctè, qualem nos volumus exhibendum Sanctis, & *Duliam* vocamus.

I. Psalm. 98. *Adorate scabellum pedum ejus, quoniam sanctum est*. Quo scabello intelligitur arca Testamenti, uti vocavit Salomon 1. Paralip. 28. dicens. *Cogitavi, ut ædificarem domum, in qua requiesceret arca fœderis Domini, & scabellum pedum Domini Dei nostri*. Et Psalm. 131. *Introibimus in tabernaculum ejus, adorabimus in loco, ubi steterunt pedes ejus* Et mox sequitur: *Surge, Domine, in requiem tuam, tu, & arca sanctificationis tuæ*: Atqui certum est; ibi sermonem esse de aliquo cultu, utique non civili politico, sed aliquo altioris ordinis, & sacro ob excellentiam aliquam supernaturalem, *quoniam Sanctum est*, ait textus: ergo licitus, & sanctus est aliquis cultus plùs quàm civilis creaturæ., qualem nos Sanctis exhibemus, ac *Duliam* vocamus.

II. In eadem Scriptura referuntur etiam Angeli adorati, etiam ab hominibus sanctis, & prudentibus *Genes. 18. Abraham* tres Angelos in specie hominum sibi apparentes adoravit pronus in terram. Similiter *Genes. 19.* Loth duos Angelos adoravit pronus in terram. Nec verisimilis est Hæreticorum responsio, dicentium Abraham, & Loth illos Angelos putasse homines esse, & ideò cultu solùm politico adorasse. Clariùs n. 22. *Aperuit Dominus oculos Balaam, & vidit Angelum stantem evaginato gladio, adoravitque eum pronus in terram.* Audis, non priùs adoravit, quàm Angelum cognovit: ridiculum autem est dicere Angelis deberi, cultum humanum civilem, politicum. Item *Josue* 5. cum vidisset Josue virum stantem evaginato gladio, dixit? *Noster es, an adversariorum? Qui respondit: nequaquam, sed sum Princeps exercitus Domini, & nunc venio*: continuo *cecidit Josue pronus in terram, & adorans ait*, &c. Non adoravit, ut Deum cultu Latriæ, quia Angelus dixerat, se esse ministrum Domini. Nec, ut hominem cultu civili, quia non priùs adoravit, quàm intellexit esse Angelum; Dei Legatum: ergo aliquo cultu medio, sacroque, quem *Duliæ* dicimus. Nec potest dici: Josue male fecisse, & idololatriam commisisse; quia Angelus non solùm eum non prohibuit ab adoratione, sed etiam majorem reverentiam injungens dixit: *solve calceamentum tuum de pedibus tuis, locus enim, in quo stas, sanctus est*. Nec locus ille alias profanus in campestribus Jericho erat sanctus, nisi ex præsentia Angeli.

III. Eadem S. Scriptura refert etiam Sanctos homines adoratos 1. *Reg.* 28. Saul adoravit animam Samuelis sibi apparentem: certum autem est animabus defunctis non competere cultum civilem politicum. Nec potest dici Saulem errasse, quia nec Samuel, nec Scriptura eum reprehendit. Item 3. *Reg.* 18. *Abdias* vir sanctus *cecidit super faciem suam* adorans Heliam. Nec potest dici adorasse cultu civili ob excellentiam humanam: major enim erat *Abdias* unus ex Principibus Regni *Helia* privato homine; adoravit ergo cultu aliquo sacro ob excellentiam supernaturalem, scilicet ut Prophetam, & hominem Dei singulari sanctitate excellentem. Item 4. *Reg.* 2. *Videntes autem filii Prophetarum, qui erant in Jericho, è contra dixerunt: Requievit Spiritus Heliæ super Heliseum: Et venientes in occursum ejus adoraverunt eum proni in teram*. Quem locum aptissimum de adoratione hominis plusquàm civili, & sacra ob supernaturalem excellentiam suo more corrupit Lutherus in sua versione; erasa particula *eum*: cùm tamen habeatur in omnibus prorsùs exemplaribus Latinis, Græcis, & Hebraicis. Tandem *Daniel* 2. Nabuchonosor adoravit Danielem: Quis autem dicat potentissimum Regem adorasse Danielem unum ex suis captivis cultu civili politico ob humanam excellentiam? adoravit ergo cultu majori, & sacro ob excellentiam supernaturalem, tamquam hominem Deo plenum, & minimè per errorem, nam adorans dixit: *verè Deus vester, Deus Deorum est, Dominus Regum revelans mysteria, quoniam tu potuisti aperire hoc Sacramentum*.

§. Nec refert (quod ineptissimè cavillantur Hæretici) in Scriptura non referri adorationem hominum Sanctorum in cœlo, quia in Veteri Testamento nullus adhuc Sanctus fuit in cœlo, in Novo autem Testamento, quando scriptum est, adhuc pauci.

IV. Probatur auctoritate irrefragabili, ac unanimi consensu SS. PP. Græcorum, & Latinorum, totius Antiquæ Ecclesiæ. Ex Græcis omnes. Origen. hom. 3. in diversos. *Horum* (SS. Martyrum) *memoria super, ut dignum est, in Ecclesia celebratur*. D. Athanas. *li. De virginit. circa finem*. Basil. *Orat. in S. Mamantem*. Et *Orat. in 40. Martyr.* D. Greg. Naz. *Orat. in Machab. & Julianum*. D. Epiph. *hæres. 79.* D. Chrysost. *homil. de SS. Juventio, & Maximo*. D. Cyrill. *de Alex. li. 6. ad Julian.* D. Damascen. *de Fide Orthodoxa li. 4. c. 16* inter alia dicens: *Honorare decet Sanctos, & amicos Christi, ut filios, & hæredes Christi*. Tertullian. *li. De corona milit.* D. Cyprian. *Lib. 4. Epist.* 5. inter alia dicens: *Martyrum passiones, & dies anniversaria commemoratione celebramus*. S. Ambros. Sermon. 6. in fine: *Quisquis honorat Martyres, honorat & Christum, & qui spernit Sanctos, spernit & Dominum*. D. Hieron. Epist. ad Riparium: *Honoramus servos, ut honor servorum redundet ad Dominum*. Et in vita D. Paulæ: *Vale, ò Paula, & cultorem tuum orationibus adjuva*. D. Aug. Sermon. 1. De SS. Petr. & Paul. *Beatissimum Petrum piscatorem modò genibus provolutis adorat gentium multitudo*. Idem docet *Epist. 44. & alibi*. D. Greg. *li. 3. Dialog. c. 24.* Bernard. Sermon. in illud Signum mag. *Amplectamur Mariæ vestigia, & devotissima supplicatione beatis illius pedibus provolvamur*. Et alibi sæpissimè. Aliique Omnes. Textus ad longum lege *l. c.* vel descriptos apud Bellarm. *tr. 1. De Beatitudine Sanctorum Lib. 1. cap. 13. in toto*.

Objiciunt Hæretici.

I. LOca Scripturæ Deuter. 6. *Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli servies*. 18 1. ad Timoth. 1. *Soli Deo honor, & gloria*. Galat. 4. *Hi, qui natura non sunt Dei, serviebatis*. In Græco est verbum *Dulevin*, ut etiam Dulia excludatur eorum, qui non sunt natura Dii, seu Deus verus. Alia loca minoris momenti, & nil urgentia consultò omitto. II. Exẽpla Scripturę objiciunt *Esth.* 1. Mardochęus noluit adorare, seu genuflectere coram Aman, rationem reddens: *Timui, ne honorem Dei mei transferrem ad hominem, & ne quemquam adorarem, excepto Deo meo*. Act. 14. Paulus, & Barnabas vetant Lycaonios volentes se adorare. Et *Apoc.* 19. Angelus Joanni volenti se adorare dixit: *vide, ne feceris, conservus tuum sum, &c. Deum adora*. III. Dicta aliquot PP. *S. Athanas.* ex professo docet: neque Angelos, neque SS. homines adoratione colendos esse. *D. Epiphan. in hæresi Collyridiani* sępiùs repetit, Mariam non esse adorandam, sed solùm Deum. D. August. lib. De vera Religione cap. 55. disertè dicit. *Non sit nobis Religio cultus hominũ mortuorũ, quia si piè vixerunt: non sic habentur, ut tales quęrant honores, sed illũ à nobis coli volunt, quo illuminante lętantur meriti sui nos esse consortes*. IV. Rationem. Duplex tantùm est honor, vel cultus, religiosus Deo debitus; & civilis, debitus hominibus excellentibus: at Sanctis non convenit cultus religiosus, cùm non sint Dii; nec civilis, cùm non versentur nobiscum civiliter: ergo nullus: Ita Calvin. *li. 1. Instit. c. 11. & 12.* Addens ineptam esse distinctionem Catholicorum: *Sanctos coli Dulia, & non Latria*, cùm enim Latria significet, cultum, colere sine Latria erit colere sine cultu. Insuper plus est Dulia, id est servitus, quæ tantùm Superiori debetur, quàm Latria, id est, cultus, qui etiam exhibetur æquali.

Respondent Catholici.

AD I. Omnia illa loca Scripturæ, & similia debere intelligi de adoratione, servitute strictè sumpta, prout soli Deo competit ob supremam ejus, & infinitam excellentiam, ac supremum dominium, prout hactenùs explicatum est: tali autem cultu, & adoratione nos adorare Sanctos, mendacium, & calumnia est Hereticorum. Ad II. Similiter respondetur, omnibus illis locis negatos, & recusatos

esse cultus Divinos Deo debitos. Nam Aman superbissimus omninò ambiebat cultum aliquem Divinum. Lycaonii non solùm adorare volebant Paulum, & Barnabam, sed etiam, ut Diis immolare boves adductos: ideòque meritò scissis vestibus præ horrore repulsi sunt. Angelus ille apparebat in persona Dei, dixerat enim: *Ego sum primus, & novissimus, & vivus, & fui mortuus* (Apocalypsis 1.) *& ecce sum vivens, &c.* adeòque meritò fuisset à Joanne adoratus pro Deo, vel Christo, nisi id explicasset, quis esset, sicque eum cultum recusasset, fortè non recusaturus aliam venerationem sibi competentem. Prout explicat D. August. qu. 61. in Genes. *Talis enim*, dicens, *apparuerat Angelus, ut pro Deo posset adorari, & ideò corrigendus erat adorator.* Quamquam aliter D. Greg. *lib. 17. moral. c. 11.* & Rupert. *in cap. 19. Apoc.* respondeant, Angelos, qui in Veteri Testamento passi sunt se adorari ab hominibus, in Novo Testamento ob reverentiam Sacratissimæ Humanitatis Christi in Divinam Personam assumptæ præ molestia id recusare.

III. Apertissimum est ex contextu ipsorum Locorum citatorum, SS. PP. loqui contra errores Gentilium, & superstitiones etiam quorumdam Christianorum illorum temporum, qui B. V. Mariæ, vel Sanctis defunctis divinos honores detulerunt. Nam quòd Sancti aliàs debito honore prosequendi sint, iidem SS. PP. sexcentis aliis locis clarissimè asseruerunt, & docuerunt, ex quibus aliqui suprà allegati sunt. Hæretici autem dissimulantes, nequiter plura, & clara, importunè, & impudenter pauca, & obscura corrodunt. Vide P. Jacobum keller *in suo Catholico Papatu to. 2. art. 7. per totum* latissimè.

Ad IV. Negatur Major ex dictis *sect. præc.* Datur enim cultus medius inter religiosum, & civilem, sicut datur excellentia media inter divinam, & humanam naturalem, scilicet supernaturalis creata Beatorum, Angelorum, Sanctorum. Deinde inepta est sequela Calvini, non distinctio Catholicorum, qui cùm dicunt sanctos coli Dulia, & non Latria: Latriam, etsi primæva significatione Græca significet quemvis cultum, non tamen accipiunt pro quovis cultu, sed pro cultu illo, qui soli Deo debetur ob ejus excellentiã divinam: adeòque Sanctos colere absque Latria, non est colere absque omni cultu, uti ineptit Calvinus, sed est colere absque illo speciali cultu soli Deo proprio, quem nos appropriato nomine vocamus *Latriam*. Denique quod Hæretici objiciant, nos Templa, Altaria extruere, Sacrificia offerre, Festa agere Sanctis tamquam Diis more suo, imprudenter mentiuntur, & imponunt Catholicis, cùm illa omnia principaliter fiant Deo, & non nisi secundariò in memoriam Sanctorum, & venerationem ipsis competentem, ut constat unanimi consensu, & doctrina Catholoricorũ. Et de Templis docet D. August. *li. 8. De Civit. Dei c. 27.* De Sacris lib. 20. contra Faustum, c. 21. Eadem est ratio de Festis.

ASSERTIO III.

Beati Angeli, & Sancti, & orant pro nobis, & à nobis, rectè & salubriter invocantur tamquam Intercessores apud Deum. Utrumque est de Fide Catholica, contra Hæreticos, eorumque archiducem *Vigilantium à D. Hieronymo* peculiari libro confutatum.

§. I. *Sancti pro nobis orant.*

20 I. Probatur ex Scriptura Jerem. 15. *Si steterit Moyses, & Samuel coram me, non est anima mea ad populum istum.* Ergo Moyses, & Samuel jam defuncti poterant, & solebant orare pro populo Judeorum, alioquin si numquam orassent, vel orare non potuissent, inepta esset hæc Dei locutio, perinde ac si quis diceret: Si charissimum jumentum meum oraret pro te, tamen nihil impetraret. 2. *Machab. ult.* De S. Jeremia Propheta dudum defuncto dicitur: *Hic est fratrum amor, & populi Israel, hic est, qui multum orat pro populo, & universa sancta civitate Jeremias Propheta Dei.* Quod si ergo tunc Sancti in Lymbo existentes orabant pro viventibus, quantò magis orabunt nunc Gloriosi in cœlis pro nobis, necessitates nostras olim experti, & modò in Deo videntes. *Apoc.* 5. describuntur viginti quatuor Seniores in cœlo procidisse coram Deo habentes *phialas aureas plenas odoramentorum, quę sunt Orationes Sanctorum.* Apocal. 8. *Ascendit fumus incensorum de orationibus Sanctorum de manu Angeli coram Deo.* Ubi de intercessionibus Sanctorum pro Ecclesia exponunt SS. PP. & Interpreres unanimiter. Deinde *ib. c. 6.* Animæ SS. Martyrum clamore magno petunt vindictam de interfectoribus suis; ergo multò magis petunt misericordiam pro viventibus. 2. Petri 1. *Dabo operam, & frequenter habere vos* (commendatos, vel in animo meo) *post obitum meum, ut horum memoriam faciatis*: Ergo Sancti saltem gerunt curam. Quin insuper *Luc. 16.* Dives in inferno orat pro fratribus suis, mitti ad eos Lazarum, qui eos commoneat, ne & ipsi veniant ad hunc locum tormentorum: ergo multò magis justi, & Sancti in cœlis orabunt pro fratribus suis, & & tota Ecclesia.

II. Probatur ratione duplici Theologica. Certissimum est ex Scriptura, Angelos orare pro nobis. *Tob. 12. Zachar. 1. Apocal. 8. Daniel. 10. Psalm. 90. Matth. 18.* Ergo multò magis id faciunt Spiritus, & animæ Beatorum, cùm & habeant omnia quoad hoc, quæ habent Angeli, utpotè intellectum, voluntatem, visionem Dei, & gratiam, & charitatem erga nos. Et insuper aliquid habent præ Angelis, quòd sint confratres nostri in Christo, & membra Ecclesiæ, nobis magis conjuncti, quàm sint Angeli, atque experti miserias, & pericula nostra. Unde Ambros. lib. 8. in Luc. *Sicut Angeli præsunt, ita & hi, qui vitam meruerunt Angelorum.* Rursùs certissima fide constat in Scripturis, Justos viventes utiliter orare pro aliis, ut patet de *Moyse Exod. 32. Psalm. 105.* ubi dicitur: *Et dixit, ut disperderet eos, si non Moyses, electus ejus, stetisset in confractione in conspectu ejus.* Et Job. 42. Deus ipse mandat amicis Job. *Ite ad servum meum Job, & offerte holocaustum pro vobis: Job autem servus meus orabit pro vobis, faciem ejus suscipiam, ut non vobis imputetur stultitia:* Ergo multò magis sancti locati in cœlis orabunt pro nobis, nam ut rectè ait D. Hier. lib. contra Vigilant. *Si Apostoli, & Martyres adhuc in corpore constituti, quando pro se adhuc debent esse soliciti, pro aliis orant, quantò magis post coronas, victorias, triumphos.* Et S. Leo Papa serm. 2. *Petrus tunc plenius, & potentiùs ea, quæ sibi commissa sunt, peragit.* Rationem dat *D. Thom. 2. 2. quæst. 83. a. 11.* cùm Oratio pro aliis facta ex Charitate proveniat, idcircò quanto sancti, qui sunt in Patria, sunt perfectioris Charitatis, tantò magis orant pro viatoribus, qui orationibus juvari possunt, & quantò sunt conjunctiores Deo, tantò eorum orationes sunt efficaciores, habet enim hoc divinus ordo, ut ex Superiorum excellentia in inferiora refundatur, sicut ex claritate solis in aerem.

III. Probatur Auctoritate, & doctrina unanimi SS. PP. Cyprian. lib. 1. *Epist.* ex professo. Greg. Naz. orat. 14. De obitu patris sui dicit: *Nũc magis proficit nobis precibus, quã antea doctrina.* D. Chrysost. *serm. de SS. Juventio, & Maximo.* D. Hier. ex professo *contra Vigilant.* D. August. *li. 7. De Baptismo contra Donatistas.* S. Leo Papa *tr. 3. De anniversf. & serm. 1. De SS. Petro, & Paulo.* Aliique passim, omnes citandi *§. seq.*

IV. Probatur Historiis authenticis, & Sanctorum apparitionibus, qui apertè testati sunt, se pro viventibus orare, ac beneficia impetrare. Sic D. Aug. lib. de cura pro mortuis habenda c. 16. ait: *non solùm beneficiorum effectibus, verùm etiam ipsis hominũ aspectibus confessorem apparuisse Felicẽ, cũ à Barbaris Nola oppugnaretur: audivimus non incertis rumoribus, sed testibus certis.* Et Euseb. *li. 6. Hist. c. 5.* describit: S. Potamienam Martyrem carnifici orationes in cœlo promisisse. Deinde triduo à morte apparuisse, coronam capiti imponendo in signum futuri martyrii. Similia passim habentur plurima apud S. Basil. *Orat. De S. Mamante Martyre.* Greg. Naz. *Orat. 1. in Julian.* Et Oratione *de S. Cæsario*, Gregor. Nyssen. *Orat. De vita S. Gregor. Neocæsar.* Theodor. *li. 3. Histor. c. 24.* S. Ambros. *de SS. Gervas. & Protas. Et sermon. De S. Agnete.* Sulpit. *in vita S. Martini.* Qui omnes Auctores sanctitate, & doctrina celebres ante mille annos floruerunt: eosque omnes mendacii, seu falsitatis insimulare, intolerabilis, sed hæreticis non insueta est impudentia.

§. II. *Sancti proinde invocandi.*

I. Probatur ex Scriptura *Job. 5. voca ergo, qui tibi respondeat, & ad aliquem sanctorum convertere.* Exod. 32. *Itaque ores Moyses: recordare, Domine, Abraham, Isaac, & Jacob servorum tuorum.* Psal. 131. *Memento, Domine, David, & omnis mansuetudinis ejus: propter David servum tuum non avertas faciem Christi tui.* Dan. 3. *Ne auferas misericordiam tuam à nobis propter Abraham dilectum tuum: & Isaac servum tuum, & Israel sanctum tuum.* §. Hic notandum, quia in Veteri Testamento ante Christi adventum Sancti, qui moriebantur, non intrabant cœlum, neque Deum videbant, nec consequenter cognoscere poterant ordinariè preces viventium, ideò non fuit consuetum, ut vivi orarent eos alloquendo: v. gr. dicendo: *Sancte Abraham, ora pro nobis*; sed solùm orabant homines ejus temporis ad Deum allegando merita Sanctorum, qui jam obierant, ut ii ipsorum orationibus juvarentur. Unde D. Aug. q. 194. in Exod. ait; *admonemur, cùm merita nostra nos gravant, ne diligamur à Deo, relevari nos apud Deum illorum meritis posse, quos Deus diligit.* Idipsum docet D. Chrysost. *Hom. 42. in Genes. & homil. 27. in Matth.* 21

II. Probatur ratione Theologica. Certissimum est ex S. Script. homines sanctos viventes à viventibus rectè asse in

vo.

vocatos 1. *Reg.* 7. dicunt filii Israel ad Samuelem: *ne cesses clamare pro nobis ad Dominum Deum nostrum, ut salvet nos de manu Philistinorum.* Job.ult. *Ite ad servum meum Job.* Jer. 42. *Dixeruntque ad Jeremiam Prophetam: cadat oratio nostra in conspectu tuo, & ora pro nobis ad Dominum Deum tuum, &c.* Baruch.1. *Pro nobis ipsis orate ad Dominum Deum nostrum, quia peccavimus Domino Deo nostro.* Et in nova Lege frequentissime Rom. 15. *Obsecro vos, fratres, per Dominum nostrum Jesum Christum, & per Charitatem Sancti Spiritus, ut adjuvetis me in orationibus vestris pro me ad Deum.* Et Jac. 5. *Orate pro invicem, ut salvemini: multùm enim valet deprecatio justi assidua.* Quod si ergo Sancti, ac justi adhuc in terra peregrinantes rectè invocantur: ergo multò magis eosdem Sanctos nunc cum Christo regnantes licebit invocare. *Probatur consequens.* Si sancti nunc in cœlis non possent invocari à nobis, esset, vel quia nollent, vel quia non possent pro nobis intercedere, vel quia non scirent nostras preces, & invocationes. *Non primum:* quia nunc sunt majori Charitate præditi, quam antea; atque ut loquitur *D. Cyprian. ser. de mortalitate*; soliciti. *Neque secundum*; quia si poterant, dum adhuc erant peregrini, quantò magis nunc possunt in Patria Beati, & inamissibili gratia, amicitia, ac beatifica fruitione Deo uniti? *Neque tertium*: quia sancti in cœlo beatificè, & intuitivè vident divinam essentiam, in qua tamquam vivo speculo creaturæ omnes præsentantur, adeòque etiam preces à nobis ad ipsos fusæ: aut certè alio modo ipsis à Deo revelantur. Certè Beati in Beatitudine æquales Angelis ea ratione, qua Angeli possunt cognoscere pœnitentiam peccatoris in terra, de qua tantoperè lætantur in cœlis Luc. 15. *Gaudium erit coram Angelis Dei super uno peccatore pœnitentiam agente*: eadem ratione sancti poterunt cognoscere preces nostras. Saltem denique sanctis in cœlo regnantibus non denegandum est id perfectionis, quod ipsis in hac vita etiam sæpè concessum fuit: atqui sanctis in hac vita sæpè concessum fuit cognoscere occulta aliorum etiam absentium. 1. *Reg.* 9. Samuel cognovit omnia, quæ erant in corde Saul. 4. *Reg.* 5: Elisæus scivit omnia, quæ à servo Giezi absente erant perpetrata cum Naaman Principe, &c. Item 4. *Reg.* 6. Idem scivit omnia consilia Regis Syriæ, eaque detexit Regi Israel. *Daniel.* 2. Daniel scivit occultum somnium Nabuchodonosor. *Act.* 5. Petrus scivit occultam fraudem Ananiæ. Hoc argumentum numquam adhuc solvere potuerunt Hæretici: solùm obscurè ajunt, aliam esse rationem vivorum, aliam mortuorum; at quænam sit alia ratio, explicare nequeunt, nisi trita illa cantilena invocationem mortuorum esse invocationem, & cultum sacrum in scriptura prohibitum. De quo mox §. *seq.*

III. Probatur Auctoritate antiquissima, & continua Conciliorum, & SS. PP. Concil. Calced. *actione* 11. *Synod.* 6. *Generali can.* 7. ubi dicitur. *Solo Deo Creatore adorato, invocet Christianus sanctos, ut pro se intercedere apud Majestatem Divinam dignentur.* Similiter VII. Synod. General. act. 6. *Cum timore omnia agamus, postulantes intercessiones incontaminatæ Deiparæ. Item SS. Angelorum, omniumque sanctorum.* Concil. *Gerundense cap.* 2. *Aurelianense. Mogunt. sub Carolo Magn. can.* 33. *Tolet. V. cap.* 1. *& VI. cap.* 6. *Braccar. II. c.* 9. quo inducuntur Lytaniæ cum invocatione Dei, & sanctorum triduo ante Ascensionem, quæ Concilia ferè omnia consensu Ecclesiæ universalis celebrata sunt ante mille annos. SS. PP. Sententias latè recitant Bellarmin. *tom.* 1. *De Beatitud. sanctor. lib.* 1. *cap.* 18. Becan. *in Manuali controvers. lib.* 1. *cap.* 1. Jacob. Keller. *in Papatu Cathol lib.* 1. *art.* 7. per totum latissimè. Antiquissimos quosdam audiamus. Origenes in Threnis, sive planctu. *Incipiam me genibus prosternere, & deprecari omnes Sanctos, ut mihi non audenti petere Deum propter nimietatem peccati succurrant. O Sancti Dei! vos Lacrymis, fletu, & dolore deprecor, ut procidatis misericordiis ejus pro me misero.* S. Ephrem in Sermonibus de laudibus SS. Martyr. *Precamur, Beatissimi Martyres; qui pro Domino Salvatore, proque illius Charitate sponte tormenta subiistis, ideòque familiariùs Domino conjuncti estis, ut pro nobis miserrimis peccatoribus, & negligentiæ squallore sordentibus Dominum interpellare dignemini, ut superveniat in nos gratia Christi; &c.* D. Greg. Naz. in Orat. S. Cyprian. *Tu verò nos ab alto propitius respice, nostrumque sermonem, ac vitam dirige, & sanctum ovile hoc pasce.* D. Chrys. Hom. 26. in Epist. 2. Corint. *Nam & ipse purpura indutus, peregrè proficiscitur, sepulchra illa SS. Martyrum complexurus, sanctos rogans, ut sibi patrocinentur apud Deum.* Et alibi sæpissimè. D. Ambr. lib. de Viduis: *Obsecrandi sunt Angeli, qui nobis ad præsidium dati sunt. Martyres obsecrandi, quorum videmur nobis quoddam corporis pignore patrocinium vindicare; possunt pro peccatis nostris rogare, qui proprio sanguine etiam, quæ habuerunt peccata, laverunt.* D. Hier. Epist. 27 ad Eustoch. in Epitaphio S. Paulæ: *Vale, ò Paula: & cultoris tui ultimam senectutem orationibus juva. Fides, & opera tua Christo te sociant, præsens faciliùs, quod postulas, impetrabis.* D. August. lib. 7. de Baptis. contra Donatist. c. 9. Ita invocat S. Cyprianum; *adjuvet itaque nos orationibus suis, in istius carnis mortalitate tamquam in caliginosa nube laborantes, ut donante Domino, quantùm possumus, bona ejus imitemur. Obsecro vos per vestram Charitatem, qui securi estis de vobis, solliciti estote de nobis. Intercedite constanter, atque indesinenter pro nobis miseris, multùmque negligentibus peccatoribus.* Atque SS. PP. omnes ante mille annos floruerunt. Greg. Magnus, qui Hæreticis in hac materia inimicus est, ut proinde impudenter mentiantur hæretici, & nominatim *in Apolog. Confession. August. art.* 1. veteres scriptores ante Greg. Mag. nullam fecisse mentionem invocationis sanctorum.

IV. Confirmatur Historiis authenticis, & probatis. Deindè infinitis ferè miraculis, quibus Sancti demonstrarunt se audire preces deprecantium, & viventium, ac eos velle, & posse juvare: præsertim apud Theodoret. *lib.* 1. *hist. cap.* 24. S. Ambros. *serm.* 90. *de S. Agnete.* S. Augustin. *lib* 22. *Civit. Dei c.* 8. Gregor. Turonens. totis libris, *de Gloria Martyr. & Confess.* Gregor. Mag. *lib.* 3. *Dialog. cap.* 22. 25. 24. 37. D. Bonavent. *in Vita S. Francisci*: aliosque innumeros. Omnes autem, ac tantos PP. autem mendacii insimulare, aut omnia ista miracula, vel ficta fuisse, aut ope demonum factu asserere, omninò incredibile est, nisi apud illos, qui omnem fidem amiserunt.

§. III. *Objiciunt Hæretici.*

I. INvocatio Sanctorum cedit in injuriam Dei, qui solus 12
vult invocari: *Invoca me, &c.* Probant variis Scripturæ locis, quibus jubet se invocari. Sed singulariter urgent *Rom.* 10. Scriptum est: *Omnis qui invocaverit Nomen Domini, salvus erit: Quomodò autem invocabunt, in quem non crediderunt?* ergo (ajunt) ille solus invocandus est, in quem creditur: atqui in solum Deum creditur: ergo solus Deus invocandus; aut certè invocando Sanctos facimus illos Deos horribili idololatria.

II. Invocatio Sanctorum cedit in injuriam Christi Mediatoris, qui solus est Mediator, & Advocatus noster. 1 Timoth. 2. *Unus est Mediator Dei, & hominum, Homo Christus JESUS.* Rom. 8. *Christus JESUS, qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis.* Joann. 14. *Ego sum Via, Veritas, & Vita. Nemo venit ad Patrem, nisi per me.* Joann. 16 *Amen amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.* 1. Joann. 2. *Si quis peccaverit: Advocatum habemus apud Patrem JESUM Christum justum.* In quæ verba Divus Augustinus lib. 2. contra Parmenianum cap. 8. sic scribit: *Si Joannes ita diceret: hæc scripsi vobis, ut non peccetis: & si quis peccaverit Mediatorem me habebitis apud Patrem, ego exoro pro peccatis vestris: sicut Parmenianus quodam loco Mediatorem posuit Episcopum inter populum, & Deum. Quis eum ferret bonorum, atque fidelium Christianorum? Quis sicut Apostolum Christi, & non sicut Antichristum intueretur?* Et infrà: *Si esset Mediator Paulus, essent utique, & cæteri Coapostoli ejus, ac sic multi Mediatores essent, nec ipsius Pauli constaret ratio, qua dixerat: unus Deus, unus Mediator Dei, & hominum.*

III. Invocatio sanctorum est signum diffidentiæ in Deum, qui & potens est, & paratissimus nos juvare, & toties nos invitat ad eum orandum. Et Paulus hortatur ad *Heb.* 4. ut cum fiducia accedamus ad thronum gloriæ ejus.

IV: Invocatio Sanctorum inutilis est omninò, cùm non ipsi, sed solus Deus cognoscat nostras preces, & necessitates (1.) Reg. 8. *Tu solus nosti corda omnium filiorum hominum.* (2.) Job. 14. dicitur de mortuis parentibus, *sive nobiles fuerint filii ejus sive ignobiles, non intelliget.* (3.) Eccl. 9. *viventes sciunt se morituros: mortui verò nihil noverunt ampliùs.* (4.) Isa. 63. *Tu es enim pater noster; Abraham nescivit nos, & Israel ignoravit nos.* (5.) 4. Reg 22. dicit Deus Josiæ Regi: *Colligam te ad Patres tuos, ut non videant oculi tui omnia mala, quæ introducturus sum in locum istud.* (6.) Accedit clara Augustini auctoritas lib. de cura mortuor. cap. 13. *Si parentes non intersunt, qui sunt alii mortuorum, qui sciant, quid agamus, aut quid patiamur? Isaias enim Propheta dicit; Abraham nos nescivit, & Israel non cognovit nos.*

Hæc sunt præcipua argumenta Hæreticorum contra invocationem Sanctorum, quorum tria priora efficacissimè, & insolubiliter retorquentur ex Scripturis suprà allatis, quibus constat licitè invocari Sanctos, & Justos adhuc viventes absque injuria Dei, vel Christi Mediatoris, & absque diffidentia in Deum: ergo licebit etiam Sanctos jam Beatos invocare absque injuria Dei, Christi, & diffidentia in Deum. Sed veritatis gratia directè.

§. IV. *Respondent Catholici.*

23 AD I. *Neg. anteced.* Scripturæ enim præcipientes Deum invocare, probant solum Deum esse invocandum ultimate, & principaliter tamquam principalem, & unicum auctorem bonorum, quæ ab ipso petimus: petimus enim principaliter bona supernaturalia gratiæ, & gloriæ, quæ absolute dare in solius Dei, & nullius Sancti potestate est: juxta illud *Psalm. 83. Gratiam, & gloriam dabit Dominus. Ps. 120. Auxilium meum à Domino, qui fecit Cœlum, & terram. Jacob. 1. Omne datum optimum, & omne donum perfectum desursum est, descendens à patre luminum.* Et de tali invocatione, utpote fidem in Deum supponente, loquitur *Apost. l. c.* Tali autem modo Catholicos invocare B. Vir. & Sanctos tamquam principales Auctores bonorum à nobis petitorum, imprudens impostura est, & calumnia Hæreticorum, & sine dubio cederet in injuriam Dei, verissima idololatria. Invocantur ergo Sancti à Catholicis solùm, ut Patroni, & intercessores apud Deum, ut eorum meritis, & intercessione tamquam medio ad id divinitùs ordinato faciliùs, quæ desideramus, impetremus, ut patet omnibus omninò orationibus Ecclesiæ ad Sanctos, quibus solùm petitur, ut eorum intercessione apud Deum beneficia impetremus; adeoque orantur solùm transitivè, ita ut oratio nostra non sistat in ipsis, sed velut transeundo ultimò ad Deum terminetur: sicque invocando Sanctos verissimè ultimatè, & principaliter invocamus ipsum Deum, ut patet confessione omnium Catholicorum. At verò sic invocando Sanctos petere eorum intercessionem apud verum Deum, nullo modo est injuriosum Deo, nec est Sanctos facere Deos, aut colere pro Diis, ut calumniantur Hæretici: sicut petere intercessionem Aulicorum apud Imperatorem, nullo modo est injuriosum Imperii, nec est aulicum facere Imperatorem, aut pro Imperatore colere, vel adorare. Cæterùm hoc discrimen invocandi Deum, & Sanctos non debet semper attendi in nudis verbis, sed in verborum sensu: ut cùm dicimus *S. Petre, miserere mei, adjuva me, da mihi &c.* non est sensus, ut faciat authenticè per potestatem propriam, sed duplicativè per intercessionem; quamquam à talibus verbis consultò abstineatur.

Ad II. *Neg.* similiter *Antec.* Duobus enim præcipuè modis potest quis mediare inter duas partes dissidentes. 1. Solvendo debitum uni parti pro altera, & hoc modo solus Christus est unicus, & principalis mediator inter Deum, & hominem, unus, & principalis Advocatus noster apud Deum: quia nimirùm solus sanguine suo nos redemit, & Deo Patri reconciliavit; adeoque solus pretium persolvit pro nostra salute, justificatione, gratia, & omni bono impetrando à Deo, prout ipse Apostolus citat. explicat: cùm enim dixisset *unus mediator Dei, & hominum Christus JESUS*, mox addidit: *quia dedit redemptionem semetipsum pro omnibus.* 2. Potest quis mediare inter duos solùm orando unam partem, ut alteri debitum remittat, vel bona præstet, & hoc modo Sancti, & justi homines possunt dici mediatores inter Deum, & hominem secundariò; neque id cedit ullo modo in injuriam Christi, quasi ejus mediatio non esset sufficientissima, sed est ex defectu nostro: quia nos scilicet mediationis, & meritorum Christi non semper digni, & capaces sumus; ideò invocamus Sanctos, ut eorum intercessione, mediationis, redemptionis Christi fructus applicentur. Deinde ipsi Sancti omnem suam apud Deum gratiam, & vim impetrandi habent ex meritis Christi; unde eorum invocatio potiùs cedit in honorē Christi. Et hinc patet ad locum Augustini allegatum, qui agit contra Donatistas putantes gratiam Sacramenti pendere ex meritis Sacerdotis, & sic faciebant eum quasi mediatorem principalem inter Deum, & hominem, contra quos acutè arguit ibi S. Doctor.

Ad III. *Neg.* iterum *Anteced.* Quia invocatio Sanctorum nullo modo est ex diffidentia erga Deum, aut de ejus erga nos bonitate, charitate, promissionibus, sed ex diffidentia erga nos ipsos, & nostra merita, & gratiam apud Deum, quia non scimus, an amore, vel odio digni simus; cum ergo constet majori longè, & certa gratia valere Sanctos apud Deum, adeòque longè faciliùs audiri, quàm nos, rectè invocamus eorum patrocinium, prout ipse Deus jussit amicis Job *cap. ult. Ite ad servum meum Job.*

Ad IV. *Neg.* itidem *Anteced.* Omnibus enim illis, & similibus Scripturæ locis solùm probatur, quòd solus Deus naturaliter, & propria virtute cognoscat nostra occulta, & nullus hominum, quod verissimum est. Non enim naturaliter, & propria virtute cognoscunt Sancti in cœlis orationes, vel res nostras, sed solùm supernaturaliter, aut in ipsa visione Verbi, aut ex peculiari Dei revelatione. De quo disputant Theologi in *1. sent. 1. p. de visione beatifica.* Cætera loca 2. 3. 4. 5. agunt de Sanctis, vel defunctis V. Test. qui, quia nondum Beati erant, nec Deum videbant, nullo modo ordinariè res vivorum cognoscere potuerunt. *Sexto loco* Aug. solùm contendit mortuos non interesse rebus vivorum naturali conversatione, sicut fuerant in vivis contra quorundam errores; quod autem Beati supernaturaliter, & divina revelatione sciant, quæ hic aguntur (præter alia loca innumera) docet apertissimè eod. lib. moral. c. 15. & c. 16. dicens: *Non igitur ideò putandum est, vivorum rebus quoslibet interesse posse defunctos, quoniam quibusdam sanandis, vel adjuvandis Martyres adsunt; sed ideò potiùs intelligendum est: quòd per divinam potentiam Martyres vivorum rebus intersunt: quoniam defuncti per naturam propriam vivorum rebus interesse non possunt.*

SECTIO IV.

Cultus sacrarum Imaginum, & Reliquiarum.

SUMMARIUM.

24 *Imagines quid, & cur fiant?*
25 *Licitè habentur Imagines Dei.*
26 *Item imagines SS. Angelorum.*
27 *Ac Imagines Christi, & Sanctorum.*
28 *Licitèque, & sanctè coluntur, & adorantur:*
29 *Cultu tamen; & adoratione respectiva tantùm.*
30 *Objectiones Hæreticorum*
31 *Solvuntur.*
32 *Reliquiæ sanctorum*
33 *Licitè, & sanctè etiam honorantur.*
34 *Cultu tamen item respectivo tantùm ad ipsos sanctos.*
35 *Quo cultu Caro, & Sanguis Christi ex Passione relictus, vel in Eucharistia miraculosè apparens, & aliæ Reliquiæ ex contactu Corporis Christi sanctificatæ, ut Crux, Corona, & alia Passionis instrumenta adoranda sint?*
36 *Objectiones Hæreticorum*
37 *Dissolvuntur.*
38 *Qui Sancti, Imagines, & Reliquiæ possint coli cultu publico, & qui privato?*

ASSERTIO IV.

SAcræ imagines Dei, Christi, & sanctorum rectè habentur, licitè & sanctè coluntur, & adorantur sed cultu, adoratione respectiva tantùm conformi ad sua prototypa. Est de Fide Catholica contra Hæreticos Iconoclastas antiquos, & modernos, definita in variis Conciliis, & novissimè *in Tridént.* paulò anteà citato.

§. I. *Sacræ imagines rectè habentur.*

IMago propriè definitur figura picta, vel sculpta, verè repræsentans aliud, cujus est imago, quo differt ab idolo, quod falsum quid repræsentat, ut imago chimæræ. Tripliciter autem potest fieri, pingi, vel sculpi imago, vel similitudo alterius. 1. Ad exprimendum veram similitudinem formæ, vel naturæ alterius, & hoc modo solùm rerum corporearum, & sensibilium, quæ lineamentis, & coloribus, formæ, & figura præditæ sunt, imagines fieri possunt, & tales inter sacras imagines tantùm sunt imagines Christi hominis, & Sanctorum, quoad formam, & figuram externam corporalem, indirectè tamen solùm repræsentantes animas sacras, at nullo modo possunt esse tales imagines Dei, Angelorum, aut ullarum rerum spiritualium: & qui hac ratione, tentaret facere imaginem Dei, verè constitueret idolum: quia falsum repræsentaret. 2. Ad repræsentandam solùm historiam oculis exhibendam, ut qui vellet depingere expulsionem Adæ ex paradiso, pingeret Deum in forma hominis senis, & gravis deambulantis: Angelum in forma humana juvenili gladium gestantem, Adam, & Evā nudos, &c. non utique ad repræsentandam naturam, vel similitudinem propriam Dei, vel Angeli, sed solùm ad repræsentandum oculis in suis personis, ut in Scriptura legitur; & hoc modo Deum, & Angelos pingi posse, nullus nec Hæretici, nec ipse Calvinus, omnium acerrimus imaginum hostis, negat. 3. Etiam solitariè extra historiam solùm ad repræsentandam aliquam proprietatem, affectionem, operationem, vel mysticam significationem alterius rei, & hac ratione depinguntur Imagines Dei, & SS. Triadis in forma visibili, Divinus Pater in forma Viri senis, quia est antiquus dierum, & principium aliarum personarum: divinus Filius in forma Viri juvenis, quia est filius Patris, & talem naturam humanam assumpsit: Spiritus Sanctus in forma columbæ, quia talis apparuit. Sic Angeli in forma juvenum alatorum; Christus in forma Agni; Evangelistæ in forma qua-

24 (right margin, beside "IMago propriè definitur…")

quatuor animalium depinguntur, omnia ob aliquas proprietates, & mysticas significationes, prout ex Scripturis, & SS. PP. nosse debemus.

§. II. *Imagines Dei.*

25 CErtum omninò esse debet, licitum esse in Nova Lege Deum, & Sanctissimam Trinitatem depingere, & repræsentare in forma corporea, & visibili prædictis modis, etiam extra historiam, juxta communissimam DD. Catholicorum, accedente jam usu Ecclesiæ, in qua jam ubique ferè sunt receptæ ejusmodi imagines: nec credibile est, Ecclesiam toleraturam universaliter aliquid illicitum. *Ratio* sumitur ex S. Scriptura, qua constat, Deum ipsum hominibus apparuisse in forma corporea, & visibili *Gen. 3.* Apparuit. Adæ tamquam homo deambulans ad auram post meridiem *Gen. 28* Jacob vidit Deum in forma visibili *innixum summitati scalæ*. *Isa. c. 6.* vidit *Dominum sedentem super solium excelsum*. *Dan. c. 7.* vidit *Antiquum dierum in throno sedentem*, capite, & crine canum, seu capillis albis, prout pingitur divinus Pater. Deniq; *Matth. 3.* apparuit Spiritus Sanctus in specie columbæ: atqui licitè depingitur, & repræsentatur, quod reverà gestum est, ergo si Deus ipse ita apparuit, ut ex tali forma corporea mentem hominis erigeret ad incorporea, & spiritualia apprehendenda, cur non etiam nobis liceat id pia recitatione pictis, vel sculptis imaginibus imitari, repræsentare, & colere? Attamen fatentur Bellarm. *cit. lib. 2. c. 8.* de Sactis imaginibus. *Laym. l. 4. tr. 7. c. 5.* non esse omninò certum, multò minus de Fide, usum talium imaginum in Ecclesia habendum esse. Unde non modò contradicunt hæretici, sed etiam nonnulli Catholici. Abulensis *in c. 4. Deuter. q. 5.* Henricus Gandavens. Durand. alii: idque maximè ob periculum idololatriæ; quamvis non adeò certum, & de Fide non sit, ob Ecclesiæ tamen universalem consuetudinem, & DD. Orthodoxorum consensum negari absque temeritate non potest. Et licet reverà subsit periculum idololatriæ maximè quoad rudiores (unde olim Judæis ad idololatriam valdè pronis, usus omnium imaginum interdictus videtur) attamen in nova Lege facilè doceri potest; & omninò debet populus Christianus, non proptereà Divinitatem figurari imaginibus, quasi corporeis oculis conspici, vel coloribus exprimi possit. Ut ait *Trid. sess. 25. in Decret. de SS. Imaginum veneratione*.

§. III. *Imagines SS. Angelorum.*

26 CErtiùs utique est, eos licitè depingi, etiam extra historiam, forma corporea defacto præsertim consueta honestissima: quia non modò Angeli in tali forma sæpissimè apparuisse describuntur in Scripturis V. & N. Testamenti, verùm etiam in V. T. Cherubini corporali forma ad Arcam in templo, ac alibi etiam ex aura erecti, & repræsentati sunt ergo rectè à nobis etiam sic repræsentantur, ut mens ex forma visibili, & similitudine sibi nota assurgat ad spiritualia equaliter intelligenda: ubi tamen iterùm sedula, & diligens populi instructio esse debet, ne tales esse putans Deum, & Angelos, quales in imaginibus repræsentantur, tanquam tales colat, & veneretur. Tunc enim esset verissima idololatria, seu cultus Idoli falsum repræsentantis. Mysteria picturarum Angelorum videre potes apud Scripturistas.

§. IV. *Imagines Christi, & Sanctorum.*

27 CErtissimum est, eas licitè sculpi, pingi, haberi, & asservari à Christianis, idque de Fide, sicut de Fide certum est, eas imagines licitè coli: ut certè constat. Iconoclastas antiquos, & modernos Calvinistas, eorumque successores omnem prorsùs usum imaginum Christi, & Sanctorum extra historiam eliminare: Lutherani verò non prohibent usum imaginum Christi, & Sanctorum, etiam extrà historiam solùm pro memoria, sed tantùm prohibent, quoad cultum: Catholici verò, & pro memoria, & pro cultu eas admittunt. De quo agit Decretum Concil. Trid. *sess. 25. De cultu* Sanctorum, & imaginum ita dicens: *Imagines porrò Christi Deiparæ Virginis, & aliorum Sanctorum in Templis præsertim habendas, & retinendas, eisque debitum honorem, & venerationem impertiendam* (decernimus) *non quòd credatur inesse aliqua in iis Divinitas, vel virtus, propter quam sint colendæ, vel quòd ab eis sit aliquid petendum, vel quod fiducia in imaginibus sit figenda, veluti olim fiebat à gentibus, quæ in idolis spem suam collocabant: sed quoniam honos, qui eis exhibetur, refertur ad prototypa, quæ illæ repræsentant: itaut per imagines, quas osculamur, & procumbimus, Christum adoremus, & Sanctos, quorum illæ similitudines gerunt, veneremur. Id, quod Conciliorum præsertim verò secundæ Nicenæ synodi decretis contra imaginum oppugnatores est sancitum*. Ita Conc. Trid. de Catholico sensu cultus, & adorationis sacrarum imaginum. His pro fundamento positis, esto.

§. V. *Licitè, & Sanctè coluntur, & adorantur.*

I. PRobatur ex scriptura Exod. 25 Erecti sunt duo Cherubin super Arcam Testamenti. *Nu. 21.* Jussu Dei erectus est in sublime serpens æneus. Has imagines, seu signa sacra honorata esse, & honorari debuisse constat ex Regula S. Augustini *lib. 3. de doctrina Christiana c. 9.* dicentis signa utilia divinitùs instituta honoranda esse, quia honor eorum ad prototypon transit: atqui imagines illæ Cherubin, & serpentis fuerunt quàm maximè utiles, & divinitùs institutæ, ut Sacra Scriptura testatur: ergo fuerunt honoranda, & honorata. Jam verò si licuit venerari imagines Angelorum, cur non etiam Sanctorum? si licuit venerari Christum in imagine serpentis (serpens enim ille æneus figura Christi fuit ipso Salvatore testante Joann. 3. *sicut exaltavit Moyses &c.*) cur non potiùs venerabilis sit imago Christi in forma propria hominis, vel ejus Crux, Crucisve imago. 28

II. *Authoritate* SS. PP. D. Chrysost. in Liturgia inter alia: *Sacerdos ad imaginem Christi caput inclinat.* D. Ambr. serm. 10. in Psal. 118. *Qui imaginem coronat imperatoris, utique illam honorat, cujus imaginem coronavit*, &c. optimè applicans de cultu imaginum Christi, & Sanctorum. D. Aug. lib. 3. *De Trinit. c. 10. latè, lib. 30. confess. c. 24.* Et alibi S. Damascen. *de Fide Orthod. lib. 4 cap. 17.* Et specialiter Crucem, ac Crucifixi Imaginem semper fuisse in Ecclesia honoratam, certissimum est apud SS. PP. Lactantius in carmine de Passione Domini: *Flecte genu, Lignumque Crucis venerabile adora.* D. Ambr. Orat. de obitu Theodosii: *Sapienter Helena egit, quæ Crucem Christi in capite Regum levavit, & locavit, ut Crux Christi in Regibus adoretur.* S. Hieron. in vita Paulæ: *Prostrata ante Crucem quasi pendentem Dominum cerneret, adoravit.* D. Athan. *q. 16. ad Antioch.* Et Tertullian. *in Apologetico c. 16.* dicunt: Christianos appellatos Religiosos Crucis.

III. *Miraculis infinitis* ad imagines Christi Crucis, & Sanctorum patratis, beneficiisque exhibitis earum cultoribus, quibus Deus ostendit earum cultum sibi gratum esse. Antiquissima sunt de ipsa Cruce Christi inventa. De statua Christi erecta ab Hemorrhoissa: omnia autem ejusmodi miracula, omnibus sæculis huc usque toto orbe facta, conficta, aut dæmonum ope facta esse asserere, intolerabilis est protervia Hæreticorum.

IV. *Ratione*. Homo dignus est veneratione: quia est imago Dei juxta illud Cyrilli catechesi 12. *Imago linea terreni Regis honoratur; quantò magis rationalis imago Dei?* Ergo & cæteræ Imagines Dei, Christi, & Sanctorum veneratione dignæ sunt; quod enim uni imagini convenit, quia imago est, omnibus imaginibus, quia imagines sunt, convenire debet. Item imago Regis est venerabilis cultu civili; cur ergo Imagines Dei, Christi, & Sanctorum non etiam sint venerabiles cultu aliquo religioso competente suis prototypis? Denique imagines capaces sunt injuriæ, & contumeliæ; ergo à contrario etiam honoris, atque cultus. *Ant.* patet innumeris historiis, & maximè de infelici exitu antiquorum Iconoclastarum.

§. VI. *Sed Cultu, & adoratione respectiva tantùm.*

CErtum enim est, imagines quasvis non esse colendas, vel adorandas cultu, vel adoratione absoluta propter se ipsas, earumque intrinsecam aliquam excellentiam: omnes enim imagines sunt secundùm se creaturæ irrationales, & inanimes; nulla autem creatura irrationalis capax est cultus, vel adorationis, quia nimirùm cultus, vel adoratio est signum, vel protestatio submissionis, vel subjectionis erga alterum; homo autem nulli creaturæ irrationali, sed omnis creatura irrationalis potiùs ipsi homini subjecta est. 29

II. Coluntur ergo, & adorantur imagines respectivè tantùm propter respectum ad sua prototypa, uti explicat, & definit Trid. *sess.* 25. Imagines honorandas esse, quoniam honor, qui eis exhibetur, refertur ad prototypa, quæ illa repræsentant. Unde cultum sacrarum imaginum à similitudine cultus imaginis Imperatoris ad ipsum Imperatorem relati explicant SS. PP. D. Damasc. *Orat. 3. de Imaginibus*. D. Ambros. paulo suprà cit. D. Aug. *l. 3.* de doctrina Christiana *c. 9. Qui veneratur utile signum divinitùs institutum, cujus vim, significationemque intelligit non hoc veneratur, quod videtur, & transit, sed illud potiùs: quò alia cuncta, referenda sunt.*

III. Coluntur ergo, & adorantur ipsæ sacræ imagines solùm per accidens, & concomitanter ad suum prototypon, quatenùs nimirū in iis velut signis, vel speculis apprehendimus

mus Christum, vel Sanctos, & ad eos colendos, & adorandos excitamur, & consequenter adorando Christum, vel aliquem Sanctum concomitanter, & per accidens, necessario etiam adoramus, & colimus Christi, vel Sancti illius imaginem. Quod D. Damascen. *Orat.* 1. de imaginibus eleganter declarat à simili dicens: *Quemadmodum purpura, & sericum, & quod ex his vestimentum conficitur, per se nihil aliud est, nisi tenue quoddam operimentum, quod tamen si Rex induerit, honoris, quo præstat Rex, ipsum quoque particeps fit. Ita res ex materia constantes per se quidem adorandæ non sunt; at si gratia plenus sit is, quem illæ referunt, pro Fidei portione ipsæ quoque participes sunt.*

IV. Aliud simile indicat Athanas. Orat. 4. contra Arian. *Quia qui portat imaginem Regis, in illa adorat ipsum Regem: quippe cujus imago aliud non sit, quàm regis forma, & species*; Ex. g. qui regem in speculo refulgentem videt, & adorat; uno motu & Regem adorat, & speculum, sive imaginem Regis: ipsum quidem Regem per se principaliter, speculum autem concomitanter, & per accidens: ita est de adoratione imaginum Christi, & Sanctorum, quæ quidem materialiter sumptæ, quoad suam materiam, lineamenta, coloresque minimè, sed formaliter sumptæ, quatenùs repræsentant sua prototypa, coluntur, & adorantur respectivè cultu, & adoratione conformi suis prototypis, ita nimirùm, & imagines Dei, & Christi (idem est de cruce, & Speciebus Eucharisticis) per accidens, & respectivè colantur, & adorentur cultu Latriæ. Uti docent DD. communissime cum S. Th. *3. p. qu. 25. a. 3.* D. Bonav. *in 3. dist. 9. q. 2.* Imagines similiter B. Virginis, & Sanctorum per accidens, & respectivè cultu Hyperduliæ, ac Duliæ coluntur, adoranturque. Lege *Bellarm. Keller. Valentiam.*

§. VII. *Objiciunt Hæretici.*

30 INducunt variis locis S. Scripturam prohibentem fieri, ac coli imagines, sed maximè urgent primum Præceptum Decalogi, Exod. 29. *Non facies tibi sculptile: neque omnem similitudinem, quæ est in cælo desuper, & quæ in terra deorsum, aut eorum, quæ sunt in aquis sub terra, non adorabis ea, neque coles.* Quo præcepto Hæretici, & præsertim Calvinus *l. 1. de Instit. c. 11.* contendunt prohiberi non tantùm idola, seu imagines falsorum Deorum divino cultu coli, vel adorari, sed omnes prorsùs imagines quovis modo colere, vel adorare tanquam per idololatriam: insuper Judæos contra hoc præceptum idololatrantes, & adorantes vitulum aureum omnino intendisse ea imagine vituli colere verum Deum, quod colligi volunt ex verbis eorum *Exod.* 32. ubi dicunt de vitulo aureo: *Hi sunt Dii tui, Israel, qui te eduxerunt de terra Ægypti*; Et Aaron indicens festum pro cultu vituli aurei præconis voce clamari jussit: *cras solemnitas Domini est*, & quidem nomine Dei proprio. *Tetragrammaton Jehova*: ergo, inferunt, cultus imaginum etiam veri Dei idololatria est. II. Objiciunt tria Concilia, Elibertinum c. 36. ubi dicitur: *placuit in templis non haberi picturas: ne id, quod colitur, & adoratur, in parietibus depingatur.* Constantinopolitanum duplex, unum sub Leone Iconomacho, alterum Constantinopolitanum sub Constantino Copronimo. 338. Episcoporum, & Concilium Francofurtense 300. Episcoporum, quibus omnibus definitum sit; *Imagines abolendas esse.* III. Objiciunt Libros Carolinos quatuor contra imagines ex professo tractantes. 4. Objiciunt Auctoritates aliquot SS. PP. *Irenæus lib. 1. cap. 24.* Inter hæreses Carpocratis ponit, quod coleret imaginem Christi, & Pauli. D. Epiph. hæresi 79. dicit, *hæreticos, qui imaginem B. V. circumferunt, & adorant.* D. Ambros. de obitu Theodosii: *invenit Helena Crucem Domini, regem adoravit, non lignum utique, quia hic gentilis est error, sed adoravit illum, qui pependit in ligno.* D. Hier. in *cap. 3.* Daniel. *Cultores Dei, imagines adorare non debent.* D. Aug. de moribus Ecclesiæ *cap. 36.* de talibus dicit: *novi picturarum adoratores.* D. Greg. *lib. 7. Epist. 54. & 109.* expresse docet: imagines non esse adorandas.

Rationes hæreticorum nihil probant, nisi solùm imagines non esse adorandas absolutè, & in se, quod jam ultrò asseruimus, ideòque præterimus.

§. VIII. *Respondent Catholici.*

31 AD I. In omnibus illis locis prohiberi veram idololatriam, qua coluntur idola, quæ habentur pro Diis, aut repræsentant pro Diis, qui reverà non sunt Dii. Et certè primum præceptum Decalogi, quatenùs quid divinum naturale est, non prohibet plusquàm veram idololatriam, seu cultum vero Deo debitum tribuere idolis: quatenùs verò divinum positivum est, esto, quòd sentiant multi DD. Deum in Veteri Lege Judæis prohibuisse omnes prorsùs imagines, earumque cultum, utpotè populo nimiùm propenso in idololatriam; certum tamen est illa præcepta quatenùs merè positiva, & cæremonialia per Moysen promulgata sunt, cessasse in Nova Lege, in qua Christus Legislator noster nihil de novo statuit quoad imagines, Ecclesiæ suæ determinationi relinquens: sicut etiam contingit in tertio præcepto. Contentioni hæreticorum, quod Judæi per vitulum aureum intenderint adorare verum Deum, repugnat aperte textus scripturæ: ajunt enim: *hi sunt Dii tui*, in plurali; noverant autem verum Deum esse unum tantùm: falsos ergo Deos intellexerunt, & coluerunt more Ægyptiorum. Unde Scriptura *Deut. 32.* hanc idololatriam ipsis exprobrans ait: *Deum, qui te genuit, dereliquisti, & oblitus es Domini Creatoris tui.* Et Psal. 105. *Et fecerunt vitulum in Horeb, & adoraverunt sculptile. Obliti sunt Deum, qui salvavit eos.* An hoc est colere verum Deum? Quòd autem dixerit Aaron: *Cras solemnitas Domini est*; varias expositiones potes videre apud Bellarmin. *tom. 1. controv. 7 lib. 2. cap. 13.* Facilior videtur responsio *Cajetani in cap 32. Exodi*: Quòd Judæi idololatræ ipsum verum nomen Domini tribuerunt idolo illi, & fortè hoc significare Scripturam Sap. 14. cùm dicit: *Incommunicabile nomen lapidibus, & lignis imposuerunt.*

Ad II. Resp. Concilium Elibertinum nullo modo absolute prohibere imagines, habere, & colere, sed solum pingere in parietibus, ne, imminente persecutione tunc adhuc frequenter sæviente, dum Christiani imagines pictas secum auferre, & abscondere non possent, Judæis, ac Paganis ludibrio fierent. Ita *Bellar. Suar.* & alii. Concilia verò duo Constantinopolitana sub Imperatoribus Iconoclastis habita, non fuerunt legitima. Cùm non modo Summus Pontifex nec per se, nec per Legatos adfuerit (cùm tamen ex Regula concilii primi Nicæni sine sententia Romani Pontificis non liceat Concilia Generalia celebrare) verùm nec illi Patriarchæ per se, vel per Legatos consenserint. Omnes porrò Auctores antiqui de Conciliis scribentes, illa duo Concilia vel omnino non memorant, vel aperte reprehendunt. Concilium autem Francofurtense, quidquid in hac re statuerit, qua tamen (ipsis Magdeburgensibus centuriatoribus testibus) Adrianus Pontifex, & Legati ejus non modo non consenserunt, sed acerrimè repugnarunt, constat nullius fuisse auctoritatis. Vide *Bellarm. Suarez, Laym.*

Ad III. Resp. Libros illos Catholicos dictos nihil minùs esse, quàm ipsius Caroli Magni Imperatoris (ut imponunt hæretici) sed ab alio quopiam compositos, & à Carolo Magno Romano Pontifici ad examinandum transmissos, ut aperte constat ex eo, qui extat, libro Adriani I. Pontificis ad Carolum magnum, in quo illi libri accurate refelluntur, ut latiùs probat *Bellarm. cit.*

Ad IV. Evidens est. SS. PP. illos loqui aut de adoratione statuarum more Gentilium: uti *Irenæus*, & *Hier.* aut de adoratione etiam Sacrarum imaginum; sed absoluta, & propter se ipsas: aut modis indebitis per Sacrificia, prout hæretici apud *Epiphan. cit.* adorabant imaginem B. Virginis. Et uno verbo prohibent cultum imaginum superstitiosum. Idem tamen PP. locis suprà allegatis apertissime asserunt, & defendunt, cultum sacrarum imaginum competentem, & religiosum. Hæretici autem dissimulatis claris auctoritatibus corradunt loca quædam obscura.

ASSERTIO V.

REliquiæ Sanctorum licitè, & sanctè coluntur, & adorantur, similiter tamen cultu, & adoratione respectiva ad ipsos Sanctos. Ita omnes Orthodoxi, est de Fide Catholica definita in diversis Conciliis in omnibus orbis partibus, infrà recitandis contra omnes hæreticos, qui sicut ipsis Sanctis, ita multò magis eorum Reliquiis omnem cultum, & adorationem negant. 32

§. Dicuntur autem Reliquiæ Sacræ, quidquid ex sanctorum ex hac vita decedentium corporibus reliquum mansit, sive sint eorum corpora, vel cadavera, membra, ossa, dentes, capilli, ungues, item cineres, ac pulveres, in quos eorum corpora immediatè conversa sunt: nam si plures mutationes in alias res factæ sint, amittitur omnis habitudo moralis ad Sanctos, ut proinde illæ res adorabiles ampliùs non sint, sicut enim si decenter adorari non possunt, ut vermes e sanctorum corporibus nati. Ut notant, *Suarez, Sanchez, Layman*, alii hic. Sive sint eorum vestes, varia utensilia, quibus in hac vita usi fuerunt: item panni, & qualibet res, quam in hac vita tetigerunt, vel quibus eorum corpora, vel membra sive vivorum, vel mortuorum tacta fuerunt, prout docent DD. communiter in hac materia.

§. I.

§. I. *Licitè, & sanctè honorantur.*

33 I. PRobatur ex Scriptura. *Exod* 13. Moyses discessurus cum populo Israelitico ossa Josephi dudum defuncti honorifice secum asportavit. *Deut. ult.* Deus ipse honoravit corpus Moysis defuncti, dum illud propriis manibus sepelivit, ut argumentatur *D. Hier.* contra Vigilantium. 4. *Reg.* 13. ossa Elisæi, cùm tetigissent mortuum quendam hominem, continuò is ad vitam revocatus est. Ita Deus honorat Reliquias sanctorum. 4. *Reg.* 23. Cùm Josias delubra idolorum everteret, aliorum ossibus in cineres redactis, ossa tamen sancti Prophetæ ibidem reperta honorificè asservari jussit, adeoque licet intenderet omnem idololatriam extirpare, Reliquias tamen sanctorum honorandas esse censuit. *Isa.* 11. *de Messia* loquens ait: *In eum gentes sperabunt, & erit sepulchrum ejus gloriosum. Matth.* 9. Hemorrhoissa solùm fimbriam Christi fideliter, & religiosè tetigit dicens: *si solùm tetigero &c.* & sanata est. *Act.* 5. Populi certatim contendebant saltem obumbrari ab umbra Petri pro sanitate consequenda, & consecuti sunt, & quæ vilior reliquia, quàm umbra excogitari potest? *Act.* 19. Pauli sudaria, & semicinctia deferebantur ad ægrotos, ut modo etiam nos facimus cum Reliquiis, qui tamen omnes nullo modò reprehensi sunt, ut superstitiosi, sed potiùs præmium Fidei, & devotionis suæ reportabant: cur ergo nos Catholici ab Hæreticis reprehendimur tanquam superstitiosi, & idololatræ simili devotione, & fide honorantes Sanctorum Reliquias?

II. Probatur ex pluribus Conciliis in omnibus mundi partibus habitis: in Oriente Concil. Nicæn. II. *Act.* 3. Item Gangrense ante annos 1200. *can. ult.* In Africa *Concil. Carthag. canon.* 14. ubi jubetur, ut nulla Altaria dedicentur, nisi ibi sint Sanctorum Martyrum Reliquiæ. In Hispania Concil. Braccarense III. *can.* 5. ubi statuitur thecam Reliquiarum in Processionibus gestari debere manibus Episcoporum. In Gallia Concil. Ephanense *can.* 25. In Germania Concil. Moguntin. tempore Caroli Magni *can.* 51. In Italia Concil. Lateran. sub Innocent. III. *cap.* 62. Tandem Concil. Trident. *sess.* 25.

III. Probatur Auctoritate, & doctrina unanimi omnium SS.PP. Ex Græcis. D. Athanas. *in vita S. Anton.* de pallio Pauli primi Eremitæ. Basil. in Psal. 115. *Pretiosa in conspectu Domini &c.* Greg. Nyssen. *oratione Theodor. Mart.* Greg. Nazanz. *Orat.* 1. *in Julianum.* D. Chrys. *serm. de SS. Juventio, & Maximo.* D. Damascen. *lib.* 4. *de Fide Orthodoxa cap.* 16. copiosè, & disertè id probans. Ex latinis vero D. Hieron. *lib. contra Vigilant.* ex professo inter cætera objiciens: *dolet Vigilantius Martyrum Reliquias pretioso operiri velamine, & non vel pannis, vel cilicio colligari, vel projici in sterquilinium; ut solus Vigilantius ebrius, & dormiens adoretur.* D. Ambr. *serm.* 93. *de SS. Nazar. & Celso* disertissimè. D. August. *Epist.* 103. *ad Quinctianum.* D. Greg. *li.* 5. *Epist.* 50. aliique plurimi, quos omnes cum textibus invenies apud *Bellarm. cit. l.* 2. *c.* 3. *Coccium, Becanum, Keller, & alios.*

IV. Denique probatur miraculis innumeris factis divinitùs ad Sacras Reliquias religiosè cultas: certè non fienda, si Deo earum cultus displiceret. Item miraculis super ipsa Sacra corpora, vel Reliquias factis, quibus Deus ostendit honorem ipsis debitum. Plena sunt monumenta Sanctorum Patrum, & historiarum, ut superfluum sit hic multùm de eis referre. *Ratio* denique sumitur ab honesto, & æquo: quia nimirùm illæ Reliquiæ fuerunt organa sanctarum animarum ad omne opus bonum, instrumenta Dei ad miracula, &c. quare nullus sanæ mentis eis honorem congruum denegare potest.

§. II. *Cultu tamen, & adoratione respectiva ad ipsos Sanctos.*

34 CUm enim Reliquiæ secundùm se verè sint res inanimes, incapaces cultus, & adorationis ab homine, ob rationem supra de imaginibus datam; hinc illæ non secundùm se, & propter se absolutæ, sed solùm respectivè ad Sanctos cultu, vel adoratione eis competente adorari, & coli debent; ita scilicet, ut Reliquiæ B. Virginis, & Sanctorum colantur cultu respectivo Hyperduliæ, & Duliæ: Reliquiæ vero Christi, quæ adhuc asservantur, cultu respectivo Latriæ, ut Christi præputium, ejusque Sanguis adhuc asservatus in aliquibus Ecclesiis, posito etiam quod adhuc sit verus Sanguis Christi, ut affirmat *D. Bonav. Gabriel. Suarez par.* 3. *t.* 2. *disp.* 47. *sect.* 2. Negant autem plures cum S. Thom. 3. *part. qu.* 54. *ar.* 2. certum enim est illum sanguinem, sicut & præputium non esse amplius unitum hypostaticè cum Verbo, ideòque non absolutè, sed respectivè tantùm adorari debere, sicut & aliæ Reliquiæ propter contactum carnis Christi.

II At quid de Carne, vel sanguine Christi aliquando ap- 35
parentibus, vel miraculose factis ex S. Eucharistia? Cultu Latriæ absoluto adorari debere docent *Sot. Major. Gabriel.* apud Bassæum *verbo Adoratio n.* 5. Quia putant eandem esse carnem unitam Verbo miraculose ibi reproductam. Sed verior est communior sententia cum S. Thom. 3. *p. qu.* 67. *a.* 3. *Suar.* post *Bassæum cit.* debere adorari cultu solùm Latriæ respectivo: cum enim ibi non sint amplius species Eucharisticæ, & consequenter nec Eucharistia, nec ipse Christus, nec caro, vel sanguis ejus, non sunt eademmet Caro, vel Sanguis Christi, sed illius imago tantùm; nimirùm alia substantia miraculose producta a Deo; ideòque non cultu Latriæ absoluto, sed respectivo tantum adorari possunt, quemadmodum Crux, & imagines Christi.

III. Eodemque respectivo Latriæ cultu adorari debent aliæ Christi Reliquiæ ex contactu Corporis Christi sanctificatę, & honestè adorabiles. Ut Crux, Corona spinea, aliaque instrumenta Passionis Christi, Sudarium, Tunica, vestes aliæ, vel illorum omnium particulæ asservatæ. At quid de imaginibus ejusmodi Reliquiarum, seu rerum inanimatarum, quæ Christum tetigerunt, ut sunt imagines Crucis, clavòrum, coronæ, lanceæ, tunicæ, sacræ sindonis, &c. Resp. Imaginem Crucis esse Latria respectiva adorandam: quia semper est imago Christi, & proponitur ad repræsentandam ejus Passionem: aliæ vero imagines instrumentorum, cùm non assumantur ad repræsentandam Christi Passionem, seu Christum passum, sed solùm ad repræsentonda illa ipsa instrumenta, vel vestimenta &c quæ Christum attigerunt, ideò non sunt adorandæ cultu Latriæ, sed solùm ut sacra signa honoranda, ut ex D. Th. *cit.* notat *Bassæus cit. num.* 7. Sermo est de ejusmodi Reliquiis, seu rebus inanimatis, quæ Christum tetigerunt. Nam

IV. Excipiendæ omninò sunt creaturæ rationales, quæ Christum etiam sanctè tetigerunt, ut B. Virgo Maria, Joseph, Apostoli, alter Joseph, & Nicodemus, &c. Hi enim non sunt adorandi cultu Latriæ respectivo propter periculum idololatriæ (*ut sect.* 1. sub finem notatum est) sed cultu ipsis competente, nimirùm Duliæ, vel Hyperduliæ. Magis excipienda sunt illa, quæ Christum ignominiosè tetigerunt; ut os Judæ, manus alapam infligentis, crucifigentium Christum &c. licèt adhuc existerent: hæc enim ex contactu Christi non participaverunt ejus sanctitatem ob eorum incapacitatem, & impietatem. Certè etiam excipiendum foret jumentum illud, cui Christus insedit Hierosolymam ingressus, si adhuc in toto, vel in parte existeret: quia licet contactus Christi sufficiens fuisse ad hanc adorationem respectivam, hoc tamen certè non decet, ut in pluribus aliis. Vide *Suarez suprà cit.* & optime Candidum *v. Adoratio disquisit.* 7. *dub.* 3. His conformiter resolvi debent aliæ quæstiones curiosæ hic proponibiles.

§ III. *Objiciunt Hæretici*

I. SCripturam. *Matth.* 23. Arguuntur à Domino Judæi, 36
quod ornarent sepulchra Prophetarum. *Deuter ult.* Deus ipse abscondit Moysis corpus: cujus ratio ab omnibus redditur, ne Judæi illud adorarent. Hinc Judas in Epistola sua refert, Michaelem Archangelum altercatum cum diabolo de Moysis corpore: quia scilicet Diabolus volebat illud manifestare, ut occasionem præberet Judæis illud adorandi ergo &c. Addit *Heilbronner* suprà præceptum divinum Gen 3. *Terra es, & in terram ibis*: ergo in terram, in sepulchra pertinent Sanctorum cadavera, non ad Altaria, in thecas, monstrantias, &c

II. D. Paulus *Coloss.* 2. damnat omnem cultum arbitrarium, id est, à Deo non institutum, quem vocat græcè stultitiam: cultus autem Reliquiarum, imaginum, non est institutus à Deo, sed inventus ab hominibus: ergo ab Apostolo damnatus, & damnandus.

III. D. Aug. *lib. de moribus Ecclesiæ c.* 34. reprehendit sepulchrorum adoratores. *D. Hieron. Vigilantio* objicienti esse idololatriam accendere cereos coram Sanctorum Reliquiis, aliud respondere non potuit, quàm id fieri à mulierculis, quæ zelum habent, sed non secundùm scientiam. Insuper Conc. *Elibert. can.* 34. dicit: ejusmodi cereis Sanctorum Spiritus inquietari.

IV. Maxima pars Reliquiarum supposititia est, tum quia D. Aug. *lib. de opere Monach. c.* 28. cùm dixisset quosdam Monachos circumferre membra Martyrum, addidit: *Si tamen Martyrum*: Quòd si autem tunc temporis jam fiebant imposturę, quid nunc fieri credendum est? Tum quia tam multæ Reliquiæ ejusdem generis repeṛiuntur, ut oporteat vel eundem Sanctum multa corpora, aut certè gigantcum cor-

pus habuisse, vel multas esse falsas Reliquias: nam inde illud: *Multorum Reliquiæ in terris honorantur, quorum animæ in inferno cruciantur.*

§. IV. *Respondent Catholici.*

37 I. AD I. Dominum non reprehendere Judæos, quòd ædificarent, vel ornarent sepulchra Prophetarum, sed quòd non imitarentur prophetas, sed potiùs, eos qui illos occiderunt, & sic se ipsos condemnarent. Uti exponunt eum locum omnes ferè SS.PP Hilar. Hieron. Chrys. Theophylact. *in c.23. Matth.* Et Ambr. *in c.11 Lucæ* dicens: Propheticorum ædificatione tumulorum sceleris eos, qui occiderunt, arguebant, & similium æmulatione factorum se quoq; declarabant paternæ iniquitatis hæredes; non igitur ædificatio, sed æmulatio sceleris loco æstimatur. Moysis corpus absconditum est, ne à Judæis in idololatriam pronissimis coleretur pro Deo vera idololatria, ait Chrys. *homil. 8. Matth.* Illud *terra es, & in terram ibis*, significat hominem ordinariè naturali morte in pulverem resolvendum, nihil de veneratione Reliquiarum: non autem semper cadavera sub terra abscondenda; alias & Deus malefaceret, eos aliquando resuscitando.

Ad II. Resp. S. Paulum ibi prohibere non quemvis cultum voluntarium, sed superstitiosum, ut nostri Interpretes rectè vertunt, seu falsam Religionem, ut vertit Hieronymus *Epist. ad Aglasiam*. Deinde falsa est *minor*: cultus enim Reliquiarum non est omninò voluntarius, ab hominibus excogitatus, sed à Deo, etsi non expressè præceptus, tamen inspiratus; ut patet ex Scripturis allaris § 1. Quibus approbatur cultus Reliquiarum; cultum autem superstitiosum & nos damnamus.

Ad III. Resp. Aug. reprehendere illos sepulchrorum adoratores, qui sacrificia panis, & vini, aliarumque epularum manibus defunctorum ad sepulchra offerebant, quibus deinde se se ingurgitabant: sic enim loquitur: *Novi sepulchrorum adoratores, novi multos esse, qui luxuriosissimè super mortuos bibant, & epulas cadaveribus exhibentes super sepultos se ipsos sepeliant, & voracitates, ebrietatesque suas deputent Religionem.* Sic ille. Abusum ergo turpissimum reprehendit, non cultum debitum Reliquiarum, & sepulchrorum SS. Martyrum, quem alibi sæpiùs disertissimè asseruit, & commendavit. Similiter *D. Hier.* & Concil. *Elibertinum* reprehendunt candelas oblatas, & accensas Martyribus solùm propter adjunctam superstitionem: quòd mulierculæ putarent iis Sanctos Martyres illustrari. Ita enim objicienti Vigilantio: Magnum honorem præbent hujusmodi homines Beatissimis Martyribus, quos putant de vilissimis cereolis illustrari; respondet Hieronym. *confiteor, zelum Dei habent, sed non secundùm scientiam.* Cæterùm ibidem pergit Hieronym. in nostram sententiam: *causabantur quondam, & Apostoli, quòd periret unguentum, sed Domini voce correpti sunt; neque enim Christus egebat unguento, nec Martyres lumine cereorum, & tamen illa mulier in honorem Christi fecit, devotioque mentis ejus recipitur: & quicunque accendunt cereos, secundum fidem suam habent mercedem.* Et ulteriùs objicienti: quòd etiam idolis accendebantur cerei in signum Divinitatis eorum idololatricæ. Respondet Hier. *Illud fiebat idolis, & idcircò detestandum est, sed hoc fit Martyribus, & ideò recipiendum est.* Sic S. Doct. Neq; cerei accensi sunt semper signum cultus divini, veri, vel falsi, sed generaliter significant lætitiam, & gloriam: meritò autem colimus cum lætitia Gloriam Sanctorum.

Ad IV. denique negatur, Reliquias, quæ publica auctoritate in Ecclesia ad colendum publicè proponuntur esse supposititias: Quippe de quibus Ecclesia semper diligentissimè inquirit, ne fraudes fiant; esto in privato subinde errores contingant, ut *l.c.* meritò suspicabatur Aug. de privatis Monachis Reliquias ita circumferentibus. Ex dictis patet, quid dicendum de oblationibus, & peregrinationibus sanctis; eorumque imaginibus pictis: de votis factis ad Sanctos patebit. *tract. seq. in Præcepto secundo.*

ANNOTATIO MORALIS.

De Sanctorum, eorumque Imaginum, ac Reliquiarum cultu publico, & privato.

38 I. CUltus publicus dicitur, qui Sanctis, eorumque imaginibus, ac Reliquiis ab Ecclesia institutus, est atque ejus nomine exhibetur, adeòque ad colendum publico cultu (Sacrificio Missæ, Processione, Festo, voto communi ad illum Sanctum; eiusve Reliquias, vel Imaginem) debet necessariò ejus Sanctitas ab Ecclesia publicè esse proposita fidelibus per Canonizationem, vel Beatificationem specialem, aut approbationem generalem, uti præcipitur *c. finali, de Reliquiis, & veneratione Sanctorum*, aliorumque Pontificum Decretis: quia rectus ordo exigit, ut publicè solùm colatur, qui publicè est propositus Sanctus. Et de hoc cultu potissimùm hactenùs locuti sumus.

II. Cultus privatus dicitur, qui Sanctis eorumque Reliquiis, vel Imaginibus exhibetur solo nomine, & devotione privatorum fidelium, atque ad ejusmodi privato cultu colendum aliquem Sanctum sufficit, si prudenter nobis persuadeamus, illum esse Sanctum, seu Dei amicum in gloria. *Ratio est.* Quia sic non erit morale periculum errandi, sicut in cultu publico; alioquin absque ejusmodi prudenti persuasione, seu morali certitudine sanctitatis, semper erit temerarium colere, vel adorare. Et hinc

III. Per se, & secluso scandalo defuncti viri (non tamen adhuc vivi, absque speciali instinctu Spiritus Sancti) quem Sanctum credis, licitè poteris cadaver, vel Reliquias osculari; easdem cum honore servare, ejusdem imaginem depingere, & domi habere, diem mortis ejus privatim colere, in ejusdem vigilia jejunare, eum orando invocare, preces privatas, *Pater, Ave, Rosaria, Psalmos*, in ejus honorem recitare, votum privatum eis nuncupare, in privatis colloquiis Sanctum, vel Beatum nominare, &c. & his similia: quia hæc omnia publicum cultum minimè sapiunt. At contrà

IV. Non licet ejus nomen in Litaniis etiam privatis apponere: ejus imaginem in Altari, vel Ecclesia collocare ad cultum (secus si solùm ad memoriam, vel ornatum) nec in Missa de eo commemorationem facere, seu in collectis Missæ, vel Officii divini eum nominare, nec ei vota publica nomine communitatis nuncupare, nec diem Festum publicum, aut Processionem in ejus honorem instituere, etiam auctoritate Episcopi, & his similia; quia hæc omnia, & similia vel publicum cultum supponunt, vel instituta sunt solùm ad Sanctos canonizatos, seu publicè propositos, venerandos. Hæc omnia latiùs post *Suarez*, & alios, *Lezana v. Sanctorum cultus*, ex quo strictim Tambur. *lib. 2. Decalog. cap. 5. §. 2. num. 11.* Et ex hoc ego.

CAPUT IX.

De Irreligiositate secundùm excessum, seu superstitione, contra primum Præceptum, ut negativum est.

I. IRreligiositas generatim est vitium oppositum Religioni seu Reverentiæ, & cultui Deo debito, quemadmodùm enim respectu Justitiæ datur vitium in communi oppositum, quod vocatur *injustitia*: & respectu temperantiæ datur vitium in genere oppositum, dictum *intemperantia*, &c. Et utrumque diversas sub se species complectitur: ita etiam respectu Religionis datur vitium in communi oppositum, quod generaliter vocamus *irreligiositatem*, diversissimas sub se species complectentem. Generalissimè autem dividitur in duas species, scilicet: Irreligiositatem secundùm excessum, & secundùm defectum,

II. Irreligiositas secundùm excessum dicitur (non quidem quoad quantitatem cultus absolutè, quantumvis enim homo Deum colat, minus est, quàm ei debeatur, neque hic excedi potest) sed, vel secundùm objectum, ut si aliquid pro Deo colatur, quod Deus non est; vel secundùm modum colendi, utpote si verus Deus quidem colatur, sed modo indebito; utrovis modo facta proprio nomine dicitur *superstitio*, sic dicta, quasi aliquid super convenientem Dei cultum *statuens*: & definitur,

III. Superstitio est falsa Religio, seu cultus vitiosus, quo vel colitur creatura cultu divino, vel Deus modo indebito. Ita communiter DD. cum *D. Th. 2. 2. quæst. 92. art. 1.* Quia enim vera Religio, & cultus Dei duo requirit: 1. objectum, ut scilicet verus tantùm Deus colatur cultu divino. 2. Modum colendi, ut scilicet Deus etiam modo convenienti, seu congruo colatur; si alterum horum desit, exceditur contra Religionem veram, & efficitur Religio falsa, & superstitio; quæ proinde immediatè subdividitur in duas species: nimirùm superstitionem in objecto colendo, qua scilicet cultus divinus tribuitur creaturæ præsertim diabolo; cujus tres sunt præsertim species: *idololatria, divinatio, & vana observatio, seu magia.* Et superstitionem in modo colendi, qua Deo vero cultus indebitus tribuitur.

IV. Superstitio secundùm defectum dicitur, qua Deo vero irreverentia irrogatur, cujus species sunt *Tentatio Dei, Blasphemia, Sacrilegium.* De quibus *cap. seq.*

SE-

SECTIO I.

De Idololatria.

SUMMARIUM.

1 *Idololatria est superstitio, qua divinus honor creaturæ tribuitur.*
2 *Ut sit vera idololatria, quæ requirantur?*
3 *Est peccatum mortale gravissimum, quandoque duplex.*
4 *Idololatriæ triplex species explicatur.*
5 *Qualiter hoc peccatum etiam committi soleat circa Sanctos, eorum Imagines, Reliquias?*
6 *Idololatria simplex, & mixta: implicita, & explicita quid?*
7 *Unde superstitiosę divinationis, & magię malitia oriatur?*
8 *Superstitiosa divinatio, & magia alia cum pacto expresso;*
9 *Alia cum pacto implicito, seu tacito.*
10 *Notanda Confessariis.*

ASSERTIO I.

I*Dololatria est superstitio, qua divinus cultus tribuitur creaturæ, seu est cultus, seu servitus, quæ Deo debita, creaturæ tribuitur; peccatum mortale gravissimum, & quandoque duplex, mixtum scilicet infidelitate; alia simul & implicita, & explicita; alia mixta, & implicita saltem, Divinatio, & Magia; & hæc alia cum pacto explicito, vel expresso, alia cum pacto implicito, & tacito cum dæmone.* Omnes,

§. I. *Est superstitio, qua divinus honor tribuitur creaturę &c.*

1 I. PAtet vel ex ipso nomine *idololatriæ*, composito ex *idolo*, & *Latria*: Latria enim propriè significat Deo soli proprium honorem, cultum. Idolum autem propriè significat simulacrum repræsentans falsum: ut imago chimeræ, hypocentauri: quo differt idolum ab imagine, quę est simulacrum repræsentans aliquid verum, seu quod ita se habet, sicut figuratum: ut imago Christi hominis, B. Virg. &c. Unde communi jam sensu idolum dicitur omne illud, quod pro Deo colitur, estque non Deus; ideòque Idololatria propriè est cultus divinus tributus creaturæ tanquam Deo, hoc est simulacro Deum falsò repræsentanti, aut aliquid Divinitatis habenti. Nam

II. Variè olim idololatrabant Veteres. 1. Alioquin omnium stupidissimi adorabant ejusmodi simulacra falsa absolutè, & in se, quasi aliquid Divinitatis in se habentia. 2. Alii prudentiores adorabant ea simulacra solùm respectivè ad aliquid aliud falsò pro Deo repræsentatum, quod tamen non erat Deus, sed vel homines mortui: ut Jupiter, Mars &c. aut animalia, aut elementa: sic enim antiqui in statua Apollinis adorabant Solem; in statua Dianæ Lunam; in imagine Jovis aerem; Neptuni aquam. 3. Alii seclusis simulacris absolutè adorabant creaturas, Solem, Lunam, Stellas, ignem, homines, immo bestias crocodillos &c. tanquam Deos, vel Divinitatis aliquid habentes; adòque adhuc ut falsa Divinitatis simulacra. Et quia omnia ista fiebant ex instinctu dæmonis Divinitatis hostis, & æmulatoris, divinum honorem affectantis, ideò reipsa ultimatè adorabatur ipse Dæmon, qui talibus se immiscens responsa dans, aliaque præstans pro Deo colebatur. Tandem eousque res nefanda processit, ut 4. Ipse Dæmon in se ipso forma visibili apparens pro Deo adoraretur; & quidem etiamnum in Christianitate ab infandis illis sagis, & magis: unde factum, ut sicut idolum jam communi sensu accipitur pro omni eo, quod pro Deo colitur ita idololatria accipitur pro omni honore, vel cultu exhibito cuicunque creaturæ, tanquam Deo, sive simulacrum sit, sive res alia animata, inanimata, &c. ac tandem ipse dæmon, ut cum *D. Th. cit.* notant DD. communiter.

2 III. Ad veram ergo idololatriam duo principaliter requiruntur. 1. Ut id, quod creaturæ tribuitur, verè sit cultus divinus, seu Latria soli Deo debita, qua nimirùm in creatura contestamur divinam aliquam excellentiam, nostramque erga eam subjectionem, quod universaliter dignoscendum est ex actu interno, & intentione colendi creaturam pro Deo, quocunque actu externo id fiat: actus enim illi cultui communes, nimirùm prostrationes, genuflexiones, inclinationes, sicut ad cultum Latriæ, Duliæ, & politicum, ita etiam ad idololatriam determinantur per actus internos. Deinde particulariter etiam cognoscitur ex actu externo, si nimirùm talis actus ex natura sua, vel consuetudine soli Deo tribuendus sit, ut sunt omnia Sacrificia, omniaque ad ipsum pertinentia, ut Templa, Altaria. De quo eleganter S. Aug. *lib.* 20. contra Faustum *c.* 21. ait: *Nulli Martyrum, sed ipsi Deo Martyrum, quamvis in memorias Martyrum, construimus Altaria.* Et paulò post: *illo cultu, qui grecè latria dicitur, latinè uno verbo dici non potest, cùm sit quædam propriè Divinitatis debita servitus, nec colimus, nec colendum docemus, nisi unum Deum. Cùm ad hunc cultum pertineat oblatio Sacrificii, unde idololatria dicitur eorum, qui hoc etiam idolis exhibent; nullo modo tale aliquid offerimus, aut offerendum præcipimus, vel cuiquam Martyri, vel cuiquam sanctæ animæ, vel cuiquam Angelo.* Hæc ille.

IV. Requiritur 2. Ut talis divinus cultus verè exhibeatur, vel tribuatur creaturæ, tali nimirùm voluntate, & intentione huic creaturæ conciliandi, quantùm in se est, opinionem divinæ alicujus excellentiæ, qualis in solam divinam Majestatem cadit: non enim opus est ad idololatriam, omnem excellentiam, vel perfectionem divinam Deo defacto inexistentem explicitè tribuere creaturæ, scilicet diabolo, quod nunquam factum, nec fieri potest; sed sufficit aliquam quamcunque excellentiam, vel perfectionem Deo debitam creaturæ tribuere. Quemadmodùm gentiles olim tam varios Deos colendo, non omnibus absolutam supremam excellentiam, & dominium tribuere potuerunt, sed singulis peculiarem, & supremam vim ad certum munus, vel effectum: Jovi super Regna: Marti super bella: Neptuno super aquas: Apollini super scientiam &c. quæ tamen singulæ etiam excellentiæ soli Deo propriæ sunt. His ergo duobus concurrentibus, ut & cultus divinus sit, & verè tribuatur creaturæ, dicimus

§. II. *Peccatum mortale gravissimum, & quandoque duplex.*

POst peccata contra Virtutes Theologicas superiùs latiùs explicata, omnium gravissimum est *idololatria*: 3
quippe primum locum tenens inter peccata contra Virtutem Religionis, quæ est omnium virtutum moralium præstantissima; quia, quantùm est in se, tollit honorem Deo, ut transferat in creaturam; est verum crimen læsæ Majestatis Divinæ, Apostasia à Deo: unde sæpè duplex involvit peccatum: idololatria enim tres præcipuè actus includit, 1. Existimationem Divinitatis, seu perfectionis, vel excellentiæ alicujus divinæ in creatura. 2. Affectum adorandi, seu actum internum voluntatis, quo quis se creaturæ submittit ut Numini, idque dolere intendit. 3. Ipsam adorationem, seu actum externum, quo quis suam erga talem creaturam, tanquam Deum, submissionem protestatur, & significat: & hinc triplex est species adorationis idololatricæ.

Prima est idololatria externa simul, & interna quoad 4
existimationem, & affectum: cùm quis & intellectu existimat erroneè creaturæ aliquid inesse Divinitatis, & ideò voluntate intendit eam colere, quæ est idololatria perfecta, & semper conjuncta cum infidelitate; adeòque duplex peccatum mortale, infidelitatis contra Fidem, & superstitionis contra Religionem, atque ideò talis idololatrans v. gr. dæmonem pro Deo adorans, est verus infidelis, hæreticus, vel hæretica, & incurrit excommunicationem Bullæ Cœnæ; ideoque à Confessario etiam Regulari privilegiato non habente facultatem specialem absolvendi ab hæresi, absolvi non potest: quod valde notandum.

Secunda est idololatria externa simul, & interna quoad affectum tantùm, non quoad existimationem, cùm quis scilicet cognoscit huic idolo &c. nihil inesse Divinitatis, unumque tantùm, & verum Deum agnoscens: tamen ex pravo affectu, utpotè odio erga Deum cupiditate aliquid à Diabolo impetrandi, idolo, vel ipsi dæmoni voluntarium deliberatum cultum externum tanquam Deo defert: qualis regulariter est idololatria, vel potiùs Dæmonolatria sagarum, & magorum: & licèt hæc species deficiat à priori quoad existimationem intellectus, non tamen deficit quoad affectum voluntatis, immo malitia excedit, longèque gravius peccatum est, quàm prior species, quæ ob ignorantiam utcunque excusari potest: hæc verò contra propriam scientiam, & conscientiam ex mera malitia procedit Deo debitum cultum tribuens creaturę: & si fiat ex actuali odio Dei, ac formali contemptu ipsius, erit peccatorum omnium gravissimum: & quamvis talis idololatrans solo affectu sine æstimatione erronea intellectus non sit infidelis, vel hæreticus, nec consequenter incurrat excommunicationem Bullæ Cœnæ, excommunicationem tamen aliam incurrit, nimirùm latam à Joanne XXII. non tamen reservatam Pontifici. Uti habetur in Directorio Inquisit. adeòque à quovis Confessario legitimo tales absolvi possunt.

Tertia est idololatria externa, & simulata tantùm, cùm quis absque existimatione Divinitatis, omnique affectu interno colendi aliquid pro Deo, tamen ex infirmitate, metu persecutionis, tormentorum, mortis &c. idolo, creaturæ, vel dæmoni exteriùs tantùm exhibet cultum Deo debitum

v. gr. sacrificium thuris, qualis fuit idolatria S. Marcelli Papæ, & aliorum; & licet hæc non sit idololatria vera, & formalis, sed materialis tantùm, cùm careat affectu interno colendi aliquid pro Deo essentialiter requisito ad omnem cultum formalem, est tamen gravissimum peccatum mortale, tum contra professionem externam Fidei, tum etiam contra virtutem Religionis; cùm sit plenissimum mendacium, perniciosum, in cultu publico Religionis Deo injuriosum, hominibus scandalosum.

5 Neque hoc peccatum idololatriæ ita proprium est Gentilium, magorum, & sagarum, falsos Deos, & ipsum dæmonem pro Deo adorantium, quin Christianis, & aliis quoque commune sit. Sic enim peccato idololatriæ, & etiam gravissimè peccat mortaliter (si scienter, & voluntariè.) *Primò*: Quisquis Sanctos adorat, & invocat pro donis, vel effectibus naturalibus, vel supernaturalibus, tanquam Auctores principales istorum donorum, vel effectuum, tanquam sua propria virtute, & facultate præstandorum; hoc enim verè est divinam excellentiam tribuere creaturæ: quod tamen non ex verbis nudis, sed ex sensu verborum debet expendi, ut suprà etiam monui. *Secundò*: Quisquis imagines, & alias quasvis res sacras, vel Reliquias adorat in se vel propter se, & non cum respectu ad sua prototypa, Deum, vel Sanctos: talis enim necessariò tribuit creaturæ excellentiam supernaturalem, vel divinam. *Tertiò*. Quisquis aliquam excellentiam supernaturalem, etiam creatam, & ideo cultum tali excellentiæ debitum falsò tribuit creaturæ, in qua talis excellentia non reperitur. V. G. qui sanctis falsis, vel fictis hominibus non beatis, vel damnatis cultum tribuunt veris Sanctis debitum. Qui falsas Reliquias obtrudunt adorandas; qui in signum falsi miraculi, vel beneficii miraculosè accepti tabellas ad sepulchra, ad Altaria, vel aliàs in templo appendunt. Qui falsa miracula prædicant, vel evulgant &c. peccant omninò hi mortaliter, quamvis non propriè idololatriæ, sed potiùs idolodulіæ peccato; quia gravis hic veræ Religioni infertur injuria. Neque excusatio duci potest à bona intentione propagandæ devotionis; cùm ea potiùs hoc modo diminuatur, dum aperitur via ad etiam vera miracula neganda, & confundenda, uti sæpiùs experimur ab hæreticis; præterquam quòd verus Deus mendaciis honorari abhorreat; atque huic periculo se exponunt, qui Sanctos necdum publica auctoritate canonizatos, eorumque Reliquias, vel imagines colunt, vel venerantur cultu Sanctis debito; contra quos *Urbanus VIII.* edidit Bullam *Anno* 16x5. 4. *Aprilis*, prohibens, ne talium imagines cum radiis pingantur, ne ad eorum sepulcra vota appendantur. Deteriùs adhuc faciunt, qui hominum adhuc viventium Reliquiis, imaginibus cultum Sanctis debitum exhibent, quod non raro accidit nostro tempore. *Quartò*: Quisquis hujusmodi cultus Deo, vel Sanctis debitos sibi ipsi arrogat, exhiberi permittit, vel procurat quocunque medio ficta sanctitate, miraculis, revelationibus falsis, peccat mortaliter peccato saltem idololatriæ ultra peccatum hypocrisis, mendacii, & falsitatis in rebus Religionis. Exempla illusionis, & deceptionis plùs satis nota fuerunt. Sed he his satis.

§. III. *Idololatria simplex, & mixta, implicita, & explicita.*

6 I*Dololatria simplex, & explicita* est, qua divinus cultus exhibetur creaturę, diabolo precisè animo ipsum colendi, ac honorandi, aliquam ejus excellentiam divinam, v.g. supremum dominiū submissè contestando. *Idololatria mixta, & implicita* dicitur, qua colitur dæmon, ipsum invocando pro aliquo opere à Deo tantùm petendo, & exhibendo: utpotè, aut pro notitia occultorum per divinationem; aut pro effectu aliquo præternaturali causando per magiam, seu vanam observationem: etenim diabolus hostis, & emulus Divinitatis ex superbia, & odio erga Deum divinum honorem affectans, omnibus modis, quibus Deus colitur, & ipse coli vult: colitur autem Deus: aut pure adorando, & reverentiam debitam divinæ Excellentiæ, ac Majestati exhibendo, aut invocando, & petendo ab ipso ea, quæ ad nostræ mentis, & operationis directionem spectant: ita etiam diabolus homines edocuit. 1. Ut ipsi cultum, & reverentiam quasi divinam exhibeant, & erit pura idololatria. 2. Ut ipsum invocent, & petant ab ipso occultorum cognitionem per divinationem. 3. Ut ipsum invocent, & petant ab ipso directionem operum, & effectus præternaturales per magiam, seu vanam observationem: unde omnis superstitiosa divinatio, & magia verissima est idololatia, aut mixta, sæpè scilicet conjuncta cum actuali explicita adoratione dæmonis, ut patebit; aut saltem implicita, hoc enim ipso, quo homo expresè, vel tacitè invocat, & petit à dæmone cognitionem occultorum, vel effectum præternaturalem, implicite saltem, & interpretativè intendit ipsum colere, & de facto ipsum colit, nec requiritur intentio formalis explicita colendi eum cultu divino, sed sufficit intentio virtualis, & implicita, faciendo nimirùm id, quod reverà cedit in honorem ejus, semper affectantis honorem divinum.

Superstitiosæ ergo divinationis, & magiæ malitia, & 7
ratio peccati mortalis gravissimi consistit in hoc, quòd homo pro cognitione rerum occultarum, aut alio affectu obtinendo, relicto Deo, recurrat ad dæmonem, eum expresè, vel tacitè (modo mox explicando §. *seq.*) invocans, atque expectans ab eo notitiam, vel effectus à Deo solo petendos, vel expectandos, quod ipsum necessariò cedit in contemptum Dei, ac honorem diaboli, divinum semper in his honorem affectantis, ac per hoc homo ipso facto diabolo divinum quendam honorem exhibet, utique gravissimo peccato idololatriæ, saltem implicitæ, Apostasiæ à Deo, ac velut læsæ Majestatis divinæ crimine. Unde ulteriùs quamvis in rigore loquendo, vera, & formalis superstitiosa divinatio, & magia implicitè idololatria dæmoni divinum cultum exhibens tunc solùm videatur esse, quando ad diabolum recurritur pro notitia, vel effectu solùm à Deo haberi possibili, ut pro notitia futurorum contingentium, cogitationum cordium, pro resuscitatione mortui, extemporanea curatione morbis gravis, præsertim incurabilis &c. certum tamen videtur apud omnes, etiam illam divinationem, vel magiam esse veram superstitionem cum implicita, seu interpretativa idololatria, & peccatum mortale gravissimum, qua petitur à diabolo cognitio earum rerum, quas is (utpotè substantia intellectualis perfectissima) naturaliter scire potest, ut auctorem furti, vel homicidii occultum, eventus naturales, aut effectus aliquos, quos naturaliter efficere potest, ut tempestates, curationem febris, intoxicationem hominis, vel pecoris &c. Ita cum D. Aug. & S. Thom. 2. 2. *qu.* 85. *art.* 2. Navarr. Sanchez, Suarez, Layman, alii hic; Ratio est: quia enim hac ratione homo relinquit Deum, honorat diabolum, eique cultum, saltem ex parte hominis soli Deo retribuendum, attribuit: etsi enim tunc non sit propriè cultus divinus ex parte operis petiti, utpote naturaliter possibilis, evadit tamen cultus divinus ex parte diaboli acceptantis, & in his semper affectantis cultum, & honorem divinum, seu aliquid usurpate de excellentia divina, & honore Deo debito, ac per hoc ipsum homo interpretativè colit dæmonem cultu aliquo divino, quia cooperatur dæmoni in usurpatione divinæ excellentiæ, & cultus Deo debiti, ut post alios optimè explicat Filliuc. *tract.* 24. *in I. Præcept. Decal. cap.* 4. *qu.* 6.

§. IV. *Alia cum pacto expresso, alia cum pacto implicito, vel tacito tantùm.*

SUperstitiosæ divinationis, & magiæ cujusvis duplex 7
est species universalis jam nominata.

I. Divinatio, vel magia cum pacto expresso cum dæmone, seu expressa invocatio dæmonis, græcè NEKROMANTIA, est, cùm quis explicitè, & expresè petit rerum occultarum notitiam verbo, vel facto, sive id fiat 1. simplici petitione, vel invocatione dæmonis, & idololatria implicita tantùm, vel petitione, inclinatione solemni, adjunctis adorationibus, sacrificiis, suffitibus, aliisque cæremoniis in honorem diaboli cùm idololatria explicita, sive fiat 2. expresso pacto, & conventione mutua cum dæmone, qua petens se obligat ad certa obsequia (certè nefanda) præstanda dæmoni pro illo beneficio, dæmone è contrà promittente, se facturum, quod magus petierit. Idque 3. sive magus petat, & dæmon promittat per se ipsum revelare occulta, vel causare talem effectum, sive tandem modo solemni dæmon exhibeat, & magus ab eo accipiat certa signa, vel media ad tales effectus ope dæmonis causandos ab ipso instituta per modum Sacramentorum, magusque ea posteà adhibeat pro assequenda notitia occultorum, aut alio effectu causando ope dæmonis, ut in singulis parebit sigillatim. Atque ejusmodi pactum, invocatione, vel petitione facta jam perpetratum est gravissimum peccatum superstitionis cum pacto expresso, etiamsi posteà effectus non sequatur, & dæmon non respondeat, vel præstet, quod promisit, sive quia à Deo non permittitur, sive quòd dæmon ipse mendax conventis non stet, sive ob aliam causam.

II. Divinatio, vel magia cum pacto tacito, seu cum taci- 9
ta, & implicita tantùm invocatione dæmonis dicitur ab aliquibus, cùm quis occultorum cognitionem, aliumve effectum consequi nititur per media, vel signa non ab ipsomet,
sed

sed ab alio conventa cum dęmone, tunc enim utendo conventis, signis, vel medio, censetur dæmonis voluntati consentire, ipsoque facto dæmonem invocare. Verùm si scienter utatur ejusmodi signis, vel mediis à dæmone cum alio conventis, vel institutis, meritò DD. communiter videntur revocare ad pactum expressum. Deinde reverà constat, dæmonem sæpè operari per signa, & media nunquam anteà cum alio conventa, vel instituta ab ipso dæmone, sed ab aliquo vanè adhibita, ut pluribus etiam recentibus exemplis monstrari posse. Itaque generaliùs

III. Divinatio, vel magia cum pacto tacito, vel implicito cum dæmone, seu tacita invocatione dæmonis dicitur, cùm quis occultorum notitiam, vel alium effectum consequi nititur per signa, vel media omninò impertinentia, & vana; quæ scilicet, neque ex natura sua, neque ex institutione Dei, vel Ecclesiæ habent aliquam peculiarem vim, vel virtutem ad causandum talem effectum, sive deinde illa signa, vel media defacto aliquando à dæmone cum alio conventa sint, sive non, dæmon enim ejusmodi signis, vel mediis omninò vanis, & frivolis adhibitis sentiens invocari aliquam occultam virtutem promptissimè se immiscet, & operatur, ut plurimis etiam lepidissimis exemplis patet. Etiamsi ergo ejusmodi signis, vel mediis utens, explicitè non sciat, vel agnoscat ea esse instituta à dæmone, aut dæmonem per illa operari; dummodò sciat, vel intelligat signa illa, vel media neque ex natura sua, neque ex institutione divina, neque ex ordinatione Ecclesiæ habere ullam virtutem, vel vim ad talem effectum causandum, hoc ipso posset, & deberet scire habere vim ex ope dæmonis; adeòque eo ipso, quo adhibet ea, convincitur implicitè invocare dæmonem, ejusque opem advocare.

10 IV. Unde non obstat, nec excusat, quod homines talia agentes putent, dicant, protestentur, se nullum omninò cum dæmone pactum, vel commercium intendere, nullo modo velle diabolum invocare, aut illius ope, vel auxilio aliquid velle consequi; est enim protestatio facto contraria, & ideò de jure frivola, nam eo ipso, quo utuntur ejusmodi signis, vel mediis vanis nullam naturalem vim, vel proportionem habentibus ad causandam talem notitiam, vel effectum, convincuntur invocare aliquam aliam vim, vel virtutem homine superiorem, & intelligentiorem. Non certè ipsum Deum, qui talia tam severè prohibet. Non Angelum bonum, qui contra Dei placitum nihil potest facere, ut fateri coguntur, & in decursu magis patebit: ergo convincuntur (ideòque scire possent, & deberent) se reipsa invocare malum Angelum, seu dæmonem, nulla enim alia virtus superior homine, & intelligens defacto existit in universo. Quod valdè notandum, & bene inculcandum est ejusmodi superstitiosis. His pro fundamento generaliter propositis, & semper præ oculis habendis, ipsas reliquas superstitionis species porrò explicemus.

SECTIO II.

Divinatio superstitiosa.

SUMMARIUM.

11 *Divinatio quid secundum nomen, & genetatim*
12 *Quid in re, & propriè?*
13 *Ejus divisio in species varias.*
14 *Divinatio per astra quid?*
15 *Astrologia judiciaria quid?*
16 *Quando superstitiosa, quando non?*
17 *Physiognomia quid, & quando superstitiosa?*
18 *Divinatio ex somniis quid? &*
19 *Quando superstitiosa, & mala mortaliter?*
20 *Divinatio per sortes, seu* sortilegium.
21 *Sortes divisoriæ quid, & quando licitæ?*
22 *Quid sortes consultivæ?*
23 *Quid sortes divinatoriæ? semper illicitæ.*

11 Divinatio sic dicta quasi *divina notio*, vel *notitia*, rerum occultarum, aut quasi *Divinitatis æmulatio* in cognitione rerum per se occultarum, vel futurarum soli Deo propria, juxta illud Isa. 41. *Annunciate, quæ ventura sunt in futurum, & sciemus, quia Dii estis vos.* Et hinc rigorosè sumpta Divinatio definitur à S.Thom. *q.95. ar.4. Est prædictio inordinata eorum, quæ ad solum Deum spectant, ope dæmonis.* Verùm quia etiam prædictio eorum, quæ non ad solum Deum spectant (ut futura contingentia, occulta cordis) sed quæ dæmon naturaliter scit, vel scire potest ope dæmonis habita ad veram superstitiosam divinationem, & idololatriam implicitam spectat, ut suprà generaliter prænotavi, ideo generaliùs definienda, & dividenda divinatio.

§. I. *Definitio, divisio, & species enumeratæ.*

Divinatio est significatio, vel prædictio rerum per se 12
homini occultarum, vel futurarum ex pacto cum dæmone, sive deinde cum pacto expresso, & expressa invocatione dæmonis, sive cum pacto tacito, vel implicito tantùm, nimirùm adhibendo media inutilia, & impertinentia, quæ scilicet nec ex natura sua efficaciam habent ad manifestationem rei occultæ, vel futuræ, nec à Deo, vel divina ordinatione ad id instituta sunt; nam generaliter quicunque res occultas hominis naturalem cognitionem superantes scire, & prædicare vult, & tentat, idque secluso Dei beneficio, ejus revelatione, vel mediis ab eo ad id ordinatis, necesse est, ut dæmonis ope addiscere, & prædicere desideret, & tentet, ideòque societatem, & pactum aliquod cum dæmone Dei, & humani generis hoste expressè, vel tacitè ineat, contra illud Apost. 1. Corint.10 *Nolo vos fieri socios dæmoniorum.* Uti latè, & optimè docet D. August. *lib. 2. de doctrina Christiana c.23.* Esto etiam quis dæmonem expressè invocare minimè intendat, immo renuat, quia tamen ejusmodi mediis vanis, & impertinentibus notitiam occultorum, humanam cognitionem superantem acquirere tentat, eo ipso non procedit via intentionis, sed via disciplinæ, ut talem notitiam ab alia intelligentiori substantia addiscere tacitè desideret, & petat, atqui non petit, nec invocat Deum, bonos Angelos; ergo dæmonem, cùm post eos nulla detur alia substantia homine intelligentior.

II. Divinationis ergo superstitiosæ duæ sunt species ge- 13
nerales, scilicet per pactum expressum; & per pactum implicitum cum dæmone, jam suprà generatim explicatæ. Divinationis cum pacto expresso, seu expressa invocatione dæmonis penes diversos modos, quibus solet dæmon respondere, & revelare occulta, variæ numerantur species materiales, & præcipuè novem, 1, *Præstigium*: cùm dæmon divinatoriè respondens apparet variis imaginibus, aut corporibus aliunde asportatis, vel compactis ex aere, vel solùm deludendo sensus, vel phantasiam fictis imaginibus, de quibus vide *Delrium, Valent.* alios. 2. *Species* est per somnium: cùm à dæmone ex pacto expectatur revelatio occultorum futurorum fienda in somno. 3. *Necromantia* specialis: cùm adhibitis certis signis, vel carminibus mortui videntur resurgere, loqui, & docere occulta. 4. *Pytonismus*: cùm diabolus ex pacto docet per homines arreptitios. 5. *Geomantia*: cùm dæmon docet per certa signa apparentia in corporibus terrestribus: ut in biviis, lignis, lapidibus, & aliis, plumbo fuso &c. 6. *Hydromantia*, cùm docet per signa apparentia in aqua. 7. *Aeromantia*: cùm docet per signa apparentia in aere. 8. *Pyromantia*: cùm per signa apparentia in igne. 9. *Aruspicium*: cùm per signa apparentia in arteriis, seu intestinis sacrificatorum animalium dæmon responsa dabat. Huc spectant omnes species infra enumerandæ, quando ex pacto expresso cum dæmone, ejusque invocatione fiunt.

III. Divinationis per actum implicitum cum dæmone rursùs duæ sunt species generales, augurium, & sortilegium. Augurium latè sumptum est, cùm cognitio occultorum vanè quæritur ex consideratione dispositionis alicujus rei jam existentis. Cujus itidem novem enumerantur species. 1. *Est Astrologia judiciaria*: cùm cognitio occultorum quæritur ex situ, & motu siderum, cujus pars genethliaca, qua ex situ siderum in nativitate divinatur de eventibus hominis. 2. *Augurium propriè dictum*: cùm ex hominis, animalium, avium vocibus, cantu, sternutatione &c. divinantur occulta. 3. *Auspicium*: cùm ex avium volatu &c. 4. *Omen*: cùm ex hominis vocibus præter intentionem dictis &c. 5. *Onyrocritica*: cùm ex somnis habitis &c. *Physiognomia*: cùm ex totius hominis signis &c. 7. *Metoposcopia*: cùm ex fronte divinatur. 8. *Chiromantia*: cùm ex manuum lineis &c. 9. *Spatulamantia*: cùm ex spatulæ signis occulta de statu hominis præsenti, vel futuro divinantur.

IV. *Sortilegium* est divinatio superstitiosa, qua occulta scire tentantur ex dispositione rerum ab hominibus ad id consultò factarum, electarum, dispositarum: ut projectione taxillorum, apertione fortuita libri, electione unius ex pluribus, ex signis resultantibus in plumbo liquefacto, & in aquam projecto (est exemplum D. Thomæ &c.) Hujusmodi species innumeræ sunt, & plura ferè genera, quàm vetularum capita. Ex omnibus enumeratis speciebus in particulari tres præcipuæ species divinationis pro praxi examinandæ sunt: scilicet per astra, per somnia, per sortes: his enim intellectis, facillimum est judicare de aliis omnibus.

§. II. *Divinatio per astra, Astrologia judiciaria.*

14 Astrologia duplex est, naturalis, & judiciaria. Astrologia naturalis est, quæ ex motu, cursu, situ, conjunctione, oppositione astrorum, ratione eorum virtutis, & influentiæ naturalis, divinat effectus naturales, necessariò eventuros, ut eclypses, vel contingentes tantùm per alias causas naturales facilè impedibiles: ut immutationes auræ, ventos, pluvias, tempestates, serenitates, siccitates; sterilitates: item temperamentum hominis sub tali constitutione astrorum concepti, vel nati. Atq; hæc Astrologia & licita per se est, & utilis humano generi, maximè quoad tria necessaria: medicinam, agriculturam, navigationem. Neque illicita est, quatenùs ex aspectu astrorum in puncto nativitatis cujusque hominis conjectat temperamentum ejus naturale, ingenium, & inclinationem in bonum, vel malum; cùm hæc scientia ad hoc se extendere possit. Juxta communem DD apud Sanchez *l.2. moral c.38. nu.28.* Quamvis verum sit, hanc Astrologiam quoad effectus contingentes esse incertissimam: cùm hi non a solis astris, sed aliis quoque causis dependeant, quæ facilè variari, & astrorum influxus impedire possunt; unde tanta diversitas, & mendacitas Calendariorum. Exemplum notum Ferdinandi III. Maximè verò incerta est quoad conjecturam temperamenti, & propensionis hominum ex aspectu astrorum in puncto nativitatis. 1. Quia inclinatio prolis non ex solo influxu astrorum pendet, sed multò magis ex materia conceptionis, & nutritionis. 2. Quia punctum illud nativitatis (quod Mathematici exactissimè observandum ajunt) deprehendi certè non potest ob rapidissimum cœli motum, & alias causas, ut etiam observavit D. Aug. *lib.2. de doct. Christ. c.22.* 3. Quia vis astrorum etiam in fœtum utero inclusum influit, adeòque etiam punctum conceptionis, & animationis fœtus observandum erit, cujus tamen observatio Mathematicis multò magis, & omninò est impossibilis. Veruntamen si Astrologi ejusmodi effectus contingentes, tempestates, nati pueri propensiones more solito prædicant majori certitudine, quàm ex astrorum aspectu consequi possunt, non committunt peccatum divinationis superstitiosæ contra Virtutem Religionis, & primum Decalogi Præceptum, sed sæpè peccatum temeritatis, & mendacii. Uti ex communi notat Sanch. *cit. n.29.* Suar. Laym. alii.

Astrologia judiciaria.

15 Seu divinatoria dicitur, qua ex eodem aspectu, motu, situque astrorum prædicuntur eventus omnino fortuiti, & liberi ab hominum libero arbitrio pendentes, cujus tres partes optimè assignat Mart. Delri. *lib.4. Disq. Mag. c.3. q.1. Prima Astrologia revolutionum*: quæ prædicit totius anni, belli, pacisque vicissitudines, annonæ, morborum qualitates, mortes Magnatum &c *Secunda Astrologia nativitatis*, seu genethliaca, quæ ex aspectu siderum in puncto nativitatis prædicit sigillatim homini in vita eventura, &c. v.g. ad talem dignitatem promotum iri, tali Principi gratum fore, uxorem ducturum, divitem, pauperem, felicem, infelicem futurum; tali mortis genere, tali loco, tali tempore, anno, die periturum. *Tertia Astrologia electionum*, quæ ex aspectu astrorum docet, quid in singulis rebus, & occasionibus agendum, vel omittendum: quando domo egrediendum, quando manendum, quo loco, & tempore, quæque agenda, ut feliciter succedant. Hic pro praxi aliqua statuenda sunt.

16 I. Astrologia hæc judiciaria prædicens certò ex aspectu astrorum effectus liberos à libero arbitrio pendentes, vel casus omninò fortuitos, superstitiosa est, & pactum saltem implicitum cum dæmone involvit; ideòque ipsius usus, ex genere suo mortalis, omni jure prohibitus est. *Omnes*. Jus divinum patet variis locis S. Scripturæ præsertim Deuter. 4. Isa. 47. Jer. c.10. ubi dicitur: *juxta vias gentium nolite discere, & à signis cœli nolite timere, quæ timent Gentes, quia leges populorum vanæ sunt.* Jus Ecclesiasticum *c. igitur causa 26. q.3. ibid. c. non licet q.5. Et alibi.* Ac novissimè Motus proprius Sixti V. contra Astrologiam editus. Jus civile *tit. Cod. de Maleficis, & Mathematicis*, & alibi. Ratio generalis est: quia ejusmodi effectus liberi, & fortuiti, si possent divinari ex aspectu astrorum, vel possent, quia astra essent causa naturalis, adeòque signa naturalia eorum effectuum (ut iris pluviæ) vel quia sunt signa mera ex institutione tantùm. Primum dici nullo modo potest: quia effectus liberi supposito omni ad agendum requisito, possunt fieri, vel non fieri; ergo non possunt determinatè prævideri in astris futuri, tanquam causa, & signis naturalibus, alioquin tolleretur libertas, & illi effectus essent liberi, & non essent liberi. Effectus similiter fortuiti non à solis astris, vel ab una causa, sed ex plurium causarum concursu fiunt, quas Astrologi nec in astris, nec ulla alia ratione antecedente naturaliter deprehendere possunt; ergo dicendum secundum, scilicet istos effectus videri in astris tanquam signis ex instituto, atqui non sunt signa instituta à Deo, vel bonis Angelis, quin potiùs in Scripturis prohibita eorum observatio, ergo debent esse signa instituta à dæmone cum pacto expresso, vel tacito cum hominibus, consequenter divinatio futurorum effectuum liberorum, ac fortuitorum, & eadem ratione præsentium occultorum: ut notitia occulti thesauri, furis, virginitatis &c. ex astris, superstitiosa est cum pacto saltem implicito cum dæmone, & tacita ejus invocatione, si nimirùm talia ut certa, & infallibilia prædicuntur, & creduntur, asseruntur ex astris.

II. Etiamsi talia non ut certa, & infallibilia prædicantur ex astris, si tamen prædicantur absolutè, & cum majori firmitate, quàm ex astris haberi possit; utpotè tanquam absolutè probabilia, adhuc est superstitio, & quidem lethalis ex genere suo: Quia sic adhuc transcenditur vis astrorum, quę solùm leves conjecturas pariunt, & non probabilitatem; eo ipso ergo, quo tale judicium absolutè probabile ex solis astris haberi nequit, tacitè censetur peti ex disciplina dæmonis. Ut rectè docent Suar. Valent. Delrius, alii cum Sanch. *lib.2. mor. c.38. n.34.* Dico autem *ex solis astris*: nam si una cum astris considerentur temperamentum personæ, qualitates, & circumstantiæ aliæ, non erit saltem mortale, aliquid liberum contingens futurorum probabiliter asserere: v.g. videt Astrologus ex aspectu astrorum portendi, hunc Prælatum fore &c. is attentis circumstantiis personæ, nobilitate, bonis moribus, grata indole, poterit probabiliter pronunciare, hunc, si Clericatum assumat, bonis litteris operam det, loco, & tempore opportuno se accommodet, v. gr. Romæ in Curia &c. eligendum in Prælatum Episcopum &c. & consequenter neque alter graviter peccaret, si id ut probabile crederet, & ideò Romam ad talem Curiam, & locum accederet, seque accommodaret cum aliqua spe, non tamen certitudine ejusmodi dignitatem consequendi. Sic Tambur. *lib.2. Decal. c.6. §.1. n.18. & 19.*

III. Quod si tamen ejusmodi occulta prædicuntur ex astris solùm secundùm tenuem illam conjecturam, quæ reverà ex astris conjiciendo de inclinatione naturali, ac temperamento hominum tenuiter etiam conjici potest de eorum eventibus liberis, & fortuitis, non erit superstitio, nec Jure divino, aut humano antiquo prohibitum. Juxta communem DD. cum S. Thom. 2.2. q.95. ar.5. Sanch. *loc. cit.* Attamen id ipsum prohibitum est Jure novo in motu proprio Sixti V. contra Astrol. ibi. *Statuimus, ut contra facientes judicia, & nativitates hominum, quibus de futuris contingentibus successibus, fortuitisque casibus, aut actionibus ex humana voluntate pendentibus aliquid eventurum affirmare audent, etiamsi id se non certò affirmare asserant, & protestentur &c. inquirant, & procedant, & in eos severius canonicis pœnis, & aliis eorum arbitrio animadvertant.* Hæc Pontifex. Ratio prohibitionis est: Quia etiam hic modus est valdè perniciosus, & expositus proximo periculo superstitionis ob naturalem curiositatem tam ex parte divinatorum, quàm ex parte aliorum credentium: ergo meritò prohibitus, idque in utroque foro, & per se loquendo sub mortali, ut volunt multi cum Sanch. *cit. n.34.* Quamvis Suar. Valent. Delr. & alii, probabiliùs solùm quoad forum externum restringant eam prohibitionem ob præsumptionem de superstitione interna.

IV. Quocunque dictorum modo res se habeat, sicut certum est, eum, qui in suis actionibus semper, & ordinariè, aut frequenter secundùm ejusmodi prædictiones, seu prævisiones ex astris se gereret, peccaturum mortaliter, quia sic esset certum indicium credulitatis indebitæ, & consequenter commercii cum dæmone; ita probabilissimum, immo mihi certum est semel & iterùm; & sub incertitudine eventus ita agere, non fore mortale, quia non est gravis deordinatio aliquid agere, vel omittere ob spem, vel metum etiam levem. Ut si in casu paulò ante dicto accederes Romam ad Prælaturam ex astris prædictam cum aliqua spe expectandam. Si tibi ex astris prædictum esset, te hoc anno periclitaturum in aquis, & ideò hoc tempore navigare nolles. Item, si tibi negotii alicujus promitteretur felix eventus pro hoc tempore, aut contrà infelix prædiceretur, & ideò velles, vel nolles hoc tempore illa negotia aggredi, & similia sexcenta: ut mox iterum de somniis notabo. Hæc enim non ut certa, sed tantùm, ut conjecturalia credere, sperare, vel timere non videtur prohibitum ullo jure: esto ea prædicere sit prohibitum in supradicto motu proprio Sixti V.

§. Ea-

§. Eadem prorsus ratione, qua de Astrologia dictum est, discurrendum, & dijudicandum est de

Physiognomia.

17 ALia enim similiter est Physiognomia naturalis, ac Philosophica, per quam ex corporis, & membrorum habitudine, incessu, &c. vultus, item frontis, manuum, aliarumque partium lineamentis; de corporis valetudine, temperamento, consequenter etiam ingenium, affectiones, vel inclinationes mentis probabiliter conjectantur, eaque per se licita est, Sanch. *cit. n.* 44. Delr. *lib.* 4. *q.* 4. Communis. Alia verò Physiognomia est divinatoria, & superstitiosa, quæ ex iisdem signis corporis prædicit prosperos, vel adversos hominis casus, longam, vel brevem vitam, divitias, paupertatem, præsentem mentis statum; an fur, an meretrix, &c. nec ne? Hujusmodi contingentia libera, quæ ex talibus signis naturaliter nullo modo cognosci possunt, nisi interventu commercii superstitiosi cum Dæmone, est omni Jure damnata. Magis superstitiosum est ex fortuitò accidentibus homini, v. g. ex sternutatione, ruptura ligulæ, sinistri pedis ante dextrum à lecto, vel domo expositione, certorum animalium, lupi, leporis, funeris, vetulæ occursu, &c. prospera: vel adversa divinare. Hæc enim omnia fortuitò fiunt, nec ullam habent connexionem, cum eventibus hominis, bonis. vel malis, nisi per modum signorum ex disciplina de institutione saltem implicita Dæmonis. Denique ex volatu, vel cantu avium, aliorumque animalium vocibus, ac motibus, etsi subinde effectus naturales, ut pluviæ, vel serenitas rectè conjiciatur, nec omninò superstitiosè, ex mora corvorum super tectum domus, in qua decumbit ægrotus, conjicitur propinquitas funeris, ob eorum acutissimum olfactum ad odores cadaveris. Veruntamen ex iis eventus liberos fortuitos quoscumque, cum quibus nullam habent naturalem connexionem prædicere semper superstitiosum, & si seriò cum firma fide fiat, peccatum mortale est. Idemque est de petentibus, & consulentibus ejusmodi divinatores, Astrologos, Ægyptiacos, vulgò ciginos: si nimirùm fiat animo credendi, & se se inde dirigendi: secùs si fiat ex curiositate, joci, vel risus causa, & secluso scandalo. De quo generaliter in fine Sectionis.

§. III. *Divinatio ex somniis, Onyromantia, vel Onyrocritica.*

18 I. DUplex est somnium naturale, & præternaturale. Somnium naturale nihil aliud est, quàm sopitis sensibus externis, & ligato usu rationis in potentia imaginativa concursus specierum phantasticarum de diversis rebus, ortus ex naturalibus causis, utpotè, vel ex præcedentibus cogitationibus, & occupationibus mentis in vigilia, ut experientia notissimum: vel ex varia corporis constitutione, temperamento, & motu humorum: unde sanguinei, læta somniant; cholerici, qui flava bile abundant, sæva, lites, jurgia, cædes, &c. Melancholici, qui atra bile abundant, tristia, mortes, infirmitates, oppressiones, &c. Phlegmatici, aquas, mersiones, ambulationes graves, &c. Atque ex ejusmodi somnio naturali licitè divinantur, & conjiciuntur illa, quæ naturaliter reverà significant, utpotè ipsæ eorum causæ: sic somnia, quæ naturaliter significant humorem prædominantem, licitè observantur ad dignoscendam naturalem complexionem corporis, morbum, vel à morbo convalescentiam, atque ad eum finem minimè superstitiosè Medici somnia infirmorum percontantur. Item somnia rectè observantur ad dignoscendum bonam, vel pravam animi affectionem: ut iræ, odii, timoris, libidinis, &c. Etiam ad dignoscenda dubia circa ejusmodi actus in vigilia. Sic testantur etiam spirituales Magistri, eos, qui impudica somniant, & videntur sibi tunc, aut fortiter reluctari, aut promptè consentire, meritò posse conjicere, se etiam vigilantes tali modo subindè habuisse. Et ita in similibus. Vide latè Sanchez *cit. à num.* 49.

19 II. Somnium præternaturale dicitur, quod non oritur in dormiente ex prædictis naturalibus causis, seu vel est immissum ab ipso Deo, quale fuit somnium Gedonis, Jacob Joseph, Danielis, item S. Josephi, Magorum, &c. Aut est immissum, vel excitatum à Diabolo hominis phantasiam concursu specierum dirigente: uti magis, & sagis, ac aliis etiam fieri solet. Utrumque discernere prudentis, discretì, & experti viri est. Nec discrimen peti debet tantùm ab objecto, vel fine bono, vel malo: nam etiam sathanas transfigurat se in Angelum lucis; sed magis ex somniantis, & expergefacti dispositione, & immutatione mentis, si enim excitatus à tali extraordinario somnio sentiat in se insolitam illustrationem, consolationem & tranquillitatem mentis, devotionem, promptitudinem ad bonum, & servitium Divinum, evidens est indicium somnii à Deo immissi. Quòd si contrà sentiat, se ex tali somnio animo perturbatum, perplexum, protervum, ad bonum, & servitium Dei tardiorem redditum: certum debet esse, somnium à dæmone esse immissum. Quòd si ergo probabiliter constet, somnium esse immissum à Deo, utique fides adhibenda est, & actiones secundùm illud dirigende, adhibito tamen semper prudenti judicio, præsertim Confessarii, vel Patris Spiritualis. Quòd si verò contrà constet probabiliter, somnium esse immissum à dæmonæ: utique fides absolutè neganda erit, alioquin enim tali somnio fidem adhibens, seque juxta illud dirigens in agendo, eo ipso init commercium, & societatem cum dæmone, peccatque mortali peccato superstitionis. Quando tamdem dubium est, sit ne somnium à Deo, vel diabolo, vel ex naturali causa, nulla fides habenda, nec præsumendum esse à Deo: Deus enim cùm immittit somnia, simul etiam reddit hominem certum, quòd à se immittantur: juxta illud Eccles. *Nisi ab Altissimo fuerit emissa visitatio, ne dederis in illis cor tuum: multos enim errare fecerunt somnia: c.* 34. Unde somniorum observantia (præter divinitùs immissa) simpliciter prohibetur in sacris Litteris. *Levit.* 19. *Deut.* 18. Et in Jure Canonico *c. non observetis caus.* 26. *q.* 7. omnia ex communi DD. Vidè latissimè, & optimè Delr. *lib.* 4. *c.* 1. *q.* 3.

III. Divinatio ergo futurorum, vel occultorum per somnia superstitiosa est, & peccatum mortale cum pacto explicito, vel implicito cum dæmone. 1. Quando fides habetur somnis, quæ constet saltem probabiliter esse immissa à dæmone. 2. Quando ejusmodi somnia à dæmone immittenda animo eis fidem habendi desiderantur explicitè, vel implicitè; & certò saltem implicitè desiderare, vel petere somnia à dæmone convincitur pessima superstitione, qui certo corporis situ somnum capiunt, adhibitis nonnullis cæremoniis, ut eis per somnium occulta, vel futura manifestentur, utique non Deo, vel bono Angelo: ergo à dæmone. De simili superstitione nuptrientium dicam infrà suo loco. 3. Quandocumque quis somniis quibusvis à Deo patenter non immissis firmam fidem adhibet, ita nimirum certò sibi, vel aliis eventurum, quoad eventus liberos, vel fortuitos, sicut somniavit propter rationem mox dandam. Et optimè monet Valentia, & Sanch. *cit. num.* 54. tunc vel maximè cavendum, ne fidem habeamus somniis, quando eventu probari videntur, eò quòd, vel casu res posteà accidant, vel certè procurante dæmone, ut homines ad finem somniis superstitiosè habendam faciliùs inducat, & illaqueet. 4. Similiter quicumque ex somniis certa divinant de occultis, vel futuris merè liberis, vel fortuitis, seu casualibus, v. g. si somnies tibi dentem excidere, consanguineum tibi certò moriturum: & similia innumera. Et tandem quicumque ex somniis habitis ordinariè se in suis actionibus dirigunt ad captanda prospera, vel cavenda mala, ut innumeris exemplis obviis palàm est.

IV. Ratio dictorum, & similium omnium est. Quia somnia nullam omninò habent vim naturalem significandi, nisi suas causas, ex quibus oriuntur, juxta dicta *n.* 1. Nullo autem modo habent vim naturalem significandi eventus liberos, vel casuales præter levissimam conjecturam suspicionis limites non egredientem: ergo, qui somniis certam fidem habet, inde divinat, aut se in suis actionibus secundùm illa dirigit, convincitur somnia acceptare tamquam signa instituta, & immissa sibi à substantia intelligente: atqui non à Deo, vel bono Angelo (ut supponitur) ergo à dæmone, & consequenter pacto saltem implicito cum atro genio. Estque peccatum mortale ex genere suo, à quo tamen excusat, & veniale reddit ignorantia non omninò crassa, vel affectata. Item si non adhibeatur certa fides, sed solùm suspicio, & formido aliqua, posse fortè ita evenire, sicut somniasti: & ideò solùm ad cautelam semel, & iterùm actiones tuas secundùm tale somnium dirigas: v. g. si hac nocte somniasti te submersum in aquis, & ideò hodie nolis navigare, quod licèt plerumque vanum, & inutile sit, a mortali, & gravi culpa excusant, Cajet. *verb. somniorum observatio.* Navarr. *man. c.* 11. *n.* 13. Suar. *lib.* 2. *de Superstit. c.* 13. *n.* 25. Vide dicta Tract. 1. proxim. c. 5. Sect. 2. nu. 22. de parvitate materiæ sub Regula II. & accipe hunc casum: Quidam bis, vel ter in somniis admonitus fuit ab apparente sibi puella incognita, ut ad certum locum accederet, ibique terram foderet, certò ollam auro plenam reperturus; tandem flexus ad locum accessit, fodit, ollàm quidem invenit, sed nigris carbonibus plenam. Quæritur: an hic peccaverit? certè non saltem graviter ob modò datam doctrinam. Sed quid si ille certò sibi persuasisset, puellam illam non à Deo, sed à dæmone esse immissam? Adhuc non peccasset mortaliter, quia ipse illam notitiam à dæmone non petiit,

vel

vel procuravit, sed solùm notitia jam ultroneè habita usus est, quod non esse illicitum patebit infrà, cùm de solutione maleficii, &c.

§. IV. *Divinatio per sortes*, Sortilegia.

20 SOrtes nihil aliud sunt, quàm actio, qua aliquid fit, ut ejus eventu considerato aliquid aliud fiat, vel innotescat. Unde triplices sunt sortes, *divisoriæ, consultivæ, & divinatoriæ.*

Sortes divisoriæ

21 SUnt, quæ mittuntur à sortientibus, ut sciatur, quid cuique tribuendum in electionibus controversis: & hæ sortes per se licitè sunt, nisi in casu jure humano interdicto. *Ratio est*: quia ejusmodi sortilegium nihil aliud est, quàm contractus humanus, quo communi consensu contrahentium jus ad aliquem rem habentium, ea inter ipsos sorte dividitur, ut illius sit, cui sors contigerit. Hic contractus nihil superstitionis, aut mali in se habet de se, cùm ad nullam rem occultam cognoscendam ordinetur (quod sanè non est in potestate sortientium, sed aliundè peti deberet) sed solùm, ut fiat aliquid, quod, ut fiat, est in potestate sortientium: ergo per se licitæ sunt sortes in casibus, in quibus jure humano non interdicuntur. Interdicuntur autem sortes solùm jure Canonico quoad electiones Ecclesiasticas eo tit. De elect. cap. finali. *Sortis usum in electionibus perpetua prohibitione damnamus.*

Licitæ ergo sunt sortes. 1. In electionibus civilibus ad officia sæcularia. Communis DD. cum D. Th. *art. 8. q. 97.* Sanch. *n.* 58. Quia id nullo Jure prohibetur, dummodò mittantur sortes pro tali munere inter personas singulas tali munere dignas. 2. Ad dirimendas controversias inter hæredes, & legatarios, & alios quoscumque *l. si ambo ff. de judiciis*. Etiam inter Clericos in causis Ecclesiasticis præter electiones ad munera Ecclesiastica pastoralia, Communissima. De his vide latissimè Sanchez *cit. à num.* 70. juxta illud Proverb. 18. *Contradictiones comprimit sors, & inter potentes quoque dijudicat.* Dummodo in iis omnibus litigantes, jus æquale habentes in sortitionem consentiant. 3. Tempore pestis, vel persecutionis rectè mittuntur sortes inter Parochos, vel Sacerdotes, quisnam permanere debeat in loco pestis, vel persecutionis ad serviendum ovibus. *D. Aug. Epist.* 108. *D. Thom. cit.* Idemque dicendum de mittendis in Indiam, Angliam, &c. Simili sortilegio Apostoli orbem terrarum inter se divisisse ad prædicandum scribuntur. Et similes sortes justissimè fiunt in bello pro extremis stationibus, pro prima invasione hostis, muri, fortalitii. 4. Quando plures sunt rei mortis, neque expediat omnes puniri, sive ex gratia, sive aliam ob causam, licitè mittunt sortes, quisnam, vel quinam occidi debeant: praxis communis in bello. Quòd si tamen inter duas personas lateat delictum, nullo modo licet id sortibus indagare, quænam illud commiserit; tunc enim esset divinatio superstitiosa cum periculo puniendi innocentem, sive casu, sive ope diaboli innocentibus maximè infesti sors caderet. Communis apud Suar. & Sanch. cit. 5. In certo periculo communis naufragii, nisi pro allevianda navi aliqui emittantur in aquas, communi consensu sortes mitti possunt, quinam ejiciendi. Delr. Laym. Sanch. alii. Neque hoc est seipsum occidere, sed mortis evadendæ incertum sibi, aliis autem certum subsidium relinquere: quòd si quis consentire nollet, loco ejus alii sortes mittant, & exequantur, cùm sit irrationabiliter invitus, si enim positivè resisteret, & sortes impedire conetur, ipse ab aliis in mare ejici potest: tunc enim aliis in extrema necessitate injustam vim inferret, contra quam alii se defendere possunt. Ita post alios Laym. *cit. c. 3. n.* 8 6. Denique in omni licito, & honesto ludo licitæ quoque, & honestę sunt sortes hæ divisoriæ pro ordine ludentium, & plerique ludi non sunt nisi sortes cum ingenio moderandæ.

Sortes consultivæ

22 SUnt, quibus occultæ veritatis manifestatio, aut consilii alicujus directio, aut denique voluntatis divinæ indicium inquiritur, ut sciatur, quid in negotio aliquo agendum, cavendumque sit, ab ipso Deo implorata, quæ consultatio dupliciter fieri potest. 1. Sic intendendo expressè, vel tacitè petendo à Deo signum aliquod extraordinarium, quo rem petitam manifestet, quod, ut liceat, non sufficit necessitas, sed requiritur vel jussio, & ordinatio Dei, vel instinctus ejus specialis, & extraordinarius: qua ratione sortes consultivę factæ leguntur in sacris Litteris: ut in investigatione furis *Achan. Josue* 7. In electione *Saul.* 1. *Reg.* 10. *c.* In Electoine *Matthiæ* pro *Joseph.* Justo *Act.* 2. cujus electionem signo visibili à Deo demostratam fuisse testatur D. Dionys. *lib. de cælesti Hierarch. c.* 5. 2. Sic solùm intendendo, & precando à Deo occultam sortium directionem per specialem providentiam. Juxta illud Proverb. 16. *Sortes mittuntur in sinum, sed à Domino temperantur.* Quod etsi miraculum non contineat, dicit tamen specialem Dei gratiam, & beneficium, atque ea fiducia petitur, ut petens secum statuat, quidquid sors tulerit amplecti, tamquam Dei beneplacitum atque ad hoc, ut licitè fiat, non quidem requiritur specialis instinctus, requiritur tamen necessitas, vel utilitas aliqua gravis spiritualis, vel temporalis in dubio alio modo ordinario commodè non experiendo; & ut fiat cum debita reverentia, præmissa ad Deum oratione, &c. Qua ratione *S. P. N. Franciscus*, & alii Sancti sæpiùs in causa spirituali dubia sortes misisse apertione libri Evangeliorum, vel aliis modis leguntur: alioquin sortes hæ consultivæ non essent licitæ, cùm Deus ordinariè velit indagari suam voluntatem non per sortes, sed per sacram Scripturam, Ecclesiam, SS. PP. aut Viros pios, & prudentes consulendo: idcòque extra rationabilem causam sortes consultivas utrasvis mittere erit peccatum, non quidem superstitionis, sed tentationis Dei, de qua infrà.

Sortes divinatoriæ

SUnt, quibus occultorum manifestatio, vel consilii alicujus directio petitur per media vana, & impertinentia, minimè ad Deum relata, consequenter ad diabolum pacto expresso, vel tatito; & hæ superstitiosæ, & illicitæ semper sunt. Prohibitæ enim graviter in Jure Canonico *cap. si quis Episcopus*. Et *c. sortes, causa* 26. *q.* 5. Et in motu proprio *Sixti V.* Quæ quidem sortes aliquando merè speculativæ sunt, ordinatæ scilicet ad solam cognitionem alicujus rei occultæ capessendam. Et tunc solùm continent malitiam superstitionis: aliquando verò practicæ sunt, ordinatæ ad aliquid agendum: v. g. ad deprehendendum, vel puniendum occultum furem, ut variis modis fit: & tunc præter peccatum superstitionis, etiam continent peccatum mortale injustitiæ: utpotè injustæ infamationis, vel punitionis delicto debitè non probato. Quò spectat damnatissima praxis in bello, maximè qua litigantes, seu rixantes coguntur duello de causa sua decidere, ut succumbens censeatur fuisse nocens, vel injustam causam habuisse, gravissima superstitione, & injustitia. De quo in V. Præcepto: exempla, & praxes aliæ passim notæ, & innumeræ sunt, ut pigeat iis chartam illinire. 23

SECTIO III.

Observatio vana superstitiosa.

SUMMARIUM.

24 *Quid vana observatio?*
25 *Vana observatio per signa, per signorum quid, & qualiter peccaminosa?*
26 *Vana observatio per preces, & characteres quid?*
27 Regula generalis, *quando mala, & superstitiosa sit hæc observatio per preces, & characteres.*
28 *Afferuntur casus varii, & frequentiores.*
29 *Observatio vana per media innaturalia quid?*
30 Regula generalis, *quando certò illicita?*
31 *In dubio, an medium, vel res applicanda, vel applicata habeat vim naturalem, nec ne, ad causandum effectum speratum, præsumi potest, quòd habeat.*
32 *Afferuntur casus varii.*
33 *Quando certò, vel probabiliter constat, rem applicatam non habere quidem vim naturalem ad effectum intentum: dubitatur autem, an non sors habeat à Deo, vel dæmone, censenda est superstitiosa.*
34 *Quædam notabilia.*

VAna observatio dicitur, quæ mediis inutilibus, & impertinentibus à divina providentia, & minimè ordinatis, intendit tamen, & certò expectatur aliquis effectus, puta, aut consequi aliquod bonum, aut vitare, vel avertere aliquod malum, aut inferre aliquod damnum: circa hæc tria namque versatur omnis vana observatio, & magia. *Vana* observatio dicitur, vel quia non consequitur effectum intentum: vel si consequitur, semper plùs nocet, quàm prosit, prodest quandoque corpori, at semper obest animæ ob ejus malitiam, & offensam Dei: huic ergo iterùm applica generaliter prædicta *sect.* 1. §. 2. 3. & 4 quoad 24

ejus

ejus malitiam, & pactum explicitum, ac implicitum, & insuper nota.

Vana observatio, & magia in re omninò idem sunt, & differunt solùm diverso respectu ad media, & effectum; nam vana observatio dicitur, quatenùs comparatur ad ipsa signa, & media vana, quæ pro certò effectu consequendo superstitiosè observantur, & applicantur: & hoc respectu commodè dividimus in tres classes, vel species materiales: scilicet vanam observationem signorum, eventuum, precum, & characterum, & mediorum innaturalium: de quibus hoc respectu claritatis gratia agam seorsim. Magia verò dicitor eadem ineptia, quatenùs comparatur ad ipsos effectus per talia signa, vel media vana, observata, & applicata causandos ope dæmonis; & hoc respectu rursùs commode dividemus in tres classes, vel species materiales: scilicet artem notoriam, mirificam, & maleficam, seu maleficium. De quibus seorsim *sect. seq.* cum necessariis pro praxi.

§. I. *Vana observatio signorum, eventuum &c.*

25 Dicitur, cùm quis ex observatione variorum signorum divinans de prospero, vel adverso eventu aliquid facit, vel vitat. Hæc in re, & malitia prorsùs idem est cum divinatione superstitiosa, differt solo hoc respectu, quòd divinatio sit speculativa, & versetur solùm in cognoscendo, conjiciendo, & prædicendo effectus, vel eventus occultos ex talibus signis impertinentibus. Vana autem observatio est practica, & versatur in observatione talium signorum in agendo, vel omittendo. Ex. gr. docet te Ariolus in egressu e domo, si sinister pes præ dextero exponatur; aut si initio itineris lepus, vel lupus occurrat, si anus vetula primò salotet, &c. esse signum alicujus infortunii, vel adversitatis; hac instroctione accepta tu studiosè observans in egressu è domo semper dextrum pedem priùs exponis; si initio itineris lepos occurrat, oon pergis, sed reverteris metu alicujus infortunii impendentis. Hic Ariolus divinator est, tu vanus observator, uterque superstitiosus, & pacto saltem implicito dæmoni studiosus. Tot ergo sunt species vanæ observationis ejusmodi signorum, quot sunt species, & signa divinationis supra allata, & enumerata: Er multa enumerat D. August. lib. de doctr. Christian. cap. 20. *Si membrum aliquod salierit; si junctim ambulantibus amicis lepus aut canis, aut puer medius venerit, &c. Hinc sunt etiam illa: limen calcare, cùm ante domum suam transit: redire ad lectum, si quis, dum se calceat, sternutaverit; redire domum, si procedens offenderit: cùm vestis à soricibus roditur, plùs timere suspicionem futuri mali, quàm præsens damnum dolere.* Hæc August. quem etiam utilissimè leges *lib. de rectitudine Cathol. conversat.* latè, & optimè disserentem. Ad hanc ergo observationem pertinent superstitiosæ observationes dierum, vel temporom, quasi quidam dies, vel horæ faustæ, aliæ infaustæ essent. Quomodò peccant, qui die Martis, vel quovis die inter horam undecimam, & duodecimam, meridianam nolunt exire domum: quod talis dies, vel hora infausta sit, quòd verè soperstitiosum est, prohibetur in *Jure Canon. cap. non observetis: causa 26. q. 7.* Item nolentes die Veneris ungues præscindere, aot die Sabbati nere, seu fila ducere (cum tamen aliàs laborent serviliter) in honorem B. Virginis. Aquę benedictæ Dominicis Quatuor Temporum majorem vim tribuere, quàm aliis benedictis ad quosdam effectus. Similiter aquæ benedictæ in alia Parochia. Item servantes ova die Paschatis à gallinis patta ad extinguendum incendium, vel alios effectus. Horrendum est aodire inter Catholicos superstitionem vanarum observationum etiam irrepsisse in ttemendum Missæ Sacrificium. Lege Martin. Delr. *l. c.* nostrum Marchant. *Trib. tom. 2. tr. 2. p. 3. tit. 1. q. 2. §. 2.* P. Gobat. *de superstit. cas. 22. & 23.* Non enim expedit talia denuò describere. Huc etiam referri debent omnes ejusmodi, quibus mulierculæ nupturientes futuri mariti notitiam procurare nituntur certis diebus, & ritibus; maximè in noctibus SS. Andreæ, Thomæ, Natalis Domini, Trium Regum, S. Joannis Baptistæ: si seriò, & cum aliqua expectatione eventus fiant, & non levitatis, & joci tantùm gratia, ot infrà generaliter notabo. Item observatio certi numeri tamquam infausti in consessu, vel comitato, v. g. aliqui convivio excepti nolunt accumbere numero tredecenario, tamquam infaosto, eò quòd importet unum ex ipsis brevi moriturum, exemplo ultimæ cœnæ, quia ibi unus ex tredecim brevi mortuos: nimirùm Christus Dominus. Immo cur non præsagiont etiam unum se suspensorum, sicut Judas unus ex tredecim brevi se suspendit? & alia innumera. Nec desunt, qui numerum imparem in pillulis sumendis tamquam necessarium observatum superstitionis damnent apud P. Gobat. *cit.*

Hic concludit Navarr. *c. 11. n. 38.* cum aliis: omnes eas vanas observationes dierum, temporumve de se esse peccata mortalia: intellige, quando fiunt cum indubitata, & certa fide, & efficacia; secùs si solùm ex suspicione, vel timore: ut si quis die Martis, vel inter horam undecimam, vel duodecimam semel, aut iterùm non auderet domo egredi, vel negotium aliquod inchoare, ut certè communiter faciunt homines: tunc enim non esse plùs, quàm veniale, rectè docet etiam Sanch. *cit. c. 40. num.* 15. Cæterùm omni peccato superstitionis vacabit observare dies, menses, annos, quibus convenientior sit cœli dispositio ad aliquos effectus, vel negotia: sicut in naturalibus licitè observantor tempora colligendis herbis, sumendis medicinis, cædendis lignis, seminandis seminibus; cùm certùm sit astra influere in inferiora variè pro vario tempore, aliqua quidem benignè, alia verò malignè: unde & herbæ certo tempore sunt efficaciores: & dictum Galeni est, eamdem herbam, quæ hoc tempore sumpta sanat, si alio tempore sumeretur, mortiferam esse posse ratione diversæ influentiæ. Denique ex speciali devotione erga aliquem Sanctum ejus natalem eligere pro auspicio gravis negotii, v. g. pro primo Sacro, pro solemnitate matrimonii, omni superstitione, vel culpa caret omnium consensu.

§. II. *Vana observatio precum, & characterum*

Aliàs incantatio dicta est, cùm pro aliquo effectu consequendo adhibentur certæ preces, vel characteres, 26 vel verbo proferendæ, vel scripto gestandæ in collo, brachio, &c. Pro quibus omnibus super unum cumulum hæc sit verissima, & certissima.

REGULA GENERALIS.

Quandocumque ejusmodi preces, characteres, signa aut ignota sunt, aut vana, vel frivola, vel falsa, aut si nota, bona, & sancta sint, sunt tamen admixta circumstantiæ vanæ, inutiles, & omninò impertinentes ad talem effectum, qui intenditur; aut denique si totum sanctum, & bonum sit, si tamen in iis constituatur certa, & infallibilis fiducia per eos consequendi talem effectum, v. g. sanitatem, vel quodvis bonum corporale, vel spirituale, certum esse debet esse superstitionem cum pacto saltem implicito cum dæmone, adeòque ex genere suo peccatum mortale. Ita in re omnes. Sanch. Delr. Layman. Ratio Regulæ data est supra generaliter, cùm de superstitione, &c.

Regula habet tres partes.

Prima: certa est superstitio, quando characteres, vel signa sunt ignota: dum enim continent notam, & expressam invocationem dæmonum, nomina propria Diabolorum: Astaron, Zabulon, &c. tunc usus eorum erit expressa invocatio, & pactum explicitum cum dæmone. Aut vana, & frivola, qualia sæpè reperiuntur in schedis contra febres, & alios morbos appendi solitis, apertis, &c. Mira, & lepida refert P. Gobat *cit. cas.* 23. Aut signa falsa; ut quòd Christus habuerit febrim. Quò etiam spectant ineptæ oratiunculæ de, nescio, quibus itineribus factisque Christi, B. Virg. S. Petri, quas incantatrices vetulæ super ægros vel vulnera demurmurare solent. Hujusmodi enim ignota, vel vana signa non possunt referri ad alium intelligentem, nisi dæmonem: quippè non ad Deum, vel bonos Angelos, qui non gaudent ejusmodi nugis; nec ad aliquem hominem, ut de se patet; neque ad ipsos morbos, qui nihil percipiunt: ergo &c.

Secunda. Etiamsi istæ preces, characteres, vel signa de se sint bona, & sancta; si tamen admisceantur circumstantiæ vanæ, & omninò impertinentes ad talem effectum ex parte loci, temporis, modi scribendi, legendi, alligandi, tamquam necessariæ ad talem effectum consequendum, ita ut in iis fiducia, & vis precum constitoatur, certissima superstitio est. Communissima cum D. Thom. 2. 2. *qu. 96. art. 4. ex c. non licet*. Exempla innumerabilia afferri possunt: v. gr. Evangelium S. Joannis è collo gestandum, scriptum debere esse à virgine in membrana virginea, oriente sole, & tribus funiculis talis coloris, ac materiæ, tali certo modo factis collo appensum, &c. Item orationes bonas, & sacras dici debere ad aures jumenti ęgri certo numero, situ, gestu, tot crucibus permixtis, ita ut in ipso numero, vel simili vana circumstantia vis orationis, & fiducia effectus collocetor: quin ejusmodi vanis circumstaotiis abuti contingit ipso tremendo Sacrificio Missæ ad certos effectus: ut nimirùm legantur certo numero, continuis diebus, certis horis ab uno, doobus, tribus determinatis Sacerdotibus, talis nominis, accensis candelis certo nomero, colore, forma,

forma, &c. ita ut in iis circumstantiis ponatur efficacia Missæ ad talem effectum, & una omissa, cesset esse efficax; quæ superstitio etiam damnatur in Concil. Trid. Sess. 22. in Decreto de observandis, & vitandis in celeb. Miss. ibi: *quarundam Missarum, & candelarum certum numerum, qui magis à superstitioso cultu, quàm à vera religione inventus est, omninò ab Ecclesia Episcopi removeant.* Ubi tamen non damnatur certus numerus Missarum, vel candelarum ex devotione in honorem alicujus mysterii, v. gr. quinque in honorem quinque vulnerum Christi. Duodecim in honorem duodecim Apostolorum, aut sponte electus, absque eo quòd in eo velut necessario numero vis aliqua, vel efficacia collocetur. Quo etiam spectat frequens, & damnatissima praxis, qua solent nummos, aliasve res sub mappa Altaris abscondere, ut super ipsas certo numero Missæ legantur ad diversos, & subinde infandos effectus, quare rectè monet P. Gobat, Dominos, Parochos, & Æditiuos curare debere, ne sæcularibus nemine præsente in templo aditus ad altare pateat.

Tertia: Etsi totum, quod adhibetur, oratur, dicitur, scribitur, bonum, & sanctum sit, verumque erga Deum cultum præseferat: v. gr. sola oratio ad Deum, unicus è Psalmo versiculus, Evangelium S. Joannis, vinum ex Sacerdotis ablutione, ova in Sabbato sancto crucifixo applicata, flores ex Altari, vel Monstrantia desumpta, aqua, cera, sal, vel alia res benedicta ab Ecclesia, Reliquiæ sacræ, Agni Dei: si tamen in sola eorum, vel similium applicatione constituatur certa vis, & fiducia Sanitatis, vel alterius affectus, vel commodi temporalis, & non principaliter in Deo, & fide Ecclesiæ, adhuc certa superstitio est: quia talis certa vis, & virtus illis omnibus neque ex natura rei, neque ex institutione Dei, vel Ecclesiæ inest, consequenter aliunde peti censenda est, neque ab alio, quàm à dæmone, qui libenter se transfigurat in Angelum lucis, ut sub specie pietatis, & sanctitatis rerum facilius, & periculosius decipiat. Communissima DD. Suar. *hic c. 15. n. 25.* Less. *lib. 2. de Just. c. 44. dub. 3.* Delr. *lib. 3. disq. mag. part. 2. q. 4. §. 7. & seq.* latissimè. Laym. Alii RR. passim omnes. Ex quibus patet jam ad diversissimos casus, Aliquot frequentiores adfero.

28 I. Quomodò intelligendum id, quod scribit Cassiod. *Psal. 115.* multis in variis morbis efficax remedium fuisse trinam recitationem illius versus: *Dirupisti vincula mea, tibi sacrificabo hostiam laudis*? ita nimirum, ut non ipsi trinæ recitationi, sed Fidei, ac devotioni, singulariter erga SS. Trinitatem, Deus effectum contulerit. Similiter chirurgi sistendo sanguini pronuntiantes illud Christi in Cruce: *consummatum est*: Si solùm pro eo effectu non infallibiliter expectato, sed piè tantùm impetrando deprecentur Christum per illam consummationem Passionis, & Sanguinis sui in Cruce, superstitionis damnari non possunt. Secùs omninò, si ex illo per modùm operis operati effectum infallibiliter expectent. Audivi alios sistere sanguinem recitato versu Psalmi 50. *Libera me de sanguinibus, &c.* Et eodem modo explicandum est illud, quòd equitantes contra pericula lapsum portent secum galerum S. Gregorii: & equum ascendentes pronuntiant illud; *os non comminuetis ex eis.* A morbo caduco quidam liberant insusurrando in aurem, *O creatura Dei, memento creatoris tui.* Siquidem ea verba recitentur submissè, & cum certa expectatione effectus per modum operis operati, omnino certæ superstitionis condemnandi sunt. Secùs dicendum: si ea verba alta voce inclamentur, ut morbo correptus audire possit, ad se reverti, seque Deo commendare, & pro remedio supplicare. Unde similia verba auribus equi, vel alterius jumenti alique morbo correpti ingerere à superstitione mortali excusari nullo modo potest: sicut nec ille, qui ad sistendos latratus canum pronuntiat illum versiculum: *in camo, & fræno maxillas eorum constringe*: quo audito illi statim obmutescunt, ut ipse semel attonitus aspexi. Nisi forte iterùm fieret per modum simplicis invocationis auxilii divini.

II. Quid sentiendum de illis, qui certas preces quotidie recitant, aut descriptas secùm portant pro felici negotii successu ad avertenda infortunia, pericula, aut etiam certos morbos? Quòd si enim praxes bonæ sint. 1. aut ex Scriptura, & nominatim *Psal. 50. Miserere. Et 90. Qui habitat in adjutorio altissimi, &c.* aut sint ab Ecclesia approbatæ, aut piè compositæ. 2. Absint omnes circumstantiæ, & conditiones vanæ, & superstitiosæ suprà insinuatæ. 3. Non inde expectentur certus effectus per modum ex opere operato, sed solùm piè speretur per modum impetrationis, superstitionis damnari non debet. Verùm quia raro hæc omnia concurrunt, presertim quoad preces scriptas secum gestandas, raro ejusmodi permittenda, minùs consulenda sunt. Certæ, & perniciosæ superstitionis damnanda est orationum, etsi alioquin sanctissimarum, recitatio S. Brigittæ quotidie per integrum annum, cum certa fiducia, quod exindè morti æternæ non erunt subjecti, qui ita recitarunt, aliisque privilegiis potientur, prout in quibusdam libellis falsò scribitur à Christo fuisse revelata sanctissimè illi viduæ: per hoc enim homines retrahuntur a Sacramentis, & inanem fiduciam concipiunt sæpissimè pessimo effectu, ut alibi expertum, teste Anton. de Spirit. S. *Direct. Confess. p. 3. tr. 4. disp. 2. sect. 5.*

III. Quid sentiendum de hominibus incantatoribus, & incantatricibus, cùm certas preces super morbos, & vulnera recitant, & adjurationes sacras? Quòd si enim simul applicando medicinas naturales solum Deum orant, vel adjurant per Crucem, Passionem, vulnera Christi, ut prosint medicinæ applicatæ absque vana aliqua circumstantia admixta, nihil superstitionis, vel vani continebunt. Uti observat Navarr. *c. 11. num. 36.* Sylvest. Angel. *verb. Superstitio*, aliisq; Sanch. *cit. n. 39.* Qui tamen rectè monet, eas plerumque superstitiosa miscere, adeòque nonnisi cautissimè admittendas: simpliciter autem repellendæ sunt, ut superstitiosæ, quoties absque adhibitis medicinis naturalibus solis suis precibus, vel adorationibus quantumvis sacris, morbos, vel vulnera curare nituntur, cùm iis orationibus nec ex natura rei, nec ex ordinatione Dei, vel Ecclesiæ tanta vis insit, ideòque aliundè petatur.

IV. Quid dicendum de certis consuetudinibus locorum certorum, maximè in nostra patria, v. gr. certo die festo alicujus Sancti equis fœnum secare, equum ter circa templum circumequitare, vel alia jumenta, aut etiam per templum certo numero traducere; die S. Joannis Baptistæ flores, vel herbas decerpere tamquam salutiferas magis cæteris; ex auro, argento, vel alio metallo Crucifixo in die Parasceve applicato, annulum fabricare contra certos morbos, præsertim chiragræ? &c. Hæc, & similia omnia sine dubio superstitiosa sunt, & nisi bona fides, ignorantia, vel simplicitas excuset, peccata mortalia, si animus sit adhibendi eas circumstantias, vel cæremonias tamquam per se necessarias, vel efficaces ad sanitatem, vel similes effectus consequendos; cùm Deus lege ordinaria non operetur per ejusmodi media, & conditiones, in quibus aliquid vanitatis apparet. *Omnes cum Sanchez cit. & aliis.* Quod si tamen animus sit utendi iis circumstantiis solùm quàm signis, vel instrumentis suæ devotionis, & fiduciæ erga Deum, Crucifixum, Sanctos aliquos, cùm tamen reverà sanitatem, incolumitatem rerum suarum, aliumve effectum speratum minimè ratione istarum conditionum, sed à solo Deo per merita Crucifixi, vel Sancti alicujus expectent, & postulent, utique à superstitione excusari poterunt: at verò si ob inveteratum usum, & consuetudinem communem talia omninò abrogari, vel dissuaderi non possunt sine offensa populi; saltem docendi sunt, quo animo prædicta fieri conveniant: inexcusabilis autem est superstitio illarum supplicationum, quibus Sancti alicujus imago in flumen projicitur, vel in ripa deponitur, donec pluat v. g. &c.

§. III. *Observatio vana mediorum innaturalium.*

Cum nimirùm ad certum effectum causandum adhibentur res quædam per modum causarum naturalium ad certos effectus, cùm tamen reverà nullam ad id causalitatem habeant. Pro quibus itidem diversissimis, innumerisque, est hæc certissima 29

REGULA GENERALIS.

Quidquid adhibetur ad quemcumque effectum certò expectatum, ad quem tamen nullam vim, vel virtutem habet, neque naturalem ex natura sua, neque supernaturalem ex institutione Christi, vel ordinatione Ecclesiæ, sive se toto, sive aliqua sui parte, vel circumstantia inutili admixta, certissimè superstitiosum est, cum pacto saltem implicito cum dæmone, adeòq; ex genere suo peccatum mortale. Ita omnes cum D. Th. 2. 2. quæst. 96. art. 2. Tolet. aliisque congestis Sanch. sæpè *cit. lib. 2. moral. cap. 40. num. 44.* Laym. *cap. 2. num. 3.* *Ratio est*: Quia talis res quæcumque sit, non adhibetur ut causa naturalis, cùm supponatur ipsa nullam naturalem virtutem, vel causalitatem ad talem effectum continere: ergo habetur solùm, ut signum talis effectus aliundè producendi ex alterius institutione, ordinatione, vel pacto: atqui non adhibentur, ut signa divina, quasi per illa divinitùs deberet talis effectus produci ex institutione Dei, vel Ecclesiæ, sicut sunt Sacramenta, & Sacramentalia: cùm illæ res revera, nec à Deo, nec ab Ecclesia institutæ sint, sed potiùs damnatæ, & vetitæ: consequens ergo est adhiberi, ut signa dæmonis, seu ut signa effectus ope dæmonis impetrandi

erandi vi occultæ ejus institutionis, vel cooperationis, adeòque pacti expliciti cum dæmone.

17 Colligitur ergo in his certa superstitio, & Magia. 1. Cùm res applicata de se est planè inutilis ad talem effectum, v.g. funis, de quo fur pendebat, pro morbo hominis, vel jumenti curando: ligno de tumba, in qua mulier cum fœtu extincta jacebat, & alia innumera. 2. Cùm quidem res de se esset, vel censetur esse utilis ad talem effectum, v.gr. medium naturale, adhibentur tamen circumstantiæ vanę, & impertinentes, loci, temporis, modi applicandi, &c. v.g. herbam debere esse fossam certo die, & hora; die veneris inter horam undecimam, & duodecimam noctis: aquam portari à Virgine pro salubri balneo, &c. eundo silente, &c. Item quando adhibentur ignota verba, vel characteres, certæ preces, certus numerus crucum, sacra verba, modo tamen, & intentione suprà explicatis. 3. Quando constat rem etsi aliàs operativam, tamen hic, & nunc non posse operari tali modo, in tanta distantia, in tanta celeritate, in momento. 4. Denique ratione effectus sperati, qui nulla naturali virtute, sed solùm à spiritu bono, vel malo effici potest: ut subitanea infusio scientiæ, loquela statuæ, &c. Hac regula benè animo impressa, facilè est resolvere casus in hac re iumis innumerabiles; majoris tamen doctrinæ gratia sit

§. IV. *Regulæ in dubiis circa prædicta, & similia.*

QUia in supradictis casibus sæpissimè dubium est, an signa, vel res applicatæ reverà habeant aliquam naturalem, vel supernaturalem vim, vel virtutem causandi talem effectum, aut etiam significandi talem eventum: & in ejusmodi dubiis omnia reprobare durum; quodvis autem arripere, vel permittere periculosum sit; tutissimè servabuntur duæ sequentes Regulæ.

REGULA PRIMA.

31 QUando prudenter dubitatur, utrùm res applicanda, applicata ad effectum aliquem causandum habeat vim naturalem causandi illum effectum, nec ne, licitè pręsumi potest, quòd sic: cùm enim miræ sint naturalium causarum virtutes, præsertim herbarum, lapidum, &c. etiam doctos sæpissimè latentes, non est ratio cur ex eo, quod virtus illa nobis ignota, vel dubia sit, statim eam negemus, & tamquam superstitionem magicam virtute dæmonis operativam condemnemus. Communissima DD. cum D. August. *lib 14. de Civit. Dei c. 24.* Sanch. *cit. n. 44.* Laym. *lib. 4. tr. 10. c. 4. nu. 6.* Qui tamen rectè consulunt cuilibet, qui ejusmodi re dubia ad sanitatem, vel alium effectum consequendum uti vellet, ut expresse protestetur, si ulla vis diabolica ex quocunque pacto subsit, nolle se effectum consequi. Qua ratione Cajet. *verb Incantatio*, asserit, se deprehendisse superstitiosum esse motum annuli super filum pronunciato certo versiculo Psalmi; cùm enim protestaretur nolle se versum recitare propter illum motum secundùm diaboli virtutē, sed purè ad Deũ laudandũ, annulus motus minimè fuit. Placet aliquos casus particulares adferre pro curiosis.

32 I. Herbas certis temporibus, festis diebus, horis, &c. colligere sine dubio sæpissimè est superstitiosum, utpotè quandocunque illæ circumstantiæ temporis omnino sunt impertinentes ad naturalem virtutem conferendam, vel augendam: ut quòd debeant colligi, vel erodi feria sexta inter undecimam, & duodecimam noctis: ea hora, qua tres Sacerdotes in uno templo simul celebrant, in die S. Margaritæ, S. Joan. Baptistæ. Secus dicendum, quando ipsa circumstantia temporis conducit ad naturalem herbarum virtutem, maturitatem, vel aliam qualitatem: sine dubio enim potentior est virtus plerarumque herbarum collectarum in vere, quàm in hyeme, in æquinoctio, quàm in solstitio; specialiter autem pleræque herbæ medicæ, & salutiferæ maturitatem, & virtutem consequuntur versùs æquinoctium autumnale, quo tempore celebratur Tricesimus B. V. Mariæ. Non est ergo superstitiosum colligere herbas intra illum Tricesimum B. V. Mariæ; eademque ratione asservare ova eodem tempore exclusa. *Communis apud cit.*

II. Quid sentiendum de virga avellana indice de thesauro occulto, vel aqua latente? Usus simplex absque alia superstitiosa circumstantia admixta damnari minimè potest, maximè quoad fontium, & metallorum venas indagandas, & consequenter etiam thesaurum occultum auri, argenti, aut alterius metalli. Observant tamen naturales, seu Physici, non quamlibet ejusmodi virgam ubilibet natam, sed tantùm natam in tali loco, & fundo, sub quo latent ejusmodi venæ fontium, vel metallorum, habere hanc virtutem, & sympathiam occultam, ut vehementi illo motu, & ictu suo versùs talem locum etiam alibi prodant latentes illas venas, metalla, thesauros. Quare prout defacto ejusmodi virgæ applicantur, præsertim à militibus, & furibus, 1. Indifferenter undecumque arrepiæ. 2. Ad detegendos thesauros quosvis, vel res latentes, etiamsi ibi nullum esset aurum, argentum, aliudve metallum, sed vestes, aliæve res. 3. Et ubilibet locorum, etiam supra terram, in domibus, inter parietes. 4. Præsertim in talibus impertinentibus, ac superstitiosis circumstantiis, sectionis, & applicationis, omninò damnandus est usus, ut meritissimum opus diaboli.

III. Annulo, vel globulo è filo intra extremos digitos, pollicem, & indicem, sustentato pendente intra vasculum quoddam successivo motu tandem ad unum latus alliso, velut horologio quidam utuntur pro indicio horarum: & ipse usus sum sæpissimè aliquot annos certo semper effectu, quia credidi, id fieri naturaliter occulta virtute arteriæ pulsus, & influentiæ cęlestis, & adhuc ita opinor quoad aliquid, scilicet quoad motum ipsum, ejusque successiva incrementa: at verò quoad determinatum allisionum numerum horis singulis respondentem omnino superstitiosum esse experientia propria convincit Cardinalem de Lugo: nam eo medio usus in Hispania ad indicium horarum secundùm horologium commune Astronomicum, scilicet viginti quatuor horarum à media nocte usque ad alteram mediam noctem, cùm postea brevi tempore appulisset ad Italiam, eodemque medio vellet nosse, quota hora esset, ecce comperit edi ictus jam secundùm horologium artificiale Italicum longè diversissimum, indeque, & meritò conclusit, illud artificium esse superstitiosum: in tanta enim vicinitate locorum, neque pulsus arteriæ, neque astrum ullum tantam mutationem causare naturaliter potuisset: ergo non naturæ opus; quod enim idem est semper facit idem circa idem, sed alterius virtutis esse manifestè convincitur: sed neque alterius, nisi dæmonis, ut jam sæpè dictum.

IV. Filo etiam à Virgine ducto, vel neto aliqui utuntur ad aliquam curationem: certè primo intuitu apparet superstitiosum maximè, & est reverà, si aliæ conditiones vanæ accedant, aut effectus nimis improportionatus inde speretur. Alioquin sanè sunt, qui non audent omninò condemnare, & audi, quæso, quid in simili scribat celeberrimus Doctor Rupertus Tuitiens. *lib. 1. tom 3. de Trin. cap. 1.* in illa verba Genes. 3. *Ponam inimicitiam inter te, & mulierem, ipsa conteret caput tuum*: inquiens: *Si nuda mulieris planta dentem serpentis prævenerit, & vivacissimum caput ejus vel leviter presserit, statim totum cum capite corpus repentè interit, ita ut omninò motus nullus, nullus sensus in aliena parte residuus sit; id quod non malleis, aut vectibus aut gladiis concidentibus citò, ac leviter effici potest siquidem excisum caput cum tribus, aut duobus digitulis vivere, & abire perhibetur; hoc, quod prædictum est, ita esse ipsorum, qui per industriam exploraverunt, fide, & revelatione comperimus.* Hactenùs Rupertus. Quòd si ergo mulier, non autem vir id efficaciæ habeat, cur non possit virgo innocens, non verò mulier corrupta, alicujus efficaciæ nobis incognitæ particeps esse, ut suis manibus, immo etiam suo sputo, quo feminæ solent nendo filum inungere, occultam virtutem ad aliquem morbum propellendum communicare? ait Tambur. *lib. 2. Decal. cap. 6. §. 1. n. 6. & 7.* Ego certè, si vera adsit necessitas, & aliud medium non suppetat, adhibita protestatione supradicta ita facile permitterem facere; certè damnare non auderem. Idemque eadem ratione damnari explicitè non possunt curationes factæ virtute emplastri magnetici per actionem in distans, dum loco membri vulnerati obligatur instrumentum, quo vulnus inflictum erat, ex probabili sententia DD. Physicorum. Et ita de his, & similibus sexcentis judicandum erit.

REGULA II.

QUando certò probabiliter constat, rem applicatam ad effectum aliquem, v.g. morbum aliquem curandum non habere ullam vim naturalem ad illum effectum causandum, dubitatur autem, an habeat vim à Deo, vel dæmone, censenda est, esse superstitio ex pacto cum dæmone, ideòque simpliciter abstinendum. Ita post S. Thom. *cit. q. 96. a. 2.* plurimis congestis latè, & optimè probat Sanch. *lib. 2. c. 40. n. 2.* Et ipsum sequuntur RR. torrentis instar. Ratio est: Quia in dubio non præsumitur factum; cùm ergo res illa certò non sit causa naturalis effectus, nec de virtute aliqua supernaturali constet, erit solummodò signum, ut ad ejus positionem, vel Deus, vel dæmon effectum ponat: atqui non Deus, quia de solis Sacramentis, vel Sacramentalibus tale quid per revelationem habemus: restat ergo, illum effectum fieri à dæmone per 33

ejus-

ejusmodi signa tacitè invocato, idque omnium maximè in observatione procum, vel characterum, *sup.* §. 2. Quare sapienter Gerson apud Sanch. *cit.* ubi quærens, an versiculus ille: *Dirupisti vincula mea, &c.* habet efficaciam ad sanitatem? ait. Respondeo pro Regula circa talia, quæ sunt innumera: quod numquam attribuenda est aliqua virtus supernaturalis talibus rebus quibuscunque, nisi hoc trahi possit ex Scriptura Sacra, vel revelatione divina: & oppositum credo, habet speciem superstitionis. Aliqua hic breviter notanda occurrunt.

34 I. Licet ejusmodi signa dubia non possint scienter adhiberi absque tacita invocatione dæmonis ob rationem datam, post factum tamen non debet semper judicari, effectum esse causatum ope dæmonis; potuit enim fieri casu, vel fortuitò: experientia enim constat, aliquos impostores, & malè feriatas vetulas proprio ingenio componere ejusmodi nugas, v.g. contra febres, spasmos, aliosve morbos, si quando effectum casu sortiantur, virtutem jactant; si fallat effectus, defectum applicationis debitæ ostendunt: ex.g. aliquis sumpta charta certis notis, & circulis inscripta brevi convaluit à quartana, malè argueretur: hæc sanitas non est à medio naturali, neque à Deo: ergo à dæmone: potuit enim casu evenire, tunc deficiente humore peccante. Prudenter ergo hic judicandum est, quàm maximè verò cavenda illa stupida sequela: Hunc juvit aliquando tale medium dubium; ergo & me, & te, & alium juvabit, quasi dicas: hic in tali via casu invenit aurum; ergo & ego, & quivis alius inveniet.

II. Rem ita dubiam seclusa certa expectatione effectus semel, aut iterùm tantùm applicare, meritò à peccato mortali superstitionis post alios liberat Tamburin. *nu.* 70. Quia tunc aut est actus imperfectus, aut non est grave periculum commercii cum dæmone, vel alterius notabilis inconvenientiæ. Consentit Gobat. *cas.* 2. *n.* 935.

III. Quin etiam ob justam causam necessitatis gravis deficiente alio medio naturali certo, non superstitioso, ejusmodi rem dubiam applicare ad pellendum morbum, strumam, rupturam curandam, adhibita protestatione contraria supradicta, ab omni peccato liberant boni DD. eosque sequens Tamb. *cit. n.* 72. Et Less. *lib.* 2. *de Just. c.* 44. *nu.* 46. insinuat dicens: *Non est licitum uti remedio, de quo dubium est, an contineat tacitam dæmonis invocationem, hoc enim est, se exponere manifesto periculo superstitionis, nisi fortè id fiat cum expressa voluntatis contrariæ protestatione.* Vides sentire Lessium, te cum tali protestatione posse uti eo remedio ob necessitatem, nempè recuperandæ sanitatis. Et ratio videtur: Quia quamdiù est dubium medium, protestatio expressa contraria tollit invocationem, & commercium dęmonis, & remanet spes aliqua effectus aliunde obtinendi, vel causandi. Debui practicari aliquoties.

IV. Denique quando certum est, medium esse superstitiosum, certum quoque esse debet, numquam licere eo uti ob quamcumque necessitatem, adhibita etiam quacumque protestatione contraria. Ratio clara est: Quia superstitio est intrinsecè mala, involvit etiam contemptum Dei, dæmonis reverentiam, & cultum §. 1. in fine explicatum: quę nullo unquam casu licere possunt, & protestatio est ipsi facto contraria, ideòque de jure frivola, ac nulla: ac si dicas: Scio equidem hoc medio adhibito debere operari dæmonem, non Deum, vel naturam; eo tamen adhibito protestor me nolle uti ope dæmonis, O stultitia! Quare valdè pœnitet me semel permisisse pro remedio rupturæ, ejus expositionem versùs lunam crescentem cum iis verbis: *Quod video crescat, quod tango, decrescat*, recitatis posteà 5. Pater, & Ave, præmissa tamen illa protestatione contraria; etiam enim tunc dubius aliquatenùs: at nunc inveni casum in specie apud solertissimum Gobat, judicantem certò esse superstitionem.

SECTIO IV.

Magia, Maleficium.

SUMMARIUM.

35 *Magia quid, & quotuplex.*
36 *Quid ars notoria?*
37 *Quid ars mirifica, seu magia sanifica?*
38 *Quid, & quotuplex maleficium?*
39 *Maleficii solutio tripliciter fieri potest.*
40 *Semper licitè solvitur per se, vel per alium, etiam maleficum, vel sagam, quoties id sine novo maleficio, vel peccato fieri potest.*
41 *Adhibendo etiam signum positivum, aliundè non illicitũ, maleficio tam ex pacto conditionato diaboli contrariũ.*
42 *Numquam verò licet illud solvere novo maleficio, etiam transferendo in canem, catum, vel ipsumet maleficum.*
43 *Quando constat, maleficum posse solvere maleficium sine novo, & solùm dubitatur, an sine novo soluturus sit, licitum est petere, ut solvat.*
44 *Omnes divinationes, vanæ observantię, ac magiæ per se sunt peccata ejusdem speciei formaliter.*
45 *Omnis superstitiosa divinatio, ac magia cum pacto, vel invocatio dæmonis expressa, voce, signo, vel facto, non tantùm est peccatum mortale gravissimum,*
46 *Sed etiam ordinariè gravissimas peccatorum species adjunctas habet.*
47 *Qualiter tales examinandi à Confessario?*
48 *Omnis etiam superstitio, divinatio, vel magia cum pacto, vel invocatione dæmonis implicita tantùm, ex genere suo quidem peccatum mortale est, frequentissimè tamen fit veniale ex ignorantia, levitate, curiositate, &c.*
49 *Acquisita per magiã citrà damnũ tertii licitè retinentur.*

Magia generatim dicitur ratio operandi mira præter communem, & ordinarium modum in natura. Duplex est, *naturalis, & superstitiosa*. *Magia naturalis* est ratio operandi mira per applicationem agentium naturalium, applicando scilicet activa passivis, undè effectus hominibus miri naturaliter oriuntur: cujus pręcipua pars est Alchimia, qua ex metallis levioribus mediante mercurio aurum etiam verum effici posse concedunt communiter DD. quamquam etiam hęc ars Jure Canonico meritò sit prohibita: tum quod sit incertissima cum jactura tantorum sumpt uum, tum quòd sit periculosissima, ne subrepat pactum, vel invocatio dęmonis ex desperatione, ac nimia aviditate effectus, adeoque fiat magis superstitiosa. *Magia superstitiosa* ergo est ratio operandi mira ope dæmonis; videlicet per signa, vel media à dęmone ad ejusmodi instituta: adeòque eo ipso cum pacto explicito, vel implicito saltem cum illo atro genio. Sicut enim Christos Dominus sensibilia signa Sacramentorum gratiæ effectiva instituit ad salutem, & sanctificationem animarum, ita diabolus malitiosus Christi æmulus, & simia, sensibilia plurima instituit signa ad diversissimos effectus ad eorum exhibitionem, vel usum sua ope producendos ad perditionem animarom, respectu quorum effectuum propriè dicitur magia. Quòd si autem magia comparetur ad illa ipsa signa, vel media à diabolo instituta, & observanda, ac applicanda ad certos effectus, idem erit magia, ac observatio superstitiosa, cujus species scilicet observare signa eventuum, observare preces, vel characteres, & observare media innaturalia: omnia huc referenda; confusionis vitandę gratia seorsim explicata sunt *sect. præc.* 35

Magia ergo propriè dicta, quatenùs comparatur ad ipsos effectus per talia signa, vel media dęmonis ope procurandos, rursùs dividitur in tres species materiales: scilicet artem notoriam, mirificam, & maleficam. Explico brevissimè, adeòque necessaria, qualiter liceat petere solvi maleficia; & tamdem resolutiones practicas circa prędicta omnia quoad peccata, ut sic tetrę materiæ finis imponatur.

§. I. *Ars notoria, & mirifica.*

Ars notoria dicitur, qua per certa verba, preces, aut alia signa variæ scientiæ, vel doctrinæ subitaneè, & absque labore acquiruntur, vel certò acquirendę expectantur: quale singulare non ita pridem contigit Romę in septenni puero. Et notum est ea arte uti solitos Anabapristas, qui profanę cęnæ suæ sumpto poculo subitò scientiarum profanarum notitia imbuuntur, ut scripturas varias legere, & ad verba memoriter recitare possint, ita nimirùm suggerente dęmone, adeò ut etiam doctos quosdam eludant. Unde sępè evenit, ut Catholici exorcismis suis ipsis eorum scientiam cum confusione magna adimant; & experientia constat, quando (licèt rarò) abjecta sua secta, ad fidem Orthodoxam redierunt, eos in pristinam inscitiam relapsos esse. Ad hanc magiam spectat, quòd quidam in nocte S. Jo: Baptistę sub aviculis suis vigilant, certis cęremoniis, & precibus intendentes, & expectantes eas meliorem garritum, vel cantum acquisituras; utique ope dæmonis 36

Ars mirifica, magia sanifica, observatio sanitatum, &c. dicitur, qua sanitas, morborum, vel vulnerum curatio in hominibus, vel jumentis, aliarumve rerom incolumitas, aut quodvis bonum corporale procuratur per media, vel signa prorsùs vana, inutilia, & impertinentia, quæque nullam naturalem, vel supernaturalem vim ad talem effectum habere ex vera Philosophia, & Fide constat: utpotè per verba, preces, characteres, incantationes, insufflationes, ligatu- 37

ligaturas, &c. Ex. gr. ferrum, quo læsus es, infigatur in proximum pratum, &c. Loco pedis vulnerati ligetur pes scamni, vel arbor, & salvus eris.

Ad hanc speciem magiæ spectant procurationes quorumcumque effectuum, vel commodorum in utilitatem corporis, quæ naturaliter tali modo provenire non possunt: ut augumentatio, vel acquisitio pecuniæ ope vermis cujusdam; transvectio per aera ad campos, hortos, etiam cellas vinarias, &c. dæmonis auxilio sine strepitu reseratis cellis, iterùmque clausis; exhibitio, nescio, quarum epularum, plerumq; phantasticarum tantùm, vel ex verissimis quibusdam rebus apparentium. Quamvis enim ejusmodi magis, & sagis plerumque eveniat, ut per phantasticam elusionem dæmonis imaginentur sibi se esse alibi, comedere, bibere, &c. cùm tamen domi in suo lecto dormiant, nihilominùs eos verè, & corporaliter de loco ad locum transferri, epulari, saltare, &c. & fœdissima quæque peragere cum dæmonibus, nimis multiplici experientia constat, & communiter docent DD. apud Sanch. Laym. Delr. sæpè cit. contra Navarr. & Rodriq. *num.* 2.

§. II. *Ars malefica, maleficium*

38 Est, quo per certa signa, & media opera, & potestate dæmonis alicui nocumentum infertur. Dividitur in veneficium, & amatorium: veneficium dicitur, quo per certa ejusmodi signa ope dæmonis hominibus in ipso corpore, vel rebus suis nocumentum infertur. Quò spectant omnes morbi occulti, pestes, intoxicationes, contractiones membrorum, tabes, & tandem mortes hominibus, vel jumentis à dæmone illatæ ad positionem signorum maleficorum; qualia plerumque compinguntur ex capillis, fragmentis ovium, officulis murium, serpentum, &c. Et certè compertum est per ejusmodi veneficia, etiam fasces capillorum, fragmenta cultrorum, &c. intra corpora, vel ossa hominum ingesta fuisse. Item tempestates, grandines, pluviæ immodicæ ad destructionem fructuum, gravissimumque damnum hominum per signa malefica causata à dæmone. Item impotentia coeundi inter conjuges, quod communiter vocant maleficium ligaminis. Venefica autem dicuntur ejusmodi, quia talia nocumenta dæmon ferè communiter in hominibus causat per venena, etsi etiam aliis mediis noceat.

Maleficium amatorium dicitur, quo per certa ejusmodi signa, vel media ope dæmonis immutatio in affectibus causatur: utpotè, vel excessivi, vel impotentes amores carnales, vel per philtra, seu pocula amatoria, aliaque signa, characteres, aliasq; res, v. g. cantharides, &c. Aut è contra capitalia odia, & inimicitię, pręsertim inter conjuges. Dicitur tamen simpliciter amatorium maleficium à potiore parte, seu principaliori passione animę, scilicet amore, & casu frequentius contingente. Atque hęc magia malefica non tantùm continet malitiam superstitionis contra Religionem, & primum Pręceptum Decalogi, sed etiam malitiam gravissimam injustitię, cum onere restitutionis integrę totius damni, ita ut quidquid damni proximo ex maleficio illatum est, teneatur maleficus in integrum restituere; quia licèt dęmon illud damnum causarit physicè, maleficus tamen causavit moraliter, ad id movendo, instigando dęmonem, &c. secundùm Omnes. Similiter tenetur, & à Judice cogi debet ad destruendum, vel auferendum maleficium positum, quando nimirùm absque novo maleficio destrui, vel auferri potest. Hinc proinde res gravissimi momenti explicanda: an, & qualiter liceat solvere, vel solvi petere maleficia.

§. III. *Maleficii Solutio*.

39 MAleficium simpliciter solvi potest. 1. Præcisè auferendo signa magica. 2. Ponendo signa contraria positiva, quibus diabolus solùm cogatur abstinere à maleficio inferendo, vel illato continuando. 3. Novum maleficium ponendo, seu signa contraria positiva, quibus diabolus de novo invocetur, vel ex pacto cogatur de novo operando aliquod novum maleficium, vel effectum causare pro illo priori tollendo, quod certè frequenter fit. Quæstio ergo hic duplex est: 1. An, & qualiter liceat per se solvere maleficium? 2. An liceat petere à malefico, vel mago, ejusque opera uti ad solvendum maleficium? Pro re difficili, & satis frequentis casus pono breviter quatuor claras

Resolutiones.

40 PRima. Certissimum est, semper licitum, immo meritorium esse per se, vel per alium etiam maleficum, vel sagam solvere maleficia solummodò auferendo, vel destruendo signa magica, defossiones, ligaturas, figuras, characteres, philtra, &c. ex quibus maleficia ex dæmonis pacto, & operatione dependent, inferuntur, continuantur: Quinimò hoc modo ipsi malefici, magi, sagæ obligantur, atque omnimodis tam à Confessario in foro conscientiæ, quàm à Judice in foro externo cogi debent ad solvendum, auferendum, vel destruendum maleficium, quando nimirùm absque novo maleficio destrui potest. Ratio clara est: Semper enim sunt destruenda opera dæmonis, & tam grave damnum proximo tam injuste illatum auferendum, quando sine nova ope dæmonis, vel peccato fieri potest; sic autem est in proposito: ergo &c.

Secunda. Certum quoq; mihi videtur licere solvere maleficium per se, vel per alium (etiam maleficum, vel sagam) 41
adhibendo signum positivum contrarium maleficio ex pacto conditionato diaboli, ita dissolvendo, vel impediendo; quo nimirùm signo diabolus præcise cogatur abstinere à maleficio inferendo, vel continuando absque alia ejus operatione, vel effectu novo malefico, dummodò illud signum de se sit licitum, vel indifferens. Ita gravissimi DD. pluribusque congestis Suar. *cit. c.* 17. *n.* 19. Less. *lib.* 2. *de Justit. c.* 44. *dub.* 6. *n.* 45. Sanc. *lib.* 2. *moral. c.* 41. *n.* 3. Mart. Delr. *dis. mag. lib.* 6. *c.* 2. *sect.* 1. *q.* 2. Laym. *cit. l.* 4. *tr.* 10. *c.* 4. *n.* 9. alii RR. passim. Ex. gr. solet diabolus pacisci cum mago, vel saga, inficiam, quem incantaveris, insufflaveris, tetigeris, percusseris, &c. nisi ille mox se cruce signet, aqua lavet, vel te repercutiat, &c. licet tunc non tam se cruce signare, verùm etiam aqua abluere, sagam repercutere, non utique intentione eo medio, vel signo aliquid efficiendi ope dæmonis in se, vel in alio, sed præcise intentione dissolvendi pactum diabolicum, ac impediendi signum magicum noxium, adeoq; solvendi maleficium non aliqua dæmonis operatione, sed solùm cessatione ab operando noxiè. Ratio est: quia & talis intentio bona est, & medium, ac signum est licitum: neque enim dæmon ista signa instituit tamquam operativa, sed talia signa nocentia instituit nocitura sub conditione, nisi illa alia signa contraria adhibita fuerint: Quin piè creditur, dæmonem, DEO ejus malitiam cohibente, debere plerumque talia contraria signa maleficio apponere: ergo licitè adhibentur. §. Hac ratione Judices reos torquendos, ne maleficio ad tormenta insensibiles sint, aut planè muti nihil fateri possint, curant exui, lavari, capillos abradi, non solùm, ut tollant signum magicum dæmonis fortasse sub vestibus, vel capillis, aut unctione corporis latens, sed etiam quia potuit pactum cum dęmone fuisse, ut ad nudationem, vel ablutionem corporis, aut rasionem capillorum cessaret pactum, & effectus ille magicus; ut pręter citt. rectè monet Tamburr. *c.* 6. §. 2. *n.* 13. libidinemque *n.* 17. lepidum casum referens. Senex quidam thesaurum noctu terræ infodit magicis artibus à dæmone custodiendum, hac nimirùm cum dęmone conventione, ut nullum permitteret auferre, nisi illum, qui stans super locum bona pulte se reficeret, vinumque hilariter biberet: audit hoc rusticus non longè inde decumbens, statimque manè cum pulte & vino apparens thesaurum nemine impediente abstulit: sene nimis seriò veniente. Et resolvit rectè Tamburin. potuisse hoc facere rusticum citrà superstitionis peccatum (an etiam potuerit licitè retinere sine injustitia? alia quæstio est, alio spectans.) Quia hoc solùm erat apponere signum contrarium maleficio, quo posito dæmon promiserat non ampliùs thesaurum custodire; ipsumque signum de se indifferens, & licitum fuit. Eadem denique ratione explicari, & excusari possunt signa pleraque, & ritus, quibus milites, vel alii solvunt maleficium hostium magicè induratorum, & invulnerabilium: diversa novi, sed non vacat tibi dicere.

Tertia. Numquam licet maleficium solvere novo maleficio, scilicet applicando novum signum magicum, quo dæmon moveatur ad novum aliquid operandū ad prius maleficium tollendum; v. gr. ut febris, vel alius morbus hominis transferatur, in canem, vel catum, vel alium hominem, aut etiam in ipsum maleficum; vel maleficam, qui, vel quæ maleficium intulerat, prout fieri constat pro recuperando butyro, magicè subtracto lacte; coquendo nimirùm, & agitando lac ad ignem, toto calore translato in sagam, ut cogatur petere cessationem, & alia innumera. Ratio nimis nota est: Quia non sunt facienda mala, ut eveniant bona; novum autem maleficium intrinsecè malū est, ergo; Et consequenter non licet petere, vel jubere magum, vel sagam, ut maleficium maleficio novo solvat: nec absolutè licet petere solvi maleficium, quando certò, vel probabiliter constat, maleficium absque alio maleficio solvi non posse; immo neque si dubitetur, an solvi possit: aut si constet solvi posse: ignoretur tamen, vel dubitetur, an hic, vel hæc solvere possit absque novo maleficio; semperque pec-

cat

cat mortaliter, qui petit, vel jubet tunc maleficium solvi. Ita ea communi DD. late, & optimè probat Sanchez cit. *lib 7. de matrim. disp. 95. & lib. 2. moral. c. 41.* Ratio clara est; quia numquam licet petere, jubere, vel quomodolibet alterum inducere ad id, quod ab eo sine peccato fieri non potest; esset enim verum activum scandalum: atque uti novo maleficio, seu signo magico cum pacto dæmonis operativo per se intrinsecè malum est, adeoque à nemine unquam scienter sine peccato fieri potest, cùm repugnet primo præcepto negativo juris naturalis: ergo inducere aliquem ad solvendum maleficium novo maleficio, semper illicitum est, & peccatum mortale; cùm sit inductio ad grave malum; idque etiam verum est in dubio, an solvi possit absque novo maleficio, adeoque eo ipso peccaret mortaliter. Practicè ergo in tali dubio examinari debet magus, vel saga, qua ratione maleficium solvere possit, & velit; si recuset explicare, jam præsumendum est de novo maleficio: Si explicet, videndum erit, an licita, vel illicita media habeat. Atque, ut rectè monent DD. citt. Suarez, Lessius, Sanchez, Layman; faciliùs præsumendum est de his, qui maleficium posuerunt, quòd sciant debitum modum auferendi ea. Secùs est de aliis magis, qui ipsi maleficium non posuerunt, hi ante omnia examinari debent, an, & unde sciant, quo loco, vel modo positum sit? si ignorent, & dicere nolint, absolutè non licet eorum operam petere: esset enim tacite petere à tali, ut alio novo maleficio à dæmone id discat, & solvat; quod si verò jam norit (esto ab ipso diabolo, prout in simili dicetur in Regula quarta,) & media licita solvendi proponat juxta resolutionem primam, & secundam, jam tuto ejus ope uti poteris. Quæ omnia valde notanda sunt.

43 *Quarta.* Quando constat maleficium defacto soluturum: aut certe posse solvere maleficium absque novo maleficio, etiamsi suspicetur, vel credatur ipsum non esse soluturum modo licito, sed novo maleficio magico, licitum erit petere, immo jubere illum, ut solvat. Communis DD. cum Suarez, Lessio, Sanchez, Layman. cit. Ratio est: quia semper licitum est petere pro suo commodo, vel necessitate ab alio, quod alter licitè, & sine peccato præstare potest; etsi is ex mira malitia non sit præstiturus absque peccato, juxta communem doctrinam in materia de scandalo: tunc enim peccatum alterius non sequitur ex tua petitione per se, sed merè per accidens ex sola alterius malitia, quam tu moraliter nullo modo causas, sed justa necessitate urgente, & excusante vere, & licite permittis, quamvis ex lege charitatis in proposito casu tenearis magum admonere, facta petitione, & conventione, ut licito modo solvat, si spes sit illum obtemperaturum, cùm hac ratione facilè peccatum proximi impedire possis. Addit Sanchez, utroque loco *sup. cit.* quod quemadmodùm petens mutuum ab usurario nolente dare, nisi cum usura, potest acceptare mutuum cum conditione usuræ secundum communem DD. ita petens solvi maleficium à mago, qui potest solvere, & tamen nolit solvere absque novo maleficio, possis illud acceptare permissivè te habendo; quod utrobique pari prorsùs ratione non sit cooperatio ad peccatum alterius, sed solùm ob propriam necessitatem, & gravissimam causam permissio peccati alterius ex sola alterius malitia perpetrandi: nemo autem tenetur impedire peccatum alterius cum tam gravi suo incommodo.

Dices, qui petit à malefico dissolutionem maleficii etiam modo quantumvis licito, is sanè consulit maleficum: at consulere maleficum est per se malum, & in sacris Litteris gravissimè prohibitum: ergo, &c. Respondeo, tunc consuli maleficum non formaliter, ut talem, & maleficè, & magicè aliquid operaturum, ut in priori casu *n. 42.* sed solùm consuli maleficos materialiter, ut homines in tali materia scientes, & expertos, & per se nihil nisi licitum acturos. Nec obstat, quod ipsi eam notitiam dissolvendi modo illicito comparaverint à dæmone, commercio illicito. Quia licèt tunc peccaverint gravissimè illo illicito commercio cum dæmone, communi hoste, non tamen peccant postea utendo illa scientia de se bona, & in materiæ licita, ut hic supponitur; alioquin non possem legitimum medicamentum, aut bonas, & utiles scientias addiscere ab eo, qui hæc à dæmone habuisset, cujus oppositum docent probatissimi DD. Theologi cum sup. cit. Suarez, Delr. Sanch. Quare etiamsi tu metipse à dæmone immediate didicisses modum solvendi maleficia, peccasti sanè gravissimè peccato illo, & commercio damnabili cum dæmone; at transacto illo pacto licitè poteris uti ea scientia in tuum commodum ad maleficia in te, vel in aliis tollenda, dummodò denuò dæmon nec expressè, nec tacitè invocetur. Quemadmodùm ergo eadem ratione licitè potes equo tuo, vel alia re tua perdita, & per artem magicam inventa uti, licitè frueris sanitate per eandem artem nigram acquisita, immo & licitè retines pecuniam a dæmone acceptam, modò constet eam ab alio non esse ablatam. Ratio semper est; quia licèt graviter peccaris in illis à dæmone obtinendis, attamen posteà seclusa omni dependentia, vel pacto cum dæmone, ejusve nova aliqua operatione, illis rebus ex se bonis utendo, peccatum non committis; sicut nec committit meretrix, dum retinet pecunias, & utitur iis, illicite ex suo peccato comparatis: De hoc iterùm aliquid *§. seq.*

§. IV. *Resolutiones generales practicæ circa prædicta omnia.*

PRIMA.

Omnes divinationes, vanæ observationes, ac magiæ universæ super unum cumulum, per se sunt peccata ejusdem speciei formaliter, & differunt solùm materialiter penès diversitatem mediorum adhibitorum, & effectuum causatorum, quæ proinde sigillatim in Confessione explicandæ non sunt, seclusa alia malitia diversa apostasiæ, hæresis, blasphemiæ, sacrilegii, aut injustitiæ in proximum. Communis DD. cum Suar. *lib. 2. de superstit. c. 14.* Ratio est: quia per se in ratione superstitionis tota ratio formalis malitiæ eadem est in omnibus, scilicet cultus Deo debiti diabolo tributi: per divinationem enim quamcumque petitur à dæmone cognitio rei occultæ, ideoque cultus Deo debitus, ob cognitionem Deo propriam, tribuitur creaturæ, diabolo. Et per magiam, seu vanam observationem quacumque petitur a diabolo operis alicujus effectio, ideoque cultus Deo debitus, ob potentiam Deo propriam, tribuitur eidem pessimæ creaturæ diabolo; utrobique eadem formalis malitia, & difformitas, utrobique admixta implicita idololatria, & apostasia à Deo, & expressum, vel tacitum pactum cum dæmone. Unde in S. Scriptura magi, & arioli, seu divinatores semper ferè conjunctim prohibentur. Levit. 19. *Non declinetis ad magos; vel ab ariolis aliquid sciscitemini* Ibid 20. *Anima, quæ declinaverit ad magos, & ariolos, &c. interficiam illam.* Attamen in communi, & veriori sententia in confessione explicandum erit, an superstitio, vel divinatio, vel magia facta sit cum pacto expresso, vel implicito tantùm: nam pactum explicitum, & expressa dæmonis invocatio nimiùm auget malitiam substantialem actus, ut mox patebit. 44

SECUNDA.

Omnis superstitiosa divinatio, & magia, quæ fit cum pacto expresso cum dæmone, seu cum expressa invocatione dæmonis, aut voce, vel signo, aut ipso facto adhibendo scilicet signa, quæ quis scit à dæmone esse instituta, ac ipsum per illa operari, sive deinde secum ipso, sive cum alio conventa sint, & maximè ad similes usus ipsum dæmonem asservando in vitris, annulis, animaculis, gravissimum, & semper est peccatum mortale, incomparabiliter gravius ea, quæ fit cum pacto implicito tantùm. *Omnes unanimiter.* Ratio manifesta est: Quia malitia ejusmodi superstitionum in eo consistit, quòd homo relicto Deo, virtuali, seu interpretativa saltem apostasia, diabolum invocet pro notitia, vel effectu aliquo consequendo, atque ideò eo ipso illum divino honore afficiat, intata, & implicita saltem idololatria, ut *Sect. 1. §. 3.* explicatum habes; quod benè penetrari debet. Utraque malitia ex se gravissima est, & incomparabiliter gravior, & evidentior, cùm dæmon ita explicitè invocatur, & cum eo expressè paciscitur, quàm cùm tacitè tantùm; ergo semper gravissimum mortale. Nulla hic fingi potest parvitas materiæ, cùm in quavis etiam minima materia contineat semper formalem, vel virtualem saltem à Deo Bono infinito aversionem, & conversionem ad dæmonem Divinitatis æmulatorem, denique juratum hostem; neque sanè inter fideles ulla potest excusari ignorantia, cùm malitia ipsa natura sit horribilis, & nihil sæpiùs doceantur fideles, quàm vitare consortia dæmonis capitalis, & infestissimi Dei, hominumque hostis. Solùm in casu particulari excusari posset imperfectio actus, indeliberatio, præcipitantia, utpotè ex gravissima perturbatione, angustia, terrore &c. dæmonem invocantis, sicut & in cæteris omnibus peccatis, etiam odio Dei, blasphemia &c. 45

Neque verò talis superstitio cum expresso pacto, & invocatione dæmonis de se solùm est peccatum gravissimum cum implicita saltem apostasia à Deo, & idololatria dæmonis, verùm etiam ordinariè secum conjunctas habet gravissimas peccatorum species. 1. Formalem apostasiam à Deo, Christo, Baptismo, Fide Sanctorum, & Ecclesiæ communione, eorumque omnium in perpetuum abjurationem, abnegationem cum gravissima blasphemia

contra

contra Deum, Sanctos, Sacramenta &c. 2. Formalem idololatriam, adorationes, sacrificia, aliasque cæremonias &c. Diabolo, tanquam Deo inferendas, & exhibendas. 3. Pactum perpetuum, & perpetuam traditionem sui cum corpore, & anima in perpetuum diaboli servitium, & proprietatem, certis conditionibus utrinque pactis: ut nimirum diabolus hæc, vel illa aut semel, aut toties, quoties, præstet, quoad superstitiones, magias; homo verò hæc, vel illa obsequia, nescio, quæ horrenda, contra Deum, & proximum exhibeat. Quò spectat abusus infandissimus Sacramentorum, maximè Eucharistiæ, nocumento proximorum, in anima, & corpore, per veneficia, Baptismi nomine diaboli &c. 4. Diabolicum conjugium, & commixtiones carnales cum dæmonibus incubis, vel succubis &c. horribilissima, ex quibus omnibus nefandissimis sceleribus ordinariè compacti sunt magi, & sagæ nostræ, in confessione, si casus ferat, de omnibus diligentissime examinandi. Quando ergo contingit pœnitentem in confessione se accusare de aliqua superstitione, divinatione, magia, incantatione, maleficio facto &c. quæ sequuntur à confessario examinanda sunt.

Primò, an id factum fuerit cum expressa invocatione, pacto, vel commercio Dæmonis, id enim gravissimam hujus peccati malitiam continet, ut dictum est. *Secundò*. An accesserint reliquæ malitiæ modò enumeratæ, aut aliqua ex illis: ut formalis apostasia, idololatria, seu adoratio dæmonis. *Tertiò*. Si fateatur, se Deum, veram Fidem abnegasse, dæmonem pro Deo adorasse, ei se devovisse, accuratè discendum erit, an ita fecerit sola voluntatis mala affectione, an etiam assensu intellectus. Quod si etiam intellectu simul, & voluntate Deum, veram Fidem, Sacramenta, aliosve Articulos Fidei abnegavit, sicque dæmonem pro Deo habuit, adoravit, erit formalis hæreticus, vel hæretica, comprehensus, vel comprehensa, sub excommunicatione Bullæ Cœnæ, ideoque absolvi non poterunt, nisi ab habente potestatem absolvendi ab hæresi; si verò non intellectu, & assensu interno, sed sola malitiosa voluntate, & exterius tantùm Deum negarunt, adoraverunt dæmonem &c. prout communiùs fit, saltem inter Catholicos, non erunt formales hæretici, vel apostatæ, nec consequenter in excommunicatione Bullæ Cœnæ, sed tantùm in excommunicatione Joan. XXIII. non reservata, & in casu reservato communiter Ordinariis. Ut *sup. sect.* 1 *§.* 2. etiam innui.

Quartò. Denique si fateantur maleficia à se aliis ope dæmonis illata, examinandi erunt, an, quale, quantum damnum aliis intulerint? tunc enim cogendi sunt in primis ad ablationem maleficii, si absque novo maleficio possint. Deinde ad omnia damna temporalia resarcienda omni modo possibili, juxta regulas generales restitutionis ex damno dato. Omnia certa apud omnes. Si placet, lege latiùs DD. præsertim Sanch. Delr. & alios.

TERTIA.

48 OMnis superstitio, divinatio, magia cum pacto implicito tantùm cum dæmone, seu cum implicita, & tantum tacita invocatione dæmonis ex genere suo peccatum mortale est: quippe, & ipsa repugnans virtuti Religionis, & cultus Deo debiti, contra primum Præceptum Decalogi. *Omnes*. Neque unquam potest excusari ex parvitate materiæ propriè loquendo, juxta communem DD. cum Sanch. *li. 2. moral. cap* 44. *n.* 13. Quia licet implicitè, verè tamen cedit in injuriam Dei, cultumque dæmonis, eo ipso quo quis scienter utendo signis, vel modis vanis, inutilibus, impertinentibus ad aliquam notitiam, vel effectum consequendum implicitè dæmonem invocat, ut supra solidè ostensum est: atqui in injuria Dei, & cultu dæmonis nulla potest dari parvitas materiæ: ergo. 1. Excusatur tamen hoc peccatum, & veniale redditur frequentissime ex ignorantia, seu errore etiam culpabili, levi, non tamen crassa, vel affectata: malitia enim ejusmodi superstitionem in divinationibus, vanis observationibus, & magiis, licet revera in se gravis sit, non tamen semper omnibus manifesta est in casibus particularibus, ut patuit per hactenus dicta; ideoq; facilè subesse potest ignorantia, vel defectus inquisitionis debitæ, culpabilis quidem, non tamen mortalis culpæ arguendus. Experiuntur Confessarii, quantæ sæpe molis sit persuadere hominibus hoc, vel illud medium esse superstitiosum, vel magicum, 2. Excusat etiam levitas actus, ut si quis utatur ejusmodi signis solùm ex levitate, lusus, vel joci causa, prout facere solent in certis noctibus &c. Quia tunc non est superstitio, cùm nulla fides adhibeatur, nec effectus expectetur, ut supponitur: ideoque diabolus nullo modo, nec tacitè quidem, invocetur, sed potiùs eluditur, & est mera animi levitas. 3. Excusat etiam curiositas in re levi, ut si quis utatur signo, vel medio superstitioso habito ex sola curiositate experiendi causa, v.g. semel, vel iterum faciendo annulum moveri super filum, aut allidi ad latera vasis. atque in hoc dicto, & exemplo consentiunt DD. communiter. Differunt tamen in modo loquendi. Valentia enim vult, hæc, & similia esse venialia ex ipsa parvitate materiæ, quod ex solo tacito, tam parvo commercio cum dæmone non immineat notabile salutis damnum ita operanti. Sanch. proximè *cit.* etiam concedit esse veniale, sed non ex sola parvitate materiæ (quod rejicit nobiscum) sed ex eo, quòd actus non fiat serio cum certa expectatione effectus, sed solùm experiendi causa: ideòque non esse superstitionem, cùm dæmon sic non invocetur, sed potiùs illudatur, & esse animi levitatem, ut supra in priori casu 4. Excusat etiam sola cautela ad semel, vel iterum: ut si absque certa fide adhibita ex sola vana formidine in agendis, vel cavendis observes ejusmodi vana signa, vel nomina &c. cùm non videatur gravis deordinatio aliquid operari, vel cavere ob metum vanum, maximè semel, vel iterum tantùm, uti cum aliis notat Laymann *li.* 4. *tr.* 10. *c.* 3. *nu.* 10. prout in superioribus sparsim, præsertim de divinatione ex astris, auguriis, & somniis notatum, & summariè congesti in materia de peccatis, cùm de parvitate materiæ sub Regula 2. *Tract.* 1. 3. *sect.* 2. *num.* 22.

QUARTA.

QUidquid quis per superstitionem, divinationem, magiam acquirit, vel obtinet, aut per modum effectus de se non mali (de quo *§. praced.* in fine) aut per modum pretii ab aliis lucratus est, sciendo tamen, & rectè utendo sua arte, & citra damnum tertii, licitè retinet, nec tenetur deferre vel restituere. *Communis apud cit. omnes*: Ex. gr. acquirit qui arte magica scientiam naturalem, & utilem, sanitatem corporis, utile matrimonium, divitias, vel pecunias veras citra damnum tertii &c. posteà etiam pœnitens licitè omnia retinet: nam arte bona, malè licèt acquisita, benè quis uti potest. Dico tamen: *pecunias veras, & citra damnum tertii*, solet enim diabolus suis præbere pecunias, vel falsas, & apparentes tantùm, & illusorias, postea convertendas in carbones, stercora &c. quibus suis dubio uti non potest, nec licet; aut aliis subtractas, si veræ sint, quibus, si constaret, utique restituendæ forent, quod tamen rarissime constat, nisi cùm ipsi magi arte magica furantur. Similiter divinator, vel magus operam suam locat alicui, pacta mercede, etsi peccet paciscendo, & opus superstitiosum exequendo, non peccat tamen retinendo mercedem datam, nec ullo Jure (quemadmodum & meretrices) restituere tenetur, etiamsi effectus non fuerit secutus, dummodo, ut supra dictum, artem sciverit, & diligentiam adhibuerit: quòd si autem nescit, vel diligentiam non adhibuit, utique restituere tenebitur; quemadmodum Medicus, si artem suam callet, & diligentiam adhibet in curando, mercedem pactam licitè recipit, & retinet; etiam effectu non secuto. secus si artem non calluit, vel diligentiam non adhibuit. Communis DD. Sanch. Laym. aliis cit. Intellige semper salvo jure tertii damnum passi.

§. Hactenus de superstitione, seu irreligiositate secundùm excessum in objecto colendo, quo scilicet cultus Deo debitus tribuitur creaturæ; præsertim diabolo: Sequitur nunc superstitio, & irreligiositas secundùm excessum in modo colendi, quo ipsi vero Deo quidam cultus, sed indebitus tribuitur. Sit ergo

CAPUT X.

De Irreligiositate secundùm defectum contra I. Præceptum, ut affirmativum est.

IRreligiositas secundùm defectum dicitur, qua aut cultus vero Deo debitus omittitur, aut ipsi Deo irreverentiam irrogamus contra primum præceptum, ut affirmativum est, *Dominum Deum tuū adorabis &c.* Contra quod quadruplicia peccata esse possunt. *Primum omissionis*, scilicet Deo debito tempore non exhibere debitum cultū, quomodo peccant Clerici omittentes Horas, & omnes fideles diebus Dominicis, & Festis omittentes alias res debitas; de quibus patet partim ex superioribus, partim patebit ex Tertio, & Quarto Præcepto. *Secundum cultus falsi*, cùm quidem Deo vero exhibetur cultus, sed indebitus, superstitiosus, vanus. *Tertium* irreverentiæ ipsi Deo exhibitæ, ut tentatio Dei, blasphemiæ, perjuria, voti fragia &c. *Quartū* irreverentiæ exhibitæ rebus sacris, & Deo dicatis, nimirum sacrilegia. Nam sicut virtus Religionis duplices actus habet, quosdam primarios, quibus ipse Deus secundùm se, & directè

colitur, ut Oratio, Adoratio, Sacrificium, &c. Quosdam verò secundarius, quibus aliæ res sacræ, & Deo dicatæ ob ejus honorem coluntur, ut Sancti, Sacerdotes, sacræ Reliquiæ, sacra vasa, &c. ita irreligiositas secundùm defectum duplicia peccata continet: aliqua, quibus ipse Deus secundùm se inhonoratur, ut tentatio Dei, blasphemiæ: alia, quibus res sacræ inhonorantur, ut Sacrilegia; & inter hæc latè patens Simonia. De his ordine.

SECTIO I.

Cultus Divinus indebitus.

SUMMARIUM.

1 *Cultus Divinus indebitus est duplex, alius falsus, alius superfluus.*
2 *Omnis cultus falsus per se semper est peccatum mortale.*
3 *Superfluus verò per se veniale tantùm.*
4 *Fit tamen quandoque mortale per accidens.*
5 *Cultus Dei inordinatus.*

1 CUltus Divinus indebitus secundùm D. Thom. 2. 2. *qu.* 93. *a.* 1. & DD. communiter duplex est, *falsus*, & *superfluus*. Cultus falsus dicitur, quo colitur Deus per aliquod falsum significans. Isque rursus duplex: *unus est cultus falsus ex parte objecti significati*, qui variè potest contingere. 1. Si Deus etiamnùm coleretur antiquæ Legis sacrificiis, cæremoniis, ut immolatione, & esu agni paschalis, circumcisione, &c. his enim omnibus olim ex divina institutione significabatur adventus, ac Passio Christi, ac gratia per ipsum conferenda, quæ postquam jam facta sunt, illa omnia de facto falsum significant, adeoque sunt cultus falsus. 2. Quando in Sacramentorum administratione, & usu hæreticæ falsitates permiscentur, ut fit maximè apud Calvinistas in Sacramentis Baptismi, & Cœnæ. 3. Quicunque falsa miracula, signa, revelationes proponunt; iisque res Fidei confirmare volunt; qui falsas Reliquias venerandas exhibent, quæ cùm omnia divinæ Potentiæ protestativa sint, ad cultum Dei pertineant; cùmque falsa sint, cultum Dei falsum constituunt, & quidem falsitate admodùm perniciosa. Indè etiam fit, ut veris etiam miraculis, revelationibus, Reliquiis fides minor, vel nulla adhibeatur. 4. Qui falsas cæremonias, quasi sibi à Deo dictatas (somniatas, si non à dæmone suggestas) ad Deum colendum exhibent, aliisque ad utendum proponunt. Lege horrenda apud S. Bonavent. *Opusculo de modo confitendi, & de puritate conscientiæ c.* 14. *de fictionibus pseudo-spiritualium quorundam*. Huc referendi sunt, qui inter Officia divina admiscent cantus turpes, & obscænos; hi enim præter peccatum scandali publici peccant mortaliter peccato superstitionis, seu cultus falsi: idque non tantùm, quando per talia intendunt colere Deum cultu falso, immo falsissimo, sed etiamsi per hæc non intendant colere Deum, sed alium finem inhonestum, cultu falso adhuc, quia Officio Divino saltem admiscetur id, quo non colitur Deus, sed offenditur, & potiùs colitur dæmon, ut singulariter notat Tambur. *cit. lib.* 2. *c.* 5. §. 2. Alius *cultus falsus ex parte cultus tantùm*, ut si quis Deum colat tamquam publicus Ecclesiæ Minister ab ea institutus, cùm tamen talis non sit, nec talem commissionem habeat: sicut enim falsarius censetur, qui aliqua exercet nomine alterius, à quo tamen commissionem non habet, ita falsitatis crimen incurrit, qui nomine Ecclesiæ cultum Deo exhibet absque ejus, vel contra ejus commissionem, voluntatem, vel formam constitutam. Hujusmodi falso cultu peccant, 1. Qui non Sacerdotes Sacrificium offerre præsumunt: ut olim Saul Reg. 13. modò autem est Sacrilegium gravissimum ratione Sacramenti annullati, sicut & absolutionis. 2. Cùm Sacerdos excommunicatus, & ab Ecclesia præcisus nomine Ecclesiæ sacrificat, vel alia Sacramenta administrat, quæ illi prohibita sunt. 3. Cùm quilibet Sacerdos etiam non prohibitus in Sacrificiis, aliisque publicis officiis agit, vel orat aliquid contra voluntatem, ac ordinationem Ecclesiæ in re gravi: v. g. immutando rationem Officii, publicè orando pro excommunicatis non toleratis. Vide Suar. *cit. c.* 2. *n.* 11. & 12. Cultus *superfluus est*, quo Deus colitur, vel honoratur per aliquid superfluum, vel inane, aut inutile: similiter duplex est; *Unus*, quo Deus colitur eo modo, vel cærimonia, quæ de se prorsùs inanis est, neque ad ipsius Dei gloriam, neque ad spiritus devotionem excitandam quidquam inservit, ut non nere die Sabbati in honorem B. Virginis, cùm tamen alias serviliter laborent, orare ante solis ortum, audire Missam à Sacerdote, qui vocetur Joannes, &c. Huc refert dicta *Sect. præced.* de vana observatione precum, candelarum, & similium cæremoniarum. *Alius* est cultus superfluus ex eo, quod fit contra, vel præter ordinationem Ecclesiæ: utpotè in Officio, vel Sacrificio dicere plura *alleluja*, facere plures cruces, quàm præscriptæ sint, dicere *Credo*, cùm omittendum esset: Altare osculando semper præsignare cruce: osculari pedem calicis, cùm post Elevationem demittitur; addere superfluas Orationes in Missa, vel Officio, & similia sexcenta, quæ superflua, & inordinata devotio excogitat, & adinvenit contra, vel præter præscriptum, & consuetudinem Ecclesiæ, & piorum. Et licèt ejusmodi secundùm se spectata, non inania, sed idonea essent ad Dei gloriam, & spiritus devotionem; posito tamen Ecclesiæ contrario decreto, vel usu, inutilia sunt, superflua, & peccato obnoxia, ut notant Cajetan. Laym. Marchant. &c. circa utrumvis hunc cultum quoad rationem peccati pono breves has

Resolutiones.

2 PRima. Omnis cultus falsus (quem D. Th. *cit.* etiam perniciosum vocat) sive ex parte ipsius cultus, sive ex parte colentis, de se est peccatum mortale semper: quia falsitas in re Religionis est res gravissima, perniciosa, immo sæpè sacrilega, ut in explicatione patuit. Communissima DD. cum D. August. *lib. de mendacio.* D. Th. *cit.* aliisque congestis Sanch. *lib.* 2. *moral. c.* 27. *n.* 5. Nisi ignorantia, & aliquando etiam parvitas materiæ excuset, aut veniale reddat.

3 *Secunda.* Cultus omnis superfluus (secluso tamen scandalo, contemptu, transgressione notabili præcepti Ecclesiæ, aliavè notabili deformitate) per se est tantùm peccatum veniale; quia non est ibi gravis deformitas contrà honorem, & cultum Dei, eaque si qua est, bona intentione, vel simplicitate ita colentis minuitur: adeoque nec habet rationem veræ superstitionis. Communissima DD. cum Navar. *c.* 1. *n.* 24. Less. *lib.* 2. *c.* 35. *dub.* 1. Suar. Sanch. Laym. *cit. alii passim.*

4 *Tertia.* Fiet autem talis cultus superfluus peccatum mortale. 1. Ratione scandali, inde oriundi, sicut in omnibus aliis peccatis. 2. Ratione contemptus Ecclesiasticæ ordinationis, & disciplinæ. 3. Ratione notabilis transgressionis Præcepti Ecclesiastici; posset enim esse tanta perversio in cæremoniis, aut ordine Breviarii, ut esset culpa lethalis; cùm omnis notabilis alteratio cultus Divini ab Ecclesia instituti sine dubio peccatum sit mortale, uti docent, ac monent DD. *cit.* aliique. 4. Ratione notabilis deformitatis, vel turpitudinis ipsius rei; ut si res furtiva Deo offeratur; si in Ecclesia inter Divina Officia admisceantur cantus profani, & turpes, aut vocum inutilationes, organorum, vel instrumentorum soni notabiliter lascivi, & ad impuritatem provocantes, certè minimè posse excusari à mortali, rectè monent DD. *cit.* vide Concil. Trid. *Sess.* 22. *in Decreto de observand. & vitand. in Celebrat. Missæ.* Et D. Hieron. *lib.* 3. *comment. in c.* 5. *Ephes.* Utrumque hunc cultum falsum, & superfluum pulchrè deducit Cajetan. *verb. superstitio c.* 1. ex verbis Christi Joan. 4. *Veri adoratores adorabunt Patrem in spiritu, & veritate*: Cultus falsus est contra veritatem, cultus superfluus recedit à spiritu.

Quarta. Cultui superfluo à nostro Marchant. & aliis non malè additur *cultus inordinatus*, sic dictus quòd, etsi sit verus Dei cultus ab Ecclesia publica auctoritate institutus, & approbatus, ordinatur tamen ad finem, ad quem nec ex se, nec ex institutione divina ordinatus est: v. g. legere, vel curare legi Sacrum de B. V. singulis Sabbatis eo fine, & spe, ut B. Virgo ipsis ante mortem appareat, & alia hujusmodi innumera, quæ quidem venialem culpam non excedunt, dummodò absit superstitio vanæ observationis, nec in iis certa, & indubitata fides ponatur, juxta dicta *c. præced. sect.* 1.

SECTIO II.

Tentatio Dei.

SUMMARIUM.

6 *Tentatio Dei generatim, & propriè quid?*
7 *Alia est formalis, & expressa: alia interpretativa solùm.*
8 *Formalis, & propriè dicta semper est peccatum mortale.*
9 *Interpretativa verò ex genere suo quidem etiam est peccatum mortale.*
10 *À quo tamen sæpè excusatur.*

6 TEntatio alia dicitur seductionis, seu inducens ad errorem, vel peccatum; qualis & activa, & passiva repugnant Deo: activa enim repugnat ejus infinitæ Bonitati, juxta illud Jac. 1. *Ipse autem neminè tentat*: passiva verò repugnat ejus Sapientiæ, quæ seduci nequit. Alia dicitur tentatio probationis, seù experimenti capiendi de aliquo in altero latente, & talis activa convenit Deo, eique tribuitur in Scriptu-

ra

ra Sacra, Deut. 13. *Tentat vos Dominus Deus vester, ut palam fiat, utrùm diligatis eum, an non &c.* Sic olim dicitur Deus tentasse Abraham, Tobiam, Job, &c. & suos Electos maximè. At verò passive, ita tentari Deum à creatura, peccatum est contra virtutem Religionis, ac Reverentiæ Deo debitæ, & prohibita in Scriptura, Exod. 17. *Tentaverunt Dominum, dicentes: est ne Deus in nobis, an non?* Duplex autem est tentatio Dei, una propriè dicta, eaque vel formalis, vel interpretativa; alia impropriè dicta. Explico breviter, & addo resolutiones practicas.

I. Tentatio propriè dicta definitur irreligiositas quædam, per quam ea dubitatione de aliquo attributo Divino, vel perfectione Dei, verbis, aut factis petitur experimentum, an Deus illam perfectionem habeat, vel exerceat: v. g. An Deus sit summè Bonus, omnipotens, Omniscius, ubique præsens; ideòque multiplicem malitiam involvit, & dubitationis contra Fidem, & præsumptionis contra Spem per excessum, & principaliter irreligiositatis, & irreverentię contra virtutem Religionis, seu contra honorem, ac cultum Deo debitum, ut benè docet ab omnibus receptus S.Th. 2.2. *q.* 97. *a.* 3. sicut enim ad Religionis Virtutem spectat ex Fide, & Spe in Deum concepta, debitum ei cultum, & reverentiam exhibere divinæ Excellentiæ per adorationes, &c. ita è contrà ad irreligiositatis vitium pertinet ex defectu Fidei, vel Spei, irreverenter explorare aliquam divinam ejus Excellentiam, & Perfectionem.

7 II. Tentatio hæc Dei, alia est formalis, & expressa, qua quis re ipsa dubitando, vel diffidendo de Divina aliqua perfectione ex proposito, & expressa intentione, tentaret Deum, aliquid ab eo petendo, vel agendo, animo illam perfectionã experiendi. Exod. 17. *Tentaverunt Dominum, dicentes: estne Deus in nobis, an non?* Psal. 77. *Tentaverunt Deum in cordibus suis &c. Nunquid poterit Deus parare mensam in deserto?* Sicque tentaret Deum, qui se projiceret in puteum, animo experiendi, an Deus sit ita potens, vel bonus, ut eum velit, vel possit eripere. Rarior est hæc Dei tentatio.

III. Alia est tentatio Dei interpretativa, cùm quis, etsi actu non dubitet de perfectione divina, neque expresse intendat de Deo experimentum sumere, re ipsa tamen id agit, vel petit, quod suaptè natura refertur ad tentandum Deum, seu divinam perfectionem experiendam. Quod duobus modis fieri potest. Uno modo, cùm prætermissis mediis ordinariis à Deo, & natura ordinatis, effectus à solo Deo expectatur utpotè, qui in morbo periculoso, vel lethali, respuit medicinam commodè parabilem, à solo Deo miraculosè salutem sperans, magna sanè præsumptione, & tentatione Dei. Navarr. Suar. Less. Sanch. alii. Quis absque prævio studio, nec justa causa coactus prædicare præsumit, confidens temerè Deum, seu Spiritum Sanctum inspiraturum? Navarr. *c.* 11. *n.* 80. vult hoc esse mortale. Sanch. autem *cit. li.* 2. *c.* 34. *n.* 16. cum aliis rectè censet, si non fiat animo tentandi, & cessante scandalo, aliovè detrimento proximi, esse veniale tantùm: & ita de similibus. Hùc referuntur irreverenter orantes, tamen sperantes à Deo impetrare, quæ communiter orari, & impetrari solent. Juxta illud: *ante orationem, præpara animã tuam, & noli esse quasi homo, qui tentat Deum.* Tales enim censentur experiri velle Divinam Potentiam, & Bonitatem, an etiam malè, & irreverenter oranti Deus subvenire possit, & velit? quod tamen communiter ob levitatem materiæ, solùm veniale esse censent DD.

IV. Alio modo fit tentatio interpretativa Dei, cùm quis se spontè periculo exponit, à quo liberari non possit, nisi à solo Deo: quomodò Deum tentant, & gravissimè peccant, qui se temerè, absque justa causa necessitatis, vel utilitatis ad Martyrium offerunt. Justa causa necessitatis est, quando professio Fidei est necessaria, ad tuendam ipsam Fidem, Religionem, salutem aliorum, avertendas blasphemias, juxta dicta professionis Fidei, & dum Martyrium in præcepto est. Justa causa utilitatis, est Dei Gloria, Fidei exaltatio, promulgatio, ædificatio proximi, & dum Martyrium est in consilio: extra casum talis necessitatis, vel utilitatis se Martyrio exponere, peccatum mortale est, non tam tentationis Dei contra Religionem, sed etiam scandali contra Charitatem, cùm sic absque justa causa provocentur infideles ad peccandum mortaliter. Undè S.Th. 2.2. *q.* 124. *a.* 1. & 3. sapienter ait; non præbendam esse infidelibus occasionem injustè agendi, sed patienter sustinendum, ipsi injustè agentibus. Exempla Sanctorum in contrarium extraordinario fervori, & instinctui DEI adscribenda sunt. Navarr. *c.* 11. *n.* 40. aliisque *cit.* Sanch. *c.* 14. *n.* 25. Hùc denique spectant omnes probationes innocentiæ cum miraculo, per ferrum candens, aquam ebullientem, duellum: item, per applicationem ad corpus occisum, si sanguinem emittat, nec ne, pro occisore indagando, quæ omnia prohibentur in Jure Canonico *c. consuluisti, c.* 2. *q.* 4. Et *c. ex duarum de purg. canonica.* Et *c. finali de purg. vulgari.* Quia nimirùm sic verè tentatur Deus absque necessitate, cùm ad bonum commune tuendum, satis sit uti mediis humanis à jure constitutis ex quibus innocentia, vel delictum, probari possit. Vide Delr. *li.* 4. *disquis. mag. c.* 4. *q.* 4. Ubi benè ostendit, quòd Deus quidem interdum per ejusmodi purgationes, innocentiam aliquorum miraculo ostenderit, sed factum ob simplicitatem innocentium, & quia ad tales purgationes compellebantur. Quod autem ipse Deus *Num.* 5. feminam de adulterio suspectam, aquis purgandam jusserit, Dei lex fuit, non tentatio, sed lex cæremonialis vetus, modò abolita.

Alia denique est tentatio Dei impropriè dicta tantùm, cùm quis seclusa omni dubietate, vel diffidentia de aliqua perfectione Dei, ex sola præsumptione, vel nimia confidentia absque causa necessitatis, vel utilitatis, à Deo petit, Voluntatis divinæ, aut alterius rei miraculosam manifestationem; differt maximè à tentatione Dei propriè dicta, quòd hęc a ut actu dubitet, aut saltem sine justa causa experimentum capere tenet de aliqua perfectione divina: numquam autem licet dubitare de aliqua perfectione Dei; alioquin vel illam explorare, semper est iniqua tentatio Dei: hæc autem impropriè dicta solùm intendit explorare Voluntatem Dei, vel alterius rei, petendo per miraculum aliquod signum; de his autem sæpè dubitare contingit; ideoque non est semper vera tentatio Dei peccaminosa, ut mox dicam inferiùs. Ad dignoscenda ergo peccata ejusmodi tentationum Dei, iterùm pono quatuor breviculas

Resolutiones.

PRima. Tentatio Dei propriè dicta, & formalis, semper est peccatum mortale, & quidem unum ex gravissimis contra Deum, nulla parvitate materiæ veniale, vel excusabile: Quia directè, & ea intentione dubitando, & tentando, lædit perfectionem aliquam Dei infinitam, in quo nihil parvi fingi potest; quin etiam, si dubium esset positivum, & pertinax, quo incertam, & dubiam judices aliquam perfectionem divinam, nisi experimento cognoveris, aliàs non paratus corrigi, eris hæreticus formalis, & id exteriùs manifestans, etiam excommunicationi Cœnæ obnoxius, secundùm omnes. 8

Secunda. Tentatio Dei interpretativa tantùm (atque etiam impropriè dicta, qua citra casum necessitatis vel utilitatis petitur signum à Deo manifestativum Divinæ Voluntatis, vel alterius rei) ex genere suo quidem peccatum mortale est, quia absque necessitate ulla, aut utilitate gravi miraculum, vel signum extraordinarium petere à Deo. est agere cum Deo, tamquam ludione, vel curiositatum fautore; prout quondam egit Herodes cum Christo, sperans ab eo signum videre, quæ gravis est irreverentia, & injuria contra divinam Sapientiam, & Majestatem. *Omnes* Quare tentatio Dei, & peccatum grave esset petere à Deo miraculum, ad Fidem hæreticis confirmandam; quia non est causa necessitatis, cùm non desint alia signa, & argumenta veritatis cognoscendæ, neque utilitatis, cùm miracula passim excludant. Similiter sic tentaret Deum, qui coram gentibus peteret miraculum, si eorum conversio probabiliter non speretur, quia deficeret causa justæ utilitatis. Ut notat Tolet. *lib.* 4. *c.* 19. Qua ratione ipse Christus negavit signum petentibus Judæis, dæmoni in deserto, tentanti Herodi, &c.

Tertia. Eadem tamen interpretativa, vel impropriè dicta tentatio Dei, sæpè excusatur à mortali, & fit venialis, non tantùm ex imperfectione actus, in deliberatione, simplicitate, ignorantia, sed etiam ex levitate materiæ: ut si quis in levi morbo respuat medicinam, confidens à Deo sanitatem consequi generali providentia, nullo petito miraculo. Tolet. *cit. n.* 7. Sanch. Less. *sup.* Laym. *cit. c.* 5 *in fine.* 10

Quarta. Insuper ex speciali instinctu Divino, aut ex justa causa necessitatis, vel utilitatis gravis ad nostram, vel aliorum salutem, atque ad ipsam Voluntatem Dei implendam, à Deo signum, vel miraculum petere, nullo modo erit peccatum tentationis Dei, sed actus Spei, & fiduciæ in Deum. Ita *Glossa in c.* 6. *Deuter.* D. Thom. *q.* 97. *art.* 1. & 2. alii communiter. Vide circa hæc dicta suprà *c.* 4. *Sect.* 4. *de Spe Theologica, tùm de præsumptione.*

SECTIO III.

Blasphemia.

SUMMARIUM.

11 *Blasphemia*, convicium, seu verbum contumeliosum adversùs Deum, *tripliciter fieri potest.*

12 *Blasphemia alia est formalis; directa, & indirecta ex* parte voluntatis.
13 *Alia materialis tantùm, & externa.*
14 *Blasphemiæ indirectæ contra Deum,*
15 *sunt maledicta in Sanctos.*
16 *In Sacramenta, & res Deo Sacras,*
17 *Ac etiam homines, aliasque res, ut Dei creaturas.*
18 *Maledicta in Sanctos, & res Deo Sacras, semper sunt blasphemiæ, non item maledicta in homines, vel alias creaturas.*
19 *Referuntur formulæ blasphemandi Germanis propriæ*
20 *Per Sacramenta*, & adjuncta.
contra Deum, & adjuncta:
21 *Non tantùm blasphemia quæcumque directa.*
22 *Sed etiam indirecta seriò, & advertenter prolata, est peccatum mortale.*
23 *Quamvis blasphemiæ omnes sunt ejusdem speciei in ratione blasphemiæ, sæpè tamen quoad circumstantias, & modum explicari debent in Confessionali.*
24 *Qualiter circa blasphemias examinandi sint pœnitentes à Confessario?*
25 *Maledicta, convicia, imprecationes in homines, jumenta, & alias creaturas, rationales, vel irrationales, quando, & qualia peccata?*

11 BLasphemia definitur *convicium, seu verbum contumeliosum adversùs Deum.* Sicut enim laus Dei consistit in hoc quod dicatur aliquid ad honorandum, & glorificandum Deum; ita laudi Dei opposita, blasphemia consistit in hoc, quòd dicatur aliquid in contumeliam, & inhonorationem Dei. Accuratiùs ex D.Th.2.2.*qu.*13.*art.*1. definiunt Valent, Sanch. alii: Blasphemia est peccatum, quo divinæ Bonitatis Excellentiæ detrahitur, dicendo aliquid falsum Deo inesse, quod non inest, vel negando inesse, quod inest. Aut denique dic breviter: *blasphemia est falsa locutio de Deo, per modum convicii*. Essentia ergo, & malitia gravissima blasphemiæ consistit in hoc quòd aliquid falsò dicatur de Deo in ejus contumeliam, seu diminutionem Divinæ ejus Majestatis, Excellentiæ, & Bonitatis: nihil enim rerum, ut verum potest dici de Deo, in ejus contumeliam, Et generaliter potest fieri tribus modis.

I. Per verba indicativi modi, aut falsò aliquid tribuendo Deo: v.gr. Deus est injustus, mendax, deceptor, &c. aut negando aliquam perfectionem Dei: v.gr. nulla est apud Deum Providentia, Misericordia, Justitia, vel etiam conditionatè: ut DEUS non est justus, nisi hoc fiat, &c. Quia tunc derogatur Justitiæ divinæ, quasi prudenti ab aliquo contingente, aut denique aliquid Deo proprium, tribuendo creaturæ: v.g. dicendo Cæsarem esse omnipotentem: hanc creaturam esse suum summum bonum. Ubi observa incidenter, omnem superstitionem, idololatriam, magiam, quatenùs excellentiam aliquam, Deo propriam, ut Potentiam Sapientiam, Bonitatem, creaturæ, vel diabolo tribuit simul esse peccatum blasphemiæ.

II. Per verba imperativi, & optativi modi, seu per modum imprecandi: v. gr. maledictus Deus, dispereat Deus, ad despectum Dei, tædeat, pudeat, pœniteat, Deum talia fieri, &c. Quò spectat ille impiissimus modus loquendi: velit, nolit Deus, hoc faciam, hoc fiet: Quia hæc verba important diminutionem divinæ Potentiæ, quasi Deus non possit impedire, quin hoc, vel illud facias, vel fiat.

III. Per verba facta absque affirmatione, vel negatione, vel imprecatione: utpotè, cùm per despectum, ac indignationem probrosè nominantur, aut attributa Divina, ut, vah! Dei Potentiam! proph Dei Bonitas, Sapientia! Juxta illud: *vah! qui destruis templum Dei*. Aut Sacramenta, Sanguinem, Vulnera, Membra Christi: modus communissimus Germanis, de quo specialiùs infrà. Aut creaturæ cum nomine Dei: *Gotts Chrysam Sacrament*. Aut denique horrendissimè: (membra pudenda Christi, B. Virginis, immo ipsius Dei) aut alia horrenda ipsis repugnantia. Mos diabolicus Gallis, & Italis communis. Quò etiam spectat blasphema illa vox Juliani Apostatæ: *vicisti Galilæe, vicisti*. Item illa tyranni Japonensis sæpiùs dicentis: *O' si haberem Deum Christianorum, bis sevius tractarem eum*. Jam quoad rem ipsam, & malitiam. Hæc quidem quoad modum propherendi blasphemiam. In primis, blasphemia alia est formalis, quæ fit cum directa, vel saltem indirecta aliqua intentione inhonorandi Deum: alia materialis, quæ sine omni tali intentione, vel advertentia Dei inhonorandi, erumpit. Blasphemia formalis alia est directa, alia indirecta, idque dupliciter: 1. Ex parte voluntarii: 2. Ex parte objecti.

§. I. *Blasphemia formalis directa, & indirecta ex parte voluntaris, ac Materialis tantùm.*

BLasphemia formalis directa, seu interna, & externa simul, est, quæ fit cum directa intentione inhonorandi Deum, seu derogandi Divinæ Majestati. Eaque triplex: *simplex, & hæreticalis, & hæretica*. Blasphemia simplex est locutio contumeliosa de Deo, nullam tamen significans hæresim; & potest esse, vel enunciativa: v.g. in contemptu Dei volo hoc facere; vel despectiva, seu detestativa: ut pereat Deus, displiceat Deo, &c. ut suprà. Vel irrisoria: *vah! qui destruis templum Dei*, &c. vel juratoria: ut pereat Deus, si non ita sit. Sed de hujusmodi blasphemiis, juramentis, *Tract.*3. in secundo Præcepto. Blasphemia hæreticalis dicitur verbum contumeliosum adversùs Deum; hæresim significans, sed sine interno assensu erroneo contra Fidem, sed solùm ex pravo voluntatis affectu: jam duplex, & quandoque triplex peccatum mortale, & blasphemiæ contra Religionem, & infidelitatis externæ, contra professionem Fidei, & alterius maligni affectus, ex quo profertur, v. g. ex odio Dei, desperatione, aliavè maligna affectione contra Charitatem Dei, vel Hominis. Hæreticalis autem blasphemia, dicitur, quia ad similitudinem hæresis falsum Deum significat, & hominem ita blasphemantem, de hæresi suspectũ reddit. Unde ubi Inquisitio viget, etiam taliter blasphemantes immediatè, absque prævia correctione denunciandi sunt Inquisitori, intra sex dies, à die notitiæ, ex Decreto Alexand. VII. *de suspectis de hæresi*. Blasphemia denique hæretica dicitur verbum contumeliosum adversùs Deum, hæresim significans, & cum assensu interno erroneo; idque rursus ad minimum duplex peccatum mortale, & blasphemiæ, & infidelitatis internæ, ac externæ, seu hæresis formalis; immo & triplex, si accedat etiam aliquis malignus affectus erga Deum, vel hominem, juxta paulò ante dicta. Exemplum utriusque, si dicas: Deum esse injustum, non curares res nostras. O Deum injustum, insipientem! vellem sapientiùs hæc facere, quàm Deus. Si solo malo affectu voluntatis in Deum proferantur, dicuntur blasphemiæ hæreticales; si verò etiam cum assensu erroneo interno, blasphemiæ hæreticæ. Hinc patet differentia ab hæresi, infidelitate, quod nimirùm hæresis, vel infidelitas essentialiter consistat in assensu erroneo contra Fidem, blasphemia verò solùm consistit in locutione mala, contra Deum, ad quam etsi sæpè concurrat, non tamen necessariò requiritur assensus erroneus contra fidem, sed potest stare cum vera fide: sicut enim hominem per contemptum, seriò vocare possem furem, adulterum, &c. probè tamen sciens non ita esse. Uti optimè explicat Val. *t.*4. *disp.*1. *q.* 13. *pu.*2. Et scitè noster Alph. à Castro *li.*1. de justa hæreticorum punitione, *c.*12. dicens; *si quis dixerit aliquid, Divino honori contrarium credens ita esse, erit simul hæreticus, quatenùs credit, & blasphemus, quatenùs dicit: Si credit, & non dicit, erit hæreticus tantum; si verò dicit, & non credit, erit tantùm blasphemus*. Sic ille. Non ergo omnis blasphemia contra Deum dicta, est hæresis; at omnis hæresis contra Deum dicta, est blasphemia. Quin universaliter omnis enunciatio maligni erga Deum affectus, contra Virtutes Theologicas, Fidem, Spem, Charitatem: utpotè: abnego Deo: despero de Deo: odi, detestor Deum, &c. formalis blasphemia est. His enim actu derogatur divinæ perfectioni infinitæ, Veritati, & Fidelitati, & Bonitati, &c. 12

Blasphemia formalis indirecta dicitur, quæ fit cum indirecta solùm, seu virtuali tantùm intentione inhonorandi Deum: cùm quis nimirùm scienter, & seriò loquitur verba, quæ ex propria significatione, modo proferendi, aliisque circumstantiis divinæ Majestatis contemptum, vel honoris divini diminutionem significant, vel continent, etsi ea proferens id minimè intendat, dummodò advertat, & tamen quocumque alio motu, seriò proferat, eò ipso enim indirectè, & virtualiter inhonorationem Dei intendere convincitur: ideòque sic adhuc est vera formalis blasphemia, atque sic excluditur omnis sequens.

§. II. *Blasphemia materialis tantùm, & externa, &c.*

DIcitur, qua licèt verba de se contumeliosa in Deũ proferuntur, absque tamen omni directa, vel indirecta intentione, seu voluntate inhonorandi Deum: utpotè 1. Si proferantur solùm docendi gratia in scholis, in cathedra, &c 2. Si proferantur solùm recitativè, seu referendo per modum historiæ, seu in comedia. 3. Si proferantur omninò inadvertenter, & indeliberatè, in ebrietate perfecta, in amentia, somno, phrenesi, & tandem ex vehementissima passione, usum rationis perturbante, ex impetu naturali inveteratæ consuetudinis involuntariè, & inculpabiliter 13

tema-

remanentis. De qua expresse, & ex professo in materia de peccatis. 4. Universaliter si nullo modo advertatur ad injuriam, vel inhonorationem Dei; ut si quis ex ira rixæ, indignatione erga alterum, hominem, pecus, &c. enunciat verba maledicta, quæ tamen saltem non contineant falsitatem hæreticam: v. gr. Sacramenta, Vulnera, Crucem, Deum, &c. Si affectus indignationis nullo modo tendat in Deum, sed tantùm contra hominem, vel jumentum, cui irascitur, non est propriè blasphemia, cùm hic absit omnis motus malus erga Deum: est tamen peccatum irreligiositatis, & quasi sacrilegii, contra secundum Præceptum: *Non assumes nomen Domini Dei tui &c.* Sed de hoc specialiùs *inf. Resol. pract.* 4.

Blasphemiæ directæ, & indirectæ ex parte objecti.

14 Blasphemiæ, rursùs, aliæ sunt directæ contra ipsum Deum, vel aliquid ipsius Dei, quales hactenùs supposuimus: aliæ sunt blasphemiæ indirectæ tantùm contra Deum, quatenùs nimirùm tendunt in aliquid Deo sacrum, vel ad Deum peculiariter relatum, adeo ut contumelia, vel injuria illis illata, peculiariter etiam redundet in ipsum Deum, utpotè,

15 I. Maledicta in Sanctos Dei, nam ut rectè ait S. Thom. *2. 2. qu. 13. art. 1. ad 2. Sicut Deus in Sanctis suis laudatur, in quantum laudantur opera, quæ Deo in Sanctis efficit: ita & blasphemia, quæ fit in Sanctos, ex consequente in Deum redundat*, adeò ut blasphemia in Deum, & Sanctos mortaliter sint ejusdem speciei, quia eamdem rationem malitiæ participant, videlicet divini honoris diminutionem. Quod tamen intelligendum de maledictis in Sanctos formaliter, quatenùs Sancti sunt, adeòque eum habitudine ad Deum formali, vel virtuali, ut rectè monet Sanch. *cit. num.* 27. Secùs est si contumelia jactetur in Sanctos, non ut Sancti, sive beati sunt formaliter, sed ut quidam homines in terris fuerunt quibus nunc excellentia Sanctitatis accidentalis est: v.g. si quis dicat: Adamum, & Evam fuisse gulones, debuisse aliquid aliud comedisse; Petrum calvum, Crispinum, & Crispinianum sutores, Carolum Borromæum Nasonem, &c. Sic enim non est propriè blasphemia contra Religionem ad Deum, cùm hic nullus subsit respectus ad Deum, sed est irreverentia contra virtutem Duliæ, & observantiam Sanctis debitam, eò magis, quò majorem à Deo excellentiam gratiæ, gloriæque consecuti sunt. Et quidem si ex odio, indignatione vel maligno affectu in aliquem Sanctum fiat, sine dubio erit mortale; si ex joco solùm, vel levitate, veniale, rectè censet cum *Sanch. cit. Laym. lib. 4. cap. 6.*

16 II. Maledicta in sacramenta, & res quascumque Deo sacras (Chrysma, Calices, &c.) quatenùs Deo sacræ sunt, quia sicut eorum cultus, & veneratio, ita & contumelia ipsis irrogata respectivè, est in Deum Auctorem Sacramentorum, omnisque Sanctitatis redundantem. *Omnes* cum Sanch. *cit. num* 22. Eademque ratione dicendum est de contumelia illata imaginibus Dei, Christi, Crucifixi, & Sanctorum, verbo, signo, facto: res nota improbis.

17 III. Maledicta etiam in homines per quascumque creaturas, quatenùs Dei creaturæ, vel aliquid Dei sunt, seu cum aliqua relatione ad Deum, ut apud Germanos videtur significari per additionem nominis DEI, *Gott Element, Gotts Pestilenz*, aut per modum imprecationis; ut te elementa perdant, &c. Non enim creata sunt à Deo elementa, ut hominem perdant, sed ut homini serviant, in ordine ad ultimum finem; ideòque vera est blasphemia contra Deum, idque maximè verùm est, quando ipsæ Res sacræ ita proferuntur: *Das dich Gotts Sacrament Schende*. Sed de his Germanorum blasphemandi formulis in gratiam Confessariorum, mox dabo aliquid speciale seorsim.

18 IV. Unde jam vides maledicta in Sanctos, & Res DEO sacras, semper esse blasphemias, non item maledicta in homines, vel alias creaturas, quia nimirùm Sancti, & Res Deo sacræ semper referuntur, vel apprehenduntur referri ad Deum, ut Auctorem suum, &c. non item semper homines, vel aliæ creaturæ Dei, quare maledicta in homines, vel alias creaturas absolutè, & absque relatione ad Deum, blasphemiæ non sunt, sed alia peccata esse possunt, v. gr. qui maledicit parenti, impius erit contra virtutem pietatis, & reverentiam parentibus debitam, contra quartum Præceptum; at non blasphemus contra hoc primum Præceptum. Maledicta, vel imprecationes in homines, vel ejus res, non ad blasphemiæ, sed ad odii, vindictæ, iracundiæ peccata spectant. De quibus seorsim dabo appendicem.

§. III. *Formulæ blasphemandi communiores, Germanis propriæ, per Deum, & adjuncta.*

I. *Bey Gott, beym Herr Gott* (idemque) *beym Sacrament, beym Chrysam*: non est blasphemia, sed juramentum, 19
prout expressiùs dicunt: *ist bey Gott VVahr, ist beym Sacrament VVahr*, attamen juramentum plerumque non necessarium, ideòque carens secunda conditione requisita ad juramentum licitum, scilicet *in judicio*, & proinde peccatum ex se veniale, quamvis ratione scandali in homine religioso; à mortali excusare meritò nolint, ut nota vir Gobat *cap. 20. num.* 734. Præsertim illud sæpiùs repetitum; *beym Sacrament*.

II. *Boz Herr Gott, boz Hundert Herr Gott*, illud *boz* ex se nihil significat, sed est tantùm interjectio, & signum plerumque admirationis, ideòque *boz Herr Gott* dicere, non est blasphemia; est tamen venialis irreligiositas assumptionis Nominis Divini in vanum. At verò dicere *boz Hundert Herr Gott*, certò est blasphemia eo sensu, quem verba grammaticaliter præseferunt: siquidem honori divino plurimùm, & falsò derogatur: si seriò dicatur esse centum Domini Dei, aut cum solœcismo, centum Dominus Deus. At verò si proferantur, non attendendo ullatenùs ad significationem illam grammaticalem, sed solùm volendo tale signum admirationis, vel alterius passionis, rursùs intercedere culpam venialem irreverentis nominationis Dei, censet Gobat *nu* 737. Et constat, plerosque proferre hoc modo. Unde quidam, ut certius evitent periculum blasphemiæ, dicunt: *boz Hundert Herget*: mutando *o in e*. Igitur erit Confessarii quærere, quid cogitaverit pœnitens, dum ita loquebatur; & hortari, ut desistat saltem propter liberos, & hæreticos facilè inde scandalizandos.

III. *Gotts Sacrament, Gotts Creutz, Gotts VVunden, Gotts leyden, Gotts Marter, &c.* Hæc, & similia de se non sunt propriè blasphemiæ, sed irreligiositates contra reverentiam Divini Nominis, & contra secundum præceptum Decalogi; ideòque per se loquendo esse tantùm veniale ita dicere, contra Suarez, & alios veriùs docent Cajetanus *verb. blasphemia*, aliiq. *cit.* Sanch. *cit. c.* 32. *num.* 33. Layman *lib. 4. tract. 4. c.* 10. Quamvis hæc ob maximum periculum formaliter blasphemandi, vel ob scandalum, sæpè mortale fieri possint. Sanè P. Busembaum Medull. *Theolog. hic t. 1. §. 2.* loquens de dicente. O Dei mors! Dei Vulnera, &c. ita concludit: *Propter periculum incidendi in blasphemias, & quia rarò abest scandalum, & nihilominùs apud audientes Deus, ejusque Sacra censentur inhonorari, rarò excusarem*. Sic ille. Utique intelligens à mortali; nam de gravi veniali jam priùs damnaverat post Cajetan., & alios.

IV. *Das dich Gotts Schend, Sacrament Schend; das dich Sacrament, Gotts Chysam: Gotts Blut: Gotts Herr, Gott Schend, &c.* Blasphemia esset horribilissima, si talia proferentur eo sensu, prout proferri censuit quidam apud Tanner. *t. 3. disp. 5. q. 8. dub. 7.*) imprecando scilicet, ut Deus, vel Sacramentum turpi, seu venereo modo corrumpat hunc, vel hanc, sed certè non est iste sensus communiter, teste eodem Tanner. sed iste potiùs; Deus, Sacramenta, &c. te perdant, destruant, confundant, hoc enim vulgò significat germanicum illud *Scheden Zu Schanden machen*: eoque sensu respectu Dei, quidem non est blasphemia, cùm nihil falsum Deo attribuatur, & Deo supremo Jure æquè proprium sit perdere, & salvare, sed est solùm imprecatio, & maledictio utique ex genere suo mortalis in hominem: respectu autem reliquorum, præter eandem malitiam mortalis imprecationis: mortalis est vera blasphemia indirecta: cùm Dei Sacramenta, Sanguis, Passio, Crysma, &c. non sint ordinata à Deo ad perdendum, sed ad salvandum hominem, ut meritò Sanct-Gallenses apud Gobat. *num.* 741. censeant esse peccata mortalia satis gravia, quia graviter lædunt honorem divinum.

Per Sacramenta & adjuncta.

Solemnis mos Germanorum est blasphemare Sacramenta, vel per Sacramenta, ut plurimis continua, quasi intercalaris vox sit, & quidem quandoque proferunt absolutè, & solitariè, & sic per se loquendo non continet plus, quàm irreverentem usurpationem sacri illius Nominis, juxta dicta suprà *nu.* 3. Longe autem frequentiùs pronunciant cum addita aliqua particula, vel ad initium, vel ad finem, præter jam audita: *beym Sacrament, Gotts Sacrament, Sacrament Schand*; adfero alia communiora. 20

1. *Hundert tausent Sacrament*, est omninò habenda pro vera blasphemia, propter hæreticam ex se, & cum vilipensione, & contemptu multiplicationem Sacramentorum. Ita

Germani, Tanner. *cit. q.* 8. *dub.* 7. *num.* 134. Layman *cit.* Gobat *citat.* Idque certissimum de illis patibulo, ligno, igne, & orco dignis ribaldis, qui consueverunt eructare tonnas, milliones, galeras Sacramentorum. De his lege Drexel Phaeton *cap.* 6. §. 5. Quorum linguæ propriè sunt vehicula Diaboli, prout indigitat D. Chrysostom. apud eumdem *ibid. c.* 7. §. 2.

§. At quid de illa forma multis usitata: *Tausent, hundert tausent Safframent*? Ex se nihil mali continet, cùm sit vox nihil significans, solita tamen usurpari à Germanis eo fine, ut ostendant, se seriò loqui, præcipere, irasci, minari, & ob reverentiam Sacramenti non audentes integrè pronunciare, ita corrumpunt vocem *Sacrament*. Neque aliquis inde scandalizatur, sed potiùs sæcularis habetur pro conscientioso, qui sic loquitur, volens vitare blasphemiam; at Religiosus ita loquens meritò pro irreligioso. Gobat *cit. num.* 745.

II. *Blut Sacrament*: Hæc ex se, vi verborum quidem nihil falsi, vel indecori significat; cùm Sacramentum Eucharistiæ sit proprissimè Sacramentum sanguinis, & omnia reliqua rectissimè dicantur Sacramenta sanguinis: cùm omnia suam vim, & energiam habeant ex Sacrosanctô Christi Sanguine. Attamen certum est omnium piorum aures gravissimè offendi eo dictério, omniumque Germanorum sensu horrendum, & blasphemiam quid significari, in gravem contemptum, vel despectum Sacramentorum, adeòque in ea connexione latere, aut blasphemiam propriè dictam, aut saltem sacrilegium, & Confessarium debere exquirere numerum ejusmodi caninorum, & stygiorum latratuum. In hac materia singularis Gobat. *nu.* 736.

III. *Donner, Sacrament, Bliz, Strahl, Stern, Sacrament*, De hoc idem ferè pronunciandum, quod de præcedenti ob eamdem rationem, & specialiter ob aliquem contemptum, abominationem, vel execrationem Sacramentorum. Ultimum videtur importare vilipensam multiplicationem Sacramentorum, instar stellarum.

IV. *Du Sacraments, Huer, du Sacraments, Schelm, du Sacraments, &c.* Hæ, & similes omninò censendæ sunt veræ blasphemiæ, ob nimis contemptibilem combinationem, & gravissimam irreverentiam Sacramentorum: Nec est verus Christianus, cui non moveatur bilis, & aures horreant ad ejusmodi voces, æternis suppliciis mulctandas: ideoque accensendum esse blasphemis, qui vel semel ita deliberatè, & seriò loquitur, meritò censet Gobat. *num.* 742. Vide infrà §. *seq. num.* 4. Jam tandem quoad prædictas blasphemias omnes, ratione peccatorum sint sequentes.

§. IV. *Resolutiones practicæ.*

21 I. Blasphemia quæcumque directa, seu cum directa intentione inhonorandi Deum, semper est peccatum mortale gravissimum ineluctabiliter. *Omnes*. Legi enim Divinæ Naturali, ipsique rationi nihil magis repugnat, quàm Creatori maledici à creatura. Lege Divina positiva nihil severiùs prohibetur, quàm blasphemia, ut Levit. 24. *Qui blasphemaverit nomen Domini, morte moriatur*: specialiter autem interdicta blasphemia repugnat primo Præcepto Decalogi, præcipienti Deo debitum cultum exhibendum, cujus è diametro oppositum facit blasphemia. Eminenter etiam prohibetur secundo Præcepto Decalogi: *Non assumes &c.* quo etiam commenter refertur: multò enim magis, & deteriùs nomen Domini in vanum assumit qui ipsi Deo falsum injuriosè attribuit, quàm qui per Deum falsò jurat, vel Deo promissum votum violat. Insuper in hoc horribili blasphemiæ directæ peccato excluditur non tantùm omnis parvitas materiæ à mortali excusans: cùm qualiscumque contumelia, etiam minima, directa in Deum infinitæ Majestatis, reverâ sit gravissima; sed etiam omnis imperfectio actus: Quia supponitur facta ex directa, & perfecta, adeòque deliberata intentione inhonorandi Deum. Cæterùm in ipsis verbis blasphemis contra Deum prolatis, posse excusare imperfectionem actus, indeliberationem, præcipitantiam, &c. jam suprà concessum est, sed tunc eo ipso non erit blasphemia formalis, sed materialis tantùm.

22 II. Blasphemia etiam indirectè seriò, & advertenter prolata, sine dubio est peccatum mortale, etsi minùs grave, quàm prædicta directa ob ipsum minùs perfectum, & indirectum tantùm voluntarium. Juxta communem DD. cum S. Thom. & Sanch. *cit.* attamen omninò admittit imperfectionem actus à mortali excusantem: ut si fiat cum semiplena tantùm advertentia, & deliberatione, ex subito vehementi impetu passionis, iracundiæ, terroris, consuetudinis inveteratæ, involuntarium reddente, & alia ejusmodi, quæ etiam blasphemiam materialem tantùm efficere possunt, secundùm communissimam DD. apud *cit.* Quamvis videatur negare noster Marchant. *Tribun. tom.* 2. *tract.* 2. *tit.* 4. *sect.* 1. *q.* 3. in appendice ob naturalem horrorem sceleris exsecrandi, cumtum quidem, ut à Christiano Deum agnoscente, & mentis compote vix unquam possit dici blasphemia. Et, sanè tenetur creatura rationalis, saltem adeò attendere Creatori suo, & ultimo fini Deo, in omni sua actione, ut saltem horribile hoc scelus blasphemiæ præcaveat. Verùm ex his solùm sequitur, rarò admodùm, & difficulter excusari à mortali, & multò rariùs, quàm in aliis peccatis, non verò, quod omninò numquam: cùm reverâ contingat in primis motibus iracundiæ, hominem sibi non esse præsentem, ita ut se semper ad regulas rectæ rationis reflectere possit tam citò, quin interim quandoque erumpat verbum blasphemiæ in foro autem externo, non obstante allegatione cujusque motus, vel indeliberationis secundùm leges puniri debet: quia ibi judicatur secundùm externa. Unde ulteriùs sanè fatendum est, omnem blasphemiam etiam joco prolatam deliberatè, & advertenter ad inhonorationem Dei, ordinariè esse peccatum mortale; quia etiam sic joco prolata vergit in diminutionem Divini honoris, ut cum aliis docet Sanch. *lib.* 2. *cap.* 32. *num.* 41. Dico tamen: *Ordinariè*: nisi nimirùm, in raro casu, talis esset jocus, ut omnibus expensis, nulla appareret diminutio Divini honoris: tunc enim blasphemia vera non est: quippè cui deest essentia blasphemiæ, & de simili raro casu intelligendus Valent. *t.* 3. *disp.* 3. *qu.* 13. cum aliis docens, Blasphemiam joco prolatam non esse blasphemiam, nec consequenter peccatum mortale.

III. Quamquam (sicut suprà de superstitionibus, magis) probabile sit, omnes blasphemias in ratione blasphemiæ esse ejusdem speciei infimæ, ob eamdem semper malitiam formalem inhonorandi Deum; ideoque in confessione non esse necessariò explicanda maledicta in specie, sed sufficere, si dicas: *Blasphemavi graviter toties*. Attamen in primis certum est, debere explicari circumstantias speciem mutantes: ut, si blasphemia fuit hæretica, procedens ex actuali assensu erroneo contra Fidem, aut si procedit ex actuali odio Dei, desperatione, ex gravi odio proximi, &c. tunc enim semper est duplex species, & quandoque triplex peccatum, ut jam suprà indicatum fuit. Deinde etiam longè probabilius, & tutius est, intra genus blasphemiæ, etiam explicandum esse modum blasphemandi: utpote si blasphemia facta sit cum directa intentione inhonorandi Deum, vel indirecta tantùm; si facta directè in ipsum Deum, vel indirectè tantùm per Sacramenta, Sanctos, creaturas, &c.? Hi enim modi maximè differunt in gravitate injuriæ, contumeliæ, & despectûs erga Deum, ut ex se patet. Addit Sanch. *cit.* etiam explicandum in blasphemiis indirectis, an blasphemaverit in B. Virginem, vel in alium Sanctum, quia illud verissima æstimatione longè gravior censetur injuria Dei, quàm hoc. 23

IV. In praxi ergo, quando pœnitens absolutè dicit, se blasphemasse, Confessarius in examinando, sic procedet: 1. Quærat quomodo, vel quibus verbis blasphemaverit? nam homines plebeii solent confundere verba germanica: *Schelten, Fluchen Schwöhren*: Primum blasphemare, secundùm imprecari, seu maledicere, tertium jurare propriè significat. Auditis verbis blasphemiam significantibus 2. Quærat, qua intentione sic blasphemaverit: an verè intenderit ipsum Deum inhonorare, vel ex maligno affectu in Deum ita protulerit? Si ita fatetur (quod certè rarò apud plebeos, & rusticos.) 3. Examinandus erit, qua ratione motus fuerit erga Deum, an ex odio, desperatione, an eum, vel sine assensu erroneo contra Fidem, juxta suprà dicta? Et si fateatur blasphemiam hæreticam cum assensu erroneo, & pertinaci contra Fidem, scias esse hæreticum formalem, excommunicationi Bullæ Cœnæ obnoxium, ideoque remittendum ad habentem facultatem absolvendi, si ipse non habeas, sed hæc, ut dixi, rara sunt. 4. Si neget, se intendisse Deum inhonorare, adhuc quærendus erit, an saltem adverterit ejusmodi verba à se prolata, reverà esse inhonorativa Dei, cedere in despectum, vel injuriam Dei, &c. & tamen sic scienter protulisse? si sic, adhuc censendus est peccasse mortaliter. Tamdem si dicat, se nec intendisse, nec advertisse inhonorationem Dei, neque affectum indignationis suæ, ullo modo erga Deum extendisse, sed solùm erga hominem, vel jumentum, nihilominùs attendendum erit ad verba, quibus homo usus fuit; si enim verba talia, vel tali modo prolata sunt, ut enormem contumeliam Dei, aut Sacramentorum exprimant: v. gr. atroces maledictiones in ipsum Deum: *Ganz Tonnen, Galleervolt, Blut, Blut, Strahl, Sacrament*, rarò excusari poterit à mortali: certè severè, & acriter increpandi erunt, 24

& non nisi firmo proposito concepto absolvendi. Quòd si verba non contineant adeò enormem contumeliam Dei, vel Sacramentorum, nec falsitatem aliquam hæreticam v. gr. simpliciter nominando: Sacramenta, Dei Sacramenta, Crucem Christi &c. omninò à peccato mortali excusari poterit. At iterùm seriò dehortandus ob periculum blasphemiæ formalis. Ita post alios Layman sæpè *cit. c. 6. n.* 8. ubi ponit casum, quo confessarius pœnitentem absolvere poterit, etsi tali consuetudine, utpotè non mortaliter mala, abstinere nolit: ex v.g. Dux, vel Officialis belli dicit in Confessione se milites suos ita malè assuetos ad officium cogere non posse, nisi velut vehementer iratus verba sacra effundat, v. g. Sacramenta, Chrisma (idem de verbis imprecatoriis intelligendum) quæ verba testatur se proferre non alia mente, nisi ut militibus metam tandem iratus incutiat. Hæc in Christiano homine laudanda non sunt; non tamen peccatis mortalis condemnari semper possunt, qua proinde consuetudine dissimulata, minimè tamen positivè consulta, talem confessarius absolvere poterit. Sic Layman. Eadem propè ratio semper est de Heris, & Magistris respectu servorum, immo & parentibus respectu filiorum. Similiter Gobar *cit. casu* 20*à n.* 704 latè excusat Medicum ingeniosum, qui Canonicum quemdam morbo Hypochondriaco laborantem, & continuò mortem tento arcu sibi spiculo minitantem imaginantem, metuentem &c. ut humores noxios depelleret, fingens se animo iratum, quod monitis parere nolit, subitò invadens in hæc verba erupit: *Du Hundert tausent, Sacraments Pfaff, das dirs der Teuffel gesegne*: Quo audito primo attonitus, & exardescens Canonicus, deinde fraude cognita, in risum solutus, dissipatis malis humoribus, nihil ampliùs de morte cogitavit, felici proinde successu. Excusat enim Gobat eum, eò quod ea verba non seriò protulerit, nec formaliter, ut inhonorativa Sacramentorum, sicut nec ipsius Canonici, sed merè materialiter, ut signa ficta iracundiæ: cui ego assentior. Tandem de malitia, & pœnis blasphemorum divinitùs, & humanitùs inflictis vide horrenda apud eundem Gobat *cit. Alph. quadruplici p.* 3. *de blasphem. casu* 21. *per tot.*

APPENDIX.

De Maledictis in creaturas rationales, & irrationales.

21 JAm suprà dictum est, maledicta, convicia, imprecationes in homines, vel jumenta, aliasque creaturas rationales, vel irrationales absolutè absque ullo ordine, vel relatione ad Deum, non esse propriè blasphemias, sed alia peccata esse posse, circa quæ aliqua hìc utiliter notanda sunt; cùm ea in confessione plerumque cum blasphemiis exprimi soleant.

I. A peccato omninò excusantur, qui honesto fine, vel affectu bono cohonestant maledictiones lugubres rerum insensibilium, qua ratione David maledixit montibus Gelboe ob occisos ibi Saulem, ac Jonatam. Job, & Jeremias maledixerunt diei, ac nocti, in qua nati, & concepti sunt, nimirùm ob peccatum originale tunc contractum, & initium tantarum miseriarum, ut cum Molina, & aliis communiter observat Laym. *loc. cit.* Sic & tu sanctè maledicere horæ, illi, loco, occasioni &c. quibus in grave peccatum lapsus es. Eadem ratione maledicere diabolo rarò peccatum est, secluso iracundiæ, impatientiæ, aliove vitio, quia semper solet maledici, ut auctor malorum, Dei, hominumque juratus hostis.

II. Quando maledicuntur homines, eisque mala imprecantur, vel optantur, ut v.g. pereant morte, fulmine, rota, furca &c. à dæmone possideantur, rapiantur, lacerentur &c. ordinariè tantùm veniale est, præsertim respectu aliàs non inimicorum: nam ordinariè non maledicuntur homines, tamquam aliquid Dei, nec animo deliberato, & serio, ut eis talia eveniant, sed præcisè ad manifestationem iracundiæ, vel indignationis suæ. Quòd si tamen deliberatè verè desiderarentur ejusmodi mala proximo, esset sane peccatum contra Charitatem, & utique mortale in exemplis positis; alioquin grave, vel leve, mortale, vel veniale, juxta gravitatem, vel levitatem materiæ, seu mali imprecati. Juxtà communem DD. Et optime observat Escob. *in summa t.* 1. *exam.* 3. *c.* 6. *n.* 6. De ejus verba: Assoles interdum in amicos indignari, ut filios, famulos, vicinos, domesticos &c. interdum in inimicos; cùm ea inimicitiæ affectu maledicta, prodeunt, plerumque cum plena advertentia feruntur; cùm autem in amicos, rarissimè ex intentione oriuntur, sed solùm ex perturbatione &c. Unde & alia peccata non erunt, si interrogeris mox post prolationem maledictionis: num intendas filium, vel famulum à diabolo abripi? Respondebis: minimè plane.

III. Cùm maledicuntur, & diris devoventur jumenta, aliæque res irrationales, siquidem res sint proximi; & ex odio in ipsum prodeant maledicta, & serio animo, ut verè pereant illa, erit sanè peccatum odii contra proximum, pro ratione materiæ gravius, vel levius, quod tamen rariùs accidit, alioquin non nisi veniale, sicut etiam quando res nostræ sunt, vel nullius, etiamsi ea animo deliberatè desideretur eis malum, ut pereant &c. erit tantùm veniale, actusque otiosus, vel ad summum iracundiæ, vel impatientiæ vitium.

IV. Maledicere vento, tempestati, pluviæ, igni, cali dici, horæ, vel cuilibet creaturæ esset sane mortale blasphemiæ peccatum, si illa maledicerentur, quatenùs aliquid Dei, seu quatenùs à Deo, divinaque dispositione proveniunt, aut quatenùs iis, ut mediis utitur DEUS ad nos puniendos, aut denique periculum subsit, ne indignatio fit contra ipsum Deum. At quando nihil horum adest, rursus solùm veniale erit, ut suprà: quia sic maledictio, vel affectus maledicentis nullo modo redundat in Deum: quòd si redundet in parentes, ut si maledicas diei, vel horæ, in qua te parentes genuerunt &c. erit peccatum contra Charitatem, & Pietatem parentibus debitam, & sanè grave, si cum serio contemptu fiat, aut aliàs pietas in parentes graviter lædatur, ut si ita in faciem malediceres, si per hoc eos subsannes, confundas, irrideas. Aliàs iterùm leve tantùm, ut supra.

SECTIO IV.

Sacrilegia,

SUMMARIUM.

26 *Sacrilegium generatim* est rei Sacræ violatio.
27 *Sacrilegium personale quatuor modis committi solet.*
28 *Locale verò tribus.*
29 *Sacrilegii realis, seu rerum Sacrarum quatuor gradus.*
30 *Sacrilegium reale*, indignè *tractando, res sacras, variè fieri potest.*
31 Injustè *verò usurpando, vel furando, tripliciter.*
32 *Etiam injusta occupatio, vel detentio bonorum Ecclesiæ, mobilium, & immobilium, piorum legatorum, & bonorum pauperum &c. aliqualiter Sacrilegium sapit.*
33 *Sacrilegium profanæ emptionis, & venditionis rei Sacræ, seu* Simonia *quid?*
34 *Quæ sit res, seu materia Simoniæ?*
35 *Quale debeat esse pretium, &*
36 *Quale pactum, ad hoc ut committatur Simonia?*
37 *Quid sit Simonia Juris divini intrinsecè mala?*
38 *Quid sit, vel quando fiat Simonia Jure positivo humano prohibita?*
39 *Quid sit Simonia* mentalis,
40 Conventionalis,
41 Realis, &
42 Confidentialis? *& quæ hujus pœna?*
43 *Quid sit simonia cum pretio, vel munere à manu:*
44 *à Lingua, &*
45 *Ab Obsequio?*
46 *An, & quando Simonia sit dare beneficium Ecclesiasticum pro obsequio?*
47 *Quando ex simonia accepta debeant restitui?*

SAcrilegium, definitione ab omnibus recepta, *Est rei sacræ violatio*, seu irreligiositas, qua res sacra, quatenùs Deo sacra est, violatur; est enim peccatum contra Virtutem Religionis, quæ sicut primariò inclinat ad debitum cultum, & reverentiam exhibendam ipsi Deo; ita ex consequenti, & secundariò inclinat ad debitam reverentiam exhibendam rebus Deo sacratis: nam ut ait D.Th. 2. 2. *qu.* 99. *a.* 1. *Ex eo, quòd aliquid deputatur ad cultum Dei, efficitur aliquo modo divinum, quamobrem et reverentia debetur, quæ redundat in Deum: atque etiam irreverentia, seu indigna tractatio rerum sacrarum redundat in injuriam Dei: consequenter erit speciale peccatum Religioni oppositum.* Sic S. Doctor. 26

Res ergo sacra dicitur omnis illa, quæ publica institutione, auctoritate, & ritu ad Dei cultum deputata est; uti ex Juris Consulto notavit Suar. *de Relig. li.* 3. *to.* 3. *ca.* 2. adeòque non quælibet privato instituto, proposito, vel voto res sacra efficitur, sed necesse est, ut publicam deputationem, vel consecrationem habeat. Ejusmodi autem rerum sacrarum, atque publica autoritate ad cultum Dei consecratarum triplex est genus, persona, locus, & res, indeque triplex species materialis Sacrilegii. Personale, locale, & reale. De his ordine.

§. I. *Sacrilegium personale*

27 Dicitur, quo persona sacra, seu publica auctoritate, & solemnitate ad cultum Dei consecrata (videlicet per sacram ordinationem, vel statum Religionis, ejusque aliquam participationem) indignè violatur: idque contingit quatuor modis.

I. Inferendo manus violentas in Clericum, vel Religiosum: percussione, mutilatione, occasione, aut alia atroci injuria, utpotè non solùm in faciem, sed etiam in contemptum in terram spuendo, contra privilegium Canonis, *si quis suadente*, *& c.17.q.4.* ex motivo Religionis personis Ecclesiasticis, atque Deo sacratis concessum, addita excommunicatione latæ sententiæ ipso facto incurrenda. De hoc in materia de Censuris.

II. Personas Ecclesiasticas subjiciendo fori sæcularis judicio, seu ad tribunalia sæcularia indebitè trahendo, contra Privilegium Exemptionis, & Immunitatis Ecclesiasticę.

III. Ab iisdem personis Ecclesiasticis tributum exigendo contra eamdem Immunitatem, & Exemptionem. Sed hoc extra casum publicæ necessitatis, ut in bello; tunc enim lex naturæ præponderat legi Ecclesiasticæ.

IV. Luxuriosè violando corpus personæ Deo sacratę per votum solemne continentiæ perpetuæ, idque quocunque concubitu, pollutione, tactibus ad hoc ordinatis. Ideòque sacrilegium committitur non tantùm à persona, quæ contra proprium votum peccat, sed etiam ab alia, seu altera complice, etsi ipsa voto Deo sacrata non sit. Sed de hoc ex professo dictum est inter species luxuriæ *p.4. Theol. Sacram. de Matrim. c.3. sect. 4. & fors infrà in 6. Præcepto*, neque res fœda hic repetenda. Id hic solùm obiter nota ex Laym, *l.4. tr. 10. c.7.* Quòd Clericus, vel Religiosus fornicans contra continentiam, & sextum Præceptum præter peccatum luxuriæ duplicem, in rigore loquendo, aliam malitiam committet contra Virtutem Religionis; una est violatio voti Deo consecrati contra secundum Præceptum, altera est sacrilegii propriè dicti, nimirùm personæ sacræ violatio, seu voto solemni publica auctoritate ad cultum Dei acceptatę, contra hoc primum Decalogi Præceptum, quę malitia gravior est priori, & omnino in confessione explicanda, sic ut non sufficeret absolutè: dicere peccavi contra votum castitatis carnaliter, sed necesse sit exprimere circumstantiam Ordinis sacri, vel Professionis religiosæ. Ut contra Suarez, Sanch. & alios, ex communiori aliorum docet Layman *cit. num. 4.*

§. II. *Sacrilegium locale*

28 Dicitur: Ecclesiæ, vel loci sacri publica auctoritate ad cultum Dei deputati indigna violatio.

§. Ecclesia propriè est locus publica auctoritate, aut consecratione Episcopi, aut Crucis erectione, vel alia ratione deputatus ad publicè peragenda Officia divina, Missas celebrandas, & verbum Dei audiendum, Sacramenta administranda, & recipienda. Locus verò sacer latiùs patens, generatim dicitur omnis locus ad usum pium, & religiosum publicè destinatus, & Deo dedicatus. Comprehendit & Ecclesias omnes, & insuper Sacella, Cæmiteria, Monasteria, & Xenodochia, quæ Episcopi auctoritate erecta sunt: nam sola sęculari auctoritate erecta absque auctoritate Episcopi non censentur religiosa. Sacrilega ergo violatio Ecclesiæ, vel loci sacri contingit generatim in tribus modis.

I. Violando immunitatem Ecclesiæ, & locorum sacrorum, fores effringendo, despoliando, & specialiter eò confugientes, atque legitimo refugio, seu asylo ibidem gaudentes violenter, & dolosè extrahendo ad judicium, vel punitionem: id tamen extra casus, quibus ad ipsa Jura permittunt: videlicet 1. si crimen grave in ipsa Ecclesia quis commisisset, *c. ult. de immunit Eccles.* cùm in eo, in quo deliquit, puniri quis debeat, & frustrà legis auxilium invocet; qui deliquit in legem. 2. Item si publicus latro fuit, aut nocturnus depopulator agrorum, *c. inter alia, eodem tit.* 3. Item, qui alium proditoriè occidit ex insidiis, putà ex latibulo à tergo invadendo, veneno &c. *c. 1. de homicidio*, & fuit olim juris Divini; *Exod. 21.*

II. Polluendo Ecclesiam, aut Cæmiterium, idque dupliciter: 1. Per injuriosam sanguinis effusionem, aut homicidium etiam sine sanguinis effusione factum; dummodò intra Ecclesiam factum, sive deinde ab existente intra Ecclesiam, sive extra; utroque enim modo æqualiter contra sanctitatem loci peccatur. 2. Per illicitam, & voluntariam humani seminis intra Ecclesiam effusionem, *c. ult. de consecrat Eccles.* Copula tamen carnalis conjugalis excusatur à mortali, si fiat ob urgentem necessitatem, vel probabile periculum pollutionis, utpote si conjuges obsidii, vel refugii causa longo tempore intra Ecclesiam cohabitare cogantur. Communis DD. cum Sanch. *l.9. de matrim. disp. 5. n. 9.* Denique per sepulturam infidelis non baptizati, aut excommunicati non tolerati, *c. consuluisti eod.* Atque ad peccatum mortale sacrilegii sufficit prædicta, vel aliquid eorum fieri etiam occultè: ad hoc autem, ut Ecclesia censeatur polluta in foro externo, requiritur, ut factum sit notorium de jure, vel de facto.

III. Exercendo actionem profanam, quę vel ex natura sua, vel juris Canonici prohibitione loci Sanctitati repugnat, licet per eam Ecclesia non polluatur: uti sunt, omnis actio judicalis, & maximè criminalis, *c. unic. de immun. Eccles. in 6.* Peccaret ergo Judex sacrilegè, & insuper invalide ageret, qui in Ecclesia sententiam ferret, etiam ad mulctam pecuniariam: si etiam ad mortem, excommunicandus foret. Altera actio in Ecclesia sacrilega est negotiatio, mercatura, emptio, & venditio solemnis, *cit. cap. decet, eodem*. Hac ratione etiam Christus *Matth. 21. & Joan. 2.* ejecit omnes vendentes, & ementes ex Templo dicens: *auferte ista hinc*, &c. Peccaret ergo mortaliter sacrilegio, si quis per se, ex instituto templum deligeret tamquam locum mercaturæ, & nundinarum, in eo officinam erigendo, merces exponendo; quòd si tamen solùm fiat contractus emptionis in Ecclesia, merce alibi existente: aut per accidens tantùm in transeundo, vel recedendo ob pluviam, non nisi veniale, aut nullum peccatum est. Ex communi Layman *c. 7. n. 9.* Tertia actio in Ecclesia sacrilega, sunt tripudia, clamores profani, *c. cum decorem, de vita, & honest. Cleric.* Quarta actio in Ecclesia prohibita est commessari, cap non oportet 2. dist. 24. *Non oportet in Basilicis seu Ecclesiis Agapen facere, & intùs manducare*. Extra ergo casum necessitatis, vel pietatis universim prohibitum est in Ecclesia comedere, vel bibere more solito pro refectione, quod tamen secluso scandalo, vel contemptu culpam venialem non excedere cum Cajetan. Sà, & aliis notat Layman *cit.* Præter prędicta peccata in hac triplici classe, alia peccata in Ecclesia committere, v.g. detrahere, nutu, vel verbis sollicitare ad inhonesta alibi patranda, secluso contemptu, animique voluntate loci sacri inhonorandi, speciale peccatum sacrilegii non constituit, etsi gravem contra loci sanctitatem contineant, merito à timoratis explicandam in confessione irreverentiam, eòque graviorem, quo gravius peccatum committitur: idque etiam etsi naturalis turpitudinis quidpiam fiat.

§. III. *Sacrilegium reale.*

Dicitur rerum quarumvis publica auctoritate ad Cultum Divinum sacrarum, vel deputatarum indigna violatio. 29
§. Rerum autem ejusmodi sacrarum: prout excludunt personas sacras, & loca sacra, quatuor veluti gradus assignat D.Th. *q.99. a.3. Primum, & summum locum inter res sacras obtinent Sacramenta, quibus homo sanctificatur: quorum pręcipuum est Eucharistię Sacramentũ, quod Christũ ipsum continet: & ideò sacrilegium, quod contra hoc Sacramentum committitur, gravissimum est inter omnia*. Secundum locum post Sacramenta, tenent vasa consecrata ad ministerium, & usum Sacramentorum: deinde Ædes sacræ, Altaria, Crux, & Imagines Christi, ac Sanctorum, eorumque Reliquiæ; quia etiam hæ secundùm usum Ecclesiæ æstimantur, ut instrumenta Divini cultus, & ideo habentur sacræ, non tantùm in ordine ad Sanctos, sed etiam in ordine ad Deum. Ait Suar. *l.1. 4. c.6. num.7.* Huc etiam spectant sacri liquores, Chrysma, oleum, aqua, & alia benedicta. Item Nomina Dei, Christi, & Sanctorum, SS. Evangelia, & omnis Scriptura Canonica. Ut notat Suar. *ibid. n. 9.* Tertium locum retinent omnia, quæ pertinent ad ornatum Altarium, & ministrorum. & ordinata ad ministerium Divini cultus, & indignè violata ad sacrilegium spectant. Quartum locum, sed remotiorem cæteris in rebus sacris obtinent omnia bona mobilia, quę deputata sunt ad sustentationem Ministrorum Ecclesiæ, Templorum fabricam, &c. item deposita in Ecclesiis, pia legata ob pias causás, bona pauperum in xenodochiis, & his similia. Etiamsi enim hæc omnia non ita propriè sint Res sacræ, quæ vel speciatim ad Dei cultum consecratæ, & benedictæ, vel tanquam instrumenta Divini cultus specialiter institutæ sunt, tamen remotè saltem ad Deum, & ejus cultum præ cæteris rebus profanis specialiter deputatæ, & eorum injusta usurpato in Jure passim sacrilegium usurpatur. Harum omnium rerum sacrarum indigna, & sacrilega violatio fit, & contingit generatim tribus modis, scilicet *indignè tractando; injustè usurpando; profanè vendendo, vel emendo per simoniam.*

Sacr..

Sacrilegium indignæ tractationis rerum Sacrarum fit variè.

30 I. Circa Sacramenta: ea ministrando, vel suscipiendo. 1. *Invalidè*: Sacrilegium omnium gravissimum, sacratissima illa signa à Christo ad infallibiliter sanctificandum hominem instituta, invalidè, & fictè applicando, falsa reddere, & annullare, scilicet defectu debitæ materiæ, formæ, intentionis, aut dispositionis necessariæ. 2. *Indignè*: in cognito statu peccati mortalis celebrando, communicando, alia Sacramenta administrando, vel suscipiendo: aut aliàs notabiliter irreverenter, vel negligenter circa illa se habendo. 3. Tangendo illicitè, & irreverenter necessitate seclusa, SS. Eucharistiæ Sacramentum (hoc utique peccatum mortale) & omnia immediatè ad ejus contactum consecrata, & benedicta: ut Calicem, Patenam, Ciborium, Lunulam Monstrantiæ, Purificatorium jam sæpè usurpatum, Corporale, &c. Item Chrisma benedictum, Sacras Reliquias, Agnos Dei, &c. non tamen horum vasa; quamquam secundùm communem DD. præter tactum illicitum Eucharistiæ in cæteris omnibus secluso contemptu rerum sacrarum, vel præcepti Ecclesiæ raro fit plùs, quàm veniale, excusatque omnis necessitas. De his in suis propriis materiis.

II. Circa Vasa sacra, & Paramenta, ea convertendo ad profanos usus propria auctoritate, sive transmutando in aliam formam, sive solùm abutendo ad profanos usus (juxta *c. ligna, de consec. dist. 1.*) v. g. sacris Vasis ad potationes, sacris Paramentis ad profana spectacula, &c. Quin etiam materiam rerum anteà sacrarum, lapides, ligna, pannos, &c. profanè usurpare, peccatum mortale est ex genere suo, nisi ignorantia excuset, aut necessitas publica belli, famis, &c. Quo casu teste Ambrosio, etiam sacra Vasa alienare, vendere, conflare licet, ob majus præceptum Charitatis.

III. Circa sacram Scripturam, eam scienter pervertendo, vel ejus sententiis abutendo ad irrisiones, jocos, mendacia, alia peccata, & maximè lasciviam: uti impius Beza abusus est Canticis Canticorum horribili sacrilegio, vocque blasphemiæ in Spiritum Sanctum. Ut notat Suar. *cit. tr. 3. lib. 3. c. 6.* Et meritò Gobat *de blasph. c. 20. nu. 718.* Fulmine dignas censet meretriculas illas, quæ sæpiùs alieni assuetæ, nescio à quo dæmonis mancipio edoctæ, dicunt: *Domine probasti me*: sicut, & illum, qui verbis illis, *bibite, & inebriamini Charissimi, &c.* abuteretur ad persuadendum alicui ebrietatem, vel potum excessivum, aliàs non: nam à mortali excusant DD. citt. communiter, si honesti joci causa fa subindè fiar, ut si amico dicas: *sede à dextris meis*; aut in convivio diù nemine loquente dicas: *factum est silentium magnum, &c.* aut homini melancholico, moroso: *à facie frigoris ejus, &c.* vide Gobat. *cit. n. 719. & seq.* Dico tamen *subindè*: nam ordinariè, consuetudinariè, toties, quoties, ita abutentes Divino Verbo ob ejus implicitum saltem contemptum, è mortali excusari non possunt, teste nostro P. March. *sup. cit.*

IV. Quæcunque irreverentia, despectu, vel abusu abjiciendo Res sacras Divino cultui destinatas, & suprà enumeratas 1. 2. & 3. loco; quia enim illa omnia peculiari ratione ad Deum, ejusque cultum referuntur, & ideo cultum in Deum redundantem merentur; ita eorum inhonoratio, seu indigna tractatio in Dei inhonorationem redundat, & ad sacrilegii crimen pertinet, idque tantò gravius, quantò & Res sacra major, & irreverentia illata major est.

Cæterùm ad hoc peccatum sacrilegii committendum in indigna administratione, vel tractatione Rerum sacrarum non est necesse, ut quis habeat semper directam intentionem inhonorandi, vel contemnendi Res sacras, quod proprium est infidelium, & hæreticorum, semperque mortale, nulla parvitate materiæ excusante; sed sufficit intentio indirecta, dum quis Res sacras scienter ob quemcunque alium finem, indignè tamen tractat, modis suprà dictis, quamvis hoc excusari sæpissimè possit ob parvitatem materiæ: cùm sacrilegium natura sua magis, vel minùs grave sit pro ratione materiæ.

Sacrilegium injustæ tractationis, seu usurpationis Rerum sacramentalium.

31 Furtum Rei sacræ triplici membro exponitur c. quisquis 17. q. 4. *Sacrilegium* (idest furtum sacrilegum) *committitur, aut auferendo de loco sacro sacrum, vel sacrum de non sacro, vel non sacrum de sacro*: Furtum enim, seu injusta ablatio rei alienæ est de se peccatum injustitiæ contra septimum Præceptum: duobus modis secundùm Canones qualificatur, ut fiat sacrilegium contra Virtutem Religionis: 1. Ratione ipsius Rei sacræ: ut si furetis Calicem, Reliquias, &c. 2. Ratione loci sacri, cui specialis reverentia, & immunitas, adeòque securitas ab omni injuria debetur, & hinc illa tria membra.

I. Furari Rem sacram è loco sacro, v. g. Calicem ex Templo, Ciborium ex Tabernaculo, utramque malitiam sacrilegii continet, scilicet violationem Rei sacræ, & violationem loci sacri, ideòque in communi, & nostra sententia, necessariò exprimendam in confessione.

II. Furari Rem sacram è loco non sacro, vel extra locum sacrum, v. g. Calicem ex privato Oratorio, cista domestica, præter furti, aliam unam simplicem malitiam, veri tamen sacrilegii dicit. Juxta communem DD. cum Lay. *cit. n. 16. & 17.* Ubi rectè monet, non esse audiendos Legistas ad sacrilegium utrumque requiri: & quòd res sacra ablata sit, & è loco sacro.

III. Furari rem non sacram, nec ad Dei cultum ulla ratione pertinentem, tamen è loco sacro, Templo vel Ecclesia, similiter unam tantùm, at veram habet malitiam sacrilegii, scilicet violationis loci sacri. Juxta communissimam DD. Sumitur ex Scriptura 2. *Machab.* 3. ubi Heliodorus horribiliter ab Angelo flagellatus legitur, quòd voluisset spoliare ærarium Templi, in quo deposita viduarum, & pupillorum erant; quod proinde certum videtur quoad res in templo depositas, & in ejus fidem, atque immunitatem susceptas. Quoad alias verò res in Templo non sub custodia, sed per accidens, & casu existentes, ablatas, v. gr. in Ecclesia, abscindere crumenam; an sit furtum simplex, vel qualificatum sacrilegii, adeòque in confessione exprimendum, etsi non ita certa, tamen communis, & probabilior est sententia affirmans. Angel. Sylvest. Armil. Sà *verb. sacril.* Navar. *c. 6. n. 4.* Suar. Laym. *cit.* Ratio petenda est ex reverentia Ecclesiarum, quæ meritò exigit omnem injuriæ immunitatem statuendam, eamque defacto statutam esse satis constare videtur ex *citat. cap. Quisquis, &c. Sacrileg. de immun. Eccl.* Et quia mercaturæ in Ecclesia prohibitæ sunt, eam maximè ob causam, quia in iis fraudes committi solent, sanctitatem loci valdè dedecentes; tantò magis ipsa furta in Ecclesia decet esse specialiter prohibita.

IV. Quoad bona Ecclesiastica mobilia, & immobilia. 32
Item pia legata, bona pauperum, &c. etsi propriè res sacræ non sint, nihilominùs quia bona illa ex sua institutione, ac fundatione atque fundatorum, testatorum, ac offerentium expressa voluntate ad Dei, & Christi honorem oblata, & destinata sunt, sic, ut in nullum alium usum, nisi pium, converti possint, certum est, quòd injusta eorum occupatio, detentio, defraudatio non sit simplex peccatum furti, vel injustitiæ, sed qualificatum, & circumstantiam ejus esse exprimendam in confessione, adeòque si non propriè sacrilegium, aliquam saltem rationem sacrilegii habere certè passim in jure Canonico sacrilegium appellatur, specialiter *c. nulli liceat, 12. q. 2. & 17. q. 4. Can. 4.* dicitur: *sacrilegium, & contra leges est, si quis, quod venerabilibus locis relinquitur, pravæ voluntatis studio suis tentaverit compendiis retinere.* Accedit, quòd invasio, & spoliatio bonorum Ecclesiasticorú sit contra immunitatem Ecclesiæ, cujus violatio est sacrilegiú, & *Conc. Tr. Sess. 22. can. 11.* in tales decernit excommunicationem Papæ reservatam, donec restituant.

Sacrilegium profanæ emptionis, ac venditionis rerum sacrarum Spiritualium.

Hoc, amisso generali nomine sacrilegii, ab insigni illo rerum spiritualium emptoritore, Simone Mago, peculiari sibi nomine vindicato, *Simonia* appellata est. Estet res prolixissimæ, & intricatissimæ tractationis, præsertim quoad praxim nostrorum temporum, verùm quia materia maximè est canonica, ideo sistendo in terminis Theologiæ moralis, breviter claro compendio delibabo, communiter necessaria Confessario sciru in confessionali.

§. IV. Simonia.

Definitur in Jure: *studiosa voluntas emendi, vel vendendi aliquid spirituale, vel spirituali annexum.* Clariùs 33
exprimit Suar. to. 1. de Relig. tr. 3. lib. 4. c. 1. Simonia est *sacrilegium, quo per emptionem, & venditionem, vel similem contractum res spiritualis, ut talis pro temporali commutatur*, ideòque ad peccatum simoniæ necessariò tria concurrunt, materia, pretium, pactum; quibus explicatis patebit definitio, & essentia simoniæ.

I. Materia simoniæ debet esse res spiritualis, vel aonexa spirituali: res autem spirituales, & materia simoniæ sunt. 34
1. Omnis gratia gratum faciens, & gratis data. 2. Omnia Sacramenta, & sacramentalia, seu sacræ cæremoniæ in admini-

[illegible]one Sacramentorum, & Sacrificio Missæ ex institutione Ecclesiæ exercenda. 3. Omnia Divina Officia, & O[illegible] [illegible]nes publicę, & privatę. 4. Omnis actus Jurisdictionis [Eccl]esiasticæ, ut absolutio à peccatis, & censuris; collatio Indulgentiarum; collatio cujuscunque Beneficii, Officii, ac Dignitatis Ecclesiasticæ. 5. Omnia Beneficia Ecclesiastica, & ipsis annexa: ut jus Patronatus, redditus Beneficiorum, qui dantur propter spirituale Beneficium. 6. Denique omnia Vasa, & Paramenta sacra, qua talia, omnia benedicta ab Ecclesia: ut Agni Dei, sacræ Reliquię, &c.

35 II. Pretium simonię debet esse quid temporale, sive pecunia, sive quodcunque aliud per modum pretii æquiparatum ipsi rei spirituali, seu sacræ, ut talis est: unde non est simonia, dare rem spiritualem pro spirituali, Reliquias pro Reliquiis, Calicem pro Ciborio, unum Beneficium cum alio commutare, auctoritate tamen legitima. Item dare rem temporalem pro spirituali materialiter tantùm, ut pecuniam pro Calice, quantum valet argentum, & ars. Item dare rem temporalem pro spirituali Officio, Sacris, Orationibus, Sacramentis, &c. non pretium æquiparatum ipsi rei sacræ, sed solum in stipendium sustentationis Ministrorum. Sumitur, *ex cap.* 10. *Matth.* dicente Christo: *Dignus est operarius mercede sua.* Et 1. ad Corinth. 9. *Quis militat suis stipendiis unquam: si vobis spiritualia seminavimus, magnum est, si carnalia vestra metamus?*

36 III. Pactum, seu contractus simoniæ debet esse pactum onerosum, & obligatorium per modum emptionis, & venditionis; vel cujusvis commutationis, seu retributionis onerosæ, obligatorię, quomodocunque exprimatur, v. g. Do tibi pecuniam, agrum, &c. ea conditione, ut data prima occasione Beneficium eo pacto, ut centum ducatos numeres; nec salvant, etiamsi addant, per modum gratitudinis tantùm, dummodo intercedat verum pactum obligatorium: secluso autem hoc pacto, non erit simoniacum accipere, vel dare rem temporalem pro spirituali, & è contra: v. g. ei, qui contulit Beneficium spirituale: gratuitò, & sponte rependere rem temporalem, v. gr. pecuniam, vel aliam, aut è contrà pro re temporali accepta, sponte ex gratitudine rependere rem spiritualem, Beneficia, Sacra, &c. Nec simoniacum erit alteri conferre rem spiritualem cum spe tamen ab illo recipiendi rem temporalem per modum gratitudinis tantùm, secluso omni prȩvio pacto expresso, vel implicito. Quale pactum expressum, vel tacitum utique supponitur in Prop. damn. ab Innoc. XI. 45. *Dare temporale pro spirituali non est Simonia, quando temporale non datur tanquam pretium, sed duntaxat tanquam motivum conferendi, vel efficiendi spirituale: vel etiam, quando temporale solùm sit gratuita compensatio pro spirituali, aut è contrà.* Et 46. *Et id quoq; locum habet, etiamsi temporale sit principale motivum dandi spirituale: immo etiamsi sit finis ipsius rei spiritualis sic ut illud pluris æstimetur, quàm res spiritualis.*

IV. Juxta hæc tria ad peccatum simoniæ essentialiter requisita, triplex est divisio simonię, 1. Ex parte materiæ in simoniam Juris Divini, & positivi. 2. Ex parte pacti, vel contractus in mentalem, conventionalem realem, & his immixtam confidentialem. 3. Ex parte pretii in simoniam; quæ fit cum munere *à manu, à lingua, & ab obsequio.* Explico breviter, ordine.

I. Simonia Juris divini, & positivi.

37 Simonia Juris divini intrinsecè mala, atque prohibita propter malitiam suam intrinsecam est omnis illa, qua venditur, & emitur res propriè spiritualis, ut talis: ut Sacramentum, sacræ Reliquiæ, &c. cujus ratio, & malitia mortalis consistit in hoc, quod res sacra, vel spiritualis indignè, & irreligiosè tractetur hoc ipso, quod emptione, vel venditione cum pretio, vel re temporali commutetur, perindè, ac si tam vilis sit, ut instar rerum, vel mercium temporalium pretio venalis exponi debeat. *Quis enim non vile putat esse quod venditur?* ait Hormida Papa *ad Episcopos Hispaniæ in Epistola.* Deinde cùm res spiritualis pro temporali commutatur impiè præsumitur, ac si illa non minùs quàm res temporalis, libero hominum dominio, ac potestati subjecta sit, & non à solius Dei gratuita voluntate, & potestate dependens; quamobrem Petrus Simonem magum increpans ait act. 8. *Pecunia tua tecum sit in perditionem, quia donum Dei existimasti pecunia possideri posse.* Est ergo simonia unum ex peccatis gravissimis sacrilegii contra Religionem, & valdè perniciosum Ecclesiæ. Unde & in SS. Canonibus appellatur *execrabile flagitium, turpissimum lucrum,* &c. estque ex natura sua peccatum mortale, atque juxta Navar. Suar. cit. & alios, neque ex parvitate materiæ excusabile, cùm sit gravissima in Deum irreverentia quodcunque donum gratiæ spiritualis ita tractare, ac si sit res vilis, & ab arbitrio, & potestate humana dependens, ut pretio æstimari, ac vendi possit; committiturque hoc peccatum simoniæ quoad malitiam sacrilegii tam ab emente, quàm vendente rem sacram: uterque enim ipso facto inhonorat, & vilipendit rem sacram, & qui pro ea pretium temporale exhibet, & qui exigit pro ea: at vero ex parte vendentis præter malitiam sacrilegii, etiam accedit peccatum injustitiæ, quatenus pretium temporale pro re spirituali recipit sine ullo Jure accipiendi. Ut notat Suar. *cit. lib.* 4. *c.* 4. *n.* 7. Et Lessius *lib.* 2. *c.* 35. *dub.* 28. *n.* 162.

Simonia juris positivi humani, & ideò mala, quia prohibita ob inconvenientiam extrinsecam,

Est omnis illa, qua venditur non quidem res aliqua pro- 38
priè spiritualis, sed rei spirituali annexa, vel ad eam ordinata, utpote sunt: 1. Venditio Beneficiorum etiam secundùm id, quod in ipsis temporale est: nimirùm quoad jus percipiendi fructus ex bonis Ecclesiæ. 2. Venditio Officiorum Ecclesiæ extrinsecè tantùm ordinatorum ad res sacras: ut Sacristæ, Oeconomi, Thesaurarii, advocati Ecclesię. 3. Oblatio pecuniæ alteri facta, ut suadeat alteri tertio, ut det tibi Beneficium. 4. Pactum de resignando Beneficio tibi, vel ex eo solummodo pensionem, si alter Beneficium tibi impetret. 5. Permutatio, & resignatio Beneficiorum: item reservatio pensionis ex Beneficio resignato, si absque Superiorum auctoritate fiat, hac autem accedente, licita erit. 6. Acceptio munerum etiam spontè oblatorum pro examine ad Parochiam. Ex Trid. *Sess.* 24. *can.* 18. Item pro collatione Ordinum, pro prima tonsura, pro litteris dimissoriis ex eodem Trident. *Sess.* 21. *can.* 18. Excipitur autem decima pars aurei pro Notario, si salarium non habeat, & consuetudo permittat. 7. Exactio pecuniæ pro admissione ad Religionem, non tantùm pro ipso statu (is enim spiritualis, & jure naturali invendibilis) sed etiam pro onere sustentationis: nisi Monasterii tenuitas, vel consuetudo contraria excuset apud Moniales plerasque, & multos alios Ordines. Vide Laym. *tr.* 10. *c. ult.* Quare hoc tempore ob ingressum Religionis raro committitur peccatum simoniæ, nec consequenter incurruntur pęnæ in jure statutæ.

II. Simonia mentalis, conventionalis, realis, confidentialis.

Simonia mentalis est voluntas, seu propositum internum, 39
quo quis, dum confert alteri rem spiritualem, intendit illum obligare ad reddendum aliquid temporale, aut è contrà, dum confert aliquid temporale, intendit illum obligare ad reddendum aliquid spirituale, v. g. Beneficium bonum spirituale pro mutuo, vel alio beneficio prȩstito, sine ullo pacto externo, sed solùm cum spe certa recipiendi aliquid temporale pro spirituali, vel è contrà, tanquam ex debito ab altero præsumendo: ut si Prælatus conferat Beneficium Clerico, ut ideò in compensationem obligatus sit ei servire, aut Clericus serviat Episcopo ea intentione, ut ei in mercedem debitam conferat Beneficium, & tandem Beneficium conferatur, nulla tamen externis verbis, vel signis facta conventione, vel pacto, erit simonia mentalis, & peccatum sine dubio: nullam tamen in quacunque materia inducens pęnam Canonicam: quia in foro externo probari non potest. Communis DD. cum Sanch. *consil. mor. lib.* 2. *c.* 3. *dub.* 10. Less. Layman.

II. Simonia conventionalis dicitur, quæ fit cum externo 40
pacto, vel conventione expressa, vel tacita dandi, vel recipiendi quidpiam spirituale pro temporali; aut temporale pro spirituali, qua conventione externa differt à simonia mentali: conventione tamen nondum impleta ex utraque parte, adeòque jam gravius peccatum, adhuc tamen nullam inducens pœnam Canonicam, non solùm quando conventio ex neutra parte impleta est (secundùm omnes) sed etiam ex una parte impleta sit: idque non solùm, si quis rem temporalem, v. g. pecuniam dedisset, spirituale tamen, v. g. Beneficium, vel sacrum Ordinem nondum accepisset, quia jura imponentia pęnam simoniacis requirunt traditionē rei spiritualis: verum etiā si spirituale jam datum esset, sed temporale (saltem in totum) nondum receptum. Ut ex communi docet Sanch. *cit. c.* 3. *dub* 10 *n.* 106. testans ita servare stylum Curiæ, quo meritò vel correcta, vel abrogata censeri debent antiqua jura in contrarium sonantia.

III. Simonia realis tandem dicitur, quando conventio 41
ex utraque parte completa est, saltem inchoativè, spirituali scilicet dato, & temporali saltem ex parte recepto, ut si collatio Beneficii facta jam sit, & pretii saltem pars so[luta]

Ju[illegible]

luta: & hæc realis, & completa simonia inducit pœnas gravissimas Canonicas; in triplici tamen solùm casu: si simonia nimirùm commissa sit in ingressu Religionis: in sacro Ordine, & Beneficio: quoad ingressum Religionis: jam suprà mentio facta. Ob simoniacam collationem, & susceptionem sacrorum Ordinum, etiam primæ tonsuræ, incurritur excommunicatio,& suspensio Papalis: & ordinantis, & ordinati. *Extrav. cùm detestabile, de Simonia.* Ob simoniam realem in Beneficio Ecclesiastico à conferente, & acquirente incurritur eadem excommunicatio Papalis Papæ reservata. *Eodem Extrav.* irrita est Electio, Confirmatio, Præsentatio, Institutio, nullumque jus tribuit: unde sic recipiens Beneficium non facit fructus *suos*, sed restituere tenetur, etiamsi crimen sit occultum, efficiturque inhabilis ad illud Beneficium, etiam ex dispensatione Episcopi obtinendum; aliis tamen Beneficiis ritè obtentis ipso jure non privatur, nec ad alia obtinenda fit inhabilis ante sententiam judicis. Omnia ex Navarro, Suarez, Sanchez, compendiosè Laymán *lib. 4. tract.* 10. *cap. ultim.*

42 IV. Simonia confidentialis specialiter dicitur, cùm quis alteri dat, vel confert, vel resignat, vel ad illud præsentat, eligit, instituit cum certa confidentia, & obligatione, ut tanquam ex debito illud sibimet, vel alteri in sui favorem, certo tempore resignet, aut ex eo pensionem, vel certam partem fructuum tribuat. Et rursùs potest esse, aut *mentalis* tantùm; cum quis ita dat, vel resignat alteri Beneficium cum intentione interna, ita alterum obligandi, sed ei hanc suam intentionem non manifestat conventione aliqua externa. Aut *conventionalis*, cùm pactum, vel conventio initur de dando, vel resignando beneficio cum onere, ut sibi, vel alteri resignetur, vel pensio sibi, vel alteri solvatur. Aut *realis, & completa*, dùm re ipsa Beneficium confertur, vel resignatur cum eodem pacto, ut sibi, vel alteri resignetur, vel ex eo pars fructuum rependatur. Et hæc tandem simonia confidentialis realis completa, dato scilicet, & accepto Beneficio cum tali pacto, etiamsi accipiens promissionem nondum implevit, inducit pœnas Canonicas decretas in motibus propriis *Pii IV. & Pii V.* nimirùm excommunicationem Papalem utrique parti contrahendi, annullationem collationis, & resignationis Beneficii illius ipso facto, adeò ut accipiens non faciat fructus *suos* (ut suprà,) & inhabilitationem ad imposterùm obtinendum illud ipso jure; insuper privat omnibus beneficiis, & pensionibus antè obtentis: sed hoc per, & non ante sententiam Judicis. Denique Beneficia sic simoniaca collata, soli Pontifici reservantur. Hæc omnia compendio ex Navarro, Suarez, Sanchez, Layman certè solùm curiositatis, & admirationis gratia.

III. Simonia cum pretio, vel munere à manu, à lingua, & ab obsequio.

43 I. PRetium, vel munus *à manu* dicitur pecunia, aurum, argentum, vestes, equus, & similia, emi, & vendi solita, seu mobilia, seu immobilia. Item remissio debiti, aut promissio remittendi illud. Item mutuatio pecuniæ, dilatio debiti hic, & nunc solvendi, aut è contrà anticipata solutio debiti nondum finito termino, & his similia, si nimirùm quis tribuat Beneficium, v. g. cum pacto, vel conditione, ut sibi debitum quis remittat, pecunias mutuas, &c. tanquam in debitum pretium pro Beneficio collato; secus si fiat ex spontanea oblatione, ex gratitudine. Item promissio rei nondum debitæ pro tempore, vel casu, quo sibi erit debita, ut si Canonicus eligendus à Capitulo in Parochum, promittat, se remissurum dimidiam partem præbendæ reliquis Canonicis electoribus.

44 Pretium, vel munus *à Lingua* dicitur omnis laus, commendatio, patrocinium, advocatio, intercessio, &c. apud alium, v. g. Principem ex pacto conventa, & pacta in compensationem pro re spirituali, v. gr. Beneficio, ut si quis, conferat Beneficium, vel ad illud præsentet aliquem cum pacto expresso, vel tacito, aut prævia prece, animo inducendi obligationem, ut pro se apud Principem intercedat, se commendat, laudet, causam suam promoveat, &c. veram committit simoniam, siquidem hi actus sunt aliquid temporale, & pretio æstimabile, ergo pro illis dare Beneficium, erit simonia, secus rursùs si hæc secluso pacto, vel animo obligandi fiant, solùm ex gratitudine. *Omnes* cum Sanch. *lib. 3. concl. c. 3. dub.* 38.

45 III. Pretium, vel munus *ob obsequio* in simonia dicitur quodcumque ministerium temporale, ut est famuli, pecuniarii, scribæ ex pacto expresso, vel tacito, petitum, & datum pro re spirituali, maximè Beneficio, ita nimirùm, ut beneficium detur, & acceptetur in compensationem ejusmodi obsequiorum, velut mercedem, & solutionem obligatoriam ex justitia, loco alterius mercedis temporalis solvendæ. Sic erit verissima simonia: quia verè datur temporale pro spirituali, vel è contra. Secus si detur tantùm gratis, licèt ex motivo obsequiorum, quia tunc nec Beneficium datum habet rationem pretii, vel solutionis, sed tantùm præmii gratuiti; neque obsequia præstita, vel præstanda habent rationem pretii, vel solutionis pro Beneficio, sed præcisè rationem meriti de congruo, & æquo morali; quod verum est, etiamsi obsequia præstita fuissent turpia: nam licèt Beneficium ex hoc motivo conferre sit indignum, non tamen est simonia: cùm non habeat rationem pretii, vel favoris, sed præmii gratuiti. Ut notat Suarez *cit.* & alii. Unde tali modo conferens Beneficium non se eximit ab obligatione Justitiæ compensandi præstita sibi obsequia, nisi aliter spontè, & libera gratitudine remittat.

46 IV. At quid si detur Beneficium Ecclesiasticum ob aliquod obsequium spirituale jam factum, vel faciendum, eritne simonia? Resp. quòd sic, si detur pro obligatione præstandi tale obsequium spirituale, aliàs non: Ratio est; quia cùm talis obligatio sit quid temporale, & pretio æstimabile, jam erit Beneficium dare pro munere *ab obsequio*, adeòque simonia: ut si Patronus det Beneficium cum onere, & obligatione, ut pro se celebret tot Missas, &c. Suarez cit. Excipe, nisi tale onus Missarum antecedenter annexum fuerit tali Beneficio, vel præbendæ ab eo, qui talem annexionem efficere potest, juxta *cap. significatum de præbendis.* Et Trid. *Sess.* 14. *cap.* 10. *de Reformatione.*

IV. Simoniacè acceptorum restitutio.

47 NIhil Spirituale simoniacè acceptum pro pretio temporali restituendum est, neque Jure Divino, neque Ecclesiastico, præter sola Beneficia Jure Ecclesiastico dimittenda. Communissima DD. cit. omnes. Ratio est: Quia res Spirituales, aut restitui non possunt: ut Sacramenta, Ordines; aut certè non sunt restituendæ, nisi in pœnam delicti per sententiam Judicis, cùm Jure Divino naturali validè translatæ sint in alium; nec Jus Ecclesiasticum, seu sacri Canones aliud statuerint de ullis rebus Spiritualibus; exceptis tantùm Beneficiis Ecclesiasticis, quæ simoniacè accepta, in conscientia ante omnem sententiam Judicis retineri non possunt, unà cum fructibus perceptis, cùm nullo justo titulo percepti sint, eò quòd adeptio Beneficii simoniaca, ipso facto sit irrita ex speciali constitutione Juris *Extravag. cùm detestabile de Simonia.* Quare si quis simoniacè pretio temporali comparavit Reliquias Sanctorum, numismata Indulgentiarum, grana benedicta, Jus Patronatus, licentiam eligendi Confessarium, &c. non tenetur talia dimittere, quia non peccavit contra Justitiam pro talibus, dando pretium temporale, sed solùm peccavit contra Religionem indignè tractando Res sacras. *Communis apud citt.*

48 II. Pretium simoniacè acceptum pro conferendo Beneficio (vel alia quacunque rè spirituali) nondùm secuta collatione, seu non impleta conditione, certum est, ipso Jure naturali restitui debere: quia deest titulus retinendi, cùm non præstetur, nec licitè præstari possit id, pro quo est datum; & quidem ipsi danti, quia nullibi est cautum, alteri restitutionem faciendam esse. At verò facta jam collatione Beneficii, & simonia utrinque completa, pretium acceptum pro hujusmodi Beneficii collatione, præsentatione, resignatione, &c. Jure Ecclesiastico statim in conscientia ante omnem Judicis sententiam restituendum esse, non ipsi danti, quia Ecclesia intendit utrumque punire, & dantem, & accipientem, sed illi Ecclesiæ, in qua est Beneficium, ut constàt ex *cap. de hoc, de Simonia.* Est communis DD. sententia cum S. Thom. 2. 2. *q.* 62. *art.* 5. Licèt Sotus, Bannes, Sà, alii apud Layman *cit. cap. ult. num.* 48. probabiliter doceant ante Judicis sententiam restitui posse ipsi danti, eò quòd nulla lex Ecclesiastica afferri possit, statuens ante Judicis sententiam Ecclesiæ restituendum esse. Vide Layman *loc. cit.* & alios apud ipsum. Ulteriùs quantùm est de Jure Ecclesiastico pro quacunque re spirituali, etiam sacris Ordinibus, etiam ingressu, vel Professione Religionis, excepto solo Beneficio Ecclesiastico, pretium temporale accipiens, restituere obligatur ante Judicis, ita in pœnam delicti justè condemnantis, sententiam; cùm nullum adferri possit jus ita statuens, ut contra Sanchez cit. docent DD. communiter, Suarez, Lessius, Layman *lib.* 1. Quantùm verò est de Jure naturali, & Divino, pono duas resolutiones, & velut Regulas.

49 III. Qui simoniacè vendit rem spiritualem, in qua aliquod temporale jus, vel commodum habet, nec alteri gratis conferre tenetur, is spectato jure Divino naturali, pre-

tium

tium acceptum retinere potest, nec restituere tenetur, si neque à jure positivo (ut suprà in Beneficiis) neque jure Ecclesiastico ad id condemnetur. Ita Suarez, Lessius aliique citt. Layman. *cit. cap. ult. num.* 82. Ratio est quia licèt venditio ejusmodi rei spiritualis habentis annexum commodum temporale, ut Beneficium, vel Officium Ecclesiasticum, verè sit simoniaca, & contra Virtutem Religionis, non tamen est injustitia, si temporalis commoditas, quæ in alterius gratiam datur, vel dimittitur, justo pretio compensetur: obligatio autem naturalis restitutionis non oritur ex quolibet delicto, sed tantùm ex delicto injustitiæ: ergo &c. *Contrà* si quis resignet, vel renuntiet alteri Beneficium Ecclesiasticum, cui certè gratis renuntiare non tenetur, jure naturali pretium acceptum retinere potest, secùs est de conferente: quippè qui ex proprii muneris obligatione, Ecclesiæ Officia, & Beneficia dignis gratis distribuere debet. Ut ex Soto, & Suarez, notat Layman *ibidem*. Ideòque si conferens, pretio illa vendat, verè peccat contra justitiam; quia vendit non suum, sed alteri gratis debitum: sicut si judex pro sententia justa pretium exigeret, ac proinde jure Divino naturali, ad restitutionem uterque obligaretur, & quidem ipsi danti, à quo accepit, nisi jus, vel judex aliud decerneret.

50 IV. Qui simoniacè vendit, ac tradit rem merè spiritualem, in qua nullum temporale jus, vel commodum habet, is pretium acceptum jure naturali, ac Divino restituere tenetur, nec retinere potest in conscientia ante omnem judicis sententiam. D. Thom. 2. 2. *qu.* 32. *art.* 7. & *qu.* 62. *art.* 5. *ad* 1. & communis DD. Ratio est: quia verè peccat contra justitiam, cùm ejusmodi res merè spirituales nullum commodum temporale annexum habentes; ut Sacrificium, Sacramentum, Sacri Ordines, Consecrationes, Benedictiones, &c. non sunt pretio æstimabiles, & vendibiles, & Ecclesiæ Ministri non sunt Domini ejusmodi rerum spiritualium, sed Ministri, & Dispensatores tantùm. At cuinam tunc restitutio facienda erit? Communior sententia est; pretium simoniacè acceptum restituendum esse Ecclesiæ, vel pauperibus (verbo) ad pias causas, sicut & accepta per usuram. Ita D. Thom. cit. Sylvester, Navarrus, Covarruvias, Lessius, aliiq; apud Layman mox citandi. Rationem, & Regulam dat Navarrus *lib. 5. consil. 89. de Simonia*: turpiter acceptum restituendum non est turpiter danti, cùm sit in pari turpitudinis causa: quando enim turpitudo delicti tam dantem, quàm accipientem afficit (ut in proposito) dans indignus esse videtur, ut restitutio ipsi fiat. En sententia omninò probabilis.

Attamen æquè probabilis, & tuta videtur opposita sententia gravium, & multorum DD. cum Laym. *cit. n.* 79. & 81. ante condemnationem Judicis Ecclesiastici pretium restituendum esse ipsi danti, à quo acceptum est, nisi spontè remittat, vel condonet. Ratio est: quia ex una parte justitia commutativa læsa (ut est in proposito dans pecuniam) exigit restitutionem fieri ipsi parti læsæ tantum, quantum est de jure naturali. Ex altera autem parte, nulla lex Ecclesiastica adferri potest, quæ ante omnem Judicis sententiam obliget in conscientia, ut acceptum simoniacè, ad pios usus convertatur, sicut decernitur de acceptis per usuram: quamvis hoc ipsum in pœnam delicti, in proposito à Judice justissimè decernatur. Quarè rectè generaliter dixit Emmanuel Sà, *verb. Simonia, num.* 10. ante sententiam ei, à quo accepta est simoniacè pecunia, restituenda est, post sententiam pauperibus, vel Ecclesiæ. Regula illa Navarri pro priori sententia allata, locum solùm habet in foro externo, in quo Judex in pœnam delicti turpiter dantem, justè privat beneficio restitutionis, quæ ipsi alioquin naturali jure deberetur, cùm titulus accipiendi in altero injustus, & irritus fuerit. Unde rectè ipse Navarrus cit. in fine consilii dicti, addit (an consequenter suæ doctrinæ, nescio) si is, cui restitutio fieri deberet, eam liberaliter remittat, cessare omnem restituendi obligationem. 51

TRA-

TRACTATUS III.

IN II. III. ET IV. PRÆCEPTUM DECALOGI.

De Observatione, & violatione Juramentorum, Votorum, ac Festorum: Pietate, & observantia Majorum.

TEXTVS II. PRÆCEPTI.

Non assumes Nomen Domini Dei tui in vanum. Exodi 20.

EXPLICATIO PRÆCEPTI.

I.

SEcundum etiam Præceptum in terminis negativum, virtute, & implicitè affirmativum est: illo enim negativo; *Non assumes nomen Domini Dei tui in vanum*, virtualiter continetur hoc affirmativum: *assumes Nomen Domini Dei tui* in reverentia, & veritate. Dupliciter ergo generatim contingit assumi, vel proferri Nomen Dei; licitè, & illicitè, seù in vanum.

ASSUMPTIO LICITA.

II. IN *reverentia, & veritate*, adeòque licitè, & sanctè assumitur Nomen Dei, generaliter duobus modis: contestationem affectus nostri, & in testimonium veritatis. Assumptio Divini Nominis in contestationem affectus nostri, erga Deum videlicet, contingit quadrupliciter, juxta quadruplicem virtutem erga Deum; nimirùm. 1. in contestationem Fidei, confitendo ipsum tanquam Deum, & Dominum nostrum coram hominibus; & spectat ad virtutem Fidei. 2. In contestationem Spei, ac fiduciæ nostræ erga Deum, invocando, & petendo beneficia, & favores à Deo; & sic spectat ad virtutem Spei, & Orationis. 3. In contestationem amoris, & dilectionis nostræ erga Deum, qualis fuit assumptio S. P. N. Francisci: *Deus meus, & omnia!* & sic spectat ad virtutem charitatis. 4. In contestationem nostræ erga Deum devotionis, cultus, reverentiæ, honoris, gratitudinis, Deum honorando, laudando, prædicando, gratias agendo; & sic spectat ad virtutem Religionis, & Latriæ. Assumptio Divini Nominis in testimonium veritatis contingit etiam quadrupliciter. 1. In asserendo tantùm: cùm invocatur Nomen Dei præcisè, in testimonium veritatis, seu verum esse, quod dicimus; & dicitur *juramentum assertorium*. 2. Promittendo; cum invocatur Nomen Dei ad confirmandam promissionem factam homini; & dicitur *juramentum promissorium*. 3. Vovendo: cùm invocatur Nomen Dei, ipsique aliquid promittendo, aut ad confirmandam promissionem factam ipsi Deo, & dicitur *votum*. 4. adjurando; cùm assumitur nomen Dei ad ipsum Deum, vel creaturam rationalem aliquam movendam, ad aliquid agendum, vel non agendum; & dicitur *adjuratio*. His continentur omnes fines boni, quibus Nomen Domini assumere, proferre, & nominare licitum, bonum, sanctum, & meritorium est, vel saltem esse potest, juxta dicenda.

ASSUMPTIO ILLICITA.

III. IN *vanum*, adeòque illicitè nomen Dei assumere dicitur: 1. Qui aut nullo, aut 2. inutili, aut 3. indebito, aut 4. perversò fine Sacrosanta Nomina Dei, Christi JESU, vel Sanctorum profert, & nominat. 1. *Nullo fine*, utpotè qui ex mera loquacitate, vel prava consuetudine absque omni advertentia, vel reflexione religiosa, omnique affectu reverentiæ, Nomina Dei, JESU, &c. proferunt. 2. *Inutili fine*, quando scilicet nulla prorsùs est ratio necessitatis, utilitatis, vel congruitatis proferendi sacra Nomina extra, vel intra juramenta, v. gr. qui ad singula ferè verba, proferunt per verba *Deum: bey Gott, VVijs Gott, straffmich Gott*. 3. *Indebito fine*, quando absque justa causa necessitatis proferuntur Nomina Dei, & Christi; utpotè in juramentis ad res futiles, promissiones leviculas confirmandas 4. *Perverso fine*, idque dupliciter; ut suprà, 1. ad contestationem pravi in Deum affectus: utpotè vel perfidiæ contra Fidem, vel desperationis contra Spem, vel odii abominationis contra Charitatem Dei, vel cujusvis irreverentiæ, contemptus, ac despectus Dei, vel Divini honoris contra Religionem, & Cultum Dei. Omnis talis assumptio Divini Nominis, ex pravo affectu, spectat ad blasphemiam, contra Virtutem Religionis directè, & respectivè simul annexam habet malitiam, vel hæresis, vel desperationis, vel odii Dei. De quibus patet ex latè dictis, Tract. 2. de primo Præcepto. 2. Ad confirmationem falsitatis in perjuriis assertoriis, & promissoriis, in votis falsis, vel violatis, &c.

RESOLUTIO.

IV. SUbstantia secundi præcepti Decalogi: *Non assumes*, &c. est ex Virtute Religionis, & cultus Deo debiti, non nisi rationabiliter, & religiosè assumere Nomen Domini, maximè in juramentis, & votis. Quod præceptum Divinum naturale, & positivum, quatenùs affirmativum, est solùm conditionatum, videlicet si jurandum, & Nomen Dei assumendum sit: id fiat rationabiliter, & reverenter: & si quid nomine Dei assumpto, juratum, vel promissum est, religiosè præstetur, juxta illud Jeremiæ 4. *Jurabis, vivit Dominus, in veritate, & in judicio, & in justitia.* Absolutè verò, quoad exercitium actus, Nomen Domini assumere in juramento, vel voto, non solùm non obligat pro semper, more aliorum præceptorum affirmativorum, verùm etiam qua tale, nullum omninò tempus determinat. Determinatur autem per alia præcepta, vel Divina, Charitatis, vel Justitiæ, v. gr. ad servandam vitam proximi, vel etiam humana Ecclesiastica, vel civilia, ut patet in praxi. Quatenùs verò negativum est, obligat ad semper, & pro semper, prohibens, ne umquam irrationabiliter, & irreverenter assumatur Nomen Domini, & maximè in juramentis. *Res certa apud omnes.* Et hinc peccata contra secundùm Præceptum Decalogi communiter ita enumerantur. 1. Assumptio Divini Nominis vana, inutilis, & indebita. 2. Omnis blasphemia in Deum, Sanctos, &c. 3. Omnia perjuria, vel juramenta illicita. 4. Omnis violatio cujuscunque voti. Quoad primum, sit hęc brevis

REGULA.

V. QUisquis Nomen Dei, & Christi JESU, &c. non ad contestationem pii erga Deum affectus, neque ad debitam confirmationem veritatis, sed nullo, vano, inutili, vel indebito fine, absque ratione, reverentia, profert, nominat, &c. peccat ad minùs venialiter contra Virtutem Religionis, & Cultus Deo debiti. Similiter vanè assumens Nomina B. Virginis, Sanctorum, rerumque sacrarum, &c. peccat venialiter contra Virtutem Duliæ, aut Hyperduliæ, respectivè; est enim irreverens, & irreligiosa tractatio rei sacræ, per modum sacrilegii. *Dico autem ad minùs veniale*; si enim deliberatè continuò fiat, aut generali quodam proposito ita vanè toties, quoties, assumendi sacra Nomina, ob implicitum contemptum sacratissimorum Nominum, & facilè oriundum inde scandalum, etiam mortale fieri posse, dubium non est. De quo rectè noster

Mar-

March. *Tribun. tom. 2. tract. 3. tit. 1. quæst. 4. append.* 1. monet eos, qui ad singula verba, ad risus, jocos, & alia vana consueverunt proferre sanctissima Nomina Dei, Jesu Christi, Jesu, Mariæ, sive ex levitate, sive ex hypocritica, & ficta devotione, quòd certissimè peccent venialiter, & ratione circunstantiarum, periculo peccati mortalis se exponant: sanctum enim est, & dulce Nomen JESU sæpissimè nominare, & invocare, sed religiosè, devotè non tantùm ore, sed corde, amore, & pio affectu pleno, ut sit Jesu *mel in ore, in aure melos, in corde Jubilus*.

Quoad secundùm, blasphemia directè militat contra primum Præceptum Decalogi, præcipiens, Deum Virture Fidei, Spei, Charitatis, & Religionis in debito honore habendum; cui è diametro repugnat omnis blasphemia, ideoque ibi jam explicatum habes. Restant ergo pro secundo Præcepto explicanda juramenta, & vota cum peccatis oppositis per tria capita. 1. De juramentis, & perjuriis. 2. De votis, & peccatis oppositis. 3. De votorum, & juramentorum cessatione, irritatione, dispensatione, commutatione. 4. Addetur de observatione, & violatione dierum Festorum, circa Tertium Præceptum, & ob connexionem materiæ, fortè etiam Jejuniorum. Ac tandem (pro majore horum opusculorum æqualitate:) Quartum Præceptum etiam in hoc statim Tractatu explicabunt Caput 5. de obligatione Pietatis, & observantiæ erga Majores: Et 6. de obligatione Charitatis, & Misericordiæ erga proximum.

CAPUT I.

De Juramentis, & Perjuriis.

SECTIO I.

Juramentum quid, & quotuplex?

SUMMARIUM.

1 *Juramenti definitio.*
2 *Essentialiter tria requirit, I. ut fiat per Deum verum tantùm;*
3 *II. Cum voluntate invocandi Deum in testem;*
4 *III. Petitione testimonii divini.*
5 *Juramenta explicita, quæ,*
6 *Eorum formulæ ambiguæ, præsertim Germanis usitatæ.*
7 *Juramenta implicita, &*
8 *Quæ eorum formulæ ambiguæ Germanis usitatissimæ?*
9 *In quovis juramento per quæcunque verba expresso, in foro conscientiæ, semper attendenda est intentio jurantis.*
10 *Juramentum* assertorium *quid?*
11 *Quid, & quotuplex Juramentum* promissorium?
12 *Quæ dicantur Juramenta* simplicia, &
13 *Quæ* execratoria?
14 *Item quæ dicantur Juramenta* solemnia; &
15 *Quæ* judicialia?
16 *Juramentum suppletorium aliud* necessarium, *aliud* voluntarium.

ASSERTIO I.

JUramentum rectè definitur: *Invocatio Divini Nominis in testimonium veritatis*: adeoque tria essentialiter requirit: *ut fiat per Deum verum tantùm, cum vera voluntate invocandi Deum in Testem, & petitione testimonii Divini.* Certum apud Omnes. Explico breviter.

§. I. *Invocatio Divini Nominis.*

1 DEfinitio tradita à D. Augustin. *lib. de serm. Domini in monte cap.* 17. optimè explicata à D. Thom. 2.2. *q.* 89. *art.* 1. ab omnibus recepta. Undè dictum est juramentum à *jure*, quòd scilicet id, quòd juramento, & testimonio ipsius Dei invocato asseritur, vel promittitur, omni jure pro vero, aut instar firmissimi juris, vel decreti haberi debeat: quare & jusjurandum dici solet. De quo Cicero lib. 3. de officiis ait: *Nullum vinculum ad stringendam fidem jurejurando arctius, Majores esse voluerunt.* Etiam vocatur Sacramentum, quod sit sacra quædam, & religiosa affirmatio, vel testimonium ipsius Dei, vel sacræ rei. Undè explicatiùs ex *Cov. & Azorio* definit Filliuc. hic tract. 25. cap. 2. *Juramentum est affirmatio, vel negatio rei sacræ, attestatione firmata, ad fidem faciendam, vel promissionem firmandam*: per rem sacram, scilicet intelligendo, & ipsum Deum, & alias res Deo sacras, vel quatenùs in eis relucet Deus, quatenùs sunt aliquid Dei, ut mox patebit ampliùs. Nunc conditiones requisitæ explicandæ sunt,

§. II. *Per Deum verum tantùm.*

AD veram essentialem rationem juramenti, ante omnia requiritur, ut fiat per Deum verum tantùm, directè scilicet, vel indirectè, cùm sit invocatio divini Testimonii, idque indicatur Deuteronom. 6. *Dominum Deum tuum timebis, & illi soli servies, ac per nomen illius jurabis.* Ratio est: quia juramentum inventum est ad confirmandam veritatem, quatenùs fieri potest testimonio firmissimo, & infallibili: atqui solius Dei testimonium potest esse, & est firmissimum, & infallibile; ergo &c. Cùm enim omnis juramenti finis, & effectus sit confirmatio rei dubiæ, & controversæ, teste Apostol. Hebr. 6. *Omnis controversiæ finis, ad confirmationem, est juramentum*: actiones verò, & pacta hominum cùm sæpe sint incertæ veritatis, nec per necessariam rationem probari possint, ideò necesse fuit recurrere ad testes. Humanum porro testimonium, cùm non sit simpliter sufficiens ad indubitatam, certamque confirmationem, tum defectu cognitionis, quia decipi, & falli homines possunt; tum defectu fidelitatis, & veritatis, quia mentiri, & fallere possunt: Quare necessarium fuit, & est ad certam, & indubitatam confirmationem rei dubiæ, vel controversæ, recurrere ad testimonium ipsius Dei, qui nec falli potest; cùm nihil eum lateat, ut rectè discurrit *D. Th cit.* Quare blasphemum, & idololatricum omnino est jurare, aut apertè per falsos Deos, utpotè per Jovem, Mahometem, &c. aut per ullam creaturam absolutè, & absque relatione ad Deum. At quid si quis jurasset per hæc Sancta Evangelia, posteà deprehendisset non esse librum Evangeliorum, sed fortè vanum aut omninò ligneum? Resp. Hunc verè jurasse, quia intendit per vera Evangelia jurare, ideòque Deum verum in testem invocare, & error ille tantùm materialis fuit, 2

§. III. *Cum vera voluntate invocandi Deum in testem.*

AD veram essentialem rationem Juramenti, secundò requiritur animus, seu voluntas jurandi, seu verum Deum in Testem invocandi non sufficit verba, juramentum significantia, solùm materialiter exteriùs proferre, tunc enim nisi doctrinæ, vel joci causa, aut solùm materialiter fiat, erit perjurium, seu juramentum fictum, quod etsi nullam ex virtute Religionis obligationem contineat, interdum tamen ratione scandali, vel damni indè causati, obligare potest: & sic jurans servare compellitur in foro externo, ubi judicatur secundùm exteriora. E contrà verò si animus, & voluntas jurandi, verumque Deum in Testem invocandi adsit, etsi absque omni verborum, vel signorum expressione, jam coram Deo verum juramentum est, non secùs ac votum, sola mente conceptum, atque in foro conscientiæ verè obligat, etsi in foro externo utique nulla de hoc possit dari actio. Communis DD. cum Sanchez cit. *lib.* 3. *cap.* 1. *numer.* 2. Layman *lib.* 4. *tract.* 3. *cap.* 1. Unde infertur, eum verè jurare, qui voluntatem, & animum habens Deum invocandi in Testem, adhibet verba, vel signa aliàs juramenti vim minimè habentia, verb. gr. dicens: *in veritate sic est, hoc faciam*: vel si Christianus cum infideli coram lapide jurans, intentionem non ad lapidem, sed ad Deum referat, quem casum videtur velle D. August. *serm. c.* 28. 12. *de verb. Apost.* ut notant *Sanch. Layman suprà tit.* 3

§. IV. *Et petitione Testimonii Divini.*

AD veram rationem juramenti, tertiò requiritur vera, formalis, vel virtualis petitio, vel invocatio divini testimonii, non quidem absolutè, & determinatè, ut nimirùm Deus veritatem tui dicti jurati actuali aliquo signo, hic statim contestetur: hoc enim esset peccatum tentationis Dei, nisi ex urgentissima causa, vel speciali motione Spiritus sancti fieret, exemplo nonnullorum etiam Sanctorum; sed indifferenter, ut nimirùm testetur Deus, quomodò, & quando voluerit, saltem tunc, quando *illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit* 4

manifestabit

festabit consilia cordium, 1. *ad Corinth*. 4. Non autem sufficit ad juramentum nuda assertio divini testimonii, vel scientiæ, vet. gr. *coram Deo hoc dico: Deus scit, me verum dicere: Deus videt, ita esse: Deus mihi testis est*: per modum simplicis assertionis, ut sensus solùm sit, quod Deus sit cognitor eorum, quæ dicuntur, non est juramentum: & si falsum dicatur, non erit perjurium, sed mendacium, & blasphemia contra Divinæ scientiæ infallibilitatem. *Communis cum Sanch. cit. cap. 2. num. 21.* Quamvis hi modi loquendi sæpè etiam accipiantur per modum invocationis, & juramenti. Cæterùm potest ejusmodi invocatio Divini testimonii fieri verbo, nutu, facto, mente tantùm. Verbo, ut cùm quis ore profert: *Juro per Deum*. Nutu, ut si tibi dicatur: *Juras per Deum?* & tu capite, vel alio modo annuas. Facto, ut si tibi offeratur juramentum per Crucem, librum Evangeliorum, sceptrum, &c. & tu illa tangas, eò ipso, etsi nihil proferas, verè jurare censeris, idemque eveniet, si subscribas scripturæ juramenti formam continenti: tunc enim propria subscriptio ipsissimum est juramentum, at vix nisi in causis gravissimis in usu. Mente, ut si quis intra animum suum juret aliquid facere, vel omittere, modo paulò ante supradicto. §. 5. *in fine*.

ASSERTIO II.

Juramenta variè dividuntur. 1. In explicita, & implicita. 2. In assertoria, & promissoria. 3. In simplicia, & execratoria. 4. In simplicia, & solemnia: Judicialia, & extrajudicialia. Nimis certa; indiget solùm explicatione terminorum.

§. I. *Juramenta explicita.*

5 Dicuntur, quæ fiunt cum directa, & expressa invocatione Dei, quando nimirùm ad ipsum Deum Testem immediatè recurritur, quod quidem principaliter pendet ab intentione jurantis: deinde etiam ex formula jurandi dignoscitur. Expressæ formulæ jurandi citra controversiam sunt hæ, & similes: *Juro per Deum: Deum testem invoco: Deus mihi testis esto: In Deo, in Christo Jesu, &c.* Roman. 9. *Veritatem dico in Christo Jesu, &c.* Expressa etiam satis formula jurandi est, quoties veritas aliqua Fidei adducitur ad confirmandam veritatem nostri dicti illi comparatam. *Quàm verè Deus vivit, Justus, Misericors, &c.* Et usitatissimum illud veterum: *vivit Dominus*: & modo usitarum: *So VVahr Gott lebt: So VVahr Gott in Himmel ist: So VVahr Gott Kind leid thut: So VVenig Gott nicht luegen Kan: So VVahr Gott mensch VVorden, &c.* Ubi notandum, comparationem fieri inter veritatem Divinam, & nostram, non quantitativè comparando tantam quantitatem cum tanta, ut sensus esset, tantam esse veritatem, & certitudinem nostri dicti, quanta est certitudo veritatis Divinæ, quod est falsissimum, & blasphemum foret; sed similitudinariè, & absolutè solùm comparando verum cum vero, ut sensus sit: sicut verum est Deum vivere, justum esse, &c. ita suo modo verum est, quod dico: undè tutior est modus dicendi: *vivit Deus*, vel *sicut vivit Deus*; quàm *verè Deus vivit, &c.* Tales formulæ magis ambiguæ jurandi explicandæ sunt.

6 I. In primis ambiguæ sunt illæ formulæ jurandi supraposítæ: *Coram Deo dico: Deus scit, vel videt, hoc verum esse: Deus mihi testis est, &c.* Quòd si enim ejusmodi proferantur solum per modum enunciationis, ut sensus sit, Deum nosse ea, quæ dicuntur, non erunt juramenta, ut jam supra dixi. Quod si tamen proferantur per modum invocationis Divinæ scientiæ, & testimonii, quod clariùs patet, si proferantur in modo optativo, vel imperativo, *Coram Deo dictum esto: Deus mihi testis esto: Deus sciat hoc*, vulgo: *VVeis Gott: Gott Sey mein zeug*: sine dubio erunt juramenta, & si malè fiant, perjuria. Verùm in his primis spectanda est intentio proferentis, an ejusmodi dictis intenderit Deum invocare in testem, si hæc non constet, indicandum erit ex moribus proferentis, si enim rarò, vel fere numquam jurare soleat; aut è contra sæpe, & ordinariè, censebitur respectivè jurare, vel non jurare talia proferendo, aut ex communi loquendi consuetudine. Et revera prædicti modi per modum juramenti, & invocationis Divini testimonii communi consuetudine usurpantur etiam in S. Scriptura. 2. ad Timoth. 2. *Testificor coram Deo, & Christo Jesu*. Gal. 1. *Ecce coram Deo dico quia non mentior*. Rom. 1. *Testis est mihi Deus*. Et alibi. Audi D. August. serm. 28. de verb. Apost. *Quantùm ad me pertinet, juro: sed quantum mihi videtur, magna necessitate compulsus, & cum magno timore dico: coram Deo, aut testis est mihi Deus, aut scit Christus, sic esse in animo meo*. Undè prædictos modos absolutè inter juramenta ponunt D. Thom. 2. 2. *quæst. 89. art. 1. ad 3. Azor, Navarr. alii*. Verùm allatum nostrum discrimen inter modum enunciationis, & invocationis observandum esse rectè docent, *Cajet. Sotus, Ledesm. Suar. Valent. Less.* alii communiter *cum Sanch. lib. 3. cap. 2. num. 30*. Denique ipsum verbum *juro* absolutè prolatum, cùm non exprimat per quem, vel quid juretur, juramentum non est, nisi proferatur cum animo, & voluntate Deum in testem invocandi, aut ex circumstantiis ea intentio colligatur: ut si cui dicenti: *Jura mihi per Deum vivum*: respondeas, *Juro*, optimè verè jurare censeris. Vide *Tamb. lib. 3. Decal.*

II. Jurare per vitam Dei, & Sanctorum absolutè blasphemum esse, multis allegatis docet, *Sanch. lib. 2. moral. cap. 32. num. 25.* Et sine dubio est, si sensus sit execratorius, ut nimirùm Deus, vel Sanctus talis vitam perdat, vel amittat, *si hoc non ita sit*, neque salvat, si dicatur, sensum mediatum esse: quàm chara Deo, vel Sanctis vita sua est, *tam verum est, quod dico*. Hoc enim ipso supponit Deum, vel Sanctos posse amittere vitam suam, vel capue suum; quod ipsum blasphemum est. Contra tamen non esse blasphemum absolutè cum aliis docet *Tamb.* apud Gob. *cit. num. 489.* eò quòd (saltem semper) non sit ille sensus execratorius, sed invocatorius, simili illi, sine dubio, legitimo juramento: *Vivit Deus, vivit Dominus*. Id est, *sicut verè Deus vivit, sic verum est, quod dico*: Quemadmodum etiam si jures per vitam patris tui, te aliquid facturum, eum sensum habes sicut pater meus vivit, ejusque vita mihi chara est, seu eum vivere volo, & gaudeo, *ita certò hoc facere promitto*. Denique per Deum jurare secundùm omnes licitum est, & cur non etiam per vitam Dei? aut quæ differentia inter hæc, *quàm verè Deus est*; & *quàm verè Deus vivit*.

III. Jurare per caput, cor, aliuvè membra honesta Christi, B. Virginis, & Sanctorum: per vulnera, per Sanguinem Christi, per ubera B. Virginis, per ejus Virginitatem, &c. Item per Sacramenta, alias res sacras, si reverenter fiat, & non in sensu execratorio (quod scilicet illa pereant, vel non sint, nisi verum dicas) sed in sensu assertorio, & invocatorio in testimonium veritatis, ut modo suprà, quod nimirùm quàm vera illa sunt, tam verùm dicas, blasphemum, & illicitum per se non est, ut contra alios diversa sentientes rectè docet *Sanch. cit. num. 29.* Sed dixi *per membra honesta*. Damnatissima enim, & diabolica est blasphemia jurare per inhonesta membra Christi, vel attributa B. Virginis, vel Sanctorum, more Italorum, & Gallorum, ut pudeat scribere. Item si quis per ejusmodi juret irrisoriè, vel per modum spernentis, qua ratione illa gravissimè prohibentur utroque Jure Canonico *cap. 10. 22. quæst. 1. Si quis per capillum Dei, vel caput juraverit, vel alio modo blasphemia contra Deum usus fuerit, si in Ordine Ecclesiastico est, deponatur: si laicus anathematizetur*, Et Civili authentica, ut non luxurientur homines. Collar. 6. *Nemo juret per membra Dei, aut alio modo Deum blasphemet. His enim delictis, & fames, & terræmotus, & pestilentiæ fiunt. præcipimus ergo tales comprehendi, atque ultimis subdi suppliciis*. Hæc ibi. Liceat modò exclamare: *O tempora! O mores!*

IV. Denique quid sentiendum de illis jurandi formulis? *non credo Deum, abnego Deum, Deus est injustus, Deus non sit Deus, nisi hoc verum sit, vel nisi hoc fecero*. Sanch. *cod. cap. 32. num. 24.* cum aliis absolutè eas censet blasphemas; eò quòd sensus videatur esse, quod fides mea in Deum, aut de Justitia, aut existentia Dei dependeat à veritate hujus mei dicti, seu rei, prout ego assero, quod utique blasphemum esset. Gobat *hic cas. 15. n. 485.* censet esse blasphemiam in ima tartara detrudendam. Contrà tamen *Salazar, aliique cum Tamb. cit. ibid.* censent non esse blasphemas. Non est enim ille sensus allatus, sed potiùs ille; *Sicut est mihi certum ex Dei gratia, me non recessurum à fide vera, ita certum est, quod assero. Et sicut certum mihi est Deum non posse esse injustum, aut non esse, Deum ita certò statuo hoc facere*; non ergo talis offert se ad negandam Fidem, si res non ita sit; sed potiùs certitudinem suæ fidei astruit hac ratione: *Nego fidem, si non ita sit*: atqui per gratiam Dei certum habeo, me Fidem non negaturum: & hoc ergo certum esto.

§. II.

§. II. *Juramenta implicita.*

7 SEu cum indirectè solùm invocatione Dei in testem, sunt cùm juratur per creaturas, non quidem absolutè secundùm se spectatas, sed respectivè, & in Deum relatas, quatenus nimirùm in eis divinum Numen, divina Majestas, Potentia, Sapientia specialiter elucet, & verbo; quatenus sint aliquid Dei, sic enim jurando, & ut testimonium invocando creaturas Dei, implicitè, & indirectè, ac virtualiter invocatur ipse Deus, ut manifestum est: Cujusmodi sunt juramenta. 1. Per beatos Angelos, & Sanctos Dei, quatenus Beati, gratia, & gloria Deo uniti sunt, tanquam amici, & domestici Dei, in quibus divina Majestas perfectissimè elucet, & sic verè juramentum erit ad virtutem Religionis pertinens. Quod si quis juret per Angelos, Sanctos, B. Virginem absolutè secundùm suam creaturam perfectionem, & excellentiam gratiæ, & gloriæ, non referendo ad Deum; non esset verum juramentum virtutis Religionis, esset tamen sacra contestatio virtutis Duliæ, neque adducerentur illi, ut infallibiles testes ex se, sed aliundè nempè à Deo, quem intuitive vident, & in eo omnia ad se pertinentia: consequenter etiam obligatio orta ex tali juramento, & perjurium factum, non ad virtutem Religionis, sed Duliæ pertineret, ut rectè notat Sanch. *cit. lib.* 3. *c.* ... *n.* 9. 2. Juramentum per quasvis res sacras Deo specialiter consecratas, ut per Crucem Christi, per Sacramenta, per sacram Scripturam, per Evangelia, *c. quoties cordis* 1. *q.* 7. Quippè in quibus infallibilis Dei veritas nobis manifestata continetur. Item per sacras Reliquias Sanctorum, sepulchra tacta, quatenùs ad ipsum Deum referuntur, juxta paulò ante dicta. ... Juramentum etiam per creaturas irrationales, specialiter tamen excellentes, & in quibus divinum numen specialiter eluceat, vel resideat: ut per cœlum, & terram; per Elementa Dei. Sicut juravit Moyses Deut. 3. & 4. *Testes invoco cœlum, & terram.* Et Christus apud Matt. c. 5. prohibens supervacanea juramenta dicit: *non jurandum per cœlum, quia thronus Dei est; neque per terram, quia scabellum est pedum ejus; neque per Hierosolimam, quia est civitas magni Regis.* Et Matth. 25. *Quicunque juraverit in templo, jurat in illo, & in eo, qui habitat in ipso. Et qui jurat in cœlo, jurat in throno Dei, & in eo, qui sedet super eum*, videlicet potentiam suam clariùs demonstrando. Quòd si quis juret per creaturas ignobiles, & viles in testimonium inductas, censebitur juramentum jocosum, seu illusorium: ut *juro per has paleas*: teste Navarr. *c.* 12. *n.* 5. Nisi aliter esset jurantis intentio, vel expressè addatur relatio ad Deum, ut *Juro per hunc Ignem Dei*: Quia sic Deus invocatur conditor ejus, ait Sylv. V. *Juramentum* 1. *q.* 4. Sanch. *lib.* 3. *c.* 2. *n.* 10. 4. Juratur etiam per creaturas Dei per execrationes invocando scilicet Deum, ut judicium suum, vel vindictam in nos ipsos, vel alias creaturas ad nos pertinentes specialiter exerceat, nisi verum sit, quod dicimus, ut *Deus me puniat, &c.* De his verò infra. Non ergo juramentum, sed blasphemia est, & idololatria jurare per ullas creaturas, absolutè tanquam infallibiles testes veritatis, & constituendo in eis finem juramenti: blasphemia quidem ex parte intellectus perfectionem Dei propriam, scilicet infallibilem veritatem tribuendo creaturæ, idololatria verò ex parte voluntatis, hoc ipso facto Divinum quendam cultum creaturæ deferendo. Idque multò maximè verum est de juramentis per ipsos falsos deos, vel idola: atque hac ratione in jure Canonico diversis locis etiam sub excommunicatione prohibetur fidelibus jurare per creaturas, nimirum (ut rectè explicant *Suar. Sanc. alii*) tanquam Deos more gentium. Unde tale juramentum ex virtute Religionis nullam prorsus obligationem parit per se loquendo, sed tantùm per accidens ob erroneam conscientiam, quòd putent se jurare per aliquem verum Deum: quo errore deposito, cessabit obligatio juramenti ex virtute Religionis, etsi in ejusmodi pactis juratis aliàs honestis, & licitis possit manere obligatio Justitiæ, & veritatis, ut ex commun. docent *Laym. Sanch.* alii contra Innocent. Abbat. & alios Canonistas *in cap. Et si Christus de jurejurando*, ubi ajunt, etiam Christianum per falsos deos jurantem juramento obligari: falsum est, nisi accedat conscientia erronea juris, vel facti. Cæterùm nostra hic explicandæ sunt aliquot.

Juramenti formulæ ambiguæ.

8 I. QUid censendum de usitatissima Germanorum formula jurandi: *Auff mein Ayd, bey meinem Ayd*, quasi dicant, *per meum juramentum*, aut *volo dictum meum Juramentum esse.* Tractat solus, quem sciam, Germanus Doctor Layman. *Lib.* 4. *tract.* 3. *cap.* 2. Et post ipsum Gobat *cit. cas.* 25. *n.* 488. atque ita resolvunt: hæc verba sine dubio juramenta, si quis ea proferat animo, & intentione per illa jurandi; quia ad verum juramentum, si animus, & intentio jurandi adsit, sufficit solùm verbum *juro*, ut supra dictum: plus autem est dicere, *Auff mein Ayd.* II. Etiam sine dubio erit verum juramentum, quando ea verba exiguntur, & proferuntur in foro judiciali: ut quando Judex dicit, *Schwere, Sag, oder gelobe an auff dein ayd*, id est, *jura, dicas, vel promittas juratus*: si alter annuat, & dicat, omnino censebitur jurare: Quia hæc est judicis intentio verum juramentum exigentis, juxta regulam traditam à Sanchez *lib. de Juram. cap.* 2. *num.* 4. III. Ea verba etiam in vulgari sermone extra Judicium, si deliberatè, & serio proferantur, plerumque juramentum continent, quia juxta aliam regulam traditam a *Sanch. cit. n.* 1. ad juramentum sufficit, velle usurpare verba eo sensu, quo communi aliorum jurantium consuetudine usurpari solent: atqui communis apud Germanos consuetudo est, maxime in judiciis, ut illa formula verborum pro juramento usurpetur; ergo deliberatè, & serio ea proferens verè jurasse, & falsò perjurasse, præsumendus est, nisi de alia usurpandi intentione constet. Nam IV. Sensus eorum verborum *Auff mein Ayd*, potest esse: *tam certò esto dictum*, ... *prom.ssum*, *ac si juratum sit*, adeo ut non adsit intentio actu jurandi; sed habendi dictum, vel promissum instar juramenti, quo sensu etiam quandoque exigi solet: *Gelobe an an Ayd Statt*, & tunc non est juramentum, sicut secretum extra confessionem commissum, & acceptatum instar sigilli sacramentalis, si ipsa non sit sigillum sacramentale, ac proinde talia juramenta non inducunt obligationem Virtutis Religionis, sed solùm fidelitatis, & justitiæ. Ita fere *Layman cit.*

II. Formula jurandi per interpositionem fidei, & honoris, non sunt juramentum, secundùm *communem DD. apud Sanch. contra Canonistas.* Ratio est: Quia hic non intelligitur Fides divina, per quam sine dubio verè juratur, sed intelligitur fides, vel fidelitas humana, quæ ex vi verborum, vel loquendi consuetudine, nec ad Deum refertur, nec invocationem divini testimonii continet, nisi tali esset proferentis expressa intentio, prout explicat Cajet. citat. dicens: *Qui enim dicit, per fidem meam hoc faciam, non de fide theologica sed morali loquitur, hoc est, fidelitate, & perinde est, ac si diceret: ita hoc faciam, sicut fidelis sum, aut haberi volo; se ipsum ergo offert in testem, non Deum: Sicut Reges promittentes in fide regia non jurant, sed propriam excellentem dignitatem adferunt ad confirmationem.* Hæc Cajetanus. Similiter ergo neq; juramentum erit dicere per fidem suam, cum quocumque addito excellentiæ humanæ: ut apud Nobiles: *Bey unsern Adelichen Ehren und Treu*: Apud milites: *bey Cavalier glauben.* Apud Magnates: *bey unsern Koniglichen, Furstlichen, Graffichen Treuen*: Quia licèt ejusmodi juramenta non sint, nec ex virtute Religionis obligent, obligant tamen ex virtute Fidelitatis, aut justitiæ, & eo graviùs, quo major excellentiæ fides interponitur, & quoad personam Principes, ac illustres in foro externo tanquam juramenta accipiuntur. Idem dicendum de juramento in fide, vel per fidem boni Christiani, Religiosi, Sacerdotis: Quia nec ibi intelligitur similiter Fides divina Christiana, quam Christianus, Religiosus, Sacerdos profitetur; sed fides moralis, ac fidelitas quæ maximè deceat Christianum, Religiosum, Sacerdotem, ut cum aliis docet Sanch. *cit. c.* 2. *num.* 32. Idemque dicendum de omnibus similibus per fidem jurandi formulis, sive per modum attestationis: ut, quam verè sum honestus, fidelis, nobilis, Christianus, Religiosus, Sacerdos, &c. Sive per modum execrationis: ut, non sim honestus, nobilis, Christianus, Sacerdos: sim, vel habear perfidus, hæreticus, &c. Non enim est vera execratio, vel invocatio divini judicii ad hæc, sed est solùm permissio: quasi dicatur, Habeas me pro tali, nisi verum sit, quod dico. Sicut non esset juramentum, si dicas alteri: Occide me, nasum, ambas aures detrunca, nisi verum dicam.

III. Formula jurandi per interpositionem Fidei Sacerdotalis, seu per fidem, dignitatem, consecrationem sacerdotalem, &c. magis ambigua est. Et si quidem per illa juretur, ut ad Deum relata, quatenus scilicet ad Dei ministerium specialiter spectant, absque dubio erit verum juramentum; quòd si verò juretur per illa absolutè, quatenus talem dignitatem creatam humanam constituunt, absolutè dicendum, non esse vera juramenta cum Theologis: quia ipsum Jus Canonicum expressè à juramento distinguit, prohibens Episcopos, & Presbyteros passim more laicorum jurare: *c. si quis Presbyter* 2. *q.* 4. *Laicus* (quo cum Presbyter controversiam habet) *per Juramentum, si necesse, se purget: Presbyter verò vice Juramenti per sanctam consecrationem interrogetur: quia sacerdotes ex levi causa jurare non debent,*

debent. Manus enim, per quam Corpus, & Sanguis Christi conficitur Juramento polluatur? absit. Ubi expresse dicitur, interrogationem per consecrationem non exactionem juramenti propriè dicti: Est ergo exactio fidei præstandæ, vel veritatis dicendæ, sicut Sacerdotem consecratum decet, *Bey ihren Geistlichen VVorden und Ehren*. Nihilominùs tamen utrinque vim aliquam Religionis, aut saltem majoris obligationis tribuit, quàm fit fidei merè humanæ, ut *cap. ad aures, de his, quæ fiunt*, ubi decernitur, ut electio ob laicorum terrorem facta irrita censeatur, nisi juramento, vel fide interposita confirmata sit, vide *Layman cit.*

IV. Formula illa jurandi: *In veritate sic est*, non est juramentum, secundùm *communem DD. cit.* Est enim simplex assertio, seu protestatio hominis vera loquentis, sicuti si dicas: Vere res ita se habet, ut narro. Aliud, & maximè juramentum esset, si vel expressè addatur, vel intelligatur veritas divina; ut in veritate Dei, in veritate Christi. Aut si ex conscientia erronea aliquis ea verba, vel alia æquè vera juramenta continere crederet. Similiter nec juramentum continet per se illa formula: In conscientia mea, per conscientiam meam &c. si sensus solùm fit, hoc, quod dico, sentio in conscientia mea, dictat mihi mea conscientia. *Sot. Ledes. Less. Sanch cit.* At verò jurate per animam, vel in animam, vulgò: *Auff mein Seel, bey meiner Seel*, vi verborum ordinariè est verum juramentum, aut enim juratur per modum attestationis per animam, quatenùs est perfecta creatura Dei, in qua specialissimè divinum Numen, atque imago Sanctissimæ Trinitatis elucet, & sic est verum juramentum cum indirecta invocatione divini testimonii, aut juratur per modum exerationis per animam, ut sensus sit: pereat anima mea, nisi verum sit, & sic iterùm est juramentum execratorium, & implicita invocatio divini judicii in testimonium veritatis. Ita post *Baldum, & alios Sanch. c. 32. nu. 29.* Jurare autem in animam, vel super animam specialem modum execrationis exprimit, nimirùm, nisi hoc verum sit, sit super animam meam, anima mea Deo respondeat, satisfaciat, luat, & rursus est eadem ratio juramenti, & invocationis divini judicii in testimonium veritatis. In quibus tamen omnibus requiritur deliberatio, & voluntas jurandi juxta dicta à principio; his enim formulis passim utuntur homines ex mala consuetudine, joco, levitate, mera loquacitate absque ulla cogitatione juramenti. Insuper quia in praxi sæpè difficile est discernere, an tales formulæ verum juramentum contineant, ipsæ formulæ cùm innumeræ, & diversissimè sint, ideo pro Confessarus statuuntur utiliter aliquot universales, & claræ

REGULÆ.

9 I. PEr quæcumque verba etiam expressum juramentum continentia juretur, in foro conscientiæ omninò semper attendenda est mens, & intentio jurandi ad dignoscendum, an verè juraverit, nec ne. Aut enim positivè quis intendit invocare Deum in testem, aut positivè noluit invocare Deum, aut negativè se habens, vel ignorans præscindit ab invocatione Dei. Si *primum*: certum semper est juramentum. Si *secundum*: certò non est juramentum in foro conscientiæ, sed tantùm mendacium, si falsum sic asseruit. Si *tertium*: iterùm non est juramentum, quia eo ipso Deus non invocatur, ut testis, alioquin semper jurarent, & sæpissimè perjurarent, qui ad singula ferè verba effutiunt illud suum. *Per Deum: per Sacramentum* &c. Unde Confessarius audiens pœnitentem falsò jurasse se accusantem, non statim perjurasse censere debet, sed interrogare, an intenderit Deum invocare in testem, & quidem falsitatis; & longè sæpissimè deprehendet, non fuisse perjuria, sed tantùm mendacia ex materia sua dijudicanda, aliquando officiosa, aliquando jocosa, & sic venialia; aliquando perniciosa in nocumentum tertii, eaque ex genere suo mortalia. Loquimur in foro conscientiæ; nam in foro externo judicantur secundùm allegata, & probata.

II. Qui verba verum juramentum non significantia, v. g. *verè, in veritate, per fidem meam &c.* profert, at tamen per illa intenderet verè jurare, & verum juramentum facere, utique verum juramentum faciet in foro conscientiæ, dummodo sciat, quid sit jurare, nimirùm ipsum Deum in testem sui dicti, vel promissi invocare, si enim id sciens intendat verè jurare, implicitè saltem jam vult jurare, & defacto invocat Deum in testem, etsi id verba expressè non significent; at verò si talis nesciat, quid sit jurare, prout sæpissimè nesciunt rudiores, rustici, pueri &c. non efficitur juramentum. Ratio manifesta est, quia essentia juramenti non potest consistere sine aliqua invocatione Divini Numinis in testem: Atqui hic nulla est invocatio Divini Numinis in testem; non ex vi verborum, ut supponitur, neque ex intentione proferentis, qui enim ignorat, jurando invocari Deum in testem, quomodò potest velle Deum invocare, cùm nihil sit volitum, nisi cognitum?

III. Qui jurat per creaturas, aut sistit in creaturis tamquam testibus infallibilibus, sic blasphemia est, non juramentum, ut dictum: aut sistit in creatura tamquam teste veritatis, sed fallibili, & sic testimonium tantùm est, non Juramentum, quia sic nullo modo, nec implicitè invocatur Deus: aut non sistit in creatura, sed ulteriùs tendit in Deum, atque illas, aut aliquid Dei, in quo majestas Dei specialiter elucet, in testes veritatis invocat, & jam verum juramentum est, ut ex prædictis constat. Ad hoc autem discernendum, alia traditur *Regula*.

IV. Quoties juratur per aliquam creaturam, quæ aliquam insignem habet dignitatem, & excellentiam à Deo, & in qua peculiari quodam modò in nobis excitatur memoria Dei, vel attributorum ejus, tunc fit relatio ad Deum, adeòque verum est juramentum, secus si non ita. Vides jam hac regula universali regulari omnia exempla allata hoc toto §. Si enim jures per Evangelia, Sanctos, Templa, Altaria &c. per cœlos, elementa &c. verè juras. Secùs, si jures per tuam barbam, annulum, equum &c. Similiter si Clericus habitu clericali indutus jurat per hunc habitum, juramentum est, quia specialiter fit relatio ad Deum, ejusque memoria excitatur; secùs, si laicus juret per suam vestem. Et sic de cæteris.

§. III. *Juramenta assertoria, & promissoria.*

I. JUramentum *assertorium* est invocatio Divini Numinis ad faciendam fidem de veritate sui dicti, de actione præsenti, & præterita contingenti, quod dupliciter: primò de veritate ipsius actionis præsentis, vel præteritæ propriæ ipsius jurantis, ut juro me credere in Deum: juro me interfuisse Sacro. Secundò solùm de notitia actionis præsentis, vel præteritæ, ut dum quis jurat de actione alterius facta, ut juro, quod Petrus non occiderit Paulum, sensus est: juro me scire, vel certò credere non fecisse. Unde in judicio reus juramento se purgans, debet jurare de veritate ipsius actionis, se scilicet tale crimen non commisisse, testes verò ad ejus innocentiam probandam producti (vel è contrà ad ejus crimen demonstrandum) solùm jurant de veritate suæ notitiæ, vel credulitatis, se nimirùm nosse, vel certo existimare, ipsum esse innocentem, vel è contrà criminosum. Et hac ratione juramentum assertorium etiam extendit se ad actionem alterius futuram: v. gr. juro Cæsarem in bellum profecturum, sensus est, se certam, vel probabilem notitiam habere de profectione Cæsaris. Unde si præter jurantis intentionem profectio illa non sequatur, non erit perjurus, quia non juravit immediatè de veritate istius actionis, sed de sua credulitate, vel notitia, quam tunc verè habuit. 10

II. Juramentum *promissorium* est invocatio Divini Numinis ad faciendam fidem de actione propria futura, ut, juro me Religionem ingressurum, non ampliùs lusurum &c. hoc juramentum promissorium semper includit etiam assertorium de veritate præsenti, se nimirum in præsenti verè habere volutatem tale opus faciendi, & insuper re ipsa facturum. Dupliciter talis Deum invocat. 1. Ut testem veritatis præsentis, se nimirum habere voluntatem tale opus faciendi. 2. Ut fidejussorem veritatis futuræ, quòd illud opus re ipsa ab eo faciendum sit. Quare perjurium promissorium earens utraque veritate, duplo gravius est peccatum, quàm assertorium solùm, quantùm est contra virtutem Religionis, ut notat Suar. *l. 1. de juram. c. 8.* Unde ulteriùs, si quis solùm intenderet jurare, se nunc habere voluntatem, seu propositum tale opus faciendi, hac v. g. forma: Juro me nūc velle hoc facere, esset solùm juramentum assertorium præsentis propositi, ad cujus veritatem sufficeret veritas præsentis propositi, etiamsi illud posteà mutaret, prout etiam mutare liceret. Verùm id rariùs contingit, & vix præsumendum est in praxi, præsertim in confessionali, sic enim quodvis juramentum promissorium, ejusq; obligatio facilè eludi posset, dicendo, se solùm jurasse de præsenti voluntate, vel proposito aliquid faciendi, non autem re ipsa facturum esse. 11

III. Duplex autem est juramentum promissorium: unum *absolutum*, simplex per se stans, quo quis absolutè jurat, se aliquid facturum, vel omissurum, sine ulla promissione, vel pacto erga alterum: v. gr. juro me Religionem ingressurum, talem pecuniam pauperibus daturum, non bibiturum vinum &c. Quò etiam spectant juramenta comminatoria, quibus alteri pœna commetita comminatur: non enim ibi sit promissio, vel pactum, saltem non acceptatur; & hoc juramentum continet unam simplicem obligationem verum faciendi aliquando suum dictum, vel propositum ex virtute Religionis tantùm, ob reverentiam scilicet Di-

Divini Nominis in testimonium invocati, juxta Præceptum Dei: *Non assumes, &c.* Levit. 19. *Non perjurabis in Nomine meo, nec polluets Nomen Dei tui.* Nulla autem est hic annexa obligatio ex virtute Fidelitatis, & Justitiæ. Unde patet, in juramentis separari posse obligationem ex virtute Religionis, & obligationem ex virtute Fidelitatis, & Justitiæ.

IV. *Alterum* est juramentum *confirmatorium* promissionis factæ alteri determinatè: Idque tripliciter. 1. Juramentum confirmatorium promissionis factæ ipsi Deo tantùm, & dicitur *votum juratum*, & duplicem obligationem habet ex virtute Religionis: unam ex vi promissionis factæ Deo, seu voti fideliter reddendi; alteram ex vi Divini Nominis in testimonium, & confirmationem illius promissionis invocati, seu juramenti; consequenter talis juramenti prævaricatio duplicem quoque malitiam habet contra virtutem Religionis, unam infidelitatis erga Deum; alteram perjurii, & nominis Dei in vanum assumpti. 2. Juramentum confirmatorium promissionis factæ homini tantùm, dicitur *pactum juratum*, & duplicem obligationem habet; unam ex virtute Religionis, ex vi juramenti, seu Divini Nominis in testimonium invocati; alteram ex virtute Fidelitatis, & Justitiæ erga alterum promissarium, quia promissio cadit in debitum, consequenter ejus prævaricatio duplicem similiter malitiam continet, & perjurii contra Religionem, & infidelitatis, ac injustitiæ. 3. Juramentum confirmatorium promissionis factæ Deo, & homini determinatè simul, dicitur *votum cum pacto juratum*: ut, cùm quis cum juramento vovet, & promittit Deo se tali determinato pauperi id scienti, & acceptanti talem eleemosynam daturum, alimenta præbiturum, &c. & continet triplicem obligationem, duas ex virtute Religionis, scilicet ex vi voti, & juramenti, ut in primo casu; tertiam ex virtute Fidelitatis, & Justitiæ erga illum pauperem, ut in secundo casu: consequenter talis juramenti prævaricatio triplicem quoque continet malitiam oppositam infidelitatis, & perjurii erga Deum, & infidelitatis, ac injustitiæ erga alterum pauperem. Ubi nota obiter infidelitatem, & injustitiam erga proximum censeri pro una moraliter malitia, etsi speculativè, & reipsa distinctæ sint: infidelitas enim dicitur, quatenùs promissum violat, injustitia autem, quatenùs alteri debitum non reddit ejusque jus lędit, quia utraque necessario, & inseparabiliter connexa est. Atque hæ divisiones in praxi valde notandæ.

§. IV. *Juramenta simplicia, & execratoria.*

12 Juramenta alia dicuntur simplicia, seu simpliciter contestatoria, quæ fiunt per simplicem Divini Nominis invocationem, vel contestationem in confirmationem rei assertæ, vel promissæ, prout fit in omnibus ferè hactenùs allatis modis, & formulis. Alia dicuntur juramenta

Execratoria.

13 Et sunt illa, quibus jurans ad fidem faciendam de re aliqua malum imprecatur sibi ipsi, ut aliis ad ipsum specialiter pertinentibus, vel dilectis à Deo veritatis teste, & vindice falsitatis per se, vel per creaturam inferendum, ni verum sit, quod dicit. Differt à juramento simplici assertorio, vel promissorio solùm accidentaliter, & secundùm ampliùs, ut scilicet per juramentum execratorium invocetur Deus, non tantùm ut prima Veritas, & omnis veritatis testis infallibilis, sed etiam ut vindex falsitatis in ipso jurante, vel rebus suis, si falsum dicat, vel fidem violet: potestque fieri triplici formula.

I. Expressè imprecando sibi malum ab ipso Deo: Deus me puniat, perdat, damnet, nunquam mihi Deus parcat, Deus in me partem non habeat, maledictus sim à Deo, &c. olim usitatissima forma fuit: *Hæc faciat mihi Deus, & hæc addat*; modò in jure Canonico consueta forma est. *Ita me Deus adjuvet, & hæc Sancta Evangelia*: Subintelligitur execratio gravissima, scilet: Deus me non adjuvet, si falsum juro. Sic juravit Apostol. 2. *Corinth. 1. Testem Deum invoco in animam meam.* Aliæ vulgares formæ sunt obviæ.

II. Imprecando sibi malum inferendum à Creatura, subintelligendo tamen, ac intendendo permissionem Dei vindicis, ut diabolus me rapiat, in mille partes laceret, fulmine peream, sacer ignis me invadat. Sic juravit David Psalm. 7. *Si reddidi retribuentibus mihi mala, decidam meritò ab inimicis meis inanis.* Ubi eleganter D. Aug. *Jurare videtur per execrationem, quod est gravissimum jurisjurandi genus: cùm homo dicit, si illud feci, illud patiar.*

III. Imprecando sibi malum absolutè, semper tamen intelligendo, ac intendendo permissionem Dei (quòd si enim homo solùm intendat permissionem suam, dicendo: v. gr. suspendar, ambas manus abscinde, &c. si verum non dico, non esse juramentum, jam suprà innui) ut malè peream, non bona morte, vel subitanea moriar, non dignè ampliùs communicem, non vivam usque in crastinum, non movear hinc, non hinc abibo vivus, ardeam in inferno &c.

IV. Huc spectat modus jurandi, per vitam, per manus, per barbam suam, aut alterius ad ipsum specialiter pertinentis: v. g. Patris, Principis, Cæsaris &c. sensus enim est execratorius, pereat vita, salus, anima mea: Parentis, Cæsaris, si hoc non ita sit. Sic juravit Joseph per salutem Pharaonis, *Gen. 43.* Et olim Christiani per salutem Cæsaris jurare solebat: ut refert Tertullian. Sic quoque juravit Apost. 2. *Corinth. 1.* Eademque ratione Christus monuit *Matth. 5.* non temerè jurandum per proprium caput dicens: *neque per caput tuum juraveris: quia non potes unum capillum album facere, aut nigrum.* Universaliter neque juramento execratorio debet quis malum imprecari, aut sibi ipsi juranti, aut personis, vel rebus ad ipsum specialiter pertinentibus, aut saltem valde dilectis, & talis mali capacibus. Non est ergo juramentum, sed maledictum jurando alteri ad se non pertinenti malum imprecari: ut si adversario dicas: Diabolus te rapiat, nisi verum dicam. Nec juramentum, sed blasphemia est imprecari malum ipsi Deo, Angelis, vel Sanctis, qui talis mali incapaces sunt, ut suprà jam notatum est. Nec juramentum est malum imprecari dæmoni, quia non specialiter *noster*, sed hostis, & adversarius est. Denique ipso juramento execratorio imprecando nobis, vel aliis mala, implicitè, & consecutivè intendimus nos, vel alios honorare, ut intuenti patet.

Solemnia.

Juramenta iterùm alia sunt simplicia, vel communia, 14
quę fiunt forma communi, & placita jurandi; aliæ sunt juramenta solemnia, quæ fiunt forma aliqua, & ritu solemni ex pręscripto juris. In veteri lege fuere varii: manus levatio, *Gen. 14.* Transitus per duas partes divisæ victimæ *Jerem. 34.* Positio manus sub femore exigentis juramentum *Gen. 24. & 47.* ad significandum juramentum fieri in fide Messiæ, qui in lumbis Patriarcharum continebatur. Modò verò ritus jurandi solemnes sunt in foro Ecclesiastico tactus Sacrosancti Evangelii; & in causis gravissimis etiam Sacrosanctæ Eucharistiæ cum forma consueta: *Sic me Deus adjuvet.* In foro verò civili ritus jurandi est: aut tangere sceptrū, ut signum potestatis à Deo traditę cum forma: *Ich gelobe an auff mein Ayd.* Aut erectio priorum digitorum cum forma. *Ich Schwere zu Gott ein Ayd.* Et hinc DD. communiter cum Sylvest. *verb. jurament. qu. 1.* Triplex distinguunt juramentum: *verbale tantùm, reale tantùm, & mixtum ex utroque.*

Juramentum verbale tantùm est, quod fit solùm per verba divini Numinis contestationem significantia, de quibus late §. 1. *Juramentum reale tantùm*, quod fit sola actione, vel ritu aliquo juramentum significante, v. g. ad alterius juramentum exigentis intentionem, digitos elevando, Evangelium, vel Crucem tangendo; qua ratione non solùm muti necessariò jurant, sed etiam alii verè jurare censentur. *Juramentum mixtum*, seu verbale, & reale simul, quod in jure vocatur corporale, est, quod præter verba etiam actionem corporalem juramentum exprimentem adhibet, ut in exemplis allatis. Requiritur autem præter verba juramentum sufficienter significantia ejusmodi actio corporalis, ut majori cum deliberatione, reverentia, & timore juramentum præstetur. Unde & obligatio juramenti sic pręstiti crescit, & violatio multùm aggravatur, majoremque pęnam meretur, uti notavit S. Aug. *Ep. 154.* dicens: *quando id, per quod juratur, magis sanctum est, tantò magis est pęnale perjurium.* Et S. Th. *cit. 2. 2. q. 89. a. 3. ad 2. Gravius est, si quis juret solemniter per Evāgelium, quàm si per Deum in communi sermone, tum propter scandalum, tum propter majorē deliberationē.*

Judicialia

Juramenta dicuntur, quę in judiciis pręstantur, & sunt 15
triplicis generis. I. *Juramentum calumniæ*, quod in principio litis alterutrius partis Judex referre debet actori, ut juret, non calumniandi animo litem se movisse, sed existimando se bonam causam habere: reo verò, ut juret, quòd petente bona instantia ad resistendum auctori suo jus habere, *lib. 2. C. de jurejur. propter calumniam*: ubi utrinque juratur assertoriè de credulitate, & opinione sua tantùm, non de ipsa actione controversa, quippe primùm per Judicem excutienda. II. *Juramentum in litem*: idque triplex. 1. Juramentum veritatis, seu verę ęstimationis rei, quo scilicet juratur de vera quantitate, vel valore rei amissæ, vel dolo alterius. 2. Juramentum affectionis, quo juratur de pretio rei amissę per alterum, sibi valde charę, vel inutilis quoad suam privatam affectionem, sè scilicet tanti æstimasse, tanti nulli daturum fuisse &c. 3. Juramentū super interesse singulare, quo jurat quis de damno emergēte, vel lucro cēssāte

ex

ea injusta detentione rei suæ, per alterum causata. III. Tertium est *Juramentum litis decisivum*, quo deficiente probatione, vel testimonio, juratur de innocentia alterius partis, idque in causis criminalibus dicitur juramentum purgatorium: in causis autem civilibus vocatur juramentum suppletorium probationis: idque rursus duplex, necessarium, & voluntarium.

Necessaria, & voluntaria.

16 GEneraliter *necessarium* est, quod à jure, vel Superiore defertur, puta ad fidei professionem, ad subjectionem, & obedientiam præstandam, vel in judicio ad criminis probationem, litis decisionem, &c. *Voluntarium* verò, quod in, vel extra judicium, sponte suscipitur; adeoque minùs obligat, quàm illud per se loquendo, cæteris paribus. Sed specialius: judiciale juramentum necessarium dicitur, quod in causa dubia, ob inopiam plenæ probationis, à judice defertur, sive ex officio, sive ad instantiam partis, & dicitur necessarium, tum quia Judex quandoque deferre cogitur ex officio, cùm aliter lis dirimi, & partes componi nequeant; tum quia delatum recusari non potest absque justa causa, qualis est præcedens sufficiens probatio, ignorantia, vel oblivio probabilis allegata. Hoc juramentum necessarium ad probandam innocentiam, ordinarie Judex deferre debet reo, non actori, quia nimirùm promptiora sunt jura ad absolvendum, quàm ad condemnandum; alioquin si actori passim permittatur jurare contra alterius innocentiam, grave esset periculum subversionis, cùm homines callidi, & malitiosi eadem facilitate, qua calumniantur, etiam perjurare possent: numquam autem licet utrique parti deferre juramentum decisivum litis; tum quia una pars induceretur ad perjurium, & eo ipso, quo utraque pars juraret, æquales manerent partes, & sic lis non decideretur. Juramentum judiciale *voluntarium* dicitur, quod in judicio, Judice nec deferente, nec approbante, fit, & sic delatum ab altera parte, simpliciter recusari potest, æquè ac si fieret extra judicium; si tamen spontè suscipiatur, reo juramenti exceptionem, actori verò jurandi actionem tribuit, prout juribus allegatis, videre potes apud Laym. *cit. c.* 5. Quod si autem in judicio, juramentum à parte parti deferatur, Judice approbante, tunc fit quasi necessarium, & is, cui delatum est, nenecessariò jurare debet, aut juramentum delatori referre, alioquin lis contra ipsum, velut devictum, decisa erit. Nam ut dicitur *l.* 38 *ff* de jurejur. *manifestæ turpitudinis, & confessionis est, nolle jurare, nec jusjurandum referre.* Is autem dicitur juramentum deferre, qui primus alteri offert, ut juret: hic si nolit jurare, sed offerat adversario, qui priùs obtulit, dicitur referre,

SECTIO II.

Juramenti validi conditiones, materia, & obligatio.

SUMMARIUM.

17 *Juramentum promissorium, ut sit validum, & obligatorium, essentialiter debet esse, I.* liberè *perfectè. II. cum intentione Deum invocandi, & se obligandi. III. non item implendi.* usque ad 20. *Unde*

20 *Jneamentum ex errore, vel dolo, sive antecedenti, sive concomitante, circa ipsam rei substantiam, invalidum est.*

21 *Secus si error, vel dolus solùm sit circa qualitatem, vel circumstantiam accidentalem.* & 22.

23 *Juramentum quovis metu, etiam gravi, & injusto extortum, validum est, & obligatorium.*

24 *Juramentum etiam ob injuriam alterius factum obligat.*

25 *Non tantùm captivus ad tempus, ex carcere sub Juramento reversionis dimissus.* usque ad 28.

28 *Sed probabilius etiam, qui Tyranno jurat redire in injustum carcerem, cum prævisio mortis periculo, redire obligatur.* usque ad 31.

31 *Juramentum, ut valeat, debet esse de re honesta, & licita.*

32 *Unde materia Juramenti Deo facti, necessariò debet esse moraliter bona, majoris boni non impeditiva.*

33 *Ideòque nullum est Juramentum de re omninò indifferenti, ut tali.*

34 *Sicut etiam irrita sunt Juramenta absoluta, vel soli Deo facta de re minùs bona, actu excludente majus bonum, nisi rationabilis causa subsit.*

35 *Ea tamen Juramenta, si actu non excludant majus bonum obligant quidem, tamen pro arbitrio Jurantis mutari possunt in melius.*

36 *Juramentum semel irritum factum, non convalescit.*

37 *Juramentum promissorium homini acceptanti, in utilitatem Ecclesiæ, vel communitatis factum in quavis materia licita, etiam indifferenti, obligat.* & 38.

39 *Juramenta Parentum, Dominorum, ac Dominarum in filios, servos, & ancillas, &c. sæpissimè non sunt Juramenta, nec obligant.* & 40.

41 *Sicut nec Juramenta urbanitatis gratia facta, aut mercatorum, ementium, & vendentium passim fieri consueta.*

42 *De Juramentis non propalandi aliquam specialem artem, distinguendum est*

43 *Juramentum non ludendi, quando obliget, quando non?*

44 *Resolvuntur varia dubia.* usque ad 48.

48 *Juramentum promissorium de re illicita, vel actione prohibita lege aliqua, sub* culpa *obligante, nullum est.*

49 *Quæ, vel quando leges aliquam actionem sub culpa prohibeant, vel infirment?* & 50. *ideòque,*

51 *Universaliter Juramentum contra leges aliquid prohibentes, non valet: valet verò Juramentum contra leges permittentes tantùm.*

52 *Quando Juramentum additum contractui irrito valeat, quando non?* & 53.

54 *Jucamentum promissorium, etsi ex parte actus illicitè, & peccaminosè factum, si tamen sit de re aliàs licita, valet: unde*

55 *Resolvuntur varii casus.* usque ad 59.

59 *Juramentum promissorium obligat sub mortali ex genere suo.*

60 *Cujoscumq; jueameati obligatio unde, quę & quotuplex?*

61 *Quando obligent in foro externo, quando non?* usq; ad 65.

65 *Juramenti promissorii obligatio principalis ex virtute Religionis personalis, non transit ad hæredes, benè autem obligatio ex virtute justitiæ.*

66 *Resolvuntur varii casus.* usque ad 70.

70 *Juramenta in dubio, qualiter interpretanda?*

71 *Eaempla, & casus varii.* usque ad 74.

74 *Juramentum sortitur conditiones, & qualitates actus, cui adjicitur.* & 75.

76 *Juramenti promissorii conditiones subintellectæ sunt.* I. si potuero. *&* 77.

78 II. Salvo jure, & auctoritate Superioris.

79 III. Si is, in cujus gratiam juratum est, voluerit acceptare, aut nisi remittat. *usque ad* 81.

81 IV. Si res in eodem statu permanserit, seu notabiliter mutata non fuerit, &

82 V. Si alter quoque promissis steterit.

83 *Casus.*

JAm suprà patuit Juramenti assertorii materiam, esse actionem præteritam, vel præsentem propriam, aut alienæ notitiam, seu credulitatem, adeòque nullum alium valorem, vel obligationem habet, præter veritatem; de qua latè *sect. seq.* juramenti autem promissorii materia est actio, vel omissio futura jurantis, ideòque valorem requirit, & obligationem inducit; ad quam varia requiruntur, tam ex parte jurantis, quàm ex parte materiæ. Quoad requisita ex parte jurantis esto

ASSERTIO III.

JUramentum promissorium, ad hoc, ut validum, & obligatorium sit, essentialiter debet esse voluntarium, ac liberum perfectè cū intentione, & Deum invocandi, & sese obligandi: non item implendi promissum, nisi solùm, ut licitum sit, Omnes.

§. I. Essentialiter debet esse liberum perfectè &c.

I. LIbertate nimirùm perfecta, qualis sufficeret ad peccatum mortale, cùm enim juramenti obligatio gravissima sit, & sub mortali, consequens est, ad ejus valorem, & obligationem requiri tantam deliberationem, & libertatem, qualis sufficit, & requiritur ad peccatum mortale. Qualiter autem hæc libertas stet, vel non stet cum errore, metu, injuria, &c. latiùs explicandum erit mox *§§. sequentib.* 17

Hoc ipso tamen jam resoluta manet alia quæstio, quisnam possit validè jurare? nam jure naturæ, jurare potest omnis adultus ratione utens, deliberationis capax, propria, vel alterius libera potestate legitimè utens, ut sunt procuratores, &c. Excluduntur solùm pueri ante usum rationis, amentes, simplices instar amentium, & plenè ebrii, quorum, quia deliberationis capaces non sunt, ipso naturali jure invalida sunt quæcunque juramenta: jure autem positivo, etiam excluduntur impuberes omnes, & notorii perjurii.

II. *Cùm intentione, & Deum invocandi,* (hoc enim essen-

tialiter inesse omni jurameoto, jam constat ex *sect.5.*) *& sese obligandi.* Etiamsi enim quis juret cum intentione Deum in testem invocandi, absque tamen intentione se se obligandi ad aliquid præstandum, nimirùm positivè uolens se eo juramento obligare ad implendum promissum, juramentum nullum est. Cùm enim hæc obligatio necessariò sequatur naturam juramenti promissorii, eo ipso, quo quis jurat, ita tamen, ut indè non maneat obligatus, destruit naturam jurameoti: nec consequenter inde per se obligatur: sicut quia naturam matrimonii necessariò sequitur obligatio cohabitandi, debitum reddendi, vel fidem servandi, eò ipso, quo quis contrahit matrimonium, exclusa obligatione, debitum reddendi, vel fidem servandi, destrueret naturam, & essentiam Matrimonii, nec consequenter ligaretur in foro conscientiæ, ut dicitur suo loco.

19 III. ***Non item intentio implendi promissum*** requiritur ad valorem juramenti, sed tantùm, ut licitum sit. Unde si quis juret, cum intentione jurandi, & se se obligandi, absque sola intentione implendi promissum, juramentum validum esset, & obligatorium, etsi graviter illicitum, de quo infrà. ***Ratio***, quia de essentia juramenti est solùm obligatio implendi, non autem actu implere, sicut de essentia Matrimonii solùm est obligatio reddendi debitum, non autem actu reddere: consequenter sicut verum est Matrimonium contractum cum intentione se obligandi, ac reddendi, etsi intendat actu non reddere: ita verum est juramentum cum intentione se obligandi ad aliquid præstandum, etsi quis intenderet actu non præstare; quamvis per hoc gravissimè peccaret peccato perjurii contra veritatem juramenti. Vide Suar. *l. 2. de juramento.*

IV. His tribus conditionibus ex parte jurantis positis, validum jam, & obligatorium erit omne juramentum promissorium absolutum, ac per se stans, ac etiam confirmatorium promissionis factæ ipsi Deo: at vero juramentum confirmatorium promissionis factæ homini, ut valeat, & obligatorium sit, requiritur ulteriùs, ut ea promissio à persona, cui fit, acceptetur. Omne enim juramentum promissorium, omnisque promissio tacita includit illam conditionem, ***juro, promitto, obligo me***, si promissione acceptet alter: si secùs, cessat obligatio; Undè qui secum jurat aliquid dare certæ personæ absenti, nullo ejus nomine promissionem acceptante, antequàm ea resciat, & promissionem acceptet, juramentum non obligat, sed revocari liberè potest, nō tantùm, quantùm est ex virtute Justitiæ, ut per se patet, sed etiam, quantùm est ex virtute Religionis, quia tali juramento invocatur Deus, in testimonium promissionis homini faciendę: atque induit conditionem promissionis factę homini, cui accedit: videlicet si ab altero acceptetur. ***Excipe***: nisi promissio jurata facta esset Deo, & homini simul, tunc enim esset simul votum statim à Deo acceptatum, quod proinde revocare ampliùs nefas esset: ***Communis DD. cum Sanch. cit.***

§. II. *Juramentum ex errore, vel dolo.*

JUramentum præstitum, vel ex errore proprio jurantis, vel ex dolo juramentum exigentis, an valeat, & obliget? ita resolutoriè distinguendum est.

20 I. Juramentum promissorium, ut ex errore, vel dolo, sive antecedenter, sive concomitanter, versante circa ipsam substantiam rei juramento promissæ, invalidum est, nullius roboris, ac obligationis. ***Communissima.*** Ratio est, quia ad valorem juramentorum, ac promissionum quarumvis, requiritur essentialiter consensus voluntarius positivus, circa rem juratam, vel promissam: atqui error, vel dolus, non tantùm antecedens, sed etiam concomitans tollit consensum voluntarium positivum, circa rem iuratam, vel promissam, quatenus talem: error quidem, & dolus antecedens omninò reddit involuntarium juramentum, quia aliquis non juraret, nisi erraret, vel dolo induceretur: error autem, vel dolus concomitans, etsi non reddat involuntarium positivè, quia quis adhùc juraret, vel promitteret, etsi non esset error, vel dolus; reddat tamen non voluntarium, seu involuntarium negativè, quia sicut de facto non scit rem esse talem, v. g. annulum aureum; ita de facto non potest velle promittere, vel jurare talem rem dare, cùm nihil possit esse volitum, nisi cognitum: quarè nullum esset juramentum, si jurares alicui donare nummum, vel annulum, aut proprio errore putans, aut alterius dolo persuasus credens esse æneum, cum reverà sit aureus, cùm enim non cognoveris esse aureum, non potuisti velle dare aureum, sed tantùm æneum, quia error, vel dolus versatur circa substantiam rei. Idem est de similibus.

21 Juramentum verò promissorium ex errore, vel dolo, sivè antecedenter, sivè concomitanter, versante solùm circa accidentalem circumstantiam, vel qualitatem rei juramento promissæ validum est, & obligat, nisi relaxetur auctoritate Episcopi, vel consensu ejus, cui juratur. Communis DD. Molina *t. 1. s. 2. d. 139.* Suar. *cit. l. 2. c. 11. n. 11.* Sanch. & Lugo *cit.* Ratio est, quia hic adest consensus substantialis, quem irritare non debet error, vel dolus accidentalis tantum. Sic Israelitæ Josue 9. validè jurarunt, & servare debuerunt Gabaonitis pacem, non obstante dolo accidentali, vel simulatione, quasi de valdè remotis venissent. Excipiendum tamen, nisi accidentalis illa qualitas, vel circumstantia, rei quidem ipsi accidentalis, & extrinseca, tamen à jurante per se principaliter intenta sit, atque secundùm intentionem jurantis; ita fiat intrinseca objectiv, ut nullo modo intendat jurare, vel promittere talem rem; nisi cum tali qualitate, vel circumstantia: v. g. jurat quis ducere Virginem, quam putat esse Nobilem, sicut simpliciter nolit ducere, nisi Nobilem, posteà comperit esse plebejam: item jurat quis alere Studiosum, dotare puellam, putans esse cognatum, vel cognatam; posteà comperit non esse; non tenetur juramento. ***Ratio est***, quia generaliter actus agentium non se extendunt ultra eorum intentionem: & specialiter juramentum non extenditur ultra ea, de quibus jurans cogitavit. Glossa *in c. veniens de jurejur.* DD. citati communiter. Vide de his dicta generatim in materia de actibus humanis, & specialia exempla in materia de Contractibus, & Matrimonio, ac rursùs infrà in Votis. 22

§. III. *Juramentum ex metu*

ETiam gravi, & injustè extortum validum est, & obligat. Exemplum vulgare: Latroni mortem minitanti jurasti, te daturum pecuniam, v. g. centum florenos supposita vera intentione jurandi, & promittendi, nullaque adhibita (hic maximè licita) amphibologia, seu restrictione mentali licita: v. g. dabo, si quid debeo, vel dabo, nisi mihi hoc juramentum relaxetur, &c. per se teneris juramento, secundùm communissimam, & receptissimam sententiam DD. apud meos *cit.* omnes. ***Ratio est***, quia omne juramentum voluntarium non vergens in interitum salutis, sed licitè, & honestè servabile, validum est, & licitum: atqui tale juramentum, in primis simpliciter est voluntarium, cùm metus non tollat voluntarium simpliciter, sed tantùm reddat involuntarium secundùm quid, ut suo loco dictum: deinde etiam non vergit in interitum salutis, sed licitè, & honestè servari potest: ergo &c. Ita expressè habetur *c. si verò de jurejur. c. ad audientiam, de his, quæ vi, metusque causa.* Nec obstat, quod *c. 2. de jurejur.* Pontifex respondeat, Episcopum Laodicensem, ab Arnulpho Comite, rebus suis spoliatum, & jurare compulsum, quod ablata non repeteret, nullius juramenti vinculis posse constringi. Respondit enim Glossa ibidem, juramentum præstitum fuisse de rebus Ecclesiæ non repetendis, quod sine peccato servare non poterat, quia de re illicita, ideòque nullum. Addit rectissimè *Suar. cit.* Etiamsi Episcopus jurasset de rebus suis propriis ablatis non repetendis, juramentum tamen non obstitisset, quominus ad Pontificem pro paterno subsidio, & relaxatione recurreret. Undè hic benè notandum, juramentum, maximè vi injustè extortum, strictissimè esse interpretandum quoad obligationem. Undè I. si jurasti latroni pecuniam dare, solvere teneris, ut dictum est, nisi tibi relaxetur juramentum. At quia hæc ipsa conditio, *nisi relaxetur*, in omni juramento, subintelligitur, si poteris à Superiore dispensationem petere, & sic nihil dare. II. Si relaxationem non petiisti, solvere quidem rursus debes, attamen satisfacis momentanea solutione, ad servandum Deo, & juramento reverentiam, solutumque statim judicio repetere poteris, ut habetur *cit. c. ad audientiam, &c.* Et docet communis DD. cum S. Thom. *q. 94. n. 7.* Ratio, quia ex una parte non jurasti non repetere; ex altera autem parte ipse injustè, & invalidè recipit, cùm nullum jus exigendi, & recipiendi habeat, non enim aliquo ipsius jure, sed sola juramenti tui religione dare debeas, & datione illa momentanea jam satisfecisti: immo potiùs petita relaxatione superioris, nil dare poteras. III. Quid si etiam jurasti, te non repetiturum? teneberis rursus juramento, & civilem actionem instituere non potes; potes tamen instituere actionem criminalem accusando de crimine, ad justam publicam vindictam. Si etiam non accusaturum de crimine jurasses, poteris tamen denunciare, ut ex officio Judex procedat, ut observat Glossa in *cit. c. ad audientiam.* IV. Quid si denique etiam jurasses, te non denunciaturum omnino, sed planè taciturum? tunc juramento non obligaris in casu, quo Judici denunciare necessarium videtur, & judicatur, aut ad publicam aliisque perniciosam latroni injuriam avertendam; aut si ultrò in judicio interrogeris, aut denique denunciatione charitativa ad criminis emendationem. 23

Sed

Sed hæc ex commum ſententia, ob reverentiam divini Nominis, & Sacramenti. Quamvis ſciam, RR. quoſdam non improbabiliter doceret oppoſitum, & ſic jurantem omninò liberare.

§. IV. *Juramentum ob injuriam alterius.*

24 ETiam validè obligat juramentum ob alterius injuriam præſtitum a v. gr. Uſurario nolenti alteri pecuniam mutuare, niſi eum uſura iniqua, decem pro centum florenis, juraſti has uſuras ſolvere; teneris juramento, ſecundùm Omnes. Habetur expreſsè in Jure canon. *in c. 1. & c. debitores de jurejur.* ubi dicitur: *debitores ad ſolvendas uſuras, in quibus ſe obligaverant, cogi non debent: ſi verò de ipſarum ſolutione juraverint, cogendi ſunt Domino reddere juramentum.* Ubi Abbas *n. 3.* hanc Regulam dat: Juramentum obligat, etſi turpitudinem contineat ex parte recipientis, non autem jurantis ſe tenentem; quamvis autem ea tali juramento promiſſorio uſurariò, non oriatur obligatio juſtitiæ erga uſurarium, ſiquidem nullum jus, vel titulum accipiendi uſuras habet: unde nec dominium uſurarum acceptarum acquirit, *c. duas de uſur.* oritur tamen obligatio Religionis erga Deum, ut, quod juratum eſt, re ipſa verum efficiatur, ne nomen Dei, in teſtimonium falſum adductum fuerit, uti optime explicat S. Th. *q. 89. art. 7. ad 3.* Neque id ſolùm verum eſt, quando turpitudo eſt ex parte ſolius uſurarii, non verò jurantis, quippè qui juſtam cauſam neceſſitatis habet conſentiendi, ac etiam jurandi in uſuras, ſed etiam cùm turpitudo aliqua ſe teneret ex parte ipſius jurantis, utpotè, qui ſine cauſa neceſſitatis, ad luxum tantùm conſentit, & jurat uſuras, aut ipſa promiſſione uſurarum, alterum ad mutuandum induxit; etſi enim tunc juramentum fuerit illicitum, non tamen fuit de re illicita; uſuras enim alteri reddere, vi juramenti, non eſt illicitum, & ſine peccato fieri poteſt, ipſique promittenti eſt laudabile, ut cognoſcatur, quantum ſuorum dictorum, ac juramenti fidem habeat. Ita alii cum Suar. *c. 9 n. 7.* Sanch. *l. 3. c. 11. n. 5.* Laym. *cit. c 7.* quamvis contrarium non improbabiliter doceant *Abbas cit. Cajet. Val. alii apud Sanch. cit.*

Ex dictis reſolvendum eſt de captivo, qui dimiſſus ad tempus ex carcere, vel captivitate, juravit, ſe iterùm rediturú, an obligetur juramento ad redeundum etiam cum certo mortis periculo prævi ſo? Pono diſtinctas reſolutiunculas.

25 I. Certum eſt, teneri ob juramentum ſub mortali, ad redeundum, ſi carcer juſtus, vel captivitas juſta ſit, ac etiam mors juſtè inferenda. Ita omnes Theologi, teſte *Suar. de jur. l. 2. c. 10.* Ratio eſt quia juramentum ſortitur naturam, & conditionem actus, cui adjunctum eſt: atqui promiſſio talis juſtè exacta, certò valida, & licita eſt; & cùm ſit de re gravi, ac plurimùm concernente bonum publicum, de ſe obligat graviter: ergo etiam juramentum illi additum, graviter obligabit ſub peccato mortali irreligioſitatis erga Deum, in teſtem invocatum, eſto ex reditu immineat mors juſta, & priùs promerita. *Confir.* à fortiori ea dicendis *n. 4.*

26 II. Certum eſt, obligari ſpeciali titulo juſtitiæ, ſi juramentum præſtitum ſit cuſtodi innocenti; aliàs ſi jurans non rediret, grave damnum, vel fortè etiam talionem indè paſſuro; huic enim indemnem ſervare Juſtitiæ, & fidelitatis opus eſt, & debitum graviſſimum.

27 III. Univerſaliter, ſeu juſtus, ſeu iniuſtus ſit carcer, maximè obligabit juramentum illud, ſi promiſſus juramento reditus, ſerviat pro bono communi, v. g. Religionis Catholicæ, ad avertendum publicum ſcandalum, vel Fidei Catholicæ, contemptum, cùm bono communi poſtponendum ſit bonum privatum: idque maximè interveniente juramento. Atque his caſibus omninò obligat juramentum, ut neque relaxatio ei concedi debeat: ut cum aliis docet Sanch. *cit. c. 11. à num. 25.* Laym. *cit. c. 7. num. 5.*

28 Inſuper, probabilius eſt, etiam eum, qui Tyranno jurat redire in iniuſtum carcerem, cum previſo periculo mortis, alterius graviſſimi mali, ab eo iniuſtè inferendi, obligari iuramento ad redeundum, dummodò illud periculum, dum iurat, ſciat, vel prævideat (ſecus eſſet, ſi poſteà primum competiat, tunc enim ob mutatam circumſtantiam graviſſimá, ceſſaret juramentum,) Ita communis DD. *Tolet. Suar. cit.* aliiſque congeſtis Sanch. Laym. *lib. 4. tr. 3. c. 7.* Ratio eſt, quia & ipſum iuramentum validum, & licitum eſt, quippe ob urgentam cauſam, & iuſtam ratoinem neceſſitatis emiſſum, ut nimirùm captivus iniqua detentione, ac vexatione ad tempus liberetur, & eſt de re licita, & honeſta, cùm talis reditus ſit actus virtutis, nimirùm fortitudinis, patientiæ, magnæ quòque veritatis, ac fidelitatis, ob præcedentem promiſſionem iuratam: ergò eſt materia capax obligationis ex iuramento. *Dein*, qui iurat ſe ex carcere iniuſto non fugiturum, obligatur ex iuramento, etiam eum periculo mortis, dummodò jurans id prævideat, ut ex communi notat *Suar. cit.* ergo ſimiliter obligatur, ſi ſe rediturum juravit, ſiquidem redeundo, reſtituit ſe in ſtatum, in quo anteà fuit.

29 Contrariam tamen negativam docent graves DD. Gloſſa, *Abb. D. Anton. Nav. Silv. Sà alii apud Laym. cit.* eò quod abſque cauſa neceſſitatis, vel publici boni, ſe ad mortem iniquam offerre, ſit opus temeritatis, & repugnet legi Charitatis, tum erga ſe ipſum, tum erga Tyrannum, cui quantumvis parato, materiam peccati, ſine urgente cauſa, de novo adferre non licet; ergo juramentum fuit de re illicita, ideòque irritum: idque etiam mihi, vel hac ratione probabile videtur, quia licet quis jurans prævideret mortem, vix tamen contingere poteſt, ut qui jurat redire, abiens concipiat mortem, ejuſque periculum eo horrore, quo concipiet, quando redibit: quare jam ratione ipſius, mutatur notabilis circumſtantia, conſequenter ceſſabit obligare Juramentum.

30 *Reſpondetur* tamen, reditum ad carcerem, & mortem non eſſe intrinſecè malum, quin juxta cauſa, qualis certe eſt impletio juramenti, & teſtimonii divini invocati, cohoneſtari poſſet. *Deinde* ob id ipſum juramentum exactum eſt, ut ille maior metus, & horror redeuntis excludatur: ſecùs autem eſſet, ſi quis Tyranno non exigenti, ſpontè juraſſet reditum, tunc enim juramentum nullum eſſet: quia eſſet de re illicita, ſcilicet temeraria acceſſio ad mortem, & vera cauſa novi peccati Tyranni, ut habet oppoſita ratio. Et hactenùs de requiſitis ad validum juramentum ex parte jurantis. Nunc quoad requiſita ex parte materiæ, ſeu rei juramento promiſſæ, ſequitur.

ASSERTIO IV.

31 *JUramentum promiſſorium, ut validum, & obligatorium ſit, debet eſſe de re honeſta, & licita, ſaltem non mala moraliter, atque adeò omne juramentum promiſſorium de opere malo mortaliter, vel venialiter, irritum eſt, & nullum immo peccaminoſum, juxta dicenda* Omnes.

Aſſertio habetur ſæpiùs in Jure Canon. c. quando, de jurejur. ubi: *Juramentum inſtitutum non fuit, ut eſſet vinculum iniquitatis*, & regul. 50. in 6. *Non eſt obligatorium contra bonos mores præſtitum juramentum. Et c.* ſi vero *cap.* quamvis de pactis in 6 dicitur: *Juramenta obſervanda eſſe, niſi eorum obſervatio fuerit in interitum ſalutis æternæ.* Quod non tantùm verum eſt de opere malo mortaliter, ſed etiam de peccato veniali, quod etiam ſalutem æternam impedit, & ad mortale diſponit, ut notarunt *Sanch. Suar. cit.* Ratio eſt, quia contradictio eſt aliquem obligari ad rem illicitam faciendam, quæ quia illicita eſt, facienda non eſt. Inſuper graviſſima injuria Dei eſt, Deum invocare in teſtem, & velut Patronum ſuæ iniquitatis, ſive mortalis, ſive venialis, ut non immeritò concludat noſter March. *Trib. t. 2. c. 3. tit. 3. q. 2. dub. 1. regul* 2. Juramentum promiſſorium de re illicita, non tantùm in materia peccati mortalis, uti v. g. fornicandi, &c. ſed etiam in materia peccati venialis, v. g. mentiendi, &c. eſſe peccatum mortale, dummodò deliberatè fiat. Sed de ratione peccati agemus *ſect. ſeq.* Nunc ſermo ſolùm eſt de valore, pro quo diſcernendo, & innumeris caſibus reſolvendis, tradendæ ſunt aliquæ generales regulæ; idque potiſſimum quoad materiam indifferentem, nam nimis manifeſte invalida ſunt juramenta in materia illicita, v. g. adulterandi, occidendi, vindictam injuſtam ſumendi, nunquam inimico ignoſcendi, abominandi, eum nunquam ſalutandi, ad conſpectum, vel colloquium admittendi, & hujuſmodi innumera: immo etiam non raró juramentum non accedendi ad nuptias conſanguinei, vel vicini, factum propter offenſam acceptam, nullum eſt: tunc enim eſt ſpecies vindictæ illicitæ Chriſtianis, ut notat Gobat *Alph. quadruplici caſu 17. n.* 520. ſecùs ſi ex alia cauſa juſta factum fuiſſet.

REGULA I.

32 *MAteria juramenti abſoluti, ut per ſe ſtantis, aut confirmatorii promiſſionis factæ ipſi Deo neceſſariò debet eſſe res honeſta, ac bona moraliter, atque etiam majoris boni non impeditiva.* Omnes. Ratio eſt quia juramentum abſolutum, aut ipſi Deo factum, æquivalet voto: ideoque eaſdem conditiones habere debet, quas habet votum: votum autem eſſentialiter, ut ſuo loco videbimus, debet eſſe de meliori bono: ergo & tale juramentum. Et hinc

33 I. Irritum, & nullum eſt omne tale juramentum de re omnino indifferenti, quatenùs talis eſt: ut ſi jures talem certam veſtem comparare, vel uſurpare etiam: talem domum non intrare, &c. Navar. Tolet. Suar. Sanch. Laym. *cit.* Ratio, quia talis actio omninò indifferens eſt, inutilis, & otioſa: at divini Nominis invocatio non poteſt eſſe vincu-

lum rei inutilis, & otiosæ, quin & injuriam facit divinæ Veritati, qui eam in testem vanitatis invocat super re vana, & otiosa.

Dixi autem *quatenùs talis*: nam si actio ex se, & objecto suo indifferens, referatur ad bonum finem alicujus virtutis, fiet actus virtutis, ideóque capax obligationis, juramenti, & voti: v.g. si jures te ædes alicujus non ingressurum, cum aliquo non locuturum, causa vitandi peccati: Item si jures, non alterius, sed hujus certi egentioris officinam aditurum ex motivo honesto, misericordiæ, & charitatis: si jures, certum genus vestis non gestaturum ex motivo modestiæ, & humilitatis: si jures, non ampliùs lusurum, vel ob mortificationem, vel ob vitanda pericula peccati jam experta. Similiter invalida sunt juramenta, vel soli Deo facta die certo non nendi, non suendi, non laborandi, non navigandi tali die, non comedendi hæc, vel illa, donec v. g. maritus redeat: si fiunt ob solos fines temporales, puta ob malum eventum formidatum, tali die, in tali negotio, ob avaritiam, ob mæstitiam mariti absentis, nulla, inquam, juramenta sunt talia, nec obligant. At verò si fuissent emissa ob bonum finem, v.g. ut tali die, vel tempore Deo meliùs serviatur, vel peccatum aliquod evitetur: v. g. abstinebo à vino, ut felix reditus mariti, vel filii à Deo impetretur, valida erunt, & obligabunt, quia sunt de re bona, ex bono fine præfixo.

34 II. Irrita etiam sunt juramenta absoluta, vel soli Deo facta de re minùs bona, actu excludente majus bonum, utpotè quando opus oppositum simpliciter est melius, & præstantius, ut universaliter, si jures omissionem operis, cujus oppositum est in consilio: ut si jures absolutè, te uxorem ducturum, non daturum eleemosynam tali pauperi, non patrinum fore: etiam amicè invitatum non accedere ad convivium vicini &c. hæc enim facere, sunt in consilio charitatis, & absque omni rationabili causa omittere, charitati repugnat. Secus dicendum, si rationabilis causa, ita dejurandi subesset, ut in simili modo suprà notatum. Unde Gobat *n.* 521. meritò excusat eum, qui ex fidejussionibus gravissima damna passus juraret, se ampliùs non fidejussurum, dummodo exciperet, nisi clarè exigeret debitum Charitatis Christianæ: idemque est in similibus &c. non tutelam suscipiendi &c.

Huc spectat, si jures multas orationes, jejunia, peregrinationes cum detrimento obedientiæ, officii, honoris Dei, salutis animarum. D. Thom. *q. 99. art.* 7. Navarr. *c.* 12. *n.* 16. Sanch. Laym. *lib. 4. cap. 6. num.* 5. Ratio omnium data est in regula; & specialis ratio est, quia non pertinet ad divini Nominis reverentiam, ut fiat opus minùs bonum, omisso opere meliori, & Deo gratiori: consequenter ad id vi juramenti nemo obligari potest.

35 III. Juramenta tamen ejusmodi absoluta, vel soli Deo facta de opere minus bono, actu tamen excludente majus bonum, obligant quidem, sed pro arbitrio jurantis commutari possunt in aliud melius, Deoque gratius bonum opus pro tempore, vel occasione occurrens, v.g. jurasti, vel vovisti quotidiè certa hora orationi, vel meditationi vacare, occurrat autem tali hora occasio, ut ægroto assistas, confessiones excipias, idque intelligas Deo gratius fore, non ligaris ampliùs juramento, sed licitè commutatur, hoc ipso, quod Deo gratius esse intelligas, non enim violas juramentum, sed opere meliore compensas, Deo semper acceptante, quod melius est: ut ex communi notat March. *cit. dub.* 1. *regul.* 5. Et latiùs in simili dicetur de voto.

36 IV. Juramentum ejusmodi de re indifferenti minùs bona, aut etiam mala, semel irritum, aut invalidum factum, licèt illud opus postmodùm mutata circumstantia bonum, honestum, ac utile fiat, non ideò convalescet, seu validum fiet juramentum: juxta regul. juris 18. in 6. *Non firmatur tractu temporis, quod de jure ab initio non subsistit*, v.g. aliquis contra fidem primorum sponsaliorum, aut voto castitatis adstrictus, cum juramento contrahit sponsalia cum alia, is mortua priori sponsa, conjuge, aut impetrata postea dispensatione, vi juramenti præcedentis non obligatur ad secunda sponsalia, quippe quæ à principio nulla, & illicita fuerunt. Sanch. *l.* 1. *de matr. disp.* 50. & *l.* 3. *moral. c.* 9. *nu.* 26. Item si conjux invito, vel ignorante altero conjuge Religionem intravit, vovit, vel jam professus est, & ideo è Religione reductus, posteà mortuo altero conjuge, non est cogendus regredi ad Religionem professam, quippe quæ ab initiò irrita fuit, ut habetur *c. quidam*, & *c. placet*, de conv. conjug. Ubi Abbas pulchram tradit regulam: *Votum emissum tempore inhabili non obligat tempore habili*. Eadem est ratio juramenti. Similiter jurasti sine omni prorsùs causa honesta, te aliquas ædes non aditurum, juramentum nullũ fuit: posteà supervenit justa causa tales ædes non ingrediendi, quia ibi habitat persona, quæ peccandi causam præbere solet; non obligaris abstinere ab ingressu, vi prioris juramenti, quia ab initio vanum, & irritum fuit. Ita contra Navarr. *c.* 12. *nu.* 10. rectè docent Suar. *hic lib.* 2. *c.* 19. *nu.* 17. Laym. *lib.* 4. *tr.* 3. *c.* 6. *num.* 4.

R E G U L A II.

Juramentum promissorium factum homini acceptanti, aut absolutè emissum in utilitatem, & commodum certi hominis, Ecclesiæ, Communitatis, valet, & obligat in quacumque materia licita, & non mala moraliter (quæ nimirùm sine peccato mortali vel veniali impleri possit) etiamsi minùs bona, vel omninò indifferenti: neque in aliud opus, quantumvis melius, Deoque gratius arbitrio jurantis commutari potest: juxta communissimam DD. & *cit.* omnes. Est enim receptissima Juris regula: *Juramentum homini præstitum servandum esse, quotiescumque sine peccato, seu salutis dispendio servari potest.* Ratio disparitatis hujus, & prioris Regulæ est: quia juramentum Dei dumtaxat intuitu emissum, in qualecumque opus melius, Deoque gratius commutari potest; quia semper præsumitur Deus esse contentus, & remittere obligationem prioris juramenti, ut opus illi acceptius fiat. At verò juramentum in hominis utilitatem editum, non potest mutari in aliud opus, etsi absolutè melius, illi tamen, cui juratum est, minùs, vel omninò non utile, quia de hoc contentus esse haud præsumitur. Unde qui juravit Titio daturum decem florenos, etsi posteà advertat longè melius fore, si erogaret inter pauperes, obligatur tamen juramento, nisi Titius spontè remitteret, siquidem omne juramentum hac tacita conditione fiat, *nisi is, in cujus gratiam juratur, remittat, aut aliud opus acceptet*. Unde rectè resolvit Navarr. *l.* 3. *consil.* 4. *de Regul.* Alumnos Collegii Anglicani Romæ, qui jurant, se absolutis Studiis, in Angliam ituros Fidei propagandæ gratia, non posse sine dispensatione Religionem ingredi, quia juramentum editum fuit in utilitatem Ecclesiæ Anglicanæ. 37

Malè tamen idem ibidem *num.* 17. resolvit: illum, qui juravit se ducturum hanc puellam, non posse justè Religionem ingredi, nisi priùs eam ducat: contra communem sententiam apud Sanchez *lib.* 1. *Matr. disput.* 43. *q.* 1. Nam juramentum sortitur rationem actus, cui apponitur, *c. quemadmodum de jure jurand.* contractus autem, & promissio Matrimonii semper tacitam hanc conditionem includit: *duco vel ducam te, nisi Religionem ingrediar*: ergo etiam juramentum additum ita, & cum tali conditione intelligendum est. 38

Nec obstat casus *c. commissum de jure jurand.* Nam vir ille juravit intra biennium se nuptias contracturum cum tali, & appropinquante termino, cùm de Religione mox ingredienda nil certi statuisset, rectè respondit Pontifex: *tutius est, religione juramenti servata, priùs contrahere, & posteà si elegerit, ad Religionem migrare*. Sic Pontifex, quia nimirùm id etiam facere potest, matrimonio contracto ante consummationem, saltem intra duos primos menses.

Hic incidenter nota duo: I. Eum, qui juravit puellæ acceptanti matrimonium, adhuc posse Religionem ingredi, si promissio liberalis fuit: non item si alio titulo debita, utpotè quia puellam defloravit, aut etiam impraegnavit cum gravi ejus infamia, aut damno, nisi ipsam ducat: tunc enim non poterit ingredi Religionem, quia injustum esset, & ma- 36
lum. II. Talem etiam liberaliter promittentem matrimonium, præsertim cum juramento, non posse suscipere sacros Ordines, quia de solo Religionis ingressu id à Jure est statutum, & nullibi de sacrorũ Ordinum susceptione. Et hinc rursus resolves, & explicabis varia juramenta ad praxim.

I. Juramenta Parentum, ac Dominorum, quibus jurant, 39
se filium, vel servum tali, vel tali modo punituros, verberaturos, domo ejecturos: &c. sæpissimè non sunt juramenta, nec obligant: utpotè 1. quia sæpissimè non adest intentio jurandi, sed tantùm terrendi. 2. Sæpè fiunt ex ira, passione, vel vindicta, & sic fiunt de re saltem venialiter mala, ideóque nulla. 3. quia sæpè supervenit causa excusans, utpotè, quia filius, vel servus se emendavit, veniam deprecatus est, alii pro eo intercessere (præsertim matres, quarum lamentis domus implenda est, si filius albæ gallinæ
ejiciatur) aut quia aliunde Pater, vel Dominus videt po- 37
steà melius esse abstinere à verberibus, alia ratione filium, vel servum commodiùs castigandum, corrigendum, vel emendandum. His seclusis, etsi vera juramenta sint, & obligent, materia tamen levis est, ideóque & levis obligatio, juxta dicenda *sect. seq.* ex communi Sanch. Laym. *cit.*

Idemque sentiendum de juramentis Herarum &c. qui- 40
bus jurant, se dimissuras, diutiùs non servaturas hanc, vel illam ancillam: plerumque enim jurant non ex

motivo

motivo virtutis, vel animo jurandi, sed ex iracundia, impatientia &c. ideòque non obligantur, nec peccant posteà retinendo, ut singulariter observat Gobat *cit. nu.* 528. & ita sæpius in confessionali respondent. Idem dic de fratre, vel condiscipulo jurante, se apud Patrem, vel Magistrum accusaturum fratrem, vel condiscipulum: vel enim ex sola æmulatione, vel vindicta sic jurat, vel posteà advertit occasionem criminis alia ratione emendabilis fore sibi inutilem, damnosam, vel probrosam, ut passim audiat delator, vulpinator &c. is ibidem.

Eademque ratione generaliter explicanda sunt juramenta de accusando, vel non accusando altero, nam generatim, juramentum de numquam accosando, vel passim quemvis accusando, irritum est, & de re mala: numquam enim accusare, est contra bonum commune, cùm sæpè accusare necessarium, vel utile sit bono communi; semper autem accusare quemvis, est contra Charitatem, & Prudentiam. In particulari autem accusare, & non accusare hunc, vel illum, valebit, vel non valebit juramentum, prout ipsa accusatio licita, honesta, vel illicita, & inhonesta erit, si nimirũ accusatio necessaria, vel valdè utilis foret bono communi, aut ipsius rei, aut tertii, valebit juramentum accusandi, si secus, valebit juramentum non accusandi.

41 II. Juramenta urbanitatis gratia facta, quibus Viri Nobiles, ac aliis honorati jurant, se nolle præcedere in sedendo, egrediendo, ingrediendo &c. plerumque non obligant; quia tacitam includunt conditionem, ***quantùm ad me attinet, non præcedam.*** Deinde juramentum cedens in alterius honorem, aut favorem, potest ab ipso remitti: ergo & reverà remitti præsumitur, quando alter jure suo cedere contendit, ut alter, qui juraverat, præcedat. Cajet. alique cum Sanch. Laym. *cit.*

Similiter, & juramenta mercatorum, ementium, & vendentium: non vendendi minoris, aut non emendi pluris, ordinariè non sunt juramenta, nec obligant, quia neque in honorem Dei, neque in proximi utilitatem cedunt: quòd si cedant in utilitatem propriam jurantis, jam ille sibi ipsi potest remittere. Quòd si tamen in raro casu ita jurares in utilitatem tertii, vel ad bonum commune, v.g. ne pretium frumenti nimiùm crescat, ne merces nimis vilescant, certè obligareris.

Adverte autem hic, etsi prædicta, & similia non sint juramenta, plerumque tamen non carere gravi culpa irreverentiæ divini Nominis in vanum assumpti, immo essent vera peccata mortalia perjurii, si ita serio jurantes non haberent intentionem faciendi, quod facere, vel non velle facere jurant: de qua p ro in intentione subinde, præsertim mercatores circumforaneos examinare se solitum, meritò testatur Gobat *n.* 529.

Denique iidem mercatores dum assertoriè jurant tanti, vel pluris sibi mercem constare, sæpè non pejerant, cùm possit habere bonum sensum, nimirùm tanti, vel pluris sibi constare, non solo pretio mercis, sed æstimato simul labore, cura, periculo, expensis &c. de quo subintelligendo instruendi sunt quandoque à confessario, si eam consuetudinem deponere nequeant. Alioquin si absolutè ita falsò jurent seriò, perjuros esse mortaliter, nimis certum est.

42 III. Juramenta non propalandi artem (v. g. speciale medicamentum contra febrim, podragam, calculum &c. didiscit ab alio Titius sub juramento non communicandi ulli alteri) absolutè non obligare, docent alii cum S.Th. *sup. q.* 19. eo quòd esset contra charitatem, & reverà est communiter. At distinguendum censeo cum Suar. Fagund. Tamb. *l.* 3. *c.* 3. *§.* 5. *n.* 65. & Gobat *n.* 555. siquidem bono publico, vel tertio tali morbo laboranti non satis provideretur, nisi communicata illa arte, utique juramentum non obligat, utpotè de re mala, & contra charitatem. Quòd si vero bono publico, vel tertio tali morbo laboranti aliunde satis provideretur, sive per alia medicamenta, sive per illum unum talis artis conscium, omninò obligavit juramentum: quia tunc ea una parte non est contra charitatem, & ex altera parte esset contra justitiam, & jus illius Magistri, lucrum ex sua privata scientia reportandi, quo absque justa causa privari non potest. Unde cum ***Busembaum*** credo obligare juramentum servandi secretum pillularum Francofurtensium, quia ex illa una officina toti Patriæ, immo toti Europæ, & ultrà, sufficienter providetur.

43 IV. Juramentum non ludendi quocumque lusu, etiam honesto & moderato, validum est, & obligat, juxta ***communem*** DD. etsi enim lusus honestus, & moderatus licitus sit, ac bonus moraliter ad virtutem Eutrapeliæ spectans, vulgò (***Freindselig feit:***) attamen melius, & perfectius est eo abstinere mortificationis gratia, ut in aliis licitis, adeòque materia sufficiens juramenti, sicut & voti. De his latè Sanch. *ll. mor. c.* 18. Certè tamen non valeret juramentum non ludendi ullo unquam casu cujuscumque rationabilissimæ causæ; cùm sine dubio possit contingere casus, in quo melius, & Deo gratius esset ludere lusu quopiam honesto, quàm non ludere, ut vero exemplo S. Francisci Xaverii patet.

Cæterùm ex fine à jurante intento resolvi debent hic varia dubia.

I. An jurans, solùm lusum immoderatum excluserit, an 44
verò omnem lusum? Resp. Si solùm intendit vitare jurgia, jacturam bonorum, similiaque mala, solùm usum immoderatum exclusit: sin verò voluit se cohibere ab illa delectatione, jactura temporis &c. omnem etiam moderatum lusum exclusisse censendus est.

II. Quantitas, vel parvitas materiæ, & peccati, si ta- 45
lis contra juramentum ludat, undè desumenda? Resp. Si dejurasti lusum, ne pecuniam, vel rem familiarem prodigè perderes, ab ipso damno magno, vel parvo, quod ex tali lusu pateris, vel cujus periculo te scienter exponis, gravis, aut levis metienda est culpa, & non à mora temporis. Certè Gobat *n.* 525. non damnat te peccati mortalis, si sine periculo amittendi magnam summam, integrum diem lusu aleatum consumas: damnat autem te lethalis culpę, si contra talem juramentum, vel unam horulam insumas ludendo aleis cum periculo amittendi notabilem quantitatem, statui tuo nocivam respectivè, v.g. viginti, vel triginta florenorum necessariorum conservationi familiæ, debitis solvendis &c. Si autem dejurasti lusum, ne tempus inutiliter consumeres, à tempore insumpto notabili (certè duarum horarum) vel non notabili (horulæ, vel dimidiæ) culpa pensanda erit. Denique si solùm dejurasti ob mortificationem illius delectationis, venialem vix excedes culpam, semper enim manet materia levis.

III. An tale juramentum non ludendi includat etiam non 46
ludere per personam intermediam, ut si des alteri pecuniam, ut pro te assidente, & condelectante ludat? Resp. Non includit, nisi finis fuisset evitare jacturam pecuniæ, seu prodigalitatem, aut ita manifestè expressisses, non enim tu ludis, sed alius: juramenta autem strictè interpretanda sunt in favorem jurantis.

IV. An tale juramentum includat etiam non ludere no- 47
mine alieno? Resp. Includit, si jurando habuisti rationem jacturæ temporis, discordiarum, & similium. Non includit, si habuisti rationem, vel jacturam rei familiaris tantùm. Quòd si finis fuit, ne in blasphemias, rixas, perjuria, vel illicita juramenta erumperes, rixosè cum collusore ageres &c attendendum erit, an, quando nomine alieno ludis, & tuam pecuniam non perdis, hæc tamen soleas committere, nec ne: si sic: includit; si secùs: non includit. Ita cum *Castro-Pal. Tamb. cit. §.* 5. *n.* 63. Ubi hunc subdit casum: Titius profecturus Romam, recipit juramentum à Filio, non lusurum aleis, donec Pater redierit, is Romæ peste mortuus, redire non poterit. Quærit filius, an deinceps ludere possit? Resp. Bonac. numquam posse: Tamb. rectiùs resolvit, posse. ***Ratio***, quia juramentum est ex animo, & intentione jurantis interpretandum: atqui omninò videtur mens, & intentio filii jurantis non fuisse, nisi abstinere à lusu per aliquod tempus, illud nimirùm, quo esset sub potestate Patris absentis, & non in perpetuum; atque ita sine dubio respondisset, si tunc, quando juravit, interrogatus de hoc fuisset; ergo mortuo Patre, juramento ampliùs obligandus non est. Quod clariùs patet, si filius jurasset non ducere uxorem, nisi Pater Roma redisset, aut non exire domum, donec Pater à foro redisset, & is Romæ, val in foro subitò extinctus fuisset.

REGULA III.

Juramentum promissorium de re illicita, actione prohibita, vel 48
infirmata lege humana, civili, vel Ecclesiastica; siquidem illa lex obliget sub culpa, irritum est, & nullum: juxta Regulam Canonicam: ***non obligat juramentum præstitum contra bonos mores***, quo scilicet juratur opus turpe, vel peccaminosum: si verò illa lex non obliget sub culpa, juramentum valebit, & saltem ex virtute Religionis obligabit. Regula certissima est, & communissima Theolog. & Canonistar. Ut autem possis universim discernere, quandonam leges positivæ humanæ obligent in conscientia, & sub culpa, vel non obligent, sanè hoc opus, hic labor est. Ex communi Sanch. *l.* 3. *c.* 9. *n.* 31. Has duas tradit Regulas.

I. Leges prohibentes aliquam pactionem, vel quamvis 49
actionem, quarum finis proximus est commune bonum Reipublicæ, v.gr. quibus Clericorum immunitas, publicorum judiciorum integritas, rerum ad communem victum necessariarum pretia statuuntur, aut in favorem

tertii: ut, quòd liberis certa portio debeatur; ne libri ab alio quàm certo Typographo imprimantur &c. obligant sub culpa, ita ut eis, nec accedente juramento, contraveniri possit, *Ratio*, quia tale juramentum vere est de re injusta, & illicita, adeòque irritum, ac nullum. Exemp. g. juravit Clericus propria auctoritate renunciare privilegio fori, immunitatis Ecclesiæ, aut alienare bona Ecclesiastica. Item jurasti crimen aliquod non manifestaturum Judici legitimè interroganti, aut alterum de crimine Reipubl. pernicioso non accusaturum; uxorem, & liberos domo ejecturum. Item juravit Mercator, frumenta extra provinciam distracturum contra legem inhibentem, aut Typographus librum impressurum, cujus privilegium habet alter &c. juramenta nulla sunt, & irrita, quia de re illicita, ac prohibita per leges latas in bonum Reipubl. & favorem tertii, adeòque sub culpa obligantes.

50 II. Leges prohibentes, vel infirmantes aliquam pactionem, vel actionem quamcunque in favorem ipsius paciscentis, vel promittentis, ne scilicet is gravetur, vel detrimentum patiatur: ut non esse solvendas pecunias lusu vetito perditas, usuras non reddendas &c. non solent obligare sub culpa, adeòque accedente juramento eis contraveniri non potest; idque ex ipsa juris communis dispositione, juxta communem regulam, *c. si verò, &c.* cum contingat, de jure jurand. *Omne juramentum editum in alterius utilitatem servandum est, si sine salutis dispendio* (id est sine peccato) *servari potest*; atqui si lex contraria in conscientia sub culpa non obliget, jam juramentum de tali re prohibita sine salutis dispendio servari potest: ergo debebit. Exempla plurima sunt in Jure utroque. Lex civilis rescindit obligationem solvendi pecunias lusu alearum perditas, ac reddendi usuras in favorem utique ipsorum ludentium, vel mutuantium: at si quis juret se soluturum, tenetur juramento vi Religionis, quia Deum in testem invocavit: & est de re licita, quæ sine salutis dispendio servari potest: Item alienatio fundi dotalis secundùm leges civiles irrita est, si tamen ea mulier sine vi, aut dolo juramento confirmet, valida evadet, *c. Cùm contingat.* Item pactum renunciationis de non succedendo in paterna hæreditate, secundùm leges irritum est: at accedente juramento observandum, *c. quamvis pactum, de pact. in 6.* Item contractus Minoris sine Curatoris auctoritate in alienatione rerum immobilium, jure Civili inefficax est, & rescindi potest: at accedente juramento inviolabiliter observari debet *Authentica: Sacramenta puberum.* Idemque est de filiofamilias mutuum accipiente sine consensu patris. Item si mulier pro alio fidejubeat, non obligatur efficaciter ob privilegium *Senatus Consulti Vellejani*, adhibito tamen juramento obligatur, *argumentum c. ex prescripto, de jurejurand.* Plurima alia exempla congerit ex Sanch. Laym. *cit. c. 6. n. 7.* Ratio omnium est, quia illæ leges latæ in favorem promittentis, non obligant sub culpa, cùm quilibet possit renunciare suo favori, adeòque relinquunt actionem licitam, & consequenter capacem obligationis juramenti, quantum est ex virtute Religionis, etsi non ex virtute Justitiæ, cùm enim eæ pactiones ex se sint jure rescissæ, non potest oriri obligatio Justitiæ, nec alter jus acquirit, juxta communiorem sententiam DD. Omnia quidem verissima sunt; at quia in praxi adhuc manet difficile discernere semper in particulari, utrùm hæc, aut illa lex in particulari respiciat bonum commune, vel privatum, talis hominis, cùm certè omnis lex tendat ad bonum publicum, ideò

51 III. Clarior, & expeditior Regula traditur à Castro-Palao apud Tamb. *sæpè cit. l. 3. c. 3. §. 5. n. 42* Juramentum contra leges prohibentes aliquid non valet, nec obligat: at verò juramentum contra leges permittentes tantùm validum est, & obligatorium. *Ratio est*: quia non valet juramentum contra bonum publicum: atqui jurare rem prohibitam lege humana justa, seu civili, seu Ecclesiastica, semper est contra bonum publicum, omni lege justa prohibente principaliter intentum, non item jurare aliquid contra legem permittentem tantùm, etsi ultimatè quoque ob bonum publicum, tamen immediatè regulariter in favorem operantis, quo nemo uti tenetur: ergo. Vides hac Regula clariùs regulare exempla utriusque regulæ præcedentis: quia enim in exemplis primæ regulæ juratur contra leges prohibentes, nullum est juramentum; at quia in exemplis secundæ regulæ juratur contra leges permittentes tantùm (non enim prohibent, sed permittunt tantùm leges usuras, vel per lusum perditas pecunias non solvere, vel solutas repetere, non solvi à filiofamilias mutuum, inscio Patre, acceptum &c.) ideò validè, ac obligatoriè juras tale mutuum reddere, usuras vel tales pecunias lusu perditas solvere, ac solutas non repetere, non enim facis contra legem prohibentem, sed permittentem tantùm. Similiter in alio exemplo prohibent quidem leges fundum dotalem alienari: at non prohibent, sed permittunt tantū, si fundus de facto alienatus sit, rescissionem petere. Hinc si jurasti, te fundum talem vēditurum, nullum esset juramentum, quia contra legem prohibentem: at de facto vendis, validè juras, te non petiturum rescissionem, quia hoc est tantùm contra legem permittentem.

IV. Juramentum additum contractui irritato per leges positivas tantùm, valet, & obligat ex virtute Religionis ad implendum, nisi lex illa contractum etiam juratum, seu cum juramento factum irritet: quemadmodùm Conc. Trid. *sess. 25. c. 16. de Reg.* irritavit renunciationem etiam juratam Novitii, nisi certis conditionibus assignatis; & matrimonium gravi injusto metu extortum, accedente etiam juramento, invalidum decernitur, *c. 2. de eo, qui duxit.* Ratio: Quia tunc Ecclesia velut antecedenter propter bonum commune, sive irritavit, sive relaxavit illud juramentum. *Ratio* dicti ex dictis patet, quia irritatio contractuum semper fit in favorem contrahentis, ideòque in conscientia non obligat, & consequenter accedente juramento confirmatur. Exempla habes mox suprà *num.* 50. 52

At hic quæstio valdè Juridica, & intricata est, an contractus jure positivo humano invalidus addito juramento ita confirmetur, ut non tantùm ex Religione, sed etiam ex justitia obliget, seu jus Justitiæ tribuat illi, in cujus favorem juratur? v.g. alienavit uxor fundum dotalem: contractus jure positivo invalidus est: si addatur juramentum, servandus erit ex virtute Religionis, ut jura clarè decernunt. Quæritur jam, an etiam servandus ex justitia, ut alter jus justitiæ habeat ad fundum retinendum, etiamsi juramentum relaxaretur? Affirmat sanè communior sententia DD. cum Sanch. *l. 3. mor. c.* 12. *n.* 5. & 11. latè Lugo *de just. t. 2 disp. 22. sect. 8. à n. 202. &* 206 non contemnendis fundamentis. Quos videre potes. Sed reverà probabilis, & in conscientia tuta est sententia negativa, apud Tamb. *cit. cap. 3. §. 5. n. 6.* Ratio solida est; quia quòd juramentum addat vim justitiæ, non habetur ex vi juramenti, quia juramentum est accessorium contractui, & relinquit illum sicuti est, nec quidquam addit firmitatis, nisi quantum ex se habet, nimirùm vim religionis: neque id habetur ex jure positivo, nulla enim jura dicunt, ita confirmari contractus juramento, ut novum jus justitiæ inducant, sed solùm dicunt, debere servari inviolabiliter, & quandoque disertè addunt, in reverentiam juramenti, vel quid simile: ergo solùm Religionis obligationem agnoscunt jura, justitiæ autem jus addere, non Juris, sed Juristarum commentum est. Denique sermo tantùm fuit de actibus, vel contractibus jure tantùm positivo prohibitis, vel irritis; nimis enim certum est, non valere juramenta de actibus, vel contractibus facta contra jus naturale, vel divinum, utpotè usurariis, simoniacis, &c. 53

REGULA IV.

Juramentum promissorium etiamsi ex parte actus illicitè seu peccaminosè emissum, dummodò sit de re licita, quæque absque peccato, vel injuria Republicæ, vel tertii adimpleri possit, validum est, & obligat ad sui impletionem, v.gr. si jurasti cum magna irreverentia, vel blasphemia, adeòque non sine mortali culpa, alteri justo pretio vendere equum, aliudve, licitum est præstare; jurasti absque necessitate, vel rationabili causa usurario usuras solvere &c. peccasti jurando, sed juramento teneris, quia de re licita, quæ sine peccato impleri potest, juxta regulas canonicas sanè repetitas, Exemp. particularia adferamus. 54

I. Juramentum factum ad finem malum: v.g. Adolescens jurat puellæ, tot ducatos dare, si corporis copiam faciat: jurasti alteri certam summam dare, si inimicum tuum occidat, mutilet, maleficio inficiat &c. juramenta in actu mortaliter mala sunt ex malitia finis, & ante opus turpe impletum omninò rescindenda: attamen post opus turpe impletum ad solvendum promissum omninò convalescunt, & obligant: secundùm communem, & receptam sententiam DD. cum Sanch. *cit. lib. 3. cap. 9. num. 2a.* Laym. *cap. 6. num. 2.* Ratio est, quia juramentum, seu divini Nominis invocatio non applicatur super ipsum contractum, vel promissionem operis inhonesti, vel peccaminosi ipsius (quod sacrilegum, blasphemum, & utique irritum esset) sed cadit solùm super promissionem solvendæ mercedis sub conditione operis turpis promissi: atqui solutio talis mercedis de se est licita, & absque peccato, vel injuria Reipublicæ, vel tertii impleri potest; ergo valet illud juramentum juxta receptam Juris Regulam: *omne juramentum editum in utilitatem alterius servandum est, si sine salutis dispendio servari potest.* Impropriè ergo loquuntur quidam DD. præ- 55

fer-

ſertim Canoniſtæ, dum dicunt: juramentum illicitum ſervandum non eſſe, cùm dicere deberent: juramentum de re illicita ſervari non debere, ut rectè notat Laym. *cap. 6. num. 2.*

56 II. Juramentum contra legem, vel præceptum ſuperioris, v.g. donandi aliquid, ſeu obſequium aliquod præſtandi, diſtinguendum eſt: quòd ſi enim lex, vel præceptum Superioris (idemque eſt de voto proprio non jurandi) ſolùm prohibeat ipſa juramenta fieri, non autem ipſam rem promiſſam, juramentum contrà factum, etſi illicitum valdum tamen erit, & obligabit; quia manet de re licita juxta rationem datam ſuperiùs; at verò ſi lex, vel præceptum Superioris non ſit tantùm de non jurando, ſed etiam ipſam rem promiſſam prohibeat, vel excludat, v. gr. non donare, vel tale obſequium non præſtare, &c. jam juramentum contrà factum erit nullum; quia non ſolùm ipſum eſt illicitum, ſed etiam eſt de re illicita, utpote juſto præcepto prohibita, ſeu voto excluſa factum. Atque eadem ratione

57 III. Juramentum contra aliud juramentum, vel votum, v. g. juraſti, vel voviſti caſtitatem, poſteà cum juramento promittis ducere hanc puellam, &c. ſine dubio irritum eſt, & non obligat; quia non ſolùm ipſum juramentum in actu illicitum eſt, & peccatum, ſed eſt etiam de re mala, & illicita facta per prius juramentum, vel votum. Audi caſum: Petrus juravit ducere Annam, poſteà contra hoc juramentum jurat ducere Catharinam, juramento pro nunc irrito, ob dictam cauſam, interim Anna prior ſponſa ſponte remittit promiſſionem Petro, tenetur ne poſteà Petrus vi juramenti ducere Catharinam? *Reſp.* non teneri, quia ***quod ab initio invalidum fuit, tractu temporis non firmatur, aut convaleſcit***: at poſterius juramentum cum Catharina ab initio invalidum fuit, quia fuit de re illicita facta per prius juramentum cum Anna: ergo poſteà convaleſcere non poteſt. Interim tamen valent contractus, & diſpoſitiones actuales de præſenti factæ contra prius juramentum promiſſorium tantùm de futuro, ut in caſu poſito: juraſti ducere Annam, & poſteà cum, vel ſine juramento Catharinam de facto ducis, juraſti non vendere tuum equum, aut vendere Petro, poſteà tamen vendis Paulo, poſteriùs matrimonium, ac venditio poſterior valida ſunt: quia per prius juramentum non tollitur poteſtas à jurante validè agendi, quod aliàs validè poſſet, ſed ſolùm, ut non poſſit ampliùs licitè. Sed de hoc plura alibi.

58 IV. Juramentum nimis prodigum, ut ſi abſque ulla ratione, adeòque non abſque prodigalitatis vitio juraſti, alteri donare grandem ſummam, v. gr. mille florenos, utique illicitum fuit. At obligatne? affirmat cum aliis Sanch. quia licèt promittendo peccaris prodigè jurans, non tamen peccabis exequendo, ac ſolvendo debitum contractum juramento. Negat cum aliis Tamb. *cit. §. 5. n. 20.* Quia quando promiſſio eſt prodiga, etiam ipſa datio, ſeu donatio erit prodiga; ideòque juramentum eſt de re venialiter mala, eoque ipſo nullum. Alii diſtinguunt; Juramentum nimirùm valere quoad partem, qua promiſſio prodiga non eſt, non item quoad exceſſum. *Rat.* quia juramentum ob reverentiam divini Nominis aſſumpti alteri ſervari debet, quando, & quantùm poteſt ſine peccato ſervari: at hic ſine peccato ſervari poteſt quoad partem non prodigam, quoad exceſſum verò non poteſt ſervari ſine peccato veniali ſaltem prodigalitatis, ideòque pro hac parte non valebit. Nec obſtat, quòd promiſſio mille florenorum fuerit facta per modum unius ſummæ, vel quantitatis; hanc enim conditionem videntur includere promiſſiones illæ factæ ad certam quantitatem, vel numerum; *tantum dabo, ſi tantum potero: ſecus, dabo, quantum potero*. Certè qui mille florenos voviſſet Deo, & non poſſet, niſi quinquaginta florenos dare, ab omnibus obligatus manet. Simile videtur in propoſito. Sed tu elige ſententiam, quæ magis placet.

ASSERTIO V.

59 *Juramentum promiſſorium obligat ad promiſſionem juratam ſub mortali aliquem, ſaltem ex genere ſuo*, omnium DD. conſenſu: quia res eſt graviſſimi momenti, reddere verum invocatum Divinum Teſtimonium, & fidejuſſionem adimplendo rem juramento promiſſam, *Ita omnes*. Excepta controverſia, an ex parvitate materiæ poſſit fieri venialis juramenti promiſſorii violatio? de quo, & tota ratione peccati ex profeſſo §. ſeq. Hic ſolùm ad naturam hujus obligationis diſcernendam tradendæ iterùm ſunt aliquot regulæ.

REGULA PRIMA.

Juramenti cujuſcumq. obligatio principaliter eſt ex virtute Religionis, & ſecundi præcepti Decalogi, de non aſſumendo Nomen Dei in vanum, multò minùs in falſum, ſed rationabiliter cum reverentia, & veritate: & quidem juramentum promiſſorium abſolutum per ſe ſtans, aut confirmatorium promiſſionis factæ ipſi Deo, ſolam habet obligationem ex virtute Religionis, ut *ſect. 1. §. 4.* explicatum eſt: At vero juramentum promiſſorium factum homini, ſeu confirmatorium promiſſionis factæ homini, eam promiſſionem acceptanti, duplicem habet obligationem, & ex virtute Religionis ratione juramenti, & ex virtute Fidelitatis, & Juſtitiæ reddendi alteri, quod ſuum eſt; cùm promiſſum cadat in debitum: *Deinde* prorſus omne juramentum validè factum juxta Regulas *Aſſert. præced.* obligat ſemper in foro conſcientiæ: at non ſemper etiam in foro externo, ita ut de eo in judicio actio inſtitui poſſit. Quando ergo, & quando non? latè videre potes apud Mol. Laym. Sanch. *aliosque cit.* Tu accipe compendio. 60

I. Juramenta abſoluta per ſe ſtantia, & ſolùm ipſi Deo facta, ut ſi juraſti abſolutè te Eccleſiam ædificaturum, Eleemoſynam daturum, &c. nemine promiſſionem acceptante, non obligant in foro externo, neque actionem in judicio pariunt. *Omnes*. Ratio clara eſt: quia actio eſt jus proſequendi in judicio, quod ſibi debetur: ſed in tali juramento per ſe ſtante, aut ſolùm ipſi Deo facto, nulla obligatio, ſeu debitum juſtitiæ erga hominem (nullo enim homine acceptante, nullum jus oriri poteſt in foro, aut judicio externo) ſed ſolùm adeſt obligatio Religionis erga Deum: ergo hic non eſt locus obligationi civili, & propriè dictæ actioni: Nihilominus tamen in foro externo Eccleſiæ Judex tanquam curam gerens divini Honoris, & Religionis ex officio talem compellere debet ad ſervandum juramentum: quod judicis officium: is, in cujus gratiam juratum eſt, implorare poterit, ut ex communi notat Laym. 61

II. Omne juramentum confirmatorium promiſſionis factæ homini legitimè factum, in materia ſcilicet honeſta, & licita, atque acceptatum, obligat in foro externo, ut de eo actio concedatur in judicio. *Omnes*: Ratio eſt; quia hoc juramentum non tantùm inducit obligationem Religionis erga Deum, ſed etiam confirmat naturalem obligationem fidelitatis, & juſtitiæ erga hominem, quam juſtam civile, quàm Eccleſiaſticum acceptat, & ad ejus impletionem compellit, maximè ob reverentiam juramenti. 62

III. Juramenta confirmatoria promiſſionis factæ homini & acceptatæ, de re prohibita, aut infirmata Lege humana, non tamen obligante in conſcientia, ſed permittente tantùm (juxta dicta *Aſſert. præced.* Regula III. N. III. & IV.) etſi alioquin valida ſint, & in foro conſcientiæ obligent, ut etiam ſuper iis obſervandis officium Judicis implorari poſſit; non tamen obligant in foro externo, neque de eis actio conceditur: quia nimirùm in noſtra ſententia illis contractibus juramentum nullum addit jus juſtitiæ, ſed ſolam obligationem Religionis. Oppoſitum dicetur in ſententia oppoſita. Idque certiſſimum eſt, quando juramentum continet turpitudinem ex parte exigentis: ut ſi juraſti uſuras ſolvere, & negligas, non poteris compelli in foro externo ad ſolvendum. Idemque univerſaliter dicendum de omni juramento per injuriam, dolo, vel metu injuſto extorto. 63

IV. In neutro, neque interno conſcientiæ, neque externo judicii foro obligant juramenta facta de re alioquin licita, ſed prohibita, aut infirmata Lege humana prohibente, ſeu ſub culpa obligante, juxta dicta ſuprà loco cit. Hæc compendio. 64

REGULA II.

Juramenti promiſſorii obligatio propria, & principalis virtute Religionis in utroque foro omninò perſonalis eſt, neque ad hæredes, vel ſucceſſores jurantis tranſit; ſecus eſt de obligatione ex virtute Juſtitiæ. Communiſſima cum Sanch. *lib. 3. mor. n. 13. init.* Caſtro-Pal. Tambur. *cit. §. 6. n. 1. alii*. Ratio generalis eſt: quia nullus poteſt contrahere obligationem ex vi juramenti, niſi habeat intentionem jurandi: atqui ſolus ipſe jurans, non autem ejus hæres, vel ſucceſſor jurantis unquam habuit intentionem jurandi, etſi ſubinde habeat, & habere debeat intentionem contrahendi debitum juſtitiæ; ergo &c. Hinc reſolves. 65

I. Si juramentum ſit abſolutum, & per ſe ſtans, v. gr. te Eccleſiam ædificaturum, puellam aliquam dotaturum, pauperem aliquem aliturum, abſque promiſſione Deo, aut homini determinatè facta, &c. nulla omninò obligatio ori- 66
tur

tur ad hæredes, jurante defuncto; quia ibi sola est obligatio virtutis Religionis, quæ una cum jurante extinguitur. *Communissima.* Quamvis Abbas *in c. cùm contingat, n.8.* pie probabiliter doceat, si juramentum tale in gratiam alterius editum sit, hæredem posse conveniri, non actione aliqua propriè dicta contra eum ex obligatione Justitiæ, sed obligatione Charitatis, ad exonerandam defuncti conscientiã, dicens: *licèt juramentũ non transeat ad hæredes, servare tamen tenentur, ne lædant defuncti conscientiam.* Est sanè sic consulendũ à confessario; at non urget, sicq; nec vix urgebit.

67 II. Juramentum confirmatorium promissionis factæ Deo, seu votum juratum, personale quidem de actione ab ipso jurante exercenda: ut ingrediendi Religionem, talem puellam ducendi, &c. manet personale, neque ad hæredem transit ob eandem rationem. At verò tale juramentum reale de aliqua re præstanda, quæ per alterum præstari potest, v. g. tantam eleemosynam erogandi, vel talem pauperem alendi, &c. omninò transit ad hæredes jurantis, non quidem vi juramenti ex virtute Religionis, sed vi contractûs alicujus: vel quia Deus ipse tale juramentum, seu votum juratum ad utilitatem Ecclesiæ, vel pauperis, pro ipsis acceptavit, ut pie vult Sanch. *n.5.* Vel potiùs, quia Jus Canonicum, & Civile statuit non adiri hereditatem, nisi sub conditione exequendi omnia onera realia, adeòque etiam juramenta, & vota realia decedentis: dummodò hæc non sint per injuriam extorta: ut vult, & benè probat *Castro-Palaus* apud Tambur. *cit. lib.3. cap.3. §.7. n.5.*

68 III. Juramentum promissorium, & confirmatorium promissionis factæ homini acceptanti, omninò transit ad heredes jurantis; sed iterum non quoad obligationem datam, sed solùm ex virtute justitiæ, vi pacti, aut contractus impliciti, quo hæres debet in se suscipere omnia onera realia, seu reales obligationes decedentis, secundùm vires hæreditatis aditæ, sicut succedit in omnia commoda, & jura. Quod insuper verum est, quando præcessit à jurante specialis contractus: ut si tu cum juramento æquum vendidisti Petro acceptanti, eoque nondum tradito, defungeris, utique tuus hæres tenetur equum tradere Petro, non vi juramenti, sed vi contractus, ut dictum est. Quin etiam, si quis expressè jurasset (ut sæpè fit) pro se, & suis hæredibus, adhuc tamen obligatio non transit ad hæredes vi juramenti, & ex virtute Religionis, sed tantùm ex vi pacti, vel contractus prędicti ex virtute Justitiæ. Unde hæredes non implentes juramenta promissoria realia defunctorum non peccant perjurio contra virtutem Religionis, sed tantùm injustitiæ peccato, contra virtutem justitiæ.

69 IV. Insuper juramenti promissorii facti homini acceptãti, obligatio etiam transit ad hæredes hominis illius, cui juratum est, non tantùm in interno conscientiæ, sed etiam in externo judicii foro, ut ii actionem instituere possint, juxta communem DD. apud Lay. *cit. lib.4. tr.3. c.10. n.5.* & similiter ex leg. *si pactum, ff. de prob.* ubi habetur: pactum tibi factum, ad heredem quoque tuum extendi, licet expressum non fuerit; juramentum autem suscipit naturam, & conditiones pacti, seu promissionis, cui apponitur; ergo &c. Et *c. veritatis, de jurejur.* dicitur: Vassallum, qui juravit suo Prælato fidelitatem, aut obedientiam, etiam eandem sine novo juramento debere successoribus, quamvis eorum expressa mentio facta non fuerit. Unde qui tibi juramento promisit equum, & non præstitit ante mortem tuam, tenebitur vi ipsius juramenti præstare hæredibus tuis. Denique in his omnibus semper excipiendum est, nisi juramentum per injuriam extortum sit; nam universaliter ex juramento turpitudinem continente, ex parte exigentis juramentum, vel acceptantis rem juratam; ut si juramentum metu gravi, vel injusto extortũ sit, v.g. si jurasti usuras solvere, pecuniã dare latroni, datas non repetere, &c. nulla omninò oritur obligatio ad heredes jurantis defuncti (multò minùs ad hæredes illius, cui juratũ est.) Ratio ex dictis patet: quia ibi fuit sola obligatio Religionis ex juramento, nulla autẽ obligatio justitię erga alterũ. Cõmunis DD. cum Sanch. Lay. *aliis cit.*

REGULA III.

70 JUramenta in dubio strictè interpretanda sunt, seu in favorem jurantis, ut servata proprietate verborum, quantò minor potest, obligatio inducatur. Communissima DD. cum Suar. *l.2. de juram. c.32. n.7.* Sanch. Laym. *cit. c.9. nu. 1.* alii passim. Est enim notissima Regula Juris in 6. *odia restringi, favores convenit ampliari:* juramenti autem obligatio pertinet ad materiam odiosam, seu onerosam, ideòque restringi debet in favorem ipsius jurantis, cùmque gravissima sit obligatio juramenti, meritò strictè interpretari debet ob periculum perjurii. Nec obstat, quòd juramentum videatur cedere in favorem Religionis, sicut votum, ideòque latè interpretandum. Negatur enim consequentia: Nam Religio non promovetur interpretando juramenta, vel vota latiùs, quàm intendat jurans, vel vovens, aut quàm ejus verba cogunt interpretari; immo quo fuerit magis benigna interpretatio, eò frequentiùs observabuntur; tantò autem infrequentiùs, quantò durior fuerit interpretatio; ut sapienter observat, *Suar. l.c.* Accipe exempla, & insuper pro nimis variis casibus aliquot regulas specialiores.

71 I. Qui jurat se ingressurum Religionem indefinitè quamlibet, etiam minùs strictam ingredi potest. Qui jurat Ecclesiæ dare calicem, posteà dubitans, an aureum, vel argenteum, satisfacit dando argenteum. Juramentum de servandis Statutis alicujus Communitatis, debet interpretari de Statutis jam factis, non faciendis, nisi id exprimatur, vel aliundè constet, tam amplam esse juramenti obligationem. Communis apud Laym. *c.9. n.1.* Qui jurat se alicui obtemperaturum in omnibus, interpretandum est, nisi illicita, vel nimis ardua, vel statui suo non convenientia imperet. Item qui jurat se staturum prudentum virorum judicio, interpretandum est, nisi manifestè iniquè judicent: ut habetur *c. quintavallis de jurejur.* Quò spectant communiter axiomata DD. *Juramentum bona fide præstitum, non est extendendum ultra intentionem jurantis verosimiliter præsumendam. Juramentum non est extendendum ad incognita, seu de quibus jurans non cogitavit. In generali promissione, vel juramento non veniunt ea, quæ quis verosimiliter non promisisset, si in mentem venissent, aut promittere non potuisset.*

72 II. Juramentum pręstitum circa materiam juris interpretandum est secundùm limites Juris: v. g. Si juret Clericus residentiam absolutè, potest tamen non residere in casibus à Jure concessis. Qui jurat servare Statuta Collegii, Universitatis, &c. potest non servare ea, quæ legitima desuetudine abrogata sunt. Et universaliter juramentum de servandis statutis alicujus Communitatis interpretandum est secundùm differentiam statutorum ex intentione Legislatoris, & consuetudine, communique interpretatione obligationis: utpotè si statuta obligant sub mortali, vel veniali, obligatio quoque juramenti, ejusque transgressio mortalis, vel venialis erit; si sub nulla culpa, sed sub pęna tantùm obligent, obligatio quoque juramenti, ejusque transgressio nullius culpæ erit, dummodò paratus sis pęnam solvere. Item juramentum de servando secreto actorum in Concilio, Capitulo, &c. interpretandum est, quatenùs materia secretum postulat: ita ut circa materiam magni momenti, quam multùm intersit non evulgari, obliget sub mortali juramentum; circa materiam levem, sub veniali; circa materiam nullius momenti, cujus evulgatio nullum omninò incommodum adferre queat, sub nulla culpa. Gloss. & Abb. *in c. Ego de jurejur.* Communis DD. apud Sanch. & Laym. *cit.* Item qui jurat se staturum sententiæ Ecclesiæ, vel judicis alicujus, non obstante hoc juramento, vel sententia lata, appellare potest, sicut ei jura concedunt. Item juramentum Episcopi de non alienandis bonis Ecclesiæ, interpretandum est de alienatione illicita tantùm, utpote sine causa necessitatis, vel utilitatis, & sine requisita juris solemnitate. Innoc. *in c. cùm omnes, de constit.*

73 III. Juramentum nunquam censetur factum in præjudicium tertii: quia fuisset illicitum. Habetur *in Jure tit. de jurejur.* Hinc qui juravit secretum servare alicujus, si ex secreto immineret alteri tertio malum, potest ei revelare: quia hunc juvare, & alteri non obesse potest. Qui juravit solvere creditorem posteriorem, potest & tenetur solvere creditorem priorem, posthabito altero, si utrique non sufficiat. Qui juravit non discedere ab hoc loco, aut longam peregrinationem instituere, potest, & tenetur secus facere, si legitimus Superior secùs jubeat, quia aliàs esset in præjudicium Superioris secùs jubentis, ideòque de re illicita, & nullum.

74 IV. Principalis, & semper præ oculis habenda regula sit, *juramentum promissorium sortitur conditiones, & qualitates actus, cui adjicitur.* Communissima DD. apud Gob. *cit. Cas. 16. n.504* & latè Suar. *cit. lib. 2. de juram. c. 32.* ac Sanch. *lib. 1. de matr. disp. 52.* Et Barbos. *in axiom.* meritò axiomatibus juridicis accenset duas propositiones. I. *Juramentum regulatur secundùm naturam actus, cui additur.* Et II. *Juramentum non auget obligationem, sed ei intra suos limites manenti addit Religionis vinculum*: nimirùm juramentum non auget obligationem actus extensivè, quia promissionẽ non solet extendere ad plures casus, quàm ea extenderetur, si non vestiretur juramento: sed auget tamen semper intensivè, quia efficit, ut promissio, cui additum est juramentum, obliget arctiùs, & severiùs, quia juramentum superadditum vinculo solius fidelitatis, vel justitiæ, superaddit vinculum Religionis. Undè juramentum eodem modo interpretandum

dum erit, quo interpretatur, & explicatur ipsa promissio per se, secluso juramento.

75 Excipe tamen cum Lessio *l.2. de justit.c.42. dubitat.6.n.32.* casum, quo exigitur juramentum ea ipsa intentione, ut excludantur conditiones, quæ inerant, aut non inerant nudæ promissioni: Ut si Medicus promisit servire Communitati, vi nudæ promissionis, non tenebitur servire tempore pestis, si juramento exacto promissionem ad eum casum extendat, jam obligabitur, & ita in similibus.

REGULA IV. GENERALIS.

76 JUramentum promissorium quantumvis absolutè, & in terminis generalissimis conceptum, tacitè tamen semper includit, & subintellectas habet conditiones, seu limitationes aliquas, quas exprimunt partim Gloss. in c. *quemadmodum, de jure jurand.* partim DD. citati, & citandi.

77 Prima conditio: *si potuero*: Quia impossibilium nulla est obligatio: quod intelligendum est, non solùm de potentia, vel impotentia naturali, & physica, sed etiam de potentia morali; eaque duplici: I. *ex jure*; videlicet si potuero sine peccato: moraliter enim dicitur esse impossibile, quod facere non possumus sine peccato: & id solùm posse dicimur, quod de jure, & honestè facere possumus. L. *Nepos, ff. de verb. signif.* Et *juramentum non debet esse vinculum iniquitatis.* c. cùm contingat de jurejurand. II. *Ex facto*: Ut nimirùm possimus sine grandi difficultate, & incommodo, etenim universim censentur impossibilia moraliter, quæ impleta pietatem, existimationem, aut verecundiam nostram lædunt, inquit Paulus, *L. Generaliter, ff. de verb. obligat.* si tamen ejusmodi difficultas, seu impossibilitas moralis de facto tibi erat perspecta, quando jurasti, v. gr. inire militiam, servire infirmis, &c. censeris te obligasse etiam ad illam exantlandam, secùs si tunc non fuit prævisa, ut benè notat Gobat. *n.496.* Quòd si una pars rei promissæ, & juratæ sit impossibilis, vel illicita, altera verò possibilis, vel licita, & una sine dependentia ab altera promissa est, & servari possit, tunc pars possibilis, & licita servanda erit: quia *utile per inutile non vitiatur*, juxta regul. Juris: si nimirùm utile ab inutili separari possit, & sine dependentia ab illo promissum fuerat, DD. communiter *in regulam Juris 37. in 6.* v. gr. peregrinationem ad Ædem Lauretanam, & simul oblationem centum florenorum, si hanc non potes, potes autem illam, teneris.

78 Secunda conditio; *Salvo jure, & auctoritate Superioris,* si nimirùm is juramentum sibi præjudicans irritare, aut aliàs ob justam causam relaxare, vel in eo dispensare, aut quomodolibet ex justa auctoritate aliter disponere voluerit, *cap venientе, c. ad nostram 3. de jure jurand. Et c. non est de voto: ibid.* ubi dicitur: *Non est dicendus transgressor voti, qui, quod vovit, auctoritate Sedis Apostolicæ distulit adimplere.* Idem est de juramento.

79 Tertia conditio: *Si is, in cujus gratiam, & utilitatem juratum est, voluerit acceptare*: aut; *nisi is obligationem expressè, vel tacitè remittat.* Ubi nota, juramentum promissorium posse fieri homini, aut in gratiam hominis dupliciter; 1. non directè in ejus utilitatem, sed solùm ad honorem Dei, ac salutem propriam jurantis: ut si quis juret confessario, se tale opus bonum facturum, Religionem ingressurum, tali peccato imposterùm abstinere velle, &c. Et hoc casu rectè inquit S. Thom. *2.2. qu.89. art.9.* ille, cui promittitur, non potest absolvere promittentem, quia promissio non est facta ei principaliter, sed Deo. 2. Directè in ejus utilitatem, ut si jures, te non aliam ducturum, nisi Titiam: Titio centum aureos daturum, &c. & tunc omnium consensu, altero remittente obligationem, cessat obligatio juramenti. 3. Denique juramentum promissorium potest fieri principaliter Deo per modum voti jurati in ejus honorem, simul tamen in utilitatem alicujus certi hominis, utpote de præstando aliquo opere Charitatis, aut misericordiæ erga certum hominem, v. gr. te puellæ pauperi dotem daturum, tali Ecclesiæ, aut Monasterio tantam summam daturum, &c. & tunc rursùs certum est, cessare obligationem juramenti, si altera persona, in cujus utilitatem Deo jurasti, beneficium respuat, vel acceptare nolit.

80 At dubium valdè est, si illa persona beneficium quidem non respuat, ut sibi non acceptum, nolit tamen te jurantem ad id obligare, sed in tui gratiam obligationem remittat, & liberum relinquat: an id sufficiat ad relaxationem juramenti? Affirmant Navarr. Henriq. alii cum Sanch. *l.1. de Matrim. disp.32. num.6.* quia Deus acceptat ejusmodi votum, vel juramentum in ordine ad hominem, in cujus utilitatem fit; quare si ipsius hominis voluntati satisfactum sit, etiam voluntati Dei, & obligationi erga Deum satisfactum censetur. Non improbabiliter, & in conscientia tutum censeot Tambur. *lib.3. cap.7. §.2.* Gobat. *num.499.* pulchrum resolvens casum. Probabiliùs tamen, & tutiùs negant Abb. Angelus, Sylvester, Azor. Suar. aliosque citans Laym. *cap.9. nu.5.* quia Deus talem promissionem acceptavit, sicut facta est principaliter ad suum honorem, & secundariò solùm ad utilitatem hujus hominis, adeòque etsi homo non obliget, acceptet tamen, servanda erit; secùs, si nollet acceptare.

Quarta conditio: *Si res in eodem statu permanserit, seu notabiliter mutata non fuerit.* Ex c. *veniens.* Et c. *quemadmodùm, de jurejurand. §. quoad.* Ratio: quia jurans censetur jurare de rebus in eo statu, quo sunt, dum jurat: notabilis autem mutatio quasi aliud objectum facit, ad quod non præsumitur, se jurantis intentio extendisse: v. gr. si sponsus cum juramento promittat matrimonium Margaritæ, si illa posteà fornicetur, si in lepram, vel in morbum incurabilem, si in paupertatem notabilem, &c. incidat, si inveniatur non habere competentem dotem, aut, ut exemplificat Pontifex l.c. si Sponsa post sponsalia amittat oculos, vel nasum, &c. non tenetur juramento. Item promissio gratuita, etiam jurata, revocari potest ob supervenientem ingratitudinem promissarii. Item qui cum inimico juratus pacem init, non obligatur juramento, si novam ille offendendi causam præbeat, vel publicè proscribatur. Item jurasti donare alteri mille; si in paupertatem incidas, non teneris ampliùs. Jurasti non loqui, vel conversari cum tali persona, quia tibi causa certi peccati existit, v. gr. fornicationis; si mutentur ejus mores, ut non sit ampliùs ejusdem peccati periculum, non teneris ampliùs evitare; quia mutatio notabilis facta est. Quia rebus notabiliter mutatis, sicut non obligat promissio, ita neque juramentum promissioni accessorium. 81

Denique huc spectat alia specialis conditio in contractibus mutuis onerosis, & consequenter etiam juramentis additis semper subintelligenda est, *si alter quoque promissis suis steterit, c. pervenit primo de jurejurando. Quia frangenti fidem, fides frangatur eidem.* Quoad mutuas promissiones etiam disparatim, etsi non per modum contractus factas, extendit Sanch. cit. v. g. Petrus mihi heri juravit donare equum gratuitò: ego hodie juro ei donare ficlum, vel scyphum argenteum; si ille promisso suo non stet, & ego me juramento meo liberum censere possum. Denique, ut suprà innui, juramentum fidejussoris semper includit exceptionem, ut priùs principalis debitor conveniatur, & excutiatur, & juramentum non expellendi conductorem, tacitam conditionem habet: *nisi is biennio pensionem solvere intermiserit.* Communis DD. apud Sanch. latè *lib.3. cap.17. n.14.* Laym. *cit. cap.9. num.6.* 82

Pro pleniori intellectu dictorum, accipe casum. Cajus jurejurando promisit, se ad honorem Dei, certo Monasterio donaturum quingenta scuta, vel taleros imperiales, sed postmodùm promissi pœnitens, efficit per intercessionem cujusdam alterius Prælati, ut Abbas cum Conventu remittat promissum, reddatque chyrographum, quo se obstrinxerat. Quæritur, an Cajus in conscientia sit tutus, & securè stare possit illa condonatione? Negat sanè probabiliùs Suar. *lib.2. de jurament. cap.39. n.8.* ob rationem suprà allatam. Sed certè probabiliter affirmat Sanch. *loc. cit. num.7.* atque in conscientia tutum censent Tambur. *lib.3. Decalog. cap.7. §.2.* Gobat. *num.499.* Ratio: quia licèt juramentum principaliter factum sit ad honorem Dei, tamen necessarium habuit respectum ad Monasterium, ejusque utilitatem, ac voluntatem: ergo si Monasterium sine vi, aut dolo juri suo cedat, cessat essentialis dependentia à Monasterio, & consequenter cessat & ipsa obligatio ad jus divinum: certè qui ita vovit, non intendit se obligare Deo in casu, quo Monachi recusabunt donationem, aut remittent non inviti ad instantiam mediatam, aut immediatam promittentis. Eadem omninò est ratio de tali juramento. Secùs esset; si illa quingenta scuta essent Deo promissa, & Monasterio in aliquem certum pium usum, v. g. ad erigendam Aram cultui alicujus Sancti, tunc enim Monasterium non posset validè remittere juramentum, sibi non præjudiciosum: quippè, cujus remissio cederet in diminutionem cultus illius Sancti. Secùs quòque esset, si jurasset Deo in honorem ejus daturum quingentos aureos pauperibus indeterminatis, etsi enim tunc aliqui, & multi quidem pauperes tibi remitterent obligationem, non esses ideò liber; quia hi non repræsentant moraliter alios pauperes, qui sine dubio acceptabunt. Vide plura in hanc rem apud Sanch. *lib.4. cap.20.* 83

SE-

SECTIO III.

Juramenti liciti conditiones.

SUMMARIUM.

84 *Licita sunt juramenta debito modo facta.*
85 *Christus solùm prohibuit juramentum sine rationabili causa factum* usque ad 87.
89 *Juramenti liciti conditiones sunt. I. ut fiat in veritate. II. in justitia, & III. in judicio. Et in his conditionibus,* usque ad 93.
93 *Est actus virtutis Religionis.*
94 Usque ad num. 97. *Quæ veritas, & certitudo requiratur in juramentis, tàm ex parte rei juratæ, quàm ex parte jurantis.*
97 *Præsertim, cùm quis jurat de facto alterius; aut*
98 *Indiciis facti ejus.*
99 *Tres propositiones damnatæ, circa usum amphibologiæ.*
100 Usque ad 104. *Amphibologiæ triplex species, seu gradus.*
104 *Amphibologiæ prima, & secunda species semper vera, & sine mendacio esse asseritur, & probatur usque ad nn. 107. ideòque.*
107 *Juramentum taliter amphibologicum non est perjurium.*
108 *Illicitum tamen, nisi justa, & rationabilis causa subsit.*
109 *Tertia species, vel gradus amphibologiæ semper est cum mendacio, ideòque, & juramentum additum semper est perjurium.*
112 *Et in hoc tertio sensu intelligenda sunt* propositiones damnatæ.
113 Juridicè, & legitimè *interrogatus in judicio amphibologicè jurans probabilius semper peccat, mortaliter tamen.*
115 *Adhuc probabiliter in causis saltem capitalibus, citrà mortale saltem, uti licet amphibologia primæ, vel secundæ speciei* usque ad 117. *Pariter,*
117 *Quotiès quis* illegitimè *interrogatus, intra, vel extra Judicium, graviter urgetur ad jurandum, uti potest amphibologia primæ, vel secundæ speciei.*
118 *Quando censeatur quis* illegitimè *interrogari, & urgeri?*
120 Usque ad num. 125. *resolvuntur varii casus.*

ASSERTIO VI.

Licita sunt juramenta debito modo facta, servatis nimirùm conditionibus, ipso Jure divino requisitis: in veritate, & justitia, & judicio. Ita omnes Orthodoxi.

§. I. Licita sunt Juramenta, &c.

Sic loquitur ipsa S.Scriptura variis locis. Deut.6. *Illi soli servies, & per Nomen illius jurabis*, Jeremiæ 4. *& jurabis: vivit Dominus in veritate, & judicio, & justitia.* Psal. 62. *Laudabuntur omnes, qui jurant in eo, &c.* In novo Testamento passim juravit Apostolus, ad Rom. 1. *Testis est mihi Deus, cui servio in spiritu meo.* 2. Corinth. 1. *Testem invoco Deum in animam meam, &c.* Gal. 1. *Quæ autem scribo vobis, ecce coram Deo, quia non mentior.* Quin ipse Christus in Evangelio, sæpissimè dicta sua confirmavit geminato verbo: *Amen, Amen*: quod ore Hebræorum affectum jurantis, ac sub juramento aliquid affirmantis exprimit.

Nec obstant seria verba Christi, Matth. 5. *Audistis, quia dictum est antiquis: non perjurabis, reddes autem Domino juramenta tua. Ego autem dico vobis, non jurare omninò, neque per Cœlum, quia Thronus Dei est: neque per Terram, quia scabellum est pedum ejus: neque per Jerosolymam, quia civitas est magni Regis: neque per caput tuum juraveris, quia non potes unum capillum album facere, aut nigrum: sit autem sermo vester, est, est: non, non: quod autem, his abundantius est, à malo est.* Sic Salvator. Cui consonat Jacob. cap. 5. *Ante omnia autem fratres mei, nolite jurare neque per cœlum, neque per terram, neque aliud quodcumque juramentum: sit autem sermo vester, est, est, non, non; ut non sub judicio decidatis.*

Respondent, & explicant SS. PP. & Expositores varii.

85 I. Christus Dominus præcipiens *non jurare omninò*, id est, nullo jurandi modo, vel forma, nempè neque per cœlum, &c. In primis perstringit Pharisæos, qui se jurare non arbitrabantur, si per cœlum, per terram, per templum, per Jerosolymam jurarent, ostendens eos, qui per ejusmodi nobiles Dei creaturas jurant, etiam respectivè, & consequenter jurare per ipsum Deum Creatorem illarum, ut rursùs exemplificat Matth. 23. dicens: *qui jurat in Altari, jurat in eo, & in omnibus, quæ super illud sunt: & quicumque jurat in templo, jurat in illo, & in eo, qui habitat in ipso: & qui jurat in cœlo, jurat in Throno Dei, & in eo, qui sedet super eum.*

86 II. Non simpliciter prohibuit Christus omne juramentum justum, & benè circumstantionatum, sed tantùm juramentum, absque omni rationabili causa necessitatis, vel utilitatis factum. Ita D. Aug. *Epist. 89. & l. 1. de serm. Domini in monte, cap. 17.* D. Bern. *serm. 65. in Cant.* D. Th. *quæst. 89. art. 2.* Innoc. III. *in cap. Et si Christus*, & communis DD. Ratio, quia absque justa, & rationabili causa frustrà, & levi de causa, divinum Numen in testimonium assumere, magnam divini Numinis irreverentiam, & abusum sacri juramenti continet. Deinde, quia frequenter, & sine causa jurando, in perjurii peccati periculum, quasi infallibiliter incidimus, juxta illud Eccli. 23. *Jurationi non assuescat os tuum, multi enim casus in illa. Nominatio verò Dei non sit assidua in ore tuo: & nominibus Sanctorum non admiscearis. Quoniam non eris immunis ab eis. Sic omnis jurans, & nominans in toto, à peccato non purgabitur.* Hæc ille. Lege D. Aug. serm. 30. de verb. Apost. de hoc late, & optimè disserentem, ubi concludit. *Duo sunt, quæ damnabo nunquam, veram jurationem, & nullam jurationem: damno autem falsam jurationem: falsa juratio exitiosa est, vera juratio periculosa est, nulla juratio secura est.*

III. Voluit Christus, christianos maximè elongari à perjurio, & insuper ad simplicitatis humanæ primævam sinceritatem reducere, significans, meliùs omninò esse, si nullum juramentum fieret, aut nullo juramento opus esset: quandoquidem jurandi usus, solùm ex naturæ nostræ infirmitate, atque ad mentiendum, & fallendum promptitudine, per peccatum inducta, originem traxit; cùm ex una parte homines sæpe fallant, & hinc ex altera parte homines difficulter dictis credant: ideòque confirmatione juramenti opus sit. Quod si autem inter homines, uti deberet, & veritatis simplicitas in dicendo, & fidei sinceritas in credendo constaret, nullo omninò juramento opus esset, sed simplex affirmatio ejus, quod est, & simplex negatio ejus, quod non est, sufficeret. Et hoc voluit Christus consulere, dicendo: *sit autem sermo vester: est, est: non, non: quod his abundantius est:* (id est, quod ampliùs in confirmationem dicti, jurando additur,) *à malo est.* Nota: non dixit Christus: malum est, sed *à malo est*, scilicet à malo jurantis, ob defectum veritatis; vel à malo non credentis, ob defectum fidei sinceritatis. 87

IV. Addit Theophylactus hic *in cap. 4. Matth.* Christum Discipulos suos hortari voluisse, ut vitam suam ita instituant, ut eorum simplici assertioni *est, est: non, non*: non minùs credatur, quàm aliorum juramentis; nam nulli minùs creditur, quàm ei, qui frequenter jurat: è contra ei facilè fides habetur, qui bona vita præditus, semper verum dicere, & nunquam jurare consuevit. Quamobrem etiam D. Basil. in Psalm. 14. dicit: *Turpe sanè omninò, & stultum est, seipsum accusare, ut indignum fide, & firmitatem ex juramentis adferre.* 88

§ II. In veritate, & justitia, & judicio.

Juramenti liciti conditiones, ipso jure divino cit. c. 4. Jeremiæ sunt tres. *Jurabis: vivit Dominus in Veritate, & Justitia, & Judicio.* Ubi D. Hieron. cap. 4. *advertendum est, quòd Juramentum, hos habeat comites, Veritatem, Justitiam, & Judicium.* 89

I. Veritas juramenti in eo consistit, ut veracissimi divini Numinis, & Nominis testimonium non adducatur in confirmationem falsi, aut mendacii; adeòque in veritate jurat, qui in juramento assertorio rem, quam certò scit, vel omninò credit esse veram, veram affirmat, vel similiter falsam negat. In juramento autem promissorio, nunc, & in præsenti habet veram voluntatem, & propositum adimplendi, quod promittit, & credit etiam in futuro, se adimpleturum: hic enim duplex est veritas, & de præsenti implendi voluntate, & de futura adimpletione promissi. Ut latiùs patebit infrà de perjuriis. 90

II. Justitia, seu æquitas juramenti consistit in hoc, ut justissimi, & sanctissimi Numinis, & Nominis divini testimonium non adducatur in confirmationem dicti, vel facti injusti, iniqui, & peccaminosi: adeòque jurare in justitia dicitur, qui rem licitam, justam, & honestam jurat. Si enim jures, ac promittas rem injustam, ac prohibitam, sicut non licet tibi illam implere, ita injustè, & impiè conseris jurare, cùm juramentum non sit vinculum iniquitatis. 91

III. Judicium, seu discretio juramenti consistit in hoc ut divini Numinis, & Nominis testimonium non adducatur temerè, & irreverenter sine justa causa, & reverentia: adeoque jurare in judicio dicitur, qui non nisi cum prudenti intellectus consideratione, juxta regulas Christianæ prudentiæ, ac cum pia, & reverenti voluntatis affectione, non sine necessitate, vel magna utilitate jurat, utpotè cùm alicujus dicti, vel promissi veritas aliis non manifesta, vel dubia est, quam tamen certam habere, & exploratum esse, 92

publi-

publicè, vel privatim multùm interest. De quo eleganter D. Aug. cit. ser. 28. de verb. Apost. c. 9. *Quantùm ad me attinet, juro: sed quantùm mihi videtur, magna necessitate compulsus, cùm video mihi non credi, nisi faciam; & ei, qui mihi non credit, non expedire, quòd non credit: hac perpensa ratione, & consideratione liberata, cum magno timore dico: coram Deo: aut testis est mihi Deus: aut, scit Christus, sic esse in animo meo, &c. Sed tamen aliud habet humana pessima consuetudo, & cùm tibi creditur, juras, & cùm nemo exigit, juras & horrentibus hominibus, juras, non taces jurando; vix es sanus non perjurando*. Hæc S. Doctor. His conditionibus positis.

93 IV. Juramentum licitum est, & actus bonus virtutis Religionis, Deo debitum cultum, & reverentiam exhibentis; pertinet enim ad cultum, & venerationem Dei, ejus primævam infallibilem veritatem agnoscere, prædicare, protestari, quod maximè fit juramento, ejus testimonium in confirmationem veritatis invocando, ac allegando cum certis, & debitis conditionibus: Undè nota: juramentum esse actum virtutis Religionis: & insuper sub præcepto secundo Decalogi, *non assumes*, &c. solùm quantùm ad modum conditionatum actus: utpotè si jurandum sit, fiat debito modo, in veritate, justitia, & judicio, scilicet ratione infallibiliter, ac reverenter; at verò juramentum quoad exercitium actus, quòd nimirùm hic, & nunc jurandum sit absolutè, non est sub præcepto Religionis, nec unquam ulla per se obligatio, sed solùm potest esse sub virtute, & præcepto; aut Charitatis, si nimirùm gravis necessitas, aut utilitas propria, aut proximi exigat, aut justitiæ, ut si Magistratus exigat juramentum. Harum autem trium conditionum una, aut altera, vel omnibus deficientibus, nascetur perjurium, aut saltem juramentum illicitum, de quibus mox sect. seq.

§. III. *Veritas, & certitudo requisita in juramentis.*

94 IN juramento assertorio, non tam requiritur veritas objectiva, scilicet conformitas dicti ad objectum, prout opponitur falsitati; quàm veritas formalis, nimirùm conformitas dicti ad mentem jurantis, prout excludit mendacium. Contingit enim sæpè, rem juratam non ita se habere, sicut juratur, attamen ita se habere in mente, & opinione, seu credulitate jurantis: quo jam absque perjurii culpa juramentum licitum manet. Solùm hic quæritur, quænam veritatis certitudo requiratur ad licitum juramentum assertorium. Dico ergo breviter.

95 I. Ex parte rei juratæ veritas sufficiens ad juramentum licitum habetur, si res secundùm modum, & sensum humanum sumpta, ita se habet, sicut juratur v. g. juras hodie lautè comedisse, Petrum esse iracundum, Joannem Sacerdotem quotidiè celebrare, &c. non est opus ad veritatem juramenti, ut convivium fuerit latissimum, ut Petrus quovis momento irascatur, ut Sacerdos integro mense, vel anno nunquam omittat Sacrum, sed sufficit convivium secundùm patriæ morem fuisse lautum, Petrum facilè, & sæpè irasci, Sacerdotem quasi quotidiè celebrare. Non ergo condemnandus est Parochus, qui jurat suum Sacellanum, per totum annum Ecclesiæ interfuisse, primam Missam celebrasse, Concionem habuisse, &c. etiamsi aliquoties intermiserit, quia parùm pro nihilo reputatur, & humano sensu totus annus æstimatur, etiamsi modicum quid abfuerit. Vide Tambur. *cit. lib. 3. Decalog. cap. 2. §. 1.*

96 II. Ex parte jurantis, ut quis licitè juret, nec perjurus sit, certissimum est, eum debere esse certum moraliter de veritate rei, quam jurat. Quare qui dubitat, vel non adhibita, ad veritatem indagandam, sufficienti diligentia, tamen rem talem, ut certam jurat, omninò censetur jurare falsum, practicè loquendo, peccato mortali perjurii: secundùm omnes. Etiamsi alioquin res speculativè vera esset. Quia, ut in initio dixi, attenditur hic conformitas potiùs ad mentem jurantis, quàm ad rem juratam. Verùm difficile explicatu est, qualis debeat esse illa moralis certitudo. Omnes consentiunt, majorem requiri certitudinem, & plerumque evidentiam facti, cùm quis jurat de facto proprio, quàm si juret de facto alterius. Dico igitur

97 III. Cùm quis jurat de facto alterius, de quo certa notitia haberi possit, & inquiritur; requiritur notitia certa, &c. experimentalis, qualis habetur per visum, *c. Testes, caus. 9.* Non ergo sufficit sola opinio probabilis, vel fides, seu credulitas ex auditu ad tale juramentum, etiamsi sufficeret ad simplicem assertionem; v. g. Probabile est, Sacerdotem Religiosum aliàs solitum celebrare quotidie tali hora, etiam hoc manè ea hora celebrasse; possum quidem sine culpa mendacii prudenter judicare, ac affirmare, eum hoc manè, seu hora Sacrificium obtulisse; at non possum id ipsum jurare. *Ratio est:* quia ad prudenter agendum, loquendum, &c. satis est certitudo, quam humana prudentia requirere solet: ad jurandum verò requiritur ea certitudo, quæ digna sit reverenti invocatione Dei in testem, quod aliquid plus exigit, quàm probabilitatem quamlibet. Quòd si accedat dictum alicujus viri fide digni, qui v. g. mihi testetur, illum Sacerdotem hodie mane celebrasse, possem quidem jurare extra Judicium, quia tale testimonium facit rem moraliter, & suo modo certam; at nondum possem jurare idipsum in Judicio, ex solo auditu cujuscunque, etiam fide dignissimi viri, quia in Judiciis non petitur fides ex auditu, sed certa scientia: hæc enim, non illa facit semiplenam probationem. Audi casum. Quidam pro certo credito, aliquot centum aureorum à debitore negatò, rogat duos amicos fidissimos, ut sibi de illo credito, apud Judicem testentur, & testati sunt cum juramento, debito posteà facile impetrato. Licitène jurarunt ob solam fidem certissimam habitam fide dignissimo illo creditori? Resp. Minimè; sed perjurasse; quia ut dictum est, in Judicio non petitur; an quis aliquid noverit quacunque certitudine morali, sed certitudine sua propria, qualis habetur ex visu: idque ad bonum publicum, cui ex Justitia legali cedere debet quæcunque particularis utilitas: atqui illam certitudinem non habuerunt illi testes; ergo; &c. At tenebanturne illi posteà ad restitutionem? Resp. Minimè, quia non peccarunt contra Justitiam commutativam, cùm debitum reipsa verum fuerit, sed contra Justitiam legalem foro, bonoque publico debitam peccavere: illius tantum, & non hujus violatio inducit obligationem restitutionis.

IV. Quando non de ipso facto, de quo nimirùm certa notitia haberi nequit, sed solùm de indiciis facti, infamatione personæ, vitæ, famæ, &c. jurandum est; sufficit notitia certa moraliter, etiam ex auditu, fama, relatione aliorum, indiciis antecedentibus, consequentibus, & similibus. In his enim à Judice non intenditur, nec potest intendi scientia ex visu: ergo debet sufficere certitudo moralis ex auditu, vel opinione probabili, ut infrà iterùm de fure occulto ostendi. 98

§. IV. *Juramentum amphibologicum.*

HIc candidè fateor, bone Lector, libentiùs omninò sisterem, aut tecum bonum saltum facerem, si sequi velles, hanc materiam (esto in praxi frequentem, & scitu necessariam) totam transiliendo, quàm periculosè, per particularia incedendo: terret enim novissimum fulmen, quo S. D. N. INNOCENTIUS Papa XI. inter alias propositiones prohibuit, & damnavit etiam has tres sequentes, amphibologiæ usum admittentes. 99

Prima, quæ inter alias damnata, est 26. dicit: *Si quis, vel solus, vel corâ aliis, sive interrogatus, sive propria sponte, sive recreationis causa, sive quocunque alio fine juret, se non fecisse aliquid, quod reverà fecit, intelligendo intra se aliquid aliud, quod non fecit, vel aliam viam ab ea, in qua fecit, vel quodvis aliud additum verum, reverà non mentitur, nec est perjurus.*

Secunda, quæ est 27. dicit: *causa justa utendi his amphibologiis est, quoties necessarium, aut utile est ad salutem corporis, honorem, res familiares tuendas, vel ad quemlibet alium virtutis actum, ita, ut veritatis occultatio censeatur tunc expediens, & studiosa.*

Tertia, quæ est 28. dicit: *qui mediante commendatione, vel munere ad Magistratum, vel Officium publicum promotus est, poterit cum restrictione mentali præstare juramentum, quod de mandato Regis à similibus solet exigi, non habito respectu ad intentionem exigentis, quia non tenetur fateri crimen occultum.*

Hæc, inquam, terrent; quia licèt excommunicationis pœna imposita affirmantibus, tanquam licitos casus nominatos in dictis propositionibus damnatis, non sit extendenda ad casus non nominatos, quia odia non sunt amplianda, prout jura clamant, tamen casus nominati se habent, ut exemplum demonstrans, non licere alios casus similes, quoad forum animæ, undè dici solet, quòd exempla non excludant similia *§. hactenus, Instit. de gradib.* 100

Nihilominùs in re maximè practica, & Confessariis scitu summè necessaria (salva reverentia S. Sedis) audeo tibi, quod audet Joann. de Cardenas in Crisi Theol. hic Dissert. 19. & alii moderni Doctores, & Professores, præfatas, & aliàs damnatas propositiones, prout jacent, nimis laxas explicantes, & sensum, ac mentem Summorum Pontificum interpretantes. Quoad præsens ergo prænotandum:

Amphibologiam tripliciter fieri, vel sumi posse. I. Cum æquivocatione in verbis, ex ipsa institutione, & usurpatione sua equivocis, ac diversum sensum generare aptis, usurpando illa in significatione rariori, ac ab audientibus minimè intenta, ut si jures, te non occidisse gallum, intelligendo *gallinaceum*, cùm tamen esset quæstio de homine gallo, seu na- 101

ro in Gallia: aut vulgari lusu, si jures, te millies vidisse Cæsarem, intelligendo, *non ipsum Cæsarem*, sed ejus *statuam*, *vel imaginem*. Sive quando verba habent duplicem, vel multiplicem significationem externam, ab ipsis verbis importatam, unde secundùm unam significationem proferuntur à loquente, sed secundùm aliam intelliguntur ab audiente, qui tamen posset etiam illa intelligere in ea significatione, secundùm quam loquens, illa dicit.

102 II. Alio modo verba sunt ambigua, scilicet ex circunstantiis, quatenùs verbum unam tantùm significationem falsam importat, veram tamen ex circunstantia. Ut si jam hic, & nunc Patrem tuum indagans, dicam tibi, *ubi est, vidistiae Patrem tuum?* tu respondeas, *non vidi*, & hanc responsionem firmes juramento. In tali casu verba *non vidi*; sunt falsa in se, nam ut supponitur, quotidiè vidisti Patrem tuum: nihilominùs in illa circumstantia sunt vera illa tua verba, *non vidi*, quia quæro, an eum videris visione valente hic, & nunc mihi demonstrare, ubi reperiatur Pater; si ergo eum hic, & nunc tali visione non vidisti, prout in illa circunstantia interrogaris, tua responsio, *non vidi*, est vera, ratione circunstantiæ, licèt verba in se absolutè essent falsa: esto enim verba ex se sint determinata ad unum tantùm sensum: ex modo tamen loquentis, vel interrogantis, vel ex adjunctis circumstantiis, determinantur ad faciendum alium sensum: ubi verba sic solùm vera propter circunstantias, illam suam veritatem important externè in se ipsis; ideòque hæc veritas intelligi potest ab audiente, ad quem secundùm importatam veritatem, verba vadunt. Hæc autem, veritas ob circumstantias à verbis importata, interdùm explicitè intelligi potest ab audiente, interdùm verò tantùm confusè, si prudens sit, & perspicax, quod si talis non sit, sibi imputet, quòd non intelligat.

102 III. Fit amphibologia cum restrictione, vel reservatione mentali in verbis, vel sententiis, ex institutione, vel usurpatione sua, quidem determinatis ad unum sensum, univoca significatione, tamen restrictione, vel reservatione mentali aliqua, ad alium omninò diversum sensum detortis, ita ut jurans non intendat suo juramento confirmare sensum verborum proprium, & usitatum, quem alius intendit: vel supponit, sed alium sensum à se dolosè subintellectum sua restrictione mentali; ita ut verba, nec ex se, nec ex circunstantiis, exteriùs ullam importent veritatem, seu cum quis utitur verbis, nullum alium sensum in se externè importantibus, nisi illum, secundùm quem ab audiente percipiuntur, at per mentem loquentis secundùm alium sensum proferuntur, ad quem nec ex se, nec à circunstantiis, sed à sola loquentis intentione mentaliter restringuuntur, & trahuntur, quem proindè audiens non valet percipere; ut si dicas, vel jures sine causa, non usus, &c. te non habere pecunias, vel librum, &c. subintelligendo: *ad tibi dandum*. Et in hoc modo loquendi, consistit vera essentia amphibologiæ, de qua stant propositiones damnatæ: nam juxta Moralistas. *Amphibologia propriè est locutio, quæ sua significatione generat in audiente conceptum diversum ab eo, quem loquens retinet in mente*. His tribus modis suppositis pro re difficili, & nimis frequenti in praxi, pono sequentes resolutiones.

RESOLUTIO I.

104 P*Rima, & secunda species æquivocationis, vel amphibologiæ, semper vera est, sine mendacio: ideòque & juramentum taliter amphibologicum non est perjurium; nisi tamen justa subsit causa celandi, vel dissimulandi veritatem, semper illicitum est, perversum,* & quasi *perjurium*. Communis DD. Navarr. *c. humanæ aures, 22. q. 5. in q. 3. n. 9. &* 16 Pereira *in c. 27. Gen. disp. 5. a. 57.* Sotus *de secret. memb. 3. q. 4. fin.* Valent. *2. 2. disp. 5. p. 11 pu. 2 in solut. ad* 2. 1. cit. *de Just. lib. 2. c. 42. dub. 9. n. 48.* Sayr. *in clav. reg. lib. 12 c. 17. n* 26. Azor. *instit. mor. par. 1. lib. 11. c. 4. qu. 5. reg. 2.* Bannes. 2. 2. *q. 69. ar. 2. dub. penult.* Suar. *t. 2. de Relig. lib. 3. c. 11. fin.* aliique plures in hanc materiam scribentes, cùm quibus resolutionem breviter probo, & explico.

105 I. *Prima species æquivocationis est semper vera.* Ratio est: quia verba juxta hanc speciem prolata important in se, & externè omnem sensum, quem loquens intendit exprimere; ergo talis locutio non est contra mentem, & consequenter non mentitur; cùm mentiri sit contra mentem ire. Cons. prob. qui enim verbis utitur, secundùm aliquam veram significationem externam, quamvis non utatur secundùm omnem eorum significationem, tamen verè externam significationem menti internæ conformat; ergo sic loquens, non mentitur, nec est perjurus, si juramentum adhibeat. *Tum quia:* de facto in Scriptura Sacra extant plures locutiones ambiguæ, & obscuræ, quæ ab Ecclesia debuerunt declarari, quo sensu, sint intelligendæ, quia ab Hæreticis intelligebantur in sensu errorem inducente: ergo hic modus per se non est illicitus, nec consequenter sub damnatione comprehensus.

II. *Etiam secundus modus, vel species amphibologiæ, est vera, carens mendacio, & perjurio*, ideòque ex causa justa, non solum ab hominibus licitè usurpari potest, sed etiam ipse Christus usus est, Joan. c. 7. dicens: *Non ascendam ad diem Festum*, cum tamen statim ascenderit occultè. Nec in hoc mendacium fuit, quia verba illa seorsim, à restrictione mentis veritatem habebant, ex circumstantia mentis eorû, cum quibus loquebantur; nam juxta mentem ipsorum dixit Christus, se non ascensurum ad diem festum, nimirùm palàm, & cum manifestatione sui ipsius per signa, & per publicam prædicationem, prout cognati eum rogabant. Similiter Marc. 13. Discipulis de die judicii interrogantibus respondit: *De die autem illo, vel hora nemo scit, neque Angeli in cælo, neq; filius hominis*; cùm tamen omnia sciebant. Quæ responsio vera fuit per externam significationem veram seorsim, ratione circunstantiarum: nam verè Christus ignorabat diem illum, ut Legatus Patris, & Doctor hominum, cujus muneri notitia illa demandata non fuerat, & diem illum ignorabat ad publicam notitiam, quam Discipulorum interrogatio requirebat: ergo idem dicendum est in aliis locutionibus ambiguis, cùm verba ex circumstantiis accipiunt externam significationem veram, licèt illa significatio sit rara. Sic Jo. Baptista dicitur Elias: & imago Cæsaris Cæsar. Nec refert, quod verba non sint vera in sensu magis communi, si non tenearis in alio sensu ea accipere, aut proferre, sed cùm adest vera, & justa causa, nec alia urget obligatio, sufficit uti verbis in aliquo sensu vero; sive dein illa verba veritatem illam importent externè ex se, sive ex circunstantia aliqua loquentis, sive interrogantis, ut si Confessarius dicat pœnitenti, *fecistiae furtum?* pœnitens illud jam antè confessus, dicendo *non feci*, subintelligendo, quod nunc debebam confiteri, prout in me interrogas, verum dicit: nam esto, verba, *non feci*, ex se sint falsa, sunt tamen vera ex circumstantia, quia Confessarii interrogatio communiter intelligitur de furto non confesso. Alios casus difficiliores in praxi, lege famosum P. Jo: de Cardenas, Societatis Jesu, in Crisi Theologica, Coloniæ impressa 1690. Diss. 19. c. 6. hic satis liberalem, & dictas Proposit. fusè explicantem.

Ideoque *Juramentum taliter amphibologicum, non est perjurium.* DD. citati. Ratio clara est. Quia perjurium propriè dictum, necessariò includit voluntatem invocandi Deum, in testem, in confirmationem falsi: sed ita jurans amphibologicè non intendit Deum invocare in testem propositionis falsæ, seu ex ea parte, qua falsa est, sed qua vera est, seu alterius propositionis veræ animo retentæ, exteriùs tamen saltem hic, & nunc ob has circumstantias veræ, v. g. se non habere pecunias tales, quas tibi latroni, vel hosti velit, aut teneatur dare. Ergo non est perjurium propriè. Eadem ratione evincitur non esse mendacium: Quia ratio essentialis mendacii consistit in difformitate judicii à verbis: atqui tali amphibologia utens, non habet judicium difforme à verbis, quibus utitur, sed reverà habet in mente id, quòd ejus verba æquivocè ipsi sonant, & exteriùs, vel ex circunstantiis, vel ex se veritatem illam important, ut patet in exemplis allatis: qui enim jurat se vidisse Cæsarem, intelligendo per Cæsarem ejus statuam, vel effigiem, quam reverà vidit, dicit ipsissimam veritatem, & nihil contra mentem, nec obligatur semper adhibere verba secundùm omnem sensum, & veritatem, quam habere possunt: ergo, ut sic non mentitur. 107

Dices: At alii inde decipiuntur, putantes ipsum jurare, vel asserere reverà Cæsarem in persona vidisse. Verum est: at certè non necessariò intendit formaliter, ut alii decipiantur (quod sanè nunquam posset esse licitum) sed solùm prævidet, quod alii indè decipiantur, seu dat occasionem deceptionis, & falsi judicii aliorum, quam deceptionem ob justam causam permittere possumus, ut patebit. Sed certè communiter dare non licet; quia indè everteretur commercium societatis humanæ, aliaque gravia mala orirentur: quare apud omnes in confesso est, nefas esse, passim uti ejusmodi amphibologicis æquivocationibus, quæ communiter ab aliis intelliguntur in alio sensu, quam habeat proferens, idque maximè in juramentis. Unde

IV. *Juramentum tale amphibologicum, nisi justa subsit causa celandi, vel dissimulandi veritatem, illicitum est, perversum, & quasi perjurium*: Ita DD *in Resolut. citat.* Ratio est: quia amphibologicè jurans, v. g. se non habere pecunias, nimirùm, *quas tibi velit dare*: in primis etsi speculativè, & abstractè loquendo, necessariò non mentiatur, nec intendat directè alterum decipere, sed solùm occasionem det, & permittat alterius deceptionem, tamen hæc ipsa prævisa, & permissa alterius deceptio, absque omni justa causa, om- 108

nium

nium consensu illicita est, & contra bonum societatis humanæ, æquè, ac mendacium: ut supra dictum. Attamen moraliter, & practicè loquendo talis re vera dupliciter quasi mentitur, & decipit. 1. Quia ad aliorum sensum, & intellectum enuntiat aliter, quam ipse in animo sentiat. 2. Quia simulat se suo juramento confirmare ipsum sensum communem ab aliis intellectum, quem tamen animo suo non confirmat, sed alium diversum mente dolosè reservatum. Non enim tu sine justa causa, jurans te non habere pecunias cum tua restrictione mentali, optas id alterum credere in tuo sensu restricto, (*quas tibi vellem dare*) hoc enim parùm tibi prodesset: atqui utrumque hoc perniciosum est bono communi societatis humanæ, cùm enim juramentorum finis sit confirmatio veritatis actorum, ac promissionum inter homines, hinc illorum vim omninò deperdunt, & destruunt, qui iis abutuntur ad simulandam falsitatem, vel ad veritatem sine justa causa celandam. Deinde graviter talis peccat contra virtutem Religionis, quia nimitùm juramento, seu divini testimonii, ac Numinis invocatione abutitur pro instrumento alterum decipiendi, & falsa apprehensione sensus communes verborum confirmandi, adeoque si id fiat in re alicujus momenti, maximè accedente gravi damno proximi, aut gravi aliorum scandalo, peccatum mortale est: idque multiplex, & contra Religionem propter prædictum abusum juramenti, & contra sinceritatem societatis humanæ, contra justitiam, & Charitatem: & denique quasi periurium in foro externo non immerito punitur. Et generaliter verè dixit D. Isidorus *l. 2. sent. c. 31.* Quòd talis dupliciter reus sit, & quia Nomen Dei in vanum assumit; & quia proximum dolo capit. Undè rectè notat, *Laym. citat. c. 14. n. 8.* Eum, qui ita amphibologico, ac doloso juramento alteri promisit quidpiam absque animo præstandi, in proprio sensu ab alio intellecto, etsi nullam contrahat obligationem adimplendi promissionem in illo proprio sensu ab alio intellecto ex vi juramenti, & virtute Justitiæ per se, posse tamen obligari per accidens ad implendam rem exteriùs promissam, partim ratione scandali, ne ab aliis perjurus censeatur, vel ut talis puniatur; partim ratione nocumenti alteri personæ proventuri; ut si quis simulato juramento promissorio nuptiarum puellam decepisset, v. g. jurasti puellæ te eam ducturum ad Ecclesiam, & intelligas de vulgari manuductione, non de Matrimonio contrahendo, ut vulgo intelligi solet; si simili fraude jurasti solvere debitum creditori ad Pascha, intelligens non Pascha proximum, sed ad alios annos, &c. teneberis juramentum implere in proprio sensu, solvere debitum ad proximum Pascha, verè ducere puellam in Matrimonium, si alioquin eis grave nocumentum oriatur, utpotè si creditori ex dilatione solutionis lucrum cesset, vel aliud grave damnum emergat: si puella deflorata, infamata, & vilis facta, nisi eam ducas, aliud honestum Matrimonium inire nequeat, aut si grave scandalum oriturum sit, &c.

109 Quænam verò sit causa justa utendi amphibologiis, distinguendum, & benè notandum est. Si loquamur de amphibologiis veritate carentibus in sua externa significatione, licet veritatem habeant per mentis restrictionem, nulla datur causa pro eorum licitu usu. *Ratio est*: quia ejusmodi amphibologiæ sunt semper cum mendacio, & juramentum illis additum semper est periurium, ut statim *res. seq.* videbimus. Si verò loquamur de amphibologiis per verba vera in se, vel ex circumstantiis, primæ scilicet, vel secundæ speciei; tunc causa justa pro licito earum usu, quantum est præcisè, ut sint licitæ ratione causæ exactæ, dici poterit justa causa quælibet ex enumeratis in suprà allata propositione 27. Videtur autem tunc talis justa causa adesse, quando attento eo motivo loquendi sic ambiguè, melius est amphibologiam adhibere, quàm omittere: & hæc regula est certissima. In dubio autem, an melius sit, nec ne, ob tale motivum uti amphibologia, deposito dubio, motivum illud erit, vel non erit causa justa, quod judicabitur potiori jure amplectendum, vel reiiciendum, ita DD. citati.

RESOLUTIO II.

110 I. T*Ertius modus, seu species amphibologiæ semper est cum mendacio, adeòque & Juramentum ei additum semper perjurium.* Ita Cajet. 2. 2. q. 89. art. 7. Sanchez lib. 3. Decal. c. 6. nu. 12. Azor. Lopez. Conuich. & alii plures. Ratio illius est: 1. Quia locutio constituitur externa verborum significatione, quam non possunt tollere, vel destruere verba interna, quæ neque sunt voces, nec cum verbis externis, componunt unam locutionem, vel significationem: in hoc enim consistit essentia amphibologiæ propriè dictæ, & tertiæ speciei: ergo verba externa vadunt ad audientem secundum significationem, quam tantùm in se, & externe habent, & quin sic vadant ad audientem, impediri non possunt ab addito purè mentali, & consequenter, si extrema verborum significatio est falsa, etiam ipsa locutio in genere locutionis est falsa: ideòque sic loquens mentitur & est periurus, si juramentum suo dicto addat. 2. Tunc quis mentitur, quando dicit verba non consonantia menti: sed huiusmodi sunt verba hujus tertiæ speciei æquivocationis: ergo per eam mentitur, & est perjurus, si juramento dicta firmentur. Major est certa. Min. probatur: illa verba, quæ non connectuntur cum internis, eo ipso, quòd in se sint falsa, non possunt habere verum sensum ex se, ut supponitur: nec ex intentione dicentis, seu ex oratione merè interna, quam loquens subintelligit dictis verbis externis: ergo verba externa vadunt, nec mutari possunt, quin vadant ad audientem secundùm solam, & præcisam eorum significationem falsam, cùm verba interna nullatenùs externè exprimantur, nec saltem confusè insinuentur, ut fieri supponimus in hac tertia amphibologiæ speciè: ergo ea verba non sunt consonantia menti, ideòque sic loquens semper mentitur, & est periurus, si juret. Nequit enim persona privata imponere verbis aliam significationem, nec eorum significatio ab intentione dicentis pendet; unde quidquid verba ex communi acceptione significant, hoc semper significant, quacunque intentione proferantur, ideòque non interna, sed sola externa locutio propriè aliquid significat, cùm enim interior non possit esse alteri signum rei ignotæ, nihil ei significare potest; nam significare aliquid alicui, est ei esse, vel dare, alicuius rei signum; quod juxta Philosophos, & D. August. *l. de Doct. Christ. c. 1. præter sui speciem, quam ingerit sensibus, facit aliquid aliud in mentem venire*, id est, conceptum internum: ergo si cum verba nullo modo exteriùs, nec ex se, nec ex circumstantiis manifestent, sed solummodò aliquid aliud, erunt menti dissentanea, sicque mendosa, & cum periurio, si sub juramento proferantur, adeòque meritissimè damnata est quævis talis amphibologica locutio huius tertiæ speciei. 3. Tunc quis mentitur, quando verba externè profert cum certa scientia interna, quòd ab audiente accipiantur secundùm sensum falsum, quia alium sensum exteriùs non important, qui ab audiente possit percipi, saltem in confuso, seu in genere, licèt non in specie: at hoc totum contingit in hac tertia specie amphibologiæ, ut patet: ergo &c. M. Prob. nam eo ipso, quod locutio non est externè vera, sed tantùm in mente dicentis, est falsa, & contra internam scientiam proferentis illam: ergo proferens loquitur contra mentem ex parte verborum, quæ dicit alteri, quamvis loquatur juxta mentem intrà se: ergo mentitur, cùm mentiri sit contra mentem ire, ut fit in proposito. Et certè si hic tertius modus non reiiceretur, nunquam posset humanum commercium esse cum certitudine, quia ignoratur mens alterius, & verba externa sunt falsa: ergo &c. *Tum quia* juxta communem, intentio mente retenta nihil operatur in humanis contractibus; sed verba falsa in se, & vera in sola intentione, ita retinent in mente veritatem, ut nihil de ipsa externè importent: ergo ratione internæ veritatis nõ perdunt externam falsitatem, secundùm quam limitatè vadunt ad audientem. *Tum quia*, nemo per verba interna potest loqui nisi sibi, vel Deo internas cogitationes cognoscenti, nullo autem modo homini, qui verba non videt: ergo per illa nihil dico, vel affirmo, & consequenter, si alteri dicam verba habentia unum tantùm sensum falsũ, hæc vadunt, ut sonant externè, non internè, ad ipsum audientem. *Tum quia*: locutio est significativa præcisè, quatenùs exteriùs profertur, quia cùm hac ratione possit ab alio cognosci, etiam hac præcisè ratione potest alteri esse signum rei alicujus, nihil enim potest alicui esse signum, nisi quatenùs potest ab eo cognosci: ergo locutio merè interna non post complere significationem locutionis externæ, efficiendo, ut hæc plus, aut aliud significet: quàm sine illa significaret. Prob. concl. cùm enim verborum significatio non pendeat ab intentione loquentis, nec ab ejusdem intentione potest immutari, nisi externum aliquod signum addatur; si enim locutio illa merè interna nullam habeat rationem signi, nec quidquã aliqua ratione significabit: ideòque externa locutio in se falsa nullam recipit veritatem in se à mentis restrictione facta ab ipso dicente, ac proinde sic amphibologicè loquens semper mentitur: estque perjurus, si jurat. 4. Tunc quis verè mentitur, quando per externam locutionem alium taliter decipit, ut deceptus sibi ab ipsa deceptione cavere, vel subtrahere se non possit: at per amphibologicam locutionem hujus tertiæ speciei audiens ita decipitur: ergo sic loquens mentitur; & si juret, est perjurus. M. patet, nam qui verba dicit unum solùm sensum habentia, qui sensus est falsus, taliter decipit, ut decе-

ptus

ptus vitare nequeat, aliter intelligendo verba habentia unicum sensum. Min. constat, quia hæc tertia species amphibologiæ consistit in ejusmodi verbis falsis in se, quidquid sit de mente nullatenùs externè expressa: ergo si audiens omnimodè deceptus remaneat, sine sua culpa, sed ex defectu solius locutionis, optimè arguitur sic loquens mentiri, & jurando esse perjurus.

111 II. *Dices* I. Loquens non tenetur suam mentem aperire, sed potest unam solam partem declarare, & alteram intus per mentis restrictionem silere: sed hoc non est mendacium, cùm non sit contra, sed juxta mentem: ergo, &c. 2. Mentiri est ita contra mentem ire, ut verba ad rationem mendacii se solùm materialiter habeant, nihilque referat, sive in se vera, sive falsa sint, tantùmque attendenda sit ipsa mens proferentis taliter, quod in deformitate verborum per ordinem ad mentem ratio mendacii dicatur consistere: sed in hac tertia specie locutionis amphibologicę mens non intendit aliud alteri dicere, nisi secundùm quod ipsa concipit: ergo verba non erunt menti contraria, ideoque nec erit mendacium. Resp. *ad 1. missa majore*, quæ universaliter vera non est, cùm interdum quis tenetur totam mentem aperire, *dist. min.* Si verba externè prolata importent in se duplicem significationem, quarum altera mente retinetur, & secundùm aliam fit locutio, hoc non est mendacium, nec contra, sed juxta mentem, *con. min.* Si verba externè prolata unam tantùm significationem falsam importent, licèt loquens aliud verum in mente habeat &c. hoc non est mendacium, & contra mentem, *N. min. cum conseq.* Ad 2. in quo est potissimum fundamentum opinionis oppositæ, dicendum est, taliter æqui vocè juxta hanc tertiam speciem loquenti non deficere intentionem significandi alteri objectum, quod verba per se significant, sicut neque deficit formalis locutio de illo objecto, etiamsi intentio illud significandi reperiatur in mente positivè contraria. *Ratio est*: quia vocibus exteriùs prolatis competit objectum illud significare independenter, & seorsim à voluntate proferentis, ideoq; eas proferre minimè potest sine voluntate manifestandi alteri earum significationem, simulque notitiam objecti earum significationi necessario connexam, supposito, quod velit ea verba proferre, quæ unam tantùm significationem important; neque ad formalem locutionem alia voluntas necessaria est: hinc sicut sine dubio mentitur, qui vellet verba proferre sine mentali restrictione, cùm dicta verba habeant unam solùm significationem falsam; ita eodem modo mentiretur, qui ea diceret cum mentis restrictione, nam sive restrictio apponatur per mentem, sive non, in utroque eventu adest eadem significatio vocum, & voluntas formalis significandi. Et hac responsione evertuntur omnia alia fundamenta contraria, quæ hic opponi solent.

112 III. Atque ex hactenùs dictis jam clarè patet, quàm meritò damnandę fuerint suprà allatę propositiones, ut *jacent*, quia nimis generaliter, & universaliter loquuntur. Prima quidem, quatenùs licitum facit promiscuum usum amphibologiæ in omni speciei, etiam tertia hactenùs rejecta, dum generaliter loquitur, in qua ampla generaliter utique scandalosa est, eò quod tertia species amphibologiæ semper sit cum mendacio, unde qui ea utitur, est verè mendax, &, si juramentum addat, perjurus, contra dictæ propositionis doctrinam. Et ideo etiam *secunda seu 27.* meritò est damnata tanquam scandalosa, quia cum priori connexa, facit licitum uti amphibologiis etiam tertię speciei, si aliqua habeatur causa ex enumeratis in eadem propositione: si enim amphibologia tertiæ speciei semper est cum mendacio, ut ostēsum, utique perjurium erit ea jurare, etiam ex quacunque causa, malum enim intrinsecè talem non habet causam, ob quam cesset esse malum; quare cùm mendacium, & perjurium sint intrinsecè peccaminosa, consequenter scandalosa est illa propositio, quæ assignat causas, ob quas licitum dicit esse uti amphibologiis sic promiscuè, & universaliter, ut docebat propositio prior, pro cujus usu causas assignat. Hinc meritò etiam *tertia seu 28.* propositio fuit damnata; nam & ipsa non loquitur cum debita distinctione, sed aliqua docet in nimia generalitate; sic comprehendit promiscuum usum restrictionis mentalis, cùm numquam tamen liceat saltem restrictio tertiæ speciei. Item non distinguit de juramento legitimè, vel illegitimè exacto. Item nimiùm generaliter ponit illam rationem, *quia non tenetur fateri crimen occultum*: quod universaliter falsum est.

Adeòq; cùm usus amphibologiæ non sit absolutè, & simpliciter omnis prohibitus, & damnatus, sed solummodò usus ejus promiscuus, & tertiæ speciei, ut in arbitrio cujusque esset amphibologicè loqui toties, quoties causa occurreret, sequitur adhuc esse licitum uti discretè, ac virtuosè ex rationabili causa amphibologiis primæ, & secundæ speciei. Nunc ergo in specie videndum, quando liceant, aut non liceant ejusmodi amphilogica juramenta primæ, & secundæ speciei.

RESOLUTIO III.

I. ***In Judicio Juridicè, & legitimè interrogatus juxta communiorem semper peccat mortaliter amphibologicè jurans in re gravi; tum contra virtutem Religionis publicè, & solemniter assumendo Nomen Dei dolose; tum contra virtutem Justitiæ, licèt verba amphibolocica, quibus utitur, habeant in se veritatem, sicque non sit perjurus.*** Ratio est. Quia qui ju- 113 ridicè interrogatur sub juramento, jam perdidit jus celandi suos conceptus, & ea, quæ putabat secreta, cùm jam ad forum externum perducta sint, ut de iis ad juramentum cogi possit; ideoque talis ad mentem juridicè interrogantis tenetur respondere, & jurare ea lege, qua tenetur in his, quæ ad forum contentiosum pervenerunt, legitimæ potestati obedire; idque maximè verum est in materia Fidei ex speciali præcepto Fidei externæ confitendæ; de quo jam suprà *Tract. 2. in II Præcept. c. 2. sect. 4.* Et propter hanc obligationem sincere respondendi, & propter alias rationes jam adductus fuit damnatus promiscuus usus amphibologiæ: si enim liceret amphibologicè semper loqui in judicio, nunquam certo fieret à parte rei recta justitia, unde & innumera sequerentur inconvenientia.

Idque etiam verum esse volunt de eo, qui juridicè, & le- 114 gitimè (utpote post infamiam, vel indicia contra ipsum probata, saltem per semiplenam probationem, quam facit unus testis idoneus ex visu) de crimine à Judice interrogatur, non obstante periculo vitæ, vel certi exilii. Ita DD. maximè Antiquiores. D. Thom. Navarr. Sotus, aliisque congestis, Sanch. *tom. 2. Cons. moral. l. 6. c. 4.* Ratio est: quia inter partes Justitiæ potissima est obedientia, qua tenetur quis obedire Superiori, justè, & legitimè præcipienti: sed hic supponitur, Judicem, ut superiorem justè, & legitimè præcipere, idque agnoscere reum: ergo obligabitur ad parendum, & respondendum sincerè. Addunt non vulgare Reipublicæ detrimentum fore, si talis obligatio fatendi crimina negaretur, aut facultas negandi permitteretur, passim enim hac immunitatis spe grassarentur vitia, & scelera. Admittunt tamen DD. hujus sententiæ, reum, qui crimen suum Judici occultavit, non teneri coram Judice retractare, seu absolvendus, seu condemnandus sit, seu lite pendente suspensus maneat. Hanc quidem sententiam, utpotè communiorem, eoque tutiorem, ergo ante hac, & docendo, & practicando securus sum.

II. Cæterùm pro nunc eam limitant, & uti posse reum 115 amphibologia primæ, vel secundæ speciei in judicio sine peccato saltem mortalis, ubi agitur de causis capitalibus, & gravioribus, si sit spes evadendi, & nullum grave damnum reipublicæ timeatur, probabiliter docent RR. plerique. Card. de Lugo *t. 2. de Just. disp. 4. sect. 1. n. 15.* Joan. Sanch. *in select. d. 43. n. 23.* Tambur. *lib. 3. c. 4. §. 3. n. 5.* cum aliis viginti duobus. Busembaum *l. 4. c. 3. dub. 7.* & alii etiam post damnatas propositiones scribentes, Cardenas Dissert. 19. *à n. 81.* Ratio satis solida est: quia nemo obligandus est concurrere ad seipsum occidendum, cùm sit de jure naturæ, non solùm vitam suam tueri, verùm etiam ad mortem suam, quantùm potest, non concurrere, ergo ad id potestate humana obligari non potest. *Confirmatur*: ex communi omnium Doctrina, res multùm difficilis reputatur moraliter impossibilis, ad quam proinde præcipiendam, per se loquendo, & secluso pacto, nulla potestas humana se extendere potest: at in proposito veritatem fateri cum tanto incommodo, est res multùm sanè difficillima; ideòque moraliter censenda impossibilis; ergo ad illam præcipiendam non potest se extendere præceptum humanum Judicis interrogantis, quantumvis juridicè, & legitimè. Dixi *in causis capitalibus*; nam aliud est in causis, ubi agitur de pœna Ecclesiastica. Dixi etiam, *si sit spes evadendi*, quia sine tali spe cessat ratio allata. Jam ergo vides ruere rationem oppositæ sententiæ: negatur enim Judicem esse Superiorem legitimum ad rem tam arduam præcipiendam; negatur etiam id requiri magnoperè ad bonum commune Reipub. (fuit enim alia via, utpotè inquirendo testes, aut torturæ horrore reum ad fatendum veritatem compellendo) cui sanè sufficienter potest provideri, & meliùs omninò, quàm per obligationem peccati mortalis. Nam quotusquisque maleficus hactenùs ob peccati timorem crimen suum fassus est? At plerique fatentur timore tormentorum.

Ulteriùs sententia omninò probabilis à periculo vitæ ex- 116 tenditur ab iisdem DD. ad quodcumq; grave malum, utpotè exilium, triremes, bonorum amissionem, gravem infamiā &c. ad hæc enim tam gravia mala, proin ac ipsam mortem avertēda, jus naturæ nos armat. Sed quid de malo levi?

Ut

Ut si Superior præcipiat eum, vel sine juramento fateatur aliquod crimen, sive leve, ut mendacium, temulentiam, furtum alicujus esculenti, vel poculenti: sive per se grave, ut percussionem, fornicationem, adulterium &c. ex cujus tamen confessione certus sum leve tantùm malum secuturum, v. gr. aliquot dierum custodiam, disciplinam, vel similem pœnam monasticam: licebitne negare etiam jurando cum æquivocatione? Rectissimè negat Lugo *citat. n.* 6. ob rationem datam *Resol.* 2. Quia hic nulla est legitima causa excusans malitiam hujus amphilogiæ. Attamen à mortali excusari posse videtur, saltem sine juramento negans, vel quia jus naturæ habere videtur, ut ne leve quidem malum mihi ipsi infligam, vel quia quando agitur de pęna levi infligenda, videtur leve, nec tam rigorosum superioris præceptum, vel quia non oritur grave malum Reipub. vel Communitati, si solùm levis pœna subterfugiatur. Intellige autem semper de æquivocatione primæ, vel secundę speciei, qua negatio possit verum sensum habere, &c. juxta exempla mox inferenda. Nam rotundè mentiri negando, nunquam liceret cujuscunque evitandi mali gratia, certum est apud Omnes, & nimis est certum in juramentis.

RESOLUTIO IV.

117 *Quoties quis illegitimè, & absque sufficienti, & legitima causa cogitur, vel graviter urgetur ad jurandum intra, vel extra judicium, toties potest quis uti amphilogia primæ, vel secundæ speciei, ita scilicet ut sensus verborum talis sit, qualem habet, vel habere posset, aut deberet interrogans, idque semper animo solùm veritatem dissimulandi, non autem falsum simulandi* (quod nunquam licet absque periculo perjurii, & peccati) ita DD. communiter Sylv. Sotus, Navarr. Busembaum, & alii infrà citandi: *Ratio est*, quia nemo debet expectare responsionem, nisi à subjecto legitimè interrogato: ergo si Judex non legitimè, & juridicè interrogat, interrogato liberum est interrogata congrua æquivocatione primæ, vel secundæ speciei declinare: in his enim circumstantiis homo adhuc possidet jus suum naturale celandi suos mentis conceptus, quodvis suum secretum servandi, & se, vel proximum contra omnem injuriam, vel injustas inquisitiones tuendi, cùm nullus per injuriam jure suo privari possit; adòque talis habet justam causam celandi veritatem, & responsio est de subjecto non supponente, hoc est, non obligato ad respondendum. Proquo est

REGULA GENERALIS.

118 Illegitimè censeris urgeri ad respondendum, vel jurandum, *In judicio quidem*: 1. quando Judex non est legitimus. 2. si à seipso litis processum inchoet, sine prævia accusatione, saltem virtuali. 3. Si non præcessit semiplena probatio, nec infamia, nec manifesta criminis indicia extent, seu quando de aliquo crimine non es verè infamatus, aut res ad semiplenam probationem non pervenit. Item 4. quando reus extractus fuit ab Ecclesia, nam Judex tunc non habet jus interrogandi, & procedendi. Scotus *cit. c.* 5. Idem est ob eandem rationem, quando Judicis jurisdictio est suspensa per appellationem: ita Sanchez *c.* 10. *n.* 4. Item 6. quando Judex interrogans est excommunicatus denunciatus, aut notorius percussor Clerici, quia in his casibus est suspensa Judicis Jurisdictio. Ita Doctores passim.

119 *Extra judicium verò*, vel privatim, quando juramentū, aut responsio cederet in damnum jurantis, vel tertiæ personæ, aut non expedit, ut is, qui juramentum exigit, de rei veritate informetur; tunc enim semper jurans habet justam causam celandi veritatem, & si juramentum, vel responsum omninò detrectare non possit, licitè utitur amphibologia primæ, vel secundæ speciei, ut post alios explicat noster Marchant. *to.* 2. *trib. tr.* 3. *tit.* 2. *q.* 4. *conclus. ult.* Et notissimus est casus de Confessario in materia de sigillo; qui eo usque ad actus de audiris in Confessione, ut aliter subterfugere non possit, non solùm simpliciter negare, sed etiam jurare licitè potest, & debet: se nihil scire, subintelligendo, scientia utili in conversatione externa, seu qua scientia extra forum internum uti liceat. Hinc resolves.

120 I. In judicio reus (& à fortiori extra judicium quis) etiam cum juramento, sed cum æquivocatione primæ, vel secundæ speciei negare potest, se crimen aliquod commisisse, si id crimen omninò occultum sit, aut si ob aliquam circumstantiam ab omni culpa immunis: v. g. si per inculpabilem ignorantiam hominem pro fera occidisti, vel injustam compensationem debiti, vel damni illati rem alienam subtraxisti, jurando negare potes, te id fecisse, subintelligendo eo modo, ac fine, quo à Judice interrogaris, nimirum culpabiliter, vel criminosè: nam de hoc Judex interrogat, & sic amphibologica responsio est vera ex circumstantia, nempè quia est ad mentem interrogantis. Ex communi Less. *de justit. lib.* 2. *c.* 31. *dub.* 3. *n.* 14. Sanch. *cit. n.* 14. Item negare potes verum crimen commisisse, si Judex contra leges procedat, ut si semiplena probatio contra te non adsit, si Judicis potestas suspensa sit ob excommunicationem, aliamve causam. Item negare potes indicium criminis, quod tamen crimen ipsum non commisisti, etsi indicium verum sit; si interrogeris, an per illam viam transieris; an illam domum ingressus sis, ubi aliquis occisus est, vel furtum commissum; etiamsi transieris, vel ingressus sis negare tamen potes cum juramento, subintelligendo ea ratione, qua à me interrogaris, nimirùm ut occisor, vel fur, vel quatenùs illa circunstantia est indicium delicti. Et his similia sexcenta.

121 II. Eadem ratione in judicio testes, vel alii etiam cum juramento adhibita simili æquivocatione negare possunt, quotiescunque legitimè non interrogantur, ut si interrogeris de crimine alterius occulto omninò, tibi soli cognito, vel de crimine, de quo non teneris testificari, quia alioquin tibi notabile damnum sequeretur, potes jurare, te nescire, subintelligendo: ita ut tenearis Judici aperire &c. Sic, si quis aliquid subtraxerit à fisco, vel tributis, aut gabellis ex vera necessitate non solùm ipse pro se, sed & alii pro ipso jurare possunt, nihil subtraxisse, subintelligendo, quod teneretur dare. Sic Religiosus Clericus portans, vel vehens aliquid, unde tamen solvere gabellam non tenetur, vel ratione immunitatis, vel quia injusta est gabella, interrogatus ab exactore, jurare potes, te nihil portare, vel vehere, mente intelligendo: nihil porto, vel veho mecum, ex quo tibi gabellam solvere debeam. Ita *Ledes. apud Gobat. n.* 601. Sic Clericus coram sæculari Judice conventus non solùm ipse pro se, sed etiam alii pro ipso jurare possunt, eum nihil deliquisse: subintelligendo, ita ut coram tali Judice deponi debeat. Ita citati passim.

122 III. Intra, vel extra judicium etiam cum juramento negare potes, te aliquid promisisse, etiamsi promiseris, si promissio v. g. sponsalia aliunde irrita fuerunt. Qui pecuniam sibi mutuò datam fideliter solvit, is, posteà si judicio conveniatur, & aliæ probationes solutionis factæ desint, jurando negare potest se talem pecuniam non mutuasse, subintelligendo: *cum tali obligatione, ut bis solvere debeat*. Covarr. Azor. Navarr. alii cum Suar. *c.* 9. *n.* 6. Sanch. Laym. *cit.* item qui gravi metu coactus, vel sine ulla intentione se obligandi contraxit matrimonium, dicendo mulieri: accipio te in meam: posteà à Judice sub juramento interrogatus, negare potest, se talia verba dixisse subintelligendo: *eo sensu, quo putatur eam in matrimonium liberè accepisse*, uti resolvit Navarr. *in cap. humanæ aures* 22. *q.* 5. *in q. sua* 1. Tol. *l.* 4. *cap.* 21. Laym. *cit. c.* 14. *n.* 8. Item qui juramento interrogatur, an veniat ex tali loco, qui falsò existimatur peste infectus, jurare potest, se inde non venire, subintelligendo: *eo loco, qualis existimatur, nimirùm peste infecto*. Navarr. Tolet. Rodriq. Suar. alii cum Sanch. *cit. lib.* 3. *cap.* 6. *n.* 35. Immò addunt plerique *Toletus, Lessius*, tametsi talis locus infectus esset, si tamen celeriter transiens, certò crederes, te nihil inde luis contraxisse, jurare potes, non transiisse, eadem restrictione, scilicet: *at ab ipso periculum timeri debeat*.

123 IV. Licita potest esse ejusmodi equivocatio in juramentis ob justam causam evitandi damni proprii: absque damno injusto alterius, v. g. ad justam compensationem. Audi casum, discurre ad similia. Joannes equum generosū centum aureis credito vendidit Petro consobrino: is solutionem spontaneam extorquere non volens, & per Judicem urgere ob consanguinitatis reverentiam nolens: hanc excogitavit artem; facta occasione, ut filiam nuptui daret, à Petro centum aureos mutuò petiit ad sumptus, cum juramento asseverans intra tres menses se soluturum, cum hac reservatione mentali: *si & tu æquivalens equi pretium solveris*? elapsis tribus mensibus Petrus mutuum repetit, juramenti religionem obtendit, hominis alioquin religiosissimi fidem implorat, sed Joannes jus compensationis in suo juramento subintellectum reponit, & ea compensatione se uti velle, ac posse respondit. Quæritur, an rectè, licitè? Resp. quòd sic: ita Juristæ, & Theologi plures cum *Sanch. Mol. Azor. Suar. Bonac.* eosque citans Tambur. *lib.* 3. *§.* 5. *n.* 34. Ratio, quia: ut rectè tradit Bartolus in L. *amplius, ff. rem ratam habere*. Non est censendus perjurus, qui justè impeditur a promissis implendis: at justè impedior solvere centum aureos tibi, à quo alia centum mihi debita extorquere commodè non possum: quæ enim, per fidem tuam! æquitas postulat, ut te non solventem debitum mihi, ego ad tuum debitū solvendum compellar, atque hæc ratio æquè convincit,

sive debitum suum contractum sit ante juramenti obligationem, ut in nostro casu posito, sive postea primo: ut consideranti patebit.

125 Ratio autem generalis dictarum, & similium resolutionum probabilium est: quia consuetum, & debitum inter homines est; ut responsio non expectetur in similibus; nisi à legitimè interrogato, & eadem conformetur intentioni interrogantis, quam habet, vel rationabiliter habere debet, atqui in dictis, & similibus omnibus casibus, quis non legitime interrogatur, ut semper supponitur, & ideò responsio restricta conformatur intentioni interrogantis, quam vel defacto habet, vel habere deberet, ut attentè consideranti patet: ergo &c. Quòd si verò Judex, vel alius interrogans suam intentionem, vel interrogationem manifestè ulteriùs extenderet, & tuam restrictionem mentalem quamcunque omninò excluderet: v. g. in ultimo casu: an omninò, & nullo obstante velis solvere intra tres menses: tunc dictis modis æquivocando eludere, non ampliùs amphibologia licita, sed mendacium erit, & perjurium. Non ergo amphibologia, sed aptum mendacium, si cui à te pecuniam mutuò petenti, vel librum commodatò, juramento negas, te non habere, subintelligendo: *quod tibi dare velim*: quia tunc verba per manifestam intentionem petentis, & ex ipsis circumstantiis determinantur ad significandum, te simpliciter non habere pecunias, vel librum, quem mutuares.

SECTIO IV.

Perjuria, & Juramenta illicita.

SUMMARIUM.

126 *Perjurium quid, & quotuplex?* & 127
128 *Perjurium, seu Juramentum carens veritate semper est mortale in quavis materia,* & 129 *sicut*
130 *Etiam ordinariè Juramentum temerarium vel dubiæ, & incertæ.*
131 *Juramentum incautum ex genere suo mortale est.* & 132
133 *Juramentum promissorium omninò fictum, absque omni animo jurandi, & promittendi &c. semper est peccatum, saltem veniale.*
134 *Juramentum factum cum intentione quidem jurandi, sed non promittendi, & obligandi, non est verum Juramentum, nec peccatum mortale.*
135 *Si verò fiat cum animo, & jurandi, & promittendi, seu obligandi, non tamen implendi, semper mortale est.*
136 *Juramentum promissorium carens veritate futura, scilicet non implendo, quod prius seriò promissum est, ex genere suo quidem mortale.*
137 *Probabiliùs tamen sæpè ex levitate materiæ veniale evadit,* & 138
139 Usque ad n. 146. *Juramentum carens* Justitia, *seu de re, vel actione mala, & illicita, quando, & quale peccatũ?*
146 *Juramentum aliàs verum, & de re licita, sine tamen judicio, discretione, & causa rationabili factum, per se veniale est.* & 147
148 *Consuetudo culpabilis jurandi sine causa, verumtamen, & cum advertentia veritatis, veniale est.*
149 *Consuetudo verò culpabilis jurandi indiscretè, & inadvertenter, sive verum, sive falsum mortale est.* & 150
151 Usque ad num. 157. *An, & quando consuetudo culpabiliter retenta jurandi sit peccatum distinctum ab ipso peccato actuali perjurii?*
157 *An, & quando liceat, vel non liceat exigere, vel inducere alium ad jurandum?* Usque ad num. 162.
162 *Adjuratio quid, & quotuplex?* & 163
164 *Adjuratio deprecativa ad Deum, Sanctos, & homines, quando licita?* & 165
166 *Adjuratio imperativa, vel coactiva, quibus, & quando licita?*
167 *Adjuratio imperativa dæmonum licita, & sancta est.*
168 *Adjuratio verò creaturarum irrationabilium vana, & superstitiosa.*

126 PErjurium apud Juristas est Juramentum falsum, seu mendacium juratum, & communissimè jusjurandum violatum, seu juramentum promissorium, non servatum; apud Theologos verò perjurium sumitur, & strictè, & largè.

Perjurium strictè sumptum definitur, *mendacium Juramento confirmatum*. Sic D. Th. *q. 89. art. 1.* & significat D. Hieron. *in c. 4.* Jerem. *Mentiendo jurare nihil aliud est, quàm pejerare*: nam perjurium propriè dictum, directè, & contrariè opponitur juramento vero; juramentum autem verum est invocatio divini testimonii in confirmationem alicujus veritatis; ergo perjurium propriè dictũ est invocatio divini testimonii in confirmationem falsitatis, & mendacii, seu quod idem est, mendacium juramento confirmatum.

Juramentum latè sumptum accipitur pro omni juramẽto illicito, & perverso, videlicet destituto una, vel altera illarum trium conditionum ad omne juramentum licitum requisitarum, quæ sunt *Veritas*, *Justitia*, & *Judicium*: si enim ista defuerint, nequaquam juramentum erit, sed perjurium, ait *D. Hieron. l. c.* Unde triplex distinguitur perjurium. 1. Perjurium contra veritatem, quod est propriè, & strictè sumptum perjurium, quod veritate caret. 2. Juramentum carens Justitia; si quis rem prohibitam, vel illicitam jurat. 3. Juramentum carens judicio, si quis sine justa causa temerè jurat: hæc duo posteriora impropriè perjuria sunt, quatenùs aliquam falsitatem, & divini Nominis in vanum assumpti irreverentiam continet. Sed qui rem injustam, seu illicitam jurat tenetur dictum suum falsum efficere, non faciendo quod juraverat: qui absque judicio indiscretè jurat, is se exponit periculo falsitatis. Sit ergo

ASSERTIO VI.

PErjurium propriè dictum, seu Juramentum assertorium carens veritate, quo nimirùm deliberatè juratur falsum (sicut & Juramentum promissorium carens veritate præsenti) semper est peccatum mortale in quavis materia: non ita semper Juramentum promissorium carens veritate futura tantùm: neque semper Juramentum carens Justitia: rarò Juramentum carens Judicio tantùm, sed plerumque veniale. 127
Communis DD. ut patebit explicando singula.

§. I. *Perjurium assertorium.*

SCilicet juramentum assertorium carens veritate, quo deliberatè juratur falsum, semper est peccatum mortale in quacunque materia, neque ex levitate materiæ unquã potest fieri parvum, seu veniale. D. Th. *cit. art. 2. Cajet. Navar. Tolet. Suar. Sanch. Laym.* aliique. Ex quibus hæc infallibilis statuitur regula. *Quotiescunque id, quod asseritur, vel negatur, mendacium est, Juramentum additum peccatum mortale perjurii est.* Ratio, quia veracissimi Divini Numinis, & Nominis, atque ipsius primæ Veritatis testimonium scienter adducere ad falsitatem confirmandam, ipsumque Deum testem falsitatis invocare, & allegare, gravissima semper est irreverentia contra Deum, primam, sanctissimam, & infinitam veritatem, neque ulla potest hic excusare materiæ levitas, cùm directè peccetur contra perfectionem infinitam Dei: etsi enim in mendacio jocoso, aut officioso, aut rei futilis, ut si dicas, esse viginti nuces, cùm scias esse tantùm novendecim; secundùm se sit materiæ levitas; at si juramento confirmes Deum in testem invocando, fiat materia gravissima, & perfecta ratio perjurii. Et benè addit D. Th. *cit. art. 3.* in mendaciis istis jocosis, & levibus juramento confirmatis majorem includi malitiam, & irreverentiam contra Deum, cùm absque ulla ratione, vel causa rationabili Dei Nomen adducatur in testimonium falsitatis, quàm in rebus magni momenti. Atque inter propositiones damnatas ab INNOCENTIO XI. meritò numeratur & hæc 24. *Vocare Deum in testem mendacii levis, non est tanta irreverentia, propter quam velit, aut possit damnare hominem.* Deus, subaudi. Intellige autem semper, *si deliberatè fiat*; sola ergo ignorantia invincibilis, aut inadvertentia inculpabilis, nimirùm falsum esse, quod juratur, excusat ab omni peccato perjurii, si reliquæ duæ conditiones justitiæ, & judicii adsint: ignorantia autem, vel inadvertentia culpabilis, si exigua, vel non crassa, vel non affectata, potest aliquando excusare, & veniale reddere hoc peccatum perjurii: Pro quo nota tres esse gradus, & velut species perjurii culpabilis, quantum est ex hoc capite, nimirùm *perversum*, *temerarium*, & *incautum*. 128

I. Perjurium, seu juramentum perversum dicitur, quo juratur falsum cognitum, ut tale, & hoc semper inexcusabiliter in quacunque materia mortale est peccatum, ut jam dictum, neque hic aliquid est addendum. 129

II. Juramentum temerarium dicitur, quo juratur de re dubia, & incerta juranti, dum quis scilicet actu dubitans, & pro incerto habens, sitne res juranda vera, vel falsa, nihilominùs temerariè jurat in unam partem tanquam verã, & certam, & hoc item semper est peccatum mortale, non solùm eo ipso, quo ita dubitans, & jurans proximo se exponit periculo, verùm etiam, qui verè jurando mentitur; jurans rem, ut certam, & veram, cùm tamen in mente habeat incertam, & dubiam. Secus esset, si quis inclinans in unam partem, allegatis certis motivis solùm juraret de probabilitate alterius partis, v. g. Joannes requisitus de furto Petri, potest jurare, se Petrum vidisse intrantem domum, in qua factum est furtũ, suspecto tempore, & inde probabiliter conjicere, & opinari, illum furti esse reum, & si hoc in dubium, 130

dubium, & certum sit, non est perjurus, quia non jurat de facto dubio pro certo, sed de sua credulitate, vel opinione probabili ex motivo allegato.

131 III. Juramentum incautum, quo juratur sine debita consideratione, & examine, verumne sit, an falsum, quod juratur, cùm quis scilicet, etsi actu non dubitet, tamen se non reflectit, vel considerat, & examinat, an omninò verum sit ac certum, nec ne, quod juratum est, & tamen simpliciter jurat, & hoc etiam ex genere suo mortale est: licèt enim tali juramento veritas subesset, tamen re non examinata, vel considerata jurans certus esse non potest, quin falsitas subsit, sicut reverà subesse potest, & consequenter proximo se exponit perjurii periculo, gravi Deum afficiens irreverentia, ejus primam, & infallibilem veritatem in testem vocans rei reverà fallibilis, cujus veritatem sufficienter non examinavit, consequenter ex genere suo peccatum mortale erit, si nimirùm negligentia, & defectus examinis notabilis sit, si levis sit defectus, excusatur à mortali, & veniale erit. Secundùm communem DD. cum *Sanch. Suar. cit.* Et adde in foro conscientiæ nihil referre, quòd jurans postea comperiat, se falsum jurasse, vel verum: dummodò, quando juravit, adverterit periculum falsitatis ob considerationis, vel cognitionis suæ defectum.

132 Cæterùm posito (quod contra communem DD. probabiliter docet Vasq. 1. 2. *disp.* 127. *cap.* 3.) perjurium temerarium, vel incautum formaliter non continere malitiam perjurii, quia perversum formaliter definitur *mendacium juratum, confirmatum*: at qui jurat asserens id, quod dubitat, vel non sufficienter examinat, an verum, vel falsum sit, non mentitur, quia nihil asserit contra mentem directè, nisi rem dubiam talem directa intentione juret tanquam certam; ergo &c.

Certum est tamen continere malitiam perjurii reductivè, & virtualiter, quatenùs nimirùm ita temerariè, vel incautè jurans se exponit periculo perjurii, quod prævidet, vel prævidere deberet. Unde rectè inferunt idem Vasq. & Laym. *cap.* 14. *num.* 4. Nec ebrios posse pejerare formaliter, quia non possunt formaliter mentiri defectu deliberationis: neque eos pejerare formaliter: qui ex consuetudine culpabili falsò jurant sine rationis advertentia: etsi enim hi peccent jurando, cùm illa perjuria materialia sint illis voluntaria in sua causa, scilicet mala consuetudine culpabiliter retenta, non tamen formaliter, & actu pejerant, quia non mentiuntur, cùm nihil asserant contra mentem, quia reverà non advertunt, rem juratam esse falsam, nec ne. Sed de hoc iterùm.

§. II. *Perjurium promissorium.*

133 Seu juramentum promissorium potest carere duplici veritate, præsenti, & futura. De utriusque distinctè, ac breviter dicendum, & resolvendum.

I. Juramentum promissorium omninò fictum, cùm sola verba juramentum significantia exteriùs proferuntur absque omni animo jurandi, seu Deum in testem invocandi, & promittendi, ac se obligandi, (quemadmodùm etiam juramentum amphibologicum cum verbis æquivocis, & restrictionibus mentalibus.) 1. Si ex justa causa necessitatis, vel utilitatis gravis fiat, mihi ante hac licitum videbatur, sed erroneè: nam & hanc propositionem damnatam comperio ab Innocentio XI. 25. *Cum causa licitum est jurare sine animo jurandi, sive res sit gravis, sive levis.* 2. Si sine omni causa fiat ex levitate tantùm, joci, vel officii causa, veniale est: quia levis abusus divini Nominis, juxta regulam datam in principio hujus Præcepti. 3. Si seriò fiat in re alicujus momenti, cum damno alterius, vel scandalo, peccatum mortale est, & quidem multiplex, cùm tunc evadat mendacium perniciosum, juxta dicta *Assert.* 5. §. 4. *de jurament. amphibologico num.* 109. certum apud omnes, & satis liquidum ex dictis.

134 II. Juramentum promissorium fictum, & factum quidē cum intentione jurandi, ac Deum in testem invocandi, attamen cum expressa intentione non promittendi, nec sese obligandi, neque juramentum verum est, neque peccatum mortale est, sed vel veniale, vel omninò nullum. 1. Non juramentum verum est; neque enim esse, vel concipi potest juramentum promissorium absq; promissione, & intentione sese obligandi, seu ut inductivum est obligationis: si ergo promissionem, seu obligationem positivè excludas, expressè convinceris, nolle promissoriè jurare. Vide de hoc dicta suprà *in definitione juramenti promissorii* 2. Secus est, si animū jurandi habens, & sciens, quid sit jurare, verba juramentum promissorium significantia proferas, positivè non excludens animum promittendi; tunc enim semper censeberis velle promittere, & te obligare, etsi expressum animum, vel promittendi intentionem, & te obligandi non habeas. Neque peccatum mortale est, cùm non sit verum perjurium. 3. Sed vel veniale, si nimirùm absque omni animo ita aliquid faciendi fieret, sic enim esset mendacium simplex. 4. Vel omninò nullum: si nimirùm ita jurans sine animo promittendi juramento tuo solùm velles confirmare propositum, seu voluntatem tuam præsentem efficiendi aliquid, tamen sine obligatione: tunc enim evaderet purum juramentum assertorium, vel de præsenti voluntate, vel proposito, absque obligatione in futurum, quod licitū esse potest.

III. Perjurium assertorium, seu juramentum promissorium factum cum animo & jurandi, & promittendi, seu se obligandi, sed carens veritate præsenti, seu intentione adimplendi rem promissam, cùm scilicet aliquid juramento promittis, hic & nunc non habens animum, seu voluntatem adimplendi, vel præstandi id, quod juratus promisisti, est verum perjurium promissorium, semper in quacūque materia peccatum mortale, neque unquam ex materiæ parvitate veniale fieri potest; secundùm *omnes*. Quia sic juramentum promissorium respectu præsentis veritatis, seu voluntatis adimplendi rem promissam, habet rationem juramenti assertorii, ideoque in proposito est propriè verissimè perjurium: atqui in perjurio assertorio nulla datur parvitas materiæ excusans ob rationem datam *§. præced.* ergo neque in hoc perjurio promissorio: Si ergo seriò mihi jures, te velle cras me comitari ad venationem, non habens animum id præstandi, verè pejeras, & mortaliter peccas. 135

IV. Juramentum promissorium carens veritate futura tantùm, cùm scilicet quis liberè, deliberatè, & culpabiliter non adimplet id, quod anteà seriò juramento promiserat, vel contrarium agit, etiam sine dubio est peccatum mortale ex genere suo, & perjurium minùs propriè dictum, cùm sine dubio sit gravis irreverentia erga Deum, propositum, ac promissionem divini Numinis, & Nominis auctoritate, & velut fidejussione firmatam, absque causa immutare, ac violare; nam homo per promissionem talem velut sibi legem fert sua libera voluntate, quam juramento, seu divini Numinis auctoritate velut sigillo firmat, ac corroborat: est autem gravis irreverentia Dei auctoritate abuti ad instabilitatem animi, & infidelitatem: consequenter peccatum mortale, saltem ex genere suo, & quidem ob hanc ipsam rationem gravissimi DD. *Cajet. Sed. Gabriel. Less. Valent. Sanch. & alii* apud citandos, probabiliter volunt, ita semper esse peccatum mortale, ut nunquam ob materiæ levitatem veniale fieri possit, eo quòd allata ratio irreverentiæ videatur augere in quacunque materia: adeòque etiam pater, qui juravit filium ita meritum virgis cæsurum, & posteà sine causa id, quod juravit, omittit, peccet mortaliter. Sed contra 136

Dico: *Longè probabilius, & in praxi omninò tutum est, perjurium promissorium ex materiæ levitate excusari à mortali, & reddi veniale.* Sic communior DD. S. Anton. Sylvest. Sot. Nav. Rodriq. Suar. alii cum Sanch. *lib.* 3. *moral. c.* 4. *n.* 23. Layman *lib.* 4. *tr.* 3. *c.* 14. *n.* 6. Ratio est, quia quandocunque peccatum ratione materiæ augeri, vel minui potest, tunc in eo genere etiam venialiter peccari potest: atqui communis hominum etiam prudentum persuasio est, tantò minorem, vel majorem irreverentiam Deo irrogari, quantò major, vel minor promissio Deo jurata violatur: nam in juramento promissorio alicujus operis exequendi, Deus non adducitur propriè, ut testis veritatis, quantùm ad ipsam adimpletionem operis, sed solùm ut sponsor, vel auctoritatem præbens obligationi ad eum modum, quo si sponsalia in præsentia Principis quasi auctoritatem interponentis celebrentur; certum autem est tantò majorem, vel minorem irreverentiam committi, quantò major, vel minor res est, ad quam confirmandam quis alterius etiam ipsius Dei auctoritate usus est, si posteà non impleat, quod promiserat: ergo tali perjurio etiam venialiter peccari poterit contra virtutem Religionis, si nimirùm valdè levis promissio jurata violetur, v. g. si jurando amico promisisti convivium accedere, & sine causa maneas. Ut etiam vides in exemplo allato. 137

Confirmatur efficaciter: major est obligatio voti, seu promissionis factæ ipsi Deo, quàm juramenti promissorii, seu promissionis factæ homini: in illo enim fides immediatè datur ipsi Deo, in hoc autem fides datur solùm homini interposito Nomine, & auctoritate Dei: longè autem major est irreverētia erga ipsum Deum infidelem esse, quàm erga hominem fidem violando abuti auctoritate Dei, atqui violatio voti in materia levi non nisi venialem irreverentiam erga Deum continet, ut ex communi DD. videbimus *cap. seq.* ergo similiter violatio juramenti promissorii in materia levi venialem tantùm erga Deum irreverentiam continet, adeòque culpam venialem non excedet.

138 *Dices* : Non datur parvitas materiæ excusans in juramento assertorio, cur ergo detur in promissorio? Resp. Disparitas grandis est, quia in juramento assertorio invocatur Deus in testem veritatis, aut falsitatis, veritas autem, & falsitas consistunt in indivisibili, quod enim verum non est, necessario falsum est, nec datur magis, vel minùs falsum: ideòque Deum invocare in testem falsitatis cujuscunque, semper est peccatum mortale: at verò in juramento promissorio, quoad veritatem futuram non invocatur Deus in testem ipsius veritatis, vel falsitatis, sed solùm, quasi in sponsorem obligationis adimplendi rem promissam cum juramento, adeo ut objectum juramenti promissorii non sit veritas, vel falsitas, sed obligatio juramenti ad rem promissam adimplendam: atqui obligatio ad rem promissam adimplendam non consistit in indivisibili, sed major, vel minor est, juxta rationem materiæ majoris, vel minoris momenti; consequenter etiam violatio talis juramenti promissorii non consistit in indivisibili, sed majoris, vel minoris culpæ erit pro ratione materiæ, ergo non semper peccatum mortale, sed ex parvitate materiæ etiã veniale esse poterit.

§. III. *Juramentum carens justitia.*

139 NOn est semper mortale, seu assertorium, seu promissorium sit, veritate constans, & sola justitia carens, scilicet factum de re mala, inhonesta, injusta; non enim propriè, & specificè hic accipitur justitia pro speciali virtute reddente unicuique, quod suum est, sed latè pro quavis honestate, juxta illud Christi: *Oportet me implere omnem justitiam*. Et Matth. 5. *Nisi abundaverit justitia vestra plusquàm Scribarum, & Pharisæorum &c.* Ideoq; & opposita injustitia accipitur pro quavis re, vel actione illicita, vel inhonesta in quacunq; specie peccati. Ita resolves breviter.

140 I. Juramentum assertorium de actione mala, vel iniqua propria, vel aliena (ut diversa sentientes clarè concilientur) ita distinguendum est: 1. Si juramentum assumatur non ut medium ad peccandum, sed præcisè ad veritatem rei malæ propriæ, vel alienæ confirmandam, tunc quantum est ex virtute Religionis, solùm est peccatum veniale, esto aliunde ex objecto mortale sit, aut veniale pro ratione materiæ: sic intelligendi Suar. aliique communiter cum Sanch. *c. 4. n. 33.* Laym. *c. 14. n. 9.* absolutè ita docentes. V. g. Juras te heri egregiè fuisse ebrium, aut fornicatum cum tali &c. aut juras te velle occidere hominem, fornicari, adulterium &c. committere (casus non rarus Maritis uxore negante debitum) hic ratione malæ jactantiæ, vel complacentiæ de peccato, vel voluntatis peccandi, peccasti mortaliter pro ratione materiæ, & virtutis oppositæ: at ratione juramenti, & quantum est contra virtutem Religionis, peccas tantùm venialiter. *Ratio est*, quia eo casu juramentum non assumitur, nec Deus invocatur ad testimonium peccati, sed præcisè in testimonium, seu confirmationem veritatis talis rei malæ, vel voluntatis malæ: atque ad fidem faciendam audientibus de tali re, vel voluntate tua mala: veritas autem, ac fides rei malæ per se mala non est: ergo quantum est ex virtute Religionis, non continet gravem, aut plus quàm venialem irreverentiam contra Deum.

241 Quòd si verò juramentum assumatur, ut medium ad peccatum vel graviùs peccandum in se, vel in alio, certum omninò esse debet, esse peccatum mortale ex genere suo: v. g. Si eum juramento proximum injustè infames: jures hunc commisisse homicidium &c. etiamsi verum; sed occultum sit, (nam si falsum, etiam perjurium erit gravissimum) si eum juramento, etsi verissimè contesteris amorem tuum, vel promissiones tuas, ut aliam, vel alias in peccatum inducas &c. peccas utique mortaliter etiam contra virtutem Religionis, & præter peccatum injustitiæ, infamationis, vel luxuriæ, in confessione aperire teneris. Et hoc cum aliis docet Tamb. *l. 3. Decal. c. 1. §. 4.* Et frater Laym. *cit.* Ratio manifesta est: quia licèt verè jurent, tamen injustè, & iniquè jurant, Deum in testem inducendo suæ iniquæ narrationis, ad proximum graviter, & injustè infamandum, aut alios in grave peccatum inducendum, quæ sanè gravissimam in Deum irreverentiam continent. Dixi autem, *esse peccatum mortale ex genere suo*: nimirùm in materia gravi, nam si fieret in materia levi, v. g. si jures, Petrum heri habuisse strepitum; aut si jures alicui quidpiam, aut alium inducas ad mendacium: probabiliter solum peccatum veniale erit, juxta mox dicenda N. III. sicut etiam gravis est irreverentia testimonium Dei adducere tanquam medium ad grave peccatum, ita si ad leve tantùm, levis censeri debet irreverentia.

142 *II.* Juramentum promissorium de re mortaliter mala, ac injusta facienda; præter peccatum pravæ voluntatis juxta speciem suam, speciale peccatum mortale est injusti juramenti contra virtutem Religionis, & secundùm præceptum Decalogi. *Omnes*. Ratio patet: quia taliter jurans primam Veritatem, Deum constituit testem, sponsorem, & fidejussorem, & ideò velut complicem iniquitatis suæ, gravissima erga Deum, ejusque infinitam sanctitatem irreverentia. Quomodò sine dubio peccant mortaliter speciali peccato contra virtutem Religionis in confessione necessariò explicando, qui promissione jurant se fornicaturos: etiam conditionate ver. gr. si uxor debitum non reddat &c. occisuros, duellum injustum ituros, offensam non condemnaturos proximo, etiam simpliciter veniam petenti, & satisfactionem offerenti, & his similia.

III. Probabilius est juramentum promissorium de re, vel actione solùm venialiter mala, v. g. te in gratiam mei officiosè mentiturum, filium, famulum, uxorem non ita meritos verberaturum, solùm esse peccatum veniale. Ita contra nostrum March. *Sect. præced.* allatum communis DD. Sylv. Cajet. Navar. Less. Suar. aliisque congestis Sanch. *cit. 4. n. 26.* Laym. *cit. c. 14. n. 9. assert. 6.* Ratio est, quia tantò major, vel minor irreverentia Deo irrogatur contra virtutem Religionis, quantò majus, vel minus peccatum est, quod quis juramento committere proponit, promittit, ac confirmat: ergo sicut juramento promittere peccatum mortale, est peccatum mortale distinctum contra virtutem Religionis, ita juramento promittere solùm veniale, solùm veniale peccatum erit, distinctum contra virtutem Religionis. Ubi insuper observandum: quod si quis rem mortaliter, vel venialiter malam juramento confirmet, vel posteà juramentum adimplet, quasi quid Deo debitum, gratum, & acceptum, erit speciale peccatum blasphemiæ, & si rem malam anteà juratam, posteà opere complet, quasi ad id teneatur ex vi juramenti, & virtute Religionis, velut quid spectans ad cultum, & obsequium Dei erit speciale peccatum superstitionis, seu cultus indebiti, ac falsi; utrumque ex genere suo mortale est, nisi ignorantia, error, & simplicitas, ita persuadens à mortali excuset, & venialem, vel etiam nullam culpam efficiat. Cæterùm absque illa intentione blasphema, vel superstitiosa rem malam juratam simpliciter implere, erit peccatum mortale, vel veniale pro ratione materiæ, quia in his non intercedit, nisi continuatio ejusdem voluntatis, quæ habita fuit, quando factum est juramentum, ut patet consideranti. 143

IV. Juramentum promissorium de opere, vel omissione indifferenti, vel opposito consiliis Evangelicis per se solùm veniale est ob justitiæ defectum. Cajet. Navar. Azor. Suar. Less. *alii* cum Sanch. *c. 4. n. 30.* apud Laym. *c. 14. n. 10.* Etsi enim aliqua, non tamen gravis est irreverentia, jurare rem non malam, tamen incapacem obligationis juramenti, scilicet indifferentem, aut oppositam consiliis Evangelicis: ut si jures, hodie jejunare, hodie non bibere aquam, non fore Religiosum &c. juramenta invalida sunt; non tamen mortaliter, sed venialiter tantùm sunt illicita. Quamvis oppositum sentiant. Sylv. Angelus, *verb. Juramentum*. Rursus tamen hic rectè monet Sanch. *cit. n. 32.* minus malum esse jurare rem venialem, indifferentem, vel oppositam consiliis Evangelicis animo illam adimplendi, sic enim solùm peccatum veniale esset duplex, vel simplex tantùm, quàm jurare talem rem sine animo adimplendi, sic enim esset peccatum mortale perjurii contra veritatem juramenti. E contrà verò majus malum est jurare rem mortaliter malam v. g. adulterium, animo eam adimplendi, quia sic duplex est peccatum mortale juramenti scilicet injusti, & adulterii propositi, quàm jurare talem rem sine animo eam adimplendi, quia sic est unum simplex peccatum mortale perjurii. Unde vides in confessione explicandum esse, si peccatum mortale jurasti, *cum animo implendi*; tunc enim peccatum mortale duplex est. Non item, si jurasti *sine animo adimplendi*, tunc enim est simplex perjurium, & sufficiet dicere: semel perjuravi, vel juravi falsum, ut notat Tambur. *cit. c. 3. §. 3. n. 9* 144

Petes : Quòd si quis promittat rem physicè, vel moraliter impossibilem, serio tamen, & animo jurandi, v. gr. se etas volaturum, vel centum daturum, aliudve debitum soluturum, cum tamen sibi constet, non fore possibile moraliter: casus debitoribus frequens. 145

Resp. Peccare sine dubio mortaliter peccato perjurii contra veritatem juramenti: talis enim non potest habere voluntatem adimplendi illud, quod moraliter impossibile judicat: eademque esset ratio, si jures temerè non advertendo, an res sit possibilis, nec ne, quia sic virtualiter falsum juras, quòd si tamen adsit intentio adimplendi promissum, *si possibile sit*, veniale tantùm rectè censet cum aliis *Tam. cit.* Tunc enim non contra veritatem, vel justitiam, sed tantùm contra judicium juramenti delinquitur: de quo mox.

§. IV.

§. IV. Juramentum carens judicio ex consuetudine jurandi.

146 JUramentum sive assertorium, sive promissorium veritate, ac justitia constans, solo carens judicio, seu discretione, utpotè quia sine causa rationabili necessitatis, vel utilitatis propriæ, vel alienæ profertur, per se est solùm peccatum veniale plerumque: *Communis.* Etenim rem veram, ac justam, seu licitam juramento, etsi non necessariò confirmare, non adeò gravis irreverentia est contra Deum ex virtute Religionis, sed est solùm venialis abusus divini Nominis assumpti in vanum: qua ratione plerumque excusantur juramenta Mercatorum, quando jurare solent tanti, vel pluris sibi mercem constare, etsi enim jurent absque Judicio, & ratione necessitatis, adeòque venialiter delinquant: non tamen pejerant, cùm possit habere bonum sensum: videlicet æstimato simul labore, periculo, sumptu &c. tanti, vel pluris sibi constare, ut jam suprà etiam est explicatum.

147 Dixi autem, *per se esse plerumque veniale*: per accidens etiam enim mortale fieri posse certum est: utpotè 1. si juramentum eo etiam judicio, & discretione careat, ut non attendatur, an verum, vel falsum juretur, an bonum, vel malum promittatur, eo ipso enim carebit veritate, & justitia, juxta dicta superiùs. 2. Ratione contemptus Dei, vel Religionis formalis, aut virtualis; utpotè si res adeò vilis, vel absurda esset, ut sine gravi injuria Dei non possit Nomen Domini assumi, maximè accedente scandalo, ut post Sanch. *cit.* notat Mareh. *cit. q. 3. regul. 3.* 3. Si quis ita absque judicio ad quodvis verbum jurare solitus advertat se poni in probabili periculo etiam falsorum juramentorum, & perjuriorum, quod sanè plerumque fit, quo sensu dixit *Isidorus l. 2. sent. c. 32. dum usum jurandi facimus, perjurii crimen incurrimus*: consentiunt SS.PP. passim. 4. Cùm quis advertit ita absque judicio, ratione, & discretione jurando ingenerari sibi habitum, & consuetudinem vitiosè jurandi, eo ipso enim censetur velle secutura vitiosa juramenta, seu mortalia, seu venialia: ideòque peccare mortaliter; ut generaliter de peccatis ex consuetudine explicatum habes *Tract. 1. c. 6. n. 52.* de peccatis. Sed specialiter hic quoad consuetudinem jurandi explicandum est,

Quæ, & qualis consuetudo jurandi constituat hominem in statu peccati mortalis: ideòque specialiter explicanda in confessione?

RESOLUTIONES.

148 I. COnsuetudo culpabiliter retenta jurandi sine causa, attamen verum, & cum debita advertentia, & consideratione ad veritatem rei jurandæ, non constituit hominem in statu peccati mortalis, sed venialis tantùm. *Communis.* Ratio est, quia (ut optimè docet Scot. 3. *d. 39. q. unica n. 1.*) cùm habitus totam suam malitiam desumant ex actibus, ex quibus generantur, & ad quos inclinant, non possunt habere majorem malitiam, quàm ipsi illi actus habent: atqui actus ipsi jurandi sine causa rationabili, cum debita tamen advertentia ad veritatem rei jurandæ, sunt solùm peccata venialia, ut dictum est: ergo etiam habitus, & consuetudo ita jurandi ex illis actibus generata, atque ad illos inclinans solùm constituit hominem in statu peccati venialis, non mortalis, quamdiù non advertitur periculum pejerandi mortaliter: ac proin non erit materia necessaria confessionis.

149 II. Consuetudo culpabiliter retenta jurandi, indiscretè, & inadvertenter sive verum, sive falsum, constituit hominem in statu peccati mortalis, itaut homo voluntariè eam extirpare, vel emendare omittens, sit in continuo statu peccati mortalis omissionis: & insuper omnia ejus juramenta vi talis consuetudinis culpabiliter retentæ ita indiscretè, & inadvertenter ad veritatem, vel falsitatem facta (sive reipsa vera, sive falsa sint) sunt peccata mortalia. Ita communis DD. *Ledesm. Suar. Val. alii cum Sanch. & Laym. lib. 1. tr. 2. cap. 3. n 6.* Et Ratio est, quia omnis voluntariè se constituens, aut relinquens in periculo proximo peccati mortalis, peccat mortaliter: sed talis culpabiliter retinens, vel omittens extirpare consuetudinem talem, ac vi illius ita indiscretè verum, vel falsum jurans, is voluntariè se relinquit, & semper constituit in proximo periculo peccati mortalis, scilicet perjuriorum, ac juramentorum falsorum, ut per se manifestum est, quæ omnia ipsi in illa consuetudine voluntariè, & culpabiliter retenta, tanquam in causa indirectè saltem voluntaria, adeoque ut peccata mortalia imputantur, juxta communem doctrinam in materia de voluntario indirecto; ergo est in statu peccati mortalis.

150 Verùm hic gravis difficultas est, an ejusmodi consuetudo culpabiliter retenta jurandi falsum, seu pejerandi constituat peccatum distinctum ab ipsis falsis juramentis, seu perjuriis factis, specialiter in confessione aperiendum? seu, quod in idem recidit, an is, qui ita ex consuetudine pejeravit, eademque ratione blasphemavit, detraxit, &c. teneatur explicare eam circumstantiam pravæ consuetudinis, se nimirùm ex mala consuetudine ita fecisse? Et certum videtur, quòd sic, si consuetudo illa prava pejerandi, blasphemandi &c. esset directè voluntaria, seu actu positivo volita, vel intenta ad majorem habendam facilitatem in peccando, quæ certè nimia esset perversitas, & sine omni dubio, distinctum numero peccatum ab ipso peccato actuali perjurii, blasphemiæ &c. Sed hoc rarius. Quæstio ergo solùm est, quando consuetudo prava jurandi culpabiliter retenta, tantùm est indirectè, seu permissivè voluntaria, quatenùs nimirùm quis non curat talem consuetudinem impedire, vel extirpare receptam. Dico igitur

151 III. Consuetudo culpabiliter retenta jurandi falsum deliberatè, seu indifferenter verum, vel falsum, probabiliùs non est peccatum distinctum aperiendum in confessione ab ipso peccato actuali perjurii, sed sufficit confiteri ipsum actum perjurii, *pejeravi, aut falsum juravi toties*. Ita post *Vasq. Joan. Sanch.* alios Tamb. *l. 3. c. 1. §. 5.* Ratio, quia licèt sit obligatio extirpandi illum habitum pravum consuetudinis ex eo, quia est causa facilitans ad peccata sequentia, & si negligas, sis in statu peccati mortalis omissionis, ut dictum est: attamen illa obligatio extirpandi consuetudinem est imbibita in ipsa obligatione non ampliùs pejerandi, & cum illa moraliter confunditur (neque enim in moralibus ita subtilizandum est, ut numero distincta physicè, semper censeantur distincta moraliter, ut alibi vidimus) ergo etiam illud peccatum omissionis extirpandi consuetudinem pejerandi moraliter imbibitur, & confunditur cum ipso peccato novo perjurii; neque ut distinctum ab eo in confessione aperiendum est. Certè peccatum esse factum ex consuetudine, non est circunstantia speciem mutans, *secundùm omnes*; sed neque notabiliter aggravans; quinimò, si attentè consideretur, potiùs diminuens; moraliter enim minùs deliquisse censendus est, qui consuetudinis contractæ impetu pejeravit, quamvis deliberatè, quàm qui recenti, & spontanea mente, ac libertate.

152 *Dices*: Habens occasionem proximam peccandi (v. g. concubinam domi, malam societatem &c.) teneris illam tollere obligatione distincta, & sub peccato distincto ab obligatione evitandi ipsum peccatum, adeò ut sciens, & volens non cures tollere talem occasionem proximam peccandi, eo ipso pecces peccato distincto sive aliud peccatum sequatur, sive non, & distinctè aperiendo in confessione, *secundùm omnes*; atqui ipsa consuetudo pejerandi, vel aliter peccandi, maximè est occasio proxima peccandi: ergo teneris illam tollere sub peccato distincto ab ipso actuali peccato perjurii. Sic doctiss. *Castro-Palaus apud Tamb. cit.* concludens, peccas mortaliter, quoties illius pravæ consuetudinis recordaris, illamque extirpare non procuras, sicut, si domi concubinam haberes, & advertens ad periculum peccandi, illam non removeres, cùm posses &c. *Hæc ille*.

153 Cæterùm Resp. *negando min. rotundè*: multùm enim per omnem modum differunt occasio, & consuetudo peccandi; nam occasio peccandi est quid extrinsecum homini sensus movens, atque directè, & velut activè ad peccatum alliciens, inducens, vel ejus periculo exponens: ut concubina domi retenta, mala societas, pecunia furaci exposita &c. ideòque per se vitanda est; & non vitare voluntariè peccatum distinctum est à peccato occasionato. At vero consuetudo, seu habitus peccandi est quid intrinsecum homini, semper de se quiescens, nec unquam hominem ad peccatum se sola inducens, sed tantùm excitans occasione extrinseca per sensus, & phantasiam solummodò inclinans, & facilitans ad actum promptiùs, seu liberiùs peccandi. Unde quamvis adsit obligatio eum habitum omninò extirpandi pro posse, à Confessariis omnimodis urgenda, eam tamen non extirpare, sed puræ negligentiæ permittere, non est novum distinctum moraliter peccatum ab ipsis perjuriis causatis, ut dictum est. Hanc doctrinam insinuat Joan. Sanchez apud Tamb. *cit. n. 3.* dicens: *Igitur impertienda est pœnitenti absolutio, volenti, & proponenti cessationem peccati, & nullam externam habenti occasionem, quantumcunque consuetudini peccati addicto*: Sic ille.

154 Intellige tamen, dummodò actu positivo illam pravam consuetudinem non acceptet, vel, approbet, sed solùm negativè se habens eam vincere negligat, vel desperet, quod

quod sanè non rarum, & valdè notandum Confessario, ne nimirùm, vexet conscientias afflictas: & ideo hic accuratiùs explicare libuit.

154 IV. Consuetudo culpabiliter retenta, indeliberatè falsum jurandi, &c. ex naturali quasi impetu vitiosi habitus præcipitantis, & deliberationem prævenientis, omninò peccatum distinctum est per se aperiendum in confessione, quamvis sæpissime excusetur pœnitens. *Communis*. Ratio est, quia tunc non ipsa perjuria actualia vi illius consuetudinis omnino indeliberatè facta, & consequenter in se minimè voluntaria, peccata sunt, sed ipsa sola consuetudo culpabiliter retenta, & extirpari neglecta, quatenùs est causa illorum materialium perjuriorum, peccatum est, & quamdiù ea consuetudo culpabiliter retinetur, ipsa etiam perjuria facta imputantur ad peccatum, tanquam indirectè volita in sua causa, scilicet consuetudine illa: qui enim culpabiliter retinet, seu extirpare voluntariè negligit pravam consuetudinem pejerandi, censetur indirectè velle etiam ipsa perjuria (idemque est etiam in aliis peccatis) ergo tenetur illam consuetudinem in confessione aperire, tanquam per se peccatum; & omninò sufficit dicere; contraxi, ac habeo consuetudinem talem malam pejerandi &c. nec est opus explicare ipsa peccata v.gr. perjuria; quia ut dixi, in se directè peccata non sunt, sed solùm indirectè in illa consuetudine retenta; quamquam consultum sit illa explicare, præsertim si valde frequentia sint, saltem ut Confessarius intelligat, quanta sit vis illius malæ consuetudinis.

155 Dixi autem, *sæpissimè excusari*: quia reverà communiter non advertunt homines ad obligationem, quam habent, illam extirpandi consuetudinem, ne sit causa proxima illorum malorum, seu perjuriorum materialium; & consequenter cùm excusantur à peccato, etiam excusabuntur à confessione.

156 *Dices*: Si ipsa perjuria v.g. vi consuetudinis indeliberatè facta non sunt peccata formaliter, sed tantùm materialiter juxta *Communem*, quare consuetudo, ita indeliberatè jurandi sit peccatum formaliter, & in confessione aperiendum? aut unde major malitia consuetudinis, quàm ipsorum actuum? Resp. hinc est: quia causa excusans ipsa perjuria, & à peccato formaliter, nimirùm ipsa indeliberatio, non reperitur etiam in ipsa consuetudine pejerandi, quæ semper supponitur culpabiliter, ideò scienter voluntariè, deliberatè retenta. Res in moralibus millies inculcanda, & mox iterùm in corollariis.

Audisti, semper sermonem esse de consuetudine pejerandi (vel aliter peccandi) *culpabiliter retenta*: nam consuetudo inculpabiliter retenta quomodocumque jurandi, vel pejerandi, vel aliter peccandi, videlicet jam revocata per pœnam, & efficax propositum emendationis, ac conatus adhibendi ad eam extirpandam, non constituit ampliùs hominem in statu peccati ullius, quia simpliciter non est ampliùs voluntaria, & quæcunque juramenta, perjuria, aliave peccata vi, & naturali impetu talis consuetudinis absque omni advertentia, vel deliberatione facta, peccata non sunt, quia simpliciter quoque non sunt voluntaria, neque in se directè, ut supponitur, neque indirectè in causa, scilicet consuetudine, quippe jam revocata, & involuntaria facta.

COROLLARIUM NOTABILE.

Quid dicendum de Inductione aliorum ad jurandum?

RESOLUTIO.

157 I. NUllo casu licitum est alterum inducere ad jurandum, vel ab altero juramentum exigere, nisi quando alter licitè potest jurare, juxta tres regulas positas scilicet *in veritate, in justitia, & judicio*: adeoque inducens alterum ad jurandum illicitè, scilicet aut in re falsa, aut illicita, aut sine necessitate, cùm positivè cooperetur alteri ad malum, peccabit mortaliter, vel venialiter, juxta rationem perjurii, vel juramenti illiciti, ad quod alium induxit: in quo sanè Magistratus indiscreti sæpè graviter peccant, absque omni causa, vel necessitate juramenta, præsertim à rudibus exigendo, ac multorum perjuriorum causa fiunt.

158 II. Etiam nunquam licet alterum inducere ad jurandum, vel ab eo juramentum, seu assertorium, seu promissorium exigere, seu parato, seu imparato, quem scis, vel probabiliter credis pejeraturum, vel falsum juraturum, seu promissis juratis non staturum, etsi alioquin licitè jurare possit, absque justa, & urgente causa: sic enim verè proximus inducitur in peccatum: at verò, si justa, & proportionata causa adsit, licet: quia ex justa causa licitè petimus ab aliis opus, quod is sine peccato præstare potest, etsi prævidetur non sine peccato præstiturus, nimirùm justa causa excusante solùm permittendo peccatum alterius. Communis DD. cum S. Th. 2.2. *q. 89. a. 4.* Suar. Sanch. Layman. *cit.* Tamb. *cit. l. §. 6. n. 1.* Sic *in primis* in judicio, quando a uc lex in particulari decernit, ut aliqua controversia juramento finiatur, aut una pars juramentum justè poscit ab altera parte, tenetur Judex (ne se suspectum reddat) exigere juramentum ab illa altera parte, etiamsi privatim sciret, vel probabiliter crederet, illam pejeraturam: nullo tamen casu licet exigere juramentum ab utraque parte de re inter ipsas mutuò controversa, quia necessariò altera pars deberet pejerare. Sic 2. etiam extra judicium, etiam privatus ratione sui juris tuendi licitè exigit juramentum ab eo, quem probabiliter credit pejeraturum; v.g. cùm quis in gravi necessitate suam innocentiam contra alterius injuriam aliter probare non potest: ut si injustè, & graviter infameris ab alio, pro veraci, & fideli habito apud alios, ut ostendas ejus perfidiam, potes ab eo exigere, ut juret in re, quam alii sciunt esse falsam, etsi scias ipsum promptè pejeraturum, quia uteris jure tuo tuendi tuum jus, vel innocentiam contra alterius injuriam. Sic *denique* Imperator, vel Princeps ratione fœderis firmandi justè juramenta exigit, & recipit, nimis sæpè à pejeraturis. Denique si solùm dubitetur, an alter pejeraturus sit, etiam sine gravi causa juramentum peti poterit, omnium consensu: cùm in dubio nemo præsumendus sit pejeraturus.

III. Etiam non licet alterum inducere ad jurandum falsum, quod tamen ipse alter omninò credit esse verum, citra peccatum mortale inducentis. Ita communissima DD. cum Suar. *lib. 3. de juram. c. 14. n. 8.* Ratio est, quia talis sciens, & volens facit, ut Deus reverà in testem falsi adducatur, quamvis jurans propter bonam fidem excusetur à peccato. Accipe exemplum unicum, & applica ad similia sanè non rara. Titius scit, se esse illegitimè natum, alii communiter putant esse legitimum pro certo (hic enim non datur certitudo scientiæ ex visu) is ergo promovendus ad Ordines, aliudve officium, vel dignitatem, inquiritur de Natalibus, inducit amicos, ut pro se jurent: jurant in bona fide, & ille obtinet intentum. Omninò peccavit mortaliter Titius inducendo alios ad jurandum falsum, vel perjurium, etsi materiale tantùm. Qua ratione, inquis? ipse non jurat: jurantes non peccant: quare ergo inducens peccat? Omninò peccat: quia causa excusans jurantes à peccato perjurii formalis, nempè error invincibilis, & bona fides, non reperitur in ipso inducente, ac suam illegitimam nativitatem probè sciente, ideòque perjurium respectu inducentis perjurium formale est, quia & cognitum, & volitum, immo per se intentum. Accipe similia. Tu sobrius induc ebrium, vel stultum ad blasphemandum, vel alterum occidendum; induc, & doce puerum blasphemare Deum, vel maledicere Patri; die festo servum ignarum compelle laborare, negligere Sacrum &c. peccas tu, utique: non isti. Quare? quia causa excusans reperitur in istis, non in te. An capis hæc? capio, inquis, at durus est hic sermo, quis potest eum audire in praxi? audi ergo loquentes molliora, sed an probabiliter, tu videris. 159

IV. Contra tamen ejusmodi inductionem probabiliter esse licitam, docuit Petrus Hurtado, quem sequitur Diana *part. 5. tract. 7. de scandalo resolut. 14.* & Tancred. apud Tambur. *cit. num. 6.* Ratio jam indicata est: quia talis inductio non habet malitiam scandali, cùm nulla detur juranti occasio peccandi, licitè enim sine peccato juratur, neque etiam habet malitiam contra Religionem, cùm potiùs Deus colatur à jurante, id quod credit esse verum, nec aliunde potest ostendi malitia: ergo non est illicita. Sed hæc ratio jam soluta est *a. præc.* Nam negatur minor pro altera parte: non enim licet inducere alterum ad rem etiam materialiter tantùm malam, quam inducens scit esse malam, ut patet irrefragabiliter in exemplis allatis. Nihilominùs tamen Tamb. quoque tandem probabilem censet eam sententiam, conaturque dare disparitatem inter nostrum casum, & exempla allata: nam inducens ebrium ad percutiendum, puerum ad blasphemandum, servum ad laborandum die festo, scit res esse materialiter malas, & factas nullam inducere bonitatem quare ad eas alium inducere non possumus. At in nostro casu inducens alterum ad jurandum falsum, quod tamen is optima fide putat esse verum inducit ad actum, etsi materialiter malum, tamen formaliter bonum, & verum actum Religionis, quod bonum formale proportionata saltem causa licitè intendere poterimus. Sic ille summariè. Sed non acquiesco. Quæso, ob gravissimam causam morbi v.gr. vel pestis animalium, induc servum ignarum ad applicandum medium certò superstitiosum, spe- 160

speciętenùs tamen valde religiosum, quo simplex servus, vel maximè putet se colere Deum, & reverà colat ob bonam fidem: an ideò licitè induces? certè non. Idem sit in proposito.

161 Tandem subtiliori modo, & magis apparenter hanc sententiam defendi posse, censet ipse Lugo *cit. t. 2. de just. disp. 39. sect. 3. n. 21.* ex eo quòd taliter inductus non juret de ipso facto, sed tantùm de notitia facti, quam ipse reverà habet, ideóque inducitur ad actum nec formaliter, nec materialiter malum. Accipe verba Lugonis: *Ego non video cur in prædicto casu non liceret petere à teste, ut non juret rem ita esse, sed solum se existimare, rem ita esse, tunc enim procul dubio nec formale, nec materiale perjurium committeretur, sed verissimum testimonium nempè de existimatione actuali, quam reverà habet. Hæc tamen ad praxim non facilè applicari possent, quia eo ipso, quòd testi cum illa reflexione juramentum consuleres, inciperet fortasse formidare de falsitate suæ existimationis.* Sic more suo acutè Lugo: Tu considera. Ego persisto in communi sententia, simpliciter non licere: etsi in casu difficili aliquando conniverim.

Tandem in praxi iterùm nota, homines simplices, & rusticanos vulgari idiomate: confundere planè juramenta, blasphemias, & maledictiones, vulgò *schelten, fluchen, schwveren*, cùm tamen maximè differant, ut ex dictis constat: ad hæc ergo dignoscenda in confessionali, cùm pœnitens absolutè dicit: *ich hab gescholten, gefluchet, geschwvoren*, Confessarius in primis petere debet, quibus verbis usus sit; dein comperto, quòd sint verba juramentum significantia, quærendum est, an sciat, quid sit jurare, an habuerit veram intentionem jurandi, vel Deum in testem invocandi? (ex decem vix reperies unum) & hoc comperto, denique interrogandus erit, an verum, vel falsum juraverit? si dicat, verum jurasse, raro condemnandus erit peccati gravis, juxta dicta hactenùs; si autem fateatur, se falsum jurasse sive scienter, & deliberatè, sive in dubio, vel incautè plerumque censendus erit peccasse mortaliter, juxta latè dicta hucusque. Pœnæ civiles, & canonicæ in perjuros huilæ sunt sententiæ latæ, sed tantùm per Judicem ferendæ, ideóque nihil ad nos.

APPENDIX.

De Adjuratione juramento affini.

162 ADjuratio definitur: *Invocatio Dei, vel alicujus sacræ rei ad alterum petendo, vel jubendo inducendum, vel cogendum ad aliquid agendum, vel omittendum*: juxta illud Apostoli ad Rom. 12. *Obsecro vos per misericordiam Dei*. Adeóque duplex est adjuratio: *deprecativa*, qua solùm petendo, & *imperativa*, qua jubendo nitimur aliquem inducere ad aliquid agendum, vel omittendum invocatione Dei vel rei sacræ. Jam vides differentiam adjurationis à juramento, & simul affinitatem; quia sicut juramento divinum Numen, vel res sacra invocatur ad veritatis assertæ, vel promissionis factæ confirmationem, ac majorem firmitatem: ita adjuratione divinum Numen, vel res sacra invocatur ad majorem confirmationem, & efficaciam nostræ petitionis, vel jussionis. In omni ergo adjuratione tria omnino necessariò concurrunt, *adjurans*, *adjuratus*, & *id per quod adjuratur*. 1. *Adjurans* est ipse homo (de humana enim adjuratione loquimur) quamquam universaliter omnis natura intellectualis adjurare possit, utpotè ipse Deus, Sancti, Angeli, quin dæmones, ut Marci 5. dæmon Christum adjuravit: *Adjuro te per Deum vivum, ne me torqueas*. 2. *Adjuratus* similiter debet esse res intellectualis, Deus, Angeli, Sancti, Homo, dæmon. *Ratio est clara*: quia is tantùm potest adjurari, qui potest moveri adjuratione: nullus autem potest moveri, nisi percipiat adjurantem, & id, per quod, & ad quod adjuratur, quod proprium est naturæ intelligentis. 3. *Id, per quod adjuratur*, est aut ipse Deus, ejusque Nomina, Attributa, Perfectiones, aut Angeli, & Sancti, aut justi viatores, quatenùs apud Deum plurimùm valent, veluti Amici Dei; aut quæcumque res sacræ, in quibus Deus specialiter adoratur, ut Sacramenta, Altaria, Templa &c. Quòd si alium adjures per suam vitam, honorem, uxorem, liberos &c. non erit adjuratio sacra, sed politica, & civilis. De hoc sit

ASSERTIO VII.

163 ADjuratio tam deprecativa Dei, ac Sanctorum; quàm imperativa, vel coactiva respectu subditorum, etiam dæmonum, etiam suo sensu creaturarum irrationalium, licita est, & sancta, si debitæ conditiones serventur. Sic omnes Catholici.

§. I. Adjuratio deprecativa.

ADjuratio deprecativa ad Deum, Sanctos, Angelos, & quosvis homines, licita est, & actus virtutis Religionis, quando nimirùm adjuratio fit per Deum ipsum, vel explicitè, ut per nomen, Attributa, Perfectiones, Opera Dei, vel Christi, aut implicitè, ut per Sanctos, & res Sacras ad Deum relatas, & quatenùs in eis Deus relucet. Omnes cum D. Thom. 2. 2. *a. 1. q. 90.* Ratio est: Quia ejusmodi adjuratione tribuitur Deo honor, & cultus debitus, dum ejus Auctoritas, quæ & apud ipsum Deum, & apud omnes plurimùm valeat, assumitur, & interponitur ad aliquid obtinendum sive ab ipso Deo, sive à creatura rationali. Angelo, Sancto, homine quovis. Quoad ipsum Deum est perpetua praxis Ecclesiæ omnes Orationes concludentis adjuratione, *per Dominum nostrum JESUM Christum*, & frequentissimas adjurationes repetentis in Litaniis, Benedictionibus &c. Quoad Sanctos, & homines, per se honestum est ad eos inducendos ad aliquod bonum, uti Auctoritate, & reverentia divini Nominis. 164

Cæterùm ut licita, & sancta sit adjuratio, easdem suo modo conditiones requirit, quas juramentum, scilicet *veritatem, justitiam, & judicium*. *Veritas* adjurationis consistit in hoc, quòd homo verè intendat assequi, quod adjurando petit, & vera sit causa, ob quam petit: quòd si autem quis non habet intentionem impetrandi, aut fictam allegat causam, v. g. fingens paupertatem, vel morbum, & per Deum petens eleemosynam peccat: raro tamen erit plus quàm veniale, ut benè docet Sanch. *cit. lib. 2. Decal. c. 42. n. 5.* quia in adjuratione non assumitur Auctoritas divina ad confirmandam talem fictionem, (sicut in juramento, quod sanè mortale esset, & verum perjurium) sed solùm ad inducendos alios ad præbendam eleemosynam, utique actum bonum ex parte dantium; adeoque non committitur gravis irreverentia ergà Deum. *Justitia* adjurationis in eo consistit, ut adjurando petatur, vel exigatur res justa, & licita: quare sicut de juramento dictum est, si adjurando petatur res illicita mortaliter, ut concubitus, furtum &c. sanè mortale erit. si verò petatur res illicita venialiter ut mendacium officiosum, compotatio non tamen excessiva &c. erit solùm veniale: irreverentia enim, & injuria Dei est, Dei auctoritate velle uti ad inducendum alterum ad malum: gravis quidem: si ad malum mortale: non autem tam gravis omnium æstimatione, si ad veniale tantùm. *Judicium* denique adjurationis consistit in hoc, ut adjuratio, sicut & juramentum fiat rationabiliter, reverenter, & non temerè passim absque causa, & reverentia: ubi tamen, sicut in juramento, defectus per se solùm est venialis, scilicet sine necessitate, vel reverentia aliquid adjurando à Deo vel homine petere, ut ex communi docent Sanch. *cit. l. 2. Decal. c. 42. n. 5. ad finem*. Tamb. *l. 3. c. 8.* 165

§. II. Adjuratio imperativa.

ADjuratio imperativa, vel coactiva licita est solis Superioribus contra subditos suos, in quibus illi subduntur, & si causa justa sic adjurandi adsit. Utpotè in re gravi pertinente ad bonum commune, vel salutem animæ. *Omnes cum* Div. Th. *cit. a. 1.* Ratio clara est, quia adjuratione imperativa imponitur obligatio ad præstandum id, ad quod quis adjuratur: soli autem Superiores respectu suorum in iis, in quibus subduntur, habent potestatem obligandi, & consequenter etiam adjurandi imperativè, ut divini Nominis interposita reverentia inducantur magis ad præceptum exequendum; vi autem solius adjurationis per se non imponitur obligatio, sed solùm motivum, ut quis Dei reverentia, amore, vel honore moveatur ad aliquid agendum, vel omittendum; unde subditus transgrediens præceptum Superioris cum adjuratione impositum, solùm peccat pro ratione materiæ contra obedientiam, non autem contra virtutem Religionis, quia, ut modo dictum, per adjurationem nulla specialis obligatio imponitur, sed solùm motivum, ut quis Dei reverentia, amore, vel honore moveatur ad obsequendum, ut contra D. Anton. Armill. *alios ex communi rectè docet Sanch. cit.* 166

§. III. Dæmonum.

ADjuratio imperativa, seu coactiva dæmonum, arcendo alios tanquam hostes, ne hominibus corporaliter, vel spiritualiter noceant, licita est, & sancta &c. quippe Ecclesia habet specialem potestatem à Christo collatam in dæmones ad eos imperandos, arcendos, expellendos &c. ex illo Marci ult. *In nomine meo dæmonia ejicient &c.* & Luc. 10. 167

Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis &c. & constat ex Exorcismis ad hoc ab Ecclesia institutis. Ubi tria nota. Dæmones adjurari non deprecativè, ut divini Nominis amore, & reverentia, vel ad Dei honorem aliquid faciant, vel omittant, hoc enim frustrà peteretur ab eis abjuratis Dei hostibus, sed tantùm imperativè, ut nimirùm Dei timore, & in virtute, ac potestate Nominis divini aliquid facere, vel recedere cogantur. 2. Potestas hæc adjurandi, & ejiciendi dæmones non omni homini, sed solùm Ministris ad hoc ordinatis, nimirùm Exorcistis est tradita, sumitur ex *Act c.* 19. ubi filiis Scevæ talem potestatem exercentibus objecit dæmon, *Jesum novi, & Paulum scio, vos autem, qui estis?* 3. Effectus ejus potestatis adjurandi, vel ejiciendi dæmones non innititur per se sanctitati, vel meritis Ministri; etsi plurimùm conferat ex opere operantis, sed invocationi divini Nominis, Fidei, & sanctitati Ecclesiæ tales adjurationes, vel Exorcismos instituentis, & usurpantis Ministros tamquam ex opere operato. De quo latè vide Sanch. *cit l. 2. c. 42. num. 16.*

§. IV. *Creaturarum irrationabilium.*

168 ADjurare res irrationales nocivas, ut lupos, locustas: nubes, tempestates &c. directè, tamquam moventes sese, vanum est, & superstitiosum, cùm tales res aut omninò se ipsas movere non possint, aut saltem non ex intentione ad nocendum: nec consequenter ad adjurationem à suo motu possit desistere. At vero licitum, & sanctum est, easdem res irrationabiles adjurare indirectè, tamquam motas ab alio, utpotè Deo, Angelo, dæmone: ita ut directè adjuretur, aut deprecativè ipse Deus, vel Angelos, ut tale malum avertat, aut tale bonum conferat per talem creaturam aut imperativè dæmon, ne per tales res malum inferat. Atque ita sane intelligendi sunt Exorcismi Ecclesiæ directè ad res irrationales, salem, aquam, herbas, tempestates &c. Vide Sanch. *cit l. 2. c. 24. à n. 37.* & Tamb. *l. 3. Decal. c. 8.*

C A P U T II.

De Voti natura, materia, obligatione, & transgressione.

1 VOtum variè accipitur: 1. Apud Grammaticos accipitur pro quovis bono desiderio, ut Prov. 31. *quid, dilecte, votorum meorum?* id est, desideriorum. Et in Canone Missæ. *Tibique reddunt vota sua*: id est, pia desideria, preces. 2. Apud Juristas votum significat suffragium, vel calculum in electionibus, vel consiliis. 3. Apud Theologos propriè, & strictè votum significat promissionem Deo factam. Ecc. 5. *Si quid vovisti Deo, ne moreris reddere: displicet enim ei infidelis, & stulta promissio.* Psal. 46. *Redde Altissimo vota tua*, & alibi passim. Et hoc modo votum est actus specialis, virtutis Religionis Deo debitum cultum exhibentis: etenim maximè spectat ad cultum Dei, hominem speciali promissione, & velut lege privata se alligare Deo suo, ad aliquid bonum in ejus obsequium præstandum: Idque intuitu, & vi promissionis Deo factæ exequi reipsà. Itaque emissio voti quidem, seu aliquid vovere, est solùm in consilio, & in nullo præcepto: at verò voti impletio, seu actu exequi id, quod quis spontè voverat, est de præcepto divino, naturali, & positivo, & specialiter de secundo Præcepto Decalogi, *non assumes &c.* gravissimè autem abutitur Divino Nomine, qui ipsi Deo vovit, & id implere negligit: quod suo loco patebit ampliùs. Jam ergo hoc Capite per quatuor Sectiones videbimus. 1. voti naturam 2. materiam. 3. obligationem. 4. divisiones, & transgressiones.

S E C T I O I.

Voti Natura.

S U M M A R I U M.

2 *Votum est* promissio deliberatè facta Deo de meliori bono.
3 *Essentialiter debet esse promissio* vera. *Unde*
4 *Voluntas promittendi, & se obligandi est essentialis voto, ita ut verba voti sine tali animo prolata non sint voti.*
5 *Sic etiam si proferens verba voti, habens quidem voluntatem aliquid promittendi, ignorans autem, voto annexam esse obligationem, non facit votum.*
6 *Secus si sciat iis verbis, seu voto annexã esse obligationem.*
7 *Si vovens habet voluntatem promittendi, & se obligandi, non tamen implendi, votum adhuc valet.* usq; ad 10.
10 *Ad votum validum itaque requiritur intentio promittendi, & se obligandi, non quidem necessariò actualis, explicita, sed*
11 *Sufficit actualis implicita in conceptu confuso; imò*
12 *Etiam virtualis tantùm;*
13 *Non verò solùm habitualis.*
14 *Minùs interpretativa, & indirecta tantùm.*
15 *Quid præsumendum, quando dubitatur, an vovens habuerit veram intentionem promittendi, & se obligandi?* usque ad 20.
20 *Promissio voti essentialiter debet esse* deliberata: *deliberatione perfecta.*
21 *Tanta scil. quanta requiritur ad peccatum mortale:*
22 *Unde invalidum est votum emissum ex motibus primò, vel secundò primis.*
23 *In dubio deliberationis sufficientiæ quid judicandum?* usque ad 25.
25 *Votum essentialiter debet esse promissio* voluntaria. *Unde*
26 *Irritum est omne Votum factum ex ignorantia, errore, vel dolo versante circa substantiam rei promissæ.*
27 *Secus, si ignorantia &c. versetur solùm circa accidentia rei promissæ.*
28 *Quid de votis metu extortis?* usque ad 30.
30 *Votum essentialiter debet esse promissio*; ipsi Deo facta usque ad n. 35.

A S S E R T I O I.

VOtum rectè definitur *Promissio deliberatè facta Deo de meliori bono:* Omnes cum S. Thom. 2. 2. q. 88. a. 1. Scoto 4. *dist.* 48. Quod aliqui addunt: *cum intentione se obligandi:* jam essentialiter includitur in ipsa voce *Promissio*, ut patebit: Votum ergo ex parte actus essentialiter quatuor requirit: ut sit *promissio vera, deliberata, voluntaria, facta Deo*, Explico seorsim. 2

§. I. *Promissio* vera.

VOtum essentialiter debet esse vera promissio, hoc est, voluntas firma, & constans sese obligandi ad aliquid agendum, vel omittendum: ita nimirùm ut ex tali promissione ad Promissarium: utpote ipsum Deum, obligatio, & quasi jus acquiratur. *Ita omnes Theologi, & Canonistæ* unanimiter. Ratio est, quia votum est quædam lex privata, quam homo sua sponte sibimet imponit, eaque se obligat Deo: intentio autem obligandi est de essentia legis cujuscunque &c. Excluduntur ergo à ratione voti omnia proposita simplicia tantùm, quantumvis firma, & sancta, quibus simplex voluntas intendit aliquid facere absque intentione se ad id obligandi. Jam notas discrimen inter propositum, & promissionem: Propositum enim est voluntas aliquid agendi in futurum simpliciter: Promissio est etiam voluntas aliquid agendi, vel omittendi in futurum, sed tanquam debitum, seu ex obligatione: definitur enim promissio: *deliberata, & spontanea fidei obligatio facta alicui de re bona, & possibili.* Ac proinde licèt millies firmissimè proponas hoc, vel illud bonum opus ad honorem Dei præstare; hoc tamen propositum nunquam constituetur votum, quandiù abest voluntas se obligandi, prout, apertè significatur *c. litterarum, de voto, & voti redemptione.* Ubi cuidam Magistro consulenti, ita respondit Alexander III. Pontifex. *Cùm ex quadam missione sanguinis nimis fuisses mortis horrore perterritus, hæc verba protulisti: non diu hic morabor: proponens in animo, quòd Religionis habitum esses aliquando suscepturus. Tibi igitur respondemus, quòd si plùs non est in voto processum, transgressor judicari non poteris, si non impleas, quod dixisti.* Sic Pontifex, manifestè significans solo proposito, quantumvis sancto, non constitui votum; quinimò etiamsi non habeas propositum, seu voluntatem aliquid faciendi, si tamen id seriò Deo promittas, voti reus eris, ut mox patebit. Ubi nota triplicem in votis voluntatem, seu intentionem distingui posse, *promittendi, se obligandi, & implendi promissum.* Hoc ultimum propositum est. Pono breves Resolutiones. 3

R E S O L U T I O I.

VOluntas promittendi, & se obligandi est essentialis voto, cùm sit essentialis omni promissioni. Simpliciter ergo nullum est votum, cùm quis exteriùs solùm profert verba votum significantia absque omni animo, ac voluntate promittendi, seu obligandi se, sed solùm, aut per modum propositi, desiderii pii, aut joci, vel etiam mendacii. Quia hic ratio formalis voti, scilicet promissio deest; nec consequenter ullam inducit obligationem ex virtute Religionis ex se, sed solùm quandoque per accidens, ut superiùs de juramentis dictum. Quod si quis proferens verba voti, habeat quidem voluntatem, aliquid promittendi, sed non habeat voluntatem, vel intentionem se obligandi, ita distinguendum est. 4

1. Si quidem ita faceret ex ignorantia, quia nimirùm nesciret 5

sciret voto, seu promissioni tali esse annexam obligationem, sive deinde solùm negativè se habeat, nullum eliciendo actum volendi se obligare, sive etiam positivè excludendo voluntatem obligandi, & eliciendo actum contrarium nolendi se obligare tali voto, vel promissione à se facta, nullum erit, & irritum votum in omni foro, in quo ejus ignorantia constat. Ita communis DD. Suar. *l. 1. de voto c. 5. n. 3. & 6. & 7.* Sanch. *lib. 4. moral. c. 1. n. 27.* Laym. *l. 4. tr. 4. c. 1. nu. 2.* alii apud ipsum. Ratio est: quia ignoti nulla voluntas: & error circa substantiam rei vitiat actum; atqui intentio, seu voluntas se obligandi est de substantia voti validi, & obligatorii; ergo eam obligationem ignorans, & consequenter nullo modo directè, vel indirectè eam volens, vel intendens, aut etiam positivè excludens, destruit essentiam voti, & invalidum reddit, sicut & in quacunque alia promissione, vel contractu.

6 II. Si quis autem proferens verba voti, aut volens promittere, simulque conscius obligationis ex tali voto, vel promissione exurgentis solùm se negativè haberet, non eliciendo actum volendi se obligare, &c. votum omninò valebit, & obligabit: talis enim eo ipso, quo voluntariè emittit votum conscius obligationis virtualiter, & implicitè etiam censetur intendere, ac velle ipsam obligationem: quòd si verò talis conscius obligationis voti ex mera malitia vellet quidem promittere, sed positivè nollet se obligare, vel obligari: tunc probabiliùs votum esset rursus nullum, & invalidum: quia contraria illa voluntas positiva destruit quid essentiale voti, scilicet intentionem se obligandi, consequenter votum annullat. Est enim votum lex privata, quam sibi quis in Dei obsequium imponit: lex autem non obligat ultra imponentis intentionem; ergo si obligationem à te excludas, non eam contrahis.

RESOLUTIO II.

7 Cum habet vovens voluntatem promittendi, & se obligandi, sed non habet voluntatem, ac intentionem votum implendi, etiam positive, cum voluntate contraria non implendi, seu prævaricandi illud, votum nihilominùs erit validum, & obligatorium, etsi graviter illicitum pro ratione materiæ. Communiss. DD. cum Navarr. *Man. c. 12 n. 27.* Sanch. *l. 4. Moral. c. 1. n. 23.* Laym. *cit. c. 1. n. 2.* Ratio est: quia sicut obligatio aliquid faciendi, & ipsa executio sunt valdè diversa, nec ad substantiam ejusdem contractus concurrunt, ita etiam intentio obligandi, & intentio implendi, diversa sunt: illam dicimus requiri ad votum validum: hanc ad votum licitum tantùm. Quemadmodùm enim aliquis voto castitatis v. g. de facto adstrictus, potest tamen illam non servare: ita sine dubio fieri potest, ut quis veram habeat intentionem adstringendi se voto castitatis, & simul voluntatem eam quandoque non servandi, etsi malitiosissimè, attamen validè. Alioquin ordinatus Sacerdos, animo tamen non dimittendi concubinam, adeòque non servandi castitatis votum annexum, non validè emittit illud votum: aut profitens Religionem aliquam, solùm ut præbenda fruatur, absque animo illius Statum observandi, non fieret validè Religiosus: quæ apud omnes absurda sunt.

8 *Nec obstet*: quod votum alioquin ex objecto, & specie sua opus bonum, hic in individuo ob gravem circumstantiam simpliciter fiat actus malus, & vitiosus. Sic enim etiam si quis ex motivo vanæ gloriæ vovit eleemosynam, vel continentiam, &c. votum vitiosum est propter superbiam, attamen validum est, & obligat ex virtute Religionis; quia est de re licita, & bona; & licèt ipsum votum displiceat Deo, res tamen voto promissa ei placet, & accepta est; eadem ratione, qua suprà de juramento illicitò, tamen emisso de re licita, dictum est: ut benè notat Laym. *cit. lib. 4. c. 1. n. 2.*

9 *Nec obstat, rursùs si dicas*: Deus debet acceptare votum: ac non posset acceptare tale votum vitiosum; ergo nullum est votum. Resp. *disting. minorum*. Deus non posset acceptare tale votum ad debitum, seu obligationem: *nego minorem*: Est enim vera promissio. Non posset illud acceptare ad meritum, & præmium, quà malum est: *concedo minorem*: & nego consequentiam, neque enim opus tali modo; omne votum validum acceptari à Deo

RESOLUTIO III.

10 Ad validum porrò votum requiritur, & sufficit ejusmodi intentio promittendi, & sese obligandi; aut actualis, explicita, aut implicita, aut virtualis; non item habitualis, vel interpretativa tantùm. *Omnes*. Optima quidem, & certissima est intentio actualis explicita, & formalis, ut cùm quis vovens actu, & explicitè vult se suo voto, vel promissione obligatum Deo: at certè non requiritur necessariò: sed

I. Sufficit intentio actualis implicita in conceptu confuso: ut si, etiamsi actu ignorans, vel non cogitans obligationem voti, ideòque eam explicitè velle non potens, ea tamen intentione proferas verba voti, quâ cæteri proferunt, vovent, vel promittunt, eo ipso implicitè intendis te obligare, sicut cæteri. Quod maximè verum est, cùm quis actu sciens, aut saltem dubitans, vel utcumque apprehendens obligationem voti, nihilominùs voluntariè emittit votum, seu verba voti profert; eo ipso etiam implicitè vult ejus obligationem, quam scit, vel advertit, aut saltem advertere deberet voto annexam, etsi explicitè non exerceat actu volendi se obligare, seu intentioné explicitam obligandi se. 11

II. Sufficit intentio virtualis tantùm, scilicet vi præcedentis intentionis actualis habitæ, & numquâ revocatæ adhuc virtute perseverans in operatione morali, ut nimirùm verè vi illius præcedentis intentionis modò fiat votum, v. g. Novitius hodie manè habet deliberatam, expressam, & actualem voluntatem vovendi, seu Professionem emittendi, & vi hujus intentionis posteà tempore congruo se comparat, ad Altare accedit, aliasque prævias cæremonias obit interim, ut solet fieri, circa varia distrahitur, angitur, aliis attendit, & tandem verba Professionis ex tabula profert mente omninò distractus, nulla ampliùs actualem habens intentionem vovendi, & se Deo ita obligandi; valida omninò manet Professio, ac votum solemne: quia remanet intentio virtualis perseverans in operatione morali; reverà enim vi illius præcedentis intentionis non revocatæ fit præsens votum, vel Professio in homine manente in statu operandi moraliter. Cujusmodi virtualis intentio etiam sufficit ad Confessionem Sacrosanctorum Sacramentorum. 12

III. Non sufficit intentio habitualis tantùm, nimirùm anteà quidem habita, & non revocata, sed nullo modo perseverans in operatione morali, ita ut vi illius intentionis præhabitæ minimè fiat votum, vel opus præsens, sed aliundè: ut si hodie manè proposuisti vovere in crastinum, & posteà in somno, vel plenè ebrius verba voti enunties, nullum erit votum omnium consensu; quia nullum est voluntarium actu, vel virtute, sed merè est habitu. 13

IV. Multò minùs sufficit intentio interpretativa, & indirecta tantùm; habita scilicet non in se, sed in alio: quando nimirùm votum numquam ullo modo in se directè, sed solùm indirectè in sua causa aliqua est volitum: v.g. aliquis expertus scit, se ebrium multa Deo vovere, vel hominibus promittere, etiam jurato: nihilominùs posteà se inebrians, in ebrietate vovet, jurat, promittit, &c. nulla, & irrita erunt illa vota, vel juramenta, nec iis obligabitur: quia ad votum, vel promissionem validam essentialiter requiritur vera, & libera se obligandi voluntas, quæ cùm in ebrio desit, votum, vel promissio nulla est. Secùs est de homicidio in ebrietate commisso à præsciente se ebrium solere rixari, & percutere: homicidium enim, cùm in actione externa, quomodocumque volita consistat, etiam indirectè volitum, verum est homicidium, irregularitatem, aliasque pœnas inducens, ut ex professo explicabitur suo loco. 14

RESOLUTIO IV.

Quando oritur dubium, an quis habuerit veram intentionem ita promittendi, & se obligandi, adeòque an verum votum emiserit; an verò solùm habuerit simplex propositum aliquid faciendi, vel omittendi; observandæ sunt sequentes Regulæ. 15

I. Quando quis adhibita debita diligentia morali absolutè dubitat, an emiserit verum votum, an verò simplex solùm propositum conceperit, non obligatur voto: quia tunc melior est conditio dubitantis possidentis suam libertatem: & in dubio non præsumitur factum, nisi aliundè oriatur præsumptio: ex communi recepta doctrina in materia de conscientia dubia.

II. Quando quis certus est se emisisse votum, seu deliberatè protulisse verba verum votum; seu veram promissioné significantia, v. g. *Promitto Deo, & B.V. MARIÆ servare castitatem*: adhibita tamen diligentia, dubitat, utrùm habuerit intentionem, seu voluntatem sufficientem se obligandi, votum obligat; quia tunc melior est conditio non possidentis suam obligationem: nam homo deliberatè proferens verba significantia votum, seu promissionem veram, semper præsumitur habuisse voluntatem promittendi, & se obligandi; nullus enim præsumitur dicere, quod in corde non habet, nisi aliundè probetur oppositum: ideòque hoc ipso jam spoliavit se sua libertate, & voto succumbit: Ut plurimis citatis latè, & optimè probat Sanc. *l. 1. de Matr disp 9. à n. 13. & l. 4. Moral. c. 5. n 13.* Ubi tamen rectè addit: quod si in 16

si in tali dubio positivo pro utraque parte essent rationes æque probabiles, quin etiamsi probabiliores essent pro parte opposita, seu pro ipso voto, dubitanti tamen liberum esse resolvere se non obligari voto, sequendo nimirùm sententiam verè etsi minùs probabilem. De quo latiùs suo locò.

17 III. Cùm quis scit se mente, vel ore protulisse verba, quæ suapte natura non significant votum, seu promissioné obligatoriam, sed solùm propositum: v.g. *Domine Deus, in tui honorem hoc faciam, orabo, dabo, &c.* aut, *firmiter propono hoc facere*: dubitat autem, an habuerit intentionem se ad id obligandi, judicandum est, non habuisse, ideòque non esse votum, sed tantùm propositum. Cùm enim verba non significant votum, vel promissionem, nec de mente constet, nulla eo in dubio stat possessio pro voto, sed remanet dubitanti possessio suæ libertatis. Communis DD. apud citt.

18 IV. Notanda autem hic per omnem modum est limitatio, quam ex Navar. *l. 3. cons. 5. de voto* tradit Sanch. *cit. c. 1. n. 35. Nisi verba illa aliàs nudum propositum significantia, ore, aut mente enuntientur per modum pacti*: v.g. *Domine DEUS! si sanitatem concesseris, dabo tantam eleemosynam*, vel, *da sanitatem, & ingrediar Religionem, &c.* votum verum erit: quia hæc verba *faciam, cùm feceris*: cùm pactum importent, idem significant, ac promitto; nam contractus illi innominati in Jure nominati, *do, vel dabo, ut des; faciam, ut facias, &c.* ut vera pacta, sine dubio veras promissiones continent. Unde recte advertit Navar. ibid. ebrium illum, qui dixerat: *Da mihi, Domine, salutem, & ego serviam tibi*, intelligendo mente de statu castitatis, & continentiæ, reverà fuisse obligatum voto ad servandam castitatem, ob rationē datam. Vide latè Gobat. *Alph. quadruplici, part. 1. Cas. 1. n. 12.*

19 V. Regulam ponit Valentia *in 2. 2. d. 6. quæst. 6. punct. 1.* Quandocumque quis paulò post, postquam quibuscumque verbis aliquid facere statuit, statim dubitat, an voluerit promittere, & se obligare an verò solùm proponere; potest probabiliter judicare, non esse votum, vel promissionem, sed tantùm propositum. Nam talis voluntatis deliberatæ se obligandi ad aliquid agendum, non solent homines tam facilè, & citò oblivisci: ideoque si de ea, tam citò quis dubitat, præsumitur non habuisse talem voluntatem.

§. II. *Promissio* deliberata.

20

V*Otum essentialiter debet esse promissio deliberata, perfecta, & plena deliberatione*: ut nimirùm quis sciens naturam, & obligationem voti, plenè deliberet, & judicet, an materia voti conveniens, & an sibi conveniens sit, se tali voto in tali materia obligare: qua deliberatione deficiente, votum (quod maximè debet esse liberum) nullum erit: ita *Omnes*. Ratio est: quia votum est lex, quam sibi vovens ipse imponit: atqui imponere sibi obligationem, grave quid est, nec rationabile est, eam posse sine plena deliberatione maturo judicio, ac libertatis imperio imponi: ergo
21 &c. Ad hæc melius intelligenda sint sequentes Regulæ.

I. Regula ab omnibus recepta est: Tanta deliberatio requiritur, & sufficit ad votum, quanta requiritur & sufficit ad peccatum mortale exclusis nimirùm motibus primò primis, in quibus nullum peccatum, & secundo primis, in quibus solùm peccatum veniale fieri potest. Sic Gloss. communiter recepta in caput Mulier. 32. q. 2. *Qui potest se obligare diabolo* (per culpam scilicet lethalem) *potest se etiam obligare DEO*, nempè per votum. Unde si quis ira, vel alia passione commotus voveat, si tantùm sit motus ut rationis judicium, & deliberationem ad peccatum mortale requisitam impediat, vel omninò tollat, ita ut si tunc homicidiū committeret, peccatum mortale non esset; etiam votum invalidum erit defectu deliberationis: si verò motus non ita impediat rationis usum quin quis deliberatè advertat, hic, & nunc homicidium sibi mortaliter esse illicitum, ideoque tunc commissum esset peccatum mortale, etiam votum tali motu editum erit validum. Quare, sicut ad peccatum mortale, ita etiam ad votum non requiritur deliberatio omninò matura, & diuturna intellectus expendentis omnes circumstantias, omnia concomitantia, & consequentia, &c. dummodo sit deliberatio plena quoad usum rationis, ut nimirū quis sciens obligationem voti, & deliberate judicet materiā hanc voti esse competentem, & sibi tali voto obligari esse conveniens. Unde rectè notat Navarr. *n.* 36. votum ex calore iracundiæ editum esse validum, modò talis passio rationis usum non impediat. Nec obstat, quòd tale votum absque exacta discussione editum venialem saltem culpam imprudentiæ involvat; acceptat enim Deus tale votum; non quidem ad meritum, quia defectuosum, attamen ad obligationem, ac debitum, utpotè validum, seu sufficienti
22 cum deliberatione editum, ut suprà in simili notatum est.

II. Omni ergo jure invalidum est omne votum emissum, non tantùm ex motibus primò primis terroris, timoris, & similium passionum plenum usum rationis, & deliberationem, omnemque intellectus advertentiam prævenientibus, qui peccata esse non possunt; sed etiam ex motibus secundo primis cum aliquali semiplena advertentia intellectus (qualis est in semidormiente, semiebrio, &c.) in quibus motibus, etsi peccatum veniale esse possit, votum tamen emissum simpliciter est irritum, ita ut nec sub peccato veniali obliget ita voventem: uti contra Paludanum, Navarr. & alios ex communi rectè docet Sanch. *lib. 4. moral. c. 1. num.* 8. Ratio diversitatis est: quia ad peccandum venialiter sufficit defectus quicumque quomodocumque volitus, qualis etiam est in motibus secundò primis circa objectum malum: at verò ad obligationem voti requiritur directa, & deliberata voluntas: quia ad hoc, ut quis obligatoriè disponat de suis actibus, requiritur, ut habeat perfectum dominium suorum actuum, quale non habetur in primis motibus, ac etiam secundò primis.

III. In dubio deliberationis sufficientis ad votum vali- 23
dum requisitæ, regula universalis est. *Quandocumque quis certus est, se emisisse votum cum intentione promittendi, & obligandi se ad id, quod voto promissum est, dubitat autem, an habuerit sufficientem deliberationem, plerùmque votum censetur obligare*: quia tunc melior est conditio voti possidentis suam obligationem; & homo voluntariè faciens votum, jam spoliavit se possessione suæ libertatis: quia rarò admodùm contingit defectus deliberationis sufficientis: ideo ex communiter accidentibus præsumitur debitam deliberationem adfuisse: ut multis citatis latè Sanch. *lib. 1. de Matr. disp. 8. n. .. & lib. 4. moral. c. 1. à n.* 10 Dixi autem *plerùmque*: nam regula hæc ad casus particulares non semper locum habet, sed exceptiones patitur. Igitur

IV. In casu particulari attendendæ sunt causæ prætensæ 24
causantes indeliberationem, seu defectum deliberationis ad votum requisitæ. Eæ causæ possunt esse, aut ætas tenera, aut passio vehemens subita, aut ebrietas, somnus, phrenesis, aut amentia diuturnior. 1. Quando dubitatur de sufficienti deliberatione ob defectum ætatis, ita distinguunt DD. communiter: si vovens, quando emisit votum, excessit annum septimum, præsumitur de facto usus rationis, & deliberationis, adeòque votum validum, & obligatorium; si autem certus sit, tunc non attigisse annum deliberationis sufficientis, ideoque votum nullum. At quid si de hoc ipso dubitetur, an scilicet quis attigerit annum septimum, necne? Sanchez quidem *cit. lib. 4. Moral. c. 5. n. 54.* eoque, & aliis citatis Diana *p. 4. tr. 3. resol.* 10. volunt pro voto præsumendum esse, eò quòd de voto constet, excusatio autem dubia sit: & quia rarissimè ante septimum annum emittuntur vota, vel juramenta, ideòque in tali dubio ex communiter contingentibus præsumendum in favorem voti, esse nimirùm emissum post septennium, & ideò validum. *Omninò probabiliter*. Certè tamen æque probabiliter oppositum tenet Castro-Palaus cum Tamb. *lib. 1. Decal. c. 3. §. 7. verb. ætas n. 7.* Quia reverà hic non potest constare de vero voto, quia rationabiliter dubitatur de aliquo constituente essentiam voti, scilicet deliberatione sufficienti, in tam tenera ætate non præsumenda. Huic ego assentior: moneo tamen facultate præditum, ut pro majori securitate dispenset. 2. Quando dubitatur de sufficienti deliberatione, eò quòd votum, vel promissio facta fuerit tempore subitæ passionis, iræ, terroris, &c. item tempore ebrietatis, somni, phrenesis, &c. iterùm præsumendum pro voto, & voventem obligari probabiliùs, & tutiùs tenet Sanch. *lib. cit.* eò quòd rursus constet de promissione, dubitetur autem de excusatione. Deinde qualitas, quæ naturaliter inest, semper inesse supponitur, nisi clarè constet de opposito: at usus rationis naturaliter homini inest: ergo in suis actionibus semper inesse præsumi debet, nisi aliundè constet oppositum. At rursus non improbabiliter negat cum aliis Castro-Palaus *cit. tom. 5. tract. 1. d. 3. p.* 51. Non enim omninò est verum, tunc constare de promissione; cùm enim dubitatur, an adfuerit sufficiens deliberatio, dubitatur de eo, quod essentialiter requiritur ad promissionem: ergo dubitatur de ipsa promissione: atqui promissio facta in dubio non præsumitur: ergo &c. 3. Quando dubitatur de sufficienti deliberatione ex eo quòd dubitetur, an votum fuerit emissum tempore amentiæ, vel sanæ mentis: iterùm sic distinguit Sanch. *cit. n.* 55. Quòd si amentia circa tempus voti emissi diuturna fuit, v.g. aliquot mensium, et si constet habuisse lucida intervalla, nihilominùs habita diligentia debita, verè dubitat quis, quando emiserit votum, præsumitur emisisse tempore amentiæ, adeòque, sine sufficienti usu rationis, & deliberatione, & consequenter votum esse invalidum.

Secùs

Secùs dicendum, quando amentia tantùm brevi tempore duravit, ut in phrenesi, vel ebrietate: tunc enim in dubio non cadit præsumptio in tempus amentiæ tam brevi durantis, sed præsumitur votum emissum tempore sanæ mentis, cum sufficienti deliberatione, ac proinde esse validum, nisi aliunde probetur defectus. Dicta hactenùs utroque §. de intentione, ac deliberatione requisita ad votum, eadem prorsùs ratione, iisdemque casibus intelligi, & applicari debent de intentione, & deliberatione requisita ad juramentum promissorium, & quamvis promissionem, pactum, vel contractum validum, & applicatio est facilis.

§. III. Promissio *Voluntaria*.

25 V*Otum essentialiter debet esse promissio voluntaria, seu cum libero voluntatis consensu facta.* Omnes. Ratio sæpiùs data est: quia votum est lex privata, quam quis sibi ipsi imponit: atqui lex essentialiter consistit in imperio voluntatis per intellectum enuntiatum: ergo etiam votum requirit liberum voluntatis imperium, seu decretum, quo vovens se Deo obligatum velit ad quidpiam præstandum, vel omittendum. Hinc breviter resolves ex latiùs dictis in materia de actibus humanis.

26 I. Omni jure irritum est votum emissum ex ignorantia, errore, vel dolo versante circa substantiam rei promissæ: quia incogniti nulla voluntas. Ut si quis sacrum Ordinem suscipiat ignorans ei esse annexum, vel erroneè credens ei non esse annexum votum castitatis, non tenebitur voto, quòd nullum est, sed solùm ex præcepto Ecclesiæ, si talis in Ordine suscepto ministrare velit. Ex communi Layman *hic l.4. tr.4. c.1. n.5.* Si quis religionem profiteatur ignorans in ea esse interdictum, vel putans licere in ea conjugium. Si vovisti peregrinationem Lauretanam, erroneè putans tantùm distare decem milliaribus, cùm tamen distet sexaginta, vel ampliùs. Si vovisti peregrinationem in Terram sanctam, putans posse confici itinere pedestri per terram, cùm tamen mare transfretandum sit, &c. irrita sunt vota, quia ignorantia, vel error versatur circa substantiam rei promissæ, saltem quoad magnam partem.

Cape casu vulgari. Tenuis Opifex in præsenti periculo submersionis vovit, si evaderet, ad proximum Sacellum B. Virginis offerre nummum, quem manu in sacculum missa apprehenderet, putans monetam esse argenteam aliquot crucigerorum; sed aperta manu deprehendit nummum aureum, seu ducatum, quem nuper in operæ suæ mercedem acceperat, anxius interrogat Parochum: an ex voto suo teneatur hanc totam ferè suam opulentiam B. Virgini offerre? Rectè responsum est, non teneri, sed satisfacere, si offerat nummum argenteum ejusdem, vel paulò majoris quantitatis; quia verè error erat circa substantiam, & intentio voventis non poterat se extendere ad illum nummum aureum, de quo minimè cogitabat. Eadem ratione dicendum, si erretur in fine principali intento à vovente, seu causa principali motiva vovendi, ut aliàs quis positivè nollet vovere. Ut si vovisti alere hunc pauperem, erroneè putans esse tuum consanguineum, cùm tamen minimè sit. Si vovisti eleemosynam dare peste laborantibus in hac civitate, & reverà nullus laboret peste, &c. irrita manent vota tua, quia deficit finis principalis à te intentus. Sed de hoc latiùs *cap. seq.* ubi de cessatione votorum.

27 II. Si ignorantia versetur solùm circa accidentia rei promissæ, votum nihilominus erit validum. Cùm enim accidentalia sint connexa substantialibus rei promissæ, qui ipsam substantiam vovet, censetur etiam vovere accidentalia, quæ expressè non excipit. Ut si vovisti Religionem Carthusianã, solùm ignorans in ea esse perpetuam à carnibus abstinentiam, etsi fortassè non voveres, si scires, obligaris voto. Ita Suar. *l.1. de voto, c.12. n.3.* Sanch. *cit. l.4. c.2. nu.6.* Valent. aliisque citatis. Laym. *ibid. n.5.* Secùs dicendum de errore positivo, vel dolo; hic enim irritat votum, non tantùm si circa substantialia, sed etiam si versetur circa accidentalia voti, quæ secundùm voventis intentionem notabiliter objectum immutant. Ut si vovisses eamdem Religionem Carthusianam proprio errore, vel alterius dolo deceptus, positivè credens in ea licere esum carnium: alioquin si scires non licere, minimè vovisses, non teneris voto, utpotè irrito. *Communis apud cit.* Ratio, quia sic Religionem illam non absolutè vovisti, sed ut affectam, vel modificatam tali conditione, vel circumstantia: quæ licèt sit accidentalis respectu objecti materialis voti, est tamen essentialis respectu objecti formalis voti, & per se à vovente intenta: quæ, si desit, notabiliter immutat objectum voventis: ut optimè explicat Suar. *c.11. nu. 11.* Excipitur tamen votum solemne Professionis, quod ob nullum errorem, vel dolum substantiam rei non attingentem infirmatur: atque in eo, cùm semper matura, & diuturna totius anni deliberatio præcurrat, vix unquam admittitur ignorantia invincibilis.

28 III. Omni jure validum est votum emissum ex quocunque metu, sive ab intrinseco orto, ut in periculo mortis, ex infirmitate, naufragio, peste, &c. sive ab intrinseco incusso ab homine, ut ab hoste, latrone, &c. dummodo rationem non perturbet (quo casu ipso jure naturæ maximè irritum esset votum, sed hoc rarum, & non facilè præsumendum, nisi tempore voti quis manifesta perturbationis signa dederit) aut ipsum votum injustè non extorqueatur. *Ratio est*: quia talis metus actum à se causatum relinquit simpliciter voluntarium, etsi secundùm quid causet involuntarium: simpliciter enim vult vovere, & solùm affectu inefficaci nollet vovere, nisi metus urgeret, ut latiùs explicatum suo loco; votum autem voluntarium sine dubio est validũ: ergo &c.

29 IV. Excipitur semper: *nisi ipsum votum metu gravi, & injusto extortum sit*; tunc enim irritum, & invalidum est votum, non tantùm jure humano canonico expresso *c. Perlatum, & aliis de his, quæ vi*, sed etiam jure naturali. Ratio enim naturalis est; quia ut ait D. Bonav. 3. dist. 39. ar. 3. qu. 2. *Deus vult sacrificia voluntaria, non coacta*. Non enim acceptat DEUS tale votum metu injusto extortum: ut si frater fratri mortem minetur, nisi resignata hæreditate Religionem, vel Clericatum voveat, &c. ne videatur approbator injuriæ, & iniquitatis, tale votum extorquentis per metum injustè incussum: quemadmodùm neque homo probus promissionem sic injuriosè aliunde extortam sibi factam acceptaret, & talis promissio irrita censeretur, & ad arbitrium promittentis revocabilis. Communis DD. Insuper in Conc. Trid. *sess. 25. c. 18. de Regularibus*, excommunicationis sententia lata est in eos, qui virginem, vel aliam fœminam ad Monasterium ingrediendum, vel Professionem emittendam injustè coegerunt.

Dictum notanter 1. Votum ex metu *gravi*; nimirùm cadente in constantem virum, ut mortis, amissionis hæreditatis, &c. juxta dicta suo loco: quæ tamen gravitas metus expendenda est etiam maximè ex qualitate personæ, ex metu voventis. Interdum enim apud filios, vel filias familias plùs valet timor reverentialis erga Parentes, vel Tutores, quàm apud alios timor per minas, vel verbera incussos. Ideòque tali timore voventes in foro saltem conscientiæ liberi censendi sunt. 2. Votum metu gravi, & *injusto*. Si enim metus incutiatur, vel naturaliter, ut in periculoso morbo, naufragio, &c. vel moraliter ob justam causam, ut si Magistratus reum mortis damnat ad supplicium, nisi Religionem vovere vellet, v.g. votum validum erit; quia metus justè incussus est, & quidem in favorem Rei. 3. Votum metu gravi, & injusto *extortum*. Debet enim metus incuti directè eo fine ad *extorquendum* votum, ad hoc ut votum invalidet. Quòd si enim alio modo, vel fine, quantumvis gravis, & injustus incutiatur metus, votum tuum factum validum manebit: v.g. si ad evadendum manus latronis, vel inimici mortem minantis, vel intentantis, Deo aliquid voveas, validum erit votum: quia etsi fiat ex metu, cùm metus non fuerit incussus eo fine, ut tu voveas: sed occasione metus injustè incussi, tu spontè elegisti votum ad Deum, ut medium evadendi eodem prorsùs modo, quo in morbo, vel naufragio voveras: quod benè notandum. Atque eadem ratione resolvendum in Matrimonio, sponsaliis, aliisq; contractibus ex metu factis, ut suo loco latiùs est ostensum.

§. IV. *Promissio facta à Deo.*

30 P*Romissio essentialiter constituens votum propriè dictum debet esse facta ipsi Deo*, seu directa ad ipsum Deum (saltem ultimatè, ita ut per eam homo maneat principaliter, & immediatè obligatus ipsi Deo. Omnes cum S. Tho. 2. 2. *q.88. ar.5. ad 3.* Ratio est: quia votum est actus Religionis, seu Latriæ, quo homo speciali cultu se Deo obligat ad aliquid agendum, vel omittendum: homines enim propriè voventes intendunt præstare immediatè Deo obsequium, reverentiam, & cultum supernaturalem. Quod autem etiam B. Virgini, & Sanctis vota fiant, intelligi potest omnibus modis iisdem ferè, quibus supra juramenta per Sanctos fieri posse, dictum est. Applico breviter

31 I. Sic: Ut vota fiant B. Virgini, vel Sanctis non absolutè & in se, sed ut relatis ad Deum, & quatenùs in eis specialiter Deus relucet: adeo ut promissio per suos Sanctos primariò, & ultimatè fiat ipsi Deo; vel, (quod ferè coincidit) quemadmodùm Altaria, & Templa dicuntur Sanctis dedicari, cùm tamen principaliter dedicentur soli Deo, & secundariò solùm in honorem, & memoriam Sanctorum; ita dicantur vota Sanctis nuncupari, cùm tamen reverà propriè fiant

soli

soli Deo principaliter, & secundariò solùm in honorem, vel memoriam alicujus Sancti. Vel, adhuc faciliùs explicant alii: Sic, ut votum principaliter fiat ipsi Deo, & Beatæ Virgini, vel Sanctis solùm ut testibus, Advocatis, & intercessoribus apud Deum. Sic enim Suarez & alii explicant solemnem vovendi formulam Religiosorum: *Voveo, & promitto Deo Omnipotenti, & B. Virgini MARIÆ, & omnibus Sanctis, &c.* sensum habere: *Voveo Deo, coram B. Virgine, & Sanctis, tamquam testibus, & Advocatis*. Et sic facta erunt verè vota propriè dicta; utpote verè ipsi Deo facta, ut etiam notavit D. Thom. *cit. q. 88. ar. 5. ad 3.*

32 II. *Sic*: ut vota fiant Sanctis absolutè ad eorum honorem & contestationem eorum excellentiæ supernaturalis, gloriæ, beatitudinis absque actuali relatione in Deum, & absque ulla intentione tali voto se obligandi ipsi Deo, sed solùm ipsi B. Virgini, vel tali Sancto: & sic non erunt vota propriè dicta, & actus virtutis Religionis, ut ex se patet; erunt tamen promissiones sacræ, & actus virtutis *Duliæ*, seu observantiæ singularis Sanctis debitæ, atque ex eadem Duliæ, vel Hyperduliæ virtute obligantes: atque omninò licita. Si enim B. Virginem, & Sanctos licitè possum adorare, seu colere cultu aliquo sacro ipsis competenti, ut ex dictis in primo Præcepto constat, cur non possum etiam licitè eis aliquid promittere ab eorum excellentiam supernaturalem honorandam? promissum autem, præsertim tam sacrum, uti que cadet in debitum sacrum: ergo &c. Notanda est hæc doctrina maxime propter reservationem votorum. Si enim hoc secundo modo materiam reservatam, utporè continentiam perpetuam, Religionem, peregrinationem, unam ex tribus illis voveas B. Virgini, vel Sancto alicui votum non erit reservatum Pontifici, sed dispensabile ab Episcopo, vel Privilegiato.

33 III. Cape hoc practico casu. Puella annorum quindecim cupiens B. Virgini præstare aliquid gratum: dicit expressè: *Sanctissima, & Purissima MARIA, promitto tibi meam virginitatem in perpetuum*. Quale nam hoc votum? optimè ponit Gobat *Alph. quadrupl. p. 1. de voto casu* 10. *n.* 237. & Sanch. Similes puellas, & pueros (casus enim valdè frequens) debere reflexè interrogari, utrùm, quando ejusmodi verba protulerunt, revera cogitaverint tantùm de Dei Matre, & non de DEO? si ita affirmant, judicandum est, non esse votum propriè dictum, nec consequenter reservatum, sed actum Hyperduliæ; sicut & universaliter, quotiescunque constat, eos tali actu reverà intendisse colere solùm B. MARIAM Virginem, atque ei soli sese immediatè obligare juxta paulò antè dicta. Quòd si verò asserant, se quidem tunc etiam cogitasse de DEO: at non cogitasse de promissione facienda ipsi DEO, sed solùm ejus Matri, etiam tunc erunt censendi non fecisse votum propriè dictum, quia nihil volitum, nisi præcognitum, vel præcogitatum.

34 IV. Tandem in dubio; an talis intenderit sua promissione se obligare ipsi DEO, an solùm B. Virgini, præsumetur se obligasse, suamque castitatem verè obtulisse ipsi DEO ad honorandam ejus Matrem, uti resolvit idem Gobat. *ib. cas.* 1. *n.* 21. Ratio sumenda ex dictis: quia qui profert verba verum votum significantia, nisi aliud aliundè constet, præsumendus est verè vovisse, & ipsi DEO, etsi in honorem ipsius Matris, vel alterius Sancti. Atque ex dictis constare debent definitionis voti priores particulæ. *Promissio deliberata facta Deo*. Particulæ reliquæ: *de meliori bono* objectum, seu materiam voti exprimunt, jam latiùs explicandum.

SECTIO II.

Voti Materia.

SUMMARIUM.

35 *Materia voti debet esse voventis* possibilis. & 36. *Unde*
37 *Invalidū est votum nunquā peccādi, nec venialiter.* & 38.
39 *Validum tamen est votum vitandi omnia mortalia, aut certa venialia, &c.*
40 *Invalidum est votum emissum de facto alieno, ut alieno,* & 41. *unde,*
42 *Filii non obligantur votis parentum pro se factis.*
43 *Voti materia debet esse res* moraliter bona. usq: ad 46. *Unde,*
46 *Invalidum est votum de re quantumvis bona, factum ob finē malū afficientem ipsam rem, seu executionem voti.*
47 *Valebit autem, si is afficiat solùm ipsum votum, seu voventem, non rem ipsam.* & 48.
49 *Item invalidum est omne votum emissum pro re illicita impetranda, vel jam impetrata*, ut illicita est.
50 *Secus est, si res illa sit solùm conditio.*
51 *Pariter invalidum est votum de re indifferenti*, ut tali. *Exempla varia. Adeòque.*
52 *Materia voti debet esse* de meliori bono; *hoc est*
53 *De re bona, & Deo grata, licèt actu impediat opus melius, modò non excludat, & impediat illud aptitudine, ita ut in illud commutari possit. Unde.*
54 *Invalida sunt vota omittendi* 1. *opera bona de consilio.* 2. *honestè ludendi, moderatè comedendi.* 3. *nunquam vovendi.* 4. *procurandi Episcopatum, Prælaturam,* usque ad 58.
58 *Votum Matrimonii, seu nubendi quando valeat, quando non?* Usque ad n. 63.
63 *Votum continentiæ, & castitatis etiam simplex juxta communem valet, esto voventi ob assiduas tentationes, & lapsus melior esset status matrimonii,*
64 *Resolvuntur duo casus, in quibus votum continentiæ ob tales tentationes videtur non valere.* usque ad 67.
67 *Si una pars voti independenter ab alia promissa, fiat inepta, votum adhuc obligat ad partem aptam,*
68 *Si verò partes voti promissæ sunt copulativè per modum unius, tunc si una pars fiat inepta, corruit totum votum.*
69 *Regula juris*: accessorium sequitur principale, *variis exemplis, & casibus explicatur.*

ASSERTIO II.

Voti materia debet esse quid possibile voventi: bonum moraliter, ac melius suo per se opposito, vel jam habito à vovente: in materia mixta votum valet quoad partem bonam disparatam, alioquin totum corruit. Communis doctrina, ut patebit. 35

§. I. *Possibile voventi.*

Materia voti debet esse possibilis, & in potestate voventis: moralis nimirùm, quæ ab homine fieri possit communi concursu, & ordinario auxilio gratiæ Dei. Quæ enim potestatem hominis superant, aut extraordinarium concursum Dei exigunt, aut aliàs in potestate hominis non sunt, ut opera aliena, ut aliena sunt, sub votum non cadunt. *Est omnium*. Et ratio clara est ex natura voti: votum enim est promissio facta Deo cum intentione se obligandi ad aliquid præstandum: nullus autem potest se obligare ad id, quod non est in sua potestate: quia *impossibilium nulla obligatio*: seu, *ad impossibile nemo tenetur*. Et hinc omissis casibus cuilibet obviis, speciatim resolves. 36

I. Invalidum est omni jure votum nunquam omninò peccandi, nec mortaliter, nec venialiter: est enim de re moraliter impossibili, spectata naturali fragilitate hominis post lapsum; cùm homo secundùm legem ordinariam, & cum ordinario concursu, & auxilio Dei non possit omninò omne peccatum etiam veniale evitare. Ita communissima DD. Nav. *c.* 12. *n.* 65. Tolet. *l.* 4. *c.* 17. *n.* 10. Sanch. *l.* 4. *c.* 5. *n.* 10. Lay. *lib.* 4. *tr.* 4. *c.* 2. *n.* 2. alii apud ipsos; contra tamen nostrum Angles, & alios nonnullos, qui tenent tale votum omnia peccata evitandi valere, & obligare, non quidem ad omnia omninò vitanda, sed ad ea, quæ potest: sicut vovens jejunare totam Quadragesimam, si totam non potest, tenetur tamen jejunare partem possibilem. *Deinde*. Lex divina naturalis obligat ad omnia peccata vitanda quoad fieri potest: ergo etiam lex privata voti ita obligare potest. Verùm rectè respondet Sanch. *cit.* negando utramque paritatem. Quia illud votum jejunandi tota Quadragesima est de tota re moraliter possibili, & per accidens tantùm facta impossibili; qua impossibili facta, non constante contraria voluntate voventis, intelligitur se obligasse ad partem possibilem. Secùs est de voto nunquam peccandi, quod cùm sit secundùm se de objecto moraliter impossibili: sicut nec ad totum, ita ad nullam ejus partem obligare potest. *Dein* præcepta divina non supponunt liberam voluntatem hominis vitandi omnia peccata, sed potiùs peccandi facilitatem, & pronitatem: & ideò meritò obligant ad vitandum omnia peccata quoad fieri potest: votum autem liberum deberet continere omnia peccata vitandi liberam voluntatem, & consequenter etiam facultatem, seu potentiam moralem, qualis de facto homini non competit. 37

II. Insuper invalidum manet votum vitandi omnia peccata mortalia, & venialia solùm ad certum, præsertim longum tempus, v.g. per integrum annum, per totum Adventum, totam Quadragesimam, ut proinde si emisso tali voto, nihilominus peccetur, circumstantia voti explicanda non sit, uti contra Navar. *num.* 34. cum aliis docet Sanch. *loc. cit.* Eadem enim ratio de *semper*, militat etiam de *longo tempore*. 38

At validum erit votum. 1. Vitandi omnia peccata mortalia. Hoc enim homini etiam cum communi ordinario concursu, & auxilio gratiæ possibile est. Ita DD. *cit.* Qui tamen rectè monent, etiam tale votum non esse consulendum, præsertim homini fragili, cum etiā peccata mortalia, maximè inter- 39

interna cogitationum, & affectionum, præsertim in materia odii, & luxuriæ valde difficilè omninò caveantur. 2. Validum est votum vitandi certa peccata venialia in specie determinata, v.g. nunquam mentiendi, nunquam sine gravi necessitate jurandi, nunquam, vel minimum furandi, & his similia, quorum evitatio non est valdè ardua: Secùs, si esset valdè ardua: ut nunquam otiosa cogitandi, nunquam distrahendi in Oratione, ob eandem rationem suprà datam, &c. At si quis voveat solùm indeterminatè aliqua, vel pleraque peccata vitare? Certè votum nullum erit, quia quocunque peccato veniali assignato, non erit major ratio de illo, quàm de alio quocunque. Simile est de volente consectare aliquot hostias ex pluribus appositis, & non determinante quales. 3. Validum est votum etiam nullum omninò peccatum veniale cum plena deliberatione patrandi, Suarez, & Layman *cit.* Quia licèt fragili homini possibile non sit vitare omnia peccata venialia, quæ fiunt ex subreptione; possibile tamen est cum ordinaria gratia Dei, ut in nullum omninò peccatum, etiam veniale, cum plena deliberatione, ex proposito, & quasi mera libera malitia consentiat: quale votum emissum legitur à pluribus viris sanctis. 4. Similiter est validum votum adhibendi specialem curam diligentiæ vitandi omnia peccata etiam venialia: hoc enim moraliter fieri potest, & satisfit, etiamsi adhibita morali diligentia, & resistentia sedula, nihilominus ex infirmitate labaris. Ita Sanchez *cit num.* 13.

40 III. Invalidum est omne votum directè emissum de facto alieno, ut alieno, & distincto à facto proprio; non item indirectè emissum de facto alterius, ut procurando per factum proprium, adeò ut votum directè de ipso facto proprio emittatur: v.g. ut alius quis Religionem ingrediatur, peregrinationem instituat, eleemosynam det, certum vitium emendet, &c. nullus directè vovere potest, quia factum liberum alterius non est in potestate voventis; at benè indirectè potest vovere talia, ut scilicet tuo facto proprio procuranda, ita ut directè solùm voveas, te omnem moralem diligentiam adhibiturum, ut alterum disponas, inducas, & persuadeas ad tale opus exequendum: obligaberis tali voto ad hujusmodi diligentiam adhibendam seriò, & absque fraude. Quòd si alter nihilominùs nolit, tu voto satisfecisti, & liber manes. Idemque est de juramento in simili casu; ut latè, & optimè probat Sanchez *lib. 1. de matrimon. disp. 24. & lib. 4. moral. cap. 5. num. 9.*

41 Atque hac ratione intelligenda sunt vota Parentum, filios vel filias Religioni voventium: item Patrumfamilias, dum vovent, ut familiæ certis vigiliis, & festis jejunent, & confiteantur, communicent, &c. Vovent enim directè solùm de facto proprio, & indirectè de facto alieno, suo scilicet proprio facto, suasu, vel jussu procurando.

42 IV. Consequenter filii verb. gr. non obligantur votis parentum, qui eos ad Religionem voverunt, nisi ratificent, sicque votum Parentum *suum* efficiant. Nam juxta regulam juris: *Ratihabitionem retrotrahi, & mandato æquiparari, non est dubium.* Sed neque ratificare tenentur, quamvis id eis consulendum sit: maximè quando ejusmodi votum in ipsorum commodum efficaciter esset editum; ut si tali voto eis sanitas in gravi morbo, vel etiam ipsa nativitas impetrata sit à parentibus: tunc enim saltem ex æquo, & bonò deberent ratificare votum Parentum, tanquam negotium sibi utiliter gestum. Certè secundùm jura in foro externo quilibet cogitur ratificare negotium sibi utiliter ab alio gestum: ut notat Gobat *eod. Alph. 1. cit.* Cæterùm qualiter vota communitatis, Religiosorum, & aliorum obligent successores, videbitur *Sect. seq.* Item qualiter filiifamilias, impuberes, Religiosi, Uxores, aliique sub aliorum potestate constituti, validè vovere possint, vel non possint eadem opera, videbimus *cap. 3.* cùm de irritatione votorum. Item quid agendum, quando quis emittit duo vota incompossibilia pro eodem tempore, dicam mox *§. 4.* ubi de materia mixta ex possibili, & impossibili.

§. II. Bonum moraliter.

43 V*Oti materia esse debet res bona moraliter*, comprehendendo & actus bonos positivos, & omissiones actuum malorum, & minùs bonorum: ut abstinentiam à vino, lusu, matrimonio. Neque solùm comprehendit actiones, vel omissiones bonas, quæ sunt in consilio, ut eleemosyna, cælibatus, &c. sed etiam, quæ sunt sub præcepto naturali, vel positivo: ut singulis diebus festis audire Sacrum, non fornicari, &c. communis DD. cum D. Thom. 2. 2. *quæst. 88. art. 2.* Ratio hujus est: quia cùm necessitas præcepti non sit simpliciter, sed solùm ex suppositione finis: nimirum si peccatum homo evitare, gratiam conservare, & salutem consequi velit, juxta illud Salvatoris. *Si vis ad vitam ingredi, serva mandata*: ut proinde voluntas simpliciter maneat libera ad tale opus præceptum, vel prohibitum faciendum, vel omittendum: aut è contra: ideo justè, & rationabiliter voluntas potest se magis determinare per votum voluntariè Deo factum ad tale opus præceptum faciendum, vel prohibitum omittendum, adeò ut duplici obligationis vinculo astringatur, & generali obedientiæ ratione præcepti, & speciali vinculo Religionis ratione proprii voti. Neque enim obstat, eandem rem ex diversis obligationum capitibus debitam esse; ac debitorem pluribus, ac diversis vinculis astringi ad idem, ut notant DD. *in L. scire, §. Si à fure, ff. de verb. obligat.* Consequenter quoque transgressio talis voti, verb. gr. fornicatio, duplex peccatum erit, & contra continentiam juris naturalis, & contra Religionem proprii voti.

Excluditur ergo à materia voti validi, in primis omne opus malum, sive intrinsecè malum, ex natura sua, ut occidere, fornicari, furari, &c. sive extrinsecè, ex prohibitione legis tantùm, ut die festo non audire Sacrum, die jejunii vesci carnibus, &c. Item sive illud opus sit malum ex natura, & objecto suo, ut in allatis exemplis: sive solùm ex circumstantia: ut si voveas peregrinari in die festo, vel jejunii, sic ut impediatur majus bonum præcepti Ecclesiastici de audienda Missa, vel servando jejunio, &c. votum irritum erit; excepto casu, quo talis peregrinatio majoris momenti foret ad Ecclesiæ utilitatem, ad honorem Dei, vel salutem animæ, ut præcepto Ecclesiæ incompossibili, ac proinde in tali casu non obligandi, præponi possit. Ut etiam notavit Sanchez *cit. c. 6. nu. 2.* 44

Inter circumstantias autem votum afficientes potissima est finis intentus; pro quo recole obiter: sicut generaliter duplex est finis, *alius intrinsecus, & ipsius operis*: alius *extrinsecus, & solius operantis*: ita in proposito, alius est finis intrinsecus ipsius voti, ad quem scilicet opus voto promissum ex natura sua ordinatur: alius est finis extrinsecus, & ipsius voventis tantùm, ad quem scilicet opus voto promissum non ex natura sua, sed ex libero voventis arbitrio ordinatur. Cape exemplo scholari. Titius jam tertio anno Grammatices insessor, tandem vovit B. MARIÆ Virgini singulis Sabbati diebus confiteri, ut ejus patrocinio impetrato, hoc anno ad altiorem classem ascendat, sicque Parentum offensam, & apud alios confusionem devitet: hic finis intrinsecus voti est reconciliatio cum Deo, & puritas conscientiæ: finis autem extrinsecus, & ipsius voventis tantùm, varius fuit. 1. Impetratio B. M. Virginis patrocinii: 2. Ascensio ad altiorem classem. 3. Evitatio offensæ parentum, confusionis, &c. Et de ejusmodi fine extrinseco, & ipsorum voventium hic sermo est. Ubi duo sunt explicanda: Unum qualiter finis malus inficiat votum, alioquin bonum, & de re bona: Alterum contrà, qualiter finis bonus perficiat votum, alioquin de re indifferenti factum. Nam de re mala votum factum non posse perficere finem bonum, nimis certum est Pono aliquas claras Regulas. 45

REGULA I.

INvalidum manet omne votum emissum de re quantumvis bona, ob finem malum afficientem ipsam materiam promissam, seu executionem voti: utpotè, quando vovens intendit per ipsam rem promissam consequi illum finem malum. *Certum apud omnes.* Ratio est clara: quia tunc ipsa res promissa redditur mala ex illo pravo fine intento, ut sine peccato executioni mandari non possit: ideòque verè votum est de re mala, nec acceptabilis Deo materia voti. E.g. Voves eleemosynam dare, Templum ædificare, ut ipsa eleemosynæ largitione, aut Templi fabrica vanam gloriam apud homines aucuperis: voves dare eleemosynam pauperi puellæ, ut eâ largitione ad turpem consensum inducas: voves Templum frequentare, ut ibi oculos luxuriosè pascas, &c. vota nulla sunt, & peccata, pro ratione materiæ, seu finis mali intenti; quia ibi finis malus mortalis, vel venialis afficit ipsam materiam voti, seu executionem operis promissam: quippe per ipsam executionem operis promissi assequendi, quod benè notare debes. 46

REGULA II.

VAlidum manet omne Votum emissum de re alioquin bona, etsi ob finem malum afficientem solùm ipsum votum, seu voventem, & nullo modo ipsam rem promissam; ita nimirùm, ut vovens intendat consequi finem illum malum, non per rem voto promissam: sed solùm per ipsum actum vovendi. Ut si quis coram multis præsentibus, aut laudaturis, aut miraturis voveat eleemosynam magnã, peregrinationem, ædificationem Templi: aut (quod non 47

rarum)

rarum) Professionem solemnem emittas, atque ipso actu vovendi vanam gloriam, laudemque hominum captes, vel aliud quid simile vitiosum, de cætero tamen vota tua redditurus Deo debito modo: votum ejusmodi omnino validum erit; quia de re bona, & ab illo pravo fine minimè infecta, sed licitè, & sanctè implenda: attamen ob ipsum vanæ gloriæ finem præfixum, venialiter saltem malum, ideòque vacuum meriti: similiter discurrendum in similibus, dummodò semper intelligatur verè finis malus, seu causa finalis,& principalis motiva vovendi,adeò ut quis positivè alioquin nollet vovere,nisi ob talem finem; sic enim votum malum erit. Secùs dicendum, quando vana gloria,vel quid simile vitiosum non est finis, seu causa finalis motiva, sed solùm causa impulsiva secundaria vovendi, sine qua nimirùm quis aliàs solùm non vellet vovere, seu non excitaretur, moveretur, vel impelleretur ad vovendum: attamen de facto excitatus vana gloria, vel simili causa, voves eleemosynam, peregrinationem, &c. cum alius debito modo, principaliter ad honorem Dei,& salutem tuam, votum sanè licitum, & validum manebit, non obstante causa secundaria impulsiva vitiosa, ipsum tamen votum minimè inficiente. Quod sanè valdè est notandum.

Certè plerique etiam Religiosi, maximè Tyrones, sæpissimè operantur moti aliqua vana gloria, vel excitante, vel saltem concomitante titillati,sed quia non ut causa motiva finali, sed impulsiva tantùm, ipso opere; alioquin ritè facto ad gloriam Dei, boni operis mercedem non perdunt. Eodemque modo discurre de mœtu pœnæ, & cape casu particulariori.

48 Voves Religionem aliquam, quia in ea lautè vivitur,aut Religionem Carthusianam ex inordinato appetitu vescendi bonis piscibus. Siquidem lautitia illa, vel esus piscium sit solùm causa impulsiva vovendi,sine qua aliàs non fuisses motus ad vovendum, vel saltem tam promptè non voveres, votum tuum,& validum, & licitum manebit; sin verò sit causa finalis, & principalis motiva ipsius voti, sine qua aliàs positivè nolles vovere,votum quidem vanum,& illicitum,attamen validum erit,quia de re licita,& sancta,&,ut supponitur,sanctè implenda;non enim votum tuum terminatur ad ipsam lautitiam, seu esum piscium vitiosum, sed ad talem Religionem, & Regulam debitè servandam, etsi motivo vitioso impellente ad vovendum. Denique si lautitia illa esset causa finalis motiva, ac finis ipsius rei promissæ, seu per ipsum ingressum, ac professionem talis Religionis assequendus, ita ut ideò præcisè velles ingredi, ac profiteri talem Religionem, ut ea lautitia fruaris, jam votum nullum erit,quia de re vitiosa ex fine malo,& vano præfixo ipsi rei promissæ juxta primam regulam. Ergo jam iterùm vides verum esse,omne votum de re illicita esse invalidum; at non omne votum illicitum invalidum esse:quia licet votum sæpè edatur malè,poterit tamen servari benè,& aliunde etiam potest esse votum validum, etsi sit summè illicitum:ut patet exemplo filii, qui sciens patrem ægerrimè laturum, si fiat Religiosus,forte verberatus à patre, ut ei dolorem inferat, & se vindicet, vovet, vel jurat coram illo, se fore Monachum: graviter sanè peccat contrà pietatem parenti debitam,valet tamen votum,si impellente licet verberatione paterna,& vindictæ cupiditate,tamen votum illud rite edat ad honorem Dei,ut observat *Gobat hic casu 2.n.77.*

REGULA III.

49 INvalidum specialiter est omne votum emissum ad consequendum,vel impetrandum ab ipso *Deo rem illicitam, quatenus illicita est*;aut in gratiarum actionem pro *obtenta re illicita,quia talis est*, ut in datis exemplis, si voveas eleemosynam ad vanam gloriam, sive ad laudem hominum ab ipso Deo procurandam:si voveas Deo eleemosynam,seu jejunium, sacræ Religionis ingressum, ad impetrandam victoriam in lite, duello injusto, ad lucrum in ludo, vel contractu injusto, ad injustam vindictam ab inimico sumendam, ad impetrandum illicitum concubinatum personæ concupitæ. Item, si meretrix voveat partem quæstus meretricii; aut usurarius partem lucri iniqui dare pauperi in eleemosynam, vel Ecclesiæ ex intentione, vel movendi Deum ad majorem horum proventum tribuendum, vel in gratiarum actiones talium proventuum, velut Deo attributorum, ut ex communi docent Suar.*c.5.n.*8.Sanch.*c.6.n.16. & 21.* Laym.*c.2.n.7.* Et Ratio est: quia dare eleemosynam, vel quodvis opus bonum facere ad impetrandam à Deo rem illicitam,vel iniquam, vel in gratiarum actionem pro tali re illicita, velut per Dei speciale auxilium acquisita, reverà non est actio bona, sed mala, & blasphema, quia talis,quantùm est in se,Deum auctorem peccati facit: consequenter, nec licitè, nec validè voveri poterit.

50 Dixi autem notanter:*cum intentione impetrandi,vel gratias agendi, & quatenus illicita est.* Nam 1. cessante tali intentione: per modum puræ conditionis, absolutè vovere eleemosynam v. gr. Si inimicum occiderit, quæstum turpem, vel iniquum fecerit, &c. validum erit votum: quia patrato homicidio, vel lucro turpi acquisito, date eleemosynam, res bona est, & benè impleri potest. 2. Verùm, seclusa intentione illa, solùm per modum pœnæ vovere eleemosynam, vel quodvis bonum, si aliquod delictum commiseris, v.gr. fornicatus, vel pollutus fueris, &c. Votum validum, & licitum, immo sanctum, & meritorium est, ut notant DD. cit. 3. Etiam cum intentione impetrandi à Deo rem, vel gratias agendi Deo pro re, quæ reverà est illicita,non tamen quatenus est illicita,sed quatenus aliquid licitum, ac donum Dei continet, vovere aliquod bonum, validum Votum erit, etsi ratione adjunctæ malitiæ illicitum, v. gr. voves Deo eleemosynam, si in duello occisus non fueris: si ex adulterio prolem non susceperis: aut si fœmina in fornicatione nulla prole suscepta, infamiam evitaverit, &c. Vota valida sunt: quia licet malum sit hominem occidere, velle vincere in duello injusto, adulterari, fornicari, &c. attamen in duello incolumem conservari, ex aliena prolem non suscipere, infamiam evitare, reverà non malum,sed bonum,donum, ac beneficium Dei est, ad quod proinde impetrandum, vel in gratiarum actionem pro eo impetrato eleemosynam v. g. dare, sicut bonum, & honestum est, ita materia Voti valida esse potest. Vide *Navar. Laym.* alios cit. Denique ex dictis solves hunc casum. Barbara videns filiam ab amasio imprægnatam,vovet B.Virgini mille aureos, si filia ante partum moriatur, ad avertendum nimirùm grande familiæ dedecus.Filia è contrà vouet Deo,nisi ipsam parentes permittant nubere amasio,cui nuptias promiserat,se non nupturam ulli alteri.Quid de utroque hoc Voto? Resoluit rectè Paulus Comitolus *responsorum moral. l.1. qu.15.* Votum matris fuisse invalidum, quia impium: volebat enim impia sua promissione inducere Deum, ut non solùm filiæ, sed etiam innocenti fœtui ante Baptismum vitam adimeret. At verò validum Votum fuisse filiæ; quia de re honesta, nec quidquam indecens apparet in illo Voto.

REGULA IV.

51 INvalidum, & nullum est omne votum *de re omninò indifferenti, quatenus indifferens est*: sic enim omninò vanum,ac inutile,nec honestum,nec Deo gratum esse poterit. At contrà validum evadet ejusmodi votum, si fine, vel circumstantia bona addita, res indifferens bona, ac Deo grata evadat. *Omnes.* Exempla obvia sunt. 1. Anna nobilis Matrona voto se obstrinxit Deo, nunquam spuere in Ecclesia. Si nihil addatur,certè vanum,& nullum votum apparebit: certò tamen validum, Deoque gratum votum pronuntiandum est, si Matrona illa sputationum omissionem vouit,ne suis sputis fœdaret Ecclesiam, eum nausea, offendiculo, vel malo exemplo aliorum. 2. Regulariter nullum, & vanum est votum muliercularum non nendi, vel fila ducendi die Sabbati in honorem B.M.Virginis: relicta interim sibi, & suis facultate aliis servilibus operibus laborandi, cùm non nere sit omninò indifferens, nec specialem ullam proportionem habeat ad cultum B.Virginis. At validum erit votum,si persona vovens,v.g.esset nimis affecta ad nendum, sicque voueat non nere,ut interim orationi,aut aliis exercitiis vacare possit. 3. Similiter nulla, & vana sunt vota non vescendi capita animalis in honorem S. Joan. Baptistæ: aut in festo S. Laurentii non comedendi carnes assatas, relicta interim sibi facultate vescendi aliis carnibus æquè, vel magis delicatis ad satietatem, vel etiam ingluviem. Ita Nav. *in man.c.12.n.28.& 37.*Tolet.*l.4.c.17.num.14.* aliisque citatis, Sanch.*lib.4.moral.c.7.n.6.* Laym. *tr.4.c.2.n.8.* Qui duo rursus rectè monent, validum fore tale votum, si vovens nimis affectus sit ad tale ciborum genus, & ideò mortificationis ergo voueat Deo abstinere ad talis Sancti honorem: tunc enim abstinere à tali cibo, opus bonum erit, aptumque ad Sancti honorem; adeoque materia apta voti: aliàs minimè. 4. Nullum, & vanum est votum non intrandi certam domum, vel non ludendi cum tali persona, relicta sibi libertate ludendi cum aliis. At validum erit votum illud,si justa subsit causa: utpotè si ex tali domo, vel cum tali persona certum periculum peccati, dissidii, jurgiorum, &c. timeatur. Ita DD.citt. Nam licèt non intrare talem domum, aut non ludere cum tali persona absolutè sit indifferens; at verò non intrare, vel non ludere velle ad evadendum certum peccati periculum,omninò opus bonum est ex fine honesto,adeòque apta materia voti. Votum nunquam ludendi plerumque validum est;quia plerumque coëpitur honesto fine, ut nimirùm bonorum prodigalitas,aliaque pecca-

ra,

ta, vel damna evitentur: ut animus tali oblectatione abstinens expeditior sit ad vacandum Deo, vel officio suo. Ex communi Navarr. *lib. 3. conf. 36. de voto*, *edit.* 2. Suar. *lib.* 2. *c.* 8. *n.* 7. Sanchez *lib.* 1. *de Matr. disp.* 4. *n.* 5. Excipe tamen: nisi constaret, voventem nullam habuisse honestam intentionem, vel finem bonum abstinendi ab omni lusu: tunc enim rursùs votum inane erit, & nullum. Sed tu revide, & ad verbum omnimodis huc refer dicta *c.* 1. *n.* 34. de juramento non ludendi: eadem enim est ratio de non ludendi voto. *Tandem*, invalidum, & nullum est votum atiam rei bonæ, & honestæ, tamen ob finem omninò indifferentem, & temporalem, vel non ut impetrandum à Deo per illud opus bonum, sed potiùs ut naturaliter consecuturum, ut si voveas jejunium, abstinentiam à vino, vel cibis certis lautioribus, de die tantùm semel comedere, eo præcisè fine, ut sumptibus parcas, vel sanitatem naturaliter conserves, vel recuperes: vel etiam ad impetrandum quid à Deo per illud opus bonum, sed tamen à Deo rationabiliter non postulabile: ingentes divitias, lucra in ludis, uxorem omnium pulcherrimam, &c. At contrà valebit votum, si quis jejunia, orationes, eleemosynas Deo voveat tanquam medium impetrandi à Deo etiam bona temporalia, & indifferentia, honestè tamen, & rationabiliter petibilia à Deo, ut sanitatem corporis, divitias congruas, utile matrimonium, officium, vel beneficium bonum, &c. vel ad gratiarum actionem pro similibus impetratis. *Omnes.* Ratio: quia hæc à Deo, tanquam omnium, & eorum etiam bonorum Auctore petere, vel pro impetratis gratias agere bonum, & honestum est, ideòque materiam voti non inficiunt. Et hinc tandem concludes, validum fuisse votum Patricii nostri Grammatici, quia & de materia sancta; scilicet confessione Sabbatina, & ad finem minimè malum, scilicet ob B. V. M. ope impetrandum à Deo ascensum ad altiorem classem. Vide plura pulchra, & curiosa apud Gobat eodem casu toto.

§. III. *Et meliùs suo per se opposito, vel jam habito à Vovente.*

52 MAteriam voti validi debere esse *de meliori bono*, ipsa definitio voti loquitur, & omnes requirunt cum S. Th. *cit. art.* 2. Et ratio est: quia votum est promissio facta Deo: Deo autem (cujus voluntas est sanctificatio nostra 1. *ad Thess.* 4.) gratius est, & magis placet opus, quod majus, & melius est, quàm oppositum minùs bonum: consequenter Deo acceptum non erit, si homo voveat, & se obliget ad faciendum minùs bonum, omisso majori, quia hoc ipso se obligaret ad omittendum oppositum, quod majus, & melius est, & Deo magis placet: ergo tale votum, vel promissio minoris boni, velut Deo non acceptum, invalidum erit. Itaque per melius bonum, materiam voti validi, non intelligitur opus melius quocunque alio bono opere diverso; sic enim nullum votum valeret, nisi factum de opere omniũ perfectissimo, quo nullum aliud melius esset: sed intelligi debet melius, seu perfectius *suo per se opposito*, utpotè cõtradictorio sic votum dandi eleemosynam valet, & non dandi, nõ valet quia melius est dare, quàm non dare. Item votum non nubendi valet, nubendi non valet (de quo mox) quia melius est non nubere, quàm nubere, &c. *Vel jam habito à Vovente*. Sic sæcularis, etiam Clericus, licitè vovet quamlibet Religionem, etiam minùs strictam, seu laxam: quia quælibet Religio melius bonum est, quàm jam habitum à vovente. Sic existens in Religione laxiore validè vovet, strictiorem: quia hoc est melius bono habito à vovente: è contrà existens in Religione strictiore non validè vovet minùs strictam: quia licèt hoc sit majus bonum suo opposito, est tamen minùs bonum illo, quod jam habet vovens. Eademque ratione, cùm dicitur materiam voti validi debere esse non impeditivam majoris boni: non debet intelligi de majori bono quocunque; sed non impeditivam majoris boni, quod defacto habet vovens, quando vovet, ut patet in exemplo modo dato.

53 Justa est ergo Regula assignata communiter à Doctoribus ex Sanch *lib.* 4. *c.* 8. *n.* 40. Votum validum esse, si habeat materiam bonam, & Deo gratam, licet *actu* excludat, vel impediat aliud opus dignius, Deoque gratius, dummodò non excludat *aptitudine*, ut in illud commutari possit. Sic validum est votum v. g. perpetuò peregrinandi, serviendi infirmis, &c. etsi enim hæc actu excludant multiplex majus bonum, v. g. statum Religionis, non tamen excludunt aptitudine, quin statim in illud majus bonum arbitrio voventis commutari possit. His notatis, adferamus aliquot exempla.

54 I. Invalida sunt vota omissionis cujuscunque operis boni, quod est in consilio: ut non ingredi Religionem, non jejunandi, non dandi eleemosynam certis pauperibus, non fidejubendi, non mutuandi indigenti, &c. quia in iis gratius est Deo opus, quàm ejus omissio; adeòque votum simpliciter est de minori bono, minùsque accepto Deo, neque de hoc dubium esse potest. Sed vide, & huc refer in simili dicta supra *cap.* 1. *Sect.* 2. de juramentis promissoriis.

II. Invalida sunt vota ludendi honestè, comedendi mo- 55
deratè; contrè verò valida sunt vota non ludendi, abstinendi, seu jejunandi, &c. quia licèt ludere honestè, comedere temperatè, sint actus boni, & honesti: eorum tamen, ac similium delectationum carentia, vel abstinentia melior, & Deo gratior est, majorisque virtutis, & meriti existit. Ita communis cum Suar. *l.* 2. *de voto*, *c.* 8. *n.* 7. Sanch. *l.* 1. *de matr. disp* 4. *n.* 5. Laym. *cit. n* 11. *in fine*. Excipe, nisi ejusmodi vota emittantur conditionatè: v. g. voveo, si lusero; honestè, & sine fraude, vel contentione me lusurum: quoties comedero, temperatè me comesturum. Tunc enim materia voti non est ipsum ludere, vel comedere, sed ipsa honestas in ludendo, vel comedendo, quod sine dubio melius est suo opposito, ut notant Suar. & Laym. cit. Itaque voto de ludendo honestè v. g. duo opponi possunt: 1. *Non ludere omninò*: & respectu hujus, utpotè melioris, votum ludendi honestè, nullum est. 2. *ludere inhonestè cum fraude*, & *rixis*, &c. & respectu hujus, utpote deterioris, votum ludendi honestè validum est, & virtute negativum est scilicet non committendi inhonestatem in lusu, comestione, &c.

III. Votum nunquam vovendi utique invalidum est, cùm 56
absolutè sit melius vovere, quàm nunquam vovere: at certè validum erit votum non vovendi indiscretè, temerariè, sine consilio Confessarii: quia vovere cum tali cautela honestum est ad virtutem Prudentiæ spectans, ac melius quàm oppositum. E. g. Aliquis expertus se esse valde pronum, multisque votis se irretivisse, quorum posteà eum pœniteat, vovit, se posteà nullum omninò votum editurum, nisi cum consilio, vel approbatione prudentis Confessarii, omninò validum est votum: quia est de objecto bono, & meliori suo opposito: multò enim melius est non vovere tali homini, nisi cum consilio Confessarii, quàm temerè, seu malè vovere. Ita Silvester, Azorius, cum Sanch, & Layman, cit. At quid, si talis illud votum posteà transgrediatur, v. g. inconsulto Confessario vovens abstinentiam à vino, vel ingressum Religionis? Resp. Si memor voti prioris, utique peccat contra Religionis virtutem, pro ratione materiæ, etiam mortaliter, quia transgreditur votum sciens in re gravi, quod anteà validè, & licitè conceperat. At nihilominùs illud votum posterius, contra prius votum, illicitè editum, de abstinentia è vino, v. g. validum est, & obligat, ut rectè docent cum aliis Sanch. Laym. citt. Quia ad valorem voti non requiritur, ut licitè, & sine peccato fiat, sed sufficit, quòd habeat objectum bonum, & melius suo opposito, quod contingit in nostro casu. Excipiendum tamen nisi talis in priori voto non ampliùs vovendi inconsulto confessario haberet expressam voluntatem, se nolle imposterùm ullum suum votum esse validum, nisi cum tali circunstantia, ut nimirùm cum consilio, & approbatione Confessarii fiat: vi enim talis voluntatis vota sequentia sine tali circunstantia facta erunt invalida, donec ea voluntas expressè, vel tacitè, seu virtualiter revocetur. Virtualiter autem, seu tacitè revocari censebitur, eo ipso, quo quis memor illius voluntatis prioris, nihilominùs posteà voveat aliquid: tunc enim valebit votum posteriùs: hoc enim ipso prior voluntas retractatur, quando contrarium deliberatè agitur, ut rectè docet Laym. *citt. in fine*. Insuper Sanch. *lib.* 4. *c.* 8. *n.* 21. negat valere votum nunquam petendi dispensationem illius voti, cùm sine dubio casus possit contingere; in quo homini melius esset petere dispensationem, quàm non petere. Et esto valeat (ut contendit Castro-Palaus apud eundem Gobat) certissimè tamen tale votum manebit dispensabile ab habente potestatem ordinariam, vel delegatam, jure vel privilegio, cui utique vovens, privata sua voluntate prejudicare non potuit: quod valdè notandum contra scrupulosos criticos, etiam mihi non semel occurrentes.

IV. Invalidum est votum procurandi, vel suscipiendi; at 57
verò validum est votum non procurandi, vel suscipiendi Episcopatum, vel aliam Prælaturam, aut Dignitatem, nisi quatenùs obedientia Superioris, publica necessitas, ac lex charitatis aliud exigeret: tunc enim prius validum, quia de meliori bono, posterius verò votum invalidum esset, utpotè bonis moribus repugnans. Ita contra Sylvestrum, Navar. Azorium, alios, rectiùs docent, & distinguunt cum D. Thoma 2. 2. *q.* 185. *art.* 2. *ad* 3. aliisque relatis Sanch. *lib.* 4. *c.* 8. *n.* 37. Suar. *lib.* 2. *c.* 11. *n.* 10. & patet ex praxi virorum bonorum, maximè etiam Societatis JESU. Ratio est: quia, licèt juxta Apostolum 1. Timoth. 3. v. 1. *Si quis Episcopatum desiderat, bonum opus desiderat*: melius tamen est homini, & tutiùs

rutiùs ad humilitatis custodiam, & ambitionem excludendam, non appetere ejusmodi dignitates. Dicitur quidem Episcopatus status perfectionis, & perfectior Statu Religionis, sed intelligendum est non formaliter, quasi Episcopatus hominem *formaliter* constituat in statu perfectionis, aut ad perfectionem consequendam multùm per se promoveat; sed *suppositivè*, quod ob sui eminentiam requirat, & præsupponat perfectionem in suscipiente: ut post alios rectè respondet Laym. *cit. c. 2. in fine*. Atque hinc infert Suarez, *l. c.* etiam votum non suscipiendi beneficium, vel quodcunque regimen animarum, ratum esse, quia etiam in his dictum periculum adest. At verò votum non suscipiendi sacros Ordines irritum esset, quia & Ordinum susceptio, maximè ob annexum votum castitatis, majus bonum est, & non affert illud periculum. Sic Suar. Certè tamen putarunt, & hoc votum validum esse, si finis sit humilitas, & reverentia Sacrorum, qualem, respexit S. Franciscus ad Ordinem Sacerdotii nolens ascendere. Sed restant specialia explicanda de voto Matrimonii, & Castitatis.

Votum Matrimonii.

58 ORdinariè per se invalidum est votum de Matrimonio suscipiendo: quia non est de meliori bono, cùm status ipse oppositus continentiæ, & castitatis in cœlibatu, sacro Ordine, Religione, absolutè, & simpliciter melior sit, Teste Apostolo 1. *Corinth.* 7. ac velut certum de fide definitur in Concil. Trid. *sess.* 24. *Can.* 10. quia scilicet animum à curis sæcularibus, & carnis voluptatibus liberum; ac magis expeditum reddit ad vacandum Deo, ut clarè docet Apostolus *loc. cit.* Dixi tamen: *ordinariè, & per se*: excipiendi enim sunt casus.

59 *Primus*. Quoties alieni obligatio Matrimonii ex aliquo præcepto incumbit, validum quoque erit votum de illo contrahendo. E. g. cùm quis absque gravi damno, injuria, infamatione sponsæ, vel prolis ex ea susceptæ, à sponsalibus resilire non potest: tunc sicut ex justitia obligatur eam ducere, ita validè idipsum vovebit. Item, si Matrimonium Reipublicæ valde utile futurum existimetur: utpotè, si ex eo Pax inter Christianos Principes, hæreticorum, vel infidelium conversio, Ecclesiæ, ac Fidei Catholicæ conservatio eventura sit, vel speretur, &c. his, & similibus casibus validè vovetur Matrimonium, vovensque obligatur: quamvis ibi materia voti non tam sit Matrimonium ipsum, quàm bonum commune, vel jus alterius. Communis DD. Suar. Laym. citt.

60 *Secundus*. Qui vovit se ducturum puellam pauperem intuitu solius pietatis, & misericordiæ, obligatur voto: non quidem absolutè, ut eam omninò ducat, cùm ipsi voventi absolutè melius sit non ducere, quàm ducere, sed conditionatè, *si nimirum aliquam ducere velit, ut hanc ducat*; seu ne aliam ducat, quàm istam. Hac enim ratione meliùs, magisque meritorium est voventi ducere istam pauperem, quàm aliam opulentiorem: eaque ratione ad istam ducendam etiam ab Episcopo compelli potest, si votum notorium sit. Ita (contra meum Sanch. *lib. 1. de matr. disp. 4. nu. 12.*) Suar. *lib. 4. c. 9. n. 17.* Laym. *cit. c. 2. n. 12. in fine.* Alii communiter. Ubi tamen iterùm materia voti non est tam Matrimonium, quàm opus misericordiæ, ac pietatis in pauperē puellam, ut notant iidem DD. Interim tali voventi in omni foro externo, & interno liberum manet eligere Religionem, Sacros Ordines, vel Statum cœlibatus tanquam perfectiorem.

61 *Tertius* esse solet. Qui expertus credit se non posse continere, & ideò vovit Matrimonium: tamen probabiliùs talis non obligatur voto absolutè, dummodò paratus sit adhibere alia remedia. Ita post Sotum, & alios Laym. *loco cit.* Ratio: quia votum debet esse de meliori bono: sed status Matrimonii tali homini absolutè melior non est (alioquin sequeretur, quòd si talis homo tunc votum continentiæ emitteret, illud esset invalidum, utpotè non de meliori bono, quòd est contra *communissimam*, ut mox patebit) sed solùm melior est illi status matrimonii conditionatè, si nimirùm nolit adhibere alia remedia continendi: non ergo obligat tale votum absolutè, sed

62 *Quartus*: Obligat solùm conditionatè: videlicet si in tali statu peccandi perseveret, si non media efficacia adhibeat, & tamen cum Dei gratia adhibere possit, adeò ut talis homo aliud vovere censendus non sit, quàm hoc saltem remedium incontinentiæ adhibere, scilicet matrimonium, si aliud melius adhibere nolit: quanquam etiam hoc melius cum Dei gratia adhibere possit, & si firmo proposito adhibere statuat, voto liberatur. Sic intelligendum illud Apostoli loc. cit. *Melius est nubere, quàm uri.* Non dixit absolutè: melius est nubere, quàm continere: sed ex hypothesi præmissa: *Si se non continens, nubant: melius est enim nubere, quàm uri.* Sic explicant SS. PP. D. Hieron. in Apol. contra Jovinian. ad Pammach. *Melius est maritum ducere, quàm fornicari.* Et auctor comment. apud S. Ambros. in eundem locum: *Virì est desideriis agi, vel vinci. Cùm enim voluntas desideriis carnis consentit, uritur: Nam desideria pati, & non vinci, illustris viri est, & perfecti.* Ita communiter DD. apud Layman cit.

Votum Continentiæ, & Castitatis.

SAnctissimum, & sine dubio validum est votum castitatis 63 & continentiæ perpetuæ tam simplex, quàm solemne. At quid si vovens, vel jam astrictus voto Castitatis patiatur gravissimas difficultates, tentationes assiduas, lapsus frequentes, adeò ut omninò videatur ipsi votum Castitatis esse de minori bono, sed Matrimonium potiùs esse de meliori bono? quales, proh dolor! frequenter sunt in Sæculo, in Claustro, in Clero, perpetientes tam atrocem tribulationem carnis, ut quamvis alioquin alieni ab omni alio peccato mortali, relabantur tamen persæpè, & post seria, & frequentiora integræ emendationis proposita succumbant fœdissimo hosti. Quis pronuntiabit eorum votum, vel fuisse ab initio irritum jam subsistente ea difficultate, vel desiisse esse validum ejusmodi difficultate superveniente?

Communissima sententia, & persuasio Theologorum est, votum illud esse, & manere validum, cùm omnia habeat requisita ad votum validum, & tota difficultas posita pendeat a libero consensu voluntatis in peccatum, quem quilibet cum ordinario auxilio gratiæ divinæ cohibere potest, & debet: potest enim inter brutalissimos motus mens in sua statione manere; idque habet communis sensus Ecclesiæ, totius Christianitatis, ut in ejusmodi votis tanquam validis, etiam ab ægerrimè continentibus petatur, & concedatur dispensatio, & quidem semper mixta arduæ satis, & rigidæ commutationi in alia onera. Et certè quoad vota solemnia Religionis, & sacri ordinis, nullus hactenùs Theologorum, quantùm scio, oppositum docuit, nec fortè docebit. Quoad vota autem simplicia sæcularium referam tibi unum, vel alterum Theologorum modernum, suis propositis verbis.

Pater Adamus Burghaber Centuria 1. Selectorum casuum, casu 66.

PArthenius Adolescens vehementer libidinosis vexatur 64 tentationibus, & frequenter iis succumbit, & quamvis inde advertat statum conjugalem multo utiliorem sibi futurum, quàm cælibem; facit tamen votum Castitatis; idque graviter violat, ut illud jam vellet, non esse factum.

Quæritur, utrùm hoc votum reverà sit validum? Videtur illud votum validum esse, cùm omnibus requisitis constet, ut plerique sentire videntur, quos refert, & sequitur Sanch. *l. 4. c. 8. n. 9.* Resp. Etsi allata sententia communior, & probabilior sit, nihilominus probabile esse, illud votum non esse validum. Illud Trullenchus, Ledesma, Martinus à S. Josepho, Leander apud Dianam *p. 10. tr. 11. resol. 47.* Homobonus *Vol. 1. p. 2. resp. 28.* Bonac. *t. 2. disp. 4. q. 2. punct. 1. n. 26.* & nonnulli alii. Ratio est, quia hoc votum, omnibus consideratis: non est de meliori bono; quippè melius, & salubris est voventi matrimonium, quàm abstinentia à matrimonio. Ita P. Burghaber. Jam audi, quid in simili doceat.

P. Antonius Quintanadvennas singularium tract. 9. singulari 12. his formalibus.

UTrùm conjugatus impeditus ad petitionem debiti ob 65 votum, aut incestum, aut cognationem spiritualem, possit petere, quoties vehementibus carnis stimulis agitur, ne periculo exponatur in gravia luxuriæ peccata labendi? Communis satis sententia negativam partem tuetur. Sic Covarruvias, alii cum Sanch. *l. 9. de Matr. disp. 7. n. 7.* Sed affirmativam sequor, si ita vehementibus carnis stimulis conjugatus agitetur, ut proximo periculo se exponat incidendi in peccatum fornicationis, vel aliud turpius, nisi debitum petat. Probatur in illo, qui post Matrimonium, vel ante illud vovit castitatem. Quia sicut votum, ex communi DD. cum S. Thom. debet esse de re meliori, ita etiam observatio voti: sed votum, & ejus observatio in prædictis circumstantiis non sunt de re meliori: ergo non obligant. Major est certa, & satis probatur ex iis, quæ Thom. Sanch. *l. 4. in Decal. c. 1. n. 1.* & Azor. *l. 21. Institut. moral. c. 14. q. 10.* docent. Minor est certa, quia cùm ex observatione voti periculo proximo quis exponatur incidendi in aliqua peccata luxuriæ intrinsecè mala, & tunc non observatio voti, (scilicet petere debitum à propria uxore) non sit intrinsecè malum, manifestum est, nec votum, nec observationem voti esse de re meliori &c. Hæc, & longè plura in hanc rem doctissimus *P. Quintanadvenus*: eadem prorsùs ratione sine dubio idem pronunciaturus in nostro casu quæsito.

Judi-

Judicium P. Georgii Gobat. Alphabeto Quatruplici 1. *casu* 8. *num.* 280.

Perdifficile mihi nunc videtur negare omnem practicam probabilitatem sententiæ *P. Quintanadvennæ* munitæ tot rationibus non spernendis. Idcirco si offerretur tali personæ Matrimonium, quod repudiare nequiret sine prudenti timore non reperiendi brevi aliud aptum, non negarem absolutionem destinanti illud arripere absque dispensatione, sed cum animo hanc petendi (saltem ad cautelam) proximo quoque tempore: cùm etiam Gotonius *lib.* 1. *controversia* 12. *c.* 1. expresse scribat, esse in tali casu adeundum Episcopum, *& quidem solùm ad securitatem conscientiæ*. Ita expertissimus Casista Gobat, cui ego meritò assentior, & tu utilissimè leges *loc. cit.*

§. VI. *In materia mixta, votum valet quoad partem disparatam.*

QUando votum emissum est de materia mixta, partim apta, partim inepta, hoc est, partim impossibili, vel non bona: ut sciatur, quando votum corruat, quando verò validum maneat, & obliget quoad partem aptam. Pono breves resolutiones, & velut regulas.

R E G U L A I.

67 QUando partes voti promissæ sunt divisim, seu disparatim, sine dependentia ad invicem, ita ut singulæ partes sint per se materia voti virtute quasi multiplicis, tunc si una pars fit, vel fiat inepta, impossibilis, vel minùs bona, votum tamen validum manet, & obligat ad alteram partem possibilem, & bonam remanentem. Quia tunc locum habet regula juris 37. in 6. *Utile per inutile non vitiatur, si utile ab inutili separari possit.* Exempla sunto: 1. Qui vovit dare Ecclesiæ, vel pauperibus certam summam, v. g. decem aureos, & factus impotens non potest dare totum, tenetur dare partem possibilem: quia res natura sua dividua censetur voveri divisim; nisi alia expressa intentio constet. *Omnes*. 2. Qui vovit singulis horis divisim orare unum Pater, & Ave, multis horis impossibile erit implere votum, ob necessarium somnum, inculpabiles distractiones, obliviones: nihilominùs tenetur implere votum iis horis, quibus potest. 3. Qui vovit jejunare totam septimanam, vel singulis feriis sextis, vel Sabbatis, per totam vitam, esto certis diebus occurrat jejunandi impossibilitas, tenetur tamen jejunare his diebus, quibus potest; quia singulorum dierum jejunium sensu diviso vovit. Simili ratione resolvit Sanchez *cit. c.* 4. *num.* 8. Si Adolescens vovit jejunium omnibus diebus vitæ suæ, quod sæpissimè erit impossibile, obligatur nihilominùs jejunare diebus, quibus potest sine detrimento corporis, & Officii sui, quamvis talibus consultius esset petere dispensationem ab Episcopo, vel Regulari privilegiato, aut tempore Jubilæi. 4. Idemque judicandum in omnibus votis pœnalibus, vel afflictivis jejuniorum, peregrinationum, corporis castigationum &c. immoderatè factis, quæ non obligant secundùm excessum homini moraliter impossibilem, quatenus scilicet damnum notabile corpori, vel impedimentum officio suo afferunt; obligant tamen quoad reliquum, seu partem moderatam possibilem, quatenùs commodè præstare potest. Excepto casu, quo manifesta fuerit intentio voventis, promittere ista copulatè per modum unius, ita ut vel totum tale opus præstetur, si fieri possit, si secùs totum omittatur. Ita ex S. Thom. Sylvest. Soto, & aliis Sanchez *cap.* 6. *num.* 4. Laym. *cap.* 2. *num.* 3.

R E G U L A II.

68 QUando verò partes voti promissæ sunt copulatim per modum unius totius, ita ut obligatio partis dependeat ab obligatione alterius, ac totius promissi, tunc si una pars fit, vel fiat inepta, impossibilis, minùs bona, ruit & obligatio alterius partis, ac totius voti. Non enim tunc fuit voventis intentio servare unam partem sine altera. Exempla iterùm sunto. 1. Qui vovit jejunium in Vigilia festi B. MARIÆ, si eo die ob causam jejunare non possit, sed bis refici necesse sit, non tenetur abstinere à carnibus. Similiter è contra: si eo die à carnibus abstinere non possit, neque ab altera refectione abstinere cogitur. 2. Quia neutrum seorsim, & per se vovit, sed utrumque simul collectivè per modum unius, quatenùs utrumque in forma perfecti jejunii Ecclesiastici includitur: ideoque deficiente uno per impotentiam, deficit etiam obligatio alterius. Ita DD. cit. nisi semper constet de alia intentione voventis. 3. Item, qui vovit Confessionem, Communionem, Peregrinationem &c. causa Jubilæi, vel indulgentiæ consequendæ, casu quo Jubilæi gratiam, vel Indulgentiam quam principaliter vovisse supponitur) consequi non possit, non tenetur confiteri, vel communicare. Quia *ruente principali, ruit & accessorium*. Et *cessante fine, cessat & obligatio mediorum*: talis autem vovit Confessionem, & Communionem solùm, ut quid accessorium, vel medium ad consequendas Indulgentias. 4. Item, qui vovit certo die jejunare, Sacrum legere, vel audire: si intentio fuit in sensu composito cum dependentia à tali die ob specialem rationem, v. g. in die, vel Vigilia S. Sebastiani pro peste, S. Apolloniæ ob dolorem dentium: in die Animarum pro defunctis &c. si eo die legitimè impeditus non possit, non tenetur facere alia die. Aliud esset, si id vovisset in sensu diviso, & per modum duorum: ut si voto emisso simpliciter jejunandi, tot Missas audiendi, vel legendi, deinde quasi nova voluntate ad certum diem, vel dies determinaret: tunc enim tali die impeditus tenetur alia die exequi. 5. Item, qui vovit ædificare Ecclesiam, vel Altare, & postea superveniente paupertate non possit præstare totum promissum, liberatur toto voto, nec aliquam partem præstare possibilem tenetur. Est communis Suar. *c.* 2. *n.* 5. Sanch. *cit. lib.* 4. *c.* 10. *n.* 7. Laym. *cit. n.* 3. *§. Exempla posterioris.* Secus esset de eo, qui vovit mille aureos, daturum Ecclesiæ, vel ad pias causas, tunc, enim (nisi manifestè constet intentionem voventis fuisse non aliter dare, nisi totam summam) si postea totum dare nequeat, tenetur dare aliquam partem possibilem, notabilem tamen, v. g. centum aureos. Ratio disparitatis est, quia ædificatio Ecclesiæ, vel Altaris est materia individua, quæ proinde per modum unius copulatim promissa præsumitur; at verò mille aurei sunt materia sua natura dividua, quæ proinde divisim, & per modum plurium promissa præsumitur: nisi semper de contraria voventis intentione constet.

R E G U L A III.

MAximè huc facit, & observanda est regula juris: *Accessorium sequitur suum principale*; non è contrà. Et, *Ruente principali, ruit & accessorium*; non è contrà. Quare si pars principalis voti sit, & maneat apta materia, licèt pars accessoria sit, vel fiat inepta, impossibilis, inhonesta, obligatio principalis manebit. Contra, si pars principalis voti sit, vel fiat inepta, licèt accessorium aptum sit, & maneat, obligatio tota corruit. E. g. 1. Qui vovit peregrinationem nudis pedibus, in cilicio, in pane, & aqua: si justa de causa peregrinari nequeat, non tenetur eo tempore nudis pedibus incedere, cilicium gestare, in pane, & aqua jejunare &c. hæc enim promissa sunt solùm, ut accessoria ad peregrinationem tanquam principale: ruente autem principali, ruit & accessorium. Contrà. 2. Qui vovit peregrinationem obeundam nudo corpore, solutis crinibus, superstitioso numero candelarum &c. tenetur solùm ad peregrinationem, omissis illis vanis, & vitiosis circumstantiis; quippe, quæ accessoriè tantùm promissæ sunt, & principale utile vitiari non debet. Nisi tamen constaret expressam intentionem voventis fuisse, non aliter vovere peregrinationem, nisi cum tali aliqua circumstantia; adeòque copulatim, & per modum unius: tunc enim totum votum corruet, & nullum erit. Similiter, qui ut suprà, vovit se peregrinaturum nudis pedibus, cilicio indutum, toto itinere nihil comesturum, vel aqua, & pane contentum fore, & tali modo votum exequi non potest, vel quia indecens, vel quia nimis difficile; tenetur tamen perficere peregrinationem secundùm substantiam modo sibi commodo: quia præsumitur eam vovisse principaliter, & independenter à tali modo velut accessorio: quare impedimentum accessorii non debet redundare in principale; *ne minùs dignum, majus, aut accessorium principale ad se trahere videatur*: ut habetur *cap.* 1. *de consecrat. Ecclesiæ in* 6. & docet communis cum Navar. *cit c.* 13. *n.* 43. *§. en his infertur*. Excipe rursus. 1. Nisi expressa voventis intentio fuerit non aliter se obligare ad peregrinationem, nisi tali modo. 2. Nisi modus adjectus fuerit ad minuendam difficultatem rei promissæ, ita ut deficiente modo accessorio, res principalis reddatur notabiliter difficilior; tunc enim cadit simul obligatio ejus implendi, ut si vovisti peregrinationem Romam, vel Lauretum equo, vel curru vehendus, & postea quacunque de causa equo, vel curru vehi nequeas, non teneris ire pedibus. Ex communi Suar. *l.* 2. *de voto c.* 2. *n.* 11. Sanchez *l.* 4. *c.* 10. *n.* 11. Laym. *cit. c.* 2. *n.* 3. 69

R E G U L A IV.

DEnique in his, & similibus omnibus principaliter attendenda est intentio voventis, quæ est causa voti, sicut intentio legislatoris est anima legis. Quod si de intentione voventis non satis constet, attendenda est ipsa materia, utrùm nempe ex natura sua, vel ex cõmuni æstimatione ho- 70

minum apta sit promitti, & impleri copulatim, vel divisim; v. g. ex natura sua copulatim promittitur ædificatio Ecclesiæ; ex æstimatione hominum, abstinentia à carnibus, & secunda refectione in jejunio. Ex natura sua divisim promittitur summa pecuniæ; ex æstimatione hominum Psalterium B. M. Virginis, & sic proportionaliter vovens judicari debet obligari, vel non obligari ad implendam partem possibilem, si totum implere nequeat. At, quid si de hoc ipso dubium sit, ut neque ex intentione voventis, neque ex natura materiæ, neque ex æstimatione hominum colligi possit, sitne tota materia voti copulatim, vel divisim promissa? Azorius, aliique cum Sanch. *cit. l. 4. c. 14. n. 38.* censent judicandum esse in favorem voti: cùm enim certum sit, votum emissum esse, possessio videtur stare pro voto. Sed magis placet sententia Cajetani, eumque secuti Laymani *cit. n. 3. in fine*, judicandum esse in favorem, voventis nimirũ votum non obligare ad alteram partem, sed cessare totum. Etsi enim certum sit, votum esse emissum de utraque parte, & omninò votum sit in possessione, si utraque pars sit possibilis; attamen dubium est, an sit emissum pro utraque parte copulatim, vel divisim; adeòque si una pars fiat impossibilis, nulla erit possessio voti pro altera parte, sed melior conditio voventis possidentis suam libertatem. Ubi si vovisti Monasterio, vel Hospitali dare unum bovem, si non possis dare tòtum bovem aliquem, stante illo dubio, non teneris aliquam partem carnium dare, sed voto te liberum reputa. Accipe rursus aliquot casus. 1. Si rusticus vovit se ad Ædem B. M. Virginis peregrinaturum, & vaccam daturum, si vacca posteà pereat, & ea pars voti impossibilis fiat; tenetur tamen obire peregrinationem, utpotè principaliter promissam: nisi constaret eam solùm per accidens, & accessoriè promissam, utpotè vaccæ offerendæ causa: qua causa cessante, cessat obligatio peregrinationis. 2. Qui vovit jejunare in pane, & aqua, & bibendo vinum prævaricatus eam partem impossibilem reddidit, tenetur adhuc servare jejunium Ecclesiasticum, quod communi æstimatione hominum censetur vovisse principaliter, modum autem illum *in pane, & aqua* accessoriè tantùm, nisi constet alia intentio voventis. 3. Si puella vovit perpetuam virginitatem cum intentione promittendi omnia, quæ Virginitas in se complectitur, scilicet ipsam perfectam castitatem, & continentiam ab omni actu venereo: si posteà fornicata fuerit, & pars voti de servando integro claustro virginitatis impossibilis facta, tenetur tamen de cætero servare castitatem, nisi expressa intentio voventis fuerit servare solùm ipsam Virginitatem, seu integrum claustrum virginale. Nam hoc semel violato, votum ampliùs servari nequit, ideòque corruit. Ex communi Navar. Laym. Sanch. cit. 4. Si conjux ignaro, vel invito altero conjuge religionem ingressus, & professus est, professio quidem invalida est, & conjugi petenti restitui debet, eaque mortua ad Monasterium redire compelli non debet; nihilominùs & vivente conjuge à debito petendo, & eo mortuo, à secundis nuptiis abstinere debet. Id tamen certè non ex natura rei, ut ex dictis satis liquet, sed ex speciali constitutione juris, *cap. quidam, et c. placet, de convers. conjugat.* Ubi ratio additur. *Licèt votum undequaque non tenuerit, eatenùs tamen fuit obligatorium, quatenùs se poterat, obligare*: eo autem voto potuit se obligare saltem ad non petendum debitum, & mortua conjuge, alteri non nubendum. Vide Laym. *l. cit.*

Dubia quædam specialia circa vota incompossibilia.

71 PRimum dubium. Si quis emisit duo vota incompossibilia concurrentia eo tempore, quæ utraque pro tali tempore servari non possunt, quodnam erit servandum? Resp. omninò universaliter validum manebit, & observandum erit, quod prius tempore emissum est; alterum subsequens, tanquam de re impossibili factum, invalidum censendum. Et hoc certissimum apud omnes, quando ambo vota manifestè sunt æquè digna, ac grata DEO. Immo etiam quando dubium est, utrùm prius, vel posterius votum sit dignius, Deoque gratius, adhuc prius observandum esse consentiunt DD. Quando enim constat, votum validè emissum esse, dubitatur autem, utrùm extinctum sit, standum est pro voto, atqui in proposito constat, votum prius validè esse emissum, idque non potest extingui per votum posterius, nisi ad summum, quando hoc manifestè est melius, & gratius DEO: ergo si dubitatur, an sit melius, servandum erit votum prius. Difficultas ergo solùm est, quando unum votum manifestè est melius, & DEO gratius altero. Et quidem servandum semper dignius, etiamsi posterius emissum, neglecto minùs digno priùs emisso, docent communiùs DD. cum S. Tho. aliisque cit. Sanch. *lib. 4. c. 5. n. 24.* Laym. *c. 2. n. 4.* V. g. Vovisti peregrinari, vel jejunare triduo Hebdomadæ sanctæ, sed posteà vovens eodem triduo vacare Concionibus, aut Confessionibus excipiendis, quæ peregrinationem, vel jejunium non compatiuntur: hoc posterius votum servandum erit. Ratio est quia tunc prius votum non valet, cùm sit impeditivum majoris boni. *Deinde*, quando concurrunt duo præcepta, quorum utrumque servari non potest, dignius servandum est, neglecto minùs digno: ergo idem dicendum in proposito. *Denique*, universaliter potest quis suum votum, vel promissionem factam DEO in aliud manifestè melius, Deoque gratius commutare: ergo si posteà defacto vovisti quid melius, & DEO gratius, quàm anteà voveras, ad illud teneberis, si utrumque servare non possis. *Nihilominùs* maneat nostra resolutio generalis, adhuc prius votum valere, & servandum esse. Ratio in oppositum est: quia votum semel validum semper valet, nisi destruatur: at hic votum prius non destruitur per posterius quantumvis melius ipso factum: votum enim non debet esse de omni meliori bono, sed tantùm de meliori bono, quàm sit ejus per se oppositum, vel quod defacto habet vovens: votum autem prius tale est: melius est enim peregrinari, jejunare, quàm non peregrinari, sed otiari; non jejunare: sed comedere: ergo &c. Et sic ruit prima ratio opposita. Secundà nihil valet. Falsum enim est hic concurrere duo vota: negatur enim valere secundum votum, utpotè emissum, de re impossibili facta per prius votum. Tertia ratio vera est, sed nihil ad rem. Nos enim non loquimur de commutatione voti, sed de valore per se, qui omninò stat pro priori voto. Quia tamen vovens posterius majus bonum, si recordetur prioris voti minùs digni, censetur sic commutare velle, ideò in praxi sæpè vera est prior sententia.

Secundum dubium. At quid si quis eodem tempore simul, & semel vovisset duo vota incompossibilia pro eodem tempore: v. g. proximo die Dominico peregrinari, & assistere amico infirmo? Resp. Siquidem vovit copulatim, utrumque implendum, patenter (ne dicam stultè) impossibilia vovit: sicque totum votum corruit, ut neutrum implere teneatur. Sin verò vovit divisim per modum duorum disjunctim implendorum, scilicet hoc, aut illud, tenebitur voto quoad unum, quod & possibile, & de meliori bono est, ut in exemplo dato assistere infirmo tali ope indigenti. Semper enim majus bonum à DEO acceptari præsumitur. Quòd si vero utrumque votum æqualem, vel quasi æqualem bonitatem continere videatur, alterutrum præ altero eligere licebit: Quià tunc nulla est urgens ratio, pro uno potiùs, quàm pro altero, neque ratione dignitatis, neque ratione temporis, ut in priori casu. Ita cum pluribus Sanch. modò citatus *n. 28.* Cape hunc casum. Titius vovit jejunare singulis feriis sextis in solo pane. Item vovit jejunare in Vigilia alicujus S. Patroni solis fructibus, sine pane. Jam Vigilia ista incidit in feriam sextam, quid faciet bonus Titius? Resolvit pluribus Tambur. *in Decal. l. 3. c. 15. à n. 18.* Si quidem Titius illam coincidentiam prævidit, quando vovit, nisi stultè vovisse censeri velit, servet utrumque & illo die nihil comedat, si tamen possit: nam semper impotentia excusat: Si verò non prævidit, vel cogitavit illam coincidentiam aliquando futuram, eligat quod sibi melius, Deoque gratius videbitur, aut utrum libet. Sic ille. Sed pace tanti Viri, ego cum Gobat hic *Alphab. cas. 3. n. 99.* maneo in resolutionibus datis. Si enim vota diverso tempore emissa sunt, prius servandum erit: si eodem tempore sunt emissa, eligatur, quod magis placet. 72

Tertium dubium. Quid si quis vovit disjunctivè duas materias partim aptas, seu bonas, partim ineptas, seu malas? v. g. Vovet aut furari, ut dives fiat, aut Religionem ingredi, aut hujus amplexu frui, aut jejunare toto die. Distinguendum est. Si enim disjunctio cadat æquè in utramque partem, ut quis æquè promittat aut furari, aut Religionem ingredi, totum votum irritum erit, quia *malum est ex quolibet defectu*. Sin verò disjunctio non cadat æquè in utramque partem, sed solùm sub conditione unius partis determinatè intendatur, altera pars bona per modum voti conditionati, ut sensus sit, delectat me furari, vel fornicari, quòd si tamen facere non potero, promitto Religionem ingredi, vel jejunare, hoc votum omninò validum erit: illud autem malum propositum manebit peccatũ seorsim. 73

Quartum dubium. Quid si quis voveat rem bonam, seu disjunctivè bonam: vel malum, vel bonum? v. g. femina ferri rubiginosi voveat eleemosynam, vel jejunium DEO, si aut marito potiatur à DEO, aut saltem amasio? Resp. Liquido votum invalidum erit, nisi ex ignorantia ita vovisset, & deinde à Confessario instructa determinaret se ad solam partem licitam, scilicet maritum tantùm obtinendum: tunc utique votum evadet validum vi novæ voluntatis. 74

Mo-

Monita generalia circa hactenus dicta.

75 I. AN materia voti in toto, aut in parte sit apta, nec ne? non est dijudicandum ex tempore, *quo* votum emittitur, sed ex tempore, *pro quo* votum emittitur, seu quo implendum est. Ut si hodie voveas, cras audire Missam videndum, an cras audire possis, quando est tempus audiendi Sacrum, non verò hodie. Si juvenis voveat, absolutis studiis, ingredi Religionem, supposito omni jure, si parentes ope ejus non egeant: videndum erit, an post absoluta studia parentes egeant, non verò anteà, quando votum est factum. Qui vovit sequenti anno, aut soluto matrimonio, dare certam eleemosynam, obligabitur ad totum, vel ad partem, quam sequenti anno, vel solutus matrimonio, possibilem invenerit, non, quam hoc anno.

76 II. Quando materia voti à principio fuit inepta in toto, vel in parte, utpotè impossibilis, illicita, minùs bona, vel vana, etiamsi posteà mutata circunstantia, apta, possibilis, bona, & utilis fiat; votum tamen, sicut fuit, ita manet irritum, & non convalescit, juxta receptam regulam juris in 6. 18. *Non firmatur tractu temporis, quod de jure ab initio non subsistit*, prout in simili etiam de juramentis dictum, & eodem exemplo videre potes. Vovisti non ingredi certam domum, nullo bono fine motus; ideoque voto irrito, etiamsi posteà adveniat bonus finis vitandi illam domum, ut si intret persona periculum adferens, votum tamen manebit irritum, nec obligationem adferet: etsi aliàs jure divino naturali tenearis fugere illud periculum. Secus dicendum esset, si votum à principio validum sit quoad materiam, & solùm quoad executionem circumstantia aliqua extrinseca aliquandiù impediatur: ut si in morbo, in mari, in excommunicatione vovisti audire Sacrum quotidie per annum: certum est, te cessante morbo, navigatione, excommunicatione, obligari voto: ea enim præsumitur, & debet esse intentio voventis: alioquin votum à principio fuisset nullum, & stultum.

77 III. Quando materia voti à principio fuit apta, & posteà inepta, impossibilis, illicita, inutilis fiat: siquidem fiat inepta in perpetuum, votum omninò extinctum manebit, ut *cap seq.* patebit. Quando verò solùm fit inepta ad tempus, votum solùm pro eo tempore suspenditur: unde redeunte aptitudine, seu circunstantia illa, ob quam votum validum fuerat; votum reviviscit, & obligat. Communis. Ratio, quia pari passu ambulant obligatio voti, & aptitudo materiæ. Exempla sunt obvia, sed maneo in eodem. Vovisti justam ob causam, & ob honestum finem, non ingredi ampliùs certam domum, ob commorantem ibi infamem puellam, hac mortua, extinguitur tuum votum. Si autem solùm ex domo discedat per annum, & redeat: interim votum solùm suspenditur, & posteà reviviscit, iterùmque obligat. At, quid si non eadem, sed alia similis Domicella redeat, idem, vel majus periculum adferens? Resp. Votum manebit extinctum. Non enim extendebat se ad omne periculum, sed ad illud tantùm ex illa individua persona promanans.

78 IV. In dubio denique de materia voti, hæc sit regula generalis. *Quandocunque constat votum ex parte voventis deliberate, & voluntariè emissum esse, dubitatur autem tantùm de legitima materia voti post diligens examen, remanente dubio semper judicandum est in favorem voti.* Ratio est, quia eo ipso, quo quis scit se ex parte sua adhibuisse necessaria ad validum votum requisita, jam sua libertate spoliatus est, & possidet jus ad obligationem voti, etiamsi dubitetur de materia, an utilis, vel etiam licita, aut peccaminosa sit: v.g. vovisti certa bona dare pauperibus, dubitas autem, an sint tua, vel aliena, obligaris voto, habitualiter, non tamen actualiter per executionem obligaris, donec tibi constet, an reverà bona sint tua. Si dubium invincibile perseveret, agendum erit juxta opiniones DD. in materia de restitutione.

RESOLUTIO COROLLARIA.

79 E*Xecutio voti ritè facta semper duplici bonitate prædita est*: nimirùm aliqua bonitate requisita ad ipsam materiam validi voti, & nova bonitate superveniente ab ipso voto ex virtute Religionis, adeò ut in cæteris paribus, meliùs magisque meritorium sit opus factum ex voto, quàm si sine voto sponte fiat. Communissima cum S.Thom. 2.2. *qu.* 88. *art.*6. Ratio, quia in primis nobilioris virtutis nobilius est opus: Religio autem est nobilissima virtutum moralium; ergo opus v.g. temperantiæ, jejunii, continentiæ &c. ex voto factum in Dei honorem concepto, nobilius est, & melius, quàm si sine voto fieret, vel servaretur. Unde eleganter D.Augustinus *lib. de sancta Virginitate* ait: *Virginitatem non tam honorari, quia Virginitas est, quàm quia Deo dicata est.* Quemadmodùm e contrà opus bonum voto promissum omittens graviùs peccat, ita tale opus observans majorem virtutem, & præmium obtinet. Deinde qui ex voto bonum operatur, magis se Deo subjicit, & impendit, quia non opus tantùm, sed etiam operandi voluntatem, & facultatem Deo obligat, consecrat; sicut plus dat, qui non tantùm fructum, sed etiam arborem donat; ut notavit D. Anselm. *lib. de similitudinibus cap.* 48. Quemadmodùm etiam è contrà graviùs peccat, & majorem pœnam meretur, qui mente obstinata, & omninò ad malum determinata malum agit, & juxta Scripturam: *venumdatus est, ut ageret malum*; ita meliùs agit, majusque à Deo præmium meretur, qui voluntate per votum ad bonum terminata, & obfirmata bonum agit. Sed contra

Dices: Qui ex voti obligatione operatur. 1. magis ex necessitate, quàm libera voluntate operatur. 2. Sæpè inde accidit, ut eum voti emissi pœniteat. 3. Et ideò cum tædio, & tristitia operatur bonum, contra consilium Apostoli 2. Corinth. 9. *Non ex tristitia, aut ex necessitate: hilarem enim datorem diligit Deus.* Resp. Negando omnia assumpta. Nam 1. Necessitas legis, & obligationis orta ex voto minimè tollit libertatem voluntatis, nec minuit: quia homo justus sponte, ac liberè operatur, quod lex jubet, etsi fortè non operaturus, nisi lex juberet. 2. Votum Deo prudenter factum non præbet homini causam pœnitendi, vel dolendi, sed gaudendi potiùs, ut significatur 1. Paralipomenon *cap.* 29. *Lætatus est populus, cùm vota sponte promitterent, qui corde toto offerebant ea Domino.* 3. Tametsi aliquem pœniteat voti sui, velit, vel optet se non vovisse, nihilominùs, quia vovit, potest alacri, & prompto animo votum suum exequi, superando difficultatem, non sine meriti augmento. Lege Augustinum *Epist.* 45 *ad Riparium*. Ubi post multa egregiè dicta in hanc rem, ita concludit. *Nec ideò te vovisse pœniteat; immo gaude jam tibi sic non licere, quod cum tuo detrimento licuisset. Aggredere itaque intrepidus, & dicta imple factis: ipse adjuvabit, qui vota tua expetit. Felix est necessitas, quæ in meliora compellit.* 80

SECTIO III.

Voti obligatio, & interpretatio.

SUMMARIUM.

81 *Votum obligat sub mortali ex genere suo.* & 82.

83 *Ratione tamen materiæ sæpius solùm sub veniali.* & 84. *in quo*

85 *Semper principaliter attendenda est intentio voventis; & deinde materia. Unde*

86 Usque ad num. 90. *resolvuntur varii casus.*

90 Usque ad num. 95. *in dubio, an obligatio voti sit gravis, vel levis, interpretatio semper strictè facienda est habita ratione materiæ, & verborum.*

95 *Omnibus verò consideratis, & nullo obstante, favendum est voventi. Unde*

96 Usque ad num. 99. *resolvuntur varii casus.*

99 *Qui ex voto tenetur peregrinari ad certum locum, satisfacit, si illuc proficiscatur simul ex alia causa.* & 100.

101 *Quando tempus voto præfixum, ita determinatum est ratione ipsiusmet temporis, ob ejus scilicet specialē devotionem, censetur præfixum ad finiendam obligationem.*

102 Usque ad num. 106. *Exempla varia in peregrinatione, & jejunio.*

106 *Quando verò, non ratione temporis, sed ipsius voti implendi, præfixum est, censetur præfixum solùm ad non differendam obligationem.*

107 Usque ad num. 111. *Resolvuntur quædam dubia.*

111 *Vota emissa absque omni certo tempore præfixo obligant ad impletionem tempore proximo commodo, & opportuno.*

112 Usque ad num. 116. *Referuntur varii casus; quando liceat, vel non liceat differre impletionem voti.*

116 *In votis obsequium temporale solùm continentibus, dilatio quæcumque sine aliu incommodo, probabiliter solùm venialis est.*

117 *Secus est in votis perpetuum Dei obsequiū continentibus.*

118 *Obligatio voti est simpliciter pe[r]sonalis.* usq. ad 121. *Unde*

121 *Voluntariè in se suscipiens obligationem exequendi votū alterius, non obligatur ex vi voti, sed communiter.*

122 *Ex virtute fidelitatis,*

123 *Sub mortali, vel veniali, prout intendit eam in se suscipere.*

124 *Nullus per se directè vovere potest factum alterius.*

125 *Obligatio voti personalis ita personalis est, & ipsius voventis, ut ei nullatenùs satisfacere possit per alium. Unde*

126 *Qui illud per se ipsum, sive culpabiliter, sive inculpabiliter implere nequit, non tenetur substituere alium.*
127 *Nec ejus obligatio transit ad hæredes;*
128 *Nisi vovens expresserit per alium satisfacere: è contrà*
129 Usque ad num. 133. *Obligatio voti realis, quoad ministerium saltem (etsi non quoad substantiam vel promissæ) etiam per alium impleri petit, & ad hæredes transit: circo quos*
133 *Quædam notantur.*
134 Usque ad num. 138. *Quæ, quando, & qualis sit obligatio votorum mixtorum?*

ASSERTIO III.

81 *VOtum ritè factum obligat ad sui impletionem sub mortali ex genere suo. Principaliter semper attendenda est intentio voventis, deinde materia. In dubio, habita ratione materiæ, & verborum, interpretatio semper strictè fieri debet, & in favorem voventis: servato tamen tempore præfinito, vel proximo commodo.* Est tota communis, & secura doctrina, ut patebit. Quatuor autem hic non levis momenti explicanda sunt.

§. I. *Obligatio sub mortali ex genere suo.*

82 OMnes. Et certum de Fide. Deut. 23 *Si nolueris polliceri, absque peccato eris: quando autem semel egressum est de labiis tuis, observabis.* Rursùs ibidem. *Cùm votum voveris Domino Deo tuo, non tardabis reddere: quia requiret illud Dominus Deus tuus: Et si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum.* Ecclesiast. 5 *Si quid vovisti Deo, ne moreris reddere: displicet enim Deo infidelis, & stulta promissio.* Et severiùs in nova Lege 1. Timoth 5. Dicitur de viduis contra votum continentiæ nupturientibus: *Habentes damnationem, quia primam fidem irritam fecerunt.* Et Actorum 5. Ananias, & Saphira conjuges ob violationem voti conferendi omnia in communi subitanea morte puniti sunt, dicente Petro: *Non es mentitus hominibus, sed Deo.* Tandem definitur ab Innocentio III. *cap. licet, de voto.* Et approbat totius Ecclesiæ consensus detestantis, ut gravissimum peccatum, matrimonium aliàs licitum, iniri contra votum castitatis. Ratio est, quia obligatio voti oritur ex virtute Religionis, & fidelitatis Deo præstandæ, adeòque de se gravis est, ejusque transgressio ex genere suo mortalis, & quasi sacrilegium contra secundum præceptum Decalogi, *Non assumes &c.* verè etiam in vanum assumet Nomen Domini, qui promissionem ipsi Deo factam violat.

83 Dixi autem *in genere suo*: nam ut votum in specie, ac in individuo sub mortali obliget, omninò requiritur materia gravis, & tantæ obligationis secundùm rectam rationem capax: adeò ut si materia simpliciter tam ex natura sua, quàm ex circumstantiis levis sit, & exigua: v.g. vovisti recitare quotidie aliquot Pater, & Ave, Litanias B.M. Virginis, genuflectere coram imagine sacra, cùm transis, quotidie semel visitare Venerabile multùm distans &c. voti quoque obligatio exigua, & levis erit, ejusque transgressio venialis tantùm: idque non solùm quando materia parva est solùm partialis materia voti: ut si vovisti dicere Rosarium, & omittas unam decadem, vel aliquot Ave Maria: tunc culpam venialem non excedere, omnes agnoscunt: sed etiam, quando materia parva est tota materia voti, ut in exemplis allatis. Uti (contra Armillam, Toletum, & nonnullos alios) docet communis DD. & ipse Navarrus *cap. 12. n. 40.* Sotus *lib. 7. quæst. 2. art. 1. §. conclusio ergo*, plurimisque congestis Sanch. *lib. 4. cap. 12. n. 5.* & Laym. *cit. cap. 3. n. 2.* Ratio est, quia votum, cùm sit lex quædam privata, obligat per modum aliarum legum latarum a Deo, vel Ecclesia: aliæ autem leges non obligant sub mortali in materia simpliciter levi, & exigua, ut patet facili inductione, etiam septimo, & octavo præcepto Decalogi, sed requiritur materia ex natura sua, vel circumstantia gravis, ideòque secundùm rectam rationem capax obligationis mortalis: ergo idem dicendum de obligatione voti, & quidem à fortiori; non enim recta ratione præsumi potest de bonitate divina, Deum acceptare promissionem liberam hominis sub mortali obligatione, & æternæ damnationis reatu, de re simpliciter levi, & exigua.

84 Dixi rursùs: *quando materia voti est levis simpliciter tam ex natura sua, quàm ex circumstantiis.* Quod si enim materia voti, etsi ex se levis, tamen ratione circumstantiæ, vel finis gravis censeatur, votum totum obligat sub mortali v.g. non intrare certam domum, non ludere, Religiosum non bibere in domibus sæcularium, etiam unicum vitrum &c. etsi ex natura sua sint materia levissima, tamen ratione circumstantiarum, periculorum, vel damnorum inde emergentium, censentur materia gravis, & per hoc, sicut possunt esse materia præcepti obligantis sub mortali, ita & erunt sufficiens materia voti obligantis sub mortali. Ex communi doctrina in materia de legibus.

§. II. *Principaliter semper attendenda est intentio Voventis, deinde materia &c.*

85 VOti obligatio quoad qualitatem, & quantitatem principaliter mensuranda, & interpretanda est ex intentione voventis, & posteà primò ex materia. Ratio, quia votum est lex quædam privata, à vovente sibi ipsi voluntariè imposita per modum Legislatoris, atqui intentio Legislatoris est anima legis, neque obligatio legis unquam excedit mentem, & intentionem Legislatoris: ergo obligatio voti semper principaliter mensuranda est ex intentione voventis, neque ea obligatio eam intentionem unquam poterit excedere, quantùm scilicet, ad quid, & qualiter se obligare voluerit. Ulteriùs, sicut aliarum legum, ita etiam voti obligatio mensurari debet, non præcisè ab intentione legislatoris, sed habita etiam ratione materiæ capacis, talis, vel talis obligationis. Et hinc resolves,

86 I. Quando vovens absolutè intendit se obligare ad aliquid faciendum, vel omittendum, nec determinat, an sub mortali, vel veniali, aut post factum ignorat, vel dubitat, an sub mortali, vel veniali se obligare intenderit, recurrendum est ad materiam, quam vovit, quæ si ex natura sua, vel circumstantia gravis sit censebitur obligari sub mortali; si vero levis, sub veniali tantùm. Nam ut latè probat Menochius *de præsumptionibus lib. 6. præsumptione* 10. per totam. *Actus præsumitur in dubio factus secundùm ejus naturam.* Censebitur autem communiter res gravis, quæ spectatis omnibus circumstantiis, censeretur gravis, si de ea lex aliqua publica à Pontifice, vel Ecclesia ferretur. Quare votum de annua confessione, annua Communione, audiendo Sacrum, jejunio unius diei &c. censetur de re gravi, & obligare sub mortali: quia leges Canonicæ de Confessione & annua Communione, Sacro audiendo die festo, de jejunio &c. obligant sub mortali. Contra verò vota orandi quotidie quinque Pater, & Ave, vel Litanias B.M. Virginis, dandi duos, aut tres crucigeros egentibus &c. censetur esse de re levi, & sub veniali tantùm obligare, quia etiam respectu legum publicatum censerentur esse de materia levi, & eorum executio non multùm confert, nec eorum omissio multùm derogat honori divino. Sed accipe casum, & applica ad similia. Titius in ebrietate patravit turpe crimen, a quo priùs multum abhorrebat; redditus sibi vovet per integrum mensem abstinere ab omni potu vini, voto utique de re gravi, & obligante sub mortali, sed posteà in gratiam hospitis bibit subinde unicum vitrum: an, & quantùm peccavit? Resp. cum Gobat. *cit. casu 3. n. 91.* Si vitrum parvum fuit, unum ex illis, quale etiam sobrius uno haustu exhaurire solet, non peccasse mortaliter: id enim communi æstimatione, maximè apud Germanos, censetur esse res levis. At quanta vini quantitas eo casu requiretur ad inducendam noxam lethalem? Certè nimis laxe, etiam Germanorum sensu, Castro-Palaus requirit eam quantitatem, quæ alicui viro temperatè utenti sufficeret pro uno prandio, nimirùm dimidium, vel tres partes nostratis mensuræ. Placet ergo comparatio cum collatione vespertina communiter admissa; nimirùm quarta parte justæ refectionis: ita ut eo voto astrictus sibi bibendo vinum quartam partem vini soliti adhiberi pro justa refectione non excedens, solùm venialiter; at vero notabiliter excedens, lethaliter delinquat. Applicatio est facilis etiam in praxi. Vide circa hanc materiam mire pulchra, & curiosa apud Gobat. *in Theologia Juridica cap. 4. tract. 5. sect. 2. num. 19.*

87 II. In quacunque materia quantumvis gravi potest vovens, intentione restricta, se solùm obligare, & restringere suam obligationem ad veniale tantùm. Ratio dicta est, quia votum est lex privata ex intentione, & arbitrio voventis sibi imposita: ideòque nunquam potest excedere intentionem voventis: nam sicut *Nemo se obligat, qui non habet intentionem se obligandi. cap* litterarum, de voto, & voti redemptione: ita nemo se obligat graviter, sed expressè leviter tantùm, & sub veniali se obligandi v.g. potes vovere jejunium quatuor dierum, ea tamen expressa intentione, ut velis te solùm obligare ad peccatum veniale, si fueris transgressus in toto, vel in parte. Quinimò eadem ratione potest vovens in quacunque materia intentione restricta se obligare solùm ad pœnam, vel pœnitentiam aliquam, si prævaricetur, & ad nullam culpam: uti de facto sunt totæ Regulæ Tertiariorum. Et tali etiam modo conduntur Leges, & Statuta Religiosorum. Sed adhibe limitationem mox *num. seq.* apponendam.

88 III. Insuper eadem ratione potest quis vovere aliquid facere,

cere, vel omittere aliàs de præcepto naturali, vel positivo sub peccato mortali faciendum, vel omittendum: v.g. diebus Dominicis audire Sacrum, non fornicari, non amplius adulterium committere, eadem tamen intentione, ut vi voti sui tantùm obligetur, vel ad venialem culpam, vel ad solam pœnam aliquam, si transgressus fuerit. Quo casu transgressus tale votum, peccabit quidem mortaliter contra illud præceptum: at vi voti contra virtutem Religionis solùm venialiter delinquet, aut solius pœnæ impositæ reus erit. Verùm, hæc dicta intelligenda sunt de votis simplicibus tantùm: nam votum solemne, cùm ex institutione Ecclesiæ sit absolutum, & statum mutans, sub obligatione mortali institutum est; & ideò non pendet ex sola intentione voventis, sed vovens intentionem suam institutioni Ecclesiæ, votum per Prælatum solemniter acceptantis, conformare tenetur, seclusa omni conditione contraria. Alioquin si non intenderet vovere juxta intentionem, & acceptationem Ecclesiæ, votum esse irritum, & nullum.

89 IV. Verumtamen votum manens in re levi, & exigua tam ex natura, quàm ex circumstantiis (v.g. orare tria Pater, & Ave ex gratuita devotione) non potest, etiam de expressa intentione voventis volentis se obligare sub mortali, ad peccatum mortale obligare. *Communis apud cit.* Ratio patet ex dictis; Quia quantitas obligationis non præcisè ex intentione Legislatoris mensnranda est, sed etiam ex materiæ capacitate ad talem obligationem: adeòque licèt obligatio nunquam possit excedere Legislatoris intentionem, potest tamen materia esse incapax tantæ obligationis, quantam intendit legislator, vel vovens: atqui certum est materiam omninò, & simpliciter levem non esse capacem obligationis sub peccato mortali, & æternæ damnationis reatu, id enim omninò repugnat infinitæ bonitati, & benignitati divinæ, ergo &c. *Deinde specialiter*: Obligatio voti essentialiter non tantùm pendet ex intentione voventis, sed etiam ex acceptatione ejus, cui fit votum, scilicet Dei: atqui votum, vel promissio rei omninò levis sub peccato mortali, utpotè imprudèter, & stultè facta in materia incapaci tantæ obligationis, non acceptatur à Deo tanquam obligans sub mortali, displicet enim stulta ista promissio: ergo &c. Vide Suarez, Laym, Sanch. *ll.cc.* Adverte tamen hic eum, qui vovit rem levem sub mortali, utique etiam formare sibi cõscientiam erroneam, se ad id obligari sub mortali: quare si cum hac conscientia erronea posteà transgrediatur votum, utique peccabit mortaliter. At non vi voti, quod fuit incapax tantæ obligationis, sed vi conscientiæ erroneæ dictantis se ad id obligari sub mortali, qua ratione quælibet materia venialis, immo omninò non peccaminosa potest fieri mortalis. Res nota in materia de conscientia.

§. III. *In dubio, habita ratione materiæ, & verborum, interpretatio semper strictè fieri debet.*

QUando ex intentione voventis non constat, sed dubium manet, qualiter, vel quantum is intenderit se obligare, tunc

90 I. Obligatio interpretanda est secundùm verborum, quibus usus est, proprietatem, seu communem, & usitatam acceptionem, dummodò vovens talem sensum verborum perceperit: non enim per verba significat, nisi quod iis significari intelligit. V.g. Qui vovit Ecclesiæ calicem, in dubio interpretatur obligari dare calicem argenteum: utpotè qui ad cultum divinum, & reverentiam Sacramenti magis idoneus sit, & vulgari usu significatur nomine *Calicis*: non ergo aureum, sed nec eupreum, vel stanneum: *argum. cap. calix d.* 1. *de consecrat.* Communis DD. Sanch. *cap.*23. *num.*13. Laym. *cit. cap.*3. *num.*4.

91 II. Quando neque ex intentione voventis, neque ex forma verborum voti constat, sed dubium manet, ad quid, vel qualiter intenderit se obligare vovens, tunc materia voti inspicienda est, & voti obligatio interpretanda juxta materiæ promissæ naturam, & conditiones, vel circunstantias necessariò requisitas. Omnis enim promittens aliquid, præsumitur tali modo se ad id obligare voluisse, sicut rei promissæ natura postulat. V.g. Qui vovit recitare Rosarium, vel alias quascunque preces, tenetur recitare attentè, & devotè, sicut ad naturam orationis requiritur. Communis DD. cum modò citatis. Vide in Tractatu de Horis Canonicis.

92 III. Quando nec ex intentione voventis, nec forma verborum, nec natuta materiæ voti satis constat, qualiter votum obliget, tunc votum interpretandum, & observandum erit eadem ratione, modo, & circumstantiis, ac si lex esset divina, vel Ecclesiastica de illa re, ut plurimis citatis optimè docet Sanch. *cit. c.*11. *à n.*30. Ex.gr. Qui vovit legere, vel audire Sacrum, recitare Horas canonicas, aut alia officia, tenetur ea facère eadem intentione, eadem integritate, iisdemq; modis peccaret contra voluntatem, quibus peccaret contra præceptum Ecclesiæ, utpotè omittendo, immutando, transponendo, differendo &c. iisdemque modis satisfaciet, v.g. legendo Horas cum socio &c. ut notat ibid. Sanch. *num.* 37. Similiter ergo, qui vovit jejunium certo die, tenetur illud servare secundùm formam jejunii Ecclesiastici, videlicet una refectione, & abstinendo à carnibus, admissa collatiuncula vespertina, eadem quantitate, & qualitate, sicut in jejunio Ecclesiastico. Unde saltem in Germania, vovens jejunium, tam intra, quàm extra Quadragesimam, potest vesci ovis, & lacticiniis: quia lex jejunii Ecclesiastici in Germania aliter non obligat. Qui vovit jejunium in Vigilia certi Sancti, eaque incidat in Dominicam, potest, & rectiùs facit, jejunando Sabbato præcedenti: quia sic habet mos Ecclesiæ in Vigiliis Festorum. Qui vovit jejunium singulis feriis sextis, vel Sabbatinis, si eo die incidat Natalis Domini, non tenetur jejunare more Ecclesiastico, nisi expressa contraria fuerit intentio, aut consuetudo, ut modò est apud Fratres Minores. Qui vovit jejunare per integrum mensem, vel 40. dies, non obligatur jejunare diebus Dominicis incidentibus: is enim est mos Ecclesiæ, Tamb. *lib.*3. *cap.*15. *§.*6. Qui vovit jejunare perpetuò, seu tota vita, non obligatur ampliùs sexagenario major, sicut nec ampliùs obligatur jejunio Ecclesiastico, nisi expresse aliud intenderit. Idque etiam de Professis Regulam S. FRANCISCI benè docet Marchant. noster *Tribunali part.*2. *tract.*12. *tit.*3 *quæst.*4. *§.*1. Item principaliter, qui voto jejunii adstrictus formam jejunii Ecclesiastici semel violavit, aut secundò reficiendo, aut carnibus vescendo, non tenetur deinceps abstinere, sed comedere potest toties, quoties, eò quod formam jejunii Ecclesiastici semel violatam ampliùs servare nequeat: idque quoad cibos esuriales, certum apud omnes.

93 Controversum verò, an liceat deinceps etiam sæpiùs comedere carnes, an verò abstinere teneatur, sicuti in jejunio Ecclesiastico? Affimat Suarez *lib.*4. *de voto. cap.*8. *num.*12. eò quòd votum jejunii intelligatur more jejunii Ecclesiastici, quòd ita præcipit jejunium, ut prohibeat eo die comedere carnes pro semper. Contrarium tamen, nempè talem deinceps non teneri abstinere à carnibus, probabiliter docet Sanch. *lib.*4. *c.*11. *n.*42. & consentit Layman *cit. cap.*3. *num.*3. Ratio est, quia differentia aliqua quoad hoc inter præceptum Ecclesiæ, & votum jejunii: quod nimirùm præceptum Ecclesiasticum præter jejunium unius refectionis, distinctè, & separatim obliget ad abstinentiam à carnibus, etiam non jejunantes, aut à jejunio unius refectionis excusatos: at verò votum jejunandi certo die, utrumque & unicam refectionem, & abstinentiam à carnibus, copulatim per modum unius comprehendit: quare si alterum, seu justa, seu injusta causa violatum sit, obligatio, & observatio voti omninò corruet. Probabilis omninò Sententia, sed opposita communior, & tutior.

94 Cæterùm alia longè est ratio, cùm quis expresè, & directè vovit certo die abstinere à carnibus, à vino, & lusu. Talis enim, etsi semel violato voto, peccaverit, tenetur tamen deinceps servare, ita ut peccet toties, quoties carnes comedet, vel vinum biberit, vel contra votum luserit, juxta rationem materiæ, mortaliter, vel venialiter. Communis cum Navar. *cap.*12. *n.*23. Suarez *cit. num.*12. Sanch. *num.*41. Laym. *cit. n.*7. *in fin.* Ratio autem est, quia votum abstinentiæ negativum est, ut sensus sit: voveo, me tali die nunquam carnes comesturum, vinum bibiturum, lusurum &c. Adeòque per modum præcepti negativi *semper*, & *pro semper*, intra tale tempus obligat: votum vero jejunandi formaliter esse affirmativum: nimirùm semel tantùm comedendi de die, cum abstinentia à carnibus, quod non pro semper, sed certa hora tantùm obligat. Unde consequenter resolves, eum, qui vovit jejunare in pane, aqua (N. B. in his terminis) si semel jam bibendo vinum votum violavit, non teneri deinceps abstinere à vino, sed ad libitum bibere posse (servato tamen deinceps jejunio Ecclesiastico, quòd principaliter vovisse censetur) ut resolvit Sanch. *cit. cap.*11. *num* 41. ob rationem datam. At vero qui vovit expresè tali die abstinere à vino, voto omninò negativo, & pro semper obligante, omninò peccabit toties, quoties bibendo, ut dictum est in simili.

95 IV. Denique omnibus consideratis, & nullo obstante, in dubio votum semper strictè interpretandum est in favorem voventis, ita ut illi liberum sit utramlibet partem dubii eligere. *Communis.* Ratio, quia in tali dubio, quando nec ex intentione voventis, nec ex forma verborũ, nec ex natura materiæ, neque ex respectu ad præceptũ, aliquid certi pro voto constare potest, melior est conditio possidentis suam libertatem.

tatem. Deinde *L. quidquid adstringendæ ff. de verb. oblig.* dicitur: *cùm de obligatione agitur, strictè interpretatio facienda est.* Votum autem gravissimam continet obligationem: ergo &c. Nec est contra voti favorem, ac reverentiam: quin potiùs pro: Sic enim homines magis provocabuntur ad vota in honorem Dei nuncupanda, ipsaque vota meliùs observabuntur, si benigna eorum interpretatio, & exactio potiùs, quàm rigida fieri soleat: uti etiam exemplo docetur in Jure Canonico *c.* Ex parte, de Censibus. Ubi dicitur. *In dubio, de qua mensura, majore ne, au minore, vota edita sint, volentes solvere minorem, cogendos non esse, ut majorem persolvant: quoniam cùm ejusmodi vota gratuita fuerint ab initio, benigniùs sunt à viris Ecclesiasticis exigenda, ne tanquam exactores videantur lucris temporalibus inhiare.* Ubi Glossa ait: *Ideò pro eis bona sit interpretatio, ne ipsorum munificentia erga Ecclesias retardetur.* Argumentum verò ejusdem capitis rectè excipit: *Nisi ex consuetudine habitatorum talis loci major mensura intelligenda sit.* Hæc ibi. Eadem ratione resolvendum in aliis casibus. Sed in gratiam juniorum afferamus exempla.

96 I. Qui vovit Rosarium, & dubitat, an totum quindecim decadum, an verò partem tantùm, quinque, vel sex decadum, potest eligere tertiam partem tantùm, quia & hæc communiter Rosarium appellatur. Item potest recitare Rosarium cum socio alternatim, quia sic jam est usus apud nos. Qui vovit audire Sacrum quotidie die Dominico, vel Festo, non tenetur audire duo Sacra unum pro præcepto, alterum pro voto: quia intentio voventis solum fuisse censetur, nullum diem transire sine Missa. Et ipsa Ecclesia, Festo incidente in Dominicam, non obligat ad duo Sacra. Qui vovit peregrinationem, in dubio de modo, potest implere peregrinationem equestrinam; & hæc in rigore peregrinatio est. Qui vovit abstinere à vino, etiam ad evitandam ebrietatem, non tenetur abstinere à cervisia, mulso, vel simili potu, etiamsi inebriante. Hæc enim non sunt vinum, & finis extrinsecus voti non cadit sub obligatione, sicut nec finis præcepti sub præcepto cadit.

97 II. Qui vovit castitatem, dubitat verò, an in, vel extra Religionem: an perpetuam, vel temporalem tantùm? potest eligere temporalem, vel sæcularem extra Religionem. Monent tamen DD. hic, eum, qui absolutè dicit: *voveo castitatem*: intelligi de castitate perpetua. Similiter qui vovit non accedere, vel tangere fœminam: dubitat autem, an intellexerit de accessu fornicario, vel illicito tantùm? an etiam maritali? potest minus eligendo, ducere uxorem, & in simili fœminæ nubere. Item qui vovit Religionem, dubitat autem, an tantùm ingressum, aut etiam Professionem voto intenderit: vi voti non tenetur perseverare. Similiter qui vovit absolutè Religionem ingredi, dubitat autem, vel non determinavit, quamnam in particulari: potest quamlibet etiam laxiorem, dummodò observantem, eligere. *Omnia communiter DD & citati Omnes.*

98 III. Universaliter. Qui vovit quamlibet rem indeterminatè, sive in quantitate, numero, mensura, ut dare eleemosynam; sivè in qualitate, ut vinum, frumentum, panem &c. non decernendo, cujus bonitatis, sive in individuo, ut ovem, vaccam &c. non determinando quamnam; votum utique validum, & licitum est, cùm indeterminatio non tollat bonitatem materiæ: attamen satisfacit dando in quacumque, etiam minori, quantitate, qualitate, vel individuo statui suo non repugnante. V.g. Qui vovit orationem indeterminatè, satisfacit dicendo Pater, & Ave. Qui vovit eleemosynam indeterminatè, satisfacit dando quamlibet, statum suum non dedecentem. Qui vovit dare oleum Ecclesiæ, dubitat autem, an oleum olivæ, vel lini, potest hoc deterius dare, si hujus usus sit in ea Ecclesia: Qui vovit dare vinum Ecclesiæ ad Sacrificia, satisfacit dando vinum mediocrè Sacrificio aptum, & in tali Ecclesia aliàs adhiberi solitum. *Casus recens.* Vovit quis vinum pro Missis dare certis Religiosis, onere perpetuo ad hæredes transmisso. Hi (ut fit) non dederunt, nisi vinum infimæ qualitatis: certè non satisfecerunt voto defuncti, nisi vinum bonum, & Sacrificio dignum ministrent, ideòque saltem mediocre: præsertim cùm defunctus ipse semper præcipuum dederit, Tamburin. *suprà cit.* Alius casus difficilior. Quidam duas vaccas alens, unam ex illis Deo ad sacram quandam Ædem devovit: ante electionem altera vacca periit: tenebiturne dare alteram? Integrè dandam, docent Castro-Palaus, & Bonacina. Dividendam in re, vel in pretio putat Molina, & cum aliis Sanchez *lib. 4. Decalogi cap. 13. n. 19.* Utrumque probabile, si humo satis dives sit: Si secus, crederem cum Tamburino, voventem ad nihil teneri: quia tunc ejus intentio censetur fuisse: dabo unam de duabus, si utraque sit superstes, ut sic etiam meæ necessitati provisum maneat.

99 IV. Probabilis omninò, & in praxi, ac conscientia tuta est sententia, illum, qui ex proprio voto tenetur peregrinari ad aliquem certum locum, satisfacere huic suæ obligationi, itinere ad illum locum facto alia de quacumque causa, v.g. recreationis gratia ad amicum visendum, ad nundinas &c. etiam ad alia negotia ibi peragenda, ab alio stipendio conductus, & obligatus, v. g. nuncius ad portandas litteras, ad alium peregrinantem comitandum, vel vehendum: immo etiam ad alterius votum, simul cum suo proprio voto explendum, dummodò simul habeat animum suum votum explendi, & alioquin voto suo debite satisfaciat. Ita absolute Castro-Palaus apud Gobat. *casu 7. n. 241.* consentientem, & Tambur. *lib 1. in Decal. cap. 3. §. 7. n. 23.* in casu, quo scis quidem, te emisisse illud votum, at dubitas, an in illo voto incluseris laborem peregrinationis. Et ipse Sanch. *lib. 4. de voto c. 11. n. 68.* in casu, quando abstraxisti à labore itineris specialiter obeundi in honorem B. V. Mariæ. Quando etiam de labore subeundo in tali peregrinatione vovens cogitavit, Sanchez, quidem negat tunc voventem satisfacere simul suo voto, & obligationi pro stipendio. Sed constanter affirmat P. Castro-Palaus, ibid. & probabiliter. Ratio est, quia receptum est apud Theologos in materia de legibus, per se generaliter nihil obstare, quo minùs possit uno actu, extra materiam justitiæ, satisfieri duabus distinctis obligationibus: cur igitur uno itinere non possim explere obligationem votivam peregrinandi Lauretum v.g. & simul obligationem stipendiariam illuc, vel illac alterius negotii causa commeandi: modò ibidem religiose visitem sacram Ædem, & perficiam, quæ ibidem facienda promisi Virgini Matri Mariæ? Ex hac probabili sententia resolves hunc casum recentem. Hermenegildus Viennæ emisit duo vota: unum peregrinandi ad B.V. Oettinganam: alterum ad Deiparam Passaviensem. In dubio intentionis habitæ satisfacietne eodem itinere invisendo utramque sacram Ædem? Resp. Affirmativè. Idque omninò certum videtur, si Hermenegildus memor prioris voti, emisit posterius, v.g. memor voti Oettingani, dixit: *Voveo insuper visitare B. Virginem Passavii*; non è contrà autem. Tunc enim non potest esse dubium de intentione unius tantùm itineris. At si immemor prioris voti, emisit posterius, Sanch. *loc. cit. n. 68.* obligabit ipsum ad binas peregrinationes Vienna obeundas, omninò tutiùs. Sed certè probabiliter quoque hujus Viennensis libertati patrocinabitur P. Castro-Palaus, consentiente P. Gobat. *cit. n. 256.* Nam in dubio generaliter odiosa sunt restringenda; & huic restrictioni nihil obstare videtur ob rationem modo datam. Cæterùm ibidem Gobat. *n. 243.* non audet affirmare, eum, qui vovit se bis visitaturum Ædem Sacram Oettinganam, satisfacere uno itinere eo pergendo, & ibidem ex hospitio bis eandem sacram Ædem visitando. Nam communiter saltem intentio voventis fuisse videtur bis conficere illud iter, idque maximè, si verba voventis hoc sonent: v.g. *bis peregrinatum ibo ad illum locum.* Lege eundem eodem casu 7. per totum.

§. IV. *Servato tamen tempore præfinito, vel proximo commodo.*

100 Res certa apud omnes, votum obligare ad suam impletionem, aut pro tempore præfinito, ac determinato ab ipso vovente; aut si nullum tempus determinavit, tempore proximo, ac opportuno. Verùm duo hic valde intricata, & controversa explicanda sunt. *Unum*: utrùm, si votum tempore determinato impletum non sit, adhuc maneat obligatio implendi posteà? *Alterum*; quanta debeat esse dilatio, ut censeatur transgressio voti mortalis? Pono quatuor Resolutiones, ac regulas casibus exemplificatas.

REGULA I.

101 Quando tempus voti implendi præfixum, ac determinatum est ratione ipsius temporis; puta, ob specialem devotionem talis temporis, vel aliam peculiarem connexionem cum tali tempore, censetur determinatum ad finiendam obligationem; ideòque si eo tempore, vel die non adimpleatur, vel omittatur votum, jam peccatum commissum est grave, vel leve, pro ratione materiæ: obligatio autem voti prorsùs extinguitur, ut non ampliùs teneatis implere posteà. Communis DD. cum Sanch. *lib. 4. moral. cap. 14. à num. 25.* Ratio est, quia tunc votum per modum unius copulatim comprehendit, & rem promissam, & hanc circumstantiam temporis velut intrinsecam voto: ergo cùm illo tempore transacto, sit impossibile votum implere cum illa circumstantia, tota obligatio cessabit. Exemplis res clara fiet.

102 I. Vovisti audire Sacrum, vel jejunare &c. die Veneris ob spe-

ſpecialem devotionem Paſſionis Chriſti: die Sabbati ob devotionem erga B.V. MARIAM: die S. Sebaſtiani ob patrocinium contra peſtem: die S. Apolloniæ ob devotionem contra dolorem dentium, & ſic de cæteris: in his tempus, & dies cenſetur determinari ad finiendam obligationem, ut ſi eo die negligas, altero ſupplere, nec debeas, nec poſſis. Sicuti ſi voviſſes recitare Roſarium coram determinata Imagine B. Mariæ virginis, propter ejus Imaginis peculiarem devotionem, ſi coram illa Imagine recitare non poſſis, non teneris coram alia Imagine recitare, quia nimirùm illa promiſiſti pro tali die, vel coram tali Imagine copulatim, & non aliter.

103 II. Votum peregrinandi Romam hoc Anno ſancto, illo tranſacto, omninò ceſſat: quia inſeparabiliter conjuncta eſt res promiſſa cum illo anno. Simile eſt, ſi viduus, vel vidua quidpiam voveant pro toto tempore viduitatis uſque ad novas nuptias: ſi eo tempore non poſſint, vel negligunt, non tenentur ſupplere poſt tempus viduitatis novo Matrimonio contracto.

104 III. Si voviſti jejunare per totam vitam ſemel in Septimana: ſi una ſeptimana ſemel non jejunaſti, eum, vel ſine culpa, non teneris ſupplere in alia hebdomada jejunando bis. Quia ex prima intentione tua addicitur jejunium illis ſingulis Septimanis, cùm finis principalis tuus fuerit te ſingulis Septimanis ſemel mortificare pro peccatis, in memoriam Paſſionis Domini, vel quid ſimile.

105 IV. Si voviſti jejunare ſingulis feriis ſextis toto hoc anno, & aliquot feriis ſextis hoc anno non potes, vel negligis, non teneris ſupplere altero anno, ſed totum votum cum priori anno extinguitur: quia copulatim, & inſeparabiliter cum hoc anno jejunia fuere promiſſa. Secus eſſet, ſi voviſſes jejunare per unum integrum annum principaliter, & ſecundario ſolùm hunc annum determinaſſes: tunc enim ſi hoc anno aliquoties omittas, v.g. duobus Menſibus, teneberis ſupplere totidem menſibus ſequenti anno: hoc enim caſu materia voti eſſet dividua ab hoc anno, conſequenter pars omiſſa tranſibit ad annum ſequentem. Idem poſſet contingere in eleemoſyna: Ut ſi voviſſes ſingulis diebus eleemoſynam dare, vel in honorem Sancti eo die occurrentis, vel ut nulla dies ſine eleemoſynis tranſeat: ſi uno die quacunque cauſa omitteres, non tenereris ſupplere. Verùm quia eleemoſynæ plerumque ſolent promitti, non ratione temporis principaliter, ſed ob ipſam miſericordiam, ac inopum miſeriam ſublevandam, ideò rectè monet Sanch. *cit. n.37.* communiter eum, qui ſic vovit, teneri ſupplere, ſi quid uno die fortè omiſit, niſi de alia expreſſa intentione conſtet. In dubio placet regula communis apud Dian. *p. 5. tr. 5. reſol.* 53. In votis perſonalibus cenſetur obligatio eſſe annexa diei: in realibus prorogari, niſi aliud aliundè conſtet. His denique addendum, ut certum, qui tali modo aliquid vovit pro certo die, vel tempore, etiamſi prævideat ſe votum ſuum ſtatuto die, vel tempore non poſſe adimplere, non tenetur, nec poteſt prævenire citiùs; ſicut nec poſteà ſupplere tenetur, quia votum ſignatè de tali die, vel tempore eſt editum, non de alio. Nec poteſt etiam prævenire, quia ſic non ſatisfacit voto, quoad circumſtantiam illam temporis ſimul copulatim promiſſam. Excipe niſi vellet anticipare animo commutandi votum prius quoad hanc circumſtantiam temporis: regulariter enim ſemper melius, Deoque gratius cenſetur opus bonum hodie facere, quam cras, vel poſteà.

R E G U L A II.

206 QUándo tempus votum adimplendi determinatum eſt, non ratione ipſius temporis ob ullam ſpecialem connexionem, vel devotionem talis temporis, ſed ſolum ratione ipſius voti adimplendi, cenſetur, & dicitur determinari tempus ſolùm ad non differendam obligationem: ideóque vovens omninò eo tempore tenetur implere, prout ſeſe obligaverat; & inſuper eo die, vel tempore cum, vel ſine culpa elapſo, abſque impletione voti, adhuc manet obligatio voti adimplendi tempore proximo commodo. Communiſſima DD. quos latè congerunt Sanch. Laym. cit. Ratio eſt, quia res voti promiſſa, circumſtantia temporis non vovetur per modum unius, & copulatim, ſed per modum duorum, & ſunt virtualiter quaſi duo vota, & de tali re facienda, & tali tempore facienda, non ultrà differenda: non enim tempus determinatum erat ob ſpecialem devotionem, connexionem, vel reſpectum ipſius temporis, ſed ſolùm ut terminus executionis, intra quem votum implendum ſit, ita ut ultrà protrahere non liceat, atque adeo, licèt tranſacto tempore, impoſſibile ſit ſervare eam circumſtantiam temporis, adhuc tamen manet obligatio rei promiſſæ principalis. Sumitur ex jure *L. Celſus, ff. de Receptis arbitris.* Ubi habetur: Juſſum dare decem certo tempore, duo præcepta habere, unum dandi, alterum, eo tempore, ac proinde tranſgreſſorem poſterioris, adhuc teneri ad prius. Idem eſt in propoſito noſtro. Itaque talis ſtatuto tempore, vel die non ſolvens votum ſuum, eo ipſo peccat, & tamdiù, tantòque graviùs peccat, quò diutiùs differt ſolvere culpabiliter: retenta tamen voluntate ſolvendi, & ſecluſo contemptu, non erit damnandus peccati mortalis, niſi à principio ad ipſum tale tempus ſe intenderit obligare ſub mortali, aut nimia fiat dilatio, judicio prudentis æſtimanda, aut ſubſit periculum oblivionis, vel omiſſionis: de quo mox plura in ſimili. Exemplis cape. Qui vovit intra annum ingredi Religionem, proximo menſe confiteri, proxima ſeptimana dare eleemoſynam &c. elapſo illo termino adhuc obligatur voto ob rationem regulæ datam. Item, qui vovit Religionem ingredi in ipſo feſto S. Ignatii, & eo die negligit: tenetur poſteà: quia licèt illa dies contineat particularem devotionem, ex mente tamen voventis, perpetuum Deo obſequium promittendi, clarè apparet illam devotionem non fuiſſe finem principalem, ſed ſecundarium tantùm. Secùs eſſet, ſi pro eo die voviſſet communicare, Sacrum audire, juxta regulam præcedentem. Item, ſi voviſti jejunare tot diebus, quot ſunt feriæ ſextæ per annum; ſi hoc anno omiſiſti, teneris ſupplere altero anno, quia iterùm apparet votum non fuiſſe propter devotionem hujus anni, vel huic anno addictum. Et ita in ſimilibus. Verùm hìc aliqua magis dubia explicanda ſunt.

107 I. Qui prædicto modo aliquid vovit pro certo tempore, & prævideat, ſe votum non poſſe implere ſtatuto tempore, vel die, non ſolùm licitum, ac laudabile erit prævenire, *ſecundùm omnes*, ſed etiam prævenire tenebitur anticipando ad antecedens tempus, vel diem commodum: Ut contra alios, cum aliis communiùs, probabiliùs, & ſine dubio tutiùs docet Sanch. *cit. cap.* 14. *n.* 18. Ratio eſt, quia licèt tunc anteà nondum advenerit tempus implendi præfixum explicitè, adeſt tamen ſemper tempus implendi præfixum implicitè. Qui enim vovit communicare, v.g. proximo die feſto, ſolùm ad non differendam ulteriùs obligationem, cenſetur etiam implicitè velle anticipare, ſi eo die non poſſit, tanquam medium neceſſario requiſitum, ne ulteriùs differatur opus votivum. Excipe: niſi præcedens tempus eſſet minùs commodum voto; ut ſi voviſſes jejunare proxima feria ſexta, non teneris anticipare in feriam quintam, quia dies ille jejunio minùs commodus eſt, quod eo die eſuriales cibi non præbeantur (adde ſic præter intentionem fieri tres dies eſuriales) ut ideo ad illud ſe obligare voluiſſe cenſeri non poſſit.

108 II. Illud autem certum eſt, quòd, qui vovit aliquid facere intra aliquod certum præfinitum tempus, v.gr. intra hanc ſeptimanam ſemel jejunare, intra ſingulos menſes ſemel confiteri, aut communicare, intra annum ſemel peregrinari &c. ſi prævideat impedimentum in fine illius temporis, ſeptimanæ, menſis, anni &c. teneatur omninò prævenire, & anticipare, quia obligatio tunc cadit in totam latitudinem ſeptimanæ, menſis, anni &c. & ſic cum libertate ſingulorum dierum, quemadmodùm ſi die Dominica prævideas te impediendum ab audiendo Sacro, non teneris quidem audire die Sabbati, ut notum eſt: at, ſi ipſo die Dominico manè prævideas, te impediendum, ut nequeas audire Sacrum ſummum, aut aliud circa meridiem, teneris illud maturiùs, ſi facultas adſit, audire, *ſecundùm omnes*.

109 III. Quando dubium eſt, an vovens determinaverit tempus, vel diem ratione temporis ad finiendam obligationem, an verò ratione ipſius voti ad non differendam, nec conſtet de intentione voventis, attendendum erit, an res voto promiſſa habeat ſpecialem aliquam connexionem cum tempore præfinito, nec ne? ut in exemplis allatis monſtratum eſt. Et, ſi adhuc perſeveret dubium, cenſeri debet, tempus non eſſe præfinitum ratione temporis, ſed ratione voti ad non differendum. Quia de voto jam certi ſumus, dubitamus ſolùm de tempore: ergo prævalet poſſeſſio voti, quare tranſacto tempore adhuc obligabit. Tamburinus.

110 IV. Quando dubium eſt, an vovens aliquid facere, omninò determinaverit tempus, nec ne? neque id aliundè colligi poſſit, (nam ſi voviſti ſervire peſtiferis, ambigens de tempore, utique ab eventu doceberis) proinde eſt, ac ſi nullum tempus omnino ſtatueris: ideòque votum implendum eſt tempore proximo commodo, juxta regulam ſequentem. Unde v.gr. ſi voviſti jejunare, confiteri, &c. die Sabbati certo aliquo, aut in quocunque: dubitas autem, quodnam ſignatè illud Sabbatum fuerit? jejunandum, & con-

confitendum erit proximo Sabbato sequenti, eoque proximo die elapso, obligatio voti manebit, vel non manebit, prout votum emissum fuit, ratione temporis, vel ratione voti non differendi, juxta regulas præcedentes.

REGULA III.

111 Vota emissa absque omni certo tempore, vel die præfixo, v.g. aliquando ingrediendi Religionem, dandi eleemosynam, peregrinandi ad talem locum &c. obligant ad impletionem *tempore proximo commodo, ac opportuno*; seu *quàm primùm sine notabili incommodo poterit*. Omnes cum S.Thom. *2.2.q.88.ar.9.ad 3.& q.ult.a.3.* Sumitur ex Scriptura Deut. 23. *Cùm votum voveris Domino, non tardabis reddere, quia requiret illud Dominus Deus tuus: & si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum*, & alibi. Ratio, quia hoc commune est omni promissioni absolutæ,& non limitatæ, ut statim obligationem pariat, & consequenter statim exigi possit, ut habetur in jure *L. Promissor. §. 1. ff. de constituta pecun.* Atqui Deum statim quoad fieri potest exigere solutionem voti sibi facti constat ex Scriptura allegata;ergo vovens absolutè absque determinato tempore, tenetur statim exequi suum votum, cùm primùm commodè poterit. Et, nisi dicatur obligari statim, cùm commodè potuerit, non poterit deinceps assignari certum tempus, neque ex parte voventis, neque ex parte Dei, quo teneatur vovens persolvere suum votum, certum autem est teneri:ergo statim cùm commodè potest, ac sine notabili incommodo. Vovens enim non præsumitur tam rigorosè velle se obligare, ut cum magna incommoditate ad voti executionem faciendam,nedum maturandum, adstringatur. Commoditas autem illa implendi votum,non debet sumi simpliciter,sed moraliter, & commodè, neque requirit causas omninò necessarias, impedientes impletionem voti pro illo tempore, sed sufficiunt causæ congruæ utilitatis alicujus corporalis, vel spiritualis, ipsius voventis, vel alterius, quæ omnia relinquuntur prudentis arbitrio. Unde resolves

112 I. Sufficiens causa differendi tale votum sine certo tempore præfixo factum, est, si spes sit, ut votum posteà commodiùs, utiliùs,& maximè devotiùs impleatur: id enim cedit ad majorem Dei gloriam, ac honorem, ad quem omne votum ordinatur. Communis cum Sanch. cit. v.g. Qui vovit peregrinationem ad aliquam Ædem sacram, expectare potest, etiam per longum tempus, usque dum festum aliquod incidat, aut processio eò fiat. Qui vovit eleemosynam notabilem dare pauperibus, expectare potest tempus majoris necessitatis, vel caritatis annonæ &c.

113 II. Adolescens, qui vovit Religionem ingredi, licitè expectare potest, & aliquando etiam debet usque ad tempus magis aptum: utpotè, donec pater consentiat: donec ætate, & viribus convalescat ad rigorem Ordinis perferendum: donec necessariis scientiis imbuatur, si Clericus futurus sit, aut donec utilem artem addiscat, quæ Ordini, vel Monasterio magis utilis sit: dummodò semper non fiat in fraudem inutiliter differendo votum. Vide latè Sanch. *c.14. à n.8.* Ac optimè noster Cordubia apud eundem *n.* 19. dicit: duodecim annos natum Juvenem voventem Religionem Fratrum Minorum, posse ingressum differre usque ad 17. vel 18. annum, ut interim robur sufficiens ad onera Ordinis acquirat.

114 III. Habita omninò opportunitate implendi tale votum absque determinato tempore præfixo emissum, ulteriùs absque omni causa differre scienter, sanè culpa est, ob rationem regulæ datam; non tamen facilè censenda mortalis (ob rationem mox dicendam regula seq.) nisi scienter eò usque differatur, ut prævideatur impedimentum perpetuum illud adimplendi: v. gr. senium, periculum oblivionis, aut omissionis omnimodæ. Hoc enim casu scienter, & spontè differre, est virtualiter, ac implicitè consentire in ipsam omissionem, ideòque peccatum mortale, juxta rationem materiæ, in quo omnes consentiunt.

115 IV. Ulteriùs advertunt, & supponunt DD. communiter Suar. Laym. Sanch. cit. culpabilem, & irrationabilem dilationem voti ad aliquod perpetuum Dei obsequium, v.g. Religionem ingrediendi, sacros Ordines suscipiendi, perpetuò ministrandi in Hospitali, vel aliàs infirmis &c. citiùs ad mortalem culpam pertingere posse, quàm dilationem votorum ad aliquod temporale tantùm, certo tempore, vel simul implendi, v. g. eleemosynam, jejunium, peregrinationem. Hæc enim, etsi multùm differantur, tamen adhuc integrè impleri possunt. In illis autem votis, quia homo se obligat ad perpetuum Deo obsequium præstandum, ideò quantò diutiùs quis ejus executionem differt, tantò majorem partem promissi Deo obsequii aufert, votumque suum non nisi imperfectè, & secundùm partem vitæ suæ exequi vult, non absque injuria Dei suum votum acceptantis. Verùm,quanam tandem ratione cognoscemus tam in uno, quàm in altero, tantam esse dilationem culpabilem, ut censeri debeat peccatum mortale? Res sanè difficilis, & apud Doctores valdè incerta, & obscura. Sit tamen benignior, & clara

REGULA IV.

In votis continentibus obsequium temporale tantùm, ex dilatione nullum patiens incommodum aliud, nisi meram temporis moram, quantacunque dilatio culpabilis,(secluso periculo omissionis suprà dicto) probabiliter nunquam excedet culpam venialem. Secus est in votis perpetuum Dei obsequium continentibus. Ita Tambur. *lib.3. Decal. c.12. §.3. num.*11. Et sanè re ipsa non multùm dissentire videntur DD. allati à Sanch. *cit l.4 in Decal.c.14. nu.21.* dicentes tunc esse dilationem mortalem; *quando est notabilis negligentia*, ait Sylv. Sed quando erit illa notabilis negligentia? *Quando est notabilis, & valdè longa mora*, ait noster Angelus; Sed quæ ista valdè longa mora? *Quando fit dilatio per longa tempora, & ex ipsa nimia dilatione est periculum oblivionis, vel impotentiæ implendi*, ait S.Antoninus consentiente Sanch. *loc.cit.* Sed vides jam coincidere cum regula à nobis data: sequitur enim; ergo si non sit tale periculum, dilatio, etiam per longæ tempora, non erit mortalis. Ratio ergo est,quia nemo, cùm dat totum, quod promisit, & nullum damnum ex mora creditori,vel promissario facit, condemnandus videtur esse gravis culpæ, sed tantùm de levi negligentia, at in prædictis votis, post quamcunque dilationem, secluso periculo oblivionis, vel omissionis, adhuc vovens dat totum, quod promisit, neque ex illa dilatione, seu mora ullum damnum Deo facit (dispar est ratio de creditore humano, cui semper ferè officit aliquid dilatio longa debiti) ergo illa dilatio non gravis, sed levis tantùm malitiæ censeri debet. *Confirmatur*. Votum est lex, quam privatim sibi quisque imponit: atqui eo ipso, quo quis tempus in suo voto non determinat, censetur ad nullum tempus,seu terminum certum,saltem graviter, astringere se voluisse, sed solùm ad rem ipsam, quocunque tandem tempore præstandam; etsi facile intelligat absque alicujus negligentiæ labe non debere votum Deo factum absque ulla causa in longum tempus differre. Neque plus convincunt Scripturæ in Regula præcedenti allatæ. *Ne tardes reddere: & si moratus fueris, reputabitur in peccatum*: Intellige de peccato mortali, si tempus certum determinatum fuit, vel ex mora periculum subsit transgrediendi: de veniali verò, si tempus implendi determinatum non fuit, & simile periculum omissionis non timeatur. Sententia omninò probabilis, & tuta, ac vel ideò mihi accepta, quod opposita sententia communis infinitis scrupulis sit obnoxia. 116

Secùs dicendum in votis perpetuum Dei obsequium continentibus, ut Religionis ingrediendæ, suscipiendi sacros Ordines, perpetuò inserviendi in Xenodochio, &c. In his enim notabilem dilationem tandem mortalem esse, nimis certum est; quò enim diutiùs quis differt, eò plus aufert de obsequio Deo devoto,ut suprà dictum. Sed quænam tandem dilatio erit mortalis? Aliquid apud Sanch. universaliter moram trium annorum non afferre dilationem mortalem censent: certè generaliter nimis laxè. Ipse Sanchez *cit. n.22.* in fine universaliter dicit. Quare in his votis perpetuis censerem notabilem negligentiam, ac mortalem, quando habita opportunitate differretur dimidio anno. Certè, & hoc universaliter nimis strictè. Placet media incedere via. Nimirùm considerandam esse ætatem voventis. Si enim vovens Religionem, v.g. annum ætatis agat 15. vel 16. concedendum videtur trium,vel quatuor annorum dilationem non esse mortalem. Esse autem mortalem maximè, si vovens annum excedat vigesimum quintum,vel trigesimum. Immo si quadragesimum excederet, etiam dilationem ultra sex menses notabilem, ac mortalem videri. Ita Tamburinus *cit. c.12. §. 3. n.10.* Ratio est: quia tres,vel quatuor anni, si demantur à servitio totius vitæ ab adolescentia in senium, possunt meritò videri parva materia; ac minimè possunt videri materia parva, si demantur ab ætate perfecta, & virili, v.gr. triginta circiter annorum. Sermo semper fuit de dilatione facta post habitam omnimodam commoditatem, & absque ulla rationabili causa; si rationabilis causa subsit, jam suprà excepimus Regula præcedenti. 117

ASSERTIO IV.

118 ***Voti obligatio simpliciter personalis est, & propria voventis, ut proindè nullus per se possit obligari voto alterius.*** Communissima Theologorum Scholasticorum, ac Moralium, cum S.Thoma, aliis. Et significat illud Psalmi 65. ***Reddam tibi vota mea, quæ distinxerunt labia mea.*** Pro hac Assertione explicanda,

119 *Nota*: Quadruplicem hic posse fieri quæstionem. 1. An quis possit vovere factum alterius, seu alterum voto suo obligare? 2. An quis voto suo possit satisfacere per alterum? 3. An si ipse nequeat, teneatur implere votum suum per alterum? 4. An eo mortuo, ejus voti obligatio transeat ad hæredes, filios, &c. Pro quorum solutione rursùs notanda est communis distinctio voti in personale, reale, & mixtum. *Votum personale* dicitur promissio facta Deo de aliqua actione, vel omissione exercenda personaliter ab ipso vovente, ita ut ipsi moraliter nullo modo idem sit, si fieret ab alio, ut sunt vota orandi, jejunandi, peregrinandi, castitatem servandi, Religionem ingrediendi, &c. *Votum reale est* promissio facta Deo de aliqua re sua danda, expendenda, vel fieri curanda, sive per se, sive per alium; ita ut ipsi moraliter idem sit, sive per se, sive per alium fiat dummodò de suo fiat: ut votum certæ eleemosynæ, dandi Ecclesiæ calicem, ædificandi Templum, vel Altare. *Votum mixtum* est factum Deo, & de propria actione exercenda, & simul de re aliqua sua præstanda: ut propriis manibus ædificare Templum, peregrinari ad B. Virginem, & simul offerre certum calicem, lampadem, &c. His notatis explico, & exemplifico Assertionem.

§. IV. *Voti obligatio semper est personalis, & propriè voventis.*

120 Ratio communis est: quia obligatio voti, sicut & cujuslibet alterius promissionis, debet oriri ex propria voluntatis intentione, & consensu: ergo votum non potest obligare alium, nisi ipsum voventem, & consentientem. Et hinc.

121 I. Quòd si voluntariè consentiens suscipiat in se obligationem exequendi votum alterius: jam non ex vi voti, & voluntatis alterius, sed ex vi propriæ voluntatis, & promissionis obligabitur. Casus frequens est, præsertim apud moribundos: v. g. Pater vel maritus in extremis dicit filio, vel uxori: Promisi Deo duas peregrinationes ad illum, vel istum Sacrum locum, neutram peregri: rogo, ut meas vices obeas pro securitate, & solatio animæ meæ; si filius, vel uxor, promittat, eos obligari non est dubium. At

122 II. Qualis tunc erit obligatio ad implendum votum alterius in se susceptum, & cujus Virtutis? Resp. Non erit ex vi voti, & virtutis Religionis, nisi animus esset formalem voti obligationem in se suscipere, & sic virtualiter saltem ipsi Deo promittere, se voto alterius satisfacturum. Quo casu locum habet, quod dicitur c. licet, de voto. ***Subrogatum sapit naturam ejus, in cujus locum subrogatum est.*** Ideoque eo casu obligatio esset mortalis ex genere suo. At hoc certè rarum. Communiter enim suscipiens in se obligationem voti alterius non vovet, vel promittit ipsi Deo se impleturum, sed tantùm promittit alteri, Patri, vel Marito, &c. adeoque solùm promittit rem illam ab altero votam materialiter præstare. Est igitur communiter obligatio ex virtute fidelitatis tantùm, & contra hanc solùm delinquitur, si non stetur promissis, At rursùs,

123 III. Quanta erit ista obligatio, anne sub mortali? Certè erit, si promittens intendit se astringere graviter, vel expressè sub mortali. At si non sub mortali, vel graviter se astrinxit, sed simpliciter promisit, Cajet. Henriq. apud Lessium mox citandum, negat adesse obligationem sub mortali, cùm virtus fidelitatis erga hominem per se non obliget, sub mortali: at verò ipse Less. *l. 2. de just. c. 18. dub. 8. nu. 55.* aliique multi affirmant, esse obligationem in re gravi, & saltem in re pergravi consentit P. Gobat *casu 1. n. 44.* Et certè talis, videtur statui eodem *c. Licet.* Ubi Alexander III. Andreæ Hungariæ Regi sub anathematis, & juris ad Regnum amittendi pœna, mandat executionem voti paterni in se suscepti, de peregrinatione in subsidium Terræ sanctæ. At, inquies: ego fictè promisi, me patris mei votum impleturum. Nequam, peccasti venialiter tua fictione: nec ficta promissione obligaberis, ne sub veniali quidem, per se loquendo, ut in simili sæpiùs dictum.

124 IV. Per se directè nullus potest vovere factum alterius quomodocumque conjuncti, etiam filii, vel filiæ, nisi is ratificet, & eo ipso votum alterius suum efficiat: quod *Sect. præc. §. 1.* satis dictum est. Qua ratione Sacri Canones, & Concilia antiqua, maximè Toletanum IV. *c. 48.* cùm dicunt: filios paterno voto Religioni devotos obligari Religioni, nec posse ad sæculum reverti; intelligenda sunt cum hac conditione; modo filii consenserint, & consensum suum paterno voto accommodent. Ut decernit Cælestinus *c. cum simus de Regularibus.* Hinc ulteriùs sequitur: Quando Communitas aliqua vovit aliquid. v. g. Monasterium; certa jejunia civitas; vel pagus certas peregrinationes, vel ferias, &c. vi voti, & Religionis solùm obligantur primi personaliter voventes: Successores autem non obligantur vi voti, nisi ratificarint; sed solùm possunt obligari vi statuti, vel consuetudinis vim legis habentis, aut ad tale votum acceptandum; aut adimplendum saltem illam rem voto promissam, dummodò accedat expressa, vel tacita approbatio Episcopi, vel Prælati, qui talia etiam abrogare potest. Suar. *n. 12.* Sanch. *l. 4. mor. c. 15. n. 19.*

§. II. *Vota personalia.*

Horum obligatio adeò personalis est, & ipsius voventis, ut

125 I. Nullus possit per alterum satisfacere voto suo personali rogando, vel quomodolibet inducendo alterum, ut suo loco impleat, v.g. Qui vovit tali die jejunare, peregrinari; non satisfacit rogando alterum, ut loco sui impleat *Omnes.* Ratio patet ex terminis: quia voto personali factum proprium promisit: ergo facto proprio satisfaciendum, non alieno. Neque valet hic commutare votum, ut alium rogando, vel pretio inducendo sibi substituat: quia hoc est minoris difficultatis, & meriti, quàm quod promisit, proprium factum.

126 II. Qui votum suum personale ipsemet implere nequit, sive culpabiliter, sive inculpabiliter in eam impotentiam inciderit, non tenetur rogando, vel conducendo alium substituere, qui loco sui impleat, etsi facilè possit. Ita contra S. Antoninum, & quosdam alios communis DD. Navar. *c. 12. num. 15.* Suar. Sanch. citt. Laym. *c. 3. n. 9.* Ratio est: quia generaliter actus se non extendunt ultra intentionem agentium, & maximè voventium votum liberum ultra intentionem voventis extendere se nequit: atqui voventis votum personale intentio fuit se facturum aliquid, v. g. jejunaturum, oraturum, peregrinaturum, &c. ergo si præstare ipse non possit, non tenetur aliud præstare, scilicet alterum substituere. Excipe ergo: nisi etiam ad hoc ipsum voto suo se obligare intenderit vovens, vel expressè vovendo tale quid facere per se, vel per alium; vel implicitè, ut si quid vovens sciens tuam personalem impotentiam; tunc votum, ne illusorium habeatur, interpretari debet, quòd intenderis per alium exequi: ut notat Abbas *in c. Licet de voto, n. 13.* Nec obstat, quod quis culpabiliter in talem impotentiam sui voti exequendi inciderit: quia culpa commissa in obligatione voti non est, nisi sit de aliquo contento in voto: explere autem per alium non est contentum in voto personali, ergo &c.

127 III. Obligatio voti personalis, vovente mortuo, nullo modo transit ad hæredes. *Omnes*; quia hæres succedit defuncto tantùm in realibus, sicut commodis, & juribus, ita oneribus, & debitis, *L. Hæredem ff. de regulis juris.* Non item in Privilegiis, & obligationibus personalibus, quæ scilicet Personæ illius cohærent, cujusmodi sunt etiam vota personalia orationum, jejuniorum, peregrinationum. Excipe: nisi hæres necessarius se sponte obligarit ad defuncti vota personalia implenda; ut hæres non necessarius sub ea conditione institutus sit, ut talia vota exequatur. DD. communiter in *cit. cap. Licet.*

128 IV. Rectè tamen addit Marchant. *tom. 2. tr. 3. tit. 4. q. 1. dub. 6.* Quòd si defunctus voverat expressè per se, vel per alium implere votum aliquod, v.g. peregrinationem Lauretanam, hæres tenetur præstare sumptus alteri ad exequendum votum: quia tunc defunctus non implens ipse votum, contraxit obligationem præstandi sumptus alteri, ut loco sui votum impleat; & sic ex ea parte votum reale est, cujus obligatio semper transit ad hæredes, ut mox videbitur.

§. III. *Vota realia.*

129 In his duo consideranda sunt. 1. Substantia rei voto promissæ, v.g. eleemosyna, Calix; &c. ut nimirùm fiat de proprio ipsius voventis, quod est essentiale voto reali. 2. Ministerium, seu executio rei voto promissæ, ut nimirùm fiat, vel ipsius voventis, vel alterius ministerio, v. g. Vovens eleemosynam, vel suis, vel alterius manibus eroget, Calicem offerat, &c. & hoc omnino est per accidens voto reali, nisi quis expressè vovisset per se ipsum talia

facere

facere, atque in propria persona tale votum implere: tunc enim desinit esse votum merè reale, & incipit esse mixtum ex reali, & personali. Quoad reale sic breviter resolves.

130 I. Obligatio voti realis quoad ministerium, vel executionem tantùm, non est personalis ipsi tantùm, sed si vel non possit, vel non velit per se ipsum exequi, potest, & tenetur exequi ministerio alterius. *Omnes*. Ratio patet ex dictis: quia id est omninò per accidens voto reali: &, dummodò illud fiat de proprio suo, semper verum erit dicere: *Quod quis per alium facit, per se facere censetur*.

131 II. Obligatio voti realis, quoad substantiam rei promisse, est omninò personalis voventi, ut nimirùm votum fiat de proprio ipsius voventis, ita ut nec teneatur per alios implere de proprio ipsorum, &c. (immo neque hac ratione ad hæredes transit, ut ipsi de suo proprio non relicto à vovente impleant) communis DD. Suar. *c.*10. *n.*10. Laym. *c.*3. *n.*10. E.g. vovit quis eleemosynam pauperibus, Calicem Ecclesiæ, &c. si ipse implere de suo nolit, non satisfacit voto rogando alios, ut pro se dent: &, si depauperatus de suo implere non possit, non tenetur ab alio mendicare, ut pro se det: eoque casu nulla transit obligatio ad hæredes. Ratio sepè dicta est: quia nullus potest promittere rem alienam: & quia votum non extenditur ultra intentionem voventis: quilibet autem vovet dare de suo: ergo nec potest, nec tenetur dare de alieno. Interim tamen probabile est, quod post Abulensem docet Sanch. *cit. n.*15. Si alius voventis nomine, ejusque voti implendi causa eleemosynam det, voto satisfieri: nam ille alter, dum obligationem eleemosynæ dandæ, in gratiam voventis, in se suscipit, perinde facit, ac si pecuniam erogandam voventi donet, ut adhuc eleemosyna facienda rectè censeatur fieri de proprio voventis; quippè per gratuitam promissionem jure sibi acquisito, & per anticipationem soluto, directè, ac si quis in mei gratiam promittat mea debita solvere, & defacto solvat.

132 III. Obligatio voti realis, vovente mortuo, & sufficienta substantia relicta, transit ad hæredes, sive is culpabiliter, sive inculpabiliter in vivis solvere omiserit. *Omnes*. Habetur in utroque jure. *c. Ex parte, De censibus, & L.* 2 *ff. De pollicitationibus*. Ubi dicitur: *Si fortè, qui decimam bonorum vovit, decesserit, hæres ipsius hæreditario nomine decima obstrictus est: Voti enim obligationem ad hæredem transire constat*. Ratio patet: quia hæres voluntarie adeundo, & acceptando hæreditatem defuncti, sicut omnia ejus commoda, & jura acquirit, ita etiam omnia ejus onera, debita, & obligationes reales in se suscipit: atqui inter eas obligationes reales est etiam votum reale, seu promissio facta DEO de aliqua re in ejus honorem præstanda; ergo &c. Immo, licèt testator prohibuerit hæredi, ne realia sua vota persolvat, nihilominùs tenetur, atque ad id à Judice cogi potest sub pęna amittendę hęreditatis: *arg. c. Licet de voto*. Abbas ibidem *num.*5. Navar. *c.*12. *n.* 56. Sanch. *cit. l.* 4. *c.*13. *nu.* 28. Laym. *cit. c.* 3. *n.*12.

133 IV. Porro aliqua hic observanda sunt. 1. Obligationem, quą hæres tenetur ad solvenda vota realia defuncti, non esse ex virtute Religionis quippè quæ solùm voventem adstringit, sed ex virtute justitiæ ratione acceptæ hæreditatis una cum omnibus ejus juribus, & oneribus, ut significatur in cit. L. 2. *Hæreditario nomine obstrictus est*. 2. Hæres non tenetur vota defuncti solvere ultra vires hæreditatis traditæ; id est, non nisi ex eo, quod deductis aliis debitis, & necessariis expensis funeris, &c. superest: de hoc enim solus defunctus disponere poterat vovendo, vel legando ad pias causas: daturque hic locus Falcidiæ juxta communem DD. 3. Ordine solvendi, hæres debita justitiæ preferre debet votis, ut omnium primò solvendæ sint expensæ funeris: deinde merces servitiorum: tum æs alienum: deinde legitima ascendentium: & posteà primò vota. Ratio est, quia vota solvenda sunt de bonis defuncti: bona autem cujuscumque censentur, quæ supersunt, deducto ære alieno, ut habetur in jure L. *Mulier junct. Glos. ær. alieno, ff. de jure dotium*. 4. Persolutio votorum præferenda est omnibus legatis, etiam piis, cùm prior, & potior sit obligatio votorum; quippè, quæ ipsum defunctum adstringebat, dum viveret, non ita obligatio legatorum. Ex communi Sanch. *cit. c.*15. *nu.*39. Laym. *cit. c.*3 *n* 13. Quod si soluto ære alieno, hæreditas non sit solvendo omnia defuncti vota, non est solvendum unum, aut alterum, & alia omittenda, sed singula pro rata. Cùm enim omnia æqualiter ex virtute Religionis debeantur, non est ratio, cur unum alteri præferatur. Idemque est in legatis. Communis apud citt. Casum novum singularem ponam in fine. Denique meritò monent DD. quemlibet teneri vota sua realia persolvere, dum adhuc vivit, atque etiam moribundum ad hoc à Confessario inducendum esse, & non sufficere, ut hæredibus committat, ut passim, sed pessime fit, ob mortale periculum defraudationis. Dicta autem semper intelligenda sunt cum hac exceptione; nisi defunctus eorum votorum absolutionem, dispensationem, vel commutationem impetraverit, vel aliter vota extincta sint, juxta dicenda c. seq. Non enim obligatur hæres ad vota extincta, sicut nec ampliùs obligatus fuit ipse.

§. IV. *Vota mixta*.

134 I. Obligatio votorum mixtorum quoad personale, omninò etiam personalis est ipsi voventi, nec potest, nec tenetur per alium implere, nec ad hæredes transit, ut si vovisti peregrinari Lauretum, & ibi Calicem offerre, non peregrinatio, sed Calix tantùm offerendus ad hæredes transit. *Communis*.

135 II. Obligatio votorum mixtorum, etiam quoad reale, si hoc solùm accessoriè promissum fuerit ad personale tantùm principaliter promissum, personalis manet, nec per alium implere potest, vel tenetur: nec ad hæredes transit, v. g. Vovit quis se peregrinaturum Romam, contra hostes Fidei militaturum; principale promissum est personale, accessorium autem tantùm est reale, scilicet sumptus necessarios expendere in peregrinatione, vel militia; si ipse non possit peregrinari, vel militare non tenetur sumptus mittere ad illam Ecclesiam, vel militiam: neque eo defuncto, tenentur id præstare hæredes: ut (contra Sanch.) ex communi doceat Suar. *l.*4. *c.*11. *de voto in fin.* Lay. *cit. c.*3. *n.*14. Si enim ipsemet vovens vivens ad id non tenebatur, multò minùs defuncti hæres ad id tenebitur. Nec obstat, quod dicitur *cap. quod super. de voto*. Quòd habentes votum in subsidium Terræ Sanctæ in propria persona, & expensis militare, si ob impedimentum perpetuum eò proficisci non possint, cogi debeant, *ut, quas, facturi erant impensas, transmittant, exequentes per alios, quod per se nequeunt expedire*. Respondens enim rectè Innoc. *in c. Licet de voto*. Abbas in ipsum c. *Quod super n.*5. Navar. *c.*12. *n.*55. alii post ipsos; illud non fuisse ex natura voti illius, quod principaliter personale, & accessoriè tantùm reale est; sed ex speciali constitutione juris facta eo tempore in favorem Terræ Sanctæ ob gravissimam necessitatem, ut, qui Cruce suscepta, votum militandi susciperent, quocunque modo possent, sive per se, sive per alios auxilium polliceri censerentur. Idcòque in aliis casibus locum non habet. Excipe semper: Nisi expressa esset talis voventis intentio, ut si ipse non possit, tamen collatis expensis, per alium faciat.

136 III. Obligatio votorum mixtorum quoad reale principaliter, & per se promissum manet, etiam impedita, vel cessante obligatione personali voti: si nimirùm, aut reale sit principaliter promissum, & personale accessoriè tantùm: aut utrumq; per se, & divisim promissum sit: eaque obligatio ad hęredes transit. *Omnes*. E.g. Vovit quis propriis manibus eleemosynam dare, proprio labore & sumptu Altare construere: principale promissum est reale, scilicet eleemosyna, erectio Altaris; personale verò est accessorium, quo impedito, si scilicet ipsemet eleemosynam dare, vel laborare non possit, tenetur tamen pecuniam illam administrare ad eleemosynam, vel Altare construendum. Item vovit quis ad Limina Apostolorum peregrinari, & lampadem argenteam offerre: In bellum sacrum proficisci, & tot socios milites secum ducere, &c. Si peregrinari, vel ad bellum proficisci nequeat, tenetur tamen nihilominùs mittere lampadem ad illam Ecclesiam, ac milites promissos ad bellum: quia, ut supponitur, reale hoc votum, per se divisim, ac independenter à personali editum est, Sanch. *n.*13. Laym. *n.*11. Atque eo mortuo idem præstare tenentur hæredes; quia verè vota realia sunt, juxta dicta §. præcedenti; excipe rursùs semper, nisi alia fuisset voventis expressa intentio.

137 IV. Tandem accipe casum singularem, ac recentem, Titius periclitans, vovet certo loco Sacellum B. M. Virgini: eamq; in rem pecunias destinat, curat candelabra argentea, aliamque supellectilem sacram pretiosam. Diù post hoc votum nondum persolutum rapitur in vincula ob perduellionis crimen, cujus adhuc viventis bona addicuntur fisco. Tenebiturne fiscus sæcularis votum illud ratum habere, sic ut non possit illas pecunias, & suppellectilem sacram in profanos usus convertere? Respondet affirmativè P. Gobat, *hic casu* 1. *n.*47. Ratio est, quia fiscus licèt non sit propriè hæres Reorum læsæ Majestatis, habetur tamen loco hæredis, & tenetur ad omnia debita Rei. Expresso text. *L. Nō possunt. ff. de jur. fisci.* Imo etiam ad omnia legata, *L. Dicitur, eod. cum Glos.* Ergo tenetur etiam ad omnia vota realia Rei, quandoquidem heres, (cui comparatur fiscus) debeat realia vota defuncti præferre legatis, ut sup. dict. ex Sanch. & Lay.

S. E-

SECTIO IV.

Votorum divisio, & violatio.

SUMMARIUM.

138 Usque ad n.140. *Votorum varia divisio.*

140 *Votum conditionatum obligationem imperfectam, & suspensam parit,*

141 *Quæ impleta conditione perficitur, & absolvitur,*

142 Usque ad n. 146. *Quam tamen obligationem vovens, nisi aliundè peccatum sit, licitè impedit, seclusa vi, vel fraude.*

146 *Cùm quis vi, vel fraude impedit, ne voti conditio ponatur, tutior quidem sententia est, votum adhuc obligare,* & 148.

148 *Nihilominus tamen valdè probabile est, tunc obligationem adhuc cessare.*

149 *Ubi tamen semper accuratè exploranda est intentio voventis; & an res adhuc sit integra, quia tunc tenetur non impedire conditionem. Et hinc sequitur*

150 *Qualiter intelligenda sit communis illa conditio, v.g.* Si Patri placuerit, &c.

151 *Votum pœnale quid, & quotuplex?*

152 Usque ad n.154. *Si in voto pœnali opus principale illicitum, vel impossibile fiat, aut ejus obligatio dispensetur, eo ipso ruit etiam obligatio pęnæ.*

154 *Ignorantia, vel oblivio excusans à culpa, excusat etiam à pœna.*

155 *Votum, si blasphemavero, &c. dabo hoc, vel illud in eleemosynam, &c. ordinariè intelligitur toties, quoties.*

156 Usque ad n.161. *Ad quid, & qualiter teneatur, qui vovit generatim, & indeterminatè aliquam Religionem?*

161 *Ad quid teneatur, qui vovit aliquam Religionem, vel Monasterium determinatè?*

162 *Qui vovit aliquam Religionem determinatè, quando licitè possit, vel non possit, etiam jam professus, exire, & intrare aliam?*

163 *Dubius an voverit solùm ingressum, & probationem, an verò etiam professionem in Religione, præsumere potest se tantùm vovisse ingressum.*

138 Votum variè dividitur 1. In *personale, reale; & mixtum*: jam explicata assert. præcedenti. 2. In temporale, & perpetuum. *Votum temporale* est, quod ex intentione voventis solùm ad certum tempus, vel pro certo tempore obligat: ut non bibendi vinum per totam Quadragesimam, vel Hebdomadam sanctam. *Votum perpetuum* est, quod ex intentione voventis perpetuò, seu tota vita obligat, & servandum est. Ut votum Castitatis perpetuæ, numquam bibendi vinum, numquam ludendi, &c. 3. *In simplex, & solemne.* Votum *simplex* erit, quod solùm privata voventis voluntate, & auctoritate concipitur, non interveniente publica Ecclesiæ acceptatione, ut in hactenùs exemplis allatis. Votum *solemne* dicitur, quod concipitur cum publica Ecclesiæ auctoritate, & acceptatione solemni, susceptioni alicujus status immutabiliter conjunctum, ut vota Professionis Religiosæ, votum Castitatis in susceptione Sacri Ordinis, unà cum susceptione Sacri Ordinis ex institutione Ecclesiæ, saltem implicitè conceptum. Aliud votum solemne defacto in Ecclesia non habetur. 4. In *absolutum, & conditionatum.* Votum *absolutum* est, quod ex intentione voventis absolutè obligat, nulla admixta conditione arbitraria extrinseca. Nam conditiones in voto ex natura rei, vel dispositione juris imbibitæ, non faciunt votum conditionatum, sicut & in aliis actibus. Votum *conditionatum* est, quod ex intentione voventis obligat dependenter ab aliqua conditione arbitraria extrinseca ponenda. Idque rursùs duplex, *simplex, & pœnale.* Votum conditionatum *simplex* dicitur, quod dependet à conditione favorabili, seu quæ non sit pęna. Ut voveo me peregrinaturum, Religionem ingressurum, si DEUS me de naufragio, vel infirmitate liberet. Votum conditionatum *pęnale* est, quo vovetur aliqua pœna sub conditione lapsus subeunda. Ut, si denuò lusero, me inebriavero, in peccatum carnis lapsus fuero, &c. voveo me jejunaturum tot diebus, &c. Votum conditionatum, & pœnale, itemque ingrediendi Religionem, hic particulariter explicanda sunt. Vota solemnia supponuntur suis nota.

§. I. *Votum conditionatum.*

ASSERTIO V.

139 *Votum conditionatum, quod nimirum ex intentione voventis obligat ad aliquid faciendum, vel omittendum, dependenter à conditione ponenda in ipso voto apposita, obligationem imperfectam, & suspensam parit, quæ perficitur, ac absolvitur, posita, seu impleta illa conditione. quam tamen (nisi aliundè peccatum sit) licitè impedit vovens, seclusa vi, vel fraude; cum hac tamen etiam probabiliter cessat obligatio.* Hoc ultimo excepto, reliqua certa sunt, ut breviter patebit explicatione.

§. I. *Obligationem imperfectam, & suspensam parit*

Utpotè dependentem ab eventu futuro in conditione apposito. Requiritur ergo I. Ut conditio apponatur in 140
ipso actu vovendi, seu promittendi. Nam si semel promissio absolute facta est, votum jam perfectum, vel absolutum est, nec licebit, nec poterit deinde aliqua conditio, vel restrictio adjungi: nam ut in simili habetur L.4. Cod. De Donat. quæ sub modo: *Perfecta donatio conditiones posteà non capit.* Ex communi. Sanch. *lib.5. de matr. disp.6. n.3. & lib.4. de voto, c.23. n.7.* II. Conditio addita debet esse de aliquo eventu futuro. Nam votum editum sub conditione eventus præsentis, vel præteriti, v.g. *Si pater meus vivit*; vel, *si pater jam mortuus est, &c.* non est propriè conditionatum, sed vel statim parit absolutam obligationem, si conditio posita existat, etsi per accidens suspensam, si conditio adhuc ignoretur; vel nullam obligationem parit, si conditio apposita non existat. III. Quia votum conditionatum non parit quidem statim obligationem perfectam, parit tamen obligationem imperfectam, suspensam, quæ superveniente conditione perficitur, & absolvitur; ideò qui vovit conditionatè, v.g. *Religionem ingredi, si pater morietur*: tenetur servare propositum implendi voti, quando conditio evenerit. Alioquin si ante eventum conditionis propositum mutet, nolens scilicet implere, etiamsi conditio eveniat, jam liquido est transgressor voti sui, peccatque pro ratione materiæ. IV. Interim, dum eventus in conditione positus, & à libera voventis voluntate non pendens expectatur, & speratur, tenetur vovens se non reddere inhabilem, non impotentem, ad executionem voti: v.g. Qui vovit se Religionem ingressurum, si pater ex India redierit: si sanatus, vel mortuus fuerit, &c. is matrimonium contrahere non poterit, tametsi pater longo tempore manserit, &c. donec de ejus reditu, vel morte certior factus fuerit. Navarr. *l.3. conf.15. de voti edit.2.* Sanch. *cit. c.23. concl.6. arg. in præsentia, c. Ex tua, de sponsal.* Layman *c.6. n.1.* Secùs dicendum, si conditio honesta, & licita, ex libera voventis voluntate pendeat: tunc enim eventum illius vovens expectare non tenetur, v.g. vovisti Religionem ingredi, si Doctor creatus fueris; vel, si luseris ampliùs, si inebriatus, si fornicatus fueris; aut si Religionem ingredi velis, Carthusianum futurum: tunc enim nullo expectato eventu liberè potes ad nuptias transire: quia conditiones istæ pendent ex libera tua voluntate, honestè, vel etiam debitè illas omittis: non ita pendent ex tua voluntate reditus, sanitas, vel mors patris tui: quare peccabis mortaliter, si non expectato eventu uxorem ducas, & sic impotentem te ad ingressum Religionis voto promissum reddas. Nota hic obiter ex Sanch. cit. non inutile, sed validum esse votum illud insinuatum: Si in Religionem aliquam ingressus fuero, Carthusianam ingrediar: quiam melius est etiam conditionatè esse obligatum DEO ad aliquod majus bonum, quàm nullo modo esse obligatum. Attamen votum illud conditionatum statim pro libitu commutare poteris in votum absolutum ingrediendi Religionem minùs strictam: v.g. Canonicorum Regularium. Quia rursùs melius est esse absolutè obligatum DEO ad aliquod bonum, quàm sub conditione libera ad quodcumque majus bonum.

§. II. *Perficitur, & absolvitur posita, seu impleta conditione.*

Posita nimirum, seu impleta conditione in voto apposita, votum conditionatum omninò evadit absolutum, & 141
completum, statimque obligat pro tempore, aut præfinito à vovente, aut proximo commodo, juxta superiùs dicta. Si duplex conditio apposita fuit in voto, videndum, an utraque ponatur copulativè: & tunc utraque expectanda est: ut hic; *voveo peregrinari Romam, si sanatus fuero, & pecunias habuero.* Si verò conditiones appositæ sunt disjunctivè, ut *voveo peregrinari Romam, si vel pater mortuus fuerit, vel aliùde pecunias acquisiero*: una tantùm conditione impleta, votum obligat: quia etiam logicè ad veritatem disjunctionis sufficit unam partem esse verã. Nec de his potest esse difficultas. Difficultas tamen non levis est: an votum conditionatũ obliget, si conditio impleatur non determinatè, sed æquivalenter, v.g. vovisti certam summam eleemosynæ, vel decimam partem lucri, si lucrum ex hac negotiatione tua cum frumento tuleris; & tu aliundè lucrum capias, & ditescas, v.g. hæreditate, vel alia negotiatione: teneberisne voto? Item vovisti Religionem ingredi, si pauper pater tua ope indi-

gens

gens tamdem moriatur: interim pater inopinatè evadit dives, ut tuum ingressum non impediat amplius, an nihilominùs obligaberis voto tuo? Certum est, quòd non, si votum emissum fuit, sub illa conditione omninò determinata, scilicet si omninò ex hac negotiatione ditescas: si omninò pater moriatur, &c. sic enim non ponitur conditio; quam præcisè intendebas. Quòd si verò votum emissum est, non tam propter illas conditiones determinatè, quàm propter finem habendi facultatem dandi eleemosynas, aut Religionem ingrediendi, jam te votum obligare censet Sanch. *eodem c.23. nu.26.* Quia per illam æquivalentiam reverà jam habes facultatem dandi eleemosynam, vel Religionem ingrediendi, quod in tuo voto principaliter intendebas. Contrà tamen te non obligari censet Castro-Palaus cum Tambur. *l. 3. Decalogi cap.12. §.6.n.4.* eò quod vovens non intenderit se obligare, si quomodocumque cessante impedimento facultas illa fiat (nisi ita expressisset) sed si fiat modo de facto expresso per hanc negotiationem, per mortem patris: hoc autem modo non fit facultas: ergo &c. Satis probabiliter: sed prius est tutius.

§. III. ***Quam tamen, nisi aliundè peccatum sit, licitè impedit vovens, seclusa vi, vel fraude.***

SOlemnis est quæstio, utrùm vovens peccet, si per eum stet, vel ipse obstet, quominùs conditio in voto posita impleatur? Dicimus ergo:

142 I. Si conditio bona, ac licita pendeat ex libera voluntate voventis, non peccat vovens, si eam evitet, & impediat, ob eam solùm causam, ne voti obligationem contrahat. E. g. Vovit quis se eleemosynam daturum, si luserit, si juraverit, si talem domum intrarit, &c. non peccat, etsi ideò lusu, juramento, ingressu talis domus studiosè abstineat, ne voto obligetur, *Omnes*, etiam citati. Ratio est; quia cùm talis vovens adhuc liber sit à suo voto implendo, poterit ejus obligationem subterfugere quocumque modo non illicito: atqui licitum est ei non suscipere doctoratum, non ludere, non jurare, &c. ergo: Idque verum est, etiamsi talis conditio impediatur, cum directa intentione obligationem voti effugiendi, v.g. fœmina vovit dare eleemosynam, quoties domo egreditur; alia, quoties ingreditur Ecclesiam: Utraque posteà pœnitens studiosè abstinet egressu domus, & ingressu non necessario Ecclesiæ, ne eleemosynam dare cogatur, neutra peccat: idemque est in allatis exemplis.

143 II. Si conditio voti licitè impedire nequeat, peccat utiq; dupliciter: qui conditionem impedit, ne voto obligetur. E. g. Vovit quis Religionem ingredi, si toto hoc anno à fornicationis peccato divina gratia præservatus fuerit: si talis intra annum fornicetur eo animo, ut voti obligationem subterfugiat, peccat utique non tantùm contra castitatem, sed etiam contra votum, & virtutem Religionis, violando aliquo modo pactum cum Deo initum: quia tali modo vovendi censetur tacitè promisisse, quod saltem aliquem vitandi peccati conatum, & divinæ gratiæ cooperandi adhibere, ac sine dolo sincerè cum Deo agere velit. Ex communi Suarez apud Layman *cap.6.num.2.*

144 III. Si conditio voti non mala ex naturalibus causis, aut libero alterius hominis consensu, vel voluntate pendeat, non peccat vovens contra votum, si illam conditionem impediat, seclusa fraude, vel vi. *Communis apud eosdem*. Ratio est: quia vovens conditionatè non censetur se obligasse ad promovendam, seu nullo modo licito impediendam conditionem voti, sed tantùm modo illicito, doloso, vel violento, v.g. Vovisti Religionem, si valetudinem Deus restituat, non peccas contra votum, si ex fragilitate excedendo in cibo, vel potu sanitatem impedias, si dolus, & maligna intentio eludendi votum absit; secùs si dolosè, & data opera valetudinem lædas, ne voto tenearis: tunc enim non sinceriter agis cum Deo tuo. Item vovisti Religionem, si pater consenserit: non peccas contra votum, si voti pœnitens patri dissuadeas, ne consentiat bona fide, ac ratione: secùs si fraude, vel vi patrem circumvenias, ut dissentiat: quia tunc non relinquis ei liberam arbitrii sententiam, ax qua tamen votum tuum pendere volebas. Suar. *& alii citt.*

145 IV. Constat ergo apud omnes graviter peccare eum, qui conditionem voti per vim, vel dolum impedit, ne voto teneatur: talis enim nimis manifestè Deo illudere convincitur. Insuper dicimus

§. IV. ***Cum hac tamen etiam probabiliter cessat obligatio voti.***

146 DIfficilior jam quæstio est, àn, qui per dolum, vel vim impedit, quominùs conditio voti ponatur, nihilominùs teneatur voto, non minùs, quàm si conditio impleta fuisset? *Exempla*. Vovit quis Religionem, si pater consentiat, si Confessarius consulat, si spatio unius anni Deus à fornicatione præservet, si à morbo molesto liberet: sed posteà pœnitens voti, dolosè falsis allegationibus, patrem, vel confessarium circumvenit, ut assensum, vel consilium non præbeant, aut aliter vi, vel fraude illos impedit, posteà studio fornicatur, vel intemperanter vivendo sanitatem impedit, omnia dolosè ob eam causam, ne voti reus cucullum induere teneatur: an tamen nihilominùs obligetur?

I. Affirmat communior probabiliter, & sine dubio tutior 147
sententia DD. Navarr. *c.12.n.42.* Sanch. *l.4.c.23.nu.47.* & tredecim citans probabiliùs suadet Diana *par.4.tr.4. resol.101.* Et omninò favent jura. L. in executione. §. ultim. ff. de verb. obligat. *Quicumque sub conditione obligatus curaverit, ne conditio existeret, nihilominùs obligatur.* Consentit Regul. 66. in 6. *Cùm non stat per eum, ad quem pertinet, quominùs conditio impleatur, haberi debet perinde, ac si impleta fuisset.* V.g. Promisisti alicui centum florenos, si ædem tuam accesserit, si is ingredi volens, à te per vim, vel fraudem repellatur, perinde ei obligatus es, ac si ingressus fuisset. Eodem modo res se habet in casibus propositis, & similibus. Ratio à Sanchez assignata est. Quia quoties apponitur conditio ab aliis causis, sive naturalibus, sive liberis dependens, verus sensus ejus conditionis, atque adeò virtualis saltem intentio voventis debet esse; voveo talem rem, si per alias causas mihi involuntarias non steterit, quominùs hoc fiat: ideo enim talis conditio non dependet à voluntate, sed ab aliis causis, ut etiam contra tuam voluntatem evenire possit: atqui cùm tu per dolum, vel vim impedis, ne ponatur conditio, reverà per alias causas tibi involuntarias non stat, quominùs fiat votum tuum: ergo conditio censetur impleri, & tu obligaris, ac si impleta esset. Vide, quæ notabo mox N. III.

II. Nihilominùs maneat probabilis nostra resolutio, tunc 148
cessare obligationem. Sic Major *in 4. d.38.q.1. proposit.1. coroll.7.* Suarez, *cit. l. de voto, c.27.n.20.* Laym. *l.4.tr.4 c 6.num.4.* Diana: Castro-Palaus, alii cum Tamburino *cit.c.12. lib.3. §.6. nu.7.* Ratio est, quia vel talis obligaretur ad impletionem voti ratione conditionis impletæ, vel ratione peccati commissi. Non primum: quia reverà, & simpliciter non adest, nec impletur conditio, quam omninò, & expressè respexit intentio voventis: atqui votum non obligat ultra expressam intentionem voventis: & immeritò recurritur ad illam intentionem tacitam, & virtualem, quòd conditio præcisè per alias causas, & voventi involuntarias debeat impediri, cùm adsit expressa intentio contraria, si conditio ipsa non ponatur, quomodocumque non ponatur: ergo nulla est obligatio ratione conditionis impletæ; sicque ruit, vel saltem non convincit ratio allata Sanch. ibid. Neque secundum: hoc enim discrimen est inter violationem promissionis factæ Deo, & factæ homini: quòd violatio promissionis factæ homini quidem obliget ad compensationem, seu restitutionem damni illasi, semper enim homini per violationem juris sui infertur damnum in bonis suis utilibus, quod compensari potest, & debet: At verò violatio promissionis factæ Deo solùm obligat ad pœnitentiam, & satisfactionem pro peccato, & injuria illata Deo, & non ad aliquam compensationem, seu restitutionem: Deo enim transgressione voti nullum infertur damnum, quod restitui possit, ac debeat, sed tantùm honor, & cultus debitus aufertur, qui per pœnitentiæ satisfactionem eidem restituitur: ergo ratione peccati commissi in dolosa illa voti elusione, nulla alia est obligatio voti implendi, ac velut compensandi. Jura autem suprà allegata solùm ita statuerunt de promissionibus humanis ad indemnem servandum promissarium, & non in promissionibus Deo factis, in quibus tota obligatio pendet ab expressa intentione voventis, quæ in proposito non impletur, ut dictum est.

III. Cæterùm duo hic valdè advertenda sunt. *Primùm*; 149
accuratè exploranda est intentio voventis, quæ interdum esse potest omninò se obligare, v. gr. ad Religionis ingressum. *Si pater consenserit, vel, nisi pater contradixerit*: ut proinde nihil aliud impedire eum debeat præter patris contradictionem, vel dissensum. Hoc casu, si vovens dolo circumveniat patrem, ut contradicat, qui alioquin non contradiceret, voto nihilominùs obligabitur, eò quòd conditio, considerata voventis intentione; satis impleta censeatur, quando pater non ex se ipso voluntariè, sed tantùm fraude voventis circumventus contradicit: Atque hoc casu locum habet ratio Sanchez suprà allata. *Secundum*; Quando res est adhuc integra, certum est voventem debere cessare ab impediendo, & expectare, an ponatur conditio: ut si in dicto casu pater non statim contradicat, sed deliberet; interim tu à dolosa persuasione cessare debes, & expectare ejus mentem. Unde qui de industria se malè gerunt in Religione, ut sic dimittantur, non sunt tuti in conscientia dimissi, sed post dimissionem debent

instan-

instanter petere receptionem, ut voto satisfaciant. Quia res adhuc semper est integra: semper enim possunt se emendare, & idoneos receptioni reddere, quamdiù spes est receptionis, donec ultimatè repulsi, excusentur.

150 IV. Denique ex dictis explicandum est, quomodò intelligenda, & impleti censenda sit solemnis illa conditio in votis (idemque in aliis promissionibus) filiorum: *Si Patri placuerit*? &c. Hanc quæstionem latè tractat Sanch.*lib.5. de Matrim.disp.7.q.7.* Ex quo accipe compendio. I. Si pater re cognita, voto, vel promissioni primò statim consentiat, censetur impleta conditio, & obligatio contracta: quæ minime tollitur, etsi is posteà, mutata sententia, dissentiat, nisi filius fortè adhuc sit impubes, juxta dicenda *cap. seq.* è contrà si pater primò statim dissentiat, deficit conditio, & obligatio, neque revalescit, etsi pater posteà consentiat. Ita post Azorium, & alios, Sanchez, & Layman citt. contra Sylvestrum, & Navarr. Quòd si verò voventis, vel promittentis intentio fuerit obligandi se omnimodis, dummodò sine patris offensione fieri possit, tunc, etsi pater primò ægrè ferat, & dissentiat, posteà verò consensum præbeat, obligatio contrahetur, si interim nulla mutatio notabilis sit facta; ut cum aliis benè notat Laym.*cit.num.3.* II. Si pater, nec consensum, nec dissensum exprimat, ad alia signa, & conjecturas attendendum est. Nam in quibusdam personis, consideratis circumstantiis, taciturnitas mœrorem animi indignè ferentis significat; & sic deficiet conditio, & obligatio. In aliis verò significat tacitum consensum, vel saltem non repugnandi voluntatem, ut notant DD.citt. Et sic palam impletur conditio: *nisi pater contradixerit*: non ita liquidò *si pater consenserit*: vel, *si patri placuerit*. Ideòque in praxi mens ejus magis exploranda est. Ubi nota differentiam inter has duas conditiones: *si pater consenserit*: &, *nisi pater contradixerit*. III. Si pater expressè dicat, se quidem non contradicere, vel dissuadere, sed etiam non suadere, vel consulere: tunc censetur esse impleta voti conditio, *si patri placuerit*: nisi constaret aliam fuisse voventis, vel promittentis intentionem. Qui enim vovit, vel promisit sub conditione paterni placiti, vel consensus, ejus animus fuisse censetur obligare se, *nisi pater contradicat, dissuadeat, vel ægrè ferat positivè*, quod in proposito non fit. Nam, ut ait JurisConsultus Regula juris 142.ff. *Qui autem tacet, non utique fatetur, sed tamen verum est, eum non negare*, sive contradicere. Vide Laym. *cit.c.6.num.3.* IV. At, si pater moriatur fortè priùsquam ejus placitum, consensum, vel ratihabitionem petas? Resp. saltem si pubertatem ingressus es, ipsa mors patris habebitur pro assensu, qui sine dubio non volet amplius te impedire ab opere bono; neque aliter consensum, vel placitum supposuisti, nisi quatenùs ejus potestati subes: nunc autem non ampliùs subes.

§. II. *Votum pœnale*.

151 VOtum pœnale est, quatenùs vovetur pœna sub conditione subeunda: seu ut describit Sanch.*l.8.de matrim. disp.10.nu.1.* Cùm vovens minimè alioquin affectus ad rem, quam in pœnam vovet; sed ideò eam ita promittit, si crimen aliquod commiserit, ut illius incurrendæ timore retrahatur à crimine committendo. Duobus modis fieri potest. *Primo modo*, si quis duplex votum emittat, scilicet rem aliquam absolute faciendi, vel omittendi, ad quam animus inclinatus est; & deinde, si non id præstiterit, aliud quidpiam, ad quod animus inclinatus non est, tamquam in criminis pœnam præstandum: ut si voveas, te non fornicaturum, si autem fornicatus fueris, Religionem ingressurum: aut te non lusurum, si autem luseris, tantam eleemosynam daturum. *Secundo modo*: Uno simplici voto solùm vovetur, ac promittitur pœna, tamen sub conditione, si id, quod proponit, non præstiterit, v.g. voveo me Religionem ingressurum, si fornicatus fuero: eleemosynam daturum, si denuò lusero, &c. Circa quæ breviter ita resolvendum est.

152 I. In voto pœnali, si res à vovente principaliter intenta, aut impossibilis, aut Deo accepta non sit, vel fiat, tunc cadit etiam obligatio pœnæ, v.g. vovisti, vel jurasti, te jejunaturum, vel eleemosynam daturum, si vindictam sumpseris: si cum inimico locutus fueris, si in talem domum ingressus fueris, &c. seclusa justa causa non ingrediendi, &c. nulla est obligatio pœnæ. Ratio est: quia pœna solùm accessoriè sub conditione rei principalis promittitur: si ergo res principalis præstanda non sit, neque pœna locum habebit.

153 II. Si obligatio voti per dispensationem sublata fuerit, eo ipso cadit etiam obligatio pœnæ, licèt de ea in dispensatione nulla sit facta mentio. Ratio est: quia pœna habet ordinem ad transgressionem: sed post dispensationem voti non habet locum transgressio; ergo neque obligatio pœnæ. Secùs dicendum, si transgressio voti jam semel accidisset, v.g. Vovisti te non lusurum, & si luseris, eleemosynam daturum, &c. si lusisti semel, jam reus es tam voti, quàm pœnæ, & posteà absolutus à voto, non absolveris à pœna anteà contracta, sed solùm à pœna contrahenda imposterùm, ut benè notat Laym.*cit.c.5.n.2.*

III. Quandocumque aliquis ob ignorantiam, vel oblivionem inculpabilem rem principalem perficere omisit, non obligatur pœna, quippe quæ locum non habet, nisi ubi voluntaria transgressio est, v.g. Vovisti singulis festis audire Sacrum, tali Vigilia jejunare, &c. omittis inculpatè ignorans esse festum, vel Vigiliam eo die, aut oblitus, vel non recordatus Voti tui, &c. non teneris pœnam solvere: perinde enim est, ac si aliàs justè impeditus fuisses. Nemo quippè censetur vovisse pœnam, nisi ob culpabilem transgressionem, &, *Omnis pœna, si justa est, peccati pœna est*, ait S.August. *l.1. Retractat. c.9.* At verò, qui memor Voti sui: v.gr. non ludendi, non fornicandi, &c. etsi non recordatus pœnæ annexæ, violaret Votum suum, adhuc tenebitur pœna apposita saltem moderata, & non exorbitante. Secùs, si pœna esset exorbitans, & gravissima, v.g. ingressus Religionis, difficillima peregrinatio, si fornicatus fueris, &c. Ex communi Sanch.*l.4.moral.c.22.n.17.* Laym *cit.n.3.* Ratio est; quia Voti obligatio est instar alterius legis humanæ, at qui legem latam vovit, etsi ignoret, vel obliviscatur annexam pœnam, nihilominùs eam incurrit, eaque justè punitur, nisi pœna exorbitans sit, aut censura: ut alibi notavimus. 154

IV. Quoad pœnam solvendam ita distinguendum est. 1. Si quis duplex Votum edidit, v.g. se non blasphematurum, & blasphemaverit, eleemosynam daturum, liquidò tenetur ad solvendam pœnam toties, quoties blasphemando Votum transgressus fuerit. *Omnes*. Sanch. *cit. n. 21.* Laym. *cit.n.4.* Ratio est; quia sicut Votum principale non blasphemandi ad omne tempus semper refertur, ita & Votum accessorium de solvenda pœna ad omne tempus transgressionis referendum est. Qua ratione etiam illud Votum accipi debet. *Voveo me omnibus diebus Sabbati Missam auditurum: & si non audiero, me talem eleemosynam daturum*. 2. Qui unum tantùm votum edidit de pœna solvenda, si tale quid commiserit: consideranda est intentio voventis, quæ ordinariè etiam est perpetuo sibi interdicere talem rem sub proposita pœna, ita ut quoties transgressio fiat, toties pœna solvatur. Sin vero spectatis omnibus circumstantiis, de intentione voventis constare non possit, sed dubium maneat, an vovens intenderit solvere pœnam pro omni, an vero pro prima tantùm transgressione, probabile est, solùm pro prima vice transgressionis debere pœnam solvere. Ita Eman. Sà *V. Votum n.26.* approbante Laym. *cit.n.4.* Ratio: quia cùm de obligatione voti agitur, benignior pars amplectenda est in dubio in favorem voventis, salva verborum proprietate: atqui verba ista Voti: v.g. *si blasphemavero, voveo me aureum daturum pauperibus*, propria, & usitata acceptione intelligi possunt de prima tantùm transgressione: ergo si vovens de intentione sua dubitet, hanc benigniorem partem amplecti poterit. Verùm mihi arridet regula collecta ex *Sanch. Laym.* sæpè citatis apud Tamburinum *cit.cap.12.§.7.n.2.* Quando pœna est ex ordinariis, quæque iterari solet, intelligitur toties, quoties. Quare, si vovisti jejunare, moderatam eleemosynam dare, si ebrius, vel fornicatus fueris, obligandus es, quoties ebrius, vel fornicatus fuisti. Quando autem est ex pœnis gravioribus extraordinariis, quæque iterari non ita solent, in prima tantùm transgressione pœna urgebit, non in sequentibus: ut si vovisti peregrinari Romam, si fornicatus fueris, &c. *Ratio est*: quia non est verisimile voventis intentionem fuisse sibi imponere toties, quoties, pœnas istas insolitas: verisimile autem est, voluisse moderatas, & solitas. 155

§. III. *Votum ingrediendi Religionem*.

RESOLUTIONES.

PRima. Qui generatim, & indeterminatè vovit se aliquam Religionem ingressurum, ex communi doctrina cum *S.Th.2.2 q.88.art.3.ad.2.* tenetur moralem adhibere diligentiam, ut in aliquem Religiosorum Ordinem recipiatur adeòque repulsus ab una, debet alium Ordinem, & interdum unius Ordinis plura Monasteria, adire, & receptionem seriò petere, quamdiù spes probabilis superest, se alicubi receptum iri: dummodò exinde non oriatur magna, & improvisa difficultas. Etenim obligatio Voti, sicut & cujuslibet spontaneæ promissionis, benignè, & strictè interpretanda est, ut non extendat se ultra voventis, vel promittentis intentionem, etiam tacitam, seu probabiliter præsumptam: adeoque nec ad speciales, & improvisas difficul- 156

tates

tates se extendat, quas vovens probabilissimè excepisset, si ei in mentem venisset, vel super his interrogatus fuisset. Et hinc resolves.

157 I. Talis ita generaliter Religionem vovens, sicur potest quamlibet minùs strictam eligere; ita si in nulla moderata Religione reciperetur, non tenebitur ingredi strictissimam, v. g. Carthusianorum, etsi facilè recipiendus, si affirmet, vel ex qualitate personæ colligi posset, non fuisse ipsi mentem etiam ad tales Religiones strictas se obligare. *Sylvester, Angelus*, aliisque cit. Sanch *l.4.moral.c 16 n 49.*

158 II. Si talis in sua civitate, vel Provincia non recipiatur, non tenebitur adire Provincias extraneas cum gravi incommodo, si affirmet, vel ex qualitate personæ colligi possit, suam intentionem eò usque se non extendisse: utporè, quia inops, debilis, externæ linguæ imperitus, & maximè si fœminæ sint, quibus peregrinari incommodum, & indecorum est.

159 III. Si talis idoneus ad Clericatum non reciperetur, nisi ad statum laicalem, non tenetur ingredi, si id se non intendisse affirmet, vel ex qualitate personæ colligatur, utpotè, si nobilis, delicatus, ingenio, doctrina præditus. Vide Sanch Laym. *lib.4.tract.5 de statu Religionis c.6.n.1.*

160 IV. Qui sic Religionem absolutè vovit, si non recipiatur, nisi in Monasterio, vel Ordine, cujus disciplina collapsa est, ut nec substantialia quidem Vota observentur, non tenebitur: immo licitè non poterit ingredi, ob pericula subversionis, ut notat etiam Navarr. *c.12.nu.45.* aliique cum Sanchez, & Layman *cit.n.5.*

RESOLUTIO II.

161 QUi Religionem aliquam determinatè vovit, S. Benedicti, S. Francisci, &c. vel certum aliquod Monasterium ingredi. 1. Tenetur in primis sincero animo petere, ut recipiatur: atque etiam semel, iterùmque repulsus solùm constantiæ probandæ causa, non solvitur Voto: ac si posteà Religiosi, mutata voluntate, eum recipere parati sunt, obligatur Voto ad ingrediendum. Sanch. *cit.nu.70.* Lessius *l.2.c.41.* Laym. *cit.n.2.* Excipe: Nisi intereà notabilis mutatio facta fuerit sine fraude voventis: ut si interim disciplina collapsa, Monasterium destructum: si vovens interim desperans receptionem, bona fide aliam Religionem ingressus fuerit, sponsalia inierit, vel crimine commisso, infamis factus fuerit. 2. Qui ita certum Ordinem, vel Monasterium ingredi vovit, examinare debet intentionem suam: Quodsi enim principaliter intendit vovere Statum Religiosorum, vel Religionem absolutè, & solùm secundariò determinavit ad hunc Ordinem, vel aliud Monasterium se conferre, tenebitur, juxta dicta *Resolut. præced.* 3. Quòd si verò principaliter intendit hunc specialem Ordinem, vel locum ingredi, ob specialem affectum ad illum, adeòque Religionem non absolutè, & divisim, sed omninò copulatim cum dependentia à tali Religione, vel Monasterio promisit: tunc in eo Ordine, vel Monasterio seriò repulsus: omninò liberatur voto, juxtà communem DD. cum S. Thoma *cit. qu. 88. art.3. ad 3. Navar. Sanch. Laym. cit.* Ratio utriusque patet ex dictis suprà de materia mixti Voti divisim, vel copulatè promissa. 4. Denique non tenetur ingredi ultra suam intentionem: utpotè, si intendisset ingredi hunc Ordinem, vel tale Monasterium, quia credebat in eo observantiam esse strictam, posteà comperit esse relaxatam; aut quia credebat esse moderatam, posteà comperit esse valde rigidam: ut etiam suprà de materia voti notatum.

RESOLUTIO III.

162 QUi vovit determinatè ingredi unam Religionem laxiorem: I. Licitè, & optimè ingreditur, ac profitetur aliam strictiorem. *Omnes. Arg. c. Licèt. De Regularib.* quin, ut ibidem habetur: etiam solemniter professi unam laxiorem, licitè ingrediuntur aliam Religionem strictiorem, petita tamen, ob respectum sacræ obedientiæ, licitè non obtenta Superioris licentia. II. Professus Religionem strictiorem, in qua tamen non servatur Regula, nec spes est Reformationis, licitè ingreditur aliam minùs strictam, in qua servatur Regula, petita similiter, etsi non obtenta Superiorioris licentia: uti docent *Ludovicus Lopez,* aliisque cit. Rodriquez tom. 3. *QQ. Regularium, q.52. art.5. Sanch. Laym. cit. n.* 10. Contra verò, qui vovit ingredi, & profiteri Religionem strictiorem observantem, utique peccat ingrediendo, & profitendo laxiorem, quia minus præstat, quàm Deo voto promiserat: attamen professio valida erit, & voventem à priori voto liberat; quia nimirùm votum solemne Professionis, quo Religioni laxiori jus acquisitum est, derogat voto priori simplici, quo alteri Religioni strictiori nullum jus acquisitum fuit. Ut habetur *c. qui post. De Regula Juris in 6.* III. Similiter peccat, qui vovit se Religionem ingressurum strictiorem experiendi causa, posteà ingrediendo laxiorem sine intentione, & obligatione perseverandi, & profitendi: quia minùs iterùm præstat, quàm promisit: cùm plùs sit Novitium esse in Religione strictiore, quàm in laxa. Attamen votum ingrediendi, & experiendi Religionem strictiorem ipsemet vovens licitè commutare potest in votum ingrediendi, & experiendi Religionem laxiorem. Quemadmodùm etiam, si tempus ingrediendi Religionem strictiorem ex Voto nondum advenisset: v. g. si vovisses, absolutis studiis, ingredi Carthusiam, interim non prohiberis ingredi, & experiri Ordinem laxiorem, v. g. S. Benedicti, cum intentione vel in eo Ordine profitendi, vel prius Votum, Carthusiam ingrediendo, exequendi. Ut cum *S. Antonino*, & aliis benè docet *Sanch cit. c.16. n.18.* & 20. Quia nimirùm Votum profitendi Religionem etiam laxiorem, cùm contineat perpetuum Dei obsequium, absolutè melius est, & plùs obligat, quàm Votum solùm ingrediendi, & experiendi Ordinem quantumcumque strictiorem, quod per se solùm temporale Dei obsequium continet: juxta illud *c. scripturæ de Voto, &c. Reus fracti Voti aliquatenùs non habetur, qui temporale obsequium in perpetuam noscitur Religionis observantiam commutare.* IV. Eum, qui Religionem ingredi, & profiteri vovit, non posse suscipere Episcopatum, sed susceptum dimittere, ac Votum suum exequi debere, contra *Abbatem, Henriq. Rodriq.* & alios, communis, & vera est Sententia DD. cum *Sanch. Lessio. Laym. cit. n.15.* Ratio est: quia non est de meliori bono, ut suprà de materia Voti ostensum est. Intellige tamen: seclusa dispensatione, quam Papa concedere potest, & re ipsa concedere censetur, si conscius talis Voti, voventem assumat ad Episcopatum.

RESOLUTIO IV.

QUi absolutè Religionem vovit, intentionem suam non 163
satis exprimens, sed dubius manens, an voluerit se obligare solùm ad ingressum, & probationem, an verò etiam ad professionem, præsumendus est tantùm se voluisse obligare ad experiendum, non item ad profitendum absolutè. Uti contra Nav. & Rodriq. &c. docet communis, & secura sententia DD. cum Suar *l.4. de Voto c.8. n.7. Sanch. cit. c.16. n.86.* Quos sequitur Laym. cit. Ratio est, quia voventium Religionem, nisi aliud exprimant, ea communiter esse solet intentio, nimirùm ingrediendi, & experiendi, utrùm ipsis expediat, nec ne. Deinde Vota, & pacta secundùm jus commune & consuetum morem interpretanda sunt in dubiis: atqui jus commune disponit ingredientibus anni spatium ad experiendum; ergo &c. Denique cùm Votorum obligatio sit strictæ interpretationis, & benignæ in favorem voventis, sicut in dubio, utrùm aliquis simpliciter voverit, censetur esse liber: ita etiam in dubio, utrùm aliquis unum solùm, an verò duo voverit, nimirùm & ingressum, & professionem, censendus est liber ab altero, de cujus obligatione dubitat. Insuper hic aliqua observanda sunt. 1. Is, qui sic vovit, Religionem sincero animo ingredi, & aliquem moralem conatum adhibere, debet se accommodare moribus Religionis, cum proposito perseverandi, & profitendi, si eam sibi convenientem expertus fuerit. Quare licèt is, qui absque Voto Religionem ingressus, absque omni justa causa egreditur, peccet solùm venialiter ob levitatem animi: is tamen, qui cum tali Voto Religionem ingressus, sine omni rationabili causa egreditur, peccat mortaliter ob transgressionem voti. *Caj. Nav. alii cum Sanch. cit. c.16. nu.90. Laym.* quod si tamen bona fide ingressus, ex justa causa egrediatur, tali Voto omninò liberatur. Satis est enim semel præstitisse, quod promisit, scilicet ingredi, & experiri Religionem, an sibi conveniens sit. 2. Qui verò expressè vovit Religionem non tantùm ingredi, sed etiam profiteri, seu in ea perseverare ita astringitur Voto ad professionem, & perseverantiam (etsi Religio non usque adeò conveniens sit) ut exire spontè nequeat, & annus probationis non tam sibi, quàm Ordini serviat: adeò ut licèt ex justa causa egrediatur, si tamen spes sit, ipsum denuò receptum iri, teneatur adhuc ex Voto suo ingredi: cùm Votum absolutè conceptum impedimento temporali non extinguatur, ut si quis ob morbum esset egressus, isque morbus penitus cesset. 3. Qui absolutè, & expressè vovit, & Religionem, & continentiam; aut Castitatem vovit principaliter, & independanter à Religione; is impeditus, vel liberatus à Religione, adhuc obligatur Voto Castitatis. Qui verò Religionem vovit principaliter, & Castitatem solùm accessoriè, & dependenter à Religione, is impeditus,

vel

vel liberatus à Religione, liberatur etiam à Voto simplici Castitatis accessorio. Quia *Ruente principali ruit accessorium*. De quo nulla controversia. 4. In dubio autem, quonam modo talis voverit Castitatem cum Religione, si neque ex verbis voventis, neque ex circumstantiis conjectura capi possit, post adhibitam diligentiam, poterit vovens eligere sensum, quem vult, sibique magis faventem: nimirùm vovisse Castitatem dependenter à Religione: uti ex *Sanch. & Laym.* §. præcedenti indicatum est.

SUBSECTIO.

Voti violatio.

SUMMARIUM.

164 *Quale peccatum sit, vovere aliquid inconsideratè, sine intentione promittendi, obligãdi, vel implendi?* usq: 167

167 *Qualiter peccet vovens rem malam, impossibilem, & indifferentem?* usque ad n. 170.

170 *Quale peccatum sit transgressio, & dilatio Voti, ac de Voto emisso pænitere?* usque ad n. 173.

173 *In Confessione Votorum violatorum opus non est explicare eorum materiam.*

174 *Nisi ea aliundè præcepta, vel probibita sit.*

175 *Licèt Votum Castitatis simplex, solemne, & sacri Ordinis sint ejusdem speciei, tamen in confessione probabiliùs exprimi debet Votum solemne.*

§. I. *In ipso actu, & modo vovendi peccari potest tripliciter.*

164 PRimò. Temerè, leviter, inconsideratè, & ex repentino quoque motu, vel ob respectum humanum aliquid vovere, peccatum est, plerumque tamen veniale tantùm. *Communis DD. cum Sanch. l. 3. c. 1. n. 9.* Peccatum esse, sumitur ex illo Ecclesiastici 5. *Displicet Deo infidelis, & stulta promissio*. Votum autem ex levi metu, ac sine sufficiente deliberatione emissum censetur promissio stulta: *Accedit*, quòd sit abusus Voti, ita temerè, & sine matura consideratione vovere. Quia tamen non cedit in gravem injuriam Dei, vel cultus divini, venialem culpam per se excedere non potest.

165 *Secundò*. Vovere absque intentione promittendi, & se obligandi ad rem promissam, cessante scandalo, & gravi irreverentia Dei, probabiliùs tantùm est peccatom veniale. Ita Sanch. *cit. n.* 10. Cajet. *V. votum n.* 3. Qui rectè determinat tunc solùm esse peccatum mortale, quando Votum est solemne, ut in susceptione Ordinis sacri, ac professione Religionis: in his enim, si externe voveas, juxta intentionem Ecclesiæ, ac Religionis vovere ex justitia debes: aut etiam quando est votum simplex, fitque publicè coram aliis; quia tunc esset mendacium perniciosum, & periculosum, ratione divinæ irreverentiæ coram aliis, & gravis scandali.

166 *Tertiò* Vovere aliquid absque intentione, & voluntate illud implendi in re gravi, sine dubio est peccatum mortale, omnium DD. consensu, ob gravissimam irreverentiam, & virtualem irrisionem Dei: quasi Deus omniscius, ac corda intuens falli possit. Attamen in re levi probabiliùs est tantùm peccatum veniale, excusante parvitate materiæ; nec adeò gravem irreverentiam erga Deum inducente. Ita communis cum *Sanch. cit. nn.* 8. contra nostrum *Marcb.* & alios quosdam nimis strictos.

§. II. *Circa materiam Voti peccatur itidem tripliciter.*

167 PRimò. Vovere rem mortaliter malam, sive ex objecto, sive ex fine, vel circumstantiis, est peccatom mortale, & quidom duplex. Unum contra præceptum aliquod particulare; alterum contra virtutem Religionis: quia est gravissima irreverentia Dei, & formale sacrilegium, fidelitatem suam velle ipsi Deo obligare ad ejus offensam: at verò vovere rem solùm venialiter malam, vel ad finem venialiter tantùm malum: est tantùm peccatum veniale; similiter duplex: & contra aliquod præceptum particulare: & contra virtutem Religionis. Communis DD. *Armilla, Silvester, Sotus, Navar. Tolet* aliisque cit *Sanch. l. 4 moral. cap. 6. n. 9. Laym. tr. 4. c. 2. n. 6.* Dian. *p. 4. tr. 4. resol.* 160. Ratio est; quia cùm tale Votum sumat totam suam malitiam à re mala promissa, tale peccatum erit Votom, quale est res promissa: adeòque si hæc mortalis, mortale, si venialis, veniale.

168 *Secundò*. Vovere rem impossibilem sub ratione impossibilis apprehensam, est peccatum mortale: quia rem impossibilem Deo promittere, est verissima Dei irrisio, & gravissima irreverentia. Secùs dicendum, si illa res per errorem apprehenderetur, ut bona, & possibilis: v. g. naturale jejunium servare per totam Quadragesimam.

Tertiò. Vovere rem indifferentem, quatenùs indifferens est: v. g. vovere sibi novas vestes; aut minùs bonum: v. g. Matrimonium inire, non dare eleemosynam certo pauperi indigno, &c. est tantùm peccatum veniale: quia hic nulla notabilis intervenit irreverentia, vel injuria Dei. 169

§. III. *In executione, vel transgressione Voti simpliciter peccatur, tripliciter*, omittendo, differendo, penitendo.

PRimò. Omnis transgressio Voti (sive per commissionem sive per omissionem) in re tamen ex natura sua, vel circumstantia gravi, est peccatum mortale: in re levi (sive ea tota, sive partialis tantùm materia voti sit) est tantùm peccatum veniale. Vide *sectionem 3. n.* 89. 170

Secundò. Dilatio voti, aut ex intentione voventis ad certum tempus sub mortali obligantis, aut cum abjectione voluntatis illud implendi, aut cum periculo non implendi, vel impedimenti perpetui, absq; omni causa probata est peccatũ mortale: alias veniale tantùm. Vide eadem *sect. 3. §. 4. toto.* 171

Tertiò. Penitere efficaciter de voto emisso, cum voluntate, aut proposito illud deinceps non servandi, aut quærendi quamlibet occasionem, & causam, sive justam, sive injustam, se à voti observatione eximendi in re gravi, est peccatum mortale, *secundùm omnes*. Ratio est: quia ejusdem malitiæ est transgredi velle, & transgressio ipsa: qui autem sic efficaciter penitet, & dictæ voluntati liberè consentit, censetur habere voluntatem transgrediendi votum emissum, adeoque juxta rationem materiæ, peccare mortaliter. At verò penitere tantùm inefficaciter, cum simplici tantùm displicentia, tristitia, ac nolleitate voti emissi, sustinendo quasdam difficultates, vel anxietates in voto suo, dummodò perseveret firma voluntas semper implendi votum, peccatum non est, per se loquendo, sed lucta contra incentivum peccati, sicut enim ab initio poterat homo non vovere, ita posteà optare potest, quòd non vovisset. Adeòque propositiones istæ: *utinam non vovissem! Si non vovissem, amodò non voverem amplius, &c.* etsi magnæ imperfectiones sint, tamen stante firma voluntate implendi votum peccata non sunt, *per se loquendo*. Per accidens tamen, quatenùs talis displicentia voti redundat in ejus executionem, ut homo segniter, negligenter, & cum tædio Votum exequatur peccatum veniale: accedente verò periculo prævaricandi, erit mortale. Sic ex communi Laym. *lib. 4. tr. 4. c. 4. n. 3.* 172

§. IV. *Circa Confessionem Votorum violatorum.*

PRimò. In Confessione sufficit enumerare transgressiones Votorum, omittendo, vel committendo, neq; necesse est explicare materias votorum aliunde non præceptas, vel prohibitas. E. g. Titius vovit certo die jejunare, Missam audire, & recitare coronam B. M. Virginis, omnia omittit Cajus vovit tali die non bibere vinum, non ludere, non domo egredi recreationis gratia: at data occasione, vinum bibit, ludit, recreatum exit. Uterque satisfacit in Confessione dicendo: tria vota à me emissa semel transgressus sum. Ita cum aliis Lugo *de Pænit. disp. 16. n.* 115. Ratio est, quia omnia vota edita de rebus ex se non præceptis, vel prohibitis, sunt ejusdem speciei, consequenter etiam transgressiones ejusdem speciei erunt: ergo sufficit in Confessione exprimere numerum transgressionum mortalium, nec opus est explicare materias aliundè non præceptas, vel prohibitas. 173

Secundò. At verò, si materia votorum aliunde precepta, vel prohibita sit, utique explicanda erit: Ut si vovisti non fornicari, non blasphemare, nomquam pejerare, numquam die festo omittere Sacrum: omnia transgressus utique non sufficit dicere simpliciter *violavi tot Vota semel, toties*; sed materias explicare debes: quia non solùm contra vota tua, sed etiam contra alia præcepta Dei, vel Ecclesiæ deliquisti. At, quid si vovisti certo die jejunare, & audire Sacrum, & abstinere ab illicita venere; & omnia transgressus in Confessione dicas, *semel transgressus sum tria Vota*: & posteà interjectis aliis, addas, *semel commisi fornicationem*? Respondet Gobat *casu. 1. n. 24.* te satisfecisse: quia nihil substantiale omisisti. Sed ego addo, te etiam excessisse; quia sic reverà Confessario ingeris notitiam distincti peccati fornicationis, ultra triplicem illam transgressionem Votorum. 174

Tertiò. Quamvis autem etiam Votum Castitatis simplex & solemne Professionis, ac sacri Ordinis, essentialiter sint ejusdem speciei: attamen juxta communem, & mihi omninò veram DD. Sententiam, si Voto solemni Castitatis adstrictus, lapsus es, non sufficiet dicere: Semel transgressus sum votum Castitatis, sed (nisi Confessario notus sis) explicare debes Votum solemne: quippe cujus solius violatio propriè constituit sacrilegium carnale, non item violatio 175

Voti

Voti simplicis, ut alibi est dictum: quamvis oppositam sententiam *Sanch. Dianæ, Bassæi, Tamburini* alibi, in sua materia, ut probabilem admiserimus.

Denique ad praxim apposite monet Sanch. *c. 1. de Voto n. 31.* Quando pœnitentes moniti à Confessario, ut à peccatis certis desistant, respondent: *promitto me ampliùs hoc, aut illud non facturum, &c.* communiter non edere Votum, sed tantùm velle significare suum firmum propositum. Si quis tamen verè vellet promittere, & de novo obligare ad emendationem talis, vel talis peccati, utique verum votum edidit, cùm promissio non fiat Confessario, sed coram illo ipsi Deo, saltem promissio non fit Confessario ut homini, sed ut Judici loco Dei, adeóque adhuc principaliter ipsi Deo: & consequenter, non secuta emendatione, deberet se agere reum facti, & fracti Voti: ut etiam observat P. Gobat *ib. n. 25.* Quam quidem novam obligationem Confessarius prœditus facultate dispensandi, vel commutandi Vota, ut prudenter relaxet, definiet ex ipsa experientia, utrùm nimirum memoria Voti nuncupati retraxerit pœnitentem à recidiva, nec ne. Si enim retraxit, non relaxet, si secùs, relaxet in nomine Domini, quia Votum istud, & nova obligatio nihil ipsi proficit, nisi ad graviorem culpam.

CAPUT III.

De Votorum, & Juramentorum deobligatione.

VOta cessant obligare voventem generatim quatuor modis: *extinctione, irritatione, dispensatione, ac commutatione*, iisdemque omninò modis cessant obligare juramenta promissoria, sive absoluta, sive confirmatoria promissionis factæ Deo (non item semper factæ homini, ut infrà patebit,) & insuper speciali modo sibi proprio, cessant per remissionem, seu condonationem alterius, cui, vel in cujus commodum promissio jurata facta est, ut infrà suo loco notabimus.

SECTIO I.

Votorum, ac Juramentorum extinctio.

SUMMARIUM.

1 *Obligatio votorum, ac juramentorum extinguitur.*
2 *I. Ablatione, vel mutatione notabili ipsius materiæ: aut*
3 *II. Finis principalis Voti: aut*
4 *III. Circumstantiæ per se principaliter intentæ.*
5 *IV. Aut alterius æquivalentis ex improviso accidentis.*
6 *Talis autem mutatio, vel impedimentum occurrens debet esse quid notabile; se tenens ex parte materiæ, non voventis tantum.*
7 *Unde nullum incommodum, vel periculum, etiam mortis liberat ab obligatione voti, si id fuit prævisum.*
8 *Si tamen talis mutatio, vel impedimentum sit perpetuum, obligatio omninò extinguitur, secùs si temporale tantùm.*

ASSERTIO I.

1 *VOtorum, ac juramentorum obligatio extinguitur, seu expirat, ablatione, seu notabili mutatione materiæ, aut finis principalis, aut cujusvis circumstantiæ per se principaliter intentæ à vovente, aut alterius æquivalentis ex improviso accidentis.* Communissima Sanch. *l. 4. cap. 2. à nu. 18.* Laym. *l. 4. cap. 8. nu. 3.*

§. I. *Ablatione, vel mutatione notabili ipsius materiæ.*

2 UTpotè, si fiat ex possibili, impossibilis: ex licita, illicita: ex bona, & meliori, indifferens, minùs bona, majoris boni impeditiva: idque vel in toto, vel in parte per se divisim promissa. Ut si vovisti peregrinationem annuam, & jam senio confectus ampliùs perficere nequeas, aut si perficias, justo officio satisfacere non possis, aliudve majus bonum omittere deberes: eo ipso extinguitur, ac se ipso cessat obligatio voti, vel pro semper, vel pro interim ad tempus, prout impotentia implendi perpetua, vel temporalis tantùm fuerit. Exempla alia copiosè obvia sunt in superioribus, præsertim *Sect. 2. c. præced.* de materia mixta voti, quæ revide, & refer.

§. II. *Aut finis temporalis.*

3 CEssante enim fine principali voti, semper cessat obligatio voti (itemque juramenti) non item cessante fine secundario tantùm. *Communis DD. apud cit.* E.g. Vovit quis, vel juravit quotidie Petro pauperi eleemosynam datutum ad sublevandam ejus inopiam: interim Petrus fit dives, vel non ampliùs eget tali ope, cessat tuum votum, quia cessat finis totus voti, qui erat sublevatio ejus inopiæ. Item vovisti certam eleemosynam dare Petro pauperi: si finis principalis tantùm fuerit bonum, seu sublevatio inopiæ istius individuo pauperis, mortuo illo, obligatio voti cessat. Atverò, si finis principalis illius eleemosynæ devotæ fuerit facere opus bonum in honorem Dei, & bonum animæ tuæ, & solùm secundariò ob aliquam causam elegisti illum pauperem, Petrum potiùs, quàm alium, mortuo, vel non egente ampliùs illo paupere, debetur eleemosyna alteri pauperi: eadem ratione, sicut in legatis docent *Bartolus*, aliique Juristæ *in Legem Pater, ff. de Legatis. 3.* Abbas, alii Canonistæ *in c. Nos quidem de Testamentis n. 14.* Atque in dubio hoc posterius præsumitur de tali intentione. Exemplum habes *in Jure c. magnæ de Voto, & Voti redemptione.* Episcopus Trecensis votum fecit peregrinationis Hierosolymitanæ simul animo obtinendi libertatem suæ Ecclesiæ à comite Campaniæ ibi commorante. Ut autem mortuum illum Comitem esse perlatum fuit, nulla judicata fuit promissio. Pontifex tamen consultus votum tamquam non extinctum commutavit in alia bona opera, eò, quòd finis impetrandi auxilii à comite non videbatur solus principalis, sed etiam alius ex motivo Religionis, & cultu exhibendi locis sacris; fortè etiam per se intentus independenter ab illo auxilio impetrando: aut certè ita fecit Pontifex ad majorem conscientiæ securitatem: prout explicant DD. communiter, Suar. Sanch. Laym. *l. 4. tract. 4. c. 8. n. 2.*

§. III. *Aut cujusvis circumstantiæ per se principaliter intentæ.*

VErb. grat. Vovit fœmina peregrinationem longinquam, ut filio sanitatem impetret, mortuo interim filio, cessat obligatio voti, quia illa circumstantia per se principaliter intenta fuit à vovente. Huc refer dicta omnia de voto conditionato. Item votum factum ad tempus determinatum ratione ipsius temporis, & ad finiendam obligationem utpotè ob speciale respectum & honorem talis temporis, vel diei, elapso illo die, vel tempore, extinguitur, & omninò cessat. Secus est, si votum factum sit ad determinatum tempus, non ratione temporis, sed solùm ratione voti implendi, atque ad non ultrà differendam executionem voti. Rationem, & exempla habes abundè *c. præc. sect. 3. §. 4.* 4

§. IV. *Aut alterius æquivalentis ex improviso accidentis.*

PRoquibus omnibus esto *Regula Generalis.* Quotiescumque tanta intercedit mutatio, novumque, ac improvisum impedimentum, vel accidens supervenit, quod si ab initio fuisset, voti valorem, & obligationem impedivisset; aut rationabiliter præsumi posset voventis intentionem se ad talia non extendisse, sed sine dubio exceptutum, vel negaturum fuisse, si in mentem venisset, vel de eo interrogatus fuisset; aut denique tale quid occurrat, quod excusaret, & tolleret obligationem præcepti Ecclesiæ de tali re facienda: tunc etiam cessat, & extinguitur obligatio voti de ejusmodi re facienda. Communissima DD. Abbas *in c. 1. de Voto, Sylv. Angelus Azorius*, aliisque cit. Suar. *l. 4. de Voto c. 19.* & optimè explicans Sanch. *l. 4. c. 2. à n. 18.* & ex eo Laym. *cit. c. 8. n. 3.* Sumitur ex *L. Pluribus §. etsi placeat ff. de verb. oblig.* Ubi dicitur: *Obligatio extinguitur, si in eum casum inciderit, à quo incipere non potest.* Ratio fundamentalis est, quia in votis, alioquin strictè interpetrandis, ista conditio semper intelligi debet: *In quantum est licitum rationabile, & moraliter possibile.* E.g. Vovisti Religionem Juvenis, & posteà voti transgressor uxorem duxisti: ea mortua, in senectute tua, quando admodùm difficilis, & insolitus videbitur ingressus Religionis, & maximè si Religioni ineptus, & inutilis factus, solutus eris à voto. Ita citati omnes. Vovisti magnam eleemosynam, altare, Templum ædificare &c. posteà verò depauperatus, aut gravem jacturam passus, votum tuum impossibile moraliter evadit, ut valde difficulter exequi posses, &c. solutus eris, durante ea impossibilitate. *Omnes.* Vovisti certa jejunia, Sacra, peregrinationes annua, posteà superveniente tanta infirmitate, senectute, gravi necessario labore, quo excusareris ab obligatione præcepti Ecclesiæ de jejunio, vel Sacro audiendo, etiam excusaberis ab obligatione voti, durante tali impedimento. Vovisti jejunare singulis feriis sextis perpetuò, nihil cogitans de Natali Domini, interdùm in feriam sextam incidente; non teneris jejunare illa die occurrente festo Nativitatis, quia sic etiam promitit lex Ecclesiæ. Secus esset; si vovens de eo cogitasses, & tamen absolutè singulis feriis 5

sextis

sextis jejunare vovisses: tunc enim etiam illum diem comprehendisses tuo voto: uti contingit apud Fratres Minores: & ita in similibus aliis casibus resolvendum est. Revide etiam dicta suprà de interpretatione voti. Porro tria hic observanda sunt.

6 I. Mutationem illam, vel impedimentum occurrens debere esse quid notabile, tenens se ex parte materiæ, vel executionis voti, in ordine ad ipsam facultatem, vel vires voventis, & non tantùm in ordine ad voluntatem; manente enim ipsa re possibili moraliter, regulariter semper manet obligatio, etiamsi voluntas mutata, vel penitens totaliter ab illa avertatur, v.g. Vovisti Castitatem, vel obedientiam in Religione, posteà expertus difficultatem tuam in servanda Castitate, in obediendo, in Religionis austeritate, pœnitentia ductus voluntatem primã retractas, & si hãc difficultatem, vel austeritatē à principio expertus fuisses, utiq; non vovisses: non obstante tali difficultate, manes voto obligatus quia mutatio illa, & difficultas nova non est in ordine ad potestatem, sed tantùm in ordine ad voluntatem voventis, quæ si sufficeret ad extinguendam obligationem voti, vel alterius promissionis, nullum erit firmum votum, vel promissio, cujus obligatio, mutata voluntate voventis, vel promittentis, non facillimè eludi posset ob exiguas causas.

7 II. Nullum grave incommodum, vel periculum etiam mortis liberat ab obligatione voti, si tale incommodum, vel periculum prævisum fuit, vel ut rationabiliter subeundum prævideri potuit, ac debuit, quia tunc est virtualiter intentum. V.g. Vovit quis servire certis infirmis in nosocomio, etiamsi timeatur contagio, adveniente peste, & immineat periculum mortis, non liberatur à voto, quia tale periculum ejusmodi obsequia per se comitari solitum prævidit, vel prævidere debuit. Unde & quidam dicunt Votum Carthusianorum abstinendi à carnibus obligare etiam in periculo mortis, quia eam obligationem, & periculum prævidere possunt.

8 III. Considerandum est, an impedimentum, vel mutatio talis circa materiam, vel circumstantiam voti sit perpetuũ, vel temporale tantùm. Si enim perpetuum impedimentum fuerit, extinguitur omninò, & tollitur obligatio. Si verò temporale tantùm, vel ad tempus certum duraturum, non extinguitur omninò obligatio voti, sed tantùm suspenditur, & cessat pro eo tempore, quo durat impedimentum, quo cessante revivisicit obligatio. Expresse *c. Quo super §. Unde credimus distinguendum, de Voto &c.* v.g. Qui vovit eleemosynam, Altare, Lampadem, Peregrinationem &c, posteà in paupertatem incidit, cessat pro eo tempore obligatio voti: at redeunte meliori fortuna, redibit etiam obligatio. Quod etiã observatur in civilibus debitis. Similiter qui vovit Religionē, & posteà uxorem duxit, & mortua, brevi, conjuge, adhuc sanus, & valens, voto obligatur. Ita in similibus.

SECTIO II.

Votorum, ac Juramentorum irritatio.

SUMMARIUM.

9 Usq; ad n.12. *Votorum, ac juramentorũ irritatio triplex.*
12 *Irritatio Voti, vel Juramenti quid?*
13 *Omnia Vota Religiosorum, etiam Prælato non præjudicantia irrita esse voluere Antiqui. Sed verius,*
14 *Illa tantum Vota simplicia Religiosorum invalida sunt, quæ Superiorum præceptis præjudicant.*
15 *Non verò alia non præjudicantia.*
16 *Prælatus tamen, seu Superior, etiam localis, per se directè irritare potest ejusmodi vota,* usq; ad 18.
18 *Religiosorum scilicet sibi actu Voto obedientiæ subditorũ, non Novitiorum, aut suorum ante professionē facta &c.*
19 *Quinam dicantur* impuberes, minores, vel minorennes?
20 *Omnia Vota impuberum per se directè irritari possunt à Patre, vel Tutore.*
21 *Etiam post annos pubertatis, si pubes factus ea non confirmavit, vel ratificavit.* & 22.
23 *Illa verò solùm Vota filiorum puberum post pubertatem emissa à patre irritari possunt, quæ ei in familiæ administratione præjudicant.*
24 *Quę patria potestas irritandi Vota filiorum impuberum in defectu patris extenditur etiam 1. ad Tutorem, 2. ad Curatorem, 3. Avum, & 4. in horum defectu etiam ad matrem.*
25 *Quæ, & qualiter vota uxoris irritari possint à marito,* usque ad 28.
28 *Et è contrà vota mariti ab uxore.*
29 *Maritus non potest irritare Votum uxoris de non petendo debito: benè uxor quandoque votum tale mariti.*
30 *Quę vota servorũ, & qualiter irritari possint à Dominis?*
31 *Quilibet habens potestatem irritandi vota, eadem denuò irritare potest etiã jam post datam licentiam vovendi.*
32 *Immò; etiamsi licentiam vovendi dederit cum expressa promissione non irritandi vota promissa.*
33 *Peccet tamen, saltem venialiter talis, si licentiam taliter datam sine causa revocet.* & 34.
35 *Quæ vota semel irritata, postquam vovens liberatus est à potestate irritantis reviviscant, quæ non?*
36 *Habens potestatem irritandi Vota, quæ & qualiter etiam possit irritare Juramenta alterius sibi subjecti?*

Votorum, ac juramentorum irritatio triplex distingui potest: *Intrinseca, de jure naturali: extrinseca, de jure humano communi: extrinseca de jure personali.* Irritatio intrinseca, & de jure naturali est, quando vota, vel juramenta sunt invalida, irrita, ac nulla ob defectum conditionis alicujus, essentialiter ad votum, vel juramentum validum requisitæ. Ut, si vota, vel juramenta fierent absque debita deliberatione, & voluntatio, absque intentione obligandi, absque sufficienti materia, de quibus latè *c.1. & 2.* Tunc enim talia vota ex natura sua intrinseca, & ipso jure naturæ essent irrita, & nulla. Et universaliter, sicut jure divino naturali valida sunt omnia vota, ac juramenta cujusvis hominis adulti, ratione utentis cum debita deliberatione, intentione, & materia facta: ita jure divino naturali irrita, invalida, & nulla sunt omnia vota, & juramenta puerorum, amentium, ebriorum, aut quorumvis sine debita deliberatione, vel intentione, vel materia facta. Quoad pueros autem notanda est communis Regula DD. vota, vel juramenta ante septimum annum ætatis completum facta irrita censentur, nisi in raro casu probabilissimæ conjecturæ suadeant sufficientem rationis usum in ea tenera ætate non defuisse. At verò post septennium completum emissa, præsumuntur valida, quantum est ex parte voventis, nisi probabilia indicia ostendant, defuisse rationis discretionem: quod etiam in sponsalibus locum habet, ut notat Sanch. *l.1. de matr. disp.8. & 16.* Verùm de his nihil ampliùs dicendum. 9

Votorum, ac juramentorum irritatio extrinseca de jure communi dicitur, quando illa ipso facto sunt irrita, invalida, & nulla ob defectum conditionis, vel qualitatis solùm lege Ecclesiastica requisitæ ad valorem voti, vel juramenti, quæ alioquin ad essentiam, & valorem voti, vel juramenti, non requireretur. Neque idcircò Ecclesiastica potestas juri divino aliquid derogat, quia Deus non acceptat vota, vel juramenta, quæ ab Ecclesia ob justam causam infirmantur, vel irritantur, sicut etiam remittit obligationem votorum, vel juramentorum, in quibus Ecclesia ob justam causam dispensat, idque vi promissionis à Christo factæ Petro *Matth.16. Quodcunque solveris super terram, erit solutum & in cælis:* ut optimè ostendit Suar. *l.5.c.4.* Hac ergo ratione, jure communi Ecclesiastico irrita, & invalida sunt vota solemnia, quæ ex gravi, & injusto metu fiunt, v.g. Religionis professio ab impuberibus facta, *cap. ad nostras. De Regularib. c.1. & 2. eod. in 6. c.20.q.2.* Hodie verò post Conc. Trid. *sess.25. c.15. De Regular.* irrita est etiam professio, quæ fit ante decimum sextum ætatis annum completum, vel ante tempus annuæ probationis exactum. Similiter jure humano quosdam contractus, ita infirmari ob injuriam, vel turpitudinem contrahentis, vel ob detrimentum boni communis, ut nec accedente juramento valida fiant, jam explicatum est *cap.1. sect.2. De materia juramenti.* Neque de his ergo aliquid ampliùs dicendum. 10

Votorum, ac juramentorum irritatio extrinseca, & de jure personali est, quando illa irritantur, & annullantur, quatenùs ea cedunt in præjudicium potestatis alterius, qui dominativam, vel quasi dominativam potestatem habet in personam voventis, vel jurantis, vel in materiam voti, vel juramenti. Unde duplex est irritatio hæc. Prima *directa*, qua homo irritat vota, vel juramenta alterius hominis, quia potestatem habet in ipsam personam, vel voluntatem ipsius: Sic Prælatus, Pater, Tutor, irritat vota professi, filii impuberis, pupilli. Horum enim ipsa voluntas secundùm omnes actiones suas subjecta est alienæ voluntati. Religiosus enim propriæ voluntati spontè renunciavit, atque alterius, nimirùm Prælati voluntati spontè se subdidit per votum obedientiæ, *cap.* si Religiosus. De electionibus in 6. *cùm velle, & nolle non habeat, sed ex illius, quem vice Dei super caput suum posuit, & cujus imperio se subjecit, voluntate dependeat.* Impubes quoque secundùm Juris dispositionem, plenum suæ voluntatis dominium non habet, sed subditur per se Patri, vel ejus loco Tutori, in cujus potestate existit, & à quo infirma ejus voluntas regitur. 11

quamobrem voluntas Patris est quasi filii voluntas, *c.* 1. *&* 2. *20.q.2.* Altera est irritatio *Indirecta*, quà homo irritat votum, vel juramentum alterius, solùm quatenùs hæc versantur circa materiam sibi, suoque juri, ac potestati subjectam. Sic Prælati, Parentes, Mariti, Domini irritare possunt vota Novitiorum, filiorum, puberum, uxorum, famulorum. Hi enim non quoad ipsam personæ voluntatem, sed solùm per accidens ratione materiæ subjectæ, subjiciuntur illis, ut proindè eorum vota, & juramenta circa talem materiam facta jure rescindi possint ab illis, ut mox patebit.

ASSERTIO II.

12 **I***Rritatio Voti, vel Juramenti est ablatio obligationis ejus per potestatem alterius dominativam, vel quasi dominativam, in personam voventem, vel jurantem, aut in rem, de qua fit Votum, vel juramentum. Atque adeò quicunque habet potestatem dominativam, vel quasi dominativam in personam voventem, vel jurantem, aut in ipsam rem promissam Voto, vel Juramento, potest irritare omnia alterius Vota, vel juramenta promissoria.* Communis cum S. Thoma 2.2. *qu.* 88. *&* 89. Sanch. *lib.3.Moral.c.9.* quoad juramenta, *& l.4.Moral.c.24.* quoad vota Laym. *l.4.tr.5.c.11. & tr.4.c.7.nu.3.* & alii passim. Ratio patet ex terminis. Quia vota, & juramenta eorum, qui alteri quoad personam suam, vel saltem quoad materiam voto, vel juramento promissam, perfectè subjecti sunt, sunt velut conditionata, & tum ex natura rei, tum etiam ex dispositione juris communis hanc annexam habent conditionem: *Voveo, vel juro hoc, vel illud præstare: si superior, vel is, cujus interest, non contradixerit.* Eo proinde contradicente, irrita, invalida, & nulla erunt omnia ejusmodi Vota, ac juramenta promissoria. Quorum hæc sigillatim explicanda sunt.

§. I. *Vota Religiosorum.*

13 **E**St sanè communis sententia Antiquorum, omnia vota Religiosorum (sicut & impuberum) etiam Prælato, vel disciplinæ Regulari minimè præjudicantia, esse invalida, nullamque obligationem parere, nisi positivè ipse Prælatus, vel Pater consentiat, ac approbet: ideòque ad valorem ejusmodi votorum requiri positivum consensum superioris scientis, & non sufficere, ut Superior solùm negativè non dissentiat, non contradicat, sive sciens, sive ignorans. Ita docere videtur ipse S. Th. 2.2. 88. *a.2.ad 3.* dicens: *Nullum votum Religiosi est firmum, nisi de consensu Prælati.* Et habetur satis aperte in jure *c.Monach.20.q.4.* ubi ex S. Basilio refertur: *Monacho non licere vovere sine consensu Abbatis: si autem voverit, frangendum esse Votum.* Ratio potissima esse potest, quia ex eo, quòd Deus acceptavit votum solemne professionis in sui obsequium, verosimile videtur, ipsum Deum non ampliùs acceptare obligationes privatas Monachorum professorum, nisi ii, quibus propter Deum subjiciuntur, consentiant. Eadem ratio fieri potest de filiis impuberibus, quos Deus propter ætatis fragilitatem parentum potestati voluit esse subjectos. Verùm jam non tenetur hæc sententia communiter. Auctoritates commodè explicari possunt, & ratio plus non convincit, quàm quòd Religiosi, ac impuberes nihil possint vovere præjudicans potestati Superiorum, aut contradicente Prælato, vel Patre. Itaque ex communi, & recepta sententia pono breves resolutiones.

RESOLUTIO I.

14 **R***Eligiosorum Vota simplicia illa tantùm sunt ipso facto irrita, quæ constitutionibus Regulæ, præceptis Superiorum, & monasticæ disciplinæ repugnant, vel præjudicant: ut si Religiosus, præsertim inclusus, aut Monialis vovit longinquam peregrinationem, servitia pia extra claustrum &c.* Ratio est, quia votum debet esse de opere bono, immo meliori, quàm sit ejus oppositum: agere autem contra Regulam, justum præceptum superioris, aut disciplinam monasticam, non est bonum; ergo &c. Et licèt Superior, dispensando in Regula, talia permittere posset, adhuc tamen melius est Regulæ, ac disciplinæ Religiosæ humiliter se accommodare, quàm ad contraria, etsi alioquin bona, dispensationem impetrare? ideòque non sunt materia voti validi, ut rectè observat Suar. *l.3.c.6. de Voto n.19.*

RESOLUTIO II.

15 **O***Mnia alia Vota Religiosorum, quæ Regulæ, præcepto Superiorum, & disciplinæ Monasticæ non adversantur; ipso facto valida sunt, & licita,* juxta communem DD. cum Laym. *l.4.tr.4.c.7. n.6.* Ratio est quia habet omnia ad validum, licitumque votum requisita. Quoad validum quidem: nam quod Religiosi dicantur esse sub potestate Prælati quoad voluntatem suam, non debet intelligi, quòd omninò possint nihil validè velle, vel nolle, nisi is positivè consentiat, ut patet mille exemplis, sed quòd nihil possint velle, vel nolle, contradicente Prælato, quodque Prælatus non possit, vel firmum relinquere, vel irritum reddere ad suum placitum. Quoad licitum autem supponuntur ejusmodi vota emitti de materia honesta, & sufficiente ad votum licitum, & quidem ejusmodi vota quoad illas actiones bonas, sive in præcepto, sive in consilio positas, per se concessa Religioso, ita ut, nulla petita Prælati licentia, eas exercere licitè, & laudabiliter possit, ut sunt certæ orationes, genuflexiones, mortificationes moderatæ, statim valent, obligant, & impleri possunt, & debent, præsumpto nimirùm consensu Superioris minimè contradicturi, si nosset. Vota autem circa actiones de se bonas, ita tamen Religioso prohibitas, ut non exerceatur sine petita Superioris licentia, non difficulter concedi solita, ut extraordinaria jejunia, peregrinationes, eleemosynæ de rebus, quas Religiosus consumere posset: statim quidem valent, & obligant in actu primo, & sub conditione, *si Superior consenserit:* non tamen obligant in actu secundo, & absolutè, nisi præstito Superioris consensu, quo consensu præstito omninò convalescunt, eoque negato, omninò extinguuntur, ac velut irritata corruunt. Communis DD. cum *S.Th. Nav. Lay. cit. ll.* Ratio est, quia vota potiùs ita interpretari debent, ut valeant, quàm ut non valeant, atqui talia vota invalida essent, nisi subintelligeretur ea conditio, si Superior consenserit, vel licentiam dederit, ut patet: ergo &c. Unde Religiosus vi talis Voti tenetur licentiam petere à Superiore illud opus promissum, jejunium, peregrinationem &c. exequendi: qui enim se obligat ad finem, obligat se etiam ad media ordinaria necessaria ad illum finem: sed tale medium in proposito est licentia Prælati; ergo tenetur illam petere Religiosus, nisi jam expressam, vel tacitè præsumptam habeat. At tenebiturne etiam Prælato Votum suum aperire? tunc enim faciliùs fortè Superior licentiam concedet. Resp. Omninò consultum esse, sed non necessarium, nisi in ipso voto se ad id obligare intenderit. Non enim est extendenda obligatio voti ultra intentionem voventis. Sicut, si Religiosus homini promisisset eleemosynam dare, nonne satis erit petere licentiam dandi, sine necessitate explicandi se promisisse? ita est in proposito. Sic contra *Sotum, Azorium, Lessium,* & alios *Navar. Cajet. Sanch. Laym. cit.* eosque secutus *Tambur. l.3. Decal. c.12. n.7.*

RESOLUTIO III.

O*Mnia tamen ejusmodi Vota Religiosorum per se directè irritari possunt à Prælato, seu Superiore Generali, Provinciali, Locali,* (secundùm Suar. & alios etiam Monialium ab Abbatissa, seu Matre spirituali: nam his etiam vovent obedientiam, & certum est, posse irritare vota præjudicantia suæ disciplinæ.) *Ratio*, quia Religiosus in persona sua quoad omnes actiones perfectè subjicitur Superiori, ita ut ex communi sensu, & usu Ecclesiæ, ac interpretatione juris, omnibus ejus votis, ac promissionibus quibuscunque hæc censeatur intimè annexa conditio: *Nisi Superior contradixerit.* Immo potest talis Prælatus antecedenter, vel à principio statim irrita facere omnia vota suorum, v.g. prohibendo, ne quis quidpiam voveat, consensum negando, vel contradicendo. Si enim jam edita vota infirmare potest, multò magis edenda. Suar. *cit.c.3. n.15.* Sanch. *l.4. c.4. n.49.* Eaque omnia vera sunt, non tantùm quoad vota circa actiones liberas, vel in consilio positas, sed etiam quoad actiones positas sub præcepto Dei, Ecclesiæ, vel Regulæ. Ut contra *Cajet. & Tamb.* docet communis DD. *Sot. Navar. Suar. Sanch. Laym. cit.* Nam licèt talis materia voti, quatenùs est sub potestate Dei, Ecclesiæ, vel Regulæ, non sit sub potestate Superioris, est tamen sub potestate ejus, quatenùs est speciali obligatione voti subditi: adeòque licèt à tali materia non possit tollere obligationem, quæ est ex præcepto Dei, Ecclesiæ, vel Regulæ; potest tamen tollere illam specialem obligationem novam, qua subditus ad illam se voto astrinxit, ita ut deinceps contrafaciens non ampliùs duplici, sed simplici tantùm peccato peccet. Idemque dicendum de irritatione voti subditorum non peccandi mortaliter, vel certum peccatum devitandi. 16

Ab hac universali Regula duo excipiuntur. *Primò*: Vota ipsa essentialia, & constituentia statum regularem, 17
illique annexa: in his enim, cùm ipsum statum regula-
rem

rem constituant, quem Superior evertere non potest, sed ipse servare tenetur, Religiosus non est subjectus Prælato suo, sed tantùm summo Pontifiei pro casu raro Episcopatus assumendi, vel rarissimo matrimonii ineundi. *Secundò*: excipitur votum Religionem strictiorem ingrediendi: nam quoad hoc subditus Religiosus ex sacris Canonibus *cap. licet de Regularibus*, est sui juris, nec à Superioribus impediri potest. Hoc enim ob majorem perfectionem semper est in potestate inferioris. Quin ipsum votum solemne Religionis intelligitur cum hac conditione: *Nisi in melius commutare voluero*: cùmque talem transitum ad Religionē strictiorem, etiam nolente Superiore, jura permittant, censentur in hoc Religiosum eximere, & sui juris facere.

RESOLUTIO IV.

18 R*Eligiosorum subditorum tantùm Vota ita irritari possunt à Prælato, vel Superiore, cui nimirùm Voto obedientiæ all'n obstricti sunt*. Hinc 1. Non possunt Prælati, vel Superiores irritare vota Novitiorum tam personalia, quàm realia, sive in ipso Novitiatu, sive antè emissa. Hi enim nondum per votum obedientiæ sunt subjecti potestati dominativæ Superiorum quoad voluntatem, & actiones suas, sed absolutè sunt sui juris: quamquam alioquin vi privilegiorum, in favorabilibus, reputentur Religiosi. Potest tamen Superior eorum vota personalia irritare indirectè, vel potiùs suspendere, quatenùs eorum gubernationi, & exercitiis probationis, ad quam se Superiori spontè subjiciunt, impedimento, vel præjudicio forent: adeò ut si Novitius egrediatur, obligatio voti, utpotè non extincta, sed suspensa tantùm pro interim, redeat. Si autem profiteatur, omnia ejus vota simplicia, & personalia ipso facto commutantur in votum solemne Religiosæ professionis, qua se auctoritate, & acceptatione Ecclesiæ, devovent in perpetuum, & universale obsequium Dei, quod eminenter, quasi omnia alia servitia particulara includit: juxta communem, & certam DD. Sententiam. Navar. *c.* 1 *n.*65. *Rodriq.* noster *t.* 1. *Q. Q. R. R. q.* 25.*art.* 8.*Suar Sanch. Laym.* sæpè citati. 2. Non possunt iidem Prælati irritare vota etiam Religiosorum Professorum ante professionem, seu subjectionem emissa, quia tunc vota non fuerunt facta cum illa conditione consensus Superioris, sed personalia, ut jam est dictum, commutantur in votum professionis: realia verò, sicut alia debita, ad hæredes transeunt. Excipe. Nisi illa vota fuissent facta in ætate impuberi, seu pupillari: nam ut optimè docet Lessius *lib.* 2. *de Just. cap* 40.*dub.* 15. Si Novitius in sæculo anteà emisit vota in ea ætate, in qua Parens, Tutor, vel Curator potuisset ea irritare, eadem poterunt etiam irritari à Prælato Religionis, cùm in illorum potestatem succedat, ut Sanch. *lib.* 9. *de matrim disp.* 49. *n.* 4. notat. *Hæc Lessius.* 3. Non possunt Prælati, vel Superiores irritare Vota Religiosorum etiam in subjectione facta, eo tempore, quo jam a subjectione talis Prælati, vel Superioris exempti sunt, aut quoad personam, ut si desinat esse Superior, aut simpliciter quoad Religionem, ut si Religiosus fiat Episcopus, aut absolute dimittatur ad sæculum. Sic enim Prælatis Regularium non ampliùs subditi supponuntur: ideòque ipsi Prælati reverà non remanent Superiores respectu talium. Secus est de Patre respectu filii, qui semper manet Pater, ideoque vota filii in subjectione facta, semper posteà irritare potest, ut mox videbitur. 4. Denique Prælatus omnium Religionum universalis, auctoritate irritare potest Summus Pontifex, qui est generalissimus Prælatus omnium Religionum, sibi principaliter, & ultimatè per votum obedientiæ per Ecclesiam acceptatum subjectorum: non autem potest irritare vota aliorum fidelium, sed tantū potest ea dispensare. Ratio disparitatis patebit *sect.* 3.

§. II. *Vota Filiorum, & Clientum.*

19 F Ilii respectu Patris, Clientes verò, vel pupilli respectu Tutorum, vel Curatorum dicuntur: iique aut impubere, aut minores, vel minorennes tantùm. *Impuberes* dicuntur masculi quidem usque ad annum XIV. fœmellæ verò usque ad XII. ætatis annum completum. Ea enim ætas impubertatis utroque Jure Civili, & Ecclesiastico definita simpliciter attendenda est quoad irritationem votorum, & similia jura innumera: non obstante, quod re ipsa, ante dictam ætatem alicui pubertas, simulque judicii maturitas advenerit, vel posteà primum adventura sit, ut notant DD. Jurium, & Theologiæ, communiter. *Minores autem*, vel *Minorennes* dicuntur ab anno XIV. usque ad XXV. completum. Quibus temporibus, si Patre destituantur, Tutor datur impuberibus usque ad XIV. principaliter quidem ad personam filii tuendam, ut honestè educetur, & secundario simul ad ejusdem bona administranda. Curator verò datur Minorennibus ab anno XIV. usque ab XXV. principaliter ad bona pupilli administranda, & secundario etiam ad personam utendam. Quibus præceptis, pono breves

RESOLUTIONES.

20 P Rima: *Omnia vota impuberum per se directè irritari possunt à patre, vel ejus loco, Tutore*. Sumitur *ex capitulo n.* 30. *Numeri*, & docent communiter DD. cum. *S. Th. citato*. Ratio, quia ipso naturali gentium jure introductum est, atque jura positiva ita disposuerunt, ut impuberes in illa tenera ætate, ob rationis, judicii, & discretionis imbecillitatem, aliena patris, vel Tutoris voluntate, & auctoritate regantur: adeoque in omnibus eorum votis, juramentis, pactis, ac promissionibus quibuscumque, semper intelligatur illa conditio: si pater, vel Tutor, aut is, qui patriam in eos potestatem habet, & exercet, consentiat, aut non contradicat: si ergo pater libere hanc conditionem non ponat, jam omne votum, juramentum, pactum, vel promissio corruit. Validè ergò, & licitè pater irritat vota impuberis filii, 1. Etiamsi illa vota implenda essent primùm post annum pubertatis; ut si puer decem, vel duodecim annorum voverat jejunare, eleemosynas dare, peregrinari &c. quando grandior, vel sui juris erit, quando bona propria habebit, &c. Ratio est, quia potestas hæc irritandi fundatur in imperfectione voventis, at hæc imperfectio voventi jam adfuit, quando votum emissum fuit: ergo &c. 2. Idque etiamsi filius contradixerit irritationi, aut patrem posse irritare vota sua non crediderit: (quod pro praxi benè notandum,) quia hæc patris potestas non pendet in suo usu à filii voluntate, vel consensu. Secus est in commutatione, in qua vovens debet acceptare materiam subrogandam, ad quod omninò requiritur consensus voventis, adeòque eo invito, vel inscio fieri non potest. 3. Requiritur tamen ad validam irritationem, ut filius votum suum Patri, vel alteri irritaturo explicet. Si enim is solùm exponat propositum suum, ingrediendi Religionem v. g. tacito voto quantumvis Pater contradicat, non censebitur irritasse votum, de quo cognitionem nullam habuit, nam ignoti nulla voluntas. ac proinde vovens posteà tenebitur votum implere, nisi aliundè excusetur, juxta communem DD. apud cit. 4. Non tamen ad validam irritationem requiritur ulla causa imo neque ad licitam, nisi illa sola, ut filius voto suo se gravatum sentiat, ut ampliùs videbitur § 4.

21 Secunda: *Insuper omnia vota ab impubere in ipsa impubertate edita, non solum durante impubertate, sed etiam posteà quocumque tempore pubertatis à Patre irritari possunt, si pubes factus ea non confirmavit, vel ratificavit*. Ita contra Sotum, Angles & alios, communis sententia DD. Nav. Less. Suar. Sanch. Gobat: & alii passim. Ratio; quia in his primordialis natura, & obligatio actus inspicienda est: votum autem impuberis ob ætatis, & judicii imperfectionem ab initio dependebat à Patre, semperque hanc conditionem annexam retinet: *si pater non contradixerit*: quæ conditio tractu temporis quocumque non aufertur, nisi post pubertatem nova ratificatio accedat, qua votum præcedens quasi novo voto repetatur, & stabiliatur.

22 Ubi incidenter pro his, & similibus plurimis casibus accuratè observa, tria requiri ad veram, & obligatoriam voti, & cujusvis promissionis ratificationem. *Primum*: Ut vovens sit conscius debilitatis prioris voti, vel promissionis: *Secundum*: Ut velit de novo se obligare firmiter, perindè, ac si nunquam obligatus fuisset. *Tertium*: Ut ita dispositus, verbo, vel saltem mente votum irritum repetat, nisi hæc concurrant, manebunt præterita vota ejus prorsùs eo modo, quo anteà erant: at, his positis, novam obligationem contrahat, necesse est. Unde quamvis aliquod votum sæpissimè renovaverit, non ideò illud ratificavit, hoc enim nihil aliud est, quàm prius vinculum approbare, & non de novo suscipere. Quare, si illud infirmum, & irritabile ab initio fuit, remanebit semper tale. Similiter ex eo, quod vovens votum suum in impubertate factum, factus pubes velit vel incipiat exequi, aut sæpiùs repetat, non ideo censetur illud ratum facere, ac confirmare, quia sola voluntas exequendi, ipsa executio, aut repetitio voti, non potest præcedenti voto obligationem novam inducere. Contra verò, si quis immemor sui voti anteà facti, & infirmi, v. g. in impubertate, non ex vi prioris obligationis, sed merè de novo idipsum voveat, omnino valebit votum. Tunc enim votum recens factum suam novam obligationem independenter ab antiqua pariet. Casus singularis videri potest apud Gobat *hic casu* 6. *n.* 176. non enim vacat exscribere.

23 Tertia: *Vota filiorum puberum post pubertatem emissa, illa solùm à Patre indirectè per accidens, & ratione materiæ irritari possunt, quæ, & quatenus præjudicant liberæ Patris potestati in libera, & expedita familiæ, rerumque suarum administratione* (in quibus etiam puberes filiifamilias Patris potestati subjecti sunt) sic irritari possunt vota eorum de multis jejuniis, longis peregrinationibus, immò & orationibus prolixis, quibus familia perturbatur, necessaria obsequia negliguntur, aut filius infirmari timetur, & maximè vota dandi eleemosynam de bonis paternis, & universaliter vota realia de dispositione rerum temporalium, quandiù scilicet sub patria potestate est. Nam in eo statu filius etiam in administratione bonorum temporalium *sub Parentibus, & Tutoribus est*. Excepto, si habeat bona castrensia, vel quasi castrensia, de quibus liberè disponere potest, & vota de his facta à Parentibus, vel Tutoribus irritari nequeunt. Alia verò vota puberum, sub patria potestate, vel quasi patria manentium, quæ eidem potestati, & gubernationi paternæ non præjudicant ullo modo, ut Religionis, Castitatis, Sacrorum Ordinum, Confessionis, Communionis menstruæ &c. à parentibus irritari nequeunt. *Ratio omnium est*: quia circa illa filius, non habet disponendi, nec consequenter vovendi potestatem, in aliis autem, in quibus sui juris est, disponere, atque adeò vovere sine dependentia ab alio potest. Communis DD. cum S.Th. 2. 2. *q.* 88. *à* 8 *ad* 2. Navar. Laym. *cit. c.* 7. *n.* 13. meique citati omnes: contra *Angles* docentem: Omnia vota, saltem filiarumfamilias à Patre posse irritari: innititur c. 30. Num. *Mulier, si quidpiam voverit, & se obstrinxerit Juramento, quæ est in domo Patris sui, & in ætate adhuc puellari, si cognoverit Pater votum, & tacuerit &c. voti rea erit: si autem statim ut audierit, contradixerit Pater, Vota, & Juramenta ejus irrita erunt*. Sed respondent rectè DD. cum Glossa ibidem, textum ibi loqui tantùm de filia impubere, ut significat vox, *in ætate puellari*.

24 Quarta: *Patria hæc potestas irritandi vota filiorum impuberum in defectu Patris, ad plures extenditur*. 1. Tutor, quamdiu Tutoris officio fungitur, omnia pupilli vota in impubertate facta irritare potest, quæcumque irritare potest Pater: quippè, cujus loco succedit. 2. Curator etiam irritare potest vota minorennis concernentia bona temporalia, vel præjudicantia administrationi suæ, in his enim Patris, vel Tutoris vicem subit Curator, dum Curatoris munus obit. Unde Sanch *lib. 4. de voto c.* 30. *n.* 15. probabilissimè docet Curatorem posse etiam irritare ejusdem minorennis vota in impubertate emissa directè, & per se, quia licèt directè, & principaliter detur Curator ad administrationem bonorum temporalium, tamen secundariò etiam datur ad gubernationem personæ Clientis. 3. In defectu Patris, vel Tutoris, vel Curatoris. Avus etiam vota nepotis irritare potest, eademque omnium ratione, qua potest Pater, vel Tutor, vel Curator, & avo deficiente idem possunt ascendentes in linea recta. 4. In defectu Patris, Tutoris, Avi, ac ascendentium in sexu virili, tandem Mater irritare potest vota filii, & in ejus defectu Avia &c *secundùm omnes*. Licèt enim defuncto Patre, Mater eo ipso non acquirat hanc potestatem in filium, nisi ipsamet institueretur Tutrix, attamen in defectu & Patris, & Tutoris, ac ascendentium, ad Matrem ipso jure naturæ hæc cura spectat, ut filium loco Patris gubernet, eique loco Tutoris sit: adeòque filii vota in impubertate emissa irritare potest, saltem durante tempore impubertatis: & probabiliter etiam posteà, sicut de Curatore paulò ante dictum est & consequenter etiam aliqua vota puberis realia suæ gubernationi præjudicantia, quemadmodum. Curator, uti contrà *Sanch.* probabiliter docet Tamb. *l. 3. c. 16. §. 3. n. 23.* Eò quòd Mater in defectu aliorum, sicut in locum Tutoris tempore impubertatis, ita etiam posteà in ætate minorem in locum Curatoris ipso naturali jure succedere videatur. Denique non desunt probabiliter opinantes in defectum horum omnium, etiam maritum uxoris, Dominum servi: Magistrum discipuli, vel alium, sub cujus gubernatione impubes existit, vota in impubertate emissa irritare posse, ut videre est apud *Suar. & Sanc. cl.* Ratio est, quia Maritus, Dominus, Magister, in defectum aliorum succedere videntur uxori, servo, discipulo, in locum Parentis, Tutoris, vel Curatoris. Verùm hæc rationis praxis obiter indicasse satis est, latiùs videndæ apud citatos.

§. III. *Vota uxoris, mariti servorum.*

25 Omnia uxoris vota etiam non præjudicanda, constante Matrimonio edita, per se directè irritari posse à Marito, non minùs, quàm vota Religiosi à Prælato, vel impuberis à Patre, vel Tutore &c. docent sanè, nec improbabiliter graves DD. *Sotus, Rosell. a. Angles, Arragonius*, aliisque citans Sanch. *lib. 4. moral c. 34. n. 3.* Et probabile censent *Bonacin. Lessius*, cum Tamb. *§. 3. num.* 48. Ratio est, quòd mulier ex primæva Matrimonii institutione subdatur viro, ut capiti suo, à quo tanquam intellectu infirmior in omnibus gubernetur, ut filius impubes à Patre, adeòque propter bonum regimen domus, pacemque, ac concordiam ei plenè subdatur in omnibus votis, promissionibus, pactis, ac contractibus, ut proindè omnia ejus vota censeantur emitti sub conditione, *si vir non contradixerit*. Nam savet lex illa Num. 30. *Uxor in domo viri sui cùm se voto obstrinxerit, vel juramento: si audierit vir ejus, & tacuerit, nec contradixerit, sponsioni: reddet, quodcumque promiserat; sin autem exemplo contradixerit, non tenebitur promissionis rea*. Hæc ibi.

Excipit tamen *Sanchez* 1. votum Religionis, quando ab uxore impleri potest, conjuge invito, utpotè primo bimestri ante consummationem: item viro adulterante. 2. Vota ab uxore emissa ante Matrimonium: præjudicantia marito, solùm suspenduntur pro tempore durantis Matrimonii. 3. Vota emissa ante Matrimonium, & expressè primò post Matrimonium implenda, nullo modo spectant ad potestatem mariti, nisi fortè in impubertate emissa essent, juxta paulò superiùs dicta. 4. Vota tamen emissa durante matrimonio, & post Matrimonium primò implenda adhuc à marito irritare posse, censent Sanchez *cit. c.* 31. *num.* 17. Tamb. *num.* 49. eò quod maritus possit solvere omne vinculum, quod suscipit mulier, dum est sub ipsius potestate; atqui hoc votum etiam tale; ergo &c. Probabilis omninò doctrina, & servire potest Confessario non habenti facultatem dispensandi, vel commutandi vota, immo etiam sæpè habendi. Verum ne fœminas nimiùm subjiciendo maritis offendamus, ex communiori, ac tutiori doctrina, iterùm pono breves 26

RESOLUTIONES.

Prima: *Vota uxorum solùm per accidens indirectè, ac ratione materiæ irritari possunt à maritis, quæ, & quatenùs nimirùm ipsis in conjugii usu familiæ gubernatione, & rei familiaris administratione præjudicare possunt*: ut votum continentiæ, vel non petendi debitum, multorum jejuniorum, in periculum prolis generandæ, & educandæ, multarum orationum, peregrinationum, eleemosynarum maximè: & similium in dispendium gubernationis, & rei domesticæ. Vota autem, quæ juri maritali nullo modo præjudicant, tam personalia, quàm realia, in quorum exercitio uxor non est subjecta viro, v. g. eleemosynæ de bonis paraphernis, aut iis, quorum administratio ad ipsam uxorem pertinet; item certæ, & moderatæ Orationes, Communiones, peregrinationes, vitandi certum aliquod peccatum, vel peccati periculum &c. hujusmodi, sicut uxor absoluta libertate vovere potest: ita à marito irritari nullo modo possunt, quamvis ea vota aliquando cessant obligare uxorem, si maritus ægrè ferat, vel contradicat, non quòd contradicentis auctoritate irrita reddantur, sed quia tunc majus bonum pacis, ac amoris conjugalis impediunt. Ita communis DD. *Innocentius, Sylvester, Navar. Valentia, Azorius*, aliisque congestis Suar. *lib. 6. de Voto c.* 5. Layma. *cit. n.* 12. Ratio est, quia uxor non est subdita viro per se, & simpliciter, atque in omnibus actionibus liberis, sed solùm, & præcisè, quatenùs exigit vinculum, & jura matrimonii, ut nimirùm in vitæ societate, usu corporis, prolium educatione, familiæque administratione, mulier viro suo tanquam capiti subdita sit. Omnimoda autem illa subiectio, ac dependentia uxoris ad maritum nullo jure fundata est. Non jure naturali, vel gentium, quali impuberis voluntas subjecta est patri, vel tutori, quia mulieres longè majorem rationis discretionem obtinent, quàm impuberes: alioquin ipsæ, si conjugatæ non sint, semper Tutoribus essent subjiciendæ, quasi perpetui impuberes. Neque jure positivo, cùm nullum tale existat. Lex autem allata ex N 30 optimè intelligitur de votis, vel promissionibus uxoris juri matrimoniali præjudicantibus, utpote facta de eleemosynis, vel oblationibus, ex bonis communibus faciendis. Et licèt tale jus fuisset in veteri Lege, modo tamen unà cum aliis judicialibus abolita esset. Nec deniq; ex contractu, & vinculo matrimonii, quia hæc tantùm extendunt se ad corporis usum, & familiæ administrationem, ut suprà dictũ. 27

Secunda: Etiam uxor ita indirectè potest irritare vota mariti, quæ juri suo matrimoniali derogant, vel præjudicant ut si maritus voveret continentiam, non reddere debitum, longa jejunia, austeritates, longinquas peregrinationes, aliosve insolitos actus, quibus ille ineptus redderetur ad debitum conjugale, officia domestica, aut mutuam societatẽ notabiliter violarent. Addunt aliqui apud Tamb. *cit. n.* 54. etiam votum gestandi Habitum religiosum, verbi gratia 28

Ter-

Tertiariorum S. Francisci. Quia ob horrorem vestis, ajunt, retraheretur uxor à debito petendo. Denique omnia vota realia mariti, si cederent in detrimentum dotis, vel aliorum bonorum suorum, quorum administratio penes maritum est. Excipitur votum peregrinationis Hierosolymitanæ in subsidium Terræ sanctæ, quo casu Canones juri uxoris derogarunt, ut etiam ea invita, tale votum à marito edi possit, & servari debeat, *cap.* Quod super, &c. ex multa de voto. §. *In tanta necessitate populi Christiani, ne Terræ sanctæ subsidium impediatur.* In alia autem mariti vota nihil juri suo præjudicantia, nihil posse uxorem, omnes consentiunt. Et ratio est clara, quia vir nullo modo subjicitur uxori quoad personam, vel voluntatem suam, sed tantùm quoad materiam, si fit matrimonio præjudicans.

29 *Tertia*: Maritus quidem non potest irritare votum uxoris de non petendo debitum, etiam sine mariti licentia editum: quia conjux conjugi non obligatur ad conjugii usum petendum, sed tantùm ad reddendum petenti. Etsi tale votum aliquando cesset obligare uxorem, si maritus ægrè ferat, & discordiæ causam præberet, cùm votum non debeat esse majoris boni impeditivum, ut in simili paulò antè dictum est. At verò uxor votum mariti de nunquam petendo debitum aliquando irritare poterit, quia hoc votum potest cedere in præjudicium, & gravamen uxoris verecundæ, præ pudicitia non audentis petere, si maritus nunquam petat. Ita cum *Henriquez*, & aliis, Sanchez, *lib. 9. de matrim. disp. 7. num. 4.* Layman. *cit. cap. 7. num. 16.* Cæterum votum continentiæ ab utroque conjuge mutuo consensu editum, absolutè valet, ut mutua, vel alterius conjugis contradictione ampliùs irritari non possit. Ex communi Abbas *in c. Charissimus num. 6.* Sanchez *l. 8. disp. 37. num. 10.* Layman *cit.* Et docet D. August. relatus *cap.* Quod Deo, 33. *quæst. 5.* *Quod Deo pari consensu voveratis, perseveranter usque in finem reddere debuistis: à quo proposito si ille lapsus est, tu saltem instantissimè persevera.* Et ratio est, quia sic uterque conjux juri suo ad reddendum, vel petendum debitum per mutuum consensum in votum cessit: unde nisi legitima Superioris dispensatione restitui non possunt. Quare rectè monet Sanch. *cit. n. 14.* talem conjugem petentem debitum peccare mortaliter, non tantùm violatione voti contra Religionem, sed etiam contrà justitiam exigendo tanquam sibi debitum, cùm tamen exigendi jus ampliùs non habeat. Quòd si verò conjux ita voveat de licentia, vel consensu alterius conjugis, dicam mox infrà in extensionibus.

30 *Quarta*: Vota denique servorum similiter non per se directè irritari possunt à Dominis, sed solùm indirectè, & per accidens illa, quæ, & quatenus obligationi servitutis, & famulatus, ac juri, quo in servos habent Domini, officiunt, & præjudicant, pro tempore, quo iis subduntur. Uti sunt vota Religionis, sacri Ordinis, longæ peregrinationis, recitandi Horas Canonicas, quotidie audiendi Sacrum &c. & alia hujusmodi, quibus servus redditur minus aptus ad servitium Domini, aut semper, aut certis horis impeditur ejus famulatus, ac libertas Domini. Vota autem dandi eleemosynas de rebus Domini simpliciter nulla sunt. Secus est de aliis servorum votis ad servitium Domini nihil pertinentibus, ut servandi Castitatem, evitandi certum peccatum, frequentationes Sacramentorum, moderatę orationes, dandi eleemosynam de proprio peculio, si quod habent, & similia, à Dominis irritari nullo modo possunt, quia in his servus est sui juris, neque talia observando communiter Domini obsequiis nocent. Denique universaliter vota servorum edita sive durante servitute, sive ante servitutem, & subjectionem, sed implenda, seu implebilia post servitutem, durante quidem servitute suspensa, posteà verò sine dubio convalescunt, & servanda sunt, neque ullo modo à Dominis irritari possunt: ea enim ratione, ut scilicet primò post servitutem impleantur, servitio Dominorum nullo modo præjudicant. Idem modò mox dicemus de ipsis votis, durante servitute, à Dominis irritatis.

§. IV. *Extensiones.*

31 **P**Rima: Quicunque vota irritandi facultate præditus, utpotè Prælatus, Pater, Tutor, Maritus, Dominus, postquam subdito, filio, uxori, servo, vovendi quidpiam licentiam dedit, votumque approbavit, nihilominùs posteà ante voti executionem, mutata sententia, & revocata licentia, votum illud irritare, & rescindere validè potest. *Ratio est*, quia dando licentiam, præsenti consensu, non censetur se privasse jure suo gubernandi, præcipiendi, & prohibendi, adeòque etiam potestate irritandi vota suorum, quæ semper annexam habent conditionem: *Si superior non contradixerit.* Communissima cum Navarr. *cap. 12. numer. 6.* Suar. *l. 7. c. 4. num. 19.* Sanch. *l. 4. de voto cap. 16.* Lessius *l. 2. cap.* 39. *dub. 16.* Laym. *cit. c. 8. n. 14.* Qui rectè applicant: multo magis Successorem, Prælatum, Tutorem, Maritum, Dominum, vota subditorum, etiamsi cum licentia Antecessoris edita fuerint, pro arbitrio irritare posse, cùm enim non habeat imperium par in parem, *c. Innotuit, de electionibus*: Antecessor non potuit juri sui Successoris præjudicare. Adde ampliùs. Etiamsi unus Superior dedisset licentiam vovendi cum promissione non revocandi, adhuc potest revocare succedens Superior æqualis ob rationem modò dictam. Secus est universaliter: quando major Superior licentiam vovendi dedit, tunc enim nullus inferior Prælatus irritare poterit, ut si Generalis licentiam dedit, non potest irritare Provincialis, minùs localis: si Provincialis licentiam fecit, nihil poterit Superior localis: & sic de cæteris. Ratio nota est, quia Superiore majore consentiente, non valet contradicere Superior minor.

Secunda: Qui habet facultatem irritandi vota directè, per potestatem dominativam in ipsam personam, ac voluntatem voventis, ut Prælatus respectu Religiosi, Pater, vel Tutor respectu filii, & secundùm aliquos, maritus respectu uxoris, adhuc validè irritare potest votum alterius, etiamsi licentiam vovendi dederit cum expressa promissione non revocandi, neque irritandi vota permissa, vel quomodolibet approbata. Ex communi Suar. *cit. c. 8* Sanch. *c. 17.* Tamburin. *cit. n. 36.* quia Prælatus, vel Pater etiam per illam promissionem non se abdicavit, immo non potuit se abdicare sua potestate, quam à natura, vel jure communi habet in filium, vel Religiosum: ergo non obstante etiam illa promissione, adhuc validè irritare poterit, nisi fortè Pater dando talem licentiam filio vovendi quidpiam reale, tacitè, vel expressè rem promissam filio donasset, atque adeo à suo dominio abdicasset; tunc enim non posset ampliùs revocare licentiam, vel promissionem factam, ut benè observat Tamb. *ibid. n. 15.* Secus dicendum est de iis, qui indirectè tantùm, ac ratione materiæ possunt irritare vota aliorum. Quòd si ergo Pater filio puberi, Dominus servo, & in nostra sententia, etiam maritus uxori semel licentiam dedit vovendi quidpiam, alioquin sibi præjudicans cum promissione non revocandi, vota omnino constabunt, nec deinceps, revocata licentia, validè irritari poterunt. Ratio est, quia ideò hi possunt irritare vota suorum, quia illa vota sibi præjudicant ratione materiæ, vel obsequii debiti, atqui per promissionem non revocandi acceptam, illi omninò cedunt cum præjudicio, juri suo circa talem materiam, vel obsequium: ergo jam non poterunt ampliùs revocare, & irritare, ne validè quidem, multò minus licitè. Denique specialiter hic eximium est votum continentiæ editum ab una conjuge, etiam uxore, cum consensu approbativo alterius conjugis, & aliqua saltem virtuali voluntate renunciandi juri suo, & etiamsi expressa promissio non revocandi non adesset, tamen posteà irritare nequit, secundùm communem DD. apud cit. & habet Glossa in c. Manifestum. 33. q. 5. Vota *verò continentiæ ita alterius permissione ab altero valent offerri, ut post permissionem non valeat in irritum deduci.* Ratio est, quia quoad usum matrimonii, vir non habet majus jus in uxorem, quàm uxor in virum, quare si unus conjux jam alteri semel licentiam dedit consensu approbativo, cum aliqua voluntate cedendi juri suo, velut jam jure suo privatus, licentiam revocare nequibit. Secus esset, si daret licentiam consensu solùm permissivo, dicendo v. g. se contentum esse, nec contradicere, ut altera votum continentiæ edat, interim nolit præjudicare juri suo, tunc enim posteà non prohibetur debitum exigere, ut notat Innocentius *c. 1. de conversatione conjugatorum.* Navar. *c. 16. man. n. 31.* Coninch. Laym. *cit. nu. 15.* rectè addens, si conjux conjugi dederit facultatem vovendi castitatem absolute, & simpliciter, eo ipso censeri renunciasse juri suo ad exigendum debitum, cùm aliàs absolutè Castitas servari non possit; perindè, ac si ambo mutuo consensu castitatem vovissent, ut suprà notatum est. Addit insuper Laym. *cit. n. 15. in fine.* Si uxor dedit marito licentiam aliud quidpiam vovendi, quod juri suo præjudicet, v. g. longam peregrinationem, censendam esse juri renunciasse, ut deinde licentiam revocare non possit. Et hactenùs de valore. 32

Tertia: Quicunque vota irritandi potestate præditus absque omni causa, vel ratione necessitatis, aut utilitatis alicujus, votum alterius irritat, aut datam semel vovendi, vel voti exequendi licentiam revocat, & maximè si accessit promissio non revocandi, peccat ad minus venialiter. 1. Certum est apud omnes votum irritare, aut datam licentiam sine causa revocare, contra promissionem, non revocandi datam, & acceptatam, esse peccatum: & quidem in communiori sententia ex generè suo mortale, pro ratione scilicet materiæ. Similiter 2. simpliciter etiam datam 33

datam semel licentiam vovendi, vel votum exequendi absque omni causa revocare peccatum esse, omninò communis est Sententia; nam *Numer.* 30. de viro, qui taciturnitate sua voto uxoris consensum dederat, & postea primùm contradicit, dicitur, *portabit ipse iniquitatem ejus*. Atque esse mortale pro ratione materiæ, iterùm tenent gravissimi DD. Cajet. Navar. Arragonius, meique Sanchez. Laym. *ll. cc.* quòd nimirùm consensu, ac licentia Superioris jam semel data (& maximè cum promissione non revocandi) votum jam confirmatum erat ad cultum DEI: revocato autem consensu sine justa causa, denuò infirmatur, & velut violatur votum, & cultus Dei non sine gravi Divini Numinis irreverentia. Fateor magis piam, ac tutam esse sententiam.

34 Attamen solùm sine causa irritare simpliciter, seclusa promissione de licentia antè data non revocandi, esse culpam venialem tantùm, communiùs, & probabiliùs docent DD. Medina, Sotus, Valentia, & alii apud Layman citatum. Et ratio est, quia tunc licèt Superior, Pater, maritus &c. utatur jure suo, tamen malè utitur, vel potiùs abutitur jure suo, absque omni causa promptitudinem subditi ad exhibendum Deo cultum, & obsequium per votum, vel voti executionem sua gratuita irritatione impediendo. Ex quo inferunt hi DD. etiam subditum peccare venialiter, si absque omni justa causa rescissionem sui voti à Superiore petat. 4. Nihilominùs probabile satis judico, sine omni causa vota irritare, etiam licentiam datam revocare, nullum esse peccatum, & solùm veniale, si fiat contra promissionem non revocandi. Ita de sola irritatione, Arragonius, Sylv. Nav. Angles, Azorius, alii apud Laym. *cit. num.* 18. sed dissentientes de revocatione licentiæ, Castro-Palaus, Tambur. Et ratio omninò manet, quia Superior irritando utitur jure suo, & etiam dando licentiam vovendi simpliciter, minimè privavit se jure suo: semper enim licentia concessa intelligitur sine præjudicio juris proprii, atqui nemo peccat utendo jure suo, per se loquendo, & secluso scandalo, vel contemptu: ergo &c. Quodsi etiam promissio non revocandi facta est, erit sanè peccatum posteà revocare, ac irritare votum; at non apparet ratio malitiæ, plusquam venialis. Tota enim ratio hujus malitiæ, consistit in infidelitate, & quadam levitate, vel inconstantia, qua concessio promissa sine causa revocatur, atqui infidelitas, & inconstantia per se non excedit culpam venialem, nisi aliud quid grave accedat contra justitiam, & Religionem: accedere autem hic gravem irreverentiam divini Numinis, est sanè piorum persuasio pia, sed nulla convincens ratio: supponunt tantùm, non demonstrant Adversarii. Lex illa vetus Judicialis nihil ampliùs ad nos.

35 *Quarta*. Obligatio votorum semel irritatorum per se directè, per potestatem nimirùm dominativam in ipsam voluntatem voventis, utpotè vota Religiosi irritata à Prælato, vota impuberis irritata à Patre, vel Tutore, non reviviscit, postquam vovens à potestate irritantis liberatus est: in quo omnes consentiunt. At verò obligatio votorum irritatorum solùm per accidens, indirectè, & ratione materiæ, uti sunt vota Novitii, filii puberis, uxoris, servi irritata à Prælato, Patre, marito, Domino, manente re integra, omninò reviviscit, postquam vovens à potestate irritantis liberatus est. Ita (contra Ponormit. Cajet. Arrag. Sylvest. Navarrum, ipsumque Sanch. *cit. c.* 26. *num.* 4.) probabiliùs docent Innocentius, Rosella, Valentia, aliisque citatis Suarez *l.* 6. *de voto cap.* 1. *num.* 4. *Et cap.* 4. *num.* 17. Lessius *cit. c.* 40. *dub.* 10. *nu.* 82. Et sumitur ex *cap. Placet, De conversatione conjugatorum*: Ubi habetur: uxorem, quæ ignorante, vel invito marito Religionem professa, & ab eo revocata est, posteà marito mortuo ad Monasterium quidem compellendam non esse, quia professio irrita fuit, repugnante viro: nihilominùs à debito petendo, & secundis nuptiis arcendam. Quia nimirùm in professione Religionis, etsi aliàs irrita, tamen votum continentiæ virtualiter seorsim obligans manebat, ex speciali juris interpretatione, quod à marito non simpliciter potest revocari, sed quatenùs in ejus præjudicium cessit, ut conjugi debitum exigenti reddere teneatur, manente obligatione de cætero continendi, quæ mortuo conjuge, tota reviviscit. Eadem autem est ratio in aliis similibus casibus. Ratio verò est, quia erga illas personas, Novitios, puberes, uxorem, servos, in Prælato, Patre, marito, Domino, non est potestas irritandi vota simpliciter, sed solùm indirectè, quatenùs eæ personæ quoad certa obsequia ipsis obligatæ sunt, quare cessante hac obligatione, votum anteà impeditum omninò reviviscit. Cæterùm à fortiori certum est apud omnes, vota, quæ ejusmodi personæ ediderunt, antequam subjicerentur potestati alterius, v. gr. uxor ante nuptias, servus ante servitutem, etiamsi posteà à marito, vel Domino irritata fuerint, quatenus in eorum præjudicium cedebant, posteà verò mortuo marito, vel Domino totaliter reviviscere, dummodò voventis intentio se ad ejusmodi extenderit, & alioquin res maneat integra.

Extensio specialis ad juramenta.

REGULA.

Quicunque, & quacunque ratione habet potestatem irritandi vota alterius per se, vel per accidens, is etiam habet potestatem eadem ratione irritandi omnia alterius juramenta promissoria: non tantùm absoluta, & per se stantia, in honorem Dei, vel utilitatem hominis facta; nec solùm confirmatoria promissionis factæ ipsi Deo, quæ dicuntur *vota jurata*, sed etiam confirmatoria promissionis factæ homini, quantumvis acceptatæ, quæ dicuntur *pacta jurata*. Ita omnes in ipsa Assert. citati. Et ratio manifesta est, quia juramentum recipit naturam, & conditiones actus, cui apponitur: ideòque appositum actui irritabili, ipsum quoque irritabile redditur, ac irritato, vel quomodolibet ruente ipso actu, promissione, pacto, contractu, jam irritatur, ac ruit juramentum appositum; atqui quicumq; potest irritare per se, vel per accidens ipsa alterius vota ipsi DEO facta, consequenter à fortiori eadem ratione poterit irritare omnes alias ejus promissiones, contractus, & pacta homini facta: ergo quicunque potest irritare vota, potest etiam irritare juramenta, seu absoluta, seu addita ipsis votis, seu aliis promissionibus, pactis, sponsionibus. Intellige semper, eadem ratione proportionaliter, sicut potest irritare vota, seu sicut habet potestatem in voventem, v. g. Prælatus, Pater, Tutor potest irritare omnia prorsùs juramenta, vota, ac pacta jurata Religiosi, & impuberis per se directè, quia habent directam potestatem in voluntatem voventium, sic, ut omnes eorum promissiones DEO, non homini factas, infirmare possunt, consequenter, & juramenta addita. Item Pater, Maritus, Dominus, potest solùm indirectè, & per accidens irritare vota puberis, uxoris, servi, quatenùs cedunt in præjudicium ipsorum: hac enim sola ratione potest infirmare eorum promissiones, vel pacta, & consequenter juramenta addita. Denique universaliter: omne juramentum versans circa materiam alterius potestati, & liberæ dispositioni subjectam irritari potest ab illo alio, quemadmodùm & vota. Sic Summus Pontifex potest suo arbitrio irritare omnia juramenta edita circa beneficia Ecclesiastica instituenda, distribuenda, augenda, minuenda: quippe in quibus plenissimam potestatem noscitur habere *cap.* 2. *De præb. in* 6. Item Episcopus juramenta suorum Clericorum circa res suæ potestati subjectas; ut si Clericus juravit se vestes sacras commutaturum, loco non recessurum, nisi debita solveret, liberè scindere potest. Quia & sæcularis potestas hac ratione quoque potest irritare juramenta, v. g. cogendo aliquem ad Magistratum, non obstante juramento, ut habetur in jure, apud Laym. *cit.* in fine.

36

SECTIO III.

Votorum, ac Juramentorum Dispensatio, ac Relaxatio.

SUMMARIUM.

37 *Ad validam voti, vel juramenti dispensationem requiritur justa, & rationabilis causa, quales præcipuè sunt,* & 38
39 I. Imperfecta deliberatio *seu imperfectio actus vovendi.*
40 II. Notabilis difficultas *exequendi votum.*
41 III. Damnum spirituale, vel corporale voventis; &
42 IV. Majus bonum proventurum.
43 Usque ad n. 47. *assignantur quatuor regulæ dispensanti benè observandæ.*
47 *Esto obligatio votorum sit juris naturalis, datur tamen in Ecclesia Dei certa potestas in eis dispesandi,*
48 *Et quidem* I. Ordinaria *respectu omnium fidelium in omnibus omninò votis in* Summo Pontifice, *ut universali Pastore.*
49 *Ac pariter* Ordinaria *in Episcopis respectu suorum Diœcesanorum in omnibus votis Pontifici non reservatis.*
50 *Sicut & Prælati Regulares Exempti, ut Generales, Provinciales, Abbates, & Præpositi absoluti* ordinariam potestatem *habent dispensandi in omnibus votis Papæ non reservatis suorum subditorum;* & 51.
52 *Non item Prælati Religionum non Exemptarum, nisi id eis, vel ex consuetudine, vel Episcopi licentia commissum sit.*
53 *Cum quibus, & qualiter dispensare possint habentes potestatem delegatam?*
54 *In quibus, & qualiter in votis dispensare possint* privilegiati, *seu Confessarii Mendicantes?* & 55

56 *Vo-*

56 *Vota Papæ reservata de facto sunt quinque:* I. *Votum* Religionis. 2. Castitatis integræ, & perpetuæ. 3. Peregrinationis *ad S. Sepulchrum.* 4. Romanæ ad limina Apostolorum *Petri*, *& Pauli*, *&* 5. Compostellanæ *ad S. Jacobum.*

57 *Quorum reservatio cùm sit odiosa, strictè interpretanda est, ita ut tunc solùm hæc vota reservata censeantur.*

58 I. *Si sunt* vota propriè dicta, *hoc est*, Deo facta, *non si facta sint B. Virgini, vel Sanctis (doctrina notabilis.) Et*

59 II. *Si sint* vota perfecta, *hoc est perfectè voluntaria.* N. B. *Et*

60 III. Determinata: & 61. *Ac*

62 IV. Absoluta; *unde reservata non sunt, si sint pœnalia, vel solùm conditionata hoc est per modum pœnæ, vel sub conditione omissa.* N. B. Usque ad 67.

67 Usque ad n. 71. *circa prædicta vota Papæ reservata resolvuntur varii casus, Confessariis valdè notabiles.*

71 *Quando in prædictis votis Pontifici reservatis dispensare possit Episcopus, urgente necessitate?* usq. ad 74.

74 *Quando Episcopus dispensare possit, saltem per accidens.* I. *Votum Castitatis, vel Religionis emissum, & dispensandum ante Matrimonium.*

75 II. *Quando tale votum emissum* antè, *& dispensandum post Matrimonium?*

76 III. *Quando emissum, & dispensandum post matrimonium?* usque ad 79.

79 *In quo Privilegiati conveniant cum Episcopis quoad dispensationes votorum, & in quo differant ab iis.*

ASSERTIO III.

37 *DIspensatio voti, ac relaxatio juramenti, est ablatio, seu remissio obligationis totalis eorum, ob justam, & rationabilem causam, facta ab habente potestatem spiritualem jurisdictionis in personam voventis, vel jurantis in casu, ut alioquin vota, vel juramenta valida essent, & obligarent.* Est in re omnium brevis Assertio, sed multæ satis explicationis.

§. I. *Ob justam, & rationabilem causam.*

38 TAm ad validam, quàm ad licitam dispensationem voti, vel juramenti relaxationem requiritur justa, & rationabilis causa. *Omnes.* Ratio, & differentia dispensationis ab irritatione est; quod irritatio fiat per potestatem dominativam in personam voventis, vel jurantis, aut ipsam materiem voto, vel juramento promissam ab alio, alioquin irritans velut Dominus, ac proprio suo nomine disponit de alterius promissione, vel re ab altero promissa, tanquam de re sua, propriumque jus, ac potestatem exercet, & ideò irritatio etiam absque omni justa, ac rationabili causa facta, semper tamen valida est, immo plerumque etiam licita, ut ex probabili sententia suprà dictum. At verò dispensatio fit per potestatem spiritualem, & Ecclesiasticam gubernativam, seu jurisdictionis tantùm ab ipso DEO collatam Ministris Ecclesiæ, qua virtute clavium per modum judicii, & absolutionis tollitur obligatio voti, vel juramenti, seu vinculum illud, quo quis se DEO devinxerat per promissionem DEO factam, vel invocationem Divini Numinis confirmatam: ideòque dispensans, vel relaxans votum, vel juramentum minimè agit nomine proprio, & tanquam de re sua, sed agit nomine, & auctoritate ipsius DEI talem potestatem ad bonum regimen, & salutem animarum committentis, vi illius *quodcunque ligaveris* &c. Atqui DEUS non confert talem potestatem homini, seu Prælatis Ecclesiæ ad dissolvendas obligationes sibi factas per vota, vel juramenta, temerè, & absque omni justa, vel rationabili causa, neque enim potestas dispensandi in jure Superioris, nempè ipsius DEI, Prælato Ecclesiastico collata est in destructionem, sed in ædificationem, quatenùs nimirùm ad salutare regimen animarum, bonum commune, justa, & rationabili causa, necessarium, vel utile quandoque dignoscitur, ejusmodi vincula subinde relaxare: ergo dispensatio voti, vel relaxatio juramenti absque justa, & rationabili causa facta, non tantùm illicita; sed etiam invalida est, quippè excedens potestatem homini collatam à DEO.

Causæ legitimæ dispensandi vota.

39 PRæcipuè sunt sequentes. Imperfecta deliberatio: Notabilis difficultas exequendi: Damnum spirituale, vel corporale voventis: Majus bonum ex dispensatione proventurum. Percurro breviter singula.

I. *Imperfecta deliberatio*, seu imperfectio actus vovendi, eaque ex triplici capite. Ratione *teneræ ætatis.* Ut si quis in tenera adhuc ætate post tamen septimum annum votum emisit, præsertim ante pubertatem, meretur dispensationem etiam totalem sine commutatione aliqua adjuncta. Nam benignitas est Dei non ita rigidè acceptare votum in tenera ætate conceptum, ut nequeant Superiores remittere. Quo autem imperfectior est ætas, eò major erit causa, quia eò majus involuntarium, vel imperfectius voluntarium timetur. 2. Ratione *perturbatæ mentis.* Ut cùm quis ira, tristitia, metu oppressus imprudenter vovit, quò etiam spectat facilitas, seu levitas vovendi, præsertim in fœminis. *Ratio est*, quia in ejusmodi votis non omnino voluntariis non est magna affectio ad rem promissam, quare semper aderit periculum illa prævaricandi, ideòque consulta dispensatio, sed cum admixta commutatione. 3. Ratione *erroris, vel doli* circa accidentalia voti, vel in causa impulsive vovendi (nam error, vel dolus circa substantialia, vel causam finalem motivam de se irritat vota, vel juramenta) quia etiam ille error, vel dolus multùm minuit voluntarium, ideòque præstat periculum transgrediendi, ut dispensatio consulta sit, saltem addita aliqua commutatione, juxta *Regulam* infrà ponendam.

II. *Notabilis difficultas exequendi votum*, quæ etsi tanta non sit, ut votum irritet, tamen, secundùm Dei benignitatem debet esse causa dispensandi; idque non tantùm, si prævisa non fuit à vovente ejusmodi difficultas, verùm etiam regulariter, si prævisa fuit. Semper enim multò difficilior apparet res, dum instat executio, quam quando remotè prævidetur facienda. *O quoties dum mente, & cogitatione tantùm præliamur, in quæque magna assurgimus, in quæcunque pericula ruimus, ad quorum tamen primum occursum trepidamus, & terga etiam volentes vertimus*: inquit Thom. Tambur. *l. 3. in Decal. c. 16. §. 3. n.* 28. Cæterùm solam majorem commoditatem, vel inclinationem ad aliud opus pium, ut si quis adstrictus voto jejunii, offerat se magis promptum ad eleemosynas, vel orationes &c. meritò negamus esse causam sufficientem ad dispensationem voti, quæ semper requirit aliquod obstans ad executionem voti, quale hîc non adest, est tamen causa sufficientissima ad commutationem voti, ut sic alacriùs DEO serviatur. 40

III. *Damnum spirituale, vel corporale voventis.* Utpotè si votum, spectata qualitate personæ, ac naturæ fragilitate, ei periculum majus ruinæ adferret; è contrà dispensatio ad spiritualem ejus utilitatem, hîc præcipuè spectandam, cessura videatur. Sic rationabiliter dispensatur votum continentiæ, vel non petendi debitum in persona conjugata; (difficulter enim quis in tanta occasione se cohibet) ipsumque votum Castitatis in personis ad carnis lapsum valde pronis, ac fragilibus: ut si, sive ex fragilitate, sive ex malitia, prævideas talo votum sæpiùs à te violandum. Ex quocunq; enim capite tibi votum perniciosum, vel occasio ruinæ sit; opus est, ut pia mater Ecclesia subveniat per dispensationem. Itemque vota, in quorum executione vovens multis scrupulis divexatur, id enim damnum spirituale est, cui pium est succurrere. Ac tandem etiam vota, quorum executio est causa damni etiam temporalis tibi, tuis, vel aliis: ut de longis peregrinationibus, eleemosynis excessivis, jejuniis nimis austeris; si hæc te, vel familiam tuam notabiliter lædant, vel gravent: ipsumque votum Castitatis, si ideò continuo morbo quodam vexeris, aut illustris familia interiret &c. *Ratio est*, quia tibi, familiæque tuæ contra damna providere, ad charitatem, pietatemque spectat, ideoque justam præbet causam dispensandi, saltem cum adjuncta cõmutatione, ut etiam Romæ perpetuo observat sacra Pœnitentiaria. 41

IV. *Majus bonum proventurum.* Si nimirùm dispensatio voti cessura sit ad majorem DEI honorem, utilitatem Ecclesiæ, vel Reipublicæ. Ut cùm Religiosi assumuntur ad Episcopatum, vel Cardinalatum, dispensatis votis paupertatis, Obedientiæ ad Prælatos Regulares: si unicus hæres Regni, vel Ducatus Religionem vovisset, aut etiam major natu, si ex alterius electione turbæ timerentur: si longinquam peregrinationem vovisset aliquis, quem tamen præstaret Reipublicæ, vel familiæ præstò esse &c. Communis Doctrina, Navar. *c.* 12. *n.* 77. Suar. *lib.* 6. *de voto*, *c.* 17. Sanch. *lib.* 4. *Moral. tr.* 45. *à n.* 50. Laym. *l.* 4. *tr.* 4. *c.* 8. *n.* 5. 42

Regulæ dispensanti observandæ.

PRima. In dispensatione tria præcipuè attendenda sunt (ait *Innocent. III. c. magnæ. De voto, & voti redempt.*) Quid liceat secundùm æquitatem: Quid deceat secundùm honestatem, & quid expediat secundùm utilitatem: Unde quò majus, & dignius votum est, ut Religionis, Castitatis perpetuæ &c. eò major causa requiritur ad dispensationem validam, & interdum una sola, præsertim teneræ ætatis, vel imperfectæ deliberationis non sufficit, nisi etiam aliæ causæ concurrant, puta gravis necessitas, vel utilitas, periculum prævaricandi &c. ut monent DD. cit. Quæ 43

tamen necessariò prudentis judicio relinquuntur, & servire potuit Regula sequens.

44 *Secunda.* Ut dispensatio totalis fiat, considerata gravitate, voti, omnino causa gravis sit, ut plures de se leves, unam gravem conflent, necesse est judicio prudentis. Ego existimo, tunc esse sufficientem causam dispositionis totalis, quando tanta adest circunstantia ex parte voventis, aut materiæ, vel finis voti, ut rationabiliter dubitari possit, utrùm non votum per se cesset, aut irritum sit. Cæterùm quando adest quidem causa, sed expensis omnibus, non adeò sufficiens, dispensationi semper admiscenda est aliqua commutatio: subrogandum nimirùm aliquid operis boni, quod dispensantis judicio, gravitatem voti compensare, prudenter videatur. Rarissimè ergo Confessarii Privilegiati dispensare debebunt in toto, sed semper quasi commutando votum, aliquam obligationem imponere, saltem ad tempus ne arctissimum vinculum obligationis ad DEUM temerè annihiletur omninò.

45 *Tertia.* Quando causa dispensandi dubia est, sive in actu signato, & velut *de jure*, sitne sufficiens, necne: sive in actu exercito, vel *de facto*, v.g. an votum damnum adferat, majus bonum impediat, &c. nihilominus, si aliqua ex dispensatione speretur utilitas, & absit periculum scandali alicujus, semper in elementiorem partem inclinare poterit dispensans, uti post alios notant Sanch. & Laym. *ll.cc.* Nam benignitas DEI petit, ut in obligatione incerta facilitas sit eam remittendi. Quòd si bona fide data sit dispensatio, & deinde inveniatur fuisse sine sufficiente causa data; aut si data cum causa dubia, & deinde invenitur fuisse nulla: nihilominùs manere validam dispensationem omninò probabiliter, & suavitati regiminis Ecclesiæ conformius resolvunt cum aliis Lessius *p.2. de Just. c.40. dub.* 17. & Sanch. *c.* 44. *n.*10. Ratio, quia pertinet ad DEI benignitatem approbare, & ratum habere, quod bona fide concessum, & acceptatum fuit, licèt reverà tunc nulliter egerit dispensans.

46 *Quarta*: Quemadmodùm dispensans sine omni justa, & rationabili causa (uti & disponsationem hujusmodi, scienter petens, & acceptans) præter nullitatem actus, peccat mortaliter pro ratione materiæ, *secundùm omnes*: quia usurpatur auctoritas sibi non concessa: ita è contrario, quando adest justa causa dispensandi, Prælatus, vel quivis dispensandi facultate preditus, tenetur concedere dispensationem etiam sub gravi culpa. Quia potestas dispensandi ipsis data est ad bonum subditorum: quare eam sine causa denegantes subditis injuriam inferunt, & causa culpabilis fiunt damnorum, vel peccatorum ex negata dispensatione secutorum. Quod valde notent, & dicta hactenùs etiam aliarum obligationum dispensationibus accommodent morosi, & rigidi dispensatores.

§. II. *Ab habente potestatem, &c.*

47 Est sanè obligatio votorum Juris naturalis. Lex enim naturalis jubet, præstare fideliter Deo id, quod ei prudenter, pièque promissum est: attamen id non jubet semper, & ubique, sed solùm quando non adest justa causa eximens à præstatione: adest autem justa causa eximens, quando Papa, vel alius loco Dei, remittit id, quod Deo debebatur. Certa est in Ecclesia potestas dispensandi in votis, ac juramentis: eaque duplex. *Ordinaria*, annexa ipsi Officio, vel dignitati dispensanti: & *Delegata*, ab alio nimirùm habente potestatem Ordinariam, vel per privilegium à Summo Pontifice alicui collata. Percurramus breviter.

Summus Pontifex.

48 Ordinaria potestas dispensandi in omnibus omnium Fidelium omninò votis, seu respectu totius Ecclesię, etiam solemni Castitatis edito, non tantùm in susceptione sacri Ordinis, sed etiam in Professione Religiosa (non utique, ut Monachus eo solutus voto pergat esse Monachus, sed ut desinens esse Monachus, incipiat esse legitimus maritus) residet in Summo Pontifice Romano tanquam universali Pastore totius Gregis Dominici, ac Successore D. Petri, cui datæ sunt claves Regni cœlorum: & dictum est à Christo Matth. 16. *Quodcunque solveris super terram, erit solutum & in cœlis.* Ubi particula universalis distributiva, *Quodcumque*, comprehendit omnia vincula, quæ potest homo contrahere in ordine ad Deum. Quemadmodùm enim DEUS ad utilitatem Fidelium commisit potestatem solvendi omnia vincula culpæ, & pęnæ, ita non minùs necessarium erat pastorali regimini Animarum, ut committeret DEUS potestatem solvendi vincula votorum, ut & juramentorum, ac similium promissionum, ubi justa, & rationabilis causa id postularet. Unde vides etiam Pontificem Summum non posse validè dispensare, minùs licitè, sine justa causa. Et obiter adverte, non dispensare eum propriè in Lege divina de solvendo voto, sed in voluntario humano substrato: ob justam causam tollendo voluntatem se obligandi ad hanc materiam: qua voluntate sublata, corruit obligatio Legis divinæ, ut latiùs docetur in materia de Legibus.

Episcopi.

Hi etiam habent ordinariam potestatem dispensandi in omnibus Summo Pontifici non reservatis votis, omnium suorum subditorum Dięcesanorum. Episcopi enim succedunt Apostolis, quibus dictum est à Christo Matth. 17. *Quæcunque alligaveritis, &c.* Et *quæcunque solveritis super terram, erunt soluta & in cœlis.* Quia verò potestas Episcoporum, qui sunt Successores Apostolorum, subordinata est potestati Papæ Successoris D. Petri in Hierarchia Ecclesiastica, ideò reservatio Summi Pontificis potestatem Episcoporum in actu secundo restringere potest, & de facto restrinxit, ut non possint dispensare in iis votis, quorum dispensationem sibi Papa reservavit. Eandem potestatem dispensandi in votis habent Legati Pontificii, & Nuntii Apostolici in Provinciis suis. Archiepiscopi etiam communi Jure dispensant in votis Episcoporum, Suffraganeorum, non autem cum eorum subditis, nisi per modum appellationis conveniantur in casu, quo Episcopus dispensationem justa ex causa petitam, & concedendam denegasset. Vide Laym. & apud ipsum citatos *l.4. tr.34. c.* 8. *n.*6. *&* 7. 49

Prælati Regulares.

Prælati etiam Religiosorum Exemptorum, utpotè Generales, & Provinciales Ordinum, Abbates, & Præpositi absoluti, habent potestatem ordinariam dispensandi in omnibus votis Papę non reservatis suorum subditorum ex Jure communi positivo. Cùm enim hi omnes habeant potestatem, & jurisdictionem quasi Episcopalem in suos sibi communicatam: hinc quidquid potest Episcopus in suos subditos, potest etiam Prælatus major in suos Religiosos, ut sint illis in cura Animarum loco Episcoporum, à quorum jurisdictione Privilegio Pontificio eximuntur. Eandem ordinariam potestatem extendit Sanchez *lib. 4. Moral. cap.*49. etiam ad Superiores locales, & in eorum absentia ad Vicarios, cùm plenè vicibus Prælatorum funguntur. Sed credo, eam potestatem esse potiùs communi consuetudine delegatam, quàm Jure communi ordinariam. Prælati autem Religionum non Exemptarum id Jure communi non possunt, nisi quatenùs ex consuetudine, vel Episcopi commissione eis concessum est. 50

Videri posset hæc potestas Prælatorum Regulatium dispensandi in votis suorum Religiosorum supervacanea. Nam vota eorum ante Professionem edita commutantur in votum solemne Professionis, & vota post professionem edita per potestatem dominativam irritari valent. At certè non omnia. Nam 1. Votum Religiosi ingrediendi strictiorem Religionem à Superiore irritari nequit; potest tamen dispensari, vel commutari, cùm non sit ex reservatis Papæ, ut infrà patebit, & plurimis citatis probat Sanch. *l.4 cit. c.*41. *n.* 2. 2. Votum Religiosi à Prælato superiore approbatum, vel de ejus licentia editum, à Prælato inferiori, irritari nequit, quia irritatio pertinet ad potestatem dominativam, qua inferior Superiori præjudicare nequit: potest tamen dispensare inferior alioquin dispensandi facultate præditus, ut præ aliis optimè docet Suar. *l.6. de voto, c.* 10. *in fin.* concludens. Quia per approbationem, vel confirmationem Superioris extrahitur quidem votum à potestate dominativa inferioris, sed non à jurisdictione voluntaria. 3. Non omninò certum est, Prælatum irritare posse votum subditi anteà sua licentia emissum, vel posteà approbatum: ac certum est, posse in voto dispensare, ob rationabilem causam: licèt enim sua licentia, vel approbatione præjudicasset suæ potestati dominativæ, tamen potestati spirituali jurisdictionis à Deo collatæ præjudicare non potuit. 4. Certum est: Prælatum nullum posse irritare vota Novitiorum, cùm eorum potestati dominativæ nondum perfectè subdantur; potest tamen in eorum votis Papæ non reservatis dispensare Prælatus Religionis exemptæ, eo quòd Novitii in favorabilibus gaudeant privilegiis sui ordinis; juxta communiorem, & probabiliorem sententiam DD. Navar. *c.* 12. *num.*65. & latè probat, & defendit Sanch. *cit. l.4. mor. c.* 33. *n.*28. Vide ergo non supervacaneam esse hanc potestatem. 51

Cęterùm Prælati Religionum non exemptarum neque cum Professis suis, minùs cum Novitiis dispensare possunt, nisi vel ex consuetudine, vel Episcopi commissione id eis con- 52

concessum sit. Communis cum Navarr. *c.12.n.75.§.3.* Suar. Sanch. *l.4.c.39.* Less. Laym. *cit. c.7.n.9.* Neque ullus Prælatus etiam exemptus dispensare poterit in votis subditorum Religiosorum, postquam exempti sunt ab eorum jurisdictione: utpotè si ad Episcopatum assumpti, si Religionem aliam legitimè professi, si in perpetuum ex Ordine ejecti sunt, ut docet communis DD. apud citt. Denique Abbatissis etsi suprà concessa sit potestas irritandi vota suarum Monialium, eò quod potestatem dominativam in illas obtineant vi voti Obedientiæ, potestas tamen dispensandi, vel commutandi vota negatur omninò: quia hæc est potestas jurisdictionis spiritualis, qua de facto carent Abbatissæ, seu Prælatæ Monialium.

Delegati.

53 POtestatem delegatam dispensandi in votis habent omnes illi, quibus id ab aliis habentibus potestatem ordinariam, utpotè Papa, (quò spectamus Privilegiati) Episcopo, Prælato, committitur. Hi tamen id ulteriùs aliis committere non possunt. Quia delegatus non potest subdelegare, quando censetur electa industria personæ. Quando tamen alicui ratione Officii, & dignitatis suæ absolutè, & generaliter conceditur facultas, seu privilegium absolvendi, dispensandi, vel commutandi vota suorum, tunc talis potestas trahitur in ordinariam, eamque in casu alteri committere poterit. Secùs, si talis potestas solùm alicui committatur respectu certæ personæ in particulari; quia hoc casu non jurisdictio, sed nudum ministerium commissum censetur *c. ult. §. cæterùm de offic. Deleg.* ut cum aliis notat Laym. *cit. c.8. n.27.* Unde est & alia differentia inter Ordinarios, & Delegatos: quòd nimirùm Delegati tantùm possint dispensare alios, respectu quorum eis potestas commissa est: ipsi verò necessariò dispensantur à suis Superioribus. At verò habentes potestatem ordinariam dispensandi, ut Episcopi, & prælati Regulares, non tantùm possunt dispensari à suis Majoribus (ut Episcopus ab Archiepiscopo, Provincialis à suo Generali, &) sed etiam possunt dispensare ipsi secum, saltem indirectè, committendo potestatem suam Confessariis suis, ut secum, etiam extra Confessionem, dispensent. *Ratio est*: quia ex una parte non repugnat hanc jurisdictionem dispensandi exercere in seipsum saltem indirectè, & mediatè, (& quidni etiam immediatè?) cùm sit voluntaria, non contentiosa, neque de se Sacramentalis, ut distinctionem personarum requirat: ex altera autem parte Prælati illi habent plenam dispensandi in votis facultatem quoad hoc minimè restrictam: ergo neque à nobis est restringenda: Uti contra Suar. latè probat Sanch. *l. 8. de Matr. disp. 3. tota.*

Privilegiati.

54 PEr privilegium Confessarii approbati Ordinum Mendicantium habent potestatem dispensandi in omnibus votis, in quibus possunt dispensare Episcopi jure ordinario, quæ nimirùm Papæ non sunt reservata. Tria autem ejusmodi privilegia reperiuntur. Primum est *Innocentii VIII.* qui concessit Mendicantibus posse dispensare in omnibus votis, in quibus possunt Episcopi, exceptis votis peregrinationis ultra duas dietas, seu viginti leucas. Id ipsum absque hac restrictione concesserant *Martinus V.* & *Eugen. IV.* ut videre est in Bullario Rodriq. & compendiis privilegiorum. Secundus est *Pauli III.* qui concessit Confessariis Societatis JESU (& consequenter per communicationem omnibus Mendicantibus) posse commutare omnia vota, exceptis quinque Pontifici reservatis: quod *Gregor. XIII.* extendit ad vota etiam jurata. Tertium est *S. Pii V.* qui vivæ vocis Oraculo concessit Provincialibus Mendicantium, ut possint concedere suis Confessariis juxta Conc. Tr. approbatis facultatem dispensandi ad petendum debitum cum iis, qui ante matrimonium voverunt castitatem. Scio aliquam ejusmodi vivæ vocis Oracula sublata esse per Concil. Trid. ac etiam de illius Oraculi authentica certitudine dubitari: sed novi etiam pleraque aliundè per Bullas, & Brevia concessa esse, adeòque reipsa valorem obtinere, prout insigniter demonstratum vidi à Cardinali de Lugo *in MSS. de pœnit.* etiam quoad hunc casum nostrum. Sed quidquid sit de Oraculis, mihi persuasissimum est, idipsum adhuc posse Confessarium Regularem vi Genenerasis Privilegii Bullati dispensare in omnibus votis, in quibus possunt Episcopi: in dicto enim casu certò possunt dispensare Episcopi, etsi non ex jure communi, tamen ex consuetudine, quod nihil refert. Nam Privilegium Mendicantium, dicit, posse dispensare in votis, *in quibus possunt Episcopi* absolutè (meritò tamen intelligendo in proprietate terminorum) ex vi ordinariæ suæ jurisdictionis: atqui Episcopi, posita illa consuetudine, jam ex vi ordinariæ jurisdictionis per consuetudinem acquisitæ dispensant: consuetudo enim dat jurisdictionem ordinariam, ut præter alios benè probat Sanch. *l. 8. de matr. disp.* 12. Ergo idem per suum privilegium poterunt Regulares. Ita communior DD. & pro certo persuasum habent Dian. *p.11. tr. 8. resol. 16.* & Tamb. *l. 4. Decal. c.16. §.4. n. 54.*

55 Dictum porrò Privilegium Mendicantium dispensandi in omnibus votis, in quibus possunt Episcopi, cùm sit in materia favorabili, latè interpretandum, & extendendum est etiam ad vota Summo Pontifici reservata, quoties in eis Episcopus Jure ordinario, seu vi ordinariæ suæ Jurisdictionis dispensat: nimirùm (ut optimè explicat Sanch. *l.4. Mor. c.4. nu.7.* quoties ratione alicujus circumstantiæ mutatur, vel deficit vera ratio, ac materia voti reservati Papæ, ideòq; recidit in Jurisdictionem ordinariam Episcopi, prout latè declarabo *§. seq.* Secùs dicendum, quando servata vera ratione, ac materia voti reservati Papæ, solùm per accidens, ratione urgentis necessitatis, ac impossibilis accessus ad Pontificem, Episcopus jam non ex aliqua jurisdictione ordinaria: sed planè extraordinaria, ex sola præsumpta Pontificis voluntate dispensat, tunc enim nihil possumus Privilegiati, de quo seorsim dicam. §.4.

Ratio utriusque partis est: Quia in priori casu, vota illa reverà non manent reservata Pontifici, sed simpliciter fiunt casus Episcopales; ideòque comprehenduntur in privilegio dispensandi Mendicantium: at in posteriori casu, vota illa manent reservata simpliciter, & solùm per accidens ratione necessitatis ab Episcopo tanquam Pontificis tacitè Delegato dispensantur: ideòque in privilegio Mendicantium, nomine votorum, in quibus potest dispensare Episcopus, intelligi sanè non possunt. Adde, quòd potestas tunc dispensandi ex vi urgentis necessitatis radicatur in jurisdictione ordinaria, quam habent Episcopi, alioquin in vota fidelium sibi subditorum: at hac quoad sæculares non gaudent Regulares. Ita communis DD. Rodriq. *tom.1. Q.Q.R.R. q.63. ar.3.* Ludovic. Miranda, *in Man. Prælat. to.1. q.48. n. 4.* Suar. Sanch. Laym. *citt.* Etsi sciam contrarium docere nostrum P. Brunonem Chaissing *de privil. Regul. tr. 5. c. 5. propos. 2. citatis Cæsarubio, Lessio, Corduba, aliis*: ea sola ratione, quòd privilegium absolutè dicat: *Possunt Mendicantes, quod possunt Episcopi.* Sed non acquiesco. Quia termini intelligendi sunt in propria significatione, scilicet: *quod possunt Episcopi*, ut Episcopi sunt vi ordinariæ suæ Jurisdictionis, ut dictum est.

§. III. *Votæ Papæ reservata explicantur.*

VOta, quorum dispensatio Jure communi, vel consuetudine soli summo Pontifici reservata est, sunt de facto tantùm quinque: nimirum, Votum Religionis, approbatæ ab Ecclesia Catholica Romana: Votum Castitatis, seu Continentiæ integræ, & perpetuæ: & vota trium Peregrinationum, Hierosolymitanæ ad S. Sepulchrum, Romanæ ad limina Apostolorum Petri, & Pauli, & Compostellanæ ad D. Jacobum. Et licèt *in Jure c. ex multa, & super his de voto*, solùm expressè reservetur peregrinatio Hierosolymitana in subsidium Terræ Sanctæ, tamen consuetudo jam extendit, ut illa, & aliæ duæ Peregrinationes etiam sint reservatæ, quando ex sola devotione voventur. Uti colligitur ex *Extravagante, & si Dominici, de Pœnit. & remiss.* Ubi excommunicantur ea quinque vota commutantes absque Summi Pontificis licentia, Quamobrem etiam in generali concessione, vel Indulto dispensandi, vel commutandi omnia vota, v. g. tempore Jubilæi, vel aliàs, non intelliguntur illa quinque vota, ut eadem Extravagante prohibet Pontifex, & docet communis DD. Sylv. Suar. & plurimis citatis Sanch. *lib.4. c.40. n.6.* Ubi retractat, quod anteà docuerat *lib. 8. de matr. disp. 9. cum* Soto, Rodriq. & aliis, nimirùm in generali concessione dispensandi in omnibus votis, etiam contineri dispensationem trium illarum Peregrinationum, sed falsum: Quia quæ speciatim reservata sunt, specialem, & expressam concessionem, seu mentionem postulant, ut habetur *c. Si Episcopus, de pœnit. & remiss. in 6.* Quòd si tamen in generali concessione dispensandi in omnibus votis, solùm expressè excipiantur vota Religionis, & continentiæ, intelliguntur permissa vota trium peregrinationum, ex tacito consensu Pontificis, & communi usu DD. tale Indultum ita explicantium. Ut ex communi docent Suar. *l.6. c.25.* Sanch. modò *citt. l. 4. c.40. n.19.* Jam verò ad plenum intellectum illorum votorum, qualiter reservata, vel non reservata sint, pro te gravissimi momenti esto. 56

Re-

Resolutio, & Regula Generalis.

57 REservatio dictorum votorum, cùm odiosa sit, utpotè ordinariam potestatem restringens, omninò strictè interpretanda est, ut solummodo comprehendat illa quinqua vota, cùm sint strictè talia, utpotè: *vota propriè dicta, perfecta, determinata, absoluta quoad substantiam, & integritatem: & hoc totum extra casum urgentis necessitatis.* Adeò, ut, quandocunque in iis deficit materia, & ratio voti reservati, simpliciter reservata non sint, sed dispensari possint ordinario Jure ab Episcopo, & per Privilegium à Confessario approbato Ordinum Mendicantium, excepto tamen casu solius necessitatis juxta suprà dicta. Percurro breviter singula.

Vota propriè dicta.

58 CUm votum essentialiter sit promissio facta DEO, actusque proprius virtutis Religionis, non sunt vota propriè dicta, nec consequenter Pontifici reservata, promissiones sacræ (utique licitæ, atque ex virtute Duliæ, etiam graviter obligantes) factæ B. MARIÆ Virgini, ac Sanctis absolutè secundùm se, sine relatione ulla, vel tendentia promissionis ad ipsum Deum, etiamsi concipiantur in materia alioquin reservata; ut Religionis, Castitatis, &c. v. g. Puella devota B. Virgini, cupiens eidem præstare rem pergratam, dicit præcisè: *Sanctissima, & Purissima Virgo MARIA, promitto tibi servare perpetuam Virginitatem.* Non est statim censenda voti reservati rea, vel non rea, sed reflexè examinanda, utrùm, quando illa verba protulit, reverà tantùm cogitaverit de Beata DEI Matre, & non de DEO; si ita affirmat: aut etiamsi asserat, se quidem etiam tunc cogitasse de DEO, at non cogitasse de promissione facienda ipsi DEO, sed soli ejus Matri: ne judices esse votum propriè dictum, & consequenter, nec reservatum, sed merè actum Hyperduliæ, ideòque promissionem dispensabilem ab habente facultatem; quod in similibus valdè frequenter contingentibus, probè observandum est Confessario. Quòd si dubium sit, an tales intenderint sua promissione se obligate ipsi DEO, an solùm Beatæ Virgini v. g. Judice P. Georgio Gobat *Alphab. 1. de voto, casu 1. n. 21.* præsumendi sunt fecisse verum votum, suamque castitatem verè obtulisse ipsimet DEO: nam in dubio præsumendum est pro actus perfectione potiùs, quàm defectu: idque maximè, si verba promittentis aliquam relationem ad DEUM significent.

Vota perfecta.

59 REservata sunt tantùm illa quinque vota emissa cum perfecto voluntario, aliisque requisitis, sic, ut de eorum valore certò constet. Non ergo sunt reservata illa vota, sed ab Episcopo, vel Privilegiato dispensabilia, quotiescunque est dubium, sive juris, sive facti de valore voti emissi, v. g. ratione imperfectæ deliberationis, insufficientis intentionis, vel potestatis: an votum se ad talem casum extendat, seu hic, & nunc me obliget: etiamsi tale dubium aliàs per se voventem non liberet, sed dispensatione opus sit. Nam reservatio Papæ strictè interpretanda, ad casus certos restringenda est, ut dubia non comprehendat. Itemque vota metu injusto extorta, etsi levi, ac non cadente in constantem virum, (alioquin per se irritata, non indigerent dispensatione) non sunt reservata, juxta communiorem, & omninò probabilem Sententiam DD. Navarr. *c. 12. num. 59.* Sanch. *l. 4. c. 40. nu. 30.* Lessius *lib. 2. de just. c. 40. dub. 18.* Laym. *cit. c. 8. n. 11.* Ratio est, quia præsumendum non est Pontificem reservare voluisse tale votum, quod aliàs debet esse facilis dispensationis, tum ob imperfectionem consensus, tum in odium injustè extorquentis, saltem, ne illud sibi reservando, iniquitati favere videatur Pontifex.

Vota determinata.

60 NOn est ergo reservatum, sed dispensabile ab Episcopo, vel Privilegiato, votum alternativum, cujus altera pars non est reservata; v. g. Voveo Romam peregrinaturum, vel quinquaginta aureos in eleemosynam daturum: voveo, aut Religionem ingredi, aut certè Sacerdotem futurum, &c. *communis apud citatos.* Nam tale votum non est determinatè de re reservata, neque ad eam simpliciter obligat: quia *in alternativis debitoris est electio: & sufficit alterutrum impleri* Regul. 70. in 6. Neque refert, quòd progressu temporis altera pars non reservata impossibilis fiat, & sic vovens determinatè obligetur ad partem reservatam, quia id non provenit ex intentione voventis, sed ex eventu, per accidens, ideòq; adhuc Episcopus, vel privilegiatus dispensare potest. Secùs esset, si ipsemet vovens intentionem, & obligationem suam à principio indeterminatam ad unam partem reservatam determinasset, (ideòque velut novo voto, seu nova promissione, & animo obligandi se ad illam partem: Secùs, si simplici proposito, ac voluntate hanc partem elegisset; sic enim votum maneret in sua primæva natura (tunc enim fieret votum reservatum. Quia juxta Regul. 21. in 6. *Quod semel placuit, amplius displicere non potest.*

61 Insuper, postquam Summus Pontifex ipse votum aliquod determinatum reservatum in aliud commutavit, jam Episcopus ob justam causam in illo dispensare, vel in aliud commutare poterit. Ex communi Suar. *l. 6. de voto c. 20. n. 15.* Sanch. *l. 8. de matr. disp. 9. n. 20.* & alii. Nam hoc ipso, quod priùs votum commutatum est cum voventis consensu, quasi aliud, sive novum votum evadit, cujus materia reservata non est: ut si Pontifex votum continentiæ perpetuæ commutasset in perpetuum Jejunium. Neque reservatio prioris voti, cùm odiosa sit, debet extendi ad materiam subrogatam, absque speciali declaratione subrogantis, minùs ad ejusmodi accidentia odiosa detorquendum illud: *subrogatum sapit naturam ejus, in cujus locum subrogatur,* arg. c. Ecclesia. Vide Card. de Lugo, *lib 6. Respons. Moral. dub. 1.* Ubi inter cætera rectè monet, eum, qui petit dispensationem, vel commutationem materiæ subrogatæ voto, maximè reservato, debere explicare ipsum votum, ut dispensans, vel commutans gravitatem vinculi cognoscat, ne plùs æquo de sacra promissione temerè remittat.

Vota absoluta.

62 NOn sunt reservata vota pœnalia; & valdè probabiliter, nec quævis conditionata. *Ratio* esse debet. Quia reservatio illa odiosa strictè interpretanda solùm comprehendere censenda est vota perfectè voluntaria, emissa scilicet cum plena, & directa voluntate, atque affectu erga rem honestam voto promissam: seu quando emittuntur primariò, & directè ex amore honestatis rei promissæ ipsa vota vestientis: non verò quando emittuntur ex amore alterius boni, aut timore alicujus mali temporalis, vel spiritualis: sic enim minùs voluntaria, reservatione urgere minùs expedire videtur: atqui sola vota absoluta ita perfectè sunt voluntaria. Qui enim dicit absolutè: *Voveo Deo Castitatem* fertur directo amore, & affectu in honestatem ejus virtutis, vultque absolutè Deo gratum obsequium præstare; non ita, qui solùm conditionatè dicit: *Voveo Deo castitatem, si inebriatus fuero, si morbum evasero, &c.* ut consideranti patet: ergo sola vota absoluta reservata censeri debent. Et hinc

63 I. Vota conditionata pœnalia; v. g. si fornicatus fuero, voveo me in pœnam Romam peregrinaturum, ac Religionem ingressurum, &c. non tantùm ante, sed etiam post admissam culpam, non esse reservata, sed ab Episcopo, vel Privilegiato dispensari posse, communis ferè, & probabilissima est sententia DD. quos congerunt, & sequuntur Suar. Sanch. Laym. *ll. cc.* nimirùm: quia vota illa pœnalia non tendunt in rem promissam directa voluntate, primariò & per se ex affectu, & amore honestatis illius, sed tanquam in rem sibi pœnosam, & afflictivam, cum aliqua aversione animi, quippè quam malit potiùs non incurrere, ut sic timore, & velut *sacro horrore* illius incurrendæ vovens retrahatur à crimine.

64 II. Etiam vota quævis propriè conditionata, sub conditione de futuro (eaque accidentaria, non à natura, vel jure ipsi voto annexa) v. g. *Si morbum evasero: si uxori superstes fuero, &c. voveo Religionem ingressurum: castitatem servaturum: Romam peregrinaturum, &c.* ante impletam conditionem non esse reservata, sed dispensabilia, cùm non sint vota simpliciter, nec de facto obligantia, sed sub conditione pendente in futurum. Itidem communis, & tuta est Sententia *apud cit.*

65 III. At verò post conditionem impletam, incipere esse reservata, post alios sanè probabilius, & tutius docet Laym. *cit. n. 10.* Quia votum conditionatum, impleta conditione, perficitur, & absolvitur, sicut omnes alii contractus, & promissiones factæ sub conditione, ea eveniente, perficiuntur, omnemque obligationem pariunt, ac si sine conditione factæ fuissent: juxta *L. potior ff. Qui potiores in pignore.*

66 IV. Contrà tamen valdè probabile, & tutum existimo, ejusmodi vota etiam post impletam conditionem reservationi non subjacere. Ita post Sayrum, Ledesmam, Suar. alios, constanter Sanch. *l. 4. Mor. c. 40. n. 91.* Ratio est: tum quia

quia quævis vota conditionata non tendunt directo, plenoque affectu in honestatem rei promissæ, sed vel ex amore alterius boni, vel timore alicujus mali: ideoque minùs perfectè voluntaria. Tum quia ejusmodi vota, cùm sint cum conditione de futuro, imbibunt imperfectum consensum, utpotè dependentem à futuro eventu; atqui adventus conditionis non facit, quin reverà consensus fuerit imperfectus, nec ejus naturam mutare potest; ergo licèt ea vota quoad alios effectus transeant in absoluta, ut benè probatum est; attamen semper primævam imperfectionem retinent: atque adeò non subjacebunt reservationi, quæ restringenda, cadit solùm in vota perfectè voluntaria.

Quoad substantiam, & integritatem suam.

67 I. NOn sunt reservata illa quinque vota quoad circumstantias aliquas accidentales, à vovente voto reservato additas, v.g. vovisti peregrinari Romam *intra certum tempus peditando, mendicando, &c.* dispensare potest Episcopus, ac Privilegiatus, ut votum ditletas, equites, expensas facias: Ex communi Sanch. Laym. *cit.* ipsa enim peregrinatio Romam, quoad substantiam reservata est summo Pontifici, non autem ille modus accidentalis *tali tempore, peditando, mendicando, &c.* ideòque non dispensatur in voto reservato simpliciter, sed tantùm secundùm quid quoad modum, & circumstantiam, secundùm quam illa vota reservata non sunt. Ulteriùs, quia dictæ peregrinationes reservatæ sunt, si fiant devotionis causa, ut superiùs notatum; cessabunt ergo reservata esse, si non fierent devotionis causa, sed ob alium finem. Sed quia hæ peregrinationes raræ, ideò non inhærendum.

68 II. Reservatum est Pontifici votum Religionis *approbatæ* tantùm, (non ergo Religionis alicujus, vel instituti nondum approbati,)ab Ecclesia Romana, quoad *substantiam ipsam, & integritatem* Religiosi status. Non ergo reservata, sed dispensabilia sunt vota Religionis partialia: ut si vovisti Paupertatem tantùm, vel Obedientiam tantùm, tuo v.g. Confessario præstandam. Item vota Religionis quoad modum tantùm: ut votum sæcularis, vel Religiosi ingrediendi Religionem strictiorem, dispensatur ab Episcopo, vel Prælato Exempto respective, ut ingrediatur Religionem minùs strictam sæcularis, vel in Religione minùs stricta permaneat Religiosus, Sot. Sylvest. Navar. Rodriq. aliisque cit. Sanch. *lib. 4. Mor. c. 42.* Laym. *cit. cap. 8. n. 8.* Item, si quis vovit intra certum annum, vel ad certum tempus Religionem ingredi, dispensare potest Episcopus, ut justa ex causa differre liceat, Sanch. *c. 40. n. 76.* immo etiam cum Religioso professo voto solemni, ut ad aliam Religionem etiam laxiorem transeat, justa, & gravi ex causa dispensare posse Episcopum, vel Prælatum ejus Exemptum cum Episcopi consensu, docet Layman *cit. num. 8. in fine.*

69 III. Reservatum est summo Pontifici votum continentiæ, seu castitatis *perpetuæ* tantùm. Non ergo reservatum, sed dispensabile ab Episcopo, vel Confessario Mendicante est votum castitatis *temporalis* tantùm, sive ad certum tempus, v.g. usque ad tempus opportuni conjugii: vel tempore conjugii tantùm, cùm consensu alterius conjugis. Ex communi Sanch. *cit. & lib. 5. de Matr. disp. 9.* Similiter votum continentiæ mutuo consensu conjugum editum, at non simpliciter, sed cum limitatione, vel conditione, v.g. nisi proles mascula moriatur: quin etiam votum continentiæ perpetuæ unius conjugis editum cum alterius consensu permissivo tantùm, ita ut juri suo præjudicare non intendat: sic enim manebit obligatio reddendi debitum ex parte voventis. At verò votum continentiæ perpetuæ simpliciter editum, aut ab uno conjuge cum consensu approbativo alterius conjugis renunciantis juri suo, aut editum mutuò consensu tali ab utroque conjuge, utique manet reservatum Pontifici, cùm sit votum continentiæ perpetuæ, ac integræ, ideòque nulla parte sub dispensationem ordinariam Episcopi cadit. Ita docet communis DD. contra nostrum Rodriquez. Et verissimum judico quoad dispensationem totalem illius voti, quoad dispensationem partialem ad petendum debitum tantum, §. sequenti mentio erit.

70 IV. Reservatum est votum continentiæ, seu castitatis *integræ* tantùm. Non ergo sunt reservata, sed dispensabilia ab Episcopo, vel Privilegiato vota partialia tantùm continentiæ, & castitatis: utpotè, votum castitatis conjugalis tantùm: votum non petendi debitum conjugale: votum virginitatis solùm intendendo integritatem claustri: votum non nubendi, vel non ducendi uxorem: votum non fornicandi, vel mulierem non tangendi, & his similia: & tandem ipsum votum suscipiendi Sacri Ordinis, cui accessorium tantùm est votum castitatis; nam qui vovit sacrum Ordinem suscipere, non vovet actu, & directè castitatem, sed solùm actu, & directè vovet suscipere talem statum, cui votum castitatis tacitè annexum est. Omnia reperies apud Auct. citt. Suar. Sanch. Laym. alios. Ratio omnium est sæpiùs inculcata. Quia reservatio votorum, cùm sit odiosa, & à communi Jure, & aliàs ordinaria potestate Episcoporum exorbitans, strictæ interpretationis esse debet, adeoque reservatio votorum continentiæ, & castitatis intelligenda de continentia simpliciter dicta, id est, *perpetua, & integra*: atqui omnia enumerata vota hoc, & priori numero, non sunt continentiæ, & castitatis simpliciter *perpetuæ, & integræ*: adeòque, deficiente vera ratione, & materia voti reservati, non reservata. Adde, hactenùs quidem in dispensatione ejusmodi votorum, cùm deficiat vera materia voti reservati Pontifici, pari passu ambulant Episcopus, & Confessarius privilegiatus: at non in sequentibus ob rationem datam.

§. IV. Idque totum extra casum urgentis necessitatis.

ETiam manente vera materia, & ratione voti reservati 71
Summo Pontifici, adhuc quandoque per accidens dispensat Episcopus tanquam Delegatus Pontificis, quando nimirùm est impedimentum adeundi Summum Pontificem, & vera necessitas cogit maturare dispensationem, juxta communissimam, receptamque sententiam, & praxim. *Ratio* sumitur ex Epikia, & rationabiliter præsumpta mente Pontificis, nolle eum sibi vota reservare in quocunque casu, sed potiùs contentum esse, ut urgente gravi necessitate cum impedimento ipsum adeundi potestas dispensandi devolvatur ad Episcopum proprium, & velut recidat in ejus primævam potestatem, sicut eadem ratione in aliis Legibus Pontificiis, Censuris, &c.

Episcopus in ejusmodi casu necessitatis dispensare pote- 72
rit, etiamsi Legatus Pontificius, vel Nuncius, in Provincia sit: ut docet (contra nostrum Rodriq. *p. 2. som. cap. 100. concl. 3. & alios*) Suar. *lib. 6. de voto, c. 26. n. 10.* & Sanch. *cit. lib. 8. de matr. disp. 9. n. 25.* Laym. *cit. c. 7. n. 17.* Ratio est, quia Legatus Pontificius, etiam à Latere, ordinario Jure, vi dignitatis, & Officii sui non habet majorem dispensandi facultatem, quàm Episcopus: ideòque liberum erit voventi in tali necessitatis casu pro dispensatione voti reservati recurrere vel ad Episcopum, vel ad Legatum, ut cum Suar. & aliis docet Sanch. *lib. 8. de Matr. disp. 9. n. 25.* At, quid si Legatus specialem commissionem habeat dispensandi in votis reservatis, aliisve Legibus Pontificiis? Communior, & sine dubio probabilior, ac tutior sententia cum Sanch. *ibid. & alibi*, negat Episcopum tunc dispensare posse, sed recurrendum ad Legatum, vel alium simili potestate pollentem. *Ratio urgens est*: quia eo casu Episcopus solùm dispensare potest ratione necessitatis: at hæc ratio necessitatis cessat, si Legatus, vel alius adiri possit, qui ad id specialem commissionem habeat, ut in casu necessitatis ad illos recurri possit. Contrà tamen etiam tunc Episcopum dispensare posse non improbabiliter affirmant alii, Henriq. Avila, apud Laym. *cit. cap. 8. num. 17.* Eò quòd reservatio Papæ strictè interpretanda, ad Legatum detorquenda non sit.

Necessitas hujusmodi, ob quam Episcopus in voto Papæ 73
reservato legitimè dispensare poterit omnium consensu, debet esse verè gravis, quam nimitum Pontifex meritò præsumitur non voluisse comprehendere in reservatione sua: ejusmodi necessitas vix contingit in votis triplicis peregrinationis, frequenter verò in votis continentiæ, & Religionis in ordine ad Matrimonium, ejusve usum. Ubi notanda differentia: quòd votum continentiæ impediat & contractum, & usum Matrimonii: adeò ut eo voto adstrictus peccet, & contrahendo Matrimonium, & debito petito utendo, tametsi alteri petenti reddere teneatur. Votum verò Religionis ineundæ solùm impedit contractum matrimonii, non verò ejus usum: ita ut eo voto obstrictus peccet quidem mortaliter Matrimonium ineundo, eoque se impotentem reddendo ad executionem voti sui: at deinceps Matrimonio liberè, & licitè utitur, & petendo, ac reddendo debitum. Non enim fecit votum castitatis servandæ, sed solùm de vovenda castitate: id, quod modò, culpabiliter licèt, contracta impotentia, præstare non potest. Jam res valdè practica particulatim explicanda est.

Votum emissum, & dispensandum, ante Matrimonium.

SI solutus, vel soluta, ante contractum Matrimonium, 74
castitatem, vel Religionem vovit, nullus, nisi Pontifex Summus Jure ordinario dispensat, neque absolutè, neque ad effectum Matrimonii, *secundùm omnes*. Solus Episcopus (non Privilegiatus Mendicans) per accidens dispensat ratione urgentis necessitatis, & impossibilis re-

cursus

recursus ad Papam. Necessitas ordinaria, & sufficiens est, si ex dilatione Matrimonii usque ad responsum Pontificis ex parte voventis, seu inter contracturos urgeat periculum incontinentiæ, scandali, vel alterius mali. Si Matrimonium diuerti nequeat sine gravi sponsi, vel sponsæ, vel eorum familiæ dedecore; si sponsa deflorata, prolesve nascenda infamanda sit, &c. maximè si Titius jam morti proximus, nisi Bertam suam ducat, relinqueret filios illegitimos, vel orirentur graves discordiæ inter cognatos, & his similia, de quibus late Sanchez *lib. 2. de Matrim. disp. 40.*

Votum emissum ante, & dispensandum post Matrimonium.

75 SI quis, vel quæ voto continentiæ anteà emisso nulla obtenta dispensatione, adeòque cum gravi culpa, contraxit Matrimonium, etiamsi nondum consummaverint, multò magis, si jam consummarunt, liquidò dispensat Episcopus ad petendum debitum solùm (remanente firmo voto quoad alia; utpote ad non se polluendum, non fornicandum: servandam castitatem conjuge mortua) idque non ampliùs per accidens, sed per se potestate ordinaria per consuetudinem legitime obtenta: adeòque idem poterit per Privilegium Confessarius Mendicans, ut §. 2. ostensum est, nec aliud hic addendum.

Votum emissum, & dispensandum post Matrimonium.

76 SI quis, vel quæ post contractum Matrimonium votum castitatis emisit sine licentia alterius conjugis cedentis juri suo, jam ex dictis liquet, Jure ordinario posse dispensare Episcopum, & per consequens etiam Privilegiatum, Non enim potuit vovere absolutam, & integram castitatem in præjudicium alterius conjugis, cui reddere debitum ex justitia obligatur, vovit ergo solùm castitatem partialem, & secundùm quid, scilicet non petere debitum, quale votum reservatum non est. At verò si quis, vel quæ vovit castitatem integram cum consensu alterius conjugis approbativo, accedentis juri suo: ut cùm ambo conjuges mutuo consensu idem votum emittunt, dubium non est, Episcopum posse dispensare per accidens, ratione urgentis necessitatis ob periculum incontinentiæ imminens, antequam possit recurri ad Pontificem: probabilissimum etiam posse dispensare per se, Jure ordinario per consuetudinem quæsito, sicut si votum esset emissum ante contractum Matrimonium: eadem enim utrobique est ratio periculi incontinentiæ. Ita expressè supponit noster Rodriq. *QQ. Regul. tom. 1. quæst. 62. disp. 2.* Et cum aliis docet Tambur. *lib. 3. cap. 16. §. 4. num. 45.* contra alios ideò negantes, quòd tunc non teneantur cohabitare simul (sicut si votum ab uno ante Matrimonium contractum esset emissum) ideòque non urgeat periculum incontinentiæ, quod est radix dictæ consuetudinis. Sed

77 Resp. Facilè negando consequentia. Quia licèt illud periculum fuerit radix, tamen occasione illius inducta est absoluta consuetudo, qua in conjugatis possit ab Episcopis dispensari: & reverà semper viva conjuge, sive cohabitante, sive non, urget adhuc illud periculum. Sed numquid eo casu poterimus etiam dispensare Privilegiati? Negat disertè Rodriq. loc. cit. *Quia* inquit, *facultas impetrata tantùm fuit pro illis, qui ante Matrimonium contractum votum simplex castitatis emiserunt: non tamen pro illis, qui post contractum Matrimonium votum continentiæ fecerunt.* Hæc ille. Et verissimum est, non posse vi Privilegii illius S. Pii V. vivæ vocis Oraculo concesi: probabile tamen, & ex dictis inferri videtur, posse vi alterius privilegii dispensare in omnibus votis, in quibus possunt Episcopi potestate ordinaria. Sed ego nihil affirmare ausim: ordinaria, & tutissima via ad Episcopum recurrendum censeo.

78 Advertendum autem hic semel pro semper: quòd dispensatio hujusmodi in voto castitatis, sive ante, sive post Matrimonium; sive ab Episcopo, sive à Privilegiato concessa, non sit totalis, & absoluta, sed partialis tantùm pro usu hujus Matrimonii, quandiù durat. Cùm enim tota ratio istius facultatis dispensandi sit urgens necessitas, ipsa dispensatio concessa, non potest se ampliùs extendere, quàm ipsa necessitas postulet. Unde talis, cùm quo ad Matrimonium contrahendum, vel post contractum, ad eo utendum ab Episcopo, vel Privilegiato dispensatum est in voto continentiæ, solùm durante Matrimonio debitum petere, ac reddere potest: de reliquo remanente voto firmo, & reservato, ut intereà teneatur servare castitatem conjugalem (non fornicando, polluendo, morosè delectando in aliis, &c.) & post obitum conjugis, servare castitatem integram, etiam abstinendo ab alio conjugio: quia nec prior necessitas, nec consequenter dispensatio se eò usque extendebat. Secùs verò faciendo peccabit contra votum suum non ab alio, quàm Summo Pontifice integrè dispensabile. Lege utilissimè Card. de Lugo *respons. Moral. lib. 6. dub. 1.* Ubi latè explicat, quòd etiam, quando summus Pontifex dispensat cum illigatis voto simplici castitatis, non dispenset integrè, sed solùm in parte, nimirùm respectu copulæ conjugalis, & unius tantùm Matrimonii: indeque rectè infert votum illud, etiam post dispensationem Pontificiam, quoad reliquas partes castitatis manere reservatum.

Tandem quoad dispensationes votorum aliàs Episcopi, & Privilegiati conveniunt in hoc, quòd utrique possint vota dispensare, vel commutare, etiam extra Sacramentum confessionis, immo etiam absentibus. Quia pro neutris ullo jure, vel clausula istud exercitium ad solùm forum Sacramentale restringitur: ut videre est apud Sanch. *lib. 4. Moral c. 43. & alios passim.* Præter autem differentiam particularem in votis reservatis §. 2. in fine assertam, generaliter differunt sicuti excedentes, & excessi. Ex una parte, Episcopi possunt suam potestatem dispensandi, vel commutandi vota aliis delegare: quia in ipsis hæc potestas est ordinaria: at Mendicantes non possunt, quia Delegati sunt. Ex altera parte, Mendicantes possunt exercere sua Privilegia circa omnes Fideles ad ipsos undecumque accedentes, agunt enim nomine Pontificis. Episcopi autem, qui per suam Jurisdictionem agunt, ultra suos Diœcesanos se extendere nequeunt. ¶ *Extensionem facultatis dispensandi in votis ad juramenta, combinabo infrà Sect. 4. §. 2. Regula 3. cum facultate commutandi.* 79

SECTIO IV.

Votorum, ac Juramentorum commutatio.

SUMMARIUM.

80 *Voti commutatio est translatio obligationis ab una materia ad aliam, &c.*

81 *Eaque in opus manifestè* melius, *Deoque* gratius *licitè, & sanctè fieri potest ab ipsomet vovente.*

82 & 83. *An verò ab ipsomet vovente fieri possit in opus priori* æquale, *utrumque probabile est:*

84 *In opus autem minùs, necessariò fieri debet ab alio potestatem habente.*

85 *Quam vota commutandi potestatem habet, quisquis habet dispensandi in iis; ut Pontifex respectu omnium. Episcopi, & Prælati Exempti respectu suorum.*

86 *Ac etiam Confessarii privilegiati, seu Mendicantes.*

87 *Quæcunque autem vota, & qua ratione reservata sunt Pontifici quoad dispensationem, eadem ratione ei reservata sunt quoad commutationem.*

88 *Et è contra quacunque ratione eorum dispensatio cessat esse reservata, eadem cessabit esse reservata commutatio.*

89 Usque ad num. 94. *Qui in Jubilæo à se obtento oblitus est, vel etiam noluit petere voti sui commutationem, eam petere potest, etiam post multos annos, à quovis Confessario tunc approbato.* Doctrina Confessariis summè notanda.

94 *Qua ratione potestas dispensandi vota extenditur ad juramenta pia, & vota jurata, eadem ratione etiam extenditur ad ea commutanda.* Usque ad num. 102. *iterum doctrina multùm notabilis; quæ scilicet, & quando ita commutari possint juramenta pia?*

102 *Quæcunque vota, vel juramenta in præjudicium tertii dispensari non possunt, nec etiam ordinariè commutari possunt.* Usque ad num. 104.

104 *Excipiuntur, & resolvuntur varii casus valdè notabiles.* Usque ad num. 115.

115 Usque ad num. 121. *An, quando, & qualis requiratur causa commutandi vota, &c.*

121 Usque ad num. 126 *traditur modus, & quatuor Regulæ vota commutare volenti plurimùm observandæ.*

126 Usque ad num. 134. *recensentur exempla authentica, & casus varii.*

134 *Observationes, corollaria, & casus varii.*

ASSERTIO IV.

VOtorum commutatio, omnium sensu, est translatio obligationis à materia voti priùs facti ad aliam materiam priori subrogandam: ea in opus manifestè melius, Deoque gratius propria voventis auctoritate fieri semper potest; non item probabiliùs in æquale; certò non minus, sed requiritur potestas superior, causa rationabilis, modusque conveniens. Idemque dicendum de commutatione Juramentorum, salvo jure tertii. 80

§. I.

§. I. *Propria auctoritas.*

81 I. VOtorum commutatio in opus manifestè melius, Deoque gratius proprio voventis arbitrio, non licitè modò, verùm & sanctè semper fieri potest. Negent licèt graves DD antiqui, Innocent. Hostiens. Abb. D. Bonav. Richardus, alii: est tamen jam communis recepta, & certa sententia DD. Less. *lib. 2. cap. 40. nu.* 101. Et optimè declarans Sanch. *lib. 4 Moral. cap* 49. *n* 4 Suar. *lib. 6. de voto cap. 18. n. 4.* Laym. *cit. c.* 19. alii passim. Sumitur ex *cap. 1 de vot. & ex c 2. de jurejurand.* Ubi dicitur: *Propositum*, sive promissum, *non infringit, qui illud in melius commutat*. Ratio est: quia votum est promissio facta Deo de meliori bono: at constat, quantò melius, & præstantius est bonum, tantò Deo gratius, & acceptius esse: quamobrem qui opus Deo promissum in melius commutat, is Deo abundantiùs satisfacit. Quemadmodùm enim bonum melius continet in se semper eminenter minùs bonum, ita consequenter solutio melioris eminenter continet solutionem minoris boni: dummodò sit manifestè melius, & gratius Deo, ita ut voventi sine tergiversatione, vel dubitatione constet se votum suum in melius commutare, ut si vovisti eleemosynam certo pauperi, qui tamen nondum acceptavit, liberè potes dare alteri magis egenti. Si vovisti linteamen Ecclesiæ, liberè potes commutare in Calicem, vel aliud ornamentum pretii majoris. In dubio autem stabit possessio pro obligatione voti jam determinata ad certam materiam, quæ privata voventis auctoritate mutari non potest. Ut si vovisti jejunium, non potes arbitratu tuo commutare in Orationem, si non constet Deo tunc esse gratiorem Orationem, vel saltem manifestè æquè gratam, juxta dicenda N. III. Excipienda autem hic sunt vota reservata, & præjudicantia tertio, de quibus §. *seq.* patebit.

82 II. Verius est, commutationem voti in opus quantumvis æquale visum, non posse propria voventis auctoritate fieri. Est itidem communis, & sine dubio probabilior sententia DD. cum Suarez, Sanchez, Layman *cc. ll.* Ratio: quia non potest aliud pro alio solvi, nisi constet de creditoris, vel promissarii consensu: at non constat nobis Deum consentire, ut pro determinato voto solvatur ipsi aliud, etiamsi æquale: quin potiùs videtur velle, ut votum in determinata specie fideliter reddatur. Neque enim hic adest ratio interpretationis divinæ Voluntatis, sicut adest in commutatione voti in melius. Quòd si occurrat causa ita commutandi votum in aliud, eam cognoscere ad Superiorem pertinebit.

83 III. Certè tamen etiam probabilis est sententia opposita affirmans, quemlibet proprio arbitrio commutare posse votum suum in aliud opus manifestè æquale. Sic Major, Henriq. Rodriq. Medina, aliisque citt. Diana *par. 3. tr. 12. resol.* 48. Tambur. *lib. 3. Dec.* 16. *§. 5. n.* 14. & probabile fatetur Suar. *cit. l. 6. cap. 20. n. 4.* Ratio est: quia si materia est evidenter æqualis, non potest non esse Deo æqualiter grata, nobisque proficua, neque enim cultui Dei, neque saluti nostræ aliquid derogatur, quando aliud æquè bonum præstamus. Adde etiam homini per æquale satisfieri, si ipse invitus non sit. At Deum non esse invitum ad opus æqualiter bonum, satis ob suam benignitatem præsumere debemus, ergo & ipsi satisfiet: Est quidem opus promissum Deo, eo ipso, quo promissum est, cæteris paribus, melius non promisso: at certè vovens volens satisfacere Deo per aliud æquè gratum Deo, eam bonitatem operis promissi transfert in opus subrogatum, & sic efficit etiam formaliter æquale. Cæterùm notant Doctores hujus probabilis sententiæ opus subrogatum debere esse manifestè, & evidenter æquale operi promisso per votum: & quia hoc dignoscere plerumque difficile est, ne fallamur in subrogando, consulendum esse, ut aliquantò plus subrogetur, cùm quis propria auctoritate vult commutare votum suum. Vides jam, quàm consultius sit eo casu petere commutationem ab habente potestatem commutandi, quippè qui in hoc aliquantò liberior est, ut infrà patebit. Maneat ergo prior sententia, & probabilior, & tutior.

84 IV. Tandem certum apud omnes est, voventem propria auctoritate non posse commutare votum suum in opus minùs bonum quomodocunque: sed id necessariò deberi fieri auctoritate Superioris Ecclesiastica ordinaria, vel delegata. Quia quemadmodùm omne votum contrahit vinculum spiritualis obligationis ad Deum, ita omnis voti solutio spectat ad potestatem spiritualem jurisdictionis, sive ea solutio fiat per dispensationem, sive per commutationem tantùm: alioquin frustra Confessariis conferrentur Privilegia commutandi vota. Et quidem commutatio voti in aliquid notabiliter minus non potest fieri, nisi per potestatem dispensandi: tunc enim remittitur partialis obligatio voti, quæ utique est partialis dispensatio. Commutatio autem voti in aliquid notabiliter minus, seu paulo minus (cùm parum pro nihilo reputetur) adhuc potest, & debet fieri per potestatem commutandi, ut §. 3. videbimus.

§. II *Potestas commutandi vota.*

REGULA PRIMA.

QUisquis habet potestatem dispensandi vota: etiam commutandi habeto. Res liquida de potestate ordinaria; nimirùm summum Pontificem in tota Ecclesia, Episcopum in sua Diœcesi, Prælatum exemptum respectu suorum Religiosorum, sicut dispensandi, ita à fortiori etiam commutandi vota potestate ordinaria pollere, ob rationem mox reddendam. Nec ampliùs dubia res de potestate delegata, quòd videlicet, cuicunque per delegationem, vel Privilegium commissa, vel concessa est potestas dispensandi, etiam censeatur esse, & reipsa sit commissa, vel concessa potestas commutandi vota proportionaliter. Sic (contra *Navarr. Sylvest. Azorium, Sanchez, & alios*) communis, & recepta jam sententia DD. *Sotus, Henriquez, Sylv.* aliisque congestis, Suarez *lib. 6. de voto, cap.* 12. *n.* 10 Laym *cit. num.* 20. & alii moderni passim. Rationem dat Regula 53. in 6. *Cui licet, quod est plus, licet utique, quod est minus*. Quod maximè locum habet, si minus subordinetur majori, seu in eo contineatur, tanquam imperfectum in perfecto: atqui voti commutatio est velut imperfecta dispensatio, & multò minor illa: siquidem per dispensationem vinculum voti simpliciter tollitur, per commutationem autem solùm secundùm quid: ab una in aliam materiam transfertur: & certè, qui potest remittere totum debitum, potest & partem. Accedit: quòd raro admodùm adsint causæ, ob quas vota simpliciter relaxari, vel dispensari debeant, aut possint, sed plerumque dispensationi commutatio aliqua adjungi debeat, & soleat: quare præsumendum est, mentem Pontificis conferentis alicui potestatem dispensandi in votis, esse, ut hæc facultas exerceatur secundùm consuetum Ecclesiæ morem: nimirùm, cùm justa ratio totum condonandi non subest, commutando in aliud opus minus: quod si minus, cur non etiam in æquale, ut prudenter arguit Laymanus *sæpè cit. cap.* 8. *num.* 10. 85

Certùm ergo est, Confessarios approbatos Ordinum Mendicantium, sicut privilegio generali habent facultatem delegatam dispensandi, ita etiam habere proportionaliter facultatem commutandi omnia vota, quæ potestate ordinaria dispensare, vel commutare potest Episcopus. Quamvis autem Delegatus, vel Privilegiatus non possit alteri subdelegare potestatem suam commutandi voti: attamen, præsertim ob causam, v. g. occupationem, multitudinem confitentium, &c. potest dicere commutationem postulanti: *Commuto hoc tuum votum in illud opus, quod alie Sacerdos* (quidni etiam Sæcularis?) *doctus designaverit, cujus judicio te stare volo*. Ita post *Vivaldum, Sanchez, Lessium, alios* Laym. *cit. num.* 27. Gobat. *de Jubilæo cap.* 39. *num.* 305. *in fine*. Ratio est: quia ille alius designando opus subrogatum non exercebit actum Jurisdictionis, sed nudum ministerium intellectuale substinendi, quod cuicunque viro docto committi nihil prohibet. At, quid si intereà, antequam ab illo alio viro docto fiat actualis subrogatio, occurrat occasio voti observandi? V. g. Vovisti singulis feriis sextis jejunare in pane, & aqua. Jam hodie est feria sexta, & nondum illum alium virum doctum convenisti, vel convenire potuisti. Respondeo. Non peccabis non observando votum: nam reipsa jam facta est commutatio, ideòque jam cessavit voti prioris obligatio, & adest jam alia nova obligatio, scilicet acceptandi, & deinceps exequendi onus, quod ab illo viro docto imponetur: quod quidem onus non debes subire antequam imponatur. Ita (contra *Rodriquez*) optime *Sanchez, Lessius, Portellus noster*, eosque citans Gobat. *eodem cap.* 39. *num.* 306. 86

REGULA SECUNDA.

QUæcunque vota, & qua ratione, quoad dispensationem Pontifici reservata sunt, eorundem etiam, eademque ratione, commutatio reservata esto, sic, quòd ea neque inter se, neque inter alia opera, quantumvis manifestè meliora sine Summi Pontificis licentia commutari possint ab ulla potestate inferiori ordinaria, vel delegata, multò minùs propria voventis auctoritate: eò quod eorum etiam commutationem sibi reservarit Pontifex. Immo *Extrav. Et si dominici: de pœnit & remiss. in* 6. excommunicantur ea vota commutantes sine Pontificis licentia. De quibus latè Suar. *lib. 6 c.* 21 Azorius *lib.* 11 *c.* 18. *qu* 4. *aliis citt.* Excipitur tamen

semper

semper votum solemne Religionis: in illud enim omnia prorsùs alia vota, etiamsi alioquin reservata etiam propria auctoritate commutari possunt, & ex dispensatione Juris de facto commutantur, cap. Scripturæ de voto. *Reus fracti voti non habetur, qui temporale obsequium in perpetuam agnoscitur Religionis observantiam commutare.* Docetque unanimis ferè Doctorum sententia cum S. Thom. 2. 2. *q.* 88. *c.* 12. Et universaliter quoad vota tam realia, quàm personalia cum aliis docet Pellizarius *in Man. Regul. tom. 1. tract. 3. cap. 4. n.* 19. Ratio scilicet est; quia votum Religionis, quo homo seipsum, & omnia sua Deo in perpetuum obsequium consecrat, sua universalitate actionum, & temporum omnia omninò alia vota in se eminenter concludit, & etiam jam facta, cùm emittitur, velut in se absorbet.

88 Contrà verò quibuscunque modis, & casibus eorumdem votorum dispensatio per se, vel per accidens cessat esse reservata Pontifici, & ad Episcopos, vel Privilegiatos devolvitur, iisdem etiam consequenter cessabit esse reservata commutatio. Modi ergo illi, & casus *Sectione præcedent. §. 3. & 4.* latè explicati quoad dispensationem, per omnia applicandi sunt commutationi. Porrò quamvis in generali concessione, vel indulto dispensandi, vel commutandi omnia vota, non intelligantur illa quinque reservata, ut habet communis intellectus Doctorum cum Sanchez *lib. 4. moral. cap. 40. num. 6.* quando tamen in generali concessione dispensandi, vel commutandi omnia vota excipiuntur duntaxat vota Religionis, & continentiæ, prout vidimus fieri in novissimis Jubilæis plerisque, omninò intelliguntur etiam permissa reliqua vota trium peregrinationum, saltem durante tempore Jubilæi. Sed nunquid non etiam posteà? En tibi securam, & salutarem doctrinam.

89 ¶. Quisquis aliquando lucratus est Jubilæum, præstitis nimirùm omnibus ad lucrandos Jubilæi favores requisitis, potest multis etiam annis post Jubilæi tempus transactum à quovis id temporis approbato Confessario obtinere commutationem omnium votorum, quorum commutationem priùs oblitus est, petere, aut etiam tunc petere noluit, exceptis duntaxat castitatis perpetuæ, & Religionis votis; adeòque non exceptis votis triplici peregrinationis. Ita *Sanchez, Lessius, Sanctarellus, Portellus, Castro-Palaus, Diana*, eosque recitans P. Gobat. *Quinarii tract. 3. de Jubilæo cap.* 32. Doctrina hæc duplici innititur fundamento.

90 *Fundamentum unum est.* Licèt in Jubilæi Bullis fiat mentio Confessarii in singulari numero: attamen potest quis favores Jubilæi petere à diversis Confessariis singulos à singulis. Ita in terminis Card. de Lug. *de pœnit. disp.* 18. *num.* 170. ubi asserit: quo tempore Jubilæi possit quis quemlibet ex approbatis Confessariis, etiam cui non solet, vel non vult confiteri, eligere, & quidem, vel ad omnes effectus in Bulla concessos, vel ad aliquos tantùm, nec necesse esse, ut quem eligit unum, eligere ad reliquos omnes. Consentit Sanchez *lib. 4. Moral. cap. 54. num.* 17. & quoàd operum præscriptorum, & quoad votorum commutationem. *Ratio* hujus fundamenti est, quia Bullæ Jubilæi, quas novissimi Pontifices edunt, non indicant ullam necessitatem petendi hos favores ab uno, eodemque Confessario: ergo nec nos debemus illam fingere: cùm præsertim favores Jubilæi sint amplissimè interpretandi, ut benè ostendit cum Gobat. *eodem tract. num* 24.

91 *Fundamentum alterum est.* Jubilæum semel obtentum dat jus omni tempore, etiam post Jubilæum, eligendi Confessarium pro his gratiis acquirendis, quæ tempore Jubilæi obtineri poterant, & obtentæ non sunt. Ratio hujus fundamenti fundamentalis est: Quia licèt Pontifices in Bullis jubilæi operum præscriptorum executionem assignent certo tempori, scilicet spatio duarum hebdomadum, gratias tamen, & favores, quos intuitu illorum operum impertiuntur, minimè alligant ulli certo tempori. Dicunt enim quidem: *qui intra duas hebdomadas designatas jejunaverit, Ecclesias visitaverit, confessus fuerit, &c.* At non dicunt eligere Confessarium, *qui intra illas duas hebdomadas illum absolvat, vota commutet, &c.* Sed absolutè: *qui illum absolvat, vota commutet, &c.* Ergo cùm ipse Pontifex non restringat; & alioquin privilegium Principis sit amplissimè interpretandum, & propositio indefinita in materia Jurisdictionis æquiparetur universali; non est facultas eligendi Confessarium pro commutatione votorum restringenda ad tempus Jubilæi præscriptum, sed latè extendenda ad quodvis tempus, & respectu quorumvis favorum, qui tempore Jubilæi acquiri potuerunt, & salva legitima operum præscriptorum executione, obtenti non sunt. Juvat audire ipsum *P. Gobat.* ex propria praxi practicè suadentem *ibid. n. 243. post mediū.*

92 *Unde ego non semel dicentes mihi, se ante octo, vel decem annos edidisse hoc, vel illud votum quo nunc liberarentur libenter propter hanc, vel illam non irrationabilem causam: mox interrogavi, an non intereà essent potiti aliquo Jubilæo? Respondentibus affirmativè, commutavi illud votum ob vim, & energiam obtenti Jubilæi. Et si quippè ego polleo potestate Ordinibus Mendicantibus communi commutandi vota pœnitentium omnium: quia tamen commutatio facta vi Jubilæi non exigit tam gravem commutandi causam*, (ipsa nimirùm impletio operum præscriptorum præbet sufficientem causam commutandi vota ita volenti nulla alia allegata causa, ut habet *ibidem num. 292.*) *quàm quæ fit vi privilegiorum Apostolicorum: idcircò prudenter usurpatur doctrina traditi fundamenti, singulariter quando Confessarius intelligit pœnitentem sat crebrò egisse contra suum votum, idque propter aliquam novam, etsi non gravem, circumstantiam supervenientem*: Sic ille sapienter.

93 ¶. A fortiori ergo Confessarius ipso tempore Jubilæi, quando vult attentiùs considerare, vel qualitatem causæ, vel modum commutationis, poterit ipsammet commutationem differre in unam, alteramque hebdomadam post Jubilæum, dicendo pœnitenti: *Commutabo tuum votum ubi maturiùs cogitavero, quid ad animæ tuæ salutem, & profectum expediat.* Ita Suar. *lib. 6. de voto, c. 16. n.* 15. Sanch. *lib. 4. capt. 4. n.* 33. Gobat *c. 39. n.* 307. Ratio est, quia sicut cùm quid prohibetur, omnia prohibentur, quæ sequuntur ex illo: *Reg. 39. in 6.* ita etiam, qui dat potestatem, dat simul omnia, quæ ad illam moraliter consequuntur, seu ad ejus convenientem usum necessaria sunt. Quinimò potest hoc facere Confessarius, etsi nullum in specie votum intelligat. Si enim pœnitens dicat se habere plura vota: in quibus juvari cupiat, potest Confessarius aliis negotiis implicitus respondere: illa vota mihi post exactum Jubilæum indica, & commutabo, &c. Ita Sanchez *cit. num. 37. & Castro-Palaus cum* Gobat. *loc. cit.* contra *Suarez*.

REGULA TERTIA.

94 *Quibuscunque modis extenditur potestas dispensandi vota ad juramenta pia, iisdem etiam à fortiori extenditur potestas commutandi vota ad eadem juramenta*: atque adeo quicunque habet potestatem ordinariam, vel delegatam dispensandi, &, per dicta consequenter, etiam commutandi vota.

95 I. Is potest dispensare, & commutare eadem vota etiam jurata, seu juramento confirmata. De potestate *ordinaria* nemo ambigit. De delegata potestate per Privilegium, vel jubilæum tutò docent communiùs Doctores. Sanch. *lib. 8. de Matrim. disp. 2. n.* 24. Suarez *lib. 6. de voto cap. 14. num.* 19. Laym. *lib. 4. tr. 3. c. 11. n.* 3. Diana *par. 1. tr. 11. resol.* 43. Gobat. *de Jubilæo* Quinarii *tr. 3. cap. 48. n.* 287. Hanc dans rationem. *Quia juramentum voto firmando superadditum non parit Deo majus jus, quàm si votum firmaretur per sui renovationem: sicut igitur votum millies renovatum potest per Bullam Jubilæi commutari, ita & firmatum per mille juramenta.* Sic ille. Idem erit de privilegio. Ratio autem communis est: quia votum, etiam accedente juramento, eandem naturam obtinet: & juramentum additum actui induit naturam, & conditiones illius, cui additur, eoque ruente, etiam ipsum corruit; ergo non obstante juramento, habens potestatem, sive ordinariam, sive delegatam dispensandi, vel commutandi vota, adhuc poterit dispensare, vel commutare illud votum, quo sublato, necessariò etiam corruet juramentum additum. Verùm quia contrarium docent gravissimi DD. *Henriq. Rodriq.* ipsemet Lessius *lib. 2. de justit. cap. 40. dub.* 11. ad majorem securitatem Gregorius XIII. Privilegium concessum Societati Jesu commutandi omnia vota Pontifici non reservata extendit ad vota etiam jurata, attamen sine præjudicio tertii, quòd per communicationem privilegiorum etiam cæteris Mendicantibus concessum censetur. Et sic res rursùs salva est, cùm rarissimè conveniat fieri dispensationem, maximè à Delegato, vel Privilegiato, absque aliqua commutatione.

96 II. Is potest etiam dispensare, vel commutare juramenta absoluta, & per se stantia principaliter in honorem Dei edita de aliquo faciendo, vel omittendo (saltem in materia non reservata Pontifici) etsi secundariò in commodum proximi tenderent, ut si absolutè jures, *te Oettingam peregrinaturum, non ampliùs lusurum, vinum non bibiturum, tantum eleemosynam daturum, &c.* De potestate ordinaria rursùs in confesso est. De potestate delegata per privilegium vel Bullam Jubilæi, plurimis allegatis, docent Suar. *cit. cap. 14. n.* 6. Sanch. *l. 4. Mor. c. 53. n.* 8. Taunerus *tom. 3. disp. 5. q. 5. n. 48. contra Lessium, Azorium, alios.* Ratio est: quia votum, & juramentum in honorem Dei absolutè facta, maximam similitudinem habent, difficilè discernuntur, atque in jure etiam

æqui-

æquiparantur, eò quòd utriusque planè sit similis obligatio erga Deum tantùm ex virtute Religionis: in voto quidem, quia Deo vovens fidem suam dedit de faciendo aliquo in ejus honorem: in juramento verò, quia jurans Deum invocavit sponsorem suæ promissionis etiam principaliter ad honorem Dei factæ: adeoque dispositum de uno (saltem in favorabilibus) meritò censeatur etiam dispositum de altero, ut proindè dans potestatem solvendi unum, censeatur dare ad solvendum alterum: nam certè Pontifex quando dat potestatem dispensandi, vel commutandi vota, habet rationem solius Juris, quod Deus per votum acquisivit: Idem autem, ac simillimum jus acquisivit per tale juramentum. *Confirmatur efficaciter*. Dans Privilegium Greg. XIII *extensione* suprà dicta commutandi vota jurata; concedit posse commutare duo vincula & voti, & juramenti; ergo etiam concedit, posse illos commutare, quando adest unum tantùm vinculum, scilicet juramenti tantùm: quid enim tollit, vel addit ista conjunctio juramenti cum voto, si æquè sit sine præjudicio tertii? Quare meritò Basilius Pontius *l.9. de Matr. c.11.n.4.* asserit, sibi videri certam Regulam; quoties datur potestas ad dispensandum in voto, toties dari ad dispensandum etiam in juramentis, eò quòd Juramenta votis æquiparentur, & pro votis habeantur, in quibus Deus constituitur creditor.

97 ¶. Dixi per parenthesim: *saltem in materia non reservata*. Communior enim, & in praxi magis recepta est Sententia *Cajet. Tolet. Valent. Azorii*: aliorum cum Laym. *cit. 11. n. 4.* quòd Papalis reservatio votorum extendatur etiam ad reservationem juramentorum in eadem materia, scilicet Religionis, Continentiæ perpetuæ, & triplicis illius peregrinationis, ob prædictam æquiparationem juris, & consuetudinem Ecclesię. Contrà tamen sentiunt *Petrus Ledesma, Navar Tabiena, alii cum Sanch. suprà, Tamb. l. 3. c. 7. §. 3. n. 7.* Caimling *de priv. Regul. tr. 5. prop. 2.* Nimirùm reservationem papalem votorum, alias strictè interpretandam, debere extendi ad reservationem juramentorum in iisdem materiis, quippe diversæ rationis, & minoris obligationis: atque adeo privilegiatum Confessarium Ord. Mend. adhuc dispensare posse in juramentis piis circa illas quinque materias. Agnosco probabilitatem saltem extrinsecam, sed oppositum tutius.

98 III. Is etiam dispensare, & commutare potest vota, & juramenta pia absoluta per se stantia (nulla promissione facta homini) etiam simul edita in utilitatem hominis, vel Ecclesiæ, seu cum ordine ad certam personam, Ecclesiam, Monasterium, si nondum acceptata sunt. Ut si vovisti, vel jurasti absolutè hunc pauperem alere, huic Ecclesiæ Calicem dare, &c. *Communis apud citt.* Ratio est: quia cùm illa sint juramenta pia, retinent æquiparationem cum votis; & cùm nondum acceptata sint nullum jus justitiæ acquisitum est illi certæ personæ, vel Ecclesiæ: ergo sine injuria, vel præjudicio cujusquam, ob causam rationabilem, ab aliàs habente potestatem dispensandi, vel commutandi vota, & juramenta pia, relaxari, vel commutari poterunt. Sed vide mox N. IV.

99 ¶. At verò juramenta ejusmodi absoluta non ita pia, seu intuitu Dei facta, sed præcisè, & principaliter in utilitatem hominis edita: ut si absolutè jures, te *Titiam ducturum, vel dotaturum: Cajo pecuniam daturum, &c.* Cùm & hæc nullum jus strictum alteri ante acceptationem pariant, possunt quidem jure ordinario ab Episcopo, aliisve Prælatis similem potestatem jurisdictionis habentibus, ob gravem causam relaxari, vel commutari, juxta communem DD. *Cajet. Navar. Sylvest. Sà, Suar. Sanch.* eosque citans Lay. *l. 4. c. 11. n. 8.* At certè probabiliùs minimè à Delegato per Privilegium, vel Jubilæum: ut contra *Rodriq.* & alios, pluribus citatis docent iidem Sanch. *l. 1. de matr. disp. 37. n. 17. & Laym. cit. n. 8. §. Veruntamen.* Ratio est: quia talia juramenta, licet per illa nullum jus efficax alteri parti acquisitum sit, ob defectum acceptationis, vel etiam injuriam: nullam tamen cum votis similitudinem, vel juris æquiparationem obtinent: quæ tamen æquiparatio præcipua, ac tota est ratio extendendi facultatem dispensandi, vel commutandi vota, ad juramenta. Unde mihi non placet, nec tutum videtur, quod Dian. *par. 5. tr. 12. resol. 56.* & Tamb. *l. 3. Dec. c. 7. §. 2. au. 10.* extendunt ad casum, quo juramenta ob injuriam tertii, metum, vel dolum, (*v. g. solvendi usuras usurario, pecuniam latroni, &c.*) relaxari possunt ab Episcopo, posse tunc etiam à Privilegiato, vel virtute Jubilæi commutari, eò quòd & hic commutatio fieri possit sine præjudicio tertii. At certè in his nulla adest similitudo, vel æquiparatio cùm votis.

100 IV. Quinetiam ejusmodi vota, vel juramenta pia ipse vovens propria auctoritate commutare potest in aliud manifestè melius, & secundùm probabilem Sententiam, etiam manifestè æquale. Idque de votis, & juramentis piis absolutis principaliter ipsi Deo factis, ex dictis liquidum est, & probabilissimum etiam de juramentis piis, in hominis utilitatem editis, sed nondum acceptatis, v. g. vovit, vel juravit quis eleemosynam certo pauperi, calicem certæ Ecclesiæ, &c. antequam fiat acceptatio, potest vovens, vel jurans propria auctoritate, & arbitrio, mutato consilio, eleemosynam dare alteri pauperi, calicem aliæ Ecclesiæ egentiori. Quia ex una parte Deus semper est contentus de meliori bono: & ex altera parte talis commutatio non fit in præjudicium hominis, vel Ecclesiæ illius, quippè cui nondùm acceptanti nullus jus acquisitum fuit.

¶. Hic rectissimè monet Layman *cit. c. 11. nu. 7. in fine*: in commutatione ejusmodi votorum, ac juramentorum in utilitatem certi hominis, vel Ecclesiæ editorum, etiam habentibus potestatem cavendum, ne, si ea aliis innotuerunt, 101
scandalum, vel offensio animorum oriatur. Item ne à privilegiatis Officio Ordinarii præjudicetur; postquam talia vota, vel juramenta in publicum devenerunt. Etsi enim ea vota, vel juramenta nullum pariant jus propriè dictum, vel actionem in judicio tanquam quid ibi jure debitum exigendi, pariunt tamen jus quoddam generale officium judicis implorandi, ut ita vovens, vel jurans compellatur ad executionem. Unde & Judex Ecclesiasticus hominem ad impletionem hujusmodi voti, vel juramenti compellere debet, nisi vel ipsemet, vel alius simili potestate, quamvis delegata tantùm, præditus ob justam causam relaxandum, vel commutandum judicarit, ut notat ibidem Laym. *n. 6. in fine*.

REGULA QUARTA.

QUæcunque vota, vel juramenta in præjudicium tertii dispensari nequeunt, etiam commutare nefas esto. In 102
utroque enim eadem erit ratio præjudicii. Hic certa à minus certis separanda sunt.

I. Certum apud omnes, juramenta promissoria facta homini, seu confirmatoria promissionis factæ ipsi homini, vel Ecclesiæ, Monasterio, &c. ejusque ad utilitatem principaliter edita, & legitimè acceptata ordinariè nulla potestate ordinaria, vel delegata, relaxari, vel commutari posse, sine consensu ejus, cui tale juramentum præstitum est. *Ratio clara est*; quia tali juramento legitimè acceptato, homini, vel Ecclesiæ verum, & propriè dictum jus acquisitum est: quo proindè sicut in aliis bonis, privari non potest absque suo consensu, vel culpa. Unde & in privilegiis, vel indultis dispensandi, vel commutandi vota, vel juramenta, semper additur, & nisi addatur, subintelligi debet: ut id fiat *sine præjudicio tertii*. Tunc autem dispensatio, vel commutatio verissimè fit cum præjudicio tertii, quando alteri parti promissionem juramento sibi factam acceptanti verum jus justitiæ acquisitum est. Unde & hæc juramenta ante acceptationem relaxari, vel commutari poterunt: quia id commune est omnibus pactis, ut, nisi ab altera parte acceptata sint, nullam obligationem pariant. Ratio autem disparitatis à prioribus est. Quia vota, & juramenta pia, etiam in gratiam hominis edita, principaliter ipsi Deo fiunt: adeoque Deo, non homini (qui habet se solùm ut materia, *circa quam* voti, vel juramenti) per ea jus, & obligatio acquiritur: at verò juramenta promissoria facta homini, vel Ecclesiæ acceptata, jus, & obligationem ipsi homini, vel Ecclesiæ pariunt: Atqui Deus obligationem remittere censetur, si Ecclesiæ Prælatus ita judicet expedire, ut relaxentur, vel commutentur vota, vel juramenta sibi facta: homo autem non censetur remittere jus, & obligationem sibi factam ex juramento alterius acceptato: Ideoque ejus voluntas, & commodum spectari debet, ut eo invito, vel non volente, relaxari, vel commutari nequeat.

¶. Dixi: *Ordinariè*. Excipiendi enim sunt casus ex com- 103
muni DD. apud Laym. *cit. c. 11. a. 5. a* Si bonum commune Ecclesiæ, vel Reipublicæ (cui quodvis bonum privatum posthaberi debet) relaxationem talis juramenti postulet. Tunc enim summus Pontifex ex plenitudine potestatis in causis bonum totius Ecclesiæ, & proportionaliter Episcopus in causis bonum suæ Diœcesis concernentibus, ejusmodi juramenta, etiam invita altera parte, relaxare, vel etiam commutare poterit: & quidem hi soli, spectando potestatem directam relaxandi juramenta per modum judicii, & absolutionis, quippè omninò spiritualem, adeoque ad solos Ecclesiasticos Prælatos pertinentem. Indirecta autem potestas relaxandi juramenta ratione materiæ, aut supplendo vicem ejus, qui remittere deberet, etiam ad potestatem sæcularem pertinere potest. Ut si Laica potestas ob justam, & publicam causam aliquid alicui præcipiat, *v. g.*

Magi-

Magistratum suscipere, militiam inire, &c. quæ forte pejeravit, non obstante, sed eo ipso indirecte relaxato juramento, subditus parere debet. De quo pluribus Laym. *cit. nu. 9. & alii apud ipsum*. 2. In pœnam criminis ab eo commissi, cui
105 juratum est. Sicut enim criminosus à judice sua pecunia mulctari potest, ita & jure suo, quod ex promissorio juramento acquisivit, spoliari. Qua ratione *c. Nos. Sanctorum. Et c. Juratos. 15. qu. 6.* absolvuntur à juramento fidelitatis subditi excommunicatorum, donec illi ad satisfactionem
106 veniant. 3. Ratione gravis injuriæ, quam jurans passus est, utpote, quia injusto metu, seu à promissorio, seu ab altera persona ad jurandum adactus est: vel quia dolus, vel enormis læsio in contractum incidit, v. gr. Emptor ultra dimidium pretii justi læsus est: tunc enim petita, & impetrata ab Episcopo juramenti relaxatione, adigi potest ad contractus rescissionem, vel justi pretii supplementum. 4. Ad-
107 dit D. Thomas 2. 2. *q. 89. ar. 9 ad 3.* communiter receptus. *Quandocunque aliquid juramento promittitur, de quo dubium est, utrùm sit licitum, aut illicitum: proficuum, vel noxium, in illo potest quilibet Episcopus dispensare.* Eadem erit ratio de votis in similibus casibus.

108 ¶. Tandem omne ejusmodi promissorium, & acceptatum juramentum, omnium consensu, tollitur libera alterius partis condonatione, vel remissione: nam in omni juramento quantumvis absolutè facto, inter alias etiam hæc tacita intelligitur conditio: *si is, cui, ac in cujus gratiam, & utilitatem juratū est, velit acceptare*: aut, *nisi is obligationē expressè, vel tacitè remiserit.* Nota copulationem: *in cujus gratiam, & utilitatem juratum est*: hinc si quis alicui quidem jurat aliquid, at non *in ejus utilitatem*, sed potius in honorem Dei, vel salutem propriam: ut si jures Confessario te opus bonum facturum, Religionem ingressurum, &c. Eo casu rectissimè dixit D. Thom. *cit. ar. 9 Ille, cui promittitur, non potest absolvere promittentem, quia promissio non est facta ei principaliter, sed Deo.* Rursus, si juramentum fiat quidem *in alicujus gratiam*, at non ejus, sed alterius *utilitatem*: v.g. Petrus in gratiam sui Confessarii intercedentis jurat huic pauperi eleemosynam, vel victum daturum, postquam acceptavit pauper, Confessarius obligationem remittere non poterit: quia non ipsi, sed pauperi jus ac quisitum est. Cæterùm quando duo sibi invicem juraverunt in mutuam utilitatem, ac gratiam, mutuo consensu sibi invicem obligationem condonare poterunt. At vero, si ambo juraverunt in gratiam, & utilitatem tertii, v.g. pauperis, Ecclesiæ, &c. Ut si duo jurarunt collatis expensis *educare pauperem studiosum, dotare puellam, calicem dare Ecclesiæ, construere Altare, &c.* post acceptationem alterius partis, sibi mutuò obligationem condonare non possunt, sed requiritur condonatio tertii, in cujus utilitatem juratum est, ob rationem modò dictam.

109 ¶. Quid si quis jurasset principaliter in suum proprium commodum: *v.g. se velle ire Romam pro Beneficio, vel dispensatione impetranda: velle petere eleemosynam à tali divite &c.* poteritne remittere sibi ipsi? Negat *Suar. lib. 2. de juram. c. 12.* & ante ipsum Abbas *in c. Quanto de jurejur. nu. 8.* post alia dicens: *Secus puto, ubi quis simpliciter juraret ad proprium commodum. Nam non poterit sibi ipsi remittere juramentum, ne auctorizet in facto proprio* Sed placet Sententia Tambur. *l. 3. Dec. c. 7. §. 2. n. 5.* iis verbis: *Profectò discrimen non inspicio cur recipiens juramentum alterius in suum commodum remittere possit, non possit autem remittere recipiens juramentum suum. Et mirabile mihi est, Patri juranti se empturum equum in commodum filii, licere non emere filio remittente: at juranti eundem se empturum in commodum suum, non licere, si veleate commodum illud renunciare. Puto igitur, propter paritatem rationis licere. Neque id est auctorizare in facto proprio; sed sua sponte suam utilitatem negligere. Confirmatur. Quia suprà docuimus ex Sanch. lib. 3. Dec. c. 9. n. 15. Juramentum de non vendendo minoris posse remitti ab ipso jurante, quando in utilitatem propriam est emissum: ergo & universaliter in casu nostro.* Hæc Tamb. cui assentior.

110 II. Universaliter quævis vota, & juramenta, etiam pia & principaliter in honorem Dei facta, attamen in hominis vel Ecclesiæ utilitatem determinatè edita, præstandi nimirùm aliquid certæ personæ, vel Ecclesiæ, ab altera parte cognita, & acceptata: ut *si vovisti, vel jurasti ob amorem, & honorē Dei huic pauperi eleemosynam, huic Ecclesiæ calicem dare &c.* eaque acceptata sit, ordinario jure nulla potestate ordinaria, vel delegata, dispensari, vel commutari posse, multò minùs propria voventis, vel jurantis auctoritate; etiam in quodvis melius converti, communis, probabilissima, & securissima est Sententia Doctorum apud *Sanch. & Lay.* sæpè *cit.* Ratio enim suprà data videtur etiam hic urgere universim. Quia per ipsam acceptationē altera pars acquisivit jus, quo privari nequit nolens: omnis enim promissio etiam jurata, relaxari, vel commutari potest cum consensu ejus, cui, vel in cujus gratiam, & utilitatem facta est: atqui Deus quidem semper contentus esse censetur, si votum, vel juramentum ipsi principaliter factum in aliud melius, aut legitima auctoritate, in quodvis aliud commutetur: homo autem certe non censeri potest esse contentus, si promissio, vel juramentum in suam utilitatē factum, & acceptatum, in aliud, etsi absolutè præstantius, at non ipsi commodius, sed secus, commutetur: ergo si post acceptationem, eo non volente relaxetur, vel commutetur in aliud, quantumvis absolutè melius, verum patitur præjudicium, quod in omni hujusmodi dispensandi, vel commutandi facultate exclusum esse diximus. Excipiendi tamen rursùs hic sunt casus *n. præced. designati*. Verùm non ita certum est hæc generalis resolutio, sicut præcedens particularis, ut mox videbitur *n. 113.*

¶. Dubium hic incidit: utrùm ejusmodi votum, vel ju- 111
ramentum pium principaliter editum in honorem Dei, & simul in utilitatem certæ personæ, vel Ecclesiæ, possit ab illa persona remitti, eaq; remissione vovens, vel jurans obligatione sua liberari? Ut si quis ob honorem, & amorem Dei vovit, vel juravit hunc pauperem alere: ob amorem Beatæ Virginis hanc pauperem puellam dotare &c. certum est, promittentem liberari, si pauper, vel puella promissum positivè nolit acceptare, aut jam acceptatum renunciet, & respuat. At si promissum Beneficium quidem non respuat, vel recuset, tanquam sibi non acceptum, sed solùm nolens promittentem obligare, in ejus gratiam remittat, eique liberum relinquat: tunc promittentem liberari negant sanè probabiliùs cum aliis Suar. *lib. 2. de Juram. c. 39 n. 8.* Laym. *tr. 3. c. 9. n. 5.* ea ratione: quod Deus ejusmodi promissionem acceptet, sicut & facta est, principaliter ad suum honorem, & secundariò ad utilitatem hominis: adeòque etsi homo non obliget, acceptare tamen velit, servanda erit: secus, si acceptare nollet. Contrà tamen tunc promittentem liberari satis probabiliter affirmat Navar. *c. 12. n. 25.* Sanch. *l. 1. de Matr. disp. 52. à n. 6.* Tambur. *lib 3. Decal. c. 7. §. 2. alii apud ipsos.* Ratio est, quia tali juramento, licèt principaliter in honorem Dei facto, verè tamen in commodum hujus pauperis juratur, & Deus ipse acceptat ejusmodi juramentum, vel votum in ordine ad hunc hominem, in cujus utilitatem fit: ergo si homo ille te obligare nolit, neque Deus te obligare volet, & si illius hominis voluntati satisfactum sit, etiam divinæ voluntati, & obligationi erga Deum satisfactum erit. Sed declaro rem ampliùs vero casu facto, & proposito à P. Gobat *Alphab. 1. cas. 16. de Juram. n. 499.*

¶. *Quod vult Deus Juramento promisit, sed ad honorem Dei* 112
esse donaturum certò Monasterio quinquaginta scuta, aut imperiales taleros; at postmodum pœniteas promissi effecit per intercessionem cujusdam alterius Prælati, ut Abbas cum Conventu remittat promissum, reddatque syngrapham, qua se obstrinxerat. Quæsitum fuit, an quod vult Deus possit securè stare illa condonatione? Certè probabilius negabit *Suar. l. cit.* ob rationem datam. At certè etiam probabiliter concedet Sanch. *l. c. ac rursus l. 3 de juram. c. 20. n. 7.* ac practicè tutum censent *Tamb & Gobat ll. cc.* Ratio iterùm est: quia licèt juramentum illud sit principaliter factum ad honorem Dei, attamen habuit necessarium respectum ad Monasterium, ejusque utilitatem, ac voluntatem: ergo si Monasterium sine vi, vel fraude juri suo cedat, cessat essentialis dependentia à Monasterio: ergo cessat & ipsa obligatio, ipsumq; jus divinum. Sanè; qui ita vovet, non intendit se obligare Deo casu, quo Monachi, vel recusabunt donationem tanquam fortassis sementem discordiarum, vel oblocutionum, aut aliàs sibi incommodam, vel remittent non inviti ad instantiam mediatam, vel immediatam, promissoris: eadem autem est ratio de tali juramento pio. Secus esset, si in casu nostro *suprà*, nullus certus pauper, vel puella designata fuisset, sed quis indefinitè vovisset, vel jurasset alere aliquem pauperem, vel dotare aliquam honestam puellam; aut si vovisses, vel jurasses ad honorem Dei dare centum aureos pauperibus indeterminatis: tunc enim etsi hic pauper, vel ista puella, vel aliqui ex pauperibus remitterent, non esses idcircò liber, quia hi non repræsentant alios, qui sine dubio acceptabunt, neq; ullus hic determinatus promissarius assignari potest, nisi ipse Deus loco omniū pauperū acceptans.

III. Insuper ejusmodi vota, & juramenta pia etiam post 113
acceptationem pauperis, vel Ecclesiæ, in cujus utilitatem propter Deum facta est promissio, posse non solùm auctoritate Superioris, sed etiam proprio promittentis, vel jurantis arbitrio in melius commutari, dando scilicet rem promissam pauperi, vel Ecclesiæ egentiori, post *Rodriquez*, & alios docet Fagundez *tom. 1 in Decal. l. 2. cap. 49.* Rationes adse-

adferens his omninò verbis. I. *Quia hæc vota, & juramenta principaliter, ac ultimatè in Deum diriguntur tanquam finem* Cujus, *& solùm pauper est finis* Cui; *atque adeò accessorius, ac minùs principalis, cùm ergo accessorium sequatur principale, si potest votum propter respectum; ac principale commutari in melius propria auctoritate, nil obstabit acceptatio ejus, qui fuit finis accessorius.* II. *Quia etiamsi dirigas intentionem ad hunc peculiarem pauperem, id fit propter Deum, & sic tota ratio promissionis est Deus, & per accidens est, quòd pauper acceptaverit, & quòd jus aliquod acquisierit; acquisivit etiam dependenter à beneplacito Dei, cui non potest non esse gratius, quod melius est.* III. *Quia in omni voto illa conditio est, voveo hoc, nisi in melius voluero hoc votum commutare, quam conditionem alterius minùs principalis acceptatio tollere nullo modo potest.* IV. *Quia qui in aliqua Religione profitetur, eum Religio acceptat, & tamen potest ad meliorem transire, petita, etsi non obtenta venia à suo Prælato, adeòque invita Religione, juxta sacros Canones. Cujus rei rationem reddens Cajetanus 2.2.qu.88 art.12. dicit in eo capite nihil novi Juris statui, sed declarari naturam ipsius voti, nempè posse quempiam votum suum etiam acceptatum in melius sua propria auctoritate commutare. Et ratio, cur possit in tali casu præjudicari Prælatis, ac Religioni priori, est (inquit Cajetanus) quia non propter illos, sed propter Deum Prælatis, ac Religionis data est Potestas, & propter hoc solius Dei ratio habetur in hujsmodi commutatione.* Hæc & plura Fagundez. Vides quàm probabiliter, ac propè efficaciter. Noli ergo damnare ita practicantes, etsi subinde displiceat, vel doleat.

114 IV. Ex hac probabili opinione, idem à fortiori dicendum esset, si votum, vel juramentum pium initio factum sit in utilitatem hominis indeterminatè, posteà primùm facta sibi intimatione, acceptantis. Casum proponit, & resolvit Tamb. *lib. 3. Decal. c. 7. §. 6. num. 3.* Petrus propter amorem, & honorem Dei vovit, juravitque ducere, vel dotare aliquam pauperem puellam indeterminatè. Item Paulus vovit, juravitque alimenta, vel eleemosynam propter DEUM præbere alicui pauperi indeterminatè: uterque posteà significat certæ puellæ, certo pauperi; & illa, & iste acceptavit gaudens. Poteritne Petrus ducere, vel dotare aliam puellam? Paulus alimenta, vel eleemosynam dare alteri pauperi? Non tantum habentem potestatem, Episcopum, vel Privilegiatum, hic posse dispensare, vel commutare, sed ipsummet Petrum, ac Paulum id posse propria auctoritate. Quia cùm hæ promissiones directè non nisi Deo factæ sint, non potest puella, vel pauper illa validè acceptare, ut ei soli debeatur. Illud enim legitimè, & validè acceptat aliquis, quod ei promittitur: iis autem determinatè, nihil promissum est, sed solùm intimata promissio facta Deo, ut supponitur: ergo eorum acceptatio non potest præjudicare libertati voventis. Ita quidem *Tambur.* meo judicio probabiliter. Sed standum videtur communi, & tutiori Sententiæ *à num.* 10. propositæ.

§. III. *Causa rationabilis commutandi.*

115 REgula generalis benè traditur à P. March. hic *q.4. dub. 3. resol. 5. Ad commutationem voti in melius sufficiens causa, est sola voluntas voventis: in æquale, propensio major voluntatis, ac devotio voventis ad illud aliud: in minus, gravis molestia in exequendo voto, aut voventis fragilitas, aut periculū illud non implendi.* Reddo breviter explicatiùs.

116 I. Ad commutationem voti in opus manifestè melius, nulla alia requiritur causa, nisi bona voluntas voventis. Si quidem opus ipsum Deo gratius esse, sufficientem causam præbet commutandi voluntas. Optima autem causa erit, si illud opus melius subrogatum sit conducibilius saluti, maximè ad finem particularem à vovente intentum: ut sapienter observat P. Gobat. *hic casu 11. n. 356.* declarans hoc exemplo. *Qui pro obtinendo dono castitatis per intercessionem Deiparæ vovit se quotidie oraturum parvum Officium de Conceptione Immaculata, licitè commutabit in votum de faciendo quotidie accurato examine circa castitatem, & facienda bona disciplina, quoties cogitatione, verbo, vel opere deliquerit deliberatè venialiter contra illam Angelicam virtutem. Ratio est, quia si placuisti Deo, offerendo ipsi rem minùs conducibilem tuæ saluti, & consequenter minùs hic, & nunc gratam illi, cujus voluntas est Sanctificatio nostra, utique magis placebis offerendo ipsi aliquid, spectatis omnibus circumstantiis, manifestè magis futurum ad tuam perfectionem.* Sic ille.

117 II. Ad commutationem voti in aliud non manifestè melius, sed quomodolibet etiam æquale, vel quasi æquale, sive fiat ab habente potestatem, sive in probabili Sententia ab ipso vovente, requiritur aliqua causa rationabilis. Communis DD. *Suar. Sanch. Laym. cit.* Ratio est, quia in tali commutatione semper aliqua obligatio remittitur, ut scilicet votum, vel non in propria materia, vel non in eadem quantitate fiat, ad quam vovens se ex virtute Religionis, ac fidelitatis Deo obstrinxerat, sed vel in alia materia, vel minori quantitate: quod ut sine omni causa concedatur, ac fiat, Deus non potest rationabiliter censeri esse contentus.

III. Ad commutationem voti in aliud evidenter æquale, sufficit quæcunque rationabilis causa, etiam levis ad Dei honorem, vel utilitatem, aut consolationem voventis spectans: immo sufficiens causa est, si vovens majori cum promptitudine, ac solatio voti sui debitum in alia materia impleturus sit; aut si instanter commutationem petat, ut ejus fragilitati consulatur, etsi nulla adferatur causa gravis executionem voti impediens, vel aggravans notabiliter. Ac proinde ad commutationem voti in aliud æquale raro sufficiens causa deesse poterit. Communis DD. apud cit. Cùm enim in tali commutatione nulla fit absoluta voti obligantis remissio, sed illius obligationis in aliam materiam translatio, quæcunque etiam levis causa satis superque esse debet: idque etiam verum est, etiamsi votum (sed per habentem potestatem, non propria voventis auctoritate) commutetur in non evidenter æquale, sed quasi æquale, & non notabiliter minus. Quia & parum pro nihilo reputatur, & in his æqualitatem attingere difficile est: ergo ad Dei benignitatem spectat, & hanc commutationem ex quacunque rationabili, etiam levi causa fieri posse. Certè quando dubitatur, an opus sit æquale, sufficit notabilis molestia in exequendo, vel magna fragilitas cum periculo violandi, vel repugnantia Patris, vel mariti, etiam circa vota non præjudicantia eorum potestati. Lessius *lib. 2. c. 40. nu. 105.* 118

IV. Ad commutationem voti in aliud opus aliquanto notabiliter minus, requiritur, & sufficit causa gravior, aut impediens, aut notabiliter aggravans executionem voti. Et generaliter, cùm commutatio voti in minus sit dispensatio partialis, & à nemine, nisi habente facultatem dispensandi concedi possit, ideò ad eam requiruntur, & sufficiunt eædem omninò causæ *Assert. 3. §. 1. à num. 38.* positæ: nimirùm, *imperfecta deliberatio, difficultas exequendi, damnum spirituale vel corporale voventis, majus bonum speratum:* tali nimirùm servata proportione: ut, quò causa apparet gravior, eò minor fiat commutatio, seu eò minus opus bonum subrogetur, quo vero minùs gravis apparet causa, eò commutatio major fiat, seu opus bonum majus subrogetur, quæ tamen omnia prudentis judicio necessariò relinquuntur. Cæterùm palam est, nunquam requiri tantam causam ad voti commutationem, qua obligatio voti non relaxatur totaliter, sed in aliam materiam, etsi minorem, transfertur; quanta requiritur ad dispensationem totalem, qua obligatio voti absolutè, & totaliter tollitur, ideòque omninò gravem requirit causam, & non adeò frequenter occurrentem. 119

COROLLARIUM.

COmmutare votum in melius, validum, licitum, & meritorium est. Commutare votum in æquale, vel non notabiliter minus absque omni causa etiam validum, & non nisi venialiter illicitum est, quia est abusus potestatis in re levissima: ut post *Suar. Sanch.* alios, etiam habet Diana *p. 2. tr. 16. resol. 8.* Commutare votum in notabiliter inæquale, & minus, v.gr. jejunium unius diei: in quinque Pater, & Ave, absque justa causa, sine dubio mortaliter illicitum est, quia hoc est abuti potestate in re gravi, immo potiùs usurpare potestatem non concessam. Cùm nulla data sit potestas dispensandi sine justa causa, commutatio autem in minus partialis sit dispensatio: hoc ipso autem, quòd sic commutans partialiter tantùm abutatur potestate, rectiùs dicitur talem commutationem adhuc esse validum, conjunctam tamen cum gravi obligatione supplendi id, quod deest ad æqualitatem materiæ subrogatæ ad materiam voti: ducta nimirùm similitudine à contractu permutationis, aut venditionis, qui non annullatur ex inæqualitate rei, vel pretii, cum re, sed solùm est onus supplendi id, quod ad æqualitatem deest. Ita Sanch. *l. 4. mor. c. 51. §.* Dicta hactenùs eadem ratione intelligenda sunt in commutatione Juramentorum piorum, quando ab habente potestatem, vel ipso jurante commutari possunt juxta dicta *§. præced. Regula 3.* 120

§. IV. *Modus competens commutandi.*

DIfficultas non est, quando votum commutatur in notabiliter minus, cùm nimirùm & adest causa gravis commutandi, & commutans simul potestate dispensandi pollet, sed gravis certè difficultas est, quando 121

commutatio debet fieri in æquale, quippè cùm aliqualis quidem, sed non gravis adest causa commutandi, aut commutans nullam dispensandi, sed tantùm commutandi vota facultatem habet; prout concedi solet in Jubilæis, iis ordinariè verbis: *Possint approbatos Presbyteros eligere, qui valeant vota quæcumque ab eis emissa, Castitatis, & Religionis dumtaxat exceptis, in alia pietatis opera commutare*. Audis: *commutare: nihil dispensare*. Pro re satis difficilis praxis, pono aliquot velut regulas.

122 *Prima*. Cõmutatio Regulariter debet fieri in rem æqualem, vel quasi æqualem, aut saltem non notabiliter minorem. Communis DD. Ratio est, quia ex una parte *commutatio* vi vocis apud omnes significat æqualitem: Jura autem, & privilegia non debent extendi ultra verborum proprietatem, & communem acceptationem: Ex altera autem parte, quia commutatio non tantùm est actus justitiæ respectu voti commutandi exigens æqualitatem, sed etiam est actus benevolentiæ in favorem, & aliquam allevationem voventis; hinc non requiritur æqualitas stricta, & physica (& quis hanc attingat?) sed moralis tantùm, scilicet in aliud non notabiliter minus, sed juxta prudentis arbitrium, æquè bonum, ac gratum Deo, etsi reipsa aliquantulùm minus. Certè, cùm quilibet propria auctoritate commutare possit votum suum in manifestè melius, & secundùm probabilissimam sententiam, etiam manifestè æquale: ne facultas commutandi vota tantùm frustrà videatur concessa contra rationem *c. si Papa, de Privilegiis in 6.* omninò concedendum est, ea facultate pollentem, ob aliquam rationabilem causam quamcunque, posse commutare vota in aliquantò minus, dummodò non ita notabiliter, ut moraliter æquivaleat alicui dispensationi. Ita Lessius *l. 2. c. 40. n. 109.* aliisque multis cit. Diana *p. 1. tract. 11. resol. 40.* Tambur. *lib. 3. Decal. c. 16. §. 5. nu. 20.* Gobat. *de Jubil. num. 296.* Neque aliud velle videntur Sanch. *l. 4. moral. c. 53. num. 13. & alii communiter* docentes; vota commutari debere in æquale, vel quasi æquale, non in minus: quid enim est *quasi æquale*, nisi non notabiliter minus, ut moraliter, Prudentis judicio, dispensationi æquiparentur? Est quidem ea commutatio quasi contractus inter commutationem nomine Dei, & voventem, non tamen in eo requiritur tanta æqualitas, qualis requiritur in politica commutatione rerum inter homines: quia in hac commutatione nulla intervenit potestas Jurisdictionis, sicut in nostra commutatione votorum. Unde à fortiori, quando dubitatur de qualitate rei subrogandæ voto, nihilominùs commutatio optima fide fieri potest: nam tam parum minus, ut de æqualitate dubitetur, meritò pro nihilo reputabitur, cùm alioquin æqualitatem in rebus his moralibus attingere perdifficile sit.

123 *Secunda*. In commutatione voti non est spectanda sola excellentia virtutis in materia subroganda, quasi melior esset commutatio, quæ fieret in opus excellentioris virtutis, sed tantùm id spectari debet, quod ad honorem Dei, & ad salutem animæ est melius ipsi voventi hic, & nunc, seu in his circumstantiis personæ, loci temporis, v. gr. Vovisti disciplinam ad edomandam carnem: meliùs commutabitur tibi in jejunium, quam in Orationem: magis enim ad carnis mortificationem conducit jejunium quam Oratio, licèt hæc sit excellentioris virtutis. Sed neque commutatio fieri debet necessariò in opus æquè difficile, asperum, austerum: nam longæ peregrinationes convenienter commutantur in jejunia, vel Orationes, & maximè confessiones, Communiones, cum eleemosynis: magis enim hæc conducunt saluti. Atque adeò omnia ferè vota personalia regulariter commutari in frequentiam Sacramentorum consultum esto: quia Sacramenta ad salutem voventis magis sunt efficacia, quàm cætera opera.

124 *Tertia*. In commutatione votorum, præscindendo à vinculo voti (quippe quod non aufertur, sed transfertur tantùm in materiam subrogandam) solùm attendenda est ipsa materia voti commutandi, non tantùm nuda secundùm se, sed etiam secundùm difficultatem implendi, v. g. in peregrinatione labor, & molestiæ itineris, atque expensæ faciendæ in eundo, & redeundo, ut illæ jubeantur dari pauperibus, aut certè in aliud opus commutentur, si majores erant faciendæ in itinere, quàm domi. Ita expressè *cap. Magnæ de voto*. Ubi dicitur: *Tibi pro te, & famulis tuis concedimus licentiam, votum peregrinationis* (Hierosolymitanæ) *taliter commutare, ut expensas, quas fueras in eundo, morando, & redeundo facturus, alicui Religioso committas in necessarios usus Terræ illius sine diminutione aliqua transferendas*. Docetque communis Doctorum Suarez *lib. 6. de voto cap. 19. num. 19. fine*, Sanch. *lib. 4. Moral. cap. 56. nu. 11.* Et quoad expensas in itu consentiunt omnes Theologi & Canonistæ. Nam certè illæ expensæ cadunt intra votum peregrinandi, nisi expressè quis excluserit, vel mendicando ire voverit. At quoad expensas in reditu negant *Graffis, Henriquez, Rodriq. Angles* apud Sanch. *citat.* eò quòd vovens peregrinationem voveat itum, non reditum: ergo expensæ in reditu faciendæ non indigent commutatione. Dicto autem *cap.* Pontifex in favorem Terræ Sanctæ extraordinario rigore usus videri potest. Audebisne huic Sententiæ gravium DD. denegare probabilitatem? Hinc ulteriùs in commutatione voti pœnalis simplicis quidem, v. g. *si lusero, voveo eleemosynam dare &c.* solius pœnæ, seu eleemosynæ promissæ quantitas attendenda est? At verò in commutatione voti pœnalis duplicis, v. g. *voveo non ludere, & si lusero, dare tantum eleemosynæ &c.* utriusque voti materia, nimirùm & bonitas non ludendi, & bonitas eleemosynæ promissæ attendenda erit, & quidem ad qualitatem moralem, si facto lusu, pena jam contracta fuit: si nondum contracta pena fuit, adhuc sanè habenda penæ ratio, sed longè inferior, vix ad dimidium, cùm enim nondum incursa sit, sed ab eventu futuro pendeat, multùm à sua gravitate deficit in morali æstimatione.

Quarta. Convenientius plerumque est vota personalia 125
commutari in personalia, & realia in realia. Quia nimirùm in votorum commutatione, quoad fieri potest, servari debet materiæ æqualitas, idemque finis, seu intentio voventis, quæ plerumque meliùs servantur pariformiter commutando votum personale in personale v. gr. votum gestandi cilicium mortificationis gratia, in jejunium: & reale in reale, v. gr. votum ædificandi Ecclesiam, vel Altare, in eleemosynas, vel alias fundationes pias. Item mixta in mixta: v. gr. votum peregrinationis in jejunium æquivalens fatigationi itineris, &c. in eleemosynas respondentes expensis eo itinere faciendis, juxta dicta *num. 119.* Non tamen necessarium est servare hunc modum pariformem in commutandis votis, quin votum reale in personale, & contra personale in reale ritè commutari possit: ut patet *cap. 2. de voto*. Ubi votum peregrinationis solis eleemosynis redimitur. Nam ut providè advertit Lessius *l. 2. c. 40. num. 109.* in commutandis votis principaliter attendendum est, quid sit conducibilius saluti voventis, & æqualitas moraliter tantùm æstimanda, habito respectu ad Dei gloriam, spiritualem voventis utilitatem, consolationem, fragilitatem, ne plùs æquo gravetur. Quin sæpè expedit (maximè tempore Jubilæi, quo laxatur sinus Misericordiæ, & Benignitatis Divinæ) ut vota commutarentur in res quas vovens solebat ex devotione facere: v. gr. quotidianam recitationem Rosarii, auditionem Sacri, Confessionem, & Communionem menstruam aliàs solitam. Proderit etiam relinquere libertatem, ne determinato tempore, vel die obligetur, sed in alium diem differre, vel supplere possit, aut plura opera proponere pœnitenti, ut loco sui voti, modò hoc, modò illud faciat, modò illo, modò alio die &c. ut sic faciliùs, & promptiùs vota sua exequantur homines infirmi: uti observant cõmuniter DD. *Sanchez, Layman, Gobat ll. cc.* Tandem ut Confessarii, præsertim tempore Jubilæi expositi, aliquibus regulis practicis potiùs, quàm speculativis se juvare queant, ne vel nimis gravent suos pœnitentes vel, non sint fideles dispensatores, adiero aliquot,

Exempla authentica commutationum Votorum.

I. EX Jure, *Tit. de Voto, & voti redempt. c. Venientes*. 126
Votum peregrinationis Hierosolymitanæ cujusdam in pueritia emissum, ita (sane rigidius, quàm hoc tempore fieret) commutat Pontifex. *Nos autem ipsum à voto, quod in ætate tenera facilitate potiùs, quàm ex arbitrio discretionis promisit, absolvimus: ita tamen, quòd idem votum eleemosynis redimat, & juxta consilium nostrum, toto vitæ suæ tempore uni pauperum Christi (dummodò ad hoc suæ facultates sufficiant) debet providere*. Idem votum Hierosolymitanum Episcopi Trecensis *eodem c. magnæ* commutat Pontifex, ut expensas eundo, redeundo, ibique commorando faciendas, integrè in subsidium Terræ Sanctæ mittat, laboremque itineris compenset sollicitiùs instando vigiliis, Orationibus, jejuniis.

II. Votum Castitatis ad effectum Matrimonii solet à 127
Pontifice commutari in perpetuum jejunium certi diei, v. g. feriæ sextæ cum competente eleemosyna, vel alio pio opere, sed sine dubio cum adjuncta dispensatione. Nam votum absolutum Religionis, & Castitatis nunquam posse propriè commutari, cùm omne aliud opus subrogandum minus sit; ideoque semper admiscendam dispensationem, cum aliis notat Sanch. *lib. 4. Moral. cap. 56. num. 41.*

III. Votum non ineundi Matrimonium, commutari potest in Confessionẽ singulis mensibus biennio, aut triennio faci-

faciendam, & novem Sacra extra ordinem facienda. Ita *Sanchez cit. nu.42.* At certè meritò alii censent, addendum aliquod opus pium in perpetuum, sicut & votum erat perpetuum. Quamquam alioquin voto perpetuo non necessariò opus perpetuum subrogandum esse, dummodò alioquin servetur æqualitas, consentiant DD. communiter.

129 IV. Voto suscipiendi Sacerdotii subrogari potest quotidiana recitatio officii Beatissimæ Virginis, vel Rosarii, præterea Communio decimo quinto quoque die obeunda, procurandaque unius Sacri quot mensibus celebratio, & insuper faciendum votum castitatis in statu laicali, vel certè singulis hebdomadibus semel jejunandum. *Viri docti apud Sanch. cit. cap. 43.*

130 V. Votum peregrinationis pedestris ita commutari potest, ut labor itineris compensetur totidem dierum jejunio; equestris verò, quatuor dierum iter, unius diei jejunio: unà cum expensarum saltem eundo faciendarum (juxta dicta suprà) in pauperes erogatione. Ita post *Sayrum, Azorium, Angles, alios, Sanch. cit.*

131 VI. Voto jejunandi omnibus per vitam feriis sextis ritè, substitues Communionem annuam singulis quindenis obeundam, triumque Sacrorum procurationem, vel si mavis recitationem Rosarii cum moderata eleemosyna sextis quibusque feriis per totam vitam. Ita viri docti apud eundem Sanch. *ibid. num. 44.*

132 VII. Votum jejunandi in pane, & aqua pro una vice iidem Viri docti *ibid.* commutandum censent in recitationem integri Rosarii genibus flexis, cum verberatione corporis, vel eleemosyna competente facultatibus: aut melius in Confessionem, Communionem &c. P. Gobat. *Alphab. 1. de voto, Casu 13. num. 414.* idem votum solo pane, & aqua transigendi singulas ferias sextas cuidam Sacerdoti debili magnam inde difficultatem patienti commutavit in prandium cum aqua, & collationem vespertinam cum vino, & examen conscientiæ vespertinum eò die faciendum, ac per octo sequentes dies, si in feriam sextam incidat jejunium Ecclesiasticum. Prudenter, & salubriter.

133 VIII. Voto non admittendi peccatum adversùs Castitatem, non fornicandi, non se polluendi ampliùs &c. siquidem voventi multùm prosit ad vitandam impuritatem, rectè succedat confessio menstrua per totam: si verò tale votum non multùm prosit, sed potiùs obsit, ideò quòd illo obstrictus crebrò ex fragilitate labatur in peccata carnis, substituatur recitatio calculorum Virgineorum semel quolibet mense per triennium. Ita sapienter idem P. Gobat. *de Jubilæo cap. 32. num. 326.* Hæc pro exemplari attulisse satis esto. Facilè prudens Confessarius applicabit ad plures ejusmodi commutationes.

Observationes Corollariæ.

134 P*Rima*. Votum & absolutum, & pœnale etiam post transgressionem, vel pœnam contractum commutari potest, v. g. vovit quis quotidie Rosarium dicere vel eleemosynam dare &c. & longo tempore intermisit: Confessarius privilegiatus, pœnitentia pro prioribus transgressionibus imposita, votum deinceps in aliud commutare poterit, immo, comperta jam hominis fragilitate, etiam debebit. Item vovit quis se non lusurum, non vinum bibiturum: si secus faciat, eleemosynam certam daturum, vel jejunaturum in pœnam: intereà sæpiùs transgrediendo pœnæ obligationem ex voto incurrit, nec persolvit: Confessarius vel habens potestatem commutandi vota ob justam causam, non tantùm commutare potest votum quoad obligationem facti, & pœnæ in futurum, sed etiam potest commutare obligationem pœnarum præteritis transgressionibus incursarum. Sic contra Navar. & alios Suar. *lib. 6. de voto cap. 20. num. 18.* Sanch. *lib. 4. moral. cap. 52. num. 10. & cap. 56. num. 33.* Laym. *cap. 8. num. 26.* Ratio est, quia votum prius magis obligat ad directam materiam, in quam cadit, quàm ad pœnam: si ergo possum commutare votum quoad materiam directè promissam, cur non possim quoad pœnam? Quandotamen absolutè dispensatur, vel commutatur tale votum pœnale, non censetur dispensata, vel commutata simul obligatio præteritæ pœnæ, nisi exprimatur.

135 *Secunda*. Facta commutatione voti etiam à potestatem habente, liberum est voventi, aut prius votum exequi, aut opus, in quod prius votum commutatum est, quin etiam ejusdem operis novam commutationem ob causam petere, & obtinere poterit, remanente eadem libertate. Ex communi Lessius *lib. 2. cap. 40. dub. 11. num. 97.* Sanchez *lib. 4. cap. 55. num. 26. & lib. 8. de matrim. disp. 9. num. 21.* Laym. *cit. num. 27.* Ratio est, quia quomodocunque commutatio facta sit, semper facta est in favorem voventis. *Quisvis* autem *favori suo renunciare potest, & quod in gratiam alicujus conceditur, non est in ejus dispendium retorquendum.* Regul. 61. *in 6.* Et quamvis facta commutatione ab habente potestatem prius votum fuerit extinctum, tamen ex benigno interpretativo consensu benignissimi Dei præsumimus hanc libertatem esse nobis concessam, saltem per modum arbitrariæ commutationis, cùm ferè melius sit exequi ipsum votum, quàm materiam subrogatam. *Hinc sequitur* (ait Lessius *loc. cit.*) *si sæpiùs facta sit commutatio, posse servari quidvis illorum, in quæ facta fuit, v. g. votum peregrinationis annuæ commutatum est in Menstruam Confessionem: Menstrua Confessio in jejunium hebdomadarum: jejunium hebdomadarium in certas preces quotidianas, potest vovens satisfacere voto, vel precibus, vel jejunio, vel Confessione, vel peregrinatione.* Hæc Lessius.

Tertia. Facta commutatione voti à potestate habente 136
legitimè in aliud, si istud opus subrogatum posteà fiat impossibile, vel inutile, etsi per culpam voventis, vovens tamen omninò liberatur, neque tenetur redire ad prius votum suum, quippè quod per legitimam commutationem jam extinctum est: obligatio enim semel extincta non revivisceit. *L. Qui res §. aream ff. de solut.* Docet communis DD. apud cit. Ut si peregrinatio annua commutata sit in jejunium certorum dierum: iisque diebus, sive ob justam causam excusantem, sive ex causa culpabiliter contracta, jejunare nequeas, immo etiam si culpabiliter jejunare negligas, atque pecces, non teneris iterare peregrinationem. Idque etiam locum habet in votis sæcularis commutatis in votum solemne Professionis, quæ professus, sive sine, sive cum culpa à Religione dimittatur, non tenetur resumere, quia semel verè extincta non reviviscunt.

Quarta. Qui propria auctoritate votum suum commu- 137
tavit in aliud opus, aut aliud opus subrogatum jam implevit, aut nondum implevit, aut implere ampliùs non potest. Si jam implevit opus subrogatum majus, vel æquale, voto jam satisfactum est. Quòd si commutasses in minus, teneberis supplere, quod defuit, nisi malis reassumere prius votum. Si nondum implevisti opus subrogatum voto, idque vel majus, vel æquale, poteris præstare quodlibet, aut opus subrogatum, aut prius votum exequi. Sin autem minus subrogasti, v. g. jejunio votivo Rosarium, jam teneberis aut addere aliquid operi subrogato ad æqualitatem, aut ipsum prius votum reassumere. Si non potes ampliùs exhibere opus subrogatum voto v. g. jejunium subrogatū voto peregrinationis &c. possis autem adhuc exequi ipsum votum, omninò teneberis redire ad prius votum. Ratio est, quia per commutationem propria auctoritate factam non transfertur vinculum voti ad rem subrogatam, sed solùm per æquipollens satisfit benignissimo Deo: cùm ergo ei jam non possis ampliùs satisfacere per materiam subrogatam, quæ tibi impossibilis facta est, consequens est, adhuc urgere vinculum voti tui, quod per tuam commutationem nunquam corruit, sicut corruisset per commutationem legitimæ potestatis Superioris ordinariæ, vel delegatæ.

¶. Dicta quoad modum subrogationis, & materiam sub- 138
rogatam pariformiter intelligenda sunt etiam in commutatione juramentorum piorum, quando juxta dicta legitimè fieri potest. Attamen quoad peccatum in omissione materiæ subrogatæ differentia aliqua est notanda. Quod nimirùm omittens materiam subrogatam voto, semper verè peccet contra votum: quia ex eo, quòd qui acceptat materiam subrogatam voto commutato, censetur promittere Deo illam servare, atque adeò consentit transferri vinculum, seu obligationem Religionis ex voto in materiam subrogatam: at verò qui omittit materiam subrogatam juramento legitimè commutato, eo ipso per se non peccat contra juramentum, neque perjurus est, quia rem subrogatam neque juravit, neque, ut suppono, sub novo juramento acceptavit, sed simpliciter loco rei juratæ servare promisit: non autem eò pio, quo promitto aliquid loco rei juratæ, immo in vim, & vicem juramenti (vulgò *an Undstatt*) id sub juramento censeor promittere, ut palam est. Tenetur ergo talis implere rem juramento subrogatam ex pacto cum commutante, quo rem illam loco materiæ juratæ obligatoriè implendam consensit. Unde si res subrogata gravis erat, graviter contra pactum peccabit omittens: quòd si levis, & loco rei juratæ, levis subrogata, venialiter tantùm, *secundùm consuetudinem* At quid si res levis loco rei juratæ, vel devotæ gravis subrogata sit: v. g. Quinque Pater, & Ave pro jejunio? Adhuc probabile est venialiter tantū peccaturum omittentem: supponitur enim ex justa causa rem levem subrogatam, & suadet paritas à Pœnitentia Sacramentali, quæ si levis sit, licèt pro peccatis gravibus imposita, ex probabili opinione non obligat, nisi sub veniali

miali. Hæc de juramentis, & votis finio tandem in monito divino

Vovete, & reddite
Domino Deo Vestro. *Psal. 75. v. 11.*

CAPUT IV.

IN TERTIUM PRÆCEPTUM DECALOGI.

De observatione Festorum.

TEXTUS.

Memento, ut diem Sabbati Sanctifices.
Exodi 20.

EXPLICATIO.

PRæceptum hoc tertium, adhue ordinans hominem ad Deum ultimum finem suum, partim Divinum, partim naturale est.

1 I. Hoc præceptum, quatenùs Divinum, naturale, ac morale est, substantialiter præcipit, Deum aliquo tempore, & aliquo tandem cultu esse colendum. Quod sane ipsa ratio naturalis, seu lumen naturæ homini inditum dictat, adeò ut nulla unquam Gens fuerit tam barbara, quæ non cognoverit Deum, vel Deos suos aliquando, & aliquo cultu esse colendos: ac proinde ipsum illud præceptum naturale tria importat. Primò, ut aliquis dies colatur, seu ad colendum Deum applicetur. Secundò, ut aliquo cultu, ac opere positivo illo die Deus colatur, & honoretur. Et consequenter: Tertiò, ut eo die ab operibus profanis, seu servilibus cessetur. Quæ omnia alatè indicat ipsum verbum (*sanctifices*) quod non tantùm cessationem otiosam ab omni opere designat, sed etiam cultum aliquem positivum Sanctificationis Dei importat, ac proinde hoc præceptum in terminis quidem affirmativum est, præcipiens diem certum in Dei cultum sanctificandum, vel potiùs ipsum die sibi sanctificato colendum, implicitè simul negativum est, prohibens illum diem violare, vel profanare, atque hac ratione hoc præceptum semper idem, & immutatum mansit in veteri, & nova lege.

2 II. Idem præceptum tertium, quatenùs positivum est, & cæremoniale solùm determinat, & diem certum sanctificandum, qui fuit dies Sabbati, seu septimus hebdomadæ institutus ob memoriam absolutæ creationis omnium rerum, quo nimirùm die *requievit Deus ab omni opere, quod patrarat, eique benedixit*, Genesis 2. Et modum, quo nimirùm Deus die septimo colendus erat in Veteri Lege, qui varius erat per varias leges descriptus, præsertim in Exodo. Et hac ratione hoc Præceptum, quatenùs hic positivum, & cæremoniale erat, unà cum Veteri Lege cessavit, & in Nova Lege gratiæ immutatum est, tam quoad diem, quàm quoad modum Deum colendi.

3 III. Loco die Sabbati in Nova Lege ad Deum colendum institutus est dies Dominica, idque ipso jure divino, ut colligitur ex Scriptura, & certissima constat traditione Apostolica, & Ecclesiastica: nam primò D. Joannes Apoc. 1. testatur visiones suas initium sumpsisse die Dominica propter honorem Dei: *Fui in Spiritu in Dominico die, & audivi vocem magnam post me, tanquam tubam, dicentis, quod vides, scribe.* Secundò. Passim dicuntur fideles convenisse ad divina Officia, Verbum Dei, & fractionem panis: *Una Sabbati* id est, phrasi hebræa, prima die post Sabbatum. Ut Actorum 20. *Una autem Sabbati, cùm convenissemus ad frangendam panem, Paulus disputabat cum eis.* Et 1. ad Corinth. 16. Hortatur Paulus, ut populus collectas eleemosynarum faciat Sabbati, quo nimirùm conveniebant ad divina Mysteria. Tertiò. Idem latè docent SS. Patres, quos videre potes apud *Matth. tom. 2. tract. 4. tit. 1. quæst. 1. initio.* Unum, & alterum exscribo. Clemens I. Lib. 2. constitutionum Apostolicarum *cap. 63.* dicit. *Dominico die diligentiùs convenite, laudem Deo laturi, qui per Jesum cuncta condidit, & illum ad nos misit, atque mori permisit, & à mortuis excitavit.* Et lib. 5. cap. 20. *Festum diem agite, quo Jesus à mortuis est excitatus, idque sit vobis legitimum, solemneque in perpetuum &c.*

4 IV. Quoad modum colendi diem Dominicum, loco cæremoniarum Sabbati, in Nova Lege jure humano Ecclesiastico multa sunt ordinata opera ad cultum divinum. De quibus Clemens I. Lib. 2. Constit. Apost. cap. 63. *Quam excusationem afferre potest Deo, qui in hoc die non convenit ad audiendam salutarem de Resurrectione sermonem: in quo tres orationes stantes concipimus, in memoriam illius, qui tertio die resurrexit. In quo Prophetarum lectio habetur, & Evangelii prædicatio, & Sacrificii oblatio, atque Sacri Cibi dispensatio.* Et Justinus martyr Apol. 2. pro Christianis ad Antoninum Pium loquens de die Solis inquit: *Illo die Urbanorum, ac Rusticorum cætus fiunt, ubi Apostolorum, & Prophetarum litteræ, quoad fieri potest, prælegunter. Deinde cessante Lectore Præpositus facit verba adhortatoria, ad imitationem tam honestarum rerum invitans. Post hæc consurgimus omnes, & preces offerimus. Quibus finitis profertur panis, vinum, & aqua, scilicet ad Sacrificium, & Communionem.* Ex quibus liquet olim ad cultum Dei, & solemnitatem diei Dominicæ illa opera usitata fuisse, scilicet sacras Lectiones, & Prædicationes, Orationes communes, Missarum solemnia, & sacram Communionem, utique cum feriis religiosis. De quibus omnibus etiam frequenter loquitur *Concil. Trid. præsertim sess. 22. in Decreto* de observandis, & evitandis in celebratione Missarum. Item *sess.* 24. & alibi. Unde quæstio est, ad quidnam teneantur fideles die Dominica ex tertio Præcepto, ut modò in Nova Lege determinato, an scilicet ad omnia illa opera olim in Constitutionibus Apostolicis, & antiquis Ecclesiæ consuetudinibus præscripta, utpotè ad Missam, Concionem, Communionem, Orationes publicas, Vesperas &c.

Resolutio III. Præcepti.

TErtio Præcepto Decalogi modò in Nova Lege quoad diem, & modum Deum colendi ab Ecclesia determinato, omnes Christifideles, impedimento cessante legitimo, obligantur sub mortali ad audiendam Missam, & feriandum, seu abstinendum ab operibus servilibus (horum obligatio mox probabitur, & declarabitur distinctis sectionibus) non item ad audiendam Concionem, Sacram Communionem, vel Orationes alias publicas. Ad hæc enim neminem obligari per se die Dominico, inde sufficienter probatur, quod nullum existat præceptum obligans fideles in conscientia. Quod enim de Concione audienda decernit Concil. Trid. *Sess. 24. cap. 4.* de Reformatione dicens: *Moneatque Episcopus populum diligenter, teneri unumquemque Parochiæ suæ interesse, ubi commodè id fieri potest, ad audiendum Verbum Dei:* *ly teneri* non accipitur strictè per modum præcepti obligantis per se ad audiendum Verbum Dei omnibus diebus Dominicis, sed accommode per respectum ad necessitatem cujusque. Utpotè quia quilibet fidelis jure divino naturali obligatur ad acquirendam sibi notitiam necessariorum Fidei, & salutis suæ, utique tenetur interdum audire Verbum Dei, quando commodè potest, & offertur occasio, dum scilicet prædicatur diebus Dominicis, & Festis. Unde aliquis conscius ruditatis suæ in rebus necessariis ad Fidem, & salutem suam, & tamen ordinariè negligens Conciones audire, peccabit quidem mortaliter: non tamen præcisè ratione illius statuti Ecclesiæ, sed principaliter ratione præcepti divini naturalis ex virtute Fidei comparandi sibi scientiam necessariam, cujus occasionem negligit, negligendo Conciones. Quoad Sacram Communionem cùm præceptum Ecclesiæ semel in anno pro tempore Paschali obliget, certum est, non obligare singulis Dominicis. Quoad Vesperas, aliasque Orationes publicas nullum præceptum, sed consuetudines piæ sunt, meritò urgendæ à Parochis, præsertim pro juventute alioquin otiosa &c. 5

Eadem porrò ratione, qua de Dominicis, etiam dicendum est de Festis quibusdam præceptis sive universalibus totius Ecclesiæ, sive Diœcesalibus, triplici tamen adverso discrimine. 1. Diei Dominici institutio fundamentaliter est Juris divini naturalis in Decalogo, & formaliter est Juris divini positivi ex traditione Apostolica, ut suprà *num.* 3. indicatum est: Festorum autem institutio, & observantia est ex mero Jure positivo humano Ecclesiastico. Et hinc 2. Ecclesia potest abolere omnia Festa, eorumque observantiam pro libitu mutare: non item Dominicas. Unde ulteriùs 3. Cùm quis Missam non audit die Festo, non tenetur ad alium cultum Dei positivum, sicut teneri die Dominico probabimus infrà in fine *Sect. 2.* 6

SECTIO I.

Missæ audiendæ Obligatio.

SUMMARIUM.

7 Tertio Præcepto modò ab Ecclesia determinato obligatur quivis fidelis adultus sub mortali audire Sacrum.

8 Exhi-

8 *Exhibendo præsentiam moralem.*
9 Usque ad num. 13. *quando quis censeatur moraliter præsens, quando non?*
13 *Non sufficit præsentia materialis tantùm, & corporea; sed*
14 *Requiritur præsentia religiosa, & devota.*
15 Usque ad num. 19. *Qualis requiratur intentio, & attentio ad audiendam Missam?*
19 *Audienda est Missa integra.*
20 Usque ad n. 23. *Quando quis censeatur omittere partē notabilem, ideòque peccare mortaliter, quando non?*
23 *Non satisfacit præcepto, quis duas Missæ partes simul à diversis celebrantibus audit.*
24 *Qualis, & quo loco audienda sit Missa?*

ASSERTIO I.

7 T*Ertio præcepto modò determinato ab Ecclesia obligatur omnis homo fidelis adultus sub mortali audire Sacrum, exhibendo præsentiam moralem religiosam ad Missam integram, quamcunque tandem.*

Quoad obligationem sub mortali, consentiunt omnes Doctores Catholici (contradicente solo, quem sciam, nostro Angelo V. *feriæ num.* 42. Ubi etiam perperam censet Sacram Concionem præferendam esse Missæ, si utraque audiri non possit.) Estque sententia modò damnata *nu.* 52. sub Innocentio XI. *Præceptum servandi festa non obligat sub mortali seposito scandalo, si absit contemptus*. Et probatur in primis ex traditione Apostolica, uti refert Clemens I. suprà citatus. Ubi ait: *Quam excusationem afferre potest Deo, qui hoc die non convenit?* Deinde ex consuetudine, & consensu totius antiquitatis Ecclesiæ. Et definitur in Concilio Agathensi *cap* 31. relato de consecratione *dist.* 1. *cap.* Missas. *Missas die Dominico sæcularibus totas audire speciali ordinatione præcipimus, ita ut ante benedictionem Sacerdotis egredi populus non præsumat: quod si fecerint, publicè ab Episcopo confundantur*. Estque hoc præceptum, & mandatum receptum usu Ecclesiæ universalis absque ulla contradictione. Ratio est, quia præceptum est de re gravi ex objecto, nempè debitissimum naturali jure divinum cultum concernente, undè licèt hoc præceptum de audiendo Sacro Die Dominico, formaliter, & explicitè sit Ecclesiasticum tantùm, fundamentaliter tamen, & implicitè est de jure divino naturali, quo omnis homo adultus tenetur aliquo actu positivo Deum quandoque colere, quod de se indeterminatum ex institutione Christi, Ecclesia determinavit quoad modum, & tempus, scilicet ad audiendum Sacrum die Dominico, ut rectè notat Filliucius *Tract.* 27. *cap.* 8. Cæterum adulti tantùm hoc præcepto obligati possunt, & incipiunt, quamprimùm ad eum usum rationis perveniunt, ut bonum à malo discernere, Deum suum agnoscere, vel aliàs mortaliter peccare possunt: anteà enim sicut peccati, ita etiam obligationis sub peccato incapaces sunt, juxta communem doctrinam in materia de legibus. Jam verò termini præcepti in assertione positi explicandi sunt.

§. I. *Exhibendo præsentiam moralem.*

8 AD satisfaciendum præcepto audiendi Sacrum requiritur in primis præsentia moralis, ut nimirùm quis moraliter æstimando rem, verè censeatur præsens assistere, & audire Sacrum, ut nimirùm corpore sit, vel intra Ecclesiam, vel in proximo loco tali, ex quo judicatur moraliter posse videre, audire, vel aliquo modo percipere: immo nec requiritur, ut sacrificantem videas, vel audias, modò ita præsens sis moraliter: ut ex signis quibusdam colligere possis, quid in Sacrificio agatur. Hinc cæci, & surdi non excusantur, sed tenentur, & censentur Missæ interesse moraliter, si sint in loco, undè aliàs possent videre, audire, vel advertere celebrantem, si earum potentiarum usu gauderent. Comm. Doct. Navar. *cap.* 21. *num.* 8. Tol. *lib.* 6. *cap.* 6. Laym. *lib.* 4. *tract.* 7. *cap.* 3. Diana *part.* 4. *tract.* 6. *cap.* 6. *resol.* 554. Atque hinc inferendum:

9 I. Moraliter præsens satisfacere censetur etiam extra Ecclesiam, vel locum Sacri existens, ut in atrio exteriori Ecclesiæ, in Cancellis, Oratoriis, vel Cameris annexis Ecclesiæ, aliove loco etiam profano contiguo per fenestras: item extra Ecclesiam non omnes capientem, in publica platea, vel campo, ita tamen, associando se ad alios præsentes, & audientes Missam, ut ex signis, & gestibus, quid in Missa agatur, colligere possit, & ad multitudinem assistentium censeatur moraliter pertinere.

10 II. Non censetur moraliter præsens, nec satisfacere, qui in magno templo Missa celebrata existeret in Sacello, Sacristia, ambitu omninò separato. Quia tanta distantia, & divisio inter te, & celebrantem nullis aliis intermediis tollit præsentiam moralem. Contrà verò satisfaceres, si adesset magna eadem Ecclesia, quia tunc moraliter faceres unum cum ea multitudine præsentium. Fagundez, & alii cum Tambur. *lib.* 4. *in Decal. cap.* 4. §. 1. *num.* 12.

III. Si è fenestra tuæ domus possis advertere ad Sacrum in Ecclesia vicina celebratum, & parva sit distantia, etiamsi via publica intermedia, adhuc te posse satisfacere censet Cardin de Lugo, gravis, & accuratus Doctor, *de Euchar. disp.* 22. *sect.* 2. quia sic adhuc censeris moraliter præsens Sacro. Negant alii Recentiores cum Tamburin. *opusc. de Sacr. Missæ lib.* 3. Et videtur magis habere pius sensus fidelium. Et certum est, non satisfacere, si magna sit distantia arbitrio prudentis æstimanda, propter oppositam rationem. 11

IV. Non censetur moraliter præsens, nec satisfacere, qui Sacramentaliter confitetur, dum Missa celebratur, majori, vel magno tempore. Quia ad assistentiam moralem Missæ non satis est pietas actionis, si hæc distrahat, seu excludat moralem assistentiam: distrahit autem in casu proposito, quia ipsa actio externa confessionis ipsum externum cultum attendendi ad Missam impedit, nedum internam attentionem communi Sententia requisitam. 12

Denique Universaliter non sufficit, vel satisfacit præsentia materialis tantùm, & corporalis, qualis est non tantùm toto tempore dormientis, ebrii, nugantis, verùm etiam illorum, qui verè, ut ajunt, solo corpore Missæ intersunt, utpotè, propter honestum tantùm consortium, curiositatem, pompam, propter solùm civile obsequium: quomodò ferè faciunt, qui solùm Dominos suos comitantur, aut solùm veniunt, ut videant, quæ agantur, quæque personæ conveniant, vel ut solùm cœtus funebres honorent absque ulla devotione, vel intentione Missæ, ac cultus divini. Item qui quidem animo audiendi Missam accedunt, tamen toto, vel pleroque tempore Missæ fabulantur, litteras, nova, libros impertinentes legunt, & cætera hujusmodi. Quales prætereaquam quòd propter irreverentias, & alia peccata Deum offendant, præcepto audiendi Missam in Dominica, vel Festo die minimè satisfaciunt in omni Sententia, etiam lata illa non requirente attentionem internam. Tenentur ergo ulteriùs exibere 13

§. II. *Præsentiam Religiosam.*

AD satisfaciendum præcepto Missæ audiendæ requiritur ulteriùs præsentia, seu assistentia religiosa, & devota, ut nimirùm cum pio motu in Deum, seu animo Deum colendi Missæ intersis. Ad quod duo requiruntur, intentio ex parte voluntatis, & attentio ex parte intellectus. Quoad intentionem omnes consentiunt: Quoad attentionem verò est communis, & apud me omninò vera sententia DD. atque eadem ratione probatur, sicut probatur de Horis Canonicis, utrobique enim Ecclesia determinat præceptum divinum naturale colendi Deum: adeòque sicut Clericis præcipiendo Horas Canonicas, præcipit veram Orationem devotam, ac religiosam, utrumque cultum Dei: ita & Laicis præcipiendo audire Missam, vel assistere Missæ, præcipit omninò præsentiam, ac assistentiam religiosam, piam, devotam, quæ sit verus cultus Dei, veraque Oratio cum Sacerdote celebrante, atqui de essentia veræ Orationis, verique Dei cultus necessaria est interna devotio, nimirùm interna voluntatis intentio ad colendum Deum, atque intellectus intentio ad rem præsentem; ut pluribus explicatum habes *Theol. Sacrament. part.* 1. *in Appendice à n* 75. & rursus *part.* 1. *Decal. cap.* 3. *à n.* 41. Ergo. 14

I. Intentio audiendi Missam non tantùm debet esse materialis spectandi gratia cæremoniam aliquam, sed formalis, & religiosa, quatenùs actio sacra, & cultus Dei est, ut nimirùm quis intendat, vel explicitè ea actione Deum colere, vel saltem implicitè facere id, quod hic facere intendit Ecclesia. Quia, ut dictum est, auditio Sacri præcepta ab Ecclesia essentialiter debet esse actus humanus, religiosus, seu verus cultus Dei: talis autem non est, nisi quis voluntariè Deum illo actu colere intendat, non tamen requiritur intentio formalis præcepti, ut nimirùm quis explicitè, vel positivè intendat eo actu satisfacere præcepto Ecclesiæ: hoc enim ipso, quo quis facit, quod Ecclesia præcipit, satisfacit præcepto Ecclesiæ, dummodò expressam voluntatem contrariam saltem non habeat. Ut si quis audiret Missam Dominico die pia consuetudine, non advertens omninò esse Dominicam, vel Festum, tamen statuens posteà audire aliam Missam, utpotè Sacrum solemne, nihilominùs jam satisfecit, nec tenetur audire aliam, quia fecit, quod præceptum est. Pluribus, & plura huc spectantia in specie habes. *Tract.* 1. *in Decal. de actibus hum. c.* 3. *num.* 41. *etc.* 15

II. Attentio hic requisita, & sufficiens triplex esse potest:

prima, & minima est, ad ipsam Missam, seu verba, & acta Sacerdotis, animo tamen, intentioneve eo modo Deum colendi. Neque enim tenetur audiens Sacrum, formare preces proprias, sed solùm devote assistere Sacerdoti celebranti, & oranti in persona omnium præsentium, & totius Ecclesiæ. *Secunda*, est attentio ad sensum, & mysteria per verba, & actiones sacras Missæ significatas, & repræsentatas, præsertim vero Passionis, & Mortis Christi; & hæc perfectior, sed non nisi intelligentium, & magis instructorum est. *Tertia*, est attentio generalis finis, durante Missa, ad ipsum Deum colendum, orandum, deprecandum, laudandum, per orationes, meditationes, aliosque pios mentis motus, & affectus. Consulunt tamen DD. nominatim Suar. & Laym. hic, tales privatim orantes saltem ad partes essentiales Sacrificii, scilicet, Consecrationem, & Sumptionem specialiter attendere debere. Infra Sacrum insuper non solùm licet preces privatas voluntarias, sed etiam obligatorias, utpote Horas Canonicas, pœnitentiam à Confessario injunctam, aliasque preces ex voto, vel quacunque obligatione debitas persolvere: juxta commune DD. Navar. Tolet. *loc. cit.* Filliuc. Laym. March. hic contra Angelum, & Sylvest. Ratio est, quia attentio ad audiendam Missam requisita æquè stat cum orationibus obligatoriis, ac cum voluntariis, & nihil prohibet duobus præceptis uno eodemque actu, & tempore satisfieri: maximè vero cum illæ duæ obligationes nullo modo sibi opponuntur, sed simul stant; immo se mutuò adjuvant. Multò maximè vero scrupulus eximendus ministrantibus ad Sacrum solemne, dum occupantur circa cæremonias etiam sæpius abeundo, quærendo, vel disponendo ea, quæ ad ministeria spectant: dummodò non desit intentio colendi Deum: idemque dic de Musicantibus, qui omnino satisfaciunt, quia ipsi Missæ cooperantur, & quia omnia, quæ agunt, ad Sacrificium aliquo modo spectant, moraliter, & Religiosè assistere censentur.

17 III. Sicut intentio, ita nec attentio requiritur formaliter, & actu semper continuata, sed sufficit attentio virtualiter continuata, nunquam scilicet revocata, atque excludens voluntarias distractiones tam internas, quam externas, seu actiones incompossibiles cum actu religioso cultus divini saltem per notabile spatium. Quare licet reprehendendi, non tamen statim peccati mortalis condemnandi sunt aulici, mercatores, & alii, qui inter Missarum solemnia modò attendunt ad partes principaliores maximè, modò verò confabulantur per spatium in actione Missæ non adeò notabile, ut etiam monent Sotus *in 4. dist.* 12. *q.* 2. *art.* 1. Suar. *disp.* 88. *de festis Sect.* 3. Layman *tr.* 7. *cap.* 3. Ratione hujus conditionis peccant mortaliter, quotquot per notabile tempus, vel per notabilem Missæ partem, utpote in mea sententia plus, quam quartam, vel tertiam circiter occupantur, tam internis voluntariis distractionibus in communi, & veriori sententia, quàm distractionibus externis, seu actionibus quibuscunque à divino cultu alienis, jam enim præcedenti enumeratis.

18 IV. Quamvis autem hanc sententiam de interna attentione requisita contra distractiones voluntarias omninò verissimam judicem, sicut in Horis, ita etiam in auditione Missæ: moneudus tamen Confessarius pro pœnitentibus (non pro se) non esse condemnandam oppositam sententiam sanè gravium Doctorum, *S. Antonini, Sylvest. Medinæ*, & ex Recentioribus *Conich. Hurtad. Diana, Caramuel.* & novissimè bonis rationibus fundet Card. de Lugo *dist.* 20. *de Euchariſt. sect.* 2. nimirùm ad satisfaciendum præcepto audiendi Missam citra peccatum mortale non requiri internam, sed sufficere externam attentionem, quæ consistat in negatione distractionis externæ, hoc est cujuscunque negotii, vel occupationis externæ, quæ ex se distractiva sit mentis ab auditione Missæ, & colendo Deo, qualia essent à nobis prædicta, confabulari, legere nuves historias, scribere, pingere, ludere, &c. Fundamentum est, quòd Ecclesia non possit præcipere actum mere internum ad essentiam actus externi moralis præcepti per se non requisitum, in hoc consentimus omnes: atqui ad essentiam veræ orationis, & cultus Dei requiri attentionem internam asserimus nos cum communiori, & veriori (negante Adversarii sanè non improbabiliter, saltem speculativè, ut fusius sum jam suprà *tr.* 1. *c.* 3. *n.* 43.) Interim pœnitenti oppositam sententiam sequi volenti absolutionem ne deneges.

§. III. *Ad Missam integram.*

19 AD satisfaciendum præcepto audiendi Missam requiritur assistentia integra: ut qui nimirùm integram Missam præsens audiat ab Introitu usque ad Benedictionem Sacerdotis. Habetur in Jure variis locis *cap. Missas de Consecr. Dist.* 1. *ex Concil. Agathensi sup. cit. Ibid. c. omnes fideles, ex Canone* 9. *Apostolorum. Et c. cùm celebrandus ex Concil. Aurelianensi I. Can.* 28. quibus semper prohibetur, ne ante Benedictionem Sacerdotis discedatur. Adeò ut omnium consensu peccetur mortaliter omittendo partem notabilem, secus, venialiter tantùm, cùm certum sit hic dari parvitatem materiæ, juxta regulas *tract.* 1. *Decal. cap.* 5. *num.* 24. assignatas. Dicendum igitur.

I. Terminus Missæ sub mortali audiendæ est ab Evangelio usque ad Communionem Sacerdotis: ita ut quis culpabiliter ultra Evangelium, vel ante Communionem Missam omittens censeatur omittere partem notabilem, & peccare mortaliter. Ante verò Evangelium, & post Communionem omittere communi consensu censetur pars non notabilis, & venialis culpa. Navar. *c.* 20. *n.* 1. Tol. *lib.* 6. *c.* 6. Laym. & March. *cit.* aliique apud ipsos, Sumitur ex cap. *omnes fideles*. Ubi specificatur: *Scripturas Apostolorum, & Evangelii audiant, & non egrediantur ante perceptam Communionem*. Et licèt ibi per Scripturas Apostolorum videatur intelligi moderna Epistola, tamen & hæc particula censetur levis esse respectu totius. Insuper & Evangelium citra peccatum mortale omitti, si illud posteà privatim legas, putat *Navarr. loc. cit. Suar. & Laym.* tamen potiùs volunt suppleri audiendo ultimum Evangelium S. Joannis, ante quod, post benedictionem Sacerdotis alioquin egredi potuisses. Imò, absolute post Evangelium, vel Credo ad Offertorium accedentem (ibi enim incipit Missa Christianorum, priora enim dicebantur olim Cathecumenorum) non esse condemnandum gravis peccati docet Amalarius *lib.* 3 *de Ecclesiast. officiis c.* 36. Saltem talem peccati mortalis damnare, duriusculum videri fatentur Laym. *cit. cap.* 3. *num.* 3. & Diana *par.* 4. *tr.* 5. *resol.* 196. Ego assentior, quamvis à communi sententia non recedendum censeam: de futuro quidem nulli consulo, de præterito tamen neminem peccati gravis damno. 20

II. Etiam intra Sacrum principale definitum per partem non notabilem abesse, non nisi veniale erit. Quod maximè verum est, quando pars illa non adeo pertinens est ad substantiam Missæ: utpotè, dum post recitatum Credo, vel Canonem cantus nimiùm prolongatur, vel dum Sacerdos in Memento, vel intra Sumptionem nimis diù orat, certè contra ordinationem Ecclesiæ in Rubricis. Erat alicubi Sacerdos, cui infra Memento, & Communionem solebat fere orare per horam: tempori assuetus minister interim in vicinum hortum digressus tubo aves jaculabatur, tempestivè semper regressus ad ministerium. Utique talis etiam die Dominico, vel Festo, præcepto audiendi integram Missam satisfecit. Similiter absolutè satisfaciunt, qui tempore Missæ ministrantes subinde abeunt quærendo, vel disponendo ea, quæ ad Sacrum pertinent, ut suprà dictum, immo etiam, qui tempore Missæ confitentur, dummodò non ita occupentur per magnam partem Missæ in enarrandis peccatis, ut ad Sacrificium attendere commodè non possint, tunc enim non satisfacere jam suprà *nu.* 12. dictum est. Quia actus ipse Missam audiendi, & intentio necessaria, tantam, & tam disparatam actionem moraliter non compatitur, quantumvis aliqui de hoc disputent. Similiter etiam non satisfaceret, qui abesset tempore partis substantialis Sacrificii, utpote tempore Consecrationis, & sumptionis: talis enim nullo modo assisteret Sacrificio, ut cum aliis monet Lugo *cit. d.* 22. *sect.* 1. Diana *p.* 5. *tr.* 13. *resol.* 41. Quòd si tamen quis abesset aut à sola Consecratione, aut à sola Sumptione, posset adhuc videri satisfacere citra peccatum mortale, quia posset adhærere opinioni asserenti, essentiam Sacrificii consistere vel in Consecratione sola, vel etiam in sola Sumptione; ut cum Lugo *cit.* advertit Tamburin. *lib.* 3. *cap.* 2. §. 1. *num.* 3. 21

III. Ille, qui sive culpabiliter, sive inculpabiliter venit ad Sacrum primò sub Præfatione, vel Canone adhuc ante Consecrationem, omninò tenetur reliquum Missæ audire. Quia tunc adhuc pars principalis Missæ, eaque à Præcepto potissimùm intenta audiri potest; ut cum Suarez, & aliis contra nonullos rectè docent Lugo *cit. Sect.* 1. *num.* 6. Diana *part.* 3. *tract.* 6. *resol.* 69. Non ergo audiendus *Joan. Sanchez*, oppositum tenens, & dicens esse communem usum fidelium etiam timoratorum, sed dicens tantùm, non probans. Contrarium habet proborum fidelium usus. Contrà verò, qui primò post Consecrationem accedit, non obligatur ad assistendum parti reliquæ. Tunc enim deficit pars principalis, & substantialis Missæ. Quemadmodùm feria 6. Parasceves; licet in Missa adsit Communio, & quædam alia, quia tamen non adest Consecratio, non tenemur audire, etiamsi tunc incideret dies festus; ita ergo in casu nostro 22

IV. Probabile, & tutum erat antehac, satisfieri huic præcepto 23

cepto audiendo duas partes Missæ à duobus Sacerdotibus successivè: v.g. si audivisti unius Sacerdotis Missam à Consecratione usque in finem, sufficiebat, si posteà audisti Missam alterius Sacerdotis usque ad Consecrationem. Quia talis totam Missam in substantia audivit: ergo satisfacere visus est præcepto quoad substantiam, etsi non quoad modum, & perfectionem præcepti, ideòque si absque omni rationabili causa, vel necessitate fiebat, non sine culpa veniali: erat sanè communior. Navarr. *cap 22. num.2.* Tolet. *lib 6. cap.7.* Sà *verbo Missæ auditio num.2.* Laym. *cit. cap.3. in fine.* Marchant. *cit. tract.4. tit.2. quæst.1. dub.2.* Meritò tamen aliqui apud Dianam *cit. par.3. tract.13. resol.41.* limitant, dummodo partes essentiales, scilicet Consecratio, & Sumptio non dividerentur, sed ab uno Sacerdote audirentur, quia aliàs non assistitur uni Sacrificio. Alii tamen communiter non distinguebant. Insuper *Azor. Bonac. Hurt. alii cum* Diana *in summa V. Missam audire nu.13.* concedebant etiam satisfacere præcepto eum, qui duas partes Missæ simul audiit à duobus Sacerdotibus simul celebrantibus, utpote uno incipiente ab Introitu, altero versante circa Consecrationem, & sic utrumque audiendo usque ad finem hujus, & Consecrationem prioris: eo quòd audiatur adhuc tota Missa quoad substantiam, & quoad attentionem, potest quis ad utramque animum intendere. Et consequenter quidam apud eundem Dianam concedunt, obligatum eodem die audire tres Missas, unam ex præcepto, alteram ex voto, tertiam ex pœnitentia injuncta, satisfacere, si omnes simul à tribus Sacerdotibus simul celebrantibus audiat: eodemque modo fieret in Natali Domini, si esset obligatio audiendi tres Missas. Sed quidquid sit de hoc: illud certè de una Missa mihi omninò videtur improbabile, & meritò absurdum reputat Suarez *de festis disp. 88. sect. 2.* saltem longè probabiliùs, & tutiùs id negant DD. communiter. Tambur. *cit. num.10.* March. *cit. d.2.* Et jam certum esse debet, damnata ab Innocentio XI. hac ipsa propositione 53. *Satisfacit præcepto Ecclesiæ de audiendo Sacro, qui duas ejus partes, immo quatuor simul à diversis celebrantibus audit.* Ratio est, quia auditio Missæ ex natura, & institutione sua, ac etiam ratione mysteriorum repræsentatorum est res successiva, quæ suas partes simul habere non potest: duæ verò medietates Missæ simul celebratæ unius successivæ partes non sunt, & consequenter ad eandem auditionem Missæ spectare non possunt. Idemque sentiendum judico in altero casu non satisfieri audiendo illas Missas simul, nisi ex intentione aliud constaret.

§. IV. *Missam quamcunque tandem.*

24 PRæcepto audiendi Missam satisfit audiendo Missam quamcunque, dummodò Catholico Romano ritu celebratam, sive solemnem, sive privatam, sive ordinariam de tempore, vel festo, sive votivam, vel pro defunctis, sive in Ecclesia Parochiali, sive in alia quacunque Ecclesia, Sacello, Oratorio per se loquendo. Communiter Doctores *S. Antoninus, Sotus, Sylvest. Navar. Tolet. Laym. Marchant. Lugo cit.* Ratio est, quia præceptum de audienda Missa per se omninò abstrahit à tali, vel tali particulari Missa, & à loco publico, vel privato. Neque Sacri Canones quidquam de hoc definierunt. Quamquam omninò conveniens sit, & consulendum fidelibus, ut aliquando saltem Dominicis, & Festis principalioribus Parochiales suas Ecclesias adeant, Missæq; solemni, & Parochiali intersint, ut monet Concil. Trid. *Sess.22. in Decreto de observandis, & vitandis in celebratione Missarum.* Et in Jure *cap.2. de Parochiis*, reprehenduntur, & puniri jubentur, qui contempto proprio Parocho, vel ex injusta indignatione erga ipsum, Divina apud ipsum non frequentant. Insuper addunt Doctores citati, Episcopos, vel Parochos non posse præcipere, talique præcepto non obligari subditos, ut Missas audiant tantùm in propria Parochia, & in Ecclesiis Regularium, aut alio Sacello, vel Oratorio, Quia (ita *Navar. cit.*) Episcopus non potest tollere Jus commune, & generalem consuetudinem totius Orbis, atque ita in favorem Regularium declaratum à Congregatione Cardinalium Sacrorum Rituum, refert Card. de Lugo citatus *d.22. de Euch. sect.1. n.3.* Tandem quòd in Brevibus Pontificiis excipiantur Festa Paschatis, Ascensionis, Pentecostes, Nativitatis Domini, & Assumptionis B.V. Mariæ (quibus aliàs conceditur facultas legendi, & audiendi Missam in Oratoriis privatis, & domibus.) Et quòd alii præter domesticos illius, cui facultas concessa est, ibidem Missam audientes, non censeantur liberi à præcepto audiendi Sacrum diebus Dominicis, & Festis, commodè explicat noster Marchant. *cit. tit.2. q.1. dub.1.* mentem Pontificis non esse proponere novam, vel augere obligationem audiendi Missam, præcepti alioquin indeterminati ad quemlibet locum, sed solùm ad Parochiæ, ut Parochialibus juribus per tale privilegium non derogetur, sive ne fiat cum præjudicio Parochiæ, vel Parochi: utpote si exinde Parochia magna parte populi destituatur, si oblationes tam Parocho, quàm pauperibus fieri solitæ, ideò deficiant &c. Alioquin præcepto Missæ satisfieri in illis Oratoriis cum aliis docet Azorius *tom 1 lib.7. cap.6.* Sed contrarium mihi planè verius, & apertis verbis brevibus conformius docent Bonacina, & alii cum Diana, & Tamb. *lib.1. cap 4. §.4. num.3. de Sacrif. Miss.* ex professo. Ideò soleo suadere in praxi, nolentes tamen non urgere.

SECTIO II.

Causæ excusantes ab auditione Sacri.

SUMMARIUM.

25 *Causæ ab auditione Sacri excusantes generatim sunt quatuor.* Impotentia. 2. Charitas. 3. Officium, & 4. Consuetudo.

26 Impotentia *alia est spiritualis, ut excommunicatio, interdictum &c.*

27 *Alia* naturalis, *seu* Physica: (*ubi qui ea excusentur?*)

28 *Alia* moralis: *hæc ubi, & quando adesse censeatur?*

29 Usque ad num. 33. *an, & quando quis possit, vel non possit impedimentum ponere auditioni Missæ, v. g. suscipere iter, vel aliud negotium?*

33 *Quando ab auditione Missæ excuset* Charitas?

34 *Quando, & quos excuset* Officium? *ac*

35 *Quando, & quos consuetudo?*

36 *Ab auditione Missæ, etiam legitimè impediti, & excusati, probabiliùs sub mortali adhuc aliquo alio cultu Deum colere obligantur illo die.*

ASSERTIO II.

CAusæ excusantes ab auditione Sacri die Dominico, vel Festo omnes commodè revocantur ad has quatuor: Impotentia, Charitas, Officium, Consuetudo: *sic in re omnes, etsi variè varient in terminis.* 25

§ I. *Impotentia, eaque triplex, Spiritualis, Naturalis, Moralis.*

IMpotentia Spiritualis, qua excusantur ab audiendo Sacro, qui excommunicationi, vel interdicto subjacent, quamdiu per eos non stet, quominùs ab excommunicatione, vel interdicto liberentur: quin etiamsi per ipsos stet dummodò non ex intentione, & directo fine non audiendi Sacrum, absolutionem procurare negligant, juxta communem DD. apud Suar. *disp.88. de festis sect. 6. Laym* suprà. Quin etiam (ut hoc obiter hic advertam) si Sacerdos, a quo solo quis Missam audire posset, sit notoriè excommunicatus, vel concubinarius notorius, potes ab ipsius Sacrificio abstinere, ob justam scelerum detestationem, *cap. Vestra de cohabitatione Clericorum, & mulierum.* Et *cap. præter dist.32.* ubi id videtur præcipi. Attamen jure novo post Concil. Constantiense nemo ad id tenetur, nisi Sacerdos esset notorius Clerici percussor, vel nominatim denunciatus, tanquam excommunicatus vitandus. Communis DD. apud Laym. *cap.4. num.4.* 26

II. *Naturalis*, seu Physica, & simpliciter dicta impotentia: hac excusantur ab audiendo Sacro in primis, qui gravi infirmitate lecto defixi sunt. Quin etsi talis privilegium haberet Sacrificii celebrandi in domo sua super Altare portatile, tamen ad id nō obligatur, quia nemo Privilegio suo adversùs legem communem uti cogitur. *Suar. & Laym* paulò antè citati. Alii apud Dianam *p.9. tr.1. resol* 19. Item qui mare navigāt, qui carceribus includuntur, aut justo Superioris mandato, vel pacto domi se continere coguntur. Item qui habitant in locis, ubi nullus Sacerdos, nulla audiendi Sacri commoditas. Quoad illos autem, qui voluntariè eligunt habitare, negotiari, servire in locis iis infidelium, vel hæreticorum, in quibus non possint audire Missam, rectè resolvit *March. hic q.2.* Quòd si id faciant absque justa causa, non excusari à præcepto Ecclesiæ, & consequenter esse in continuo statu peccati mortalis, quamdiù in tali loco voluntariè permanent. Justam autem causam hic excusantē esse, aut spiritualem pro eorum conversione, aut temporalem, ad conservanda bona temporalia, & familiam: ad necessaria vitæ suæ, vel familiæ procuranda, quæ quis alibi obtinere non potest pro mercatura justa, & rationabili, Reipublicæ, necessaria, vel utili. Excusari etiam poterunt juvenes opifices ex consuetudine peregrinandi ad proficiscendum in arte sua, maximè si apud Catholicos, non æque benè proficiscere possint, ut modò est persuasio (certè indignatus sum, etiam apud Catholicos minùs æstimari, & in Matrimoniis 27

postponi illos, qui non laborarunt in civitatibus imperialibus hæreticis.) Eo tamen semper salvo, ut ne quis periculo fidei se exponat, & alias sub obedientia Ecclesiæ in aliis præceptis servandis permaneant, attendentes, nihil prodesse, immo immensum nocere, si universum mundum lucrentur, animæ vero suæ detrimentum patiantur.

28 III. *Moralis impotentia* ab auditione Missæ etiam excusans dicitur, cùm quis Missam audire non potest, nisi cum magna difficultate, & labore, ut qui ruri degentes, nimis longè distant à loco, ubi Missa audiri potest, habita ratione quidem itineris, sed certe non solius, (frustra hic aliqui terram mensurant) sed etiam magis personarum, sexus, ætatis, tempestatis, consuetudinis &c. sicut benè respondet Nav. *lib. 1. Conf. 3. de feriis*; aut non nisi cum gravi detrimento, damno, periculo: 1. Aut ipsius vitæ, ut quia hostis timetur in via, quia pestis grassatur, cujus incurrendæ magnum est periculum in communi populo ad Templum confluente. 2. Aut sanitatis, ut cùm probabiliter timetur recidiva, aut tardior convalescentia, aut qui infirmæ sunt valetudinis, ratione intemperiei aëris novum aliquod accidens timent; hac etiam ratione mulieres gravidæ, dum partui appropinquant, à Missa excusantur. 3. Aut famæ, vel honoris sui: ut quando personæ quædam non possunt prodire in publicum, nisi cum magno suo pudore, dedecore, vel periculo, ob crimen commissum, vel criminis suspicionem. Hac ratione excusantur personæ honestæ, præsertim nobiles, quæ non possunt præ inopia se decenter, & statui suo convenienter vestire. Item mulier ex occulta fornicatione prægnans, &c. ut ex communi notant *March. & Laym. cit. n. 4.* Aut bonorum fortunæ: qua ratione excusantur rustici ruri habitantes, præsertim solitariè, ut saltem in familia mutatis vicibus Ecclesiam adeant pro audiendo Sacro. Item quando milites, vel prædones in via grassantur. Item quando quis ducem, vel comitem itineris valdè utilem, vel commodam navigandi occasionem amissurus esset, dum interim Missam audiret. Alioquin autem si nulla accelerandi necessitas urgeat, omnes die Dominico, vel Festo iter acturi priùs Missam audire debent, nisi existiment se alibi, vel in itinere audiendi Missam occasionem habituros. Sic etiam de cæteris. Dictorum omnium Ratio est, quia Ecclesia pia Mater non censetur voluisse filios suos obligare cum tanta difficultate, vel onere.

29 IV. Verùm circa hanc impotentiam audiendi Sacrum specialis est difficultas, qualiter quis obligetur non ponere impedimentũ audiendi Sacrum: seu an quis spontè, & absque urgente causa alios ab auditione Missæ excusante, possit suscipere iter, vel aliud aliquod, unde prævidet fore, ut die Dominico, vel Festo Sacrum audire non possit? duo hic certa sunt, tertium valde ambiguum, & perplexum.

30 *Primò* certum est, posse quempiam tale impedimentum ponere tempore remoto à die Festo V. G. ante 3. vel 4. dies etiam directè eo fine, ne audire tenearis Sacrum. Ratio est quia tunc præceptum non obligat, neque est in proximo, ut obliget: ergo tu uteris jure, & libertate, & ponendo, etiam cum illa intentione impedimentum, non tam censeris velle impedire executionem præcepti, quod non urget, quàm te eximere à præcepto seu effugere, ne obligeris ad præceptum, quod certè in his præceptis humanis de audienda Missa, feriando, jejunando, & similibus nullibi habetur prohibitum.

31 *Secundò* certum est, non posse quempiam impedimentum ponere ipso die Festo, vel tempore proximo, quo posito non valeat interesse Sacro. Ratio est, quia eodem die, vel tempore proximo, quod moraliter ad eundem diem pertinere videtur (ut omnium sensu, & consensu est vespera præcedens) urget præceptum audiendi Sacrum, & consequenter tollendi impedimenta præcepti executioni per se obstantia: qui enim obligatur ad finem, etiam obligatur ad media per se, & proximè necessaria ad illum finem; ergo multò magis urgebit præceptum ad ejusmodi impedimenta de novo non ponenda. Et sanè moraliter quis non censeat te nolle audire Sacrum, & obedire præcepto, si videat te eodem die, vel pridie vesperi à loco, ubi Missa habetur, recedere, atque ad alium locum, ubi nulla erit Missa, te conferre?

32 *Tertiò* ambiguum, & maximè perplexum est, quodnam sit censendum tempus præcisè proximum diei festo? Certè tempus proximum toto die proximo ante Dominicam, vel festum extendere, satis arctum: contrà tempus remotum intra eandem diem proximum concludere, satis laxum videtur universaliter loquendo. Ergo in casu particulari id ex circumstantiis variis variè dijudicandum erit, attenta nimirùm gravitate præcepti, pravi piorum, ac operis necessitate, honestate, utilitate, & sufficiet tunc sequi judicium probabile quodcunque in re tam perplexa. Certè audivi semel studiosis nobilibus pro pridie festi ad venationem profecturis, ideòque Sacrum neglecturis, planè opposita ratione licere, & non licere respondisse Præfectum Congregationis, & Præfectum Scholarum. Et quod tunc non intellexi, nunc judicio utrumque probabiliter. Vide Tambur. *lib. 4. Decal. cap. 2. §. 2.*

§. II. Charitas.

Hæc etiam censetur excusare à Missa audienda, quando quis Missam audiens operi Charitatis, & misericordiæ aliàs ex communi præcepto Charitatis debito satisfacere non posset. Qua ratione excusantur, qui serviunt infirmis graviter laborantibus, aut qui soli sine periculo relinqui non possunt, aut quibus tali tempore medicina aliqua est ministranda. Item qui incendio, periculo proximi, & maximè communitatis, avertendo, vel quovis necessario opere misericordiæ occupantur. Item fœminæ, quæ ad vitandum alienum peccatum, aut viri zelotypiam domi se continet, juxta latiùs dicenda in materia de scandalo. *Ratio horum, & similium est*, quia cum concurrunt eodem tempore duo præcepta incompossibilia, majus præferendum est: majus autem est præceptum divinum Charitatis exercendæ, quàm Ecclesiasticum Missæ audiendæ. 33

§. III. Officium

Etiam excusat ab audienda Missa, quando officium aliàs honestum, & licitum non potest debitè exerceri, si Missa audiatur. Quomodo apud omnes excusantur milites stationarii, vigiles, custodes oppidorum, pagorum, Pastores gregum, Cursores veredarii. Item laborantes in fusoriis vitriariis, quorum opera semel cœpta sine damno interrumpi non possunt, nec absentiam patiuntur operariorum, saltem diebus festis infrà septimanam occurrentibus: immo etiam sæpè diebus Dominicis, de quo infrà iterùm. Item Matres, & ancillæ, quæ infantibus assistere debent. Item famuli, & ancillæ in actuali, & necessario obsequio Dominorum occupati: dummodò impedimentum non nascatur ex eorum negligentia, & incuria. Quando Domini verò injustè eos detinent, vel occupant, ne Sacrum audiant, illi quidem peccant mortaliter per se loquendo, famuli autem, & ancillæ erunt innocentes, dummodo id non fieret in Religionis contemptum, quo casu nullo modo parere possent. Item si frequenter, & quasi ordinariè sic fieret sine justa causa, tenebitur famulus, vel ancilla, cùm primùm commodè potuerit, absque scilicet suo gravi detrimento sub impotentia comprehenso, ministerium, vel servitium relinquere, alium Dominum adire, apud quem præcepta Ecclesiæ servare possit. Ex communi *Suarez, Laym. Marchant. citati.* 34

§. IV. Consuetudo

Etiam excusat interdùm ab audiendo Sacro, rationabilis tamen, & scientibus Prælatis introducta, qua juxta morem patriæ certæ personæ se domi certo tempore continent: ut in aliquibus locis viduæ tempore luctus, puellæ nobiles tempore sponsaliorum, puerperæ post partum communiter sex septimanis domi se continent, etsi jam antè satis convaluerint, usque dum à Sacerdote benedicantur: & si quæ sunt similes. Vide Suar. *3. p. T. 3. d. 88. de Festis sect. 6.* per totam. Quibus tamen omnibus satis latè patentibus excusationum titulis monendi sunt fideles, ut ii in veritate utantur, ne mentiatur iniquitas sibi. Arguit S. Joannes Chrysostomus quodam loco negligentiam, & ingratitudinem Christianorum, quòd centum sexaginta sex habente septimana horas, unam tantùm horam suo cultui postulet Deus, & tot excusationes prætendat homo. 35

Denique verissima mihi videtur sententia nostri Patris March. *Tom. 2. tract. 4. tit. 2. quæst. 3.* nimirùm eos, qui etiam legitimè impediti, & excusati Missam die Dominico audire non possunt, teneri tamen sub peccato mortali Deum aliquo alio speciali cultu externo, vel interno colere: non quidem ex vi præcepti Ecclesiastici, quo plus non præcipitur, quàm Missam audire, & feriari; sed ex divini præcepti naturalis vi, ac tertii Decalogi: *memento, ut diem Sabbati sanctifices*, quod licet Ecclesia determinaverit ad certum illum cultum, scilicet auditionem Missæ, & si hæc audiri non possit, cesset obligatio præcepti Ecclesiæ: non tamen ideò censetur etiam cessare præceptum divinum naturale de sanctificando illo die, seu Deum colendo aliquo cultu religioso, etsi nullæ certæ preces, vel modi præscripti sint. 36

Un-

Unde D. Augustinus *serm. 251. de tempore* dicit: *Observemus diem Dominicum, & sanctificemus illum, sicut antiquis praeceptum est de Sabbato, &c.* & infrà agens de iis, qui non possunt venire ad Ecclesiam illo die, dicit. *Qui verò hoc non potest, saltem in domo sua oret, & non negligat Deo solvere votum, & reddere pensum servitutis suę.* Hæc ille. Et hinc non adeò improbabilis est sententia Scoti *in 3. d. 37. quæst. ic.* nimirum hominem die Dominico teneri ad actum amoris Dei super omnia. Quòd si intelligatur de quocumque pio motu dilectionis, cultus, vel conversionis mentis ad Deum, in ratione, Patribus, & Conciliis omnino fundata est opinio. Secus dicendum est de diebus festis, in quibus non tantum modus colendi, sed ipsum etiam tempus præcisè est juris positivi Ecclesiæ.

S E C T I O III.

Obligatio feriandi ab operibus servilibus.

S U M M A R I U M.

38 *Laborare die festo quando peccatum mortale, quando veniale?*
39 & 40. *Feriatio, seu vacatio ab operibus servilibus qualiter debeat esse religiosa? quæ.*
41 *Durat toto die naturali, scilicet, à media nocte ad mediam noctem.*
42 *Quænam censeantur opera servilia quæ non?*
43 *Licita sunt omnia opera non servilia: qualia etiam sunt.*
44 I. Scribere, transcribere,
45 II. Pingere, *& similia. Item licet*
46 III. Iter facere, *pedibus, equo, curru, navi, &c. ac etiam*
47 Venari, aucupari, piscari, bellare, *saltem si non fiant cum magno apparatu, & tumultu.*

A S S E R T I O III.

37 *TErtio Præcepto Ecclesię, ut modo determinato ab Ecclesia etiamnum obligantur omnes fideles sub mortali feriari, seu religiosè vivere, & vacare integro die Dominico, vel festo ab omnibus operibus servilibus ad quotidianum usum, ac necessitatem vitæ humanæ non pertinentibus, quæque commodè non possunt, vel solent differri, vel prætermitti.* Omnes.

§. I. Omnes obligantur sub mortali.

38 HAbetur in variis Conciliis, & sacris Canonibus, *Conc. Aurelian. tertium, cap. 21. Conc. Suessionens. Concil. Triburiense, & Cap. omnes de feriis.* Ratio obligationis est, quia est obligatio ex virtute Religionis ad Dei debitum cultum, & venerationem instituta: adeòque est gravis ex genere suo, ejusque in quantitate notabili transgressio mortalis. Absque dubio autem hic admittitur materię parvitas excusans à mortali. Una hora laborare serviliter secluso scandalo veniale tantùm esse, rectè, sentit Suar. communiter receptus *tom. 2. de Religione l. 2. de festis c. 31.* maximè si labor non sit nimis servilis, & fatigans corpus, ut notat Laym. *l. 4. tr. 7. c. 2.* Immo communis jam sententia duas horas permittit citra mortalem culpam. Filliucius *Tractat. 26. cap. 11. qu. 1.* Diana *p. 3. tr. 5. resol. 6.* Tambur. *l. 4. Decal. c. 3. §. 2. num. 1.* Quia nimirùm labor unius, & alterius horæ comparatione totius diei naturalis viginti quatuor horarum, non videtur pars notabilis, aut ita officiens fini religiosæ vacationis, ut culpæ mortalis damnari possit. Scio etiam aliquos tres, etiam quatuor, & non neminem sex horas, quartam nimirum partem permittere. Sed probare non possum, quia dempto tempore quietis, quod in religiosa feriatione mortaliter computandum non videtur, certè tres, vel quatuor horas serviliter laborare, pars valdè notabilis emergit, & notabiliter officiens fini religiosæ vacationis ad cultum divinum. Excipe, nisi paupertas, vel alia justa causa excuset, de quo infrà.

§. II. Feriari, seu religiosè vacare.

39 FEriari hoc loco nihil aliud est, quàm vacare, vel abstinere ab operibus servilibus. Opera autem servilia dicuntur, quæ & corpore externis exercentur, & corporis usui, & commoditatibus potissimùm deserviunt: sic dicta quòd per servos exerceri soleant: sicut è contra opera liberalia dicuntur, quæ vel mente exercentur, vel licèt corpore exerceantur, tamen ad animum excolendum potissimùm spectant, ideòque homini libero digna censentur: ut studere, orare, docere, cantare, cæterique actus, & exercitia artium liberalium, scientiarum, virtutum, &c.

Vacatio, seu feriatio hæc debet esse religiosa, quippè ad colendum Deum, & sanctificationem illius diei ordinata. Otiositas enim inhonesta, sicut alias, ita maximè diebus festis, & Dominicis peccaminosa est. Cæterùm sacros dies lusibus immodicis, commessationibus, compotationibus, aliisve operibus malignis insumere, etsi accidentalis inordinatio sit contra honorem Dei, non tamen inducere novam peccati speciem in confessione necessario exprimendam communis doctrina est in materia de actibus humanis, ubi de circumstantiis speciem mutantibus. 40

§. III. Die Dominico, vel Festo.

FEriatio debet esse, vel dicitur esse totius diei naturalis viginti quatuor horarum à prima media nocte Dominici, vel festi usque ad alterius noctis dimidium. Sic enim festa in Europa observari testantur Abbas *in c. 1 de festis n. 1.* Navar. *c. 13. Suar. Laym. cit.* Olim tamen mos fuit feriari à primis Vesperis Dominici, vel festi, ut habetur cit. *c. omnes de feriis. Omnes dies Dominicos à Vespera in Vesperam cum omni veneratione decernimus observari, & ab omni illicito opere abstinere.* Hinc ubi talis consuetudo vigeret inchoandi ferias à primis Vesperis ex obligatione (prout in nostris partibus plerique ab hora saltem quinta ferias laudabiliter incipiunt) tunc adveniente altera Vespera laborare concessum erit, quia festum unius diei viginti quatuor horarum spatium excedere non debet, Cæterùm parvitatem temporis à mortali excusantem jam suprà assignatam habes. 41

§. IV. Ab omnibus operibus servilibus.

SCilicet ad quotidianum usum, & necessitatem vitæ humanæ non pertinentibus, uti sunt omnia opera artium illiberalium: ut lignariæ, ferrariæ, &c. Item omnia opera ruralia, ut expressè specificant Canones, & Concilia. In Concilio Suessionensi sic habetur: *Statuimus, secundùm quod in lege Dominus mandavit, ut opera servilia diebus Dominicis non agantur, nec viri ruralia exerceant, nec vineta colendo, nec in campis arando, vel metendo, vel fœnum secando, vel sepem ponendo, nec in sylvis scirpando, &c.* licita autem ipso jure, & consuetudine sunt etiam opera servilia, quæ ad quotidianum usum, ac necessitatem vitæ humanæ pertinent, quæque vel commodè non possunt, vel non solent differri, vel anticipari, utpotè, quæ requiruntur, ad quotidianum victum, & dispositionem corporis, habitus, domus, v. g. coquere cibos eo die comedi solitos etiam in furno, utpotè placentas, tortas, mundare domos, lectos sternere, vestimenta purgare, corpori aptare, etiam si aliquid assuendum sit. Quibus omnibus consentit. *Concilium Aurelianense III. sub Vigilio,* ubi habetur. *Quia persuasum est populis cum caballis, & bobus, & vehiculis die Dominico itinerare non debere, neque ullam rem ad victum præparare, vel ad nitorem domus, vel hominis pertinentem ullatenùs exercere. (Quæ res, quia ad Judaicam magis, quàm ad Christianam observantiam pertinere probatur) id statuimus die Dominico: quod antea licuit, licere.* Cæterùm opera servilia, quæ commodè possunt, & solent communi usu differri, vel præveniri, quantumvis ad quotidianum usum, ac necessitatem vitæ spectent, ut vestes, vel calceos consuere, & sarcire, panes pinsere, aquas comportare, &c. diebus Dominicis, ac festis prohibita manent, cùm non sint ex se quotidiana, nec eorum confectio, sed solùm jam confectorum usus requiratur, ut notant *Marchant. & Laym.* citati. Quantum autem hic consuetudo ulteriùs permittat, videbitur §. sequenti inter causas excusantes, & partim mox dicetur. 42

Licita ergo sunt omnia opera non servilia.

GEneraliter diebus Dominicis, & festis licitum est exercere omnia opera non servilia, sed spiritualia, vel liberalia, uti sunt opera omnium virtutum ac artium liberalium, ut studere, docere, concionari, cantare, organa pulsare, &c. Insuper (ut hic generatim præmoneam) eadem opera suaptè natura liberalia jam enumerata, ac mox enumeranda, non servilia, ac illicita die festo, eò quod propter lucrum, & mercedem exerceantur. Uti contra Abbatem, & alios Canonistas *in cap. 1. de feriis.* Angel. Sylvest. *V. feriæ,* docet jam communis, & recepta Doctorum sententia. Cajet. 2. 2. *Q. 122. art. 4. Navarr. Medin. Lop. Suar. cum Laym. cit.* Ratio est, quia lucrum, & merces non facit opus servile, cùm enim opera liberalia, seu homine libero digna pretio æstimari possint: sicut è contrà opera servilia, non ideò cessant esse servilia, & in festo illicita, quia sine mercede fiunt: 43

mer-

merces ergo, vel lucrum omninò per accidens se habent, ad opus servile, vel non servile. Alioquin damnare oporteret Professores, & Causidicos, qui iis diebus in scribendis suis lectionibus, &c. occupantur: quod licèt affirmet *Abbas*, *& Angelus*, repugnat tamen consuetudo, & praxis piorum. Cæterùm hic aliqua opera dubia: sintne servilia, adeoque prohibibita, nec ne, examinanda breviter sunt.

I. Scribere, transcribere.

44 SCribere præsertim ex proprio conceptu, non est opus servile, juxta communem Doctorum sententiam. Cajet. *suprà*, Navarr. *c.13. nu.13.* Medina, *Lopez alii cum Suarez*, & *Laym. cit.* Confirmat praxis, & ratio est: quia scribere ad artem grammaticam pertinet, quæ prima est inter artes liberales. Eademque omnino est ratio de transcriptione: adeò ut Notarii, Commissarii, Officiales Curiæ, aliique scribæ, etiam mercede, vel salariis conducti diebus festis transcribentes non peccent, saltem mortaliter, quia tam scribere, quàm transcribere per se est actio liberalis; & per accidens est, quod ea proprio conceptu, vel alieno, ex hac vel illa intentione fiat: ut contra *Cajet. Navarr. Azor.* relatos docent alii Doctores communiter cum *Laym. cit.* Diana *p.2. tr.15. resol.* 35. Eademque, vel major est ratio de scribendis, vel describendis notis musicis; pertinet enim ad artem liberalem Musices. At vero lineas pro iisdem notis seriò, & per se ducere non audet permittere *Tambur. l.4. c.3. §.1. num.7.* eo quod sit mechanicum, & apparatus ad scribendum, at non ipsum scribere. Sed Germani non ita anguntur merito scrupulis italicis; & mirum, quòd ipse *Tamb.* posteà nobiscum sentiat de pictura.

II. Pingere, & similia

45 PRobabilissimum est, quòd, etsi contra communem, docent *Medina*, *Lopez*, eosque citans *Laym.* hic, & approbat Tamb. *cit. c.3. num.8.* etiam pingere in tabula sine apparatu, & magno labore, non esse opus servile, ideoque nec prohibitum in die festo per se loquendo, & secluso scandalo. Quia talis pictio æquè, ac scriptio consistit in ducendis lineis, & figuris. Deinde æquè pingentes, ac studentes animi voluptate in opere detinentur, quod signum est artem pingendi liberalem esse. Denique *Angelus*, *Armilla*, *Sà V. festum*, concedunt licitum esse pingere recreationis animi, temporis fallendi, vel artis addiscendæ gratia? ergo fatentur pingere non esse opus servile: alioquin etiam opera servilia exercere, ligna findere, ferrum cudere liceret die festo, ob similem causam, quapropter damnandi non sunt pictores, si postquam rei divinæ satisfecerunt, artem suam sine magno apparatu privatim, ac sine scandalo exerceant ob probabilem ipsorum persuasionem artem suam esse liberalem. Sed dictum est *sine magno apparatu* puta quo teruntur, ac miscentur colores, parantur, extenduntur tabulæ, &c. ut benè observat *Tamb. §.1. n.9.* Idemque probabiliter sentiendum de quibusdam aliis operibus picturæ, vel scripturæ valdè similibus. Uti sunt acu pingere in tela, opere (ut vocant) Phrygio. Id enim licere saltem notabilissimis Matronis, ac puellis conceduut *Azor. cit. Pellizarius*, *apud Dianam*. Qui tamen non omninò affirmat. *Tamb. cit.* suadet, ut faciant talia pro necessitate pauperis Ecclesiæ vel egenorum. Item Typographos die Dominico, vel festo licitè posse ordinare characteres, etiam concedit *Laym. tr.7. c.2.* ipsa autem impressio sine dubio opus servile, & quidem valdè fatigativum est, ideò die festo prohibitum manet. Similiter sculpere, horologia conficere, auro cælare: quantumvis artificiosum sit, & liberale jactent: reipsa tamen opera servilia sunt, & ad artem fabrilem spectant: ideòque prohibita die festo, ita interpretante consuetudine, & usu hominum. Exciperem tamen, quando in materia modica valdè subtilia sculpunt, ut nullus ferè corporis, totus autem animi, & ingenii labor esse videatur. Idem censendum est de calcographis ob paritatem rationis ex dictis.

III. Iter facere

46 PEdibus, æquo, curru, navi, &c. non est opus servile, quia naturale, & omnibus hominibus commune, ideòque nec prohibitum die Dominico, vel festo. *Cajet. in summ. V. festum, Navarr. c.16. Suar. Laym. Diana.* Et consequenter licebit opera ad ejusmodi itinera necessaria præstare. V.G. equos parare, currum jungere, remigare in aqua, onera convehere, &c. quia accessorium sequitur naturam principalis. At verò currus, equos, mulos onustos agere opus servile est, & die festo inchoare absque justa causa non licet. Anteà tamen inchoatum continuare licebit; si commodè desisti non possit, ut notat *Cajet. Angel. Suar. Laym. cit.* Insuper merito *Diana* eos vectores excusat à mortali, qui audito Sacro curribus, vel jumentis onustis iter ineunt, quòd in labore servili imponendi onera non multum temporis insumatur, & sic excusat levitas materiæ. Diana *p.2. tract. 2. resol.36.*

IV. Venari, Aucupari, Piscari, Bellare.

HÆc quidem esse opera servilia, negant *Navar. Lopez*, alii: affirmant tamen Doctores communiùs. Et sine dubio prohibita sunt, die festo, cùm fiunt cum magno apparatu, tumultu, gravi labore servili in comportandis, & deponendis instrumentis. Secluso tamen ejusmodi tumultu, & labore, consuetudo jam obtinuit, ut licitum sit venari, piscari, aucupari diebus Dominicis, & festis, saltem recreationis, & animi causa, ut ex communi docet Laym. cit. *tr.6. c.2. n.6.* March. *cit. Qu.4. ante finem.* Imò etiam lucri causa, juxta superiùs dicta, Diana *p.4. tr.4. resol.*222. Similiter & bellare per se opus servile est, & per se illicitum saltem olim fuit extra casum urgentis necessitatis, ut habetur *cap.4. extra de Regulis juris. Quod est illicitum in lege, necessitas facit licitum. Nam & Sabbatum custodire præceptum est: Machabæi tamen sine culpa sua in Sabbato pugnabant.* Consuetudo tamen etiam artem militarem jam cohonestavit: ut saltem sine peccato mortali seclusa necessitate, liceat diebus festis & pugnare, & militares exercitationes, lustrationes, & similia instituere, *juxta L. Divus ff. de feriis*, Vide Molinam *tom.1. tr.2. disp.*111. Becan. 2. 2. *c.25. qu.17.* Layman *cit. c.2. n.6.* 47

Denique quatuor opera, etsi de se minimè servilia, tamen speciali jure positivo prohibita sunt in die festo *juxta caput Omnis de feriis*. 1. Mercatus, præsertim publicus, & cum strepitu. Nam semper licuit distractio rerum ad victum quotidianum necessariarum, sicut, & privati contractus emptionum, & venditionum, etiamsi fiant solemniter coram Notariis: quia necessitas illos excusat: cùm aliis diebus homines plebei operi intenti convenire tam facilè non possint, maximè rustici. Et privilegio excusantur nundinæ solemnes. Denique consuetudine hoc præceptum ferè usque ad tempus divinorum officiorum videtur esse restrictum 2. Placita, seu actiones forenses. 3. Judicium ad mortem, 4. Juramenta in Judicio præstanda, de quibus videre potes Laym. *c.2. n.7.* 48

SECTIO IV.

Causæ excusantes à feriis.

SUMMARIUM.

49 *Causæ excusantes à feriatione sunt generatim quatuor.* 1. Necessitas. 2. Charitas. 3. Officium, & 4. Consuetudo.
50 *Quæ, quando, & quos à feriatione excuset* Necessitas, *ita ut ob eam laborare liceat die festo?* & 51
52 Usque ad n. 55. *Quando excuset à feriatione* Charitas *seu pietas. 1. erga Deum. 2. erga proximum, & 3. erga seipsum?*
55 *Quale, & quos excuset* Officium? &
56 *Qualis, & quos excuset consuetudo?*
57 *Circa prædicta* quædam benè notanda.

ASSERTIO IV.

CAusæ excusantes à feriis, propter quas liceat Dominicis, & Festis diebus serviliter laborare, commodè etiam ad quatuor capita revocantur, scilicet, Necessitas, Charitas, Officium, Consuetudo. 49

EXPLICATIO.

§. I. Necessitas.

EXcusat necessitas aut publica V.G. reficiendi fontes, pontes, aggeres fluminũ, iminente hoste valla extruendi, muros reparandi, &c. Item piscandi certum genus piscium, nominatim halecum, quod non nisi diebus opportunis capitur, aliquando in Dominicas, vel festa incidentibus *Cap. Licet de feriis*. Item parandi aliqua ad communem populi festivitatem, V.G. in adventum Principis, & quæcunque sit necessitas publica, vel justum Magistratus imperium: aut privata, qua excusantur pauperes, qui si tot festis occurrentibus ferientur, se suamque familiam sustentare non possunt: similiter pauperes, præsertim famuli, & famulæ, qui diebus festis suas vestes resarciunt, quantocumque etiam tempore, cùm aliis diebus non possint, 50

vel

vel non permittantur, ut notavit Laym. *c. 4. n. 1.* Item agri colæ, qui ob diuturnam pluviam præteritam, vel superventuram diebus Dominicis, & festis fruges, & fœnum metere, secare, congregare coguntur, vel ob aliud grave damnum cavendum ruri laborant. Item aurigæ, nautæ; vitriari, salinarii, laborantes in fusoriis, &c. quorum opera semel cœpta, sine damno interrumpi non possunt, ut etiam superius quoad Missam notatum est. Item qui superveniente hoste debent muros munire, &c. Vide similes casus *cit. c. licet de feriis*. Item Medici, Chirurgi cùm pro infirmis laborare debent. Item fabriferrarii, dum equos soleant, & curruum rotis laminas imponunt ob necessitatem iter facientium. Item sartores, cùm diebus festis quandoque post mediam noctem in multum diem laborare coguntur, ut vestes promissas expediant, præsertim si aliis diebus bona fide absolvere non poterunt. Laym. *c. 2. n. 5.* Diana *p. 2. tr. 15. resolut. 32.* Quod etiam famuli Magistri parere debent: quod si autem absque justa causa fieret semel quidem, & iterùm parere poterunt causa vitandi odii, contentionis, incommodæ dimissionis, si autem frequenter, & per consuetudinem fiat, si alium Magistrum acquirere possunt, tenebuntur illum deserere; alioquin excusabuntur à præcepto Ecclesiæ piæ Matris. Similiter excusantur quilibet famuli, & ancillæ, & uxores, si à Dominis, vel maritis ad laborandum coacti (modò id non fiat in contemptum Religionis) sine incommodo imperium detrectare non possunt, neque servitium mutare: certe consortium non possunt uxores. Laym. *proximè cit.*

51 Denique universaliter quivis serviliter laborare poterit, ne aliquod notabile damnum patiatur, secundùm omnes: immo etiam, ne magno aliquo extraordinario lucro privetur: nam reverà etiam notabile lucrum amittere, damnum grave est, ut si opportuna, & lucrativa fit occasio vendendi, ut notant cum Tambur. *cit. §. 3. n. 8.* Diana, & *alii*. Neque enim existimandum est, Ecclesiam piam Matrem velle obligare fideles suos ad rem sane difficillimam, qualis esset abstinentia servilium operum, lucrum multorum aureorum, aliàs non ita facile obvium, amittere. Idque maximè fatendum, quando lucrum aliàs ab aliis caperetur, v. g. in locis diversarum Religionum. Et favet Pontifex *cit. cap. licet de feriis*. Quod licèt communiter trahatur ad necessitatem publicam, ab aliis tamen etiam reducitur ad necessitatem lucri privati capiendi.

§. II. *Charitas*

52 SEu pietas etiam hìc excusat, eaque triplex. I. Erga Deum ac cultum divinum: ut si Altaria ornanda, templum verrendum, parietes auleis ornandi, aliave ad festivitatem ordinanda sint. Idque etiamsi præcedenti die fieri potuissent, ideòque non sine veniali peccato, vel culpa neglecta, & in diem festum translata sint: ut cum aliis observat Diana *p. 2. tr. 5 ref. 8.* Ratio facilis est: quia præceptum hoc, quo divinus cultus attenditur, non debuit prohibere ea, quæ & ipsa ad divinum cultum proximè spectant (*Nota proximè*) non item ea, quæ remotè nimis ad divinum cultum referuntur. Quis enim dicat, licere ligna secare, laborare, in ordine ad Ecclesiam, vel Aram construendam, nisi notabilis Ecclesiæ necessitas id exigeret? similiter sepulchra Christi pro Hebdomada Sacra, præsepe pro Festo Nativitatis, Aras, ac moles artificiosas ad exponendam Eucharistiam: item vias publicas ad eum finem ornare, scenam ad repræsentationem Sacram erigere, die Festo, saltem sine mortali, etsi non sine veniali, si potuissent ante fieri, Doctores concedunt communiter, & praxis obtinuit. Attamen non poterunt eadem de novo fabricari die festo: intellige semper, seclusa necessitate. Ratio patet; quia illa erigere proximè, eadem verò ædificare se remotè habent ad actualem Dei cultum. II. Charitas erga proximum; ut Lucæ 14. ad extrahendum bovem, vel asinum proximi è puteo in Sabbato. Ad extinguendum incendium, aliudve malum

53 proximi avertendum. Item ad tumbas, ac vestes funebres faciendas, insignia, aliave paranda pro funere. Item ad succurrendum proximo in extrema, vel gravi necessitate laboranti, cùm aliunde succurrendi media non suppeditant, licet serviliter laborare: certum apud omnes. Addunt communiter etiam licere ad eleemosynam pauperi dandam. Et soleo permittere juvenibus opificibus, simul in ordine ad otium, ac aliorum peccatorum occasiones evitandas: alioquin in sola communi necessitate pauperum id licere recitius negant Diana, & alii cum Tamburino *cit c. 4. §. 1. n. 16.* Ratio est, quia obligatio hujus præcepti gravis est, ideoque non videtur rationabiliter vinci posse a quovis proximi communi necessitate, sicut vinci censetur in necessitate

54 gravi, vel extrema. III. Charitas erga seipsum quandoque etiam excusare potest, non tantùm in necessitate corporali, sic enim excusat causa præcedens, sed etiã in necessitate spirituali. Qua ratione *Sylv. Sà, & alii apud Laym. cit.* excusant eos, qui post divina moderatè laborant ratione otii, vel probabilis periculi peccandi evitandi, præsertim puellas die festo nentes, vel acu pingentes, ne otio vacent, vel ad fenestras conspiciendas se præbeant. Jam suprà monui consulendum semper, ut talia laborent ad pias causas pro Ecclesia, vel proximo egente. Alioquin inde raro accidere, ut peccatum aliter evitari non possit, & sic per se vix sufficientem causam esse, rectè cum aliis notat *Laym. c. cap. 4.*

§. III. *Officium*

EXcusat generaliter illos, ad quos ex officio pertinet 55 prædicta, aut aliqua eorum facere: etiamsi alii adessent, qui spontè facere vellent. Item Officiales militiæ, dum in Dominico, vel festo exercitus disponunt, aliaque quantumvis servilia per milites curant fieri ad officium militiæ pertinentia. Item barbitonsores, quibus diebus Dominicis, vel festis tondere, & radere licitum est ex multiplici capite. 1. Ex parvitate materiæ, si unum, aut alterum tonderent. 2. Ratione lucri cessantis, si negent eo die petentibus. 3. Ratione necessitatis rusticorum, vel aliorum qui per occupationes aliis diebus accedere non possunt. 4. Eadem ratione consuetudinis jam ubique fere toleratæ. Fernandez hìc, & alii cum Diana *p 2 tr. 15. resol. 34.* Eadem ferè est ratio de coquis communibus, pistoribus, cauponibus, laniónibus, quorum opera servilia die festo, aut aliorum necessitas, aut propria indigentia, seu lucrum cessans notabile, aut denique consuetudo tolerata à consciis Prælatis plerumque excusant, adhibito semper prudenti judicio. Quamquam de iis Auctores, præsertim aliarum nationum, & sæpe nimis rigide loquantur.

§. IV. *Consuetudo.*

ET hæc tandem excusat, cùm in aliquibus locis aliqua 56 solent fieri, etiam præter necessitatis rationem sola consuetudine approbata, vel tolerata, aut quod mercatores diebus festis, ac Dominicis publicè vendant, saltem post tempus Sacrorum, & meritò alicubi post Concionem meridianam primò: quod opifices festis diebus ad vesperam materiam præparent ad sequentibus diebus laborandum, ut notat *Laym. & March. cit.* Item quòd diebus Dominicis, & festis etiam molant, partim necessitas, parvitas materiæ in labore hominum, partim etiam consuetudo excusat. Item quæ paulò suprà de barbitonsoribus, coquis, &c. & superius de venatione, piscatione, bello annotata sunt. Item de gladiatione rectè ita censet *Fagundez* apud Diauam cit. *Consuetudo facit actionem hanc licitam: addiscunt enim Juvenes artem digladiandi diebus Dominicis, videntibus, & consentientibus Prælatis.* Denique Sanch. lib. 3. Cons. dub. 18. c. 2. n. 11. Ita habet. *Etiam cessante necessitate ex consuetudine antiquissima, sunt licita aliqua minuta, quæ solent facere Agricolæ in vere, & dum habent segetes in area: scilicet trituram vertere, extendere, aut separare, & idem est de consuetudine hortulanorum rigantium olera in die festo, &c.* Hæc Sanch. simile ergo judicium est in similibus innumeris, quæ recensere, nimis longum foret.

Advertenda circa prædicta.

I. CAusæ excusantes hactenùs explicatæ, semper præsup- 57 ponunt, ut prædicta, & similia bona fide fiant, non in fraudem festi, minùs in contemptum, & scandalum vitetur. Alioquin peccari mortaliter nimis certum est. Unde. II. Si opus præcedenti die fieri potest, minimè licet differre in Dominicam, vel festum ex intentione, eo ipso enim fieret in fraudem: si tamen per oblivionem, vel negligentiam jam dilatum fit, & non possit commodè differri ulteriùs, tunc die festo sine culpa fieri poterit; urgebit enim necessitas aliqua non obstante culpa præcedente. III. Si causa excusans est manifesta, non opus est petere licentiam, vel dispensationem à Superiore, Episcopo, vel Parocho, nisi ex condecenti, vel ad majorem securitatem, ad cavendum scandalum. *Omnes.* Si verò causa dubia sit, vel patenter non sufficiens, dispensatione opus erit, quam ex consuetudine recepta seu generali commissione conferre potest Episcopus, & in ejus absentia Parochus proprius: Confessarius autem solùm pro foro conscientiæ declarare poterit, an causa justa, & sufficiens sit, nec ne, juxta Regulas prædictas. IV. Regulares, eorumque Prælati respectu sæcularium, etiam famulorum, vel domesticorum suorum potestate ordinaria nihil possunt, nisi quatenùs haberent rationem Parochorum: cùm alioquin sæculares sub illorum jurisdictione spirituali non sint. Per Privilegium modicum quid nobis concessum habes apud nostrum Portellum in dubiis Regularium

tum V. *laborare*, his verbis: *Eugenius IV. Concessit, quòd sæculares absque peccato possint laborare in nostris Conventibus in die Sanctæ Crucis Septembris, in die Sancti Michaelis, Sanctorum Innocentium, S. Sylvestri, quando non incidunt in Dominicam. Unde videant Prælati se peccare mortaliter, & facere peccare mortaliter alios, si contra prædictam applicationem invitent, vel patiantur, quòd in suis Conventibus sæculares laborent, etiam gratis*. Hæc Portellus.

APPENDIX.

De Observatione Jejuniorum.

POst tertium Præceptum, aliàs satis breve, & quoad modum, & tempus ab Ecclesia determinatum, aptissimus locus est tractandi, & à plerisque tractatur de Præceptis communibus Ecclesiæ. Quinque autem sunt generalia Præcepta Ecclesiæ omnes Christianos sub mortali obligantia, *Primum*: statutos ab Ecclesia Dies Festos celebrandi. *Secundum*: Missam Diebus Dominicis, & Festis reverenter audire (de his duobus jam hic satis actum.) *Tertium*: indicta ab Ecclesia certis diebus jejunia, & à quibusdam cibis abstinentiam observare. *Quartum*: peccata Sacerdoti proprio, aut alicui approbato singulis annis confiteri (de hoc in materia de Pœnitentia.) *Quintum*: Sacrosanctam Eucharistiam ad minus semel in anno, idque circa Festum Paschæ sumere (de hoc item jam actum *part. 2. Theol. Sacrament. c. 6. Sect. 7.*) Addunt aliqui *Sextum*: de nuptiis tempore prohibito non celebrandis, aut de Decimis solvendis: verum quia, nec omnes fideles nubunt, nec omnes agros, vel bona decimata habent, ideo hæc duo inter universalia Præcepta Ecclesiæ censenda non sunt. Manet ergo nobis explicandum solum Tertium Præceptum Ecclesiæ de observatione jejuniorum. Sit ergo.

SECTIO I.

Quid, & quotuplex Jejunium.

SUMMARIUM.

1 *Ethymologia, & divisio jejunii generatim sumpti.*
2 *Jejunium Ecclesiasticum,*
3 *Est* I. Religiosa observatio (*ideòque actus Religionis.*)
4 II. Abstinentiæ à cibo, & certa ciborum qualitate (*ubi quid nomine cibi intelligatur?*)
5 III. Statuto tempore (*quodnam illud?*)
6 IV. Ab Ecclesia ordinata. *Ideòque*
7 & 8 *Jejunium Ecclesiasticum requirit, vel præcipit abstinentiam à carnibus; &*
9 *In quadragesima ab ovis, & lacticiniis, nisi privilegium, vel consuetudo contraria hæc admittat, ut est in Germania. Ubi*
10 *Licèt ova, & lacticinia comedere liceat, probabilius tamen non licet hoc ipso etiam vesci sagimine, seu pinguedine è lardo, nec adipe, vel sanguine, &c.*
11 *Obligatio jejunii est sub mortali, toties, quoties, nisi parvitas materiæ, vel alia causa excusant. Insuper*
12 *Jejunium Ecclesiasticum requirit etiam* unicam tantùm refectionem
13 Moraliter continuatam, *nisi paupertas, officium, vel negotium excuset. Adeòque*
14 *Excludit alias refectiones iteratas, veras tamen non alias sumptiones per modum medicinæ. Resolvuntur varii casus.*
15 *Vinum, cervisia, mulsum, &c. etiam ad sedandam famem sumpta, non frangunt jejunium.* usque n. 17.
17 *Obligatio unius refectionis est pariter sub mortali, ex genere suo.*
18 *Probabiliter tamen, qui sæpiùs in die reficitur, tantùm semel peccat mortaliter, in prima scilicet iterata refectione.* usque ad n. 20.
20 *Hora refectionis modò est meridies, seu hora undecima.*
21 *Quæ hora tamen non est, de essentia jejunii Ecclesiastici, sicut est abstinentia à carnibus, & unica refectio, ideò ex justa causa mutari potest.*
22 *Sine justa causa autem eam horam mutare, vel notabiliter anticipare peccatum mortale esse, volunt aliqui;*
23 *Probabiliter tamen solùm veniale.*

1 JEjunium quoad vocem dictum est à *jejuno*, intestino quodam animalis, quod semper vacuum, & subtile est, quod nimirùm jejunium hominem cibo vacuum, & consequenter non pinguem, sed macrum, & subtilem reddat: adeòque secundùm hanc ethymologiam jejunium propriè significat abstinentiam ab omni cibo, & potu. Illi enim propriissimè dicuntur jejuni pro tali die, vel tempore, qui eo die, vel tempore nihil omninò gustarunt, comederunt, vel biberunt, quod jejunium naturale vocant. Verùm latiùs extensum nomen jejunii variè accipitur, & potissimùm quatrupliciter, & vulgò quatruplex jejunium distinguitur *spirituale, naturale, morale, & Ecclesiasticum*. I. Jejunium *spirituale* impropriè, metaphoricè dicitur abstinentia à vitiis, & voluptatibus quibusvis in Scriptura passim. Isaiæ 58. *Nonne hoc est magis jejunium, quod elegi? dissolve colligationes impietatis*. Unde D. Aug. tract. 17. in Joann *Jejunium magnum, & generale est, abstinere ab iniquitatibus, & illicitis voluptatibus sæculi*. Similia habent alibi, & alii Patres, & pulcherrima D. Bernard. *serm. 1. in Quadr.* II. Jejunium *naturale* dicitur abstinentia ab omni prorsus cibo, & potu in stomachum transmisso, quale jejunium à tempore mediæ noctis gravissimo Ecclesiæ præcepto requiritur ad dignam celebrationem, & sumptionem Eucharistiæ. Nam ut ait D. August. Epist. 118. *Placuit Spiritui Sancto, ut propter honorem tanti Sacramenti priùs in os Christiani Dominica Caro intraret, quàm cæteri cibi*. Quale etiam erat jejunium Ninivitarum Jonæ 3. indicente Rege. *Homines & jumenta, & boves, & pecora non gustent quidquam, nec pascantur, & aquam non bibant*. III. Jejunium *morale*, ac Philosophicum dictum, est actus temperantiæ moderantis appetitum, & usum cibi, ac potus secundùm regulam rectæ rationis, cujus velut partes sunt abstinentia & sobrietas. Abstinentia enim moderatur affectum, & usum ciborum: sobrietas verò moderatur affectum, & usum potus potentis inebriare. Cæterum hoc jejunium morale, aut est *generale*, prædictam scilicet actus temperantiæ, sed abstinentiæ moderans abstinentiam, & appetitum ciborum secundùm rectam rationem: ne scilicet excedatur, vel deficiat: aut est *speciale*, scilicet actus abstinentiæ specialis subtrahens alimenta corporis magis, quàm ratio temperantiæ alioquin requireret in ordine ad certos fines, utpotè ad cultum Dei, mortificationem carnis, &c. Et hoc rursùs, aut est *arbitrarium*, ac liberum, quoad modum jejunandi, & abstinendi à cibo, & potu pro cujusvis libitu, affectu, devotione, de quo varia & mira habentur in libris, & Vitis Sanctorum: aut est *ordinarium*, vel regulare, scilicet certa lege, vel consuetudine constitutum quoad modum jejunandi, & abstinendi pro certa hominum communitate, societate, Religione: qualia fuerunt jejunia Judæorum in veteri lege, & etiam est jejunium in Nova Lege: præterea specialia jejunia diversorum Ordinum, seu Religionum. Jam vides Jejunium Ecclesiasticum etiam esse jejunium morale, & speciale. IV. Jejunium Ecclesiasticum ergo definitur communiter: *Abstinentia cibi secundùm Ecclesiæ regulas assumpta*: apud Bellarmin. l. 2. de bonis oper. c. 1. Aut *Abstinentia ciborum secundùm modum ab Ecclesia omnibus fidelibus præscriptum*: apud Filliuc. tr. 27. p. 2. c. 1. q. 1. Aut *Abstinentia à carnibus, & prandii, ac post cœnam cujuslibet cibi subtractio usque in diem sequentem*. Sic Canonistæ communiter apud Azor. t. 1. l. 7. c. 8. qu. 1. Teneatur definitio, quæ magis placet: sed explicemus accuratiùs.

§. I. *Quid est Jejunium Ecclesiasticum.*

ASSERTIO I.

JEjunium Ecclesiasticum, prout defacto in Ecclesia Romana indicitur, rectè definitur: *Religiosa observantia abstinentiæ à cibo, & certa ciborum qualitate, designato tempore ad Deum colendum, & carnem propter Deum mortificandam ab Ecclesia ordinata*. Est in re omnium, & in terminis March. *tom. 1. Tract. 12. tit. 3. q. 1.* Explico particulatim. 2

I. *Religiosa observantia abstinentiæ*. Indicatur vera natura jejunii Ecclesiastici: etenim jejunium Ecclesiasticum non est præcisè actus temperantiæ, vel abstinentiæ, sed etiam actus Religionis, spectans ad observantias sacras, quippè ad cultum Dei, & carnem propter Deum mortificandam, ordinata tanquam ad suum proprium finem: nullum enim est jejunium in Ecclesia Dei institutum, quod singulari Dei cultui dedicatum non sit, ut de jejunio Quadragesimæ, quatuor temporum, Vigiliarum mox patebit §. *seq.* Excluditur ergo à jejunio Ecclesiastico in primis jejunium necessitatis, qui vel non habet, quod manducet, vel ex morbo cibos abhorret, abstinet, &c. Item jejunium avaritiæ, quo quis solùm parsimoniæ causa abstinet: item jejunium medicinale, quo quis solùm sanitatis gratia abstinet: item jejunium merè morale, & Philosophicum, quo quis solo temperantiæ motivo abstineret, etiamsi alioquin servata forma ab Ecclesia præscripta: talis enim tantùm necessitatis, avaritiæ, sanitatis, vel temperantiæ gratia jejunans absque ulla prorsus expressa, vel implicita intentione DEUM honorandi, aut cas-

carnem propter DEUM mortificandi, jejunium Ecclesiasticum reverà non celebrat: immo si haberet voluntatem expressam tali jejunio DEUM non colendi, aut Præceptum Ecclesiæ non implendi, etiam affectu Præcepto Ecclesiæ non satisfaceret, sed peccaret mortaliter in foro conscientiæ, quamvis in foro externo condemnari non posset ab Ecclesia, de occultis non judicante.

4 *Abstinentia à cibo, & certa ciborum qualitate*: scilicet carnibus, & in Quadragesima omnibus, quæ ex carne procedunt, utpotè lacticiniis, & ovis, de quibus *infrà*. Nomine autem cibi intelligitur, quiquid sumitur, & in stomachum trajicitur ad finem corporis alendi, seu nutriendi, sive deinde sumatur per modum potus sorbendi, ut lac, mel, jusculum. Jejunium ergo non comprehendit abstinentiam alicujus non ad nutriendum corpus, sed solùm ad concoctionem juvandam, restringendam sitim: refrigerandam naturam, ut aqua, vinum, cervisia, quamvis enim vinum, & cervisia etiam nutriant, tamen per se non ad nutriendum, sed ad alios fines prædictos sumuntur, neque comprehendit abstinentiam à medicina, seu pharmacis, seu iis, quæ sumuntur non per se ad alendum corpus, sed ad morbos pellendos, vel evitandos tanquam suum proprium finem. Jejunium ergo Ecclesiasticum solius cibi abstinentiam per se requirit, juxta communem Ecclesiæ sensum, & Sententiam DD. cum D. Thom. 2.2. *q.* 147. *art.* 6. Rationem indicat Divus Leo *serm. de jejun. septimi mensis* dicens: *Licèt jejunium generali nomine ad omnem continentiam pertinere videatur, propriè tamen ad edendi diminutionem cibi refertur, ut prosit nunc voluntate non sumere, quod ab initio contra vetitum nocuit usurpasse, & sicut illis concupiscentia vulneri, ita hic abstinentia fit saluti.* Hæc ille.

5 III. *Statuto tempore*. Triplex hic tempus statutum est: Primum tempus jejunii observandi, seu dies, quibus jejunandum est: ut sunt dies Quadragesimæ, quatuor Temporum, Vigiliarum, & quoad solam abstinentiam Feria sexta, & Sabbato. Secundum, est tempus inchoandi, & finiendi statuto die, & est tempus à media nocte præcedenti usque ad mediam noctem sequentem illius diei, ita ut ante mediam noctem præcedentem, & post mediam noctem sequentem jejunii quis omni lege jejunii solutus sit: In dubio tamen ex alibi dictis hic obiter distinguendum est: ante mediam noctem præcedentem jejunii, v.g. Feriæ quintæ, vel Feriæ tertiæ ante Cineres, si tunc dubitatur, an sonuerit duodecima, stante dubio, non teneris abstinere, sed potes pergere, & comedere carnes, quia possessio stat pro tua libertate, cùm certum sit, te liberè posse tota illa die comedere carnes, incertum autem, an ille dies omninò finitus sit per mediam noctem: at verò nocte sequenti jejunium, cùm dubitatur, num sonuerit duodecima, teneris adhuc abstinere, nec potes comedere, præsertim carnes, donec de tempore constet, quia tunc è converso possessio stat pro lege jejunii, cùm certum sit te obligari toto die Sabbati v.g. jejunare, incertum autem, an ille dies per mediam noctem finitus sit. Tertium est tempus refectionis in jejunio, ut scilicet fiat hora competenti, non ante tempus meridianum, sed ab hora undecima incipiens, de quo ex professo infrà.

6 IV. *Ab Ecclesia ordinata*: scilicet quoad tempus, & modum abstinendi. Dicitur autem *ordinata* non *præcepta*: quia jejunium Ecclesiasticum dicitur non illud tantùm, quod ab Ecclesia præcipitur, sed omne illud, quod observatur, vel assumitur secundùm formam ab Ecclesia ordinatam, seu præscriptam, sive dein observetur tali tempore ex ipso præcepto Ecclesiæ, sive ex voto, vel Regula, sive omninò liberè ex voluntaria devotione. Ex hac definitione ita explicata, & communi DD. Sententia apud Azorium *cit. lib.* 7. *c.* 8. Less. *l.* 4. *de just. c.* 2. *dub.* 2. Filliuc. *cit. c.* 2. tria essentialiter requiruntur ad omne jejunium Ecclesiasticum. 1. Unica refectio continua. 2. Ut una illa refectio fiat hora competenti, ceu sit cena, & non prandium. 3. Ut habeatur delectus ciborum, seu abstinentia à carnibus, de quibus per distinctos §§. Et incipiendo ab hoc ultimo sit.

§. II. Quis delectus ciborum habendus, seu à quibus abstinendum in Jejunio Ecclesiastico?

A S S E R T I O II.

7 *Jejunium Ecclesiasticum de præcepto requirit delectum ciborum, specialiter abstinentiam à carnibus, & in Quadragesima etiam ab ovis, & lacticiniis secluso privilegio, & consuetudine contraria: idque sub mortali toties, quoties.* Est omnium Catholicorum contra Hæreticos nostri temporis, qui jejunia Sanctorum, & veteris Ecclesiæ solùm explicant de abstinentia generali à cibis nimiis, vel nimis lautis,

8 I. *Requirit delectum ciborum, specialiter abstinentiam à carnibus.* Jejunium Ecclesiasticum antiquissima lege, & consuetudine requirere delectum ciborum, seu abstinentiam particularem à certis in specie cibis amplissimè probant Exempla Scripturæ, & PP. omnium, ut latè videre potes Controversias apud Bellarm. *lib.* 2. *de bon. oper. in particulari*. Specialiter autem requirere abstinentiam à carnibus, testantur omnes ferè SS. PP. quos latè congerit idem *Bellarmin. ibid.* Idque statuitur variis Can. & CC. *Cap. statuimus dist.* 4. *cap. utinam, dist.* 76. *Concil. Tolet.* VIII. *cap.* 9. *&c.* Confirmat perpetua, & universalis consuetudo Ecclesiæ. Et denique ratio naturalis eandem persuadet; nam finis jejunii est corporis concupiscentias edomare, & in servitutem redigere, ut docet D. August. *lib.* 30. *contra Faustum c.* 5. & omnes etiam Adversarii fateri debent: atqui non poterat certa, & communis regula constitui circa quantitatem, & lautitiam ciborum in genere in ordine ad mortificandam carnem, hæc enim infinitis modis variantur, & quod uni est multum, alteri est parum: quod uni est lautum, alteri non est lautum: ergo debuit constitui certa regula circa abstinentiam specialem ab aliquo genere cibi, qui ex genere suo & ut plurimùm magis nutrit, & magis delectat: talem cibum esse pecorum carnes, & volucrum; omnes fatentur: rectè ergo in jejunio Ecclesiastico indicta est abstinentia specialis à carnibus.

II. *Et in Quadragesima ab ovis, & lacticiniis.* Jejunium 9 Ecclesiasticum tempore Quadragesimæ, non item aliis diebus jejuniorum: quando jure communi etiam requirit abstinentiam ab ovis, & lacticiniis, videlicet lacte, butyro, & caseo, & quidquid ex lacte conficitur; hanc enim abstinentiam tempore Quadragesimæ tam Clericis, quam Laicis severe præcipit *Synodus* 6. *Trullana Can.* 56. *Et cap. denique dist.* 4. *D. Gregorius ad August. Anglorum Episcop.* ait: *Par est, ut quibus diebus à carne animalium abstinemus, ab omni quoque, quæ sementinam carnis trahunt originem, jejunemus, lacte videlicet, caseo, & ovis.* Quam quidem abstinentiam de jure communi pro solo tempore Quadragesimæ, non item pro aliis diebus jejuniorum obligare advertunt DD. communissime cum Sancto Thom. 2.2. *quæst.* 147. & alii apud Castro-Palaum *part.* 7. *disput.* 3. *punct.* 4. §. 1. Qui etiam observant, quoad hoc non esse consuetudinem eandem Ecclesiarum particularium: in quibusdam enim Ecclesiis esus ovorum, & lacticiniorum, omnibus jejuniorum diebus æqualiter prohibetur: in aliis autem etiam tempore Quadragesimæ permittitur, & ideo dictum:

III. *Secluso privilegio, vel consuetudine contraria*: quali de 10 facto gaudemus Germani in omnibus Provinciis superioribus, nimirùm ob penuriam ciborum quadragesimalium, præsertim olei, & piscium. Sed hic Quæstio gravis est utrùm in nostra Germania, vel aliis locis, ubi lege, consuetudine, vel speciali privilegio licitum est comedere ova, & lacticinia, hoc ipso etiam liceat vesci sagimine, seu pinguedine expressa è lardo porcino, item adipe anserum, ac aliorum animalium item sanguine animalium, farciminum, &c. Ita affirmant graves DD. Gloss. *in c. Præsbyter dist.* 82. *v. sagimine*. Hostiensis *in summa Rub. de observat. jejunii* Abbas *in c. consuluit num.* 2. *de Judæis*. Sylv. *V. Jejunium qu.* 5. *num.* 26. Ubi hanc Regulam tradunt: Cui conceditur usus ovorum, casei, &c. intelligitur etiam usus sanguinis, seu lardi concessus, Et aliis cit. consentit Diana *part.* 1. *tract.* 9. *Resolut.* 21. Nec improbat Azor. *par.* 1. *lib.* 7. *cap.* 10. *quæst.* 18. Ratio est: quia, ut etiam docet Aristoteles, talis pinguedo non est caro, licèt ex carne originem trahat, perinde, ac ova, butyrum, ac alia lacticinia, consequenter quando licet unum, licebit, & alterum, & quidem à fortiori: mirum enim videatur licere vesci butyro longè meliori, & non licere vesci sagimine porcino, vel alia animalium adipe longe deteriori: & si liceat vesci lacte, quod substantialiter sanguis est, accidentaliter tamen mutatus, & melioratus: cur non liceat etiam vesci ipso sanguine? Quæ Sententia quamvis speculativè, & Philosophicè omninò probabilis sit, practicè tamen, & Theologicè opposita negativa longè probabilior, & tutior est, quam tenent Medina *lib.* 1. *instruct. cap.* 14. §. 10. Filliuc. *tract.* 27. *cap.* 3. *quæst.* 9. Tabiena V. Jejunium §. 8. dicens *nullo jure probari, ea comprehendi sub lacticiniis, quia cùm sit adeps carnis, potiùs ad carnes pertinet*. Et Layman hic c. sim 5. qui rectè advertit quod consuetudo in nostris partibus, consentientibus Prælatis, inducta, ideòque pro lege tenenda, in diebus Quadragesimæ, & jejuniorum permittat quidem usum ovorum, & lacticiniorum, non tamen ita usum sanguinis, lardi, &c. cùm ergo jure communi talia non liceant in Quadragesima saltem, nec in nostris Regionibus vi consuetudinis introductæ licita fieri

pos-

possunt. Accedit, quod magnum subsit periculum, ne data semel facultate utendi sanguine, & lardo, homines facilè extendant ad similia v.g. farcimina sanguinis, & alia ob similem causam, quod quidem ab aliquibus concedi, & à doctissimo quodam Patre Societatis Jesu in aula viennensi fortiter defendi audivi, sed certè non sine gravi scandalo, & jejunii Ecclesiastici detrimento. Nihilominùs prædicta sententia affirmativa, quia speculativè probabilis est, ad tria Confessariis servire potest. *Primò*, ut pauperibus eam licentiam vescendi ejusmodi sagina diebus jejuniorum facilè concedere possint ob causam paupertatis, & defectum butyri. *Secundò*, quòd ancillis, coquis, aliisque famulis, & servis facilè permitti possit, ut & coquant, & cocta comedant de sagimine, aliave pinguedine animalium, cùm à Dominis jubentur, eisque comedenda proponuntur. *Tertiò*, ut etiam ditiores propter usum ejusmodi sagiminis in cibis condiendis diebus jejuniorum non facile peccati mortalis condemnent, ne nihilominùs utantur, & gravius peccent contra conscientiam. *Ratio est*, quia etsi consuetudo in nostris Regionibus non ita permittat usum sagiminis, sicut usum ovorum, & lacticiniorum, est tamen etiam communis persuasio, minorem esse prohibitionem sagiminis, quàm ipsiusmet carnis, ut proinde in his Regionibus, quibus esus ovorum, & lacticiniorum concessus est, propter magnam æquiparationem, vel similitudinem esus sagiminis censeri possit non ita gravis, & sufficiens ad peccatum mortale, ut rectè observat *Laym. cit. c. 1. nu. 5.* Denique planè divitibus absque prorsùs rationabili causa simpliciter esus sagiminis nunquam permitti, sed semper dissuaderi debet ob rationem dictam: multo minùs esus jusculi carnium, aut farciminum ex sanguine.

11 IV. *Itaque sub mortali toties, quoties.* Ita communis sensus, & consensus Ecclesiæ, & DD. ac fidelium omnium, ut alia probatione vix indigeat: nam grave peccatum alioquin mortale ex genere suo esse sine justa causa diebus jejuniorum comedere carnes, constat ex Can. 18. *Apost. Synodo. Trullana. Can. 56. & Tollet. 8. & Can. 9.* Ratio est: quia materia præcepti gravis est. Toties autem committi peccatum mortale, quoties quis sine justa causa diebus jejuniorum carnes comedit, docet communis Doctorum cum Navar. *c. 21. n. 14.* ubi ait: quoties quis edit cibos vetitos, toties peccat mortaliter: secundùm omnes. Et ratio est: quia præceptum abstinentiæ à carnibus in diebus jejuniorum negativum est, obligans ad semper, & pro semper, cùm sine dubio mens Ecclesiæ sit diebus jejuniorum absolutè prohibere carnes. ut sensus sit, nunquam die jejunii comedentur carnes: ergo toties, quoties quis carnes comedit, contra præceptum, peccat mortaliter. Sed dixi *ex genere suo.* Nam sine dubio in hoc præcepto non edendi carnes in die jejunii datur aliqua parvitas materiæ à mortali excusans, sicut & in præcepto negativo non furandi: ut cum aliis docent Dian. *cit. p. 5. tr. 5. ref. 32.* Tamb. *lib. 4. c. ... §. 3.* Volunt autem eam censendam esse parvam quantitatem excusantem à mortali, qualis coquo ad gustandum vel dapiferis Principum ad prælibandum sufficit: sed certè nimis strictè, & scrupolosè. Ego non damnarem peccati mortalis eum, qui absque ulla necessitate, etiam ex mera levitate, curiositate, vel gulositate die jejunii modicum frustillum carnis, v.g. instar nucis communis, mediam aviculam, vel quid simile devoraret, quia præceptum Ecclesiæ piæ Matris non obligat cum tanto rigore. Quod si rationabilis causa accedat, omni culpa vacabit, ut in coquis tunc diebus jejunii cibos carnium prægustantibus. Addit benè *Diana cit. sic* etiam infirmorum ministros posse quandoque licitè aliquid de carnibus edere, non tantùm ad prælibandum, sed etiam ad excitandum infirmorum appetitum, & tollendum fastidium, si ita commodum videatur: nam in his est urgentior ratio charitatis, quam Ecclesia non intendit impedire, quàm in coquis, & dapiferis, ut ex Navarro, & aliis etiam docet Sanch. *in opusc. tom. 2. lib. 5. c. 1. d. 22. n. 10.*

§. III. *Qualiter in Jejunio Ecclesiastico requiritur una tantùm refectio.*

12 JEjunium Ecclesiasticum ex Veteri Lege, & consuetudine *requirit unam tantùm refectionem moraliter continuatam, excludendo refectionem iteratam sub mortali, sed probabiliter prima tantùm refectione iterata incurrendo.* Est itidem communis DD. Unicam enim refectionem requiri essentialiter ad jejunium Ecclesiasticum omnes consentiunt, & ita universali consuetudine Ecclesiæ interpretatum est præceptum jejunii, ut non liceat, nisi semel de die comedere, ut patet passim in Conciliis. Sancti Patres, & Doctores. Rationem assignat D.Th. *cit. a. 7.* Quia jejunium Ecclesiæ institutum est, ut corpus dometur, & non destruatur: domatur autem, & non destruitur corpus, si assuetum bis sumere, semel tantùm sumere debeat: non domaretur, si nihil omitteret, & destrueretur, si nihil sumere deberet; ergo rectè indicta est unica refectio: sed in hac unica refectione, hoc ipso, quòd unica sit, & alia sequi non debeat, plus cibi accipi potest licitè, quàm aliàs ordinariè sumitur, intra tamen limites temperantiæ, ut omnes verè consentiunt. Quòd si quis in ea refectione limites temperantiæ excederet, nimirùm bibendo, vel edendo, peccaret quidem contra virtutem temperantiæ pro ratione excessus, plerumque venialiter, at non contra legem Ecclesiasticam jejunii, quia reverà unica refectione contentus fuit, etsi ageret contra finem jejunii, scilicet mortificationem carnis, finis enim præcepti non cadit sub præcepto: & meritum jejunii amitter saltem ex parte, si excessus comedendi, vel bibendi tantùm venialis fuit: in toto autem, si fuit excessus mortalis, ut optimè admonet etiam Sanctus Thomas. Et jam reliqui termini specialiter explicandi sunt.

I. Requirit unam tantùm refectionem moraliter continuatam.

PRæceptum Jejunii Ecclesiastici eo ipso, quòd requirat refectionem unicam, etiam necessariò requirit continuam refectionem, non quidem mathematicè continuam absque ullo temporis intervallo, sed moraliter continuam absque notabili intervallo: si enim notabili mora interrumpatur, non unica, sed duplex refectio esset contra præceptum jejunii: idque non tantùm verum est, quando utraque, vel alterutra refectio, se sola sufficiens est homini ad cibandum, tunc enim frangeretur jejunium quoad substantiam peccato mortali secundùm omnes, sed etiam, quando neutra refectio est de se sufficiens: tunc enim adhuc frangitur jejunium quoad modum refectionis unicæ ab Ecclesia præceptum: idque si absque rationabili causa fiat, peccato saltem veniali, si mora modica sit, vix mortali, nisi nimia esset mora, v.g. aliquot horarum. Cæterùm multa hic excusare possunt à peccato, potissimùm paupertas, officium, negotium. 1. *Paupertas* quidem, qualis est eorum, qui ostiatim mendicant, & omnium aliorum, qui non habent, quo unica refectione sufficienter reficiantur, utiqua poterunt refectionem suam interrumpere, & iterare, ut cum D. Thoma omnes admittere debent. 2. *Officium*, quomodò in Monasteriis lectores, & ministri mensæ, & aliàs famuli ministrantes mensæ, qui licitè possunt offam, vel aliud priùs accipere, tum ad confirmandas vires, ut commodiùs serviant, vel etiam famem non nihil sedent, ut notant *Azor. Nav. Diana p. 4. tr. 4. ref. 142.* Tum etiam, quia sumptio illa prævia censetur inchoatio moralis cœnæ, quam posteà justa de causa ad implendum servitium interrumpunt, ut notant Less. Laym. *cit. nu. 6.* 3. *Negotium* denique, ut si refectione, seu cœna nondum finita ob occurrens negotium discedere cogaris nondum satur, & absque intentione finiendi, confecto negotio reverti potes ad eam finiendam, præsertim intra modicum tempus, v. g. unius horæ: censetur enim moraliter unica refectio propter intentionem, consideratis etiam circumstantiis negotii, loci, temporis: *communis apud cit.* Quin etiam si quis, etsi utcunque, non tamen abundè satur, animo refectionem finiendi à mensa recedat cum, vel sine negotio, adhuc mutata intentione durante adhuc cœna, redire posse, & comedere absque fractione jejunii, probabiliter docet Less. *l. 4. c. 2. dub. 2. n. 11. Filliuc. hic*, qui addit insuper, etiamsi cœna finita fuisset, si tamen non omnino satis edisses intra modicum tempus, v.g. unius quadrantis, posse te refectionem instaurare, quia moraliter censeretur unica refectio: nec dissentit Diana *p. 2. tr. 9. ref. 32.* Oppositum tamen docent Navar. *cap. 21. n. 14.* Valentia, & alii cum Laym. talem non posse redire citra peccatum saltem veniale, quia in hoc casu repetitio comestionis non fit per accidens, nec una intentione unitur moraliter, sed fit ex nova intentione contra priorem, adeòque respectu hujus hominis non una moraliter, sed plures comestiones sunt. Sed tu elige sententiam quæ magis placet.

II. Excludendo refectiones iteratas.

JEjunium Ecclesiasticum, ita requirit refectionem unicam continuam, ut solùm excludat alias iteratas veras refectiones, seu sumptiones alicujus per modum cibi ad nutriendum corpus. Minimè verò excludit alias sumptiones non per modum cibi, vel refectionis, sed vel per modum medicinæ, vel per modum potus, ut etiam *sect. 1.* in definitione jejunii generaliter probatum, & hic particulariùs explicandum est. In primis ergo non frangit jejuniũ, quidquid su- 14

mitur

mitur extra tempus refectionis puré per modum medicinæ, ut non tantùm sunt ipsa medicamenta, seu pharmaca præcisè ad advertendos morbos ordinata, sed etiam quidem veri cibi, alioquin ad nutriendum corpus apti, cùm tamen in paucitate modica sumantur extra, vel ante tempus refectionis, non ut cibi ad nutriendum, sed ut medicina solùm ad fovendam naturam. Ut si quis ad confortandum stomachum debilem, vel præ vacuitate defectionem metuens, vel ad tollendum oris fœtorem, vel similem caussam manè sumat offam, frustrum panis, electuarium, aromata, saccarum, &c. Item si musicus ad conservandam vocem manè sumat ovum recens, offulam, confectiones saccarias. Eadem ratio est de Professore publico, de Concionatore, qui plùs à jejunio excusantur, ut *sect. ult.* videbitur. Item cùm quis extra tempus refectionis bibit quacumque de causa, licitè addit bolum panis, amygdala, vel aliud quid: quia id rationem medicinæ potiùs habet, ne noceat haustus, etsi per accidens nutriat, ut notant communiter DD. Apud Laym. *cit. l. 4. tr. 8. c. 1. n. 7.* Item universaliter electuaria: seu confecta sumere, non frangit jejunium, cùm principaliter non sumantur ut alimenta, sed ut medicamenta, ut docet communis DD. cum ipso S. Thoma *cit. 2. 2. q. 147. art. 6. ad 3.* Qui meritò excipit omnes, nisi magna quantitate accipiant, adeòque plùs per modum cibi quàm medicinæ, & consequenter in detrimentum jejunii. Eadem denique ratione sumere fructus aliquos extra tempus v. g. ficus, poma domestica, vel peregrina in quantitate non magna, & non per modum cibi ad satiandum, sed potiùs per modum medicinæ, vel per modum potus ad refrigerandam naturam, vel sitim restinguendam, &c. non frangere jejunium, rectè notat Diana *part. 9. tr. 7. resol. 24.* Excipe rursùs, nisi in magna quantitate, adeòque per modum cibi saturantis potiùs accipiantur.

15 Deinde non frangit jejunium extra tempus refectionis bibere quemcumque purum potum, etiam vinum, cervisiam, mulsum: uti contra nostrum Alensem docet communissima DD. cum *D. Th. cit. a. 6.* Ratio est: quia tantùm est in præcepto una comestio, non autem una potatio, uti communia jam usus interpretatur, & licèt veteres Christiani diebus jejuniorum etiam vini usu abstinere debebant, ut latè probat Bellarm. *l. 2. de operibus*, modò tamen id Christianis consuetudo à tempore immemorabili concedit, ut licitus sit vini usus, etiam extra tempus refectionis, sive ante, sive post; ut habet communis Theol. & Canonist. cum Azorio *lib. 7. c. 10. q. 7.* Laym. *cit. c. 1. n. 1.* Idque certum videtur, si bibatur vinum, vel alius potus præcisè per modum potus ad sedandam sitim. At quid, si sumatur vinum, cervisia, mulsum, non ad sedandam sitim, sed etiam aliqualiter ad famem sedandam, & nutriendum (cum reverà aliqualiter nutriant cervisia rubra, & mulsum) extra tempus refectionis. Frangere jejunium, & illicitum esse docent S. Anton. Richardus, Rosella, alii, cum Azorio modò *cit. c. 10. q. 4. in fine.* Oppositum tamen longè probabiliùs docent DD. communiter cum D. Thoma *cit. art. 7.* Navarr. *c. 21. n. 13.* Laym. *cit. n. 7.* & plurimis citatis Diana *p. 1. tract. 9. resolut. 23.* Ratio à S. Thoma data est etiam: quia Ecclesia diebus jejuniorum tantùm prohibet ea, quæ per se ordinantur ad nutriendum corpus, potus autem quicunque purus per se non ordinatur ad nutriendum corpus, sed potiùs ad sitim extinguendam, naturam refrigerandam, & cibi concoctionem adjuvandam: & quamvis vinum, cervisia, mulsum, per accidens aliquantulum nutriant, eorum tamen Ecclesia rationem non habuit: ergo si quis diebus jejunii bibat vinum, cervisiam, mulsum, &c. famis sedandæ gratia, adeòque quasi per modum cibi, non agit contra præceptum Ecclesiæ, etsi agat contra finem præcepti, quem non tenetur assequi. Alia est ratio de lacte, melle, pulte amygdalina, jusculo carnium, &c. quæ ad nutriendum principaliter ordinantur, adeòque pota sine dubio jejunia violant, secundùm omnes.

16 Insuper vinum, cervisia, mulsum, &c. immoderatè, & excessivè bibens, puta usque ad ebrietatem, vel vomitum, peccat quidem contra virtutem temperantiæ pro ratione excessus, mortaliter, vel venialiter, non tamen contra præceptum jejunii, quippè quo potus non prohibetur, ut dictum est: etsi deficiat à fine præcepti, scilicet mortificatione corporis, alioquin pro ratione excessus mortalis, vel venialis, meritum jejunii in toto, vel in parte perdat (ut suprà de una refectione excessiva dictum est) unde dici solet potum excessivum jejunium non frangere, sed submergere tantùm. Ita communiter DD. apud sæpè citatos, etsi contrarium doceat noster Marchant. *Trid. part. 2. tract. 12. tit. 3. quæst. 1.* quem vide, & si placet, sequere.

III. Sub mortali ex genere suo.

17 COmmunis DD. apud Bellarm. *lib. 2. de bonis operibus c. 7.* Laym. *hic c. 1. n. 12.* Ratio est: quia hæc est vera lex, & præceptum Ecclesiæ in materia gravi, adeòque juxta rationem materiæ obligans sub peccato gravi ex genere suo: adeò ut extra tempus competentis refectionis sumere aliquid cibi in quantitate notabili sit peccatum mortale, in quantitate verò modica, & notabili, veniale tantùm, nisi rationabilis causa omninò excuset: etenim in hoc præcepto dari parvitatem materiæ à mortali excusantem, omnes consentiunt, quamvis in assignanda illa parvitate materiæ maximè discrepent.

Placet judicium Dianæ *p. 5. tr. 5. resol. 11.* Materiam parvam hic censeri circiter duarum unciarum: quæ est pars quarta collationis, seu refectiunculæ vespertinæ: adeò ut sicut pro collatione vespertina damus quartam partem cœnæ ordinariè, ita ejusdem collationis quartam partem admittimus pro parva materia, veniali culpa in fractione jejunii; ita ut ejusdem collationis quantitatem totam, vel plus, quàm mediam comedere, absque omni causa extra tempus refectionis ascenderet ad peccatum mortale in fractione jejunii. Ubi tamen nota ex materia de peccatis: multas materias parvas distinctis vicibus extra tempus refectionis sumptas, tandem concrescere in materiam gravem, & frangentem jejunium mortaliter, quia continuantur in affectu refectionis, nec opus est, ut fiant ex prævia intentione voluntatis, sed sufficit, quòd quis sæpiùs extra tempus quid modicum comedens advertat tandem se notabilem quantitatem congregare, quo animadverso, sumpta adhuc buccella peccabit mortaliter, eadem ratione, sicut in materia furti communiter explicant DD.

IV. Sed probabiliter prima tantùm refectione iterata incurrendo.

18 QUæstio hic præcipua est; an sicut de præcepto abstinentiæ à carnibus dictum est, ita etiam in præcepto refectionis unicæ peccetur mortaliter, toties, quoties, quis extra tempus refectionis aliquid sumit in quantitate notabili, an verò in prima sumptione tantùm?

Resolutio pendet ex mente Ecclesiæ. Potuit enim Ecclesia ita præcipere unam refectionem, ut simpliciter prohibeat omnes alias (quemadmodùm præcipit unam tantùm in die communionem, vel celebrationem) adeò ut, quoties quis ultra eam reficitur, toties peccet contra præceptum negativum, & ita quidem esse affirmant *Medina, Covarruvias, & alii nonnulli.* Vel potuit Ecclesia ita præcipere unam refectionem, ut alias refectiones solùm excludat limitatè, quatenùs nimirùm destruunt formam jejunii quoad unitatem refectionis: & sic certum est sola secunda comestione notabili peccari mortaliter, & non aliis sequentibus. Atque ita affirmat jam communis, & verior sententia DD. Nav. sæpè cit. Cajet. Sylvest. Angelus, aliique plurimi apud Less. cit. *lib. 4. c. 2. dub. 3.* Laym. *c. 1. n. 13.* Diana *part. 1. tr. 9. resolut. 44.* Ratio est, quia catenùs peccatur contra præceptum jejunii, quatenùs frangitur jejunium: atqui jejunium, quatenùs consistit in una refectione, semel tantùm potest frangi, scilicet in secunda refectione, non item in aliis sequentibus: postquam enim semel altera vice sufficienter refectus fuisti, jam periit forma jejunii quoad unicam refectionem: & sicut non potest ampliùs resarciri, ut sit una refectio, cùm altera præcesserit, ita etiam non potest ampliùs frangi per subsequentes refectiones, ut evidens est: ergo in sola secunda refectione notabili peccatur mortaliter contra præceptum jejunii, consequenter, postquàm quis semel secunda vice refectus, jejunium fregit, non tenetur ampliùs abstinere à comedendo (exceptis carnibus) saltem sub mortali (probabiliter enim Filliuc. cit. censet in aliis refectionibus adhuc peccari venialiter, quia videntur secundariò adhuc prohibitæ.) Addunt Laym. & Diana cit. eandem esse rationem, sive quis scienter justa, vel injusta ex causa, sic & ignoranter, vel inadvertenter, v. g. non recordatus jejunii, altera vice reficiendo jejunium fregit, non teneri ampliùs abstinere, nec peccare ulteriùs comedendo; semper enim verum est dicere, jejunium fractum esse quoad unicam refectionem, & cessat finis præcepti, scilicet mortificatio carnis, ut talis deinceps servari non possit, secundùm formam Ecclesiæ. Eandem rationem esse de eo, qui vovisset jejunare in pane, & aqua, & jam semel vinum bibendo votum fregit, jam audivisti suprà in materia voti.

§. IV.

§. IV. *Qua hora debet fieri refectio in Jejunio Ecclesiastico.*

19 JEjunium Ecclesiasticum ex antiqua Ecclesiæ institutione, & consuetudine requirit, ut refectio illa unica sit cæna, non prandium, adeoque fiat hora competenti, qualis olim fuit in Quadragesima quidem vespertina, in aliis jejuniis hora 9. post meridiem. Ita exemplo Scripturæ affirmant, & probant testimonia Sanctorum PP. passim, quos latè videre potes apud Bellarm. *cit. cap.* 2. & meum March. *l.c.* Instar omnium sit D. Bern. *serm.* 3. *Quadr. Hactenùs usque ad nonam jejunavimus soli: nunc autem usque ad vesperam jejunabunt nobiscum universi, Reges, & Principes, Clerus, & populus, nobiles, & ignobiles simul in unum dives, & pauper.* Et negari non potest olim horam determinatam illam, tanquam quid substantiale requisitum ad jejunium obligasse sub peccato mortali, atque ut observat Laym. *cit. c.* 5. *n.* 15. olim peccatum mortale fuisse tempus refectionis notabiliter anticipando jejunium, solvere, seu cœnam in prandium commutare sine justa causa. Verùm nunc de jejunio Ecclesiastico, prout moderno tempore observari debet, pono breves

RESOLUTIONES.

20 I. HOra competens refectionis capiendæ in omnibus jejuniis Ecclesiasticis in, & extra Quadragesimam ex recepta jam consuetudine, & indulgentia Ecclesiæ, cui omnino standum est, est hora sexta proaima meridiei; apud nos undecima. *Omnes.* Cùm enim homines ob corporis, & naturæ semper magis declinantis infirmitatem, ampliùs tam diù in jejunio non perseverarunt, Ecclesia pia Mater jus commune relaaavit, & refectionem aliàs tanquam cœnam hora vespertina, vel nona sumendam, hora sexta sumi indulsit: & reipsa quidem in prandium commutavit: attamen ob memoriam antiquitatis edendo nomine cœnæ. Unde & ordinavit, ut in ipsa refectione meridiana dicantur preces mensales pro cœna assignatæ, & ut in Quadragesima Vesperæ, & aliis diebus jejunii Nona semper ante refectionem meridianam dicatur. Cœpit ea consuetudo in meridie reficiendi ferè temporibus S. Thomæ Aquinatis circa annum Christi 1270; Ut insinuat ipse S. Thomas sæpè *c. q.* 77. *a.* 7. & referunt DD. communiter etiam *cit.* &c. Observandum autem est, horam meridianam nunc ad jejunium Ecclesiasticum requiri, & præcipi negativè tantùm: nimirùm, ne ante illam horam cibus sumatur, ut mox declarabitur, non verò positivè, quasi necesse sit hora meridiei cibum sumere, & non liceat diutiùs abstinere, & jejunium protrahere. Non enim tantùm licitum, sed sine dubio sanctum, & meritorium, longèque præstabilius est, jejunium veteri more protrahere usque ad Vesperas, vel saltem Nonam; Tum quia conformius est veteri Ecclesiæ, & Sanctorum jejunio: Tum quia est major mortificatio carnis; adeòque conformius intentioni Ecclesiæ, & fini jejuniorum, ut rectè monent *Navarrus, Lessius, & Filliucius citati.*

21 II. Hora determinata refectionis, scilicet modò meridiana, non est de essentia jejunii Ecclesiastici, sicut est abstinentia à carnibus, & unica refectio. Communior, & probabilior sententia DD. *cum Less. Filliuc. Laym. cit.* Ratio est, quia Jejunium Ecclesiasticum hactenùs semper perseveravit idem, & immutatum, quoad abstinentiam à carnibus, & unicam refectionem, at quoad tempus comestionis hactenùs sæpiùs mutatum fuit, nam in primis hora vespertina mutata est in nonam, modò utraque retracta est in seatam, seu meridianam, ejusque signum est, horam determinatam non esse ita de essentia jejunii, sicut est abstinentia à carnibus, & unica refectio. Deinde illud non est de essentia jejunii, quo prætermisso non frangitur, sed adhuc potest, & debet observari jejunium, sed si quis reliqua servavit, scilicet abstinentiam à carnibus, & unicam refectionem, etsi horam competentem notabiliter præveniret, is non frangeret jejunium, sed posset, & teneretur adhuc jejunare reliquo die: quis enim dicat, eum, qui cum, vel sine causa horam refectionis una, vel aliquot horis anticipavit, non teneri ampliùs eo die jejunare, sicut eum, qui secunda vice refectus est jejunium fregit: ut perperam docuit quidam: ergo hora determinata refectionis non est de essentia jejunii, sed solùm conditio accidentalis, cum cujus violatione, substantia jejunii Ecclesiastici consistere potest, ipsumqua jejunium non quoad substantiam, sed quoad modum tantùm secundarium præceptum violatur, & hoc solùm probant Canonistæ, & DD. num. seq. adserendi &c. Itaque qui sive voluntariè cum, vel sine justa causa, sive voluntariè, & inadvertenter scilicet ignorans, vel non recordans esse diem jejunii, & unò verbo, qui cum, vel sine culpa ante horam determinatam meridianam se reficit v.g. manè sumit jentaculum (dummodò carnes, vel cibos vetitos non comedat) sicut potest adhuc præceptum jejunii quoad substantiam servari, sic etiam tenetur observare, & sic deinceps. Aut enim sumptum manè jentaculum fuit sufficiens refectio, & tunc contentus esse potest, & debet vespertina collatione infrà admittenda, aut non fuit sufficiens refectio, & tunc justam causam habet, vel circa meridiem moderatè prandendi, aut intermisso prandio vesperi cœnandi, jentaculo illò matutino pro collatiuncula vespertina reputato, & commutato. Communis DD. Nav. *c.* 21. *n.* 23. Less. *l.* 4. *c.* 2. *dub.* 3. Laym. *cit. n.* 14. Diana *part.* 2. *tr.* 9. *resol.* 48. Quare non placet Sententia Palud. Sylv. & aliorum, quòd si quis nesciens, aut immemor esse diem jejunii, manè jentaculum sumpsit, posse nihilominùs absolute cum aliis prandere, ac si nihil omnino sumpsisset, propterea quòd jejunium non voluntariè, & formaliter, sed materialiter tantùm violetur. Non placet, inquàm. Talis enim sumendo jentaculum, vel comedendo antè tempus refectionis, adhuc nullo modo jejunium violavit, cùm possit adhuc servari quoad substantiam: posteà autem, si sumpto bono jentaculo iterùm prandeat, violavit jejunium omni modo, & formaliter, & materialiter, ac quoad substantiam, iterata scilicet tantùm refectione notabili.

III. Jejunium Ecclesiasticum quoad horam determinatam in Ecclesia modò meridianam, seu undecimam, obligare sub peccato, omnes agnoscunt, & quidem etiam hodie obligare sub mortali, adeò ut peccatum mortale sit, eam horam notabili tempore, saltem unius horæ præveniendo sine justa causa reficere, docent sanè gravissimi Doctores Navar. *c.* 21. *n.* 37. *Covarr. Palud. Sancius*, & alii, & mordicùs noster Marchan. hic *tr.* 12. *tit.* 3. *q.* 2. asserens esse communem Ecclesiæ sensum, à quo recedere temerarium sit. Rationem dant. Quia qui Ecclesiasticum jejunium notabiliter violavit, peccat mortaliter: sed notabili anticipatione refectionis ante horam determinatam notabiliter violatur jejunium; nam & olim præveniens reficiendo horam vespertinam, vel nonam non censebatur jejunare, adeòque simpliciter violare jejunium: nunc autem refectio meridiana successit veteri refectioni vespertinæ, consequenter, & hanc notabiliter sine justa causa præveniens censebitur non jejunare, sed frangere jejunium. Deinde præscriptio horæ meridianæ facta est tanquam notabiliter conducens ad finem jejunii, scilicet mortificationem carnis, atque augens jejunii difficultatem, & jejunantis meritum, atqui notabiliter prçveniendo horam præscriptam tollitur iste finis, adeòque violatur jejunium: ergo notabiliter præveniens horam præscriptam peccat mortaliter. Cæterùm omnes consentiunt, notabilem præventionem esse unicam horam, & ampliùs ante horam ordinariam: præventionem autem non notabilem, adeòque veniale tantùm, esse unius quadrantis, vel mediæ horæ circiter, ob parvitatem materiæ, ut fatetur ipse March. *loco cit.* Sententia utique probabilis, tutior, & magis pia, adeòque in praxi consulenda. 22

IV. Nihilominùs æquè probabilis est sententia negativa nimirùm horam præscripeam etiam notabiliter, & sine etiam justa causa prævenire reficiendo, esse solùm peccatum veniale. Ita communior DD. *Innoc. Angel. Tolet Medina, alii cum Lessio, & Laym. suprà cit. & plurimis citatis.* Diana *part.* 1 *tr.* 9. *ref.* 35. Ratio est: Quia sic præveniendo non violatur jejunium quoad substantiam, ut N. II. probatum; sed solùm quoad conditionem accidentalem ex prçcepto requisitam: & quamvis hæc ipsa conditio non reficiendi, nisi hora statuta, scilicet vespertina, vel nonam olim obligarit sub mortali, quin etiam dato, quod tunc fuerit de substantia jejunii Ecclesiastici, ut volunt Auctores oppositæ Sententię, erat enim gravissima mortificatio, quæ semel anticipata notabiliter hora, posteriori abstinentia non poterat compẽsari: attamen spectata hodierna Ecclesiæ consuetudine, qua cęna in prandium, seu tẽpus meridianum, quo homines communiter prandere solent, translata est in tẽpus ordinarium non videtur ampliùs admodùm ad substãtiam pertinere jejunii, neque ad ejus finem, cùm mortificatio, seu difficultas, quæ minuitur anticipando refectionem ante meridiem è contrà posteà augeatur, & compensetur ulteriori dilatione collatiunculæ vespertinæ: adeoque tempus statutum esse solùm quid accidentale, & secundariò requisitum ad jejunium Ecclesiasticum: cujus proinde prætermissio, seu anticipatio etiam notabili tempore facta sine justa causa censeri debeat tantùm culpa venialis, ut rectè infert Laym. *c. n.* 1 5. In hac ergo probabilissima sententia horam refectionis meridianam prævenire per tempus non notabile, utpotè quadrantẽ, vel mediam horam circiter, nullum omninò pecca- 23

tum

cùm enim neque notabili tempore prævenire sit culpa gravis, tempore non notabili prævenire nulla esse potest culpa. Prævenire autem tempore notabili horam v. g. jam incipit esse culpa venialis, eòque gravior, quantò ab eo longiùs receditur; nunquam tamen pertinget ad culpam mortalem ob causam dictam. Intellige semper *absq; causa legitima*; quòd si enim causa justa, & rationabilis interveniat, nulla omninò culpa erit, tempus refectionis etiam notabiliter prævenire: Cujusmodi causæ sunt, 1. Iter inchoandum ex justa causa etiam liberæ devotionis, peregrinationis. 2 Impedimentum, vel negotium urgens, quod refectionem meredianam impediat, ut quando Concio habenda, lectio frequentanda, aliudve negotium in meridie. 3. Item infirmitas corporis, quæ non permittit tantum temporis expectare, & manere jejunium. 4. Hospitalis, seu Urbanitas, ut si amicus, viator, vel alius veniat ad te, qui causa itineris, vel alterius negotii debeat anticipare comestionem, & ei condescendere, vel se coaptare conveniens sit &c. In his, & similibus nullum agnoscunt peccatum Doctores communiter, etiam Marchant. *citat. quæst. 1. n. 3.*

SECTIO II.

Qualiter licita est Collatio, seu refectiuncula vespertina, in qua quantitate, & qualitate ciborum?

SUMMARIUM.

25 Collatio vespertina licita est *ex consuetudine*.
26 In quantitate tamen modica; *quæ communiter censetur esse quarta pars cœnæ ordinariæ*, Usque ad 30.
30 Usque ad num. 33. Et in qualitate ciborum: *ubi; quos cibos sumere liceat in collatione?*
33 *Tempus vespertinum collationis ex rationabili causa cum prandio commutare licet.*

ASSERTIO III.

24 *Licita modò est collatio, seu refectiuncula vespertina in quantitate modica, & qualitate ciborum competente: tametsi ex rationabili causa eam cum refectione meridiana commutare liceat*. Comm. DD. Explico breviter.

§. I. Licita est collatio &c.

25 NUllo quidem Jure communi, cùm de Jure communi ipsa refectio unica jejunii Ecclesiastici debuerit sumi tempore vespertino: postquam nihil omninò cibi licebat ampliùs sumere (unde Jejunium definiri solet: *Prandii, & post cœnam cujuslibet cibi subtratio*;) sed solùm consuetudine legitima præscripta licita est modò illa collatio; ut observat *communis DD. apud citatos*. Nam postquam ipsa refectio unica jejunii à tempore vespertino translata est in horam meredianam: quia fideles, si post tam maturam refectionem toto reliquo die nihil amplius cibi sumere deberent, difficulter possent somnum capere, & potus ad refrigerandam naturam, sitimque sedandam necessariò sumendus facilè nocere posset valetudini. Simili consuetudine rationabili jam ubique recepta, & præscripta introducta est illa cœnula, seu refectiuncula vespertina, non tantùm per modum medicinæ ad conciliandum somnum, vel ne potus noceat, verùm etiam per modum cibi sumenda. Quia etiamsi illa consuetudo à principio inceperit ex necessitate, ne somnus impediatur, & potus noceat, tamen consuetudo ita invaluit, ut absolutè liceat per modum cibi reficientis, etiamsi hic, & nunc non esset necessaria ob somnum, vel nocumentum potus, ubi observant DD. communiter cum Nav. *Less. lib. 4. c. 2. dub. 2.* Porrò sicut illa ipsa collatiuncula vespertina precisè introducta, & licita facta est per consuetudinem, ita etiam ejusdem quantitas, & qualitas licita secundùm consuetudinem, & æstimationem piorum, & DD. regulanda, & definienda est, ut ex Abbate rectè notat *Laym. cit.*

§. II. In quantitate modica.

26 MOdicam debere esse quantitatem, omnes conveniunt, quò minor, eò melior: at verò quantum, & in quanam quantitate modica liceat cibum capere in refectiuncula illa, tot sunt Sententiæ, quot capita. Aliqui mensuras mathematicas præfigunt. Nam *Graffis* permittit tres uncias, *Hombonus* permittit quatuor, *Villalobos* concedit sex, *Fagund. & Tamb.* infrà citandi octo uncias admittunt, id est, ferè mediam libram nostram in refectiuncula vespertina. Alii alia comminiscuntur. Alii rectiùs docent, non posse unam generalem pro omnibus quantitatem secundùm pondus, & mensuram determinari, sed variam esse posse pro varietate personarum, & ætatis, educationis, occupationis; item regionis calidioris, vel frigidioris, & sanè verissimum est, sine dubio enim plus indiget, & sumere potest homo provectæ ætatis, quàm puer; homo nobilis pluribus, & delicatioribus assuetus, quàm vulgaris; homo pluribus occupationibus, vel laboribus exercitatus, quàm vacans: homo degens in his regionibus frigidioribus, quàm in regionibus calidis Italiæ, Hispaniæ &c. Ad hoc tamen, ut aliqualis recta regula assignetur pro omnibus, placet Sententia Reginaldi in praxi sua *tom. 2. l. 4. n. 185.* Filliuc. *tract. 2. 1. p. c. 2. q. 7.* & Laym. *hic cap. 1. num. 9.* Quantitatem modicam pro collatione vespertina licitè, & sine scrupulo, censeri quartam partem cœnæ ordinariæ, quam quis alias, spectata sua persona, ætate, conditione, occupatione, regione, ordinariè ad sufficientiam naturæ sumere solet. *Ratio est*, quia etiam in aliis præceptis, ut auditione Missæ, & recitatione horarum, semper quarta pars censetur modica, & non notabilis (nisi totum esset valdè notabile magnum) cùm ergo homo pro cœna ordinaria non ita magnam quantitatem edere soleat, meritò quarta pars cœnæ ordinariæ censeri potest quantitas modica, quam quis pro refectiuncula vespertina ad confortandam naturam licitè sumere possit, v. gr. Si in cœna ordinariè soleas sumere libram, poteris in collatiuncula sumere quadrantem libræ, qualitate competente infrà assignanda. Et hæc regula plana, & universalis, ut cuivis hominum statui, & conditioni facillimè applicetur, estque hæc recepta opinio DD. in Germania: quamvis Auctores *cit. Diana*, *Turrianus*, & alii nimis laxam, improbabilem, & minùs tutam in praxi proclament. Mittant illi Germanis tempore jejunii suum calidum cœlum, cibum, & vina pinguia, fructus, & confecta &c. & jejunabimus cum ipsis.

Nec etiam nimis recedit à nostra sententia opinio Villalobi, & Tamb. *l. 4. c. 5. §. 3.* qui ait receptam esse RR. opinionem, cenulam vespertinam ascendere posse ad octo circiter uncias, id est, mediam circiter libram ex consuetudine legitimè introducta, idque universaliter respectu omnium, sivè aliàs magna, sive modica cena utentium, sive robustorum, sive infirmorum, etiam eorum, quibus octo unciis fames omninò extinguitur. Et sanè si constaret de ejusmodi consuetudine legitimè introducta, hæc Sententia multùm faceret ad eximendos scrupulos religiosioribus. Atque in particulari convenit cum nostra regula: si quis enim in cena soleat sumere ad triginta uncias, duas circiter libras, quarta pars licitè ascendet ad octo uncias, mediam circiter libram. 27

Itaque in hac nostra probabili, & tuta sententia tunc demùm in cœnula nocturna excedi, & jejunium frangi censebitur, quando id, quod sumitur, notabiliter excedit quartam partem ejus quantitatis, quæ ad integram cenam sufficere, seu ultra mediam libram, nisi & hoc aliqua causa excuset à peccato, uti est corporis teneritudo, assuefactio, &c. qua ratione personis nobilioribus plus permitti potest. Item occupatio diurna, qua ratione assiduò occupatis plus permittitur. Item occupatio futura nocturna: qua ratione in Vigilia Nativitatis Domini permissa est collatio duplò major propter Officium nocturnum, cui omnes fideles interesse solent: ut observat *Filliuc. cit. Turrian.* & aliis cum Diana *punct. 5. tract. 5. resol. 12.* Eadem est ratio de aliis similibus casibus. 28

§. III. In qualitate ciborum.

EXclusis carnibus, vel aliis cibis vetitis, insuper in collatione etiam quoad cibos esuriales delectum habendum, ut non liceat quemcunque sumere, docet sanè communis Doctorum Sententia, & oppositum falsum, & improbabile censet *Diana p. 1. tract. 9. res. 1.* 29

I. Communis ergo est sententia Navarri *c. 21. n. 13.* Toleti *l. 6. c. 2.* Filliuc. *c. 2. dub. 6.* & aliorum cum Diana *cit. & p. 10. tr. 14. res. 57.* collatiunculam sumendam esse in modico pane, fructibus arborum, herbis bellariis tantùm, quæ nimirùm solum in jentaculis, vel merendis apponi solent, vel in refectionibus præmitti ad excitandum appetitum, vel postponi ad sigillandum cibum, ait *Diana cit.* adeò ut jejunans etiam in refectiuncula vespertina teneatur abstinere ab omnibus cibis propriè dictis, qui nimirùm ad sustentandam naturam, in ipsis refectionibus, ut fercula apponi solent, ut sunt omnes pisces cocti, ova, lacticinia, legumina cocta, aliique cibi substantiales idque (ut plerique docent) sub peccato mortali ex genere suo: nisi parvitas materiæ excuset. *Ratio est*, quia consuetudo, quæ ipsam collationem 30

introduxit, etiam quantitatem, & qualitatem cibi licitè sumendi præscripsit, atqui (ait Azor. *l. 7. c. 8. q. 7.*) communi usu receptum est, ut patum panis edatur, vel seorsim, vel una cùm fructibus, herbis, vel aliis cibis levioribus, ut sunt ficus, uvæ passæ, nuces, pira, poma, vel saccaro, & melle confecta, vel pisciculus parvulus (intelligit non coctum, sed fumo duratum, vel maceratum aceto, qualis etiam inter leviores cibos numeratur in Jure, ut observat Laym. *cit. num. 9.*) *& q. 8.* posteà ait Azor.: *contemptelam esse, si ii cibi sumantur, qui potissimum ad nutriendum valent, qualia sunt legumina, pisces.* Hæc ille.

II. Plerique tamen, præsertim pro nostris partibus ali-
31 quantulum plus indulgent. Modicum casei, butyri, lactis, pultis amygdalinæ concedunt *Filliuc. & Laym. cit.* hic addit placentas nostras. Panem coctum cum amygdalis concedunt *Azor.* & alii cum Diana *p. 1 tr. 9. ref.* 34. quamvis alii non pauci negent apud eundem. Graviter autem controvertunt: an in collatione saltem liceat sumere juscula cocta, ex ipsis illis, quæ licita sunt in collatione, v.g. ex vino, vel cervisia, pane, herbis, fructibus, oleo, vel butyro condita? Affirmant multi, Azor. *cit. q.* 8. Drexelius *suo Aloe.* Basseus *de Jubilæo q. 4. casu* 18. & probabile censet Laym. *cit. n. 9.* Quòd si enim in collatione licitum est seorsim bibere vinum, vel cervisiam, & comedere panem, fructus, herbas, ac modicum butyrum, cur non liceat ex ejusmodi commixtis, & calefactis confectum jusculum, vel pultum comedere? cum nihil referat, calidumve, vel frigidum sumat.

Verum negant licere æquè multi, Filliuc. *cit. q. 6.* aliique
32 cum Diana proximè *cit.* & mirabile dictu! ipse Laym. *cit. n.* 8. Ratio est, quia tunc fieret aliud genus ferculi, quod non ingredi solet jentaculum, sed apponitur in mensis ad alendum: negari enim non potest, quòd ignis concoctio plurimum mutet materiam subjectam, ut alium ex eo cibum efficiat, nutritioni magis inservientem. Hæc, & similia plura disputant DD. quilibet in suo sensu abundans. Et sine dubio in rigore loquendo, & spectata antiqua consuetudine collationis introductæ verissima sunt, & omnibus probis consulenda cessante necessitate, vel causa legitima. At verò spectata moderna consuetudine, præsertim in nostra Germania jam diù tolerata, & planè invalescente, censeo, non tantùm omnia prædicta licitissimè absumi in collatione, sed etiam omninò probabilem, & tutam esse sententiam oppositam, nimirùm in collatione vespertina jejunii non esse attendendam qualitatem ciborum, sed quantitatem tantùm: adeò ut ex omnibus cibis, qui die jejunii licitè possunt sumi in prandio, etiam piscibus, leguminibus, placentis, ovis, lacticiniis &c. in quantitate modica antè determinata, etiam liceat sumere in cœna; ita expresse docent Cajet. *V. Jejunium c. 1. fin.* dicens: *non referre, quid quis in serotino jentaculo sumat, si modum non excedat.* Et aliis citatis Bonac. *de legibus disp. ult. punct. 3. q. 1.* & novissimè noster Petrus March. *Trib. p. 2. tract. 12. tit. 3. q. 3. dub. 1.* his omninò verbis: *Respondeo ego, in collatiuncula vespertina de qualitate cibi non esse altercandū, sed de quantitate duntaxat*: fundor: *quia collatiuncula illa tolerata, vel permissa est ad aliquam confortationem naturæ propter infirmitatem humanam: quid igitur refert, quo cibo illa confortatio fiat? modò non excedatur, & cibus abstinentiæ jejunii sit accomodatus &c. Ideò censeo qualitatem cibi (modò ea prohibitio in diebus jejuniorum non sit.) collationem non vitiare, si in quantitate non excedatur.* Hæc ille.

Ego miror Patrem Paulum Layman, aliàs tam bonum Germanum in hac sola materia patriotis suis fuisse tam austerum.

§. IV. Quam ex rationabili causa cum refectione meridiana commutare licet.

33 Refectiunculæ vespertinæ tempus ordinarium sine dubio est vespertinum: adeò ut absque omni causa pro mero libitu eam commutare, manè sumendo, & vesperi cœnare non licere citrà veniale, doceat communis, & vera sententia DD. *Cajet. Nav. Tolet. Filliuc. Laym. ll. cc.* quia violaretur aliqua circumstantia jejunii per consuetudinem inducta, idque contra modernam uniformitatem Ecclesiæ. At verò si quæcunque causa rationabilis accedat, licitum esse, omnes uno ore concedunt: etiam noster Marchant. *cit. q. 3. dub. 3.* dicens: *Ratio mihi clara est: quia si Mater Ecclesia cum comedente in meridie dispenset, ut collatiunculam vesperè sumat ad confortationem, ne deficiat, in hoc condescendens humanæ infirmitati: potior sanè dispensationis ratio est in eo, qui ut in die iter agat, aliudve negotium commodè exerceat, ad vesperam usque suam cœnam transfert, & manè collatiunculam sumit, & in eo est majus periculum deficientiæ. Ubi igitur eadem ratio militat, idem omninò secura conscientia concludi existimo. Et hæc praxis communi usu timoratorum in dies confirmatur.* Hæc Marchantius verissimè.

SECTIO III.

Quinam obligentur ad jejunium Ecclesiasticum, & qualiter?

SUMMARIUM.

34 Usque ad num. 37. *Qui, quando, & qualiter obligentur ad Jejunium?*

37 *Transgressus Jejunium accidentaliter tantùm, illud adhuc servare tenetur de reliquo.*

38 *Transgressus autem illud semel quoad substantiam, id amplius servare non tenetur, nisi quoad carnes.* Unde

39 *Qui illud fregit comedendo carnes, etiam semel tantùm, tenetur deinceps abstinere à carnibus, non verò ab illis cibis.*

40 *Dispensatus ad carnes ob* infirmitatem, *censetur etiam dispensatus ad alteram refectionem: non verò si dispensatus sit ad carnes ob alias causas.*

41 *Obligatio Jejunii ita affixa est diei statuto, ut privata autoritate transferri non possit* Unde

42 *Qui stato die non jejunavit, sive culpabiliter, sive inculpabiliter, non tenetur supplere alio die. Aliud est de Jejunio ex voto, vel Penitentia debito.*

43 *Qualiter trangressio jejunii explicandu in Confessione? &*

44 *Quando va unum numerum peccatum, vel multiplex?*

45 *Quando, & qualiter peccent alii proximè cooperantes ad fragendum Jejunium: ut Patres, & Matres familias, Domini, Superiores, Caupones &c.*

ASSERTIO III.

Omnis Christianus adultus rationis compos, obligatur sub mortali servare jejunia Ecclesiastica, quoad essentialia statis diebus, neque aliis ad frangendum jejunium proximè cooperari. Hæc tota sequitur ex hactenùs dictis, ideoque breviter explico, & ad praxim applico. 34

§. I. Omnis Christianus adultus rationis compos.

Infideles enim, sicut non subjiciuntur Ecclesiæ, ita non 35
possunt obligari ejus legibus, qualis est etiam præceptū jejunii. Item infantes ante septimum annum completum: cùm adhuc censentur rationis impotes: similiter, & perpetuò amentes, sicut non possunt obligari, præsertim positivis legibus, & præceptis, ita neque obligantur lege Ecclesiastici Jejunii: adeòque eis licitè possunt dari etiam carnes, & refectiones toties, quoties, (intellige per se, nisi ex parte dantium scandalum oriatur, aut contemptus præcepti intendatur,) Comm. DD. cum Sanch. *l. 1. in Decal. c. 12. n. 9.* Fill. *c. 3. d. 7.* Diana *p. 1. tr. 9. ref. 42.* Addit Sancius hic *d. 41. n. 31.* etiam verum esse, etiamsi puer ante septennium rationis, & doli capax sit, nam per accidens est, quòd usus rationis in aliquo acceleretur: Jus autem positivum non intendit obligare, nisi in illa ætata, in qua communiter usus rationis acquiritur, qualis ferè esse solet septennium completum. Adde etiam, nec posse demum obligari jejunio etiam quoad carnes, si certò constet, eos usum rationis nondum accepisse, ob rationem datam, qua reverà manent incapaces præcepti. At verò post septennium quāprimùm pueri usum rationis consecuti sunt (quod etiam in dubio præsumitur) etsi nondum teneantur jejunio, quoad unicam refectionem, tenentur tamen abstinere à carnibus, quia ita testatur communis consuetudo, optima legum interpres: nisi aliunde excusentur: iis ergo exceptis, & seclusa causa legitima excusante aliqua (de quibus *q.* statim *seq. & ult.*) omnes Christiani adulti cujuscunque status, vel conditionis obligantur præcepto jejunii Ecclesiastici, ut docent unanimiter DD. cum D. Th. *q. 147. a. 4.* Canonistæ, Rubrica de observatione jejunii. Summistæ *V. Jejunium* Et habetur Canone 68. Apostolorum, & Synodo 6. *Can.* 56. Et Divus Leo serm. 11. de quadrages. *Adest dilectissimi maximum sacratissimumque jejunium, quod observantiam sui universis fidelibus sine exceptione denunciat &c.* Ratio est; Quia finis hujus præcepti, & jejunii Ecclesiastici est mortificatio corporis, ad id subjiciendum spiritum, & satisfaciendum Deo pro peccatis, atqui finis omnibus communis est: ergo & medium præscriptum jejunium omnibus commune esse debet, quod licet non omnibus sit æquè necessarium, est tamen omnibus valdè utile, & meritorium: quia, ut inquit S. Leo *loco citato. Nemo sanctus est, ut non sanctior: nemo tam devotus, ut non debeat esse devotior.* Consequenter Ecclesia potuisset pro omnibus præcipere, & de facto præcepit. Sermo ergo tantùm est de jejuniis Ecclesiasticis communibus toti Ecclesiæ indictis; jejuniis autem particularibus Diœcesis

vel

vel territorii, solummodò obligantur cives subjecti præsentes: non ipsi cives absentes, nequa extranei, vel advenæ, & hospitantes tantùm, ut docetur in materia de legibus. Sed neque Religiosi exempti, hoc ipso, quòd exempti, seu subjecti non sint: quod etiam tacitè insinuat Concilium Trid. *sess. 25. c. 12. de Regular.* ubi obligans Regulares ad Festa Episcopalia, nullam facit de jejuniis mentionem, ut cum Suarez observat Diana *cit.* Sed iterùm intelligo per se, & secluso scandalo, quod sanè facilè intervenire potest ut aliqui experti sunt; item secluso speciali statuto Ordinis.

§. II. Obligantur sub mortali servare Jejunia Ecclesiastica quoad essentialia.

36 Nimirùm quoad abstinentiam à carnibus, & unicam refectionem, in quantitate tamen notabili; uti probatum est supra *Sect.* 1. §. 2. Item quoad horam refectionis servandam, & notabiliter non præveniendam; secundùm communiorem, & sanctiorem sententiam, sed nobis probabiliter solùm sub veniali, ut diximus ibidem §. 4. Etiam quoad collatiunculam non excessivè faciendam, quia esset contra voluntatem Ecclesiæ, & limites refectionis, adeòque mortale ex genere suo, ut *Sect.* 2. §. 2. dictum. Atque ex ibidem sparsim dictis patet ad quæstionem, quomodò, qui præceptum jejunii transgressus in uno, adhuc teneatur, vel non teneatur, servare jejunium de reliquo. Pono tamen adhuc breves aliquot

RESOLUTIONES,
& velut Regulas.

37 I. *Universaliter transgressus Jejunium non quoad substantiam, sed accidentaliter tantùm, tenetur adhuc servare jejunium de reliquo.* Ut si quis ob parvitatem materiæ modicum quid comedendo extra tempus etiam pauxillum carnis, solùm venialiter jejunium violat, secundùm omnes sine dubio sub mortali tenetur deinceps servare jejunium quoad omnia substantialia. Item qui horam refectionis notabiliter præveniendo, sive mortaliter, sive secundùm nos venialiter, jejunium violasset, tenetur adhuc servare jejunium quoad substantialia: scilicet non tantùm abstinendo à carnibus, sed etiam ab altera refectione, *ut sect.* 1. §. 4. *nu.* 3. probatum est. Similiter qui extra Germaniam nostram, ubi jus commune viget, in Quadragesima ova, vel lacticinia comedisset, etsi peccasset mortaliter contra præceptum Ecclesiæ, jejunium tamen totaliter, & substantialiter non fregisset, teneretur deinceps servare quoad substantialia, scilicet abstinentiam à carnibus, & altera refectione, quia præceptum de abstinendo ab ovis, & lacticiniis est quid accidentale distinctum à præcepto jejunii, cùm extra Quadragesimam sine illa abstinentia vere servetur substantia jejunii: ut docet communis DD.

38 II. *E contrà universaliter transgressus semel jejunium Ecclesiasticum quoad substantiam, scilicet comedendo carnes, vel secundò reficiendo, non tenetur ampliùs servare jejunium de cetero:* cùm semel fractum, iterum resarciri, & consequenter denuò servari impossibile sit (excepta semper abstinentia à carnibus distinctè, & individuè præcepta:) Qui ergo secunda vice refectus jejunium fregit, non tenetur ampliùs jejunare, ut probatum est *sect.* 1. §. 3. tenetur tamen adhuc abstinere à carnibus. Similiter legitimè excusatus, vel dispensatus ad binam refectionem, non ideò etiam excusatus, vel dispensatus est ad carnes, si iis carere possit, quia præceptum abstinendi à carnibus est negativum, & dividuum à jejunio: ut patet in juvenibus ante vigesimum primum, seu tertium septennium completum, qui excusantur, vel dispensantur à jejunio quoad unam refectionem, non item quoad abstinentiam à carnibus, ut pluribus patebit *Sect. sequent.*

39 III. *E converso, qui Jejunium fregit comedendo carnes, etiam semel tantum, tenetur quidem deinceps abstinere à carnibus, quia hoc est præceptum negativum obligans pro semper, & toties, quoties sub mortali, non tamen tenetur deinceps jejunare, seu abstinere ab ulteriori refectione.* Quia abstinentia à carnibus essentialiter includitur in jejunio Ecclesiastico: adeoque comedendo carnes voluntariè substantialiter fregit jejunium æquè, ac bis refecisset: ac perindè secundùm formam substantialem resarciri, ac servari nequit, ut omnes fatentur. Intellige semper, si quis culpabiliter, ac voluntariè comedit carnes, adeòque formaliter fregit jejunium. Quòd si vero ignoranter, vel inadvertenter, adeòque inculpabiliter comedisset, manè v. gr. ignorans esse diem jejunii, quia tunc jejunium non formaliter, sed materialiter tantùm fregit, utique tenebitur deinceps jejunare, ne simul etiam formaliter frangat, ut probabiliùs docet *Diana* *cit.* etsi oppositum etiam sit probabile: sicut de eo, qui etiam ignoranter, & inculpabiliter bis se refecisset, non teneri ampliùs jejunare, diximus *sect.* 1. §. 3. *n.* 4. Est tamen aliqua disparitas ratione mortificationis: ideòque prior sententia tenenda, ut tenet praxis omnium proborum.

IV. Utrùm autem legitimè excusatus, & dispensatus jam in jejunio ad comedendas carnes, hoc ipso etiam censeatur excusatus, vel dispensatus ad alteram refectionem sumendam, non conveniunt DD. absolutè: affirmat communior DD. quos citat, & sequitur Azor. Diana sæpè *cit. tr.* 7. *resol.* 25. & probabiliorem censet Fill. *cit. c.* 3. *q.* 4. Ratio est, quia abstinentia à carnibus est de essentia jejunii: ergo sublata illa necessariò aufertur ipsum jejunium, ut ampliùs servari secundum formam Ecclesiæ non possit, & consequenter non debeat. Absolutè verò negant *Medina, Sotus, Nugnus,* & alii apud *Azorium citatum.* eo quòd sint duo præcepta dividua, quæ seorsum servari possunt, consequenter debent. Sed placet sententia media ita distinguens. Quando quis excusatus, vel dispensatus ad carnes absolutè, causa debilitatis, vel infirmitatis naturæ ut ordinariè fit; censetur etiam excusatus, vel dispensatus ad binam refectionem: quia ad conservationem naturæ non tantùm facit quantitas, sed etiam repetitio cibi. Quando verò quis dispensatur ad carnes respectivè tantùm; ut quia alii cibi esuriales nocent, vel quis ab iis abhorret, vel tempore bellorum haberi &c. non possunt, non ideo excusatus, vel dispensatus censebitur ad binam refectionem, sed jejunium quoad unam refectionem adhuc servare tenebitur: quia excusatio, vel dispensatio non debet extendi ultra casum necessitatis, & finem suum bonum. Ita *Graffis, Toletus, Lessius,* alii cum Layman. *c.* 3. *n.* 8. Filliuc. *citat. c.* 3. *quæst.* 4. *n.* 53. 40

§. III. Statis diebus.

I. Obligatio jejunii ita affixa est statis diebus, ut illud de uno die transferre in alterum privata auctoritate nunquam liceat, quacunque etiam ex causa. *Omnes.* Quod autem Leo X. Fratribus Minoribus privilegium dederit, ut itinerantes possint suum jejunium transferre in alium diem, videtur potiùs factum ad sedandos scrupulos, quàm ex necessitate, vel enim itinerans ob itineris labores, & incommoda excusatur à jejunio; & tunc non est opus dispensatione, vel translatione jejunii; vel non sunt tanti labores itineris, quin simul commodè jejunare possit; & tunc servet suum jejunium: si tamen voluerit uti hoc privilegio, utatur in nomine Domini. Addit Marchant *cit. q.* 3. *dub* 4. Superiores ex causa rationabili posse in translatione jejunii dispensare: quemadmodùm Ecclesia anticipat jejunia Vigiliarum incidentium in Dominicam, & Episcopi jejunium Vigiliæ S. Matthiæ incidentis in Bacchanalia anticipare solent in Sabbatum præcedentem. 41

II. Qui stato die jejunii non jejunavit, sive ignoranter & involuntariè, sive scienter, & voluntariè, cum, vel sine peccato, non tenetur posteà jejunare alio die sequenti simili jejunio non obligato (secùs enim est in Quadragesima, ubi uno vel pluribus diebus non jejunans sine dubio tenetur jejunare reliquis diebus, quibus potest) *Omnes.* Ratio est, quia jejunium est onus auctoritate Ecclesiæ publica statuto diei alligatum, quod si non servetur, præceptum jam violatum est, ut ampliùs servari non possit, nec consequenter debeat. Eadem esset ratio, si quis vovisset certo die jejunare ratione ipsius diei, ut diebus Sabbati in honorem B. V. in Vigilia certi S. Patroni sui &c. adeòque dies statuta esset ad finiendam obligationem: tunc enim eo die neglecto jejunio, cessaret omnino obligatio. Alia verò est ratio, si dies statuta esset solum ad implendum votum, & non differendam obligationem: uti si quis vovisset pro unica septimana ter jejunare: tunc enim si ea septimana neglexit, tenetur sequenti, ut latiùs dictum in materia de votis. Idemque dicendum, si cui in penitentia Sacramentali injunctum esset feria sexta una, vel aliquot jejunare; tunc enim jejunium imponitur principaliter non in honorem diei, sed in satisfactionem pro peccatis: adeòque dies solùm statuitur ad non differendam obligationem, & ideò si statuto die negligatur, alio die servandum erit: ut ex communi notat Filliuc. *q.* 5. *n.* 85. 42

III. Qui stato die jejunium violavit totaliter, seu quoad omnia requisita, scilicet & carnes comedendo, & sæpiùs reficiendo, sine dubio longe graviùs peccat, quàm qui violat quoad unum tantùm requisitum, v. g. vel tantùm carnes comedendo, vel tantùm reficiendo sine carnibus, vel tantùm refectionem notabiliter anticipando, quia in priori casu peccatur contra distincta præcepta, ideòque ea circumstantia, seu modus in violatione jejunii necessariò exprimenda est in Confessione. Similiter, qui in 43

Quadragesima pluribus diebus jejunium violavit, numerum dierum explicare tenebitur, quia præceptum Quadragesimæ fertur supra totam Quadragesimam, & singulos dies divisim, adeò ut jejunium cujuslibet diei sit in distincto per se præcepto: ideò peccatur toties, quoties uno die non jejunatur, distincto per se peccato mortali. Quod si quis autem unico voluntatis actu statuisset tota Quadragesima nunquam jejunare, & reipsa nunquam jejunasset, equidem unum tantùm peccatum contra committeret, sed adeo grave, ut æquivaleat quadraginta numero peccatis distinctis, adeòque adhoc necessario exprimendum in confessione; juxta dicta suo loco.

44 IV. Transgressio jejunii Ecclesiastici quatenùs talis, semper manet idem numero peccatum mortale, etiamsi plura præcepta Ecclesiastica eodem die statuto occurrant: ut si Vigilia S. Mathiæ incidat in feriam quatuor temporum Quadragesimæ, concurrunt tria distincta præcepta Ecclesiæ; transgressio tamen manebit idem numero peccatum mortale, adeòque ea circunstantia non erit necessariò confitenda. *Communis DD. in Materia de peccatis*. Quia peccata multiplicantur numero ad multiplicationem preceptorum tunc tantùm, quando plura præcepta respiciunt diversas virtutes, & fines diversos, non item quando respiciunt eundem finem, eandemque virtutem: at verò præcepta illa diversa Ecclesię jejunandi in Quadragesima, in quatuor temporibus, & in Vigiliis, singula respiciunt eundem finem, eandemque virtutem, scilicet abstinentiam religiosam, & mortificationem carnis propter Deum: ergo traugressa non multiplicant peccata. Idemque dicendum de Fratre Minore, qui feria sexta in regula præcepta occorrente in Vigilia, quatuor temporibus, Quadragesima, non jejunaret; nimirùm unum tantùm peccatum committeret: ut contra plures alios benè probat noster March. *Trib. p.1.tr.3.tit.3.qu.4.* nam licet Frater Minor voveat servare Regulam, non tamen vovet omnia contenta in Regula servare tanquam vota, sed eo modo, quo in Regula proponuntur: non autem omnia contenta in Regula proponuntur servanda ut vota, sed aliqua quidem ut vota, nimirùm tria essentialia *vivere in obedientia, sine proprio, & in castitate*: alia ut nudè præcepta, inter quæ est etiam præceptum jejunii feriæ sextæ, & utriusque Quadragesimæ: alia verò ut consilia, & monitiones salutares tantùm. Atqui jejunium in Regula eodem planè fine præcipitur Fratri Minori, quo ab Ecclesia præcipitur omni fideli: nimirùm abstinentię, & austeritatis religiosæ ad mortificationem carnis propter Deum: ergo illa diversitas præceptorum non multiplicat peccata transgressionis jejunii. Alia verò esset ratio, si quis statuto die violaret jejunium Ecclesiasticum præceptum, ad quod simul etiam teneretur ex voto speciali, ut Carthusianus, vel Minimus; aut ex penitentia à Confessario injuncta: tunc enim concurrerent precepta diversa, respicientia diversos fines, & virtutes; scilicet etiam Religionis, & Penitentiæ: adeòque committeretur duplex specie, & numero peccatum eodem actu, utique necessariò exprimendum in Confessione. Idemque dicendum, si ad violationem jejunii Ecclesiastici accederet scandalum, vel contemptus, tunc enim accederet nova species peccati contra Charitatem, & obedientiam.

§. IV. Neque aliis ad frangendum jejunium proximè cooperentur.

45 PEccant ergo mortaliter non tantùm ipsi, qui statutis diebus jejunium violant, sed & omnes, qui ad violandum jejunium aliis proximè cooperantur, inducunt, aut cum possint, & debeant non impediunt: ut potè. I. Patres, & Matres Familiæ, Domini, Superiores, die jejunii suis domesticis cęnam, vel carnes ministrantes sine causa excusante; aut absque necessitate sic laborare cogentes, ut jejunium servare nequeant: item suos ad jejunium servandum non compellentes, vel impedientes &c. *Communis*. II. Quisquis alius obligatum ad jejunium, invitat ad cenandum, vel cibos vetitos comedendum, etiamsi is alioqin jejunium frangere paratus sit. *Communissima DD.* Ratio est, quia licet talis non sit causa mali propositi, est tamen causa ipsius mali actus, ut hic, & nunc fit, qui te non invitante, potuisset etiam non fieri. Quamqoam à mortali excusant eum, qui certò sciens alium violaturum jejunium alibi, ipsum solùm urbanitatis, vel amicitiæ gratia invitat: ut apud se comedat. Filliuc. *cap.3.q.7.num 94.* Diana *p.3.tr.5.resolut.3.* III. Caupones, seu Cauponarii in locis Catholicis ministrantes carnes, vel cœnam iis, quæ sciunt à jejunio non excusari, & quando sine suo gravi incommodo, & spe fructus recusare possent. Ita Tolet. *l.6. c.5.* Less. *l.4. c.2. dub.4.* alii passim. Excusantur autem à peccato, si cœnam, vel cibos vetitos ministrant ei, quem credunt a jejunio excusatum, ut verè sunt itinerantes: item cùm sine gravi incommodo recusare non possunt, ut si Caupo ideo esset ab hospitibus deserendus. Item in locis permixtis hæreticis, ubi communia jejunia non servantur, & hospites petunt, neque tunc tenetur Caupo ex eis requirere, cujus Fidei sint. *Communis DD. Filliuc. Diana cit.* IV. Similiter famuli, ancillæ, coqui, dominis suis eorum jussu cœnam, vel carnes coquentes, ministrantesque excusantur à peccato secundùm communiorem sententiam, apud Dianam *part. 5. tr. 7. res. 13.* Quia nimirùm solum materialiter concurrunt ad peccatum, exhibendo materiam de se indifferentem, idque ex officio, quod Dominis præstare solent: & si ipsi nollent, infallibiliter fieret ab aliis; ergo non possunt censeri vera causa cooperans ad peccatum, nec consequenter peccare; idque maximè cùm justam habent causam necessitatis, vel utilitatis perseverandi in tali servitio.

SECTIO IV.

Quænam sint causæ excusantes à Jejunio.

SUMMARIUM.

46 *Causæ à jejunio excusantes particulatim sunt quatuor*, 1. ætas. 2. infirmitas. 3. labor. & 4. pietas.

47 & 48 *Ratione ætatis excusantur quoad* secundam refectionem tantùm, non quoad carnes *à jejunio Ecclesiastico. I. Omnes ante completum annum 21*,

49 *Non tamen ab aliis jejuniis ex voto, Professione, vel Pœnitentia debitis.*

50 *Item II. Senes omnes post annum 60. completum, non tantùm à jejunio Ecclesiastico quoad secundam refectionem: sed*

51 *Probabiliter etiam ab aliis jejuniis ex voto, vel Professione debitis.*

52 Usque ad n.57. *Quando, qualiter, & quinam excusentur ratione* infirmitatis? *item*

57 Usque ad n. 62. *Quando, qualiter, & quinam excusentur ratione* laboris?

62 Usque ad o.69. *Quando, qualiter, & quot excuset* Pietas.

Regula Generalis.

OMnis, & sola vera necessitas, seu impotentia moralis excusat à precepto jejunii Ecclesiastici, pro modo necessitatis, aut ad binam refectionem tantùm, aut etiam ad comedendas carnes, ut cùm alii cibi esuriales haberi nequeunt, vel ratione temporum, vel ratione locorum inter hæreticos v.g. &c. 45
In particulari autem quatuor communiter assignantur causæ excusantes à jejunio, *ætas, infirmitas, labor, & pietas.* Ratio generalis est, quia Ecclesia pia Mater suis legibus, & præceptis non intendit obligare fideles cum magno suo gravamine, & incommodo: magnum autem gravamen, & incommodum, adeoque moralem impotentiam, seu necessitatem non jejunandi communiter adferunt illa quatuor *ætas, infirmitas, labor, & pietas*: ergo &c. Nunc explico sigillatim.

§. I. Ætas.

PRima causa excusans à jejunio, sed quoad binam refectionem tantùm, non autem quoad comedendas carnes, est *Ætas* minor tertio septennio, seu viginti unius, & major nono septennio, seu sexaginta annorum, Itaque 47

I. Adolescentes minores tertio septennio, id est, ante vigesimum primum ætatis annum completum, à jejunio Ecclesiastico excusantur, ut sępius reficere possint, abstinendo tamen à carnibus, nisi alia causa excusans accedat. *Sic omnes Theologi, Canonistæ, & Summistæ* cum D.Th. *sæpe cit.* 147. Ratio est, quia juvenes tunc sunt in via augmenti, & crescentis corporis, ideo frequentiori, & abundantiori alimento indigent: & ideò Ecclesia pia Mater indulsit, ut non obligarentur præcepto Ecclesiæ. Et quidem hi excusantur absolutè etiamsi ante dictum terminum impletum, scilicet, vigesimum primum annum, essent satis robusti, & potentes sufferre jejunium. Quia ordinariè censentur esse inhabiles ob dictam rationem: ut contra Durandum docet *Communis DD.* Et excusantur usque ad vigesimum primum annum mathematicè completum: quia favores non debent restringi, sed ampliari. Unde Juvenis ætatis annum vigesimum primum complens in ipso die jejunii, etiam summo manè, manet tamen exemptus illo die, quia præceptum respicit totum diem, ut advertit Sanchez *lib. 7. de matrim. disput. 17. cum aliis*. E contrà autem si juvenis compleat vigesimum primum in media Quadragesima, 48

sequentibus diebus, etiamsi unus tantùm dies superesset, quia jam pervenit ad debitam ætatem, & præceptum Ecclesiæ obligat pro singulis diebus Quadragesimæ divisim, ut rectè observat Filliuc. *c.4.q.4.*

49 II. Excusantur autem Juvenes prædicti à Jejunio Ecclesiastico, seu ab Ecclesiæ præcepto tantùm. (Idemque est de jejuniis particularibus Diœcesis ex lege, consuetudine, vel voto communitatis inductis) non autem excusantur ab aliis jejuniis, ad quæ aliundè obligantur secluso præcepto Ecclesiastico: ut potè ex proprio voto, vel professione Regulæ, ut Juvenes in ordine Fratrum Minorum à die professionis obligantur ad jejunia Regulæ, ut observant omnes DD. communiter. Ratio est. Quia Ecclesia pia Mater connivens adolescentibus, non intendit eos obligare ea ætate, cum tanto eorum gravamine, cui indulgentiæ, & quasi privilegio suo juvenis jejunium vovens, aut emittens professionem Regulæ ad jejunia obligantis voluntariè cedit, adeòque voto suo, & obligatione Regulæ professæ obligatus manet. Similiter si Confessarius post annos pubertatis, præsertim ad petulantiam carnis compescendam in Sacramento Pœnitentiæ jejunium injungat, tenebitur is sub præcepto implere. Item ex suppositione, quòd si ejusmodi juvenis vellet acquirere indulgentias Jubilæi alicujus, utique tenebitur implere jejunia in forma Jubilæi præscripta: ut observat *Filliucius citatus*.

50 III. Senes majores decimo septennio: hoc est, septuaginta annorum, secundùm antiquos communiter, aut nono septennio, hoc est, sexagiuta duobus, secundùm alios, immo absolutè sexaginta annorum completorum, secundùm communem jam DD. sententiam excusantur à jejunio. Navar. *c.21.nu.16.* Tolet. *l.6.c.4.* Sanchez *cit.c.3.num.1.* Diana, & Marchant. *cit.* Ratio est: quia juxta Psalm. 89. *dies annorum nostrorum in ipsis septuaginta anni*: cùm ergo anno sexagesimo jam incipiat denarius ultimus ætatis, & vitæ communiter humanæ, eo anno censetur jam incipere, vel incepisse vera senectus, senectus autem ipsa est morbus, ac morborum omnium, & infirmitatum congeries: ut natura tunc deficiens necessariò corroboranda sit modica quidem, & crebra refectione. Cæterùm senes post sexagesimum ætatis annum completum, etiam excusari à jejunio absolutè, ita ut etiamsi quis post sexagesimum, immo septuagesimum ætatis annum satis adhuc firmo corpore existens, jejunii difficultatem facilè perferre posset (quales sæpè reperiuntur senes: nam, & Navarrus de seipso testatur, quod 80. annorum tam facilè jejunet) nihilominùs tamẽ jam excusetur à jejunio, ita affirmat probabilius, satis tuta, & à me hactenus in Confessionali practicata sententia. Sanch. *cit.c.2.l.7.de matrim.disp.32.nu.17.* Angles *de jejunio q.6.dub.6.* Suar. & alii apud Dianam *p.1.tract.9. resolut.20.* Marchant *citat. qu.4.§.1.* addens hanc ætatem esse declaratam à S. Pio V. vivæ vocis oraculo. Et in Bullis Cruciatę prohibens Regulares ab earum privilegio, quoad usum ovorum, & lacticiniorum in Quadragesima, excepit sexagenarios, quos declaravit ad jejunium non teneri: ut sub asseveratione infallibili tanquam testis oculatus refert Hieron. Lamas, *p.3.methodi c.5.§.20.* addens. *Gratias Deo, quòd regula deinceps certa à summo Ecclesię Pastore decreta.* Ratio est, quia generatim expedit legis obligationem ita definitam esse, ut sciatur, quinam ea comprehendantur, vel non: ne ex una parte facilè humana negligentia, ex altera verò nimia solicitudo, & anxietas oriatur: ergo sicut Juvenibus certa ętas definita est, antequam jejunii lege non obligantur: ita etiam sanè senibus definienda erat, ultra quam non obligantur, idque sanè potiori ratione, cùm majus sit periculum deficientiæ in senectute, quàm juventute: ætas autem illa rectissimè definitur 60. annorum: nam ejusmodi robur senum est illusivum, & ambiguum, & crebra sustentatione indiget, nec est expectandum ulteriùs, ne omninò deficiat. Nec obstat, quod aliqui ultra eam ætatem robusti, & ad jejunia habiles reperiantur, quia Ecclesia pia Mater intendit obligare secundùm communem cursum roboris, & deficientiæ humanæ. Nihilominùs negare non possum, æquè probabilem, & magis piam, & tutam esse oppositam sententiam negativam, nimirùm senem ultra dictam ætatem satis robusto corpore existentem, non excusari adhuc à jejunio, Navarr. Cajet. Tolet. Sylv. Azor. uterque Medina, Valent. Less. Laym. alii apud Dianam cit. nullam rationem firmam adserunt præter disparitatem inter juvenes, & senes. Itaque priori sententiæ adhærens securè maneo.

51 IV. Senes ultrà sexagenarios non tantùm excusari à jejunio Ecclesiastico, sed etiam à jejuniis debitis ex voto, ut si vovisset toto tempore vitæ suæ jejunare feria sexta, & post sexagesimum annum adhuc satis valens esset ad jejunium, docet quidem Sanchez *l.4.moral.cap.51.num.54.* eò quòd votum obliget instar legis Ecclesiasticæ de jejunio: Lex autem Ecclesiastica non obligat sexagenarios ad jejunium: ergo nec votum. Sed rectè refutat Laym. *cit.c.3.n.2.* Quia licèt votum jejunii obliget instar Legis Ecclesiasticæ, quoad modum, & formam jejunii, non tamen quoad personas, & durationem: nam personæ, quæ pro tali tempore non obligantur jejunio, possunt se sine dubio ad jejunium obligare voto voluntario: ut patet in juvenibus saltem post annum pubertatis: ergo etiam senex post annum sexagesimum manebit obligatus suo voto jejunandi perpetuò sexta feria, posito quòd satis robustus sit ad jejunandum, esto eo tempore Lege Ecclesiastica jejunii non obligaretur. Cæterùm idem videbatur dicendum de senibus ultrà sexagenaria, si adhuc sint sufficientis valetudinis ad jejunandum. Attamen universim omnes senes sexagenarios à jejuniis regularibus excusat ipsemet Marchant. *cit tract.12.tit.3.quæst 4.§.1.* consentit Diana *p.9.tract.6.resolut.56.* Ratio est quia jejunia regularia, ut suprà dictum est, non sunt vota, sed præcisè præcepta Regulæ ad modum aliorum præceptorum Ecclesiæ obligantia, & ob easdem causas dispensabilia. Cùm ergo Pontifex absolute declaraverit, sexagenarios ad jejunium non obligari ob communem naturę deficientiam, eademque sit ratio deficientiæ senum in sæculo, & in Religione, eadem quoque erit ratio excusationis. Inter juvenes autem, & senes ea est disparitas; quia juvenis manens in sæculo excusatur à jejunio, non ratione infirmitatis, vel deficentiæ, sicut senex, sed ex mera indulgentia Ecclesiæ indulgentis binas refectiones propter naturæ incrementum. Et hinc voluntariè emittens professionem Regulæ obligantis ad jejunia, spontè renunciat suæ libertati, & indulgentiæ concessæ ad non jejunandum; maneat ergo obligatus: at senex sexagenarius non potest ita renunciare infirmitati, & deficientiæ imminenti naturæ suæ, ut patet; maneat ergo cum cæteris excusatus. Vide latiùs *Marchant. & Diana cit.* Probabilis opinio, non tamen ita consulenda senibus satis valentibus, nec à viginti annis ab ullo vidi practicari, nisi aliundè excusentur ratione infirmitatis, adeòque non tam senectutis, vel ætatis, quàm sequentis.

§. II. *Infirmitas*.

SEcunda causa excusans à jejunio Ecclesiastico in toto, vel in parte proportionaliter est *infirmitas*, qua excusantur omnes de facto ægroti, & à morbo primùm convalescentes, idque pro modo infirmitatis, debilitatis naturæ, vel exigentiæ morbi, aut ad solam iteratam refectionem, aut etiam ad carnes, vel alios cibos vetitos juxta consilium prudentis, & conscientiosi Medici, aut alterius boni viri, aut evidentiam ipsius necessitatis, in quo omnes conveniunt: quia Ecclesia dicta lege jejunii intendit solam mortificationem carnis rebellis, non opressionem vel destructionem naturæ. 52

Cæterùm infirmis excusatis à lege jejunii adnumerandi sunt. I. Qui infirma admodùm sunt complexione, debili stomacho laborant, ut jejunium in toto, vel in parte tolerare nequeant, quive ob jejunium molesta insomnia patiuntur, ut notat Layman. *cit. n.3.* II. Prægnantes, seu lactantes, seu nutrientes parvulos, quia indigent planiori cibo pro se simul, ac fętu, vel prole sua, juxta communem Doctorum apud Azor. *l.7.cap.15.q.6.* Filliuc. *cit.q.5.* Laym. *num.3.* Diana *cit.* alii passim. Solent enim sæpè appetere aliqua, quæ si negentur, periculum proli imminet, adeòque etiam vetita dia jejunii permitti poterunt, teste Filliuc. *cit. num.154.* III. Pauperes, & mendici ostiatim mendicantes, & quicunque non habent: quo semel sufficienter reficiantur, excusantur utique à lege jejunii, quoad unam refectionem: *quia bis male comedisse, sufficienter est jejunasse*, ait germanicum proverbium, quod si nihil aliud occurrat sedandæ fami, etiam ad carnes dispensabit necessitas, quæ non habet legem, secundùm omnes. Diana cum aliis *p.10. tr.14.resolut.59.* putat, quòd si pauperes homines rusticani, vel alii, pani assueti, habeant sufficientem panem ad sustentandam naturam, eos non excusari ad comedendas carnes: secus dicendum de Magnatibus, aliisque hominibus delicatis, qui solo pane vitam alere non assueverunt. IV. Laborantes, & famulantes in oppidis hæreticorum in diebus jejuniorum possunt etiam carnibus vesci, quamdiù rationabilem quampiam causam habent in illis locis perseverandi, dummodò curent scandalum impedire: si v.g. dicant: se in tali casu necessitatis, cum alii cibi non suppetant, Ecclesiæ pręcepto non obligari, uti notat Laym. *cit. num. 3.* addens ad majorem securitatem Societatem à Summo Pontifice privilegium accepisse, quoad hoc in his partibus, dispensandi, quod per communicationem etiam aliis Religiosis Mendicantibus commune est. Addit ite-

rum tolerari apud nos consuetudinem; ut finitis diebus Bacchanaliorum carnium reliquiæ à ditioribus dentur pauperibus adsumendæ. Addo ego: utinam divites hanc consuetudinem servarent, ut non ipsi carnes reliquas, etiam studio copiosiùs in bacchanalibus præparatas, in Quadragesima devorarent, ut experimur Confessarii.

§. III. *Labor*.

57 Tertia causa excusans à jejunio Ecclesiastico, vel quolibet alio, sed regulariter tantùm ex parte, ad iterandam scilicet refectionem, est labor, isque gravis, corporalis, vel spiritualis: necessarius, vel utilis: debitus, indebitus: immo etiam inutilis, vel illicitus, tamen semel factus, à jejunio excusat.

58 I. Labor gravis, & fatigativus, seu debilitativus virium ut eum jejunio commode exerceri, vel consistere non possit. Cujusmodi, secundùm omnes, est labor fabrorum ferrariorum, lignariorum &c. sutorum, textorum, & similium laboriosorum opificiorum. Item labor omnium agricolarum, sua opera ruralia exercentium: item labor vehementior, & diuturnus famulorum, & famularum, præsertim, ut tota die in publica caupona ministrare, coquinam, cellariam agere, quorum omnium diuturna fatigatio non facilè consistit cum jejunio, ut ab Ecclesia pia Matre excusati haberi censeantur. Item cursores; & omnes iter agentes laboriosè, & cum fatigatione, sive deinde pedites, sive equo, sive curru. Quamvis enim Doctores communiter, cùm de iter agentibus agunt, solos pedites à jejunio excusatos censeant, rectè tamen monent Recentiores, ut Fill. *cit. c. 6. qu.* 8. Laym. *cit. cap. 3. n.* 4. Marchant. *cit. q.* 4. §. 4. interdum equo, vel curru itinerantes pro ratione circumstantiarum, personæ, viæ, & temporis, tantum fatigari, quantum alius pede itinerans, & è contrà. Neque etiam ex longitudine viæ certa regula statui potest, cùm pro diversitate circumastutiarum personæ, viæ, auræ aliqui duabus horis peditantes magis fatigentur, deficiant, & restauratione alimenti egeant, quàm alius quatuor, vel sex horis ambulans. Quare ait Laym. *cit.* in hac re certa regula tradi non potest, nisi quàm sæpiùs dedi: Ecclesiasticam legem nunquam per se obligare cum magna difficultate, & incommodo. Marchant. *cit.* hanc commodam assignat regulam. ***Quandocunque iter ita hominem alterat, ut absque aliquo detrimento suo, vel negotii rationabilis, pro quo vadit, jejunium servare non possit commodè, excusari à jejunio.*** Una ergo generalis mensura excusationis à jejunio in quovis labore, vel itinere est ***fatigatio***, vel ***deficientia*** naturæ reficientiam postulantis, in quo sibi ipsi quis bonus sit sincerus arbiter, aut si non possit, credat bono viro. Ait rectè Marchant. Ratione ergo laboris non excusantur à jejunio opifices, & artifices, quorum opera quieta sunt, nec multùm fatigant corpus, ut pictores, sartores, sericorum textores, ut notant Lessius *citatus cap. 2. nu.* 43. Laym. *cit. n.* 3.

59 II. Labor gravis excusat, sive corporalis sit, ut in dictis exemplis, sive etiam spiritualis, & ingenii ut in continuo studio vacantibus Concionatoribus, Professoribus: sæpè enim labor spiritualis excedit corporalem. Etsi enim labor corporalis fatigando corpus magis consumit spiritus vitales labor tamen spiritualis magis consumit spiritus animales, qui magis ad vitam, & valetudinem corporis sunt necessarii. Unde corporali labore vacantes, vegetiores sunt, quàm qui continuis studiis occupantur. Unde Concionatores integræ Quadragesimæ simpliciter excusantur à jejunio. Itemque Professores, quorum labor improbus est, & complexio debilis, & uti ex communi notant Cajet. *q.* 147. *a.* 3. Bonac *de legibus disp. ult. q. un.* Laym. Diana *p. 1. tr. 9. resol* 10.

60 III. Labor gravis excusat, corporalis, & spiritualis sive debitus sit officio, sive non debitus, sive pro mercede fiat, sive gravis, sive necessarius sit, sive utilis, utpotè ad bonum commune corporale, sive ad bonum privatum: utpotè ad suam, suæque familiæ sustentationem, ad lucrum honestum capiendum &c. dummodò eatenùs necessarius, vel utilis sit, ut commodè non patiatur jejunium absque aliquo detrimento personæ, operis, rei domesticæ, boni communis, vel alicujus tertii, in cujus gratiam laboratur. Quia Ecclesia non intendit sua lege obligare cum tali aliquo detrimento, vel incommodo. Communis. Laym. *cit. num.* 4. March. *cit. q.* 4. §. 3.

61 IV. Quinetiam etsi labor gravis, & fatigans esset omninò non necessarius, nec utilis, sed omnino inutilis, ut lusus pilæ, palestræ, gladiatoriæ, aut etiam illicitus, & inhonestus: adeòque exercens talem laborem peccet non tantum in illo genere peccati, sed etiam contra præceptum jejunii, si nimirùm taliter laborans prævideret, se impotentem futurum ad jejunandum, & maximè si faceret in fraudem jejunii, nimirùm directè intendens, se tali labore ad jejunandum impotentem reddere, postquam tamen ejusmodi labore exercito vere fatigatus, & ad jejunium sufferendum moraliter impotens factus est, manet à jejunio excusatus, ut non peccet amplius non jejunando. Quia tunc revera sufficiens causa excusationis jejunii adest, scilicet defatigatio, quamvis ex alia mala causa processerit, uti cum Paludan. Medina, & aliis docent Laym. *cit. c. 3. num.* 5. Diana *p. 1. tr. 9. resolut.* 40.

§. IV. *Pietas*.

Quarta causa excusans à Jejunio Ecclesiastico, sed generaliter etiam quoad iteratam refectionem tantùm, est *Pietas*: ut nimirùm quis operi præstantioris virtutis, & majoris momenti incumbere possit, quòd cum jejunio non facilè consistit, nec commode differri posset. ***Communis omnium***. Ratio est: quia jejunium præcipitur, ut promotivum ad bonum, & non ut impeditivum majoris boni, & mens Ecclesiæ est, ita jejunium præcipere, ut tamen alia pietatis exercitia, quæ pro tempore, & loco occurrunt, non impediant: ergo. Hujusmodi autem opera pietatis à jejunio excusantia sunt. 62

Primò, opera misericordiæ corporalia, & spiritualia, propter quæ commodiùs exercenda excusantur Concionatores, Lectores, Ludimagistri, Confessarii, Cantores, &c. si suum officium agere nequeant cùm jejunio, etsi ejusmodi propter mercedem fierent. Cajet. Less. Navarr. Filliuc. Laym. *cit.* 63

Secundò, opera justitiæ: ut si maritus jejunans uxori conjugi debitum reddere non posset, quia infirma complexione est, excusatur, ut notant Cajet. & Sà. Tolet. *l. 6. c.* 4. Less. *cit. num.* 44. Filliuc. *cit. c. 6. q.* 7. Laym. *c. 3. nu.* 4. Sanch *lib. 9. de matrimonio disp. 3. nu.* 10. addens eo casu etiam obligari maritum ad solvendum jejunium, si intelligat, uxorem debitum instanter exacturam, aut si negetur, incontinentiæ periculum subituram. 64

Tertiò, opera Charitatis: ut si uxor mariti iram, & contentionem effugere non possit, nisi cum ipso cœnet: modò jejunium non prohibeat ob Religionis contemptum, sed aliam ob causam. Cajet. & Sylv. Nav. *c. 21. n.* 19. Medina Less. Filliuc. Laym. *cit. num.* 4. 65

Quartò, opera Religionis, & devotionis, sic peregrinationem longinquam licet inchoare, & continuare, etsi per accidens dies jejunii intercurrat, quod ob defatigationem servari non posset, secundùm omnes. Quia etiam eodem die jejunii non servandi liceret instituere peregrinationem, si videatur valde utilis ad cultum divinum, & ædificationem populi, ut notat Cajet. *cit.* aut si peregrinatio debeatur ex voto, vel pœnitentia à Confessario injuncta, & alioquin jejunii die commodè institui, atque cum jejunio impleri non possit: uti observat Nav. *cit. c. 21. nu.* 18. Cæterùm peregrinationem omnino liberam, neque multùm utile non esse sufficientem causam solvendi jejunium, ex comuni DD. rectè docent Cajet. Nav. Filliuc. Laym. *c.* Nam opus jejunii ferè salubrius est animæ, quàm ejusmodi peregrinatio voluntaria, & Ecclesiæ præcepto satisfacere ad obedientiæ virtutem pertinet, adeoque melius opus est, quàm voluntaria peregrinatio. Ubi iterùm observa, quamvis illicitum sit ejusmodi peregrinationem instituere die jejunii, quod commodè servari non posse prævidetur, postquam tamen jam cœpta peregrinatione verè fatigatus es, ac refectione indigeas, excusatus manebis à jejunio: ut suprà de labore dictum est. Hæ omnes causæ, & similes excusant à lege jejunii per rationabilem epikiam, & per benignam interpretationem mentis S. Ecclesiæ. Adeo ut, si de ejusmodi causa existente certò constet, nulla opus sit dispensatione, vel recursu ad Superiorem. In dubio autem justæ causæ ad Prælatum recurrendum est pro dispensatione, qui in universa Ecclesia est Pontifex, in Diœcesi Episcopus, in ejus absentia Parochus in sua Parochia, in Religionibus Superior localis: ut dicitur in materia de Epikis. Ultimò hic admonenda sunt aliqua. 66

Unum ex Toleto *l. 6. c.* 4. Nav. *c. 21. num.* 20. Sylv. & Cajet. Laym *c. 3. num.* 6. Tametsi ex prædictis causis excusantibus, reipsa nulla adsit, si tamen bona fide, & probabili ratione adesse existimetur, & ideò aliquis non jejunet, vel in collatione quantitatem excedat: non debet peccati saltem mortalis condemnari, moralia enim præcepta moraliter sunt interpretanda, neque mens Ecclesiæ est, grave jugum conscientiis fidelium injicere. Alterum: in dubio Prælatos in dispensando non debere esse scrupolosos, & difficiles ob eandem rationem. Sanch. *l. 8. de matrim. disp.* 2. Laym. *cit. c. 3. in fine*. Ultimum: Confessarii pœnitentes, non nimis urgeant, si rationem, vel causam sibi visam probabilem afferant, ac non jejunent, vel in Quadragesima tan- 67

tantùm bis, vel ter in septimana jejunent: ne alioquin, vel omninò non jejunent, vel ob conscientiam non jejunando graviùs peccent, qui alioquin sine culpa saltem mortali fuissent. Cajetan. *v. jejunium*. Quoad tertium Laym. *cit. n.6.* qui addit à Pio IV. concessum esse privilegium Societatis JESU ad dispensandum cum iis in his partibus, qui ad jejunium tota Quadragesima adduci non possunt; ut nimirùm aliquoties saltem ter in septimana eis jejunare sufficiat. Hæc de jejunio dicta sufficiant ad honorem Christi, qui quadraginta diebus, & noctibus jejunavit in deserto.

CAPUT V.

IN QUARTUM PRÆCEPTUM DECALOGI.

De Obligatione Pietatis, & observantiæ erga MAJORES.

ABsolutis tandem DEI Gratia tribus prioribus Decalogi Præceptis, quæ dicuntur primæ Tabulæ, & ordinant hominem ad Deum *in Sanctitate* per actus virtutum Theologicarum Fidei, Spei, Charitatis, & Religionis: progredimur nunc ad Præcepta secundæ Tabulę ordinantia hominem ad Proximum *in Justitia*: latè sumendo justitiam, prout etiam comprehendit non tantùm pietatem, & observantiam erga Majores, sed etiam Charitatem erga Proximum. Mereretur quidem hæc materia proprium Titulum, seu *Tractatum*: quia tamen suprà in primo præcepto agentes de Charitate, & odio DEI, jam statim etiam egimus de odio, & inimicitia Proximi: ac de scandalo, & annexis acturi sumus Tractatu V. ideò ob majorem horum opusculorum uniformitatem, reliquam hujus quarti præcepti materiam sub hoc tertio Tractatu per duo sequentia Capita breviter explicare libuit.

TEXTUS.

Honora Patrem tuum: & Matrem tuam, ut sis longævus super terram, quam Dominus DEUS tuus dabit tibi. Exo. 20.

EXPLICATIO.

1 PRæceptum hoc: ***Honora Patrem &c.*** formaliter, & in terminis quidem affirmativum est: debitum honorem, & cultum præcipiens exhiberi parentibus: virtualiter verò, & implicitè simul negativum est; quasi dicat. ***Non inhonorabis Patrem tuum, & Matrem tuam***, prohibens scilicet omnem irreverentiam, vel injuriam parentibus irrogandam.

2 II. Nomen ***Patris*** in S. Scriptura tripliciter accipitur. 1. Propriè significat Parentes, qui nos secundùm carnem genuerunt. 2. Suppletivè Pater significat eos, qui in parentum jus, locum, & officium erga filios succedunt, ut adoptantes, patrini, Tutores, Curatores. 3. Similitudinariè Patres dicuntur, qui se respectu nostri quoad aliquid per modum parentum habent, utpotè aut ratione ætatis, ut senes omnes 1. Timoth. 5. ***Seniorem ne increpaveris, sed obsecra ut Patrem, Juvenes ut fratres, anus ut Matrem, Juvenculas ut sorores in omni castitate.*** Aut ratione generis, vel gentis, ut avi, proavi, abavi, ac primi gentis. Ut Exodi 3. ***Dominus DEUS Patrum vestrorum apparuit mihi, DEUS Abraham, DEUS Isaac, & DEUS Jacob.*** Ubi Patres appellantur remotissimi, aut ratione spiritualis doctrinæ, vel educationis. 1. ad Corint. 4. ***Si decem millia Pædagogorum habeatis in Christo, sed non multos Patres: nam in Christo Jesu per Evangelium ego vos genui.*** Aut ratione potestatis, quomodò olim Reges, & Principes vocati sunt Patres, etiam in Scriptura 4. *Reg.* 5. Naaman Syrus Princeps militiæ vocatur à suis Pater: sic quoque apud Romanos dicti sunt Patres conscripti.

3 III. Quamquam omnia Præcepta Decalogi pro primo principio, & ultimo fine habeant Charitatem: ex illo enim magno mandato: ***Diliges Dominum Deum tuum &c.*** & altero: ***Diliges proximum tuum, sicut te ipsum***; tanquam ex principio conclusiones inferuntur omnia Præcepta Decalogi primæ, & secundæ Tabulæ, ut intuenti patet, omniumque Præceptorum finis est, ut eorum observatione homo conjunctus maneat Deo ultimo fine suo per Charitatem, & Gratiam, ut in primo præcepto explicatum est. Specialiter tamen Præcepta primæ Tabulæ ordinant hominem ad Deum ***in Sanctitate***, scilicet per virtutes Theogicas Fidem, Spem, ac Charitatem, & virtutum moralium præstantissimam Religionem, Deo cultum debitum exhibendo: præcepta verò secundę Tabulæ ordinant hominem ad Proximum ***in justitia***, dirigendo nimirùm hominem ad reddendum cuilibet, quod suum est.

IV. Justitiæ virtus reddens unicuique, quod suum est, 4
duplex est, una perfecta reddens alteri suum secundùm æqualitatem exigentiæ debiti, & hæc habetur respectu proximi ut nobis æqualis: spectatque ad sequentia Præcepta. Altera imperfecta, reddens etiam alteri, quod suum est, sed non secundùm æqualitatem exigentiæ debiti, sed pro facultate debitoris. Nam juxta sapientis dicta: ***Deo, & Majoribus nemo par reddere potest.*** Et hujus sunt quatuor species, seu virtutes annexæ justitiæ. 1. ***Religio***, virtus inclinans ad Deo debitum suum cultum reddendum, & hanc dirigunt tria priora præcepta primæ Tabulæ. 2. ***Pietas***, virtus, qua Parentibus principaliter, aliisque Majoribus carnalibus debitum cultum, honorem, obsequiumque impendimus. 3. ***Observantia***, virtus, qua Superioribus potestatem super nos habentibus debitum pro ratione superioritatis cultum, obsequiumque impendimus. 4. ***Gratitudo***, virtus, qua Benefactoribus pro acceptis beneficiis grati sumus, & cultum exhibemus, puta beneficia agnoscendo, laudando, & cùm possumus etiam recompensando. Et hæc omnia comprehenduntur hoc quarto Præcepto. Et hinc brevis esto

RESOLUTIO.

QUarto hoc Præcepto, ut affirmativo præcipitur prin- 5
cipaliter, & 1. pietas in parentes carnales. 2. Secundariò, & ex consequenti pietas in eorum locum tenentes, & Majores nostros. 3. Observantia erga Superiores spirituales, & temporales. 4. Gratitudo erga Benefactores. Ex consequenti autem prohibentur omnia his opposita, de quibus per decursum. Eodem ferè modò ex Conc. Colon. enumerat *Tolet. l. 5. c. 1.* Nimirùm hoc præcepto nomine Parentum comprehendi quatuor genera Personarum. 1. Parentes, qui nos secundùm carnem genuerunt. 2. Superiores spirituales, Episcopos, Pastores, Confessarios. 3. Superiores sæculares, Reges, Principes, Magistratus, Dominos. 4. Omnes eos, qui super nos aliquam potestatem, vel eminentiam habent, ut Tutores, Magistros, Benefactores. Ratio autem sumenda est ex ordine Decalogi. Sicut enim tribus prioribus præceptis per virtutem Religionis ordinatur homo ad Deum Auctorem, & Superiorem divinum increatum: ita quarto Præcepto ordinatur homo ad Superiores, & Majores suos creatos, quorum primum locum obtinent Parentes, deinde alii enumerati, per virtutem justitiæ secundùm illas species pietatem, observantiam, & gratitudinem. Reliqua denique sex Pręcepta ordinant hominem ad proximum, ut ęqualem per justitiam secundùm speciem perfectam.

SECTIO I.

Pietas, & obligatio filiorum erga Parentes, & è contrà.

SUMMARIUM.

6 *Quarto hoc Pręcepto Decalogi filii obligantur Parentibus 1. ad* amorem. 2. obedientiam. & 3. reverentiam., & 7.

8 *Obligatione* Amoris *obligantur. I. eis benè velle, saltem negativè, nihil malè volendo, optando, imprecando, &c. (qualiter hic peccent?)*

9 *II. Etiam benè velle* positivè, *benefaciendo, succurrendo, spiritualiter, & corporaliter, &*

10 *III. Malum avertere: ac*

11 *IV. Post mortem eorum debita relicta, Sacra, & non Sacra; juxta vires hæreditatis, quàm citiùs commodè possunt solvere. Item*

12 *Obligatione* obedientiæ *filii debent Parentibus,*

13 *Sub mortali ex genere suo*, Usque ad n. 17.

17 *Obedire in omnibus licitis, & honestis ad eorum* curam *pertinentibus: non in aliis malis, illicitis, & inhonestis, seu etiam licitis ad curam paternam non pertinentibus*, & 18.

19 *Unde quoad certum vitæ statum eligendum, vel capessendum, simpliciter eis obedire non tenentur, &*

20 *Graviter peccant Parentes I. filios, vel filias ad Religionem compellentes: aut*

21 *II. Ab ejus ingressu injustè impedientes, aut*

22 *III. Sine* justa causa *ad matrimonium compellentes.*

23 *Vel IV. è contra ab eo impedientes.*

24 Usque ad n. 29. *Quando, & qualiter peccent filii, vel filiæ matrimonium contrahentes, Parentibus invitis, & justè contrariantibus.* Usque ad n. 29.

29 Usque ad 34. *Quam reverentiam filii debeant*, verbis, signis, & factis?

34 Usque ad n. 38. *Quando, & qualiter peccent filii, vel filiæ agentes aliquid ex odio, injuria, irreverentia, vel contemptu erga parentes?*

Pietas, & obligatio filiorum erga Parentes, & è contrà.

ASSERTIO I.

6 P*Ræcepto hoc quarto Decalogi, & ex virtute pietatis obligantur filii honorare parentes exhibendo, amorem, obedientiam, reverentiam: & cavendo, quidquid his adversatur, affectu, signo, opere.* Ita reipsa omnes. Tolet. *lib. 5. cap. 1.* Marchant. *tom. 2. tract. 5. q. 1.*

§. I. *Exhibendo Amorem, Obedientiam, Reverentiam.*

7 HÆc tria sub titulo honorandi Parentes ubique inculcat S. Scriptura. Ecclesiast. 3. *Fili, suscipe senectam Patris tui, & non contristes eum in vita illius, & si defecerit sensu, veniam da, & ne spernas eum in virtute tua.* Ibidem *qui timet Dominum, honorat Parentes, & quasi Dominis serviet his, qui se genuerunt.* Ibidem: *In opere, & sermone, & omni patientia honora Patrem tuum, ut superveniat tibi benedictio ab eo, & benedictio illius in novissimo maneat.* Ibidem Eccles. 7. *Fili, honora Patrem tuum, & gemitum Matris tuæ ne obliviscaris: Memento, quoniam nisi per illo natus non fuisses, & retribue illis, quomodò & ipsi tibi.* Alibi sæpissimè, & nova Lege Christus frequenter in Evangelio, & Apost. ad Ephes. 6. *Filii obedite parentibus in Domino, hoc enim justum est.* Adverte ibi. *Retribue illis: & hoc justum est*: significari obligationem hujus præcepti de honorandis parentibus per amorem, obedientiam, & reverentiam, non tantùm fundari in virtute Charitatis, sed etiam in virtute justitiæ (specialis unius scilicet, quæ dicitur pietas) ex eo enim, quòd cum Deo nobis dederint esse, alimenta, & omnem solicitudinem in conservatione, & educatione naturali, & morali impendant, obligatione justitiæ tenemur eis rependere amorem, præstare obedientiam, & reverentiam exhibere. Consequenter omnia peccata contra honorem parentum non sunt tantùm contra Charitatem, sed etiam contra justitiam illam specialem, & quandoque etiam contra justitiam propriè dictam. Nunc ergo hæc triplex obligatio pro frequentissima praxi, accuratè explicanda est.

§. II. *Amorem.*

8 OBligatio amoris filiorum erga Parentes in tribus consistit.

I. *Eis benè velle*, saltem *negativè*, scilicet nihil malè volendo, optando, imprecando: adeò ut ex hoc capite peccent mortaliter, & gravissimè, quicunque odio, malevolentia, gravi indignatione, vel quovis affectu pravo in parentes feruntur deliberatè, v. gr. Qui ejus mortem, vel aliud grave malum optant: qui de notabili eorum malo gaudent: quicunque opere, vel signo externo odium, indignationem, malevolentiam, vel pravum erga eos affectum ostendunt, v. g. alloquio duro, aspectu torvo, gestu protervo eos affligunt, vel contristant: qui contemnunt, subsannant, irrident, despiciunt: qui verbis injuriosis, contumeliis, maledictis afficiunt: qui quidvis eis ad insultandum faciunt. Intellige semper deliberatè, & seriò, & in materia notabili; ut infrà notabitur. Patet Exodi 21. *Qui maledixerit Patri suo, vel Matri, morte moriatur.* Prov. 20. *Qui maledicit Patri suo, & Matri, extinguetur lucerna ejus in mediis tenebris.* Prov. 23. *Audi Patrem tuum, qui genuit te, & ne contemnas, cùm senuerit Mater tua.* Ibid. c. 30. *Oculum, qui subsannat Patrem, & qui despicit partum Matris suæ, effodient illum corvi de torrentibus, & comedent eum filii aquilæ.* Alibi sæpissimè. Vide Navar. *c. 14. n. 11.* Tolet. *l. 5. c. 1.* Marchant. *cit. tr. 5. tit. 1. q. 2.*

9 II. *Eis etiam positivè benè velle*, ac reipsa benefacere, atque succurrere, cùm facultas adest, in quavis eorum necessitate: Aut *spirituali*: ut in articulo mortis curando, ut confiteantur, & necessariis Sacramentis muniantur, ut testamentum utile condant, &c. adeò ut peccent mortaliter, qui negligunt eos Sacramentis necessariis provideri: qui eos à Testamento condendo, à piis legatis, vel eleemosynis faciendis, aliisve disponendis pro salute animæ suæ sine justa causa impediunt: qui eorum legata, aliaque Testamento, vel ultima voluntate ordinata, cùm primum fieri potest, non implent; non dicam omittunt: Nam etiam sine justa, & gravi causa differre, mortale est, ipsisque Defunctis justo DEI judicio in altera vita sæpè damnosum. Navar. Tol. cit. Filliuc. *tr. 28. c. 1.* Aut *corporali*, ut in infirmitate, aliisque occurrentibus adversis casibus, visitando, consolando, eis assistendo, per se, vel per alios opitulando, necessaria providendo, è carcere liberando, in paupertate alimenta præbendo, domi suæ excipiendo, &c. Denique in quacunque necessitate non tantùm extrema, cùm ipsa vita, vel fama periclitatur, v. g. si ob debita parentes essent ad perpetuos carceres damnandi: sed etiam in gravi, cùm scilicet absque gravi incommodo etiam tenuiter vitam sustentare non possunt, ut si cogerentur mendicare, aut servitio, vel laboribus suæ sortis, & ætatis hominibus incompetentibus victum quærere, eis etiam ex propriis bonis, pro facultate, & seclusa semper sua æquali necessitate, subveniendo. *Omnes* cum S. Thom. *2. 2. q. 122. ar. 4.* Atque eam obligationem parentibus alimenta præbendi, & opitulandi non tantùm esse de jure gentium, sed etiam de jure naturæ, contra Filliuc. & alios, rectè ostendit Marchant. *cit. q. 2. dub. 2.* ex illis verbis Eccl. 7. *Retribue illis, quomodò, & illi tibi.* Et Tobiæ 4. *Honorem habebis Matri tuæ omnibus diebus vitæ ejus: memor enim esse debes, quæ & quanta pericula passa sit propter te in utero suo.* Idque naturale jus ostendit ipsa natura in ciconiis, aliisque brutis, animantibus, parentes suos in senectute alentibus. In dictis ergo, & similibus omnibus filii, & filiæ culpabiliter, & notabiliter deficientes, vel omittentes succurrere parentibus, citra dubium peccant mortaliter contra Legem DEI naturalem, & naturam ipsam. Immo parentibus in ejusmodi extrema necessitate existentibus, peccat mortaliter filius Religionem ingrediendo, vel profitendo; etiam ex voto prævio. Idque contra jus divinum naturale, quod antecedit omne opus ad voluntatium, & liberum quantumvis sanctum. Etiam jam ingressus, vel professus, invitis quoque parentibus sub peccato mortali egredi tenetur, si necessitas sit extrema. Si verò gravis sit necessitas jam existens tempore ingressionis; adhuc tenetur egredi petita licentia Superioris: dummodò spes sit egrediendo posse succurrere, aut manendo in Religione non æquè succurrere possit. Si post professionem primò in gravem necessitatem inciderint, non tenetur egredi per se; at semper justissimè dari poterit licentia. Sic Doctores latè, præsertim noster Marchant. *tr. 5. q. 2.* & superiùs *tr. 2. tit. 4. sect. 2. q. 1. propos. 6.* in corollario optimè, & solidè.

III. *Etiam omne malum, omnemque injuriam notabilem à Parentibus propulsare*, nedum ab injuria propria inferenda abstinere sub mortali eadem Lege divina naturali obligantur filii pro posse. Lege, & huc applica latè dicenda in materia de Justitia. 10

IV. Ad prædicta refertur etiam, debita parentum relicta, sacra, & non sacra juxta vires hæreditatis, fideliter, & quantùm commodè potest, citiùs solvere, ne Defunctorum fama in mundo, & subinde etiam animæ in altera vita patiantur. Unum hìc dubium, & apud Juristas controversum est: An, si Pater nulla bona reliquit filio, teneatur filius de suo proprio solvere ejus debita, v. gr. pecuniam mutuò acceptam: & specialiter illam, quæ expensa fuit pro alimentis filii, domi, vel foris, in studiis, &c. Respond. negativè ex communiori Juristarum; & communi Theologorum Sententia. *Ratio est*: Universaliter quidem; quia mutuum repetendi obligatio personalis est: atqui non filius, sed Pater pecuniam illam mutuò accepit: ergo &c. Specialiter verò: quia Pater jure naturæ tenetur alere filium: isque jus habet adversùs Patrem exposcendi alimenta; ergo mutuum illud acceptum à Patre pro alendo filio semper cadit contra Patrem, nunquam contra filium. Quod, autem in Jure L. *His solis, ff. de conditionibus indebiti*, statuitur. *Si quis rem alienam acceperit, & res illa in utilitatem alterius conversa fuerit, teneri hunc tertium ad solutionem, si is, qui accepit, solvendo non fuerit.* Hoc intelligi debet: ac verum est, quando hic tertius accepit titulo gratuito, seu lucrativo, ver. grat. per donationem, legatum, &c. non item si accepit titulo oneroso, seu tanquam aliundè sibi debitum. At filius à parente alimenta accipit titulo oneroso, ac tanquam jure naturæ sibi debita, ut dictum est. 11

§. III. *Obedientiam.*

OBligatio obedientiæ filiorum erga Parentes exigit universaliter, ut in omnibus licitis, & honestis ad eorum curam pertinentibus filii perfectè obediant parentibus: idq; sub mortali ex genere suo: adeò nimirùm, ut omnis inobedientia, rebellio, contumacia contra expressa; & seria mandata Parentum, sit peccatum mortale, nisi levitas 12

vitas materiæ, inadvertentia, vel humana quædam negligentia excuset. Communis DD. Tolet. *cit. c.* 1. March. *cit. tr. 5. tit. 2. q.* 1. 2. & 3. Eam obligationem obedientiæ sæpè inculcant S.Scripturæ. Ad Eph. 6. *Filii obedite Parentibus vestris in Domino, hoc enim justum est.* Ad Coloss. 2. *Filii obedite parentibus per omnia, hoc enim placitum est in Domino.* Eccl. 3. *Filii sapientiæ, Ecclesia justorum, & natio illorum, obedientia, & dilectio, Judicium Patris audite filii, & sic facite, ut salvi sitis.* Ratio fundamentalis sumitur ex jure naturali correlativo. Cùm enim parentes teneantur filios instruere, & educare in iis, quæ sunt honestatis, & salutis, adeò ut parentes pro filiis sæpè puniantur, ut Heli 1. *Reg.* 2. ita ex correlativo filii tenentur obedire parentibus in omnibus curam parentalem concernentibus: ut exprimit Scriptura citata. *Hoc enim justum est: Hoc enim placitum est in Domino:* id est; hoc exigit jus ipsum naturale, & voluntas DEI. Verùm termini hujus obligationis latiùs explicandi sunt.

I. Sub mortali ex genere suo.

13 EAm obligationem esse de se gravem, & sub mortali indicat ipsa Scriptura. *Eccl. 3. Et sic facite, ut salvi sitis.* Quasi dicat, alioquin salvi esse non poteritis. Et deindè confirmat gravissima pęna à DEO Lege lata, qua filii inobedientes olim puniebantur. Deut. 21. *Si genuerit homo filium contumacem, & protervum, qui non audiat Patris, aut Matris imperium, & coercitus obedire contempserit, apprehendet eum, & ducent ad Seniores civitatis illius, & ad portam judicii, dicentque ad eos: Filius noster iste protervus, & contumax est, monita nostra audire contemnit, commessationibus vacat, & luxuriæ, atque conviviis: lapidibus eum obruet populus civitatis, & morietur, ut auferatis malum de medio vestri.* Denique Apost. ad Rom. 1. Inter gravissimos peccatores traditos à DEO in reprobum sensum, numerat etiam parentibus non obedientes. Et 2. *ad Tim.* 3. Inter gravissima peccata recenset: *In novissimis diebus erunt homines se ipsos amantes, cupidi, elati, blasphemi, parētibus non obedientes.*

14 Dixi autem notanter 1. *Contra expressa, & seria mandata.* Agere enim solùm contra voluntatem, monitiones, vel ordinarias directiones parentum, etsi aliquando peccatum sit, non est tamen speciale peccatum contra obedientiam parentibus debitam, v.g. hortatur Pater filium, ne frequenter tabernas, ob pravas conversationes, ebrietates, aliaque pericula: filius contra tabernam intrans, etsi peccet exponendo se periculo ebrietatis, vel luxuriæ, v.g. non tamen peccat peccato speciali inobedientiæ. Si autem expresśè ipsi fuisset prohibitum à Patre, peccaret duplici peccato mortali, & ebrietatis, v.g. vel luxuriæ, & inobedientiæ contra præceptum parentis in re gravi. 2. *Nisi levitas materiæ, vel inadvertentia excuset.* Nam etiam expressum præceptum
15 parentis, tamen in re levi, vel omninò indifferenti, quæ scilicet, nec peccatum sit, nec ad peccatum inducat, non potest obligare ad peccatum mortale: hoc enim commune est omni Legi, Præcepto, Voto, de quo suis locis: adeòque filius in his contraveniens non peccabit plùs, quàm venialiter, secluso semper contemptu formali præcepti, vel pa-
16 rentis. 3. *Vel humana quædam negligentia.* Nam ad peccatum mortale inobedientiæ requiritur, ut quis omninò deliberatè, & ex proposito præcepto paterno conveniat cum virtuali aliquo contemptu, vel contumacia: idque peccatum mortale tantò gravius erit, quantò gravior erit contemptus, vel contumacia, & maxime si formalis, cùm quis ex professo ideò contravenit, quia Pater præcepit. At verò ex aliqua negligentia, vel socordia fragilitatis humanæ, juvenilis præsertim, præceptum paternum transgredi, semel, iterùm, aut sæpiùs, non tamen sæpissimè, & ordinariè (tunc enim accederet virtualis, saltem contemptus, & pertinacia) non censetur peccatum mortale inobedientiæ: cùm obedientia paterna tali modo non censeatur lædi graviter: quamvis etiam sic meritò paternæ punitioni subjacere debeant, quæ rectè notat March. *cit. q.* 3. 4. Termini quoque ejus obedientiæ filiorum erga parentes, quousque se extendant; suprà expressi, attendendi, & pro re maximè practica, ac latè patente, accuratiùs explicandi sunt.

II. In omnibus licitis, & honestis ad eorum curam pertinentibus.

17 I. MInimè enim debent, vel possunt filii obedire parentibus in iis, quæ manifestè quomodocumque mala, illicita, inhonesta, vel injusta sunt. Sicut enim Pater tale quid imperans peccat, ita filius in iis obediens peccabit pro ratione materiæ. In his debent filii odisse parentes juxta præceptum Christi *Matth.* 10. & *Luc.* 14. de quo vide D.Gregorium *Homil. 37. in Evang.* Et servandum est illud axioma Apostoli Actorum 5. *Obedire oportet Deo magis, quàm hominibus.* De his quoque intelligendum est *Deuter. 33. qui dixit Patri suo, & Matri suæ: nescio vos, & fratribus: ignoro vos, &c. hi custodierunt eloquium tuum, & pactum tuum servaverunt.* Et principaliter in conversione ad veram Fidem, vel Religionem, non tenentur filii obedire parentibus contrarium pręcipientibus, vel suadentibus, quin iis invitis, ad eam transire, & in ea perseverare, & possunt, & debent, exemplo plurimorum Sanctorum: & illustre est illud apud S.Gregorium *lib. 2. Decal. c.* 13. de S.Hermenegildo Martyre, & Rege. Denique rectè approbat Marchant. *cit. q.* 4. Sententiam Scoti 4. *dist.* 4. *q.* 9. licere Principibus pueros infidelium subditorum etiam invitis parentibus curare baptizari: modò eorum debita, & sufficiens çura deinceps geratur, ne in infidelitatem relabantur, aut alia gravia damna incurrant. Per hoc enim non tam patria potestate, quàm à parentibus tyrannide eripiuntur, ut libertati filiorum DEI, & fini, ad quem creati sunt, restituantur, meritò omni paternæ potestati, ac juri præferendum.

II. Non tamen in omnibus licitis, & honestis, sed tantùm *ad curam paternam pertinentibus*, obedire tenentur 18
filii. Ad curam autem paternam tria tantùm pertinent, in quibus obedire tenentur. 1. In omnibus, quæ sunt de necessitate salutis, & observantia Mandatorum Dei, in quibus, si expressum accedat præceptum paternum, filius inobediens semper duplici peccato peccabit juxta rationem malitiæ, mortali, vel veniali, ut jam suprà notatum est. 2. In omnibus pertinentibus ad morum honestatem: ut si pater præcipiat vitare certam conversationem, domum, lusum immoderatum, filius transgrediens juxta rationem malitiæ transgressionis iterùm peccabit mortaliter, vel venialiter. 3. In omnibus, quæ pertinent ad familiæ administrationem, & disciplinam domesticam; tam in temporalibus, v.g. quod certo tempore filii domum redeant, præsertim vesperi non vagentur, de rebus domesticis nihil destruant, vendant, donent, in domum aliquas personas non inducant, &c. quàm in spiritualibus, v.g. ut certo tempore orent, Missas audiant, litteras Fidei, & pietatis rudimenta addiscant, &c. In quibus omnibus non obedire parentibus ex proposito, adeòque cum aliqua contumacia, vel contemptu virtuali, iterùm peccatum erit pro ratione materiæ mortale, vel veniale à prudenti Confessario æstimandæ, eaque inobedientiæ paternæ circumstantia semper in confessione mortalium explicanda erit. Præter enumerata, alia quædam sunt, in quibus filii puberes sunt sui arbitrii, nec tenentur sequi paternam voluntatem. Ut in eligendo vitæ statu, in studiis honestis, & maximè in vocationibus salutaribus capessendis: in quibus filiorum est divinam inspirationem, & ductum primariò attendere, quamvis etiam in his parentum consilium audire filialis sit reverentiæ. Unde ulteriùs hic specialiter examinanda occurrunt duo.

III. Quid in electione Status.

QUamvis parentibus competat suadere, & consulere 19
filiis de statu vitæ eligendo, puta Religione, Clericatu, vel Matrimonio: & etiam decens, rationique consentaneum sit, filios, eos super hoc consulere, consiliumque rationabile sequi: attamen simpliciter eis obedire, vel acquiescere non tenentur. *Omnes.* Ratio est: quia in eligendo vitæ statu filius naturaliter liber est, & esse debet: ut proinde parentes cogentes filios ad quemvis statum mortaliter peccent, utpotè

I. Peccant mortaliter parentes, si filios, vel filias invi- 20
tas compellant ad ingrediendam Religionem, vel statum Clericalem assumendum, quocumque modo, metu, vi, vel fraude, etiam indirectè, ut si Pater malè agat cum filiis in victu, vestitu, verbis, signis, eo animo, ut tædio affecti ad Religionem, vel Clericatum confugiant. Ratio est: quia contra justitiam, & gravis ex genere suo injuria est, aliquem ad id cogere; ad quod non tenetur, quodque DEUS ipse liberum cuique esse voluit. Insuper causa fiunt omnium malorum consequentium, heu! sæpissimè gravissimorum. Unde meritò à Concil. Trid. *sess. 25. cap. 18. de Regularibus*, rigidissima prohibitione lata est sententia excommunicationis contra eos, qui fœminas ad religionem cogunt, ut nimirùm Religionis ingressus liber sit omninò.

II. Similiter è contrà peccant mortaliter parentes (sicut 21
quicunque alii) si filios, vel filias à Religionis ingressu atten-

tentato injustè impediant: non tantùm cum, sed etiam sine vi, vel fraude, importunis precibus, suasionibus, blanditiis, &c. Communis DD. apud Molin. *to.5. tr.4. de Justitia, disp.5t. n. n.* cujus formalia juvat exscribere: *Graviter peccant parentes, qui solo carnali affectu permoti, absque omni causa, nullum non movent lapidem, ut filios à Religione, quam ingressi sunt, extrahant, lachrymis, & aliis viis conando à tam sancto proposito illos avertere: soletque Deus illos, ac filios ita extractos graviter, etiam in hoc sæculo punire*. Sic Molina de jam ingressis Religionem loquens: eadem autem sed paulò minor est ratio de ingressuris: quia nimirùm proximum, præsertim filium sine justa, ac rationabili causa impedire à meliori bono, ac majori Dei obsequio, ordini Charitatis divinæ directè repugnat, & graviter nimis; ideòque mortale est ex genere suo, nisi fieret ob justam, & rationabilem causam, qualis præcipua est etiam, si ipsi parentes extrema, vel gravi necessitate laborantes utilis prolis ope egerent, ut paulò antè dictum est. Verùm de his impedientibus generaliùs differendum in materia de justitia.

22 III. Etiam mortaliter peccant parentes, si filios, vel filias absque justa causa compellunt ad Matrimonium ineundum, neque hi tenentur obedire. Ratio generatim est dicta. Addo verba Sanch. lib.4. de Matr. disp.22. n 4. *Non possunt parentes cogere filios ad Matrimonium, vel ad tales nuptias, sed liberè contrahere filii debent, vel alium statum eligere*. Sic fatentur omnes cum S. Thoma, qui rationem hanc insuper reddit. *Quia in Matrimonio est servitus quædam perpetua; & ideò cùm homo liberæ conditionis sit, nequit à Patre ad hanc servitutem compelli. Quòd si arguat, posse filium à parente in necessitate constituto vendi, & ita sua libertate privari: Dic, disparem esse rationem. Quia hæc servitus non exigit mutuum amorem, neque est perpetua, potest enim redimi, quæ secùs se habent in matrimonio*. Hæc Sanchez. Jam subsume: atqui in re tam gravi alterum invitum privare jure suo, mortale est: ergo &c. Dictum semper intelligendum est de coactione sine justa causa. Fatendum enim cum *Bellarmino*, & aliis, posse parentes non quidem absolutè cogere, sed paternè filium, vel filiam ad nuptias invitare, inducere, persuadere ob justam causam, puta familiam propagandi, nepotes procreandi, facultates ampliandi, aut inopiam familiæ sic sublevandi, &c.

23 IV. Denique etiam sine dubio graviter peccant parentes, si filios, vel filias absolutè à Matrimonio contrahendo impediant, & abstinere cogant, sive fiat animo compellendi ad Religionem, vel Clericatum, sive ob finem alium. *Communis*. Ratio est: quia sanè gravissima est injuria velle hominem, proprium præsertim filium, vel filiam contra voluntatem privare libertate eligendi statum à DEO, & natura institutum, non tantùm ad propagationem humani generis, sed etiam ad remedium incontinentiæ. Unde meritò Sanch. *suprà cit.* concedit eo casu filiam etiam minorennem, invitis quoque parentibus, etiam indigno licitè nubere posse, ne detur infirmis occasio occultè delinquendi. Sic etiam rectè notat D. Th. 2.2. q.104. ar.5. *In iis, quæ ad propriam sustentationem, prolisque generationem pertinent, omnes homines esse pares, atque adeò neque filios quidem in his duobus subjacere parentibus*. At verò, si parentes solummodò impediant à talibus nuptiis, cum tali, vel tali, relicta libertate ad alias nuptias, quoad peccatum parentum nihil gravius definiunt Doctores. Sed quid tum de obligatione filiorum, vel peccato? Hic nodus, hic saltus est.

IV. Quid in electione talis Matrimonii?

24 Electo ergo statu Matrimonii, proles debent petere consilium, & assensum parentum, atque etiam expectare, & obtinere, nisi illi injustè contrarientur, vel nimiùm suspendant, adeò ut peccent filii, ac filiæ maximè si inconsultis parentibus, ac justè contradicentibus tale ineant Matrimonium. In his terminis sanè omnes consentiunt. Et ratio clarè sumitur ex patria potestate, cui jure naturæ impositum videtur, ut nuptui tradant filios, & filias. Idque eis apertè tribuunt S. Litteræ. Eccl.7. *Trade filiam, & grande opus feceris, & homini sensato da illam*. Et S. Paulus expressè docet 1. *ad Corint.7.* à parentibus tradendas esse filias nuptiis. Idque palàm demonstrant Exempla S. Scripturæ, præsertim *Gen.24. & 28.* Ubi Patriarchæ præcipua quadam cura curarunt Matrimonia filiorum. Accedit Jus Canon. c.7. *Aliter.30. q.5.* ubi statuit Evaristus Papa, *ut pro nupta nequaquam habeatur puella, quam Pater ipse non desponsat*. Ibidem *cap. qualis*. S. Leo Papa, & c. *Honorantur 32 qu.2.* S. Ambrosius, dicunt: *Non esse virginalis pudoris maritum eligere, sed judicium parentum esse expectandum*. Ex quibus omnibus satis rigidè loquuntur DD. in hac materia, præsertim quoad puellas, seu filias: quæ omninò operæ pretium est distinctè proponere.

25 I. Filios, ac filias peccare mortaliter, nisi in Matrimoniis eligendis consilium, & consensum parentum exposcant, cum aliis docet Sanch. *lib.4. de Matr. disp.23. n.9.* Sed profectò tantam obligationem ad consilium petendum, quod nemo sequi tenetur, nec hactenùs allata convincunt, nec ratio urget ulla. Aut enim dignè contrahere volunt; aut indignè, aut dubiè. Si dignè contrahere volunt, parentes, nec justè contradicere poterunt: & si contradicant, illi non tenebuntur obedire. Ad quid ergo tantum peccati mortalis onus ad petendum? si in dubio consilio opus sit, an non poterunt petere ab alio prudentiori, (sed hic Confessarius caveat scandalum pusillorum frequentissimum:) & sic non egeret paterno? Ad quid ergo obligatio sub mortali? Si indignè contrahere volunt, adeoque peccare, si sub mortali obligamus filios ad patris consilium postulandum, an non regulariter eos conjiciemus in pericula rixarum? Cùm certum sit Patrem contradicturum, quia agitur de suæ familiæ dedecore. Idque maximè, si filius, vel filia in arrepto proposito contra Patris consilium constans supponatur, & certè contra solum consilium Patris filium in proposito licitè perstare posse, fatetur ipse *Sanch. loc. cit.* An non ergo satiùs erit curare, ut ignoret, Pater, quàm ut consultus resciat, & ejus auctoritas coram despiciatur? Certum ergo mihi videtur, non esse obligationem sub mortali, quidquid sit in communi apprehensione hominum.

26 II. Filios, ac filias peccare mortaliter, si invitis, dissentientibus, ac contradicentibus parentibus, Matrimonium cum indignis ineant, est sanè communis, & sine dubio probabilior Sententia DD. *Navar. Soti, Cordubæ*, aliorum cum Sanch. *cit. n 9.* Et latè, ac optimè Bellar. *lib.1. de Matr. c.19. Proposit. 3.* Et sine dubio verissimum est, quando ultra parentum dissensionem alia gravia mala sequuntur, ut scandala publica, grave dedecus parentum, ac familiæ: si connubium ipsis filiis damnosum corporaliter, vel spiritualiter: si parentes ipsi graviter, & diù exacerbandi, contristandi, affligendi, aut peccaturi, &c. tunc enim peccari mortaliter saltem contra Charitatem nimis certum est. Quomodò graviter peccasse censetur Esau *Gen.26.* quia quadragenarius accepit uxores de filiabus Chanaan cum gravi offensione parentum Isaac, & Rebeccæ. Quia verò ejusmodi mala regulariter eo casu occurrunt, cùm filii invitis parentibus indignè contrahunt, ideò hæc sententia in praxi regulariter vera est.

27 III. At verò seclusis illis aliis malis ratione solius involuntarii, dissensionis, vel contradictionis parentum, non peccare mortaliter filios, vel filias, si indignè contrahant, utpotè si filius ducat indignam, & filia nubat indigno, probabilissimum est. Ratio fundamentalis, & invicta est: Quia in electione status, & maxime Matrimonii, filii ipso jure naturæ omninò liberi sunt, & nemini subjiciuntur: ergo quamvis tales invitis parentibus indignè contrahentes valdè indecenter agant, & à veniali paternæ irreverentiæ saltem culpa vindicari non possint; (unde ob id etiam dote, vel hæreditate privari jure possunt) at peccati mortalis diram necessitatem imponere naturalis eorum libertas probabilissimè non promittit; neque sanè convincunt suprà initio allegata, ut intuenti patet. A fortiori ergo

28 IV. Certum, exploratumque sit, si filii invitis parentibus ineunt Matrimonium cum dignis, & alioquin nullum sequatur grave incommodum, nisi aliqualis indignatio parentum, non peccare mortaliter, immo ne venialiter quidem, si priùs à parentibus modestè facultatem petierunt, tametsi nequaquam impetrarint. Ratio rursùs eadem: tenetque communis DD. Ac tandem universaliter quoties parentes injustè contrariantur, filiosque privare contendunt optato bono, ac Matrimonio sibi utili, ac salutari, sufficere eis reverenter assensum petiisse, de cætero sui juris esse, non teneri obedire, adeòque neque peccare Matrimonium ineundo invitis parentibus, omnes ferè consentiunt. Nav. *cap.14. n.15.* Tolet. *lib.5. c.1.* alii cum Sanch. *cit.* Marchant. *cit. concl.4.*

§. IV. Reverentiam.

29 Obligatio reverentiæ filiorum erga parentes universaliter exigit, ut eis juxta regulas honestatis, & morem gentis, debitam, seu competentem reverentiam exhibeant. Contra quam quatuor ferè modis, & juxta rationem materiæ mortaliter, vel venialiter peccare possunt filii, *verbo, signo, facto, & defectu*.

I. *Ver-*

30 I. *Verbo* irreverentiam exhibent Parentibus filii, qui duris, asperis, inurbanis, contumeliosis verbis, jocis, maledictionibus eos afficiunt in præsentia, vel absentia, ut §.1. de amore parentibus debito exemplificatum est. Nam hæc, uti & sequentia omnia, quatenùs exteriùs parentibus exhibentur, peccata sunt contra reverentiam parentibus debitam: quatenùs verò etiam internam malevolentiam, aversionem, contemptum adjunctum habent interiùs, spectant ad peccata contra amorem parentibus debitum. Hoc quoque adde, longè graviùs sit peccari in præsentia, quia accedit species contumeliæ.

31 II. *Signo* Parentibus irreverentiam exhibent, quicunque risibus, subsannationibus, gesticulationibus, simulatis eorum actibus, illis illudunt, præsentibus, vel absentibus, gravi utique peccato, juxta illud suprà *cit. Prov.* 30. *Oculum: qui subsannat patrem*, &c. Item, qui evecti ad dignitates, vel divites facti, parentes despiciunt, recognoscere nolunt, abnegant, quocunque modo, vel signo, ex superbia, & eum aliquo contemptu, peccatum mortale gravissimum: asserit communis DD. *Nav. Tol. Filliuc* alii, & nemo excusat. Excusat autem si ex nullo contemptu, optimo in parentes affectu retento fieret ob justam causam, puta ad vitandum aliquod suum incommodum (etiam erubescentiam à mortali vindicat *Tamb. lib.* 4. *cap.* 2. §. 2. *num.* 17. non audeo assentiri) grave, inquam, incommodum, ut si aliquod damnum notabile filio immineret in vita, honore, fortuna, ex eo, si parentes noscerentur: aut si gravissimi criminis, præsertim hæresis, vel proditionis infecti essent, aut publico supplicio affecti, aut infideles: tunc enim non erit peccatum negare parentes, dummodò eos corde cum contemptu non neget filius.

32 III. *Facto* Parentibus irreverentiam exhibent, in primis, qui eos verberant, etsi levissimè fiat percussio: etiam, qui solùm levat brachium, vel instrumentum ad percutiendum, non secuta percussione, idque deliberate, & cum plena advertentia, omnino peccat mortaliter. Et meritò *Exod.* 21. reus mortis pronuntiatur talis. Hæc enim omnia deliberate moliri, esto in æquales levem injuriam contra justitiam contineat; at in parentes gravissimam malitiam contra pietatem continet. *Communis*. Item qui accusat patrem in judicio, sive civiliter, sive criminaliter, peccat mortaliter. Neque filius auditur, exceptis duobus casibus læsæ Majestatis divinæ, & humanæ, per proditionem: *Omnes*. Potest tamen injustè offensus à patre filius, v. g. alimentis privatus, &c. judicis officium nudè, & simpliciter, implorare ipso jure naturæ, & notat *Toletus cit.*

33 IV. *Defectu* denique irreverentiam exhibent parentibus, qui eis juxta morem patriæ consueta reverentiæ paternæ signa, & cæremonias non exhibent, v.g. non assurgunt, caput aperiunt, locum cedunt, non salutant, certis temporibus non benè precantur, in quibus tamen secluso pravo affectu plerumque inadvertentia à mortali excusat. In his verò omnibus confitendis exprimendum, & à Confessario examinandum est, utrùm processerint ex interno maligno affectu, odio, vel contemptu in parentes: tunc enim etiam peccant contra amorem parentibus debitum, utique mortaliter. Videre potes, & huc applicare dicta de obligatione Charitatis quoad signa exhibenda proximo, & distinctionem maximè notandam, quoad intentionem internam, & significationem externam.

Corollarium, & Regula universalis.

34 OMne odium, injuria, irreverentia, contemptus, quæ in alium proximum censetur mediocris, vel levis, gravis est in parentes, & quæ censetur gravis in alium proximum, est summa in parentes: (excipitur sola materia furti.) Ratio sumitur ex ordine graduum. Quia post Deum primus gradus conjunctionis ad nos est parentum. Adeòque odium, injuria, & irreverentia ipsis illata, semper, cæteris paribus, gravior est, quàm illata aliis proximis, etiam propinquis. Porrò (summoperè hic notandum, præsertim in confessionali) ad gravitatem peccati odii, irreverentiæ, injuriæ in parentes mensurandum, non sufficit æstimare ipsum actum secundùm se præcisè, odium scilicet, irreverentiam, &c. ex natura, & objecto suo, atque intentione agentis, sed debet insuper attendi effectus exacerbationis, contristationis, vel afflictionis, inde meritò causatus in parentibus, dummodo prævisus fuerit, juxta has tres Regulas.

35 *Prima*. Quandocunque filius, vel filia absque justa causa deliberatè aliquid agit, vel omittit, etiamsi alioquin per se malum non sit, ex quo tamen scit, parentes graviter offendendos, vel contristandos, aut forte etiam peccaturos nimia ira, indignatione, blasphemiis, & eo ipso facto peccat mortaliter contra amorem, obedientiam, reverentiam parentibus jure divino naturali debitam. Ex. g. sciebat Esau Patrem suum Isaac graviter contristandum, si accepisset uxorem de filiabus Chanaan: etsi per se malum non esset, peccavit tamen mortaliter ex communi Patrum, ac Interpretum sensu, accipiendo sibi talem uxorem, quia sciebat id sine omni justa causa; unde sciebat parentem meritò graviter offendendum. Quod valdè noteot filii: in his enim sæpissimè contingit eos peccare mortaliter, etsi res ipsæ alioquin malæ, vel saltem graviter malæ non sint, v. g. sine licentia domo exire, aliquid auferre, &c. neque ipsi offensionem parentum formaliter, & expresse intendant, quod planè deterrimum, non tamen rarissimum est, ideòque subinde à Confessario interrogandum.

Secunda. Etiam in dubio, an sit justa causa agendi aliquid, ex quo parentes offendendi, vel contristandi sint, tenetur filius abstinere: immo etsi quandoque justa causa subsit, si tamen nulla urgeat necessitas tale aliquid agendi, decebit, & adhuc laudabiliter, poterit parentibus condescendere: idque etiam in operibus sanctis: etiam in ingressu Religionis aliquamdiù differendo. *Ratio est*: quia in tali dubio stat possessio, & obligatio reverentiæ debitæ, quæ necessariò exigit, ne filii Parentes sine necessitate contristent. 36

Tertia. Quando tamen justa causa omninò urget aliquid agere, & constat, offensionem, vel contristationem parentum ex mera eorum morositate, melancholia, apprehensione, vel etiam malitia irrationabiliter, vel iniquè orituram, non peccant filii illud agentes; idque maximè in sequenda vocatione divina, exemplo ipsius Christi in Templo remanentis, insciis, & tristissimis parentibus: Jonathæ, ægerrimè licèt ferente Patre Saul, tamen justo, & tenerrimo amore David adhærentis, &c. Rectè tamen monet March. *cit. quæst.* 2. *dub.* 2. Videant filii, ne mentiatur iniquitas sibi, attendantque præceptum sapientis Eccles. 3. *Ne contristes Patrem in vita tua, & cum defecerit sensu, veniam da ei.* 37

SECTIO II.

Pietas, & obligatio Parentum erga filios.

SUMMARIUM.

38 *Parentes naturali jure debent filiis* naturaliter amorem, & educationem, *corporalem, & spiritualem.*
39 *Quoad* morem, *tenentur eis benevelle, benefacere, & omne malum avertere.*
40 *Quoad* educationem corporalem *debent eis* I. providentiam vitæ, *nihil agendo, quod vitæ, vel sanitati prolis conceptæ, vel jam natæ, obesse possit. (Ubi quomodò in hoc peccent parentes.)* usque ad 42.
II. Providentiam victus, *seu alimenta, vestitum, instructionem in disciplina, vel honesta arte addiscenda, &c. Et*
42 III. Providentiam status *in futurum.*
43 Usque ad n. 47. *Quoad* educationem spiritualem *parentes debent filiis*. 1. doctrinam *in rebus ad salutem necessariis*. 2. Exemplum, & 3. correptionem.
47 Usque ad num. 52. *ad quid tenetur* Pater *filiis illegitimis, seu spuriis?*
52 Usque ad num. 57. *ad quid* Mater *teneatur spuriis?*
57 *De hæreditate, seu portione legitima filiis debita? ubi.* Usque ad num. 61. *resolvuntur tria dubia.*
61 *Causæ negandi hæreditatem, vel alimenta filiis.*

ASSERTIO II.

JUre divino naturali obligantur parentes filiis exhibere amorem, & educationem duplicem, corporalem, & spiritualem. Ita in re omnes. Quamvis enim variè enumerent officia parentum erga filios, omnia tamen sub his tribus capitibus comprehenduntur. *Ratio* assertionis, & obligationis sumitur ex ipsis visceribus naturalis legis, qua omnia animantia, etiam bruta, fœtus suos diligunt, & educant. Homini autem rationis compoti, seu creaturæ rationali ad finem supernaturalem creato duplex debetur educatio: una corporalis ad esse naturæ: altera spiritualis ad esse gratiæ, in ordine ad ultimum finem suum Deum. Agnovit id Heva *Genes.* 4. Quæ primogenitum suum appellavit Cain, dicens: *possedi hominem per Deum*. Quod hebraicè sonat. *Acquisivi hominem Deo*. Unde est illud D. Chrysostomi l. 2. contra vituperatores vitæ Monasticæ: *Tunc maximè, & verissimè habemus filios nostros, cùm Deo nostro illos tradiderimus*. Jam 38
termi-

termini explicandi sunt: & deinde specialia aliqua ex jure positivo addenda.

§. I. *Amorem, seu dilectionem.*

39 Obligatio amoris parentum erga filios tria requirit. 1. Filiis benè velle, saltem negativè, excludendo omne odium, aversionem, rancorem, omnemque pravum affectum deliberatum. 2. Etiam quantum opus, & possibile est, iis benefacere. 3. Omne malum ab iis, vel damnum corporale, vel spirituale avertere. Peccant ergo parentes pro ratione materiæ, etiam mortaliter, qui filios gravi, & injusto odio prosequuntur: iis male volunt, maledicunt, seu malè imprecantur seriò, seu animo, ut eveniant: qui in gravi, vel extrema necessitate eis non benefaciunt, non succurrunt, vel mala, & damna eorum corporalia, vel spiritualia non avertunt, cùm possint: qui nimis durè tractant, sine causa verberant, affligunt, &c. sicut suprà de amore filiorum erga parentes specificatum est. Majori enim, & strictiori jure obligantur parentes amare filios, quàm è contra; unde nec speciale præceptum datum est parentibus de amore filiorum, sicut datum est filiis. Quia juxta commune dictum: *Amor descendit, non ascendit*. Parentes enim filios suos tanquam aliquid sui, naturali prorsùs instinctu, & impulsu diligunt, tantoque affectu, ut sæpissimè excedant: ideòque non fuit opus expressionis de hoc præcepto: quemadmodùm ob eandem rationem etiam non fuit datum speciale mandatum homini de diligendo seipso.

§. II. *Educatioaem corporalem.*

40 Etiam hæc tria requirit: triplicem nimirùm providentiam *vitæ*, *victus*, *& Status*.

I. *Providentiam vitæ*. Ut nimirùm ab ipso conceptu parentes sedulam curam gerant, nec quidquam agant, quod prolis vitæ, sanitati, & naturali perfectioni obesse possit ante, & post nativitatem: præsertim usque ad triennium. Peccant ergo mortaliter parentes. 1. Qui tempore menstrui, aut alias impuris, & importunis commixtionibus vacant cum evidenti periculo abortus, aut prolis vitiatæ, monstruosæ, infirmæ, fatuæ concipiendæ, vel generandæ. 2. Patres crudeles in uxores, qui eas prægnantes vexant, exasperant, percutiunt, in gravissimum damnum fœtus in utero existentis. 3. Matres, quæ prægnantes currunt, saltant, noxia edunt, vel bibunt: nimirùm laborant, portant, onera levant, extra urgentem necessitatem; vel quidquid faciunt cum præviso, vel prævideri debito periculo abortus, vel prolis vitiandæ. 4. Eædem matres, quæ negligunt filios per se lactare: quod quidem per se non nisi veniale est: quia dummodò infans commode nutriatur, per se non apparet gravis defectus: immo ab omni culpa liberat rationabili causa, utpotè matris imbecillitas, vel mos patriæ, vel gentis. Contrà verò mortalis peccati labem non effugient, si nutrices adhibeant infecti sanguinis, pravorum humorum, & morum, in periculum vitæ, sanitatis, & morum infantis. Quibus occini potest illud Thren. 4. v. 3. *Sed & lamiæ nudaverunt mammam, lactaverunt catulos suos: filia populi mei crudelis, quasi struthio in deserto*. Item quæ tempore lactationis seipsas non observant: quæ infantes in lecto incautè penès se collocant periculo oppressionis, (quod alicubi valdè frequens comperi.) Ex quibus omnibus, si præviso, vel prævideri debito periculo, mors sequatur, vere homicidii rei, vel reæ erunt, immo patricidii: quod benè observandum in confessionali.

41 II. *Providentiam victus, seu alimenta*. Ubi 1. nomine alimentorum quinque comprehenduntur; scilicet pertinentia ad cibum, & potum; ad vestitum, & lectum, seu habitationem; ad medicinas tempore morbi: disciplinas, vel honestas artes addiscendas, de quibus infrà. Cujusmodi omnia ad vitam humanam necessaria tenentur præstare filiis parentes, quousque ad robustam ætatem pervenerint proles, ut seipsas arte, opificio, officio vel servitio alere possint pro ratione status sui: per accidens autem etiam toto vitæ tempore, quoties extrema, vel gravis necessitas urget. Quòd si tamen filius apud alium educatus fuerit, pater quidem in foro conscientiæ non tenetur posteà filio compensare alimenta, nisi filius debita contraxisset: at in foro externo potest filius alimentorum compensationem petere à patre, aut in divisione hæreditatis sibi deducere; quod justè ita statuitur, ne parentes tam facilè filios aliis alendos relinquant. 2. Eadem debentur filio, etiamsi auctoritate Principis fuerit proscriptus: etiamsi fuerit excommunicatus: etiamsi dissipaverit ea, quæ pater eidem assignaverat pro alimentis: etiamsi filius potuisset sibi suo labore, industria, vel aliundè providere, de facto tamen non providit. *Ratio omnium est*: quia adhuc filius, vel filia est, & pars patris, de jure naturæ patri commendata. Excipe justas causas exhæreditandi, de quibus infrà. 3. Quòd si Pater bonis careat, polleat autem mater, ea succedit in hac obligatione: utroque deficiente, Avi, aliique progenitores paterni: & his deficientibus, Avi, ac progenitores materni: & in horum defectum consanguinei proximiores, sic enim ipsa natura dictat, & ordo Charitatis exigit. 4. Peccant ergo mortaliter parentes, qui filiis in ætate infima, aut aliàs gravi, vel extrema necessitate pressis alimenta, vel alia necessaria denegant, nisi filius aliunde se alere possit: qui commessationibus, & potationibus omnia dilapidant, ut filii mendicare cogantur: qui seclusa necessitate vera, ac æquali propria, filios captivos non redimunt: qui insuper vendunt: qui in viis publicis, aut in hospitalibus publicis, alendos exponunt. De peccato mortali hic omnes consentiunt. Insuper, sive culpabiliter ex avaritia, v.g. sive inculpabiliter ex vera necessitate, vel timore infamiæ ita exponant proles in hospitalibus alendas, eidem hospitali (non aliis pauperibus, ut male Bassæus Capuccinus *in floribus v. adulterium n. 9.*) parentes tenebuntur ad restituendas impensas in educandis liberis expositis, secundùm communiorem DD. cum Sanch. *cons. 1. lib. 1. c. 5. d. 4. & d. 5. n. 74.* Etsi alii negent. Sed mihi placet distinctio Laym. *lib. 3. de just. tr. 3. cap.* 14. n. 4. Id omninò verum esse, si hospitale non dives sit, secùs, si sit opulentum. Tunc enim rationabiliter præsumpta voluntas Fundatorum censetur fuisse in ejusmodi hospitalium erectione, cujuscunque generis hominum necessitatibus voluisse consulere; atqui infantes ipsi expositi in vera necessitate sunt, quocumque tandem statu expositi sint à parentibus: ergo &c.

42 III. *Providentiam Status, scilicet in futurum*. 1. Si plebeus sit, curet filios addiscere honestam artem, opificium, vel disciplinam statui eorum competentem. 2. Si filius talentum, & animum habeat studendi: pro facultatibus expensas præbeat, aut saltem non impediat. Quia filius rationabiliter eligit talem statum: consequenter parentes debent ipsi ad hoc opem ferre, & non impedire. 3. Tenentur filiis thesaurizare. 2. *ad Corinth.* 12. quantùm potest fieri salvâ justitia, in futurum, ut honestè secundùm statum suum vivere possint. In quo dupliciter ferè peccant parentes: aut per defectum, in neglectu, & dissipatione bonorum temporalium, quo filiis sunt causa paupertatis, & multorum inde consequentium malorum, aut per excessum, nimia cupiditate bonorum temporalium per fas, & nefas pro filiis congregandorum, quæ ipsis filiis posteà fiunt in laqueum, scandalum, ac ruinam: atque ita sibi ipsis, & filiis æternam damnationem thesaurizant, Specialia huc facientia, præsertim ex jure positivo, consultò rejicio in §. 4.

§. III. *Educationem spiritualem.*

43 Omnibus graviùs tenentur parentes filiis educationem spiritualem, seu diligens regimen, & instructionem filiorum in bonis moribus, observatione mandatorum Dei, & omnibus ad salutem necessariis. Ad hoc autem rursùs tria requiruntur: Scilicet *Doctrina*, *Enemplum*, *& Correptio*: juxta illud *Eccli. 7. Filii tibi sunt? erudi illos, & curva illos à pueritia illorum*.

44 I. *Doctrina*. Ut nimirùm parentes instruant, vel instrui curent, in primis in omnibus necessariis ad salutem, nimirùm in rebus Fidei, & Sacramentorum, mandatorum Dei, & Ecclesiæ sacrisque exercitiis communibus omnibus fidelibus: deinde etiam in honestate morum, & virtutum, & iis, quæ in humana societate, & consuetudine necessaria sunt, juxta morem patriæ, & conditionem status.

45 II. *Enemplum*. Ut nimirùm parentes curent ipsis filiis exemplo bonorum morum, & operum præire, & summè caveant malo exemplo, & scandalo eis causam, vel occasionem præbere ruinæ, peccati, & malorum morum. De hoc vide passim S. Scripturam, præsertim *lib. Tobiæ*. Ecclesiasticum *cap. 13. 30. 41.* ac *SS. PP.* D. Hieron. *Epist. ad Lætam, ubi inter* cætera dicit: *Mementote vos parentes magis enemplo docere filios, quàm voce* (& infrà de filia) *Nihil in te, & in patre suo videat, quòd si fecerit, peccet*. Pro! quot peccatis scandalorum hic se intricant mali, & incauti parentes.

46 III. *Correptionem*. Ut nimirùm parentes seriò, directè tamen; prudenter emendent peccata filiorum, & vitia. Prov. 13. *Qui parcit virgæ, odit filium suum: qui autem diligit illũ, instanter erudit, & c. 32. Noli subtrahere à puero disciplinam: si enim percusseris eam virga, non morietur. Ta virga percuties*

cuties eum, & animam ejus de inferno liberabis. Lege *Eccl. cap.* 30. Discretam tamen, & prudentem oportet esse correctionem, ut nec severitate nimia in odium, pusillanimitatem, & desperationem adducantur proles: nec indulgentia nimia neglectui, contemptui, ac vitiis filiorum occasionem præbeant. Unde monet Apostolus ad Ephes. 6. *Et vos, patres, nolite ad iracundiam provocare filios vestros, sed educate eos in disciplina, & correptione Domini*. Et ad Colosf. 3. *Patres nolite ad indignationem provocare filios vestros, ut non pusillo animo fiant, &c.* Juxta dicta ergo ratione hujus officii parentes peccant mortaliter, qui filios in bonis moribus, & necessariis ad salutem instruere, vel instrui non curant. Qui malo exemplo eis causæ ruinæ, & occasio peccatorum sunt. Qui vitia filiorum corrigere notabiliter negligunt: in his enim parentes non tantùm peccant contra virtutem Charitatis, sicut alii quivis proximos scandalizantes, vel corrigere negligentes, sed etiam contra virtutem justitiæ, qua parentes jure divino naturali obligantur educare filios ad bonum. Addit exempla Navar. *cap.* 14. *num.* 18. nimirùm peccare mortaliter parentes, qui permittunt, filias habere amatores ad malum finem: frequentare suspecta consortia, vel aliàs turpem vitam agere. Item omnium consensu peccant mortaliter, si filios, vel filias contra voluntatem suam cogant, vel ad Religionem ingrediendam, cùm vellent nubere, vel ad Matrimonium ineundum, cum vellent Religionem ingredi, uti propter connexionem jam suprà insertum habes.

§. IV. *Specialia quædam, præsertim ex Jure positivo.*

§. I. *Quoad filios illegitimos.*

47 Filii *illegitimi* generatim dicuntur, qui extra legitimum Matrimonium generantur; alii naturales, alii spurii vocantur. Filii *naturales* dicuntur, qui nascuntur ex copula, nec approbata, nec reprobata per leges positivas: nimirùm ex solutis, qui adinvicem nubere possunt, unde & secuto Matrimonio, eo ipso legitimantur. *Spurii* dicuntur, qui nascuntur ex copula damnata per leges, puta ex adulterio, incestu, sacrilegio: & generatim à talibus, qui secundùm leges adinvicem nubere non potuissent. De his ad propositum breviter aliqua adnota.

48 I. Filiis naturalibus omnium consensu tenetur præbere alimenta pater: immo deficiente prole legitima, iis omnia bona sua donare, vel hæreditate relinquere potest. Ut fusè probant DD. cum Sanchez *tom.* 2. *cons.* 4. *cap.* 7. *dub.* 16.

49 II. Etiam spuriis tenetur pater præbere alimenta proportionata suo statui. Communis Theol. cum Laym. lib. 5. part. 3. cap. 14. *Ratio est*: quia de jure naturæ est, ut pater alat filium, quocunque tandem modo sit genitus. Unde quòd Leges civiles prohibentes patrem spurio aliquid donare mortis causa, vel hæreditate relinquere, ne scilicet legitimis hæredibus decrescat hæreditas, insuper etiam alimenta prohibere videatur, quoad hoc correctæ sunt à Jure Canonico.

50 III. Pater etiam filiæ spuriæ tenetur dotem constituere, (hæc enim succedit loco alimentorum) sed ipsis alimentis respondentem juxta conditionem status, ut honestè nubere possit. Non enim potest excessive dotare, quia excessum ejusmodi ipsa filia spuria, ac ejus maritus tenebuntur, etiam ante Judicis sententiam, legitimis hæredibus restituere; nisi fortè hi liberiùs remittant. Vide latè Molinam *tom.* 2. *de Justit. disp.* 168. Sanchez *suprà*, & *lib.* 4. *de Matrim. disp.* 16.

51 IV. Pater tenetur spuriis alimenta, & filiæ spuriæ dotem prædictam constituere non tantùm ex bonis propriis patrimonialibus, sed etiam ex fructibus redditutum Ecclesiæ à patre perceptis; idque saltem, si spurii aliundè ali non possint. Qua ratione intelligenda est constitutio S. Pii V. prohibentis ejusmodi spuriis alimenta præberi, intellige, si aliunde ali possint. Eademque est ratio de Religiosis, qui bonorum liberam administrationem habent. Secùs de aliis; tunc enim improba Berta sibi imputet, quòd consenserit illi, quem scivit, neque se ducere, neque prolem alere posse.

II. *Quoad Matrem.*

52 Mater debet filium etiam spurium alere, lac præbendo usque ad triennium, reliquæ impensæ omnes sunt à patre faciendæ, etiam ipsius lactationis, si mater ipsa lactare nequeat: & patre impotente secundariò tantùm à matre, ut suprà dictum est. Ergo si patre potente alere filium, vel tutore existente, mater alat, poteritne posteà repetere impensas factas à patre, filio, vel in divisione bonorum? an etiam æstimationem laboris sui? Dicendum breviter;

I. Si vivente patre alioquin divite, vel existente tutore, mater filium aluit, & protestata est se alere animo repetendi expensas, omnino repetere potest, ut jura decernunt *L. Nesennius*, *ff. de negotiis gestis*. Ratio patet: quia pro re utiliter gesta impensæ debentur. Quia etiam eo casu mater, si aliter expensas facilè impetrare nequeat, poterit occultè compensare de bonis patriis, vel hæreditatis auferendo. 53

II. Si tunc mater nihil protestata est, præsumitur amore patris, aut filii potiùs liberaliter fecisse, & sic impensas repetere non poterit in foro externo: at in foro conscientiæ adhuc repetere poterit, vel occultè compensare: si hæc duo concurrant; *unum*: si positivo animo repetendi impensas, aluit: *alterum*: ut omissio protestationis non fuerit causa damni in patre, vel tutore, puta quia alioquin ipsi aluissent nullis, vel paucioribus expensis. Vide Azorium apud Tambur. *lib.* 5. *cap.* 3. §. 2. *num.* 4. 54

III. Si mortuo patre, nulloque tutore existente, mater filii bona administrans, animo positivo se compensandi, filium aluit, (quod maximè præsumitur: si bona jam divisa fuerant, & cuique sui rationum libri respondebant) iterom poterit impensas repetere. Si autem non habuit ejusmodi animum positivum se se compensandi, reputatur id amore filii liberaliter fecisse, idque in dubio præsumitur, si bona Matris, & filii non erant divisa. Dicta hactenùs etiam intelligenda sunt de patre viduo in Jure Canonico. 55

IV. Æstimationem sui laboris in alendo filio nequit mater repetere. Quia Mater pro filio laborem suum gratis impendere jure præsumitur, immo fortasse jure cogitur, ait Tambur. *cit. num.* 6. *in fine*. 56

III. *Hæreditas, seu portio legitima filiis debita.*

Filiis legitimis jure debetur tota hæreditas relicta à patre dividenda ex æquo per capita in filios, filiasque, aut his mortuis in nepotes per stipites. Quòd si pater de bonis suis aliter disponat, tenetur tamen illis relinquere integram legitimam nullo aggravatam onere, eodem modo dividendam ex bonis relictis, deductis tamen ære alieno, ac expensis funeris. Pars autem, seu portio legitima debita Filiis, Jure Cæsareo est tertia pars, seu triens bonorum æqualiter distribuenda inter liberos, si sint quatuor, vel pauciores: si verò sint quinque, vel plures, est pars dimidia, seu semissis: unde sunt versus 57

Quatuor, aut infrà dant natis jura trientem;
Semissem verò dant natis quinque, vel ultrà.

Una, & altera difficultas hic breviter expedienda.

Prima: Quid si pater vivens sua bona prodigè dissipaverit cum præjudicio legitimæ filiorum, poteritne filius nihilominus integram legitimam petere, quantam fuisset consecuturus, si dissipatio facta non fuisset? Resp. cum distinctione: Posse, si pater malà fide, ac eo animo, ut filio suo legitima decrescat, bona sua dissipavit. Si non mala fide, non posse. *Ratio est*: quia existente mala fide, pater peccavit in jus debitum filiis; ergo injuriam propellere poterunt: at non peccavit, si bona fide diminuit pater: ergo tunc filius non habet jus contra bona patris sine fraude diminuta. 58

Secunda: Quid si pater vivens postulanti filio, vel filiæ suam legitimam integram tradidit juxta facultates, quibus tunc fruebatur, potestne deinde filius, vel filia patre mortuo, petere aliquid ampliùs, si postea amplificatum fuerit patrimonium patris? Resp. posse, quia legitima debetur filiis omninò ex bonis, quæ mortis tempore parentes relinquunt; neque hoc jure se privasse censentur filii, exacta, & accepta priùs aliqua portione legitima. Sic ex communi Navar. *in cap. Quamvis de pactis, in* 6. *part.* 3. §. 1. 59

Tertia: Quid si filius, vel filia renuntiaverit futuræ patris successioni? Certè contingere solet, ut filii, & maximè filiæ; dum matrimonium ineunt, vel Monasterium ingrediuntur, pactum ineant cum parentibus, ut contenti sint sua dote, & sic renuntient cuicuque juri, quòd aliàs haberent in parentum bonis, poteruntne adhuc regressum habere posteà ad bona paterna? Resp. sine dubio posse, si vi, metu, dolo, importunis persuasionibus inducti, vel inductæ ita renuntiavere, etiam cum juramento, quippè tunc facilè relaxando, ut patet ex dictis suo loco. At verò, si voluntarie absque vi, vel fraude renuntiarunt sine juramento, irritam ejusmodi renuntiationem ipsa jura decernunt. Si verò juramentum accessit, valebit renuntiatio, atque à jurante servari debebit, nisi ipse pater, quippè 60

in

in cujus gratiam juratum est, remittat. Quia omne juramentum homini præstitum servari debet, quoties sine peccato servari potest: at potest servari in casu nostro: neque enim filia, v. g. peccat, si sua dote contenta velit reliqua parentibus cedere; ergo &c. Nec obstat lex irritans ejusmodi renunciationem. Rationem habes in materia de juramentis. Plura curiosiùs vide apud citat. *Navar. Molinam, Sanchez, alios.*

IV. Causæ negandi hæreditatem, vel alimenta filiis.

61 CAusæ justæ exhæredandi filium, vel filiam, (item nepotem, aut neptem respectu Avi) quatuordecim enumerantur in Jure, in *Authentica de appellat. cognoscendis, §. causas autem.* 1. Si manus graviter in patrem injiciat. 2. Si contumelia gravi afficiat. 3. Si accuset, extra casum proditionis patriæ, vel Principis. 4. Si cum maleficis se intermisceat. 5. Si insidietur vitæ patris. 6. Si patris uxorem (Novercam scilicet) violet. 7. Si in judicium deferat patrem cum ejusdem gravi detrimento. 8. Si requisitus à patre incluso filius (non autem filia) illum non adjuvet. 9. Si prohibeat patrem testari. 10. Si histrionicam, vel gladiatoriam exerceat, quando pater non est ejusdem artis. 11. Si patre offerente dotem ad nuptias, filia minor viginti quinque annis luxuriosè vixerit. 12. Si parentis fortè furiosi curam filius negligat. 13. Si eundem captivum non redimat, cùm possit. 14. Si fiat hæreticus, patre existente Catholico. Verùm huic ultimo præjudicatum est in novissima pace Germanica.

Ob easdem omninò causas licitè, ac justè pater (vel in suo casu Mater) filio negare potest alimenta, aut filiæ dotem non constituere. *Communis DD. apud Bonacinam tom. 2. disp. 4 in 4. præceptum, q. unic. Proposit. 6 §. 3 num. 1* Solum lis est, an tunc pater possit negare omnia alimenta etiam ad vitam sustentandam necessaria? Affirmat Mol. ac alii cum Sanch. *lib. 4. de Matr. disp. 29. num 1.* Quia tunc filius, vel filia ob suam ingratitudinem non habetur ampliùs pro tali: solùm igitur perinde, ac alii proximi in extrema necessitate erit à patre adjuvandus. Contrà tamen necessaria alimenta eis deberi, docet *Covar. apud eundem Sanch. cit.* eò quòd esse physicum re ipsa filii non amittatur, atque adeò semper aliqua major obligatio ad ipsos in patre residet, quàm in aliis. Hæc sententia magis pia; utraque probabilis est. An etiam ob alias causas justè possit filius, vel filia exhæredari, dote, vel alimentis privari, videantur *Auctores cit.* Mihi certè videtur posse in foro conscientiæ, ob alia similia, vel etiam graviora delicta. Legem enim ad similia trahi posse, cùm similis, vel gravior causa existit, fatentur DD. communiter. Vide Azorium *par. 2. lib. 2. cap. 19. quæst. 6. vers. Duo hic meritò.*

SECTIO III.

Pietas, & obligatio erga Majores, & Collaterales.

SUMMARIUM.

63 *Ad quid filii, & pupilli teneantur I. Tutoribus, & patrinis, & è contrà hi illis?*
64 *II. Ad quid consanguineis, Avis, Proavis, aliisque Majoribus, & è contrà?*
65 *& 66. Ad quid sibi invicem obligentur consanguinei collaterales, ut fratres, sorores, patrueles, consobrini, aliique consanguinei, & affines?*
67 Usque ad num. 72. *Ad quid sibi invicem obligentur conjuges?*

ASSERTIO III.

62 P*Ietas colendi parentes ulteriùs se entendit ad colendos. 1. Quasi parentes, ut Tutores, & patrinos. 2. Majores, Consanguineos, ut Avos, Avias, &c. 3. Consanguineos collaterales, ut fratres, sorores, &c. 4. Ipsos conjuges adinvicem: quibus omnibus ex eadem pietatis virtute etiam sub mortali debetur amor, reverentia: &, cùm præsunt, obedientia, ac in necessitate obsequium, seu beneficentia. Similiter autem è contrà proportionaliter.* Assertio omnium, nec indiget nisi explicatione particularum.

§. I. Quasi Parentes, Tutores, Patrini.

63 FIlii pupilli tenentur Tutoribus suis exhiberi amorem, reverentiam, & obedientiam in iis, quæ concernunt tutelam suam, adeò ut in iis deliberatè inobedientes peccent etiam mortaliter, eodem modo proportionaliter, quo peccarent non obedientes parentibus, juxta modos supradictos. Tutores autem è contra tenentur pupillis amorem, & curam in corporalibus, & spiritualibus: ut nimirùm bona eorum justè, & fideliter administrentur, & ipsi in fide, lege Dei, & bonis moribus instruatur, sicut obligantur parentes. In quibus omnibus notabiliter negligentes peccant mortaliter, & si bona pupillorum aut dissipent, aut culpa sua perire sinant, etiam ad restitutionem obligantur. *Omnia omnes.* Ratio est: Quia Tutores ex officio suo succedunt parentibus, adeòque ex naturæ, & gentium jure æqualem parentibus obligationem contrahunt, tam ex parte sui erga pupillos, quàm ex parte pupillorum erga ipsos. Patrini porrò, seu compatres, cùm ipsi ex officio suo teneantur, aliis deficientibus, sub mortali curam genere eorum, quos ex Sacramento Baptismatis, vel Confirmationis susceperunt, ut in fide, & necessariis ad salutem instruantur, & conserventur, uti pulchrè docet S. August. serm. 215. de *tempore*, dicens: *Filios, quos in Baptismo excipitis, scitote vos Fidejussores pro ipsis apud Deum extitisse; & ideò tam illos, qui de vobis nati sunt, quàm illos, quos in fonte excepistis, semper castigate, & corrigite, ut castitatem custodiant, justitiam diligant, charitatem teneant.* Hæc Sanctus. Ita ex correlativo filii suscepti ex baptismo, vel confirmatione tenentur patrinis suis amorem, reverentiam, ac obedientiam proportionatam obligationi eorum, nimirùm in fide, moribus, & necessariis ad salutem addiscendis, & tenendis. Verùm hæc obligatio quoad obedientiam modo rarò venit ad praxim; at maximè viget quoad amorem, & reverentiam, saltem negativè, excludendo contraria, etiam sub mortali, non solùm ex charitate, vel justitia, sed etiam ex pietate.

§. II. Consanguinei, Majores, Senes.

FIlii obligantur avis, aliisque Majoribus ascendentibus, sive in linea recta, ut sunt proavus, proavia: sive transversa, ut patruus, amita, Avunculus, Matertera, &c. exhibere amorem, reverentiam, obsequium, & cùm ii parentum locum occupent, etiam obedientiam; idque ex genere suo sub mortali, adeò ut omnis gravis indignatio, irreverentia, injuria erga ejusmodi Majores sit peccatum mortale: non tamen æquè grave, ac contra parentes ob remotiorem gradum. E contrà autem illi Majores, deficientibus parentibus, immediatis, vel eorum locum tenentibus, quantum eorum possibilitas commodè permittit, obligantur filiorum minorum, seu nepotum paternam curam gerere. Quia ex natura sanguinis, & lege naturali tunc ea cura ad eos devolvitur. Exempla habentur passim in Scriptura: v. g. de Abraham, quantam curam gesserit de Loth filio fratris sui, &c. Tales peccant ergo graviter, si deficientibus parentibus nepotum curam negligant, eisque in necessitate spirituali, vel corporali non succurrunt. Ut rectè monet March. *tr. 5. tit. 7. quæst. 4.* &c. Senibus porrò etiam tanquam patribus ob senectutem tenentur juniores amorem, & reverentiam servare, juxta legem Dei, Levit. 19. *Coram cano capite consurge, & honora præsentiam senis, & time Dominum, &c.* 1. ad Timoth. 5. *Seniorem ne increpaveris, sed obsecra ut Patrem, &c.* Et licèt hic per omissionem talis amoris, & reverentiæ erga senes raro peccetur plùs, quàm venialiter: nisi accederet contemptus, vel abominatio ipsius personæ senis, utique mortalis; tamen per commissionem deliberatè, & eum contemptu senes irridere, subsannare, provocare, contristari, vel quavis notabili injuria afficere, peccatum mortale esse contra virtutem pietatis, rectè concludit March. *loc. cit. in fin.* 64

§. III. Consanguinei Collaterales.

NImirùm fratres, sorores, patrueles, consobrini, aliique consequenter consanguinei, & affines tenentur sibi invicem exhibere amorem, reverentiam, & obsequium, seu auxilium in necessitate: nimirùm in defectu aliorum, juxta ordinem graduum, ac ordinem Charitatis, suo loco infrà explicandum. Adeò ut etiam hi in istis notabiliter contrafaciendo, puta, vi, gravi odio, irreverentia, injuria, negatione subsidii in vera necessitate, graviter peccent, non tantùm contra Charitatem, vel justitiam communem, sed etiam contra virtutem pietatis: ideòque & ipsi in confessione eam circunstantiam personæ, utpotè speciem mutantem, explicare tenebuntur. 65

Unde ulteriùs in defectu parentum, vel quasi parentum, ac ascendentium, consanguinei hi laterales etiam succedunt in obligatione præbendi alimenta egenti: adeò ut tunc frater fratri, vel sorori (& sic consequenter de aliis) non tantùm extremè, vel graviter egenti, ubi obligatio succurrendi communis est omnibus proximis: sed etiam ordinaria paupertate laboranti succurrere teneatur præbendo 66

con-

convenientia alimenta, quando frater ea, vel soror, vel similis consanguineus aliundè habere non potest. Quia nimirùm, vel consanguineo, quam pro aliis. Nec refert: plus urget pietas in tanta propinquitate sanguinis pro fratre, quod frater tuus, vel soror male sua dissipaverint, aut sua culpa in eam necessitatem inciderint: dummodò impræsentiarum vera necessitate laborent: omninò naturalis pietas urgebit ad succurrendum. Certè contingit alicubi quendam vere prodigum filium totum patrimonium à patre pro se, & fratre suo relictum dissipasse vivendo luxuriosè: posteà ipse graviter egens ad fratrem, qui propria industria exhaustam hæreditatem sibi feciliter compensaret, pro alimentis recurrit: & adhuc deberi responsum est à Theologis fratri consultanti: in quantum nimirùm urgebat actualis necessitas ob rationem datam. Cæterum fatendum est, si frater, vel soror in mala vita perseverent, aut flagitia commiserint cum familiæ dedecore, ob quæ ab ipso Patre exheredari, ac alimentis privari posse dictum est, ut à malo resipiscant, ut labori, ac industriæ assuescant, salubriter posse illis ad tempus alimenta negari: dummodò fame non pereant, id enim ipsum majoris pietatis opus erit. Unde si soror in turpi prostibulo familiam suam infamavit: si frater per grave, & familiæ dedecorosum flagitium depauperatus est: siquidem in scelere perseverent, deserantur, ut hac medicina sanentur, sin autem defacto satis emendati, & pœnitentes sint, veraque necessitate, quantumvis culpabiliter contracta, laborent, eos deseri pietatis virtus non permittit, præsertim si sine detrimento possit succurrere frater, vel soror similisque consanguineus.

§. IV. *Conjuges adinvicem.*

67 Conjuges ex quarto Præcepto, virtute pietatis gravi obligatione tenentur sibi invicem exhibere *amorem, & honorem, fidem, & cohabitationem: debitum conjugale, alimenta, & gubernationem.*

I. *Amorem, & honorem*. Ephes. 5. *Viri diligite uxores vestras, sicut & Christus dilexit Ecclesiam, &c.* Et infrà: *Ita viri debent diligere uxores suas, ut corpora sua. Qui suam uxorem diligit, seipsum diligit.* Ad Colos. 3. *Viri diligite uxores vestras, nolite amari esse ad illas.* Ubi peccant mortaliter conjuges, gravibus odiis, indignationibus, contemptibus, injuriis, maledictionibus, imprecationibus, aut quibusvis injuriis alterutrum afficientes. Huc spectat peccatum zelotypiæ inordinatæ, seu temeræ suspiciones de fide alterius. Item viri graviter, & sine causa sufficiente verberantes uxores: nam ob justam causam ad debitam emendationem moderatè uxorem percutere, aut verbis duris increpare, secluso maligno affectu, culpa vacabit, ut notat etiam Filliuc. *tr. 15. c. 9* Item à fortiori uxores, si viros suos graviter inhonorant, irrident, offendunt, aut, quod enorme est, etiam percutiunt.

68 II. *Fidem, & cohabitationem*. Fidem scilicet in servando contractu Matrimonii, & ministratione bonorum dotalium ac rei domesticæ: cohabitationem verò quoad thorum, & mensam, ut ajunt, juxta illud Matth. 5. *Qui dimiserit uxorem suam, excepta fornicationis causa, facit eam mœchari.* Peccat ergo mortaliter conjux absque urgentissima causa conjugem deserendo, aut omnino, aut ad longum, & notabile tempus, citra alterius consensum. Justa autem causa censetur, quando vir à Rege, vel Principe in bello, Legationibus, aliisve publicis negotiis diutiùs occupatur; cùm mercaturæ, vel negotiationi Reipublicæ, & familiæ suæ necessariæ in longinquis terris vacare cogitur, & ita in similibus casibus.

69 III. *Debitum conjugale*. 1. Corinth. 7. *Uxori vir debitum reddat, similiter autem & uxor viro. Nolite fraudare invicem, nisi fortè ex consensu ad tempus, ut vacetis Orationi, & iterum, revertimini in idipsum.* Ubi peccat mortaliter conjux conjugi debitum tempestivè petenti sine causa denegans. De quo alibi ex professo. Solùm peccatum hic annotasse opus erat.

70 IV. *Alimenta*: & necessaria vitæ status. Quæ quidem obligatio per se, & principaliter incumbit viro, juxta illud Apostoli *ad Ephes. 5. Ita viri debent diligere uxores suas, ut corpora sua, &c. Qui suam uxorem diligit, seipsum diligit. Nemo enim nunquam carnem suam odio habuit, sed nutrit, & fovet eam.* Nihilominùs etiam concernit uxorem, ut suum etiam præstet, maximè viro impotente, infirmo, captivo &c. ut sic uterque conjux sub mortali teneantur sibi invicem curare alimenta, & mutua onera ferre. Ubi sæpè gravissimè peccant viri omnia sua abligurriendo, interim uxorem cum liberis famem pati sinendo. Specialia hic quoad alendam uxorem ratione dotis utiliter leges apud Sanch. *l. 9. de Matrim. disp. 4. 5. 6.* & sequentibus latissimè.

71 Denique specialiter tenetur maritus uxori *gubernationem debitam* in iis, quæ spectant ad observantiam Mandatorum Dei, bonos mores, & administrationem familiæ, ac rei domesticæ. In quibus è contrà uxores tenentur maritis obedientiam proportionatam: adeò ut sicut peccat maritus mortaliter permittendo Legem Dei transgredi, vel impediendo eam ab observantia Mandatorum Dei, & Ecclesiæ, aliisque ad salutem necessariis, ita è contrà uxor peccat mortaliter, notabiliter non obediendo Marito in his quæ ad ejus gubernationem spectant, modò enumeratis.

Hæc pro examine peccatorum conjugum circa quartum præceptum, hic summatim enumerata latiùs recensent in propria materia de magno Sacramento Matrimonii.

SECTIO IV.

Observantia, & obligatio ergà Superiores, & è contrà.

SUMMARIUM.

73 *Ad quid obligentur subditi Superioribus suis* spiritualibus, *& è contrà hi subditis?* & usque ad n. 74.

74 *Ad quid subditi suis superioribus* temporalibus, *ac è contrà?*

75 *Ad quid famuli, & Ancillæ Dominis suis, seu Heris, ac hi è contrà illis.*

76 *Quid debeant discipuli Magistris, & è contrà?*

77 *De gratitudine, & ingratitudine erga Benefactores.* usque ad n. 80.

ASSERTIO IV.

72 *Superioribus ex quarto præcepto Decalogi, & virtute observantiæ debetur generatim à subditis amor, reverentia, & obedientia in omnibus, ad quæ eorum potestas, & officium se extendit. Quemadmodùm, & ipsi vicissim subditis debent amorem, & officii sui administrationem.* Est nimis certa. Percurro brevissimè.

§. I. *Superiores Spirituales.*

73 Episcopis, Prælatis, Pastoribus, Sacerdotibus curam Animarum gerentibus: seu Patribus spiritualibus tenentur subditi, & filii spirituales amorem, reverentiam, & obedientiam in his, quæ ad curam eorum spectant: item subsidium necessarium. Ita præcipit Scriptura, Deuteron. 17. *Qui superbierit nolens obedire Sacerdotis imperio, &c. morietur homo ille, & auferes malum de Israel.* Ad Hebræos 13. *Obedite Præpositis vestris, & subjacete illis. Ipsi enim pervigilant quasi rationem reddituri pro vobis.* 1. Timoth. 5 *Qui benè præsunt Presbyteri, duplici honore digni habeantur, maximè qui laborant in Verbo, & Doctrina. Dignus est enim operarius mercede sua.* Peccata erga subditorum, vel filiorum spiritualium erga Superiores, vel Patres spirituales, juxta rationem materiæ, mortalia, vel venialia sunt: odium, malevolentia, irreverentia, contemptus, vel injuria quævis irrogata, inobedientia deliberata in iis, quæ ad eorum curam spectant, & negatio subsidii, vel mercedis debitæ de jure, vel consuetudine: notatis etiam hic, quæ hactenùs semper notavimus. E contrà Superiores, vel Patres spirituales tenentur subditis, vel suis filiis *curam, doctrinam, & exemplum &c.* Quorum proinde peccata sæpissimè mortalia sunt, neglectus Animarum in cura, & administratione Sacramentorum, in doctrina, & correctione, & scandala præbita, quæ hic non tantùm contra charitatem, sed etiam contra justitiam, & Officium suum committuntur.

§. II. *Superiores Temporales.*

74 Magistratibus quibusvis legitimis tenentur subditi amorem, reverentiam, & obedientiam in iis, quæ ad eorum officium pertinent, & justa tributa, vel obsequia. In quibus omnibus contraveniendo peccant pro ratione materiæ mortaliter, vel venialiter, & accedente contemptu formali, semper mortaliter. Quæ requirunt ampliorem tractationem in materia de Legibus. Hic solùm notanda exceptio. Quod si magistratus, vel Superiores quilibet solùm præcipiant, vel prohibeant aliquid sub pœna, vel mulcta solvenda, subditi contravenientes, & parati pœnam, vel mulctam solvere, si deprehendantur, non peccant, quia præsumitur, ipsos non voluisse obligare in conscientia ad culpam, sed in foro externo ad pœnam tantùm. Quod maximè verum debet esse his temporibus, in tanta multitudine exactionem, ac onerum. E contra Magistratus temporales tenentur subditis amorem, seu benevolentiam, admi-

ministrationem justitiæ commutativę, & vindicativæ: curam indemnitatis, & pacis, seu defensionem ab omni damno. Ubi rursùs frequenter, peccata mortalia committuntur per omissionem, negligentiam, conniventiam, & maximè per positivam injuriam, oppressionem &c. Quidquid sit de consuetudine, nunquam potui excusare venationes, & libertatem ferarum cum tanto damno Agricolarum, sine ulla compensatione. De quibus ex professo in 7. & 8. Pręceptum, nam, ut jam semel monui, hæc solùm hic summariè moneo pro examine pœnitentium sub 4. Præcepto.

§. III. *Domini, Heri.*

75 SErvi, seu famuli, Ancillæ, (nihil hic de mancipiis, seu propriè servis) tenentur suis Dominis reverentiam, obedientiam, & obsequium fidele. Ita expresè Scriptura ad Ephes. 6. *Servi obedite Dominis carnalibus cum timore, & simplicitate cordis vestri, sicut Christo. Non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes, sed ut servi Christi facientes voluntatem Dei &c.* Ad Tit. 2. *Hortare servos Dominis suis subditos esse, in omnibus placentes, non contra dicentes, non fraudantes; sed in omnibus fidem bonam ostendentes.* Et 1. Pet. 2. *Servi subditi estote in omni timore Dominis, non tantùm bonis, & modestis, sed etiam dyscolis.* Peccata ergo servorum pro ratione materiæ, mortalia, vel venialia sunt: irraverentia, vel contemptus: infidelitas, vel fraudulentia: inobedientia, irritatio, vel provocatio Dominorum ad iram, blasphemias &c. E contrà Domini tenentur servis amorem, seu benevolentiam, beneficientiam & mercedem: *cit. cap. 6.* Ephes. *Et vos Domini eadem facite illis, remittentes minas, scientes, quia & illorum, & vester Dominus est in Cælis*, peccata erga Dominorum sunt iracundia nimia, & austeritas: aversus, & indignabundus animus: percussio gravis, & injuriosa: merces defraudata, vel negata injustè. Moderata percussio ad debitam pœnam, vel emendationem justa est: & justè subtrahitur, vel negatur merces proportionatè, vel ob fraudem, vel infidelitatem commissam, vel neglectum debitum obsequium, vel ob infirmitatem eorum pro rata temporis. Denique neglectus, vel impeditio eorum in spiritualibus necessariis ad salutem: omissio correctionis peccantium, de quibus patet ex superioribus.

§. IV. *Magistri, Præceptores.*

76 HIs Discipuli tenentur amorem, reverentiam, & obedientiam, seu diligentiam in his, quæ ad eorum curam pertinent. Peccata erga Discipulorum sunt injusta indignatio, contemptus, irritatio Præceptoris: inobedientia in pertinentibus ad eorum curam, v.g. studiis, convicia, contumeliosa verba, aliæque injuriæ illatæ. Quamvis in his pueri plerumque levitate, imprudentia, passione &c. à mortali excusentur, ut non ad infernum, sed ad fornacem tantùm damnandi sint. E contrà Magistri, ac Præceptores tenentur suis discipulis amorem, doctrinam, correctionem, exemplum. Patet ex natura eorum officii. Quorum proinde peccata sunt: odia, indignationes, objurgationes injustæ, vel indiscretæ: negligens, incauta, falsa doctrina, omissio correctionis debitæ, scandala pusillorum: væ illis, &c. Ad plura adhuc tenentur Magistri, seu Præceptores Academici, quæ ipsi ex statutis, ac jure communi noverint.

SUBSECTIUNCULA.

De Gratitudine, & obligatione erga Benefactores.

77 GRatitudo, (uti definit *S. Thom. 2. 2. q. 106. a. 1.*) est specialis virtus, qua gratiæ habentur, & referuntur benefactori. Ejus tres sunt gradus. 1. Acceptum beneficium agnoscere, 2. Laudare, & gratias agere. 3. Compensare, seu retribuere pro facultate, loco, tempore, in quibus semper magis attendendum ad effectum benefacientis: quàm ad effectum beneficii. Quia gratitudo, vel gratia respicit beneficium, secundùm quòd est gratis impensum. Beneficium non consistit autem in eo, quod fit, vel datur, sed in ipso dantis, vel facientis animo, inquit Seneca *lib. 1. de benef. c. 7.* Omnis ergo homo benefactori suo, accepto beneficio, statim obligatur ad gratitudinem, ut nimirùm acceptum beneficium recognoscat, gratias agat, & compensandi affectum habeat. Actualis autem compensatio beneficii non nisi pro facultate, & tempore opportuno præstanda est. Lege Sanctum Thomam *citatum articul. 4.* & *Senecam l. 4. de benef.*

78 Ingratitudo ergo est speciale vitium gratitudini oppositum, benefactori debitas gratias denegans. Cujus proportionaliter tres sunt gradus oppositi gradibus gratitudinis, sed ordine inverso, quia ultimum in generatione, est primum in corruptione. Idque dupliciter: 1. Negativè, seu per omissionem: *primò* beneficium acceptum non compensare, vel retribuere: *secundò*, dissimulare, se nullo indicio laudare, vel gratias agere: *tertiò*, etiam non recognoscere, 2. Positive, vel per commissionem: *primò*, Retribuere mala pro bonis: *secundò*, Beneficium acceptum vituperare: *tertiò*, etiam maleficium æstimare, quod omnium extremum est.

79 I. Ingratitudo per omissionem tantùm per se plerumque peccatum veniale est: at fit mortale, si fiat ex interno contemptu, aut si omittatur aliquid benefactori retribuendum ex necessitate debitum, juxta regulas Charitatis. Ingratitudo verò per commissionem, scilicet retribuendo mala pro bonis, vituperando beneficium, aut etiam maleficium reputando plerumque peccatum mortale est, quia ordinariè malitiam, & internum contemptum admixtum habet: undè sunt tot in hoc vitium invectivæ Sacræ Scripturæ, Sanctorum Patrum, ac sapientium Ethnicorum. Et specialiter in gravibus injuriis benefactori illatis, semper explicanda erit circumstantia ingratitudinis, ut potè speciem mutans. Cæterùm sicut in aliis, ita & hic excusat imperfectio actus, & levitas materiæ. Vide Tanner. *tom. 3. disp. 6. q. 1. dub. 3. à n. 38.*

80 ¶. Denique sermo fuit solum de pietate, observantia, & gratitudine erga hominem, seu creaturam. Nam pietas observantia, ac gratitudo erga Deum, ut supremum nostrum Parentem, Dominum, ac Benefactorem spectat ad virtutem Religionis, immò in re eum virtute Religionis, coincidunt, & solùm speciali respectu excellentiæ divinæ super nos differunt, ut suprà suo loco notatum in primo Præcepto, sic consequenter impietas, inobservantia, & ingratitudo erga DEUM ad peccata contra virtutem RELIGIONIS reducenda sunt.

CAPUT. VI.

De obligatione Charitatis, & Misericordiæ erga proximum.

1 CHaritas est virtus Theologica, & supernaturalis, qua Deus propter se diligitur, proximus autem propter Deum. Definitio communissima latè explicata est in primo præcepto Decalogi *c. 5. sect. 1.* tam quoad actum principalem amoris Dei super omnia, quàm quoad actum secundarium dilectionis propter Deum. *§. 4. toto.* Hic solùm de obligatione Charitatis, & dilectionis proximi agendum erit, & necessariò aliqua explicanda.

2 II. Præceptum Charitatis, & dilectionis proximi frequentissimè inculcatum in Scripturis, sed specialiter expressit Salvator, Matth. 22. ubi post magnum Mandatum: *Diliges Dominum Deum tuum, &c.* statim subjungit, *secundum autem simile huic: diliges proximum tuum, sicut te ipsum.* Ubi *sicut te ipsum*, non significat æqualitatem dilectionis, quasi homo sibi æqualiter in omnibus teneatur diligere proximum, sicut seipsum: nam Ordine Charitatis homo tenetur magis diligere seipsum, quàm proximum, cæteris paribus, ut *sect. 4.* videbimus, sed significat proportionem, & æqualitatem in modo, & motivo diligendi, ut nimirùm in iis, quibus nos ipsos diligere debemus, etiam diligamus proximum, juxta universalia principia Legis Naturæ. *Quæcunque vultis, ut faciant vobis homines, & vos facite illis. Quod tibi fieri non vis, alteri ne feceris.* Et sicut nos ipsos propter Deum, & in ordine ad Deum tantùm diligere debemus, volendo nobis ipsum Deum, & ad ipsum ordinata salutaria bona tantùm, oppositaque mala fugienda, ita & diligamus proximum.

3 III. Præceptum dilectionis proximi simul affirmativum & negativum, quatruplicem continet obligationem. Ut affirmativum est, obligat, ut proximo bene velimus interiùs, & cùm opus sit, etiam benefaciamus exteriùs in spiritualibus, & corporalibus. Ut autem est negativum, prohibet proximum odisse, seu ei malè velle interiùs, & non malefacere, vel ei nocere exteriùs. Præcipitur ergo duplex actus Charitatis erga proximum: unus internus, & elicitus proximo benè velle; alter externus, & imperatus, proximo, cùm opus est, benefacere, tam spiritualiter, quàm corporaliter. His opponitur duplex peccatum omissionis, scilicet non amare vel benè velle proximo; & non benefacere, cùm oportet. Et de his *agimus hoc capite*. Prohibetur autem duplex similiter actus oppositus, nimirùm odisse, vel malè velle proximo interiùs, & ei malefacere exteriùs. Ubi committitur duplex peccatum commissionis,

ni-

nimirùm malè velle proximo per odium &c. de quo *tract. præc. c. 6.* Et malefacere, vel nocere proximo, aut in spiritualibus per scandalum, de quo *tr. 5. c. 2.* Aut in corporalibus per injuriam, & injustam lęsionem proximi, in bonis vitæ, famæ, fortunæ, & hoc necessariò simul est peccatum contra justitiam, de quibus in reliquis omnibus Præceptis secundæ Tabulæ.

4 IV. Charitati denique Theologicæ admodùm est affinis alia virtus moralis, dicta *Misericordia*, definitur à D. Aug. *lib.* 9. de Civit. Dei *cap.* 5. *Misericordia est alienæ miseriæ in corde nostro compassio, qua utique si possumus subvenire, compellimur.* Hujus actus externus generatim dicitur græcè *Eleemosyny*, quasi *miserans subventio*: & quia homo constans anima, & corpore in utroque miseriam pati potest, & misericordiæ subventione indigere; hinc duplex est misericordia, corporalis, & spiritualis, & opera misericordiæ duplicia, corporalia, & spiritualia, atque utrinque communiter enumerantur septem, de quibus latissimè *S. Thom.* 2. 2. *qu.* 32. *art.* 2. & sequentibus. Opera misericordiæ corporalia sunt: Pascere esurientem, potare, sitientem, vestire nudum, visitare infirmum, redimere captivos, sepelire mortuos. Versus

Visito, Poto, Cibo, Redimo, Tego, Colligo, Condo.

Quæ omnia comprehenduntur nomine eleemosynæ corporalis; de qua mox *sect.* 2. Opera Misericordiæ spiritualia sunt: docere ignorantem, consulere dubitanti, consolare mæstum, corrigere errantem, tolerare onerosum, remittere injurias, pro omnibus orare. Versus

Doce, Consule, Castiga, Solare, Remitte, Fer, ora.

Inter hæc præcipua est correctio fraterna, de qua *sect.* 3. *&* 4. *Sect.* agemus de ordine Charitatis.

SECTIO I.

Obligatio Charitatis quoad actum internum amandi, & externum benefaciendi proximo generatim.

SUMMARIUM.

ASSERTIO I.

5 ***Præcepto Divino Charitatis tenetur homo amore supernaturali, & amicitiæ diligere quemcunque proximum, saltem negativè excludendo odium, & malevolentiam; positivè verò, actu interno, non nisi quandoque per accidens.*** Ita communis DD. apud citandos. Termini modò explicandi sunt.

§. I. *Amore supernaturali.*

AMor proximi hoc Præcepto intentus, debet esse supernaturalis tripliciter ex parte principii, motivi, & objecti.

6 I. *Ex parte principii.* Scilicet elicitus ex habitu infuso Charitatis, qua nimirùm Deus propter se, proximus autem propter Deum diligitur. Idem namque habitus infusus præstantissimus Charitatis inclinans principaliter quidem ad dilectionem, & amorem Dei super omnia, propter se, seu propter sui ipsius intrinsecam, infinitam, & irreferibilem bonitatem, tanquam ad actum principalem, etiam inclinat secundariò, & movet ad dilectionem proximi, atque sui ipsius propter eandem bonitatem Divinam, ut participatam in proximo, & nobis ipsis, tanquam ad actum secundarium cum priori connexum, ut suo loco latiùs explicatum. Et hinc.

7 II. Debet esse supernaturalis *ex parte motivi*: ut nimirùm diligatur proximus propter Deum, seu propter bonitatem supernaturalem à bonitate divina in proximo participatam; quatenùs nimirùm est creatura Dei, condita ad imaginem Dei, capax nobiscum gratiæ divinæ, beatitudinis æternæ, & uno verbo: *quatenùs est aliquid Dei.* Unde totius Charitatis Theologicæ inclinantis ad dilectionem Dei, & proximi, ac sui ipsius objectum, & motivum formale, & adæquatum est Bonitas Dei. Bonitas enim Dei, quatenùs propriè inest ipsi Deo, est objectum formale Charitatis amantis ipsum Deum propter se: eademque Bonitas Dei quatenùs suo modo participata est, & velut relucet in proximo, ac nobis ipsis, est objectum formale, ac motivum Charitatis amantis proximum, & nos ipsos propter Deum.

8 III. Debet esse supernaturalis *ex parte objecti voliti*: ut nimirùm proximo velimus bona supernaturalia, utpotè principaliter ipsum Deum, æternamque beatitudinem, & omnia ad hanc ordinata, ut mox specificabitur. Excluditur ergo omnis amor proximi naturalis tantùm ex motivo, vel objecto naturali præcisè, quo scilicet diligimus aliquem propter bonitatem naturalem tantùm, absque ordine ad Deum. Qui amor, etsi per se malus non sit, non est tamen actus Charitatis Theologicæ, qui non est propter Deum, ideòque nec meritorius, nec consequenter satisfacit præcepto Charitatis divinæ diligendi proximum propter Deum formaliter, & positivè: sed tantùm satisfacit materialiter, & negativè, quatenùs excludit transgressionem præcepti dilectionis, odium, malevolentiam &c.

§. II. *Et amicitiæ.*

9 I. TEnemur amare proximum vero amore amicitiæ, ei benè volendo, nimirùm volendo, vel desiderando ipsi vera bona salutaria in ordine ad Deum: nimirùm principaliter ipsum Deum, gratiam, ac beatitudinem æternam, aliaque bona spiritualia, ac etiam corporalia; quæ ad hæc conducunt, & ordinantur. *Ratio est*: Quia præceptum dilectionis proximi est simile præcepto dilectionis Dei (nimirùm non absolutè, & quoad modum diligendi, quasi sicut Deus propter seipsum super omnia, sic etiam proximus amari debeat: hoc enim implicat, sed respectivè quoad motivum diligendi, ut sicut Deus diligitur propter se, suamque bonitatem infinitam, ita propter ipsum, ejusque bonitatem diligatur proximus) atqui actus Charitatis divinæ est vero affectu amicitiæ Deo velle seipsum, & omne bonum suum: ergo eadem ratione Charitatis Theologicæ in proximum actus debet esse vero affectu amicitiæ proximo velle omne verum, & omne salutare bonum; utpotè gratiam, ac gloriam, &c. idque vel amore, vel affectu complacentiæ, congaudendo ei, quatenùs talia bona jam habet, aut amore, & affectu desiderii, quatenùs aliquid eorum nondum habet, ei desiderando, & cùm opus est, & occasio, etiam procurando.

10 II. Non ergo præcepto Charitatis tenemur velle, vel optare proximo ea bona, quæ ei salutaria in ordine ad Deum non sunt, quin potiùs nociva: immo tali ex ipsa vera Charitate, ei positivè nolle possumus, v. gr. Titio potes nolle divitias, potentiam, dignitatem, scientiam &c. quia vides eum istis contra salutem suam, vel aliorum, aut in aliorum detrimentum abuti. Sic enim non malè, sed verè benè vis Titio, cùm ei secundùm rectam rationem melior sit eorum privatio, quàm possessio, prout latiùs patet ex dictis *tr. 2. cap. 6.* in explicatione odii.

11 III. Excluditur ergo, & præcepto dilectionis proximi minimè satisfacit amor concupiscentiæ tantùm, quo nimirùm diligimus proximum præcisè, quatenùs nobis bonus, conveniens, utilis, vel delectabilis est, quia hic amor purè naturalis est omni homini, etiam Ethnico communis. Quòd si diligamus proximum quatenùs est nobis bonus, vel utilis spiritualiter in ordine ad Deum, vel salutem nostrâm, v. g. bonus Superior, vel Confessarius, erit sanè actus Charitatis Theologicæ: at non quatenùs est amor concupiscentiæ erga proximum, sed quatenùs est amicitiæ erga nos ipsos, & ipsum Deum. Nam amans proximum, ut bonum sibi spiritualiter in ordine ad Deum, & salutem, magis quàm proximum, amat seipsum, & seipso adhuc magis amat ipsum Deum. Quia, *Propter quod unumquodque tale, & illud magis tale.*

12 IV. Tandem in præcepto dilectionis proximi etiam implicitè contineri præceptum dilectionis sui ipsius, notum est ex terminis præcepti. Cùm enim dictum est: *Diliges proximum tuum sicut te ipsum, & tui ipsius dilectio prætermissa non est*; ait D. August. *l. de Doct. Christiana c. 2.*

§. III. *Quemcunque Proximum.*

13 I. PRæcepto Charitatis tenemur diligere omnem proximum, etiam quantumvis peccatorem, etiam inimicum nostrum. Certum de fide, & omnium Theologorum cum S. Thom. 2.2. *quæst.* 25. *art.* 6. Scoto 3. *distin.* 30. & 38. Ratio sumitur ex generali Mandato: *Diliges proximum tuum sicut te ipsum*: nemine excepto; nisi non proximo, qui scilicet gratiæ Dei, & æternæ beatitudinis nobiscum amplius capax non est, ut sunt soli dæmones, & damnati: Omnis autem proximus noster est creatura rationalis nobiscum capax gratiæ, & beatitudinis, uti sunt in primis Angeli, Beati, ac etiam animæ in purgatorio, quas novimus jam certas gratiæ, ac beatitudinis: & deinde omnis homo viator, tam fidelis, quàm infidelis, bonus, malus, etiam quamtumvis peccator, vel inimicus noster. Hos enim novimus adhuc gratiæ, & amicitiæ Dei, atque beatitudinis æternæ capaces. Omnes ergo ex Charitate diligendi sunt propter Deum, eisque bene volendum, prædictis modis.

14 II. Et quoad inimicos speciale habemus mandatum à Christo Matth. 5. *Audistis, quia dictum est antiquis: diliges proximum tuum, & odio habebis inimicum tuum* (fuit hoc Pharisaica depravatio præcepti divini. Levit. 19. *Diliges amicum tuum*:) *Ego autem dico vobis: diligite inimicos vestros, benefacite iis, qui oderunt vos: orate pro persequentibus, & calumniantibus vos.*

15 III. Sed ne terrearis Mandato tanto, notanter dixi in Assert. *saltem negativè, excludendo odium, & malevolentiam, &c.* Sic enim sine dubio præceptum divinum Charitatis obligat semper, & pro semper, ita ut nunquam liceat proximo, etiam quantumvis inimico male velle per odium, aut ei bonum nolle, vel de ejus bonis tristari per invidiam: de quibus latè *tr.* 2. *cap.* 6. *sect.* 1. *de odio, & inimicitia*, ubi fusè explicatum, qualiter homo teneatur amare inimicum, offensam remittere, signa Charitatis exhibere &c. Positivè verò actu interno formali explicito proximum, præsertim inimicum amare, ei benè velle, bona gaudere, vel desiderare, per se ex professo numquam obligamur ex præcepto affirmativo Charitatis. Nam huic præcepto dilectionis proximi generaliter imbibito in omnibus præceptis divinis circa proximum, præsertim secundæ Tabulæ, abundè satisfit: dum quis vult servare propter Deum, & data occasione de facto observat præcepta divina circa proximum abstinendo ab omni odio, & injuria, & cùm opus est, etiam exhibendo opera externa Charitatis: is sanè ipso facto diligit proximum, sicut seipsum: & sæpe etiam actu interno formali amoris, seu benevolentiæ, ipsum diligit, cùm illa opera Charitatis sæpe fieri non possint sine aliquo actu interno amoris, & benevolentiæ, ut mox patebit. Et hinc sequitur.

§. IV. *Positivè, actu interno, nonnisi quandoque per accidens.*

16 POsitivo, & formali actu interno amoris, seu benevolentiæ, ex præcepto Charitatis per accidens solùm tenemur quandoque amare proximum, quando nimirùm ita exigit, aut periculum odii evitandum, aut opus externum Charitatis exhibendum: adeoque in triplici potissimùm casu:

17 *Primò.* Quòd si urget gravis tentatio odii, vel affectus maligni in proximum, quæ prudenti judicio non æstimando, aliter superari non posse videatur, quàm contrario actu amoris proximum prosequendo, teneris tunc positivè amare, juxta communissimam DD. Teneris enim tunc resistere peccato contra Charitatem proximi; nec aliter posse supponitur, nisi actu contrario amoris. Ubi tamen, si omisso amore, tentationi odii succumbas, omissio amoris, & commissio odii non duo, sed unum tantùm numero peccatum contra Charitatem constituunt, ut in simili alibi sæpiùs notatum est.

18 *Secundò.* Quotiescunque homo jam habito odio, & inimicitia erga proximum, tenetur reconciliari eidem, maximè veniam petenti (juxta dicta *tract.* 2. *cap.* 6.) Implicat enim fieri reconciliationem veram cum inimico, nisi per elicitum novum actum amoris, ac benevolentiæ erga ipsum: alioquin erit reconciliatio ficta, qualem non præcipit, sed prohibet Lex Christianæ Charitatis.

19 *Tertiò.* Quotiescunque tenemur ex Charitate benefacere, vel succurrere proximo, ut in extrema, vel gravi necessitate constituto. Actus enim externus benefaciendi necessariò præsupponit actum internum Charitatis, ac benè volendi: sine quo benefacere non Charitas est, sed hypocrisis. Extra hos casus actu aliter amare proximum, amicum, vel inimicum, est in consilio pro majori merito, ac perfectione Charitatis. Et sanè, quo quis intensiùs, ac frequentiùs exercet actus amoris Dei, eo etiam frequentiùs exercebit actus amoris proximi propter Deum, ut experientia disces.

Vides hanc nostram doctrinam nihil comune habere cum propositionibus damnatis ab Innocentio XI. 10. *Non tenemur proximum diligere actu interno, & formali.* 11. *Præcepto proximum diligendi satisfacere possumus per solos actus externos.* Quod nos nullo modo dicimus, aut sentimus. 20

Patet ergo jam de obligatione Charitatis quoad actum internum amandi, & opposito peccato omissionis: illud nimirùm per se vix unquam committi, sed solùm per accidens in dictis casibus. De peccatis internis commissionis contra Charitatem proximi, odio, inimicitia, vindicta &c. jo commodum Confessariorum jam dixi satis *tract.* 2. *cit. cap.* 6. Nunc quoad actum internum Charitatis erga proximum, scilicet benefaciendi corporaliter, & spiritualiter, sequitur. 21

ASSERTIO II.

OMnis homo jure naturali, & divino positivo sub mortali obligatur ex charitate, & misericordia proximo benefacere corporaliter, & spiritualiter, seu bonum præstando, seu malum injustum impediendo, quando vera necessitas proximi ita exigit, & moralis possibilitas adest, quando nimirùm concurrunt hæc: Notitia Necessitatis, facultas succurrendi, indemnitas succurrentis, & spes fructus. Certa apud Omnes. Ratio obligationis clara est: Quia præceptum divinum naturale positivum est: *Diliges proximum tuum sicut teipsum*: Atqui hoc præcepto non solùm præcipitur actus internus Charitatis, & benevolentiæ, ut excludat omne odium, & malevolentiam, sed etiam maximè actus externus beneficentiæ erga proximum in necessitate, vel miseria constitutum; hoc enim exigit necessariò præstituta mensura diligendi proximum, *sicut seipsum*: juxta principia universalia legis naturæ; *Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris*: &; *Quæcunque vultis ut faciant vobis homines, & vos facite illis*: quocunque quisque autem vult sibi tantùm bonum velle proximum, & non multò magis etiam benefacere in necessitate, vel miseria constituto? Ergo &c. Plenæ sunt hoc præcepto Sacræ Litteræ, maximè apud Evangelistam amoris. 1. Joan. 3. *Qui habuerit substantiam hujus mundi, & viderit fratrem suum necessitatem habere, & clauserit viscera sua ab eo, quomodò Charitas DEI manet in illo?* Quasi dicat, non manet. (Charitatem autem, & gratiam Dei non manere in homine, est effectus peccati mortalis &c.) Ibidem. *Filioli mei non diligamus verbo, neque lingua, sed opere, & veritate.* Et Jacobi 2. dicitur: *Si frater, & soror nudi sint, & indigeant victu quotidiano, dicat autem aliquis ex vobis illis: Ite in pace, calefacimini, & saturamini, non dederitis autem eis, quæ necessaria sunt corpori, quid proderit?* Ergo tenemur etiam ipso opere proximo benefacere. Conditiones autem obligationis accuratè exprimuntur in Assert. Explico breviter. 22

§. I. *Obligatur ex Charitate, & Misericordia.*

NImirùm etiam seclusa justitia. Nam duplex potest esse obligatio benefaciendi proximo, solius Charitatis generalis, vel specialis, & Charitatis, ac justitiæ simul. *Titulo Charitatis communis*, videlicet ex communi innato affectu, & communicatione naturæ, tenetur homo homini simpliciter benefacere, vel succurrere, sit barbarus, vel Scytha. *Titulo Charitatis specialis*, ratione specialis conjunctionis naturæ, tenetur homo benefacere, vel succurrere præ cæteris sibi speciali ratione conjunctis, ut parentes filiis, filii parentibus, fratres, sorores, cognati, affines invicem; Christianus Christiano, civis civi &c. tam notis, quàm aliis extraneis, ut patebit de ordine Charitatis. *Titulo verò mixto Charitatis, & justitiæ simul*, tenetur benefacere proximo, qui ex officio, vel pacto aliis ad benefaciendum, & subsidium adferendum adstricti sunt. Sic Rex, Magistratus populo, Prælatus, Pastor, Superior sibi commissis, tenentur succurrere duplici titulo, & Charitatis, & Justitiæ: quia nimirùm vi officii ex justitia Superiores tenentur ad conservationem suorum subditorum sive quoad temporalia, in Magistratu sæculari, sive quoad spiritualia, in Magistratu Ecclesiastico, vel Religioso: ideoque in his, sicut major, & duplex est obligatio, ita & major, & duplex erit peccatum, scilicet, & contra Charitatem, & justitiam, si tales non succurrant proximo, necessitate exigente, v. gr. Magistratus civibus, bello, vel fame periclitantibus, Parochus subdito in peste, vel periculo mortis Sacramenta petenti. 23

Por-

24 Porrò quamdiù adsunt, qui vel ex titulo mixto Charitatis, & justitiæ, vel ex titulo speciali Charitatis, tenentur proximo in spirituali, vel corporali necessitate succurrere, atque etiam succurrere posse, & velle creduntur, tamdiù alii titulo communi Charitatis, & Misericordiæ non obligantur succurrere proximo illi, quia tunc respectu illius nulla est necessitas exigens, ut nullus alius succurrat. At verò, quando, vel desunt, qui titulo justitiæ, vel Charitatis specialis teneantur succurrere, vel licet adsint, tamen non possunt, vel non volunt ex malitia succurrere, tunc nimirùm omnis homo, cui innotescit vera, gravis, vel extrema necessitas corporalis, spiritualis proximi, titulo, & præcepto Charitatis communis sub mortali obligatur pro posse succurrere; ut mox patebit ampliùs. Idque benè explicat Christus *Luc.* 10. Parabola de eo, qui incidit in latrones: cui (fortè Judæo) cùm Sacerdos, & Levita titulo Charitatis specialis obligati, tamen transeuntes gravi culpa non succurrissent, Samaritanus extraneus solo titulo Charitatis communis opem tulit: concluditque Christus: *Vade, & tu fac similiter.*

§. II. *Proximo benefacere corporaliter, & spiritualiter.*

25 PRout nimirùm necessitas, & miseria proximi exigit, seu bonum præstando, sive malum injustum impediendo: æquipollent enim proximo bonum facere, & malum impedire: adeòque sicut omnis, qui potest, tenetur ex Charitate proximo bonum facere, ita & malum ejus injustum, vel injuriam (non item malum justum v.g. justam pœnam &c.) impedire, juxta universalem legem Dei, Ecclesiast. 17. *Et mandavit illis unicuique de proximo suo.* Et olim varias tulit Leges Deus de conservatione rerum proximi, etiam inimici, ut Exodi 23. *Si occurreris bovi inimici tui, aut asino erranti, redue eum &c.*

Tenetur ergo homo impedire malum proximi non tantùm spirituale, videlicet peccatum, vel peccandi periculum, ut patebit infrà de correctione fraterna, & scandalo, sed etiam quodvis malum injustum corporale, vitæ, famæ, vel fortunæ: quatenùs nimirùm *absque proprio detrimento potest*, v.g. Videt quis latronem, vel hostem gladio aggredi proximum, si absque sui evidenti periculo potest clamore, armis, vel alio modo impedire, ne occidatur, tenetur sub mortali. Item potest quis innocentem à morte liberare commodè, utpote testimonio, juramento justo, pecunia sibi non multùm necessaria, tenetur sub mortali, cum sit vera, & extrema necessitas proximi. Item vides furem domum proximi invadentem, potes commodè impedire, clamore, vel alio medio, teneris etiam sub mortali, si æstimes grave damnum inferendum proximo: secus, si leve tantùm, v.g. panem, vel fructus ablaturum. Item vides quosdam publicè detrahere proximo, atque ex illa detractione eum injustè gravem infamiam, aliudve malum subiturum, potes autem efficaciter, & sine gravi, vel æquali tuo incommodo impedire, teneris eum defendere sub mortali. Secus, si scires, te nihil profecturum; aut, ut contingere solet, te æquale periculum subiturum: tunc enim non teneberis te exponere periculo, juxta ordinem Charitatis. *Ex communi* nominatim Marchant. *hic tract.* 2. *tit.* 4. *sect.* 2. *quæst.* 1. §. 4.

§. III. *Cùm vera necessitas proximi exigit.*

26 PRæceptum benefaciendi proximo, ut affirmativum est, præcipiens nimirùm actu proximo benefacere, seu malum auferre, utique non obligat pro semper, sed solùm certo tempore, vel casu: neque hic aliud tempus, vel casus assignari potest, nisi tempus, & casus veræ necessitatis ita exigentis. Vera autem necessitas censenda est: *Cùm homo alieno subsidio necessariò indiget ad vitam spiritualem, corporalem, sive moralem, & civilem conservandam*, Quam Regulam benè tradit Marchant. *cit. quæst.* 1. *dub.* 1. Dicitur autem

27 I. *Cùm homo*. Comprehendendo omnem hominem, nostrum proximum, amicum, inimicum, fidelem, catholicum, infidelem, hæreticum, &c. omnes enim proximi intelliguntur, & omnibus in vera necessitate succurrendum, juxta tamen dicta §. 1. & dicenda infrà de ordine Charitatis.

28 II. *Alieno subsidio indiget*. Quocunque corporali, vel spirituali. Quamdiù enim homo sibi ipsi succurrere, vel se ipsum juvare potest: ut si pauper mendicans suo labore, industria, vel ministerio aliquo sibi necessaria acquirere potest, tamdiù non censetur veram necessitatem pati, ob quam alieno subsidio necessariò egeat. Fieri tamen solet, ut homo, etsi anteà potuerit sibi providere labore, & industria, adeòque sua culpa, & negligentia, postea tamen in veram necessitatem incidat; qua durante, ope, & subsidio, verè, & necessariò egeat.

III. *Necessariò ad vitam spiritualem, corporalem, sive moralem, & civilem conservandam*. In his tribus concluditur omnis omninò vera necessitas, quæ homini contingere potest. Vita spiritualis dicitur vita animæ per gratiam, & alia ad hanc necessaria, ad quam conservandam homo sæpè necessario indiget subsidio alieno, utpotè administratione Sacramentorum, necessaria instructione, correctione &c. Vita corporalis similiter indiget alimentis, vestimentis, aliisque necessariis ad sui conservationem, sæpè per alienum subsidium acquirendis. Vita moralis, & civilis consistens in honestate morali, integra fama, honesto statu, sæpè etiam indiget subsidio alieno, ut nimis manifestum. 29

IV. Quotiescunque ergo occurrit tanta necessitas proximi, ut vitam suam spiritualem, vel corporalem, vel civilem conservare non possit, omnis homo sciens, & potens ex Charitate obligatur succurrere, etiam sub mortali pro ratione materiæ. Patet in allatis exemplis. Sacerdos etiam simplex, vel non curatus, si alius non adsit, qui facere debet, homini ad mortem laboranti sub mortali tenetur Pœnitentiæ Sacramentum ministrare, paratum disponere ad Sacramentum, & bonam mortem; similiter infantem baptizare &c. Homini extrema, vel gravi necessitate laboranti alimento, vel vestimento succurrere quicunque sciens, & potens tenetur sub mortali. Idemque est in exemplis modo dictis suprà. 30

§. IV. *Et possibilitas adest moralis.*

UTique non physica tantùm, sed moralis, qua quis hic, & nunc commodè possit: Charitas enim ordinata plus non obligat. Ad hoc autem, ut quis verè censeatur moraliter posse, & teneri proximo succurrere, seu ut moralis possibilitas adsit, quatuor requiruntur in Assertione expressa, & sunt sequentia. 31

I. *Notitia necessitatis proximi*. Ubique enim à lege excusatur ignorans; qui ergo, vel omninò nescit proximum esse in necessitate, aut si hoc sciat, scit tamen alios debere, & posse, & velle succurrere, ipse non tenetur succurrere, quia non scitur, & reverà non est necessitas proximi, ut ab ipso sublevanda. At verò cùm primum ei innotescit necessitas proximi vera, ac gravis, & quamdiù non est, vel noscitur esse alius, qui debeat, possit, & velit succurrere, tamdiù tenetur quilibet succurrere pro posse. Attamen vi præcepti Charitatis nullus tenetur inquirere proximos necessitatem patientes, ut eis succurrat, ut insinuatur 1. Joan. 3. *Qui habuerit substantiam hujus mundi, & viderit fratrem suum habere necessitatem &c.* 32

II. *Facilitas succurrendi*. Ut nimirùm debens succurrere proximo, habeat, vel possit id, quo succurrere debet. Nam impotentia excusat à Lege; Et *Qui nihil habet, nihil debet*. Sic non potest, nec consequenter debet succurrere pauperi, qui ipse pauper non habet pecuniam, panem &c. Sic Sacerdos excusatur, qui in infirmitate ipse detentus, nequit accedere infirmum ad Sacramenta administranda. 33

III. *Indemnitas succurrentis*. Ut nimirùm quis sine gravi, vel æquali suo damno, aut periculo possit succurrere alteri. Sic nimirùm in spirituali, vel corporali necessitate tenetur quis alteri succurrere, ut tamen ipse eandem, vel similem ex hoc necessitatem non incurrat: nam ex ordine naturali Charitatis quilibet tenetur magis amare seipsum, quàm alterum in eodem genere. E.g. Proximo extrema necessitate laboranti teneris succurrere, etiam ipse gravi necessitate pressus, sic tamen, ut ipsemet inde extremam necessitatem non incurras. Vides alterum in periculo mortis, in latrocinio, naufragio, &c. teneris succurrere, dummodò non ipsemet periculum mortis ineas. Sacerdos non curatus tenetur alteri in periculo mortis succurrere, Sacramenta ministrando, non tamen periculo mortis suæ. Secus est de Sacerdote curato, seu Parocho proprio ex justitia obligato: ut infrà magis patebit de ordine Charitatis. 34

IV. *Spes, fructus, seu effectus futuri*. Ut nimirùm quis sciat, & speret se ope sua proximi necessitatem sublevare posse, vel sublevandam esse. Quòd si enim nulla spes sit proximum in necessitate sublevandi, cessat jam possibilitas, & consequenter obligatio succurrendi. V. gr. Non teneris pauperi cibum deferre, quem scis jam animam agere, aut si scias à militibus in via rapiendum omne, &c. Et ita in similibus. His ita generaliter positis circa obligationem benefaciendi, vel succurrendi proximum corporaliter, & spiritualiter: nunc ad specialia descendendum. 35

SECTIO II.

Obligatio Eleemosynæ corporalis.

SUMMARIUM.

36 *Eleemosynæ definitio.*
37 *Est opus summè meritorium, satisfactorium, & impetratorium.*
38 *Ad quod homo ex præcepto divino naturali, & positivo aliquando obligatur juxta rationem necessitatis alienæ, & facultatis propriæ. Unde*
39 *Obligatio dandi eleemosynam pendet, & metienda est à duobus, scilicet* ex facultate propria, & necessitate aliena,
40 Usque ad num 43. *Quæ bona dicantur necessaria, vel superflua, naturæ & statui?*
43 *Necessitas est triplex:* extrema, gravis, communis.
44 Usque ad num.48. *resolvuntur quidam casus.*
49 *Proximo necessitas* extrema *laboranti tenetur quis succurrere sub mortali, non tantùm de superfluis, sed etiam de aliquibus necessariis statui. Unde*
50 Usque ad num. 55. *resolvuntur varii casus.*
55 *Quando, & qualiter quis teneatur succurrere proximo* in necessitate gravi.
56 Usque ad num. 60. *exceptiones, & casus varii.*
60 *Habentes bona simpliciter superflua naturæ, & statui, probabilissimè etiam sub mortali teneri quandoque facere eleemosynam pauperibus communem tantùm necessitatem patientibus:*
61 *Probatur variè,* Usque ad num. 66.
66 Usque ad num.70. *Exceptiones, & casus.*
70 *Corollarium quoad divites.*
71 *Eleemosyna ordinariè solùm fieri potest de bonis propriis, & justis.*
72 *Exceptiones, & casus,* Usque ad num. 75.
75 *Quando, & qualiter eleemosynas facere possint uxores? &*
76 *Qualiter filiifamilias de bonis parentum? Item*
77 *Qualiter servi, & ancillæ de bonis Dominorum? ac*
78 *Qualiter Religiosi de bonis Monasterii?*
79 *Corollarium.*

36 Eleemosyna definitur à S.Thom. 2.2. *qu.32. art.1. Opus, quo datur aliquid indigenti ex commiseratione propter Deum.* Non enim consideratur hic eleemosyna, seu beneficentia in proximum, quatenùs præcisè est actus misericordiæ, virtutis moralis, compatiens miseriæ proximi, præcisè ratione communicationis naturæ, sed consideratur præcipuè, ut est actus imperatus Charitatis Theologicæ proximo benevolentis, ac benefacientis, & consequenter etiam ejus miseriam condolentis, ac pro posse sublevantis *propter Deum*, seu quatenùs proximus miser est aliquid Dei, divinam bonitatem participans: adeòque quatenùs opera misericordiæ à Charitate imperantur, atque apud Deum meritoria sunt. Quod valdè notandum, & plebi explicandum est, ne operum misericordiæ meritum, & mercedem amittant. Hic certa aliqua præsupponenda sunt.

Primum certum.

37 Certum est eleemosynam quàm maximè esse in cõsilio, utpotè opus summè meritorium, Deo gratissimum, maximè satisfactorium, & impetratorium, quo nihil sæpiùs in Scripturis commendatur, eique præstantissimi apud Deum effectus tribuuntur, & specialiter etiam remissionis peccatorum. Tobiæ 4. *Quoniam eleemosyna ab omni peccato, & à morte liberat, & non patitur animam ire in tenebras.* Ibidem 12. *Quoniam eleemosyna à morte liberat; & ipsa est, quæ purgat peccata, & facit invenire misericordiam, & vitam æternam.* Eccles. 3. *Eleemosyna resistit peccato.* Danielis 4. *Peccata tua eleemosynis redime.* Et ipse Christus Luc.12. *Quod superest, date eleemosynam, & ecce omnia munda sunt vobis.* Et alibi sæpissimè. Ubi tamen sciendum, eleemosynam non habere vim remittendi peccata per se infallibiliter, neque ex opere operato, ut Sacramenta, neque ex opere operantis, ut amor Dei super omnia, & contritio perfecta: ut constat ex illo 1 Corinth.13. *Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, &c. Charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest.* Et tandem hæreticum esse dicere, eleemosynam sine pœnitentia remittere peccata. Dicitur ergo eleemosynam remittere peccata duobus modis. 1. Per accidens, & infallibiliter ratione adjunctæ Charitatis, quando scilicet subvenitur proximo ex actuali amore Dei super omnia, seu *propter Deum* super omnia dilectum: ut notant DD. cum *S. Thoma cit.* 2. Imperatoriè per se quidem, non tamen infallibiliter: quatenùs homo etiam peccator per eleemosynam debitè frequentatam, impetrat auxilia gratiæ actualis; quibus plerumque efficaciter juvatur, & movetur ad conversionem, pœnitentiam, & justificationem, juxta illud Christi Matth. 5. *Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.* Et constat ex exemplis Sacræ Scripturæ, ut de Cornelio, Centurione, & aliis.

Secundum certum.

Certissimum est de Fide, etiam Præcepto Divino naturali, & positivo obligari hominem ad dandam aliquando eleemosynam juxta rationem necessitatis alienæ, & facultatis propriæ. *Omnes.* Præceptum naturale continetur generali illo principio Legis naturæ. *Quæcunque vultis, ut faciant vobis homines, & vos facite illis.* Quilibet autem in vera necessitate constitutus optimo jure naturæ, seu, ut vocant, jurepoli, vult & exigit sibi subveniri ab habente facultatem: ergo &c. Præceptum positivum autem præter mandatum: *Diliges proximum tuum, sicut te ipsum:* frequenter, & severè fertur in Scripturis. Proverb.21. *Qui obdurat aurem suam ad clamorem pauperis, & ipse clamabit, & non exaudietur.* Eccles. 4. *Eleemosynam pauperis ne defraudes:* quasi dicat, quia ei jure debes. Ezech.16. *Hæc fuit iniquitas Sodomæ sororis tuæ, superbia, saturitas panis, & abundantia &c. & manum egeno, & pauperi non porrigebant.* 2. Joan. 3. in Assert. præcedenti *cit.* ac alibi sæpissimè. Sed omnium gravissimè Christus ipse Lucæ 16. in Parabola Epulonis: ac Matth.25. *Venite benedicti &c. Esurivi enim, & dedistis mihi manducare &c.* Et contrà *Ite maledicti in ignem æternum &c. esurivi enim, & non dedistis mihi manducare:* & consequenter omnes species eleemosynæ, seu misericordiæ corporalis enumerans, pœnam æternam damnationis, utique solis peccatis mortalibus debitam, impiis ob solum defectum eleemosynę in tremendo judicii die infligendam denunciat. Ergo præcepto divino, naturali, & positivo etiam sub mortali obligatur homo ad dandam quandoque eleemosynam: utique tamen, juxta modum facultatis suæ, & necessitatis alienæ. Nam 38

Tertium certum.

Certum est obligationem eleemosynæ corporalis à duobus pendere, & metiendam esse, à *necessitate aliena, & facultate propria:* nimirùm ex parte dantis, ut habeat bona aliqua superflua, & ex parte accipientis, ut habeat veram aliquam necessitatem. 39

Ex parte dantis.

Bona possunt esse necessaria, vel superflua dupliciter quoad naturam, seu vitam, & quoad personam, seu statum. Bona necessaria naturæ suæ, seu vitæ sunt, quæ requiruntur necessariò ad conservandam vitam, & naturam suam, ac familiæ suæ. Superflua autem naturæ, & vitæ dicuntur, sine quibus quis suam, familiæque vitam congruè conservare, ac tueri potest. Adeoque bona sufficientia naturæ, & vitæ habere censetur, qui habet congruum victum, vestitum, & domicilium pro se, & familia sua, juxta illud 1.Timoth.6. *Habentes alimenta, & quibus tegamur, his contenti sumus.* Reliqua bona ultra ista dicuntur superflua naturæ. 40

41 Bona necessaria personæ, vel statui dicuntur, quæ necessaria sunt ad decentem conservationem status, vel conditionis personæ, utpote honesti civis, Magistratus, Nobilis &c. Hi enim ipso jure naturæ ad statum, vel conditionem suam tuendam plus requirunt, quàm privatus civis plebejus, rusticus &c. secluso tamen abusu moderni temporis, quo nobiles, & potentes summum quemque luxum censent esse de ratione status sui. Bona ergo superflua personæ, vel statui dicuntur, sine quibus talis suum, familiæque suæ statum sufficienter conservare, ac tueri potest: quæ proinde simpliciter dicuntur bona superflua.

42 Ubi tamen advertendum ex communi cum S.Thoma *cit. q.32. ar.1.* 1. Sub bonis necessariis vitę, vel status non tantùm intelligi necessaria vitæ, vel statui propriæ personæ, sed etiam propriæ familiæ, utpotè parentum, filiorũ, conjugis, necessarii famulitii. 2. Non tantùm necessaria vitæ, vel statui in præsenti, sed etiam quoad futuram necessitatem, quæ communiter accidere solet, & moraliter certò accidet: ut pro tempore morbi, senectutis, pro educandis, elocandis, & dotandis liberis &c. (non item pro extraordinariis, vel imaginariis necessitatibus: ut si cæcus fieret, si domus combureretur &c.) 3. Addunt *Vasq. Fillius* alii cum Diana *p.1. tr.15. resol.*

resol. 32. sub bonis necessariis statui, etiam comprehendi illa bona, quæ conservantur pro augendo statu, cùm bono communi expediat mutatio statuum. Meritò tamen hic damnata est ab Innoc. XI. inter alias propositio hæc 12. *Vix in sæcularibus invenies, etiam in Regibus, superfluum statui; & ita vix aliquis tenetur ad eleemosynam, quando tenetur tantùm ex superfluo statui.*

Ex parte accipientis.

43 TRiplex communiter distinguitur necessitas, *extrema, gravis, communis.*

Necessitas extrema dicitur, qua vita ipsa periclitatur, vel certè quid æquivalens: ita ut, vel mors certò secutura sit, vel morti simile malum, puta, gravis, periculosus, vel incurabilis morbus, amissio membri principalis, vel sensus corporis, durissima, ipsaque morte gravior v.g. Turcica captivitas &c. nisi homo ope congrua adjuvetur. *Necessitas gravis* dicitur, qua quis vitam valdè difficulter, statum verò omnino tueri non potest: ut si gravi, & diuturno morbo, vel fame labores, ob debita diuturno carceri includendus sis, si notabiliter casurus à statu tuo, ut si Nobilis servire, vel laborare serviliter cogatur, honestus civis mendicare: denique quandocunque subest periculum cujuscunque mali, vel damni emergentis gravis, quo amittas aliquid jam habitum, vel tibi debitum. Secus est de lucro cessante, vel occasione acquirendi aliquid nondum habitum, vel debitum, ut magnam summam, statum nobiliorem &c. hæc enim non est necessitas, sed potiùs cupiditas. *Necessitas communis* dicitur, qua homo communiter, non decidendo notabiliter à statu suo, laborat, & cui cum aliqua mortali solicitudine, ac industria ipsius patientis, vel aliàs communi, & ordinario modo succurri potest: qualis est pauperum, qui mendicare solent, & mendicandi à suo statu non decidunt. Item aliorum egenorum, qui duro licèt labore, ægrè tamen se, suosque sustentant: quales necessitates communiores, verè sunt nimis communes hoc tempore apud plebejos. His intellectis, sit.

Quartum certum.

44 CErtum denique est, quòd habens sola necessaria sibi quoad naturam, vel statum, nunquam teneatur facere eleemosynam pro simili necessitate proximo laboranti. Fundatur in naturali Charitatis ordine, quo quilibet quoad bona ejusdem ordinis magis potest, & debet amare seipsum, quàm proximum. Et hinc

45 I. Habens tantùm necessaria naturæ, non tenetur, nec potest facere eleemosynam proximo, etiam extrema necessitate laboranti: Quia quilibet suum, suorumque vitam potest, & debet aliorum vitæ, & incolumitati præferre. Excipit tamen D. Thom. *cit. quæst.* 32. casum his verbis: *Si quis subtrahendo sibi daret alicui magnæ personæ, per quam Ecclesia, vel Respublica sustentetur: quia pro talis personæ liberatione seipsos, & suos laudabiliter mortis periculo exponeret, cùm bonum commune sit proprio præferendum.*

46 II. Similiter habens necessaria statui suo, non tenetur cum æquali, vel simili detrimento sui status alteri facere eleemosynam in necessitate gravi, vel status, ob eandem rationem, nisi rursus alter egens esset persona publica Reipublicæ necessaria, ut paulo antè dictum.

47 III. Multò minùs tenetur quis in communes necessitates pauperum deferre opes, vel bona sua necessaria suo statui pro præsenti, vel futura ordinaria necessitate, vel etiam pro rationabiliter augendo statu: immo non liceret cum notabili detrimento status, vel familiæ, nisi quis velit paupertatem Evangelicam amplecti, juxta consilium Christi Matth. 19. *Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia, quæ habes, & da pauperibus &c.* Communissima cum *S. Thom. cit. art. 6.* His ut apud omnes certis suppositis, pro generali Regula sit.

ASSERTIO III.

48 P*Ræcepto Charitatis, & misericordiæ tenetur sub mortali homo facere eleemosynam, non tantùm in necessitate proximi extrema, etiam de necessariis statui, sed etiam in gravi, & probabilissimè etiam in communi necessitate, de bonis superfluis: sed propriis, & justis tantùm.* Ratio præcepti generalis data est in supposito secundo certo, & satis patet ex dictis. Assertio nunc per partes explicanda, & probanda est.

§. I. In necessitate extrema.

PRoximo extrema necessitate laboranti sub mortali teneris succurrere, non tantùm de superfluis, sed etiam de 49
aliquibus necessariis statui. *Omnes.* Ratio clara est: Quia ordo Charitatis postulat, per se loquendo, & cæteris paribus, ut proximi vitam pluris faciamus, quàm dignitatem proprii status, & multò pluris, quàm opes simpliciter, etiam statui superfluas. Hic enim verissimum illud Ambrosii: *Pasce fame morientem, si non pavisti, occidisti.*

Exceptiones, & Casus.

I. NUllus tenetur inquirere tali extrema necessitate la- 50
borantes, sed sufficit succurrere, & juvare notos. *Vasq. aliis cit.* Diana *par. 5. tract. 8. resol. 7.* Qui tamen dubitaret de alicujus proximi extrema necessitate, teneretur sub mortali inquirere veritatem, quia aliàs relinqueret se in periculo peccandi mortaliter contra præceptum succurrendi proximo in extrema necessitate, ut notant Sanchez aliique cum Laym. *lib. 2. tract. 3. cap. 6.* Quòd si facta inquisitione, dubium perseveret, non teneris succurrere; quia possessio stat pro libertate *Sanchez, aliique cum Diana cit. resol. 9.* Qui rectè notant, pauperibus publicè expositis, ex nuditate, morbo, defectibus membrorum &c. extremæ necessitatis signa obstantibus raro debere succurri sub mortali, quia illa signa communiter exagerantur, si non omninò finguntur. Cæterùm, cùm plures sciunt extremam necessitatem proximi, omnes tenentur succurrere per æquas partes: si nolint alii, omnes tenebuntur insolidùm, omnesque scientes, & omittentes peccabunt mortaliter. Si unus velit totum præstare per se, alii liberabuntur. Quòd si verò aliis de contribuendo admonitis, & recusantibus, unus totum præstitit, poterit partes ratas ab aliis jure exigere, vel etiam compensare. Ita multis *cit.* Diana *eod. tract. 8. resol. 2.* & sequentibus.

II. Habens tantùm necessaria vitæ, & statui absque su- 51
perfluo, tenetur quidem sub mortali ad extremam proximi necessitatem sublevandam aliquid detrahere de necessariis suo statui, ut dictum est; non tamen cum gravi detrimento sui status, multò minùs tenetur ideo se de suo statu dejicere, seu illa bona expendere, quibus amissis deberet notabiliter à suo statu cadere; ut si Nobilis ideo servire, honestus opifex mendicare deberet: *secundùm omnes.* Ratio est: Quia non teneris arctiùs vitam proximi conservare, quàm tuam, sed tuam vitam non teneris sic conservare: non enim teneris v.g. ad sanitatem recuperandam omnes tuas opes expendere, ut postea sanus factus, omninò miser evadas, quia id moraliter morti æquiparatur: ergo minùs alienam. Quinimò etiam de bonis simpliciter superfluis nemo tenetur etiam in extrema necessitate proximi expendere magnam pecuniæ summam, ad emendum v.gr. exquisitissimum, & pretiosissimum medicamentum, etsi necessarium, qualem nec ipse infirmus, si pecunias haberet, juxta rationem status sui sibi comparare deberet, ut cum aliis notat Laym. *cit. num.* 4. Nec ullo casu pro alicujus privati vita quis tenetur exponere magnas divitias: v.gr. ter, vel quater mille aureos: Quia tantis divitiis in Republica plus boni causari potest, quàm sit unius privati hominis vita; ut ex commum notat *Diana cit. resol. 6.* Denique ordinariis tantùm mediis succurrere præcipit Charitas, non extraordinariis: esto etiam hoc, ut quid perfectius suadeatur. Excipiendum tamen videtur, si persona esset conjunctissima: ut si filius Patrem, vel pater filium ab injusta morte certò aliàs inferenda etiam aliquot millibus, statui tamen suo non valdè necessariis, vel superfluis redimere possit, omninò videtur ex charitate, & pietate obligandus: quia plus sibi invicem sine dubio debent Pater, & filius, quàm alii non ita conjuncti.

III. Eleemosyna etiam in extrema necessitate non debe- 52
tur ex justitia, sed solùm ex Charitate, neque enim aliud est *jus poli*, quàm naturalis, & generalis obligatio charitatis. Unde qui etiam in extrema necessitate non dedit eleemosynam (nisi aliunde ex justitia obligatus fuisset, ut Magistratus, Pater, &c.) secuta morte, vel damno proximi, non tenetur ad restitutionem ullam. Ita communior DD. Navarrus *cap. 24. num. 7. Bellarm. Valentia, Filliuc.* aliisque plurimis citatis Diana *ibid. resol.* 2. Ratio est: Quia nullum potest assignari idoneum argumentum tam strictæ obligationis. Non tamen licet emere in servum se volentem vendere in extrema necessitate, sed ei ex charitate gratis succurrendum est, ut cum *Azor* & aliis docet Diana *resol.* 7.

53 IV. Pauper extremam necessitatem patiens jure naturæ potest auferre sibi necessaria sufficientia ad tollendam necessitatem à quovis similem necessitatem non patiente: nec posteà ad pinguiorem fortunam rediens, tenetur restituere quidquam. *Omnes*. Ratio est: quia jure naturali in extrema necessitate omnia sunt communia, & omnibus debita quoad usum sic necessarium. Similiter non tenetur restituere, qui in extrema necessitate consumpsit id, quod antea acceperat commodatum, vel mutuum, vel emptum nondum solutum: immo quod antea furatus fuerat. *Ex communi Lessius, & aliis citatis Diana ibidem resol. 8.* Secus esset, si quis in ipsa necessitate extrema cum spe certa possibilis aliquando restitutionis accepisset mutuum, vel commodatum, de quo inferius. Hæc obiter hic indicata latius explicabuntur in materia de Justitia in septimo Præcepto.

54 Porrò quamvis suprà diximus, neminem teneri rem pretiosissimam, aut ingentem summam expendere ad sublevandam extremam proximi necessitatem: nihilominus ipsum in extrema necessitate constitutum similem rem pretiosissimam, vel ingentem summam sibi tunc necessariam posse auferre à divite (dummodò per hoc dives non conjiciatur in similem extremam, vel gravissimam necessitatem) probabilissimum est. Id enim omninò probat ratio suprà data: si enim in extrema necessitate omnia sunt communia quoad necessarium usum: ergo etiam res pretiosissima, etiam duo, tria, quatuor milia communia erunt, & licitè auferri poterunt (dummodò per hoc alter non constituatur in æquali necessitate) etsi alter dives per se non teneatur tunc talem summam erogare: quia nimirùm jus extremæ necessitatis est in rem necessariam, & non in personam Domini rei. At poteritne Dominus rei tunc impedire, & prohibere auferentem? Hic nodus difficilis, & mihi nondum liquidò solutus. Certum tamen est posse, sequendo oppositam sententiam, etiam probabilem, quòd alter tantam summam auferre non possit. Qua ratione datur bellum ex utraque parte justum, non absolutè per se, sed per accidens ratione oppositarum opinionum probabilium. De quo in materia de Conscientia, & justitia.

§. II. *In necessitate gravi.*

55 HAbens superflua naturæ, & statûs, tenetur sub mortali facere eleemosynam proximo gravem necessitatem patienti (si nimirùm ipse sciat necessitatem, & alius non adsit, qui debeat, & possit, ac velit succurrere, juxta suprà dicta) *Communissima DD. Azorio, Sanch. & aliis congestis, Laym. lib. 2. tract. 3. cap. 6. num. 4. & Diana par. 5. tr. 8. resol. 14.* contra paucos ibidem relatos. Ratio generalis Charitatis, etiam hic militans est: Quia lex Charitatis obligat succurrere proximo in vera necessitate, quando sine nostro incommodo, vel detrimento possumus: tenemur enim diligere proximos, sicut nos ipsos: & non tantùm *verbo, & lingua, sed opere, & veritate*, inquit S. Joan. suprà allegatus, sed qui habet superflua naturæ, & statûs potest succurrere proximo sine gravi suo incommodo, vel detrimento: ergo in vera gravi ejus necessitate etiam tenetur. Adde: Quòd si in gravi necessitate nullus succurrat, etiam proximo imminere necessitatem extremam. Unde S. Scriptura tam strictè præcipiens eleemosynas in necessitate proximi, non facit mentionem extremæ tantùm necessitatis, ut nimirùm intelligatur omnis vera, & gravis necessitas proximi, prout ubique intelligunt SS. PP. Sic D. Ambrosius *lib. 1. de officiis, cap. 13.* ait: *Grandis culpa est, si, sciente te, fidelis egeat: si scias eum fame laborare, ærumnam pati, præsertim si mendicare erubescat.* Sic ille. Quin etiam cum S. Thoma, aliisque *cit.* Laym. *cit. num. 4.* & Tamb. *lib. 5. Decal. cap. 1. §. 1.* rectè docet in valdè gravi necessitate proximi teneri divitem succurrere, etiam de aliquibus necessariis: non tamen valdè necessariis statui, sic ut ipse succurrens inde deberet incurrere necessitatem: hoc enim lex, & ordo Charitatis nunquam præcipit.

EXCEPTIONES, ET CASUS.

56 I. ETsi gravi, immo etiam extrema necessitate omnimoda laboranti, qui scilicet re, & spe pauper est, habens superflua ex præcepto eleemosynæ teneatur dare gratis, quæ necessaria sunt ad necessitatem sublevandam: quando tamen gravi, vel extrema necessitate laborans non spe, sed re tantùm, seu actu hic, & nunc pauper est, puta, quia vel alibi in Patria v.g. habet bona, vel ita constitutus est, ut probabiliter credatur posteà acquisiturus, vel non ipsa re, sed solùm usu rei indiget, ut equo, curru &c nemo tenetur gratis dare, sed sufficit accommodare, vel vendere cum onere restitutionis, vel solutionis, sub conditione, cùm aliquando poterit. Ita satis *communiter DD. Navar. cap. 24. Less. lib. 2. de justit. cap. 16. dub. 1. Vasquez, Tannerus*, aliisque citatis Diana *eodem tract. suprà*. Ratio: Quia præceptum Charitatis, & eleemosynæ solùm præcipit succurrere necessitati proximi: hac autem ratione verè succurritur necessitati proximi, etsi non per simplicem eleemosynam, tamen vero opere Charitatis, & Misericordiæ: idque maximè verum esse debet, quoties notabilis summa pecuniæ, vel res magni pretii v.g. ultra viginti florenos inter præsentem necessitatem esset expendenda. Nam licèt quis in extrema necessitate licitè accipiat necessaria, accipienti tamen rem magni pretii non justè imponitur hæc gravis obligatio restituendi aliquando, cùm poterit, seu ad pinguiorem fortunam pervenerit, ut notant *DD. cit.*

II. Habens ergo superflua naturæ, & statûs, vidensque 57
proximum gravem necessitatem pati v.g. fame, vel morbo affligi, ob debita diuturno carcere macerari: cum ab hoste captum &c. tenetur succurrere, saltem mutuando, maximè cùm alter petierit, & alius, qui jure possit, & velit, non adsit. Ubi tamen gravitas peccati omissionis ex circumstantiis expendenda est prudenti judicio. Neque (uti jam suprà dictum) tenetur quis inquirere de gravi necessitate proximi, nec sufficit misereri occurrentibus: nec tenetur juvare omnes, sed quibus placet, servato ordine Charitatis, neque totam necessitatem sublevare, sed pro facultate, & arbitrio aliquid contribuere, ut ex communi notant DD. *cit.* Et optimè *Vasquez Opusculo de eleemosyna*.

III. Ægroto gravi, & maximè extrema necessitate labo- 58
ranti, tenetur Medicus gratis subvenire, saltem arte, si sumptu nihil possit. Universaliter Advocatus tenetur gratis in judicio patrocinari proximo, non tantùm in extrema necessitate, & causa capitali, sed etiam in gravi, ut si putetur injustè damnandus ad gravem mulctam, publicam fustigationem, triremes &c. nisi in judicio defendatur. Ex communi. Suar. *de Charitate disp. 7. sect. 4. num. 4.* Lessius *lib. 2. cap. 31. dub. 7.* Laym. *cit. cap. 6. num. 5.*

IV. Captivum apud Turcas nemo tenetur sub mortali, 59
etiam de superfluis redimere, quia ad id magna summa requireretur, & facilè pretium redemptionis augeretur; tenetur tamen sibi petenti, utpote in vera gravi necessitate posito aliquid dare. Excipe: nisi captivus talis esset injustè occidendus, præ tristitia, vel aliis ærumnis conficiendus: tunc enim verè esset in extrema necessitate, ideóque de superfluis statui necessariò juvandus: ut cum aliis notat Diana *eod. tract. resol. 9.* Cæterùm an egens etiam in gravi necessitate licitè possit auferre sibi necessaria? suo loco videbitur.

§. III. *In necessitate communi.*

PRobabilissimum est, habentes bona simpliciter super- 60
flua naturæ, & statûs, etiam sub mortali teneri quandoque facere eleemosynam pauperibus, communem tantùm necessitatem patientibus. Ita communissima DD. præsertim Antiquorum. S. Thomas *2. 2. q. 32. art. 5.* Navar. *c. 24. n. 5.* *Richard. Sotus, Bannes, Covarruvias, Valentia, Arragonius, Azorius, Filliucius*, aliisque relatis Bellarminus *lib. 2. de bonis operibus cap. 7.* Tannerus *tom. 3. disp. 2. q. 5. dub. 2.* Laym. *lib. 2. tract. 3. cap. 7. num. 5.* (Etsi contrarium sentiant plerique moderni, ut videbitur.) Est hæc Sententia, uti longè communior, ita sine dubio tutior, Sacræ Scripturæ, & SS. PP. conformior, & ideò paulò latiùs confirmanda in gratiam mendicantium.

I. Sumitur ex S. Scriptura *Lucæ 3.* Joannes Baptista cùm 61
dixisset: *Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur*; Quærentibus turbis, quid igitur faciemus? non utique solo consilio, sed præcepto, respondit: *Qui habet duas tunicas, det non habenti, & qui habet escas, similiter faciat.* Ubi per duplices tunicas, & escas, intellexit bona superflua. Nec dixit, *Det frigore, vel fame morienti*, id est, extremam, vel gravem necessitatem patienti, sed simpliciter, *non habenti*, communem scilicet etiam necessitatem concludens. Rursus *cap. 12.* diviti illi habenti plurima bona, & cogitanti de amplificandis conditoriis, dictum est: *Stulte, hac nocte repetent animam tuam à te; quæ autem parasti, cujus erunt? Sic est, qui sibi thesaurizat, & non est in Deum dives.* Quem locum exponens D. August. *l. quinquagint. homiliarum homil. lib. 7.* docet: Divitem illum non ob aliud peccatum esse damnatum, nisi quia superflua retinebat, & sic perituros sui similes. Denique 1. Timoth. ultimo. *Divitibus hujus sæculi præcipe non sublime sapere, neque sperare in incerto divitiarum, sed in Deo vivo, qui præ-*

stat nobis omnia abundè ad fruendum; benè agere, divites fieri in bonis operibus, facilè tribuere, communicare, thesaurizare sibi fundamentum bonum in futurum, ut apprehendant vitam æternam.

62 II. Probatur clarissima SS. Patrum auctoritate. D. Basilius in Oratione in illud Lucæ 12. *Destruam horrea mea*: inquit: *At tu nonne spoliator es, qui, quæ dispensanda accepisti, propria reputas. Est panis famelici, quem tu tenes: nudi tunica, quam in conclavi servas: discalceati calceus, qui apud te marcescit: indigentis argentum, quod possides inhumatum. Quocirca tot pauperibus injuriam facis, quot dare valeres.* D. Chrysost. hom. 34. ad populum Antiochenum. *Numquid grave quidpiam, & onerosum à nobis requirit? Necessitatem excedentia vult nos facere necessaria, & quæ ne quicquam, & inutiliter posita sunt, hæc vult benè distribui.* Et infrà: *Tuarum rerum es, ò homo, dispensator, non minus, quàm qui bona Ecclesiæ dispensat. Non ad hoc accepisti, ut in delicias absumeres, sed ut in eleemosynam erogares, &c.* Div. Ambros. Serm. 18. *Sed ais, quid injustum est, si, cùm aliena non invadam, propria diligenter servem? O impudens dictum! propria dicis? Ex quibus reconditis in hunc mundum detulisti? Non minus est criminis habenti tollere, quàm cùm possis, & abundes, indigentibus denegare.* D. August. in illud Psalm. 147. *Confortavit seras portarum tuarum*: ait: *Superflua diviti, necessaria sunt pauperi. Aliena retinet, qui ista tenet.* Div. Gregor. 3. *part.* Pastoralis, Admonitione 22. inquit: *Admonendi sunt, qui nec aliena appetunt, nec sua largiuntur, ut sciant solicitè, quòd ea, de qua sumpti sumus, cunctis hominibus terra communis est, & idcircò alimenta quoque omnibus communiter profert, & idcircò in cassum se innocentes putant, qui commune Deo munus sibi privatim vindicant.* Plura pulcherrima confert Valent. *tom.* 3. *disp.* 3. *quæst.* 9. *punct.* 4.

63 III. Probatur Ratione desumpta ex ipso præcepto Charitatis, quo tenemur proximum diligere, sicut nos ipsos, ideòque cùm facilè possumus, etiam ei in quavis miseria constituto succurrere, sicut vellemus nobis succurri, sed divites habentes bona superflua facilè possunt sublevare miseriam pauperum, etiam communem necessitatem patientium. Neque fieri potest, ut diligant verè proximos, sicut seipsos, si neque superflua quidem velint cum illo in necessitate communicare: Juxta illud 1. Joan. 3. *Qui habet substantiam hujus sæculi, & viderit fratrem suum necessitatem habere, & clauserit viscera sua ab eo, quomodò Charitas Dei manet in illo?* Ergo ad hoc obligantur ex præcepto Charitatis. Accedit specialis ratio assignata à SS. Patribus etiam *citat.* Divites habentes bona superflua, etsi reverà sint Domini opum suarum justè acquisitarum, si comparentur ad Deum, non tam Domini, quàm dispensatores dicendi sunt: Dei enim omnium Conditoris providentia fiunt homines divites, aut pauperes, & illi divites Deo de divitiarum usu rationem redditurí sunt, ut Christus docuit multis parabolis, maximè villici iniquitatis: ergo divites tenentur bona sua dispensare secundùm voluntatem, & ordinationem Dei. Atqui Deus omnium Pater voluit, & ordinavit, ut alii superfluis abundent, alii necessariis egeant perpetuò, sed mira providentia divitias inæqualiter distribuit: alios voluit divites, alios pauperes, ut illi per misericordiam, isti per patientiam Regnum Dei consequantur: ergo contra voluntatem Dei peccant divites, bona superflua retinentes, derelictis pauperibus, etiam communem necessitatem patientibus. Addunt denique rectè DD. *cit.* in communi necessitate pauperum moraliter semper esse aliquam necessitatem gravem, & rectè: si enim in communibus necessitatibus nullus succurrat, necessariò orientur necessitates graves, & denique extremæ, quo casu omnes tenebuntur succurrere: ergo etiam in communi necessitate tenebitur quivis aliquando succurrere, tum quia fortè gravis est: tum quia certè facilè gravis, & tandem extrema fieri potest.

64 IV. Minùs ergo probabilis, minùs tuta, minùs pia est opposita sententia sanè etiam gravium DD. *S. Antonini, Alensis, Gabriel, Rodriq.* aliorum cum Vasquez *opusculo de eleemosyna cap.* 1. & octodecim citantis *Dian. par.* 5. *tract.* 8. *resol.* 37. Ratio potissima est: Quia non teneor alicui erogare mea bona, quando vel prudenter æstimo ejus necessitatem valdè levem, & tolerabilem esse, vel esse sublevandam ab aliis: Atqui omnis necessitas *Communis ideò dicitur*, quia vel supponitur aliis mediis ordinariis facilè sublevabilis, vel quia de se modica, levis, & tolerabilis est, ut ei succurrere non tam videatur sublevare necessitatem, quàm procurare felicitatem: ergo non est obligatio faciendi eleemosynam in necessitate communi: saltem sub mortali: immo nec sub veniali, concludit *Diana cum aliis lib. cit.* Confirmatur: Quia alioquin sequeretur infinitos divites damnari, qui communes illas pauperum necessitates parvi faciunt, & nisi gravem necessitatem apprehendant, eleemosynam omittunt. Et tandem intolerabile esset onus diviti singulis succurrere necessitatibus communibus, cùm hæ frequentissimæ sint, & innumeræ. Fatendum omninò est etiam hanc probabilem esse sententiam, & omninò tutum, ut saltem Confessarius secundùm eam possit se accommodare pœnitenti eam sequenti, ut inferiùs iterum notabo.

Ad fundamentum tamen facilè Resp. Ea ratione solùm 65 probari, quòd dives non teneatur facere eleemosynam, aut determinatè huic pauperi, quamdiù supponitur ejus necessitas sublevanda ab aliis, vel esse valdè levis, & tolerabilis, aut generaliter omnibus pauperibus communem necessitatem patientibus, quod nos non asserimus, sed notanter diximus, *Quandoque*. Minimè autem probatur, eos non teneri unquam facere eleemosynam in communi necessitate, cùm S. Scripturæ, & SS. Patrum doctrinæ manifestè repugnet. Et novissimè omninò convincere videtur ab Innoc. XI. damnata hæc propositio 12. *sup. cit. Vix in sæcularibus invenies, etiam in Regibus, superfluum statui, & ita vix aliquis tenetur ad eleemosynam, quando tenetur tantùm ex superfluo statui.* Audis? Damnatur sententia asserens: *vix aliquem teneri ad eleemosynam de superfluo statui.* Ergo à fortiori damnata videtur sententia asserens: *teneri nunquam.* Sunt tamen etiam hic

EXCEPTIONES, ET CASUS.

H*Abentes bona superflua, &c.* Excusantur ergo ab elee- 66 mosyna danda in communi necessitate, qui licèt habeant bona superflua statui præsenti, necessaria tamen sunt statui futuro, ut pro dotandis, & elocandis liberis, &c. aut alia pro altiori statu per media licita probabiliter acquirendo. Cum enim Reipublicæ expediat fieri mutationem statuum, licitè quis ad altiorem statum potest tendere, atque ad eum obtinendum, & conservandum superfluas anteà opes conservare, dummodò conservatio non fiat tempore extremæ, vel gravis necessitatis Reipublicæ. *Communis DD. cum S. Thoma, Nav. Laym. citt.* Quare rursùs fatendum est, sæculares raró habere superfluas opes status simpliciter, sicque raró peccare in necessitate communi eleemosynas omittendo. Unde rectè monent DD. cum Layman. *cit. art.* 6. *n.* 5. Confessarium non facile aut vix unquam absolutionem negare debere divitibus, qui in communi tantùm necessitate eleemosynas facere recusant: tum quia de hac obligatione, an, & qualis sit, Doctores non consentiunt, & opposita Sententia gravium DD. damnanda non est: tum quia, ut dictum est, divites raró habent bona simpliciter superflua, & vix accidit, quin causam aliquam habeant, cur eleemosynam facere recusent.

II. Tenentur *quandoque facere eleemosynam*: utique non 67 semper, & ubique, & omnibus communem necessitatem patientibus, alioquin certè, & ditissimus quisque ipse facilè in gravem necessitatem incideret, ad quod neminem adstringit Charitas, licèt alliciat. Satisfacies ergo, ò Dives huic obligationi dando *quandoque* eleemosynam de bonis superfluis communi necessitate laborantibus pro ratione facultatum tuarum. Tambur *l.* 5. *c. c.* §. 1. *n.* 17. benè putat satis esse, si ex centum aureis annuis des duos, ex ducentis quatuor, (sed certè non eadem proportione, si multùm excedant tuæ divitiæ.) Id enim videtur satis pro necessitate adeò non urgente. Pro plebeis optimum consilium est, ex lucris quibusque decimam partem se ponere in honorem Dei pauperibus erogandam; tum in gratiarum actionem, tum pro impetranda benedictione in futurum. Id enim perfacilè, & sine dubio sufficiens est.

III. In casibus particularibus, huic, vel illi pauperi, 68 cùm facillimè possis, absque ulla causa, eleemosynam negare in communi necessitate, non nisi veniale est: debitum enim faciendi eleemosynam in necessitate communi respectu unius, & alterius censetur materia levis, quæ tamen respectu omnium gravis est; ut ex communi notant *Tanner. & Laym. citt.* Omni autem culpa vacabit communiter indigenti negare eleemosynam, si aliqua subsit causa rationabilis; utpotè, cùm nimis multi, & sæpè petunt: cùm differs, ut tempore commodiori, vel aliis des, qui magis placent, & indigent: cùm in communi necessitate neges eleemosynam, ut differas in necessitatem prævisam gravem. Ita si statuisti bona tua superflua applicare ad alios pios usus, excusaberis ab eleemosyna danda in communi tantùm necessitate, minimè verò in gravi, vel maxima.

IV. Quantitas, & modus erogandi eleemosynam æstima- 69

ri, & regulari debet ex quatuor. 1. *Ex quantitate facultatum*: juxta illud Tobiæ 4. *Quomodò potueris, ita esto misericors. Si multùm tibi fuerit, abundanter tribue: si exiguum tibi fuerit, etiam exiguum libenter impertiri stude.* 2. *Ex necessitate pauperum*: Quò enim major est necessitas, & indigentia proximi: eò plus erogandum erit pro facultate, utpote plus in extrema, quàm gravi, & plus in gravi, quàm communi. 3. *Ex numero pauperum*: Si enim magna est multitudo pauperum, necessitas communis, minùs erogandum erit inter singulos, ut plures juves. Si verò multorum, & sit necessitas gravis, vel extrema, & plures sufficienter juvare nequeas, præstat uni, vel paucis dare, quod prosit (aliis Dei, & piorum curæ relictis) quàm totet plures dispergere, quod non prosit. 4. *Ex ordine Charitatis*: Supposita enim necessitate æquali, extrema, gravi, communi aliis præferendi sunt nobis corpore, vel spiritu magis conjuncti; ut magis patebit. *Sect.* 4.

COROLLARIUM.

70 PEccant sine dubio divites habentes bona simpliciter superflua & vitæ, & statui, qui ex proposito statuunt in communibus necessitatibus nullam unquam eleemosynam facere; aut saltem implicito ejusmodi proposito reipsa nunquam eleemosynam erogant indigentibus, atque absque ulla rationabili causa omnes omninò pauperes a se inhumaniter depellunt. Tales enim inordinato divitiarum amore affecti, omni Dei, & proximi charitate exuti videntur, juxta verbum Christi: *Non potestis DEO servire, & Mammonæ.* Ex communi *Valent. Tanner. cit.* idque abundè probant. Quomodò ergo excusandi à mortali, qui panes, vestimenta, &c. potiùs corrumpi sinunt, vel canibus inutilibus dant, quàm pauperibus amore Dei petentibus? superfluis contra statum conviviis, aliisque modis magnas opes dilapidant, pauperi interim ordinariè nummum, vel frustulum panis inhumanè negantes, veri illius Epulonis Evangelici nepotes? Juvat audire D. Augustinum serm. 231. super illa verba Tobiæ 4. *Quomodò potueris, ita esto misericors*: exclamantem: *O infelicitas generis humani! quàm multi inveniuntur, qui ebriosos, & luxuriosos ampliùs, quàm oportet, cogunt bibere, & ante ostium pauperibus petentibus unum calicem dissimulant dare: nec attendunt, quia illud quod luxuriosis videntur ingerere, Christus in pauperibus deberet accipere.* Et post: *Sed qui tales sunt, quando alios in nimio potu sepeliunt, pauperi eleemosynam petenti dicunt: vade in ante, & dabit tibi Deus. Et utique, dum ambulaverit, Deus ei daturus est. Quid est ergo, quod dicit: vade in ante, & dabit tibi Deus? Nisi vade ad illum hominem, qui habet Deum, quia daturus est Deus. Ac si ore suo ipse confitetur apud se, Deum non esse, quo inspirante possit erogare pauperibus.* Hæc S. Doctor. Cui liceat subsumere: atqui apud quem DEUS non est, certissimè diabolus est: ergo &c. Tandem specialiter Episcopi Beneficiati tenentur strictissima obligatione facere eleemosynas de bonis, & divitiis superfluis Ecclesiasticis statui, & sustentationi suæ congruæ: quia tum ex sententia, & mente fundatorum, tum ex Sacrorum Canonum Decretis, redditus Ecclesiastici speciali ratione pauperibus sunt obligati, de quo in materia de justitia. Hic solum obiter *Notandum*: Prædictos Beneficiatos non obligari totum residuum sustentationi erogare pauperibus, sed sufficit etrogare, aut medietatem superfluorum, aut quartam partem omnium redditaum, quod tutius est, ne Beneficiati totos redditus laxiori sustentationi laxa conscientia applicent, ut cum aliis benè probat *Diana sup. cit.* Loquimur autem de communi necessitate, nam in necessitate gravi eos ad ampliùs obligari, certum est apud omnes. Tandem eadem ratione Monasteria quædam, & domus Religiosæ ratione fundationis institura ad faciendam eleemosynam, & hospitalitatem, dare tenentur utique sub peccato mortali.

§. IV. *De bonis propriis, & justis tantùm.*

71 NImirùm tantùm habens propria, & justa bona, aut de licentia expressa, vel rationabiliter præsumpta habentis, potest, & tenetur facere eleemosynas communi saltem necessitate. *Omnes*. Ratio patet: Quia eleemosyna est gratuita largitio: nullus autem potest alteri largiri, nisi quod ejus proprium est, aut de aliqua licentia ejus, cujus proprium est, nisi extrema, vel fortè etiam gravis necessitas aliquid permittat, de quo mox; ergo &c. Unde Prover. dicitur: *Honora Deum de tua substantia.* Et vulgare dictum est: *Ex alieno liberalem esse, species furti est.* Vulgò ajunt: Furari corium, & calceos dare pauperibus.

EXCEPTIONES, ET CASUS.

I.

Quoad necessitates.

IN extrema necessitate proximi quivis potest, & tenetur succurrere, si propria bona non habeat, etiam de bonis alienis, etiam inscio, si commodè consuli non possit, etiam invito Domino. *Communissima cum S. Thom. sæpè cit. q. 23. art.* 7. Quia nimirùm in extrema necessitate, quoad usum necessarium, omnia sunt communia: & sicut ipse extrema necessitate laborans à quovis licitè potest auferre sibi necessaria sine onere restitutionis: ita quivis potest ei succurrere, si ex proprio nequeat, ex alieno, ut alienum auferendo, aut alienum ante, etiam injuste habitum, aut per furtum, aut usuram, largiendo, quantum ad extremam ejus necessitatem sublevandam opus est; nec quoad hoc tenebitur ad restitutionem: uti cum S. Thoma notant Valent. *to. 3. disp. 3. pn. 4.* Tanner. *cit. dub.* 2. Laym. *cit. c.* 6. Quo patet à fortiori, in necessitate extrema, quoad opus est, eleemosynas facere posse uxores, filiosfamilias, Religiosos, Servos, insciis, vel etiam invitis Maritis, Parentibus, Prælatis, Dominis: tali enim casu sunt irrationabiliter inviti. 72

In necessitate gravi, res controversa est non nihil. Communis enim Sententia negat egenum in gravi necessitate posse licite auferre sibi necessaria à divite inscio, vel invito: & sic consequenter non licebit alteri de alieno, vel injusto dare eleemosynam, inscio, vel invito Domino. Contrà alii cum Diana *part. 3. tract 3. resolut.* 27. *& part. 5. tr. 8. resolut.* 29. id licere affirmant: & consequenter concedunt, te de alieno posse succurrere gravi necessitati proximi, si non possis de proprio. Sed de hoc agendum in septimo Præcepto. 73

In necessitate communi, consentiunt omnes, neminem posse, vel teneri facere eleemosynam de bonis alienis, vel injustis, ac obnoxiis restitutioni certæ personæ faciendæ: exceptis casibus: 1. De consensu expresso, vel tacito Domini. 2. De rebus, quæ non eadem numero, sed specie tantùm restitui debent: verb. gr. de pecunia furto, vel usura acquisita, potest interim fieri eleemosyna, salva obligatione restituendi æquivalens. 3. De alienis incertis, seu certæ personæ non obnoxiis, quorum scilicet Dominus ignoratur, vel abest, ut ei restitui nunquam possint, potest, & debet fieri eleemosyna pauperibus: sicut etiam de bonis acquisitis per usuram, & simoniam, ex peculiari dispositione Juris. Sed tunc non est propriè eleemosyna, vel opus misericordiæ, cùm sit debitum ex justitia, ut ex S. August. *Epist.* 54. *ad Macedonium* notavit D. Thom. *cit. q. 7. ar. 7.* 4. De illicitè tantùm acquisitis, at non injustè, nec obnoxiis restitutioni, ut lucra meretricum, lenonum, histrionum, &c. quæ licèt turpiter, & illicitè acquirantur; tamen patrato scelere licitè acceptantur, & possidentur, eleemosyna fieri potest, & in necessitate vera etiam debet. *Communissima cum S. Thom.* aliisque cit. apud Layman. cit. numer. 7. 74

QUOAD PERSONAS CERTAS.

I. Uxores.

HÆ etiam extra extremam, in omni necessitate possunt facere eleemosynam. Ex communi doctrina Div. Thomæ cit. Navar. *cap.* 17. *num.* 155. Diana *par. 5. tract. 8. resolut.* 44. In his casibus. 1. De bonis suis paraphernalibus, seu ultra dotem marito allatam habitis, vel acquisitis ante, vel durante Matrimonio, utpotè ex hæreditate, donatione, propria industria familiæ non debita, neque nociva. Limitat *Navar. cit.* Nisi ipsa familia egeret, quæ ordine Charitatis aliorum necessitati, cæteris paribus, præferenda esset. 2. Cùm uxor ipsa familiam gubernat, vel consentiente marito, ut passim solet, vel marito absente, ægroto, amente, aliave causa impedito. Quo tamen casu non debet facere majores eleemosynas, quàm vir, si gubernaret, faceret, vel facere deberet. Adde etiam pro salute corporali viri feminam licitè facere eleemosynam, exemplo Abigaelis. 1. *Reg.* 25. 3. Quando à marito assignatur uxori certa summa pro sua, vel etiam liberorum sustentatione, quod superest, vel quod subtrahit, sanctè erogat in eleemosynas, & licitè in honestas donationes, etiam liberales, inscio marito. 4. Quotiescumque occurrit necessitas, in qua maritus ipse teneretur eleemosynas facere, 75

tamen

tamen nolit, utpotè non tantùm in necessitate extrema, vel gravi, sed etiam in communi, quando adsunt bona superflua status, & maritus nunquam vellet dare eleemosynas, servato debito moderamine, potest & debet facere uxor: tunc enim quoad hoc velut in viri locum succedit; ejusque defectum supplet; idque ipso jure divino, quo uxor data est in adjutorium viro: & quia major est obligatio communis præcepti Charitatis ad succurrendum proximo, quàm subjectionis, & dependentiæ in gubernatione rei domesticæ, ad maritum: ideòque cessare debet hæc subjectio, urgente priori præcepto Charitatis. Extra hos casus absque expressa, vel interpretativa mariti licentia, vel consensu, non licet uxori facere eleemosynas de bonis communibus, quippe quorum administratio ad maritum spectat.

II. Filiifamilias.

76 DE ipsis bonis parentum, quorum proprietas, vel saltem usus fructus ad parentes spectat, per se nullas possunt facere eleemosynas, nisi 1. de expresso, vel interpretativo, seu præsumpto eorum consensu, qui in rebus levibus ut panum frustis, vel nummis, facilè præsumitur, *secundùm omnes*. 2. Quando peregrinantur, aut resident in Scholis exteris, possunt facere eleemosynas de sumptibus paternis, quas alii suæ conditionis faciunt. 3. Quando à parentibus habent deputatam summam pro sua sustentatione, quod superest, vel quod subtrahunt, sicut in alios quosvis usus licitos, ita maximè licitè in pauperes erogant. 4. Per se eleemosynas facere possunt de peculio suo castrensi, vel quasi castrensi, quod scilicet acquirunt, aut per militiam, aut per officium publicum liberale, ut Medici, Advocati, &c. vel per donationem Principis. Non item de peculio profectitio, quod ratione personæ, vel bonorum parentis acquirunt: nec de adventitio, quod sui intuitu aliorum donatione habent: horum enim usus fructus ad patrem spectant, quamdiù vivit eorum curam gerens. Excipitur semper extrema necessitas.

III. Servi, & Ancillæ.

77 DE bonis Dominorum similiter per se non possunt facere eleemosynas, cùm nullam habeant administrationem bonorum Domini sui, nisi similiter, de expresso, vel tacito eorum consensu, qui hic facilè præsumi debet de rebus parvis, quæ aliàs inutiliter perirent, & maximè ea, quæ sibi de victu concesso subtrahunt: & denique de proprio peculio per se possunt, quod placet.

IV. Religiosi.

78 DE bonis Monasterii, quorum administrationem non habent, non possunt absque licentia, vel consensu expresso, vel præsumpto Superioris facere ullas eleemosynas in materia gravi sub mortali peccato proprietatis, excepto solo casu extremæ necessitatis. *Ratio est evidens*: Quia nullum habent jus in illa bona; nec habere possunt in particulari ratione voti paupertatis. Possunt autem Religiosi facere eleemosynas de bonis Monasterii. *In primis* cùm administrationem habent juxta cujuslibet Ordinis, vel Monasterii morem. 2. Cum consensu, & licentia Prælati etiam præsumpta: utpote si occurrente gravi necessitate, Superior commodè adiri non potest; aut exiguum quid erogandum est, rationabiliter præsumitur de consensu. 3. Denique cùm peregrinantur extra Monasterium Studiorum, vel aliorum negotiorum causa, ut suprà de filiisfamilias dictum.

Hæc omnia ex communi, & certa DD. Sententia hic obiter, & summariè pro integranda materia *de eleemosyna* ad necessariam notitiam Confessarii annotata sufficiant: aliàs ex professo eorum fundamenta tradenda sunt in Materia *de justitia*, maximè ad septimum Præceptum.

COROLLARIUM.

79 EX dictis patet de operibus Misericordiæ corporalibus. Etenim pascere esurientem, potare sitientem, vestire nudum, colligere hospitem: hæc verissimè comprehenduntur nomine eleemosynæ: in quibus omnibus potest esse necessitas, vel communis, vel gravis, vel extrema, adeòque obligatio sub peccato mortali. De redemptione captivorum innocentum suprà aliquid tactum est, & in his partibus rarus casus. Visitare infirmos, & sepelire mortuos, sunt beneficia communia Charitati: quorum omissione, secluso odio, vel inimicitia, aut scandalo aliorum, rarò potest contingere peccatum mortale. Procedendum ergo nunc ad opera Misericordiæ spiritualia.

SECTIO III.

Obligatio correctionis fraternæ.

SUMMARIUM.

80 Usque ad n. 85. *Explicatur correctionis, vel correptionis fraternæ definitio.*
85 *Ex Charitate quilibet obligatur sub mortali corrigere proximum; ubi*
86 I. Adest materia sufficiens? *Quæ illa?* usque ad n. 91.
91 II. Certa notitia peccati proximi. *& 92.*
93 III. Spes emendationis. *Casus varii usque ad num. 99. &*
99 IV. Opportunitas. *Quando hæc censentur adesse*, usque ad num. 103.
103 *Corollarium.*
104 *In correctione fraterna observandus est ordo.*
105 *Ut si peccatum proximi est occultum, correctio fiat occulta, inter te, & ipsum solum, si emendatio speratur.*
106 *Si te non audierit, adhibe tecum adhuc unum, vel duos.*
107 *Quòd si non audierit eos, dic Ecclesiæ, hoc est, Superiori.*
108 Usque ad n. 112. *Quando peccatum est publicum, perniciosum, seu contagiosum Reipublicæ, ut proditiones, conspirationes, &c. aut privata monitio inutilis: prædictus ordo servandus non est, sed statim denuntiari potest superiori.*
112 *Corollarium.*

COrrectio, vel correptio fraterna definitur: *Admonitio* 80
conveniens, qua ex Charitate, & misericordia proximum à malo, vel periculo peccati ad bonum honestatis convertere nitimur: Nimirùm vel ad proximi peccatum emendandum, si jam perpetratum sit: vel impediendum, si in proximo sit perpetrandum. Dicitur

I. *Correctio, vel correptio*: Etsi enim hæc duo propriè in 81
rigore differant. Correptio enim propriè significat ipsam admonitionem factam ad emendationem proximi, velut medium. Correctio vero significat ipsam emendationem proximi factam per correptionem, tanquam finem. Multi enim possunt corripi, qui tamen non corriguntur. Aliter apud *S. Thom.* & alios. *Correptio* propriè significat admonitionem fraternam, quæ est fratris ad fratrem, & actus Charitatis. *Correctio* vero significat admonitionem judicialem, quæ est Superioris ad subditum, & actus justitiæ ordinatus ad bonum commune. Communiter tamen *correctio, & correptio*, cum addito, *fraterna* pro eodem sumuntur.

II. *Est admonitio conveniens*: facta nimirùm, cum de- 82
bitis conditionibus, quæ communiter assignantur tres, ut scilicet sit *secreta, charitativa, & opportuna*, de quibus in assertione. Neque correctio fraterna conveniens fit solo sermone, admonendo, corripiendo, dehortando proximum de peccato, sed etiam signo, vel quocunque modo utili ad proximum à peccato removendum.

III. *Quæ ex charitate, & misericordia*: Correctio enim 83
fraterna est actus *charitatis* volentis proximo bonum maximè spirituale; & nolentis malum oppositum, adeòque pro posse conantis amovere, juxta illud D. Augustini Ser. 16. De verbis Domini. *Debemus autem amando corripere, non nocendi cupiditate, sed studio corrigendi.* Lege totum, est homilia 16. Pentecostes. Et est actus *misericordiæ* condolentis proximi miseriam, maximè spiritualem peccati, eandemque pro posse conantis sublevare, juxta illud Psalmi 140. *Corripiet me justus in misericordia, &c.*

IV. *A malo, seu periculo peccati convertere nitimur.* Corre- 84
ctio enim fraterna per se ordinata est ad peccatum proximi, vel emendandum, si jam perpetratum sit: vel impediendum, si jam in proximo periculo, vel procinctu peccati perpetrandi proximus existat. Tametsi enim omne peccatum libera voluntate perpetretur, quia tamen peccator propter naturam, vel infirmitatem, passionum vehementiam, intellectus cæcitatem, peccandi consuetudinem, & facilè peccat, & difficulter resipiscit: hinc proximum admonitione nostra, & correctione, vel impedire, ne peccet, vel postquam peccavit, excitare, ut resipiscat, magnum sanè charitatis, & misericordiæ opus est. Jam quoad obligationem sit.

ASSERTIO I.

85 *Præcepto divino naturali, & positivo omnis homo ex charitate obligatur sub mortali corrigere proximum errantem, vel peccantem, aut peccaturum*, si nimirùm adsit, *materia sufficiens, certa notitia peccati proximi, spes emendationis, & opportunitas*. Certa de Fide, & omnium doctrina cum D. Thom. 2. 2. *q*. 33. *art*. 1. & 2.

Præceptum naturale patet. Nam sicut Præcepto naturali ea charitate, & misericordia obligamur sublevare proximi miseriam corporalem per eleemosynam, & quidem in in gravi necessitate sub mortali: ita eodem præcepto naturali multò magis obligamur ea charitate, & misericordia sublevare miseriam proximi spiritualem in peccato, vel proximo periculo peccandi constituti: utique potiori jure sub mortali, si adsunt conditionis positæ.

Præceptum verò positivum divinum sæpissimè inculcat S. Scriptura, præsertim in Ecclesiastico, & Epistolis S. Pauli, sed clarissimè ipse Christus Matth. 18. *Si peccaverit in te frater tuus, vade & corripe eum*. Ubi per particulam *in te* non significatur, solùm peccatum proximi commissum, contra te, sed omne peccatum proximi commissum, vel committendum coram te, vidente, aut sciente te: & rectè hæc dicuntur etiam fieri *in te*, vel *contra te*: tum quia tibi scandalum ponit, vel saltem justam indignandi causam præbet: Tum quia obligat te ad correptionem, ne ejus peccati fias particeps: unde mox subjungit præceptum: *Vade, & corripe eum, &c.* Sic explicant *Gl. in c. Si peccaverit, 2. q.* 1. PP. & DD. communiter cum D. August. *serm. 16. de verbis Domini*. Textum habes homilia Dominicæ 6. post Pentecosten. Nunc conditiones requisitæ ad hoc, ut quis hoc præcepto obligetur corripere proximum, breviter explicandæ sunt.

§. I. *Si adsit materia sufficiens.*

86 Materia sufficiens ad hoc, ut quis sub mortali obligetur corripere proximum, est solùm peccatum mortale nondum emendatum, aut ejus committendi grave periculum. *Omnes*. Solùm enim peccatum mortale est spiritualis animæ mors, quam velut summam proximi miseriam spiritualem, quilibet ad id idoneus, meritò sub gravi culpa tenetur submovere per opportunam correctionem. Et hinc

87 I. Peccata venialia solùm nemo non Superior tenetur corrigere, nisi ad summum sub veniali, cùm facillimè potest: *Communis, Cajet. Valent.* alii cum Laym. *l. 2. tr. 3. c. 7. numer.* 3. Ratio hujus est: Quia lex charitatis postulat, ut quodvis proximi malum, etsi per se sit exiguum, cùm facillimè, & absque ullo nostro incommodo possumus, submoveamus saltem sub veniali. Sub mortali autem obligari poteris per accidens, quando adverteres venialia proximi per se ordinata ac proximam dispositionem ad mortale, ac probabiliter censeres procedere ex affectu mortali, ut tactus, vel aspectus lascivi, &c.

88 II. At verò Superiores maximè Religiosi, ex officio semper tenentur corrigere etiam venialia subditorum, & quidem etiam sub mortali, si impunitas, & licentia peccandi venialiter nimiùm invalesceret, cum notabili damno Religionis, & Religiosæ disciplinæ detrimento. Similis est ratio de Patrefamilias respectu filiorum, ut ex communi notant *Tanner. & Laym. citt.* In particulari tamen cum uno, vel altero in ejusmodi defectu, præsertim occulto, secluso que aliorum scandalo, dissimulare, meritò à graviori culpa excusat cum aliis Dian. *cit. part. 4. tr. 3. resol.* 72.

89 III. Neque tenetur quis corrigere proximum de peccatis mortalibus, si sciat, vel credat, eum emendasse, & resipuisse, vel mox se emendaturum, aut ab alio corrigendum, tunc enim, si vel à seipso, vel ab alio emendatus, vel emendandus sit, non est ei necessaria nostra correctio. Addit Layman. *cit. num.* 2. valdè probabilem esse sententiam. *Gl. in c. Si peccaverit, 2. q.* 1. peccatum præteritum, si non sit periculum reiterandi, non cadere sub præceptum correptionis, cùm nec ipse pœnitens obligetur statim per pœnitentiam peccatum commissum emendare, secundùm communiorem sententiam.

90 IV. De se mortalia, at jam commissa ex ignorantia invincibili non cadunt sub præceptum correptionis, nisi ex eorum commissione grave secutum esset scandalum, aut detrimentum proximi: sed peccata committenda ex ignorantia invincibili corrigenda sunt, maximè si sint contra jus divinum, nisi desperetur fructus, vel majus inde malum sit secuturum: ubi etiam Confessarius quandoque dissimulare debet, prout notavimus *tr. 1.* de Conscientia erronea *Sect. 2. à num. 26.*

§. II. *Certa notitia peccati proximi.*

91 Ad hoc, ut quis teneatur corrigere proximum, requiritur notitia certa, & probabiliter convincens proximum peccasse, vel peccare velle. Nam temerariis judiciis, suspicionibus, incertis rumoribus credendum non est. Multò minùs ex professo in aliorum vitam inquirere debet privatus ad finem correctionis, sed solùm Superiores, quibus ex officio incumbit vigilare super gregem suum, adeoque etiam dubiis malis occurrere.

92 In dubio ergo, an proximus peccarit, aut peccaturus sit, nec ne, solus Superior per se inquirere debet, & stante etiam dubio, admonere potest: privatus autem per accidens quandoque poterit. 1. Quando peccatum dubium cederet in magnum detrimentum tertii, vel communitatis, ut proditio, hæresis, &c. 2. Quando mors immineret corrigendo, 3. Quando probabiliter putares proximum non ægrè laturum, si etiam in dubio moneatur; alioquin res periculosa est: & sæpè etiam magnarum tricarum causa sunt correctiones imprudentes ex dubiis, & incertis indiciis, ut monent DD. *citt.* Additque *Diana* citatus, etiam Superiores non facilè debere credere spontaneis delatoribus, nec super hoc in particulari inquirere, nisi alia signa pateant.

§. III. *Spes emendationis.*

93 Ad hoc, ut quis teneatur corrigere proximum, necessariò requiritur spes probabilis emendationis in correpto, ac fructus correctionis nostræ. Et hinc

94 I. Non tenetur corrigere proximum privatus (aliud est de Superiore, Confessario, Concionatore, quorum officium postulat præstare, quantum præstare possunt) quoties non affulget spes emendationis, vel ullius utilitatis, etiamsi non putetur deterior futurus. *Omnes*: contra unum, quem sciam *Adrianum*. Nam cessante fine, cessat ratio operandi propter finem: correptionis autem finis est emendatio, & utilitas correpti, qua desperata, frustra adhiberetur illa: quia hoc ipso, quòd non prodest, obest correptio; quia facta correptione, non resipiscens graviùs peccat, majoremque pœnam sibi adsciscit. Ex ratione hujus à præcepto correptionis excusantur ubique personæ non magnæ auctoritatis, ac etiam alii respectu nequitiæ: ut etiam observat *Diana cit.*

95 II. Minùs tenetur privatus corrigere peccantem, quando non modò abest spes emendationis, sed etiam prævidetur deterior inde futurus, odio, iracundia, vindicta exarsurus, contempturus, audaciùs peccaturus. Proverb. 9. *Noli arguere derisorem, ne oderit te*. Quòd si tamen corrigendus ad tempus quidem videatur exacerbandus, posteà, sedata passione, corrigendus, & melior alia occasio expectari nequeat, omninò corrigendus est, ob majus ejus bonum interim permisso peccato: quòd multò magis verùm est, si solùm tristitia, vel pudore videatur afficiendus, sed tamen emendandus: juxta illud 2. Corint. 7. *Quoniam etsi contristavi vos in Epistola, non pœnitet, &c. Non quia contristati estis, sed quia contristati estis ad pœnitentiam.*

96 III. Quòd si dubium sit, an correctio sit profutura, nec ne, dummodo constet, non esse obfuturam, nihilominùs adhibenda est: Quia tunc præceptum correptionis de peccato certo est in possessione: & de fructu bono benè sperandum. *Communis apud citt.*

97 IV. Si verò dubium sit, an correptio sit profutura, vel obfutura, an correptus inde deterior futurus, an majus malum secuturum? conferenda est utilitas sperata cum damno timendo, & majus minori præferendum. In æqualitate, correptio omninò omittenda: quia tunc major est obligatio præcepti negativi, de non nocendo proximo, quàm affirmativi, de ejus bono procurando. Excepto tamen casu extremæ necessitatis, si talis corripiendus in peccato esset moriturus: tunc enim ob imparitatem mali incurrendi præponderat præceptum affirmativum, exemplo Medici corporalis in extrema necessitate licitè adhibentis media etiam dubia. *Communis DD. apud Tannerum, & Laym. citt.*

98 In omnibus verò excipiuntur Superiores, quorum officium est corrigere subditos, non solùm ex Charitate ad ipsorum bonum, sed etiam ex justitia ad bonum commune, etsi talis correctio sæpè non prosit, sed obsit correpto, ut rectè monet etiam *S. Thom. cit. q. 7. art. 7.*

§. IV.

§. IV. *Opportunitas*.

AD hoc, ut quis teneatur corrigere proximum, tandem requiritur *opportunitas*, secundùm omnes circumstantias personæ, temporis, loci. Ex parte personæ corripientis

99 I. Requiritur, ut ipse opportunè possit, seu prudenti judicio idoneus censeatur ad hoc, & nunc corrigendum proximum. Quòd si adsit magis idoneus, non tenetur minùs idoneus. Ad hoc tamen, ut quis sit idoneus ad corrigendum ex fraterna charitate, non requiritur, ut sit par, vel æqualis corripiendo, quin etiam inferior Superiorem peccantem, positis dictis conditionibus, corrigere potest, & debet: ut ex *S. Aug.* etiam docet *D. Thom. a. 4.* Optimè tamen notat ex nostro Gabriele Laym. *cit. cap. 7. num. 2.* aliter corripiendum esse inferiorem, aliter æqualem, aliter Superiorem. Inferior plerumque increpandus, posteà mansuetè hortandus, oleo cum vino in vulnus infuso. *Galat. 6. Si præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos, qui spirituales estis, hujusmodi instruite in spiritu lenitatis.* Æqualis verò amicè commonendus. Superior humillimè rogandus. *1. ad Timoth 6. Seniorem ne increpaveris; sed obsecra ut patrem.* Excipe semper, nisi gravitas delicti, malitia, periculum, scandalum, &c. aliud exigat. Lege S. Thom. *ibid. citat.*

100 II. Quamvis munus correptionis proprium sit justiorum, juxta illud Psalmi 140. *Corripiet me justus*: ideòque peccator in simili, vel majori peccato constitutus minùs idoneus censeatur ad munus correptionis, cui dicitur Lucæ 4. *Medice, cura teipsum*: nihilominùs positis conditionibus, in defectum aliorum, etiam peccator tenetur corrigere peccantem, ita tamen ut in ipsa correptione peccatum non appareat; ut quid enim notorius fornicarius, ebriosus, &c. alium fortè sic peccantem corripiat? Quin tali dicatur Matth. 7. *Hypocrita: ejice primùm trabem de oculo tuo, & tunc videbis ejicere festucam de oculo fratris tui.* Et certum est, Superiores, cùm suis verbo, exemploque ex officio præire debeant, ad finem utilis correctionis teneri per pœnitentiam emendare vitam suam: idque valdè probabile etiam de privato, saltem in raro casu, si videat proximum correctione sua gravissimè indigere, ut ex *Navar. Valentia, aliis* notat Laym. *cit. c. 7. fine.*

101 III. Quoad corripientem porrò requiritur opportunitas ut commodè possit corrigere proximum absque suo gravi incommodo, vel periculo. Nemo enim, (nisi superiores: quorum officii est, animas pro ovibus ponere) cum gravi suo incommodo, vel periculo, maximè mortis tenetur corrigere peccantem, nisi fortè in extrema necessitate, si corrigendus esset moriturus in peccato mortali, & correctus in statu gratiæ: ut probabiliter docent D. Thom. *ar. 6. Navar. alii*: sed de hoc *sect. seqq.*

102 IV. Ex parte personæ corrigendæ denique requiritur opportunitas loci, temporis, & illarum circumstantiarum, quibus prudenter sperari possit, utiliter corripiendus, & commodior opportunitas aliàs expectari vix possit, quæ omnia prudenti judicio relinquuntur. An etiam liceat differre occasionem, & correctionem proximi peccantis, ut indè sæpiùs peccet, & posteà efficaciùs corripiatur, & emendetur: ex hoc præcisè capite consultum non est, nisi in casu raro, quando nulla prorsùs esset alia spes utiliter corripiendi, & emendandi proximum, præsertim subditum, maximè de gravi, & scandaloso peccato, ut eum aliis etiam, notat *Navar. c. 3. n. 13.*

COROLLARIUM.

103 HIs ergo quatuor conditionibus ita explicatis concurrentibus, quilibet etiam homo privatus idoneus sub mortali obligatur corrigere, verèque mortaliter peccat, & alieni peccati participem se facit, quando scienter, & culpabiliter, liberè omittit facilem sibi correctionem proximi peccantis. Excusantur autem saltem à mortali, qui aut ob inadvertentiam, aut naturalem passionem timoris, verecundiæ, pusillanimitatis, non advertentes, se ad hoc tam strictè obligari, vel ad hoc minùs se idoneos existimantes, correptionem omittunt: ut ex S. Thoma *cit.* notat *Tamb. Laym. & alii.* Certum ergo est apud sæcularem privatum non adeò sæpè concurrere omnes conditiones, ut sub mortali obligetur corrigere proximos. At nimis sæpè apud Superiores, tam sæculares, quam Ecclesiasticos, ac Religiosos, quippe sub duplici titulo, & charitatis, & Justitiæ, ratione muneris sui obligatos, ideòque culpabili omissione dupliciter gravissimè peccaturos, quin etiam ad restitutionem obligandos, si ex eorum negligentia in corrigendo subditos, aliquod damnum inferatur aliis, ut suo loco probabitur. Sub nomine autem, & obligatione Superiorum etiam comprehenduntur parentes respectu filiorum, Tutor respectu pupillorum, Dominus respectu mancipiorum, servorum; non autem respectu famulorum, operariorum: quos, quia liberi sunt, non ex justitia, sed charitate solùm corrigere tenentur: ut notat *Diana p. 7. tr. 3. ref. 9. & 31.*

ASSERTIO V.

IN correctione fraterna peccati occulti de præcepto, & sub præcepto ex genere suo mortali observandus est ordo præscriptus à Christo Matth. 18. *Si autem peccaverit in te frater tuus, vade, & corripe eum inter te, & ipsum solum. Si te audierit, lucratus es fratrem tuum. Si autem te non audierit, adhibe tecum adhuc unum, vel duos, ut in ore duorum, vel trium testium stet omne verbum. Quòd si non audierit eos, dic Ecclesiæ: si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & publicanus.* Ratio hujus præcepti, & ordinis fundatur in jure naturali de non nocendo proximo, ut nimirùm correctio fraterna fiat, quantum potest, cum minimo damno proximi: hoc autem fit servando hunc ordinem præscriptum à Christo: ergo est obligatio eum servandi ex se gravis. Ita communissima cum *S. Thoma cit. qu. 33.* contra paucos aliquos, qui volunt eum ordinem solùm esse in consilio. Itaque juxta verba Christi pono sequentes regulas. 104

REGULA PRIMA.

COrripe eum inter te, & ipsum solum. Quandocunque peccatum proximi est occultum, nec Communitati specialiter perniciosum, nec in damnum tertii cedens, & correctio secreta satis profutura ad emendationem speratur, adhibenda est correctio secreta, &, ea prætermissa, denuntiare Superiori, mortaliter illicitum est. Communissima cum S. Thoma *citat. art. 8.* & ipso D. Augustino, *serm. 16. de verbis Domini.* Ratio à Divo Augustino indicata est: *Nam si solus nosti, quæ peccavit in te, non es corrector sed proditor.* Nimirum: quia omnis injusta infamatio est peccatum mortale: at qui secreta correctione sufficienter posset corrigere, & emendare proximum, eaque omissa, immediatè denuntiat Superiori, injustè infamat proximum in materia gravi, ergo peccat mortaliter, *per se loquendo.* Nam si probabile videatur, quòd correctio secreta nihil, vel non satis profutura sit, quòd subsit periculum relapsus, aut maximè, si peccatum cessurum sit in detrimentum Communitatis, aut tertii, in publicum scandalum, &c. jam omissa correctione secreta, licitè denuntiatur Superiori, adhuc tamen denuntiatione fraterna, *charitativa*, non judiciali, nimirùm Superiori, non ut personæ publicæ, & Judici ad punitionem, sed ut personæ privatæ, & pio patri, qui meliùs ad emendationem, & efficaciùs sciat corrigere errantem: quo casu & ipse Superior in terminis correctionis charitativæ sistere debet, nec ad punitionem publicam procedere potest; nisi comperiat correctionem hanc paternam nihil proficere. Quod valdè notent indiscreti, & insulsi Superiores. Lege S. Thom., *Quodlibeto 11. artic. 13.* Adde etiam casum: cùm quis spontè cedit juri suo, ut defectus sui immediatè denuntientur Superiori, ut ex Constitutionibus Pontificiis accidit in Societate Jesu. Et etiam nostra Statuta volunt, ut Fratris in itinere delinquentis defectum, socii Superioribus denuntient: tunc enim licitè fiet; quia volenti, & talem Ordinem scienter suscipienti, non fit injuria. Alias Exceptiones ponam sub regula quarta. 105

REGULA SECUNDA.

SI te autem non audierit, adhibe adhuc unum, vel duos, &c. Quandocunque ad correctionem, vel emendationem delinquentis frustra adhibita est correctio secreta, & profutura speratur adhibitio unius, vel alterius testis privati, adhibendi sunt, antequam denuntietur Superiori, ut Personæ publicæ, seu Judici. *Ratio*: Quia correctio fraterna ex charitate ad utilitatem proximi præcepta, fieri debet cum minori, quo potest, incommodo: minus autem ordinariè est incommodum proximi, peccatum suum innotescere, & corrigi coram uno, vel altero privato, quam coram Superiore, ut persona publica, & judice, &c. ergo ad hoc corrigens obligatur, etiam sub peccato gravi, juxta incommodi rationem. Ubi tamen observandum, si peccatum proximi aliquibus sit notorium, illi conscii adhiberi debent 106

bent testes ad correctionem, ut sine peccato infamationis non possint adhiberi alii inscii. Si vero peccatum omninò sit occultum, & inemendatum cum periculo relapsus, aut damni tertii, vel Communitatis, possunt adhiberi alii, qui non norunt: tum, ut ipsimet observent peccatum fratris; tum, ut iis adhibitis, peccans efficaciùs corrigatur: Tum denique, ut peccante te in peccato omninò pertinaci, ad Superiorem delato, possint esse testes. *Communis Doctorum apud Tanner. Laym. Dianam citat.* Ratio est: Quia illud aliquale damnum famæ debet cedere majori utilitati spirituali delinquentis, &c. Advertunt tamen DD. *citt.* eo casu, quo adhiberi possunt, & debent testes ignari criminis ad correctionem proximi, apud Regulares ordinariè crimen denuntiari posse ipsi Superiori, ut personæ privatæ, & spirituali Patri, si sit vir verè prudens, discretus, spiritualis, non habens rancorem, seu odium adversùs subditum delinquentem (ait ipse S. Thomas Quodlibeto 13.) Rationem dat *Layman*. Quia Prælatus, ut spiritualis pater præsumitur magis idoneus ad fratrem juvandum, quàm alii: neque decet, ut alii in Congregatione crimen fratris resciant, & de eo loquantur; & is, ad quem ex officio pertinet, & meliùs juvare posset, ignoret.

REGULA TERTIA.

107 QUòd si non audierit eos, dic Ecclesiæ: Hoc est, Superiori, seu Rectori Ecclesiæ, vel Communitatis. Quandocunque frustrà adhibita est correctio privata, aut etiam coram testibus, crimen proximi, etsi occultum, sed inemendatum manens, denuntiandum est Superiori tanquam *Patri spirituali* primariò, & per se; & secundariò solùm, ac per accidens, *ut Judici*: ad hoc nimirùm, ut crimen denuntiatum ab eo paternè, & secretò corrigatur; & si frustrà sit, debito modo judicialiter puniat. *Communissima cum Sancto Thoma articul.* 8. Ratio patet: Quia tenemur ex Charitate succurrere proximo in miseria, maximè spirituali constituto, quantum possumus: atqui in proposito nullum superest medium juvandi proximum, nisi denuntiatio ad Superiorem: & illa aliqualis apud Superiorem infamatio dicitur cedere majori bono spirituali proximi à peccato emendandi. Unde (ut jam suprà innui) ex hac sola denuntiatione charitativa, & secreta peccati, Superior nullo modo potest procedere ad pœnas ordinarias, neque crimen denuntiatum publicare in Capitulo; sed tenetur errantem in secreto corrigere, admonere, & juvare modis opportunis, dummodò peccatum fateatur, & obedire velit. Si autem peccatum omninò neget, aut obedire nolit; siquidem peccatum occultum nemini perniciosum sit, nec periculum relapsus subsit, cessandum erit: si verò perniciosum sit Communitati, vel tertio, (prout certè in Religionibus est peccatum carnis cum complice, maximè extranea, &c.) procedendum erit ad testes, signa, indicia inquirenda, & cætera juxta ordinem juris.

REGULA QUARTA.

108 PRædictus ordo charitatis fraternæ servandus non est in his maximè casibus.

I. Quando peccatum est publicum, notorium, scandalosum in aliqua Communitate. Tunc enim publicè urgendus est reus, si quis ad hoc idoneus putetur, aut immediate Superiori denuntiandus. Quo sensu præcipit Apostolus 1. Timoth. 2. *Peccantes coram omnibus argue, ut & cæteri timorem habeant.* Quæ verba *D. August. Serm.* 16. *de verbis Domini*, conferens cum verbis Christi: *Corripe eum inter te, & ipsum solum*: ait: *Corripienda ipsa sunt coram omnibus, quæ peccantur coram omnibus, ipsa verò corripienda sunt secretiùs, quæ peccatur secretiùs. Distribuite tempora, & concordate Scripturas.*

109 II. Quandocunque peccatum est perniciosum Reipublicæ, aut contagiosum, ut proditiones, conspirationes, hæreses, in Religionibus etiam fornicationes, aliaque peccata carnalia, maximè facta cum complice extranea, &c. si secreta admonitione corrigi nequeat, quisquis sit, & sibi credendum fore existimat, tenetur sub mortali denuntiare Superiori, vel ei, ad quem spectat tale malum avertere. *Omnes*. Quia ex ordine charitatis bonum commune præferendum est malo privato; & consequenter etiam aversio mali communis aversioni mali privati. Similiter, quando peccatum cedit in detrimentum tertii, quod detrimentum præponderet malo aliquali peccantis apud Superiorem incurrendo, & secreta admonitione præveniri non possit, immediatè denuntiandum est Superiori, aut illi ipsi tertiæ personæ, ut sibi caveat, intimandum: hoc enim postulat ratio charitatis, nec teneor proximi nocentis servare famam cum tertii detrimento, vel Communitatis.

III. Quandocunque proximi peccatum mortale inemendatum manet, & secreta admonitio, vel etiam testium adhibitio inutilis omninò videtur; immediate denuntiandum erit Superiori, modo jam dicto regula prima, & tertia. Nam opus est, ut bonum proximi procuretur per media magis efficacia, ubi minora ad effectum inutilia sunt: neque Christus præcepit eum ordinem correctionis debere servari inutiliter. *Communissima apud DD. citatos.* 110

IV. Quandocunque quis potest licitè peccatum proximi denuntiare Superiori, etiam sub mortali tenetur denuntiare: quando legitimè interrogatur, maxime præcepto Superioris. Quando verò proximi peccatum occultum non potest licitè denuntiare, etiam accedente Superioris mandato, illicitum manet. Communis cum S. Thoma *q. 33. a. 7. ad 5. Navarr. Sylv. Sanchez* alii cum Laym. *lib. 3. de justit. tract. 3. par. 2. c. 4. num.* 8. Unde nullus licitè potest denuntiare Superiori interroganti peccatum occultum proximi, si firmiter credat, eum omnino jam emendasse, nec esse periculum relapsus: tunc enim cessat finis præcepti, & servanda est fama fratris, ut cum *Navarr.* notat Laym. *citat. corollario* 1. E contrà verò Marchant. hic *tr. 1. tit. 4. sect. 2. q. 1. in corollario*, meritò invehitur in perfidiam, & abominandam charitatem aliquorum, qui peccata aliorum vergentia in damnum, vel scandalum Communitatis, Religionis, & aliorum, etiam inquisiti, verbi gratia in visitationibus, celant, ne peccans aliquod famæ dispendium, aut pœnam incurrat; cùm certissima regula sit in intimis charitatis, & legis naturæ visceribus firmata, *sub peccato mortali præferri debere bonum commune bono particulari.* 111

COROLLARIUM.

EX dictis patet de cæteris quoque operibus Misericordiæ, & Charitatis spiritualibus. Nam: *Docere ignorantem, consulere dubitanti, corrigere errantem*, liquidò spectant ad correctionem fraternam, & in materia ad salutem necessaria, nimirùm peccati mortalis, obligant idoneum sub mortali, ob rationem sæpiùs repetitam. *Remittere injuriam*. Qua ratione quis tenetur, latè dictum *Tr. 2. cap. 6. sect. 2. Solari mœstos, supportare onerosos, pro omnibus orare*, &c. positivè loquendo, consilia potiùs sunt, quàm præcepta Charitatis. Patet etiam omnia peccata externa omissionis contra charitatem, & misericordiam, tam in corporalibus, quàm in spiritualibus. Quorum præcipua capita sunt: *omissio, eleemosynæ*; vel cujusvis beneficii corporalis in necessitate proximi, & *omissio correctionis fraternæ*, & cujusvis auxilii spiritualis in necessitate proximi debito tempore, circunstantia, &c. exhibendi. Cæterùm peccata externa commissionis contra charitatem proximi, utpotè læsio proximi in bonis animæ, vitæ, famæ, fortunæ, &c. sunt necessariò etiam peccata contra justitiam. De quibus in Tractatu 5. per totum Caput quintum. 112

SECTIO IV.

De Ordine Charitatis.

SUMMARIUM.

113 *Qualis ordo servandus in diligendo proximo*: usq; ad 116
116 *Post Deum, cæteris paribus, homo tenetur magis diligere seipsum, quàm proximum æqualem.*
117 Usque ad num. 120. *Cæteris disparibus, tria observanda sunt.* 1. Quantitas necessitatis. 2. Quantitas boni necessarii, & 3. Conjunctio personæ.
120 & 121 *Ordo Charitatis quoad bona spiritualia.*
122 Usque ad num. 125. *Ob nullam causam potest homo velle peccatum, carere gratia, vel beatitudine.*
125 *Quoad bona spiritualia ad salutem necessaria tenetur homo plùs diligere proximum, quàm seipsum quoad bona temporalia.*
126 Usque ad num. 129. *resolvuntur, & excipiuntur varia.*
129 *Casus notabilis de Saga confitente se plures infantes baptizasse in nomine diaboli.*
130 *Ordo Charitatis quoad bona temporalia.*
131 Usque ad num. 135. *an, & quando liceat vitam corporalem exponere pro vita corporali proximi.*
135 *Inter proximos plùs diligendi sunt magis conjuncti.*
136 *Primò magis conjuncti conjunctione spirituali.*
137 *Secundò magis conjuncti conjunctione carnali.*

Or-

138 *Ordo inter conjunctos carnaliter, servandus.*

113 CHaritas divina in diligendis objectis suis adeò inequalibus necessariò exigit, & servat ordinem aliquem juxta illud Sponsæ Canticorum. 2. *Ordinavit in me Charitatem* Et Salvator ipse *Matth.* 22. assignans præcepta Charitatis, præceptum dilectionis Dei vocat primum mandatum, præceptum verò dilectionis proximi vocat, *Secundum autem simile huic, &c.* At ubi est primum, & secundum, ibi est ordo. De ordine verò servando hic agendum: & necessariò

114 *Prænotandum*. Charitatis, seu dilectionis proximi duplex est actus, vel affectus: *Complacentiæ, & desiderii*: Amor, & affectus complacentiæ dicitur, quo proximo volumus bonum jam habitum, ei complacendo, gratulando. Et hic amor hunc solùm requirit ordinem, ut magis diligantur ii, qui meliores, sanctiores, Deoque similiores existunt, ideòque majori cultu, reverentia, honore, & amore afficiendi. Qua etiam ratione magis diligendi sunt parentes, quam liberi: Benefactores, quàm ii, quibus benefacimus, &c. Quia nimirùm majorem illi cum Deo similitudinem habent, quàm isti. In hoc nulla controversia, vel difficultas. Amor, vel affectus desiderii est, quo proximo volumus, vel desideramus bonum nondum habitum, cui respondet charitatis actus externus beneficentiæ, qua ex charitate prompti sumus proximo etiam benefacere corporaliter, vel spiritualiter, cùm opus est, & facultas adest, juxta hactenùs latè dicta. Et quoad hunc ordinem esto

ASSERTIO IV.

115 C*Haritatis ordo essentialis, & universalis est*, ut primò *diligatur Deus*: secundò *nos ipsi*: & tertiò *proximus*: & uterque priùs *quoad animam*, posteà *quoad corpus*, & tandem *quoad temporalia*. Sed clariùs, & distinctiùs. Ordine Charitatis post Deum super omnia diligendum, cæteris paribus, quisque tenetur diligere. 1 *Seipsum secundùm bona spiritualia*. 2. *Proximum, quoad eadem bona spiritualia*. 3. *seipsum quoad bona corporalia*. Tandem *seipsum*, & ultimo *proximum quoad bona temporalia externa*. In imparitate autem tria potissimùm observanda sunt. 1. *Quantitas necessitatis*. 2. *Qualitas boni necessarii*. 3. *Conjunctio personæ*. Communissima Doctrina cum S.Th. sæpè cit. q. 26. Ratio Theologica fundamentalis sumitur ex modo participandi rationem formalem diligendi Charitatis Theologicæ, quæ est bonitas divina. Cùm enim hæc bonitas per se formaliter & essentialiter solùm insit ipsi Deo; nobis autem, & proximis tantùm participative, quatenùs ad imaginem Dei creati divinæ ejus bonitatis per Beatitudinem participes esse possumus: & ulteriùs eadem bonitas divina, ut mihi participata, quasi vicinior, & intensior est, quàm ut participata proximo meo, hinc ordo Charitatis naturalis exigit, ut primò per se irreferibiliter, & super omnia diligatur Deus tanquam per se summè bonus: secundò verò diligat quis seipsum quatenùs particeps est, & esse potest bonitatis divinæ, ac principaliter æternæ beatitudinis: tertiò denique diligamus proximum, quatenùs sic nobiscum est, & esse potest particeps ejusdem divinæ bonitatis. Quia verò ejus bonitatis, beatitudinis sola anima per se particeps esse potest, corpus verò solùm per accidens, per dotes ex animæ beatitudine redundantes, consequens est, ut tam in nobis, quàm in proximis priùs, & potiùs diligatur anima, quàm corpus. Unde DD. communiter cum S. Augustino *lib. 1 de Doctrina Christiana c. 23. 26. 27.* Quatuor assignant ex Charitate diligenda. 1. *Quod est supra nos, Deus*. 2. *Quod sumus nos ipsi*. 3. *Quod juxta nos, proximus*. 4. *Quod infra nos, corpus nostrum*. De primo: scilicet Deo diligendo super omnia: jam latè dictum est in primo præcepto cap. 5. toto. Solùm hic agitur de ordine Charitatis inter nos, & proximos servando, & quidem in paritate necessitatis, ac bonorum res liquida, & facilis est, ac

REGULA UNIVERSALIS, ET CERTISSIMA.

116 P*Ost Deum super omnia directum, & cæteris paribus, quoad necessitatem, & æqualitatem boni necessarii, omnis homo tenetur magis amare seipsum, quàm proximum æqualem*. Omnes. Ratio Theologica jam data est, & sumitur ex ipsis verbis præcepti divini. *Diliges proximum tuum sicut te ipsum*. Ubi velut Regula, & exemplar dilectionis proximi constituitur amor erga seipsum. *Regula autem prior, & potior est, quàm regulatum*, ait *D.Thom. quæst. 26. art. 4.* ergo prior, potior, magisque à Charitate intentus est amor erga seipsum, quàm amor in proximum, saltem æqualem, propter infra dicenda. Unde sunt illa vulgata: *Charitas incipit à seipsa. Proximus sum egomet mihi. Qui sibi nequam, cui bonus? &c.* Ecclesiastici 14. Sed dixi: *cæteris paribus*: nam in imparitate necessitatis, bonorum, & conjunctionis tria illa potissimùm semper observanda sunt.

I. Quantitas necessitatis.

NImirùm major necessitas semper præferenda est minori, extrema gravi, gravis communi: idque independenter à qualitate boni necessarii, vel conjunctionis personæ. Ita scilicet, ut extrema, vel gravissima necessitas proximi corporalis præferatur minori necessitati nostræ propriæ, vel proximi, etiam in spiritualibus bonis: extrema, vel gravissima necessitas spiritualis, vel corporalis cujusvis etiam extranei præferatur minori necessitati propriæ, vel conjunctæ personæ: sic de cæteris. *Ratio est*: Quia totum fundamentum, & finis præcepti Charitatis, qua tenemur proximo benè velle, & benefacere, est sublevare necessitatem; ergo in ordine Charitatis ante omnia primò attendenda est quantitas necessitatis sublevandæ. 117

II. Quantitas boni necessarii.

SUpposita jam æquali, vel quasi æquali necessitate, ordo Charitatis immediatè respicit qualitatem boni necessarii, quod nobis ipsis, & aliis velle, vel facere debemus: Quod triplex est: *Spirituale*, gloria, gratia, virtus, &c. *Corporale*, vita, salus, sanitas, & ad hæc requisita. *Et temporale externum*: fama, honor, opes, seu bona fortunæ: ita nimirùm, ut in æquali necessitate bonum spirituale semper præferatur bono corporali; & hoc bono externo temporali: idque adhuc independenter à personæ conjunctione: supposita enim æquali necessitate extrema, v. g. potiùs curandum est bonum spirituale proximi cujusvis, quàm bonum corporale, vel temporale proprium vel personæ conjunctissimæ, & sic in cæteris, ut mox patebit ampliùs. 118

III. Conjunctio Personæ.

SUpposita eadem, vel simili necessitate: & in eadem qualitate boni necessarii, ordo Charitatis tandem respicit personam, vel personæ conjunctionem, ut nimirùm tunc quisque sibi ipsi ante omnes alios, juxta regulam generalem suprà datam; deinde aliis magis conjunctis priùs, juxta rationem graduum conjunctionis, quàm cæteris, succurrat. Quæ conjunctio itidem triplex est: *Spiritualis, Carnalis, & Civilis*. Atque in his valde benè notandis consistit totum fundamentum ordinis Charitatis. Attamen pro applicatione ad casus, sanè difficiles, ac intricatos, in gratiam tenuiorum, pono sequentes Regulas speciales. 119

REGULA PRIMA.

O*Rdine Charitatis, quoad bona spiritualia necessaria ad ultimum finem, ut est immunitas ab omni peccato gratia Dei, & ipsa beatitudo, omnis homo tenetur magis amare seipsum, quàm omnem simpliciter proximum in communi, & in particulari, quoad ulla bona spiritualia, vel corporalia*. Omnes cum Sancto Thoma cit. art. 4. & D. Augustin. suprà allegato. Docetque expressè Christus Matth. 16. *Quid enim prodest homini; si universum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Et hinc resolves. 120

I. Ob nullam prorsùs causam, etiam salutis, totius mundi, potest homo velle peccatum, non tantùm mortale, sed etiam, vel levissimum veniale. Quia nimirùm implet contradictionem, ullum peccatum in ullo casu fieri licitum: & Charitas inclinans in ordine suo principaliter ad amandum Deum super omnia, in nullo casu potest inclinare ad offensam Dei, vel aliquid repugnans, aut displicens Deo: omne autem peccatum, etiam levissimum veniale repugnat, vel displicet Deo: neque hic locum habet illud, *ex duobus malis minus est eligendum*: Cùm omnium malorum gravissimum sit peccatum proprium. 121

II. Ob nullam simpliciter causam potest etiam homo ad tempus velle carere gratia Dei, vel beatitudine cum peccato. *Ratio est eadem*: quia nimirùm repugnat Charitati per se inclinanti ad amandum Deum super omnia, vel aliquando non esse conjunctum Deo, vel separatum à Deo per privationem gratiæ, vel peccatum. At vero licitè potest quis velle ad tempus, carere beatitudine, eamque differre sine peccato, exemplo Apostoli ad Philippenses 2. *Coarctor è duobus: desiderium habens dissolvi, & esse cum Christo, &c Permanere autem in carne necessarium propter vos*. Uti & alia bona spiritualia, quæ sub præceptum non cadunt, vel ad salutem necessaria non sunt, licitè, & meritoriè possunt, immo aliquando debent differri vel omitti, 122

ti, ob gravem necessitatem, vel utilitatem proximi; maximè Communitatis, spiritualem, vel corporalem, v. g. ingressus Religionis, orationes, contemplationes, peregrinationes, &c. *Ratio est*. Quia tunc ipso ordine Charitatis majus, ac magis necessarium bonum proximi præferendum est bono proprio minùs necessario; quale est & ipsa beatitudo, ut citiùs obtinenda.

123 III. Ob nullam causam, etiam salutis totius mundi, licet absoluta voluntate velle carere perpetuò æterna beatitudine, etiam posito, quòd ea carentia sine omni peccato stare possit. Quia hoc multò maximè repugnat Charitati diligendi Deum super omnia, velle ipso æternùm carere. Et licèt ea carentia sine peccato stare posset, tamen objectivè mala est, ut homicidium involuntarium; quod proinde nunquam velle licet. Sed dixi: *absoluta voluntate*. Nam

124 IV. Velleitate simplici, conditionata, si nimirùm Deus vellet, si ei placeret, ad ejus gloriam faceret, liceret velle, etiam carere Beatitudine, præsertim ad majus bonum salutis animarum. Talis enim conditio addita purgat actum, immo esset actus heroicus Charitatis tam erga Deum, quàm proximum. Et hoc sensu applicanda videntur illa verba Moysis Exod. 32. *Aut dimitte eis hanc noxam aut si non facis, dele me de libro tuo, quem scripsisti*. Et illud Apost. ad Rom. 9. *Optabam ego ipse anathema esse à Christo pro fratribus meis*. Intelligenda nimirùm sunt, aut conditionate, *si ita Deo placeret*: aut per exaggerationem, quomodò solemus dicere; *potiùs me occide, quàm ut hoc facias*. Adde ex Vasquez 1. *par. quæst. 24. art. 3.* Verba Moysis intelligi posse de libro Principium Israel, & non de libro Prædestinationis. Et verba Apostoli referri posse ad tempus præteritum sui Judaismi, quo ex zelo indebito, & amore in Judæos suos, persequebatur Christum, & Ecclesiam.

REGULA SECUNDA.

125 ***Ordine Charitatis, quoad eadem bona spiritualia necessaria ad salutem, & ultimum finem, tenetur homo magis amare proximum, quàm seipsum quoad bona corporalia, utpotè vitam, sanitatem corporis, &c. & consequenter multò magis, quàm quoad bona temporalia, æterna***. Communissima cum S. Thoma cit. quæst. 36. art. 5. & Div. August. lib. 1. de Civitate cap. 27. Atque adeò proximo in extrema necessitate spirituali constituto, dum nimirùm versatur in certo periculo æternæ damnationis, ex quo sine discrimine aliquis eripi non possit, tenetur homo idoneus succurrere cum certo periculo vitæ, si nimirùm sit spes æquè certa eum juvandi, & aliundè majus incommodum non timeatur. Item communissima cum *D. Thom. cit.* Constat ex verbis Christi Joan. 15. *Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos*. Explicatur 1. Joan. 3. *In hoc cognovimus Charitatem Dei, quoniam ille animam suam pro nobis posuit; & nos debemus pro fratribus animas ponere*. Hinc *D. August. lib. de mendacio cap. 6.* ait: *Temporalem vitam suam pro æterna vita proximi non dubitabit Christianus amittere*. Item significant Scripturæ, & SS. PP. passim. Et sine dubio obligatoriè, saltem de extrema necessitate salutis proximi intelligenda sunt. Ac insuper aliqua sunt advertenda.

126 I. In tali extrema necessitate censentur constituti, & cum vitæ periculo juvandi sunt: 1. Infantes alioquin sine Baptismo morituri: juxta communem DD. *Navar. Valent. Suar. Tanner.* alii cum Laym. *lib. 2. de Charitate tr. 3. cap. 3. n. 3.* 2. Multi infideles apud Indos, v. g. maximè Invincibili fidei Christianæ, & necessariorum ad salutem ignorantia laborantes, ut notavit etiam Nav. *cap. 24. Manualis num. 10.* 3. Populus rudis, cùm inter eos hæresis occultè spargitur. Ex communi Tannerus *disp. 2. tom. 3. quæst. 3. dub. 4. num. 61.* Excipe tamen cum Diana *par. 3. tract. 5. resol. 50.* Nisi seducti vincibili, & culpabili errore, vel ignorantia laborent: tunc enim nemo nisi proprius Pastor cum periculo vitæ subvenire obligabitur. 4. Peccatores notorii in articulo mortis adeò rudes, ut nesciant elicere contritionem, de quo si constet, tenebitur quis etiam simplex Sacerdos cum periculo vitæ succurrere Sacramento absolutionis: alioquin si sciant conteri, rursùs nemo, nisi Pastor, tenetur. Ex communi *Navar. & Diana cit.* At verò ex deliberata desperatione scipsos suspendentibus, submergentibus, &c. nemo cum periculo vitæ tenetur succurrere, cùm non sint in extrema necessitate, sed potiùs malitia, ut ajunt DD.

127 II. Dicta obligatio semper intelligenda est cum iis conditionibus suprà insinuatis. 1. Dummodò sit spes certa juvandi: alioquin si spes nulla, vel incerta sit, non teneberis succurrere cum certo tuæ vitæ periculo. 2. Nisi aliunde majus incommodum sequeretur: nam si tua opera aliis pluribus, toti communitati necessaria est, v. g. tempore pestis, persecutionis, &c. nec teneberis, nec poteris pro unius tantùm salute vitam tuam exponere. 3. Salva salure propria. De vita enim corporali sermo est, nam vitam spiritualem animę nemo tenetur, nec potest periculo exponere pro salute alterius, ut ex præcedenti Regula constat. Hinc qui est in statu peccati mortalis, nec potest commodè sibi procurare statum gratiæ (ad quod certe tenetur, si possit) non tenetur se exponere periculo vitæ pro salute proximi in quacunque necessitate; cùm ordine charitatis in extremo periculo magis, & citiùs teneatur quis providere sibi, quàm proximo. 4. De necessitate extrema tantùm sermo est, nam in sola gravi necessitate spirituali proximi nemo tenetur cum proprio periculo vitæ succurrere, nisi Pastor sit. *Ratio est*: quia nimis durum, & contra Domini nostri suavitatem, esset urgere fidelem ad amittendam vitam, (immo & alia vitæ bona, famæ, vel fortunæ) ob necessitatem, ex qua se se ipsemet proximus, etsi magna cum difficultate, liberare potest. Nam propterea ad meretricem, vel peccatorem convertendum, non tenemur cum gravi incommodo nostro, quia ipsi per se converti cum suo conatu possunt cum gratia Dei, quæ facienti, quod in se est, nunquam non præstò est. Et nota: Etiam in extrema necessitate spirituali, v. g. infantem moriturum baptizare neminem, qui non sit proprius Pastor, teneri cum certo vitæ periculo, non omninò improbabiliter *ex Soto, Sa*, aliisque docet *Joan. Sanchez* approbante Tambur. *lib. 5. Decal. cap. 1. de Charitate proximo debita § 2. à num. 8.* Ubi etiam nititur solvere rationes pro communi sententia *Castro-Palao* allatas. Vide, si placet, ego à communi sententia non recedo.

128 III. Semper ergo sermo fuit de obligatione ex charitate tantùm. Plus enim requirit obligatio justitiæ. Nam Pastores spirituales, Episcopi, Prælati, Parochi ex officio curam animarum habentes, adeòque ex justitia obligati ad prospiciendum saluti sibi commissorum, non tantùm in extrema, sed omnium consensu, etiam in gravi necessitate spirituali tenentur suis opem ferre: etiam cum periculo propriæ vitæ corporalis; juxta illud Joan. 10. *Bonus Pastor animam suam dat pro ovibus suis: Mercenarius autem fugit*. Unde Pastores Animarum tempore persecutionis Fidei, (de quo alibi,) tempore pestis non possunt fugere, vel tunc officium deserere, sed tenentur eis etiam cum periculo vitæ Sacramenta necessaria ministrare, nisi alium idoneum substituant, quod licitè posse, & ægrè ferre non debere subditos, rectè docent, *Valentia, Cappeavilla, Tannerus cit. num. 65.* alii cum *Laym. cit.* Ratio est, quia Pastores ob hoc ipsum maximè, dato stipendio conducuntur, & aluntur, ut in necessitate spirituali eis subveniant: ideoque non magis licèt eis fugere, quàm militibus ad bellum conductis, hoste imminente. Ubi tamen iterùm servandæ sunt conditiones suprà positæ, *si nimirùm spes fructus adsit, & majus incommodum non sequatur*. Cavere enim docet eo casu Pastor, ne ob unius salutem imprudenter se periculo vitæ exponat, & plures alii ex illius occubitu graviorem jacturam spiritualem patiantur. Unde non facilè debet administrare Sacramenta non necessaria ad salutem, sive secundùm se, ut est Extrema Unctio, sive respectu personæ, quippè quàm ex nuper habita confessione credit non esse in statu peccati mortalis, vel aliàs per contritionem benè dispositam esse, &c. vide *Doctores citat.*

129 IV. Dicta de obligatione ex officio, pariter intelligenda sunt de obligatione ex delicto, utpotè cum quis grave damnum spirituale proximo intulit, (præsertim in materia hæresis) cum certo, vel probabili periculo æternæ damnationis; is enim etiam cum periculo vitæ damnum resarcire tenebitur. En casum singularem non rarum in Germania, sed difficilem. Saga obstetrix confiteur Sacerdoti, se quadraginta circiter infantes baptizasse in nomine Belzebub, Zabulon, Astaroth, postea à Parocho non rebaptizatos: modò verò partim mortui sunt, partim per varia loca dispersi, ut nullus sit modus significandi illis defectum Baptismi, nisi mulier se prodat Magistratui, adeòque extremi supplicii, & certo vitæ periculo se exponat. Quid hic agendum Confessario? Respondet Laym. *lib. 2. tr. 3. cap. 3. n. 3.* Quod Confessarius in primis mulieri debeat explicare enormen gravitatem peccati sui, & damnum gravissimum animabus illatum; deinde inducere ad renuntiandum diabolo, & concipiendum firmum propositum imposterùm abstinendi ab ejusmodi sacrilegiis, & satisfaciendi, atque præstandi ea, ad quæ Confessarius eam obligatam esse judicaverit: si hæc omnia promittat; eamque aliàs sufficienter dispositam judicaverit, absolvenda erit. Deinde verò conari debet Confessarius excitare in illa desiderium plenè satisfaciendi, & reparãdi ingens damnum spirituale, quod innocentibus intulit; adeóq; libenter sustinendi extremum supplicium pro suæ, & aliarũ animarum salute, seque ipsam ad

hoc

hoc offerendi. Et sanè absolutè loquendo, ad hoc non tantùm ex Charitate, sed etiam ex justitia videtur obligata, cùm ipsa homines illos innocentes in discrimen salutis per summam injuriam conjecerit. Quòd si autem advertat Confessarius, fœminam, natura sua infirmam, ab hoc tam heroico facto omninò abhorrere conspiciat, non instet ampliùs urgere, v.g. dicendo: *aliter salvari non posse*, sed contentus esse poterit proposito imposterùm emendandi. Tum, quia ejus periculum mortis est certissimum, aliorum periculum salutis non ita certum: cùm Dei ope per contritionem salvari possint. Tum etiam, quia mulier in hoc casu de se non agnoscit obligationem tantam seipsam ad mortem offerendi: docere autem sic probabiliter ignorantem in re omninò non certa, cum tanto discrimine, non videtur consultum. Ita sapienter *Laym.* Quem sequuntur Recentiores, etiam Diana *par.3. tr.5. resol. 51.*

REGULA III.

130 *ORdine Charitatis quoad bona corporalia, seu vitam, & salutem corporis quilibet debet magis amare seipsum, quàm proximum æqualem, cæteris paribus: atque adeò nullus tenetur vitam corporalem certo periculo exponere pro sola vita corporali proximi, minùs sponte amittere.* Ita omnes juxta dicta Regulæ 1. Et ipse D. August. lib. de mendacio ad Consentium cap. 6. *Si quis pro alterius temporali vita suam ipsam temporalem perdidit, non est jam diligere illum, sicuti seipsum, sed plus, quàm seipsum*; quod sanæ doctrinæ regulam excedit. At, quid de licito?

131 I. Multorum gravissimorum DD. Sententia est, intuitu amicitiæ, honestum, & laudabile esse vitam corporalem pro vita corporali amici exponere. Ita ipse D. Thom. *in 3. dist.29. q.1. art.5.* & rursùs in Summa *2.2. q. 26. ar.4. Bannes, Arragonius, Victoria, Valentia, Molina*, alii cum Lessio *lib.2. de justit. cap.9. dub.6. num.29.* & sequentibus. Favet illud Christi: *Joann.15. Majorem hac dilectionem nemo habet, quàm ut animam suam ponat quis pro amicis suis.* Et ratio datur. Quia honestas virtutis amicitiæ majus bonum est, quàm vita corporalis: adeoque qui motivo honestatis amicitiæ pro amico vitam exponit, proprium majus bonum præferendo minori, adhuc magis diligit seipsum, quam proximum.

132 II. Contrà tamen: Non solùm neminem teneri, sed neque licere corporalem vitam exponere, vel amittere ob solam vitam corporalem amici, post D. August. *loc.cit.* docet communis Recentiorum, post Navarr. aliis cit. *Laym. cit. c. 3. num. 4.* Ratio est: Quia si virtus, & ordo Charitatis dictat, ut propriam vitam quis præferat alienæ, ut omnes concedunt, sequitur, nullam virtutis, & honestatis rationem esse contrarium agere, & sic ruit fundamentum oppositæ sententiæ. Dixi autem: *Pro sola vita corporali*. Licebit enim vitam exponere corporalem pro vita corporali proximi, si ejus morti annexa esset mors spiritualis animæ, v. gr. ad impediendam æternam damnationem injusti aggressoris tui, quem jure occidere posses, potiùs permittere propriam mortem corporalem abundantioris Charitatis opus est; *ex communi Doctrina in Materia de homicidio.* Dictum etiam erat ab initio: *Quàm proximum æqualem, seu privatum.* Nam

133 III. Pro salute Personæ publicæ, ex qua multùm dependet bonum commune, sicut & universaliter, pro bono communi totius Reipublicæ, Ecclesiasticæ, vel sæcularis, vitam propriam exponere non solùm honestum, laudabile, sed etiam debitum in extrema necessitate Reipublicæ. Regula enim universalissima est: Bonum commune præferendum esse bono privato, & maximè locum habet quoad corporalia, vel temporalia. Etenim bonum quantò universalius, tantò etiam est dignius, & majus. Et pars naturaliter plùs diligit totum, quàm seipsum, adeòque sicut in naturalibus una pars se periculo exponit pro servando toto corpore, ita & membrum Reipublicæ pro servanda salute totius Reipublicæ periculo se exponere tenetur. *Sic DD. communiter cum S. Thoma cit.* Undè multò magis teneberis pro bono communi Reipublicæ in extrema, vel gravissima necessitate conservando, exponere bona externa temporalia tua omnia, si necessitas sic exigat, ut te praxis benè docebit.

134 IV. Verùm hic iterùm contrarius *Joann. Sanchez* apud Tambur. cit. §.1. n.4. sic habet: *Immo nec ob conservandum bonum commune, adstringi quem propriam exponere vitam reor: est namque jus propriam tuendi vitam adeò strictum, quòd à nullo jure conservandi alienas vinci possit. Miles verò murum occupare cum periculo vitæ tenebitur ratione pacti, & pecuniæ acceptæ.* Sic ille. Tandem Regula data est quoad bona corporalia tantùm: Nam quoad bona temporalia externa fortunæ, vel famæ, quia eorum homo dominus est, ut de iis liberè disponere possit, extra casum necessitatis propriæ, vel alienæ, non est servanda, sed, se neglecto, proximo cuivis largiri potest. Qualiter autem etiam teneatur homo propria bona temporalia largiri ad succurrendum extremæ, gravi, communi necessitati indigentis proximi, latè explicatum habes *Sect. 2. de eleemosyna per totam.*

REGULA IV.

135 *ORdine Charitatis post Deum, & seipsum, in paritate necessitatis, bonique necessarii inter proximos magis, diligendi sunt, qui nobis magis conjuncti sunt juxta triplicem conjunctionem, spiritualem, carnalem, & moralem, seu civilem.* Certum apud omnes. Significat Script. Galat. 6. *Operemur bonum ad omnes, maximè ad domesticos Fidei.* 1. Timot. 5. *Si quis autem suorum, & maximè domesticorum curam non habet, fidem negavit, & est infideli deterior.* Itaque in hoc conjunctionis ordine ita procedendum est.

136 I. Conjuncti nobis ratione conjunctionis, cæteris in amore præferendi sunt secundùm illa tantùm bona, in quibus conjunctio, vel amicitia fundatur: quia communicatio bonorum est fundamentum amicitiæ, & Charitatis. Unde conjuncti nobis conjunctione spirituali fundata bono spirituali gratiæ, præferendi sunt cæteris in bonis spiritualibus tantùm: unde majora spiritualia, & subsidia debemus velle, & cùm opus est, præstare Patribus, filiis, fratribus spiritualibus, quàm carnalibus. Conjuncti verò conjunctione carnali fundata in natura, præferendi sunt cæteris omnibus quoad bona pertinentia ad naturam, & vitam corporis: unde cæteris paribus in his magis subveniendum est Patri, filio, fratri carnali, quàm spirituali tantùm. Conjuncti verò conjunctione civili, & morali tantùm, fundata in humana societate, & communicatione civili, præferendi sunt cæteris solùm in rebus pertinentibus ad communicationem civilem. Sic concivi, commilitoni, domestico in rebus ad eam commutationem pertinentibus, potiùs succurrendum est, quàm aliis extraneis.

137 II. Nihilominùs conjunctis spiritualiter tantùm, non tantùm in necessitate corporali, sed etiam in necessitate spirituali extrema, præferendi sunt conjuncti proximi conjunctione carnali, parentes, filii, fratres, sorores, maritus, uxor. Communis cum S. Thoma *q.26. ar.7.* & 8. Tanner *cit. dub. 5. num. 77.* Laym. *cit.* Ratio est: quia conjunctio carnalis proxima ad patres, filios, fratres, &c. etiam fundatur in bonis spiritualibus, & est fundamentum, ac basis conjunctionis spiritualis, eaque suapte natura prior, & stabilior. Gratia enim charitatis non destruit inclinationem naturæ, sed perficit, atque ad finem supernaturalem dirigit: ergo conjunctio carnalis proximi naturali inclinatione omnibus aliis præferenda quoad necessitates corporales, & adveniente gratia charitatis etiam omnibus aliis præferenda est quoad bona spiritualia. Notant tamen *DD. cit.* hunc ordinem quoad spiritualia transgredi non esse grave peccatum, esse autem mortale transgredi quoad corporalia: sub mortali enim tenetur homo in extrema necessitate potiùs succurrere corporaliter patri carnali, quàm spirituali, & sic de filiis, fratribus proportionaliter.

138 III. Inter conjunctos carnaliter in extrema necessitate corporali, vel spirituali ante omnes subveniendum est Patri. *Secundò*: Matri. *Tertiò*: filiis. *Quartò*: conjugi: deinceps fratribus, sororibus, cæterisque consanguineis, & affinibus juxta ordinem graduum. Communissima cum D. Thom. *citat artic. 9.* & ipso Magistro in *3. dist. 29.* Ratio est: Quia ordo Charitatis in conjunctos debet sequi ordinem conjunctionis magis, vel minùs excellentis: atqui hic prima, & excellentissima conjunctio est erga parentes, qui nobis existendi causa, & principium fuerunt. Unde æquitas postulat, ut in extrema necessitate eos ab interitu ante omnes alios liberando, eis velut vicem reddamus: & quidem patri priùs, & potiùs quàm matri, quia ille & priorem, & excellentiorem principii locum, & ordinem obtinet, quàm mater; ut etiam notat D. Hieronymus *in cap. 44. Ezech.* & ex eis *S. Thom.* Secunda maxima conjunctio vice versa est parentum ad filios tamquam aliquid sui existentes. Tertia porrò maxima est conjunctio conjugis ad conjugem, quippe qui per commercium conjugale facti sunt una caro. Hos sequuntur aliæ conjunctiones juxta gradus suos.

139 Extra casum extremæ necessitatis, quoad obsequia communia, & necessaria in bonis spiritualibus, & corporalibus; ordo omninò invertendus est. 1. Uxor præferenda est paren-

parentibus, & filiis, cum qua scilicet maritus fit una caro. Genes. 2. *Quamobrem relinquet homo patrem suum, & matrem, & adhærebit uxori suæ*. 2. Filii præferendi sunt parentibus, cùm parentum naturale officium sit providere filiis. 2. Corinth. 12. *Non enim debent filii parentibus thesaurizare, sed parentes filiis*. Et D. Thom. *cit. art.* 9. dicit: *Parentibus debetur major honor, filiis autem magis cura*. 3. Hi omnes præferendi sunt omnibus consanguineis ob dictam rationem. 4. Fratres sorores, cæterique consanguinei, & affines semper tamen in eodem gradu præferendi sunt consanguinei affini; post hos sequuntur domestici, concives, aliique conjuncti similiter, etsi moraliter cæteris non sint conjuncti, & in paritate præferendi. Vide omnia latiùs apud *S. Thomam*, & *Commentatores* ejus passim.

Addunt denique Doctores cum Diana *cit.* eum, qui bona fide illum ordinem transgreditur, ut in necessitate pari, verb. grat. matrem patri, filios parentibus, sororem conjugi anteferret, &c. non peccare plùs quàm venialiter: cùm obligationes illæ omnes reverà magnæ sint, & non tam facile sit discernere magis, & minus. Neque illicitum esse potest singularem amicum, & benefactorem in casu præferre consanguineo, & valde propinquo; aut conjunctum spiritualiter etiam in necessitate corporaliter conjuncto non admodum propinquo, ut notat etiam Layman cit. cap. 3. Et hæc tandem in Secundum, Tertium, & Quartum Præceptum communi Confessario sufficiant, ad laudem, & gloriam DEI Optimi Maximi & perennem Animarum salutem. Amen.

INDEX

INDEX RERUM

Notabilium in Primo Tomo Theologiæ Moralis Decalogalis contentarum.

Numerus primus folium demonstrat, secundus marginem.

Index Rerum notabilium in hoc primo Tomo contentarum.

Con-

Index Rerum notabilium in hoc primo Tomo contentarum.

Hono-

Index Rerum notabilium in hoc primo Tomo contentarum.

Index Rerum notabilium in hoc primo Tomo contentarum.

Latria

Index Rerum notabilium in hoc primo Tomo contentarum.

Ne-

Index Rerum notabilium in hoc primo Tomo contentarum.

Index Rerum notabilium in hoc primo Tomo contentarum.

Sor-

Index Rerum notabilium in hoc primo Tomo contentarum.

autem

Vota

Index Rerum notabilium in hoc primo Tomo contentarum

Votorum commutatio.

Ad Majorem Dei, Deiparæque Virginis MARIÆ Honorem, & Gloriam.